

Liệp Diễm Giang Hồ Mộng

Contents

Liệp Diễm Giang Hồ Mộng	5
1. Tự Chương	6
2. Chương 1: Sơn Thôn Kỳ Biến	6
3. Chương 2: thú Liệp Đại Hội	11
4. Chương 3: Thất Chích Thái Điệp	18
5. Chương 4: Hồ Bảo Nữ Lang	23
6. Chương 5: Sĩ Tình Công Tử	27
7. Chương 6: Lôi Kiếp Thần Dao	31
8. Chương 7: Đại Náo Kỳ Viện	35
9. Chương 8: Thổ Hải Nan Bình	44
10. Chương 9: Đêm Mưa Bảo Bùng	46
11. Chương 10: Cáo Biệt Tiêu Cục	53
12. Chương 11: Người Đẹp Xe Thơm	56
13. Chương 12: Vì Nàng Đỏ Máu	61
14. Chương 13: Cho Nàng Hơi Ấm	65
15. Chương 14: Trăng Vắn Chưa Tròn	69
16. Chương 15: Như Đã Từng Quen	74
17. Chương 16: Ôm Nàng Vào Mộng	78
18. Chương 17: Ma Quỷ Thiên Sứ	82
19. Chương 18: Tội Sơ Chiếm Hữu	89
20. Chương 19: Trở Thành Phụ Thân	94
21. Chương 20: Tuần Ca Ăn Mày	99
22. Chương 21: Cùng Nàng Tắm Chung	105
23. Chương 22: Mỹ Nữ Tự Tập	110
24. Chương 23: Trăng Vắn Chưa Sáng	119
25. Chương 24: Bức Ngã Thú Nhĩ!	126
26. Chương 25: Túy Nhân Chi Dạ	132
27. Chương 26: Khoái Lai Thường Ngã	136
28. Chương 27: Ái Ngã Cân Ngã	142
29. Chương 28: Nhĩ Ngôn Ngã Thuyết	148
30. Chương 29: Y Nhân Bí Mật	153
31. Chương 30: Ái Dích Vô Nại	157
32. Chương 31: Nguyệt Diệu Mộng Lung	159
33. Chương 32: Dữ Lang Cộng Vũ	167
34. Chương 33: Vô Hạn Tình Hoài	178
35. Chương 34: Biện Mệnh Ngũ Lang	184
36. Chương 35: Ái Dích Cáo Bạch	189
37. Chương 36: Võ Sanh Chứng Mã	194
38. Chương 37: Giảo Nhĩ Như Hà	196
39. Chương 38: Phong Tào Phụ Nhân	201
40. Chương 39: Các Hiện Thân Thông	206

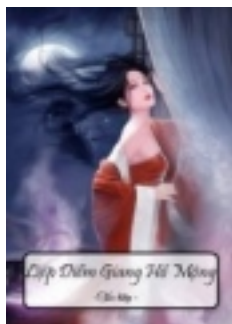
41. Chương 40: Thiên Phong Song Kiều	214
42. Chương 41: Lang Đạo Truy Tù	219
43. Chương 42: Long Hồ Phân Thân	224
44. Chương 43: Chí Ái Sa Mạc	229
45. Chương 44: Hà Thủy Du Du	233
46. Chương 45: Bạch Hoạt Chi Nhân	236
47. Chương 46: Hoàng Hôn Cù Triền	242
48. Chương 47: Cuồng Dã Bạch Dương	247
49. Chương 48: Xuất Chinh Chi Tiền	257
50. Chương 49: Bạch Dương Chi Chiến	260
51. Chương 50: Xạ Nhập Phương Tâm	265
52. Chương 51: Hôn Ước Thủy Mạt	270
53. Chương 52: Vô Lại Lão Công	277
54. Chương 53: Nhĩ Ái Ngã Mạ	280
55. Chương 54: Tề Thuyết Tòng Tiền	286
56. Chương 55: Thiên Tự Bí Mật	291
57. Chương 56: Tặng Quân Giai Nhân	297
58. Chương 57: Minh Nguyệt Tiệm Minh	301
59. Chương 58: Nhất Dạ Phong Tình	306
60. Chương 59: Tiên Duyên Nam Nữ	315
61. Chương 60: Tuyết Kinh Chi Nữ	320
62. Chương 61: Vị Tri Thiêu Chiến	326
63. Chương 62: Nhân Yêu Phụ Thân	329
64. Chương 63: Trư Ca Lạt Muội	333
65. Chương 64: Thất Hâm Dã Mã	338
66. Chương 65: Sủng Nam Sinh Hoạt	342
67. Chương 66: Mộng Chuyển Bạch Dương	346
68. Chương 67: Khai Thác Chi Mê	351
69. Chương 68: Nam Nữ Chi Chiến	355
70. Chương 69: Dã Mã Chi Hành	360
71. Chương 70: Tầm Hoa Khai Thác	366
72. Chương 71: Dã Mã Đại Điển	370
73. Chương 72: Tâm Linh Cảm Ứng	376
74. Chương 73: Li Tiền Kịch Tình	382
75. Chương 74: Bạch Dương Chi Tai	387
76. Chương 75: Trì Lai Đích Ái	390
77. Chương 76: Âm Dương Chi Chiến	395
78. Chương 77: Kháng Tạng Chi Vãn	400
79. Chương 78: Trưởng Nội Mê Cảnh	403
80. Chương 79: Cáo Biệt Bạch Dương	410
81. Chương 80: Cửu Biệt Tân Hôn	412
82. Chương 81: Nhạ Thượng Vô Lại	420
83. Chương 82: Long Xà Tương Ngộ	425
84. Chương 83: Phật Tiên Nhất Bảo	430
85. Chương 84: Ôn Tuyên Diệu Ni	435
86. Chương 85: Nguyệt Ánh Thi Tâm	439
87. Chương 86: Nan Dĩ Hồi Vị	443
88. Chương 87: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	447
89. Chương 88: Hoan Bi Vô Ngôn	453
90. Chương 89: Thần Dạ Giao Tế	460
91. Chương 90: Quyết Đấu Sàng Thượng	464
92. Chương 91: Trọng Tự Viễn Dương	468
93. Chương 92: Huỳnh Muội Chi Mê	472
94. Chương 93: Mân Côi Chi Dạ	475

95. Chương 94: Địa Ngục Huỳnh Muội	480
96. Chương 95: Địa Ngục Phu Phụ	483
97. Chương 96: Nhất Dạ Phu Thê	488
98. Chương 97: Địa Ngục Huyết Chiến	494
99. Chương 98: Thiên Sơn Bất Tài	501
100. Chương 99: Hương Diễm Nan Đề	505
101. Chương 100: Tân Địch Nhất Tiên	507
102. Chương 101: Thiên Tự Tuyệt Học	515
103. Chương 102: Thủy Mộng Đỗ Quyên	519
104. Chương 103: Cường Gian Truyền Thuyết	526
105. Chương 104: Thiên Trúc Vũ Nữ	531
106. Chương 105: Duyên Túy Trường Dạ	540
107. Chương 106: Cừu Ái Đồng Độ	545
108. Chương 107: Tráng Sĩ Mỹ Nữ	550
109. Chương 108: Phủ Cầm Nữ Nhân	554
110. Chương 109: La Phủ Tuyết Xướng	557
111. Chương 110: Thái Hoa Cường Nhân	565
112. Chương 111: Thánh Toả Hồn Phách	572
113. Chương 112: Dạ Khứ Mộng Tại	577
114. Chương 113: Đương Ngã Nhập Mộng	579
115. Chương 114: Vạn Diệu Chi Am	586
116. Chương 115: Ôn Tuyền Phong Vận	591
117. Chương 116: Để Ta Chọc Ghẹo	595
118. Chương 117: Hồ Mâu Nhất Tiểu	598
119. Chương 118: Công Cầu Tình Thoại	602
120. Chương 119: Tình Xưa Trốn Cũ	606
121. Chương 120: Tân Nhân Truyện Xướng	611
122. Chương 121: Vị Vong Thần Dục	617
123. Chương 122: Yêu Không Hối Hận	620
124. Chương 123: Thủy Tại Phiến Thủy	623
125. Chương 124: Bảo Nguyệt Lạc Sa	630
126. Chương 125: Cái Bang Tổng Luận	635
127. Chương 126: Nhu Vân Tâm Tự	642
128. Chương 127: Dị Tình Dụ Hoặc	645
129. Chương 128: Hồi Xuân Mộng Lôi	651
130. Chương 129: Các Vi Ngẫu Tượng	658
131. Chương 130: Túy Tâm Nguyệt Vũ	664
132. Chương 131: Tiến Thối Chi Gian	672
133. Chương 132: Dạ Lộ Khinh Nhu	677
134. Chương 133: Xà Ảnh Phi Thăng	684
135. Chương 134: Mẫu Tử Đồng Thai	690
136. Chương 135: Ái Địch Diễn Dịch	697
137. Chương 136: Cao Thủ Quá Chiêu	706
138. Chương 137: Tề Tập Long Thành	715
139. Chương 138: Bạch Phát U Nữ	720
140. Chương 139: Thi Vận Vô Hối	730
141. Chương 140: Cầu Tiên Tịnh Thang	734
142. Chương 141: Cự Tình Trọng Tự	738
143. Chương 142: Thanh Phong Cô Tuyết	742
144. Chương 143: Nguyệt Thượng Sao Đầu	745
145. Chương 144: Thi Địch Quốc Độ	750
146. Chương 145: Chúng Tự Nhất Đường	755
147. Chương 146: Ấu Thì Mật Ước	760
148. Chương 147: Hoạ Lý Hoàng Hôn	764

149. Chương 148:	Đại Địa Chi Ước	770
150. Chương 149:	Dạ Sắc Di Mạn	776
151. Chương 150:	Hùng Tình Diệu Tâm	780
152. Chương 151:	Lăng Đẳng Dã Mã	785
153. Chương 152:	Tương Kiến Dĩ Văn	789
154. Chương 153:	Bí Mật Chi Đồ	794
155. Chương 154:	Tạp Loạn Vô Chương	800
156. Chương 155:	Phong Tuyết Hà Xuy	804
157. Chương 156:	Huyết Đích Hô Hoán	808
158. Chương 157:	Điệp Phi Hoa Nộ	813
159. Chương 158:	Thanh Phong Bối Hậu	819
160. Chương 159:	Thú Tính Phục Nhiên	824
161. Chương 160:	Phong Nhân Đồng Xuất	830
162. Chương 161:	Tử Vong Chi Thi	834
163. Chương 162:	Hi Mộng Nhất Chiến	840
164. Chương 163:	Thú Tính Hồi Quy	843
165. Chương 164:	Ma Thê Chi Thuyết	849
166. Chương 165:	Vô Tâm Phiền Nảo	854
167. Chương 166:	Ôn Nhu Bạo Lực	857
168. Chương 167:	Phiêu Nhiên Nhi Lai	861
169. Chương 168:	Đại Địa Đỉnh Hôn	865
170. Chương 169:	Đỉnh Hôn Phong Vũ	872
171. Chương 170:	U Mộng Tương Ngộ	879
172. Chương 171:	Cổ Phong Diệu Vận	885
173. Chương 172:	Nhu Thanh Tiêu Âm	891
174. Chương 173:	Thiên Vũ Địa Mặc	895
175. Chương 174:	Quyền Khuynh Đại Địa	900
176. Chương 175:	Bí Thám Mật Nghị	905
177. Chương 176:	Chân Ái Tiên Duyên	909
178. Chương 177:	Hỏa Hoa Thủy Thảo	913
179. Chương 178:	Mộng Tỉnh Thì Phân	917
180. Chương 179:	Tranh Chiến Thái Âm	921
181. Chương 180:	Họa Chi Thâm Áo	927
182. Chương 181:	Thái Âm Chi Thủy	930
183. Chương 182:	Thuyền Thị Lão Đại	947
184. Chương 183:	Tạp Loạn Vô Chương	953
185. Chương 184:	Vạn Hoa Lâu Thượng	958
186. Chương 185:	Các Sắc Các Hoa	967
187. Chương 186:	Kỳ Nhân Chi Đạo	977
188. Chương 187:	Vị Tri Mệnh Vận	984
189. Chương 188:	Tâm Ẩn Vu Bối	991
190. Chương 189:	Ám Thất Sinh Hương	997
191. Chương 190:	Tình Nhân Hoài Bảo	1008
192. Chương 191:	Tứ Đoá Úc Kim	1017
193. Chương 192:	Thuyền Thị Độc Xà	1027
194. Chương 193:	Mỹ Nhân Độc Kế	1032
195. Chương 194:	Tình Dục Chi Gian	1040
196. Chương 195:	Kim Phát Dụ Hoặc	1045
197. Chương 196:	Phục Cửu Chi Xà	1050
198. Chương 197:	Bị Khốn Đồng Trung	1054
199. Chương 198:	Cuồng Dã Thích Phóng	1061
200. Chương 199:	Nhất Tuyến Quang Minh	1066
201. Chương 200:	Giá Lý Hữu Ngư	1070
202. Chương 201:	Cách Thế Tương Xử	1077

203.	Chương 202:	Động Phòng Trong Động	1081
204.	Chương 203:	Nhục Thể Dụ Hoặc	1087
205.	Chương 204:	Ngư Đả Na Lai	1091
206.	Chương 205:	Dị Toàn Phong Vị	1094
207.	Chương 206:	Mê Chi Thủy Động	1100
208.	Chương 207:	Động Khai Vân Thiên	1107
209.	Chương 208:	Sơ Lâm Diệu Đảo	1112
210.	Chương 209:	Ván Chứa Đóng Thuyền	1116
211.	Chương 210:	Ngộ Xà Thiếu Nữ	1121
212.	Chương 211:	Lửa Thiêu Mộc Ốc	1130
213.	Chương 212:	Bảo Vũ Nhu Tình	1139
214.	Chương 213:	Toàn Quân Phút Một	1144
215.	Chương 214:	Kỳ Diệu Phái Đối	1152
216.	Chương 215:	Đặc Biệt Giác Lượng	1157
217.	Chương 216:	Quy Lai Chi Chương	1164
218.	Chương 217:	Một Hữu Lí Do	1170
219.	Chương 218:	Túy Nguyệt Lộng Vân	1175
220.	Chương 219:	Hoa Khai Kỉ Chi	1183
221.	Chương 220:	Nhất Xúc Tức Phát	1189
222.	Chương 221:	Tình Hà Dĩ Kham	1195
223.	Chương 222:	Thu Kí Phương Tâm	1200
224.	Chương 223:	Cửu Dương Trọng Thể	1205
225.	Chương 224:	Nguyệt Mộng Dạ Trọng	1212
226.	Chương 225:	Quyết Chiến Thời Khắc	1228
227.	Chương 226:	Đại Bạch Thiên Hạ	1235
228.	Chương 227:	Tù Cầm Địch Sư	1252
229.	Chương 228:	Ý Ngoại Doanh Cứu	1259
230.	Chương 229:	Quang Đầu Chi Hí	1268
231.	Chương 230:	Đào Xuất Đại Địa	1279
232.	Chương 231:	Dạ Bạo Cửu Dương	1284
233.	Chương 232:	Thê Thiếp Thành Quân	1290
234.	Chương 233:	Thất Lạc Chi Thất	1299
235.	Chương 234:	Liệt Nhất Trọng Nhiên	1306
236.	Chương 235:	Tái Độ Dịch Dung	1314
237.	Chương 236:	Thái Giám Thái Hậu	1323
238.	Chương 237:	Vô Ngử Bí Mật	1327
239.	Chương 238:	Thâm Cung Bí Mật	1333
240.	Chương 239:	Dị Tộc Giai Lệ	1338
241.	Chương 240:	Chân Hoàng Quy Lai	1342
242.	Chương 241:	U Giá Nhất Chiến	1349
243.	Chương 242:	Tối Hậu Thời Quang	1354
244.	Chương 243:	Long Thành Hội Sự	1359
245.	Chương 244:	Long Thành Chi Dạ	1365
246.	Chương 245:	Quyết Chiến Long Thành	1370
247.	Chương 246:	Giang Hồ Sự Liễu	1377
248.	Chương 247:	Trường Xuân Hỉ Mộng	1387
249.	Chương 248:	Mộng Chi Sơ Thủy	1406

Liệp Diễm Giang Hồ Mộng

Giới thiệu

Nguồn: www.hoanguyettaodan.org Thể loại: Kiếm hiệp, Sắc hiệp Đó là một truyền thuyết cổ xưa, tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liep-diem-giang-ho-mong>

1. Tự Chương

Anh ta cũng đã hại người phụ nữ của chính anh ta. Vì anh ta quá nổi tiếng, hằng giờ hằng khắc đều có rất nhiều người đến xếp hàng mời anh ta đi săn. Cùng với việc anh ta bắn chết vô số sinh mệnh, thượng thiên cuối cùng đã mang đến cho anh ta một sự trừng phạt, đó chính là người vợ của anh ta chịu không nổi sự lạnh lùng đơn điệu của cuộc sống bên cạnh anh ta, đã chạy đến Nguyệt cung lạnh lẽo. Trên Nguyệt cung, chỉ ít cũng còn có một con thỏ trắng xinh xinh ở cùng cô ấy, chứ không phải một tảng đá vô cảm. Cần phải biết rằng, người chồng của Hằng Nga quả thật là một anh hùng. Ở nơi nàng sống cùng Hậu Nghệ, trong vòng một trăm dặm vuông, không có đến một con vật nào dám vào ra bèn mảng. Chỉ cần có một tiếng động, mũi tên của chồng cô ấy sẽ lập tức vút theo, kết liễu sinh linh vô tâm xấu số. Anh ta hận người phụ nữ đã rời bỏ anh ta. Đêm đêm anh ta giương cung muốn bắn cả mặt trăng rơi xuống, nhưng mũi tên anh ta đã quá nặng bởi nhuốm đầy máu tươi. Anh ta cũng hận vàng mặt trời cuối cùng bởi đã chiếu sáng cho mặt trăng ấy, anh ta phải bắn nốt vàng mặt trời ấy xuống, nhưng rốt cuộc anh ta đã không thành công. Con ngoan của ta, cho dù sau này con có trở thành một con người thế nào cũng tốt, chỉ có đừng làm anh hùng. Ta thà mong con làm một con quỷ người người ghét bỏ cũng không muốn con trở thành một anh hùng được người người tôn kính! Con phải có trách nhiệm với cuộc sống của mình, con chính là con chứ không phải là người khác! Nếu muốn yêu con hãy yêu, muốn hận thì hãy hận, có yêu tất sẽ có hận, nhưng tất cả đều phải là ý muốn của con. Con không thể giống như người thợ săn kia, vì mỗi hận của thể nhân mà đi hủy hoại tình yêu của mặt trời. Con hãy thay ta tìm lại chín mặt trời kia, ta biết chín mặt trời ấy vẫn đang sinh tồn ở một góc tối tăm nào đó. Nếu như tìm không thấy thì con hãy tạo ra một truyền thuyết khác. Hãy nhớ kĩ lời ta dặn, con ngoan! Bàn tay chàng thanh niên khẽ vuốt qua đôi mắt mở trừng của lão nhân. Cặp mắt ông từ từ khép lại, vĩnh viễn ngủ sâu trong sơn động không ánh mặt trời. Chàng thanh niên dập đầu ba cái, lẳng lặng đứng dậy, thân hình cao to sừng sững, uy vũ lẫm lẫm khiếp người. Cha, con biết Người chính là vàng mặt trời cuối cùng đó. Con sẽ khiến cho những thợ săn đã bắn chết cha biết được thế nào là đau khổ bi ai. Con phải để họ thấy được sắc máu hồng mà cha truyền cho con, chỉ có huyết sắc chói lòa ấy mới là cảnh tượng hùng tráng nhất trên thế gian này! Chàng trai khẽ quay người bước ra. Khuôn mặt lạnh lùng trong bóng tối mờ mờ của sơn động lấp láy xạ quang hai luồng sáng màu đỏ máu.

2. Chương 1: Sơn Thôn Kỳ Biển

Hoàn Sơn thôn. Đúng như ý nghĩa của cái tên, xung quanh thôn trang đều là núi. Từ khi khai thôn mở đất, người dân ở đây chủ yếu đều dựa vào săn bắn để mưu sinh, phong tục thuần hậu, không tranh chấp với đời. Ban ngày, Hoàn Sơn thôn trang lúc nào cũng tĩnh lặng. Đàn ông vào rừng săn bắn, phụ nữ lên nương trồng trọt, vì thế những đứa trẻ trong thôn đều được tự do chơi đùa. Săn bắn là nghề của cả thôn, cũng trở thành nếp sống tự bao đời. Bọn trẻ dù chơi trò gì cuối cùng cũng quay về đấu võ đánh vật. Lũ con trai từ nhỏ đã hình thành tinh thần thượng võ, hầu như cậu bé nào cũng thích đánh nhau, luôn mong muốn

đánh cho kẻ khác phải phủ phục dưới đất xin tha, trở thành đầu lĩnh của lũ trẻ trong thôn, mới không uổng vì đã sống. Trong thôn lại có một quy định bất thành văn, hai bên tham gia đánh đấm, nếu có một bên nhận thua thì trận đấu sẽ lập tức kết thúc. Vì thế bọn trẻ có đánh nhau bao nhiêu, ngoài việc phải chịu những trận đau nhức cơ thể, thực ra cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần về nhà nghỉ ngơi vài hôm là lại có thể đánh nhau tiếp được. Người lớn bây giờ hay trước đây đều tưởng thành từ đánh lộn, vì thế không hề phản đối trẻ con làm chuyện đó, hơn nữa còn có thái độ “truyền thống tốt đẹp nên được phát huy”. Do đó, đánh nhau của trẻ con cũng giống như săn bắn của người lớn, từ bao đời đã trở thành phương thức sống nhất quán của Hoàn Sơn thôn. Trưa nay, bọn trẻ lại gây ồn ào. Hoàn Sơn thôn đang tĩnh lặng, bỗng vang lên tiếng khóc: “Cầu xin các người, đừng có đánh nhị ca tôi!” Một cô bé chừng bảy tám tuổi đang bị một thằng bé chừng mười tuổi giữ chặt. Cô bé vừa giãy giụa vừa khóc gào: “Thủy Ngưu ca, huynh hãy thả tôi ra, tôi phải đi cứu nhị ca!” Thằng bé không thả, chỉ hất hàm: “Tiểu Nguyệt xem, nhị ca muội sẽ không sao đâu, chỉ cần nó nhận thua, Tứ Cầu và Đại Phong sẽ tha cho nó ngay.” Tiểu Nguyệt văm tìm cách vùng ra: “Nhưng, nhị ca sẽ không nhận thua đâu!” Trước mắt hai đứa bé, một đám con trai hai ba đứa đánh nhau tùm lum, chỉ thấy hai đứa chừng mười tuổi đang ghì một cậu bé khoảng tám chín tuổi xuống đất, một đứa trong lên tiếng: “Đại Hải, người phục hay không?” Đứa bé bị ghì xuống đất giãy giụa tức tối: “Bọn mày bắt nạt muội muội ta, cướp đi của nó làm nó khóc. Không xin lỗi nó, tao không để yên đâu!” Thằng bé cố giãy lên mấy lần nhưng bị hai đứa to hơn hằn đê lên, thật khó mà thoát ra. Vùng vẫy một lúc, Đại Hải vẻ như đã mệt, dần dần nằm im. Đại Phong nói: “Phục chưa?” “Đừng hòng!” Đại Hải trừng mắt nhìn, quay đầu sang một bên. Thằng bé thứ hai tên gọi Tứ Cầu nói: “Được lắm!” “Đương nhiên là được.” Một giọng khác vang lên làm cho bọn trẻ giật thót mình. Tiểu Nguyệt mừng rỡ hét lên: “Đại ca!”

Một thằng bé đi lại chỗ đám đánh nhau. Thằng bé này dường như dinh dưỡng không được tốt lắm nên người khẳng khiu, nhưng đôi mắt lại rất sáng. Nó nhìn ba đứa đang đánh nhau, rồi nhìn Thủy Ngưu nói: “Bỏ tiểu muội ta ra!” Thủy Ngưu buông tay, Tiểu Nguyệt lao vào lòng Hy Bình như một con thỏ, méo mào: “Đại ca, chúng nó bắt nạt Nguyệt nhi, còn đánh nhị ca nữa, huynh mau bảo chúng đừng đánh nhị ca nữa đi!” Hy Bình dùng bàn tay gầy guộc lau nước mắt cho Tiểu Nguyệt, nói: “Đại Hải sẽ không sao đâu, nam tử hán đánh nhau là chuyện bình thường. Ngoan nào, đừng khóc nữa! Đợi lát nữa đại ca sẽ bắt bọn chúng phải xin muội tha lỗi, được không nào?” Tiểu Nguyệt không khóc nữa, liền nhoẻn cười ngay. “Tiểu muội ngoan, đứng sang một bên, đại ca sẽ chút giận cho muội.” Thằng bé nói rồi đi đến phía ba đứa kia, gần giọng: “Tứ Cầu, Đại Phong, thả đệ đệ tao ra, có gan thì hãy đánh với tao đây!” “Đánh với mày thì đánh, dám một mình thách đấu à? Hôm nay bọn tao sẽ cho mày phải bò lê bò càng.” “Đừng có nói khoác, đợi đến lúc nước mắt nước mũi chảy xuống đất, bọn mày mới biết thế nào là lợi hại. Lại đây! Thả đệ đệ tao ra!” Chưa nói xong, thằng bé đột nhiên chạy đến, đá vào bụng dưới của Đại Phong một phát thật mạnh, làm cho nó ngã lăn ra một bên kêu ầm ĩ, sau đó lại lao ngay đến Tứ Cầu đang buông Đại Hải chuẩn bị nhổm dậy, cười lên người nó, hai tay liên tục đấm, đánh cho Tứ Cầu mặt mũi tím bầm. Vừa đấm vừa nói to: “Phục chưa?” Tứ Cầu quay cuồng cố vùng ra: “Không phục, mày đánh lén, bọn tao vẫn chưa chuẩn bị xong, mày

“Bụp, bụp!” Lại hai đấm nữa, Tứ Cầu gào lên: “Hy Bình, tao phục rồi, tao thua, lần này tao nhận thua rồi.” Thằng bé tên Hy Bình cười: “Lần này còn tạm được, thua thì bảo là thua đi! Việc gì phải kiêu cố?” Hy Bình đứng dậy, nói: “Đại Phong, mày la đủ chưa? Nếu không chết được thì hãy xin lỗi muội muội tao đi. Còn nữa, sau này đừng có bắt nạt con gái, làm mất mặt cả bọn đàn ông chúng ta!” Đại Phong đã được Thủy Ngưu đỡ dậy, nhìn Hy Bình hằn học: “Hy Bình, mày nhớ đấy, lần sau tao thế sẽ bắt mày phải quỳ xuống lạy van cho xem!” Hy Bình quay sang Đại Phong làm mặt xấu, chế diễu: “Nhớ lắm, tao nhớ rồi, đây là lần thứ ba mươi sáu mày thề rồi đấy.” Đại Phong mặt đỏ bừng, miệng lắp bắp: “Mày.....mày.....” Hy Bình cười vang: “Tao rất tốt, không phải nói nhiều, hi hi!” Nói rồi quay người dắt Tiểu Nguyệt, nói: “Muội muội, đệ đệ, chúng ta về nhà thôi!” Ba huynh đệ nhảy nhót đi về nhà, Hy Bình cất tiếng hát nghêu ngao: “Ta tả quyền xuất, hữu quyền xuất, rồi lại liên hoàn xuất cước, đánh cho người thành một con lợn béo.....” Đột nhiên nó dừng lại quay sang Đại Hải: “Đệ chẳng bao giờ đánh nhau cả, sao hôm nay lại gây sự với bọn nó thế?” Đại Hải nghiêng răng: “Đại ca, bọn nó làm mất điều của Tiểu Nguyệt, đệ mới đánh với chúng nó.” Hy Bình lên giọng đàn anh: “Ngốc tử, bọn nó hai ba đứa, đứa nào cũng lớn hơn đệ, đệ làm sao đánh lại bọn nó được! Đệ là một đứa trẻ ngoan, không biết đánh nhau, sau này có đánh nhau hãy tìm đại ca, đảm bảo đệ không bị thua thiệt đâu.” Nói rồi vênh mặt lên trời dương dương tự đắc. Đại Hải đáp ứng: “Nhưng, đệ thấy khi này đại ca không...không được quanh mình chính đại lắm.

Hy Bình nghe thế, nhảy phốc lên gõ ngay vào trán Đại Hải, hét vào mặt nó: “Cái gì? Cái gì là quang minh

chính đại? Đồ ngốc! Bọn nó đứa nào cũng to hơn tao, mày bảo tao quanh mình chính đại đánh nhau với bọn nó à? Hay, quang minh chính đại là cái gì chứ? Có làm mày hả giận không? Có giúp mày chiến thắng không? Đối với Hoàng Hy bình tao, đánh ngã đối phương mới là quan trọng nhất, mà muốn đánh ngã đối phương, phải có mưu. Đây gọi là trí dũng song toàn, hiểu chưa?” Đại Hải trợn mắt: “Lại còn không...” thấy Hy Bình lại chuẩn bị gõ đầu nó, vội sửa lời ngay: “Hiểu rồi, hiểu rồi!” Hy Bình lườm nhị đệ một cái, vòng qua nắm tay Tiểu Nguyệt: “Được rồi, Nguyệt Nhi, muội không phải buồn như thế, về nhà đại ca sẽ làm một cái điều khác cho muội, giống hệt cái Kim ngư của muội, được không?” Tiểu Nguyệt hớn hở: “Muội muốn kiểu bướm bướm.” “Được rồi! Bướm bướm, bướm bướm, gió thổi, gió thổi, bướm bướm bay, bay ra từ những khóm hoa, bay lên trời cao, bay vào trong giấc mơ của muội muội ta...” Mặt trời đã dần dần ngả bóng. Dưới ánh hoàng hôn, Hoàn Sơn thôn càng vắng vẻ yên tĩnh. Sơn thôn có hơn hai trăm hộ dân. Ngoài gia đình trưởng thôn, hộ tương đối sung túc nhất có lẽ là Hoàng Dương gia. Hoàng Dương dáng người cao gầy, lúc nào cũng tươi cười hòa ái, khiến người ta vừa thấy là đã muốn thân thiết. Ông là người có học vấn nhất, cũng là đại phu duy nhất ở Hoàn Sơn thôn này.

Hoàng Dương mới mười lăm tuổi đã rời thôn trang ra ngoài, va chạm rất nhiều. Lưu lạc suốt một thời gian dài, mười năm trước, Hoàng Dương đột nhiên quay về, còn dẫn theo một người vợ và một cậu con trai nhỏ. Người trong thôn trang ai cũng cảm thấy Hoàng Dương quả là rất có tiền đồ. Vợ của Hoàng Dương tên gọi Xuân Yển. Lúc họ mới trở về, già trẻ gái trai trong thôn đến thăm, thấy ngoại hình Xuân Yển, ai nấy đều giật mình kinh ngạc. Tiên nữ hạ phàm... ở đâu ra lại có người đẹp thế không biết! Năm tháng trôi nhanh, Xuân Yển năm nay cũng đã hơn ba mươi, đã có ba đứa con, chính là ba huynh muội Hoàng Hy Bình. Có điều, nhan sắc của cô vẫn lộng lẫy như ngày nào, thậm chí giờ còn thêm cả vẻ thành thực. Thật không tưởng tượng nổi trong sơn thôn quanh quệ này lại có một thôn nữ xinh đẹp nhường ấy! Trung phụ xinh đẹp hạnh phúc ấy lúc này đang đứng ở cổng nhà nhìn vào trong thôn. Trong nhà bỗng có một giọng trầm ấm truyền ra: “Yển muội, các con vẫn chưa về sao?” “Ài.” Rồi giọng của cô đột nhiên lại cất lên: “Thấy rồi, chúng đang đi về.” Ba đứa trẻ chạy một mạch đến trước mặt Xuân Yển. Tiểu Nguyệt ngã mạnh vào lòng mẹ, giọng nũng nịu: “Mẹ!”, Hy Bình và Đại Hải cũng hớn hở lên tiếng: “Mẹ!” Xuân Yển trợn mắt: “Hy Bình, con lại đánh nhau rồi phải không?” Hy Bình nói: “Mẹ, bọn chúng bắt nạt Đại Hải và Tiểu Nguyệt, con mới đánh chúng nó.” Xuân Yển nhìn Đại Hải đang len lén đứng im, nói: “Đại Hải, con cũng đi đánh nhau sao?” Đại Hải cúi đầu xuống không nói gì. Hy Bình nói: “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, Đại Hải không đi đánh nhau cùng con, mà là bị người ta đánh. Mẹ thử nghĩ mà xem! Thường ngày nó ngoan thế, sao lại đi đánh nhau cơ chứ? Không bị người khác đánh đã là đại phúc rồi, hay!” Nói rồi, nó lắc lắc cái đầu nhỏ của mình. Xuân Yển nhìn bộ dạng của đứa con cả, bất giác bật cười: “Thôi được rồi, đánh thì cũng đánh rồi, không sao là được, vào nhà chuẩn bị ăn cơm.” Ở bàn ăn, Hoàng Dương dặn dò: “Ngày mai cha phải lên núi hái thuốc, ba con phải nghe lời mẹ đấy.” Hy Bình hăng hái: “Chúng con vẫn luôn nghe lời mẹ mà.” Rồi nó trợn to mắt lên, nói: “Cha, con cũng đi hái thuốc với cha nhé!” Hoàng Dương nhìn đứa con nhiều chuyện, cười nhẹ: “Ngày mai con không phải đánh nhau nữa sao?” Hy Bình gãi đầu: “Con quyết định cho mình nghỉ ngơi mấy ngày.” Hoàng Dương chau mày: “Nghỉ à? Con coi đánh nhau là cái gì?” Hy Bình thẳng thắn: “Rèn luyện thân thể!” Hoàng Dương quả thật bị nó đánh bại, nói: “Thôi được! Ngày mai đi cùng cha.” Hy Bình reo lên: “Vạn tuế!” Rồi gấp một miếng thịt cho Hoàng Dương, giọng cảm kích: “Cảm ơn cha, đây là con hiếu kính với cha. Cha đừng khách khí!” Hoàng Dương nhìn miếng thức ăn, quát lên: “Thằng ranh, gấp cho ta cái gì thế?” Tiểu Nguyệt giọng ròn tan: “Mồng gà!” Hoàng Dương gắp gừ: “Tức chết đi được!

Ban đêm, gió thổi nhẹ, tiếng côn trùng như hòa quyện vào làm một. Trong phòng ngủ, vợ chồng Hoàng Dương đang thì thào nói chuyện. Xuân Yển nói: “Dương ca, chàng muốn đưa Bình Nhi lên núi sao?” Hoàng Dương thở dài: “Ta biết nàng không yên tâm! Bình Nhi có hơi nghịch ngợm một chút, nhưng nó cũng dần trưởng thành rồi, đã đến lúc phải học một chút gì đó. Ta vốn định để qua một hai năm nữa mới để nó cùng ta lên núi, nhưng nó đã tự muốn theo ta thì hãy cứ để nó đi! Nàng yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, đừng nghĩ quá nhiều. Thôi ngủ đi, muộn rồi.” Xuân Yển nói: “Thiếp sợ Bình Nhi vào trong núi sâu, tính ham chơi lại nổi lên. Chàng cũng không phải không biết... dù thế nào nó cũng vẫn còn là một đứa trẻ.” Hoàng Dương: “Ta hiểu, ta sẽ cố gắng để ý đến nó.” Xuân Yển vẫn không yên tâm, nói: “Chàng cũng phải cẩn thận một chút.” Hoàng Dương ôm chầm lấy Xuân Yển, giọng âu yếm: “Ta biết rồi, mỹ nhân à, muộn rồi, ngủ đi! Ngày mai còn phải dậy sớm mà.” Ngày hôm sau, cha con Hoàng Dương lên núi hái thuốc. Ngày thứ ba sau khi cha con Hoàng Dương đi. Buổi chiều hoàng hôn, lúc Xuân Yển và hai đứa con đang ăn cơm tối, có người gõ cửa. Ba người cùng nhìn ra phía cổng, chỉ thấy một cặp nam nữ trung niên, nhiều lắm cũng chỉ hơn bốn mươi, người đàn ông dáng cao lớn uy vũ, người phụ nữ trông xinh xắn nhã nhặn. Huynh muội

Tiểu Nguyệt nhìn hai người ấy mà quên cả chớp mắt. Xuân Yển đi ra, hỏi: “Xin hỏi, hai vị có chuyện gì?” Người phụ nữ chấp tay: “Làm phiền phu nhân! Vợ chồng chúng tôi từ nơi khác tới. Đến đây thì trời đã tối, phu nhân có thể cho chúng tôi trọ nhờ một đêm được không? Xuân Yển nhìn hai người một hồi lâu mới nói: “Nếu hai vị không chê thì xin mời vào!” Hai người cùng cúi đầu cảm ơn, đi theo Xuân Yển vào nhà, cùng ngồi xuống bên bàn ăn. Xuân Yển nói: “Có lẽ hai vị vẫn chưa ăn cơm, để tôi vào trong nấu thêm chút thức ăn nữa.” Người phụ nữ nói: “Làm phiền phu nhân rồi.” Đại Hải và Tiểu Nguyệt khi ấy mới nhớ ra là phải nói chuyện, Tiểu Nguyệt nhanh nhẩu: “Thức thức, thắm thắm đây trông thật là đẹp! Hai người từ đâu đến vậy? Sẽ ở lại nhà cháu à?” Tiểu nha đầu này không nói thì thôi, đã nói thì chẳng khác nào dây pháo Tết. Người đàn ông nhìn hai đứa trẻ, trên mặt chợt nở một nụ cười, tự nói với mình: “Khá lắm, khá lắm, là nhân tài có thể đào tạo.” Người phụ nữ nhìn ông ta không hiểu: “Thanh Phong, chàng bảo cái gì khá lắm?” Người đàn ông giọng càng thêm phấn khích: “Ngọc Phần, nàng nhìn kĩ xem tiểu hài dễ thương này, ta thấy cô bé khá lắm.” Nói rồi, ông ta nói với Đại Hải: “Cháu tên gì, mấy tuổi rồi?” Đại Hải nói: “Cháu là Đại Hải, năm nay mười tuổi.” Người đàn ông nói: “Hãy đến chỗ thức thức, để thức thức ôm cháu xem nào.” Đại Hải chần chờ một lúc rồi đi đến trước mặt người đàn ông, để cho ông ta ôm vào lòng.

Bàn tay người đàn ông xoa đi xoa lại trên người Đại Hải, rồi cười sảng khoái: “Tốt, tốt, tốt lắm, thật không uống đi chuyện này rồi. Ngọc Phần, nàng thấy sao?”

Người phụ nữ nói: “Chúc mừng chàng! Thiếp không có bụng dạ ấy, có điều gặp rồi thì là có duyên. Tiểu muội muội, cháu lại đây để ta ôm một cái được không?” Tiểu Nguyệt chưa đợi bà ta nói xong đã lao vụt đến, nói: “Cô ôm cháu đi, cháu cũng muốn ôm cô.” Người phụ nữ ôm Tiểu Nguyệt lòng, nói: “Tiểu Nguyệt có thích cô không?” Tiểu Nguyệt nói: “Thích lắm! Cô cũng thích Tiểu Nguyệt phải không?” Người phụ nữ cười: “Tiểu Nguyệt thật thông minh, biết cô cũng thích Tiểu Nguyệt. Nào, để cô thơm một cái nào, Nguyệt nhi thơm lắm!” Khi ấy, Xuân Yển bưng thức ăn từ nhà bếp đi ra, nói: “Để hai vị phải chờ lâu rồi.” Người phụ nữ áy náy: “Làm phiền phu nhân, thật ngại quá!” Mọi người cùng dùng bữa tối. Sau bữa ăn, người phụ nữ nói với Xuân Yển: “Đại muội tử, chúng ta ra ngoài nói chuyện, tôi có chuyện này muốn thương lượng với cô.” Nói rồi, người phụ nữ dẫn Xuân Yển ra ngoài. Khi Xuân Yển và nữ nhân kia trở vào, mắt nàng đã ướt đầm lệ. Xuân Yển ôm hai đứa trẻ trong lòng, nhìn chúng một lúc lâu mới nói: “Tối nay các con ngủ với mẹ!” Đại Xuân Yển thu dọn bát đĩa xong đi vào bếp, người đàn ông mới hỏi nữ nhân đồng hành: “Ngọc Phần, thế nào rồi?” Người phụ nữ nói: “Cô ta hình như không muốn để cho con mình học võ, thiếp phải tốn bao công sức mới thuyết phục được, chàng phải cảm ơn thiếp thế nào đây?” Người đàn ông cười: “Ta đương nhiên là dĩ thân tương hứa rồi!” Người phụ nữ cũng cười: “Dĩ cái đầu quỷ của chàng ấy!” Tiểu Nguyệt hiếu kì hỏi: “Cô ơi, thế nào là ‘dĩ thân tương hứa’ ạ?” Hai người khách nhìn nhau, đột nhiên cười vang. Hoàng hôn ngày thứ năm, cha con Hoàng Dương trở về. Hy Bình vừa đến cổng đã lớn tiếng gọi: “Đại Hải, Tiểu Nguyệt, đại ca về rồi! Trên núi chơi thật vui, có bao nhiêu là thứ chưa từng thấy bao giờ, còn có những động vật kì quái, những sơn động tối om... mau ra đây, xem thuốc ta hái còn nhiều hơn cả thuốc của cha hái được đây này!” Thế nhưng chỉ thấy một mình Xuân Yển đi ra, không thấy Đại Hải, Tiểu Nguyệt. Hy Bình nóng ruột hỏi: “Mẫu thân, hai đứa đã đi chơi rồi sao?” Xuân Yển ôm lấy con, hai mắt rưng rưng nước mắt. Hy Bình cảm thấy có gì đó kì lạ, nhưng lại không biết vì sao nên không dám hỏi. Một lúc, Xuân Yển mới thở dài: “Phải, hai đứa đã đi rồi, phải mấy năm nữa mới về.” Hy Bình trợn mắt: “Đại Hải, Tiểu Nguyệt đi rất xa sao?” Xuân Yển: “Phải, rất xa!” Hy Bình lại càng nóng nảy: “Vậy sau này con không thể gặp chúng rồi, phải không?” Xuân Yển gượng cười: “Ngốc ạ, sao lại không gặp chứ? Đại con lớn lên rồi hai đứa sẽ trở về, khi ấy chúng sẽ rất có bản lĩnh.” Hy Bình thắc mắc: “Vậy con có thể đi tìm chúng không?” “Không được!” Xuân Yển ôm chặt Hy Bình vào lòng, nói: “Thế con không muốn ở cùng cha mẹ sao?” Hy Bình: “Muốn chứ, con sẽ không rời xa cha mẹ đâu! Con sẽ ở nhà với mẹ chờ hai đứa trở về. Chà, trên núi có bao nhiêu chuyện hay mà chúng lại không ở nhà!”

Xuân Yển thả Hy Bình ra, nói: “Bình nhi, con vào nhà ăn cơm đi, mẹ có chuyện muốn nói với cha con.”

Hy Bình vào nhà. Văng bóng hai đứa em, căn nhà trở nên trống trải, trong lòng bồn chồn như đánh mất cái gì, bản thân nó không nói ra được thành lời, chỉ thấy cứ nghĩ đến là sống mũi cay cay. Hy Bình bèn lắc mạnh đầu, nghĩ thầm: “Không nhớ nữa, đi ăn cơm thôi!” Đêm xuống, vợ chồng Hoàng Dương đi nằm. Xuân Yển thủ thủ: “Dương ca, chàng không trách thiếp đã để họ đưa Đại Hải và Tiểu Nguyệt đi chứ? Thiếp vốn cũng không muốn cho chúng đi học võ để lại dấu thân vào vòng giang hồ thị phi, nhưng thiếp thấy họ rất quý tư chất thiên phú của Đại Hải và Tiểu Nguyệt, nếu như thiếp không để cho hai đứa đi, họ nhất định sẽ ở lì lại truyền thụ võ công cho hai đứa nó. Hai người đó đều danh trấn võ lâm, hơn nữa lại cùng

nguồn gốc với chàng, giao Đại Hải và Tiểu Nguyệt cho họ, thiếp cũng không lo lắng, chỉ sợ để họ ở lại nhìn thấy Hy Bình, lại càng muốn nhận Hy Bình làm đồ đệ, nên thiếp đành dần lòng để họ đưa Đại Hải và Tiểu Nguyệt đi. Ài! Giang hồ thật nhiều thị phi! Mong rằng các con không gặp trắc trở!” Hoàng Dương an ủi: “Nàng đừng lo nữa, kéo dài đến sức khỏe, có lẽ đây là vận mệnh của các con ta. Ta ngày nào cũng xem chừng chúng nó, lúc nào cũng cảm thấy chúng sẽ không ở Hoàn Sơn thôn này lâu dài, cuối cùng chúng đã ra đi, may mà nơi chúng đến cũng là nơi tốt. Ta nghĩ tương lai chúng sẽ rất có tiền đồ, chỉ khổ cho Bình nhi, nó mới thực sự là kì tài để luyện võ, nàng lại không cho nó học võ, chà!” Xuân Yển nói nhỏ: “Đó cũng bởi thiếp không còn cách nào khác, Tiểu thư không để cho nó học võ là sợ Huyết ma trên người nó không chịu được khổng chế. Chàng cũng biết rồi đấy, nó tuổi còn nhỏ như vậy mà lúc nào cũng thích đánh đấm.”

Hoàng Dương trầm ngâm: “Không hẳn thế đâu, Bình nhi tuy có chút thích đánh đấm, song bản tính của nó rất lương thiện, hoặc cũng có thể do trong cơ thể nó có một nửa dòng máu của Tiểu thư. Theo ta được biết, Bình nhi sinh ra đã mang Cửu dương trọng thể, tính vốn dương cương chính nghĩa tuyệt đối không thể thành ma, nhưng người có Cửu dương trọng thể cũng phiền phức lắm.” Xuân Yển thắc mắc: “Vì sao chứ?” Hoàng Dương cười nhẹ: “Người mang Cửu dương trọng thể rất mạnh mẽ trên giường, mạnh đến đâu thì ta quả thật cũng không rõ. Vì nguyên nhân này, Bình nhi lớn lên tính dục sẽ rất khốc liệt!” Xuân Yển hứ một tiếng: “Cái gì Cửu dương trọng thể đều là do chàng bày ra cả. Thiếp chỉ biết sau này Bình nhi nhất định sẽ là một chàng trai vô cùng tuần tú, là thiên địch của mọi nữ nhân.” Hoàng Dương chợt xích lại gần hôn lên bên tai nương tử: “Còn ta lại là thiên địch của nàng.....!” Xuân Yển thốt lên: “Khiếp quá, chàng lại...!”

Tiếng của Xuân Yển đột nhiên ngắt quãng, như bị cái gì đó chẹn vào miệng, không nói được nữa.
***** Ngày tháng thấm thoát trôi qua, thoáng cái đã ba năm trôi qua. Hy Bình đã hơn mười lăm tuổi, cao hơn trước nhiều nhưng vẫn gầy trơ xương, những đường nét trên mặt bắt đầu thay đổi rõ rệt, có điều về trẻ con vẫn còn chưa hết.

Để cho con được thuần tính, Hoàng Dương liên tục mang sách về cho cậu đọc, đồng thời bắt Hy Bình mỗi ngày phải đọc thuộc một bài mới cho ra ngoài chơi. Vốn cho rằng làm như vậy, Hy Bình sẽ không còn thời gian rong chơi nữa, nào ngờ, những cuốn sách người khác cả ngày mới đọc xong, bốn năm ngày mới thuộc, Hy Bình chỉ cần đọc qua hai ba lượt là đã có thể nhắc lại như cháo chảy, đọc xong vứt sách là chạy ra ngoài chơi, có gào bao nhiêu cũng không giữ lại được. Chập tối hôm ấy, Hy Bình mình đầy thương tích về nhà, quần áo dính đầy đất cát, có chỗ còn rách ra tơ tằm. Xuân Yển chau mày thốt lên: “Con thật là, ngày nào cũng đánh nhau, không thấy chán ư?” Hy Bình giọng dặc ý: “Không còn cách nào cả, bọn nó đứa nào cũng muốn thắng con, con có thể không chấp nhận lời thách đấu của chúng sao? Ấy! Chiến thư đã nói, con đành phải xả thân phò quân tử vậy. Cầu mà không được đấy!” Xuân Yển nhìn đứa con quý tử của mình, không biết nên khóc hay nên cười, chỉ nhún vai: “Được rồi, tắm rửa sạch sẽ, đi ăn cơm!” Trong khi ăn cơm, Hoàng Dương nói: “Bình nhi, mấy ngày nay thuốc sắp hết rồi, ngày mai con lại lên núi hái thuốc nhé!” Hy Bình sáng mắt lên: “Vâng, thưa cha!” Hơn một năm nay, Hy Bình đã nhiều lần một mình lên núi hái thuốc, lần nào cũng xuất sắc trở về, khiến vợ chồng Hoàng Dương rất yên tâm, cũng làm cho cậu bé cảm thấy rất thoải mái về bản thân mình. Hy Bình lên núi hái thuốc đã ba ngày rồi, thực ra cậu đã hái đủ thuốc từ lâu, nhưng lại không thích trở về sớm như vậy, muốn ở trên núi dạo chơi vài hôm, tìm xem trên này có cái gì mới lạ hay không. Khi ấy Hy Bình mò mẫm đến một mỏm núi đá, phía trước mặt là một sơn cốc hẹp. Lúc trước Hy Bình luôn dừng bước tại đây, chỉ dạo quanh mấy vòng rồi quay lại. Hôm nay cậu bỗng nảy ra ý nghĩ bạo gan, muốn xuống dưới đáy cốc xem thử.

Hy Bình nắm vào một dây rừng sát vào vách đá, từ từ leo xuống. Mới đến giữa chừng vách đá, cậu phát hiện một cửa động cây cỏ chẳng chặt phủ kín, chỉ lộ ra một lỗ vừa một người chui qua.

Hy Bình cố gắng lắm, cuối cùng cũng chui vào được trong động, song lại bị một cảnh tượng kỳ dị làm kinh hãi ngay người. Hai con vật khổng lồ đang nằm cuộn tròn ở hai bên vách động, bên phải là một con vật vừa giống sư tử lại vừa giống hổ, toàn thân lông lánh một màu vàng kim, vẻ uy mãnh không sao tả xiết. Bên trái là một con rắn to dài màu hồng huyết, vẩy lung linh những ánh sáng huyết sắc. Nhìn vào sâu bên trong thì thấy một hồ nước nhỏ, nước ở đó có một màu trắng sữa thật kì lạ. Phía trên khoảng giữa hai con vật ấy, hai quả cầu ánh sáng màu vàng kim và hồng huyết cứ thế lượn tròn đuổi theo nhau rồi va đập vào nhau, trông rất thích mắt. Hy Bình nhìn mà ngây cả người ra, miệng há hốc đến độ không khép lại được. Nhân duyên quả là trùng khớp, hai quả cầu ấy lượn đến gần Hy Bình, đột nhiên chiếu thẳng vào cái miệng đang há hốc của Hy Bình, chui tuột vào bụng cậu bé, trong nháy mắt đã hòa tan mất. Khoảnh khắc ấy, Hy

Bình chỉ cảm thấy máu trong cơ thể đột nhiên bùng cháy, sắc mặt dần trở nên đỏ lựng như máu, hai mắt như phóng ra lửa, những tia lửa lập lòe ma quái. Hy Bình hét lên âm ỉ, xé rách hết cả quần áo trên người, bỏ nhào xuống hồ nước màu trắng sữa ấy, miệng không ngừng la hét: “Nước, nước, ta cần nước!” Thì ra hai con vật này cũng có lai lịch khá là ghê gớm.

Con vật nửa giống sư tử nửa giống hổ ấy gọi là Hỏa Vân Sư hổ, là kết quả tạp giao ngẫu nhiên giữa sư tử và mãnh hổ, nội đan của nó thuộc vào loại cực dương, sau khi người nào ăn được, thể lực sẽ trở nên mạnh mẽ lạ thường. Còn con rắn màu hồng huyết ấy là huyết xà nghìn năm, là vật chí âm trong thiên hạ, người nào ăn được nội đan của nó sẽ có sức chịu đựng vô cùng tận. Hai viên nội đan đều là vật chí dương, chí âm, trong nháy mắt đã khơi dậy Cửu dương trọng thể trong người Hy Bình, khiến cho cơ thể cậu bé gần như muốn nổ tung ra. Tục ngữ nói, vô hảo hợp bất thành kỳ thư! Hồ nước Hy Bình nhảy vào vừa khéo có thể cứu được mạng cho cậu. Nước trong hồ được gọi là địa tuyền nhũ, hình thành như thế nào thì không rõ lắm, trên đời chỉ có rất ít người biết được nước ấy là vật chí âm, rất có tác dụng đối với người luyện âm hàn khí, cũng có thể điều hòa cửu dương khí đang muốn bùng cháy trong cơ thể Hy Bình và nội đan khí của hai con vật kia. Vì thế cậu bé không những không chết mà trái lại còn nhân họa đắc phúc. Hy Bình mê man ngâm mình trong hồ nước ba ngày ba đêm rồi tự tỉnh lại, phát hiện thấy mình vẫn đang ở trong nước, cậu hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nước trong hồ không sâu, nhưng cũng đủ để chìm chết cậu. Hy Bình nghĩ mãi vẫn không hiểu làm sao mình vẫn sống được, rốt cuộc cũng không muốn nghĩ nữa. Hy Bình dùng lực đẩy mạnh hai chân, trườn ra khỏi hồ nước, đột nhiên kinh ngạc: “Nước đang trắng đục sao lại trở nên trong suốt như vậy? Còn hai con quái vật ấy nữa, sao không thấy chúng đâu?” Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không tìm ra câu trả lời, vì thế lại lặn vào trong nước, định làm cho mình tỉnh táo hơn, đột nhiên phát hiện thấy dưới đáy hồ có một chiếc hộp màu đỏ. Hy Bình càng thấy kì lạ, bèn xách chiếc hộp từ dưới nước lên rồi treo lên bờ. Quan sát kỹ thấy trên mặt chính của chiếc hộp có khắc dòng chữ: “Người có thể ngâm mình vào trong hồ nước này mà không chết, tức là có duyên .

Cũng không biết chiếc hộp được làm bằng chất liệu gì mà lại rất nặng, cũng không có khóa gì cả. Hy Bình khê mở cái hộp ra, thấy bên trong gấp một mảnh vải trắng, lấy ra xem thì thấy trên miếng vải viết dày đặc những chữ là chữ, Hy Bình tuần tự đọc từ đầu đến cuối. “Thần công này là ‘Thiên địa tâm kinh’. Người tu luyện thần công này nhất định phải là người có Cửu dương trọng thể. Sau khi luyện thành, chinh chiến với nữ nhân, thiên hạ vô địch thủ” Phía dưới chú danh: “Nhất đại tình thánh” “Cái ông Nhất đại Tình thánh này thật quá xem thường người khác rồi, cái gì mà ‘không có địch thủ’?” Nghĩ đến đây, Hy Bình vội nhìn mấy chữ ấy, mừng rỡ reo lên: “Hay lắm, cứ dựa theo mấy chữ ‘không có địch thủ’ của ông, ta cũng thử luyện một phen, tránh cho tiểu tử nhà ông xuống gặp Diêm Vương lại nói ta không nể mặt.” Hy Bình quả nhiên nằm xuống, bắt đầu luyện theo những chỉ dẫn trên tấm vải. Vừa nằm xuống đã hai ngày hai đêm, tỉnh dậy nhớ ra đã đến lúc phải về nhà. Nghĩ đến đây, Hy Bình mới thấy khổ não. Thì ra lúc này toàn thân cậu trần như nhộng, làm sao có thể về được đây? Quần áo đã bị xé rách hết cả, không còn cách nào, cậu đành nhặt một mảnh vải còn tương đối lành lặn nhất lên quấn quanh thắt lưng, đeo giỏ thuốc lên rồi lặn ra khỏi động. Phải đến sáng sớm hôm sau, vợ chồng Hoàng Dương mới phát hiện ra con trai của họ đã trở về. Khi ấy Hy Bình vẫn còn đang ngủ ngon trên giường. Thì ra Hy Bình sợ bị người khác trông thấy trong bộ dạng tơi tả nên mới chọn đêm khuya, lúc mọi người trong thôn đã ngủ cả mới lẳng lặng mò về phòng của mình, ngay cả vợ chồng Hoàng Dương cũng không phát giác ra.

Thân thủ rõ là quỷ không hay thần không biết, Hy Bình suốt mấy ngày liền tự xưng mình là ‘thiên tài’, càng thêm tự hào về bản thân mình hơn.

3. Chương 2:thú Liệp Đại Hội

Quang âm thấm thoát, 5 năm yên bình lặng lẽ trôi qua.

Hoàn Sơn thôn vốn tĩnh lặng hôm nay bỗng trở nên tưng bừng lạ thường, dân làng tưng bừng chào đón Nhị thập niên Thú Liệp tiết (lễ hội săn bắn 20 năm). Phạm thanh niên đủ 18 tuổi đều có quyền tham dự cuộc thi săn.

Phương thức dự thi rất đơn giản, khi mặt trời mọc, tất cả mỗi cá nhân phải lên núi để bắt đầu săn thú, khi mặt trời lặn thì phải quay về làng, rồi án theo đẳng cấp của thú săn và số lượng của mỗi cá nhân để quyết

định người thắng cuộc. Người đứng đầu và người về nhì sẽ tranh tài giành chức trưởng thôn vào ngày kế tiếp, nếu như ai thắng cuộc, thì có thể lãnh đạo Hoàn Sơn thôn đến kì Thứ Liệp tiếp sau.

Khả dĩ có thể hình dung, hôm nay Hoàn Sơn Thôn nhiệt náo tới độ nào, như thể 1 ấm nước vốn bình hòa bị lửa đun sôi lên, toàn bộ thôn trang trở nên sôi sùng sục.”Trời! Tìm kiếm cả ngày, khắp cả 4 dặm mà cả 1 con dê cũng không thấy, 1 con thỏ thì có thấy vài lần, tiếc là nó trốn nhanh quá, mà nó thì cũng chỉ được ít điểm.” 1 thanh niên từ trong rừng bước ra, bắt lực tự nhủ thầm.

Nhìn từ xa chàng trai rất cao lớn, gương mặt sáng đẹp như thể được khắc ra từ ngọc, toàn thân chàng phát ra 1 sức sống đầy mỹ cảm. Tuy vậy, nếu nhìn kĩ vào con người sáng long lanh như sao của cậu, ta có thể thấy luồng khí tức tà mị mỏng manh.

Dù vậy, gương mặt cậu lúc này thực sự đầy vẻ bất lực, đôi chân thon khỏe bước đi trong buồn chán, chàng dạo bước không mục đích, miệng thì lẩm bẩm: “Lão thiên, ta khẩn cầu ông, hãy ban cho ta 1 con, dù là sơn kê, thỏ tử hay gì như thế cũng được. Àh, không! Ta vạm vỡ như thế này, những sinh vật yếu đuối nhỏ bé thế không phù hợp, hãy để ta gặp sơn lang, lão hổ, thậm chí đại hùng cũng được.....”

Grừ grừ grừ

Chàng thanh niên vừa nghe tiếng liền quay lại, 1 con hổ hùng vĩ đang ngay hướng này phóng tới, chàng trai kinh hoàng, quay đầu bỏ chạy: “Oa! Mẹ ơi! Nói tới là tới, đừng làm mất hòa khí có gì thì hãy từ từ thương lượng!”

Mắt thấy chàng trai phải bỏ mình vì hổ dữ, bỗng chàng chợt thấy 1 đại thụ ngất trời hữu diện, tâm trung nhất động, chân vội tăng bước, đôi chân thu lại, rồi bất ngờ phóng vọt lên không, trong không trung vội ôm chặt lấy cành cây.

Hai chân chàng vội túm lấy cành cây, tứ chi đều nhất tề ra sức, đảo người vọt lên cành, hồn hển nhìn xuống mãnh hổ, thở ra 1 tiếng: “Nguy hiểm!”

Sau khi chàng dừng lại để lấy hơi, lão hổ chỉ nhìn nhưng không bỏ đi, vẫn chờ dưới gốc cây, nhìn chàng một cách thèm thuồng.

Không còn cách nào khác, chàng trai bò dọc theo cành cây tiến về phía gốc cành, thoải mái dựa vào thân cây mà ngồi, nhìn xuống con hổ đói ở dưới, buông lời trêu chọc: “Đồ ngu dốt, người cứ ở dưới mãi nhìn ta làm chi, như thể ta thiếu người ngân lượng vậy, người có giỏi thì lên đây! Muốn ăn thịt ta sao? Hãy quay về mà đợi mọc thêm đôi cánh đi!”

Chàng trai dựa vào chỗ chắc cây tự hời, thầm nghĩ: “Xem chừng con hổ này không chịu bỏ qua ta miếng mồi ngon trước mắt, chỉ còn cách thi kiên nhẫn cùng nó vậy!”

Nghĩ thế, chàng nhắm hai mắt lại, bắt đầu hát: “Nhìn về đông, nhìn về tây, ta gặp người, thiếu gia ta mọi sự đều tốt, phi lên cây ngủ trên đây”

Trời ngả dần về tây.

Đêm tối lại lần nữa bắt đầu.

Hoàn Sơn Thôn các liệp nhân trẻ đều đã quay về, mỗi người đều có thú săn của mình, nào thỏ hoang, sơn lộc, lợn rừng Mọi loài đều có đủ cả. Trong ấy, trưởng tử thôn trưởng, Đại Phong hiền ngang vai vác 1 đại sơn lang, ngay lập tức cả thôn làng đều hò vang, nhìn thiếu nữ ném những tia nhìn nóng bỏng về chàng ta.

Hoàng Dương phụ phụ quan sát từng thanh niên liệp nhân đi qua trước cửa nhà, nhãn thần càng lúc càng cấp thiết.

Xuân Yển bật hỏi: “Dương ca, Bình Nhân sao giờ này còn chưa thấy về? Liệu nó có gặp tai nạn gì không?”

Hoàng Dương đáp lại: “Đừng căng thẳng! Tiểu tử này rất ương bướng háo thắng, mãnh hổ cũng không đấu lại nó đâu, muội đừng phổng phồng lung tung.”

Xuân Yển lo lắng thốt: “Nói thì nói vậy, muội vẫn có chỗ không an tâm.”

Hoàng Dương: “Huynh cũng có chút lo lắng, nhưng ta nghĩ đây cũng không phải lần đầu nó lên núi, nhiều năm qua mọi chuyện vẫn bình yên, thì lẽ nào hôm nay lại có chuyện? Vả lại nó cũng khác người thường, hiện giờ nó có lẽ là người mạnh nhất trong làng, không một ai có thể sánh cùng bọn ta. Huynh tin rằng nó sẽ bình an quay về thôi.”

Xuân Yến thốt lên hoang mang: “Bình Nhân, người khỏe mạnh nhất? Có một lần, muội tình cờ thấy nó đánh nhau với người khác, khi nó phải đối đầu cùng 13 thợ săn trẻ, nó đột nhiên hiển lộ một nụ cười khá âm tà, nó đã cường tráng lại thêm trên mặt có dấu vết của kẻ bề trên, như thể 1 chiến tướng không bị kiềm chế vậy. Mmm! Chiến tướng, Bình Nhân?”

Hoàng Dương đáp: “Trước mắt ta không thể nói gì, nhưng xét theo sự trưởng thành của nó, ta dám chắc chắn khẳng định, nó sẽ không làm cho chúng ta thất vọng, chúng ta cứ bình tâm mà đợi nó quay về! Đi, chúng ta phải tới nơi hội họp, thú liệt đại hội đã bắt đầu, chúng ta cũng phải ném thử các vật săn của các liệt nhân, hân hoan đón mừng sự trưởng thành của chúng!”

Chàng trai tỉnh dậy từ giấc ngủ nồng, giờ này, mặt trời vừa lặn về sau núi tây, hân dụi đôi tròng mắt, ngay lập tức nhìn xuống dưới cây, trông thấy lão hổ cũng như hân, nằm sấp mình ngủ dưới gốc cây.

Chàng trai ngẫm nghĩ: “Xem chừng nó quyết tâm phải ăn ta mới thôi, không còn cách nào khác, có thể không ít phải đấu càn cang sớm có thể càng tốt, xem chừng ta phải xé xác nó, hoặc nó xơi ta.” Đột nhiên nghĩ ra: “Làm sao mà xuống đây? Cao thế này, mình làm thế nào mà nhảy lên đây được thế? Hay bản năng cầu sinh đã kích phát tiềm năng, hay cái Thập Tử Vô Định Thần Công đó có tác dụng?”

Cuối cùng hân nghiêng răng, nói: “Bất luận nhiều như thế nào, cũng đọc vậy! Đẳng nào lão Tình Thánh đó cũng bảo là vô định, lẽ nào không thể giết nổi con súc sinh nhà ngươi?”

Hân tập trung tinh thần, nhắm hai mắt lại, dựa vào trực giác để nhận biết vị trí con hổ phóng mình xuống, trong tâm hô 1 tiếng lớn: “Ta đề!”

Quả nhiên, hổ ta bị hân đề thực sự, chuyển mình dậy 1 cách dữ dội, toàn thân cứng lại, hất hân ra xa.

Chàng trai bị hổ hất ra sau, liền lập thể mã trạm (ngựa đứng), không màng bỏ trốn, đôi mắt trố chặt vào vị trí phía trước không xa từng bước từng bước tiếp cận lão hổ, trong mắt sáng rực mang 1 ánh lửa ma quái, hân bỗng thẳng mình to lớn trong gió đêm như 1 bức tượng chạm từ ngọc.

Đột nhiên, lão hổ chùng mình phóng về phía hân, động tác của hân cũng bất thần thay đổi 1 cách mau chóng, né mình qua 1 cách mau chóng để tránh cái tát xé người từ con vật. Trong nháy mắt, hai tay hân chộp lấy hai chân sau, nhấc bổng cả thân người to lớn của nó lên, nhanh chóng quay mình lại.

Khi tới gốc đại thụ, hân dùng toàn bộ sức lực đập con hổ vào thân cây, sau khoảng vài cái toàn lực như thế, ước chừng lão hổ tất tử vô nghi, hân bèn dừng lại, quan sát 1 cái, thủ cốt của nó đã vỡ vụn.

Chàng trai nhẹ nhàng thả xác con vật xuống, gào to hết sức: “Tên khốn kiếp nhà ngươi, đáng chết trăm lần, khiến bốn thiếu gia chịu khổ.”

Hoàn Sơn Thôn, Thú liệt đại hội.

Trên cánh đồng cỏ rộng, dân làng đốt lên những đồng lửa, chiếu đỏ hồng cả ngôi làng, mỗi cái đều đang nướng các vật săn được của các thợ săn trẻ. Toàn thôn nam nữ lão thiếu cùng ăn bên đồng lửa, la hét, say sưa, hát ca, nhảy múa

Cả đại địa đang chìm trong hân hoan dâng trào!

Trong đêm tối thế này, thanh niên trong làng không thể quên tìm kiếm lứa đôi, các thiếu nữ trẻ tham gia với tư tưởng liệt thân sẽ tìm tới họ để bắt.

Đại Phong, anh hùng đêm nay tiến bước về phía trước Hoàng Dương phụ phụ, cất tiếng: “Bá phụ bá mẫu, hãy ném thử thịt sói tiểu diệt săn được hôm nay. Hy Bình thế nào rồi? Sao không thấy đến? Hân cũng không thấy có lên núi gì cả? Không phải đã gặp sói bị ăn thịt rồi chứ?!”

Xuân Yến im lặng, lệ trào khóe mi, ghen ngào: “Sao tiểu diệt lại nữ nguyên rủa nó thế.”

Hoàng Dương đáp: “Đa tạ tiểu diệt, miếng thịt sói ta nuốt khi này vẫn chưa tiêu. Còn Bình Nhi nhà ta, không phiền tiểu diệt phải lao tâm, tiểu diệt còn chưa bị sói ăn, làm sao nó có thể bị giết bởi bất kì con sói nào ở đây?”

Đại Phong cảm thấy ngượng ngịu, rồi thấy Xuân Yển rơi lệ, cũng cảm thấy lo âu, vội vàng cất tiếng: “Bá mẫu, lẽ nào Hy Bình tiểu tử cũng thượng sơn sao? Hắn chỉ có đánh nhau đã đi sẵn bao giờ! Ah, bá mẫu, xin đừng khóc, vừa rồi là tiểu diệt lỡ lời thôi, xin thứ lỗi! Hy Bình rất khỏe, không thể gặp chuyện gì đâu, có thể hắn vẫn đang tìm vật săn thôi. Trời sinh tiểu tử ấy như thế, đã định chuyện gì là phải làm cho được, tiểu diệt đoán hắn chừng nào còn chưa sẵn được, quyết sẽ không quay về.”

Xuân Yển đáp: “Cũng mong như lời tiểu diệt nói.”

Đột nhiên, đại hội bỗng trở nên im lặng. Chỉ thấy 1 thanh niên sẵn được hổ tiến về Hoàng Dương phụ phụ, trên vai vác 1 con hổ lớn. Hắn thân thể to lớn cùng với gương mặt anh tuấn, dưới ánh lửa, mọi cặp mắt trên cánh đồng so sánh .

Xuân Yển ngây dại nhìn vào người thanh niên, vui mừng thốt lên: “Bình nhi!”

Chàng trai bước tới trước Xuân Yển, ném con hổ trên vai về 1 phía, khụy 1 gối quì xuống, hữu thủ nhẹ nhàng gạt đôi dòng lệ trên mặt Xuân Yển, nói: “Nương, đừng khóc!”

Xuân Yển đáp: “Hài tử đã về, nương không khóc nữa!”

Hy Bình nũng nịu: “Nương, hài tử giờ rất mệt mỏi, tưởng tại muốn nằm nghỉ bên cạnh người.”

Hắn một thân người vạm vỡ chột nằm xuống cạnh chân Xuân Yển, như thể xung quanh không có ai, khép đôi mắt lại .

Hoàng Dương nhìn vào hài tử, nhẹ nhàng: “Như huynh đã nói, mãnh hổ cũng không thể dẫu lại nó mà, nương tử chỉ quá lo lắng cho nó thôi. Ai! Tiểu tử này, không biết nó đã làm ra chuyện gì nữa.”

Xuân Yển dịu dàng vuốt khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Hy Bình, mơ màng nghĩ: “Hài tử con dưng mãnh thế này, bất kì nữ nhân nào cũng cam tâm tình nguyện bị nhi tử chinh phục - - con đúng là hài tử của ta, ta là Bình Nhân, thiên sinh chiến tướng!”

Hoàng Dương bèn nhẹ nhàng thủ thả bên tai nàng: “Yển, đang nghĩ gì thế?”

Xuân Yển buông 1 tiếng thở dài, nhìn vào chồng mình cười: “Nghĩ về hài tử của chúng ta.”

Thôn trưởng đang phân chia 3 môn tranh tài: tri thức cạnh tái (so tài tri thức), xạ tiễn bỉ tái (thi tài bắn cung), vũ lực cạnh kĩ (tranh tài sức mạnh).

Cuộc tranh tài hôm nay chỉ có 2 người - - Hy Bình hòa Đại Phong.

Môn thứ nhất, tri thức cạnh tái, thi về mùa săn bắn, đặc tính của mỗi loài vật, thiết kế bẫy thú và hiểu biết về mỗi loại. Hy Bình nói trước, miệng không thốt được lời nào; Đại Phong thì thao thao bất tuyệt, rành rẽ mạch lạc.

Môn thứ hai, xạ tiễn bỉ tái. Đại Phong phát liền 2 mũi, đều ngay giữa hồng tâm, thôn dân nhất tề hô vang không ngừng; Hy Bình tự nhủ thế có gì mà hay, xem ta đây! Tả thủ cầm cung, hữu thủ giữ 3 mũi tên, giương lên, kéo dây, bỏ tay. “Bụp” 1 tiếng, 2 mũi tên rơi ngay dưới chân, mũi còn lại không biết đã bay về đâu, Hy Bình không kiềm chế hét lên tai nạn .

Do thế, cũng vì “tai nạn” ấy, hắn đã thua liền 2 cuộc, sau cuộc này, không cần phải đấu nữa, Đại Phong đã giành chiến thắng, chức thôn trưởng là do Đại Phong đảm nhiệm.

Nhưng, Hy Bình bất quản, cương quyết đòi tranh tài cuộc thứ 3 cùng Đại Phong, phần xuất thắng thua mới xong.

Đại Phong! Tự biết mình không có phần so sánh sức mạnh với Hy Bình, thế nào cũng không đồng ý với cuộc tranh tài thứ 3, thậm chí giương cờ trắng tự đầu hàng.

Hy Bình nào không đồng ý như thế, “Người không cùng ta đấu thì làm sao biết thắng bại thuộc về ai? Tới đây, tới đây, so tài rồi rồi!”

Tiếng phản đối vang khắp nơi, 1 giọng nói vọng lên: “Hy Bình, đệ đấu với huynh.”

Hai người cùng dõi theo tiếng nói, nhất tề đồng thanh: “Tứ Cửu?!”

Đại Phong hướng về người ấy ôm chầm, hỏi: “Quay về khi nào thế?”

Tứ Cửu đáp: “Mới về đây thôi.”

Hy Bình kêu lên: “Tứ Cửu, người chỉ kêu mình hữu, lẽ nào đã quên ta địch nhân cường đại này rồi sao?”

Tứ Cửu buông Đại Phong ra, cũng mừng Hy Bình với 1 cái ôm như cũ ngay tại đấy, thốt: “Người có hóa thành tro, ta cũng có thể tìm ra hướng gió đã thổi người đi.”

Hy Bình đáp: “Ba năm rồi đệ đã đi đâu thế? Ba năm trước, người đột nhiên thất tung, hại ta mấy ngày liền không có tâm tình quyết đấu gì cả. Tiểu tử nhà người bỏ đi, không chịu nói cho ta 1 tiếng gì cả!”

Tứ Cửu đáp: “Cũng phải nói lại! Ta ban đầu cũng tính nói, nhưng người đã lên núi hái thuốc rồi.”

Hy Bình hỏi: “Người mấy năm rồi ở ngoài như thế nào?”

Tứ Cửu ra giọng vẻ thần bí đáp: “Chuyện này sau khi chúng ta đấu, người tự khắc biết.”

Hy Bình đột nhiên buông Tứ Cửu ra, cười 1 cách gian tà nói: “Ta nhớ trước đây người không chủ động quyết đấu cùng ta, thế nào, trở về từ xa rồi cốt khí thay đổi rồi sao? Tứ Cửu, lại đây!”

Tứ Cửu mỉm cười nhìn Hy Bình đáp: “Lần này, người hãy công kích ta.”

Hy Bình trong miện kêu lên: “Hảo ý chương nào!” Cùng lúc, hữu quyền đã nhắm thẳng mặt Tứ Cửu mà phát. Ngay sau cú đánh ngay giữa, tả thủ liền xuất, không biết Tứ Cửu đã dùng yêu phép gì, hấn dễ dàng tránh né mọi đòn quyền cước công kích.

Hy Bình từ hồi bắt đầu đánh nhau tới giờ, chưa bao giờ bức tức như thế này. Nhất khí đã hạ, hấn phóng cả người về phía Tứ Cửu, vào lúc đó, ngay trước mắt hấn đột nhiên không thấy bóng dáng Tứ Cửu đâu, hấn nhận hoàn toàn tiềm lực, thân thể đập mạnh xuống đất.

Hấn tự đứng dậy, ra vẻ như không có chuyện gì phải phải y phục, nói: “Được lắm, Tứ Cửu, để tránh cho người phải thua, ta nhường cho người tấn công.” Hấn tiếp đó chuẩn bị tư thế tiếp chiến.

Tứ Cửu cười đáp: “Hy Bình, chuẩn bị kĩ vào, đệ xuất quyền đây.”

Chỉ thấy Tứ Cửu hạ cước kì lạ, thân người nhanh chóng bức tới Hy Bình, Hy Bình không kịp nhìn kĩ, mặt đã nhận liền mấy quyền, kể đó là trên thân, trên tay, trên chân, quyền cước không ngừng từ Tứ Cửu công kích tới. Mỗi chiêu trúng người khiến hấn đau đớn khó chịu được, nhưng hấn chịu đau từ những quyền đầu đang đánh tới để chờ chúng dừng, đòn tấn công tới đây càng khiến hấn khó chịu hơn.

Hấn bật ra 1 tiếng khóc lớn, chịu đựng khổ đau dưới tay Tứ Cửu, ngã người thoát ra, mặt tiếp đất, lưng hướng lên trời người đập đất, rồi không cử động gì.

Tứ Cửu nhanh chóng dõi theo, bị ngăn cản bởi lời Đại Phong: “Tứ Cửu, đề phòng gian trá!”

Tứ Cửu nói: “Khả năng ta hạ thủ nặng tay, hấn ấy chưa luyện võ bao giờ, không đủ sức chịu đựng. Giả sử hấn ấy giỏi trò, với võ công hiện giờ của ta, không có gì phải sợ hấn ta cả.”

Tứ Cửu vừa ngồi xuống xem xét Hy Bình, hai tay Hy Bình đột nhiên chộp lấy vùng mắt cá chân cậu ta, dụng lực kéo 1 cái, Tứ Cửu bắt phòng, ngã thẳng người ra sau.

Cùng lúc đó, Hy Bình đứng lên 1 cách hung mãnh, hai tay thần tốc kéo Tứ Cửu lên, cảnh tượng cũng giống như lúc đối phó với hổ dữ, quay Tứ Cửu nặng hơn 100 cân như chong chóng, miệng phát ra tiếng cười lớn: “Tứ Cửu, biết ta lợi hại thế nào rồi chứ! Người từ chối đầu hàng sao?”

Tứ Cửu nói ra từng tiếng một: “Phục - - phục - - phục rồi - - Hi - - Hy Bình - - nhanh - - dừng lại đi - - bỏ ta xuống - - bỏ xuống.”

Hy Bình đành chỉ huy động song thủ, ngồi bệt mông xuống, nhìn sang Tứ Cửu đang nằm thở hổn hển trên đất, nói: “Tứ Cửu, người làm thế nào mà đánh ta thế?”

Tứ Cửu nói hỏn hển: “Ta hiện tại bị người quay đến nổi đầu hôn não trưởng, ngũ tạng lục phủ đều bị dịch chuyển cả rồi, người trước tiên để ta nghỉ ngơi cái đã, rồi ta sẽ nói chuyện với người sau. Tiểu tử nhà người, ngoại trừ bề ngoài trở nên sáng sủa hơn, các chỗ còn lại không thay đổi gì cả, nhớ lại hồi này, ta đã dùng thập thành công lực đấu với người.”

Đại Phong kêu lên: “Ta nói! Tiểu tử ấy đánh dữ dội vậy, thế nào mà dễ dàng đánh ab5i bởi người như thế? Nhất định có gian trá!”

Hy Bình cười khanh khách đáp lại: “Đại Phong thôn trưởng, quay lại chuyện người tranh tài người hãy kể lại chuyện với tử dân đi.”

Hy Bình ba người rời khỏi đấu trường, Tứ Cửu hướng về 2 người kể về chuyện sau khi chia tay.

“Viễn Dương tiêu cực?” Hy Bình và Đại Phong cùng kêu lên.

Tứ Cửu đáp: “Ta tại Viễn Dương tiêu cực đang làm tử thủ, công phu của ta là do phiê đầu môn giáo chỉ dạy.”

Hy Bình phấn khích hỏi: “Vậy công phu ông ta lợi hại hơn người nhiều phải không?”

Tứ Cửu đáp: “Chuyện đó là tất nhiên!”

Hy Bình đột nhiên hướng về phía Đại Phong hỏi: “Đại Phong, người có muốn xuất ngoại không?”

Đại Phong giật mình: “Cái gì?”

Hy Bình lớn tiếng nói: “Ta quyết định cùng Tứ Cửu tới Viễn Dương tiêu cực, người có muốn đi không?”

Đại Phong đáp: “Người thiên sinh là kẻ dễ luyện võ, nhưng ta trời sinh là liệt nhân, ta không thể vất bỏ vùng đất này, tuy có nghèo túng thế nào, dù trông có gì đẹp đẽ, nhưng ta có tình cảm sâu đậm với nó, và nó cũng có người mà ta yêu, ta nghĩ sinh ra là bảo vệ cho sự tĩnh lặng, mà ở đây sự bình yên đang tồn tại.” “Phụ mẫu, hài tử phải cùng đi với Tứ Cửu tới Viễn Dương tiêu cực.” Hy Bình tuyên bố tại bữa cơm tối.

Hoàng Dương để bát đũa xuống, nhắc lại: “Viễn Dương tiêu cực?”

Xuân Yến kích động nói: “Nương không đồng ý cho con đi!”

Hy Bình nhìn Xuân Yên không nao núng, hỏi: “Vì sao vậy? Nương, sao lại không đồng ý cho hài tử đi?”

Xuân Yên đáp: “Bởi vì con” hốt nhiên không nói tiếp nữa.

Hy Bình hỏi dồn: “Nương, bởi vì như thế nào?”

Hoàng Dương thở dài nói: “Bình nhi, đừng hỏi nữa, nương không muốn mất con! Đại Hải và Tiểu Nguyệt đã bắt tại gia rồi, nếu con cũng bỏ đi, lẽ nào con muốn phụ mẫu nhìn thấy đa nương càng thêm thương tâm?”

Hy Bình: “Nhưng”

Xuân Yến cắt lời hài tử, hỏi: “Bình nhi, không phải con đã từng nói sẽ không bao giờ xa rời đa nương đấy sao?”

Hy Bình nhất thời không nói nên lời, hấn thấ Xuân Yến lệ rơi không ngừng, hấn thật sự không muốn lìa xa phụ mẫu, chỉ là trong tâm khảm nội tâm có một sự thôi thúc - - nó ao ước được biết thế giới bên ngoài, khiến hấn chống lại sự ngăn cấm của mẫu thân.

Mặt hấn trở nên kiên định: “Đa nương, hài tử đúng là không thể lìa bỏ 2 người, vâng, hài tử không thể bỏ đi! Bất luận lúc nào, bất kể ở đâu, tâm con luôn ở cạnh 2 người! Tuy nhiên, phụ mẫu không thể trở thành lao ngục, giam cầm ưng bay lượn, sư chạy nhảy, 2 người không thể! Hài tử có mộng tưởng, hài tử đang mơ ước cháy bỏng thế giới bao la, hài tử muốn nhìn thấy thế giới, nhất định phải đi! Nương, người không thể ngăn cản được điều này. Giả như con làm điều này, mà khiến người phải rơi lệ thương tâm, thì cũng xin mong người tha thứ! Con sẽ trở về, khi con quay về, người sẽ thấy 1 nhi tử cường mãnh hơn. Ngày mai con sẽ đi!”

Khuôn mặt tuần mi của hấn cũng vương lệ, nhưng mặc cho vương lệ đôi mắt hấn vẫn kiên định hữu lực.

Khi đêm đã chìm vào giấc ngủ, Xuân Yển nhân vì hài tử không nghe lời, nức nở nhẹ nhàng trong ngực Hoàng Dương.

Hoàng Dương nhẹ nhàng an ủi vuốt tóc thê tử: “Yển, đừng khóc nữa!”

Xuân Yển vẫn tiếp tục nức nở: “Bình nhi chắc chắn sẽ rời xa chúng ta, giang hồ đầy dẫy chuyện thị phi, chàng lần nào bảo thiếp không lo lắng chứ? Một lòng khổ tâm của thê tử sẽ trở thành hoài phí, chàng bảo thiếp phải nói làm sao với người đây?”

Hoàng Dương đưa tay vuốt mặt nương tử, cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm, thở dài nói: “Chuyện này cũng không thể trách muội được! Huynh biết trước thế nào ngày này cũng tới, Bình nhi mệnh trung đã được định rồi. Nó không thuộc về ngôi làng này, nó như 1 con hùng sư, bất kể muội có giam hãm nó bao lâu, nó luôn luôn muốn phát uy. Muội cũng đã từng nói, nó là 1 chiến tướng không hề bị ràng buộc, nó phải tự tìm kiếm chiến trường của chính mình, chúng ta cũng phải để nó đi thôi!”

Xuân Yển nói: “Nhưng, nó không thể có chiến trường, chiến trường của nó sẽ khiến nhiều người thương hại.”

Hoàng Dương trấn an: “Co thể lá chúng ta đều lầm lẫn, không nên nghĩ nó về hướng xấu. Cũng nên biết điều này, trong 20 mươi năm quan, nó quả là 1 hài tử khả ái, nó trước mặt chúng ta, lúc nào cũng đầy thiện lương. Huyết thống không đại biểu cho cái gì cả! Hãy tin vào huynh, nó cĩnh viễn là hảo hài tử chân chính của chúng ta, có thần ma thần phù hộ, có trời cao chứng giám tâm linh (ma thần bàn đầu chiến đấu lực, thiên sử bàn đích tâm linh?). Hãy để nó đi tìm chiến trường thuộc về mình!”

Xuân Yển ngừng khóc nói: “Ma thần bàn đầu chiến đấu lực? Dương ca, huynh có vẻ quá lời rồi! Hài tử thiên sanh đã có thần lực, nhưng môn điểm võ công cũng không có, mà khắp chốn giang hồ, đâu đâu cũng dồn đẩy quyết đấu. Ai! Sớm biết có ngày này, đương sơ cũng nên nói thư truyền thụ nó võ công.”

Hoàng Dương cười: “Huynh đối với nó có lòng tin, nếu nó có thể xưng hùng ở Hoàn Sơn Thôn, thì nhất định có xưng hùng khắp võ lâm, chỉ là vấn đề về thời gian thôi.”

Xuân Yển hỏi: “Huynh đối với nó thật sự có lòng tin?”

Hoàng Dương tự hào nói: “Đương nhiên, bởi rằng nó chính là hài tử của huynh.”

Xuân Yển bị kích động bởi tròng cười của phu tướng: “Huynh đúng là biết tốt xấu. Đã thế này rồi, thôi cũng đành phải thuận theo ý nó vậy, nguyện cho không gặp phải sự cố gì, cũng không tự mình xông vào nguy hiểm gì.”

Hoàng Dương: “Hiểm nguy! Với cá tính phong lưu của nó”

Xuân Yển cắt lời: “Phi! Phi! Phi! Bình nhi đã bao giờ phong lưu đâu?”

Hoàng Dương cười: “Người cửu dương trọng thể thì không thể không phong lưu! Một khi nó đã gia nhập giang hồ, định nhiên khiến bao võ lâm kiều oa (người đẹp) thần hồn điên đảo, cũng giống như huynh khiến muội thần hồn điên đảo vậy - - đấy chính là truyền thống của gia tộc chúng ta vậy.”

Xuân Yển xấu hổ: “Già mà không nên nét! Huynh khiến muội thần hồn điên đảo bao giờ?”

Hoàng Dương quay người đề lên thân nương tử: “Hiện tại.”

Hoàn Sơn thôn khẩu.

Hoàng Dương phụ phụ tổng biệt thân tử.

Hy Bình thấy lệ lưu đầy mặt thân mẫu, nhẹ nhàng: “Nương, hài tử lúc nào cũng nhớ về người.”

Xuân Yển: “Bình nhi, hài tử khi ra ngoài, đừng đánh nhau bừa bãi, phải tự chăm sóc mình cho tốt, vậy là nương đã cảm thấy an lòng.”

Hy Bình: “Nương, hài tử hiếu, người không phạm ta, ta không phạm người! Họ không khiêu chiến con, con cũng không thể tự tìm kiếm phiền phức, người ở chốn đô thị có thể đều thụ huấn võ công từ người truyền dạy Tứ Cầu, con hiện tại không thể đấu quá Tứ Cầu, làm sao dám cùng họ quyết đấu? Đợi con học được công phu lột hại chân chính rồi” Hắn tự phát giác mình nói sai, liền lập tức đổi: “Hài tử sẽ quay về gặp lại nương mẫu.”

Xuân Yến giơ tay lên, khê vuốt khuôn mặt anh tuấn như hồ mị của Hy Bình, nói: “Bình nhi, con là kẻ thù trời sinh của nữ nhân, thiện vận đừng làm hại tới họ!” Dừng lại 1 lát, rồi tiếp tục: “Mẫu thân hi vọng hài tử nhớ lời ta dạy.”

Hy Bình xâu hổ: “Nương, người nói gì thế, hài tử đích là người thương hương tiếc ngọc. Nữ nhân càng quyến rũ, hài tử chỉ càng thêm luyện ái họ thôi, làm sao con có thể làm hại tới họ được? Nào, hãy cười đi.”

Lúc này, Hoàng Dương chen vào, nói: “Bình nhi, con lại đây, ta có nhiều điều muốn nói với hài tử.” Cùng Hy Bình kế bước tới bên đường: “Đại Phong giờ là thôn trưởng, hần giờ có 5 bà vợ, hài tử về thì phải mang về nhiều thê tử hơn, không được thua hần.”

Hy Bình: “Tuân mệnh! Phụ thân, hãy chờ nghe tin tốt từ hài tử!” Hần kế quay người lại, hướng về Tứ Cửu nói: “Chúng ta đi thôi!”

Xuân Yến: “Cửu tử, hãy chiếu cố Hy Bình, đừng để nó làm loạn.”

Tứ Cửu ứng lên 1 tiếng, cùng Hy Bình đi về phía ngoài thôn.

Xuân Yến nhìn theo bóng dáng của 2 người bọn nó, đến khi hình bóng chúng khuất khỏi tầm mắt, nàng ta thu hồi ánh mắt lại, quay sang Hoàng Dương nói: “Vừa khi nãy chàng nói gì với Bình nhi thế, ra vẻ thần thần bí bí?”

Hoàng Dương: “Không có gì, chỉ là bảo nó mang về nhiều nương tử để làm tròn hiếu đạo với nàng.”

Xuân Yến dùng ngón tay chỉ vào trán phu tướng, cười: “Lão hiếu sắc, chỉ toàn dạy nó điều bậy bạ thôi!”

Hoàng Dương cười lớn ra chiều oan uổng: “Nó là người mang cửu dương trọng thể, lại thêm khỏe mạnh như thế, nhiều nữ nhân không có gì sai trái cả, trái lại đối với nó còn có ích là khác! Huynh là vì nghĩ tới hài tử, cũng là vì sự hưng vượng của con cháu chúng ta sau này mà thôi!”

Xuân Yến đột nhiên suy tư: “Cả ba hài tử chúng ta đều đã rời xa, chúng lỡ gặp nhau thì biết làm sao!”

Đôi phu phụ cùng nhìn về hướng hài tử của mình giờ đã mất dạng, rất lâu rất lâu rồi.

4. Chương 3: Thất Chích Thải Điện

Hy Bình cùng Tứ Cửu ngày đêm kiêm trình, đi đường bộ liền trong nhiều tháng.

Hôm ấy, chúng đi tới 1 tòa sơn lâm.

Hy Bình: “Tứ Cửu, khi nào thì có thể tới nơi vậy?”

Tứ Cửu đáp: “Nhanh lắm, vượt qua ngọn núi này là tới rồi. Bất quá, trước khi tới Viễn Dương tiêu cực, phải tắm 1 cái đã.”

Hy Bình ngạc nhiên: “Tắm?”

Tứ Cửu giải thích: “Ngọn núi này có 1 thác nước, dưới chân thác có 1 thủy đầm (hồ nước) nhỏ. Ta phát hiện ra nó hồi lúc quay về, ở đây không có nhiều người qua lại, vì thế chúng ta có thể tùy ý hưởng thụ tắm giữa hồ nước thiên nhiên, muốn ngâm mình bao lâu cũng được. Nước hồ ở đó rất mát lạnh trong suốt, thác nước đích thực mỹ lệ cho chúng ta thưởng thức, đơn giản là”

Hy Bình không đợi hần nói tiếp, cướp lời: “Đẫn đường!”

Hai người đi một lát, thì đã nghe tiếng thác nước vang lên.

Dựa theo âm thanh vang vọng, ở đó không có vách đá nhô ra, thác nước hai màu trắng bạc như nước từ trời cao đổ xuống, màn nước rơi xuống biến thành những giọt nước tan ra, cảnh sắc đúng là hấp dẫn.

Cả hai cũng nhanh chóng bước tới, Tứ Cửu đột nhiên nhăn mặt nói: “Không ổn, hình như có tiếng người.” Hần tập trung người lắng nghe, rồi tiếp tục: “Không tốt, là tiếng nữ nhân, nhưng như không chỉ có 1 người thôi!”

Hy Bình mặt lộ vẻ hoài nghi, hỏi lại: “Nữ nhân? Đang tắm?”

Tứ Cửu lộ nụ cười gian tà, hỏi: “Thế nào? Muốn nhìn rõ à?”

Hy Bình cố nhiên do dự nói: “Chuyện này! Ta sợ có kim trong mắt - -” (ngã phạ trường nhãn châm?)

Không đợi nói nhiều, Tứ Cửu nói tiếp: “Không nên tính toán, ta thực sự muốn xem cảnh mỹ nữ mặc dục (tắm rửa).”

Hy Bình: “Cần gì phải gấp? Ta còn chưa nói hết! Như lời người xưa nói, trời ban lộc mà không biết hưởng, tức là làm trái ý trời, tức thì bị thiên lôi đánh. Ta thà bị đau mắt, còn hơn là bị sét đánh. Đi, hãy tìm một chỗ tốt đã!”

Bọn chúng phải làm hết sức lặng lẽ, chân tay nhẹ nhàng núp sau tảng đá, hai đầu cùng nhô lên nhìn lên. Oa! Trong luồng ánh sáng bạc, những nữ nhân tuyệt sắc đang vui đùa giữa thủy đầm.

Vài người đang quẫy trong làn nước, cảnh tượng như những mỹ nhân ngư, lúc trên lúc dưới, lúc sắp lúc ngửa; cạnh bờ hồ nước có 1 người, hai tay liên tục tát nước; 1 người đang ngồi trên đầu tảng đá cạnh hồ nước, làn nước nhẹ nhàng xoa thân thể kiều mỹ.

Hắc bạch giao thoa, cơ thể mỹ lệ lay động, đôi mắt hai người không thể dời đi, quyết không để bỏ lỡ qua cảnh này, nhìn vào tất cả những gì muốn nhìn, cảnh tượng quả tuyệt vời!

Hai người nước dãi chảy ròng ròng, tưởng chừng như 2 ngọn thác vậy.

Tứ Cửu vội vàng nuốt nước dãi nói: “Nhìn được cảnh này, không phụ đã sinh ra làm người! Hy Bình, sao người chảy máu mũi thế?”

Hy Bình dùng tay chùi đi, nhìn 1 cái quả nhiên là có máu, xấu hổ nói: “Trời hôm nay lạnh thiệt, không ngờ nước mũi đổ cũng chảy ra!” Sau khi đã chùi đi, tiếp tục nói: “Người có nhớ hồi nhỏ lúc ở sau núi, khi đa nương của Diên Kê ôm đùi ngang hông đấu nhau không?”

Tứ Cửu: “Làm sao mà không nhớ! Tiểu tử nhà người bảo là không thể xem, nhìn vào thì có kim dài trong mắt, hại ta mấy ngày liền phải coi gương, cũng may là không có gì cả. Cái bệnh chảy máu mũi của người đúng là không có lẽ mạo gì cả, cứ thấy đáng đùi về mỹ nữ là tự chủ động chạy ra chào hỏi.”

Hy Bình gãi gãi đầu, nói: “Nói quá! Nói quá! Không biết thế nào, ta hiện tại muốn học từ phụ thân của Diên Kê làm sao đánh mẩu thân hắc để đánh những nữ nhân này - - thanh côn ở dưới của ta giờ nộ khí trùng trùng.”

Tứ Cửu cười nói: “Ta giờ là 1 “ngạnh hán” đầy sung mãn, chỉ là không biết những nữ nhân này cũng cảm thấy thế không thôi?”

Hai người cũng nhìn nhau cười.

Những nữ nhân trong hoàn toàn không biết là có 2 luồng song nhãn thâm dục đang du ngoạn trên thân thể tuyệt mỹ của mình, đương nhiên cũng không biết là đã bị đôi song nhãn này cưỡng gian trăm lần rồi lại trăm lần! Họ vẫn thản nhiên tự tại vui đùa trong làn nước.

Nữ nhân đang ngửa mặt đột nhiên nói: “Tam muội, muội càng ngày càng thêm phong mãn.”

Tọa tại thạch đầu, nữ nhân với đôi song nhũ to lớn đáp: “Đại thư, muội làm sao có thể so sánh được với tỉ! Tỉ nhìn lại mình đi, từ bệ ngang rồi tới đầu đỉnh, tất cả đều phủ một màu đen mê người, nếu muội mà là nam nhân, thì tỉ đã sớm bị xâm phạm rồi.”

Bốn nữ nhân đang chơi đùa trong nước cùng đồng thanh: “Tam thư, tỉ mà là nam nhân, thì tỉ đã sớm bị chúng tiểu muội làm thiệt rồi.”

Một người đang tát nước về hướng cô ta nói: “Thất muội, muội suy tưởng về nam nhân đến điên rồi.”

Một thanh âm to lớn vang lên: “Nếu như hiện tại quả có nam nhân xuất hiện, ta là người đầu tiên thụ hưởng hắc.”

Thất muội hướng về nữ nhân vừa hắt nước về mình khi nãy nói: “Nhị thư, ngũ thư vừa rồi quả là điên rồi.”

Tứ Cửu nghe tới đây, cũng không thể chịu đựng được nữa, nói: “Hy Bình, ta miễn cưỡng có thể đối phó với 3 người, người có khả năng đối phó với 4 người còn lại không?”

“Chưa bao giờ thử” Hy Bình đáp: “Bất quá nếu người chỉ có thể tiếp 3 người, ta tưởng ta không thể không rảnh bằng với người, ta nói phải không?”

Tứ Cửu vỗ vai hắn, nói: “Đi! Nếu để diễm phúc trôi qua phí phạm, thật là có lỗi với thiên địa và lương tâm của ta.”

Hy Bình tiếp: “Hối tiếc cho những mỹ nữ đang đợi.”

Thất nữ nhân thấy 2 nam nhân bước tới phía trước, kinh hãi vạn phần, nhưng không ai là tỏ ra vẻ không hài lòng, mà lại thần nhiên lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Không nghi ngờ gì cả, hai nam nhân này quả là rất ưu tú.

Hy Bình thân thể cường tráng khuôn mặt lại tuấn mỹ tuyệt luân, khiến họ tưởng như thấy thiên thần vậy. Tứ Cửu chỉ thấp hơn Hy Bình 1 tí, thân thể hữu lực hợp với khuôn mặt đầy vẻ nam tính, cũng là nam nhân đầy mị lực.

“Lưỡng vị tiểu ca, chẳng hay là từ đâu tới vậy?” Tam thư hỏi với 1 giọng đầy ngọt ngào.

Tứ Cửu cười đáp: “Thiên thượng.”

Nhiều giọng nữ nhân cùng vang lên: “Oh?”

Hy Bình tiếp: “Trời cao nói, nếu như thêm hai nam nhân nữa thì sẽ biến thành hoàn mỹ, vì thế phái 2 chúng ta xuống để bổ giá cho khiếm khuyết này.”

Tứ Cửu lại tiếp lời: “Chẳng hay có phiền hai chúng ta cùng xuống dưới đầm này không?” Vừa nói vừa cời y phục: “Hãy tận hưởng thân thể cường tráng của 2 chúng ta, hoàn toàn miễn phí!”

Trước những con mắt của các nữ nhân, hai nam nhân tiêu sái cời y phục, bắt đầu bước những bước hữu lực về phía họ.

Tứ Cửu ôm chầm lấy thân thể đầy phong mãn của tam thư, hữu thủ không ngừng xoa bóp ngực nàng ta, nói: “Nàng đúng là nữ nhân tuyệt mỹ nhất mà ta từng gặp.”

Tam thư quay người áp sát thân hắn, thân liễu hạ xuống, giận dữ hỏi: “Nói nhanh, người đã qua bao nhiêu nữ nhân rồi?”

Tứ Cửu đáp: “Hai người, một là nàng, một là người khác”

Tam thư nhìn hắn trơ mắt, hỏi: “Kẻ nào?”

“Một ả kỹ nữ!” Tứ Cửu mất hết khí thế, hốt nhiên giọng nói hào hứng: “Đó là 1 đêm đầu của ta, từ giường xuống đất, từ dưới đất lên giường, ta đủ sức làm tới 2 lần.”

Tam thư mỉm cười, nụ cười đầy hấp dẫn, Tứ Cửu như lạc sang thế giới khác. Một bàn tay nhẹ nhàng xoa rờ ngực hắn, một âm thanh đầy ôn nhu vang lên bên tai hắn - - Chàng đúng là một nam nhân rất cường tráng

Tứ Cửu tưởng như hắn đã nghe thấy lời tuyệt mỹ nhất vậy, vì thế hắn không nghe được những lời tiếp theo - - Thiếp thân có rất ít cơ hội gặp những nam nhân cường tráng như chàng, có thể tiếp mị công của thiếp trong 1 thời thần.

Tứ Cửu cười nói: “Nguyên lai nàng luyện thái âm bổ dương mị công vậy, chẳng trách gì ta bại trận lệ như vậy, mà gân cốt lại mệt mỏi như thế này. Đợi ta luyện thành nội công cao thâm vào đã, xem ta có tiếp nàng một ngày một đêm không.”

“Đừng nói đùa, dầu chàng có luyện thành nội công cao thâm thế nào, dưới mị công của thiếp, chàng chỉ có thể chịu đựng được tối đa 2 3 thời thần.” Tam thư quay người sang một bên nhìn, nói: “Hắn thì có lẽ được.”

Tứ Cửu quay qua nhìn Hy Bình, trông thất hấn như sư tử đang phát cuồng, trên thân 1 nữ nhân động tác mãnh liệt không ngừng, bị hấn tấn công cương mãnh không ngừng nhị thư và thất muội nằm trên đất không ngừng hỗn hển.

Nhìn vậy, Tứ Cửu nói: “Hấn là nam nhân cường tráng nhất trong thôn chúng ta, nhưng ta thật sự không nghĩ rằng hấn có thể cường hấn tới thế! Trước mặt hấn tự cảm thấy thẹn không bằng, ta đã to dài chừng này chừng này, nhưng hấn quả là kinh nhân, sức lực như thể vô cùng, trông như thể không bao giờ biết mệt vậy.”

Tam thư quan sát nam nữ đang phong cuồng trên đất, tâm tưởng: “Hấn quả là nam nhân cường mãnh nhất ta đã từng thấy, cái của hấn quả khiến ta phải kinh sợ, ta quả thật không đáng là đối thủ.”

Tam thư nghĩ tới đây, quay sang nhìn người đã biểu diễn rất tốt Tứ Cửu hỏi: “Chàng đã dùng thân thể của thiếp thân, mà thiếp thân vẫn không biết gọi chàng thể nào!”

“Tứ Cửu.”

“Tứ Cửu?” Tam thư nghĩ rất đặc biệt, hỏi: “Thế danh tự của chàng ta là gì thế?”

Tứ Cửu vuốt ve tấm lưng mềm mại của nàng ta, đáp: “Hoàng Hy Bình.”

Tam thư hưởng thụ sự vuốt ve, hỏi tiếp: “Chàng ta có luyện qua võ công bao giờ chưa?”

Tứ Cửu di chuyển tay xuống đôi hông đàn hồi tuyệt mỹ của nàng ta, đáp: “Chưa bao giờ, hấn là do thiên sinh thần lực, trong thôn không có thanh niên liệt nhân nào là đối thủ của hấn cả, ngay người đã luyện qua mấy ngày võ công như ta, cũng phải cùng hấn cứng chọi cứng, tóm lại là ăn không tiêu.”

Tam thư nghe thế thì kinh hãi vô cùng, không dám hỏi nhiều, nhẹ cắn vào vành tai Tứ Cửu, hỏi: “Chàng tại sao không hỏi nhân gia tên là gì?”

Tứ Cửu như cảm thấy 1 ân huệ lớn lao vô cùng: “Có thể chăng?”

Tam thư đáp: “Chúng thiếp là người của Hồ Điệp phái.”

Tứ Cửu kinh hãi hỏi: “Hồ Điệp phái?”

Tam thư giận dữ nói: “Đừng bỏ đi! Thiếp gọi là Ngọc Điệp, đại thư là Vân Điệp, nhị thư là Thủy Điệp, tứ muội là Vũ Điệp, ngũ muội là Lục Điệp, lục muội là Hồng Điệp, thất muội là Xuân Điệp, trên giang hồ được xưng là Hồ Điệp Thất Cơ.”

Tứ Cửu lắp bắp nói: “Không lấy làm lạ, không lấy làm lạ Oh! Không tốt, các người ai ai cũng luyện thái cổ chi thuật, Hy Bình lẽ nào bị các người làm thoát dương chết sao?”

Tam thư trấn an: “Chàng không cần lo lắng chuyện ấy, theo tình cảnh hiện giờ, có lẽ các muội muội muội của thiếp bị chàng ta làm cho thoát âm thì đúng hơn. Thiếp cũng thấy kì quái, bình thời mấy nam nhân liền cũng vô pháp thỏa mãn bất kì ai trong bọn thiếp, vậy mà giờ không biết người huynh đệ của chàng làm từ gì nữa?”

Tứ Cửu cười nói: “Nàng không thử thì làm sao mà biết.”

Tam thư má hồng lên, giận dữ nói: “Thiếp vừa cùng với chàng, làm sao có thể cùng chàng ta trong chuyện ấy được?”

Tứ Cửu tiếp: “Trên giang hồ đồn rằng, các nàng là không phân biệt ai, hơn nữa, ta cũng không để ý chuyện đấy.”

Tam thư nhìn xuống hạ thân hấn ta lúc lâu, lầm rầm: “Thiếp là nữ nhân đã gần tam thập, dù có phương pháp thái cổ, bảo dưỡng được dung nhan của thiếu nữ 20, nhiều lúc thiếp cũng nghĩ tới tìm 1 gia đình nào để cưới vào, sau khi được gặp chàng, thiếp quyết trở thành nữ nhân của mình chàng thôi, với chàng, về sau chàng là nam nhân duy nhất của thiếp.”

Tứ Cửu đột nhiên quay người ôm nàng ta, hôn nàng ta nói: “Ngọc Điệp, nàng khiến ta trùng động, ta thực sự cảm tạ nàng, bằng cả sự nam tính trong ta!”

Chiến hỏa lại bùng cháy.

Hy Bình trên thân Vân Diệp kịch liệt nhấn vào rút ta liên tục, cuối cùng ngã lên người nàng ta thở. Nằm ra đây là thân thể của năm nữ nhân, thần tình mê mê hồ hồ không xác định được.

Đã mặc quần áo vào, quan sát đôi tình nhân đang quấn quýt ở bên, lần này bước tới.

Tứ Cửu hỏi: “Hy Bình, người có thể dậy được rồi à?”

Hy Bình nâng gương mặt như bạch ngọc của Vân Diệp lên như song phong sĩ khởi lai hỏi: “Nàng thích trường thối hay là trường thương?”

“Oa! Không ngờ tiểu tử người cũng cường tráng nhỉ?” Hy Bình đặt thân thể của Vân Diệp xuống, Tứ Cửu nhìn xuống hạ thể hấn la to .

Hy Bình cười nói: “Rét có trăm chân, chết cũng không yên.”

“Súng đầu trăm trận, bắn rồi không mềm!” Ngọc Diệp sửa lại.

Hy Bình ngấm mĩ nữ can đảm này, nàng ta bị Hy Bình nhìn chăm chú không khỏi xấu hổ, giận dữ nói: “Nhìn gì thế, sáu người bọn họ người nhìn chưa thỏa sao? Ta đã thề nguyện với Tứ Cửu, người đừng câu dẫn nhân gia, khiến nhân gia không thể giữ lời.” Càng nói về sau, thanh âm ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ mình nàng ta nghe được.

Hy Bình nói một cách không hảo ý: “Ta đang chuẩn bị mời nàng cùng ta tắm chung, nhưng nàng đã không nguyện ý”

Ngọc Diệp dậm chân quay về Tứ Cửu nói: “Tứ Cửu, chàng để hấn trêu chọc thiếp thân nữa sao, thiếp không thể chịu đựng được phải lừa dối chàng.”

Tứ Cửu nhìn người nữ nhân khả ái kiều mĩ, ôm nàng ta nói: “Vậy ta có thể tìm những nữ nhân khác, dự phòng cho nàng một người để đề phòng nàng không có ai cứu hỏa.”

Ngọc Diệp tròn mắt nhìn trừng trừng, ngọc thủ toàn lực bấm vào đùi Tứ Cửu, Tứ Cửu như heo bị chọc tiết la lên: “Oa, đau!”

Hy Bình trầm mình vào đầm, cảm thấy một sự thư sướng không thể tả. Tuy thế, trong não hấn bỗng xuất hiện nghi vấn: “Sao hôm nay ta lại có thứ xung động như thế? Khi quan hệ với bọn họ, sao lại xuất hiện luồng dục hỏa không thể kìm chế được? Hơn nữa để lâu thì không tục hủ được phải tìm nơi phát tiết, tại sao lại như thế? Những nữ nhân này cũng là người đặc biệt, không phải là những nữ tử bình thường. Ai! Thật là phiền phức.”

Hy Bình tuy nhiên không thể suy nghĩ được gì, bởi thể hấn muốn dục hỏa tắt đi, hoàn toàn vì hấn thấy nữ nhân lửa thể thì sản sinh ra luồng dục niệm khiêu động nhưng bị địa tuyến áp chế, hỗn hợp hỏa vân nội đơn với huyết xà nội đơn thêm cử dương trọng thể, khiến cho luồng khí dương đậm không chịu bị luồng địa tuyến khống chế nữa, đột nhiên phát xuất ra. Nếu không có âm khí từ sáu nữ nhân để điều hòa, hấn ắt đã chết vì dương khí quá vượng.

Hấn dung hợp chí dương chí âm 2 viên nội đơn với cử dương trọng thể, nếu không có đủ âm khí từ nữ nhân thì không thể bình hòa được. Nhưng cũng bởi Hồ Diệp Thất Cơ là những người tu luyện âm nhu chân khí, đồng thời cũng tu luyện mị công cao thâm, mới có thể đủ sức mà chịu đựng được cử dương trọng thể bạo phát chí dương chí cương.

Khi mà cử dương trọng thể bùng phát, nếu có thể đủ âm khí của nữ nhân để hòa hợp, thì kết hợp cùng luồng địa tuyến linh khí trong thân hấn, sẽ tạo thành luồng địa âm mạch khí liên miên bất tuyệt, khiến hấn đạt được cao trào liên tục dương cương 1 cách nhanh chóng.

Cũng bởi vì hấn đã từng luyện qua “Thiên Địa tâm kinh”, khiến địa mạch âm khí trong cơ thể hấn hòa cùng hỗn hợp lưỡng chủng nội đơn kết hợp với cử dương chí thể, dương kiệt âm sinh, âm kiệt dương sinh, sinh sinh bất tức, cử dương chí thể có thể đạt được “thiên dương địa âm chi cảnh”, chỉ là hiện tại vô phương thể tùy tâm sở dục, không thể sử dụng ra ngoài, chỉ là 1 thứ tiềm năng vô danh mà thôi, chỉ là bản thân hấn không biết rõ thôi.

Hy Bình hưởng thụ trong ao nước thiên nhiên rộng lớn này, nhắm mắt thỏa mãn nghĩ: “Những nữ nhân này mỹ miều hơn những nữ nhân trong thôn không biết bao nhiêu lần! Nếu ta mà mang họ về, Đại Phong khẳng định là sẽ chết vì ghen tị. Bất quá, chỉ là không biết bọn họ có đồng ý làm nương tử ta không?”

Hắn bất giác nhớ lại những phong cuồng vừa khi nãy trên thân thể mỹ lệ của họ, tâm trung bất chợt xung động, phát giác dương vật đang mềm mại bỗng cương cứng lên. Hắn không thể không thấy kinh hoàng, ý niệm vừa động, tiểu huynh đệ trở nên dịu lại.

Đột nhiên cảm thấy hiếu kỳ, hắn chiếu theo “thiên địa tâm kinh” mà làm, dùng ý niệm tập trung vào hạ thể, bất ngờ có thể khiến muốn cứng thì cứng muốn mềm thì mềm, thật là thú vị.

Nhưng sau đấy, đột nhiên nhớ tới “tự thành chi hậu, bao quân quân chinh chiến mỹ nữ, sở hưởng vô địch” (sau khi luyện thành, không kể đấu cùng bao nhiêu mỹ nữ, cũng thành vô địch) đúng lời này, ngay khi vừa hiểu được liền cười, lầm rầm tự nói: “Thì ra nguyên lai là đạt thành vô địch trong mặt này, chẳng trách phải nằm trên giường đủ 3 năm để tu luyện, khi luyện thì trên chân kinh cũng có nói ‘không cần phải chuyên cần khổ luyện, tùy theo khả năng mà hô hấp’ trong từng hoàn cảnh, đồng thời khi đánh nhau cũng không thấy có tiến triển gì, hại ta la nó là lừa người, giờ mới biết này là ‘đả pháo thần công’, chứ không phải là thần công để đánh nhau. Về sau phải kiếm thần công nào dạy đánh nhau để luyện, ah! Tứ Cửu cũng không thể đánh lại, thật là mất mặt.”

Hắn đột nhiên cảm thấy cái tai ngựa ngựa, vài đôi bàn tay mềm mại đang chu du trên thân hắn, bên tai truyền tới âm thanh mê người: “Chúng thiếp cùng chàng tắm, có được không?”

Hồ Điệp Thất Cơ vậy tiên biệt người 2 chàng trai, gương mặt không thể hiện gì.

Thủy Điệp lên tiếng đầu tiên phá đi sự tĩnh lặng: “Thật sự muốn đi cùng với họ!”

Ngọc Điệp cười nói: “Nhị thư, tâm tử đã theo chàng mà đi rồi!”

Lục Điệp nói: “Tam thư, tử không như thế ư? Để nhớ xem ‘Thiếp quyết định trở thành nữ nhân của chàng thôi, về sau chàng là nam nhân duy nhất của thiếp’, thật kinh quá đi!”

Vân Điệp cười khổ nói: “Đừng nói tới tam muội, thư tướng cũng muốn theo hắn, chỉ là không rõ hắn có tị hiềm chúng ta không?”

Xuân Điệp đáp: “Đại thư, sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này, hãy tìm kiếm chàng ta! Muội chưa gặp bất kỳ nam nhân nào khiến tâm tư mình xung động như thế này. Bề ngoài tuấn mỹ, thân thể cường tráng, đúng là những mộng tưởng của muội hợp lại vậy!”

Vân Điệp nhìn Xuân Điệp tràn đầy xuân sắc nói: “Tao Đê tử, muội chỉ có mình muội còn mơ mộng mà thôi! Chúng thư hiện tại đều tỉnh táo cả rồi.” Nói xong, hốt nhiên chính sắc nói lớn: “Đi! Tới hội hợp cùng công chúa.”

5. Chương 4: Hồ Báo Nữ Lang

Hy Bình cùng Tứ Cửu tiếp tục tiến bước trên cuộc lữ trình.

Hai người vẫn còn trong dư vị của cuộc diễm ngộ mới rồi, phát giác rằng dù truyện rực rỡ đầy sắc thái hương diễm nhất cũng không thể sánh bằng kinh nghiệm thực tế, trong não chứa đầy hình ảnh nhục thể cùng với sự nồng cháy của những nữ nhân kia.

Tứ Cửu ý vẫn còn vương nói: “Thật sự muốn ôm lấy đôi chân xinh đẹp của Ngọc Điệp nàng ta đủ mười ngày mười đêm.”

Hy Bình nói: “Nàng ta đối người đích thực là đã động chân tình rồi, với người thật là đẹp đôi, người chuẩn bị đám cưới nàng ta không thể?”

Tứ Cửu đáp: “Đương nhiên, ta không có gì phản đối cả, càng nhiều càng tốt.”

Hy Bình trợn tròn đôi mắt nhìn hấn nói: “Không nên tham lam nhé! Người chẳng phải nói 1 mình có thể đấu 3 người sao? Nên giữ gìn đạn dược trong thương của người cho về sau, nếu không mà lên mình nữ nhân thì chẳng khác chi con chó chết, hại ta phải xả thân bồi nữ tử, người đền đáp ta thế nào?”

“Ta biết tiểu tử ngươi đã 20 năm chưa từng va chạm với nữ nhân, sự thêm muốn tự nhiên rất lớn, nên đặc biệt để người ăn cho no, tránh người quay đầu kêu lão huynh ta không đủ trình độ.” Tứ Cửu mặt tỏ vẻ bất lực: “Vả lại ta phải giữ gìn tinh lực để đối phó với Lan Hoa tiểu yêu tinh thôi.”

Hy Bình vừa nghe mặt liền tỏ vẻ hưng phấn, hỏi: “Lan Hoa?”

Tứ Cửu la to: “Hy Bình, biểu tình của ngươi thế là sao? Ta cảnh cáo ngươi, Lan Hoa đích là người tình trong mộng của ta, ta đã thầm yêu trộm nhớ nàng trong suốt 3 năm trời, ngươi không thể hoành đao đoạt ái.”

Hy Bình cười khỏ nói: “Ta là loại người như vậy sao?”

Ngày hôm sau, Hy Bình cùng Tứ Cửu tới Viễn Dương tiêu cực ở tại Phượng Tiên thành, hai người đi thả bước trên con đường rộng, tỏ vẻ hết sức mãn ý.

Đột nhiên từ phía sau bỗng nghe tiếng ngựa phi cùng tiếng người la, quay lại, sắc mặt đại biến.

Lúc này, ba cỗ tuần mã đang phi thẳng tới trước mặt, không còn thể nào mà lách mình được nữa. Tứ Cửu ngay lúc đó trong tay bỗng xuất hiện 1 thanh kiếm, nhanh chóng chém vào chân trước của con ngựa đi đầu, thân người dựa thế nhanh chóng lùi về phía sau.

Bị kiếm chém mất đi chân trước con ngựa đầu té ngã, nữ tử trên thân ngựa không phòng bị, thuận thế hướng về phía Tứ Cửu bay tới, Tứ Cửu ngay lập tức ném kiếm đi, giương hai tay ra đón lấy nữ tử đang bay đến.

Hy Bình né mình tránh khỏi phía trước vó ngựa trong tức thì, hữu quyền theo phản xạ đánh ra phía bên “Bành!” một tiếng trúng ngay cổ con ngựa đi giữa, một chiêu làm cho con ngựa té nằm trên đất.

Nữ lang trên ngựa nhanh chóng nhảy khỏi lưng ngựa, phóng thẳng lên trời rồi nhẹ đáp xuống trước mặt Hy Bình, quát hỏi: “Tiểu tử dơ bẩn, sao ngươi dám cả gan giết chết tọa kỵ của ta?”

Hy Bình chú mắt nhìn chăm chăm vào ngọn quyền của mình, đơn giản không tin đây có thể là sự thật, hấn có thể 1 quyền giết giết một con ngựa, đối với hấn quả là điều kì diệu. Nghe tiếng la hét giận dữ của nữ lang, Hy Bình rời mắt khỏi ngọn quyền của mình, nhìn về nữ nhân trước mặt, thần tình ngây dại.

Nữ nhân này cao gần bằng hấn, khuôn mặt mỹ lệ lại thêm một thân thể xinh đẹp khỏe mạnh, làn da đen tuyền bởi bọc lộ nhiều dưới ánh dương quang quả thật mê nhân, toàn thân trên dưới sung mãn vẻ đẹp đầy dã tính, nàng ta giống như một con báo cái đang phát nộ, song nhân xinh đẹp đang trừng mắt nhìn vào hấn, đôi môi đầy cảm tính thật khiến cho người muốn nếm.

Hy Bình nhìn thẳng, liếm đôi môi khô, đứng ngay gốc tại đó không biết làm gì.

Nữ nhân đang được đỡ giận dữ la to: “Tử cầu, sao còn chưa buông ta ra, còn muốn ôm đến khi nào?”

Tứ Cửu đáp: “Thiên hoang địa lão.”

Hy Bình đối diện nữ nhân ghé mắt qua nhìn Tứ Cửu, nói: “Tứ Cửu, mấy ngày rồi chưa gặp, cái miệng ngươi trở nên trơn tru nhỉ, nhưng đừng bỏ Lan Hoa ra nhé!”

Tứ Cửu rụt rè nói: “Ấy, tiểu thư.”

Ngay lập tức bỏ Lan Hoa ra, hấn bắt cần dùng hữu thủ sờ mặt nàng ta, bèn đưa mũi tới trước ra sức ngửi, hét lên 1 tiếng to: “Thơm!”

Bị hấn khinh bạc thiếu nữ dậm chân la: “Tử Cầu, ngươi dám khi phụ ta, ta không thêm lí tới ngươi nữa.”

Tứ Cửu không để ý tới sự mắng chửi giận dữ của nàng ta, đi về phía Hy Bình nói với nữ nhân bên cạnh: “Tiểu thư, hấn là hỏa bạn (bạn ăn cùng mâm) từ nhỏ đến lớn của tiểu nhân.”

Nữ lang hỏi: “Hỏa bạn của ngươi thì có thể vô lễ đối với ta sao?”

Tứ Cửu đáp: “Tiểu thư - -”

Hy Bình ngắt lời: “Gì mà vô lễ chứ? Con ngựa của cô chút nữa là đã dẫm lên người ta rồi, ta không thể tự vệ sao?”

Nữ lang tự hồ không nghĩ Hy Bình dám cãi lại mình, thuận tay rút kiếm ra, chỉ về phía Hy Bình nói: “Ngươi, ngươi - - ta phải giết ngươi!”

Tứ Cửu kinh hãi, ngăn phía trước mặt Hy Bình, cười cầu tài nói: “Tiểu thư, người đại nhân đại lượng, đừng hạ mình xuống cùng cấp với hần.”

Nữ lang không để ý tới Tứ Cửu, hướng về Hy Bình: “Tiểu tử, xuất chiêu!”

Tứ Cửu nói: “Tiểu thư, người sợ rằng phải thất vọng rồi, hần không có võ công, làm thế nào mà xuất chiêu?”

Nữ lang mặt lộ vẻ không tin, đổi sắc mặt hỏi: “Ngươi nói hần không có võ công, vậy hần làm thế nào mà có khả năng 1 quyền đấm ngã ngựa?”

Tứ Cửu hai tay vẫy ra, đáp: “E rằng chuyện đó hần cũng không minh bạch, tiểu nhân chỉ biết hần thiên sinh thần lực, đánh nhau thuộc loại nhất lưu.”

Nữ lang chú mục nhìn về Hy Bình ở phía sau Tứ Cửu, thấy Hy Bình cũng đang chú mắt nhìn mình, bất giác nghĩ rằng đây là lời khiêu khích, tâm trung bỗng sinh ra 1 cảm giác cường mãnh muốn chinh phục nam nhân bất kham này.

Nàng ta quay mắt nhìn về Tứ Cửu nói: “Trừ phi hần phải xin lỗi ta, về sau làm việc như ngựa cho ta, nghe theo lệnh của ta!”

Hy Bình vừa nghe, giận điên lên, thân thể cường tráng bước lên trước mặt nàng ta, hét to: “Ta cười cô thì có!”

Hy Bình chần nản ngồi lên phía trước cái bàn, nhìn Tứ Cửu trước mặt không ngừng ngửi ngón tay, nói: “Ngươi đã ngửi cả ngày rồi, thơm cũng bị ngửi thành hôi.”

Tứ Cửu hít một hơi sâu, nói: “Ba năm, trong suốt ba năm, ta lần đầu được ôm nàng ta, lần đầu được sờ gương mặt nàng, ngươi không biết ta hưng phấn thế nào đâu! Trước đây chỉ có thể ngắm nàng ấy từ xa, không có nhiều cơ hội nói chuyện cùng nàng, hôm nay đột nhiên lại có thể ôm nàng ta vào lòng! Hy Bình, ngươi nói thử xem nàng ta đối với ta có động xuân tâm không?”

Hy Bình nói với giọng không khác biệt: “Ta chỉ thấy ngươi đang phát tình thôi.”

“Nàng động xuân, ta phát tình, ta với nàng xuân tình đại tác, hòa hợp 1 phách, cân đối tuyệt vời.” Tứ Cửu hoàn toàn không để ý tới sự châm biếm của Hy Bình, hôn lấy ngón giữa còn mình, tự mình nói: “Thơm!”

Hy Bình không còn cách nào, gõ lên trên mặt bàn, nói đầy thương cảm: “Ta thật thảm thương, con hổ cái ấy tự nhiên lại muốn ta làm người hầu riêng, lại còn thêm chuyện sai bảo nữa, ngươi giúp ta nghĩ ra cách đi!”

Tứ Cửu nhìn vào người nam nhân đáng tội nghiệp này, tiếp đó tiếp tục chuyên chú vào ngón tay đã sờ vào mặt của Lan Hoa, nói: “Ngươi thế là may mắn rồi, hôm nay tiểu thư đột nhiên thay đổi tính nết, không dùng kiếm đâm tám mươi lỗ trên người ngươi, ngươi vậy phải tạ thiên tạ địa rồi, phúc thị tiểu thư có gì phải ngại? Hơn nữa, tiểu thư còn hấp dẫn hơn Lan Hoa, hey! Nhưng không có sự ôn thuận khả ái như Lan Hoa của ta. Oh, Lan Hoa!”

Hy Bình không thể chịu đựng được nữa, chưởng 1 phát vào ngón tay của Tứ Cửu, cười to: “Ta là nam nhân, nếu để nữ nhân kêu đi gọi lại, còn gì mặt mũi nữa chứ?”

Tứ Cửu vội vàng để ngón giữa vào cạnh bên miệng, dụng lực thổi, nói: “Đi, đi, đi! Gì không thuộc về Lan Hoa hãy theo gió bay đi, chỉ để lại hương của Lan Hoa mà thôi.” Kế quay lại phần nộ nhìn Hy Bình, nói: “Nàng ta là tiểu thư, chúng ta tự nhiên là người hầu, sao ngươi kêu ta giúp người? Mặt khác, ta đã cầu công tử, mang 1 con ngựa tới để giải quyết.”

Hy Bình như giữa hoang mạc tìm được nước, vui mừng hỏi: “Công tử?”

Tứ Cửu giải thích: “Chàng ta là đệ đệ duy nhất của con cọp cái, khi ta vừa tới thành này, đói mù mờ trên đường, chính công tử đã giải cứu ta, ta từ đó đi theo chàng ta, bên ngoài là chủ phò, bên trong thì là hảo huynh đệ. Giờ thì vấn đề này! Có vẻ như chàng ta không dám xuất đầu.”

Hy Bình tưởng như dòng nước duy nhất trong sa mạc đã tiêu thất, hỏi: “Vì sao thế?”

Tứ Cửu đáp: “Nhân vì chàng ta so với chúng ta thì cũng sợ thư thư mình.”

Hy Bình thấy không còn cách nào, không giận dữ hỏi: “Vậy là thế nào? Cự tuyệt từ bỏ hi vọng! Chúng ta hiện tại đi tìm chàng ta.”

“Ta giờ chỉ muốn nằm trên giường hồi tưởng Lan Hoa thôi, cùng nàng làm 1 giấc hảo mộng, ngày mai ta sẽ đi với người lần nữa!” Tứ Cửu đứng lên, hướng về chiếc giường bước tới, đột nhiên quay đầu lại nói với Hy Bình: “Người không cần phải lo lắng, khả năng rằng con cọp cái đã quên con người người rồi.”

“Hoàng Hy Bình, tiểu thư gọi người.” Giọng nói nhu hòa của Lan Hoa đột nhiên vang lên ở bên ngoài, trong tai Hy Bình, chẳng khác tiếng sét, khiến cho cả thế gian đột nhiên trở thành bụi phấn.

Tuy nhiên, Tứ Cửu đã tuyên bố ngủ vừa nghe thanh âm của Lan Hoa, chẳng khác chi chó đói ngửi thấy mùi xương, không kể gì hậu quả phóng qua ngoài cửa, ngay lập tức biết mất khỏi phòng.

“Lan Hoa!” Tứ Cửu nhanh chóng ngậm miệng lại, đứng trước nữ nhân khiến hần thần hồn điên đảo, nhảy thời không biết nói gì.

Lan Hoa mím miệng, quay sang một bên, như không nhìn thấy hần, chỉ la lên: “Hoàng Hy Bình, ra đi!”

Tứ Cửu băn khoăn, gãi đầu nói: “Nàng thật sự không để ý đến ta sao? Ta, ta xin lỗi nàng! “

Lan Hoa gọi tiếp: “Hoàng Hy Bình - -” Nàng ta thấy Hy Bình đầu cúi chán nản bước ra khỏi phòng, bèn dừng lại, sau lại tiếp tục: “Tiểu thư gọi người, đi theo ta.”

Nói xong, không thèm lí tới khuôn mặt u khuất của Tứ Cửu, quay người nhẹ nhàng bỏ đi.

Hy Bình nhìn thấy bạn thân đau thương vì tình cảm, hốt nhiên nghĩ rằng mình cũng không quá thảm thương, tâm tình phần chần, nói với hần: “Tứ Cửu, ta đi với Lan Hoa đây, người hãy mơ cho tốt vào nhé! Lan Hoa ôi, thơm!”

Hy Bình không thể nghĩ rằng khuê phòng nữ nhân lại hấp dẫn như thế, nhưng cũng thấy thích mùi hương này, hít sâu vào, vội bắc chúc lời Tứ Cửu: “Thơm!”

Trong phòng ba nữ nhân thấy bộ dạng hần, bất giác cười vang lên, nhánh hoa khẽ rung nhẹ, khiến Hy Bình sững sờ, quên mình là ai.

Sau khi ba nữ nhân cười xong, tiểu thư hỏi: “Người có biết ta gọi người làm gì không?”

Song nhân mỹ lệ tràn đầy chiến ý chú mục nhìn vào Hy Bình, như thể trước bất tri mặt chợt ngậy ra, nàng ta trong tâm thực sự muốn cười lên, một cảm giác dị dạng dâng tràn từ trong tâm.

Hy Bình không biết nữ nhân này sẽ đòi hỏi những gì từ mình, nhưng chàng chắc chắn rằng không sợ sự vô lễ một cách đáng yêu của nàng ta. Khi chàng thấy nụ cười phóng túng của nàng ta, thêm cái nét đẹp khỏe khoắn hữu biệt khác với nữ nhân bình thường, trong tâm hần bỗng sinh ra 1 ham muốn muốn chinh phục nữ nhân này, để nàng ta phải cần xin sự thương xót của hần.

Hy Bình nghĩ rằng đây quả là 1 ý hay, khuôn mặt tuần mỹ trở nên thư giãn, khóe miệng lộ ra 1 nụ cười khó nhận biết, song nhân chăm chú quan sát kĩ càng nữ nhân kiêu ngạo này, như thể 1 thợ săn đang quan sát con mồi trước khi ra tay.

Ba nữ nhân quan sát nam nhân không kiềm chế này, cảm thấy hần đột nhiên trở nên bình tĩnh, hơn nữa nguy hiểm.

Tiểu thư mặt đột nhiên hồng lên nói: “Người vẫn chưa trả lời ta.”

Hy Bình đáp: “Thậm chí nếu cô kêu ta liếm những ngón chân hôi thối của cô”

Tiểu thư giận dữ cắt lời hắn: “Người mới bốc mùi!”

Hy Bình cố ra vẻ trầm tư, tự nói một mình: “Làm sao cô ta biết nhỉ, không lẽ cô ta đã bí mật liếm ngón chân mình!”

Tiểu thư giận dữ hét lên: “Hoàng - - Hi - - Bình!”

“Đây!” Hy Bình làm như vừa giật mình tỉnh lại, nhìn vào mỹ nữ đang phát nộ phía trước, phát giác rất hoan hỉ khi thấy nàng ta tự mình kích nộ.

Tiểu thư đột nhiên đang giận chuyển sang cười, nói: “Ta kêu người tới đây sớm là để liếm ngón chân cho nhân gia, giúp ta mang giày, từ ngày hôm nay đến khi ta chết, ta kêu người làm gì, người phải làm đấy!”

Hy Bình điếng người.

Một bàn tay mềm mại vạch trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, chủ nhân của bàn tay lên tiếng: “Người hãy quay về trước, bình minh thì hãy tới đây. Đừng có trễ đấy!”

Hy Bình theo lời rời phòng tiểu thư, nhưng vẫn không thể ngừng nghĩ về những gì tiểu thư đối với hắn - - như thể bị nàng ta phi lễ. Hắn vẫn đang tiếp tục tìm cách sắp xếp để phi lễ đối với nàng ta lại, để khôi phục lại tôn nghiêm của 1 nam nhân.

Thế thường, chỉ có nam nhân phi lễ với nữ nhân, ở đâu mà nữ nhân lại phi lễ với nam nhân?

Sau khi Hy Bình đi, thiếu nữ mỹ lệ kiêu nhu ngồi bên cạnh này giờ vẫn chưa lên tiếng nói: “Sư tử, tử thực sự muốn hắn liếm ngón chân tử sao?”

“Chỉ để hắn biết rằng Lôi Phượng ta không phải là dễ trêu!” Tiểu thư nhìn theo hướng Hy Bình bỏ đi, nói 1 cách tàn nhẫn.

Thiếu nữ đột nhiên minh bạch mọi chuyện, cô biết rằng trong tâm của người sư tử kiêu ngạo này không thể tĩnh lặng được nữa, trong tâm trung của nữ nhân mục hạ vô nhân này dần dần bị nam nhân vừa gặp xâm chiếm mà tự mình không biết.

Thiếu nữ thở dài nói: “Sư tử, lỗi là ở chúng ta, cũng không nên trách hắn.”

Lôi Phượng cười nói 1 cách kì lạ: “Oh? Bích Nhu, không ngờ muội lại xin khoan dung cho hắn, thích hắn rồi phải không?”

Bích Nhu đỏ mặt nói: “Muội đâu nào?”

Lôi Phượng sờ khuôn mặt 2 má đỏ hồng của Bích Nhu, nói: “Không nên xấu hổ, hắn đích xác là có tư cách là tình địch ghê gớm nhất với đệ đệ ta.”

“Muội không có!” Bích Nhu nhúi đầu vào ngực Lôi Phượng, bắt y địa tạt kiêu đạo, trong tâm thực tế lại nghĩ: “Nếu không có Lôi Long, ta liệu có thích hắn không?”

Lan Hoa cũng nói thêm vào: “Tiểu thư, tiểu tì cũng nghĩ rằng là chúng ta không đúng.”

Lôi Phượng: “Thế nào? Lan Hoa, người không để ý tới ước muốn của Tứ Cửu à, muốn làm mỹ nhân cứu anh hùng ư? Người quả cũng đa tình, không biết rồi sẽ cưới ai đây, Tứ Cửu hay Hoàng Hy Bình?”

Lan Hoa vội lấy 2 tay che mặt, giậm chân nói: “Tiểu thư!”

Lôi Phượng giọng tỏ vẻ kinh hãi: “Người muốn kết hôn với ta? Không thể được, không thể được, người phải đi tìm nam nhân mới thích đáng!”

Tam nữ đột nhiên cùng cười lên.

6. Chương 5: Si Tình Công Tử

Hy Bình trở lại nơi cư ngụ thì thấy một chàng thanh niên đang ngồi trong phòng từ lúc nào.

Thanh niên này ngũ quan sáng láng, dung mạo có nét giống với Lôi Phượng, tướng tá cân đối, dáng vẻ phong lưu tiêu sái. Hy Bình nhìn thấy đã đoán thầm là Lôi công tử mà chàng đã nghe Tứ Cửu nhắc qua.

Tứ Cửu thấy hần trở lại liền nói: “Hy Bình, đây là Lôi Long công tử.”

Lôi công tử trông thấy vẻ tuấn mỹ cường tráng của Hy Bình bèn nghĩ thầm: “Hèn gì Tứ Cửu cứ lo sợ Lan Hoa bị hần ta cướp mất, quả nhiên là nam nhân hấp dẫn.”

Hy Bình nghĩ tới hồ báo nữ lang kia, trong tâm nháy lên một tia hy vọng, nói: “Lôi công tử có thể giúp ta chăng?”

Lôi công tử đã biết đầu đuôi câu chuyện từ miệng Tứ Cửu, giờ nghe lời thỉnh cầu của Hy Bình, cười khỏ nói: “Người không đắc tội với ai lại đi đắc tội với tỷ ấy, ta muốn cứu nhưng... e không nổi, người tỷ tỷ này ngay cả ta còn tránh né, chưa bao giờ dám yêu cầu y điều gì.”

Hy Bình thất vọng ra mặt.

Tứ Cửu phảng phất nhớ lại điều gì đó, bỗng dưng trừng mắt hướng về Hy Bình hét lớn: “Người đối với Lan Hoa của ta thế nào?”

Hy Bình nhìn dáng vẻ “đằng đằng sát khí” của Tứ Cửu, trong bụng thầm cười tiểu tử này đang ghen đây, cố ý nói lớn tiếng: “Lan Hoa, ôi chao, thơm, thơm quá!”

Tứ Cửu giận lắm nhưng chỉ biết đứng đó dậm chân tức tối chứ không biết nói gì nữa.

Hy Bình cười lớn nói: “Không ngờ người cũng có thể ghen được, thôi ngày khác mời người đi ăn, giờ đi uống cái đã.”

Lôi công tử đồng tình nói: “Uống rượu không thiếu phần ta được, chúng ta ra ngoài uống cho thống khoái đi!”

Ba gã thanh niên vào Xuân Lai khách sạn uống say xưa.

Hy Bình nói: “Tối đây, uống cho tai nạn ngày mai này!”

Tứ Cửu nói: “Uống vì sự khả ái của Lan Hoa!”

Lôi công tử nói: “Uống, cho... cho Bích Nhu!”

Hy Bình mắt lơ đãng, nói: “Bích Nhu ư? Có phải thiếu nữ mỹ lệ cả ngày im thin thít bên cạnh hồ báo tỷ tỷ của công tử?”

Lôi công tử nói: “Đúng là nàng, chúng ta là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Vài ngày trước ta vào kỹ viện cho khuây khỏa một chút, ai ngờ nàng ta biết được, từ lúc đó không còn lý gì tới ta nữa. Nào, uống!”

Tứ Cửu cạn hết một ly rượu, chuyển qua tay khác nói: “Công tử đừng buồn bực, kỹ viện thôi mà, nam tử nào mà chả vào một hai lần? Cứ thống khoái uống một hồi đi. Ngày mai khi tỉnh rượu thì Bích Nhu tiểu thư hết giận.”

Hy Bình cười sảng sặc nói: “Hai người đồng bệnh tương lân, vì tình mà khổ, vì nữ nhân mà khổ, ha ha! Tức cười quá, uống, uống, uống nữa!”

Hần như là đã quên cả mình cũng vì vấn đề nữ nhân mà đề nghị uống rượu.

Ba nam nhân này chỉ vì ba nữ nhân mà uống đến thiên hôn địa ám, say như chết.

Người của khách sạn phải thông tri cho tiêu cục, cho mười đại hần tới khiêng ba tên tửu quỷ về.

Sáng hôm sau, Hy Bình vẫn còn chưa tỉnh rượu, hần mơ mơ hồ hồ la lên: “Uống, uống vì đại nạn ngày mai!”

“Uống, uống vì Lan Hoa khả ái!” Tứ Cửu liên tiếp la lên, Lan Hoa nghe được, sắc mặt đỏ lên, chuyển thân chạy đi.

oOo

Ba nữ nhân đứng trước cửa nhìn chung quanh.

Lôi Phượng bực bội: “Tên hỗn đản đó ngủ một giấc rồi vẫn chưa tỉnh rượu à? Sao chưa thấy tới đây?”

Lan Hoa nói: “Tiểu thư, để nô tỳ đi gọi hần lần nữa?!”

Bích Nhu nói: “Không cần đâu, hần tới rồi kìa.”

Hy Bình quả nhiên đã tới, hai tay khiêng hai thùng nước lớn.

Nước bắn ra trên từng bước đi. Hần bỏ hai thùng nước xuống trước mặt Lôi Phượng, cười cười: “Tiểu thư, cô dậy sớm quá!”

Lôi Phượng trừng mắt nói: “Đợi tên hỗn đản nhà người đó, ồ, mà người đem hai thùng nước tới định làm trò gì đây?”

Hy Bình đạo mạo nói: “Nước để rửa chân.”

Hai nữ nhân kia lập tức khép nép cười lại, len lén nhìn phản ứng của Lôi Phượng.

Lôi Phượng đỏ khốc đỏ cười, nói: “Ta kêu người rửa chân à?”

“Cô không kêu ta rửa chân, nhưng cô có kêu ta liếm ngón chân cô, bắt quá ta rửa chân để liếm cho hợp vệ sinh.” Hy Bình kéo từ bên hông ra hai vật, nói: “Tôi có bàn chải và sữa, sẽ làm cho chân cô nường thơm và mềm.”

Hai nữ nhân kia không nhịn nổi, bật cười phá lên.

Lôi Phượng lẽ ra theo bản tính thường ngày thì đã phát tác với Hy Bình, nhưng không hiểu sao vẫn chưa phát tác.

Hy Bình nói: “Có gì đáng cười, bản nhân muốn liếm chân cho nhanh, cô còn không mau đưa bàn chân ra thì ta đi đây.”

Lôi Phượng cố nín không để phát ra tiếng cười, kỳ lạ là đến bây giờ nàng vẫn chưa phát nộ, lại còn nói: “Ta biết người muốn làm việc chu đáo, nhưng hiện tại ta không muốn dùng người để liếm chân, người hãy khiêng hai cái thùng nước lên rồi đứng cả ngày cho ta?”

Hy Bình la làng: “Cực lực phản đối, đây là vi phạm ước định!”

Lôi Phượng nói: “Vậy ư? Nhưng thật ra người làm được việc gì? Việc luyện công nhỏ nhoi như thế mà người cũng kêu than, té ra người là một nam nhân vô dụng rồi.”

Về chế giễu hiện rõ lên trong mắt Lôi Phượng làm da đầu Hy Bình nóng lên, lúc này hần biết đã phạm sai lầm lớn: Hần đã lấy hai thùng nước quá lớn, lại còn đổ nước gần đầy thùng.

Nhưng Hy Bình vẫn “hiên ngang” kéo hai thùng nước rồi đứng thẳng lên.

Một lúc sau, Lôi công tử cùng Tứ Cửu song hành đi tới trước mặt Hy Bình, Tứ Cửu hỏi: “Hy Bình, người làm gì vậy?”

Hy Bình nói: “Người không thấy sao ? Dư thừa!”

Lôi công tử cười hề hề: “Bọn ta chỉ muốn biết thôi.”

Hy Bình nói: “Ta đang hoan hỉ tập luyện thân thể.”

Lôi công tử sờ cánh tay Hy Bình, cười hì hì: “Quả nhiên hảo phương pháp, đôi tay của người cứng cáp thật hữu lực! Ồ, ta có chuyện quan trọng, không phiền người nữa, cứ luyện tập vui vẻ!”

Hy Bình nổi cáu: “Chỉ cần thoi người một quyền là người biết sức mạnh của đôi tay này ngay.”

Lôi công tử chỉnh đốn lại trang phục, hướng vào phòng nói: “Tỷ tỷ, đệ đã đến.”

Lôi Phượng hỏi: “Người đến làm gì?”

Lôi công tử muốn đẩy cánh cửa để vào thì cánh cửa đã bị Lôi Phượng kéo mở ra.

Lôi Phượng cau mày bước ra, phía sau Bích Nhu và Lan Hoa lập tức bước theo.

Tứ Cửu lúc này bước tới, cặp mắt gian xảo không ngừng nhìn chăm chú vào Lan Hoa đang bước tới.

“Chúng tôi muốn gặp Hy Bình.” Tứ Cửu khẩu thị tâm phi nói, trong lòng thầm nhủ: “Đương nhiên là ta muốn gặp Lan Hoa.”

Lôi công tử tán thưởng nhìn Tứ Cửu, trong đầu nghĩ thầm tiểu tử này thật thông minh, thuận miệng nói ra mà lại có lý do tốt, thế là lập tức phụ họa: “À đúng rồi! Đệ và Hy Bình rất hợp duyên, anh hùng trọng anh hùng, chỉ hận là không gặp nhau sớm hơn! Đệ đặc biệt qua đây xem hắn có bị tỷ tỷ ngược đãi hay không.”

Lôi Phượng cười hỏi lại: “Vậy bây giờ hai người có thấy ta ngược đãi hắn không?”

Lôi công tử và Tứ Cửu đồng thanh quả quyết: “Không có!”

Hy Bình nghe thấy, rửa thầm: “Thấy sắc khinh bạn.”

Lôi Phượng nói: “Nếu quả là như thế, hai người có thể yên tâm mà đi. Ta còn phải đi luyện võ. Hoàng Hy Bình, người đừng có lười biếng a.”

“Chúng tôi cũng muốn đi luyện võ!” Lôi công tử và Tứ Cửu tranh nhau đi theo phía sau Lôi Phượng.

Lan Hoa quay đầu lại hỏi: “Tứ Cửu, không phải người muốn gặp Hy Bình à?”

Tứ Cửu tỉnh bơ nói: “Thì đã gặp qua rồi, hắn đã hiểu được tâm ý của ta rồi. Chuyện đó đã xong, bây giờ ta phải chạy theo ái tình của Lan Hoa.”

Lôi công tử đột nhiên có ý hướng về Tứ Cửu bái sư học nghệ, thầm phục hắn ta.

Nghe cuộc đối thoại từ xa, Hy Bình chỉ muốn thoi Tứ Cửu hai quyền.

“Hai tay ta tê hết rồi.” Hy Bình cười khổ.

Lôi công tử và Tứ Cửu hai người chia ra đứng hai bên hắn, mỗi người giữ một tay rồi thoa bóp.

Tứ Cửu nói: “Hy Bình, người hãy xuất ra cái khả năng thà bị đánh chết chứ không nhận bại!”

Lôi công tử nói: “Đúng, kiên trì thì sẽ thắng lợi.”

Hy Bình mắng thầm hai gã bằng hữu không chút nghĩa khí này, nghĩ đến chuyện trong lúc hắn khổ sở thì hai tên này chạy bám theo móng đàn bà giống như hai con chó đực trung thành.

Hắn chợt nhận ra là đã may áo cho người, bất mãn nói: “Hừ, hai người thì khư khư được lợi, còn ta thì phải nhất ý kiên trì thì đại nạn mới qua.”

Tứ Cửu vuốt ve: “Vì huynh đệ, dù có hy sinh tính mạng còn được, hà huống chỉ là hai cái thùng nước!”

Lôi công tử nịnh nọt nói theo: “Đúng rồi, hảo Hy Bình, hạnh phúc bọn ta toàn nhờ người đó!”

Hy Bình nói: “Không có ta thì các người không theo đuổi bọn họ được à?”

Lôi công tử nói: “Theo như ta biết, từ khi tỷ tỷ ta gặp được người thì bỗng trở nên ôn nhu, nếu như tánh tình ngày trước thì sẽ tuyệt đối không cho bọn ta lại gần, hôm nay không một lần phản đối. Bất quá nếu người kích nộ tỷ tỷ thì bọn ta sẽ gặp khó khăn. Tốt nhất là người làm cho cô ta vui, thì tiền đồ bọn ta sáng lạn.”

Lôi công tử nhìn Hy Bình, ra vẻ bí hiểm nói lớn: “Bản công tử ta, vì ái tình của mình, không ngại bán luôn tỷ tỷ!”

Tứ Cửu thêm vào: “Người không thể thoái bước, ta khó khăn lắm mới có được một nụ cười của Lan Hoa, nếu người đắc tội với tiểu thư, sẽ lãng phí biết bao nhiêu công sức.”

Lôi công tử ngạc nhiên nói: “Lan Hoa cười với người lúc nào?”

Tứ Cửu nói: “Ồ! Công tử sao chóng quên vậy? Lúc ta vấp phải tảng đá, không có ai cười, chỉ có Lan Hoa quay đầu lại nở một nụ cười, ôi, làm xương của ta mềm ra.”

Lôi công tử hòa vào nói: “Ta cũng đã nghe được Bích Nhu nói chuyện. Đã nhiều ngày rồi cô ta mới chịu nói với ta một tiếng. Ta như là được nghe âm thanh của thiên tiên.”

Tứ Cửu hỏi: “Công tử, Bích Nhu tiểu thư nói gì thế?”

Lôi công tử nhớ lại: “Cô ta nói là, người đi Quần Phương Lâu có vui không? Chính là câu nói đó.”

“Quần Phương Lâu?” Tứ Cửu thất kinh hỏi.

Lôi công tử hỏi: “Người cũng đã đi qua?”

Tứ Cửu liền lắc đầu quày quạy: “Không, làm gì có.”

Lôi công tử nói: “Mấy ngày trước ta nghe nói Quần Phương Lâu có một ca kỹ mới, nàng tên là Lãnh Như Băng, sắc nghệ song tuyệt. Hơn nữa theo lệ phải qua được ‘tam quan’ thì mới được vào phòng the của nàng.”

Hy Bình lắng nghe đầy hứng thú, thốt: “Tam quan?”

Lôi công tử nói: “Đệ nhất, phải biết ca hát.”

Hy Bình nói ngay: “Ca hát thì ta rất sành sỏi.”

Tứ Cửu cười sặc sụa: “Người mà hát thì chỉ có người điếc nghe.”

“Người đúng là không biết thưởng thức cái hay cái đẹp mà.” Hy Bình cảm giác lâng lâng, thập phần cao hứng, hát to lên: “ Tay trái xuất quyền, tay phải xuất quyền...”

Lôi công tử cau mày nhăn nhó nói: “Ngừng, ngừng, ngừng! Ta lạy người, người nghe ta nói đã?”

Hy Bình khở sở ngưng hát. Giọng ca của hắn đối với hai người thánh giả bất đắc dĩ này là một loại âm thanh ghê rợn nghe không chịu nổi.

Tứ Cửu sợ Hy Bình lại hát tiếp, vội nói: “Công tử kể tiếp đi!”

Lôi công tử thở phào, nói: “Đệ nhị quan, phải biết đánh đấm.”

Hy Bình chỉ muốn nói “Ta rất thích đánh đấm!”, Tứ Cửu đã biết trước nên đưa bàn tay ra bịt miệng hắn lại lập tức.

Lôi công tử kể tiếp: “Đệ tam quan, là tối trọng yếu, phải được nàng ta để mắt tới, nếu nàng ta không để mắt tới, thì miễn bàn.”

Hy Bình kéo tay Tứ Cửu xuống để thở, nhỏ xuống đất một bãi nước bọt lớn, nói: “Thối quá!”

Tứ Cửu hỏi: “Công tử có gặp được cô ta chưa?”

Lôi công tử than thở: “Còn chưa. Đệ nhất quan đã trụ không được, lại còn bị Bích Nhu không lý tới ta nữa. Ài, miếng thịt béo còn chưa vào miệng thì đã bị một thân phiền não.”

Hy Bình và Tứ Cửu cũng thở dài, cảm thấy nuối tiếc cho Lôi công tử.

Hy Bình bỗng vỗ ngực nói: “Lần sau ta và người đi chung, đại phá tam quan!”

Lôi công tử và Tứ Cửu đồng thanh nói: “Người?”

“Không tin à? Cứ nghe thử! Hy Bình ưỡn ngực, tăng hắng hai tiếng, thông cổ xong rồi, hát lớn: “ Tay trái ta xuất quyền, tay phải ta xuất quyền, thêm nữa liên hoàn cước, khiến người biến thành con heo mập... là lá la...”

Lôi công tử và Tứ Cửu bất chấp tất cả, cầm đầu bỏ chạy ra ngoài, chạy cho nhanh ra khỏi hiện trường ca xướng.

7. Chương 6: Lôi Kiếp Thần Dao

Ngày thứ hai, Hy Bình tới chỗ hẹn, cố ý cầm theo một chiếc ghế dựa. Hắn nghĩ, nếu Lôi Phượng bảo canh cửa thì ta đã có chỗ ngồi thoải mái này rồi. Hóa ra ngược lại, hắn phải đội chiếc ghế đứng suốt một ngày, đỉnh đầu dường như đã bị ép đến phẳng lì.

Ngày thứ ba, Hy Bình tới nơi tay không, Lôi Phượng sai hán đi bắt bướm. Hán thà chết chứ không chịu vì bắt bướm là trò chơi của lũ con gái, đường đường một trang hảo hán như hán, lẽ nào lại nhảy nhót đuổi theo mấy con bướm?

Vậy là, trang hảo hán lại trở về kiếp canh cửa.

Hôm ấy, có một đôi nam nữ trung niên hình như là phu thê tới trước cửa nhà Lôi Phượng. Nhìn thấy Hy Bình, họ cười với nhau rồi bỏ đi. Hy Bình nghĩ đó chỉ là mấy người qua đường nên không chút để ý. Hai ngày vừa rồi, hán đã quen với những người trong Viễn Dương Tiều Cục tới nhòm ngó, đôi vợ chồng già này có cười hán thì cũng thăm thắp gì!

Sau khi Hy Bình “dừng cảm đứng lên” tranh giành cao thấp, Lôi Long Tứ Cửu vẫn chạy miết theo ái tình của hai gã. Vướng vào tơ nhện của tình ái, Tứ Cửu trở thành như kẻ mộng du, đi đường chỉ chuyên vấp đá, lúc không có đá thì chân nọ vướng chân kia, có khi nhìn thấy hòn đá trên đường còn cố tình chạy tới đá bay đi để sau đó hét lên một tiếng “Ái”, rồi ngã sòng xoài xuống đất.

Mấy lần đầu Lan Hoa còn ngoái lại lườm nguýt, nhưng sau đó nghe thấy tiếng “Ái” thì thậm chí còn bỏ mặc gã chạy bay về phía trước, sợ rằng cái ngữ “quán quân gục ngã” ở phía sau không cẩn thận lại ngã vào lưng nàng.

Lôi Long thì khác, suốt cả ngày chỉ xin lỗi cầu khẩn:

- Bích Nhu, ta biết ta sai rồi, nàng hãy tha thứ cho ta một lần đi, từ nay về sau ta không dám nữa đâu! Bích Nhu, nàng hãy chửi ta đi, đánh ta đi nhưng mong nàng chớ có dừng dừng như vậy! Trời ạ, nàng rốt cuộc còn muốn ta như thế nào nữa đây?

Đại loại như vậy.

Mỗi một ngày hán lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Nói rồi lại nghỉ, nghỉ rồi lại nói, thỉnh thoảng lại buột miệng một câu:

- Bích Nhu, ta khát lắm rồi, cho ta đi uống nước đã!

Sống chết cứ đan xen nhau như thế, một bên là Hy Bình đã đứng vững, một bên là Lôi Long và Tứ Cửu đang chạy trốn thực tại. Thời gian vùn vụt trôi, thấm thoát đã nửa tháng trời.

Hy Bình đứng trước cửa nhà Lôi Phượng tựa như cái cây trong bức tranh phong cảnh, người nhà Viễn Dương Tiều Cục đã quen không thèm để ý đến hán, chỉ lữ a hoàn mỗi khi ngang qua là còn liếc trộm khuôn mặt tuần tú, khúc khích cười rồi mới bỏ đi.

Vào buổi trưa, một lão già đầu tóc bạc trắng xuất hiện.

Khi ông già tới trước mặt Hy Bình, hán có chút chột dạ bởi vẻ uy nghiêm lộ trên khuôn mặt. Đôi mắt sáng quắc sục sạo một lúc lâu trên người Hy Bình, dần dần lộ nụ cười ưng ý.

Hy Bình nghĩ, ông lão này có điên hay không vậy, đến đây chỉ để nhìn ta hay sao. Hán thốt lời bất bình: “Này, lão già kia, ông định làm cái trò gì hử?”

Ông già cười khà khà: “Tiểu huynh đệ là Hoàng Hy Bình phải không? Thì ra người chỉ đám một quả đánh khuyu con ngựa của Lôi Phượng chính là người đẩy hử?”

Trong lòng Hy Bình tức thời kiêu hãnh tràn trề, giờ nắm đám về phía trước mặt ông già, nói: “Ông nhìn đi. Lẽ nào lại không phải?”

- Hoàng Hy Bình! Người định làm gì gia gia ta vậy?

Hy Bình nghe câu nói biết là Lôi Phượng cùng cả bọn đang tới, lẩm bẩm: “Thì ra cái ông già này là Lôi Chiến, đúng là rắc rối!”

Lôi Chiến nhìn Lôi Phượng lại gần, mỉm cười từ hòa: “Phượng nhi, cháu đã về đấy ư? Chú nhóc này quả không tồi, lại còn muốn cho ta xem nắm đám của mình. Đúng là rất cứng cỏi!”

Lôi Phượng gục đầu vào lòng lão, lẩm bẩm: “Gia gia à, kẻ hư đồn kia chưa làm điều gì thất lễ với ông chứ?”

Lôi Chiến cười hà hà: “Chưa, chưa làm gì cả, hần rất có lễ. Ông thích cậu ta lắm. Phượng nhi đi theo ông, có chuyện này ông muốn nói với cháu.”

Lôi Phượng ngoan ngoãn vâng dạ, đoạn đi theo Lôi Chiến vào nhà. Lôi Long và Tứ Cửu thấy hai người đã khuất mới đến gần Hy Bình hỏi chuyện.

Bích Nhu và Lan Hoa thừa cơ lẻn ngay vào phòng Lôi Phượng khoá trái cửa lại. Hai gã Lôi Long Tứ Cửu chỉ còn biết tiếp tục tán chuyện với Hy Bình. Ba gã giằng co trước cửa nhà Lôi Phượng mãi đến bữa tối mới vào trong nhà.

Tinh sương hôm sau, Lôi Phượng đề nghị đi săn, ai ai cũng tán thành, tiếng hô lớn nhất lại là của Hy Bình.

Bắt bướm là việc có chết hần cũng không làm, nhưng đối với đi săn thì hần hào hứng hơn nhất được của.

Nào ngờ Lôi Phượng gât phắt, bắt hần ở nhà. Hy Bình buồn tui cầu xin, chẳng còn chút nào tôn nghiêm của một đấng nam nhi.

Ban đầu Lôi Phượng còn cứng rắn, Hy Bình cầu xin mãi, riết rồi nàng cũng đồng ý với một điều kiện. Chưa đợi nói ra điều kiện là gì, hần đồng ý ngay tấp lự. Sau khi Lôi Phượng mở miệng hần mới hối hận, nhưng đã muộn mất rồi.

Thì ra, Lôi Phượng không cho hần cưỡi ngựa mà phải ôm một thùng tên chạy theo phía sau, song lại không được tụt hậu bởi khi Lôi Phượng cần tên thì hần phải có mặt ngay đưa tên vào tay nàng.

Hy Bình không thể rút lời chỉ còn biết chấp nhận.

Suốt cả một ngày, hần học tốc đuổi theo năm con ngựa. Tuy có lúc tụt mãi phía sau nhưng chỉ lát sau đã đuổi kịp theo, có điều là mũi mồm đua nhau thở.

Cả năm người đều rất đổ mồ hôi với sự dẻo dai của đôi chân Hy Bình, chưa chút luyện tập khinh công mà đuổi kịp theo ngựa chạy, quả là chưa nghe ai nói tới. Và điều không ngờ hơn nữa là suốt cả ngày họ không hề bắn được một con vật nào.

Lôi Long và Tứ Cửu dốc lòng tiếp cận ái tình, không còn để tâm tới một hứng thú nào khác, còn ba thiếu nữ thì dường như chỉ muốn thả mình giữa thiên nhiên, nhìn cái gì cũng hoa tay múa chân bàn tán, cái này đẹp quá để lại hôm sau còn ngắm, cái kia không thích bắn chết nó đi không tha! Cuối cùng cả Bích Nhu và Lan Hoa đều cảm thấy cung tên vướng nặng nên dồn hết cho Lôi Long Tứ Cửu.

Hy Bình từ phía sau đuổi lên, Lôi Phượng cũng học theo hai nàng kia, quảng cung tên cho Hy Bình không bắn nữa.

Thế là Hy Bình như vớ được vàng, suốt đường đi thấy gì bắn nấy, bắn hết tên trong tay mà chẳng trúng nổi vật gì. Hần vui như mở cờ trong bụng, lấy cả tên của Lôi Long Tứ Cửu bắn tiếp mà trượt mãi vẫn hoàn trượt, tức quá kéo cung buông bữa một mũi, nào ngờ trúng ngay con sóc đang ngủ trên cây thông.

Ngày hôm sau, Hy Bình vừa ngủ dậy định tới chỗ Lôi Phượng thì bị Lôi Long gọi giật lại, bảo gia gia già muốn gặp mặt.

Hy Bình theo Lôi Long đi vào mật thất Tiêu Cục gặp Lôi Chiến. Lôi Chiến xua Lôi Long ra ngoài, đoạn đóng chặt cửa mật thất cười với Hy Bình: “Cậu nhỏ, có biết lão đây gọi cậu đến làm gì không?”

Hy Bình nghĩ bụng: “Đồ rắc rối! Ta có phải là con giun trong bụng ông đâu mà biết ông nghĩ cái quái gì? Rõ là lắm lời!” Nghĩ như vậy, nhưng mồm hần lại nói khác: “Lão Tiêu đâu à, có việc gì cần tôi giúp phải không?”

Lôi Chiến cười khà: “Chớ gọi ta là Lão Tiêu đâu, hãy như Phượng nhi và Long nhi gọi ta là gia gia đi được không?”

Hy Bình đáp ngay: “Vâng, gia gia!”

Lôi Chiến đắc ý cười đến nhắm tít mắt: “Bình nhi à, gia gia cho cháu xem một vật.”

Đoạn lão lôi từ giá binh khí xuống một thanh đao còn để trong vỏ, dài chừng một thước ba trao cho Hy Bình. Hy Bình đưa hai tay đỡ, suýt nữa đánh rơi xuống đất

Thanh đao phải nặng cỡ bảy tám mươi cân!

Lôi Chiến ra lệnh: “Rút đao ra xem!”

Hy Bình nghe lời rút đao khỏi vỏ, thân đao màu đỏ sẫm rất dày, lưỡi đao có chỗ đã cùn. Toàn bộ thanh đao khiến người ta có cảm giác, ngoài vẻ chân phương của nó ra thì chẳng có gì kỳ lạ. Hắn không hiểu Lôi Chiến cho hắn xem thanh đao nặng nề cũ kỹ này với dụng ý gì.

Lôi Chiến đoán được ý Hy Bình mới kể như nhớ lại:

- Sau khi thanh đao này ra đời hơn tám mươi năm trước, lập tức trở thành độc bá vô lâm. Cha ta Lôi Liệt đã dựa vào nó sáng tạo ra “Lôi Kiếp thần đao” dựng nên cơ nghiệp Viễn Dương Tiêu Cực. Cha ta mang đao chu du thiên hạ, không một kẻ nào dám so tài. Ài, uy danh xưa nay còn đâu! Sau khi cha ta mất, cái tên Viễn Dương Tiêu Cực nổi tiếng giang hồ cứ mai một dần. Ngoài cha ta ra, không một ai trong Lôi gia có thể luyện được “Lôi Kiếp thần đao”, không ai sử dụng được thanh đao này cả. Cháu biết vì sao không ?

Hy Bình lắc đầu. Lôi Chiến tiếp tục kể:

- Thanh đao này dài một thước ba lăm, thân đao dài một thước linh năm, chuôi đao dài ba tấc, chỗ rộng nhất lưỡi đao là hai tấc ba, đao nặng tám mươi bảy cân. Người thường cầm bằng một tay cũng là quá khó khăn rồi, chưa nói gì tới sử ra chiêu thức. Cho dù là kẻ sức vóc trời ban cũng khó lòng dùng nó trong vài chục hiệp.

Lão thở dài một hơi, đoạn ho khe khẽ lấy giọng: “Muốn phát huy được uy lực của thanh đao này, cần phải học cho được “Hoả diệm chân không”, tiếp đó bồi thêm “Lôi Kiếp thần đao” và “Thiểm điện chi túc” thì mới có thể đại công cáo thành. Đã tám chục năm nay, ngoài cha ta Lôi Kiệt, không một ai khác có thể dùng nó thi triển được Lôi Kiếp Thần Đao cả.”

Lão hạ giọng nói tiếp: “Người tập luyện được “Hoả diệm chân không” nhất định phải là người công lực thuần dương. Không những thế còn cần đôi chân hết sức dẻo dai mới có thể dùng Thiểm Điện Chi Túc sử ra Lôi Kiếp Thần Đao mạnh tựa sấm sét. Hy Bình con một quả đấm đánh ngã con ngựa của Phượng nhi, đúng là người sinh ra để luyện đao này. Hôm qua Phượng nhi bắt con chạy theo ngựa suốt cả một ngày chính là vì ta muốn xem cước lực con dẻo dai đến mức nào.

Hy Bình nói to: “Gia gia, như vậy chuyện đi săn là chủ ý của ông?”

Lôi Chiến hơi đỏ mặt, gật đầu:

- Phụ thân ta bảo, đao pháp này là tổng thể của bốn loại võ công “Hoả diệm chân không”, “Lôi Kiếp thần đao”, “Thiểm điện chi túc” và “Liệt dương chân đao”, không thể thiếu bất kỳ một loại nào. “Lôi Kiếp thần đao” là đao pháp nhất khứ vô hồi, sức mạnh không gì sánh nổi, mỗi khi ra tay chỉ có đánh đến cùng, cho nên đao này chỉ có chiêu công, tấn công liên tục không ngừng. Thiểm điện chi túc là bộ pháp khi sử đao, đương nhiên cũng có thể được coi là phép khinh công. Thay mặt Lôi gia, ta trao thanh đao cùng với đao pháp cho cháu, mong cháu lấy lại thần uy cho Lôi Kiếp Thần Đao.

Hy Bình tươi tỉnh: “Gia gia, ông định truyền lại võ công này cho cháu ư?”

Lôi Chiến cười khà: “Khi cháu vừa tới Tiêu Cực ta đã chú ý đến cháu rồi. Cha mẹ của Phượng nhi và Long nhi đều rất vừa ý, xem cháu là rể tốt. Bình nhi, cái phúc của cháu rõ là lớn quá!”

Hy Bình nhớ lại, chợt hiểu ra cha mẹ Lôi Phượng và Lôi Long chính là hai người tới nhìn mặt hắn vào ngày thứ ba, chính là Lôi Dũng và Hoàng Tử Hà.

Lôi Chiến lại nói: “Đao pháp này tuy ta không luyện được nhưng mọi chiêu thức đều đã thuộc lòng. Bình nhi, hãy trả lại đao cho ông!”

Lôi Chiến lấy lại thanh đao từ tay Hy Bình, hai chân mở ngang vai, tay trái nắm vỏ đao để ngang sườn, tay phải nắm đao, lưỡi đao hướng ra sau, mũi đao kiên định chĩa về phía xa, nghiêm giọng:

- Đây chính là hồn của đao.

Đoạn lão đặt vỏ đao xuống đất, hai tay nắm chặt chuôi đao, lưỡi sắc hướng xuống, mũi đao chĩa lên trời, nói:

- Đây là phách của đao!

Hy Bình tựa như bị kích động, hét to:

- Cái gì? Đây là đao pháp vô địch? Gia gia, không phải ông đang đùa cháu đấy chứ?

Lôi Chiến lắc đầu:

- Cháu ngốc ơi, ta già đã bảy tám mươi rồi lẽ nào lại đùa với cháu! Đừng nói là cháu kinh ngạc, chính ta cũng chẳng hiểu là gì nữa! Phụ thân dạy ta như thế, ta chỉ biết truyền nguyên văn lại cho cháu thôi. Bây giờ đến các bài quyết “Hoả diệm chân kinh” và “Thiểm điện chi túc”.....

Đợi khi Hy Bình đã học thuộc kinh quyết, Lôi Chiến mới cho nghỉ tí chút. Lão nhún vai: “Nhiệm vụ của ta đã xong, sau này sẽ là tự cháu phần đấu. Từ nay cháu chính thức ra nhập võ lâm, là nhân tài trong giang hồ, nhất định phải đem uy danh Thần đao Viễn Dương Tiêu Cự làm cho rạng rỡ.

Hy Bình trợn mắt: “Tức là dựa vào đao pháp nát bét này?”

Lôi Chiến nổi giận: “Thằng nhỏ thúì kia, cái gì là đao pháp nát bét hử? Đây là đao pháp vô địch, cảm không được lưỡi biếng!”

Hy Bình thở dài: “Được rồi gia gia, vô địch thì vô địch!”

Lôi Chiến vui vẻ: “Như thế còn được, đời này chúng ta đem võ công Tiêu Cự viễn dương gửi gắm cả vào Phượng nhi. Con bé đã luyện được kiếm pháp “Cuồng phong bạo vũ” mẹ nó truyền lại. Còn Long nhi thì đã luyện được kiếm pháp “Du long” ngang ngửa với chị nó. Bọn cháu là Tứ Cẩu vẫn còn kém đôi chút, ngày mai gọi nó tới ta truyền cho hai bài “Bá vương thương” và “Oanh thiên chưởng”, để các cháu tạo nên đội quân chủ lực của Viễn Dương Tiêu Cự thanh thế lừng lẫy.

Lôi Chiến phấn khích nói một hồi, tiếng oang oang tựa chuông đồng.

Thời gian còn lại trong ngày, Hy Bình thoát khỏi móng vuốt của Lôi Phượng, cùng Lôi Long, Tứ Cẩu cặp kè bên nhau tập luyện.

Thời giờ trôi nhanh theo những thế võ, chẳng mấy chốc lại nửa tháng nữa qua đi.

8. Chương 7: Đại Náo Kỹ Viện

Một hôm, Hy Bình đang say sưa giấc mộng thì Tứ Cẩu vào phòng gọi toáng lên :

- Này, Hy Bình, đi luyện công đi !

Hy Bình trở mình, trùm kín chăn lên đầu ngủ tiếp.

Tứ Cẩu tiếp tục gọi :

- Mau lên mau lên, dậy đi !

Hy Bình hé vội chăn ra, làu bàu :

- Ăn phải cái gì mà mới sáng ra đã quang quác lên thế? Hôm nay dù Ngọc Hoàng lão tử xuống đây ta cũng không luyện nữa. Con bà nó, luyện đi luyện lại chẳng thấy khá hơn chút nào, thế mà cứ luôn mồm “đao pháp vô địch”. Vô địch cái con khỉ, suốt ngày cầm cây đao nát đứng im chẳng khác nào thằng ngố! Người có thích thì đi mà luyện, hôm nay ta phải ngủ bù.

Tứ Cẩu chẳng còn cách nào khác, làu bàu mấy câu rồi bỏ đi, một lát sau lại cùng Lôi Long trở vào. Lôi Long lay vai Hy Bình : “Huynh không luyện công cũng được, muốn cùng chúng ta đi tìm chỗ vui chơi không?”

Hai mắt Hy Bình sáng rực lên nhưng miệng vẫn cắn nhằn : “Các người tính hại ta chắc? Không đi!”

Tứ Cẩu dỗ dành : “Đại huynh, nếu không thì cùng đi dạo phố vậy. Chúng ta cũng đã lâu rồi chưa ra phố.”

Hy Bình vươn vai ngồi dậy, vừa mặc áo vừa nói : “Phải lắm, đi dạo phố thôi. Chẳng phải đệ bảo ở Quần Phường Lâu có một mỹ nhân mới tới là gì? Chúng ta tới đó kiểm cô nàng xem thử? Thế nào?”

Lôi Long và Tứ Cửu đều tỏ vẻ khó xử. Tứ Cửu ngắc ngứ nói : “Nếu Lan Hoa mà biết được thì đệ đây xong đời rồi !” Lôi Long thậm chí còn tái mét mặt : “Lần trước Bích Nhu đã không thèm nhìn mặt đệ ...”

Hy Bình gắt toáng lên :

- Các ngươi lắm bả cái quái gì vậy? Đã bảo rồi, đáng trọng phu hảo hán sợ gì phận nữ nhi! Có chuyện gì Hoàng Hy Bình ta khắc chịu hết, cứ bảo là ta kéo đi, các đệ chỉ theo xem được rồi, xong chưa? Đi thôi, chớ có bần lùi. Hôm nay đã nói là làm, ai không đi thì từ nay khỏi huynh huynh đệ đệ gì hết.

Thế là Lôi Long và Tứ Cửu bị ép đến khu Lương Sơn, tháp tùng gã đại huynh đi tầm hoa.

Quần Phường Lâu đã ở ngay trước mặt. Hy Bình trở mắt nhìn, không ngớt trầm trồ : “Con bà nó, con gái nơi này đẹp quá!”

Ba gã xuất hiện cũng làm cho cả kỹ viện xôn xao, các nàng kỹ nữ suốt ngày phải tiếp mấy lão đầu hói bụng phê, nay thấy ba chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú chẳng khác nào nắng hạn gặp mưa. Mấy nàng không phải kỹ nữ cũng xô cả lại, vài ca kỹ đã có khách ở bên cũng găm ánh mắt vào ba gã, để các vị khách kia nhăn nhó như uống phải dấm.

Tứ Cửu đi đầu hùng hùng hổ hổ găm lên :

- Đi!Đi!Đi! Hôm nay thiếu gia nhất định phải gặp được Lãnh Như Băng tiểu thư!

Một kỹ nữ mắt xanh mỡ đỏ ngúng nguẩy đi về phía hấn :

- Ôi dào, Tứ Cửu thì ra là người có mối nói cũ, tới đây rồi mà chẳng hỏi han gì tới nô gia! Vậy mà người ta còn nhớ mãi không quên được hấn đấy, hôm trước hấn làm cho người ta cả đêm như đang ở trên thiên đường. Nô gia muốn đêm nay miễn phí cho hấn một trận, ưng không nào?

Từ Cửu nhìn sang, giật bắn mình nói nhanh : “Tiểu Hồng!”

Hy Bình và Lôi Long dồn mắt về phía Tứ Cửu, đồng thanh : “Đệ chẳng bảo là chưa từng đến đây kia mà? Lấy đâu ra nàng Tiểu Hồng này?”

Tứ Cửu đỏ mặt tía tai, xua tay : “Vì thế nên đệ mới sợ đến đây, chỉ có một đêm mà ba ngày sau đệ đứng còn run chân!”

Tiểu Hồng ngoe nguẩy đến bên, giơ hai tay túm chặt cánh tay Tứ Cửu, dựa vào vai gã nũng nịu :

- Hôm trước hấn bảo đấy mới là lần đầu, lần đầu mà sao thành thạo thế! Lần này phải hoành tráng hơn nữa chứ phải không? Nào, đi vào phòng với thiếp đi!

Hy Bình nhìn gương mặt ỉu xiu của Tứ Cửu, bật cười khà khà : “Thế nào? Con gà giò người bị người ta thiếu mất rồi sao?”

Tứ Cửu thở dài không nói. Tiểu Hồng chanh chua : “Này soái ca, huynh có phải cũng là con gà giò đang chờ thiếu nữa không ?”

Hy Bình giơ thanh Liệt Dương chân đao lên trước mặt Tiểu Hồng, quát :

- Thiếu cái đầu nhà ngươi à, lại còn không buông Tứ Cửu ra mau! Bọn ta đến đây là có chuyện lớn, không vô công rồi nghề trò chuyện với lũ ông ọ các ngươi. Biến, biến mau!

Tiểu Hồng bị dọa lạnh buốt sống lưng, vội vã buông tay lạng lẽ đi lên lầu. Hy Bình quay nhìn hai gã kia đắc chí : “Đường thông rồi, bây giờ chúng ta đi tìm cô ả Lãnh Như Băng!”

Lôi Long lắc đầu : “Vẫn chưa được, trước hết phải thông báo cho ma ma cái đã, sau đó phải trùng đột qua ba cửa ải liên tiếp mới có thể gặp mặt cô nàng.”

Hy Bình hừ nhạt : “Làm gì phải phiền phức thế? Cứ đi ta !”

Từ phía sau lưng ba gã chợt vọng tới một thanh âm nhả nhận :

- Này cô nương, xin hãy vào trong báo cho một tiếng, rằng Thi Trúc Sinh thiếu môn chủ Địa Ngục Môn cầu kiến Lãnh Như Băng tiểu thư!

Cả bọn Hy Bình vội ngoái đầu lại, một thanh niên chừng hai bảy hai tám tuổi đã đến sau lưng họ tự bao giờ, hình dong tuấn tú khôi ngô, khí phách xung thiên chẳng kém gì ba gã.

Hy Bình nhìn gã thanh niên không chút thiện cảm, Tứ Cửu với Lôi Long cũng tỏ vẻ khó chịu không kém. Lôi Long báo cho Quy công của kỹ viện ý định của ba gã. Quy công đi về căn phòng bên trái, nơi treo một tấm rèm lộng lẫy, một lúc sau đi ra nói với Lôi Long : “Tiểu thư Như Băng muốn biết ba vị từ đâu tới đây, và tới làm gì ?”

Hy Bình nổi nóng quát um lên : “Lắm nhảm cái gì đấy? Ba chúng ta là một, bọn ta đến đây, không phải là để nhìn xem cô nàng hình dáng thế nào ư? Vào ngay, báo là bọn ta sắp tới!”

Quy công xám mặt vội vã chạy vào, Hy Bình vẫy tay ra hiệu hai gã kia bám theo ngay. Trên chiếc ghế giữa phòng có một nữ nhân đang ngồi, mạng che kín mít không thể nhận ra tuổi tác dung mạo, nhưng nhìn thân hình có thể đoán nàng là một thiếu nữ còn rất trẻ.

Phía sau nàng là bảy cô gái đứng thành hàng ngang, có vẻ như ca kỹ phụ họa. Người giàu kinh nghiệm có thể nhìn thấy ngay chiếc rèm tao nhã ở cửa hóa ra được thiết kế rất đặc biệt, bên trong có thể quan sát được bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thể thấy gì bên trong.

Thiếu nữ đeo mạng vì thế đã nhìn nghe thấy hết những lời của Hy Bình, mới bực dọc hỏi nữ nhân đứng cạnh : “Vân Diệp, kẻ kia lai lịch thế nào?”

Bảy ca nữ sớm đã nhận ra Hy Bình và Tứ Cửu, có điều tình thế hiện tại không tiện ra mặt mà thôi. Nếu không thì cả bảy cô đã sớm chạy ra tay bắt mặt mừng nhận nhau rồi.

Vân Diệp nói : “Bẩm công chúa, ba người đó đều đến từ Viễn Dương tiêu cục. Người đứng giữa tên gọi là Hy Bình, gã bên trái là Tứ Cửu, bên phải là thiếu gia Lôi Long của tiêu cục. Theo tin tức của bọn muội thì Hy Bình không biết tí võ công nào, Tứ Cửu võ công cũng chỉ làng nhàng, Lôi Long cũng chẳng khá hơn. Muội chỉ biết đến thế thôi.”

Lúc này Quy công mới bước đến trước thiếu nữ gọi là Công chúa đó, bẩm báo : “Tiểu thư. Bọn chúng ...”

Công chúa không đợi Quy công nói hết đã khoát tay : “Cho phép bọn chúng. Nào, ra đi!”

Quy công đồng dạng tuyên bố :

- Cửa ải thứ nhất, xin mời các vị khách quan hát một bài tình ca cho tiểu thư Như Băng nghe. Nếu tiểu thư thích thì mới được đi tiếp. Thi công tử, xin mời người bắt đầu trước !”

Hy Bình ngược lại cho rằng mình nên thử trước, đang toan kiến nghị thì Tứ Cửu chặn lại nói : “Muốn mất mặt thì cũng không cần phải vội vã, huynh làm gì biết hát?”

Thi Trúc Sinh nói với ba hầu cận sau lưng : “Tam kiệt, tấu nhạc !”

Ba tên hầu cận kẻ tỳ bà, người thổi tiêu, kẻ thập lục cùng tấu nhạc lên. Thi Trúc Sinh theo điệu nhạc bắt đầu cất tiếng hát, giai điệu du dương, ngọt ngào đượm chất thê lương. Y hát xong, rất nhiều ca kỹ nhìn y tỏ vẻ si mê, khoe mắt long lanh rướm lệ.

Thi Trúc Sinh vòng tay về phía căn phòng bên trái, nhẹ nhàng nói : “Lãnh cô nương, tại hạ may không nhục mệnh!”

Những tràng pháo tay không ngớt vang lên, chỉ có Hy Bình là sầm mặt xuống, quay sang hỏi Tứ Cửu : “Hắn ta hát cái quái gì vậy?”

Tứ Cửu lắc đầu quầy quậy, Lôi Long thay hắn trả lời : “Đó là bài Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài. Chúng ta về thôi chứ?”

Hy Bình trừng mắt : “Về là về thế nào? Lão tử là quyền vương kiêm ca thần ở làng, sợ gì lũ ngựa con háu đá. Nào hãy nghe bài ca “Muội muội” của ta. Tứ Cửu, nổi nhạc lên!”

Tứ Cửu nhún vai dang hai tay : “Làm gì có nhạc cụ?”

Hy Bình gõ còm cộp vào đầu Tứ Cửu : “Ngốc lắm, không có thì đi mượn!”

Thi Trúc Sinh nhìn hẩn cười giễu : “Có cần ta đi mượn hộ người không?”

Hy Bình bực tức thóa mạ : “Mượn hộ cái đầu người ấy. Cút vào chuồng xí cho ta, đồ đáng ghét!”

Tứ Cửu nói với Quy công : “Làm phiền người cho ta mượn một thùng sắt, một mâm sắt và cả đôi đĩa to nữa!”

Mọi người quanh đó, chỉ trừ Hy Bình và Tứ Cửu, tất thấy đều trở mắt nhìn nhau : Tại sao hát lại cần những thứ đó?

Bên trong phòng công chúa cũng hỏi : “Bọn chúng tính làm trò gì vậy?”

Vân Diệp trả lời : “Dạ cái đó muội cũng không rõ, bọn họ quả thực rất kỳ quặc, đặc biệt là Hoàng Hy Bình, thật khiến người ta khó hiểu.”

Công chúa nhìn Vân Diệp : “Xem ra muội rất hiểu bọn chúng?”

Vân Diệp đáp : “Thưa vâng, trước đây không lâu bọn muội có qua lại với họ một lần.”

Công chúa ngỡ ngàng : “Tất cả các muội và hai người bọn họ?”

Nàng không ngờ Hoàng Hy Bình và Tứ Cửu lại có thể lấy hai chồng bấy, cùng đám ca nữ của mình vui thú ái ân.

Vân Diệp trả lời : “Hy Bình sau khi khiến sáu người bọn muội mệt lử mà vẫn còn mạnh như hùm như hổ, không đuối sức chút nào. Lúc vui thú với hẩn bọn muội đã ngầm kiểm tra kinh mạch, không may phát hiện hẩn có võ công. Hẩn quả là một nam tử mạnh mẽ trời ban.”

Công chúa lắc đầu : “Chả trách mấy hôm rồi các muội lại thần thờ như thế, thì ra là đã động chân tình. Hừ, chả biết trên giường hẩn thế nào nhưng vẻ ngoài trông cũng được ... Có điều hẩn cư xử ngông nghênh quá, thật là đáng ghét!”

Thất Hồ Diệp nghĩ thầm : “Công chúa thì đàn ông nào chẳng ghét, cứ thử một lần rồi xem ...”

Tám nữ nhân lại chăm chú nhìn ra ngoài. Tứ Cửu đang mang về mấy thứ hẩn cần, bèn ngồi lên một chiếc bàn trống, úp mâm lên bàn, dựng ngược thùng trên đất, hai tay mỗi bên cầm một chiếc đĩa gỗ vào đáy mâm, chân trái dẫm xuống sàn, chân phải nhấc lên gõ nhịp đáy thùng, sau đó nhìn Hy Bình nói :

- Thế này cũng tuyệt lắm rồi !

Cả kỹ viện rộ lên một trận cười, cả công chúa cũng không nén nổi bưng miệng thốt lên : “Trò hề!” Thất Hồ Diệp bưng bụng cười ngặt nghẽo, Lôi Long nhìn Tứ Cửu nói :

- Này Tứ Cửu, huynh học được trò này từ bao giờ vậy?

Tứ Cửu cười gượng :

- Mỗi khi hẩn thắng trận đều ép bọn ta phải tấu nhạc kiểu này, còn hẩn thì ca hát ăn mừng thắng lợi. Dần dà cả làng ta không có tên nào là không biết trò này cả!

Hy Bình gào lên ngắt lời :

- Tất cả yên lặng! Bản nhân vô cùng cảm kích thịnh tình của các vị, nhưng xin trước hết dừng kích động, chờ sau khi bản nhân hát xong các vị sẽ tha hồ được vỗ tay tán thưởng. Tứ Cửu, nổi nhạc!

Tứ Cửu lầu bầu : “Bài nào trước?”

Hy Bình khoát tay, bước lên một bước, dong dạc : “Bài Hồ điệp bay, tấu đi!”

Tứ Cửu tay gõ chân đập hết sức thành thạo, làm cho mâm sắt, thùng sắt và chiếc bàn phát ra những âm thanh nhịp nhàng vui tai, quả thật rất có phong độ nhạc công.

Khuôn mặt tất cả chúng nhân trong kỹ viện đều tỏ vẻ kinh ngạc. Hy Bình rất đổi đặc ý, bởi xưa nay chưa lúc nào hắn có điệu ngữ “thính giả” đông như lúc này, mà lại còn là tự nguyện đến xem hắn biểu diễn. Hắn bèn nhất quyết trở hết tài năng âm nhạc để đáp lại tấm lòng bạn tri âm.

Hy Bình ưỡn ngực, e hèm hai lần lấy giọng đoạn cất cao lời ca :

- Hồ điệp, hồ điệp, gió thổi, gió thổi, hồ điệp bay, bay khỏi lùm cây hoa, bay lên trời cao, bay vào trong giấc mộng muội muội của ta. Muội muội, muội muội, xấu hổ đáp lời, muội đẹp quá, đẹp quá, như hoa mùa xuân nở, đẹp khiến người ta yêu, đẹp tựa đứa bé trong lòng mẹ. Ma ma, ma ma, ma ma à, ma ma à, ma ma cười, cười chảy nước mắt nhưng nhớ, cười cho ngàn vạn năm tình yêu, cười để cho muội muội mong ca ca về. Mong ca ca về, mong ca ca về, muội muội à, muội là tình yêu đầu tiên, dù hôm nay hay mãi mãi về sau, ca ca muội muội sẽ bên nhau đời đời kiếp kiếp, chúng ta không thể chia lìa, không thể xa rời ...

Hy Bình hát xong, Tứ Cửu gõ mạnh mấy nhịp, đoạn ném đũa lên bàn, vỗ tay hoan hô lia lịa.

Hy Bình cũng hưng phấn vỗ tay, không quên đảo mắt tứ phía, đồng dục : “Xin hãy hoan hô mạnh lên!”

Mọi người trong phòng đều há hốc mồm ngỡ ngàng, có người lấy nắp cốc rượu bịt lỗ tai, điều này Hy Bình quả thực không ngờ tới.

Cả một phòng khách lớn duy chỉ có Hy Bình và Tứ Cửu vỗ tay lia lịa mà thôi!

Lôi Long chau mày : “Tứ Cửu, thế mà huynh cũng có thể vỗ tay khen hay sao?”

Tứ Cửu vừa vỗ tay vừa nói :

- Đây là bị ép mà làm thôi, năm xưa huynh ấy không chỉ bắt bọn ta tấu nhạc mà sau khi hát xong còn bắt bọn ta phải vỗ tay, không ngờ bây giờ lại trở thành thói quen không bỏ được. Thế nhưng giờ nhớ lại chuyện những ngày đó sao lại cảm thấy rất hay ho. Ta tấu nhạc, huynh hát vang, có gì còn tuyệt vời hơn thế không chứ? Đây đâu thể gọi là mèo khen mèo dài đuôi! Nào, huynh cũng vỗ tay đi!

Lôi Long trầm nghĩ : “Hai người này tâm tính giống y như nhau, da mặt dày cũng không thể so hơn kém. Ôi, thật là hết thuốc chữa rồi! Chẳng lẽ bất cứ người quê nào cũng có tâm tính giống hệt hai người bọn họ sao, thật là đau đầu.”

Hy Bình vừa vỗ tay vừa nói to : “Các vị, hãy tỉnh lại đi! Xin đừng quá ngất ngây bởi lời ca tuyệt vời của ta! Hãy chứng tỏ thịnh tình, đứng ngồi dậy ra nữa, vỗ tay mạnh lên nào!”

Nói mãi mà cả phòng khách rộng lớn vẫn chỉ có hai gã vỗ tay mà thôi, tựa như tiếng xì hơi vừa thối vừa dài khiến người ta phải vội vàng bịt mũi.

Trong phòng, công chúa lạnh lùng nói : “ Hai kẻ kia có phải là bị bệnh không vậy?”

Hồ Điệp Thất cơ vẫn ngồi trên nền nhà cười ngặt nghèo không dứt. Quy công đi vào, công chúa phẩy tay nói với hắn :

- Kẻ kia hát quả thực là khó nghe. Nhưng trong lời bài ca lại có từ “Hồ Điệp”, coi như hòa. Người hãy để cho hai bên tử thí vô công, để cho Thi Trúc Sinh dạy cho hai gã mặt dày kia một bài học.

Vân Điệp hốt hoảng : “Xin công chúa đừng làm vậy! Họ đều không biết võ nghệ, e rằng sẽ bị Thi Trúc Sinh đánh chết mất!”

Công chúa cười nhạt : “Thứ đồ vô lại bọn chúng chết đi chẳng phải là tốt hơn sao?”

Quy công lĩnh ý, ra ngoài hô to :

- Cửa thứ nhất, hai bên đều vượt qua. Giờ đến cửa thứ hai, lý ra bọn ta cử một người ra tỷ thí với các người, nhưng do hôm nay có hai bên đến ứng thí, vậy mời hai bên tỷ thí với nhau phân thắng bại. Ai thắng mới có tư cách vượt cửa thứ ba.

Hy Bình đặc ý nói với Lôi Long : “Đã nhìn thấy gì chưa? Lời ca của ta đã đánh động được con tim mỹ nhân. Đợi ta đánh gãy giò tên mặt trắng kia là ta sẽ sở hữu được người đẹp.”

Trong phòng, công chúa tức giận hừm một tiếng, hai hàng lông mày chau tít lại khi nghe những lời vô lại của gã. Hồ Điệp Thất cơ không ngớt thờ dài : “Oan gia ơi!”

Thi Trúc Sinh cũng tức giận trừng mắt : “Chớ vội nằm mộng giữa ban ngày! Trước hết hãy qua được cửa của ta rồi hãy về ôm mộng đẹp xuân thu.”

Hy Bình cười khẩy : “Muốn đánh nhau hử? Tiểu tử nhà ngươi đừng có hối hận đấy!”

Nói đoạn, toan xông lên ngay sống mái với Thi Trúc Sinh một phen, nhưng Tứ Cửu vội giơ tay ngăn lại : “Huynh hãy để công tử tiên phong đi.”

Thế là Lôi Long với Thi Trúc Sinh bắt đầu tỷ thí với nhau trong đại sảnh. Trong phòng, công chúa thăm nhủ, may cho Hy Bình tiểu tử không phải đánh nhau với gã họ Thi, còn Hồ Điệp Thất cơ thì trong lòng như trút được gánh nặng, vui sướng khi tiểu oan gia không phải tham chiến.

Hai người ngoài sảnh lúc đó đang thủ thế gằm ghè. Lôi Long dáng người cao lớn, đứng sừng sững giữa phòng, tay phải cầm kiếm, tà áo tung bay, dáng vẻ phong lưu tự tại, miệng mỉm cười nhìn đối thủ. Khuôn mặt Thi Trúc Sinh lại đanh như sắt, hai mắt sâu hoắm, toàn thân phát ra lãnh khí khiến gian phòng dường như đông cứng lại.

Bỗng nhiên, Lôi Long như một con rồng lao vút lên không, hai chân Thi Trúc Sinh cũng rời mặt đất đuổi theo công kích.

Hai đối thủ trên không giao kích, ánh kiếm loang loáng ngập trời. Một tiếng ầm mạnh, hai người lại cùng sà xuống đất, cây kiếm trong tay Lôi Long chỉ còn lại một nửa. Gã tiu nghỉu : “Ta thua mất rồi!”

Công chúa gật gù : “Không ngờ Luyện Ngục kiếm pháp của Thi Trúc Sinh lại đạt đến trình độ đó. Thật không hổ là một trong Vô lâm Thất Công Tử.”

Vân Điệp bào chữa : “Thật ra Lôi Long cũng chẳng vừa. Nếu trong tay hắn mà có bảo kiếm thì thắng bại có khi vẫn còn chưa biết!”

Công chúa mặt lạnh như tiền : “Các ngươi không biết thì đừng có lắm lời!”

Hy Bình thấy dáng vẻ thiếu não của Lôi Long, tức quá chửi ầm lên : “Đã bảo đừng có tranh! Ta nói rồi, đánh nhau với ca hát là nghề của ta, ta mà ra tay thì thằng tiểu tử kia găm đất con bà nó rồi!”

Tứ Cửu lầu bầu : “Công tử đã thua thì huynh hãy ra tay đi!”

Hy Bình vênh mặt : “Được, để đó cho ta ! Trận vừa rồi không tính, ta sẽ đấu với hắn trận mới!”

Tứ Cửu nhìn quanh : “Làm thế có được không vậy ?”

Hy Bình trợn mắt : “Sao lại không được?”

Vừa lúc đó, Quy công lớn tiếng tuyên bố : “Người thắng cuộc là Thi ...” Hy Bình lập tức ngắt lời : “Không được, hắn đã đấu với ta đâu ?”

Quy công tức giận nhìn Hy Bình rồi sầm mặt lui xuống. Hy Bình chỉ vào mặt Thi Trúc Sinh : “Tiểu tử, ra đây đấu một trận với ta!”

Trong phòng, công chúa lắc đầu : “Thiên đường có lối không thềm đến, địa ngục vô nẻo lại đâm vào, tiểu tử này chết chắc rồi!” Hồ Điệp Thất cơ tái xanh mặt mày, lẩm bẩm : “Oan gia, sao ngươi lại cố chấp như vậy?”

Quy công vào phòng có ý thỉnh thị, chưa kịp nói thì công chúa đã khoát tay : “Cứ để hai người bọn chúng tỷ thí!”

Quy công vâng mệnh lui ra tuyên bố : “Tiểu thư Như Băng đồng ý để hai vị so tài. Nếu Hoàng công tử thắng, tiểu thư sẽ xem xét cho người vào cửa ả thứ ba.”

Hy Bình đắc ý chỉ tay : “Thi tiểu tử, mau đến đây chịu đòn!” Thi Trúc Sinh đưa mắt ra hiệu cho một trong ba tên hầu cận : “Nhân Kiệt, dạy cho hắn một bài học!”

Hy Bình nắm Nhân Kiệt từ đầu đến chân, ném thanh Liệt Dương chân đao cho Tứ Cửu, đoạn xắn tay áo lên : “Nào, ra tay đi! Chúng ta tay không đấu với nhau một trận!”

Chúng nhân trong sảnh tưởng tượng ra ngay cảnh trẻ con đánh nhau ở nhà quê, đều cười ầm lên. Hy Bình nhắm ngay lúc ấy, tiến lên phía trước nhanh như cắt đâm vào mặt Nhân Kiệt.

Nào ngờ Nhân Kiệt không phải tay vừa, bình tĩnh tránh một quyền, song chưởng cùng xuất kích thẳng vào mạn sườn hấn. Hy Bình không kịp tránh, bị Nhân Kiệt đẩy một cái bay tuốt ra xa. Lôi Long, Tứ Cửu đồng thanh kêu lên kinh hãi, lao về phía Hy Bình rơi xuống. Trong phòng, công chúa lắc đầu :

- Trúng “Hợp thần chưởng” của Nhân Kiệt, Hoàng tiểu tử không chết cũng chỉ còn nửa mạng.

Hồ Điệp Thất cơ nước mắt ràn rụa. Công chúa quay sang cười lạnh lùng : “Các người cũng nặng tình gớm nhỉ?”

Hy Bình nằm sổng xoài trên đất, miệng đầy máu tươi, hai bên mạn sườn đau nhức nhối. Mắt thấy hai gương mặt bị thương cúi xuống nhìn, hấn cố chịu đau, cười méo xệch : “Đỡ ta dậy, chờ xem ta đánh lại hấn!”

Tứ Cửu thở dài : “Chúng ta đương nhiên phải bắt hấn trả món nợ này rồi, nhưng lần này để đệ đánh thay huynh!”

Hy Bình sầm mặt : “Đừng có bàn lùi! Nếu ta không đánh gục hấn thì còn gì là mặt mũi Hoàng Hy Bình này nữa!”

Tứ Cửu lo lắng : “Nhưng mà huynh ...”

Hy Bình vỗ vỗ vai hấn : “Chỉ cần ta còn sức là ta không để đệ phải đánh, suy cho cùng mệnh của ta lớn hơn mệnh đệ rất nhiều! Ba huynh đệ chúng ta đã đến đây rồi, không thể không nhìn thấy người đẹp, lại càng không thể cúp đuôi méo mặt chạy về! Ta nhất định thắng, đệ đã bao giờ thấy ta từng bại qua chưa? Đem đao cho ta!”

Lôi Long bảo : “Hy Bình, hay là để đệ đánh hấn cho!”

Hy Bình nhăn mặt nói : “Đệ đã là bại tướng rồi, không thể đánh tiếp được, tốt nhất hãy sang bảo bọn chúng lấy binh khí ra. Ta không muốn đánh kẻ tay không tác sát!”

Lôi Long hoảng hồn : “Tức là huynh định dùng bộ đao pháp nát bét đó?”

Hy Bình hừ một tiếng : “Sao lại gọi là đao pháp nát bét? Thần công tổ truyền của nhà đệ mà đệ lại không hiểu được diệu chỉ trong đó à? Thôi khỏi dài dòng, mau nghe lời ta, để ta nghỉ ngơi một lát!”

Lôi Long đành tiến về phía bọn Thi Trúc Sinh, cất tiếng : “Thi công tử hãy cử một người mang theo binh khí, đại huynh của ta không muốn đánh kẻ tay không tác sát!”

Nhân Kiệt cười mỉa mai : “Ta tay không đã khiến cho hấn nằm một đống, bây giờ dùng binh khí, hấn định đi tìm chết à ?”

Thi Trúc Sinh bình thần quay sang gã tùy tùng cao kều : “Địa Kiệt, người lĩnh giáo Hoàng công tử đi!”

Địa Kiệt rút thanh thiết trường côn (cây côn dài bằng sắt) sau lưng tiến về phía trước, đôi mắt ẩn sau hàng lông mày rậm rạp lạnh lùng liếc xuống Hy Bình đang nhắm nghiền mắt nằm dài trên đất như một xác chết.

Công chúa trong phòng khẽ gật gù : “Tiểu tử này cũng không đến nỗi, chịu một chiêu “Hợp thần chưởng” toàn lực mà không chết, lại vẫn còn muốn khiêu chiến với Hợp thần côn của Địa Kiệt. Lần này xem hấn ta có gượng dậy nổi không ?”

Thất cơ đang gạt nước mắt cười khi thấy Hy Bình chưa chết, nghe chủ nhân nói vậy lại tu lên khóc. Đúng là không thể hiểu nổi nữ nhân, phút trước vừa khóc, giây sau lại cười, cười chưa xong đã lại khóc rưng rức.

Công chúa ngạc nhiên liếc qua đám Thất cơ, lắc đầu ngán ngấm rồi nhìn ra đại sảnh, khuôn mặt thoát trở nên kinh ngạc.

Thì ra Hy Bình đã chống tay gượng dậy đối mặt với Địa Kiệt. Địa Kiệt vẫn lạnh lùng nhìn đối thủ, cây côn sắt trong tay trông nhẹ như đồ chơi.

Hy Bình đón Liệt Dương chân đao từ tay Tứ Cửu, tay trái cầm vỏ đao ộp vào mạn sườn, tay phải cầm đao, chuôi đao chếch về phía sau. Tứ Cửu nhìn động tác này đã hàng trăm lần, chẳng thấy có gì khác lạ, đang định lắc đầu thất vọng, chợt há miệng kinh ngạc.

Nguyên lai, một nụ cười mỉm kỳ quái bỗng nở trên môi Hy Bình.

Trong ký ức của Tứ Cửu, mỗi khi Hy Bình mỉm cười như vậy, tuyệt không bao giờ hấn thua trận. Tứ Cửu biết điều này từ lâu nhưng không giải thích nổi, nụ cười đó quả thực có chút gì đó ma quỷ, khiến người ta không rét mà run.

Địa Kiệt chợt cảm giác có một sức mạnh lạ lùng đè xuống ngực, tim giật thót, thần sắc cứng lại, cây côn trong tay cũng trĩu xuống một ít. Vóc người vạm vỡ cao lớn của Hy Bình đã đứng thẳng sừng sững giữa đại sảnh, khuôn mặt tuấn tú tỏa ra hào quang kỳ dị khiến cả tám nữ nhân trong phòng đều cảm thấy, đang đối mặt với Địa Kiệt đây không phải là gã thiếu niên rũ rượi lúc nãy, mà là một con quỷ trong bộ lột Hy Bình.

Liệt Dương chân đao chợt lập lòe tỏa sáng, ánh sáng đỏ sẫm như ngọn hỏa diệm sơn ánh lên bập bùng.

Đúng lúc đó, Hy Bình quát lên một tiếng vang trời, nhanh như điện áp tới trước mặt Địa Kiệt, đao quang trong tay lóe lên như ánh chớp khiến tất cả mọi người bất giác đưa tay lên che mắt, đao phong ầm ào như sấm nổ vang vọng cả đại sảnh.

Tiếng sấm bỗng im bật, đột y như lúc nổi lên. Chỉ thấy Địa Kiệt mặt cắt không còn giọt máu nằm sòng xoài trên đất, cây côn sắt như đậu phụ bị cắt ra làm bảy tám khúc rơi vương vãi khắp sàn. Bên phía Hy Bình, Liệt Dương chân đao đã hồi vỏ tự lúc nào!

Đại sảnh im lặng như tờ. Trong phòng, công chúa đứng phất dậy rồi lại chậm chậm ngồi về chỗ cũ, thờ ra một hơi, nói : “Chẳng phải các ngươi bảo rằng hấn không biết võ công ư?”

Thất cơ đang chờ người vì sugn sướng, trong lòng chỉ biết Hy Bình vô sự, còn hấn có biết võ công hay không cũng mặc xác. Vân Diệp hớn hờ nói : “Bọn muội có biết gì đâu, có khi sau khi chia tay với bọn muội hấn đã gặp được kỳ duyên nào đó thì sao!”

Công chúa nhăn mặt lẩm bẩm :

- Lúc đấu với Nhân Kiệt, động tác của hấn đúng là người chưa một lần luyện võ, làm sao trong phút chốc lại trở nên lợi hại như vậy? Ta phải đánh giá lại hấn mới được, có điều bộ dạng của hấn quả thực là đáng ghét!

Thi Trúc Sinh và hai tên thuộc hạ còn đứng dờ ra như bị ai điểm huyết, không nói nổi câu nào, cũng quên cả đỡ Địa Kiệt đứng lên. Lòng Thi Trúc Sinh chỉ luẩn quẩn một ý nghĩ : “Con người này không thể dò được nông sâu, cả ta cũng suýt nữa bị hấn qua mặt! Võ công như thế tại sao trên giang hồ lại chưa nghe tên ? Nhất thiết ta phải tìm cơ hội trừ bỏ hấn, bằng không kế hoạch của ta khó mà thực hiện rồi ...”

Hy Bình lui lại đưa đao cho Tứ Cửu, hể hả : “Ta đã bảo rằng ta không thể bại được, thế mà các đệ không tin. Giờ thì biết bản lĩnh của Hy Bình này rồi chứ?”

Tứ Cửu gạt đầu lia lịa : “Đệ cũng biết là huynh sẽ thắng mà!” Lôi Long nhìn Hy Bình từ đầu đến chân, thắc mắc :

- Huynh làm thế nào mà lúc nãy như biến hấn thành người khác, khiến huynh đệ không rét mà run, chẳng trách gia gia lại bắt chấp máu mủ mà truyền cho huynh thần đao, thì ra là vậy ... Hà hà, rốt cuộc đệ cũng biết đao pháp gia truyền nhà đệ là như thế nào rồi! Chẳng qua lúc luyện huynh cứ như vẽ cái hồ lô trên mặt đất, vẽ rồi lại thối, thối rồi lại vẽ. Làm sao huynh lại bắt ngờ phát huy được oai lực bá đạo như vậy ?

Hy Bình cười nhần nhó : “Thật khỉ gió, ta cũng chẳng hiểu ra làm sao nữa!”

Tứ Cửu cười hề hề : “Không lý sự nữa, chỉ biết cuối cùng chúng ta sẽ được nhìn thấy mặt mỹ nhân Như Băng. Các huynh có thấy đúng không?”

Hy Bình trả lời : “Đúng thế, đúng thế! Chúng ta vất vả cả một ngày, chẳng phải là để nhìn thấy người đẹp tự cho mình là thanh cao đó sao? Cho dù nàng ta bày ra ba cửa ải, nào à hát, nào là tỷ võ, rốt lại chúng ta cũng chiến thắng!”

Tứ Cửu phụ họa : “Phải rồi, phải rồi!”

Lôi Long thấy hai gã bắt đầu bệnh cũ tái phát, bèn chặn lại : “Còn cửa ải thứ ba nữa ...”

Hy Bình gạt phắt :

- Không chừng người đẹp nhìn thấy chúng ta đã thèm rỏ dãi ra rồi! Chẳng đặt cửa thứ ba làm gì cho nhọc xác!

“Bộp” một tiếng, công chúa đập tay vào thành ghế giận dữ : “Cuồng đồ vô tri ăn nói lung tung, không cho hẳn biết tay ta không phải là người!”

Hồ Điệp Thất cơ giật mình tái mặt. Lúc này Quy công lại đi vào, công chúa hít một hơi dài trấn tĩnh, đoạn dặn dò : “Gọi Lôi Long và Thi Trúc Sinh vào, những người còn lại đuổi hết!”

Quy công lĩnh ý lui ra, công chúa lạnh lùng : “Thất cơ các ngươi cũng biến mau!”

Tứ Cửu sau khi nghe Quy công tuyên bố, lớn tiếng phản đối : “Tại sao hai chúng ta lại không được vào gặp Như Băng tiểu thư?”

Quy công trả lời : “Bởi vì mỗi bên chỉ được một người vào. Hơn nữa tiểu thư ta chỉ thích mỗi công tử Lôi Long trong ba người các ngươi!”

Hy Bình ngắt lời Quy công : “Thôi khỏi dài dòng, tiểu thư người không gặp bọn ta thì cô ta chỉ thiệt. Cô ta chẳng qua cũng chỉ là kỹ nữ, có cóc khờ gì mà lăm chuyen thế?”

Công chúa trong phòng nghe mà nghiêng răng ken két. Tứ Cửu bên ngoài lại gào lên :

- Đúng, đúng! Chí lớn tương đồng, đệ cũng nghĩ y như huynh vậy!

Lôi Long và Thi Trúc Sinh theo chân Quy công đi vào. Hy Bình ở ngoài rảnh rồi, hất hàm bảo Tứ Cửu : “Nào Tứ Cửu, bọn ta lại hát đi!”

Tứ Cửu vội vàng lắc đầu : “Không được, không được đâu!”

Hy Bình trợn mắt : “Sao lại không được? Vừa nãy sống chết cùng nhau còn được, sá gì mấy bài hát? Phải cho cô ả đó tiếc rẻ một phen rồi hãy về chứ?”

Tứ Cửu vẫn không chịu. Hy Bình phải dỗ dành mãi hẳn mới nhẫn nại nghe lời. Mâm nôi cùng tiếng hát bắt đầu quện vào nhau không ngắt.

Lại nói Lôi Long và Thi Trúc Sinh cùng đi vào phòng, rồi ngẩn người ra kinh ngạc : tiểu thư ngồi giữa phòng kia chẳng phải là Lãnh Như Băng sao? Sao lại che kín chân diện mục vậy ?

Công chúa ra hiệu cho Quy công lui ra, đoạn nói :

- Hai vị chắc đã đoán ra nguyên do vì sao ta lại che mặt. Vốn dĩ ta đến Quần Phương Lâu bày ra cái trò ba cửa ải này đã hơn một tháng, người ứng thí tuy nhiều nhưng chẳng ai qua nổi vòng hai. Ta đợi ngày một tuyệt thế anh hùng có thể tự tay vén mạng che mặt của ta, không ngờ đến ngày cuối cùng lại có thể cùng lúc xuất hiện hai người. Trong hai người, ai sẽ tranh tiên đây ?

Lôi Long và Thi Trúc Sinh nhìn nhau im lặng. Trong sảnh đột nhiên ầm ầm huyền não, Quy công từ ngoài vội vã chạy vào, hỗn hển : “Lôi Long công tử, xin công tử can ngăn hai vị bằng hữu của công tử lại, kẻo không thì khách khứa bỏ đi hết mất!”

Chưa dứt lời, tiếng đũa gõ lên mâm sắt cùng giọng của Hy Bình vang lên :

- Thưa quý vị, để đáp tạ tấm thịnh tình của quý vị, ca thần ta xin biểu diễn tiếp một bài khác, có tên là “Mây bay”.

Mặt Lôi Long thoát đỏ như mặt Quan Công, vội vã vòng tay : “Tiểu thư, ta xin cáo lui trước!” Nói đoạn quay đầu phóng ra cửa.

Công chúa nhìn theo, lắc đầu rồi nói với Thi Trúc Sinh :

- Bị hai kẻ thối tha ngoài kia phá đám, ta phải xin lỗi Thi công tử, hôm nay có lẽ đến đây thôi. Nếu công tử còn có ý, mời sáng mai đến tự mình vén tấm mạng này lên vậy, ta đợi.

9. Chương 8: Thổ Hải Nan Bình

Lôi Long hối hả lao khỏi phòng, kéo tay Hy Bình ra cửa. Hy Bình tức tối lườm bà: “Việc gì phải gấp thế? Ta hát còn chưa đã!”

Lôi Long lắc đầu: “Đợi huynh hát cho đã thì Quần Phương Lâu chắc phải dỡ chiêu bài xuống rồi.” Tứ Cửu nôn nóng hỏi: “Công tử à, cái cô Như Băng ấy có đẹp không?”

Lôi Long nhăn mặt khó chịu: “Nói chỉ thêm bực mình, nhìn xong có khác gì chưa nhìn!”

Tứ Cửu ngạc nhiên: “Nghĩa là làm sao?”

Hy Bình cười khẩy: “Nghĩa là cô ta che mặt chứ gì? Đệ không biết bỏ mạng ra mà nhìn à?”

Lôi Long nghĩ thầm: “Ta có phải là huynh đâu!” nhưng miệng lại nói: “Đệ đang định kéo mạng che mặt cô ta ra thì bỗng dừng các huynh hát hò âm ỉ bên ngoài. Huynh nghĩ xem, lẽ nào đệ lại ở yên trong phòng được?”

Tứ Cửu xấu hổ ấp úng: “Thế thì, thế thì....” vừa nói vừa liếc trộm Hy Bình, bắt gặp cái trừng mắt của hắn, gã sợ hãi im bật luôn.

Ngay đêm hôm đó, Lôi Chiến gọi Lôi Long đến phòng riêng. Lão đóng chặt cửa lại, quát to: “Ba thằng trời đánh các ngươi đi gây rối ở Quần Phương Lâu phải không?”

Lôi Long giật bắn mình, cúi gằm mặt run sợ: “Vâng... à không, Hy Bình huynh ấy...”

Lôi Chiến nhìn vẻ lóng ngóng của thằng cháu đích tôn, chợt cười: “Ta không phải là Bích Nhu mà đi quản chuyện phong lưu của các ngươi. Ta chỉ muốn biết Hy Bình đánh bại Địa Kiệt thế nào, kể cho tường tận!”

Lôi Long thở phào, gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng ạ. Gia gia à, huynh ấy dùng Lôi Kiếp Thần đao, loáng cái đã chặt côn sắt của Địa Kiệt ra bảy đoạn, đúng là uy dũng vô song!”

Lôi Chiến sáng mắt lên, gật gù: “Thế nó ra chiêu thế nào?”

Lôi Long được đà kể tía lia: “Thú thực diệt nhi cũng không rõ nữa. Huynh ấy vẫn khởi thức như thường ngày, chẳng có gì khác lạ. Thế mà đột nhiên từ người huynh ấy như bốc ra lửa, cây đao cũng đỏ rực lên, xông tới Địa Kiệt như tia chớp, bằm côn sắt của hắn ta thành bảy đoạn.” Hắn khoa chân múa tay như thể chính mình đang xử đẹp Địa Kiệt vậy.

Lôi Chiến đợi Lôi Long kể hết mới khoát tay: “Được rồi, về phòng đi! Về vắt tay lên trán mà nghĩ xem ngày mai đối phó với mẹ ngươi thế nào!”

“Hoàng Hi Bình! Hoàng Hy Bình!”

Hy Bình nghe mơ hồ có người gọi tên mình, úp mặt xuống gối lườm bà: “Chuyện quái gì thế? Lão gia đây đang ngủ!”

Tứ Cửu trái lại vội vã bật dậy mặc áo, hân hoan: “Huynh dậy đi! Là Lan Hoa của đệ gọi đấy!”

Đúng là Lan Hoa đang gọi ầm lên bên ngoài: “Hoàng Hy Bình! Tiểu thư cho gọi người!”

Hy Bình chậm chậm ngồi dậy mặc áo. Tứ Cửu thì đã nhanh chóng lên ra khỏi phòng ngủ, xun xoe: “Lan Hoa, muội tìm ta ư?”

Lan Hoa lườm Tứ Cửu một cái, đoạn bỏ đi thẳng.

Còn lại một mình Tứ Cửu thẫn thờ. Hy Bình đi ra nhìn thấy bộ dạng của gã liền cười cười: “Lan Hoa không cho đệ hôn một cái à?”

Tứ Cửu xịu mặt: “Thảm rồi! Lan Hoa trước đây lúc nào cũng e thẹn nhút nhát, thế mà hôm nay mặt cứ lạnh như tiền. Chắc chắn là vì chuyện hôm qua mà.”

Hy Bình cười khẩy: “Đệ mới gặp hỏ con thôi, còn con hỏ mẹ đang chờ ta trong phòng kia kìa! Đi! Đi cho nó xé xác ta ra!”

Hai người cùng đi, từ xa đã nhìn thấy ba nữ nhân phía trước và Lôi Long đang đứng ngay cạnh Lôi Phượng. Hy Bình cố nặn một nụ cười cầu tài:

- Lôi tiểu thư, tiểu thư tìm ta có việc gì vậy?

Lôi Phượng lạnh mặt:

- Chuyện gì à? Chuyện gì tự người hiểu lấy!

Hy Bình ra bộ ngỡ ngàng:

- Tự ta hiểu được chuyện gì ư? Tiểu thư chớ nói đùa! Ta nào biết tiểu thư muốn sai khiến ta làm gì? Hay là lại phạt đứng vậy?

Lôi Phượng nghiêng răng rít lên: “Đừng có giả vờ! Hôm qua người đi đâu?”

Hy Bình đoán trước sau gì Lôi Phượng cũng hỏi câu này, nhưng nhìn vẻ đờ đàng của nàng vẫn giật bắn người, ngập ngừng một lúc mới trả lời:

- Hôm qua ư? Bọn ta nghe lời gia gia, dốc sức luyện võ.

Lôi Phượng cười mỉa: “Gia gia bảo các người đến kỹ viện tập võ hả? Người luyện võ gì ở đó vậy?”

Hy Bình nhe răng cười: “Hoá ra tiểu thư đã biết cả rồi, biết thế còn hỏi làm gì nữa?”

Bất ngờ Lôi Phượng lu loa lên: “Hóa ra là người đi thật! Đồ vô lương tâm, đồ bỏ đi, đồ rác rưởi! Đồ... đồ... Ta giết người!” Vừa nói vừa lôi thanh kiếm trong tay áo chìa thẳng vào yết hầu Hy Bình.

Hy Bình hé mắt nhìn lưỡi kiếm sắc nhọn đang chìa vào cổ, lại ngấm nhìn khuôn mặt giận đến phát run lên của Lôi Phượng, cuối cùng cũng đã hiểu rõ nguồn cơn.

Thì ra người đẹp kiêu ngạo đã yêu hấn, đang ăn phải dấm chua của hấn!

Tự trong lòng, Hy Bình chỉ muốn phá ra cười, có điều lưỡi kiếm lạnh ngắt lại có vẻ không đáng cười chút nào. Nữ nhân ăn phải giấm thì chuyện gì cũng có thể làm cả! Hấn đành cười gượng gạo:

- Mọii muốn giết ta cũng được, nhưng phải nói rõ lý do đã!

Lôi Phượng điên tiết gầm lên: “Không lý do lý trấu gì cả! Ta nhìn không nổi cái mặt của người nữa, được chưa? Giết cho biến cái mặt vô lại nhà người đi, thế thôi!”

Hy Bình thở dài: “Nếu phải thế thì cứ xuống tay đi! Tiểu thư vừa ý là ta vui rồi!” Nói xong ngửa cổ nhắm nghiền hai mắt, rõ là xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng trong lòng lại âm thầm cầu khẩn:

- Bà cô chặn ơi, chớ làm theo lời con!

Lôi Phượng tái mặt thét lên: “Người...!”

“Xoảng” một cái, thanh kiếm rơi xuống đất. Hy Bình ti hí mở mắt, Lôi Phượng đang đi như chạy vào phòng, hai nữ nhân kia vội vã chạy theo. Hấn thở phào hít sâu một hơi, Lôi Long Tứ Cẩu cũng mỗi người hít một hơi rõ dài. Tứ Cẩu đi lại loanh quanh, trước sau chỉ xuýt xoa mỗi một câu: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Hy Bình và Lôi Long nằm sóng soài trên giường, người này nhìn sang người kia, người kia nhìn lại người này, chờ cho bên kia lên tiếng.

Cuối cùng Lôi Long thở dài: “Hy Bình à, huynh xem giờ phải làm gì? Đệ đã nói là không đi Quân Phương Lâu mà. Huynh thì khỏe rồi, hôm nay mà bọn họ ra tay làm nát Thổ đàn thì chỉ khổ bọn đệ thôi!”

Hy Bình gượng cười chống chế: “Ai bảo là ta không làm sao chứ?”

Lôi Long ngạc nhiên:

- Sao? Thì ra huynh đang nghĩ đến Phượng tỉ? Huynh yêu chị ấy rồi sao?

Hi Bình cười gượng gạo:

- Lại còn phải hỏi! Lòng ta đang rối bời lên đây này.

Lôi Long cười hì hì: “Hoàng thiếu hiệp à, chớ có lừa đệ!”

Hy Bình lườm Lôi Long một cái, cầu nhàu: “Lừa cái gì? Ta thương yêu tiểu thư thật lòng. Ôi chao, lần này thì đúng là thảm thật rồi! Có dễ gì được tiểu thư yêu đâu, thế mà ta lại làm nằng tức mới chết chứ!”

Lôi Long nhìn Hy Bình một lúc mới lên tiếng:

- Đừng có vờ vĩnh si tình tí tở. Chẳng phải huynh đã có Tiểu Hồng đó ư?

Hy Bình nói to: “Còn Vân Điệp, còn Ngọc Điệp nữa, thế thì sao? Ai bảo ta không yêu thêm được tiểu thư?”

Tứ Cửu xua tay nhăn nhó: “Thôi đi! Các huynh chẳng hiểu gì nỗi khổ của đệ cả. Ái a. Hoa Lan, vì nàng ta thế sẽ hiến dâng cả đời trai trong sáng này!”

Hy Bình Lôi Long cùng thốt: “Làm sao mà ta không hiểu? Lòng ta còn khổ sở hơn nhiều mà!”

Tứ Cửu thiếu não dài mặt ra: “Vậy thì các huynh hãy nghĩ cách dẹp bỏ cái chuyện này đi!”

Hy Bình Lôi Long cùng chui đầu vào gối, Tứ Cửu đi lại loanh quanh trong phòng, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Lan Hoa không thèm đếm xỉa gì đến ta nữa. Làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Mỗi tình đầu trong trắng của ta! Lẽ nào bây giờ lại mất hết cả?”

Hy Bình ngừng đầu lên, chau mày: “Này, lúc mười lăm tuổi chẳng phải đệ đã yêu Đạo Thảo trong thôn đấy ư? Cái gì là mối tình đầu trong trắng hả? Đừng làm ồn, yên lặng để bọn ta nghĩ cách đi!”

Tứ Cửu chảy xị mặt ra: “Đệ với Đạo Thảo chỉ có thể gọi là mền mền nhau thôi. Đệ với cô ta chỉ mới cầm được tay, đến hôn một cái cũng chưa có. Mà cô ta đã con bông con bế rồi còn gì? Có đánh chết thì đệ vẫn không thể bảo đó là mối tình đầu trong trắng được. Mối tình đầu của đệ chỉ có một Lan Hoa thôi. Ôi Lan Hoa ơi, ta phải làm gì bây giờ?”

Lôi Long trợn mắt kinh ngạc nhìn Tứ Cửu, lại cùng Hy Bình chúi mặt vào gối mạnh hơn cả lần trước đó. Gian phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng đôi chân Tứ Cửu thất thủ lê trên nền nhà.

Bỗng Hy Bình ngẩng đầu lên tươi tỉnh:

- Có cách rồi!

Tứ Cửu nhảy vọt đến bên cạnh Hy Bình, Lôi Long cũng cùng bật dậy, cả hai reo lên: “Cách gì vậy? Nói nhanh lên!”

Hy Bình từ từ: “Chuyện đã đến mức này thì phải mạo hiểm một chút. Nào lại đây, ta truyền cho các đệ một tuyệt chiêu!”

Hy Bình ghé tai Tứ Cửu thì thầm một lúc, đoạn lại ghé tai Lôi Long thì thảo điều gì khác nữa.

Không hiểu cả bọn đang có âm mưu gì đây?

10. Chương 9: Đêm Mưa Báo Bùng

Thời tiết thay đổi cũng chẳng khác gì lòng người đổi thay. Ban ngày còn trời xanh mây trắng mà đến tối gió mưa đã đan xen mù mịt.

Cái gọi là “Tuyệt chiêu” của Hy Bình rốt cuộc cũng chỉ tóm lại trong bốn chữ “mặt dày ăn vạ”, nhân lúc trời mưa ba gã lại nghĩ ra thêm chước “khổ nhục kế”.

Tứ Cửu đến trước cửa phòng Lan Hoa thốt lên thống thiết:

- Lan Hoa ơi, là huynh đây!

Trong phòng, Lan Hoa do dự một lát mới trả lời:

- Ta không gặp đâu, huynh đi đi!

Tứ Cửu vội vã lên tiếng:

- Lan Hoa à, ngoài này mưa to lắm, lại còn sấm sét nữa. Muội để ta vào, nói một câu rồi đi cũng được!

Cánh cửa “két” lên một tiếng rồi mở ra, Tứ Cửu len ngay vào. Lan Hoa nhìn bộ dạng Tứ Cửu ướt như chuột lột, muốn cười mà phải nghiêm mặt cố nhịn.

Tứ Cửu xịu mặt thiếu não: “Lan Hoa, ta.....ta...”

Lan Hoa lạnh lùng: “Huynh bảo nói một câu rồi đi. Nói nhanh! Được nửa câu rồi đấy!”

Tứ Cửu thở thê: “Ta muốn nói..... ta muốn nói rằng... điều duy nhất bây giờ ta muốn làm là.....”

Nói đến đó gã bỗng nhiên im bật, quay đi không dám nhìn Lan Hoa. Lan Hoa ngạc nhiên hỏi dồn: “Là cái gì?”

Tứ Cửu gãi gãi đầu làm nước bắn cả lên mặt Lan Hoa. Nàng nhăn mặt vì lạnh nhưng vẫn ráng chờ đợi. Gã chợt hạ giọng thủ thỉ:

- Muội có thể nhắm mắt lại được không? Muội cứ nhìn chăm chăm vào ta, ta không thể nói nổi.

Lan Hoa chẳng hiểu mô tê gì nhưng nghe lời Tứ Cửu cũng nhắm nghiền mắt lại.

Tứ Cửu nhìn bộ dạng Lan Hoa nhắm mắt thật đáng yêu, khoái chí cười: “Lan Hoa à, ta giờ đây chỉ muốn làm một điều là.....”

Lan Hoa không bao giờ nghe thấy đoạn sau, bởi đôi môi nàng đã bị cặp môi dày của Tứ Cửu bịt kín, cả người cũng lập tức lọt thỏm trong đôi cánh tay lực lưỡng của gã. Thoạt tiên nàng còn vùng vẫy giãy giụa, thế nhưng tay chân lại cứ mềm ra không thém nghe theo lý trí. Mơ mơ hồ hồ chốc lát, nàng cảm thấy như đã bị Tứ Cửu ôm lên giường, váy áo bị cởi hết ra từ lúc nào. Thôi thế cũng tốt, còn đỡ hơn ôm nhau mà mặc đồ ướt!

Lôi Long lần mò đến trước phòng Bích Nhu, giơ tay gõ nhẹ vào cửa, lòng vẫn ngại ngần nghĩ thầm: “Không khéo nàng ngủ mất rồi, thế lại hóa hay, nhờ nàng còn thức mà đuổi ta đi thì còn đâu mặt mũi!”

Tiếng Bích Nhu trong phòng vọng ra: “Ai đấy?”

Lôi Long giật thót mình, vội vã lắp bắp: “Nhu nhi à, là ta...”

Bích Nhu hừ một tiếng, nhắm nhẩn: “Ai là Nhu nhi? Còn đến đây làm gì?”

Lôi Long phân trần: “Ta, ta, ta..... muốn giải thích một chút!”

Bích Nhu nhạt giọng: “Thoải khỏi, có chuyện gì mai hẵng nói, muội đi ngủ đây.”

Mưa vẫn rơi như trút lên người Lôi Long. Gã bắt đầu lạnh run lên, nhưng nhớ đến lời Hy Bình lại cắn răng cố đứng thêm chút nữa.

Quả nhiên Bích Nhu chợt hỏi: “Sao vẫn còn đứng đấy?”

Lôi Long thềm reo một tiếng đặc thảng, im ạng vờ như không nghe thấy. Cửa bỗng bật mở, Bích Nhu ló ra. Nhìn Lôi Long lướt thướt đứng bên ngoài, nàng nhỏ giọng: “Đồ ngốc, còn định đứng ướt đến bao giờ nữa?”

Lôi Long ngây ngô: “Muội không để ta vào, ta cứ đứng ngoài này chờ cho đến sáng.”

Bích Nhu nhăn mặt né sang một bên: “Sợ huynh rồi, lại còn không mau vào! Huynh.....”

Lôi Long nhanh chóng tiến lên một bước, một tay quàng lấy vòng eo của nàng, tay kia khóa trái cửa lại.

Bích Nhu giật mình hét: “Thả ra, huynh làm ướt hết quần áo muội rồi. Bỏ tay ra! Huynh định làm cái trò gì đấy?”

Lôi Long thả Bích Nhu, tự cởi hết áo ra, hùng hồn: “Nhu nhi, đêm nay ta nhất định chứng minh cho muội ta vẫn còn trong trắng(!)”

Thân hình cân đối cường tráng của Lôi Long hiện ra dưới ánh đèn. Bích Nhu xấu hổ lấy hai tay che mặt, lí nhí: “Muội có bao giờ nói huynh không trong trắng đâu! Lôi Long, huynh cứ như thế muội sẽ kêu lên đấy...”

Lôi Long làm bộ bất cần nói toáng lên: “Nào thì hãy kêu to cho cả thế giới này nghe. Để người ta biết rằng Lôi Long này không tiếc điều gì với muội!”

Bích Nhu hốt hoảng dứ người lại: “Ày a, van huynh, chớ có như thế mà....”

Lôi Long gỡ đôi bàn tay đang che mặt của Bích Nhu, dùng bàn tay hộ pháp của mình vuốt ve khuôn mặt nõn nà của nàng, trêu mến nói: “Nhu nhi, muội có tin không? Cả đời Lôi Long ta, ngoài muội ra chưa từng yêu bất cứ một nữ nhân nào khác, muội mãi mãi là tình yêu duy nhất của ta.”

Lời lẽ Lôi Long rất đổi chân thành khiến ai nghe cũng không thể không tin. Bích Nhu cúi thấp đầu thổ thê: “Muội tin huynh!”

Lôi Long nâng khuôn mặt nàng lên, từ từ ghé sát đầu xuống. Hai cặp môi dần chạm vào nhau, mới đầu còn lúng túng rồi mỗi lúc một cuồng nhiệt. Bích Nhu quên mất mới vừa rồi còn đẩy hắn ra vì ướm, tự động vòng tay lên quàng chặt lấy cổ Lôi Long. Cứ như vậy một lúc lâu hai đôi môi mới tiếc rẽ rời khỏi nhau.

Lôi Long dịu dàng thì thầm:

- Nhu nhi, quần áo của ta ướm lạnh hết rồi, cả người ta lại đang nóng rực lên. Vừa lạnh vừa nóng thế này mắc bệnh thì khổ! Muội hãy giúp ta cởi chiếc quần ướm này đi được không? Muội xem đấy, hai tay của ta đang bận...

Hai tay của gã đang ở đâu mà lại không rồi? Ôi chao, không cần phải nói thì ai cũng biết!

Hy Bình đứng im một lúc lâu trước cửa phòng Lôi Phượng. Nửa tháng trước hắn cũng từng đứng ở đây như vậy, có điều lúc đó là ban ngày. Hắn chưa bao giờ đến trước phòng này vào buổi tối, có cho kẹo hắn cũng không dám.

Thế mà bây giờ hắn lại đang đứng đây. Thì đã sao, nam nhi chí lớn, cùng lắm là đội ghế đứng thêm mấy ngày chứ gì?

Hắn thở một hơi dài, cuối cùng hạ quyết tâm, e hèm to lên một tiếng. Không ngờ Lôi Phượng trong phòng nói vọng ra: “Ai đấy?”

Hy Bình lúng túng: “Huynh, à không, ta....”

Bên trong phòng im lặng như tờ.

Hy Bình thở dài một tiếng náo nức: “Ta biết muội đang giận ta lắm! Ta cũng biết ta không còn tư cách nào đến tìm muội, thế nhưng ta vẫn cứ phải đến! Ta muốn đến để nói rõ sự tình. Kể từ lần gặp đầu tiên, ta đã biết lòng ta hướng về muội, vì thế ta không dám làm gì trái lời muội. Muội bảo ta mặt trời mọc đằng tây, ta không dám nói nó mọc đằng đông. Bởi vì ta muốn muội là nữ hoàng kiêu ngạo, lúc nào cũng kiêu sa cao quý. Còn ta nguyện làm nô bộc, nhưng là nô bộc duy nhất của muội. Muội không muốn nhìn mặt ta nữa, thế cũng được! Muội và ta chấm dứt ở đây, ngày mai ta sẽ đi, ta đi để khỏi làm phiền lòng muội. Thôi nhé, ta đi đây. Chúc muội có một giấc mơ đẹp!”

Nói xong hắn quay người bỏ đi. Chưa được mấy bước, phía sau vang lên tiếng gọi giật giọng: “Đứng lại đó cho ta!”

Hy Bình đứng là ngoan ngoãn, vừa nghe liền dừng phắt ngay lại. Vòng tay thiếu nữ nóng bỏng ôm choàng lấy hắn từ phía sau, Lôi Phượng chúm mắt vào vai hắn, mái đầu rung rung như đang khóc lên nhè nhẹ.

Con tim Hy Bình chợt nhói đau, gỡ đôi tay nàng ra, chầm chậm quay lại, âu yếm: “Trời đang mưa lớn, nàng hãy quay vào đi!”

Lôi Phượng nép chặt vào lòng hắn, tấm thân kiều diễm không ngừng run lên thổn thức: “Không, muội không....”

Hy Bình ôm ghì lấy nàng, hỏi nhỏ: “Để ta bế nàng vào, được không?”

Giọng Lôi Phượng lí nhí: “Được...”

Hy Bình nhắc bổng Lôi Phượng bế vào phòng rồi cài chặt cửa. Quay người lại thấy Lôi Phượng đang nhìn mình chằm chằm, hần cười bảo: “Muội không ngại tối nay ta trú mưa ở đây chứ?”

Lôi Phượng không nói gì, chỉ cắn nhẹ làn môi.

Lúc chạy ra nàng chỉ mặt một chiếc váy ngủ phong phanh, giò dây váy đã ướt sũng, thân hình uốn lượn ẩn hiện dưới ánh đèn khiến Hy Bình nóng rực cả người như muốn phát điên. Thế nhưng hần cố ghìm lại, biết rằng muốn chinh phục cô nương cao ngạo này ắt phải chịu đựng đến giây phút cuối cùng, để nàng tự nguyện hiến thân.

Nghĩ như vậy hần mới cười xòa: “Cho dù muội muốn, ta cũng xin cáo từ!”

Lôi Phượng dậm chân làu bàu: “Huynh là đồ tồi! Đã biết rõ người ta muốn gì, biết rõ người ta không muốn huynh đi, thế mà cứ chọc tức người ta. Chẳng lẽ phải đợi ta nói ra thì huynh mới thỏa mãn?”

Hy Bình tiến lại ôm ghì lấy nàng, âu yếm: “Phải phải, ta là đồ tồi, ta đã làm hại Phượng nhi của ta....”

Lôi Phượng ngắt lời Hy Bình: “Ai là Phượng nhi của huynh?”

Hy Bình ra bộ ngạc nhiên: “Không phải là muội ư? Thế mà ta vẫn nghĩ là muội đấy. Ta đang muốn cùng Phượng nhi của ta nếm thử ngọt ngào, vậy mà muội bảo là không phải, hóa ra ta nhầm mất rồi. À, ta có phải buông tay ra khỏi nàng không?”

Lôi Phượng sầm mặt quát khê: “Huynh dám?”

Nói xong cắn một miếng vào vai hần. Hy Bình kêu “oái” lên một tiếng, xuýt xoa: “Muội không thể nhẹ nhàng một chút ư?”

Lôi Phượng trừng mắt: “Nói, còn muốn rút đôi tay thối khỏi người ta nữa không?”

Hy Bình sợ sệt: “Tiểu nhân biết tội rồi, tiểu nhân không dám! Tiểu nhân còn muốn dùng đôi tay thối này lột bỏ quần áo ướt trên người tiểu thư, để nàng khỏi cảm lạnh, cảm lạnh sẽ làm cho ta đau lòng.”

Lôi Phượng “hư” lên một tiếng nhỏ rồi từ từ nhắm mắt lại.

Bàn tay Hy Bình gượng nhẹ cởi từng chiếc cúc trên người nàng. Lần đầu tiên trong đời hần cởi y phục nữ nhân, những động tác của Hy Bình hết sức cẩn thận nhẹ nhàng như sợ nàng đau, cũng dường như muốn dò xét ý tứ Lôi Phượng, sợ nàng đổi ý cự tuyệt giữa chừng.

Lôi Phượng ngoan ngoãn để Hy Bình cởi hết y phục trên người, thân hình kiều diễm trắng muốt của nàng khoe ra lồ lộ trước mắt hần. Đôi vai thon mảnh, bộ ngực thanh tân căng tròn, vòng eo nhỏ nhắn và vùng con gái bí hiểm kia, mỗi phần cơ thể đều có sức quyến rũ mãnh liệt làm máu trong người Hy Bình bốc lên rần rật. Hần vội trút bỏ quần áo, bế thốc nàng đặt lên giường, tỉ tê:

- Còn nhớ hôm đó muội bảo ta chỉ đáng liếm gót cho muội không? Huynh không những muốn liếm gót mà còn muốn liếm lên mọi chỗ trên người muội. Nữ hoàng của ta, để ta phục dịch giấc ngủ cho nàng!

Cũng đêm hôm đó, Thi Trúc Sinh mặc cho mưa gió, y hẹn tìm đến Quần Phương Lâu.

Công chúa vẫn đang che mạng chờ hần tới, có điều không ngồi trên ghế mà là trên giường, đáp lại lời chào của hần: “Công tử quả không làm cho ta thất vọng!”

Thi Trúc Sinh vòng tay: “Cổ nhân có câu ‘Chết dưới đóa mầu đơn, làm quỷ cũng phong lưu’, Thi mỗ không dám tự nhận phong lưu nhưng cũng biết thưởng thức cái đẹp. Hôm nay đã tới đây rồi, chỉ muốn được chiêm ngưỡng nhan sắc tiểu thư. Xin hãy tha thứ cho tội hạ cái tội đường đột với giai nhân.

Công chúa khê gật đầu: “Thiếp đang đợi Thi công tử đây!”

Thi Trúc Sinh cẩn trọng vén tấm mạng che mặt công chúa, lúc thời ngáy ra sững sờ.

- Người con gái này quả thật đúng như tên, đẹp tựa hoa đào, lại lạnh lùng như băng giá. Có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi, khuôn mặt lạnh băng ấy lại quyến rũ đến thế, đúng là vì nàng quá đẹp mà thôi.

Trong giây lát ấy, Thi Trúc Sinh cảm thấy công sức bỏ ra hôm qua quả thật không hề uổng. Công chúa lại ngược nhìn hần mỉm cười, nụ cười tươi tắn nở trên khuôn dung lạnh lẽo chẳng khác nắng rọi tuyết tan, làm cho Thi Trúc Sinh lảng lảng như con chim nhỏ dập dờn bay giữa trời xuân tươi đẹp.

Chiếc miệng ngọc khẽ thốt: “Thi công tử, có phải là thiếp rất xấu không?”

Thi Trúc Sinh sực tỉnh, cổ nặn nụ cười của một trang nam tử:

- Như tiểu thư mà xấu thì trên đời không còn ai đẹp nữa. Thi mỗ dám nói rằng, trong bao nhiêu mỹ nữ Thi Trúc Sinh từng biết thì tiểu thư có thể gọi là người đẹp thứ hai.

Công chúa nghe vậy cũng hơi ngẩn ra, thắc mắc: “Ta là người thứ hai? Thế người đẹp thứ nhất là ai vậy?”

Thi Trúc Sinh đáp: “Ta chỉ biết mà chưa từng gặp người đó, nhưng có thể khẳng định được rằng nàng là người đẹp nhất trong giới võ lâm, chính là Nguyệt Nữ Mộng Hương trên đỉnh Minh Nguyệt.”

Công chúa nói nhẹ tênh: “Đỉnh Minh Nguyệt ư? Chỗ đó như thế nào? Nơi đó còn có một mỹ nữ đẹp hơn ta ư? Ta không quan tâm! Chỉ cần đêm nay công tử sủng ái nô gia thì nô gia cũng cảm thấy mình là nữ nhân đẹp nhất thiên hạ rồi.”

Nói đoạn nàng tự trút bỏ xiêm y, như đã không thể cưỡng nổi trước vẻ khôi ngô tuấn tú của Thi Trúc Sinh.

Từng mảnh vải trên người nàng chậm chạp theo nhau rơi xuống. Thi Trúc Sinh ngẩn mặt, tận hưởng vẻ đẹp mê hồn qua những động tác vừa thanh tao vừa phong tình đến lạ kỳ của Lãnh Như Băng. Dưới ánh sáng tọa đăng, thân hình ngọc ngà của nàng dần lộ ra từng chút một. Trước vẻ đẹp nồng nàn đó, bất cứ nam nhân nào cũng không thể ngăn nổi ý muốn lao tới ôm vào lòng, thỏa sức vuốt ve chiếm hữu. Thực ra vẻ đẹp thân xác bất kỳ nữ nhân nào cũng đều khiến cho đàn ông xốn xang, huống chi là cơ thể mỹ miều tuyệt luân của Công chúa.

Thi Trúc Sinh ngây ngẩn ngấm nhìn từng đường nét trên thân hình mỹ nhân. Chợt nhận ra viên Cẩm cung bảo thạch đeo trên cánh tay nàng, hần rùng mình sực tỉnh, miệng hé một nụ cười thâm hiểm.

Công chúa tiến tới, nhẹ nhàng gục vào lòng hần, mặc cho đôi bàn tay hần lần mò ve vuốt khắp nơi trên người mình. Đến lúc nàng dường như không chịu nổi bắt đầu rên lên khe khẽ thì Thi Trúc Sinh vội đẩy nàng ra, lôi từ trong bọc một bình nhỏ màu trắng, đổ ra một viên thuốc bằng hạt nhân đoạn vứt chiếc bình vào góc nhà, đưa viên thuốc đặt vào lòng bàn tay gơ ra trước mặt Công chúa cười nói:

- Nếu tiểu thư không ngại, xin hãy uống viên thuốc này đi. Đây là viên thuốc thần tởm tông nhà ta lưu lại để giữ sắc đẹp cho con gái trong nhà. Ta tặng nó cho nàng để báo đáp sự mến mộ của nàng đối với Thi mỗ này, mong tiểu thư xinh tươi mãi mãi.

Công chúa đón lấy viên thuốc, mỉm cười: “Cám ơn thịnh tình của công tử. Thiếp nếu không nhận âu sẽ làm mất lòng chàng.”

Nàng không chút do dự cầm viên thuốc cho vào miệng nuốt. Thi Trúc Sinh ngửa mặt cười lớn: “Hay lắm! Ta sẽ hầu hạ nàng suốt đêm nay!”

Đoạn bế thốc thân hình lơ lửng của công chúa đặt lên giường. Lúc đó hần mới cố ý phục, đắc ý liếc nhìn cơ thể cường tráng của mình trong gương rồi nhào lên người Công chúa. Đang trong lúc ý loạn tình mê, Thi Trúc Sinh bỗng cảm thấy tay chân cứng ngắc, không còn cử động được nữa.

Gã Thiếu môn chủ thất sắc gào lên: “Như Băng, nàng vừa làm gì vậy?”

Công chúa tỉnh bơ gạt Thi Trúc Sinh sang một bên, đoạn xuống giường mặc lại xiêm áo, xong đầu gối nàng mới thản nhiên:

- Người không chỉ dám nhìn thân thể ta mà còn dùng cả đôi bàn tay thói tha hồ sờ mó khắp người ta. Lẽ ra ta đã giết người, nhưng vì người có “Địa táng hoàn” nên ta phá lệ giữ lại cái mệnh chó cho nhà người.

Thi Trúc Sinh khôi phục ngay vẻ bình tĩnh, cười khẩy:

- Nàng tưởng ta không biết nàng là ai ư, Hồ Điệp Công Chúa Lãnh Như Băng? Nàng nghĩ rằng Địa táng hoàn của nhà ta dễ nuốt như thế chắc? Cho nàng biết, nó là viên cuối cùng của Địa ngục môn chúng ta, ta đâu có khinh suất cho đi như thế được?

Dừng một lát hần nói tiếp: “Nàng chỉ biết được một điều, Địa táng hoàn là vật chí âm chí hàn, đối với Hàn lãnh thiên mà nàng luyện có ích lợi rất lớn. Nhưng nàng lại không biết rằng người luyện tuyệt học bản môn ‘Địa táng chi khí’ cần phải có một ‘Chí âm chi nữ’ sau khi uống Địa táng hoàn cùng hợp thể, hoá giải hấp thu Âm nhu chi khí của phía nữ, kết hợp với âm hàn của Địa táng hoàn thì mới có thể luyện thành. Bởi nàng chính là Chí âm chi nữ bấy lâu ta tìm kiếm, ta mới đem viên thuốc này cho nàng uống, định dùng nàng làm lò đỉnh để luyện thành Địa táng chi khí của ta. Ta cứ tưởng sau khi phục Địa táng hoàn, nàng sẽ hợp thể hút hết nội lực của ta để luyện công, ta sẽ nhân cơ hội mượn thân thể nàng để luyện Địa táng thần công. Không ngờ nàng chỉ muốn có Địa táng hoàn mà không cần đến nội lực của ta.”

Hần thở dài nuối tiếc: “Có điều nàng chớ đắc ý quá sớm. Nếu như không có ta hóa giải, Địa táng hoàn sẽ kích thích âm khí trong cơ thể nàng, sẽ làm nàng ngày một lạnh giá, cùng lắm là ba tháng sau nàng sẽ bị lạnh cứng mà chết. Trên thế gian này, chỉ có hai loại người cứu được nàng, một là ta, hai là người mang Cửu dương trọng thể, hơn nữa loại người này còn phải biết cách kết hợp âm dương chi khí mới có thể giúp nàng. Hà hà, Như Băng, muốn sống nàng chỉ có cách lại đây ngủ với ta đêm nay, may ra ngày mai ta còn nể mặt nàng!”

Thi Trúc Sinh thao thao nói như đã quên bằng đi hần đang còn phụ thuộc vào người khác, dường như hần nghĩ chỉ cần mấy câu dọa nạt là Lãnh Như Băng phải nức nở cầu xin được hiến thân cho hần để giữ mạng!

Hồ Điệp Công chúa Lãnh Như Băng cười khẩy: “Người nói đúng, nói trắng ra với ngươi là ta đã biết ta sẽ chết. Nhưng có chết ta cũng không thể để lũ đàn ông thoải tha các ngươi chiếm đoạt. Khôn hồn thì nằm yên đây!”

Thi Trúc Sinh cười thâm hiểm:

- Công chúa đi không khỏi lòng bàn tay của ta đâu. Từ đây tới Hồ Điệp Cốc cách xa cả mấy ngàn dặm, Công chúa làm sao trốn khỏi sự truy đuổi của Địa Ngục môn chúng ta? Nàng là niềm hi vọng cuối cùng của ta, không bắt được nàng ta thì không làm người!

Lãnh Như Băng tỉnh bơ quay người ra khỏi phòng, chỉ còn lại mỗi Thi Trúc Sinh trần như nhộng nằm thẳng cẳng trên giường.

Hồ Điệp Thất cơ đã đứng ngoài đợi nàng. Vân Điệp hỏi: “Bẩm Công chúa, sao lại không giết hần đi?”

Lãnh Như Băng lắc đầu: “Giết chết hần thì lão tử Thi Viễn sẽ ra lệnh truy sát Hồ Điệp Cốc, như thế thì chúng ta chỉ có chết cả đám. Ta không muốn Hồ Điệp Cốc gây thù chuốc oán với Địa Ngục môn, chỉ cần lấy được Địa táng hoàn của họ thôi. Hà tất phải giết chóc cho bẩn tay!

Vân Điệp vẫn chưa thôi thắc mắc: “Thế nhưng Công chúa, những lời hần ta vừa nói ban nãy...?”

Lãnh Như Băng trầm ngâm giây lát: “Khỏi cần nói nữa, ta sẽ có cách! Các ngươi lập tức trở về bên phụ nhân, chú ý cẩn thận với Địa ngục môn, những chuyện khác cứ mặc ta định liệu. Đi đi, đây không còn việc cho các ngươi nữa!

Hồ Điệp Thất cơ do dự một lúc rồi mới cáo từ lui ra, nháy mắt biến mất giữa đêm mưa nặng hạt.

Viễn Dương Tiêu Cục.

Một khách nhân đang đợi mưa đứng trước đại môn. Người khách này là Lãnh Như Băng kỹ nữ ở Quần Phương lâu, cũng chính là Hồ Điệp Công chúa.

Lãnh Như Băng cầm vòng thép dùng sức đập vào cánh cửa mấy lần. Một đại hán ra mở cửa, nhìn thấy nàng mới hỏi về ngạc nhiên: “Cô nương tìm ai?”

Lãnh Như Băng gấp gấp trả lời: “Ta tìm Lôị Dũng, tổng tiêu đầu của các ngươi.”

Đại hán chần chừ về khó xử: “Tối muộn thế này rồi, e là Tổng tiêu đầu đã đi ngủ. Cô nương, hay để mai vậy?”

Lãnh Như Băng lắc đầu: “Người hãy báo cho ông ta, có một cô nương họ Lãnh đến tìm!”

Đại hán nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời: “Thôi được, cô nương cứ đợi ở đây!”

Lãnh Như Băng không phải đợi lâu. Cửa lớn lại mở, một nam nhân trạc ngoài bốn mươi cùng đại hán lúc nãy đi ra. Nam nhân này cao lớn từng trải, phong độ đường đường, chính là Lôi Dũng.

Lôi Dũng nhìn thấy Lãnh Như Băng, sững sờ giây lát mới thốt lên: “Tinh Doanh.....!”

Được hai chữ y lại im bặt, Tinh Doanh của y đâu có lạnh băng như thế, càng không thể trẻ trung như cô nương này.

Lãnh Như Băng nhè nhẹ gật đầu:

- Tiểu nữ là Lãnh Như Băng, Lãnh Tinh Doanh là gia mẫu. Trước khi đến đây Người nói có chuyện gì thì tìm tới ông. Xem ra các vị là chỗ quen biết từ lâu.

Lôi Dũng đỏ mặt: “Cô nương mời vào! Có chuyện gì vào trong hãy nói.”

Lôi Dũng dẫn Lãnh Như Băng vào phòng. Thê tử của y là Hoàng Tử Hà đã khoác áo ngoài ngồi cạnh giường. Lôi Dũng nói:

- Tử Hà à, cô nương này là con gái một người bạn ta, đêm khuya đội mưa tới tìm. Minh hãy lấy y phục cho cô nương thay đi kéo lạnh, ta chờ bên ngoài.

Lôi Dũng vừa ra khỏi, Hoàng Tử Hà cũng theo ra luôn. Lôi Dũng kinh ngạc: “Đã thay xong y phục rồi sao? Nhanh thế!”

Tử Hà lắc đầu: “Ày a, thật là một cô nương đoan trang, phải đợi thiếp ra mới thay được y phục. Điều là nữ cả, có gì sợ cơ chứ! Thế cô nương đó là con gái nhà nào? So với Phụng nhi nhà ta còn đẹp hơn.”

Lôi Dũng lại đỏ mặt: “Minh còn nhớ chuyện Lãnh Tinh Doanh không?”

Hoàng Tử Hà chột dạ: “Mối tình đầu của chàng?”

Lôi Dũng cười gượng: “Phải rồi, cô nương này là Lãnh Như Băng con gái Lãnh Tinh Doanh đó. Ta thích Tinh Doanh, còn Tinh Doanh thì lại thích sư huynh Thủy Thiên Trường của nàng ta. Thủy Thiên Trường và Tinh Doanh kết hôn nhưng cô nương này lại mang họ mẹ, chẳng biết là con của ai nữa.”

Hoàng Tử Hà cười cười: “Chỉ cần không phải là con của chàng là được rồi!”

Lôi Dũng gơ hai tay thề thốt: “Ta nào dám!”

Ấy, xem ra hai cha con họ Lôi đều là học trò ngoan của Thúc Sinh cả.

Lãnh Như Băng thay xong xiêm áo, mở cửa lên tiếng: “Thưa nhị vị, có thể vào cho Như Băng nói mấy lời không?”

Phu thê Lôi Dũng trở vào, Lôi Dũng hỏi: “Cô nương tìm ta có việc gấp gì vậy?”

Như Băng đáp: “Tiểu nữ muốn nhờ các vị một chuyến áp tiêu, có được không?”

Lôi Dũng nghiêm mặt: “Chúng ta mở tiêu cục, có lợi ắt làm. Nói đi, cô nương muốn chuyển tiêu gì?”

Lãnh Như Băng đáp gọn: “Tiêu là một người!”

Lôi Dũng kinh ngạc: “Ai?”

Lãnh Như Băng thản nhiên: “Tiểu nữ! Tiểu nữ muốn nhờ các vị đưa đến Trường Xuân Đường. Thêm nữa, Hoàng Hy Bình nhất thiết phải đi theo. Tiền bồi có thể giúp được không?”

Lôi Dũng trầm ngâm nhìn vợ, lại nhìn Lãnh Như Băng với khuôn mặt mỹ miều nhưng lạnh lẽo, thận trọng nói:

- Ngày mai chúng ta lên đường. Tử Hà, mình đưa Như Băng đi nghỉ. Ta đến chỗ phụ thân một lúc.

Đến lượt phu thê Lôi Chiến bị Lôi Dũng đánh thức. Lý Vân mẹ y hỏi: “Dũng nhi, có chuyện gì mà đêm hôm tối tìm chúng ta?”

Lôi Dũng thưa: “Gia, mẫu. Hôm nay con trai to gan vừa nhận một chuyển tiêu!”

Lý Vân cười: “Chuyện này có gì to tát đâu, sao con lại có vẻ nghiêm trọng vậy?”

Lôi Dũng bấm báo: “Tiêu chính là con gái Tinh Doanh. Cô nương đó nhờ chúng ta hộ tống tới Trường Xuân Đường.”

Lý Vân ngạc nhiên: “Hả?”

Lôi Dũng thưa tiếp: “Con cảm thấy chuyện này không đơn giản chút nào, nhưng cô nương đó đúng là nhi tử của Tinh Doanh, con không thể thoái thác được.”

Lý Vân nhìn con trai, thở dài: “Con à, con không thể quên tình cũ với Tinh Doanh sao?”

Lôi Dũng im lặng, Lôi Chiến xem vào: “Địa Ngục Môn gần đây đến hoạt động ở trong thành này, có lẽ cô ta có chuyện với Địa Ngục Môn cũng nên. Được rồi, con hộ tống cô ta đi một chuyến cũng tốt.”

Lôi Dũng lắc đầu: “Nhưng cô nương đó lại chỉ muốn Hy Bình đi thôi!”

Lôi Chiến cười hà hà: “Thế lại càng tốt! Ta chính đang muốn mấy đứa chúng nó ra giang hồ một lần, gặp chuyển tiêu này đúng là được dịp còn gì? Vũ Đẩu Môn chẳng phải cùng tỉnh với Trường Xuân Đường đó sao? Hai tháng nữa là lễ thọ bảy mươi của trưởng môn Vũ Đẩu Cô Lão Tiểu Tử, mấy đứa chúng nó áp tiêu xong sẽ thay chúng ta đi chúc thọ một chuyến. Ngày mai con cho thuộc hạ chia thành hai ngả, Lôi Long Tứ Cầu cùng bốn tiêu đầu theo đường cái quan, danh nghĩa áp tiêu, thực ra là đi chúc thọ. Để một mình Hy Bình hộ tống cô nương ấy thẳng đến Trường Xuân Đường. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì đến Vũ Đẩu Môn nhập bọn với Lôi Long.

Lôi Dũng lo lắng: “Cha à, liệu như thế có mạo hiểm quá không?”

Lôi Chiến cười hà hà: “Không mạo hiểm đâu! Cô nương đó đã nói gì về Địa Ngục Môn chưa? Cứ cho đối thủ của cô ta là Địa Ngục Môn đi thì Tứ đại Tiêu đầu và hai chúng nó cũng đâu có phải là bị thịt? Đó là chưa kể mấy chục võ sư đi theo nữa, như thế thì có gì mà mạo hiểm?”

Lôi Dũng lắc đầu: “Con không lo cho bọn Lôi Long. Lũ chúng nó đông người lại đi đường cái quan, sẽ chẳng có ai dám đối mặt cản đường. Con chỉ sợ cho Hy Bình, nếu có chuyện gì xảy ra với nó, biết ăn nói sao với Phụng nhi đây?”

Lôi Chiến phẩy tay: “Chuyện này thì con cứ yên tâm đi! Không phải là cha bốc đồng, thằng nhỏ đó cả cha và con cũng không phải là đối thủ. Vả lại Hy Bình cũng tinh minh đáo để, đánh không được ắt biết đường chạy.”

Lý Vân cầu nhàu: “Ông già, nếu có chuyện gì xảy ra, không chỉ Phụng nhi mà bà già này cũng hỏi tội ông đấy! Mấy đời Lôi gia chưa có được tiểu soái như vậy, ông mà nướng nó là không xong với tôi đâu.”

Lôi Dũng không có gì để lưu lại nữa, bèn vòng tay: “Gia, mẫu, nếu đã như vậy con xin cáo lui.”

11. Chương 10: Cáo Biệt Tiêu Cục

Tinh sương, Bích Nhu và Lan Hoa đã đến trước phòng Lôi Phụng, không ngờ cả Lôi Long và Tứ Cầu cũng đang đi tới.

Cả hai cô nương mặt cùng đỏ lên như gấc chín.

Tứ Cầu hỏi Lan Hoa: “Muội à, tiểu thư chưa dậy ư?”

Lan Hoa lí nhí: “Chẳng phải huynh cũng vừa về đây thôi? Còn lại đây làm gì?” Nhận ra câu nói của mình có vấn đề, nàng càng đỏ mặt hơn.

Tứ Cầu nhìn vẻ lúng túng đáng yêu của Lan Hoa, cứ ngệt mặt ra. Lôi Long đành giải thích thay gã: “Chúng ta không thấy Hy Bình trong phòng nên đến chỗ tỷ tỷ xem huynh ấy có đây không”

Bích Nhu gọi vào phía trong phòng: “Phượng tỷ à!”

Trong phòng một giọng nam nhân bực bội vọng ra: “Lão tử cả đêm không được ngủ, vừa chớp mắt cái đã bị quấy rầy. Ai ở bên ngoài làm ồm tỏi lên vậy?”

Bốn người nghe ra tiếng Hy Bình, đều hết sức kinh ngạc. Lôi Long hét toáng lên: “Hoàng Hy Bình, có sao huynh lại ở trong phòng tỷ tỷ? Nhanh ra đây cho ta xem, bằng không ta sẽ xộc vào đấy!”

Hy Bình ở trong lại nói vọng ra: “Chớ có vào vội, ta còn phải mặc quần áo đã!”

Bốn người bắt đầu sốt ruột Hy Bình mới chậm rãi mở cửa, nhìn cả bốn cười cười: “Chào các vị, đêm qua mưa gió to quá, ngủ ngon chứ?”

Hai cô nương xấu hổ cúi đầu, Tứ Cửu bảo: “Còn mưa tiếp đấy. Không chừng đệ còn phải mượn phòng của Lan Hoa....”

Lan Hoa vùng vằng lườm Tứ Cửu, lầu bầu: “Đồ chết dẫm, lại còn kể ra....”

Lôi Long tiến lên mấy bước, hàm hè: “Tiểu tử huynh làm gì chị ta rồi?”

Hy Bình vênh mặt: “Ái à! Nói thế mà nghe được à. Cái gì gọi là ta làm gì chị đệ? Đây là chị đệ cứ nín ta ở lại! Đêm qua sấm chớp ầm ầm ai cũng sợ, tiểu tử đệ chạy đi hú hí với người nào đấy, để mặc chị đệ một mình. Ta chỉ đến để an ủi chị đệ thôi!”

Lôi Long nghĩ thầm, người này đã làm chuyện tày trời như thế mà lời lẽ vẫn cứ hùng hồn, bèn hỏi: “Thế có làm như thế không?”

Gã phác một cử chỉ nhìn qua ai cũng hiểu được. Hy Bình đắc ý cười to: “Cô nam quả nữ, đệ nói xem còn làm gì khác nữa?”

Lôi Long hoảng sợ: “Cái gì? Huynh đã thật sự cùng với tỷ tỷ..... Như thế thì ta phải gọi huynh là tỷ phu rồi à?”

Hy Bình vỗ vỗ vai Lôi Long: “Chớ có bi thương, chuyện chỉ là sớm muộn mà thôi. Đệ cũng khỏi cần gọi ta là tỷ phu, cứ gọi Hy Bình được rồi.”

Không rõ Lôi Long bi thương đến mức nào mà đã vui vẻ được ngay, còn cười hỏi: “Tỷ tỷ bây giờ thế nào?”

Hy Bình ngoái đầu nhìn vào trong, đoạn quay đầu lại nói:

- Đang ngủ say! Tối qua nàng cùng ta... ấy ấy đến tận tảng sáng, mệt lắm rồi, không nghỉ vài ba ngày e không đi lại được. Bích Nhu Lan Hoa, các muội về trước đi, đợi tiểu thư dậy rồi hẵng đến. Tứ Cửu à, các cậu tìm ta có việc gì vậy?

Lôi Long trả lời: “Gia gia triệu các huynh đến gặp.” Hy Bình khoát tay: “Nào thì đi. Đừng để gia gia phải chờ!”

Cả bọn Hy Bình đi đến đại sảnh. Phu thê Lôi Chiến đã ngồi ở trung đường, bên phải là vợ chồng Lôi Dũng, hai vị phó tổng tiêu đầu Lương Tiêu, Vương Mạnh; bên trái là Tứ đại Tiêu đầu Thạch Trung Sinh, Tăng Đại Vi, Trệu An và Tôn Văn.

Ba gã tiểu tốt nhìn mà tim như ngừng đập, thầm nghĩ có chuyện lớn rồi. Đang lóng ngóng thì Lôi Chiến ra hiệu ngồi xuống, đoạn bắt đầu:

- Đêm qua có một cô nương tự đến nhờ chúng ta hộ tống tới Trường Xuân Đường, ta quyết định giao cho ba thiếu niên nhận lãnh chuyển tiêu này, ý kiến các vị thế nào?

Tất cả im lặng, Lôi Chiến lại nói:

- Nếu không ai phản đối thì ta sắp xếp thế này: hôm nay Hy Bình và cô nương ấy hãy xuất phát theo đường tắt. Sáng sớm mai Long nhi và Tứ Cửu chỉ huy Tứ đại tiêu đầu áp tải ba xe ngựa theo đường cái quan thẳng đến Vũ Đâu Môn. Mục đích của Long nhi là thu hút chú ý để cho Hy Bình và cô nương đó đến Trường Xuân Đường an toàn. Hy Bình cháu sau khi đến Trường Xuân Đường rồi hãy lập tức tới Vũ Đâu Môn gặp cánh Long nhi. Các người hiểu rõ chưa?

Ba gã đồng thanh: “Rõ, gia gia!” Lôi Chiến khoát tay: “Hãy đi chuẩn bị!”

Lương Tiêu và Vương Mạnh ra hiệu Tứ Cửu đứng lại, hỏi: “Những thứ chúng ta dạy con, con học thuộc cả rồi chứ?”

Tứ Cửu hùng hồn: “Nhị vị sư phụ, trò đã thuộc lâu rồi. Nhất quyết không để làm mất mặt nhị vị sư phụ!”

Hai người cùng cười hài lòng: “Được, con đi đi!”

Nói là “chuẩn bị lên đường”, thực ra chỉ có Tứ đại tiêu đầu chuẩn bị, còn ba gã Hy Bình mỗi người chạy ngay đi gặp cô nương của mình.

Hy Bình đến trước giường Lôi Phượng, thấy nàng còn ngủ. Không muốn đánh thức nàng nhưng hần sắp phải đi rồi, cứ đi mà không nói một lời e rằng sẽ không còn đường về với bà chằn này nữa.

Hy Bình cúi thấp đầu, hôn lên đôi má bồ quân, khe khẽ nói: “Phượng nhi à, tỉnh giấc đi!”

Lôi Phượng trở mình một cái rồi ngủ tiếp. Hy Bình đành phải gọi to mấy lần, nàng mới “Hư” lên một tiếng rồi mở mắt ra.

Vừa nhìn thấy Hy Bình, nàng đã vươn vai làm nũng: “Giờ là lúc nào rồi?”

Nàng muốn ngồi dậy nhưng cảm giác mỗi nhử cứ dán nàng lại vào giường. Nhìn thấy Hy Bình đang lên cười, Lôi Phượng bực bội: “Tại huynh cả đấy! Đồ xấu xa, làm hại người ta không ngồi dậy được!”

Hy Bình chỉ cười: “Lẽ nào là lỗi của ta? Chẳng phải đêm qua nàng cứ bắt ta làm mãi là gì, bây giờ lại còn...”

Mặt Lôi Phượng đỏ dậy, dứ nắm đấm về phía Hy Bình: “Huynh....”

Hy Bình ngăn không cho Lôi Phượng nói tiếp, nghiêm giọng: “Thôi được, nói thế đủ rồi. Huynh đến để cáo biệt muội đấy!”

Lôi Phượng kinh hoàng thất sắc khóc tướng lên: “Muội đã cho huynh hết rồi, huynh lại còn đi ư? Đồ tồi, muội không thêm sống nữa....”

Hy Bình ôm ghì Lôi Phượng, kéo nàng vào lòng, an ủi:

- Đừng khóc đừng khóc, huynh có muốn rời xa muội đâu, có điều gia gia giao cho nhiệm vụ bắt ta phải làm, ta lẽ nào lại dám phản đối? Gia gia phạt lòng lại không gả cháu gái cho ta, vậy có phải là còn thảm hơn không?

Lôi Phượng dựa vào lồng ngực vạm vỡ của Hy Bình, ngược khuôn mặt xinh đẹp nhìn hần, nước mắt lã chã: “Nhiệm vụ gì vậy?”

Hy Bình âu yếm hôn vào đôi mắt rớm lệ của nàng, trả lời: “Ta phải tiễn một cô gái đến chỗ gọi là Trường Xuân Đường.”

Lôi Phượng động ngay lòng hiếu kỳ: “Một cô gái? Có đẹp không?”

Hy Bình châm chọc: “Muội ăn phải dấm ư? Ta đã nhìn thấy cô ta đâu mà biết đẹp hay xấu.”

Lôi Phượng chui gọn vào trong lòng Hy Bình, giẫy chân nũng nịu: “Muội không thêm ghen, còn phải tìm thêm mấy cô nương nữa để đối phó với huynh. Huynh thật là tệ, một mình muội nuốt không nổi.”

Nói rồi ghé sát vào thái dương Hy Bình, thè lưỡi liếm vào tai hần, thủ thủ: “Nếu cô nương ấy rất đẹp, muội sẽ không để cho người đó hót tay trên đầu, trừ phi đồ trướng thối là huynh lại đứng núi này trông núi nọ. Trong lòng huynh chỉ được có duy nhất một người là muội!”

Hy Bình cảm động ôm ghì lấy nàng, nói: “Cha ta bảo ta phải lấy mấy vợ, có thể từ nay về sau ta sẽ có rất nhiều nữ nhân, nhưng dù thế nào thì trong lòng ta muội vẫn là thứ nhất. Muội là người duy nhất mà ta thật lòng yêu mến.”

Lôi Phượng cười ngọt ngào: “Thế bao giờ huynh đi?”

Hy Bình ngán ngẩm: “Phải đi ngay bây giờ. Thôi muội lại nằm nghỉ đi, có khi ngày mai ta đã trở về bên muội rồi. Lúc đó chúng ta lại làm như đêm qua nhé, được không?”

Lôi Phượng nhìn theo Hy Bình cho đến khi khuất bóng, lúc này nàng mới cảm thấy sao mà trống trải. Đúng thế, gã trai ấy đang mang theo cả tâm tư nàng ra đi.

Hy Bình về phòng thấy Lôi Long Tứ Cầu đang ngồi chờ. Tứ Cầu liến thoắng: “Hai bọn đệ quyết định vì bằng hữu mà hi sinh chút tình riêng, trước hết đến tiền huynh đã, sau đó mới về dỗ dành các muội muội.”

Hy Bình ôm lấy hai vai Tứ Cầu, nhẹ giọng: “Đa tạ các đệ, thật là cảm động!”

Lôi Long xen vào: “Hy Bình à, đến Trường Xuân Đường ít nhất cũng phải một tháng, huynh phải chú ý bảo trọng. Nhiệm vụ của huynh là đánh xe, trong xe chính là cô nương đó. Huynh nhất quyết phải đưa được cô ta về đến Trường Xuân Đường. Mẫu thân nói cô nương đó là con gái của bằng hữu phụ thân. Huynh đừng để xảy ra chuyện gì, đừng để gia gia thất vọng vì huynh!”

Hy Bình ưỡn ngực dong dạc: “Yên tâm đi! Ta là quyền vương kiêm ca thần, tìm ta nghe hát còn được, chứ tìm ta mà đánh nhau thì chỉ có mất mạng. Kẻ nào dám đụng đến một sợi tóc của cô nương đó, ta sẽ gọt trọc cái đầu nó.”

Tứ Cầu Lôi Long cùng nghĩ thầm: “Chắc sẽ có kẻ tìm huynh đánh nhau, còn nghe huynh hát ấy à? Xin lỗi đi!”

12. Chương 11: Người Đẹp Xe Thơm

Cuối cùng, “đoàn bảo tiêu” cũng lên đường.

Hy Bình đánh xe chạy chậm chậm ra khỏi thành, Lãnh Như Băng trong xe vẫn trùm mạng kín mặt.

Hy Bình nhất nhất làm theo chỉ dẫn của Lãnh Như Băng. Có điều nếu hắn biết cô nương đang chỉ tay năm ngón trong xe kia chính là kỹ nữ Lãnh Như Băng ở Quần Phường Lầu thì không biết hắn sẽ nổi đóa đến thế nào?

Lãnh Như Băng thì ngược lại, biết rõ người đánh xe chính là Hoàng Hy Bình, kẻ hôm qua đã làm nàng tức chết. Nàng đòi đứng hắt đưa nàng đi, chính là muốn hành hạ Hy Bình cho bõ tức, không ngờ Lôi Dũng lại phải có mặt mình hắt hộ tống nàng, quả đúng là trò cười cho thiên hạ. Lẽ nào họ Lôi lại nghĩ tên nhãi nhép này có thể đối phó bằng ấy cao thủ của Địa Ngục Môn?

Lôi Dũng có lẽ đã đánh giá quá cao tiểu tử này rồi! Nghĩ đến đây Lãnh Như Băng bắt đầu hối hận, chuyện liên quan đến sinh tử bản thân, nàng không nên hiếu thắng tranh cường mấy thứ vặt vãnh này mới phải.

Vừa ra khỏi thành chưa bao xa, gã thối tha ấy đã như chim sổ lồng, luôn mồm ngêu ngao mấy bài ca ngang như cua bò. Như Băng đã bao nhiêu lần bảo Hy Bình không hát nữa mà hắn không chịu nghe, lại còn dương dương đắc ý tự cho mình là ca thần tái thế.

Suốt dọc đường, tiếng hát cứ ầm vang ngay bên tai Như Băng. Nàng bắt đầu hận bà mẹ tại sao lại nặn mình ra có đôi tai làm gì. Nhưng rốt cuộc sức lực kẻ thối tha kia hóa ra cũng có hạn, hắn ngoái đầu lại về ấy nấy, bảo hôm nay không thể trở tài thêm được nữa, ngày mai nhất định sẽ hát bài hay nhất cho cô nương nghe!

Tối đó họ đến một thôn nhỏ có tên là Thạch Đầu Trấn, Hy Bình nói phải nghỉ qua đêm. Lãnh Như Băng lại nghĩ mới cách thành Phượng Tiên chưa bao xa, người của Địa Ngục Môn khéo lại đuổi kịp nên nhất quyết bắt Hy Bình đi tiếp.

Cả đêm trước quần nhau với Lôi Phượng, giờ đây Hy Bình chỉ muốn lăn ra ngủ vùi, nhưng vì không thắng nổi sự ngang ngạnh của Như Băng nên đành vừa ngáp vừa đánh xe đi dưới trăng. Ban đầu còn nghe hắn húng hắng vài cơn ho rồi mọi âm thanh bỗng im bật, ngựa cũng dừng lại giữa đường không chịu đi nữa.

Như Băng cảm thấy kỳ quặc, gọi tên hắn mấy lần nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại. Nàng đành phải ra khỏi thùng xe xem xét, thì ra kẻ thối tha đang ngồi dựa thành xe ngủ ngon lành.

Như Băng hét to mấy tiếng bên tai Hy Bình làm hấn giật mình choàng tỉnh. Mở mắt thấy cô nương trùm mạng đang đứng ngay bên cạnh, bèn vội vã: “Ây a, cô nương là ai? Gọi cái quý gì vậy?”

Lãnh Như Băng hầm hầm: “Ta bảo người đánh xe người lại lăn ra ngủ, thế là nghĩa gì vậy?”

Hy Bình nghe đúng là tiếng cô nương trong xe, nhìn từ đầu đến chân thấy cũng có dáng lăm, chỉ thấp hơn Lôi Phượng một chút. Có việc gì mà cứ phải trùm mạng nhỉ?

Phải rồi, khuôn mặt cô ta chắc là rất khó coi!

Lãnh Như Băng trông bộ dạng soi mói của Hy Bình mới chợt dạ nhìn lại mình, không thấy gì khác thường, nàng nổi cáu: “Người câm à?”

Hy Bình cười hề hề:

- Cô nương đã biết lại còn hỏi! Ta đã vì cô nương hát suốt cả ngày đến khản hết cổ. Đêm nay nghỉ lấy sức, ngày mai và sẽ cống hiến miễn phí cho cô nương tuyệt tác đặc ý nhất của ta, thế mà cô nương lại ép ta phải đi suốt đêm! Ôi chao, mấy hôm trước suy nghĩ đao pháp không ngủ được, hôm qua cùng Lôi Phượng tỉ thí cả đêm, hôm nay lại một ngày vừa đánh xe vừa ca hát. Cô nương xem, sao ta lại không buồn ngủ chứ?

Lãnh Như Băng nghe mà dở khóc dở cười, tức quá đến không tức nổi nữa, chỉ còn biết tự trách mình đã quyết định nông nổi. Nói đến mặt dày, làm sao nàng đấu lại hấn ta?

Cuối cùng nàng cũng phải đưa ra quyết định: “Được rồi, Điền Đông Trấn phía trước kia có khách trạm. Đến đó hẵng nghỉ!”

Hy Bình cho xe dừng lại trước khách điểm “Phúc lai”, không đợi Như Băng phân phó đã gõ cửa gọi ầm lên:

- Chủ quán, khách đến! Mau mở cửa!

Tất cả mọi người trong nhà đều phải thức dậy bởi tiếng gọi như vỡ tai của hấn. Một tiểu nhị nhỏ con ra mở cửa, nhìn thấy gã đàn ông oai phong tay cầm đại đao liền run bắn lên. Ngỡ là kẻ cướp đầu đến, hấn lấy bầy: “Khách quan, người cần gì?”

Tay không cầm đao của Hy Bình gõ lên đầu tiểu nhị một cái: “Đến khách điểm đương nhiên là ngủ trọ, hỏi gì dốt thế?”

Tiểu nhị vâng dạ lia lịa, hỏi tiếp: “Xin hỏi quan khách cần mấy phòng?”

Hy Bình trả lời: “Hai phòng!” Tiểu nhị nghi hoặc: “Hai phòng?”

Hy Bình né người, tiểu nhị nhìn thấy một nữ nhân trùm mạng đằng sau mới hiểu ra: “Vâng, vâng!. Xin mời hai quan khách vào, cứ để ngựa đó sẽ có người chăm sóc!”

Hy Bình lấy hai phòng trọ liền sát nhau. Trước khi vào phòng hấn nói với Lãnh Như Băng:

- Nếu có chuyện gì thì kêu lên một tiếng, ta khắc tới giúp. Còn nếu không có chuyện gì thì tốt nhất chớ gọi, ta phải ngủ một giấc để mai còn hát cho cô nương nghe. À còn điều này, ta muốn hỏi một câu, cô nương khi ngủ có đội mạng không vậy?

Lãnh Như Băng lạnh nhạt: “Chuyện đó khỏi cần người lo!” Hy Bình cười khà khà mấy tiếng, vào phòng cài cửa lại, ném mình lên giường ngủ luôn.

Phòng bên cạnh, Lãnh Như Băng không tài nào ngủ được. Nàng vì muốn đoạt được Địa táng hoàn của Địa Ngục Môn mà đến Phượng Tiên Thành, kết hợp vũ lực với kim lượng chế ngự Quân Phương Lâu chủ để mục ta tung tin nàng là ca kỹ thượng thặng đến Quân Phương Lâu tầm khách, còn bày ra trò ba cửa ải nhằm thu hút sự chú ý của Thi Trúc Sinh.

Mẫu thân nàng đã dặn, cốt lõi của võ học Địa Ngục Môn là hai chữ “tuyệt tình”, có điều muốn luyện thành Địa táng chi khí lại cần phải giao hoan với Chí âm chi nữ nên Thi Trúc Sinh nhất định sẽ cắn câu. Nào ngờ Thi Trúc Sinh cũng đã sớm dò la biết trước ngọn ngành, kẻ cấp bà già, cả hai bên cùng chịu thiệt.

Nàng đã lấy được Địa táng hoàn nhưng thân phận lại bại lộ, khó lòng trốn khỏi Phượng Tiên Thành nên phải nhờ tới Lôi Dũng. Ấy vậy mà Lôi Dũng lại chỉ cử có mỗi một Hy Bình hộ tống nàng đi khiến Như

Bằng lâm vào cảnh khóc dở mếu dở. Tức nhất là kẻ thối tha kia không may ý thức được nguy hiểm, suốt ngày chỉ nghề ngao mấy bài hát chết bầm của hắn, giọng lại khê đến mức không thể nào chịu nổi. Lại còn dương dương bảo ngày mai vẫn tiếp tục hát để phục vụ nàng nữa mới điên tiết!

Nghĩ tới đây Lãnh Như Bằng lại càng không ngủ được, bằng mọi giá phải ngăn không để ngày mai hắn ta lại hát. Với nàng bây giờ, Hy Bình còn đáng sợ hơn cả Địa Ngục Môn.

Nhưng hối hận thì đã muộn mất rồi!

- Hoàng Hy Bình!

Lãnh Như Bằng đến trước cửa phòng Hy Bình gọi lên mấy lần nhưng bên trong chẳng có một âm thanh nào vọng ra. Kẻ thối tha này ngủ chẳng khác nào con heo chết! Đêm qua còn bảo có chuyện gì thì gọi, gọi ắt sẽ tỉnh. Thế mà sáng nay nàng đã gọi to đến mức phát xấu hổ mà hắn vẫn mặc xác nàng ngoài cửa. Mấy lần Như Bằng đã định bỏ hắn lại một mình lên đường, nhưng lại lo không tìm được ai đánh xe.

“Hoàng Hy Bình!” Lãnh Như Bằng lại gọi to lên.

Tiếng Hy Bình ngái ngủ vọng ra: “Nghe rồi nghe rồi. Cô nương không thể để ta ngủ thêm một lúc nữa ư?”

Như Bằng đành giọng: “Không được!”

Cửa bỗng vụt mở, Hy Bình mình trần ló ra, những bắp thịt rắn chắc khiến người ta phải vị nể, không có lấy một chút mỡ thừa. Như Bằng không thể không thừa nhận thể hình cùng tướng mạo kẻ thối tha này thật là tuần tú đẹp đẽ. Vật mà tại sao hắn lại có cái tính cách buồn cười đến vậy?

Lãnh Như Bằng vốn đã tự nhủ bản thân không bao giờ được động lòng trước nam nhân, nhưng giây lát ấy tâm hồn bằng giá của nàng bỗng chùng lại. Kẻ thối tha trước mặt nàng chẳng phải là một tuyệt tác của Tạo hóa đó ư?

Nàng cố trấn tĩnh, nói với vẻ lạnh lùng cố hữu: “Mặc áo vào, chớ có bê tha như vậy!”

Hy Bình dụi cặp mắt còn ngái ngủ, hề hề: “Thế ư? Thế mà ta lại nghĩ, nếu ta cứ cởi trần thế này dạo phố ắt nữ nhân sẽ xô đến cả đồng đấy!”

Rốt cuộc Lãnh Như Bằng đành chịu thua. Gã trai này tuyệt không phải là kẻ thối tha bình thường mà là tuyệt đỉnh thối tha trong thiên hạ!

Nhớ đến tuyệt chiêu nghĩ ra đêm qua, Như Bằng cố nén phần nộ đi vào phòng Hy Bình. Đợi hắn đóng cửa lại, nàng mới nói: “Để khỏi lộ hành tung, ta sẽ cải trang cho ngươi.”

Thế là Lãnh Như Bằng cải trang cho Hy Bình, xong rồi đem gương để trước mặt hắn. Hy Bình vừa nhìn vào đã nhảy dựng lên, trong gương là một khuôn mặt trung niên, xấu đến mức không thể xấu hơn được nữa?

Hy Bình cúi kính: “À chết bầm kia, làm khuôn mặt anh tuần của ta thành ra thế này ư? Khôn hồn thì xóa ngay đi, mau lên, kéo không lâu tử sẽ cắt cái mũi của ngươi xuống!” Trong cơn tức giận, Hy Bình nắm chặt hai vai Lãnh Như Bằng, nhắc nàng lên cao lắc mạnh.

Lãnh Như Bằng thản nhiên: “Thả ta ra, nếu không suốt đời ngươi cũng không lấy lại được khuôn mặt của ngươi đâu! Đây là tuyệt kỹ độc môn của nhà ta, ta mà không đích thân ra tay thì không ai xóa nổi!”

Hy Bình đành phải thả Lãnh Như Bằng xuống đất. Nàng không ngừng phải dùng tay xoa nắn hai vai, kẻ thối tha này không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy.

Hy Bình đổi giọng từ dọa nạt sang cầu khẩn, bảo nếu nàng khôi phục lại khuôn mặt ban đầu thì bảo làm gì hắn cũng làm. Lãnh Như Bằng đã có kinh nghiệm, biết chỉ tin được chừng một phần mười lời hắn mà thôi, còn chín phần kia hắn sẵn sàng quên ngay. Bởi vậy nàng mới ra điều kiện, phải đưa nàng đến được Trường Xuân Đường thì nàng mới xóa dịch dung cho hắn, trên dọc đường đi còn phải nhất nhất nghe theo lời nàng, lệnh đầu tiên là cấm không được hát!

Hy Bình chỉ còn biết thiểu não mà tuân lời. Mồm miệng đang tự do thật khó mà thay đổi, thỉnh thoảng lại quên khuấy bất giác hát lên một câu, chợt nghĩ đến lời cảnh cáo của Lãnh Như Bằng lập tức lại im bật cổ nuốt câu hát vào trong họng, cảm giác anh ách còn tức hơn bò đá.

Lãnh Như Băng thì ngược lại, hết sức tự hào về thành quả của mình. Suốt đêm qua không ngủ nàng đã nghĩ ra tuyệt chiêu này, cuối cùng cũng bắt được Hy Bình ngoan ngoãn nghe theo, cũng để dân chúng bên đường khỏi tò mò vì hai người. Thân hình to cao lực lưỡng của kẻ thối tha này dọc đường đi rất dễ gây chú ý, lại thêm khuôn mặt tuấn tú trời ban, đừng nói con gái mà nam nhân thấy cũng muốn ngắm, vậy thì còn gọi gì là che dấu hành tung!

Để cho an toàn, không những mặt mà tên cũng phải đổi, thế là Lãnh Như Băng đổi ngay tên Hoàng Hy Bình thành Hoàng Ngưu.

Đầu tiên Hy Bình chống lại quyết liệt, nhưng rồi cũng không thắng nổi Như Băng. Chống đối không hiệu quả, Lãnh Như Băng cứ nheo nheo gọi hắn là Hoàng Ngưu, đã vậy còn khen tên ấy thích hợp bởi đầu hắn trông đúng như đầu bò. Nàng thậm chí còn định gọi hắn là Thủy Ngưu (trâu nước) nhưng hắn chết cũng không để nàng đổi họ Hoàng thành họ Thủy!

Kết quả Hy Bình chấp nhận biến thành Hoàng Ngưu con bò vàng!

Lãnh Như Băng muốn hắn thêm xấu xí, dứt khoát bảo hắn là Ngưu Lang. Đầu tiên hắn điên tiết lên, nhưng rồi lại cười ha hả bảo rằng ta là Ngưu Lang, vậy thì nàng là Chức Nữ, hai ta trời sinh một đôi, thế thì đêm nay ngủ với nhau quách!

Lãnh Như Băng nghe mấy lời bắn thủi đó của Hy Bình, tím mặt chồm lên bắt hắn phải ngậm miệng lại, bằng không nàng sẽ không xóa dịch dung cho hắn. Hy Bình đành dùng tay bịt chặt miệng, sợ rằng quen thói lại tuôn ra những lời bắn thủi khiến cô nương không chịu nổi.

Cuối cùng Lãnh Như Băng không gọi hắn là Hoàng Ngưu, cũng không gọi là Ngưu Lang mà gọi tắt là “A Ngưu”. Hy Bình không tỏ ra bực tức hay phản đối, từ đó trở đi Lãnh Như Băng luôn gọi hắn là A Ngưu, Hy Bình nghe hai chữ giản đơn như vậy dần cũng quen, thậm chí dường như đã quên hẳn mình là ai, cái tên A Ngưu dần đã rót cuộc cũng khoắc được lên tấm thân đại soái.

Hắn cũng không thèm soi gương nữa, vẻ ngoài của hắn giờ đây thế nào cũng được. Hy Bình làm phu xe cho Lãnh Như Băng đến nửa tháng, suốt chặng đường đi thỉnh thoảng lại ngủ gật, để cho ngựa chạy loạn lên hoặc đứng ỳ ven đường không đi. Nhưng lần nào cũng vậy, mộng đẹp vừa tới thì bị Lãnh Như Băng lôi dậy, đôi mắt còn đỏ đờng đục đã phải tiếp tục đánh xe. Đến tối hai người lại thuê mỗi người một phòng qua đêm, hôm sau lại tiếp tục hành trình.

Suốt trong thời gian ấy, Hy Bình chẳng hiểu gì thêm về cô nương mình phải hộ tống, chỉ biết cô ta có một cặp mắt diễm lệ đáng yêu và một tấm mạng trù đáng ghét khiến hắn không tài nào nhìn thấy khuôn dung phía sau. Đầu tiên hắn có chút hiếu kỳ nhưng lòng hiếu kỳ dần cũng qua đi, chỉ có nỗi thèm được hát là ngày càng mãnh liệt.

Ngày hôm đó, họ đến con đường qua Hoả vân sơn. Đường núi vừa đủ cho hai xe ngựa tránh nhau, hai bên đường cây cối rậm rạp. Lãnh Như Băng cảm thấy có điều khác lạ, nói với Hy Bình: “Cẩn thận, hình như có người theo dõi!”

Hy Bình chu du đã hơn mười ngày, nhìn thấy vô số những điều mới lạ nhưng vẫn không thấy ai chặn đường nên cũng ngựa ngáy tay chân. Nghe cô nương trong xe nói vậy, lại thấy cô ta không dám gặp người nên phần khởi nghĩ thầm: “Đến đi! Đến nhanh mà cướp bà chằn này, để lão tử đây múa may một trận. Con bà nó, hát không được, lại chẳng có ai để đánh nhau, cả ngày chỉ có mỗi con ngựa và tảng đá trong xe, chán chết đi được!”

Thế nhưng mãi chẳng thấy kẻ cướp nào xuất hiện, Hy Bình thất vọng:

- Cô nương chẳng bảo có người đang theo dõi chúng ta là gì? Sao lâu thế? Có thấy quái ai đâu? Hay là bọn chúng bò còn chậm hơn ốc sên?

Nói rồi ngoái đầu nhìn vào trong xe cười hì hì. Vừa quay lại định giục ngựa đi bỗng thấy phía trước đã có đến hơn chục đại hán cầm kiếm chắn lối, bèn dừng ngựa lại, quát lớn: “Này, các người là ai vậy? Có phải là muốn cướp cô nương trên xe không hử?”

Cả bọn không ngờ thằng cha đánh xe lại thẳng thắn như thế, cả Lãnh Như Băng cũng không hiểu ý tứ Hy Bình là gì, tại sao vừa mở miệng đã hỏi người ta có muốn cướp người trong xe của mình hay không!

Đám người phía tách ra, một đại hán có vẻ đầu lĩnh chấp tay nói với Hy Bình: “Chào huynh, chúng ta quả thực vì cô nương trên xe mà tìm tới, muốn mời cô nương đến gặp Thiếu môn chủ chúng tôi một lát!”

Hy Bình đoán Thiếu môn chủ của đám người này quen biết cô nương, bèn hiếu kỳ hét lên: “Thiếu môn chủ các người là ai?”

Đại hán đầu lĩnh trả lời: “Là Địa Ngục Môn Thi Trúc Sinh!”

Hy Bình không đợi hắn ta nói hết, phẩy tay hét lớn:

- Đi, đi! Người khác còn có thể thương lượng, hắn thì đừng hòng. Cái gì là Thi súc sinh Tử súc sinh! Lão đây đã định tính sổ với nó ở Quần Phương Lâu, còn dám đến cướp cô nương của ta. Gọi hắn tới đây, để ta sống chết với nó một phen!

Lãnh Như Băng nghe Hy Bình nói lái “Thi Trúc Sinh” thành “Thi Súc Sinh” mà suýt bật cười, đến khi nghe hắn gọi nàng bằng “cô nương của ta” thì lại bưng bưng nộ hỏa, suýt nữa thì vọt ra giáng cho mấy cái bạt tai. Nàng đã thành cô nương của hắn từ bao giờ?

Tốp người kia nghe vậy lại không hề giận dữ. Đại hán đầu lĩnh vẫn bình tĩnh nói: “Công tử chúng ta có việc không đến được. Chúng ta vâng mệnh mời Lãnh cô nương về.”

Hy Bình tức tối quát: “Vậy thì xuống ngựa tới đây, nếu không thì xê ra nhường đường, đừng có đứng đó mà lải nhải!”

Đại hán đầu lĩnh cười cười: “Cung kính không bằng tuân lệnh. Các anh em, chúng ta mời Lãnh cô nương đến Địa ngục phủ làm khách vậy!”

Hy Bình rút phất Liệt dương chân đao, nhảy xuống xe đón đầu kẻ địch. Cây đao của hắn chặt chém tới tấp, tiếng gió vun vút nhưng không có sức sát thương, chém vào kiếm đối thủ cũng không để lại đến một vết mẻ, đã vậy còn bị gã đầu lĩnh đá cho một cú vào bụng bắn tung sang một gốc cây bên đường.

Hy Bình lồm cồm bò dậy, thấy cỗ xe đã bị phá tan tành, con ngựa kinh hãi bỏ chạy đi đâu mất, còn Lãnh Như Băng đang giao đấu kịch liệt với mười bảy đại hán nọ. Hắn ngồi dựa vào gốc cây quan sát trận giao tranh, thản nhiên như mấy người kia không liên quan gì tới mình.

Lãnh Như Băng sử “Lạc hoa vô tình kiếm”, chỉ thấy nàng bay từ trên cao xuống, thanh kiếm trong tay toả ra muôn vãn đóa hoa chụp lên đầu đối phương. Sau mấy âm thanh chát chúa, đã thấy mấy đại hán nằm sóng xoài trên đất, còn Lãnh Như Băng vẫn giống như cánh hoa nhẹ tênh, không thấy bóng dáng đâu cả. Bỗng nhiên nàng lại xuất hiện đỉnh đầu đám người, phía trước, sau lưng, bên cạnh, Vô tình kiếm xuất làm mười mấy kẻ còn lại tối tăm mặt mũi, giờ kiếm đâm chém loạn xạ nhưng chỉ trúng vào khoảng không. Chưa đầy khoảnh khắc, mười bảy đại hán đã gục ngã tới bảy tám người.

Gã đầu lĩnh bỗng nhắm hướng Lãnh Như Băng xông tới đánh thốc một kiếm, đoạn lùi lại hô to: “Các anh em, rút!”

Nhanh như lúc đến, cả toán lui vào rừng cây nháy mắt đã không thấy bóng dáng, chỉ còn gần chục cái xác ngổn ngang trên mặt đất

Hy Bình vỗ tay đôm đốp khen ngợi:

- Tuyệt, tuyệt quá! Sớm biết cô nương võ công như thế thì khỏi cần cao thủ ta ra tay nữa. Ha, bọn chúng đều sợ cả nên chẳng thằng nào lại đánh với ta, đến nỗi ta chỉ còn biết ngồi xem cô nương ra tay. Có điều cô nương cũng hơi quá đấy, đánh nhau là đánh nhau, việc gì phải giết người?

Lãnh Như Băng nhìn Hy Bình an nhàn ngồi dưới gốc cây, trong lòng nghĩ không biết kẻ kia là cái giống gì? Vốn nàng thuê hắn đi bảo vệ mình, không ngờ lúc có chuyện lại thành ra mình bảo vệ hắn, còn hắn thì ngồi một bên quan sát, đã vậy lại còn ra vẻ chính nghĩa oán nàng sao lại giết người!

Lúc đầu nàng còn cho rằng hắn là một đại cao thủ. Nhớ lại cảnh Hy Bình đánh gục Nhân Kiệt trong Quần Phương Lâu, nàng phải chau mày nhớ lại xem mình có nhìn nhầm hay không.

Một luồng khí lạnh bỗng dâng lên xâm chiếm toàn thân, Lãnh Như Băng rung mình, nghĩ ngay đến Địa táng hoàn đã bắt đầu phát tác. Nàng phải làm thế nào đây? Giá như kẻ thối tha này có võ công để nàng

không phải ra tay thì còn có thể gắng chịu về Trường Xuân Đường cứu chữa, nhưng hắn ta chỉ có mấy tên nhãi nhép mà cũng không đối phó nổi.

Xem ra nàng nếu không chết thì cũng bị Thi Trúc Sinh chiếm đoạt mất rồi!

Lãnh Như Băng thầm nghĩ rằng. Nàng thà cho kẻ thối tha trước mặt chà đạp, quyết không để Thi Trúc Sinh dùng thân thể nàng để luyện Địa táng chi khí.

Nghĩ tới đó, Như Băng bỗng rùng mình. Thế là thế nào? Có sao nàng lại nhụt chí như vậy? Không, bất cứ nam nhân nào cũng không sở hữu thân thể nàng được! Bất quá nàng thà chịu chết!

Lãnh Như Băng nghiêm giọng: “Đừng lải nhải nữa, cẩn thận ta giết cả ngươi bây giờ!”

Hy Bình tiến lên phía trước mặt Như Băng, ra vẻ sợ sệt: “Cô nương quả thật là thủ đoạn, không còn xe ngựa thì muốn giết cả ta bịt miệng.”

Thấy Như Băng không nói gì, hắn lại tiếp: “Được rồi, không làm phu xe nữa thì ta làm vệ sĩ cho cô nương vậy.”

Lãnh Như Băng chằm chằm nhìn hắn rồi cười khẩy: “Ngươi? Vệ sĩ? Vừa nãy ngươi bảo vệ ta như vậy à?”

Hy Bình gãi đầu, ngẩng nhìn hai đầu con đường, cả hai phía đều không có người. Hắn quay đầu nhìn Lãnh Như Băng, hai tay nắm vào nhau cười hề hề: “Ta nhìn cô nương đánh đến là ngon nên không muốn hót tay trên, để cho cô nương uy phong lẫm liệt một phen. Vậy mà cô nương lại trách ta!”

Giọng hắn cứ thản nhiên như không, Lãnh Như Băng càng tức tối, nghĩ thầm: “Có con trâu nào da dày như da mặt hắn không biết?”

Hy Bình vô tư hỏi: “Không còn xe ngựa thì làm thế nào?”

Lãnh Như Băng chán nản: “Qua khu rừng kia là Trúc Sơn Trấn, đến đó hãy mua xe ngựa khác. Nhà ngươi trở lại làm phu xe, còn chuyện bảo vệ thì ta vãi cả nón. Đi mau, A Ngưu!”

Hy Bình đi sau lưng Lãnh Như Băng, lén giơ lên một nắm đấm rồi lại đá mạnh một chân, trong lòng tức tối: “À thối tha kia, dám gọi ta là A Ngưu. Sẽ có ngày ngươi biết sự lợi hại của ta, ta phải bắt ngươi gọi ta là ca ca!”

13. Chương 12: Vì Nàng Đồ Máu

Hy Bình và Lãnh Như Băng lại tiếp tục lên đường.

Trước trời tối hai người đã đến Trúc Sơn Trấn, thuê hai phòng kề nhau trong Hữu Duyên khách điểm rồi xuống sảnh gọi cơm.

Ngồi đợi cơm, mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ. Lãnh Như Băng than thầm hành tung của nàng đã bị Địa Ngục Môn phát hiện, có trốn cũng khó lòng thoát được, chỉ còn biết đến đâu hay đến đấy mà thôi.

Sau trận đánh chiều nay nàng bỗng dưng ớn lạnh toàn thân, dù bây giờ cơn lạnh đã lui đi nhưng cũng đã chứng minh được lời gã họ Thi nói là sự thật. Từ nay trở đi cơ thể nàng chắc sẽ liên tục bị hàn khí công phạt, đến lúc lạnh cứng toàn thân có lẽ sẽ rơi vào tay hắn không chừng.

Nếu có lúc ấy, thà để kẻ thối tha kia một đao kết liễu cuộc đời còn hơn lọt vào tay Thi Trúc Sinh, còn đâu là danh tiết của Hồ Điệp Công chúa!

Đến Trường Xuân Đường phải hơn một tháng nữa. Đường xa ngàn dặm, nguy hiểm khôn lường, vậy mà gã chết tiệt kia lại cứ làm như đang đi du ngoạn, suốt ngày nhìn đông ngó tây, dao kề lên cổ mà hắn vẫn cười hề hề, xem ra số mạng nàng lành ít dữ nhiều rồi.

Hy Bình thì trằn trằn cặp mắt ốc cổ nhìn qua tấm mạng che. Cô nương này có sao lại liên quan đến Thi Trúc Sinh nhỉ? Tên thuộc hạ vừa nãy gọi cô ta là Lãnh cô nương, lại đeo mạng che mặt như thế, có phải là ả kỹ nữ lắm chuyện Lãnh Như Băng ở Quần Phương Lâu?

Hôm đó Lôi Long vội ra khỏi phòng chưa nhìn được mặt Lãnh Như Băng, thế thì Thi Trúc Sinh và cô ta ở lại đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm. Phải rồi, cô ta nhất định là ả kỹ nữ Lãnh Như Băng chết tiết ấy!

Nghĩ tới đó, Hy Bình liền nở nụ cười đắc ý, nói oang oang:

- Ta biết rồi, ha ha, cô chính là Lãnh Như Băng kỹ nữ Quần Phương Lâu hôm đó, trúng phóc chứ hả?

Tất thấy chúng nhân trong sảnh đều trở mắt nhìn sang hai người, Hy Bình đầy một miệng cơm ngó Lãnh Như Băng, đôi mắt hiện rõ hai chữ “kỹ nữ”. Chợt nhận ra khách điểm đang im phăng phắc, hần cầm dao đứng lên quát lớn:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Kỹ nữ cũng không có phần các người, cô nương là kỹ nữ của một mình ta, hiểu chưa!

Bộ mặt xấu xí và thân hình lực lưỡng khiến thực khách sợ hãi quay ngay đi. Mặt Lãnh Như Băng lóe sáng, nhồm lên giáng cho Hy Bình một bạt tai nẩy đom đóm, giận dữ: “Đồ vô lại! Cẩn thận không ta bắt người mang cái mặt này suốt đời!”

Nói rồi dùng đũa bỏ lên lầu.

Lúc này Hy Bình mới thấy má rất bỏng, tức tối nhìn theo Lãnh Như Băng hét to: “Ả thói tha kia, bỏ cơm hả?”

Lãnh Như Băng đóng chặt cửa phòng, vùi đầu xuống gối, lòng run lên vì cảm giác bị tổn thương. Nàng bởi quyết tâm chiếm được Địa ngục hoàn đã bất chấp tự tôn đóng giả kỹ nữ ở Quần Phương Lâu, lại để cho Thi Trúc Sinh nhìn khắp lượt tấm thân lỏa lồ, thế đã là quá sức chịu đựng. Đã vậy kẻ vô lại kia còn nhắc lại chuyện cũ, còn lớn tiếng tuyên bố nàng là kỹ nữ của một mình hần ta.

Không biết thế nào, ai nói nàng là kỹ nữ đều được, chứ tên vô lại ấy bảo nàng là kỹ nữ thì nàng không sao chịu nổi. Đồ chết tiết, quân trướng thói chết bầm, chẳng lẽ nàng phải chứng tỏ với hần nàng vẫn là cô nương trong trắng, chỉ có mấy ngày mượn phòng ở Quần Phương Lâu đóng giả.....

Hy Bình thấy Lãnh Như Băng về phòng mới nghĩ ra, mấy hôm trước ả ta toàn ăn trong phòng hoặc trong xe, chưa từng ngồi bàn ăn bao giờ. Ngồi bàn mà cứ sùm sụp cái mạng thì làm sao ăn được nhỉ? Chỉ có về phòng cởi mạng ra mới có thể nhét cơm vào miệng thôi! Thế là hần bảo tiểu nhị mang cơm vào phòng cho cô nương, lúc nào xong hãy gọi hần sang ăn, đoạn cũng lên lầu về phòng.

Hy Bình ngã mình xuống giường, thấy mình cũng có hơi quá đáng. Người ta phải làm kỹ nữ chắc cũng chẳng có gì vui vẻ, vậy mà mình lại bô bô nói giũa bàn dân thiên hạ, bị ăn cái tát là đáng đời lắm!

Ý nghĩ của hần quay về với Phượng Nhi, lúc đầu nàng chẳng đã hành hạ hần hết nước hết cái đó sao? Nhưng khi đã chịu rồi thì lại dịu dàng hết mức, còn tự nguyện để hần cởi hết váy áo mà vuốt ve. Nhớ lại cái đêm điên cuồng đó, tâm can Hy Bình bất chợt nóng lên bừng bừng.

Hy Bình lơ mơ thiếp đi, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười sung sướng. Đột nhiên nghe thấy tiếng gọi “A Ngươi!”, thì ra Lãnh Như Băng gọi hần sang ăn cơm.

Phòng Lãnh Như Băng chỉ khép hờ, khe đẩy cửa đã bật mở. Lãnh Như Băng vẫn đeo mạng kín mít, cúi đầu về không thèm nhìn hần. Trong đầu Hy Bình thoáng ý định xin lỗi xong lại phẩy tay bỏ qua. Nhìn cơm canh trên bàn hầu như chưa đụng tới, hần ngồi ngay xuống ăn ngấu nghiến, bộ dạng còn xấu hơn cả khuôn mặt xấu xí hần đang phải mang.

Hy Bình đang nhồm nhoàm nhai nuốt ngon lành, Lãnh Như Băng chợt hét “Có độc!” đoạn ngã vật xuống giường. Hần kinh hoàng lao vội đến, lật ngửa nàng ra, cởi bỏ mạng che. Khuôn mặt tuyệt thế của lãnh Như Băng tái nhợt như sáp, Hy Bình ra sức lay gọi nhưng nàng như đã chết, không hề có chút phản ứng nào.

Cuối cùng hần cũng phải đầu hàng, ngồi thừ ra nghĩ thế là hết rồi, cơm canh ấy ta cũng đã ăn phải, không biết bao lâu nữa cũng sẽ chết như cô ta?

Hần nghĩ ngay tới Phượng Nhi, đến cha mẹ và bạn bè ở Hoàng Sơn thôn, còn Lôi Long và Tứ Cửu hai huynh đệ cũng đang rong ruổi trên đường như hần, sau cùng là đệ đệ và tiểu muội nhiều năm qua chưa gặp, lòng tràn ngập bi thương. Mình mới mười tám tuổi đầu, sau lão Trời kia lại bắt chết sớm vậy?

Thế rồi qua một lúc lâu vẫn không thấy có vẻ gì là trúng độc, dần dần hẳn vui sướng đến muốn nhảy cẫng lên.

Cớ làm sao ta lại không bị độc? Mà trúng độc nghĩa là thế nào? Nghĩ mà chẳng hiểu là gì. Hình như cha đã nói rằng ta không sợ độc vì có gì đó trong máu, có lẽ là đúng như vậy!

Hà, con người thiên tài như ta thì làm sao phải sợ mấy thứ độc được lẽ tẻ! Giả dụ như ta cắt thịt..... Hừ, có đau không nhỉ? Liệu có giải được độc không?

Cũng chẳng biết là nhờ đến trách nhiệm bảo tiêu, tự nhiên nổi máu yêng hùng hay đột ngột thương hoa tiếc ngọc mà Hy Bình nghĩ ngay đến chuyện chích máu giải độc cho Như Băng.

Hắn nghiêng răng rút Liệt dương chân đao nhưng lại nghĩ cây đao này quá cùn, phải cắt đi cắt lại mới rách được thịt, thế thì đau chết mất! Chợt nảy một ý, hắn rút cây kiếm trong người Lãnh Như Băng ra. Ngắm nhìn cây kiếm sáng loá, hắn chau mày, nhắm nghiền hai mắt lại rồi siết lên cổ tay một đường. Đau một chút, máu bắt đầu chảy, nhưng chỉ mấy giây sau lại đông cứng không chảy tiếp nữa.

Mẹ ơi, khi cần nó chảy thì nó không chảy, khi không cần nó chảy thì chỉ một quả đấm nhẹ cũng hộc đầy một mồm máu! Hy Bình bực dọc, lại cầm kiếm cắt sâu thêm một ít, đoạn ném kiếm xuống đất, lấy một chiếc bát sạch hứng vào, dùng hai ngón tay nặn vào vết cắt cho máu chảy nhanh thêm.

Đến khi nặn ra được chừng nửa bát máu hắn mới hít dài một hơi, cạy đôi môi đang mím chặt của Lãnh Như Băng ra đổ hết vào, đoạn lầm rầm thành tâm cầu nguyện: “Cầu cho cô nương vì đại nghĩa xả thân của ta mà cảm động sống lại!”

Đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khả ái nghiêng nước nghiêng thành của Lãnh Như Băng, quả nhiên hai má nàng dần hồng lên. Lòng rộ lên niềm vui, Hy Bình reo to, tự đắc ta là thiên tài bậc nhất!

Lãnh Như Băng rên khẽ một tiếng, mở mắt, đôi con ngươi diễm lệ ngơ ngác nhìn Hy Bình. Hẳn vui sướng như mở cờ trong bụng, cúi đầu hôn chụt một cái lên môi nàng: “Cám ơn trời đất, cô nương đã tỉnh rồi!”

Lãnh Như Băng chưa hết ngạc nhiên vì không còn mạng trên mặt, lại bị kẻ vô lại kia hôn ngay vào môi, nàng giật mình ngồi ngay dậy, lạnh lùng: “Người đã làm gì ta vậy?”

Hy Bình hiểu điều nàng muốn hỏi là có phải sau khi nàng bị hôn mê bất tỉnh hắn đã làm việc gì bỉ ổi không. Tuy nhiên niềm vui khi thấy Lãnh Như Băng phục hồi đã làm hắn trở nên rộng lượng, Hy Bình vui vẻ:

- Ta có làm gì đâu, thấy cô nương trúng độc lẫn ra đó nên đã cho cô uống một nửa bát máu thôi mà!

Lãnh Như Băng lúc này mới thấy vị tanh trong miệng, kinh hoàng đến quên cả hỏi han đầu đuôi, chỉ trừng mắt lên: “Người cho ta uống máu của ai?”

Hy Bình giơ cánh tay trái của mình lên, đắc ý: “Máu của ta, ngạc nhiên chưa!”

Lãnh Như Băng không hề cảm động, chỉ ôm bụng như muốn ọe ra ngay, nhưng rốt cuộc không thể ọe nổi. Nàng chăm chăm Hy Bình hồi lâu mới nói: “Máu của người có thể giải độc?”

Hy Bình vênh mặt: “Chuyện nhỏ! Ta là...” Nhìn ánh mắt đầy phật ý của Lãnh Như Băng hắn mới đổi giọng: “Ta cũng không rõ nữa, ta thấy mình không bị trúng độc mới thử cho cô uống máu của ta, không ngờ lại có hiệu nghiệm.”

Hắn nói thế cũng chẳng có gì sai. Hy Bình đâu có biết mấy năm trước hắn đã tình cờ được uống máu rắn nghìn năm tuổi, toàn bộ cơ thể đã trở nên vạn độc bất xâm, bởi vậy máu sinh ra trong người hắn cũng có công hiệu giải độc. Nhưng thứ máu này người khác uống vào thì chỉ công hiệu được có một lần, nếu Lãnh Như Băng trúng độc lần nữa, hắn lại phải cắt cổ tay một lần, thế thì quá thảm thương rồi!

Thấy đôi mắt Hy Bình lim dim nhắm nghiền, Lãnh Như Băng chợt nổi điên, gằn giọng: “Người nhắm đủ chưa?”

Hy Bình nhảy xuống giường, đi mấy bước lại ngoái đầu nhìn về phía sau, cúi khom người nhìn lom lom vào mặt Lãnh Như Băng đến khi cả khuôn mặt nàng đỏ lên mới mỉm cười: “Còn chưa đủ!”

Lãnh Như Băng hết cách đành lạnh lùng: “Người nhìn lắm thế, không sợ bẩn mắt à?”

Hy Bình nhớ ngay đây là câu hán từng nói ở Quần Phương Lâu, giờ đây lại được Như Băng đem ra ném trả, cười thầm nghĩ bụng vô ích thôi, da mặt lão tử dao thái thịt cũng không băm được đâu! Đoạn thần nhiên đáp: “Mặt này là của cô chứ có phải của ta đâu? Đợi lúc cô xóa đi, chẳng phải lại sạch sẽ hay sao?”

Lãnh Như Băng chịu thua, lại kéo mạng trùm lên mặt. Hy Bình nhìn mà ngán ngấm, nghĩ thầm dung nhan đàn bà không phải sinh ra để cho đàn ông ngắm sao? Sao lại phải đây điếm phiền phức vậy?

Bên ngoài chợt có tiếng động khẽ, hai người chợt dạ nhìn nhau. Lãnh Như Băng nhanh chóng nằm xuống giường, Hy Bình cũng phủ phục trên đất như bị trúng độc.

Cửa mở, hóa ra là đám đại hán sống sót lúc nãy. Gã đầu lĩnh cười khà ồ: “Hai cẩu tử chúng bay, tưởng múa may mấy kiếm là thoát được tay ta chắc! Đợi Thiệu chủ phát lạc xong con kia, ông đây sẽ cho cả hai đứa biết tay!”

Chín tên đi theo cùng cười lên hô hô. Tiếng cười đang giòn giã bỗng ngưng lại giữa chừng, hóa ra Lãnh Như Băng đang nằm bất động trên giường đột nhiên mở mắt, bay từ mặt giường lên trên đầu cả bọn, mười móng tay sắc nhọn bắn ra mười luồng khí mù trắng nhạt thẳng vào người chín tên, riêng tên đầu sở lãnh gọn hai luồng.

Chỉ thấy chín gã đàn ông cao lớn như thoát bay từ cực nam sang cực bắc, không ngớt giấy lên đành dạch tựa hồ toàn thân đang ngâm trong băng giá. Lãnh Như Băng bay trở lại giường ngồi xuống, nghiêm giọng:

- Ta không muốn các người chết ngay, thế thì nhẹ nhàng cho các người quá. Trúng Hàn băng chỉ của ta, không có người có nội lực cao siêu ép hàn khí ra thì các người chỉ nằm mà chờ chết. Cút ngay, về xin Thi tiểu tử ra tay xem hắn có cứu các người không?

Không đợi Lãnh Như Băng nói hết, chín tên đại hán đã không còn thấy trong phòng. Thật bất ngờ, Lãnh Như Băng cũng run lên dữ dội. Vốn nàng vừa phải vận hết công lực phóng ra “Hàn băng chỉ” nên Địa tạng hoàn trong cơ thể lập tức nổi dậy phát tác.

Giá lạnh mỗi lúc một xâm chiếm khó thể cầm cự nổi, Lãnh Như Băng gắng gượng lết đến dựa vào tường, hai tay ôm vai run lên bần bật. Hy Bình nằm im như chết từ nãy đến giờ, thấy “địch nhân” đã rút hết mới bật dậy ra khỏi phòng, giấy lát sau cầm Liệt dương chân đao đi vào, hùng hồn:

- Sau này chúng ta sẽ ở chung, cô nương nằm giường, ta nằm đất. Nếu không làm vậy, ta lo chúng sẽ hạ độc cướp cô đi mà ta không biết. Chỉ cần ta biết, bọn chúng đừng hòng làm gì nổi ta(!)

Lãnh Như Băng thốt lên mấy tiếng phản đối, Hy Bình ngang nhiên: “Cho dù cô nương đẹp như thiên tiên còn ta thì háo sắc, nhưng cô nương yên tâm đi, từ đây đến Trường Xuân Đường ta thề không đụng vào cô nương, bởi nhiệm vụ của ta bây giờ là bảo vệ chứ không phải đùa cợt. Sau khi đến Trường Xuân đường hãy đề phòng ta, cô nương xinh đẹp ạ!”

Lãnh Như Băng nghĩ, mạng che mặt đã bị hắn cởi bỏ, vậy thì cũng chẳng cần gì phải giấu diếm nữa. Thái độ hần ta có vẻ đáng tin, mà khi hần đã định thì liệu có ai ngăn nổi hần? Hơn nữa, kẻ thối tha này cũng có lúc phải dùng tới, đâu chỉ là tay phụ xe?

Không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy tin tưởng Hy Bình, có lẽ vì cái chí khí kiên định toát ra trong mắt khi hần nói ra những lời ấy. Giấy phút đó, bản năng vì điệu của phụ nữ chợt mách bảo, gã trai trước mặt hoàn toàn có thể bảo vệ được nàng.

Ngày hôm đó họ lại mua xe ngựa, cho dù không hào hoa và chắc chắn như cỗ xe trước nhưng cũng đủ sức chịu đựng suốt chặng đường. Đầu tiên tâm tình của hai người còn nặng nề, nhưng mấy ngày sau không thấy động tĩnh gì của Địa Ngục Môn, lòng Hy Bình dần dần nhẹ nhõm, bắt đầu vừa đánh xe vừa ngủ gà ngủ gật. Đôi lúc hần tìm cơ nói chuyện với Như Băng, nhưng Như Băng như đã quên biến cố trong phòng trọ, đến nửa câu cũng chẳng thêm đáp lại.

Thoạt tiên Hy Bình cũng đôi chút bức dọc, sau lại nghĩ cô ả dẫu sao cũng chỉ là kỹ nữ, lúc không thích thì im như thóc, khi bức bối lên có thể chửi bới mấy câu, chấp trách làm gì cho mệt! Hần không dám nói ra thành tiếng suy nghĩ này, hoàn toàn không phải vì sợ Lãnh Như Băng cho một cái bạt tai, mà vì sợ nếu cô ả tức chết đi thì không ai có thể khôi phục khuôn mặt tuấn tú cho mình nữa.

Thành ra suốt dọc đường Hy Bình cứ phải nuốt tức vào lòng. Cuối cùng hấn lại tìm ra một cố tự an ủi, cô nàng đẹp tựa tiên nữ như vậy, mình bắt nạt để cô ta tức chết thì chẳng phải là phí công Tạo hóa lắm ru?

Sau đêm hôm đó, không thấy bóng dáng Địa ngục môn nữa, nhưng Lãnh Như Băng không một chút khinh suất. Thân thể nàng mỗi lúc một lạnh đi, không biết còn có thể trụ được bao lâu. Nếu Địa Ngục Môn lại chặn đường khêu chiến, có khi chỉ vài chiêu là nàng đã cứng như tượng gỗ rồi.

Lãnh Như Băng tin chắc Địa Ngục Môn vẫn đang đợi cho nàng lạnh đến kiệt sức mới xuất hiện chế phục nàng. Khi đó kẻ thối tha kia liệu có thể làm được cái gì?

Nàng nghĩ suốt đường mà không thể đoán nổi. Gã chết tiết kia giả vờ không có võ công hay sự thực không biết gì về võ công? Xem ra hấn đúng là không biết chút gì về võ công thật, nhưng khi ở Quần Phương Lâu, làm sao hấn lại có thể một chiêu chế phục Địa Kiệt? Lúc đó cả trăm con mắt đều trông thấy, đâu chỉ có mỗi mình nàng?

Mà cũng đúng, thực ra nàng vẫn chưa hiểu gì về hấn. Có lúc hấn đích thị là một tên vô lại, có lúc ngây thơ như cậu bé, lúc lại đường đường một đấng anh hùng. Càng không thể hiểu là tại sao hấn không sợ độc, lẽ nào máu của hấn lại là linh dược có thể giải độc được? Rốt cuộc hấn ta là quái vật gì vậy?

Hấn mang đến cho nàng may hấn hay tai hoạ. Hấn nói hấn nhất định bảo vệ nàng, liệu hấn có thể bảo vệ nàng không?

14. Chương 13: Cho Nàng Hơi Ấm

Hy Bình và Lãnh Như Băng tiếp tục lên đường.

Xiêm áo Lãnh Như Băng mỗi ngày một dày thêm, cái lạnh cứ càng lúc càng khó chống đỡ. Mỗi đêm xuống, nàng cuộn mình vào mấy lớp chăn bông mà vẫn run lên cầm cập, còn Hy Bình lại cởi trần ra nằm ngủ ngon lành trên đất. Một gian phòng, hai khung cảnh trái ngược hoàn toàn.

Hy Bình đã nhận rõ hoàn cảnh hiện tại của Lãnh Như Băng nên chỉ chăm chú đánh xe, không ngủ gật cũng không lòng dạ nào mà hát nữa. Hấn biết rõ, nếu như không nhanh đến Trường Xuân Đường thì mỹ nhân chỉ có mỗi con đường chết. Hy Bình vừa thúc ngựa đi vừa lẩn thần nghĩ, hình như không chỉ trần gian mà địa ngục cũng thích người đẹp, Diêm La Vương đang vì bản thân và dân chúng cõi âm mà ra sức nhập khẩu càng đông mỹ nhân càng tốt.

Hy Bình lại một lần nữa cảm thấy mình quả là thiên tài, bởi hấn là người duy nhất trong thiên hạ hiểu rõ lý do làm sao hồng nhan lại hay bạc mệnh.

Thế nhưng, khi trở lại với thực tại thì có mấy chuyện thiên tài Hoàng Hy Bình lại nghĩ mãi không ra.

Hấn không hiểu giữa Lãnh Như Băng và Thi Trúc Sinh có ân oán gì, có sao Thi Trúc Sinh lại tìm trăm phương ngàn kế ngăn cản Lãnh Như Băng đến Trường Xuân Đường. Hấn cũng không thể lý giải nổi vì sao Lãnh Như Băng lại lâm vào tình cảnh như vậy.

Dẫu là nguyên cớ gì thì hấn cũng muốn bảo vệ người đẹp đến nơi an toàn. Ham muốn ấy theo thời gian đã dâng đến tột bậc, trong tim Hy Bình hừng hực chí khí, cả tâm lẫn trí đều ở vào trạng thái sẵn sàng chưa bao giờ có trong đời.

Hấn giờ đây không còn là vô lại, cũng không là cậu bé, thậm chí cũng không phải là anh hùng gì cả, mà chỉ là một trang nam nhi, một trang nam nhi kiên quyết bao bọc, bảo vệ một cô nương yếu đuối đến cùng. Cho dù đó là Lãnh Như Băng hay một nữ nhân không quen nào đó cũng như thế cả thôi. Nam nhi khi đã hứa, có chết cũng không lùi!

Thấm thoát nửa tháng tiếp theo, họ đã đến được Cửu Long Sơn. Lãnh Như Băng biết, sở dĩ có tên Cửu Long bởi đường qua núi quá ư ngoằn ngoèo, xe ngựa phải mất một ngày một đêm mới tới chân đèo bên kia. Qua được ngọn núi này, đường về Trường Xuân Đường không còn trở ngại gì nữa.

Khi Hy Bình đánh xe vào núi, trăng đã lên cao giữa trời. Núi rừng yên tĩnh, chỉ có gió lay cây nhẹ, vạn vật như đã chìm vào giấc ngủ.

Cho dù cả ngày vất vả nhưng Hy Bình không hề ngủ gật, vẫn ngồi trên xe cảnh giác nghe ngóng bốn xung quanh. Bỗng thấy chim muông nhốn nháo, hấn biết cuối cùng địch nhân cũng ra tay.

Lãnh Như Băng trong xe chột run lên một cái.

Tay trái Hy Bình đặt trên Liệt dương chân đao, tai phải thúc ngựa chạy tiếp. Con ngựa vừa nhấc được hai chân trước bỗng đứng sững lại, quơ vó loạn trong không trung mấy cái mới đặt xuống đất, mồm mũi không ngừng thở phì phò.

Nguyên lai, bốn bề cổ xe đuốc bỗng rực sáng, người Địa Ngục Môn tiến ra từ tứ phía. Không xa phía trước là Thi Trúc Sinh đang đứng mỉm cười. Mấy bó đuốc được ai đó ném lên trên mũi, cổ xe lập tức bốc cháy.

Lãnh Như Băng nhảy khỏi xe, Hy Bình cũng nhảy xuống, quay đao thúc vào mông ngựa, con ngựa hí vang chạy thẳng về phía trước. Nhân lúc Thi Trúc Sinh né tránh, Lãnh Như Băng rút kiếm công thẳng vào gã. Tam Kiệt phía sau Thi Trúc Sinh lập tức nhảy tới, cây côn trong tay Địa Kiệt vung lên chặn ngang khiến nàng phải lui về. Bình thường thì Địa Kiệt chẳng đáng địch thủ của Lãnh Như Băng nhưng giờ đây toàn thân nàng lạnh toát, động tác vừa yếu đuối vừa chập chạp, chỉ chạm nhẹ vào côn tay cầm kiếm đã run bắn, tim đập thình thịch, đành không thể không quay về cạnh Hy Bình.

Chưa kịp đứng vững, mắt Lãnh Như Băng bỗng hoa lên, hai chân nhũn lại chực quỵ xuống. Hy Bình đổi đao sang tay trái, giờ tay phải quàng chặt eo lưng nàng. Nhận ra Lãnh Như Băng đang run lên cầm cập, tim hấn chột nhói lên đau đớn.

Lãnh Như Băng đã nửa tỉnh nửa mê, không giẫy nảy lên như thường ngày mà theo bản năng nép sát vào Hy Bình. Một luồng nhiệt khí mơ hồ áp áp truyền sang, nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Thấy người đẹp lạnh như băng tự nhiên lại có vẻ dựa dẫm vào hấn, lòng Hy Bình sôi lên rạo rực, cúi xuống hôn ngay lên trán nàng, nói nhỏ: “Lạnh lắm phải không? Đừng lo, ta sẽ đem nàng tới Trường Xuân Đường, đến được đó thì nàng sẽ không còn lo gì nữa!”

Lãnh Như Băng cứ chúi vào vai hấn im lặng. Thi Trúc Sinh ngược lại cười lên ha hả:

- Các người đi không nổi đâu, mà có đi thì tiện nhân kia cũng không sống quá hai ngày nữa! Phí quá phí quá, nếu biết thân không động võ thì còn có thể sống được thêm ba tháng. Công lực của ả sắp cạn hết rồi, tốt nhất người hãy trao ả cho ta để ta phát lạc, như vậy ả có mất đi võ công thì chí ít cũng giữ được mạng, không đến nỗi hồng nhan bạc mệnh.

Lãnh Như Băng ngẩng đầu, mở đôi mắt đẹp tuyệt trần nhìn lên Hy Bình, đoạn ghé sát môi vào tai hấn nhỏ nhẹ:

- Ta có chết cũng không thể để hấn chiếm đoạt, người hiểu không?

Hy Bình trầm lắng ngắm nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng, đoạn quay sang Thi Trúc Sinh bật cười khà khà. Điều cười quái đản cùng bộ mặt xấu xí của hấn, dưới ánh sáng mờng lung của đuốc thật chẳng khác nào ác quỷ hiện hình.

Thủ hạ Địa Ngục Môn chột cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, dường như tà ma đang từ đâu kéo đến vây bốn xung quanh. Hết thấy đều rừng mình kinh hãi, kinh hãi nhất lại chính là Địa Kiệt. Tại Quần Phương Lâu khi đối mặt với Hy Bình, hấn đã một lần ném cái cảm giác này.

Đôi tay đang cầm côn sắt bỗng nhiên rung lên lẩy bẩy. Hy Bình nhìn một lần nữa Lãnh Như Băng, đoạn cúi xuống đặt lên trên môi nàng một nụ hôn, ôn nhu nói:

- Đồ ngốc, có ta ở đây mà! Ta sẽ đưa nàng đến Trường Xuân Đường, lẽ nào mấy tên nhãi nhép này lại có thể làm ta sai lời? Nàng hãy tự đứng lên được không? Chỉ mấy phút thôi, hoặc là chỉ mấy giây cũng được!

Lãnh Như Băng nhắm mắt lại dưới nụ hôn của Hy Bình. Ánh mắt tà ma của hấn xem ra còn lạnh hơn băng giá, vậy mà nàng lại cảm thấy thật dịu dàng. Nàng dần bình tĩnh trở lại, khí lạnh cũng lui đi. Một cảm giác khác lạ chột nhen nhóm trong lòng, có cái gì trong đáy mắt Hy Bình làm nàng không thể từ chối nụ hôn của hấn.

Hy Bình ngược lên, nhìn găm vào Thi Trúc Sinh, điềm đạm:

- Nhà ngươi đang muốn hoan lạc? Đi đi, hãy đi tìm cô nương khác. Lãnh Như Băng đã thuộc về ta, cô ta có hoan lạc thì chỉ với ta chứ không phải là với người. Địa Kiệt, tay ngươi làm sao vậy?

Khuôn mặt Thi Trúc Sinh trầm xuống lạnh lùng: “Làm phách ghê nhỉ! Đây không phải Quần Phương Lâu, bất cứ thuộc hạ nào của ta cũng có thể thắng ngươi. Có muốn thử không?”

Lãnh Như Băng đã tách khỏi lòng Hy Bình. Liệt dương chân đao rời vỏ, khởi thế “Tuyệt đao tỏa hồn”, một luồng sát khí bao trùm cả màn đêm. Trong giây lát, lũ lâu la Địa Ngục Môn đều cảm nhận một sức mạnh ghê gớm đang ập tới, tưởng chừng cây đao trong tay Hy Bình đã hóa ra hàng chục đao, đang băm vằm từng kẻ một.

Tà khí trong mắt Hy Bình càng ngày càng đậm đặc, bầu không khí ma quái nhấn chìm cả màn đêm, Hy Bình lạnh lùng: “Người thử đi một lần cho biết!”

Thi Trúc Sinh trừng mắt nhìn khuôn mặt xấu xí, chợt cảm thấy toàn thân ớn lạnh, gã cắn răng hô: “Tam Kiệt!”

Tam Kiệt nghe lệnh chủ nhân, bủa ra ba phía vây lấy Hy Bình và Lãnh Như Băng, Địa Kiệt ở phía sau lưng, Nhân Kiệt bên trái, Thiên Kiệt trước mặt.

Lãnh Như Băng chợt lên tiếng: “Bọn chúng định dùng tuyệt chiêu “Hợp thần nhất kích”...!”

Nàng chưa dứt lời, Nhân Kiệt hô to một tiếng, bay vút lên không. Đến giữa chừng hắn bất ngờ quay ngược thành thế đầu dưới chân trên, hai tay bổ thẳng vào thiên linh cái Hy Bình. Địa Kiệt và Thiên Kiệt không chậm trễ cùng ra tay, côn sắt của kẻ trước đánh vào sau lưng, kẻ sau vung kiếm bắn ra mười ba đóa hoa nhằm vào giữa ngực hắn.

Liệt dương chân đao trên tay Hy Bình đột nhiên toả sáng. Hắn lùi lại nhanh như chớp, quay người vung tay. Trong tiếng sấm ầm vang, cây đao trong tay Hy Bình bắn ra vô vàn đốm lửa tới trước mắt Địa Kiệt. Chưa dứt chiêu đao, hắn lại xoay người xông lên phía trước, đúng lúc Nhân Kiệt từ trên trời lao xuống.

Cây đao trong tay Hy Bình vạch một đường sáng lóe trong đêm, từ trên bổ xuống xé đôi Nhân Kiệt, dư lực còn đủ hất hai mảnh thi thể bắn sang hai bên, máu phun tung toé bốn bề.

Hy Bình lại nhanh như cắt dịch sang ngang đón lấy kiếm Thiên Kiệt, trở ngang đao lia liền ba nhát, đoạn lui về cạnh Lãnh Như Băng. Hồng quang tan biến, tiếng sấm cũng im bật.

Người quan chiến còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Nhân Kiệt đã tách thành hai mảnh, Địa Kiệt như lần trước ngã gục trên mặt đất, Thiên Kiệt đứng ngay ra một chỗ, kiếm trong tay chỉ còn lại chuôi.

Những đoạn kiếm còn vụn nát vương vãi khắp nơi. Hy Bình quay sang Lãnh Như Băng, trầm giọng: “Hãy giúp ta lau sạch máu trên mặt! Ta không muốn giết nó, chỉ vì nó cứ lao đến trên đầu. Ta đã toan thu đao về, nhưng nếu thu đao về ta cảm chắc cái chết. Ta không muốn giết người nhưng cũng không muốn bị người giết!”

Hy Bình nhấn mạnh câu cuối cùng. Đêm đen lại bao trùm tĩnh mịch.

Thi Trúc Sinh mặt tái mét, trần trần nhìn Hy Bình vẻ không thể tin nổi rồi đột nhiên lui lại khoát tay: “Rút!”

Cả lũ Địa Ngục Môn theo hướng ngựa chạy vừa nãy rút đi. Phút chốc con đường quanh co chỉ còn Hy Bình và Lãnh Như Băng hai người.

Lãnh Như Băng bỗng nhiên khuỵu xuống. Hy Bình hốt hoảng đưa tay đỡ nàng dậy, giật mình vì cảm giác đang ôm một cục băng. Hai hàm răng của Lãnh Như Băng đánh vào nhau lập cập, giọng run lên: “Ta... ta lạnh... lạnh lắm!”

Hy Bình theo thói quen ôm ghì Lãnh Như Băng vào lòng, đôi tay nàng cũng bắt giác ghì chặt cổ hắn. Cảm giác ấm áp khó tả lại bắt đầu truyền sang, Như Băng đã không thể cự tuyệt nữa.

Một tay Hy Bình vừa ôm vừa nâng Lãnh Như Băng, tay kia nắm chặt Liệt dương chân đao. Cho dù vất vả như vậy nhưng hắn không cảm thấy mệt mỏi, chỉ mong tìm một hang động nào đó lánh tạm, tới sáng lại đi.

Lò dò một lúc lâu, cuối cùng hần cũng tìm ra một hang động. Cửa động rộng chỉ chừng một thước, nhưng lại cao đến hơn ba thước. Vào trong mấy bước, lòng động mở ra rộng rãi, mặt đá bằng phẳng còn vương mấy mảnh vãi, xem ra thường xuyên có người đến trú ngụ. Hy Bình vui mừng thầm nhủ “Ta gặp may rồi!”

Hần đặt Lanh Như Băng nằm xuống rồi nói: “Ngủ đi, ngày mai sẽ ổn!”

Lanh Như Băng nghe lời nhắm nghiền hai mắt. Hy Bình tới cạnh cửa động ngồi xuống, tận tụy giữ tròn vai người bảo hộ.

Nhưng hần ngồi chưa ấm chỗ, Lanh Như Băng bên trong đã lại kêu lạnh. Tới gần hần mới thấy nàng đã mê man rồi. Lúc này không thể tìm đâu ra lửa, cũng chẳng có chăn màn gì. Nghĩ đi nghĩ lại hần chỉ nhớ ra phương pháp cổ xưa, dùng thân thể để sưởi ấm cho thân thể.

Nghĩ sao làm vậy, Hy Bình lập tức cởi tấm áo lạnh cồng trên mình Lanh Như Băng. Khi bộ ngực trắng muốt đầy đặn lộ ra, hần chút nữa không còn giữ được tự chủ. Hy Bình nuốt nước bọt ừng ực, cắn răng trấn áp dục hỏa, đoạn nằm xuống ôm chặt nàng vào lòng.

Hai tấm thân dính chặt lấy nhau như nam châm. Thiên dương chi khí của Hy Bình tự nhiên sôi lên, qua ngực Hy Bình truyền sang ngực Như Băng, ào ạt đổ vào cơ thể nàng. Không biết bao lâu, Lanh Như Băng chợt tỉnh lại.

Đầu tiên nàng cho Hy Bình một bạt tai, đoạn nắm tay đấm thành thịch vào ngực hần, tiếp đó giãy giụa hét lên: “Đồ thối tha! Ban nãy còn tốt như thế, bây giờ lại giở trò bỉ ổi!”

Lòng Hy Bình chợt chua chát vì cảm giác oan ức, chỉ nhếch mép cười: “Đừng động đậy có được không? Có cứ cứ động như vậy, khéo ta không tìm được lại bỉ ổi thật đấy!”

Lúc này Lanh Như Băng mới nhận ra cái “cửa nọ” giữa hai chân hần cứng như sắt đang thúc vào đùi. Nàng sợ đến rúm người, chỉ giương cặp mắt nhìn hần giận dữ. Hy Bình chợt khẽ vuốt ve tóc nàng, nhẹ giọng: “Ta xả thân vì nàng, còn dùng cả ngực sưởi ấm cho nàng, thế mà nàng lại bạt tai ta, còn wánh ta tối tăm mặt mũi. Nàng xem, nàng có vong ân bội nghĩa không?”

Lanh Như Băng nức nở: “Người nhân lúc người ta mê man lột hết xiêm áo, còn hèn hạ chiếm đoạt ta, lại còn... lại còn...”

Hy Bình cười: “Ta đâu có chiếm đoạt nàng, chính nàng đã chiếm đoạt ta đó! Bộ ngực này của ta chỉ Phượng Nhi có quyền chiếm hữu, bây giờ nàng đã được hưởng trọn vẹn. Lẽ nào nàng chưa thỏa mãn, hay là nàng còn đòi hỏi gì hơn?”

Lanh Như Băng như chợt quên tình cảnh hiện tại, nhìn găm vào Hy Bình: “Người cứ suốt ngày Phượng nhi Phượng nhi, rốt cuộc cô ta là ai?”

Hy Bình ngạc nhiên: “Hôm trước nàng nghe mà không thèm hỏi, sao bây giờ lại hỏi vậy?”

Lanh Như Băng nổi xung: “Trả lời ta mau!”

Hy Bình đắc ý: “Nàng là con gái Lôi tổng tiêu đầu, là vợ cả của ta. Nếu nàng đồng ý thì có thể làm vợ hai!”

Lanh Như Băng lập tức đẩy mạnh vào ngực Hy Bình, lạnh lùng: “Ai thèm làm vợ đồ thối tha nhà người? Buông ra!”

Hy Bình không ngờ nàng nói trở mặt là trở mặt ngay, tức giận gào lên: “Cấm không động đậy, nếu còn động đậy là ta chiếm đoạt luôn đấy!”

Lanh Như Băng bỗng nằm yên chúi đầu vào ngực Hy Bình, nước mắt tuôn rơi lã chã, không lâu sau nàng đã ngủ say.

Mí mắt Hy Bình cũng dần dần nặng trĩu.

15. Chương 14: Trăng Vắn Chưa Tròn

Thi Trúc Sinh không hề thoái lui. Con người gã chưa đạt mục đích thì chưa từ bỏ dã tâm, chưa phải lúc cùng đường, gã không thể để cho cơ hội ngàn vàng tuột mất. Chỉ cần còn có một chút hi vọng thì gã cũng cố níu kéo đến cùng.

Theo gã dự đoán, Lãnh Như Băng giỏi lắm cũng chỉ trụ được hai ngày, bởi thế trong hai ngày đó gã phải tìm cách bắt sống nàng.

Có điều, dùng võ bây giờ e không đắc sách. Tiểu tử quái dị kia đã một hơi đánh bại “Hợp thần nhất kích” của Tam Kiệt, chuyện mà cả Thi Trúc Sinh cũng khó lòng làm nổi. Dùng độc được cũng không ổn, năm thù hạ của ý trúng “Hàn băng chỉ” đang nằm rên la chờ chết. Tại sao lại là năm? Bởi đầu lĩnh Triệu Hoài vì trúng liền hai mũi Hàn băng chỉ đã mất mạng giữa đường, còn ba đứa nữa sau khi Thi Trúc Sinh từ chối cứu chữa đã rút dao tự tận.

Không phải Thi Trúc Sinh không thể cứu chúng, mà đúng như Lãnh Như Băng tiên liệu, gã không muốn phí công lực để cứu lũ tép riu. Những thứ không còn giá trị, tốt nhất là biến cho nhanh khỏi thế giới này!

Bắt đầu từ năm mười tám tuổi, Thi Trúc Sinh ôm mộng xưng bá võ lâm, khôi phục tiếng tăm của Địa Ngục Môn ngày trước. Gã không muốn giống cha mình, bình bình sống ngày này qua ngày khác đến hết đời, gã muốn võ lâm phải cung kính tung hô, Địa Ngục Môn của gã phải tránh được tiểu danh “Quý tộc mặt vận”. Thi Trúc Sinh không muốn dựa vào dòng dõi mà khoác lên thân mình cái tên “Võ lâm thất công tử”, gã muốn dựa vào thực lực chính mình để chinh phục võ lâm.

Cha gã đã bạc nhược không nên trò trống gì, còn Thi Trúc Sinh gã nhất định phải làm nên chuyện!

Thi Trúc Sinh có hơi coi thường cha mình, nhưng gã cũng không thể không khâm phục ông, bởi Thi Viễn đúng là gã si tình nhất trong thiên hạ. Ngay khi gặp Diệp Duyên Thuần mẹ gã ông đã bất chấp tất cả theo đuổi đến cùng, cho đến khi lấy được bà làm vợ.

Suốt cuộc đời, cha gã chỉ có một người đàn bà, chính vì mẹ gã mà cha gã đã không tu luyện Địa táng chi khí, bởi đó là thứ võ công rất không tốt đối với nữ nhân phối ngẫu. Cha gã không muốn làm tổn thương mẹ gã, cũng không muốn tìm kiếm thêm một người đàn bà thứ hai nào.

Khi Thi Trúc Sinh mười ba, mẹ gã qua đời, bằng ấy năm Thi Viễn không hề có ý định lấy vợ kế. Vì thế mà mặc dù coi thường, Thi Trúc Sinh cũng không thể không khâm phục cái si tình của cha mình.

Tuy nhiên còn mấy chuyện nữa gã lại không biết.

Khi Thi Viễn và Lạc Hùng tranh nhau Diệp Duyên Thuần, để có thể đánh bại Lạc Hùng, Thi Viễn đã bắt đầu tu luyện Địa táng chi khí, kết quả đã hại chết một người đàn bà khác, nhưng vì thế mà suốt đời Thi Viễn không động đến võ công nữa. Còn Lạc Hùng đang si mê Diệp Duyên Thuần, sau khi tình cờ gặp Mộng Tình Nguyệt Nữ lại quay sang theo đuổi Mộng Tình, vì vậy mà Diệp Duyên Thuần mới nhận lời lấy Thi Viễn.

Thi Trúc Sinh không hề phục cha, không muốn vì một người đàn bà mà vứt bỏ sự nghiệp bản thân. Gã là Thi Trúc Sinh, cháu đích tôn của Địa Táng Vương, niềm hi vọng cuối cùng của Địa Táng Môn, sứ mạng của gã là làm cho Địa Ngục Môn phát dương quang đại!

Bất Lãnh Như Băng, dùng nguyên âm của nàng bồi bổ âm công bản thân là hi vọng của gã. Nhưng tên khốn kiếp Hy Bình đã đứng chen vào giữa, gã lại không nghĩ ra được cách nào nên phải kiên nhẫn chờ, chờ đợi một cơ may nào đó.

Lúc này, trăng đã ngả về tây. Từ dưới chân núi chột vọng lên tiếng ngựa phi khi nhanh khi chậm, dần lại gần chỗ Thi Trúc Sinh ẩn nấp. Dưới ánh trăng sáng hiện ra hai con tuấn mã, trên lưng là hai thiếu niên nam nữ, nam trông làng nhàng, còn nữ thì vô cùng xấu xí.

Hai người cưỡi ngựa tới chỗ bọn Thi Trúc Sinh mai phục, không bao lâu đã đến ngay trước mặt chúng. Chợt thấy cỗ xe cháy giữa đường, cả hai nhìn nhau kinh hãi. Thiếu niên nhân nói bằng giọng non nớt: “Sư muội, ở đây vừa xảy ra chuyện gì thì phải?”

Cô nương xấu xí xua tay: “Chúng ta chớ bận tâm quá làm gì, tốt hơn hết là đi cho mau!”

Hai người đang định thúc ngựa đi qua thì bỗng nhiên mấy chục người hai bên đường ập tới. Thi Trúc Sinh hiện thân, nhìn hai người cười nham hiểm: “Hai vị vội vàng làm gì, ta có chuyện muốn thỉnh cầu giúp đỡ!”

Nói xong phát tay ra hiệu, lập tức mấy chục thuộc hạ tản ra vây chặt hai người. Đôi huynh muội cũng ngay tức thì rút kiếm chuẩn bị chiến đấu.

Chàng thiếu niên nghiêm giọng: “Chúng ta không cừu không oán, hà tất phải nhìn thấy máu chảy. Các người hãy tránh đường!”

Thi Trúc Sinh nhìn trắng rồi lại nhìn hai người, thản nhiên: “Trăng đêm nay sao mà đẹp thế! Ta không muốn đánh, chỉ nhờ hai người giúp một việc thôi. Bắt đầu nhé!”

Ba từ cuối là nói với thuộc hạ của gã. Bốn năm chục người ủa tới. Dưới ánh trăng, đao kiếm hoa lên loang loáng.

Võ công đôi huynh muội xem ra cũng không tồi, mấy chục tên Địa Ngục Môn một lúc vẫn không làm gì nổi, thậm chí còn bị thương đến bảy tám tên. Trận đấu diễn ra một lúc, bọn Thi Trúc Sinh tách được hai người ra, mỗi người bị cả mười mấy lâu la Địa Ngục Môn vây chặt, nhưng cả hai vẫn ngoan cường chiến đấu.

Lúc này Thi Trúc Sinh mới gạt đầu với Nhị Kiệt hai bên, hai tên liền bay vào vòng chiến cùng tấn công thiếu nữ.

Thêm hai cao thủ, không bao lâu thiếu nữ bắt đầu đuối sức, tay chân luống cuống. Thi Trúc Sinh nhân khi nàng không để ý bất ngờ nhập nội điểm huyết. Địa Kiệt giữ lấy cô nương đang chực ngã, Thi Trúc Sinh nhanh tay lấy ra một viên thuốc ấn vào miệng nàng.

Phía bên kia, chàng thanh niên đánh nhầu mấy đường kiếm rồi lao về phía sư muội, hét lớn: “Các người vừa cho sư muội ta uống thuốc gì?”

Địa Kiệt chặn đầu ngăn chàng ta lại. Thi Trúc Sinh cười đắc chí: “Chỉ là một viên thuốc thông thường thôi, nhưng hai canh giờ sau nếu không giải độc thì chưa chừng sẽ chết, mà chết rất khó coi đó.”

Gã ngừng giây lát rồi tiếp: “Nhà người nên ngừng tay đi, bằng không đừng trách sư muội nhà người tại sao lại chết!”

Thiếu niên chần chừ giây lát rồi nhét kiếm vào vỏ. Địa Kiệt đẩy cô nương xấu xí cho nàng. Thiếu niên đỡ sư muội, đoạn gơ tay toan giải huyết. Thi Trúc Sinh vội ngăn lại:

- Ấy chớ, tốt nhất cứ để nguyên sư muội người đẩy, mang cô ta đi thẳng về phía kia. Chừng hai dặm nữa có một hang động, trong động có một người có thể cứu được cô ta. Cố mà cầu xin hần ta, tạm biệt!

Lại một lần nữa Thi Trúc Sinh dẫn thuộc hạ biến mất trong đêm. Chàng thiếu niên lo lắng nhìn sư muội thở dốc, chàng không biết ban nãy bọn chúng đã cho sư muội uống gì, nhưng chắc chắn phải là thuốc độc.

Chàng bế sư muội lên, theo hướng Thi Trúc Sinh chỉ đi tới. Thân hình gầy gò như thế mà chàng bế một người chạy cứ như bay.

Đang ngủ chập chờn, chợt ngoài động có tiếng gọi, Hy Bình mở mắt thấy một thiếu niên gầy còm bế một cô nương đi đến. Hần bèn lay Lãnh Như Băng dậy.

Lãnh Như Băng nghe có người, vội vàng ngồi lên mặc lại xiêm áo. Hy Bình cứ để mình trần đi ra cửa động, hắt hàm: “Có chuyện gì vậy?”

Chàng thiếu niên sợ sệt: “Ta không phải là..... Người ta bảo ở đây có người có thể cứu được sư muội ta khỏi độc. Ta đến nhờ các vị giúp đỡ.”

Chàng nhìn nhanh vào động, đoán hai người này vừa ôm nhau nằm ngủ, quần áo còn vương vãi trên đất. Chắc chàng đã làm gián đoạn mộng Vu sơn nên người đàn ông kia đang có vẻ bức dọc.

Hy Bình vừa nghe đã khoát tay lia lịa: “Đi đi! Cái gì là thuốc giải độc? Ta đây không có!”

Chàng thiếu niên thất sắc: “Nhưng.....”

Lãnh Như Băng đã mặc xong xiêm áo, đi đến trước mặt đôi huynh muội, hỏi: “Chúng ta chẳng có thuốc giải độc nào cả, tiểu huynh đệ nghe ai nói vậy?”

Chàng thiếu niên kể lại toàn bộ sự việc, đoạn cầu khẩn: “Xin hai vị hãy nhón tay làm phước, không thì sư muội tôi chết mất!”

Lãnh Như Băng chau mày: “Tiểu huynh đệ có lửa không?”

Chàng thiếu niên đáp ngay: “Có!” Lãnh Như Băng liền phân phó: “Đặt cô ta xuống, đi tìm một ít củi khô vào đây nhóm lên, chúng ta cùng nhìn xem có cách gì không.”

Chàng thiếu niên lú lú làm theo, Lãnh Như Băng nói với Hy Bình: “Xem ra lại là thủ đoạn của Thi tiểu tử, hẳn muốn ngươi dùng máu giải độc cho cô ta. Mà tại sao hắn biết máu ngươi có thể giải độc?”

Hy Bình không để ý chuyện đó, chỉ hỏi một câu: “Nàng còn lạnh nữa không?”

Nếu Lãnh Như Băng còn lạnh, hẳn lại ôm nàng ngủ quách, việc gì phải quan tâm đến ai!

Lãnh Như Băng nghe câu hỏi, nghĩ đến chuyện vừa rồi lại điên tiết lên: “Không cần quan tâm đến ta!”

Hy Bình nhún vai: “Được thôi!” Đoạn đi đi lại lại mấy bước trước mặt Lãnh Như Băng rồi đứng ngay trước mặt nhìn găm vào nàng, trầm giọng: “Thật không cần ta quan tâm chứ hả?”

Lãnh Như Băng vênh mặt lên nhìn về phía cô gái xấu xí: “Kia có một nữ nhân đang cần ngươi quan tâm đấy, còn không bế cô ta vào, nhanh chân nhanh cẳng đi!”

Hy Bình cười cười: “Ta chỉ muốn bế nàng mà thôi!”

Lãnh Như Băng nổi cáu: “Đừng có mà mơ!”

Hy Bình còn muốn chọc tức Như Băng thêm nữa nhưng nhìn thấy nàng đã có vẻ tức giận thật sự nên hắn ngậm ngay miệng lại, kể ra biết dừng đúng lúc cũng là một cái tài của Hy Bình. Hắn đi lên mấy bước, cúi xuống nhắc cô nương kia đặt lên ổ cỏ trong góc động. Ánh sáng lờ mờ làm hắn không nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của cô ta, mà thực ra hắn cũng không muốn nhìn, nhan sắc Như Băng đã quá đủ cho Hy Bình rồi.

Ngoài đầu lại thấy Như Băng vẫn đứng ở cửa động, Hy Bình lại nổi máu chàm chọc, cười cười: “Ngoài đó gió to, cẩn thận không lại lên cơn lạnh đấy, không khéo ta phải cởi áo nàng trước mặt người khác thì gay!”

Lãnh Như Băng giật mình trừng mắt nhìn hắn nhưng không nổi cáu mà chỉ thở dài. Thực ra hắn có nói câu nào sai đâu, chỉ nghe mà phát tức thôi.

Trăng muốn tròn cũng phải đến rằm mới tròn được chứ!

Chàng thiếu niên ôm vào một bó cành khô, xếp trên nền đá, lấy hỏa tập nhóm lên. Lúc này hai bên mới nhìn rõ mặt nhau.

Lãnh Như Băng không che mặt, chàng thiếu niên nhìn nhan sắc của nàng mà không khỏi sững sờ, ngó sang khuôn mặt xấu tệ hại của Hy Bình chàng ta lại ngầy ra lần nữa. Cớ sao tuyệt thế giai nhân lại chịu cặp đôi với thằng cha ma chê quỷ hờn như vậy nhỉ?

Như Băng và Hy Bình cũng nhìn kỹ thiếu niên, chỉ là một khuôn mặt hết sức bình thường, thân thể thấp nhỏ, gầy đét như que củi.

Lãnh Như Băng quay sang cô gái đang nằm trên ổ cỏ mới thấy cô nàng quá ư xấu xí, khuôn mặt đỏ một cách bất thường, hơi thở hỗn hển, hai mắt như có lửa. Nàng giật mình thốt lên: “Không được, sư muội ngươi trúng dâm độc rồi!”

Thiếu nữ giả nam vội vã hỏi: “Thế nào là dâm độc?”

Lãnh Như Băng giải thích: “Dâm độc không phải là nan độc nhưng không thể giải nổi, cách duy nhất là phải giao hợp với người khác giới để độc tự trục xuất, bằng không sẽ vỡ hết kinh mạch mà chết.”

Hy Bình nghe thế liền vui vẻ đặt tay lên vai thiếu niên, nháy mắt: “Tốt đấy cậu nhóc, ngươi hãy cùng sư muội ân ái đi. Một công đôi việc, không chừng sư muội ngươi cảm ơn cứu mạng của ngươi, sau này còn nhờ ngươi nhiều nữa cho mà xem!”

Nói thế nhưng hấn lại nghĩ thầm, đồ con vẹt xấu xí thế kia, ai nhìn thấy hấn đều chạy ráo!

Thiếu niên ngồi thừ một lát rồi rít lên: “Không được!”

Hy Bình có chút ngẩn người, thằng nhóc này với con bé kia cùng huyết thống hay sao mà không được? Hay hấn muốn nhờ ta giúp một phen? Nghĩ đến đây, mồ hôi trên trán Hy Bình túa ra, bèn cố cười to: “Có gì mà không được? Người là đàn ông, cô ta là đàn bà. Cho dù sư muội người có là quý Dạ xoa người cũng không thể thấy chết mà không cứu, đúng không? Nào nhanh lên, phát động cái uy phong của thằng đàn ông đi, nếu cần thì ta sẽ ngồi cạnh cổ vũ!”

Thiếu niên nhân càn cưỡng lên: “Nhưng mà....”

Chàng ta cắn môi rồi đưa tay lên xoa mấy cái, dịch dung biến đi lộ ra một khuôn mặt nữ nhân. Hy Bình trở mắt nhìn, trời đất, thì ra là một mỹ nữ chứ đâu phải thiếu niên nam tử! Nhan sắc kia tuy không thể sánh với Như Băng nhưng cũng đủ khiến tâm thần Hy Bình ngây ngẩn:

- Trời ạ, sao không phải là cô nương trúng độc? Cô mà trúng độc, ta đây quyết xả thân cứu giúp. Còn cái của xấu như ma kia hả? Hi hi, chắc phải chọn người cao minh hơn ta rồi!

Thiếu nữ cố chịu đựng ánh mắt hau háu của Hy Bình, khấn khoản: “Cầu xin đại huynh cứu lấy sư muội ta! Ở đây chỉ có mỗi huynh là nam giới thôi, thật tình ta không muốn nhìn thấy sư muội bị huynh.... Nhưng sự thế đã đến nước này... chắc sư muội sẽ tha thứ cho ta. Ta cũng chẳng còn cách nào khác nữa.”

Hy Bình có chút cảm động nhưng vẫn cương quyết chối từ: “Không được đâu là không được đâu! Ta đã hơn bốn mươi tuổi, đi ngủ với con nít như cô ta thì không thể được. Nhanh nhanh bế sư muội của người đi tìm một thiếu niên khỏe mạnh, ta già hết con bà nó xí quách rồi!”

Cô gái xấu xí chợt hực lên rồi bắt đầu co giật. Người không hiểu gì cũng thấy nàng ta đã vào cơn nguy ngập. Lãnh Như Băng lắc đầu rồi nói nhanh: “Đợi tìm được đàn ông khác thì cô ta chết mất. Không việc gì phải giả bộ nữa, cứu người là trọng, máu dê của người đâu lấy ra đi!”

Hy Bình điên tiết lên, nói to: “Lãnh Như Băng, ta cứu mạng cô thế chưa đủ sao? Còn muốn hại ta thêm nữa hả?”

Lãnh Như Băng hờ hững: “Ai muốn làm hại người? Ta nói sao người không trích tay lấy ra chút máu? Chỉ có đồ bỉ ỉ nhà người là nghĩ xiên xẹo ra thôi!”

Hy Bình sáng ngay mắt lên: “Phải rồi, máu của ta có thể giải độc, sao ta lại quên nhỉ! Nào huynh đệ, à không cô nương, đưa kiếm cho ta!”

Hy Bình đón kiếm từ tay thiếu nữ sư tử nhưng lại trả kiếm ngay cho cô ta rồi chìa tay trái: “Tự làm lấy đi!”

Hấn vén tay áo lên, quay đi phía khác không nhìn. Thiếu nữ đón cây kiếm, do dự một lúc đoạn giờ kiếm cứa vào khuỷu tay Hy Bình, máu bắt đầu chảy.

Hy Bình nhắm mắt, vội dùng hai ngón tay vạch vết cứa cho rộng rồi hất hàm: “Mở miệng sư muội cô ra!”

Thiếu nữ sư tử làm theo lời Hy Bình. Hấn cho máu chảy vào miệng cô nàng sư muội, khi thấy đã đủ liền vội vàng buông tay. Thực ra chỉ người không biết gì như Hy Bình mới làm liều như vậy. Mới có mấy hôm hấn đã để mất máu tới hai lần, dù là cao thủ cũng có thể kiệt sức.

Hy Bình đắc ý nói với thiếu nữ sư tử: “Không việc gì phải lo, sư muội cô uống máu của ta chắc chắn ổn. Lúc nữa thôi cô ta sẽ từ đám nữ thác loạn trở thành tiết hạnh khả phong ngay!”

Lãnh Như Băng chợt lạnh lùng xen vào: “Chớ có vội mừng!” Hóa ra cô nàng sư muội lại lên cơn thổ đố, gần như đã mê man bất tỉnh.

Hy Bình không ngờ máu mình không giải được đám độc, đang hớn hờ trở thành thất vọng, từ thất vọng đâm ra tuyệt vọng, mặt nhẩn nhúm lại khổ sở. Thiếu nữ sư tử lại van vỉ với hấn: “Cầu xin đại huynh đây!”

Lãnh Như Băng hừm lên một tiếng: “Máu dê không đủ rồi, thêm cả thịt dê nữa mới cứu nổi!”

Hy Bình oan ức nói to: “Nàng nhìn thấy ta ân ái với nữ nhân khác mà không ghen à?”

Lãnh Như Băng lạnh nhạt: “Việc gì ta phải ghen!”

Hy Bình tiu nghỉu: “Cử tửng nàng yêu ta, hóa ra nhầm mất rồi!”

Lãnh Như Băng trừng mắt: “Người nghĩ người đáng yêu thế à?”

Thiếu nữ sư tử chột lên tiếng đồng tình với Như Băng, thành thật: “Đúng là đại huynh vừa xấu vừa già, nhưng đã đến nước này rồi, chị em tôi đành chấp nhận để huynh....”

Nàng chấp tay lạy hần như tế sống. Hy Bình liếc Lãnh Như Băng thấy nàng cứ tỉnh bơ, còn cô gái nằm dưới đất đã bắt đầu lên cơn co giật, không nhanh nhanh e khó lòng cứu nổi. Hần nghiến răng: “Thôi được! Có điều xong chuyện hãy bảo sư muội của cô buông tha ta. Cô có làm được như thế không?”

Thiếu nữ sư tử tràn trề nước mắt, gật đầu: “Đại huynh yên tâm, sư muội ta nhất định sẽ không quấy rầy huynh đâu!”

Lãnh Như Băng cười hờ hững: “Xem lại cái mặt mình đi, mặt như thế có ai bám mà lo!”

Hy Bình tức khí chỉ mặt Lãnh Như Băng: “Nàng...!”

Mới nói tới đó, nhìn vẻ sẵn sàng tiếp chiến của Như Băng, Hy Bình tức thời cầm bật. Hần đứng phắt dậy đi tới trước cửa động, thuận chân đá mấy cái vào vách đá, đoạn ngoái đầu nhìn Lãnh Như Băng cười hề hề: “Ta bắt đầu đây, chớ có mà ghen đấy!”

Lãnh Như Băng sầm mặt quay ngoắt đi. Hy Bình ngán ngẩm nhìn cô nàng sư muội trên mặt đất rồi nói với thiếu nữ sư tử: “Giải huyết đạo cho cô ta, tiện thể cởi cả váy áo ra!”

Thiếu nữ sư tử loay hoay cởi bỏ quần áo sư muội, vừa làm vừa sụt sùi khóc. Từng mảnh xiêm y nối tiếp nhau rơi xuống, Hy Bình cứ trợn mắt lên ngạc nhiên. Khuôn mặt cô gái xấu như Chung Vô Diệm nhưng thân hình và làn da thì mỹ miều tuyệt luân, trắng nõn nà đến lung linh huyền ảo. Mỗi một bộ phận trên thân thể nàng đều hoàn chỉnh đến mức khó tin, tiếc là khuôn mặt..... Làm thế nào được, tạo hoá thích trêu người mà!

Hy Bình lắc đầu rồi tự cởi quần áo, nghĩ thầm thôi mặc con bà nó, việc đã phải làm thì cứ thoải mái đi!

Thiếu nữ sư tử đã cởi hết váy áo sư muội, Hy Bình giục giã: “Giải huyết rồi ra canh chừng cửa động hộ ta!”

Thiếu nữ sư tử ngoái đầu nhìn lại, không khỏi giật bắn người, chỉ thấy một thân hình đàn ông lỏa lồ lù lù như núi ở phía sau lưng. Thân thể cường tráng của Hy Bình làm nàng tái mét vì sợ cho sư muội: “Cái... cái kia của huynh to như thế, sư muội ta liệu có chịu nổi không?”

Nàng không chịu nổi phải quay đầu đi, cả Lãnh Như Băng mới vừa nhìn thấy cũng phải thất kinh đến lạng người.

Đây không phải là lần đầu Như Băng nhìn nam nhân lỏa lồ. Hồ Điệp Phái không hề cấm kỵ nam nữ hoan hảo, chỉ cần hai bên thuận tình là được. Vì thế mà dù còn là xử nữ Như Băng đã không ít lần thấy thân thể nam nhân, dù cho mỗi lần nhìn đến nàng đều phát ớn. Thế nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy sợ hãi pha chút hứng thú. Nàng mà còn thế, chẳng trách Thất Cơ lại mê mẩn hần đến vậy.

Hy Bình thản nhiên lệnh cho thiếu nữ sư tử: “Nhìn đủ chưa? Nếu đủ rồi thì giải hết huyết đạo cho sư muội cô, nhanh nhanh kéo lão tử đây đổi ý! Còn nếu chưa đủ thì đợi lúc nữa nhìn thêm, ta không cấm đâu.”

Thiếu nữ sư tử ngượng chín mặt, gơ tay cách không giải huyết cho sư muội. Chưa kịp định thần nàng đã lại giật bắn lên, bởi cô sư muội xấu xí đã vùng dậy lao thẳng vào lòng Hy Bình.

Hy Bình bế thốc nàng ta lên, đặt trở lại trên ổ cỏ....

Công cuộc “giải độc” kéo dài đến hai canh giờ, cô nàng sư muội cuối cùng cũng buông hần ra, rã rời chìm vào giấc ngủ. Hy Bình chống tay rời khỏi thân thể nàng ta, mình đây mồ hôi, lửa dục vọng cũng lịm dần.

Phía xa xa bình minh dần ló rạng.

Lãnh Như Băng và thiếu nữ sư tử ngồi xếp bằng tròn ngoài cửa động toạ công. Nhìn sắc mặt là biết cả hai đều suốt đêm không ngủ, mà ngủ làm sao được!

Hy Bình mặc xong quần áo, quệt mồ hôi trán, đoạn nói với ra bên ngoài: “Vào được rồi đó! Ngồi suốt đêm vẫn chưa đủ sao?”

Hai cô nương đứng lên, vươn vai đỡ mỏi. Lãnh Như Băng lạnh lùng: “Các người cứ ối a như thế thì ai mà ngủ được!”

Thiếu nữ sư tử lao ngay đến chỗ sư muội, thấy hạ thân nàng loang lổ vết máu nhưng khuôn mặt đã trở lại bình thường, hơi thở cũng đều đặn thanh thản thì mới tạm yên lòng. Nàng gạt nước mắt lấy xiêm áo đắp cho sư muội, đoạn nằm xuống bên cạnh ngủ vùi.

Hy Bình lại gần Lãnh Như Băng, giang hai tay ôm chặt lấy nàng bắt chấp Như Băng ra sức giãy dựa đám đá. Hắn ôm Lãnh Như Băng đến nằm bên hai sư tử muội, ngang ngạnh: “Từ nay lúc ngủ ta sẽ ôm nàng, đến được Trường Xuân Đường mới thôi.”

Vùng vẫy mãi Lãnh Như Băng cũng mệt, cuối cùng đành chịu thua gối đầu lên ngực Hy Bình mà ngủ. Hy Bình cũng lơ mơ thiếp đi, thấy ngay ác mộng, một con quỷ mang khuôn mặt xấu xí của cô nàng sư muội cứ đuổi theo hắn mãi không rời.

Nơi xa xa cửa động là Thi Trúc Sinh và đồng bọn. Thấy trời đã sáng, Thiên Kiệt nói: “Thiếu chủ, hai đứa kia vào đã lâu rồi, chúng ta có nên đến gần xem thế nào không?”

Thi Trúc Sinh gạt đi: “Không cần! Cứ ngồi đây mà đợi, ta không tin là chúng không ra khỏi động.”

Thế là cả mấy chục tên cứ ngồi yên chờ Hy Bình đi ra. Nhưng Hy Bình và ba người kia lại vô tư ngủ mê mệt trong động. Thi Trúc Sinh biết chuyện đó mà không tức chết đi mới lạ.

16. Chương 15: Như Đã Từng Quen

Bốn người ngủ đến quên trời quên đất.

Giữa trưa, bỗng một tiếng thét khiến tất cả đều tỉnh giấc. Thì ra cô nương xấu xí dậy trước tiên, mở mắt thấy mình trần như nhộng nằm bên cạnh một gã đàn ông xa lạ mới thất kinh la ầm lên.

Lãnh Như Băng nhận ra mình đang rúc đầu vào ngực Hy Bình, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức tối liền giãy ra đứng dậy. Thiếu nữ xấu xí trên mình không một mảnh vải, toàn thân đau nhức đến mức không đứng nổi, chỉ nằm tại chỗ khóc thút thít.

Hy Bình lười nhác mở mắt, càu nhàu: “Vừa mới thoát chết đây, việc gì phải khóc!”

Thiếu nữ nhìn Hy Bình, đoán chắc hắn là thủ phạm nhưng giờ đây nàng một chút sức lực cũng không có, chỉ biết ôm mặt khóc rống. Tiếng khóc của nàng mới bi thảm làm sao!

Thiếu nữ sư tử đỡ sư muội ngồi thẳng lên, vừa mặc lại xiêm áo vừa cố an ủi nàng. Cô nương xấu xí nức nở bảo nàng không muốn sống nữa. Kể xấu xa kia đã chiếm đoạt nàng, chiếm mất cái trinh trắng của nàng, đoạn cầm kiếm toan tự vẫn. Thiếu nữ sư tử ngăn lại, giằng co một lúc rồi sư muội gục vào lòng sư tử khóc như mưa như gió.

Hy Bình cứ nói khơi khơi: “Nếu không có ta cứu độ thì cô đã thành trinh nữ địa ngục rồi. Khổ sở suốt hai canh giờ mới cứu được cô, thế mà cô trả ơn ta thế hả? Còn dám nói ta là đồ xấu xa!”

Cô nương xấu xí vừa ngớt khóc, nghe mấy lời ấy lại gào lên thống thiết rồi ngắt đi. Hy Bình thản nhiên: “Làm cô ta tỉnh lại, chúng ta còn phải lên đường!”

Thiếu nữ sư tử bất đắc dĩ đành lay gọi sư muội. Rốt cuộc cô nương xấu xí tỉnh lại nhưng vẫn tiếp tục khóc.

Hy Bình nghe tiếng khóc nữ nhân mà không chịu nổi, bèn đứng lên đi ra cửa động. Bỗng thấy cách không xa lộ nhô mấy chục người Địa Táng Môn. Thi Trúc Sinh cười đều giả, neho mắt nhìn hắn: “Quà ta tặng người đêm qua được chứ hả?”

Hy Bình vừa nghe đã nổi xung: “Cút ngay, đồ xỏ lá nhà người. Sư tử đẹp thế mà không hạ độc, lại đi hạ độc sư muội xấu như ma. Định lừa ta hả?”

Thi Trúc Sinh giang tay cười hà hà: “Lỗi quá lỗi quá, chỉ vì trời tối nhìn không rõ ta điểm bùa một người, không ngờ lại là người xấu hử? Rốt cuộc người có ngủ với người xấu đó không vậy?”

Hy Bình cười méo xệch: “Người thử đoán xem!”

Thi Trúc Sinh nhìn Hy Bình từ đầu đến chân, chau mày: “Đêm qua ta cho cô ta nuốt ‘Cực lạc tiêu hồn đan’, nếu trong ba canh giờ không giao hợp với người khác giới thì sẽ đứt hết kinh mạch mà chết. Ta biết người không sợ độc nhưng dám được lại không phải là độc được, chỉ có giao hợp mới cứu được cô ta. Nhưng nếu người giao hợp với cô ta thì độc tính trong Cực lạc tiêu hồn đan sẽ làm người thoát dương mất hết công lực. Người vẫn còn khời khời đứng đây, tức là đêm qua người thấy chết mà không cứu?”

Hy Bình cười cười: “Phải thế không vậy? Nhà người nghĩ ta thấy chết mà không cứu hử?”

Thi Trúc Sinh cũng cười khẩy: “Nhìn người có vẻ cường tráng đấy, nhưng khỏe đến đâu cũng không thể hành lạc được ba bốn canh giờ, trừ phi người là quái vật!”

Hy Bình gãi đầu gật gù: “Người nói đúng đấy!” Đoạn ngược mắt nhìn lên trời cao, chỉ thấy một con chim nhỏ vụt qua, bèn ơ hờ lẩm bẩm: “Nếu như ta không ra tay, liệu cô nàng còn sống đến bây giờ không?”

Thi Trúc Sinh đắc ý: “Nhất định không! Chắc là cô ta đã thành cái xác không hồn rồi.”

Đúng lúc ấy Lãnh Như Băng xuất hiện, thiếu nữ sư tử cũng dẫn sư muội của mình ra. Khuôn mặt Thi Trúc Sinh đang đắc ý bỗng dưng đông cứng lại, đoạn tái mét quay đầu nói với Nhị Kiệt: “Đi thôi!”

Cô nương xấu xí gào lên: “Đồ súc sinh, đứng lại nộp mạng cho ta!”

Đoạn vùng ra toan đuổi theo Thi Trúc Sinh, nhưng đã bị sư tử ngăn lại, khuyên bảo: “Phải bình tĩnh mới trả thù được, đợi gặp lại cha mẹ rồi chúng ta trả thù cũng chưa muộn!”

Hy Bình chêm vào: “Trả thù làm gì, hấn chỉ cho cô uống một viên ‘Cực lạc tiêu hồn đơn’ thôi mà. Hấn muốn hại ta chứ không phải hại cô đâu!”

Cô nương xấu xí nghe nói lại khóc lên ngắt xiu.

Thiên Kiệt nhìn Thi Trúc Sinh không nói không rằng cứ cúi đầu băng đi, lòng đầy thắc mắc mới lên tiếng hỏi: “Công tử, lẽ nào chúng ta bỏ cuộc?”

Thi Trúc Sinh thiếu não như con gà chọi bại trận: “Không bỏ cuộc thì còn làm gì? Cho dù hôm nay có bắt được Lãnh Như Băng thì cũng vô ích thôi!”

Địa Kiệt nhăn tít mày: “Vì sao vậy?”

Thi Trúc Sinh thở dài: “Người có thấy Lãnh Như Băng và con bé ấy thần sắc đã hoàn toàn bình thường không? Chắc chắn tiểu nữ ấy có trong người Cửu dương trọng thể, không cần giao hợp mà chỉ cần trao đổi âm dương với Lãnh tiên nhân là cả hai cùng khỏi bệnh. Ài, người tính không bằng trời tính rồi! Bây giờ cả lũ chúng nó đều khỏe mạnh, không rút đi thì còn biết làm gì? Chuyện đã đến nước này, hãy về Tổng đàn tính kế khác, rừng còn đó sợ gì thiếu củ!”

Gã cúi đầu đi không nói thêm gì nữa. Nói là về nhà suy tính kế khác nhưng võ công tuyệt thế đâu phải nói có là có. Địa táng chi khí đã tuyệt đường tu luyện vì không còn Địa táng hoàn, gã phải làm sao để xưng bá võ lâm đây?

Bỗng “ầm” một tiếng. Mẹ kiếp con bà nó! Gã không để ý bị một cành cây đâm vào giữa đầu, Thi Trúc Sinh tức tiết chỉ vào gốc cây gào to: “Cả mày cũng chống lại ta! Nhị Kiệt, mau bắt gộc nó lên!”

Hắn giẫm giẫm hai chân, tru tréo như bà già mất gà.

Thi Trúc Sinh thu quân tự lui, Hy Bình kỳ lạ nhưng không muốn đuổi theo, chỉ nói ngắn gọn: “Đi thôi!”

Thiếu nữ sư tử nhìn sư muội ngắt xiu trong lòng, ấp úng: “Thế còn....”

Hy Bình thở một hơi dài ngán ngẩm, ôm gọn cô nương xấu xí vắt lên vai: “Nào thì để ta vậy!”

Không hiểu sau thiếu nữ sư tử lại tỏ ra tươi tỉnh: “Thế thì ta dẫn đường, ngựa của chúng ta có lẽ vẫn ở chỗ cũ, ta nuôi chúng nó từ nhỏ nên chúng không bỏ đi đâu!”

Hy Bình và Lãnh Như Băng đi theo nàng ta, thiếu nữ xấu xí chột tỉnh lại, hai tay quờ quạng loạn xạ trên lưng Hy Bình gào đòi xuống đất. Nhưng khi hấn đặt nàng xuống thì nàng lại ngã lăn ra, Hy Bình buộc lại phải vác cô nàng lên, dọa nếu còn kêu thì hấn lột hết váy áo.

Một chiều này quả là linh nghiệm. Cô nương xấu xí nghe thể ngoan ngoãn nằm yên trên vai Hy Bình, có điều nước mắt cứ tràn trề chảy xuống.

Cả bọn đi tới chỗ đêm qua hai sư tử muội giao đầu với Địa Ngục Môn. Hai con ngựa quả nhiên vẫn còn đó, hai thiếu nữ cười chung một con, Lãnh Như Băng thì chết cũng không chung ngựa với Hy Bình. Cuối cùng hấn đành buộc nàng vào ngựa còn hấn thì dắt ngựa đi.

Hai con ngựa đi rất chậm vì phải cõng hai người trên lưng, phần nữa nếu mà chạy nhanh thì cô nương xấu xí lại hét toáng lên vì đau. Cũng may cả bốn cùng đem theo lương khô, cho dù không no nhưng cũng tạm qua được một ngày đường.

Mấy người bắt đầu hỏi han tên họ. Hai thiếu nữ, sư tử tên Minh Minh, sư muội gọi là Hiểu Hiểu. Hy Bình tự nhiên nổi hứng nói rằng mình là Hoàng Ngưu, còn đặt cho Lãnh Như Băng cái tên mỹ miều Băng Băng, Lãnh Như Băng cũng không phản đối.

Bọn họ đi suốt cả đêm, trưa ngày hôm sau đến được Hoàng Bì Trấn. Việc đầu tiên là tìm một quán ăn, sau đó mới đi tìm khách trạm.

Sư tử nhà kia ở chung một phòng. Lại như lần trước, Hy Bình bắt Lãnh Như Băng phải ở chung phòng. Tất thấy chúng nhân trong khách trạm đều lắc đầu thở dài: “Mỹ nhân chim sa cá lặn thế kia lại cặp với với thằng cha xấu như ma mút, đời chẳng có gì là công bằng cả!”

Vào đến trong phòng, việc trước nhất là ngủ lấy lại sức. Hy Bình trèo ngay lên giường, thấy “Băng Băng” ngổn gục đầu trên bàn mới hỏi: “Sao không lên giường mà ngủ?”

Lãnh Như Băng trở về với vẻ lạnh lùng cố hữu: “Người chiếm giường rồi thì ta nằm sao được?”

Hy Bình hề hề: “Thật vậy không? Ta lại thấy hôm trước nằm trong lòng ta nàng ngủ rất ngon!”

Lãnh Như Băng tức đến vằn mắt: “Người....”

Hy Bình nhảy khỏi giường đi về phía Lãnh Như Băng. Như Băng nghĩ hấn sẽ lại dùng sức bẻ nàng lên giường liền chau mày thủ thế. Nào ngờ đến bên nàng hấn chỉ nói nhẹ nhàng: “Đừng có như vậy, nàng đã không thích thì ta nằm dưới đất, hãy lên giường ngủ đi!”

Lãnh Như Băng chột cảm thấy chút hụt hẫng.

Vừa rồi trả treo với Hy Bình nhưng thật tâm không phải nàng định ngồi ngủ mà chỉ muốn Hy Bình bế nàng lên giường. Nếu Hy Bình bế nàng lên, nàng vẫn sẽ giẫy nhưng là giẫy để hấn ôm chặt hơn. Không hiểu vì sao nàng lại như vậy.

Nàng chẳng phải là người lạnh như băng đá đấy sao?

Phòng bên kia, hai sư tử muội cùng nằm một giường. Cô nương xấu xí Hiểu Hiểu vẫn khóc thút thít, hai ngày qua không biết nàng đã chảy bao nhiêu nước mắt. Minh Minh chỉ biết vỗ về an ủi: “Sư muội chớ thương tâm quá, khóc mãi thế là tự hủy hoại thân thể đó!”

Hiểu Hiểu liền khóc nức lên: “Mặc kệ muội, thân thể muội không còn lành lặn, muội cần gì đến nó nữa. Sao tử lại bảo người ấy cứu muội? Thà để muội chết quách đi còn hơn!”

Minh Minh thở dài: “Sư muội à, ta biết chuyện đó sẽ làm muội đau lòng. Nhưng nếu muội chết đi thì chúng ta càng đau lòng hơn, lẽ nào chúng ta lại bỏ mặc cha mẹ được?”

Hiểu Hiểu tẩm tức: “Thế nhưng sau này em còn gả được cho ai? Người kia vừa già vừa xấu vừa háo sắc, lại mang theo một cô nương đẹp như vậy. Thật không hiểu được vì sao cô ấy lại yêu được... hấn ta.”

Minh Minh lắc đầu: “Ta đã nhìn ra, cô nương đó không thích gì gã xấu xí kia đâu, chẳng qua là hấn tình nguyện làm cho cô ta điều gì đấy thôi!”

Hiểu Hiểu lại nức lên: “Thế tại sao họ suốt ngày ôm nhau, lại còn ngủ với nhau nữa.....?”

Minh Minh kinh hãi: “Sư muội à, em chớ có ghen!”

Hiếu Hiếu òa khóc, Minh Minh hốt hoảng xin lỗi: “Sư muội ngoan à, chớ có khóc nữa, ta không có ý gì đâu. Đúng là khuôn mặt anh ta xấu xí quá, nhưng đáng người lại vạm vỡ cường tráng, chẳng giống gì bốn mươi tuổi cả.”

Hiếu Hiếu chừng như nhớ lại, thắc mắc nhìn Minh Minh: “Tỉ à! Lúc muội và hắn ta..... Tỉ và cô ấy đều nhìn thấy cả?”

Minh Minh thở dài: “Chính tỉ cởi váy áo của muội ra mà. Sau khi giải huyết cho muội, tự muội xông về phía anh ta, lại còn cào cấu cắn xé đòi anh ta ân ái....”

Hiếu Hiếu gơ tay che mặt hét: “Đừng nói, đừng nói nữa!”

Minh Minh vẫn đều đều kể: “Trông muội lúc đó như là bao nhiêu cũng không đủ. Ta và Bằng Bằng tiểu thư không nhìn, chỉ nghe một lúc đã không chịu nổi, phải ra cửa động tọa thiền suốt đêm, thực tình thật là khó chịu. Muội bị trúng độc không nói làm gì, không hiểu sao anh ta cũng khỏe đến thế, vậy mà lúc đầu còn nói mình già cả hết xí quách rồi. Giá mà trẻ hơn một chút thì tỉ cũng khuyên muội chấp nhận đi.”

Hiếu Hiếu giãy lên: “Tỉ à, làm sao muội lại làm vợ đồ xấu xí háo sắc ấy được!”

Minh Minh thở dài: “Còn sao nữa, chẳng phải thực ra muội đã thành vợ anh ta đấy sao?”

Hiếu Hiếu vùng vằng: “Lão già ấy muội gọi bằng bố được rồi!”

Minh Minh lắc đầu: “Thế mới oan nghiệt! Được rồi, tỉ sẽ tìm cho muội một người trẻ tuổi, có điều muội phải kiên cường lên.”

Hiếu Hiếu chau mặt khổ sở: “Muội đã như thế này rồi, liệu có ai....”

Minh Minh xoay người ôm lấy hai vai sư muội: “Ngốc à, muội đẹp như thế, có gả đi một trăm lần vẫn còn gả tiếp được nữa, huống chi mới chỉ có một lần!”

Hóa ra cô sư muội xấu xí ấy lại là một mỹ nhân ư?

Hai tỉ muội ngủ một giấc cho đến chiều tối, sau khi ngủ dậy thế nào lại đem cơm canh đến phòng của Hy Bình và Lãnh Như Băng. Vừa ăn đôi mắt dăm lệ của Hiếu Hiếu vừa nhìn găm vào Hy Bình, không rõ là yêu hay ghét.

Cuối cùng Hy Bình cũng phải thấy nhột nhạt. Cái nhìn của cô gái có vẻ gì đó thật kỳ lạ, không ngọt ngào cũng không căm hận mà như oán trách hờn tủi thế nào. Cô nương xấu xí ấy sao lại có đôi mắt mê hồn đến thế? Nhớ tới thân hình nõn nà của nàng, lòng hắn đột nhiên nóng rực lên, nhưng miệng lại quát nạt: “Nhìn cái gì? Ăn đi!”

Hiếu Hiếu bị Hy Bình quát lại bắt đầu nước mắt giàn giụa. Đôi mắt của nàng dăm lệ nhỏ, đẹp đến không ngờ. Minh Minh hốt hoảng buông dưa an ủi. Lãnh Như Băng lại lạnh lùng: “Người đã cướp đi trinh tiết người ta rẽ rúng như thế, người ta nhìn một lúc cũng không được hả?”

Hy Bình nhè ra một miếng xương gà, lúng búng: “Nàng nghĩ ta thèm lắm à? Nếu không vì cứu cô ta thì dù có nhìn ta cũng cóc thèm!”

Hiếu Hiếu lại sụt sịt: “Người tàn nhẫn lắm! Ta đâu cần người cứu? Có sao người lại cứu ta? Người nói đi ta còn gả cho ai được nữa!”

Hy Bình giật mình, gấp miếng thịt gà cho vào miệng nhai một lúc mới lầm bầm: “Gả cho ai thì gả, chớ gả cho ta!”

Hiếu Hiếu lại khóc rống lên: “Ta thà chết cũng không lấy người, lão già thói tha xấu xí!”

Hy Bình buông ngay bát xuống, vừa vỗ tay vừa vui vẻ cười: “Có thể chứ! Nhớ đừng có quên đấy nhé, con gái ta lớn hơn người hai tuổi rồi đấy!”

Hiếu Hiếu không khóc nữa, chợt trừng mắt nhìn Hy Bình: “Thế thì tại sao người cứ ôm ấp Bằng tỉ mãi, lại còn ngủ chung giường nữa?”

Cả ba người há hốc mồm quên cả nhai. Hy Bình suýt nữa ho cả cơm ra bàn, đoạn đặt bát ôm bụng cười sặc sụa: “Ồi giờ, hóa ra là cô ghen, bà cố nội ơi!”

Mặt Minh Minh đỏ dừ vì xấu hổ. Hiểu Hiểu vẫn âm ỉ nói: “Cho dù người có già có xấu thì vẫn là người đầu tiên, ta không yêu người thì sẽ căm hận người. Ta nhất định sẽ bảo nhị ca đánh cho người một trận, đồ độc ác!”

Hy Bình lắc đầu tiếp tục và cơm, đoạn nói khơi khơi: “Gọi ai đến đánh cũng được, ta chấp hết. Có điều nhanh nhanh biến khỏi mắt ta! Minh Minh, cô đã hứa không để sư muội quấy nhiễu ta, thế thì ngày mai hãy dẫn em cô đi đi. Ta sợ sư muội của cô đến lúc nghĩ quần lại nặng nề đòi lấy lão già xấu xí này thì ta toi đời.”

Lãnh Như Băng bỗng lên tiếng: “Thôi nào ăn cơm đi, đừng đòi co nữa!”

Hai chị em ăn xong về phòng, Minh Minh băn khoăn: “Sư muội, thật sư muội định bảo nhị sư huynh đánh anh ta một trận?”

Hiểu Hiểu âm ỉ: “Muội cũng không biết, thật là tức chết đi được! Đã cướp đi đời con gái của muội lại còn dám chê muội nữa. Cứ nhìn thấy cái mặt nhơn nhơn của lão ta là em phát điên lên rồi. Bực quá đi mất.....”

Minh Minh khuyên giải: “Sư muội à, bực tức thì cũng được cái gì nào?”

Hiểu Hiểu chột lu loa: “Muội chỉ hận không cắn cho hắn được mấy cái!”

Minh Minh đỡ khóc đỡ cười, chỉ còn biết lắc đầu: “Ồi chao!”

Hiểu Hiểu vẫn chưa chịu thôi: “Sư tỉ, muội phải làm thế nào đây?”

Minh Minh thở dài: “Về đến sơn trang hãy nói, nôn nóng lúc này cũng được ích gì?”

Hiểu Hiểu bỗng hỏi: “Sau này nếu không tìm thấy hắn thì sao?”

Minh Minh chột dạ: “Muội còn định tìm anh ta? Người ta đã không đến quấy thì muội nên cảm ơn trời đất mới phải chứ? Muội mới mười bảy lại xinh đẹp như thế, còn thiếu gì cơ hội? Anh ta đã bốn mươi tuổi rồi đó!

Hiểu Hiểu trầm ngâm ngồi thờ ra. Minh Minh lại nói: “Chúng ta cũng phải nhanh nhanh rời đi. Nếu anh ta biết muội đẹp thế nào thì đồ quỷ háo sắc ấy không buông tha cho muội đâu!”

Hiểu Hiểu bỗng nghĩ ra điều gì đó, trầm giọng: “Sư tỉ à, liệu hắn cũng có dễ dàng ra đi không?”

Minh Minh thở dài: “Tỉ cũng ngờ là như vậy, nhưng cũng không biết làm gì hơn nữa!”

Hiểu Hiểu nói như tự sự: “Muội quan sát kỹ rồi, hắn không tuyệt tình như vẻ ngoài đâu. À này tỉ, muội dần nhớ lại được rồi, khi... cùng hắn ta muội thấy rất quen thuộc, có phải trước đây muội đã biết hắn nhưng không nhớ rõ là đã gặp ở nơi nào phải không?”

Minh Minh dỗ dành: “Hay là kiếp trước em và anh ta đã là vợ chồng? Khi muội chỉ hành động theo bản năng, cảm giác sau khi tỉnh lại ắt sẽ mông lung quen biết, có điều gì là kỳ quái đâu? Nghe lời tỉ đi, ngày mai hãy trở về sơn trang, nếu như muội không có cách nào quên hắn thì chúng ta sẽ tới Trường Xuân Đường. Từ chỗ chúng ta đến đó cũng chỉ bảy tám ngày mà thôi. Bây giờ thì ngủ đi, đừng nghĩ lung tung nữa. Trước đây muội có điệu bộ như thế này đâu. Nào.....

17. Chương 16: Ôm Nàng Vào Mộng

Lãnh Như Băng ngồi bên mép giường, Hy Bình đi đi lại lại trước mặt nàng vẻ bức bối. Một lúc như không chịu được nữa, hắn gọi: “Băng Băng à.....”

Lãnh Như Băng cắt ngang: “Chớ gọi ta là Băng Băng, nghe khó lọt tai lắm!”

Hy Bình nhìn nàng dò hỏi: “Nàng nói xem Thi Trúc Sinh có còn dùng cái cách ác độc đấy không?”

Lãnh Như Băng không hiểu ý hắn, hỏi lại: “Cách gì?”

Hy Bình áp ứng: “Tức là cái cách..... dùng một người, à không, dùng đến mấy nữ nhân xấu xí để làm một mối ta.....”

Lãnh Như Băng bĩu môi: “Đồ chết tiệt nhà ngươi chẳng phải muốn thế hay sao?”

Hy Bình gãi đầu cười hề hề: “Điều đó thì có gì đâu, chỉ bức hấn ta tìm toàn người xấu. Giá mà mỗi cô đều đẹp như nàng thì dù mười người hay hai mươi người ta cũng vui vẻ chữa hết!”

Lãnh Như Băng không thèm chấp lời nói rác tai đó, ngã xuống giường quay mặt vào trong gối. Hy Bình ngấm sau lưng nàng một lúc rồi bò tới ghé sát tai nàng hỏi: “Băng Băng à, nàng còn lạnh không?”

Lãnh Như Băng nhột nhạt bên tai mới xích vào trong quất nhỏ: “Chớ nói vào tai ta!”

Hy Bình tiu nghỉu rời khỏi giường, đi lại trong phòng mấy vòng rồi cố nằm xuống nền nhà.

Đến nửa đêm, người Lãnh Như Băng lại bắt đầu lạnh toát. Nàng cố gắng chịu đựng, nhắm mắt Hy Bình ngủ say trên sàn nhà mà hoàn toàn không hiểu gã trai này được nặn bằng gì.

Lần thứ nhất ở Quần Phương Lâu, hấn ta chẳng khác đứa trẻ vô lại, làm loạn cả lầu bằng giọng hát khê nong khê nặc của mình. Hồ Điệp Thất Cơ nói hấn là đại cao thủ trong phòng the, quả thực hấn khỏe đến mức chỉ trong nháy mắt đã đánh bại Địa Kiệt.

Lần thứ hai khi hấn hộ tống nàng, Băng Băng đã nghĩ hóa ra hấn chẳng biết chút võ nghệ. Đang khi tuyệt vọng thì hấn lại đánh bại Tam Kiệt hợp công trong nháy mắt. Lần này thì không phải chỉ dùng sức nữa mà rõ ràng là một đạo pháp tinh diệu tuyệt luân. Đạo pháp ấy ở đâu ra vậy?

Một điều làm nàng không hiểu nữa là hễ khi người nàng tiếp xúc với người hấn thì lãnh khí trong kinh mạch nàng tuyệt nhiên không còn phát tác. Thi Trúc Sinh đã nói chỉ có ai tu luyện Địa táng chi khí hoặc giao hợp với người mang Cửu dương trọng thể thì mới thoát khỏi lãnh khí chí âm của Địa táng hoàn. Vậy làm sao nàng chỉ có ôm ấp với hấn mà đã giải được độc tố trong cơ thể?

Hấn ta, đồ thói tha ấy, rốt cục là người như thế nào? Có lẽ chỉ có hỏi thẳng hấn mới biết mà thôi. Nhưng nhìn dáng vẻ hấn nàng đoán, có lẽ chính hấn cũng không biết được hấn là thế nào, bởi lúc nào hấn cũng ngốc nghếch đến đáng ghét, chỉ thỉnh thoảng hấn lại khiến người ta động lòng.

Phải rồi, động lòng! Bản thân ta có vì hấn mà rung động con tim không? Đương nhiên là không rồi!

Lãnh Như Băng vừa suy nghĩ vừa dần chìm vào giấc ngủ. Sáng ra, nàng vừa tỉnh giấc thì hai tỉ muội nhà kia đã gõ cửa.

Nhìn thấy Hy Bình ngủ trên sàn nhà, Hiểu Hiểu reo to như cụ Kha Luân Bố tìm ra châu Mỹ: “A, lão đầu bò ngủ trên sàn nhà, lão.....”

Đột nhiên Hy Bình giương đôi mắt lên, Hiểu Hiểu sợ hãi im bặt. Hấn ngồi dậy áp thân hình to cao lực lưỡng về phía Hiểu Hiểu, nói lớn: “Ta ngủ trên nền nhà thì người vui vẻ lắm sao?”

Hiểu Hiểu sợ đến run lên nhưng không hiểu sao lại cúi đầu nói một câu: “Có một chút!” Liên sau đó nàng len lén ngẩng đầu, đôi mắt nào nùng nhìn Hy Bình không chớp.

Cả ba người kia không hiểu vì sao Hiểu Hiểu lại thẳng thắn đến như vậy. Tại sao nàng lại vui vẻ khi phát hiện Hy Bình không ngủ cùng với Như Băng? Minh Minh lắc đầu nghĩ thầm, sư muội của nàng đúng là đã yêu con người xấu xí này rồi.

Hiểu Hiểu chột nững nịu: “Ta sắp đi rồi, ngươi có thể làm cho ta một việc không?”

Hy Bình nhắm mắt cô nương xấu xí đang tròn mắt đón chờ câu trả lời của hấn. Lòng le lói chút thương cảm, hấn gật đặt đầu.

Hiểu Hiểu xem ra vô cùng vui sướng, đến mức nói thật thản nhiên: “Ta muốn ngươi hôn..... hôn ta!”

Hy Bình lập tức hồi hận, trợn mắt: “Không được, việc này ta không đồng ý!”

Ngừng một lát, hấn cầu nhàu: “Bà cố nội à, ta còn chưa súc miệng!”

Lãnh Như Băng thấy Hy Bình nuốt lời thì có chút bực mình. Kể thoĩ tha kia việc gì cũng dám làm, vậy mà lại khăng khăng hắt hủi con gái người ta như vậy! Hai sư tử muội thì khỏi phải nói, chỉ nhìn Hy Bình đầy oán giận. Minh Minh kéo ta Hiểu Hiểu: “Sư muội đừng khóc, loại người này không đáng để muội khóc!”

Đúng lúc Hiểu Hiểu quay người định chạy đi, bàn tay hộ pháp của Hy Bình chợt níu nàng lại, ôm vào lòng hôn thắm thiết.

Lãnh Như Băng nhìn hai tử muội ra đi, chợt hỏi Hy Bình: “Người không hối hận đấy chứ?”

Hy Bình chỉ thở phào một hơi nhẹ nhõm: “Hối hận cái gì? May mà thoát nạn!”

Lãnh Như Băng cười cười: “Quên nói với người, Hiểu Hiểu cũng là mỹ nhân, ít nhất không kém sư tử cô ta đâu.”

Hy Bình ngạc nhiên: “Sao nàng biết được?”

Lãnh Như Băng thản nhiên: “Ngay từ đầu ta đã chắc Hiểu Hiểu là một mỹ nhân. Con gái mà có thân thể và làn da như vậy, tuyệt đối không thể xấu được!”

Hy Bình vò đầu bứt tai, bỗng nhiên nhảy chồm ra cửa như muốn đuổi theo hai tử muội, nghĩ thế nào lại quay về, tiu nghỉu: “Vậy cơ sao nàng không nói sớm?”

Lãnh Như Băng cười nhạt: “Hối hận rồi hả?”

Hy Bình chợt cười hì hì: “Hình như nàng đang ghen? Đúng rồi, nàng không nói ra là muốn ta đuổi họ đi, cho nàng độc chiếm ta!”

Lãnh Như Băng tức giận: “Không phí lời với người. Đi mua cỗ xe ngựa khác, tiếp tục làm phu xe đi!”

Đêm xuống, Hy Bình và Lãnh Như Băng vẫn chung một phòng, kẻ trên giường, người dưới đất. Nửa đêm tỉnh giấc vì tiếng kêu lạnh, hần bật dậy nhìn, toàn thân Như Băng đang co rúm lại run rẩy.

Hy Bình vội vàng cởi áo, lật chăn lột hết xiêm y nửa trên của nàng, đoạn ôm chặt nàng vào lòng, trùm kín chăn ngủ tiếp.

Không rõ đã qua bao lâu, Lãnh Như Băng chợt giật dựa làm hần tỉnh giấc. Hy Bình mở mắt thấy nàng đang cố vùng vẫy thoát khỏi hần. Thấy vậy hần lại càng ôm chặt hơn, vờ lên giọng trách: “Không muốn để ta ngủ yên được hay sao?”

Lãnh Như Băng bị kiềm chặt trong đôi cánh tay cứng như sắt, bộ ngực trắng tròn dính chặt lên lồng ngực rắn chắc của Hy Bình. Nàng phần nộ đấm thình thịch lên người hần: “Thả ta ra, đồ thoĩ tha. Lợi dụng khi người ta ngủ làm chuyện bỉ ổi!”

Hy Bình bị Lãnh Như Băng đấm tới tấp, không nhẹ mà cũng không mạnh. Hần nhăn mặt cho qua, chỉ cười hề hề: “Băng Băng à, cho dù nàng nghĩ thế nào thì ta cũng không thể buông nàng ra được. À còn điều này, ôm nàng ngủ trên giường hóa ra thú vị hơn một mình ngủ trên sàn nhà nhiều. Ta đã quyết định rồi, từ bây giờ cho đến Trường Xuân Đường ta đều phải ôm nàng ngủ.”

Lãnh Như Băng đấm một lúc thấm mệt, chùng người xuống thở hổn hển, mỗi lần như thế đôi mắt của nàng lại nhỏ lệ xuống ướt khuôn ngực hần. Hy Bình ngạc nhiên, không ngờ Lãnh Như Băng lại cũng như Hiểu Hiểu, lúc không làm được gì là sẵn sàng thút thít mãi không thôi!

Như Băng chợt cọ cọ hai má lên trên ngực Hy Bình như đang dùng ngực hần để lau nước mắt. Hy Bình cảm thấy tức cười, lật người đè nàng xuống dưới. Lãnh Như Băng thất sắc hét lớn: “Người làm gì vậy?”

Hy Bình chợt muốn trêu nàng, bèn mỉm nụ cười dọa nạt: “Nàng nói thử xem?”

Lãnh Như Băng hoảng hốt giật dựa: “Đồ thoĩ tha, người dám? Ta sẽ.... ta sẽ....”

Hy Bình buông một tay ôm, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt Như Băng, cúi đầu hôn lên đôi mắt đầm lệ, dịu dàng: “Đừng sợ, ta không bao giờ làm hại nàng đâu! Chỉ vì thấy nàng bị lạnh nên ta không chịu nổi. Trước khi nàng khỏi ta sẽ đều ôm nàng ngủ, đến lúc nàng khỏi lại tỉnh tiếp, được không?”

Nói rồi lật người ôm chặt Như Băng vào lòng. Lãnh Như Băng không phản kháng mà chợt nói như ra lệnh: “Ngủ như thế ta không quen được. Ta không muốn người ôm ta ngủ mà ta sẽ ôm người ngủ, buông ta ra!”

Hy Bình ngẩn người ngạc nhiên, nhưng đây là lệnh của nàng nên hắn chỉ còn cách tuân theo. Lãnh Như Băng tuột khỏi tay Hy Bình, trèo sang nằm phía bên kia, cả tay lẫn chân đều gác lên người hắn, đoạn ghé vào tai hắn thì thầm: “Thế này dễ chịu hơn nhiều!”

Tay phải Hy Bình không nhịn được, bắt đầu khe khẽ sờ lên ngực nàng, hỏi nhỏ: “Băng Băng à, thế này có dễ chịu không?”

Băng Băng hứ lên một tiếng, gạt phắt bàn tay ma quỷ, dằn dỗi: “Cấm người đụng đến chỗ đó của ta!”

Hy Bình biết rõ nhưng vẫn cố hỏi lại: “Chỗ đó là chỗ nào vậy?”

Lãnh Như Băng thở dài: “Người nói là không xâm phạm ta cơ mà?”

Hy Bình vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, láu lỉnh: “Hay là nàng hãy xâm phạm ta đi!”

Lãnh Như Băng trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Có phải là lúc nào người cũng muốn chiếm đoạt ta không?”

Hy Bình nghe giọng nói biết rằng không thể lung lạc được nàng. Bỗng nhiên hắn không chế được dục vọng bản thân, chỉ nghiêm túc nói: “Ta biết nàng không thích ngủ cùng ta, nhưng không như thế thì nàng lại phải chịu giá lạnh. Nhiệm vụ của ta bây giờ là bảo vệ nàng, vì thế nàng hãy yên tâm. Ta sẽ cố chịu đựng, cho dù có chảy máu mũi cũng sẽ không làm gì nàng, cùng lắm thì chỉ tiện tay sờ một chút chút, hôn một chút chút, nàng không phản đối chứ?”

Không thấy Lãnh Như Băng trả lời, hóa ra nàng đã thiếp đi. Hy Bình không tài nào hiểu nổi người con gái này, vừa vùng vẫy chữm mắng hắn hết nước hết cái, thế mà nói chưa hết lời nàng đã ngủ say.

Tuy nhiên, chỉ cần nàng cho hắn nằm cạnh, lòng Hy Bình cũng đã ngọt ngào lắm rồi.

Hắn biết hắn đã yêu nàng. Nhưng nàng có yêu hắn như hắn yêu nàng không?

Từ đó về sau, ban ngày Hy Bình làm phu xe, ban đêm làm cái gối ôm cho Như Băng ngủ.

Sau khi đã thỏa thuận xong với Hy Bình, Lãnh Như Băng như biến thành người khác, hay nói đúng hơn, nàng như không coi hắn là người nữa. Có lúc nàng ôm Hy Bình ngủ một mạch đến sáng, có lúc lại bò lên người hắn nằm ngủ, cũng có nàng kẹp cứng hông Hy Bình khiến hắn suýt tắc thở. Ngay cả đôi tay ngọc ngà sau khi ngủ rồi vẫn không yên phận, có lúc luồn vào ngực áo Hy Bình vuốt ve, thậm chí có lúc chọc cả vào giữa hai chân hắn. Vì bị lãnh khí công phạt nên Lãnh Như Băng rất hay mơ, trong mơ nàng dùng tay dấm dấm, đá vào cẳng chân, miệng cắn lung tung trên đầu trên cổ hắn. Hy Bình tuy không chảy máu mũi nhưng bị kích thích đến mức phải đánh thức nàng dậy, bảo nàng sang ngủ một bên. Vậy mà Lãnh Như Băng không nghe, nói rằng ôm hắn đã thành thói quen, không ôm thì không ngủ được.

Hy Bình hết cách bèn uy hiếp Lãnh Như Băng, dọa nàng còn làm như vậy thì hắn sẽ không chịu nổi mà buộc phải xâm phạm nàng. Lãnh Như Băng dọa ngược lại, bảo nếu hắn xâm phạm nàng thì nàng sẽ không thêm xóa dịch dung cho hắn. Không còn cách nào khác, Hy Bình đành phải đợi Như Băng ngủ say rồi mới khe khẽ đẩy nàng ra, nằm xuống sàn nhà lấy cái lạnh dẹp đi những ham muốn rạo rực.

Nhưng chưa ngủ được bao lâu thì chiếc gối trên giường đã bay tới trúng vào giữa mặt. Hy Bình mở mắt thấy Lãnh Như Băng đang ôm chần nhìn hắn tức tối. Hắn chỉ còn biết tiu nghỉu đứng lên, nhặt chiếc gối quay trở lại giường.

Như Băng ngay lập tức lại quần chặt ấy hắn. Hy Bình hắng giọng: “Băng Băng à, nàng còn làm như thế ta sẽ...” Và cũng như những lần trước, Hy Bình còn chưa kịp nói hắn sẽ làm gì thì Như Băng đã ngủ say như chết.

Cứ như vậy, đêm nào Hy Bình cũng mất ngủ, chỉ còn cách ban ngày vừa đánh xe vừa tranh thủ gà gặt bù lại. Hoa thơm nhưng khó ngủ, thật không ai biết hắn khổ đến mức nào!

Thời gian một tháng cũng qua đi, họ đã đến Trường Xuân đường. Hy Bình thở một hơi dài sáng khoái: “Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, từ mai ta sẽ ngủ thoải mái. Nàng có ôm ta ngủ hay không cũng mặc xác!”

18. Chương 17: Ma Quỷ Thiên Sứ

Trường Xuân Đường, trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, là một trong đương kim võ lâm tứ đại thế gia, ba nhà còn lại lần lượt là Thần Dao Môn, Thiên Phong Bảo, Bích Lục Kiếm Trang.

Người sáng lập của tứ đại võ lâm thế gia là đồng môn sư huynh đệ. Trong mắt của người võ lâm, bốn nhà là một thể; trên thực tế, bốn nhà rất ít khi qua lại, trừ khi có sự tình đặc biệt phát sinh, nếu không bốn nhà là người nhìn ta, ta nhìn người, đôi bên nhìn một chút có lạ gì?

Trong bốn nhà có một truyền thống ước định: mỗi 20 năm, trong đám trẻ tuổi của võ lâm tứ đại thế gia tiến hành một lần tỉ võ thi đấu.

Người chiến thắng trở thành thống soái chân chính của tứ đại gia tộc, trong 20 năm sau, lãnh đạo tứ đại võ lâm thế gia.

Tứ đại võ lâm thế gia phân bố đông tây nam bắc 4 phương, đông cho Trường Xuân Đường, nam cho Bích Lục Kiếm Trang, tây cho Thiên Phong Bảo, bắc cho Thần Dao Môn.

Trong bốn nhà, chỉ cần bất kì một nhà nào có chuyện phát sinh, ba nhà còn lại đều có thể toàn lực giúp đỡ, nhưng nếu bình an vô sự, gặp nhau giữa các nhà vẫn còn có thể nói câu, “Chào, huynh đệ, người ở đâu rồi?”, thực sự người trong nhà không nhận biết nhà mình.

Trường Xuân Đường tuy là tứ đại võ lâm thế gia, nhưng nhân sĩ trong phái lại đều là võ công bình bình. Song, thanh danh trên giang hồ so với ba nhà kia cộng lại còn vang dội hơn, tất cả là vi y thuật của Trường Xuân Đường nổi tiếng thiên hạ, bất luận là người xấu hay người tốt, chỉ cần là bệnh nhân đưa tiền ra, bọn họ đều chữa trị.

Với lại, chỉ cần người không phải chết, bọn họ đều có thể đem người cứu sống lại. Đương nhiên, nếu người phải vào quan tài, bọn họ cũng có thể đồng tình nói: “Ai, người quay về chuẩn bị hậu sự đi!”

Cho nên, người của hắc bạch lưỡng đạo đều đối với Trường Xuân Đường rất là tôn kính, trước đến giờ không động tới bọn họ, bởi vì sợ sau khi động tới bọn họ, sau này nếu bản thân bị người chém, không có người thay mình tu bổ - - làm người dù sao cũng phải vì bản thân lưu lại hậu lộ phải không?

Do đó, Trường Xuân Đường tuy là võ công bình bình, vài chục năm trở lại đây, lại cũng yên ổn đứng ở giang hồ, thanh danh truyền xa, tài nguyên ào ào, phú túc thiên hạ.

Hôm nay, Hy Bình lái xe ngựa dừng trước cửa lớn của Trường Xuân Đường, xuống xe kêu người giữ cửa thông báo một tiếng, người giữ cửa đó lại nói chủ nhân của bọn chúng vừa mới đi xa, để hẩn qua đoạn thời gian lại tới, hoãn giả đến phân điểm của Trường Xuân Đường chữa trị.

Hy Bình nghĩ thầm, có chuyện trùng hợp thế này sao, ta hôm nay tới, người hôm qua đi? Đây không phải rõ ràng kể qua quýt hẩn ư?

Hẩn lại không giống như những người trong giang hồ khác đối với Trường Xuân Đường tôn kính, hai tay kéo lấy cửa cổ áo của tên giữ cửa, cảm hẩn nâng lên, nói: “Người đi thông báo hay không? Dám nói chữ “không”, ta sẽ đem người ném lên trên đường lớn!”

Tên giữ cửa lia lịa gạt đầu, để Hy Bình thả hẩn xuống, liền giống như con chuột trốn vào bên trong.

Hy Bình quay đầu nhìn thấy có nhiều người đang vây quanh xem, như hung thần ác sát quát lên: “Nhìn cái gì! Chưa thấy qua người khác đặng môn cầu y sao?”

Bộ dạng đó của hẩn cũng gọi “cầu y” sao? Thái quá rồi!

Hy Bình chạy đến trước xe ngựa, biến thành ôn nhu, nói: “Băng Băng, có thể xuống xe rồi!”

Lãnh Như Băng từ trên xe ngựa bước xuống, người bên ngoài đều sững sờ. Thiếu nữ mỹ lệ thế này làm thế nào có thể cùng một nam nhân vừa già vừa xấu không nói đạo lí chung với nhau chứ?

Khi bọn họ lần nữa đi tới cửa, bên trong truyền lại một tiếng yêu kiều quát lên: “Ai ở bên ngoài ngang ngược đó?”

Một thiếu nữ xinh đẹp 17 18 tuổi cùng một thiếu niên tuấn tú 16 17 tuổi từ bên trong vôi vàng đi ra, khi nhìn thấy một trung niên nhân xấu xí cùng một nữ tử mỹ diễm gần như thiên tiên, bọn họ cũng không nhận được ngăn ra.

Thiếu nữ hướng về Hy Bình giận dữ trách mắng: “Có phải người ở đây giở thói ngang ngược không (tát dĩa)?”

Hy Bình cười có chút ám muội nhìn khuôn mặt hình trái trứng mỹ lệ mang theo một chút ngạo khí lại có vài phần ngây thơ của nàng ta, nói: “Vẩy muối (tát diêm)? Không có, không có, ta không phải tới đây vẩy muối, ta là tới đây cầu y, xin hỏi muối là ai, tiểu cô nương mỹ lệ?”

Thiếu nữ đối với ngôn ngữ khinh bạc của hắn khinh thường ngoảnh đi, nói: “Đa nương của ta ra ngoài, các người sau này lại tới!”

Hy Bình nói: “Không tốt, chuyện này kéo không đượ - - phải, lão phụ thân của muối không ở nhà, còn có muối, muối lại trị bệnh Băng Băng cho huynh!”

Thiếu nữ cau mày hỏi: “Ai là Băng Băng chứ?”

Hy Bình khoé mắt nhìn Lãnh Như Băng bên cạnh, nói: “Kính, đây này!”

Thiếu nữ nhìn Lãnh Như Băng, lại nhìn Hy Bình, hỏi: “Tí ấy là con gái của người sao? Nhìn không ra bệnh gì hết!”

Hy Bình kêu: “Nàng ta không bệnh, ta mới có bệnh!”

Lãnh Như Băng xuất ngôn nói: “Cô nương, đừng lí tới tên vô lại này! Ta là thành tâm cầu y, cô nương có thể tiện làm hay không?”

Thiếu nữ do dự một hồi, nói: “Được rồi, vào trong rồi bàn tiếp!”

Chương môn nhân của Trường Xuân Đường Hoa Sơ Khai, thê tử Âu Dương Chân, sinh hạ hai nữ một nam. Đại nữ Hoa Tiểu Thiên một năm trước gả cho đại công tử Triệu Tử Hào của Thần Dao Môn, một nữ một nam xuất hiện trước mặt Hy Bình, là nhị nữ Hoa Tiểu Mạn của Hoa Sơ Khai cùng nam tử duy nhất của ông ta Hoa Tiểu Ba.

Hoa Tiểu Mạn nghe trình bày của Lãnh Như Băng, cũng không biết trị liệu thể nào, đành phải để bọn họ ở lại trước, đợi sau khi phu phụ Hoa Sơ Khai quay về lại tiến hành chữa trị.

Hoa Tiểu Mạn an bài hai gian khách phòng cho bọn họ, Hy Bình nói không cần phải nhiều như thế, một gian là đủ, bọn ta hai người ngủ tại một chỗ.

Lãnh Như Băng xấu hổ đỏ mặt, vôi vàng nói ai cùng người ngủ một chỗ chứ?

Hai người vì ngủ cùng chỗ hay không vấn đề này tranh luận không nghỉ, cãi nhau đến mặt hồng tai đỏ.

Hai thư đệ đứng bên cạnh nhìn cảnh này, rất là kinh ngạc - - hai người này cho cùng là quan hệ gì chứ?

Phụ nữ không giống phụ nữ (con gái), tình lữ không giống tình lữ, là thể nào có thể đi thành một khối chứ? Còn ngủ chung một chỗ nữa?

Hai thư đệ không khỏi vì Lãnh Như Băng cảm thấy đáng tiếc, một nữ tử mỹ mạo như thế lại cùng một tên vô lại vừa già vừa xấu, ... ai, thiên ý lộng nhân, thiên đồ hồng nhan a!

Hoa Tiểu Ba càng là một ngực căm phẫn, hận không thể đem thiên sứ thư thư xinh đẹp từ trong móng vuốt ác ma đoạt lại, lại giao cho Uy ca ca bảo hộ - - phải, chỉ có Uy ca ca mới xứng với vị thư thư này. Nhưng, như quả Uy ca ca cưới vị thư thư này, Tiểu Mạn tí tí lại phải thương tâm. Ai, làm thế nào đây?

Đến cuối còn là Hy Bình phải nhượng bộ, không cưỡng cầu cùng Lãnh Như Băng ngủ chung một chỗ nữa, nhưng yêu cầu nàng ta phải cùng Hoa Tiểu Mạn ngủ chung.

Hai nữ nhân đều hỏi vì tại sao.

Hắn nghe thấy nộ hỏa trùng thiên, hướng về Lãnh Như Băng rống to: “Nàng một khi rời khỏi ta sẽ có thể phát lạnh, nếu nàng nửa đêm ba canh chết cứng, có ai biết chứ? Có một người bên cạnh nàng, ta sẽ yên tâm, nàng không biết ta thương nào sao?”

Dưới sự kiên trì của Hy Bình, hai thiếu nữ không quen biết đành phải ngủ chung một giường.

Đến tối, Hy Bình cuối cùng yên ổn ngủ một giấc ngon, nguyên lai có lúc một người ngủ một mình, cũng là một loại hạnh phúc.

Một gian phòng khác Hoa Tiểu Mạn lại tiếp nhận số phận của hắn, hầu như cả đêm không được ngủ ngon.

Nàng ta vừa nằm trên giường, Lãnh Như Băng bên cạnh đã lật người ôm lấy nàng ta, khiến lông măng của nàng ta dựng cả lên - - rất là sợ, nữ nhân này không thể là biến thái chứ?

Lãnh Như Băng lúc này mới tỉnh ngộ hiện tại ngủ bên cạnh nàng không phải Hy Bình, xấu hổ thả Hoa Tiểu Mạn ra, đi tới một bên ngủ.

Hoa Tiểu Mạn không ngủ được lâu, lại bị Lãnh Như Băng chọc tỉnh, lại thấy một chân của nàng ta vất lên trên hai chân của mình, một tay duỗi ra tiến vào trong áo ngủ nàng đè lên nụ hoa của nàng, nàng hoàn toàn là phản xạ đẩy Lãnh Như Băng ra, trong lòng kinh hoàng vạn phần.

Lãnh Như Băng bị nàng ta đẩy tỉnh, nhìn nàng hỏi: “Muội vì sao không ngủ vậy?”

Hoa Tiểu Mạn hơi giận đáp: “Tay của tử trên người của muội sờ loạn, muội sao ngủ chứ?”

Lãnh Như Băng lúng túng giải thích: “Xin lỗi, đây là nguyên nhân tử ban đầu không nguyện ý cùng muội ngủ chung! Bởi vì tên vô lại đó mới ban đầu cưỡng bách tử cùng hắn ngủ, sau khi ngủ một đoạn thời gian, tử cuối cùng thành tập quán ngủ bên cạnh hắn, vừa nằm lên trên giường sẽ có thể theo quán tính ôm lấy hắn, sau khi ngủ, tay chân còn có thể trên người hắn loạn động - - nha! Tử còn không có cần muội chứ?”

Hoa Tiểu Mạn không hiểu gật đầu, không biết nàng ta vì sao có thể hỏi thế.

Lãnh Như Băng thở ra một hơi, giải thích: “Tử sau khi ngủ mơ, bình thường cần lấy hắn không bỏ, tử thực sự sợ mới rời cần phải muội!”

Hoa Tiểu Mạn tò mò hỏi: “Tử với hắn cuối cùng là quan hệ gì? Vì sao tử có thể cùng hắn ngủ chung chứ? Chẳng lẽ hắn xấu như thế, già như thế, tử còn có thể thích hắn sao?”

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Muội không biết rõ diện mạo thật của hắn, mới có thể nói như vậy, nếu có ngày nào muội thấy bốn lai diện mục của hắn, muội không thể cho rằng như thế. Không thể không thừa nhận, tên vô lại này là nam nhân xuất sắc nhất ta thấy qua.” Trong miệng lại nói: “Hắn là bảo tiêu của tử, trên đường lần này đều là hắn bảo vệ tử cả. Tử tuyệt không thích hắn, hắn cưỡng bách tử cùng hắn chung giường là vì sưởi ấm tử, hắn trước đến giờ chưa tiến một bước xâm phạm tử, vì thế tử mới yên tâm ôm hắn ngủ, tới bây giờ thành một loại tập quán, muội không thấy buồn cười sao?”

Hoa Tiểu Mạn cảm thấy rất đồng tình, một lòng cho rằng bởi vì hàn độc trên người, Lãnh Như Băng mới để cái lão quỷ xấu xí đó chiếm không ít tiện nghi đấy ư?

Nàng ta an ủi Lãnh Như Băng: “Lãnh tiểu thư, tử không cần khó chịu, đợi sau khi đa nương muội quay về trị hết bệnh của tử, hắn sẽ không có lí do chiếm tiện nghi của tử.”

Lãnh Như Băng điềm đạm nói: “Chỉ mong như thế.”

Song, Lãnh Như Băng biết bản thân vĩnh viễn không thể có được trước đây, trái tim băng lãnh của nàng cũng không cách nào bình tĩnh lại nữa. Từ sau khi gặp phải Hy Bình, hỉ nộ ai lạc của nàng biểu hiện quá nhiều, sớm đã không phải Hồ Điệp công chúa trước đây bất luận chuyện gì đều để trong lòng.

Đáng sợ nhất là, nàng lại có thể quen với hắn bên người, quen với mọi thứ hắn làm đối với nàng, nói thành thật, đêm nay không có hắn bên cạnh, nàng ngủ rất không yên ổn, thực sự hi vọng lúc này ngủ bên cạnh mình là hắn, khi đó nàng sẽ có thể ôm lấy thân thể cường tráng của hắn, có thể tay chân tùy ý để lên bất kì bộ phận nào trên người hắn, chỗ nào thoải mái sẽ bỏ lên chỗ đó, còn có thể cần hắn kêu to oa oa, sau đó bản thân đắc ý cười trộm Lãnh Như Băng nghĩ như thế, từ từ lại đi vào giấc mộng.

Hoa Tiểu Mạn lại lần nữa giật mình tỉnh dậy, vẫn là bởi vì Lãnh Như Băng ôm lấy, nhưng lần này thân thể Lãnh Như Băng lại lạnh khí tập nhân. Nguyên lai khí âm hàn của Lãnh Như Băng lại phát tác, thân thể đang co quắp lại.

Hoa Tiểu Mạn lập tức kêu tỉnh Lãnh Như Băng hỏi: “Hàn độc trên người tử không lẽ chỉ có hân có thể giải sao?”

Lãnh Như Băng đáp: “Tử không biết người khác có thể giải hay không, nhưng chỉ cần hân ở bên cạnh tử, tử sẽ không thể cảm thấy lạnh.”

Hoa Tiểu Mạn xuống giường nói: “Muội đi qua kêu hân.”

Lãnh Như Băng vội vàng nói: “Hiện tại phải là canh năm, không cần kêu hân, tử có thể chịu đựng tới sáng.”

Hoa Tiểu Mạn lại đã mặc ngoại y đi ra ngoài cửa. Không lâu sau, Hoa Tiểu Mạn dẫn Hy Bình tiến lại.

Hy Bình đến trước giường, nhìn thấy Lãnh Như Băng quả thực lại phát lạnh, hai câu không nói, đem nạng ta từ trên giường ôm ngang lại, nạng ta cũng không vùng vẫy.

Hy Bình ôm Lãnh Như Băng đi vào phòng mình, cầm nạng ta để lên trên giường, sau đó bản thân cởi giày lên giường. Hân vừa nằm xuống, Lãnh Như Băng đã quay người qua ôm chặt lấy hân, thân thể nạng còn có chút run rẩy.

Hy Bình đau lòng nói: “Sau này ta không thể để nạng lại cự tuyệt ta, ta không muốn thấy nạng chịu khổ - bộ dạng nạng lạnh, ta trông thấy là lo âu đau đớn, hiểu không?”

Lãnh Như Băng tựa hồ lại ngủ, song nước mắt từ trên mặt nạng từ từ rơi lên cổ Hy Bình, hân dùng tay nhẹ nhàng lau lệ cho nạng, lại ôm lấy nạng ta lần nữa đi vào trong mộng.

Bên này Hoa Tiểu Mạn thế nào cũng không ngủ được, thấy một vị thiên sứ bị một tên ác ma ôm đi, nạng trong lòng lúc nào cũng cảm thấy có lỗi với vị thiên sứ.

Ai, đợi trời sáng đi phiên cô cô, để cô cô thay vị thiên sứ trị bệnh, để nạng ta sớm ngày thoát li vuốt nhọn của ma quỷ

Hy Bình lần nữa tỉnh lại đã sau ba thời thần, hân mở mắt ra nhìn thấy hai con mắt mỹ lệ của Lãnh Như Băng đang chăm chú nhìn hân - - lúc này nạng ta đang nằm sấp trên người của Hy Bình.

Bàn tay to của Hy Bình không nặng không nhẹ vỗ lên cái mông nở nang lại đàn hồi của nạng ta, cười nói: “Nạng nếu đã tỉnh, vì sao còn phải đem ta làm giường thịt nữa? Nạng không sợ đè chết ta sao?”

Lãnh Như Băng sắc diện chợt phơn phớt đỏ, khiến Hy Bình mê say vô cùng, hân ngáy người nói: “bộ dạng động tình của nạng cùng thần sắc băng lãnh của nạng đều là mê người.”

Lãnh Như Băng nổi giận kêu: “Ai động tình chứ?”

Hy Bình duỗi ngón trở điểm vào trán nạng, rất thành thật đáp: “Này, là - - nữ nhân ức hiếp ta này!”

Lãnh Như Băng xấu hổ đỏ mặt, không lời đối lại.

Hy Bình gom lấy mái tóc thoảng hiện rối bời của nạng ta, nói: “Ta nguyện ý để nạng ta ức hiếp một đời.”

Lãnh Như Băng đột nhiên nhảy xuống giường nói: “Ta không cùng ngươi càn quấy nữa, ta phải đi đón nhận không khí trong lành.”

Hy Bình cùng Lãnh Như Băng đi đến “Hoa chi viện”, nhìn thấy Hoa Tiểu Ba đang luyện đao pháp, chỉ thấy hân thể hiện rõ ràng mạch lạc, tựa hồ rất có vài phần hỏa hầu, Hy Bình nhìn được trong lòng ngứa ngáy.

Hy Bình hướng tới Hoa Tiểu Ba kêu lên: “Uy, Hoa tiểu tử, ngươi luyện là đao pháp gì vậy?”

Hoa Tiểu Ba dừng lại, bất mãn nói: “Ta gọi là Hoa Tiểu Ba, không phải Hoa tiểu tử.”

Hy Bình không cùng hân lí luận, bước nhanh tới trước mặt hân, nói: “Đưa đao cho ta, ta ra vài chiêu lợi hại cho ngươi xem.”

Hoa Tiểu Ba rất không bằng lòng đưa cây đao trong tay cho hắn, hắn tiếp qua đao, lập tức trả đao lại cho Hoa Tiểu Ba, chuyển người chạy đi, vừa chạy vừa kêu: “Đao của ngươi nhẹ giống như lông chim vậy, ta đi mang đao lại.”

Hoa Tiểu Ba thừa cơ hội hướng tới Lãnh Như Băng hỏi: “Lãnh thư thư, đao pháp của hắn có lợi hại hay không?”

Lãnh Như Băng đối với cái câu hỏi thình lình này, cũng không biết trả lời như thế nào. Nếu nói lợi hại, hắn có lúc giống như tên đàn võ học; nếu nói không lợi hại, hắn lại xuất đao tất thắng.

Nàng chỉ đành mơ hồ đáp: “Lợi hại hay không thì không rõ, thì chỉ biết từ trước đến giờ hắn chưa bại qua.”

Hoa Tiểu Ba nghĩ thầm: “Đã là chưa bại qua, đương nhiên là lợi hại.” Trong miệng lại hỏi: “Lãnh thư thư, đệ có thể hỏi tí một vấn đề được không?”

Lãnh Như Băng không nỡ phạt ý hắn, điềm đạm đáp: “Đệ cứ hỏi.”

Hoa Tiểu Ba cố lấy dũng khí hỏi: “Lãnh thư thư, đệ muốn biết nam nhân vừa già vừa xấu đó là người gì của tỉ vậy?”

Lãnh Như Băng không ngờ hắn có thể hỏi như vậy, lạnh lẽo đáp: “Đệ tự mình đi hỏi hắn.”

“Hoa tiểu tử, đừng chú ý nàng ta, nàng ta là nữ nhân của ta.”

Hai người nhìn tới, Hy Bình đã xách Liệt Dương Đao chạy lại, đang đặc ý nhìn Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng dường như có chút tức giận, lại cũng không biện bạch.

Hoa Tiểu Ba nói: “Ta mới không có chú ý Lãnh thư thư, ta chỉ là muốn đem Lãnh thư thư giới thiệu cho Uy ca ca, huynh ấy anh tuấn, võ công lại giỏi, Lãnh thư thư nhất định có thể thích.”

Hy Bình nghe thấy, tiểu tử này lại có thể muốn đem Lãnh Như Băng giới thiệu cho nam nhân khác, cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ thầm cần phải ức hiếp hắn mới được.

Thế là, một tay đem Lãnh Như Băng ôm vào trong lòng, hôn lên má nàng tức giận bĩu môi một cái, nói: “Băng Băng, là thuộc về một mình ta, ai cũng đừng hòng muốn cướp lấy nàng từ trong tay ta. Uy ca ca gì! Hắn nếu dám nhìn Băng Băng của ta một cái, ta sẽ đem nường tử, tình nhân của hắn hết thảy ngâm qua hết, xem hắn còn uy hay không! Lại đây, ta sử dụng hai chiêu đao pháp cho ngươi xem, để ngươi biết được uy gì mới là chân chính!”

Hai người rời khỏi Lãnh Như Băng, đi tới chỗ đất trống trong viện.

Bọn họ vừa mới quay người, bên thân Lãnh Như Băng lại có 2 nữ nhân, một là Hoa Tiểu Mạn, người còn lại nhìn hình dạng đại khái có 30 tuổi, vẫn còn rất là mỹ lệ, mà trong mỹ lệ còn có một phần phong vận thành thực, lại có một thứ mùi vị của người trí thức lơ mơ.

Ba nữ nhân đứng chung nhìn hai nam nhân trong trường diễn luyện đao pháp.

Chỉ thấy Hy Bình rút đao ra, bày tư thế “Đao chi hồn”, hướng về Hoa Tiểu Ba nói “Đây là đao pháp vô địch”, lại bày tư thế “Đao chi phách”, lại nói một tiếng “Đây là đao pháp vô địch trong vô địch”, sau đó lượn bao đao trên đất, bỏ đao vào vỏ.

Hy Bình đặc ý nói: “Lợi hại không? So với Uy ca ca gì đó của ngươi còn uy hơn nhiều!”

Hoa Tiểu Ba không nói ra lời, ba nữ nhân kia cũng là không hiểu sao cả: “Người này không phải là đầu óc có vấn đề chứ?”

Hoa Tiểu Mạn nhẹ tiếng hỏi: “Lãnh thư thư, hắn đang làm gì vậy?”

Lãnh Như Băng cũng bị lộng tới khóc cười không được, đáp lại: “Tâm tính trẻ con của hắn lại lên, xem coi hắn tiếp theo làm trò trống gì!”

Hoa Tiểu Ba cuối cùng từ trong tuyệt thế đao pháp của Hy Bình giật mình tỉnh lại, châm biếm nói: “Đao pháp của ngươi mại võ trên đường cũng không đủ tư cách, xem “Thần Vũ 108 Thiên Đao” của Uy ca đây!”

Hoa Tiểu Ba còn chưa dùng đủ 10 chiêu, Hy Bình liền quát to: “Dừng! Đánh nhau không phải biểu diễn, coi được có cái tác dụng rầm thú, người như thế này, luyện một chiêu rồi một chiêu, nhớ một chiêu rồi một chiêu, sau đó lại đánh ra một chiêu rồi một chiêu, còn không bị người ta đánh chết, bản thân cũng phiền chết!”

Hoa Tiểu Ba không ngờ người này nông cạn như thế: “Người một người bắt học vô thuật, đao pháp ta dùng này tuy không bằng “Nhật Nguyệt Luân Hồi Đao”, nhưng trên giang hồ cũng rất có tiếng, người nói lộn ngược, cái đó của người là đao pháp gì chứ?”

Hy Bình ưỡn ngực ra, đáp: ““Lôi Kiếp Đao Pháp” thiên hạ vô địch.”

Lãnh Như Băng cuối cùng biết được tên của bộ đao pháp này, trong lòng không biết là vui hay là kinh, nguyên lai hẳn thực sự luyện qua võ công. ““Lôi Kiếp Đao Pháp”! Không trách được hẳn mỗi lần thi triển ra đều giống như lôi đình tấn (nhanh) mãnh vô bì, còn kèm tiếng sấm ào ào.”

Hoa Tiểu Ba khịt mũi khinh bỉ, nói: “Danh tự không dở, đáng tiếc đao pháp quá nát!”

Lãnh Như Băng nghe thấy chỉ cười lạnh, nghĩ thầm: “Khi người thấy hẳn chân chính thi triển ra, người mới biết đao pháp của ai nát!”

Thanh âm của Hoa Tiểu Mạn vang lên bên tai Lãnh Như Băng: “Lãnh thư thư, hẳn là thế nào bảo hộ tử vậy?”

Nữ nhân bên cạnh Hoa Tiểu Mạn nói: “Tiểu Mạn, không cần hoài nghi, hẳn có năng lực bảo hộ người, vị này là Lãnh Như Băng cô nương ư?”

Lãnh Như Băng hoàn lễ đáp: “Phải ạ, tiểu nữ là Lãnh Như Băng, xin hỏi người là - - “

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Đây là cô cô của muội, muội thỉnh người tới vì trị bệnh.”

Nguyên lai nữ nhân này là muội muội duy nhất của Hoa Sơ Khai Hoa Lôi, năm nay 34 tuổi, vẫn còn chưa xuất giá. Rất ít người ngoài biết Hoa Sơ Khai có một muội như thế này, nguyên nhân vì danh tiếng của nàng ta trên giang hồ không vang truyền, nhưng y thuật của nàng ta so với Hoa Sơ Khai có hơn chứ không kém.

Hoa Lôi nói: “Lãnh cô nương, nghe nói cô nương uống “Địa Tạng Hoàn”, phải người luyện “Địa Tạng Chi Khí” hoặc là người có Cửu Dương Trọng Thể mới có thể hóa giải. Theo ta được biết, chỗ giống nhau của hai phương pháp hóa giải này đều là cần phải trải qua giao hợp nam nữ; bất đồng là, nếu cùng người trước giao hợp, võ công của cô nương sẽ toàn bộ phế hết, nếu cùng người sau giao hợp, võ công cô nương sẽ đại thành.”

Lãnh Như Băng hỏi: “Không có phương pháp khác sao?”

Hoa Lôi đáp: “Ta được biết, tịnh không có phương pháp nào khác, nhưng, nếu trị lành bệnh của cô nương thì rất dễ dàng.”

Lãnh Như Băng kinh ngạc mừng rỡ hỏi: “Tiền bối, người có thể trị lành tiểu nữ sao?”

Hoa Lôi đáp: “Nghe Tiểu Mạn nói, khí âm hàn trong người cô nương sớm phát tác, chỉ là bởi vì cô nương cùng hẳn ngủ chung, nên mới tới hiện tại, vẫn như cũ bình an vô sự. Không biết cách nhìn của cô nương với hẳn như thế nào?” Bàn tay nhỏ nhắn của nàng ta chỉ vào Hy Bình trong trường cầm đao chém bổ loạn xạ.

Lãnh Như Băng chính đang chăm chú lắng nghe Hoa Lôi đàm luận bệnh tình của mình, nào liệu được nàng ta đột nhiên tay đổi hướng nhìn của mình với Hy Bình, nhất thời ghen lời.

Hoa Lôi thở dài nói: “Hẳn tuy trông ra rất già rất xấu, nhưng ta khẳng định đây không phải bản lai diện mục của hẳn. Như quả cô nương không để ý tới tướng mạo hiện tại của hẳn, hoặc giả cô nương thích hẳn, việc này sẽ dễ xử lý. Kì thật cô nương cùng hẳn ngủ chung một chỗ đủ có thể đề kháng hàn khí trong người cô nương, cô nương phải nên nghĩ đến hẳn là người có Cửu Dương Trọng Thể. Loại người này, trong cả đời ta thấy qua hai người, cũng là vận hạnh. Lãnh cô nương, cô có phúc lắm!” Nói xong, hướng tới Lãnh Như Băng thân bí cười.

Kinh ngạc của Lãnh Như Băng ngôn ngữ không đủ hình dung.

Nàng không ngờ Hoa Lô nhìn qua một cái có thể nhìn ra được Hy Bình là đã qua dịch dung, càng không ngờ tên vô lại này là giải được của mình.

Chẳng lẽ phải thực sự để hắn ta tiến nhập thân thể mình, giải hàn độc sao?

Không, tuyệt không thể để nam nhân tiến nhập thân thể mình.

Tuy nàng thích ôm hắn ngủ, nhưng để hắn tiến vào trong thân thể của nàng lại khiến nàng sợ hãi - - nàng từng tận mắt nhìn thấy to lớn của hắn làm Hiểu Hiểu hạ thể máu me đầm đìa, thêm vào nàng hơn chục năm nay đối với nam nhân sinh tâm lý bài xích, khiến nàng ta nhất thời không cách nào tiếp thụ được có nam nhân sẽ hoàn toàn chiếm hữu nàng ta.

Song, Hy Bình lại sung sướng vô bì hướng tới Hoa Lô oa oa kêu to: “Đại muội tử, lời nàng nói mới rồi, có phải thật hay không?”

Hy Bình bắt đầu từ thời khắc biết bản thân có thể hóa giải hàn độc trong người của Lãnh Như Băng, trong lòng nếu nói có đắc ý là có đắc ý, nghĩ thầm, đêm nay khi ngủ, ta sẽ có đường đường chính chính thuyết phục bản thân chiếm hữu nàng ta.

Hây, bản thân giống như nói qua sau khi đến Trường Xuân Đường phải ngấm nàng ta.

Nhưng, Lãnh Như Băng trên vấn đề này, lại thà chết không chịu.

Khi Hy Bình kéo lấy nàng ta mặt cười hi hi, không ngừng hỏi: “Băng Băng, tới tới ta trị bệnh cho nàng, được hay không?”

Lãnh Như Băng luôn luôn lạnh lẽo ném ra một câu: “Người giết ta trước đã!”

Hai người vì loại sự việc lúng túng này tranh cãi không nghỉ. Một nói ta yêu nàng được hay không? Một nói chết cũng không cần người yêu

Hoa Tiểu Mạn thư đệ thực sự bị bọn họ đánh bại, loại vấn đề xấu hổ chết người này, bọn họ vậy mà nói lẽ thẳng khí hùng, cao giọng kêu to, hơn nữa không phải là ôm ôm ấp ấp, nam lại trên người nữ thì triển tay chân, nữ tuy mặt lạnh lời băng, lại cũng không cự tuyệt nam nhân già xấu này, chỉ cố cùng hắn cãi nhau, quên đi lúc này thân đang ở trong lòng hắn.

Hạ nhân không biết chuyện, còn nghĩ là bọn họ giữa ban ngày ban mặt, giữa nơi đông người liếc mắt đưa tình, sau đó đều là lắc mạnh đầu thờ dài nói: “Thối đời không như xưa, thương phong bại tục.”

Kết quả cuối cùng khiến cho Hy Bình thất vọng.

Bởi vì, Lãnh Như Băng kiên quyết nói: “Vô lại, người nếu dám động tới ta, ta sẽ không khôi phục dung mạo của người! Đêm nay, ta ngủ cùng Tiểu Mạn, không cho phép người nửa đêm ba canh chạy qua ôm ta đi, nếu người dám - - ta và người sẽ không xong đâu.”

Hoa Tiểu Mạn lúc đầu rất chống đối đề nghị của Lãnh Như Băng, nàng đối với việc ngủ cùng Lãnh Như Băng có loại sợ hãi không tên.

Lãnh Như Băng dùng hết “chiêu mồi” với nàng ta, mồi đến lòng dạ sắt đá của Hoa Tiểu Mạn không lên được, cuối cùng tâm không cam tình không nguyện đáp ứng ngủ chung, nàng mới tha cho Hoa Tiểu Mạn, dương dương đắc ý nhìn Hy Bình mày sậu mặt khổ - - đó phẳng phất ý tứ là, người muốn chiếm ta, còn sớm lắm!

Hy Bình rất nản lòng, chuyển chủ đề hỏi: “Ta cuối cùng ca hát được không?”

Lãnh Như Băng phản xạ thần kinh nói: “Không được!”

Hoa Tiểu Mạn thư đệ cũng cảm thấy Lãnh Như Băng rất ngang ngược, cả ca cũng không để người ta ca.

Hai người vì Hy Bình mà giữa đường bất bằng nào tha, nói: “Lãnh thư thư, đây là thư không phải rồi, ca hát là tự do của hắn, tí thế nào cả lại chuyện này cũng ngăn cấm? Hắn tuy bề ngoài vừa già vừa xấu, bọn muội cũng không thích hắn, nhưng cũng cần vì hắn nói vài câu công đạo.”

Lãnh Như Băng đứng dưng nói: “Tỉ cần quay về phòng, hần muốn hát cứ hát, tỉ không quản, nhưng, các muội đừng có hối hận!”

Nói xong, nàng biết chuyện rất nghiêm trọng, nhanh chóng rời khỏi hiện trường, chạy đến bật vô âm tín

19. Chương 18: Tội Sơ Chiếm Hữu

Hy Bình hiện tại đối với Hoa gia hai thư đệ quả thật rất yêu, ngay cả Hoa Tiểu Ba mới rời đối với hần có chút không tốt, hần cũng quên đến lên chín tầng mây, hiện giờ toàn tâm toàn ý muốn dùng tiếng hát cảm kích hai thư đệ.

Khi tiếng hát của hần vang lên, Hoa gia thư đệ mới minh bạch vì sao Lãnh Như Băng có thể lựa chọn thái độ cương quyết đó.

Hy Bình nhìn thấy Hoa gia thư đệ muốn chạy, một tay níu chặt Hoa Tiểu Ba lại.

Hoa Tiểu Ba giãy giụa thoát không được, buộc phải cầu xin, cầu xin vô hiệu, thế là bịa chuyện, nói hần ca hát nghe rất hay, ngày khác kêu một nhóm người lại cổ vũ.

Hy Bình nghe thấy rất vui, lại cũng không thả hần ra, nói ngày khác người kêu người lại ta hát lại cũng không sao cả, ta kìm nén hơn một tháng, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải hát cho người nghe.

Trong ngày hôm đó, Hy Bình đối với Hoa Tiểu Ba sủng ái tăng thêm, đem thứ của Tứ Cửu cùng bọn thanh niên Hoàn Sơn Thôn toàn bộ dạy lại cho Hoa Tiểu Ba.

Hoa Tiểu Ba lại rất có thiên phận, gõ mâm, đập thùng sắt, vỗ tay mọi thứ học một lần là có thể, với trình độ của Tứ Cửu sai lệch không bao nhiêu. Sự thật, toàn bộ cái này may mắn đều là năng lực huấn luyện của Hy Bình - - sau nắm đầu là cầu xin hết lời, Hoa Tiểu Ba một khắc trước còn bị hần đánh đến sợ, một khắc sau lại cảm thấy bản thân rất có thể diện.

Như vậy, hai người cộng lại thành một xưởng gia công âm nhạc, sản xuất một ca khúc cực phẩm đầu tay khiến người nghe mà chạy, và sau khi mỗi lần hát một bài ca nhất định vang lên tiếng vỗ tay, khiến người cảm thấy buồn nôn rất lâu không dứt.

Đến tận tối khi đi ngủ, Hoàn Tiểu Ba còn không cách nào quên đi diễn tấu kịch tính sáng nay, trong giấc ngủ, hai tay giơ lên giống như cầm một cây tiểu côn trước sau gõ đánh, một chân không ngừng đá ván giường, sau đó đột nhiên vỗ hai bàn tay, bịt hai mắt, trong miệng lầm rầm kêu “tốt”

Hoa Tiểu Mạn tuy thoát được kiếp số ban ngày, nhưng buổi tối một kiếp này lại chạy không qua. Nhiều lần tỉnh lại, đều mặt đỏ tai nóng cầm Lãnh Như Băng đẩy qua một bên. Khi trời gần sáng, cuối cùng cũng ngủ yên lành, nhưng khí âm hàn của Lãnh Như Băng lại phát tác, ôm nàng ta không thả.

Đây không phải bởi vì Lãnh Như Băng, mà là bởi vì Hoa Tiểu Mạn muốn đi kêu Hy Bình, Lãnh Như Băng ôm chết Hoa Tiểu Mạn không cho phép nàng ta đi.

Hoa Tiểu Mạn một là mềm lòng, hai là cũng không muốn thư thư mỹ tuyệt nhân gian này bị con quỷ già xấu đó làm nhục, bởi thế cuối cùng không có đi, chỉ là đem nhiều chăn giường cho Lãnh Như Băng trùm lên.

Hai nữ nhân ngủ tới trời sáng tỏ, sau khi Hoa Tiểu Mạn đứng dậy, Lãnh Như Băng còn là không nguyện rời giường, cuộn tròn trong đồng chăn.

Hoa Tiểu Mạn từ trong phòng đi ra, Hy Bình đợi bên ngoài lại nghênh đón, hỏi: “Băng Băng của ta sao rồi?”

Tuy Hoa Tiểu Mạn biết Hy Bình đã qua dịch dung, diện mục chân thật cùng tuổi tác chân thật của hần đều không phải bộ dạng này hiện tại, nhưng nàng đã quen nhìn hần thành một nam nhân vừa già vừa xấu.

Lúc này, nghe được Hy Bình đem “Băng Băng của ta” kêu thân mật như thế, nghĩ thầm, người này thực sự là vừa già vừa không biết nhục nhã, cả ngày toàn làm những chuyện bực mình, nói những câu buồn nôn.

Nàng ta tùy tiện hồi đáp: “Lãnh thư thư không muốn thấy người.”

Hy Bình cũng không để tâm, nói: “Thế ta kiếm Tiểu Ba đi chơi.”

Hy Bình kiếm khắp Trường Xuân Đường, nhưng cũng kiếm không được bóng dáng của Hoa Tiểu Ba.

Nguyên lai Hoa Tiểu Ba còn rất sớm đã bị tiếng vỗ tay của mình kinh động tỉnh giấc, trong lòng kinh khủng vạn phần - - lại thế này tiếp tục, bản thân có thể không tẩu hỏa nhập ma sao? Nghĩ đến thế, hắn không nghĩ nhiều nữa, trượt xuống như khói chạy ra cửa, trốn đi mất dạng.

Hy Bình đương nhiên chỉ ủ rũ quay về, trên đường thấy Hoa Tiểu Mạn từ đối diện tới, linh quang lóe lên: “Đệ đệ chạy rồi, có thể kêu thư thư thay thế.”

Hoa Tiểu Mạn thấy Hy Bình cười hì hì hướng tới nàng ta đi lại, còn không biết vận rủi bản thân đang gần kề giáng xuống.

Hy Bình tuy tự khoe là ca thần tái thế, nhưng cũng thâm biết Hoa Tiểu Mạn không thể cam tâm tình nguyện nghe hắn ca hát, bởi vậy cũng không giải thích, đến trước mặt nàng ta, liền nhân nàng không phòng bị, đem nàng ta ôm vào trong lòng, cười hỏi: “Tiểu cô nương, đi chỗ nào?”

Hoa Tiểu Mạn thấy khuôn mặt xấu xí trước mặt mình phóng to lên, có vài giây đồng hồ không cách nào suy xét, khi ý thức được đây là chuyện như thế nào, liền ra sức vùng vẫy. Song, thân thể nhỏ bé đáng yêu đó của nàng nào có thể kháng cự lại cỗ cơ thể cường đại này phải không?

Nàng ta kinh hoàng thất thố kêu lên: “Sắc ma, thả ta ra người muốn làm gì?”

Hy Bình hiện tại không nhớ nam nữ hữu biệt, cũng không tới chuyện nghĩ nam nữ, chỉ muốn tìm một người giải buồn, hắn đương nhiên đáp: “Tiểu cô nương, ngoan nào, nghe thúc thúc ca vài bài hát, thúc sẽ tiểu đi.”

Hoa Tiểu Mạn vừa nghe, không vùng vẫy nữa, hai tay bịt tai, nói: “Không, ta không muốn nghe.”

Lúc này Hoa Tiểu Mạn giống như hoàn toàn không sợ bị Hy Bình ôm lấy, khiến nàng cảm thấy đáng sợ nhất tuyệt không phải người này không có tế bào âm nhạc, tiếng hát giống như sói tru

Hy Bình đem hai bàn tay nhỏ của nàng ta từ trên lỗ tai rời ra, sau đó đem tay nàng cùng cả thân người mềm mại của nàng khồng chế trong lòng bản thân, đặc ý nói: “Hiện tại nàng không động đậy được, ngoan ngoan nghe ta hát nào.”

Hắn còn chưa ca trọn một câu, Hoa Tiểu Mạn không ngờ lại toàn bộ không quan tâm dùng cái miệng xinh xắn của nàng đột nhiên lấp kín cái miệng to của Hy Bình.

Hy Bình bị đôi môi thơm này đột nhiên ngăn lại, nhưng hắn lập tức phản ứng lại, bất chấp đáp trả nụ hôn của nàng ta - - mẹ, môi đỏ mĩ nhân đưa tới, không linh tình không phải nam nhân!

Khi Hoa Tiểu Mạn nghĩ bản thân phải đoạn khí mà chết, Hy Bình rời khỏi cái miệng nhỏ của nàng, trước mặt nàng ta hỗn hỗn thở từng ngụm từng ngụm lớn, mà Hoa Tiểu Mạn càng là yêu kiều thở gấp liên tục - - a, không khí lâu ngày không gặp!

Hy Bình hỏi: “Thế nào? Trình độ hôn môi của ta với trình độ ca hát cao như nhau phải không?”

Hoa Tiểu Mạn yêu kiều thở gấp nói: “Người - - vô sỉ!”

Hy Bình nói: “Nàng vừa mới đem cái lưỡi đình hương của nàng khả ái duỗi vào trong miệng ta khiến ta gặm không ngừng, làm thế nào nói ta “vô sỉ” chứ? Nàng xem, răng cả miệng ta trắng sạch kiên cố vô bì!” Hắn há miệng ra để Hoa Tiểu Mạn nhìn kỹ càng.

Hoa Tiểu Mạn dùng bàn tay đã có thể hoạt động đẩy mặt hắn ra, kêu: “Người - - thà ta ra nha!”

Hy Bình cười nói: “Ta vì sao phải thả nàng ra? Nàng can đảm thế này, lại chủ động trêu ghẹo ta, hiện tại đem thú tính của ta chọc ghẹo dậy, ta cảm thấy so với ca hát càng kích thích hơn, ta quyết định cùng nàng hôn một lần cho đã!”

Hoa Tiểu Mạn giận dữ kêu: “Người dám - - a - - ô - -”

Sau đó không biết hôn bao nhiêu lần, Hy Bình cuối cùng thỏa mãn nói: “Tiểu cô nương, nàng thực là ngọt ngào, khiến lão phu ném nhiều không chán.”

Nước mắt của Hoa Tiểu Mạn sớm bị Hy Bình hôn khô, lúc này cả mặt ửng hồng, thút thít không lẹ nói: “Đều là người, đều là người! Cướp đi nụ hôn đầu đời của ta, sau này ta làm thế nào có mặt mũi nhĩ Uy ca ca nữa?! Lão sắc quỷ người, hại Lãnh thư thư còn chưa đủ, còn muốn hại ta sao? Ô ô!”

Hy Bình cau mày nói: “Lại là Uy ca ca? Hai thư đệ nàng không thể có ý mới nào sao? Lại, hôn ta một cái!”

Hoa Tiểu Mạn quay mặt qua một bên, miệng nhỏ cong lên, nói: “Không.”

Hy Bình rống lên: “Ngoan, hôn ta một cái, ta sẽ thả nàng.”

Hoa Tiểu Mạn rất không cam tâm trên khuôn mặt xấu xí của Hy Bình chuồn chuồn điểm nước “chót” một cái.

Hy Bình không thỏa mãn, nói: “Không được, hôn mặt không tính, phải hôn miệng.”

Khi Hoa Tiểu Mạn đem cái miệng nhỏ của nàng ta đưa lên trên môi của Hy Bình, lại phát hiện bản thân bị lừa, hai người lại miệng lưỡi triền miên hôn thiên địa ám

Khi Hoa Tiểu Mạn rời khỏi ma trảo cùng miệng hổ của Hy Bình, đã rã rời tựa hồ không thể đi được, nàng ta rất khó khăn quay về phòng, liền tê liệt ngồi trên ghế dựa.

Lãnh Như Băng lấy làm lạ hỏi: “Tiểu Mạn, môi muội làm thế nào có thể vừa đỏ vừa sưng thế?”

Hoa Tiểu Mạn tức giận bấu môi nói: “Muỗi cắn.”

Lãnh Như Băng nghi hoặc hỏi: “Muỗi?” Nàng ta thấy Hoa Tiểu Mạn không muốn nói, cũng không hỏi nữa, lần nữa co rút trong đồng chấn.

Buổi tối, Hy Bình bởi vì sáng nay cùng Hoa Tiểu Mạn hôn đến nóng mết, rất là thoải mái, sớm nằm trên giường nhớ lại dư vị, dư vị lại dư vị quay đến ngủ luôn.

Trong lơ mơ, nghe được có người kêu hần - - nguyên lai là Hoa Tiểu Mạn.

Hy Bình mở cửa ra, dùng nhãn thần cổ quái nhìn nàng ta, hỏi: “Tiểu cô nương, nhớ ta sao?”

Hoa Tiểu Mạn cho hần một bạt tai, nói: “Lãnh thư thư lạnh đến bất tỉnh nhân sự, người còn có tâm tình đùa giỡn sao?”

Giây phút đó Hy Bình đồng tai lên nghe, ban đầu còn hỏa khí xung thiên, vừa nghe được lời của Hoa Tiểu Mạn, nóng giận gì cũng chạy hết, chuyện rắm thú gì cũng ném qua một bên, vung chân hướng tới phòng của Hoa Tiểu Mạn vọt tới.

Hy Bình đến phòng của Hoa Tiểu Mạn, thấy được Lãnh Như Băng lạnh đến mơ mơ hồ hồ, hần lập tức ôm lấy nàng ta chuyển thân đi.

Hoa Tiểu Mạn nhìn hình bóng của hần, trong lòng có loại cảm giác chua xót.

Hy Bình ôm Lãnh Như Băng quay về phòng của mình, cầm nàng ta để lên giường, đem y phục của mình cùng nàng ta cởi ra sạch trơn, sau đó lên giường ôm chặt lấy nàng ta

Khi Lãnh Như Băng tỉnh lại, cảm giác được lần này so với trước kia không giống, hai người không mảnh vải trên thân.

Hai con mắt Hy Bình chăm chú nhìn nàng quái lạ, hai tay để trên phần lưng trắng nõn của nàng chuyển động không cố định.

Lãnh Như Băng lập tức minh bạch Hy Bình muốn làm gì đối với nàng ta! Không, không muốn! Nàng đấu tranh gào thét.

Hy Bình tay vừa làm việc, vừa nói: “Băng Băng, nàng hiện tại là bệnh nhân, ta là thầy thuốc, ta giúp nàng trị bệnh, đừng sợ.”

Nhưng, hoảng sợ của Lãnh Như Băng cường liệt, nàng liều mình vùng vẫy, tay chân cùng miệng của nàng ta không ngừng công kích thân thể của Hy Bình, cuồng loạn quá khích quát chửi: “Vô lại, ta không cho phép

người đối với ta thế này! Người dám xâm phạm ta, ta sẽ cả đời không lí tới người! Vô lại, người” Chửi mắng của nàng ta từ từ biến thành nỉ non.

Hy Bình lật người đè lên nàng ta, hôn lấy nhãn lệ của nàng, có chút cảm thương nói: “Băng Băng, ta không biết nàng vì sao phải cự tuyệt ta, ta cũng không quản nhiều. Ta chỉ muốn cho nàng biết, ta muốn nàng, tình không phải vì thay nàng trị bệnh, mà là vì ta thích nàng từ tận đáy lòng, muốn nàng từ tận đáy lòng. Ta muốn nàng từ rất lâu rồi, chỉ là bởi vì nàng không nguyện ý, ta mới nhịn, không muốn thương tổn nàng. Ta muốn đợi một ngày nàng hoàn toàn tiếp thụ ta, ta lại thỏa thích yêu nàng. Nhưng bộ dạng chịu lạnh của nàng, ta không nỡ nhìn. Ta đã có thể giải trừ thống khổ của nàng, dù sử dụng phương pháp giải trừ này có thể khiến nàng thống hận ta một đời, ta cũng phải thi hành! Ta không muốn nhìn thấy nàng chịu lạnh hoặc đột nhiên từ trên cõi đời này biến mất, nàng xinh đẹp thế này!”

Lãnh Như Băng biết vùng vẫy nữa cũng không được gì, hơn nữa nàng cũng mệt, toàn thân rã rời.

Bàn tay to giống như ma của Hy Bình trượt qua mỗi một thốn da thịt xinh đẹp, trêu ghẹo dục vọng nguyên thủy nhất của nhân tính

Khi Hy Bình mạnh mẽ tiến vào nàng ta, nàng ta kêu thẫn một tiếng, nhanh chóng cho hắn một cái bạt tai.

Hy Bình tạm dừng, ôn nhu nói: “Băng, dùng tâm cảm thụ, ta sẽ để nàng quên đi hết mọi thống khổ, để nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất khoái lạc nhất toàn thế giới!”

Hắn hôn nàng ta, chuyển động có tiết tấu luật định

Lãnh Như Băng làm thế nào cũng không ngờ được sau khi Hy Bình đi vào nàng ta, tất cả sợ hãi của nàng ta trong nháy mắt biến mất hết, mong đợi cùng hưng phấn không giải thích được chiếm lấy.

Phải, vô luận là từ tâm lí hay là từ sinh lí, nàng đều không cách nào cự tuyệt nam nhân đang trên thân thể nàng.

- - Nàng cuối cùng đã trở thành nữ nhân của hắn?!

Nàng từ nhỏ không biết phụ thân là ai, chỉ biết Hồ Điệp Phu Nhân là mẫu thân của nàng.

Thanh danh của Hồ Điệp Phái trên giang hồ không tốt, người trong phái phần lớn luyện Âm Dương Thái Bối Chi Thuật, giữa nam nữ đối với chuyện tình dục càng lạ bất kì, chỉ cần hai bên nguyện ý có thể tùy lúc tùy nơi chẳng kiêng nể tiến hành song tu.

Mà mẫu thân của nàng càng là thường xuyên cùng nam đệ tử trong phái làm chuyện đó, khiến nàng từ nhỏ đối với mẫu thân có thành kiến không thể tiêu trừ, đối với nam nhân cùng mẫu thân giao hợp cũng luôn luôn căm thù không nói ra, đối với chuyện của nam nữ càng là chán ghét vô cùng.

Lại không ngờ sau khi gặp được Hy Bình, tất cả trước đây đều thay đổi, biến thành thích hắn ôm ấp, thích hắn hôn môi, thích ôm hắn ngủ, thích

- - Hiện tại lại thích hưởng thụ sự xâm phạm mạnh mẽ có lực của hắn?!

Cả thân tâm của nàng đều nằm trong tình dục cùng khoan khoái cực độ, nam nhân cường tráng này đem nàng đẩy lên đỉnh điểm của tình dục, mãi lâu không lắng lại, một sóng chưa lặng sóng khác lại lên.

Nàng phát ra tiếng rên rỉ mãnh liệt, cùng hắn giao hợp quấn quýt không ngừng không nghỉ, lẫn lộn

Khi tất cả dừng lại, trời đã sáng tỏ, Lãnh Như Băng thỏa mãn mê man.

Hy Bình thương yêu vô cùng hôn khuôn mặt diễm lệ của nàng, hắn không biết sau khi gương mặt này tỉnh lại sắc diện là như thế nào, nhưng hắn biết mình phải chạy.

Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành vượt ngạch, hắn phải tới Võ Đấu Môn cùng Lôi Long bọn chúng hội họp - - 8 ngày sau, sẽ là đại thọ 70 của Độc Cô Phách.

Còn như nữ nhân bên cạnh, sẽ để bản thân từ bên người nàng biến mất một đoạn thời gian, để nàng ta bình tĩnh lại cũng tốt. Nếu trong lòng nàng ta có hắn, tổng hội sẽ quay về bên hắn; nếu trong tim nàng không có hắn, sẽ tùy nàng mà làm.

Khí âm hàn của nàng đã được hóa giải, hắc cũng yên tâm, nhưng nếu nàng ta thực sự không đếm xỉa hắc mà đi, thể diện của hắc không phải sẽ không cách nào hồi phục sao?

Quản chi nó! Chạy trước, đánh cược một lần

Hy Bình nghĩ sẽ gặp mặt Chu Công.

Sau khi Hy Bình tỉnh lại, Lãnh Như Băng vẫn còn ngủ say.

Hắc không nỡ nhìn nàng một cái, nghĩ thầm: “Thứ lỗi ta không từ mà biệt!”

Rời khỏi cửa phòng, Hy Bình kinh ngạc thấy Hoa Tiểu Mạn đứng ở cửa cách không xa, hắc lại gần xem, hai mắt nàng ta hơi hơi sưng đỏ, hoặc giả nguyên do là tối qua không ngủ ngon chăng?

Hy Bình hỏi: “Tiểu cô nương, nàng đứng đây bao lâu rồi? Không mệt sao?”

Hoa Tiểu Mạn không đáp lại câu hỏi lại hỏi: “Quý già xấu xí, người làm gì với Lãnh thư thư vậy?”

Hy Bình cười đáp: “Không làm gì, chỉ là thay nàng ta trị bệnh một đêm.”

Hoa Tiểu Mạn thấy trong tay hắc trừ đao, còn có bao y phục, trong lòng kinh động, hỏi: “Người phải đi đâu?”

Hy Bình đột nhiên nhớ gì, nói: “Này, mém nữa quên nói cho nàng hay, ta đây là tới Vô Đẩu Môn vì Độc Cô Phách chúc thọ.”

Hoa Tiểu Mạn gương mặt tối lại, hỏi: “Cái đó, cái đó ta Lãnh thư thư làm thế nào?”

Hy Bình nhìn trời thở dài, đáp: “Ta không biết nàng ta sau khi tỉnh lại có thể thứ lỗi cho ta hay không. Nàng nói lại cho nàng ta hay, nếu nàng ta muốn ta, hãy đến Vô Đẩu Môn tìm ta; nếu nàng ta không cần ta, thuận theo nàng ta mà làm! Dù sao hắc độc trong người nàng ta đã trừ sạch, không có sự tồn tại của ta, nàng ta cũng có thể vui vẻ sống.”

Hy Bình vừa muốn cất chân, Hoa Tiểu Mạn lại cản hắc ta lại, nói: “Ta không cho phép đi.”

Hy Bình ngớ ra, cười nói: “Ngoan, con nít đừng cản đường người lớn.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Tiểu Mạn ngửa lên nhìn hắc, hai con mắt chăm chú nhìn Hy Bình, mắt đều phát ra lệ quang, nói: “Ta đã 18 tuổi, ta không phải tiểu hài tử - - người xem ta điểm nào giống tiểu hài chứ?”

Nàng ta ưỡn bộ ngực ra, đích xác là rất lớn.

Hy Bình hiện tại tạm thời không có tâm tình liệp diễm (săn gái đẹp), chỉ muốn nhang chóng lên đường, nói: “Trước mặt lão phu, nàng là tiểu hài tử, lão phu đã là người hơn 40 tuổi.”

Hoa Tiểu Mạn hét lên: “Người lừa ta! Người là dịch dung, thanh âm của người một điểm cũng không giống là người già như thế, người lừa người!”

Hy Bình vì thoát khỏi sự quấy rầy của nàng ta, giả giận quát: “Ta là dịch dung, nhưng chân diện mục của ta càng già càng xấu hơn - - tiểu cô nương, tránh đường, nếu không ta sẽ giận!”

“Hoàng Hy Bình, tên vô lại người, ta phải giết người - -”

Hy Bình vừa nghe thanh âm của Lãnh Như Băng, cũng không suy nghĩ nhiều nữa, né qua Hoa Tiểu Mạn, như bay trốn đi

Hoa Tiểu Mạn đi vào phòng của Hy Bình.

Lãnh Như Băng vẫn như cũ nằm trên giường, chỉ là đã tỉnh lại, nàng hỏi: “Hoàng Hy Bình?”

Hoa Tiểu Mạn nghi hoặc hỏi: “Ai?”

Lãnh Như Băng đáp: “Là Hoàng Ngưu, tên thật của hắc gọi là Hoàng Hy Bình.”

Hoa Tiểu Mạn trầm trọng nói: “Hắc - - chạy rồi.”

Lãnh Như Băng ngẩn vài giây, đột nhiên “oa” một tiếng khóc lên

20. Chương 19: Trở Thành Phụ Thân

Trường Xuân Đường nằm trong Tử Yên Thành, từ đây muốn đến Vũ Đẩu Môn ở Mạc La Thành phải đi khoảng năm sáu ngày.

Hy Bình phải ly khai Lãnh Như Băng, tuy trong lòng không muốn chút nào, nhưng không hiểu sao hẳn lại sợ nghe mấy câu nói tàn nhẫn lúc nàng tỉnh lại. Hẳn nghĩ chắc nàng cũng không làm chuyện khờ dại gì đâu, ít nhất trước đây cô nàng chưa giết được hắn, giờ sẽ có tinh thần để đứng lên, để sống có ý nghĩa, để tìm giết cái tên hỗn đản là mình!

Vì vậy Hy Bình không lo về Lãnh Như Băng làm hại bản thân, mà sợ nàng truy theo rút kiếm làm hại đến hắn. Tuy nhiên hẳn lại tự an ủi: “Muốn giết ta à? Biết đâu tới lúc đó giết ta không được, lại bị ta giết trên giường, rên la ầm trời.”

Hy Bình lắc đầu cười, tiếp tục cất bước lên đường.

Đi được bốn ngày đường thì tới Diễm Dương Sơn.

Đang đi trên sơn đạo, chỉ lo lắng là không có chỗ nghỉ chân, bỗng nhiên nghe được tiếng người truyền lại từ phía trước, chắc là có thôn trang, liền tăng cước bộ, âm thanh càng rõ dần, Hy Bình lắng nghe, đôi mày nhíu lại.

“Mẹ! Mẹ...”

“Ngon thì chạy đi! Mẹ kiếp, nữ nhân này chắc sẽ vừa miệng bọn ta, công tử đối với hai huynh đệ chúng ta cũng không bạc, hé hé.”

Hy Bình vừa nghe đã nhận ra âm thanh, thì ra là thủ hạ bại tướng, không biết bọn này có đang làm chuyện gì nên thân không?

Trong khoảnh khắc, Hy Bình đã thấy được hiện trường.

Trong cảnh hoàng hôn bên đường sơn đạo, chỉ thấy Thiên Địa Nhị Kiệt cười khà ồ, Địa Kiệt đang bế một tiểu nữ hài khoảng sáu bảy tuổi, trước mặt bọn chúng là một thiếu phụ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám vừa thoát y xong, không còn một mảnh vải trên thân. Ánh sáng còn lại của hoàng hôn xuyên qua rừng núi, rọi lên làn da trắng muốt, tô điểm thêm vẻ tuyệt mỹ mê người.

Địa Kiệt cười nham nhở nói:

- Trước tiên hãy múa lên, đứng, đưa chân lên cao, tốt.....

Thiên Kiệt muốn bước tới ôm lấy thiếu phụ du dương một phen, chợt nghe tiếng cười hề hề của Hy Bình từ phía sau:

- Hai vị đại ca, lâu rồi không gặp, bọn huynh gặp được mỹ nhân mà không có nghĩa khí chút nào, có hàng tốt lại không giới thiệu cho huynh đệ!”

Thiên Địa Nhị Kiệt quay đầu lại nhìn thấy Hy Bình, hai gã sợ cứng đờ người ra, chỉ biết đứng đó như trời trồng, thần tình càng khản trương hơn khi thấy hắn từng bước tiến tới.

Hy Bình liếc nhìn bọn họ, thấy người thiếu phụ lỏa thể, phút trước còn kinh hãi tột bậc, giờ ánh mắt si ngốc, thần tình đầy khùng bố, nàng nghĩ thì ra hai tên trước chỉ là hạ nhân, giờ chui ra một tên nam nhân đầu trâu xấu xí, nàng làm sao không kinh sợ cho được?

Hy Bình nhin không nổi, nuốt nước bọt, nói:

- Hai vị, người đẹp này ta đây rất thích, nhường cho ta đi!

Thiên Địa Nhị Kiệt đương nhiên trong lòng không bằng lòng, thẳm chửi mửi tám đời tổ tông của Hy Bình, nhưng ngoài mặt hào sảng nói:

- Ô, không biết thì thôi chứ khi đã biết đây là ý thích của huynh thì bọn đệ đương nhiên xin dâng tặng! Bọn đệ xin đi đây, không cản trở huynh phong lưu vui sướng.

Thiên Địa Nhị Kiệt vừa bắt đầu bước đi, đứa bé trong lòng Địa Kiệt khóc ré lên:

- Mẹ, con muốn mẹ, oa oa.

Hy Bình chạy lên chặn họ lại:

- Hai vị, tiểu hài này, ta cũng cần.

Địa Kiệt ngập ngừng:

- Nhưng mà

Hy Bình nói:

- Bọn người không được đem đứa bé đi! Bọn người đem nó đi thì mỹ nhân của ta sẽ thương tâm, miễn cưỡng làm việc đó với ta không hứng thú chút nào, nếu ta trả đứa bé này lại như một lễ vật, nàng sẽ vui mừng, khi mây mưa sẽ vui hơn, như thế mới tốt.

Địa Kiệt nhìn qua Thiên Kiệt nói:

- Lão Đại, huynh tính thế nào?

Thiên Kiệt do dự một hồi rồi nói nhỏ:

- Lão Tam, hôm nay chúng ta không được may mắn, thôi phóng thích tiểu thư đi. Về thôi, công tử cũng không trách chúng ta được, thật không thể trêu vào người này.

Thiên Địa Nhị Kiệt sau đó bỏ đi, tiểu nữ hài nhảy phốc vào lòng thiếu phụ lửa thể khóc to lên, thiếu phụ ôm con vào lòng, gương mặt đầy nước mắt.

Hy Bình bước tới trước họ, nhẹ nhàng nói:

- Người đẹp, mặc y phục vào trước đã. Nhìn hình dáng nàng bây giờ làm ta có lòng muốn phạm tội đó.

Thiếu phụ đỏ mặt e thẹn, buông tiểu hài ra, muốn mặc lại y phục nhưng liếc mắt thấy Hy Bình hai mắt lác đác đang nhìn như lướt trên người mình, nàng e thẹn nói:

- Người có thể quay người đi không?

Hy Bình gạt đi, nói:

- Sợ cái gì chứ, cái không nên thấy ta cũng thấy hết rồi, nàng mặc y phục là phần nàng, ta xem phần ta, đâu liên can gì. Nàng có một thân hình tuyệt hảo vốn nên để cho ta ngắm thưởng.

Thiếu phụ không ngờ ân nhân của mình lại trơ tráo như vậy, đành phải mặc y phục dưới con mắt xăm soi của hắn.

Sau khi mặc lại y phục, thiếu phụ dắt tay tiểu hài, bước tới hai bước, nói:

- Đa tạ ân công cứu giúp! Tuyết Nhi mau tạ ơn bá bá.

Tuyết Nhi nghiêng mình chào, nhìn Hy Bình thanh tao nói:

- Đa tạ bá bá xấu xí.

Hy Bình nghe xong không biết nên khóc hay cười, nói:

- Cái gì?

Thiếu phụ tạ lỗi:

- Ân công, nó là đứa nhỏ, xin người đừng giận! Tuyết Nhi, bá bá là bá bá, không được gọi là bá bá xấu xí.

Tuyết Nhi không đồng ý nói:

- Mẹ, bá bá quả thật rất xấu xí.

Hy Bình cảm thấy rất thú vị, ngồi xuống trước mặt nó cười nói:

- Cháu là Tuyết Nhi? Bá bá rất xấu xí, cháu có sợ không?

Tuyết Nhi đáp:

- Không sợ, bá bá xấu xí là người tốt.

Hy Bình trong lòng như hoa nở, vuốt ve đầu nó nói:

- Bá bá xấu xí bỗng cháu nhé?

Tuyết Nhi hoan hỉ đáp:

- Tốt lắm!

Hy Bình bỗng Tuyết Nhi đặt nó ngồi lên vai, hướng về thiếu phụ nói:

- Hai người đi đâu vậy?

Thiếu phụ đáp:

- Chúng tôi đi Mạc La Thành.

Trên đường đi, Hy Bình biết được thiếu phụ tên gọi Đỗ Tư Tư, tiểu hài tên Niệm Tuyết Nhi, mẹ con họ đi Mạc La thành thăm thân nhân. Vô tình gặp Thiên Địa Nhị Kiệt, dùng con nàng uy hiếp nàng thoát y và định gian dâm, may gặp Hy Bình đi ngang cứu được mẹ con nàng.

Hy Bình trực giác cho thấy thiếu phụ có nhiều chuyện giấu sâu kín trong lòng, nhưng nàng không nói ra vì nàng có nỗi khổ tâm, dù sao hấn và nàng chỉ là bình thủy tương phù, nàng giấu chắc cũng vì lý do đó.

Không thể vừa mới gặp nhau là cái gì cũng khai thật ra hết. Hoàng Hy Bình hấn cũng không thể, nên bảo rằng tên mình là Hoàng Ngưu.

Tuyết Nhi nghe vậy lấy làm thú vị, tiện thể gọi hấn là Ngưu bá bá. Hấn lấy làm khoan khoái cười lớn.

Sau khi cười xong, Hy Bình hỏi:

- Tuyết Nhi, cha cháu đâu, sao không đi cùng?

Tuyết Nhi đột nhiên ngưng cười, rơi nước mắt đáp:

- Tuyết Nhi không có cha!

Hy Bình trong lòng thấy kỳ quái, hướng về Đỗ Tư Tư, thấy trên gương mặt tú lệ có nỗi buồn vời vợi, trong đôi mắt mỹ lệ ẩn hiện nhân tình u oán vô hạn.

Hy Bình biết là vấn đề này không thể hỏi được, đành nín thin không biết nói gì, trầm nghĩ, có thể cha đứa bé này đã chết sau khi nó sinh ra, nên nó mới nói là không có cha.

Ôi, quả là đáng thương, đúng là cô nhi quả phụ, Hy Bình đối với mẹ con họ bắt đầu có một sự đồng cảm chân thành.

Hấn nghĩ là mình thông minh, an ủi cô bé:

- Tuyết Nhi đừng khóc, cha cháu đi tới một nơi xa lắm, bất quá sau này sẽ trở về.

Tuyết Nhi nín khóc, chùi nước mắt hỏi:

- Thật vậy?

Hy Bình ngập ngừng nói láo:

- Đương nhiên là vậy! Nếu cha cháu không về, ta sẽ làm cha cháu.

Bên cạnh, Đỗ Tư Tư mặt đỏ lên, tựa hồ như không bằng lòng, đó cũng là đương nhiên, hấn muốn làm cha Tuyết Nhi, chẳng lẽ nàng lại không phải là thê tử của hấn? Tuy hấn đã cứu nàng nhưng không thể ép nàng gả cho hấn, hừ, hấn lại không tự nhìn lại mình, vừa già vừa xấu.

Nhưng Tuyết Nhi lại vui mừng, nó kêu lớn lên:

- Cha! Cha!

Đỗ Tư Tư ngăn lại:

- Tuyết Nhi, không được gọi!

Hy Bình cùng Tuyết Nhi đồng thời quay đầu lại nhìn thấy mặt Đỗ Tư Tư đỏ nhừ, vừa thẹn vừa giận. Hy Bình mới sức nhớ lại, nếu Tuyết Nhi gọi hắn là cha, hắn đã chiếm tiện nghi với mỹ phụ này, làm nàng không được vui.

Tuyết Nhi chu mỏ cãi lại:

- Không, con nhất quyết gọi là cha! Cha! Ngươi phụ thân!

Hy Bình nghe vậy vô cùng đắc ý, không quan tâm đến cảm nghĩ của Đỗ Tư Tư nữa, chỉ để ý tới trả lời Tuyết Nhi, cuối cùng nói:

- Cha thì là cha, không cần phải gọi là Ngươi phụ thân, lại đây, gọi lại vài lần cho cha nghe, Tuyết Nhi thông minh, miệng mồm lại ngọt ngào, cha rất thích Tuyết Nhi, cha hát cho Tuyết Nhi nghe nhé.

Tuyết Nhi hét lên:

- Được, cha hát cho Tuyết Nhi nghe.

Hy Bình cao hứng hát trọn bài “Con diều”, Tuyết Nhi nghe xong vỗ tay chan chát tán thưởng:

- Cha hát nghe rất êm tai, Tuyết Nhi phải lắng nghe!

Hy Bình rung động, đây là thánh giả chân thành nhất từ ngày hắn sinh ra, thuận miệng hát tiếp:

- La la... ta hát bài ca, cho Tuyết Nhi khả ái của ta, nó là đứa bé thân mật đáng yêu, hiện đang ngồi trên vai ta vỗ tay.... la la la...

Tuyết Nhi lần này vỗ tay cật lực, hoan hô âm trời.

Đỗ Tư Tư tựa hồ đã quen với trò chơi của hai người này, nàng cũng không có ý ngăn chặn, một người là con nàng, một người là ân nhân, hai người hiện tại như hai đứa con nít.

Tuy nhiên, điều kinh dị là nàng không hề phản cảm với cái “chiêu bài ca hát” của Hy Bình mà mọi người đều bỏ chạy, mà cũng giống như con, nàng lấy làm thú vị và thích nghe, đúng là mẹ con như nhau.

Hy Bình tới giờ mới được hai người tri âm xuất hiện, vui mừng không biết tới chừng nào.

Trong ký ức hắn, ngoài cha, mẹ, đệ đệ, muội muội ra, không có ai chân tâm thành ý nghe hắn ca hát, bao gồm cả tên Tứ Cấu. Hôm nay đột nhiên được tri âm, mà tới hai, làm gì mà không vui cho được.

Vì vậy, trên đường đi âm thanh ca hát không lúc nào ngừng, tiếng vỗ tay hòa chung với tiếng hoan hô của tiểu hài nhập thành một cảnh nhiệt náo phi phàm.

Màn đêm cuối cùng cũng tới, mọi vật đều chìm vào bóng đen hắc ám, nhưng nhiều khi sự tồn tại của bóng đêm lại là thế giới ôn nhu.

Hy Bình cùng mẹ con Đỗ Tư Tư đi ra khỏi sơn đạo, tới được một sơn trang nhỏ tên gọi Nhiên Hoa Thôn, ở nơi này không có khách sạn, họ đành gõ cửa một hộ nông gia, một người nông phụ khoảng trên dưới ba mươi xuất hiện, thấy ba người họ, rất lấy làm ngạc nhiên.

Hy Bình mỉm cười nói:

- Tỷ tỷ, bọn ta trên đường hành trình, không tìm kiếm được chỗ nghỉ qua đêm, có thể cho bọn ta tá túc một đêm không?

Bên trong vang ra âm thanh nam nhân:

- Mẹ nó ơi, chuyện gì đó?

Nông phụ quay đầu lại nói:

- Cha nó à, có gia đình muốn nghỉ chân ở nhà mình, cha nó thấy sao?

Nông phụ nói:

- Giờ đã quá muộn rồi, họ còn đi đâu được nữa, cho họ vào nhà đi.

Hy Bình thay mặt ba người cảm tạ, đi theo nông phụ vào nhà.

Một hán tử tầm người trung bình ra đón vào, Hy Bình khách sáo nói chuyện, nói rõ lý do.

Nông phụ bảo nông phụ ra sau làm nhanh mấy món ăn vì thấy họ có vẻ đói. Có hai anh em đang ngủ ở phòng khác giờ cũng thức giấc, thay đổi chăn mền sạch sẽ rồi nhường phòng lại cho bọn Hy Bình ba người.

Sau khi ba người Hy Bình ăn xong, nông phụ dọn dẹp xong bàn ăn, rồi cùng chồng trở về phòng riêng.

Hy Bình cùng Đỗ Tư Tư đi vào phòng kia, thì thấy chiếc giường gỗ chỉ đủ chỗ cho hai người nằm, Hy Bình nhường cho mẹ con Đỗ Tư Tư ngủ trên giường, còn mình thì tiếp tục phát huy truyền thống ngủ dưới đất!

Tuyệt Nhi không chịu cho Hy Bình ngủ dưới đất, muốn hắt ôm nó ngủ, Đỗ Tư Tư năn nỉ dỗ dành thế nào nó cũng không chịu.

Đỗ Tư Tư đành nói:

- Sàn nhà toàn là bùn đất, rất dơ dáy, ngươì lên giường ngủ đi!

Vì có mỹ nhân yêu cầu, Hy Bình đương nhiên không cự tuyệt, không khách khí nằm lên trên giường.

Tuyệt Nhi rúc mình vào ngực Hy Bình, nhắm miêng cười nói:

- Cha, con ôm cha ngủ ngon...

Hy Bình ngược đầu nhìn Đỗ Tư Tư, thấy mặt nàng đỏ lên, hai mắt nhàn tình u oán nhìn hắt.

Hắt đối mặt nàng, không nhịn được toát ra một nụ cười ngọt ngào, tay phải vuốt ve nhẹ nhàng trên cổ nàng, ôm nàng lại, làm cho nàng xích vào người hắt, đầu nàng nằm trên cánh tay cường tráng của hắt....

Không hiểu sao, Đỗ Tư Tư không cự tuyệt động tác thân mật của hắt, nằm gối đầu trên tay hắt yên tĩnh ngủ ngon lành.

Sáng sớm, Hy Bình đưa cho gia đình nông phụ một ít bạc vụn, cùng với mẹ con Đỗ Tư Tư lên đường.

Hy Bình cùng với Tuyệt Nhi, một lớn một nhỏ, trên đường lúc nói lúc hát, lúc khen lúc cười, có với nhau khoảng thời gian thật vui vẻ, bên cạnh Đỗ Tư Tư không tham dự cũng không ngăn cản, chỉ thấy đôi mắt nhìn bọn họ với nhãn thần kỳ quái, không biết trong lòng nghĩ gì.

Người qua đường thấy gia đình này rất kỳ dị, người vợ trẻ trung mỹ miều bao nhiêu thì người chồng già xấu bấy nhiêu, nhưng lại sinh ra một con bé xinh xắn khả ái.

Tối buổi chiều thì tới Mông Sơn trấn, Hiệp Hỉ khách sạn.

Vì có tiền lệ trước, Hy Bình cùng mẹ con Đỗ Tư Tư ngủ chung trên giường.

Vì Tuyệt Nhi chơi đùa mệt mỏi, nằm ôm ngực Hy Bình ngủ rất nhanh, Đỗ Tư Tư cũng như đêm trước nằm ngủ trên tay Hy Bình.

Lần này, nhích lại gần Hy Bình thủ thủ bên tai:

- Ngày mai tới thành rồi, chúng ta phải phân khai, ta chân thành cảm tạ người đã cứu ta, cũng cảm tạ người đã đem lại cho Tuyệt Nhi niềm vui lớn. Thật tiếc thay, phụ thân Tuyệt Nhi...

Hy Bình nghe trong giọng nàng có cả tiếng khóc, bèn an ủi:

- Nàng đừng buồn, Tuyệt Nhi đã có ta là cha. Đương nhiên ta không có ý chiếm tiện nghi trên nàng gì đâu, nhưng ta lại thích Tuyệt Nhi. Hay là thế này, nàng là mẹ Tuyệt Nhi, ta làm cha Tuyệt Nhi, hai người không liên quan với nhau."

Đỗ Tư Tư trừng mắt nhìn hấn, nghĩ: “Sao mà không liên quan, người ôm ta mà ngủ, giờ còn dám nói không liên quan?”

Nàng tuy rằng không biết có thích Hy Bình hay không, nhưng càng nghĩ càng giận, thò tay nhéo đùi hấn một cái, giận dữ nói:

- Người không được nói vậy!

Hy Bình bị nhéo không dám cử động, lại không dám la lên vì sợ Tuyết Nhi thức giấc, hấn nghiêng mặt đáp:

- Ta không có nói bậy, chúng ta quả không có liên can .

Đỗ Tư Tư nghe xong, phần uất nói:

- Hai người không liên can, sao người ôm ta chặt vậy?

Hy Bình biết nàng hiểu lầm ý của hấn, giải thích:

- Tư Tư, nàng nghĩ lầm rồi, hai người không liên can là ý nói sau này nàng lấy ai, ta vẫn coi Tuyết Nhi là con ta, nó là một đứa bé khả ái và thông minh, nó chịu coi lão đầu xấu xí này là cha, ta đã vui mừng lắm rồi.

Hy Bình nói láo như ăn cơm bữa, Đỗ Tư Tư không phát hiện một chút sơ hở nào, bàn tay nàng vẫn bấu vào đùi Hy Bình nói:

- Nguyên lai là vậy, sao lão đầu người không nói sớm, hại ta cứ tưởng người thông minh muốn chiếm tiện nghi, ta nhéo chết người.

Hy Bình hét lớn:

- Úi cha, đau chết ta được, đàn bà thối tha, dám hãm hại lão tử ta, nếu không vì nữ nhi bảo bối của ta ở đây, ta sẽ dùng bạo trị bạo, để biết lão tử không phải hảo nhân, úi da... lại nữa...

Đỗ Tư Tư hình như đã lượng thứ cho hấn, dịu giọng nói:

- Sau này người có nhớ tới... tới... Tuyết Nhi, hãy tới Bích Lục Kiếm Trang.

Đỗ Tư Tư không nói thêm nữa, yên tĩnh ngủ trên tay Hy Bình.

21. Chương 20: Tuần Ca Ăn Mày

Tới Mạc La thành, mẹ con Đỗ Tư Tư ly khai Hy Bình đi thăm thân nhân.

Tuyết Nhi không chịu buông Hy Bình, cứ bám lấy áo Hy Bình bắt hấn cùng đi. Tuy nhiên Hy Bình và Đỗ Tư Tư dùng hết kế của người lớn để dỗ ngọt nó, Tuyết Nhi chung quy cũng quyến luyến chia tay với lão “phụ thân” già xấu, cùng mẹ bước đi.

Hy Bình dù không muốn xa họ, nhưng nhớ tới “lời bên gối” của Đỗ Tư Tư đêm qua, nếu nhớ tới Tuyết Nhi, hãy tới Bích Lục Kiếm Trang. Hy Bình nghĩ mình sẽ có cơ hội gặp lại họ.

Sau khi tiễn mẹ con Đỗ Tư Tư đi, Hy Bình vốn định đến Vũ Đẩu Môn ngay, nhưng hấn chỉ biết Vũ Đẩu Môn ở trong thành này, còn cụ thể địa chỉ ở đâu thì hấn mù tịt. Hấn cũng không gấp nên quyết định tìm kiếm một tửu điểm ăn một bữa cho no nê, xong rồi mới đi dạo các nơi, sau khi đi chơi cho đã, hấn sẽ hỏi thăm người đi đường và bắt đầu đi Vũ Đẩu Môn. Ngày mốt sẽ là ngày đại thọ bảy mươi tuổi của Độc Cô lão đầu, hấn nhắm là sẽ có đủ thời gian.

Hy Bình tìm kiếm một chỗ gọi là “Nghinh Khách phường”, thì ra là một tửu điểm, vào gọi vài món ăn và một bầu rượu, một mình độc ẩm. Hồi tưởng lại tại Viễn Dương Tiều Cúc lúc đó cùng Lôi Long và Tứ Cửu uống say sưa, thật là một chuyện sảng khoái.

Hôm nay không biết họ tới Vũ Đẩu Môn chưa? Lôi Phượng tại Viễn Dương Tiều Cúc có khỏe không? Nàng không biết có lo nghĩ tới bậc nhân này không? Còn Bằng Bằng, giờ này chắc đang hận ta lắm, không biết nàng sẽ đối phó với ta ra sao?

Ồi, suy nghĩ nhiều làm cóc khô gì, mọi chuyện sẽ qua, tới đâu hay tới đó, hiện tại chỉ nên uống rượu thôi, lo lắng làm gì? Uống rượu ?... Ài, uống một mình không có tư vị gì hết, phải chi có họ ở đây thì rất tốt.

- Cút xéo ngay! Cái thứ tiểu khát cái đầu đường xó chợ, nếu còn không biến cho mau ta sẽ lấy chổi quét người ra ngoài!

Âm thanh đay nghiến của điếm tiểu nhị cắt đứt luồng suy nghĩ trầm tư của Hy Bình.

Hy Bình nhìn ra ngoài cửa, thấy một thiếu niên tuấn tú quần áo tươi tắn đang tranh chấp dần co với điếm tiểu nhị.

Thiếu niên nói:

- Ta vào ăn cơm, ta có tiền, sao lại không cho ta vào?

Điếm tiểu nhị quát mắng:

- Người ngợm người như vậy, còn nói có tiền? Muốn ăn quịt à, làm ơn biến đi... Mà cho dù người có tiền, cũng xin mời người đi ăn chỗ khác, bển điếm không hoan nghênh loại người như người!

Thiếu niên dậm chân, tức tối nói:

- Người, người đúng là dùng mắt chó nhìn người.

- Tiểu nhị, tiểu khát cái này là ta mời tới, người mau cho hắn vào!

Hy Bình thật ra đang muốn có người đồng ẩm, hướng về tiểu nhị thuận miệng nói.

Tiểu nhị nhìn về phía người khách có khuôn mặt giống như ác quỷ, trong tâm vừa sợ vừa hiếu kỳ, không ngăn trở thiếu niên nữa.

Thiếu niên đắc ý vén áo bước tới trước mặt Hy Bình ngồi xuống.

Hy Bình hỏi:

- Tiểu khát cái, uống với ta vài chung được không?

Thiếu niên cãi:

- Lão đầu xấu xí, không được gọi ta là tiểu khát cái!

Hy Bình hỏi lại:

- Vậy người muốn ta gọi là gì?

Thiếu niên trả lời:

- Xin gọi là tiểu tuấn ca Phong Ái Vũ!

Hy Bình nghi hoặc hỏi :

- Phong A Di?

Thiếu niên tức quá chỉ vào Hy Bình nói:

- Người! Người..... không phải là Phong A Di, ta là Phong Ái Vũ. Phong như phong lưu, Ái như ái tình, Vũ như vũ thủy, hiểu chưa, đồ ngu.

Hy Bình tỏ vẻ như đã hiểu ra nói:

- Hiểu ra rồi! Phong Ái Vũ, Phong như phong tao, Ái như tình ái, Vũ như vân vũ, cái này, bắt quá..... tên người hơi bị biến thái đó.

Phong Ái Vũ lần này tức quá chịu không được chửi ầm lên:

- Người là tên hỗn đản, người mới là biến thái!

Hy Bình ngồi thẳng người lên, tay phải vỗ vỗ vào ngực nói:

- Bỗng công tử không phải là hồn dân, ta chính là đại tuần ca Hoàng Ngưu, đường đường nam tử hán tuyệt không phải là biến thái. Còn ngươi, là một nam hài tử mà lại gọi cái gì Ái, cái gì Vũ, ha ha thật tức cười!

Nghe Hy Bình nói vậy, Phong Ái Vũ cười lớn lên, các khách nhân đang ăn uống nghe vậy cũng phun cả đồ ăn ra ngoài. Con bà nó! Bộ mặt như vậy mà tự xưng là “đại tuần ca”.

Phong Ái Vũ chỉ tay vào Hy Bình cười khanh khách, nói:

- Ngươi, ngươi... ngươi là đại tuần ca? Ha ha ha.....

Hy Bình không thèm để ý mọi người đang cười cợt mình, nghiêm nghị nói:

- Ta bỗng lai là đại tuần ca, có gì đáng cười, con bà ngươi, cười mà cũng cười kiểu biến thái, đúng là tên lại cái.

Phong Ái Vũ lập tức ngừng cười, nổi xung thóa mạ:

- Ngươi mới là lại cái! Tên biến thái, đồ xấu xí, lão chết bầm, tên đầu gỗ.....

Hy Bình nhú mày, vội nói:

- Thôi được rồi! Ta đâu có mời ngươi thóa mạ ta ở nơi công cộng, ta mời ngươi đồng ẩm chung, ngươi có thể trước tiên đình lại, sau đó uống cho ướt môi đã.

Vì Hy Bình chân thành thiện ý thỉnh cầu, Phong Ái Vũ kết thúc ba phút diễn giảng kích động, hùng hổ trừng mắt nhìn Hy Bình ra điều cho ngươi biết ta lợi hại, sau này đừng chọc tức tới ta nữa!

Hy Bình thở phào cảm kích:

- Cảm ơn trời đất!

Phong Ái Vũ chìm đắm trong chiến thắng, sau một lúc mới vực tỉnh lại từ sự vui vẻ to lớn này, nói:

- Ta, ta không biết uống rượu.

Hy Bình nói:

- Không biết uống có thể học, nam nhân nào mà không biết uống rượu? Nào, uống, con bà nó, đừng có như là đàn bà.

Phong Ái Vũ ngập ngừng:

- Thật sự ta không uống được mà.

Hy Bình không để ý tới sự từ chối của Phong Ái Vũ, rót một chung đầy rồi để trước mặt y, mời:

- Không có gì, ngươi là tiểu tuần ca, ta là đại tuần ca, hai ta đều chung một gia đình tuần ca! Huynh đệ, uống rượu, cạn, không say không về!

Phong Ái Vũ rất e ngại, thịnh tình của gã “đại tuần ca” này thật khó chối từ, người này tuy là xấu xí, nhưng tánh tình có thể chấp nhận được, nghĩ lại chỉ uống thử một lần, chắc không có vấn đề.

Nghĩ tới đây, Phong Ái Vũ miễn cưỡng nói:

- Tốt! Ta uống, nhưng chỉ uống một chung thôi!

Hy Bình và Phong Ái Vũ cùng uống cạn.

Hy Bình định uống thêm, nhìn qua Phong Ái Vũ thì thấy hắn đột nhiên gục xuống bàn, thân người bất động. Hy Bình gọi vài lần mà không thấy phản ứng, đứng lên nhìn, nghĩ thầm con bà nó, tên tiểu tử này chỉ một chung là lăn quay hôn mê rồi!

Làm sao đây?

Gọi đi gọi lại vẫn không tỉnh, chắc là có chuyện phiền rồi, hắn định kêu vài người giúp khiêng hắn vào khách sạn để an nghỉ, rồi ly khai nơi này cho mau.

Hy Bình giúp nâng đỡ Phong Ái Vũ lên, tay đụng vào ngực, cảm thấy chỗ đó mềm và sưng lên, hấn lấy làm ngạc nhiên, sau khi nhìn kỹ càng, Phong Ái Vũ tuy mặc y phục nam nhân, quần áo lại rách rưới, khuôn mặt bị bôi bẩn, nhưng da thịt trắng hồng, rất là đẹp. Bây giờ vì cự ly gần, hấn có thể ngửi được mùi hương xử nữ nhẹ nhẹ. Hy Bình như say lên, tim bỗng rung động.

“Hèn gì, tên họ và tướng mạo người như là lại cái, thì ra bản lai là con gái.” Hy Bình thay đổi ý định ban đầu, nghĩ lại: “Đã chuẩn bị tiền kêu người khiêng nàng ra, nàng hóa ra nữ nhân, thật đúng tâm ý của ta. Ta một mình phải cực khổ ôm khiêng nàng đi, lát nữa khi thức dậy, nàng chắc không cần ân đền oán trả.

Hoa Xuân Khách Sạn.

Nửa đêm, sau hai giờ sáng.

Trong một gian phòng.

- Á! Người ngủ kế bên ta....

Sau khi Phong Ái Vũ tỉnh lại, thấy Hy Bình bên cạnh nằm ngủ ngon lành. Tiếng kêu như trời đất rung chuyển khiến Hy Bình đương nhiên tỉnh ngủ.

Hy Bình tỉnh lại mở mắt ra, thấy Phong Ái Vũ hai tay che ngực, đang nhìn hấn từ trên giường, nhân thần đầy nét hoài nghi, oán hận, trách vấn, có cả kinh hãi và phòng bị.

Hy Bình cảm thấy cực kỳ thích thú, cười nói:

- Tỉnh rồi ư?

- Sao người ngủ kế bên ta?

Phong Ái Vũ phảng phất như là nhất định phải minh bạch chuyện này.

Hy Bình cười nói:

- Người bị say, ta kêu người khiêng người tới đây....

Phong Ái Vũ không đợi cho hấn giải thích hết, hét lên:

- Người không được ngủ kế bên ta!

Hy Bình cười hỏi lại:

- Sao lại không? Chúng ta là hảo huynh đệ, rượu ngon cùng uống, giường tốt cùng nằm, khà khà...

Phong Ái Vũ nhanh trí đáp:

- Nhưng ta có tập quán ngủ một mình từ nhỏ. Người ngủ kế bên làm ta không quen, ngủ không được. Người đi qua phòng khác được không?

Hy Bình chợt nói với giọng cương quyết:

- Không được! Giờ đã khuya rồi. Người nói lại đi, người trước giờ ngủ một mình, sau này lấy vợ phải ngủ chung thì sao? Bây giờ cứ luyện tập với ta trước, tới lúc đó sẽ quen đi. Nếu không tới đêm động phòng hoa chúc không lẽ người một cước đá lão bà của người xuống gầm giường?

Phong Ái Vũ khấn cấp nói:

- Ta không thích lão bà!

Hy Bình cười nói:

- Nam nhân nào mà không thích có vợ? Ta có rất nhiều nữ nhân, còn có một đàn con lóc nhóc, để ta dạy người vài cách động phòng với nữ nhân, bọn họ sẽ nhất định thích người! Qua đây, cứ coi ta là nữ nhân, hoặc là tân nương, tận tình thi triển thủ đoạn ôn nhu tình ái đối với ta. Như vậy, như vậy...

Hy Bình biểu diễn một kiểu cho xem, đúng là không thể thô kệch, xấu xí hơn được.

Phong Ái Vũ không biết nên giận hay nên cười, hơi mất tự nhiên, nói:

- Người đứng là một nam nhân, làm sao ta coi là một nữ nhân được. Hừ, người biến thái chứ ta không biến thái... Nếu người không kêu thêm phòng, cũng được, ta sẽ ngủ dưới đất. Ngủ dưới đó ta thấy còn thoải mái hơn.

Nàng tính bỏ qua người Hy Bình để xuống giường, hấn chặn lại, nói:

- Thôi được. Dù người có tập quán không ngủ chung cũng không cần xuống đất ngủ. Người mới say rượu tỉnh lại, thân thể yếu đuối, rất dễ sanh bệnh, để ta ngủ dưới đất cho, ta cường tráng hơn người cả trăm lần!

Hy Bình thở dài leo xuống giường, ngao ngán không vui, không tưởng được đối tượng thay đổi, nhưng vận mệnh nằm đất lại không thay đổi! Ôi, phải chi được ngủ kế bên nàng tương tự như là nằm kế Tuyết Nhi khả ái.

Nghĩ tới Tuyết Nhi, tự nhiên lại nhớ tới Đỗ Tư Tư, nàng và hấn cùng nhau chung giường ngủ hết hai đêm, một nữ nhân mỹ lệ ai oán, ôn nhu.

Phong Ái Vũ nhìn Hy Bình nằm ngủ dưới đất, lòng cảm thấy có chút bất nhẫn, nhưng làm sao bây giờ? Nếu cho hấn biết nàng là thân nữ nhi, không biết hấn sẽ giữ trò gì?

May là lão nhân này còn chưa phát hiện, nếu không, nàng không dám nghĩ tới...

Nàng lại có chút mâu thuẫn, như là không muốn giấu Hy Bình mình là gái cải nam trang, tất cả chỉ vì đùa giỡn nên chưa bộc lộ.

Ngày thứ hai, sau khi hai người ra khỏi cửa, Phong Ái Vũ tới trước Hy Bình, phát hiện ra nam nhân này rất cao to, mình không phải là lùn nhưng còn rất thấp so với hấn, nếu không phải vì hấn vừa già vừa xấu thì đúng là “đại tuần ca”.

Hy Bình nhìn nàng thấy đúng là dung mạo khả ái, cười nói:

- Tiểu tuần ca, ta phải đi dạo trong thành một lát, người có đi không?

Phong Ái Vũ trong lòng rất vui vì thấy Hy Bình thay đổi cách xưng hô, cao hứng nói:

- Tốt! Ta cũng muốn đi dạo, nhưng, nhất định phải đi với người à?

Hy Bình đáp:

- Đương nhiên, chúng ta là hảo huynh đệ, có câu hảo huynh đệ luôn đồng hành với nhau, người có nghe qua chưa?

Phong Ái Vũ lắc lắc cái đầu.

Hy Bình không cho phân biện, nói:

- Đi, tìm kiếm chỗ ăn uống cho no say, sau đó lại đi vào thành du ngoạn tiếp.

Phong Ái Vũ nói gấp:

- Ta không uống rượu đâu!

Hy Bình nói :

- Sau này, người mà đòi uống rượu, ta tuột hết y phục ra, đét vào mông.

Phong Ái Vũ la lên:

- Người không được đánh mông ta!

Hy Bình nhìn nàng, dương dương đắc ý trấn an:

- Ta chỉ hành động khi nào ta phát hiện người uống rượu, hì hì!

Phong Ái Vũ quay đầu lại chạy đi...

Hy Bình và Phong Ái Vũ đi hết một ngày, vẫn chưa mò ra Vũ Đẩu Môn ở đâu, thật ra hấn chỉ vui chơi cùng Phong Ái Vũ, không cần biết có Vũ Đẩu, hay không có Vũ Đẩu.

Chiều hôm đó, Hy Bình thuận miệng hỏi một người đi đường:

- Xin hỏi có biết Vũ Đẩu Môn ở đâu?

Người đó thấy lão già mặt mũi xấu xí, lắc đầu đáp cộc lốc:

- Không biết.

Phong Ái Vũ ngạc nhiên hỏi Hy Bình.

- Người muốn đi Vũ Đẩu Môn.

Hy Bình hỏi lại:

- Người biết cách đi ?

Phong Ái Vũ kiêu ngạo:

- Đương nhiên biết!

Hy Bình vui quá, kéo mặt nàng lại, hôn một cái thật mạnh, la lớn:

- Người thật vĩ đại!

Người đi đường ngừng lại trừng trừng nhìn vào bọn họ, một nam nhân hôn một nam nhân giữa thanh thiên bạch nhật trên đường phố đông người?

Hy Bình xua tay đuổi những người bu quanh, hét lên:

- Nhìn cái gì? Chưa bao giờ thấy cha hôn con à?

Phong Ái Vũ bỏ mặc mọi thứ, lách khỏi đám người bỏ chạy.

Hy Bình rượt theo, hỏi:

- Người chạy đi đâu mà nhanh quá vậy?

Phong Ái Vũ quay đầu đáp:

- Ta phải tránh xa người ra, người là tên khốn!

Hy Bình nói:

- Ta chỉ là hôn người một cái thôi mà, hà tất phải tức giận làm gì.

Phong Ái Vũ nổi giận:

- Người là nam nhân.

Hy Bình thản nhiên nói:

- Ồ! Thì ra người không thích nam nhân hôn, cứ đi tới kỹ viện cho cả đám nữ nhân hôn người được không?

Phong Ái Vũ dậm chân nói :

- Người, ta thật không muốn, ta không theo người nữa!

Hy Bình cười nói:

- Chúng ta đều là nam tử hán, đụng chạm nhau một chút đâu có quan hệ gì? Nếu người không thích, sau này không đồng ý cho hôn, ta sẽ không dám nữa. Nhưng với điều kiện là người phải dẫn ta đi Vũ Đẩu Môn!

Phong Ái Vũ tức khí nói:

- Người đi thì tự đi, ta không đi với người!

Hy Bình van cầu:

- Phân ra như vậy sao! Ta và người là huynh đệ tốt xấu có nhau, xin người làm một việc tốt!

Phong Ái Vũ rồi cũng dịu lại, hỏi:

- Người tới Vũ Đâu Môn làm gì ?

Hy Bình cười thầm trong lòng, nói:

- Độc Cô Phách lão đầu đại thọ bảy chục, ta đi chúc thọ.

Phong Ái Vũ nghe như giận lắm, bất bình nói:

- Độc Cô Phách là Độc Cô Phách, sao còn thêm vào “lão đầu”, hừ !

Hy Bình cười nói:

- Thì đúng là lão đầu mà, khó mà chính lại thành tiểu hóa tử.

Phong Ái Vũ như muốn bịt miệng hẳn lại:

- Nói tóm lại, ta không cho phép người gọi như vậy!

Hy Bình nhượng bộ :

- Được, được, thì không gọi là lão đầu, bây giờ mình đi kiếm gã ta, được chứ?

Phong Ái Vũ liếc hẳn, nói :

- Bây giờ muộn rồi, ngày mai đi tiếp, ta lại mệt mỏi cả ngày rồi, chỉ muốn kiếm một chỗ để ngủ.

Hy Bình đồng tình nói:

- Ta cũng muốn kiếm chỗ nghỉ tạm, để ta dẫn người đi tửu điểm ăn một bữa no, sau đó tìm một khách sạn tốt, ngủ cho ngon giấc, thế nào?

Phong Ái Vũ nghĩ người này công phu vuốt đuôi thật sự tuyệt đỉnh.

22. Chương 21: Cùng Nàng Tắm Chung

Hy Bình khoản đãi Phong Ái Vũ một bữa ăn thịnh soạn, sau khi ăn uống no say liền kéo nàng tới khách sạn lớn nhất thành: Ngũ Tiên Lâu.

Phong Ái Vũ chuẩn bị nói vài lời cảm tạ, thì đã nghe Hy Bình oang oang: “Tiểu nhị đâu, mau cho ta một phòng thượng hảo hạng.”

Phong Ái Vũ lời nói vừa lên tới cổ đã phải nuốt xuống, thay vào đó bằng câu: “Người biết ta không có tập quán ngủ chung hai người mà, tại sao không gọi hai phòng?”

Hy Bình cười mỉm: “Một phòng đủ rồi! Người ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất, không có xung đột về tập quán gì hết... Ừm, vả lại nếu người ngủ riêng một phòng, lúc ta không để ý người ăn trộm đồ rồi trốn đi, ai sẽ đưa ta tới Vũ Đâu Môn?”

Phong Ái Vũ nói nhanh: “Ta thề sẽ không ăn trộm.”

Hy Bình: “Hi hi, cẩn thận là tốt nhất.”

Hai người vừa nói vừa đi vào trong phòng .

Hy Bình nói: “Tiểu ca, theo như ta biết thì người ít nhất hai ngày chưa tắm rồi, trong phòng này phía sau có một tắm bình phong, dùng cho việc tắm rửa, phía trong có một cái bồn tắm lớn, người cứ việc hưởng thụ.”

Phong Ái Vũ hoan hỉ nói: “ Rất tốt, rất tốt!”

Hy Bình nói: “Để ta kêu tiểu nhị đổ đầy nước vào bồn tắm.” Hắn bước ra để gọi rồi trở vào, trong lòng không chút hảo ý, nói: “Tiểu ca, bồn tắm rất lớn, ta và người có thể tắm chung?”

Phong Ái Vũ giật nảy mình, la toáng lên: “Không, ta không muốn, người có thể tự mình tắm lấy, ta không tắm.”

Hy Bình nói: “Làm gì mà kích động đến thế, nếu người không thích thì người cứ tắm trước, ta đợi người tắm xong rồi mới tắm, được không?”

Phong Ái Vũ suy nghĩ một lát, ngượng ngập nói: “Khi ta tắm, người không được tiến vào, cũng không được nhìn lên.”

Hy Bình khẳng định: “Ồ, đương nhiên, người tưởng ta là tên bán nam bán nữ thích nhìn lên nam nhân tắm à. Ta không có hứng thú nào với thân thể nam nhân, một chút cũng không có... Nhưng nếu là nữ nhân... thì... hì hì hì...”

Phong Ái Vũ nổi xung muốn cho hắn một bạt tai, ráng nhẫn nại dụ lại. Đúng là tên hỗn đản, vừa già vừa xấu lại còn là đồ sắc quỷ.

Phong Ái Vũ tiến vào sau bình phong, cởi y phục, hiện ra một thân mình kiều diễm mê người. Với thân hình lỏa thể nàng tiến lại trước bồn tắm, thò tay vào thử nhiệt độ nước, rồi thông thả bước chân vào rồi ngồi xuống, an nhàn hạ thân thể vào nước, dùng hai tay nhỏ nhắn kỳ cọ thân thể nhẹ nhàng, chà cho đến da trắng biến hồng lên..... Phong Ái Vũ khẽ nhắm đôi mắt đẹp, cảm giác thật mát mẻ khoan khoái.....

Phảng phất có âm thanh bước chân truyền lại, Phong Ái Vũ giật mình mở hai mắt vừa to vừa tròn..... một thân mình lỏa thể đầy nam tính đang từng bước tiến về phía nàng.

Phong Ái Vũ hay tay che ngực, nhắm mắt lại hét toáng lên: “Đừng lại đây! Đừng....”

Hy Bình bước tới phía trước, cúi người xuống, nâng khuôn mặt diễm lệ lên, thân yêu nói: “Tiểu Ái Vũ, nàng mở cặp mắt khả ái ra.”

Phong Ái Vũ vừa khóc vừa nói: “Ta không, người cút ngay, đại sắc ma, đại hỗn đản, không...”

Hy Bình dùng môi của mình khóa ngay những lời chửi mắng của nàng lại, đứng hôn nàng trong bồn tắm, rất lâu mới buông ra.

Nhìn khuôn mặt giờ đã đỏ hồng, mắt vẫn nhắm lại, Hy Bình cười nói: “Tiểu Ái Vũ, không tỉnh lại mở mắt ra, ta sẽ không khách khí nữa.”

“Bốp”, âm thanh vang lên, Hy Bình vỗ vào đôi mông căng cứng trắng trẻo của Phong Ái Vũ một phát.

Phong Ái Vũ ngượng ngập mở mắt ra, sau đó gắt lên: “Không được đánh mông ta, mau... mau cút ra ngoài.” Nàng dùng tay hết sức đẩy Hy Bình ra rồi co ro lại.

Hy Bình nói: “Tiểu Ái Vũ không mời ta tắm chung à?”

Phong Ái Vũ khí tức dâng lên tới ngực nói: “Người cút ngay, tên hỗn đản, người lừa gạt ta, nếu không cút ta la làng cứu mạng ngay.”

Hy Bình cười: “Ta đâu có lừa gì nàng, ta chỉ nói là đối với nam nhân không hứng thú, còn Tiểu Ái Vũ thì chính là một nữ nhân khả ái yêu kiều. Nàng cứ la lên, ta sẽ dùng miệng ta bịt miệng nàng lại, cùng lúc dùng tay ta vỗ mông nàng, lúc đó xem nàng làm sao?”

Phong Ái Vũ quả nhiên sợ chết khiếp, Hy Bình nhìn nàng đầy tình ý, hôn một phát, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ái Vũ, chúng ta cùng tắm.”

Không đợi nàng trả lời, Hy Bình bước vào bồn tắm vừa đủ hai người, ôm Phong Ái Vũ ngồi xuống.

Vì có hắn vào, nước trong bồn dâng lên, thậm chí có vài giọt nước tràn ra ngoài.

Hy Bình song nhân đo lường Phong Ái Vũ từ trên xuống dưới, sau cùng ngừng lại trên vòng ngực trắng toát có vài vết hồng do sự tẩy rửa.

Phong Ái Vũ hai tay che trước ngực, sợ sệt nhìn hắn, thân tình như cừ non thấy sói.

Hy Bình kéo đôi tay của Phong Ái Vũ khỏi bộ ngực khả ái của nàng rồi để lên dưới lưng hắn, tiếp theo nói: “Ta đáng sợ lắm sao?”

Phong Ái Vũ sợ sệt gật đầu, khi cúi đầu xuống nàng liền nhìn thấy một vật thô cứng đứng trong nước, sợ hãi lắp bắp nói: “Người, người là hạng người nào, định làm gì ta?”

Hy Bình cũng thấy sự sợ hãi của nàng, bàn tay xoa bóp nhẹ lưng nàng, an ủi: “Ta chỉ muốn tắm cho nàng, được không?”

Không hiểu hẳn là hạng người gì ? Hiện tại hẳn làm gì mình cũng phải đồng ý. Phong Ái Vũ nghĩ lão già này đúng là một tên háo sắc hỗn đản, lại còn vô lễ và da mặt cực dày.

Hy Bình thấy nàng không trả lời, nói: “Ta rất muốn nàng....”

Phong Ái Vũ nổi giận cướp lời: “Không!”

Hy Bình bật cười: “Nàng nghĩ bậy bạ gì đó, ta chỉ muốn nàng tắm cho ta, lại đây, Tiểu Ái Vũ, kỳ cọ thân mình cho ta, đầm bóp, đầm bóp.”

Hy Bình trườn người lên bờ của bồn tắm, nhắm hai mắt lại, đáng vẻ như sắp được hưởng thụ bàn tay của mỹ nhân tẩy rửa cho.

Phong Ái Vũ ý muốn thu thân lại, nhưng lại bị lôi cuốn bởi hẳn ta, nhìn lại cái mông mình vẫn còn hiện lên dấu tay của lão hỗn đản này.

Hy Bình nói: “Nàng muốn chạy? Chỉ cần nàng có một chút xú ý nghĩ muốn chạy thôi, lão tử sẽ đánh cho tét mông ra luôn.”

Phong Ái Vũ mặt đầy lệ, nhân tình đã thay đổi, ánh mắt tràn đầy vẻ cầu khẩn.

Hy Bình động lòng, nói: “Ngoan nào, nàng ngoan ngoãn đi ta sẽ không đánh mông nàng nữa, ta sẽ yêu nàng, Tiểu Ái Vũ của ta!”

Phong Ái Vũ âm ỉ: “Ta không cần người yêu. Người thả ta đi, ta van người....”

Hy Bình thở dài: “Khi nào nàng tẩy rửa cho ta sạch sẽ, ta mới cho nàng đi, chịu không?”

Phong Ái Vũ không còn cách nào khác, đành nói: “Thật không?”

Hy Bình cười: “Ta có lừa nàng bao giờ chưa?”

Đã lừa ta bao giờ chưa ? Người là tên hỗn đản, hồi nãy vừa mới lừa ta. Trong tâm chửi rủa hẳn cả ngàn lần nhưng chẳng có tác dụng gì. Phải quỳ xuống trước mặt hẳn lồn hai bàn tay nhỏ nhắn tẩy rửa cho hẳn .

Nàng không dám nhìn vào mặt hẳn, không dám nhìn vào hạ thể hẳn, chỉ có thể nhìn thẳng vào bộ ngực thô thiển của hẳn, ngậy người ra: “Đây chính là ngực nam nhân? Vì sao mặt hẳn vừa già vừa xấu, mà ngực hẳn thì cường tráng, ẩn tàng một lực lượng vô tận? Chỉ nhìn vào ngực, đã cảm thấy an toàn và thoải mái, ơ, ta đang nghĩ gì đây?....”

Hy Bình nhân tình như quên hết tất cả, hưởng thụ đôi tay khả ái thoa bóp, phát giác tay nàng đình lại trên ngực.

Hắn mở mắt ra thấy Phong Ái Vũ ngơ ngẩn nhìn ngực mình, hỏi: “Tiểu Ái Vũ, nàng suy nghĩ gì vậy?”

Phong Ái Vũ đột nhiên hai tay đầm loạn xạ lên ngực hẳn, nói: “Người khi phụ ta! Bắt ta tắm cho người, làm cho ta suy nghĩ linh tinh, tên vô lại nhà người dùng bộ ngực dụ hoặc ta, hại ta bị ảo tưởng, người đúng là tên đại hỗn đản!”

Hy Bình kháng nghị đáp: “Nàng nói thế làm ta không đồng ý chút nào, đâu phải chỉ có ngực ta tráng kiện không chê được mà những phần khác trên cơ thể cũng hoàn mỹ kinh người lắm!”

Hắn đứng lên, thân thể to lớn tuyệt đẹp điểm thêm những hạt thủy châu óng ánh , ngang nhiên đứng trước Phong Ái Vũ, thể hiện sự sung mãn cùng với hình dáng cơ thể hợp lại thật hoàn mỹ!

Phong Ái Vũ bị chấn động, nàng không nghĩ được thân thể của nam nhân này quá tuyệt, lại có một sức hấp dẫn đối với nàng, thậm chí không để ý tới sự xấu xí và lớn tuổi của hẳn.

Tại sao vừa rồi nàng lại nhắm mắt, bỏ qua cơ hội nhìn thấy thân hình hoàn mỹ này?

Hy Bình khoe xong cơ thể, rồi ngồi xuống, tiếp tục cho Phong Ái Vũ tẩy rửa, nói: “Tiểu Ái Vũ, tẩy rửa bộ vị khác đi, đây, chỗ này!”

Hắn kéo tay nàng tới hạ thể của hắn, nàng vùng vẫy rồi cố gắng co tay lại rồi kinh hoàng nói: “Không!”

Hy Bình ôm nhẹ nàng lại, để lên trên đùi mình, tay nhẹ nhàng nắn bóp lưng nàng, nói: “Ta tắm cho nàng, nhé?”

Phong Ái Vũ cự tuyệt: “Ta không muốn.”

Hy Bình kéo tay từ lưng lên vai nàng, rồi hạ xuống trên hai ngọn đồi của nàng....

Phong Ái Vũ cố gắng thoát khỏi ma trảo của hắn, phát hiện ra sức lực không còn, muốn kéo cũng kéo không nổi, cảm giác trên ngực lúc thì như khó chịu lúc lại như khoan khoái.

Phong Ái Vũ sợ hãi: “Đừng bóp ta ở đó, ta rất khó chịu..... Ồi.....”

Hy Bình thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng lên, hơi thở nóng hổi, chịu không nổi cúi đầu hôn nàng, hôn cho tới lúc thở không nổi mới buông ra, nói: “Tiểu Ái Vũ, ta rất muốn nàng?”

Phong Ái Vũ hồn hồn nói: “Ta sợ lắm.”

Hy Bình ôn nhu nói: “Nàng đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng?”

Phong Ái Vũ vùi đầu vào ngực hắn, Hy Bình cảm thấy nàng khóc, trong tâm bất nhẫn, nhẹ nhàng nói: “Nàng đừng khóc nữa, nếu nàng không tự nguyện làm việc này. Ta sẽ ra trước, nàng tắm xong ra sau. Đứng ở lâu, nước lạnh dễ sinh bệnh.” Nói xong, đứng lên lỏa thể bước ra ngoài.

Phong Ái Vũ nhìn theo ánh lưng hùng vĩ của hắn, trong tâm nảy lên một cảm giác cường liệt muốn hắn ở lại, nhưng không mở miệng được, nàng không thể tự hủy thân vì nhất thời xung động. Nàng được nhũ mẫu nuôi từ nhỏ, ngay cả phụ thân còn chưa một lần trông thấy thân thể nàng, thể mà tên này...

Lúc này, nàng nhớ tới một nam nhân khác. Hiện tại không biết có phải đã phản bội người đó? Hay là người đó căn bản không hề để ý tới?

Phong Ái Vũ đi ra, Hy Bình đã mặc xong y phục ngồi đợi nàng một thời gian dài.

Nàng đột nhiên nghĩ tới Hy Bình lúc lỏa thể so với mặc y phục có vẻ còn hoàn mỹ hơn .

Tại sao hắn lại muốn mặc y phục?

Phong Ái Vũ trong tâm tự phát ra những câu hỏi đó bỗng cảm thấy hoảng sợ, thầm nhủ: “Ta sao lại như vậy?”

Hy Bình thấy nàng bước ra nói: “Tiểu Ái Vũ, tối nay ta ngủ trên giường nhé?”

Phong Ái Vũ đáp: “Ngủ dưới đất!”

Hy Bình làm mặt đau khổ nói: “Chúng ta vừa thân mật xong, giờ nàng bắt ta ngủ dưới đất? Nàng đúng là không có nhân tính mà.

Phong Ái Vũ sau khi nằm xuống, thấy Hy Bình nằm ngủ dưới đất, nói: “Người..... lại đây leo lên giường, ta có chuyện muốn nói.”

Hy Bình không ngờ nàng thay đổi chủ ý, từng lên như một trái banh, nhanh chóng chui vào chăn mền, ôm nàng âu yếm hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Phong Ái Vũ không kháng cự lại, với khí lực của nàng so với hắn thì dù kháng cự cũng không hiệu quả? Mới đây hai người còn lỏa thể với nhau, hắn chân chính chưa có gây hại nàng, huống hồ hiện tại còn cách nhau lớp y phục.

Nàng u ám nói: “Người có thể không tin, nhưng ta phải nói cho người nghe, ta chính là con gái của Phong bang chủ Cái Bang.

Hy Bình nghi hoặc: “Cái Bang ? Là cái gì đông đông ?”

Phong Ái Vũ vừa tức vừa buồn cười, nói: “Đừng nói loạn lên, mẹ ta là Độc Cô Vũ, chính là con gái của Vũ Đẩu Môn Độc Cô Phách, lúc sinh ta bị khó sinh, sau khi sinh đã ly khai nhân gian, ta chưa bao giờ được thấy mặt mẹ ta. Hu hu.....”

Phong Ái Vũ ôm cứng lấy Hy Bình, khóc tới nước mắt nước mũi đầy ra, thân thể mềm mại không ngớt rung lên.

Hy Bình chợt thấy mũi cay cay, tim như bị kim châm đau nhói, dịu giọng an ủi: “Đừng khóc nữa, nàng vẫn có ta, những chuyện thương tâm không cần nói nhiều, ngủ đi!”

“Không, ta muốn nói.” Phong Ái Vũ ngừng khóc nói tiếp: “Cha ta vì quá thương yêu mẹ ta, tới giờ vẫn chưa tục huyền, cho ta tất cả thứ gì ta thích..... Ta từ tình thương đó lớn lên. Trong bang, ta nói một là sẽ không có hai. Bang chúng ai cũng ăn nói thô tục. Ta học theo họ, sau này mắng chửi lại họ, mãi rồi dùng lời thô lỗ thành thói quen. Võ công của cha không thích hợp với ta, cha lại sợ ta khổ. Tuy trong bang, võ công các trưởng lão rất cao, ta một điểm cũng không học được, lại không thích học. Họ đều thương yêu ta, lúc nào cũng làm cho ta vui, họ biết ta mất mẹ từ thuở nhỏ, lại không cho ta chạy loạn lên, sợ là ta sẽ gặp một tên không ra gì, sợ ta không có sức tự bảo vệ. Nhưng, nhưng ta không phục, họ bắt ta chết đi ở một chỗ, không cho ta đi đâu hết. Năm nay, là thượng thọ bảy mươi năm của ngoại công ta, cũng như những năm trước, cha dẫn ta đi theo, ta đã bỏ trốn, tính một mình tìm tới nhà ngoại công, nghĩ rằng khi gặp lại sẽ làm bọn họ biết rằng ta có thể tự lập được, ta nghĩ chủ ý này rất là tốt, ai ngờ gặp người, người không coi ta ra gì, ngang ngạnh bức hiếp ta..... than ôi! Sao người lại khi phụ ta ? Người già như cha ta, lại xấu xí hơn cha ta, mà còn cưỡng bách người ta thích người, người có biết trước khi gặp người ta đã thích biểu ca của ta rồi không, nhưng người, người... Hu hu...”

Hy Bình trong lòng thấy chua xót, tự thấy không xứng với nàng, buồn bã nói: “Phong cô nương, lão phu chỉ trêu đùa cô nương thôi, cô nương vẫn thanh bạch, ngày mai sau khi tới Vũ Đẩu Môn, ta sẽ không quấy rầy cô nương nữa.”

Phong Ái Vũ sau khi nghe hần nói xong, “Ồi” lên một tiếng, bật khóc.....

Hy Bình nhanh chóng nói: “Phong cô nương.”

Phong Ái Vũ vừa khóc vừa nói: “Người còn gọi ta là Phong cô nương, người đúng là không có lương tâm, cút đi, cút đi!” Song quyền của Phong Ái Vũ đâm thành thịch vào người Hy Bình.

Hy Bình đành phải thả nàng ra, chuẩn bị bước xuống giường, hần không đủ tàn nhẫn để tiếp tục chiếm tiện nghi với người con gái này, đành phải xuống ngủ dưới đất .

Khi hần đẩy nhẹ nàng ra để ngồi lên, Phong Ái Vũ bỗng nhiên nín khóc, hốt hoảng hỏi: “Người muốn đi đâu đó?”

Hy Bình nói: “Ta không muốn tiếp tục chiếm tiện nghi đối với nàng, ta sẽ ngủ dưới đất, ta ngủ dưới đất cũng quen rồi.”

Phong Ái Vũ nhìn hần không nói câu nào, khuôn mặt đầy nước mắt.

Hy Bình thở dài bước xuống, nằm ngủ dưới đất.

Phong Ái Vũ nhìn theo dáng Hy Bình bước xuống đất, người như kẻ mất hồn, sau đó cúi người vào trong chăn rất lâu rồi che đầu khóc.

Lão xấu xí, tên háo sắc điên, sau này ta không lý gì tới người nữa. Mới đây còn gọi là Tiểu Ái Vũ, giờ lại gọi là Phong cô nương. Mới đây tay chân còn sờ mó bữa bãi, giờ lại cố ý tránh xa, thà ngủ dưới đất chứ không ngủ trên giường.

Mới đây làm người ta hoảng lên, không có khí lực để cự tuyệt, tại người không muốn, bây giờ lại đổ thừa tại người ta.

Hừ, nói gì là muốn ta, giờ lại tránh xa ta, nói gì là không thương hại ta, giờ...

Hận chết người! Hận chết người! Sau này ta không lý gì tới người nữa! Tên lường gạt, tên đầu gỗ, tên hỗn đản.....

Phong Ái Vũ cứ khóc mãi như vậy, cuối cùng rồi cũng chìm dần vào giấc ngủ.

Trong giấc ngủ có lẽ nàng vẫn nguyên rửa Hy Bình.

23. Chương 22: Mỹ Nữ Tự Tập

Hy Bình thức giấc thì thấy Phong Ái Vũ vẫn còn đang ngủ, hần bước tới bên giường, thấy trên mặt nàng vẫn còn đầy nước mắt.

Có lẽ trong giấc ngủ nàng vẫn bị thương.

Hy Bình đưa tay ra lau nước mắt, đôi mắt nàng từ từ mở ra.

Hy Bình hỏi: “Trong giấc mộng, ai đã khi phụ nàng thế?”

Nàng đẩy tay Hy Bình ra vùng vằng đáp: “Không cần người lo!”

Hy Bình cười nói: “Phong cô nương, ra khỏi giường thôi.”

Phong Ái Vũ nghe hần gọi nàng là “Phong cô nương” thì tức tối vô cùng, quay lưng không lý gì tới hần.

Hy Bình ghé sát bên tai nói khẽ: “Đừng có lười không muốn xuống giường, nàng còn phải đưa ta đi Vũ Đẩu Môn.”

Phong Ái Vũ hậm hực nói: “Ta không đi.”

Hy Bình thất kinh: “Không đi là thế nào? Đó là sinh nhật ngoại công của nàng mà!”

Phong Ái Vũ như điên lên: “Không đi, không đi!”

Hy Bình hết cách đối phó, đành uy hiếp: “Phong cô nương, nàng đã hứa đưa ta đi, nếu thất hứa thì đừng trách lão phu không khách khí!”

Phong Ái Vũ tức tối kéo chăn lên trùm đầu, tỏ vẻ cương quyết.

Hy Bình cười khở, nhìn như sắp xuất tuyệt chiêu, kéo chăn lên đét vào mông nàng một cái.

Phong Ái Vũ “ái da” một tiếng, tung chăn lên, la làng: “Không được đánh mông ta!”

Hy Bình thừa dịp, kéo chăn ra khỏi người nàng, bồng nàng ra khỏi giường, cười nói: “Tiểu Ái Vũ, ta vốn không muốn khi phụ nàng, nhưng ai bảo nàng không được ngoan ngoãn.”

Phong Ái Vũ không chống đối, tựa hồ như nàng thích được Hy Bình khi phụ như vậy? Nàng cũng không hiểu làm sao khi Hy Bình gọi nàng là Phong cô nương thì nàng giận lên, khi Hy Bình gọi nàng là Tiểu Ái Vũ bao nhiêu nộ khí của nàng đều tiêu tan, khi hần ôm nàng khi phụ thì nộ khí không còn nữa, khi muốn kháng cự thì lực khí cũng không có.

Ôi, nữ nhân! Vô luận nữ nhân nào, hữu ý hay vô tình đều muốn và thích ý trung nhân vô lễ, khi phụ mạnh bạo.

Hy Bình ôm nàng vào lòng, nàng chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, nhắm vào má nàng hôn một cái, nói: “Bây giờ chúng ta đi Vũ Đẩu Môn được chưa?”

“A!” Phong Ái Vũ mơ mơ hồ hồ đáp ứng.

Vũ Đẩu Môn được đương kim Võ Đang chủ môn sư đệ Độc Cô Phách một tay sáng lập ra, đứng vững trên giang hồ đã ba mươi năm, được xem là một trong những môn phái tiếng tăm nhất trong đương kim võ lâm.

Vũ Đẩu Môn tuy thanh danh không hiển hách bằng Võ Đang, Thiếu Lâm, Đại Địa Minh, Minh Nguyệt Phong, nhưng tài năng ngang hàng với Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia.

Độc Cô Phách là một trong thiếu số tiền bối cao thủ của võ lâm đương đại, tuy nhiên có người chỉ công nhận ông ta là tiền bối, còn “cao thủ” thì... Hì hì...

Tuy nhiên Độc Cô Phách thường trọng nghĩa giúp đời, hiệp danh truyền xa, ai cũng ngưỡng mộ.

Độc Cô Phách có một nam hai nữ, nam Độc Cô Ứng, trưởng nữ Độc Cô Tuyết, và tiểu nữ Độc Cô Vũ.

Độc Cô Ung có một nam ba nữ, ba người con gái ai nấy đều mỹ mạo như hoa, theo thứ tự từ lớn tới nhỏ gồm Độc Cô Cầm, Độc Cô Kỳ, và Độc Cô Thi. Thanh niên nam tử trong võ lâm đều mơ ước được làm tôn nữ tể của Độc Cô Phách, nhưng đó không có nghĩa là bọn họ theo đuổi ba cô gái kia vì sùng bái Độc Cô Phách hay muốn vào Độc Cô gia. Chỉ là có người nam nhân bình thường nào lại không thích mỹ nhân? Trừ khi người đó bị bắt lực.

Cháu đích tôn của Độc Cô Phách là Độc Cô Minh, người như ngọc thụ lâm phong, biệt hiệu Phiên Phiên công tử, là bạch mã hoàng tử kiêm nam nhân trong mộng của nhiều nữ hiệp, từ nhỏ đã gia nhập phái Thiếu Lâm, là cao thủ bậc nhất trong Thiếu Lâm tục gia đệ tử, hơn nữa còn là tam gia chi trưởng, và là một trong Võ Lâm Thất Công Tử.

Hai người con gái của Độc Cô Phách, người con lớn Độc Cô Tuyết đã gả cho trang chủ Bích Lục Kiếm Trang Đỗ Thanh Phong, nhưng từ khi xuất giá đã hai mươi một năm nay không có tin tức gì. Người con nhỏ gả cho bang chủ Cái Bang Phong Tự Lai, không ngờ lúc sinh nở thì bị khó sinh rồi xa lìa thế gian. Việc đó là một đả kích trầm trọng nhất trong đời Độc Cô Phách.

Hôm nay trước cửa Vũ Đấu Môn tung bừng náo nhiệt, bát phương anh hùng hào kiệt, tứ phương lục lâm hảo hán đều tụ tập lại.

Trong tiền sảnh của Vũ Đấu Môn có hai mươi tám chiếc bàn tròn đã đủ người ngồi. Sau đại sảnh là chính đường với cái danh tự nghe rất hay: “Huyền Vũ Đường”.

Trong Huyền Vũ Đường hai bên trái phải có hai hàng bàn nhỏ dính liền với nhau, phía trước của các chiếc bàn là hai hàng đệm ngồi mềm, phía giữa trên cao có một chiếc ghế thái sư.

Lúc này Huyền Vũ Đường chưa có ai.

Hy Bình cùng Phong Á Vũ ăn mặc y phục khắt cái tới trước cửa Vũ Đấu Môn, thấy trước cửa có an bài hai hàng kinh trang võ sĩ, trước đại môn hai bên có hai con sư tử bằng đá to lớn uy vũ.

Hy Bình cười nói: “Tiểu Ái Vũ, nhà của ngoại công của nàng hoành tráng quá.”

“Đó là đương nhiên.” Phong Á Vũ cao hứng trả lời, nàng ta cao hứng không phải vì Hy Bình khen nhà ngoại nàng hoành tráng mà là vì hấn gọi nàng là Tiểu Ái Vũ.

Đây là sự cao minh của Hy Bình, trên đường đi hấn để ý mỗi khi gọi nàng là Phong cô nương, nàng nổi giận và không lý tới hấn, mỗi khi hô lên là Tiểu Ái Vũ, mắt nàng liền lóe lên tia vui mừng, vì vậy Hy Bình cứ “Tiểu Ái Vũ Tiểu Ái Vũ” hô lên không ngừng. Làm những người đi đường vô cùng chướng tai.

Hai người tiến tới trước hai hàng võ sĩ, liền bị chặn lại hỏi: “Xin hỏi nhị vị có thiệp mời hay không?”

Hy Bình lấy làm lạ lòng hỏi ngược lại: “Thiệp mời gì?”

Phong Á Vũ kêu lên: “Người nhìn ta làm cái gì? Ta mà người cũng đòi thiệp mời?”

Tên giữ cửa nhìn nàng kỹ lại, chỉ thấy một gã tiểu khát cái thiếu dinh dưỡng, chỉ bất quá so sánh với những thiếu niên bình thường thì có phần dễ coi hơn, hấn nói: “Tiểu huynh đệ, người tên họ là gì, người của môn phái nào? Để ta thông báo với tổng quản xem ông ta có thể cho người vào không.”

Phong Á Vũ nổi giận hỏi: “Người không nhận ra ta à? Ta là...”

“Ái Vũ!” Một tiếng kêu kinh ngạc từ cửa vọng lại, sau đó thấy một lão đầu khoảng sáu bảy chục tuổi cất bước tiến lại.

Tên gác cổng quay đầu lại hỏi: “Dương tổng quản, ngài nhận ra vị tiểu huynh đệ này à?”

Phong Á Vũ như con chim nhỏ, phóng vào lòng lão nhân, nũng nịu nói: “Dương gia gia, bọn họ không cho Ái Vũ tiến vào, gia gia phải phạt họ ba ngày không nói chuyện.”

Dương tổng quản vuốt đầu nàng cười nói: “Được, được, gia gia sẽ phạt bọn họ ba ngày không nói chuyện, Triệu Đại người thế nào mà không nhận ra biểu tiểu thư, còn không mau tạ tội với tiểu thư?”

Triệu Đại trong lòng nghĩ thầm: “Biểu tiểu thư sao lại là nam nhân?” Ngoài miệng lại nói: “Biểu tiểu thư, tiểu nhân biết lỗi, tiểu thư đại nhân đại lượng, xin đừng chấp tiểu nhân.”

Phong Ái Vũ hừ mũi một cái, không lý tới hấn nữa, gọi Hy Bình nói: “Xú lão đầu, chúng ta đi vào .”

Dương tổng quản hỏi: “Ái Vũ, hấn là...”

Hy Bình lập tức hoan hỉ tự giới thiệu: “Ta là Hoàng Ngưu, tới để chúc thọ.”

Dương tổng quản quay mặt lại nói với Phong Ái Vũ: “Ái Vũ, con cùng bằng hữu vào trong trước đi. Cha con và ngoại công đang lo lắng về con, nhanh lên.”

Phong Ái Vũ đắc ý bước vào Vũ Đẩu đại môn.

Hy Bình dĩ nhiên được lợi vì quen biết nàng, không cần thiệp mà cứ tỉnh bơ tiến vào.

Hy Bình cùng Phong Ái Vũ tiến vào tiền sảnh, chung quanh anh hùng hào kiệt đang xầm xì đánh giá bọn hấn. Thế nào mà một trung niên xấu xí lại đi chung với một tiểu khát cái tuần tú? Đại hấn xấu xí lại cầm một thanh đao kỳ quái, không biết hai người họ có trình độ võ công thế nào, có khi nào bọn họ lén vào? Hay họ là đồng hương, họ hàng gì đó của Độc Cô lão gia?

Trong đầu mỗi người đều có những suy đoán khác nhau, nhưng chung quy cũng chỉ là phỏng đoán linh tinh vậy thôi, tuy nhiên sau đó cũng không còn ai để ý nữa, mọi người mau chóng hòa đồng với nhau, ngồi chung bàn nói chuyện huyên náo.

Cả tiền sảnh rất ồn.

Hy Bình nhìn khắp cả tiền sảnh, nhìn thế nào vẫn không thấy Lôi Long và Tứ Cửu, thật quái lạ, không lẽ bọn họ còn chưa đến?

Phong Ái Vũ thấy bộ dạng của hấn như là tên nhà quê mới lên thành thị, cứ ngó tới ngó lui, hơi giận hỏi: “Lão đầu xấu xí, người nhìn ngó cái gì đó?”

Hy Bình thu hồi mục quang, nói: “Chúng ta kiếm chỗ ngồi nhé?”

Phong Ái Vũ nói: “Ta muốn tiến vào trong! A, Minh biểu ca.”

Trong sảnh, anh hùng hào kiệt nhân quan đều đổ về Huyền Vũ Đường mà nhìn, chỉ thấy từ cửa trong phía bên phải đi ra một nam ba nữ, nam hình giáng đúng là nhất biểu nhân tài, phong độ phi phàm, nữ thì hình dáng như hoa như ngọc, nguyệt thẹn hoa nhường.

Nhưng trong mắt Hy Bình thì ba nữ nhân ấy chẳng là cái quái gì cả, Lãnh Như Băng của hấn là tuyệt thế mỹ nữ, hấn đã nhìn qua đến nhàm, nói gì ba nữ nhân này? Tuy nhiên cũng không thể phủ nhận ba mỹ nhân này có những đường nét vạn người chỉ kiếm được một.

Phong Ái Vũ hét lên nhào vào lòng tên công tử, khiến Hy Bình muốn nổ tung lên vì ghen.

Hấn cũng tiến tới trước mặt ba nữ nhân, ôm lấy một thiếu nữ xinh xắn nhất rồi mặt dày la lên: “Biểu muội, ta nhớ nàng quá đi!”

Thiếu nữ kinh hoàng quá đẩy hấn ra, mới phát hiện thân hình hấn vẫn trơn trượt không chút nhúc nhích, kinh hoàng hét lên: “Ai là biểu muội của ngươi? Thả ta ra!”

Độc Cô Minh hét lên: “Súc sanh, thả Kỳ muội ra!”

Phong Ái Vũ chợt ngóc đầu ra khỏi vòng tay của Minh biểu ca, giận dữ la lên: “Xú lão đầu, mau thả Kỳ biểu tỷ ra!”

Hy Bình quay mặt hướng về Độc Cô Minh bực tức nói: “Tiểu tử ngươi ôm nữ nhân của ta, ta lại không thể ôm muội muội của ngươi sao?”

Phong Ái Vũ bắt đầu giận lên nói: “Lão đầu chết bầm, ai là nữ nhân của ngươi?”

Hy Bình thả Độc Cô Kỳ đang giãy giụa ra, thì bị nàng cho một bạt tai, hấn cười nhạt nhìn nàng bằng một mắt, sau đó chuyển thân nhảy qua một bước, một tay kéo Phong Ái Vũ từ lòng Độc Cô Minh ra, ôm lấy nàng rồi hôn mạnh một cái.

Hôn tới lúc qua cơn nghiện, Hy Bình hỏi Phong Ái Vũ: “Bây giờ nàng hỏi ai là nữ nhân của ta?”

Trong đại sảnh anh hùng hào kiệt bên cạnh đang rất chú ý, lúc đầu thấy trung niên xấu xí ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp, nghĩ hẳn là trưởng bối của nàng, sau đó nhìn thấy kiểu hôn như thế mới phát hiện ra không phải, sau đó không khí bắt đầu âm ỉ lên. Mọi người thấy tên quỷ xấu xí đó ôm ấp lấy một khiêu hóa tử mà hôn thật lâu, thì lớn tiếng làm âm lên, những tiếng động huyền não cơ hồ như muốn rung sập đại sảnh.

Độc Cô Minh cùng hai cô nương đồng thanh lên tiếng: “Cuồng đồ to gan, mau thả biểu muội ra!”

Trong sảnh mọi người đều ngạc nhiên. Biểu muội? Hóa ra thiếu niên này là nữ cải nam trang, hèn gì trông như cái bánh kem.

Hy Bình nhếch mép cười: “Ta ôm nữ nhân của ta, việc gì tới các người?”

Phong Ái Vũ khóc to lên than: “Không phải người đã nói là không làm phiền ta nữa à?”

Hy Bình đảo mắt lại nhìn nàng, đưa tay lên lau nước mắt cho nàng nói: “Ta thay đổi chủ ý, quyết định đồng ý để nàng làm nữ nhân của ta, nàng có cao hứng không?”

Câu này làm anh hùng hào kiệt trong đại sảnh ôm bụng cười hô hố, nhiều người lăn bò ra đất mà cười.

Mẹ kiếp! Vừa xấu lại vừa già, mà còn nói quyết định đồng ý để người ta làm nữ nhân của mình? Ai sẽ thích người? Chỉ có con bà người đứng đó tự mình khoái trá.

“Cao hứng không?” Câu thế này mà hẳn có thể nói ra miệng được! Nếu là một thanh niên tuấn tú nói một câu như vậy, thì có thể xí xóa tùy theo thời điểm, chứ từ miệng hắn nói ra..... cao hứng thì không thấy mà chỉ muốn vào nhà xí để nôn mửa!

“Thật không?” Không ngờ Phong Ái Vũ buột miệng nói ra, làm mỗi người đều ngưng cười, toàn trường mọi người chỉ biết trợn mắt há miệng mà nhìn, một thiếu nữ thật đẹp can gì mà yêu thích một lão già xấu xí?

Độc Cô Minh la lên: “Ái Vũ, chuyện này là thế nào?”

Phong Ái Vũ trong vòng tay Hy Bình ngập ngừng đáp: “Biểu ca, xin lỗi.....”

“Hy Bình!” Thanh âm của Tứ Cửu từ tiền sảnh đột nhiên truyền lại, cắt đứt câu đang muốn nói của Phong Ái Vũ.

Khi Hy Bình quay đầu nhìn lại chỉ thấy Lôi Phượng, Lôi Long, Tứ Cửu, Bích Nhu, Lan Hoa các người đang hướng về hắn tiến lại.

Hắn buông Phong Ái Vũ ra nghênh đón họ, cùng Tứ Cửu ôm choàng lấy nhau, hỏi: “Người thế nào mà nhận ra ta?”

Tứ Cửu đáp: “Người hóa ra tro ta vẫn nhận ra, huống hồ trên tay người còn có thanh đao...”

Mấy người kia nhìn hắn chăm chú rồi hỏi: “Người thật là Hy Bình?”

Hy Bình buông Tứ Cửu ra, hướng về Lôi Phượng dang hai tay, nhún vai nói: “Tướng công của nàng đây.”

Lôi Phượng phóng vào lòng hắn, vừa khóc vừa cười nói: “Thiếp cuối cùng cũng gặp lại chàng, chàng có biết là người ta nhớ chàng từng ngày! Sau này thiếp không bao giờ xa chàng nữa, chàng thế nào mà biến thành hình dạng thế này?”

Hy Bình cười khổ: “Một lời khó nói hết.”

Tiếp theo, hắn buông Lôi Phượng ra, cùng Lôi Long ôm nhau, cười hỏi: “Người không ngại nếu ta ôm Bích Nhu một cái chứ?”

Lôi Long cười đáp: “Không vấn đề gì.”

Hy Bình tiến tới trước Bích Nhu ôm lấy nàng hỏi: “Lôi Long không trở lại kỹ viện chứ?”

Bích Nhu như mất hết khí lực, không nói được lời nào.

Hy Bình cười âm ỉ, buông Bích Nhu ra, bất ngờ ôm ngang lấy Lan Hoa, hôn lên má nàng, nói: “Lan Hoa, thơm lắm.” Sau đó buông nàng ra.

Tứ Cửu la làng lên: “Hoàng Hy Bình, người thật là quá đáng mà! Lan Hoa là bảo bối của riêng ta!” Hắn lập tức vỗ lấy Lan Hoa, dùng tay chùi mạnh chỗ mới bị Hy Bình hôn.

Lan Hoa bị hai người đưa qua đẩy lại đến đỏ mặt ra, chỉ muốn kiếm lỗ nào đó mà chui xuống.

Trong sảnh mọi người thấy mới vào có hai thanh niên và ba mỹ nữ, không cầm được lại bàn tán ầm lên. Lại thấy bọn họ cùng xú lão quý thay phiên ôm ấp nhau, nên chẳng hiểu ắt giáp gì cả. Mẹ kiếp, nhưng thế nào thì bằng hữu của xú lão nhân dù nam hay nữ cũng dễ nhìn hơn lão gấp vạn lần.

Độc Cô Minh bị đám khách này làm cho hồ đồ, bọn người này có lai lịch thế nào?

Phong Ái Vũ chạy tới nắm áo Hy Bình kéo qua một bên, trừng mắt nhìn Lôi Phượng, chất vấn: “Lão đầu xấu xí, nàng ta là ai?”

Hy Bình chưa kịp đáp thì Lôi Phượng đã hỏi lại: “Hy Bình, nàng ta là ai?”

Phong Ái Vũ kinh ngạc hỏi: “Sao họ lại gọi người là Hy Bình? Không phải người tên là Hoàng Ngưu à? Người gạt ta! Tên lừa gạt, thì ra người gạt ta ngay từ lúc đầu, ta hận người, ta hận người!” Nàng dậm chân quay người chạy lại ôm lấy Độc Cô Minh bật khóc.

Hy Bình cười khỏ: “Phượng nhi, nàng có đồng ý cho ta lấy nàng ta?”

Lôi Phượng đáp: “Cô nương này rất khả ái, thiếp có thể thấy ra nàng ta rất thích chàng. Chàng với hình dạng hiện tại, mà nàng ta vẫn thích chàng, thì tại sao chàng không thể lấy nàng ta? Sau này những chuyện này không cần phải hỏi thiếp, chàng thích lấy bao nhiêu thì lấy bao nhiêu, thiếp không can thiệp, chỉ cần chàng thường hay ở bên thiếp, thì thiếp đã mãn nguyện rồi.”

Hy Bình nghe xong yên tâm nói: “Phải xem nàng ta có nguyện ý không, nếu nàng ta không nguyện ý, ta sẽ không miễn cưỡng.”

Sáu người tiến vào Huyền Vũ Đường, Độc Cô Minh hỏi: “Xin hỏi chư vị từ đâu tới?”

Lôi Phượng đáp: “Chúng ta đến từ Viễn Dương Tiêu Cục.”

Độc Cô Minh hỏi: “Viễn Dương Tiêu Cục? Các vị là gì của Lôi tiên bối?”

Lôi Phượng chỉ vào Lôi Long và đáp: “Người là gia gia của chúng ta, ta tên là Lôi Phượng, hần là Lôi Long.”

Độc Cô Minh đáp: “Thì ra là Phượng tỷ tỷ, tiểu đệ thật vô phép, không biết Phượng tỷ tỷ tới, có lỗi, có lỗi.”

Lôi Phượng cười nói: “Độc Cô hiền đệ, không biết thì không có lỗi?”

Hy Bình hướng về Phong Ái Vũ đang trong lòng Độc Cô Minh nói: “Tiểu Ái Vũ, còn không mau qua đây.”

Phong Ái Vũ nghe hần gọi “Tiểu Ái Vũ”, khóc ré lên: “Không, ta không! Người lừa gạt ta, ta hận người, ta không lý tới người nữa!”

Độc Cô Minh hỏi: “Phượng tỷ, hần là?”

Lôi Phượng đáp: “Anh ấy tên gọi Hoàng Hy Bình, là trưởng phu của ta.”

Phong Ái Vũ nhảy ra khỏi lòng Độc Cô Minh như trúng phải đạn, chống đối Lôi Phượng nói: “Người nói láo! Hần, hần có bao giờ nói là có vợ đâu!”

Hy Bình một tay ôm lấy nàng rồi cười nói: “Phượng nhi không có nói láo, nàng ta chính là nữ nhân của ta, nàng cũng vậy, biết không?”

Phong Ái Vũ đâm thùm thụp vào người Hy Bình, vừa khóc vừa chửi rửa hần ta: “Đồ lừa gạt, ta không muốn làm nữ nhân của người nữa!”

Hy Bình thì thâm vào tai nàng: “Thật không? Vậy ta buông nàng ra, sau này không quấy rầy nàng nữa. Lần này ta nói thật, nếu nàng thật tình muốn như vậy, ta sẽ làm theo ý nàng!”

Phong Ái Vũ đột nhiên ngừng đâm, hai tay vòng ra sau lưng hần ôm chặt lấy, lệ vẫn chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp, ngược lên khăn trương nhìn hần.

Hy Bình cúi đầu xuống hôn nhẹ nàng.

Lôi Phượng tay lấy ra một cái khăn lau nước mắt trên mặt Phong Ái Vũ, an ủi: “Muội tên là Ái Vũ? Đừng khóc nữa, sau này tỷ tỷ sẽ yêu thương muội.”

Độc Cô Minh cảm thấy bực bội, tuy hấn và Phong Ái Vũ không có tình yêu nam nữ, nhưng đối xử với nàng như muội muội ruột thịt, hấn không thể để nàng lấy một nam nhân vừa già vừa xấu.”

Độc Cô Minh nghĩ tới đây nói: “Phượng tỷ, không cần biết hấn là ai, đệ không thể để Ái Vũ lấy hấn! Không nói tới hấn đã cao tuổi, lại xấu xí, lại còn có thể thiếp. Có phải hấn ta chuyên đi dụ dỗ nữ nhân?”

“Phụ thân.” Tuyết Nhi chạy vào bên trong, Đỗ Tư Tư theo phía sau.

Hy Bình buông Lôi Phượng và Phong Ái Vũ ra, ngồi xổm xuống bồng lấy Tuyết Nhi vừa chạy lại, hôn lên má đứa bé, Hy Bình hỏi: “Tuyết Nhi, con sao lại đến đây?”

Tuyết Nhi hoan hỉ đáp: “Đây là nhà của tầng ngoại công của con, mẫu thân đưa con tới chơi.”

Đỗ Tư Tư tiến tới bên cạnh Hy Bình, trong mắt léo lên một tia nhìn vui mừng, ngay sau đó đã thay đổi bằng ánh mắt u oán .

Độc Cô Minh cùng ba tỷ muội còn thêm Phong Ái Vũ đồng thanh hỏi lớn: “Tuyết Nhi, hấn là phụ thân con?”

Tuyết Nhi đắc ý đáp: “Đúng vậy! Phụ thân, để con giới thiệu, đây là Minh biểu thúc, đây là Cầm biểu di, đây là Kỳ biểu di, đây là Thi biểu di, đây là Vũ biểu di, họ đều rất thương yêu Tuyết Nhi.”

Độc Cô Minh thấy sự tình kỳ lạ như vậy liền hỏi: “Biểu tỷ, thế nào mà hấn trở thành phụ thân của Tuyết Nhi?”

Đỗ Tư Tư mặt đỏ lên đáp: “Các người chớ hiểu lầm, ông ta chính là ân công mà ta đã nói qua, cũng là người mà Tuyết Nhi quen miệng gọi là phụ thân.”

Hy Bình bồng Tuyết Nhi cười nói :”Tuyết Nhi hãy nói với Vũ biểu di rằng phụ thân muốn lấy nàng ta.”

Đỗ Tư Tư trong mắt chớp lên một tia mê lương rất khó nhận ra, Phong Ái Vũ mặt đỏ như.

Tuyết Nhi la lên: “Vũ biểu di, phụ thân nói phải lấy dì? Ôi chao, tại sao phụ thân phải lấy Vũ biểu di, lấy là gì?

Hy Bình đỏ khốc đỏ cười .

Độc Cô Minh từ chối nói: “Ta không cần biết ngươi là ai, ngươi không thể lấy Ái Vũ, ngươi còn chưa được phụ thân của Ái Vũ thông qua.”

Hy Bình nhìn hấn bực mình hỏi: “Có khi nào tiểu tử ngươi muốn theo cướp lấy nữ nhân của ta?”

Độc Cô Minh trong lòng chỉ nghĩ cho hạnh phúc của Ái Vũ, không thể nói ra tâm sự, tính toán, trước hết phải cướp lấy Ái Vũ từ trong tay xú lão đầu này đã rồi tính sau.

Hấn nói: “Ngươi tưởng ta là hạng người nào? Ngươi sợ à ? Chắc thấy sợ đầu không lại ta, ngươi nghĩ ngươi tốt hơn ta sao!

Tứ Cửu ngăn chặn lại nói: “Độc Cô Minh, ta khuyên ngươi chớ trở thành tình địch của hấn, nếu không ngươi sẽ thảm bại một cách rất khó coi đó.”

Độc Cô Minh kiêu ngạo cười lớn: “ Đa tạ nhân huynh đã đề tỉnh, nếu huynh là tình địch của ta, ta còn suy nghĩ lại, bằng như hấn, căn bản không có tư cách làm tình địch của ta, vừa già vừa xấu, tại sao các người đem ra ta so sánh với hấn, hừ, đúng là một chuyện tiểu lâm!”

Lúc này tiền sảnh bỗng âm ỉ lên.

“Độc Cô Minh, ngươi tự mình biến thành ngốc nên muốn thành tình địch của hấn, ngươi căn bản không có tư cách!” Lãnh Như Băng cùng với tỷ đệ Hoa Tiểu Mạn bước tới.

Nàng xuất hiện làm hầu hết nam nhân trong đại sảnh đều chảy nước bọt ròn ròn, mắt mọi người không phút nào rời khỏi nàng, ngay cả những mỹ nữ khác cũng phải nhìn mãi không thôi.

Lãnh Như Băng trên mặt băng lãnh như là dày hơn lúc trước, có lẽ vì đã tu luyện thành “Hàn Băng Thiện”.

Hy Bình thấy Lãnh Như Băng xuất hiện, trong lòng vui muốn điên lên, nhưng khi thấy mặt nàng như hàn sương thì tim như chùng xuống, thầm nghĩ: “Nàng có giết ta không? Hoa Tiểu Mạn bên cạnh nàng khuôn mặt đầy oán hận, không biết về sau này ta có bị phiền phức nữa không? Thảm rồi, ta lại không thể đánh với họ, phải làm sao đây?” Hắn hoảng lên nói: “Lôi Long, Tứ Cửu các người ngăn họ lại dùm ta.”

Lôi Long và Tứ Cửu không hiểu đầu đuôi gì cả, nhưng cũng nghe theo, ngăn nhóm Lãnh Như Băng lại.

Tứ Cửu hỏi: “Mỹ lệ cô nương, cô nương tìm kiếm Hy Bình làm gì?”

Lãnh Như Băng không thèm nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Lôi Long, Tứ Cửu, bọn hai người nếu làm ta sôi lên, đừng trách ta không khách khí.”

Lôi Long, Tứ Cửu trong lòng chấn động: “Sao nàng lại nhận biết bọn ta?” Hai người không thể tự chủ đành nhường đường.

Hy Bình trong lòng không ngừng kêu thảm.

Lãnh Như Băng tiến tới trước Hy Bình, lạnh lùng nhìn hắn, thấy hắn đang bông một tiểu nữ hài lạnh lùng hỏi: “Người đang bông ai đó? Còn không mau bỏ xuống?”

Tuyết Nhi chau môi nói: “Ta là Tuyết Nhi, cô là ai sao hung hăng với phụ thân? Còn muốn phụ thân không bông Tuyết Nhi nữa? Tuyết Nhi muốn phụ thân bông!”

Hy Bình đầu to như cái đầu, nói: “Tuyết Nhi ngoan, cho mẫu thân bông trước, phụ thân có việc riêng một chút.” Hắn giao Tuyết Nhi cho Đỗ Tư Tư, xoay người đối diện với Lãnh Như Băng lạnh như băng sương, không biết nói gì, sau một lúc lâu mới nói: “Băng Băng, nàng làm sao lại tới?”

Lãnh Như Băng nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên nhào vào lòng hắn, khóc lóc nỉ non, nói: “Người ta nhớ tới chàng, chàng là tên hỗn đản, không để người ta nói gì đã chạy mất, thiếp tưởng chàng không thích Băng Băng nữa!”

Hy Bình toàn thân cứng đờ, sống mũi thấy cay cay, nhưng vẫn cười nói: “Làm gì có. Băng Băng của ta quá xinh đẹp, ai mà bỏ được?”

Lãnh Như Băng giận dữ: “Vậy tại sao chàng lại chạy không thấy cả tung tích?”

Hy Bình đáp: “Ta, ta có việc trong người. Huồng hồ nàng mới tỉnh lại đã hét lên đòi chém đòi giết ta, ta không chạy đi không được.”

Lúc này, trong sảnh không ai mà không cảm thấy như đang xem vở hài kịch. Nam nhân này vừa già vừa xấu, tại sao các mỹ nhân đều nhào vào lòng hắn?

Trong lòng Độc Cô Minh vô cùng bất phục, mỉa mai nói: “Thật ngớ không ra người vừa già vừa xấu lại rất phong lưu.”

Lãnh Như Băng nghe vậy liền kéo Hy Bình bước ra ngoài.

Hy Bình hỏi: “Băng Băng, nàng định làm gì?”

Lãnh Như Băng vừa đi vừa nói: “Thiếp không chịu được khi người khác nói nam nhân của thiếp vừa già vừa xấu!”

Hy Bình quay đầu về bọn Lôi Phượng, nói: “Các người đợi một chút, lát nữa ta sẽ trở lại.”

Sau khi Hy Bình bỏ đi, đại sảnh càng thêm huyền ảo, anh hùng hào kiệt nghị luận âm lên.

Phía Độc Cô Minh và phía Lôi Phượng nhân dịp này tự giới thiệu với nhau, từ từ quen biết, tuy giữa hai bên vừa mới rồi không được vui vẻ cho lắm, nhưng sự mâu thuẫn đó là từ Hy Bình phát ra, nên khi Hy Bình đi khỏi, mọi người tự nhiên quên mất cái điểm xung đột nhỏ vừa rồi, hai gia đình vẫn chưa mất hòa khí với nhau.

Nhưng vẫn có một người không không bỏ qua được, Độc Cô Kỳ bị Hy Bình ôm qua, cô nương mỹ lệ này đối với việc Hy Bình phi lễ vẫn để ở trong lòng.

Nàng dặm chân tức tối nói: “Hắn đúng là một tên khả ố mà, ta và hắn chưa bao giờ gặp mặt, hắn gặp ta lại ôm loạn lên, ta muốn hắn phải tạ lỗi đằng hoàng với ta!”

Độc Cô Minh cùng hai tỷ muội đều đồng ý với nàng ta, nhưng có người lại nghĩ khác đi, Lôi Phượng đã quá rành tánh tình của Hy Bình, nhưng Đỗ Tư Tư đã không nhịn được nghĩ: “Bất quá chỉ bị hắn ôm một cái, hắn còn to gan vô lễ nhìn ta lơ đãng, nhìn ta mặc quần áo, còn không kiêng cử gì cùng ta ngủ chung giường thì sao!”

Phong Ái Vũ buột miệng nói to lên: “Kì biểu tỷ, tỷ chưa biết đó thôi, tên đó còn muốn ta cùng hắn tắm chung, thật là xấu hổ!”

Mẹ kiếp, biết là xấu hổ, lại còn nói ầm lên như vậy?

Nằm trong lòng Đỗ Tư Tư, Tuyết Nhi cãi ầm lên: “Kì biểu di, tại sao muốn phụ thân con xin lỗi? Dì không thích phụ thân con ôm à? Được phụ thân ôm thì rất thoải mái! Hơn nữa ngủ trên ngực phụ thân là thoải mái nhất, con đã ngủ trên ngực phụ thân, mẫu thân thì ngủ bên cạnh! Kì biểu di, dì không muốn ngủ trên ngực phụ thân sao?”

Độc Cô Kỳ cùng Đỗ Tư Tư mặt đỏ bừng lên, đồng thanh quát to: “Tuyết Nhi!”

Độc Cô Minh sợ hãi hỏi: “Biểu tỷ, những lời của Tuyết Nhi không phải là thật chứ?”

Đỗ Tư Tư đỏ mặt không thấy trả lời, như là mặc nhận.

Tuyết Nhi lại la lên lần nữa: “Đương nhiên là thật, mẫu thân còn gọi phụ thân lên giường.”

Đỗ Tư Tư quá xấu hổ lại không có chỗ để trốn, lớn tiếng quát nạt: “Tuyết Nhi, con, con còn nói nữa, mẫu thân sẽ không lý tới con nữa!”

Độc Cô Minh biết là sự tình nghiêm trọng, quay qua Lôi Phượng hỏi: “Phượng tỷ, trượng phu của tỷ rốt cuộc là loại người gì?”

Tứ Cửu cướp lời trước: “Độc Cô công tử, người yên tâm đi, hắn khẳng định không phải người vừa già vừa xấu, nếu không thế nào mà được tiểu thư bọn ta để mắt tới.”

Lôi Phượng nói :”Lan Hoa, lấy tay bịt miệng hắn lại, nhiều chuyện quá!” Nàng lại không tự chủ bật cười lên.

Độc Cô Minh yên tâm hiểu ra một chút, ngẫm nghĩ một lát, chợt hướng về tỷ đệ Hoa gia hỏi: “Không biết nên xưng hô với hai vị thế nào?”

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Bọn ta là người Trường Xuân Đường, ta là Hoa Tiểu Mạn, hắn là đệ đệ ta Hoa Tiểu Ba.”

Độc Cô Minh nhìn Hoa Tiểu Mạn nghi ngờ hỏi: “Nàng cùng Hoàng Hy Bình có quan hệ gì?”

Hoa Tiểu Mạn không đáp lại, Hoa Tiểu Ba đã vội lên tiếng: “Hừ, chị ta và hắn một điểm quan hệ cũng không có... Bọn ta và Lãnh tỷ tỷ thì lại rất tốt.”

Lôi Phượng hiếu kỳ hỏi :”Lãnh tỷ tỷ? Có phải cô nương lúc nãy?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Đúng rồi, hắn và Lãnh Như Băng tỷ tỷ tới nhà bọn ta cầu y.”

Lôi Long cùng Tứ Cửu đồng thanh hỏi to: “Lãnh Như Băng, nàng ta, nàng ta là Lãnh Như Băng?”

Chúng nhân không minh bạch bọn họ vì gì mà kích động, chỉ riêng hai người là tự hiểu trong lòng. Thì ra mỹ nữ kéo Hy Bình đi cũng là danh kỹ Lãnh Như Băng? Nàng không ở Quần Phương Lâu? Chuyện sau này thế nào mà lại cho Hy Bình hưởng lợi? Nữ nhân được Hy Bình hộ tống là Lãnh Như Băng? “Hộ Hoa Sứ Giả” đối trá thấp hèn, “hộ hoa” rồi “hái hoa” luôn mà không nói cho huynh đệ một tiếng, đúng là tên khốn kiếp mà.

Trong lúc họ đang trầm tư trong sảnh, từ cửa bên của Huyền Vũ Đường bước ra nhiều người, có sư đệ của Thiếu Lâm phương trưởng Viên Chính Đại Sư, Vô Đang chưởng môn Tĩnh Hư Tử, Cái Bang bang chủ Phong Tự Lai, Đại Địa Minh thập đại đệ tử chính là Lạc hoa dữ lạc thảo, Thần Dao Môn nhị công tử Triệu Tử Uy, phụ tử Thiên Phong Bảo Tử Phiêu Nhiên và Tử Thanh Vân, huynh đệ kết nghĩa của Độc Cô Phách Nam Cực Tiên Ông Âu Dương Nam Thiên, Cái Bang trưởng lão Tiểu Diện Cái, phu phụ Độc Cô Ứng, bước ra phía trước mặt là nhân vật chính của ngày chúc thọ hôm nay, Độc Cô Phách.

Hoa Tiểu Mạn tỷ đệ thấy Triệu Tử Uy đi ngang qua, miệng liền gọi: “Uy ca ca.”

Triệu Tử Uy tướng cao to, vạm vỡ đầy nam tính, không thể gọi là tuấn tú, nhưng gương mặt cũng dễ coi, thường có nét cười, ngoại hình cường tráng.

Y ôm lấy hai tỷ đệ mỗi người một tay vào lòng, cười hỏi: “Bọn người làm sao đến đây?”

Phong Ái Vũ lúc đó phóng như một con chim nhỏ vào lòng Phong Tự Lai, giống như là đứa bé vừa khóc vừa cười.

Phong Tự Lai vuốt đầu nàng, cười nói: “Con không có chuyện gì, vậy tốt, cha chỉ sợ con gặp chuyện gì, hàng ngày đều lo sợ cho con, kêu huynh đệ trong bang tìm kiếm con nhưng không thấy. Ta biết con sẽ tự mình đến nhà ngoại công, tốt, chứng tỏ con đã lớn rồi. Nhưng sau này được tự ý hành động nữa, con biết sẽ làm cha lo lắng cho con? Thôi hãy đi qua ngoại công của con thăm hỏi đi.”

Lúc này bước ra đại nhân vật ngồi xuống theo thứ tự chủ khách.

Độc Cô Phách ngồi chính giữa ngay ghế thái sư, chỉ thấy lão mặt đầy hồng quang, nhìn lên đích xác có nhiều phần uy nghiêm.

Phong Ái Vũ rời khỏi vòng tay của Phong Tự Lai, rồi nhào vào lòng ngoại công của nàng tiếp tục nhõng nhẽo như một đứa trẻ con.

Trên hai hàng ghế trong Huyền Vũ Đường, bên trái ngồi theo thứ tự Thiếu Lâm Viên Chánh, Lạc Hỏa, Lạc Thảo, Triệu Tử Uy, Hoa Tiểu Mạn, Hoa Tiểu Ba, Tử Phiêu Nhiên, Tử Thanh Vân, bên phải theo thứ tự Vô Đang Tĩnh Hư Tử, Nam Cực Tiên Ông, Phong Tự Lai, Tiểu Diện Cái, và vợ chồng Độc Cô Ứng.

Độc Cô Minh tiến lên thông báo: “Gia gia, hai vị này là tôn nữ Lôi Phượng và tôn nam Lôi Long của Lôi lão tiên bối.”

Độc Cô Phách hồ thân hơi chấn động, nhìn kỹ hai tỷ đệ Lôi Phượng, mặt có chút tiếu ý, không ngừng gật đầu.

Lôi Phượng cùng Lôi Long ôm quyền chúc tụng: “Tôn nhân chúc Độc Cô tiên bối thọ tỷ Nam Sơn.”

Độc Cô Phách đáp: “Tốt, quả nhiên không hổ là hậu đại của Lôi lão ca, đúng là nhân trung chi long, nhân trung chi phượng! Hà, gia gia các cháu có khỏe không? Đã hai mươi năm rồi chưa gặp lại, không ngờ lão ca vẫn nhớ tới bộ xương già này.”

Lôi Phượng thưa: “Gia gia và nãi nãi của chúng cháu vẫn mạnh khỏe, họ vẫn thường nhắc tới lão nhân gia, chỉ vì đường đi quá xa, công việc tiêu cực thì bề bộn, nên để tôn nhân chúng cháu tới chúc thọ.”

Độc Cô Phách gật gù đầu, chỉ về hướng về phía Nam Cực Tiên Ông bảo: “Đây là Âu Dương gia gia của các cháu.”

Lôi Phượng và Lôi Long biết Âu Dương Nam Thiên là một trong mấy anh em kết bái của gia gia, vừa mới thấy, đã kinh hỷ vạn phần, nói: “Tôn nhân xin chào Âu Dương gia gia.”

Nam Cực Tiên Ông dùng tay vuốt bộ râu trắng nói: “Tốt, tốt!”

Sau khi qua phần giới thiệu và nhận diện mọi người, Lôi Phượng cùng Lôi Long bốn người bọn họ ngồi xuống hàng ghế tay phải, Đỗ Tư Tư cũng bỗng Tuyết Nhi ngồi về phía phải. Vì thế phía bên phải một thoáng đã đầy chỗ.

Phong Ái Vũ rời khỏi lòng của Độc Cô Phách, ngồi chung với Độc Cô Minh ở phía trái.

Hy Bình bị Lãnh Như Băng dẫn ra khỏi Vũ Đẩu Môn tới Đẩu Vân Khách Sạn gần nhất, tùy tiện lấy một phòng.

Khi vào phòng, Hy Bình ôm chặt lấy nàng rồi hỏi: “Băng Băng nàng khôi phục lại dung mạo cho ta nhé?”

Lãnh Như Băng chỉ “Ừ” một câu trả lời, Hy Bình không ngừng hôn mạnh vào má nàng.

Lãnh Như Băng giận dữ nói: “Đừng có làm loạn lên, sau này sẽ còn nhiều cơ hội hôn, giờ trước tiên phải khôi phục dung mạo cho chàng đã.”

Hy Bình nghe mấy câu này, tâm lý giống như nuốt được cái gì còn ngọt hơn đường gấp trăm gấp ngàn lần. Mỹ nhân băng giá đang âu yếm nói chuyện với mình đây sao?

Hắn cười nói: “Ta còn tưởng rằng nàng định giết ta, không ngờ...”

Lãnh Như Băng lấy từ y phục ra một ống nhỏ màu xanh, đổ xuống lòng bàn tay một ít dược thủy trong vắt, rồi bôi lên mặt Hy Bình, sau đó dùng sức xoa lên, nói: “Chàng còn nói? Hôm đó sau khi làm cái trò xấu xa đó với người ta rồi bỏ chạy thối tung, thiếp tỉnh lại không thấy chàng, trong lòng thiếp rất đau khổ, sau đó nghe Tiểu Mạn nói chàng đi Vũ Đẩu Môn, thiếp vốn định đến ngay, nhưng chàng đúng là đồ hỗn đản mà, làm người ta toàn thân không có lấy một điểm khỏe. Còn nữa, chàng đã làm gì Tiểu Mạn? Sau khi chàng đi, nàng ta lúc nào cũng buồn bực không vui, nhiều khi lúc ngủ vẫn mắng chửi chàng trong mơ.”

Hy Bình cười đáp: “Bất quá có hôn nàng ta nhiều lần.”

Lãnh Như Băng nói: “Hèn gì hôm đó môi nàng ta sưng đỏ lên, té ra là chàng giở trò xấu xa! Nàng ta còn nói bị muỗi chích. Nhìn lại thì thấy có lẽ nàng ta đối với con muỗi đực to lớn này vừa yêu vừa hận.”

Hy Bình cười hì hì nói: “Ta thấy thì thuần túy là hận, vì lão đầu xấu xí ta đã giật lấy đôi môi để dành cho Uy ca ca của nàng ta, hơn nữa chỉ trong một ngày mà hôn nàng ta ít nhất là hai ba trăm lần, hiện tại nhớ lại vẫn còn thấy nguyền rủa.”

Lãnh Như Băng đẩy hắn một cái, nói: “Sau này chàng còn tùy tiện hôn loạn lên, thiếp sẽ không ngừng đi theo kiểm soát câu thúc chàng... Thôi được rồi, đi đi, dùng nước trong rửa lại, sẽ khôi phục lại nguyên dạng của chàng.”

Hy Bình hỏi: “Được sao? Ta trước đây rửa, chà xát, cấu xé không biết bao nhiêu lần rồi mà không thấy công hiệu. Băng Băng, nàng không lại đùa giỡn với ta chứ?”

Lãnh Như Băng cười nói: “Ai thèm đùa giỡn với chàng? Thiếp đã dùng dược thủy bôi trên mặt chàng để tẩy đi thuốc dịch dung, giờ bất quá chỉ rửa đi khuôn mặt xấu xí của chàng. Còn không đi mau?”

Hy Bình nhìn nàng bằng đủ cách, hỏi: “Băng Băng, nàng giúp ta rửa nhé?”

Lãnh Như Băng có thể nói “không” hay sao?

24. Chương 23: Trăng Vãn Chưa Sáng

Rượu thịt đã được đem ra, Độc Cô Phách đứng lên, cầm lấy chung rượu, hô lớn: “Đa tạ các vị anh hùng đã xem trọng lão gia này, mời cạn một chung.”

Anh hùng hào kiệt trong tiền sảnh đều nâng chung lên, dùng thanh âm đều nhau đáp lại: “Chúc Độc Cô lão gia thọ tỷ Nam Sơn, phúc như Đông Hải, cạn!”

Các hào khách và Độc Cô Phách cùng cạn hết một lần, tiền sảnh hồi phục lại huyền ảo.

Khách nhân trong Huyền Vũ Đường cùng Độc Cô Phách uống rượu, tán gẫu, đàm luận tình thế võ lâm đương kim.

Đang trong lúc nhiệt náo, tiền sảnh đột nhiên im lặng, sau đó lại ồn ào trở lại. Chỉ thấy một đôi nam nữ vừa bước vào Huyền Vũ Đường, nam cao lớn uy mãnh, tuấn mỹ tuyệt luân, nữ thì lãnh nhược băng sương, diễm tuyệt thiên hạ.

Họ tiến tới trước mặt Độc Cô Phách, ôm quyền chúc: “Chúc Độc Cô lão gia mỗi năm đều như ngày hôm nay, tuổi tác như lúc này!”

Lúc này Lôi Phượng và Độc Cô Minh mọi người đã biết họ là ai, Độc Cô Phách thì chưa biết, cười hỏi: “Nhị vị là...?”

Hy Bình đáp: “Tiểu diệt Hoàng Hy Bình, vâng lệnh Lôi gia gia, tới bái thọ Độc Cô lão gia.”

Lãnh Như Băng nói: “Lãnh Như Băng xin hướng về Độc Cô lão gia bái thọ.”

Độc Cô Phách thích thú cười nói: “Ha ha, thì ra các người là người của Lôi lão ca, sao không tới cùng lúc với Phượng nhi?”

Hy Bình đáp: “Bọn chúng cháu vốn cùng đi, vừa rồi cháu có chuyện phải ra ngoài một chút, mong Độc Cô lão gia tha lỗi!”

Độc Cô Phách cười nói: “Không có gì phải khách sáo, các cháu có thể tới được là ta vui rồi, nghĩ chắc cháu chính là đồ tôn của Lôi lão ca phải không? Thấy cháu có Liệt Hỏa Chân Đạo, không lẽ đã học được Lôi Kiếp Đạo Pháp?”

Hy Bình đắc ý đáp: “Đương nhiên là học được, tiền bối có muốn xem thử hai chiêu không?” Hắn không bao giờ bỏ qua cơ hội để được biểu diễn.

Lúc này, trong tiền sảnh các hảo hán đã hoan hô đồng tình, Độc Cô Phách cũng đã từng nghe lời truyền về “Lôi Kiếp Thần Đạo”, muốn xem thử nó có thật sự là đạo pháp lợi hại hay chỉ có hư danh. Lão tuy từng nghe qua, nhưng chưa từng chân chính thấy qua, giờ có thể tận mắt xem, thì cậu còn không được.

Tuy nhiên chỉ có tỷ đệ Hoa Tiểu Mạn là cười nhạt không xem ra gì, nghĩ thầm thằng cha này thật không biết xấu hổ, cái gì là Lôi Kiếp Đạo Pháp? Nát bét đạo pháp thì có!

Lãnh Như Băng trong thời gian trống trải này, ngồi xuống kế bên Phong Ái Vũ.

Phong Ái Vũ kinh ngạc hỏi nàng: “Hắn, hắn là Hoàng Hy Bình?”

Lãnh Như Băng nhạt nhẽo trả lời: “Ngoài hắn ra, còn ai mà làm ba cái trò này?”

Phong Ái Vũ nghĩ lại thấy đích xác, chỉ có hắn mới làm ra cái kiểu đáng tự cao tự đại đầy biến thái như vậy.

Hy Bình đang chuẩn bị biểu diễn thì từ tiền sảnh bước vào hai nữ nhân che mặt, chỉ thấy dáng người và tướng đi của họ đẹp cực kỳ, lộ ra đôi mắt rất mê li.

Sau khi hai nữ nhân xuất hiện, trong sảnh gần như mọi người đều chấn động, đặc biệt là bọn trong Võ Lâm Thất Công Tử, Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy, Từ Thanh Vân, bọn họ ba người mắt như dán vào vào nữ nhân che mặt đang đi vào, phảng phất như muốn nhìn thấu qua khăn che mặt để xem khuôn mặt sau khăn che.

Hy Bình đối với hai nữ nhân mới vào đây phản cảm, không những họ làm trở ngại sự “biểu diễn” của hắn, còn hấp dẫn mất sự chú ý của những người khác đối với hắn! Mẹ kiếp, hai nữ nhân che mặt này, đúng là rắm thối! Chắc là gương mặt xấu lắm đây nên mới che mặt, hừ.

Nữ nhân che mặt bước lại trước mặt rồi dùng một thanh âm êm tai vô cùng nói: “Mộng Hương từ Minh Nguyệt Phong xin bái kiến Độc Cô tiền bối.”

Những người trong sảnh, trừ Hy Bình, Tuyết Nhi, Phong Ái Vũ ra thì ai ai trong lòng đều có chút chấn động khi nghe ba tiếng “Minh Nguyệt Phong”.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm: “Mộng Hương của Minh Nguyệt Phong, không phải là từ miệng của Thi Trúc Sinh cho biết ả là võ lâm đệ nhất mỹ nhân đây sao?”

Độc Cô Phách cười nói: “Đa tạ cô nương đã xem trọng lão già này, mời ngồi, mời ngồi.”

Hai nữ nhân che mặt ngồi xuống kế bên Lãnh Như Băng.

Hy Bình hét lớn: “Còn ai tới nữa không? Nếu không có thêm ai, thì tới lượt ta biểu diễn đạo pháp vô địch!”

Hắn vì muốn lấy lại sự chú ý của toàn trường, và để biểu thị bất mãn đối với hai cô ả rầm thoĩ tới không đúng lúc, hắn đặc biệt dùng âm lượng tối cao cao thần như hắn để hét lên mấy câu này.

Quả nhiên, bọn hảo hán trong tiền sảnh nhiệt liệt hưởng ứng la hét ầm lên, Độc Cô Phách đã ngồi lại trên ghế thái sư, trên mặt có tiểu ý nhìn Hy Bình.

Hy Bình đối với phản ứng này rất lấy làm mãn ý, nói: “Các vị, xin mời xem thiên hạ vô địch đao pháp của ta !”

Hắn bật đao ra để đánh ra hai tư thế, nhưng cả vài giây trôi qua mà vẫn chưa xong toàn bộ động tác, rồi lượm vỏ đao từ mặt đất lên, cho đao vào vỏ.

Toàn sảnh mọi người trừ Lôi Phượng, Lãnh Như Băng các người và Hoa Tiểu Mạn tỷ đệ, gần như ai cũng hồ đồ nhìn mấy động tác quái gở này.

Hy Bình thu đao vào vỏ, nhìn hết một vòng hỏi, hỏi: “Các vị, thế nào? Có phải rất lợi hại không?”

Lúc này toàn sảnh mọi người như phun trong miệng ra hết mọi thứ, cả Độc Cô Phách cũng không ngoại lệ, thấy toàn là tiếng cười, sau đó còn có âm thanh hét lên thóa mạ. Tuy nhiên nghe trong tiếng cười và tiếng thóa mạ, có một tiếng đúng là tiếng vỗ tay.

Hy Bình ngược nhìn, thì ra là Tuyết Nhi với khuôn mặt hưng phấn đang cố gắng vỗ tay.

Hắn bước tới ôm cô bé vào lòng, nói: “Ta biết Tuyết Nhi là hảo hán tử của phụ thân, lại đây, phụ thân bế con qua bên kia chơi.”

Tuyết Nhi nói: “Phụ thân, cha quả là lợi hại đó!”

Hy Bình “khiêm tốn” đáp: “Thường thôi, thường thôi!” Hắn bế Tuyết Nhi tiến tới bên cạnh Lãnh Như Băng, ngay trước mặt của nữ nhân che mặt hỏi: “Cô nàng không thể đưa mặt ra ánh sáng kia ơi, cô có thể ngồi tránh qua một bên không?”

Người nữ nhân che mặt kia nổi giận mắng: “Câm cái mõm chó của ngươi lại, ngươi mới là người không đưa mặt ra ánh sáng.”

Mộng Hương nói: “Bảo Nguyệt, không được vô lễ! Vị thiếu hiệp này, ngươi thật muốn ta nhường chỗ?”

Hy Bình thẳng thắn đáp: “Ta muốn ngồi kế Băng Băng.” Nói xong chỉ tay vào Lãnh Như Băng.

“Không được vô lễ với Mộng Hương tiểu thư!” Có ba bốn tiếng nói từ phía sau Hy Bình nổi lên.

Hy Bình quay người nhìn lại, thấy Độc Cô Minh, Từ Thanh Vân, Triệu Tử Uy ba người đang ở phía sau hắn, người nào người nấy mặt đỏ bừng đỏ bừng.

Hắn không lý gì tới bọn họ, hướng về phía Độc Cô Phách hỏi: “Độc Cô lão gia, nếu hôm nay có người đánh nhau ở đây, lão gia có nổi nóng không?”

Độc Cô Phách lúc này phải trái gì đều nan giải, một bên là người của Lôi Chiến, một bên là cháu đích tôn và võ lâm tứ đại thế gia, kẹt ở giữa lại là Minh Nguyệt Phong, trong võ lâm có danh vọng cực cao.

Lão cũng minh bạch là Hy Bình trêu vào Minh Nguyệt Phong trước, cái này đã làm lão đau đầu, sau đó lại thêm vào ba thanh niên, một là người trong nhà, hai người kia mình cũng không đụng vào được. Còn Hoàng Hy Bình thì xem ra một chút võ công cũng không có, làm sao hắn có khả năng qua được bọn họ.

Dù có kêu tôn tử của mình trở lại, bọn Lôi Long, Tứ Cửu có tương trợ, cũng không sao thắng nổi các công tử trong Tứ Đại Thế Gia. Ái chà! Lôi lão ca, sao huynh lại có thứ đồ tôn như thế này?

Sau khi tính toán, Độc Cô Phách yêu cầu: “Hy Bình, hãy để cho ta có chút mặt mũi.”

Hy Bình cười nói: “Cái đó, cái đó... đây, các ngươi có nghe chưa? Đừng có ở sau đít ta làm tàng, mau xéo về chỗ của các ngươi, không thì Độc Cô gia gia sẽ nổi giận lên. Gia gia à, có phải vậy không?”

Độc Cô Phách bị hắn làm muốn nổi nóng lên, nhưng miệng không nói được.

Độc Cô Minh ba người tức muốn học máu, đồng thanh gào lên: “Tiểu tử, đừng có lải nhải, có muốn đánh thì bỏ Tuyết Nhi xuống, rồi ra đây.”

Hy Bình đã nổi nóng, hét lớn: “Được, muốn làm thật à? Lôi Long, Tứ Cửu, có người lẩn tới đít ta, hai người các ngươi có thể yên ổn ngồi đó à?”

Lôi Long nghe xong còn do dự, Tứ Cửu nghe được liền bước ra, Lôi Long đã theo Tứ Cửu bước tới bên cạnh Hy Bình.

Bích Nhu hỏi: “Sư tỷ, tỷ không ngăn họ lại à?”

Lôi Phượng khó chịu hỏi lại: “Vì sao lại ngăn lại? Có người dám khinh khi nam nhân của Lôi Phượng ta, bọn họ một người là đệ đệ của Lôi Phượng ta, một người là bạn thân của Hy Bình, không thể qua giúp à?”

Bích Nhu không còn gì để nói.

Tứ Cửu hăng máu nói: “Hy Bình, họ ba người, mình ba người, nếu đánh chúng ta thế nào cũng thắng!”

Hy Bình đáp: “Còn nói nữa? Băng Băng, nàng bỗng dưng ta Tuyết Nhi.”

Lãnh Như Băng bỗng lấy Tuyết Nhi, nói: “Họ là ba người trong Võ Lâm Thất Công Tử, các ngươi đâu không lại họ đâu, đừng có làm tàng.”

Hy Bình cười nói: “Cái gì là Võ Lâm Thất Công Tử? Chưa từng nghe qua! Chúng ta là ‘Viễn Dương Tiêu Cự Tam Chiến Tướng’, đâu cần biết tới công tử quái gì, từng tên một giẫm chết hết.”

Tứ Cửu gào lên: “Đúng, giẫm nát bấy thành phân trâu luôn!”

Bảo Nguyệt đến lúc này thì không xem nổi nữa, đứng lên từ chỗ ngồi kế bên Mộng Hương.

Lãnh Như Băng khuyên: “Hy Bình, đừng làm loạn lên.”

Tuy nhiên, ba người bị kích nộ không chịu bỏ qua, gầm lên: “Người nghĩ là không làm loạn lên thì hết chuyện à?”

Hy Bình đột nhiên cười nói: “Ồ! Vậy à? Thôi được, ta sẽ nghe Băng Băng nói. Tứ Cửu, Lôi Long hai đệ lùi lại đã, Băng Băng của ta đã nói chúng ta không làm loạn nữa. Lại đây Tuyết Nhi, phụ thân bỗng con lên nhé!” Hắn bỗng Tuyết Nhi lên, kê mông ngồi xuống chỗ trống Bảo Nguyệt vừa bỏ.

Lôi Phượng hướng về phía Lôi Long và Tứ Cửu đang trở lại, nói: “Phải vậy chứ, xem còn ai dám khinh thường chúng ta, hừ!”

Độc Cô Minh ba người tức đến nỗi muốn nhảy lầu, họ bị Hy Bình làm cho nộ hỏa bốc lên chỉ nghĩ tới chơi xả láng, nào ngờ tiểu tử đó đột nhiên phỉ phịch vào mông mình rồi không chịu làm gì hết, chỉ bỗng một tiểu hài rồi chơi đùa với nó, không thèm nhìn tới họ nữa mắt, đùa bỡn họ hết vòng này tới vòng khác. Nhưng họ lại không thể động thủ, chỉ có thể đứng ì ra đó tiến thoái lưỡng nan.

Độc Cô Phách giải vây, gọi: “Minh nhi, trở lại đây!”

Từ Phiêu Nhiên cũng nói: “Thanh Vân, đừng có phá phách!”

“Tiểu tử, người hãy nhớ lấy việc hôm nay!” Ba gã để lại câu nói hậm hực, bắt đắc dĩ đi trở về chỗ ngồi.

Hy Bình ghé sát tai Lãnh Như Băng nói: “Băng Băng, nàng có thấy ba tên gốc này không, còn tưởng học theo ta làm hộ hoa sứ giả! Đã không đủ cân lượng mà bày đặt, ta đã làm cho chúng tức gần chết!”

Lãnh Như Băng chỉ cười nhạt một cái.

Hy Bình lại nói: “Băng Băng, kể bên ta và nàng có nữ nhân mang khăn che mặt, đúng là đồ rắm thôi!”

Hắn nói chuyện với giọng nói không quá nhỏ, Mộng Hương lại có võ công, tự nhiên là nghe rõ, hằm hè trừng mắt nhìn hắn, hừ một tiếng.

Hy Bình không quan tâm, quay qua Tuyết Nhi đang ngồi trong lòng nói: “Tuyết Nhi, để cha dạy con hát nhé.”

Tuyết Nhi hoan hỉ reo lên đáp: “Tốt lắm!”

Lãnh Như Băng nhớ lại lúc Hy Bình biểu diễn đao pháp, Tuyết Nhi là người duy nhất vỗ tay, mà còn vỗ rất thật lòng, hiện tại Hy Bình dạy ca hát nó như là thật sự thích thú, hèn chi Hy Bình làm gì mà không xem nó như một bảo bối, đúng là tiểu nữ hài khả ái!

Lúc này, Độc Cô Phách đã chỉnh đốn lại trật tự, nói: “Thưa các vị, vừa rồi các người trẻ tuổi nhất thời làm ầm lên, đã làm mất nhã hứng của các vị, chuyện giải quyết xong rồi xin mời các vị tiếp tục! Sau khi tửu yến xong, lão phu có việc trọng yếu phải tuyên bố.”

Trong sảnh các hảo hán không có ai vì việc vừa rồi mà mất vui cả, trái lại họ thấy có người muốn đánh nhau đã chờ đợi chuyện nhiệt náo, sau hóa ra lại không có đánh nhau, ngược lại trong lòng lại thấy buồn chán. Trò vui mới bắt đầu thì ngừng lại, chán thật.

Sau đó, yến tiệc tiếp tục, người thì uống rượu, người thì chơi trò chơi, người thì ngồi đó nói khoác, sau khi tất cả mọi người đều trải qua giây phút say xưa, Độc Cô Phách chợt nói to: “Các vị anh hùng hào kiệt, ngày mai lão phu sẽ mở lời đài, cho ba tôn nữ chọn chồng, phàm thanh niên anh hùng đều có thể lên đài lời đài.”

Các nam nhân nghe được, huyên náo la rầm lên, trong không khí nhiệt náo, tửu yến đã đạt được cao trào.

Sau khi tửu yến kết thúc, vô lâm hào kiệt trong tiền sảnh đều ra ngoài kiếm khách sạn cho đêm nay, chuẩn bị bồi dưỡng tinh thần, ngày mai lên đài lời đài, lấy được mỹ nhân của Độc Cô gia đem về nhà.

Các tân khách của Huyền Vũ Đường ngụ tại khách phòng của Vũ Đấu Môn.

Trong đám quý khách, Hy Bình là một người không được hoan nghênh nhất. Nếu không phải Độc Cô Phách ngại mất lòng Lôi Chiến và Viễn Dương tiêu cực thì đã tổng cổ bọn họ ra khỏi cửa. Giờ cấp cho họ một tiểu viện gọi là “Túy Nhân Cư” cho bọn họ ở, cũng là tránh cho họ không biết tốt xấu, cùng các quý khách khác phát sinh xung đột.

Độc Cô Phách vốn đối với việc Tuyết Nhi gọi Hy Bình là phụ thân rất lấy làm quái lạ và khó chịu, sau khi nghe Đỗ Tư Tư kể lại tiền nhân hậu quả, thở dài không biết nói gì.

Vì Tuyết Nhi cứ nằng nặc không nhẽo đòi ở chung với “phụ thân”, Độc Cô Phách đành phải đồng ý cho Đỗ Tư Tư cùng ở tại Túy Nhân Cư. Phong Ái Vũ cũng muốn qua đó ở, lão dĩ nhiên không chịu, nhưng lại không chịu được sự năn nỉ, không nhẽo, ăn vạ của nàng bèn để cho cha nàng là Phong Tự Lai khuyên nhủ, nhưng khuyên nhủ cũng vô hiệu, Phong Tự Lai khi thấy bảo bối của mình bắt đầu giở trò khóc thút thít thì tim như mềm ra. Còn về Độc Cô Minh thì từ sau yến hội, cứ theo sát bên hai nữ nhân của Minh Nguyệt Phong, không còn lý tới biểu muội của hắn nữa. Phong Ái Vũ cuối cùng cũng được tới ở chung với Hy Bình tại Túy Nhân Cư.

Hai tỷ đệ Hoa Tiểu Mạn cũng tới Túy Nhân Cư. Cũng hết cách, vì Uy ca ca của họ đã cùng Độc Cô Minh và Từ Thanh Vân mê mết đi theo hai nữ nhân không lộ mặt ra ngoài ánh sáng của Minh Nguyệt Phong, vô cùng ân cần chăm sóc hồng lầy điểm. Hơn nữa tỷ đệ họ vốn tới chung với Lãnh Như Băng, không đi theo Hy Bình thì còn đi đâu nữa?

Hy Bình sau khi yến hội kết thúc, cùng Lôi Phượng bọn họ đến Túy Nhân Cư ở. Trên đường đi, họ kể lại những chuyện đã trải qua, Hy Bình khi đó mới biết, thì ra gia gia vì muốn cho Thi Trúc Sinh bị đánh lừa, đặc biệt dùng ba cỗ xe ngựa hộ tống ba cặp nam nhân và nữ nhân

che mặt thượng lộ cùng một lúc.

Thi Trúc Sinh quả nhiên bị lừa, đi theo cả mười ngày, đến khi bắt được một người mới phát hiện không có Lãnh Như Băng trong xe, lập tức quay ngược lại truy cản Hy Bình.

Hy Bình tự nhiên cũng kể lại chuyến đi của mình, nhưng những chuyện phong lưu thì không nói ra, tuy hấn mặt dày nhưng cũng biết là có những chuyện không thể nói ra mà chỉ có thể làm.

Chả hiểu sao, Lôi Phượng và Lãnh Như Băng bỗng trở thành rất gần gũi với nhau, một người là hổ báo nữ lang tính nóng như lửa, một người lạnh lẽo như băng giá, mà cứ như là chị em thân thiết từ kiếp trước.

Lôi Phượng hỏi: “Như Băng, muội có biết? Chính ta là người kêu Hy Bình chiếm lấy muội đó!”

Lãnh Như Băng giận dữ nói: “Phượng tỷ, tỷ sao có thể để cho hắn làm loạn lên như thế? Bất quá, hắn còn có một điểm lương tâm, thường nhắc tới tỷ trước mặt muội, lúc đó muội nghe được rất là không được vui.”

Lôi Phượng cười nói: “Muội ăn phải dấm chua của ta rồi ư?”

Lãnh Như Băng ngượng ngịu đáp: “Lúc đó thì cũng có một chút, bây giờ thì không có, muội chỉ muốn kiếm nhiều đồng minh, tỷ không phản đối chứ?”

Lôi Phượng nhìn về hướng Hy Bình đang đắc ý trông rất đáng ghét, tuy nhiên cũng nói: “Tỷ đã nói với hắn là hắn muốn lấy bao nhiêu nữ nhân cũng được, miễn là đối với tỷ tốt.”

Kế bên Tứ Cửu thở dài than thở: “Phải chi Lan Hoa có được một phần mười điểm cõi mở như tiểu thư thì cũng tốt rồi.”

Lan Hoa giận nói: “Tứ Cửu, ai quản tới người. Người cứ đi lấy chín mười người nữa rồi hãy về!”

Tứ Cửu khoan khoái hỏi lại: “Thật à? Lan Hoa thật tốt, nàng làm ta cảm động rồi! Ta xin phát thệ, quyết yêu nàng không thay đổi!” Nói xong ôm lấy Lan Hoa hôn loạn cả lên.

Bích Nhu nói: “Tứ Cửu, đừng có quá khoa trương, còn huynh nữa!” Nàng chỉ vào mặt Lôi Long, nói: “Muội không muốn huynh để ý tới nữ nhân khác, trừ phi huynh không cần tới muội nữa!”

Lôi Long sợ run người, vội gơ tay thề thốt: “Ta, ta đối với nàng một lòng một dạ, kiếp này không yêu người thứ hai, tuyệt không chạm vào nữ nhân nào khác!”

Tứ Cửu tán đồng: “Vậy nha! Bích Nhu tiểu thư, công tử chỉ yêu mình nàng. Trước đây công tử còn nghĩ tới gặp Lãnh cô nương, hiện tại Băng Băng đã là của Hy Bình, ta nghĩ nàng không cần phải uống dấm chua nữa!”

Bích Nhu và Lãnh Như Băng đồng thanh la lên: “Tứ Cửu!”

Hy Bình cười nói: “Tứ Cửu, tới chỗ trú ngụ, chúng ta cùng ca hát một trận được không?”

Nhiều người kinh hãi, hỏi: “Phải hát thật à?”

Lôi Phượng thấy lạ hỏi: “Hy Bình, chàng biết ca hát à?”

Lãnh Như Băng giận nói: “Chàng ta hát bài nào cũng khó nghe chết được!”

Tứ Cửu tỏ vẻ đau khổ bất đắc dĩ, lắc đầu đáp: “Hy Bình, người đừng có hại ta, Lan Hoa sẽ mắng chửi ta chết!”

Tuyết Nhi vui thích hỏi: “Tứ Cửu thúc thúc, thúc cũng biết ca hát hả? Có hát hay như phụ thân Tuyết Nhi không? Hãy hát cho Tuyết Nhi nghe đi.”

Hy Bình cười nói: “Tiểu bảo bối đã nói muốn nghe người hát, người còn dám không hát?”

Tứ Cửu như gà chọi bị thua, hết cách nên đành nói giọng yếu xìu: “Được rồi!”

Mọi người vừa nói chuyện vừa theo sau người hầu dẫn đường tới Túy Nhân Cư.

Trong tiểu viện có sáu gian phòng, đó là chưa tính tới tiểu sảnh đường. Bọn họ vừa tới Túy Nhân Cư chưa được lâu thì Đỗ Tư Tư, Phong Ái Vũ, và tỷ đệ Hoa Tiểu Mạn cũng vừa tới nơi.

Tuyết Nhi vừa thấy Đỗ Tư Tư liền reo lên: “Mẫu thân, mẫu thân! Phụ thân và Tứ Cửu thúc thúc muốn hát đó!”

Hai chị em Hoa Tiểu Mạn vừa nghe được tin này liền biến sắc, gương mặt có vẻ rất khủng bố.

Phong Ái Vũ bước tới nói: “Tuyết Nhi bảo bối, cho a đi bằng nào.”

Nàng từ tay Hy Bình bỗng lấy Tuyết Nhi, rồi giao cho Đỗ Tư Tư bồng, hai mắt tình tứ nhìn Hy Bình.

Bên cạnh, Lôi Phượng bỗng nói: “Băng Băng, chúng ta đi xếp đặt các phòng ốc.”

Mọi người chạy tới chạy lui vào các gian phòng, người thì muốn phòng này, kẻ thì giành phòng kia.

Chỉ còn lại Phong Ái Vũ và Hoa Tiểu Mạn. Tội nghiệp Hy Bình bị họ vây lấy.

Phong Ái Vũ phá đi không khí trầm mặc hỏi: “Tại sao chàng lại lừa thiếp?”

Hy Bình làm như không hiểu hỏi lại: “Ta lừa nàng bao giờ?”

Phong Ái Vũ dậm chân nói: “Chàng còn không thừa nhận? Chàng dịch dung biến thành vừa già vừa xấu, còn nói mình tên là Hoàng Ngưu... lại có nhiều nữ nhân mà không nói cho thiếp biết!”

Hy Bình thấy tốt nhất chỉ có thể nói: “Ta không cố ý lừa dối nàng, ta gặp nàng thì đã bộ dạng đó, nàng nghĩ ta thích làm xú lão đầu lắm à? Đây chỉ là trò hý lộng của Bằng Bằng. Còn nữa, nàng nói ta có nhiều nữ nhân mà không cho nàng biết, thật oan uổng, ta có bao nhiêu nữ nhân với nàng có can hệ gì?”

Phong Ái Vũ cứng miệng không nói được, nước mắt chảy ra. Hoa Tiểu Mạn đứng cạnh bên, gương mặt biến sắc.

Hy Bình quay qua Hoa Tiểu Mạn hỏi: “Tiểu cô nương, nàng bất hòa với Uy ca ca của nàng phải không?” Nói xong chuyển mình bỏ đi.

Phong Ái Vũ và Hoa Tiểu Mạn đồng thanh hét lên: “Đứng lại!”

Hy Bình thật ngoan ngoãn, vừa nghe bảo đứng lại đã lập tức đứng phắt lại ngay. Vừa quay người lại tính nói thì hai nàng một trái một phải đã nhào vào lòng hắn.

Hy Bình hỏi: “Ta đã có nhiều nữ nhân, các người còn muốn làm nữ nhân của ta à?”

Phong Ái Vũ khóc nói: “Lúc tắm chung, không phải chàng đã yêu thích thiếp à?”

Hy Bình thấy ngọt ngào trong lòng, nói: “Lúc đó ta thấy nàng khóc, không nhẫn tâm khi phụ nàng nữa.”

Phong Ái Vũ nói: “Lúc đó thiếp có khóc, nhưng lúc đó thiếp vốn không nghĩ tới cự tuyệt chàng, sau khi chàng đi, thiếp rất hận chàng! Thiếp tịnh không biết chàng đã có bao nhiêu nữ nhân. Bây giờ thiếp phải làm sao đây? Lúc đó sao chàng có thể hung hăng với người ta như vậy? Hu hu.”

Hy Bình thở dài đáp: “Không phải lúc đầu ta đã nói với nàng là ta có cả đồng vợ à?”

Phong Ái Vũ đáp: “Thiếp chỉ nghĩ là chàng nói đùa.”

Hy Bình hỏi: “Giờ nàng đã biết, nàng có còn muốn làm nữ nhân của ta nữa không?”

Phong Ái Vũ trong lòng Hy Bình, gật đầu “ừ” một tiếng.

Hy Bình nhìn qua Hoa Tiểu Mạn hỏi: “Tiểu cô nương, còn nàng?”

Hoa Tiểu Mạn trong lòng hắn cọ quấy, đáp: “Thiếp không muốn chàng gọi là tiểu cô nương, thiếp đã lớn rồi.”

Hy Bình cười nói: “Vậy gọi nàng là Tiểu Mạn được không?”

Hoa Tiểu Mạn khẽ đáp: “Ừ.”

Hy Bình trêu chọc: “Nàng không phải nói là dâng hiến nư hôn đầu cho Uy ca ca sao?”

Hoa Tiểu Mạn giận dỗi đáp: “Thiếp đã cho chàng nư hôn đầu, thiếp còn gì để cho Uy ca ca?”

Hy Bình nói: “Còn giấc ngủ của nàng đó.”

Hoa Tiểu Mạn dậm chân nói: “Chàng! Giấc ngủ của thiếp cũng cho chàng, thiếp cái gì cũng cho chàng, hài lòng chưa!” Nàng nhón hai chân đứng lên, hai tay bả cổ Hy Bình hiến dâng đôi môi đỏ ướm của nàng.

Hy Bình không khách khí cúi đầu hòa vào đôi môi nóng hổi, miệng nàng muốn nghẹt thở, mặt nàng bắt đầu đỏ lên, khi đó mới buông nàng ra, xoay qua Phong Ái Vũ hỏi: “Tiểu Ái Vũ, nàng muốn hôn không?”

Phong Ái Vũ nhắm hai mắt lại chờ đợi.

Hy Bình cúi đầu xuống, hôn nàng thật lâu...

Sau khi môi của Hy Bình và song nữ đã đầy đủ, đang chuẩn bị thu lại, thì nghe Tuyết Nhi nói :”Phụ thân, Tuyết Nhi cũng muốn phụ thân hôn.”

Đỗ Tư Tư đang bỗng Tuyết Nhi, không biết lúc nào đã tới phía sau họ.

Hy Bình buông hai nữ nhân ra, bỗng lấy Tuyết Nhi, đặt một nụ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái.

Tuyết Nhi nói: “Mẫu thân cũng muốn phụ thân hôn.”

Đỗ Tư Tư cúi đầu không biết nói sao. Nàng không hiểu vì sao trước mặt nam nhân này, phảng phất như trở lại tâm trạng e thẹn của thời thiếu nữ! Từ khi gặp hắn, không thể cự tuyệt được hắn ta.

Khi hắn nhìn thấy nàng lỏa thể, nàng không cảm thấy phần nộ. Hắn đòi làm phụ thân của con nàng, nàng đã không phản đối. Hơn nữa nàng còn cam tâm tình nguyện cùng hắn ngủ chung giường, rất thích được ngủ trên cánh tay hắn.

Ôi, phải như gặp được hắn trước thì tốt rồi! Giờ mình đã tàn hoa bại liễu, lại còn tên phụ thân chân chính của Tuyết Nhi...

Đột nhiên, Đỗ Tư Tư cảm thấy mặt mình nóng lên, sau mới biết Hy Bình dùng đôi môi khô gợn của hắn chạm nhẹ vào hàng mi của nàng. Sau đó, nàng nghe hắn dùng thanh âm thật ôn nhu nói: “Ta biết lúc nào trong lòng nàng cũng có một bí mật, nếu một ngày nào mà nàng giữ trong lòng không nổi, nàng cứ vào lòng ta kể lại, ta nguyện ý vì nàng lắng nghe đàn hoàng và sẽ bảo vệ lấy bí mật đó.”

Đỗ Tư Tư trong lòng rung động, mũi thấy cay cay, ngược đầu nhìn nam nhân trẻ trung này, hắn thật cường tráng tuấn mỹ, lại còn ôn nhu đa tình như vậy?

Hy Bình thấy hết cảm xúc trên gương mặt nàng, liền nở nụ cười, một tay bỗng Tuyết Nhi, một tay ôm lấy eo nàng, nói: “Chúng ta đi ca hát cho vui nào!”

25. Chương 24: Bức Ngã Thú Nhĩ!

Hy Bình lại muốn ca hát!

Thế trận lần này lại cực kì to lớn. Tứ Cửu cùng mẹ con Đỗ Tư Tư tự nhiên là phải vào, Hoa Tiểu Ba bị Bình nhất quyết kéo qua, Lôi Phượng, Bích Nhu, Lan Hoa cùng đều lại. Chỉ có Lôi Long cùng Lãnh Như Băng, Hoa Tiểu Mạn không đến.

Chủ xướng đương nhiên là Hy Bình, Tứ Cửu cùng Tuyết Nhi giãn cách cũng kêu lên một tiếng, ma chuyên trách của Tứ Cửu với Hoa Tiểu Ba là gõ mâm sắt, chén sắt, bàn gỗ, ghế gỗ và đập thùng sắt vân vân, vân vân.

Nhưng mà, hát chưa được lâu, Lôi Phượng, Bích Nhu cùng Lan Hoa liền rời khỏi tiểu sảnh, quay về phòng của Lãnh Như Băng, lại thấy Hoa Tiểu Mạn cũng ở đó.

Lãnh Như Băng hồ hững cười, nói: “Phượng thư, làm sao không nghe vậy?”

Lôi Phượng đáp: “Ở đây cũng có thể nghe thấy. Thật nghe chẳng ra gì, nhưng bọn họ tự đắc nhạc của mình, cũng đặc biệt có một loại cảm thụ. Không biết vì sao, kì thật thư cũng rất ưa thích bộ dạng này của Hy Bình, chỉ cần hắn thích nhạc, muội cũng liền thích nhạc. Nếu hắn ta đàn hoàng nghiêm túc, hay là chúng ta cũng đều không thích âm nhạc, hắn cũng không phải là Hy Bình chúng ta yêu!”

Lãnh Như Băng nói: “Bọn họ ca đến khó nghe ngược lại là không quan trọng, vừa nhìn đến đức tính bộ mặt ca hát đó của hắn, muội vừa khó chịu vừa buồn cười, thuần chất kẻ thôn dã! Hiện tại nghe, lại cảm giác thoải mái rất nhiều. Muội trước đây không tán thành hắn ca hát, nhưng từ giờ trở đi cũng không thể phản đối. Bất quá, Phượng thư, nói thật lòng, khoảnh khắc hắn đối địch, khiến muội động lòng!”

Hoa Tiểu Mạn hỏi: “Loại dao pháp thối nát đó của hắn cũng dám cùng người đối trận ư?”

Lãnh Như Băng hồ hững hỏi: “Tiểu Mạn, khi lần đầu muội thấy chân diện mục của hắn, lòng muội thực sự là thế nào vậy?”

Hoa Tiểu Mạn nhớ lại nói: “Kì thật, muội đã động lòng khi hấn vừa già vừa xấu, lúc muội thấy hấn khôi phục dung mạo, muội quả thật muốn hôn mê ngã ra! Muội lúc đó cảm giác được hấn giống như một thiên thần, khiến muội thần hồn điên đảo!”

Lãnh Như Băng cười nói: “Muội quá khoa trương rồi. Bình thường hấn thì giống như một hài tử hoặc giả vô lại, nhưng, nếu muội nhìn thấy hấn chân chính tiến vào trạng thái đối địch, muội sẽ có thể biết bộ đao pháp thối nát đó của hấn khủng bố biết bao! Hấn lúc đấy có lẽ giống như một thiên thần, nhưng trong con mắt địch nhân, tuyệt đối là một ma tướng!”

Lôi Phượng hồi tưởng nói: “Thư chưa từng thấy hấn sử dụng qua bộ đao pháp đó đối địch, nhưng lần đó khi thư thúc ngựa chạy đến sau lưng hấn, hấn liền trong nháy mắt chuyển người một quyền đem con tuấn mã của thư đánh ngã ra đất, trái tim thư trong khoảnh khắc đó cùng lúc cũng bị hấn đánh ngã.”

Hoa Tiểu Mạn hoài nghi hỏi: “Thực sự lợi hại như vậy ư?”

Lãnh Như Băng lãnh đạm đáp: “Tính cho là tất cả mọi người đều xem thường hấn, chúng ta lại không thể, bởi vì chúng ta là nữ nhân của hấn!”

Tứ Cửu cùng Hoa Tiểu Ba ban đầu tịnh không thể nào tình nguyện, thế nhưng về sau cũng lại hăng hái, bởi vì bọn họ nghĩ không được còn có ba vị thánh giả trung thành - - Đỗ Tư Tư, Tuyết Nhi, Phong Ái Vũ.

Sáu người này liền tạo thành một tiểu thiên địa, nói toạc móng heo chế tạo ra một loại âm nhạc không giống âm nhạc - - không, cũng rất giống nhạc đong đưa lẫn lộn (rock n roll) của một thời đại, nhưng tại thời đại đó của bọn họ lại là không không cho phép trên thế gian.

Cả Võ Đấu Môn bị bọn họ rầm rĩ không được yên.

Độc Cô Phách cùng Nam Cực Tiên Ông hận không thể không có Lôi Chiến huynh đệ kết bái này, tốt nhất đem những người liên quan này toàn bộ đuổi đi.

Võ Đang Tĩnh Hư Tử thế nào cũng tĩnh chẳng xong.

Khi Thiếu Lâm Viên Chánh đại sư niệm phật kinh, đang niệm đang niệm đột nhiên cũng theo tiếng hát của Hy Bình kêu to một hai câu, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, liền dùng cây chùy gỗ nhỏ gõ hai cái lên đầu trục của mình, để tỉnh táo bản thân.

Ba vị công tử đuổi theo hai nữ nhân Minh Nguyệt Phong, đang đều tự đem bản thân khuếch đại rồi lại thổi phồng, sau đó lại đem bọn họ tán rồi lại tán, nhưng nghe được huyền não của bọn người Hy Bình từ “Tào Nhân Cư” vang lên, thấy trán hai nữ nhân Minh Nguyệt Phong nhíu một cái, bọn chúng lại liền thuận thế đem Hy Bình rửa rồi lại rửa chửi rồi lại chửi.

Sau đó, thỉnh linh nghe được Mộng Hương nói: “Chúng ta cũng đi xem bọn họ đang làm gì!”

Ba người liền trăm miệng một lời nói: “Mộng Hương tiểu thư mời!”

Hy Bình không ngờ có nhiều thánh giả thế này, hơn nữa lần này thực sự là không mời mà tự lại, lần lượt lại Độc Cô tam thư muội, Từ Thanh Vân, Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy cùng hai nữ nhân rầm thúí đó!

Ngay cả Tứ Cửu cùng Hoa Tiểu Ba đều không hiểu ra sao cả. Bất quá, hai người này thời khắc này đã bị Hy Bình đồng hóa, chẳng ngờ có người tới hân thưởng kiệt tác của bọn họ, rất là có thể diện.

Nhưng mà, đám người tới xem này quả thật có chút khó cười không được.

Trước không nói Tứ Cửu cùng Hoa Tiểu Ba đang hoang mang nghiêm túc đập gõ các thứ đó khiến người tức cười, Tuyết Nhi lại có thể ngồi trên cổ của Hy Bình, ra sức vỗ tay la hét.

Hy Bình thấy bọn họ đi lại, còn đặc biệt hoan nghênh bọn họ nói: “Các vị bằng hữu mê ca hát, rất cảm tạ sự xem trọng của các vị, bốn Ca Thần sẽ dâng tặng ca khúc kinh điển nhất nhất, khiến các vị cảm giác mới mẻ!”

Đích xác cảm giác mới mẻ, mẹ tên nào thấy qua vũ khí như thế chứ?

Tứ Cẩu đột nhiên nhìn Hy Bình nói: “Hy Bình, hai nữ nhân đó cũng che mặt giống như Băng Băng của người, chúng ta hỏi bọn họ là có ba ả không. Nếu có ba ả, ta cũng xông vào, nói không chừng có thể lấy bọn họ làm nương tử. Người biết đấy, Lan Hoa của ta không phản đối!”

Hy Bình cũng phần khởi, nói: “Bọn chúng rất là rầm thú, bất quá nhắm không biết có một nửa xinh đẹp của Băng Băng của ta hay không.” Lại quay đầu nhìn Mộng Hoa cùng Bảo Nguyệt nói: “Này, hai nữ nhân không thấy được ánh sáng đó, các người có sắp bày ba ả gì hay không đấy?”

Độc Cô Minh ba người chửi: “Vô lại, miệng mồm sạch sẽ một chút!”

Hy Bình cười nói: “Ba vị yên tâm, ta vừa mới đánh răng súc miệng xong!”

Bảo Nguyệt hướng về Hy Bình hỏi: “Người nói ba ả gì chứ?”

Tứ Cẩu cười đáp: “Thì là giống kiểu đó của danh kĩ Quần Phương Lâu thiết lập ba ả, người phá ả có thể cùng cô nương cùng giường chung gối a!”

Độc Cô Minh ba người chửi to: “Ngậm miệng! Mộng Hương cô nương không phải kĩ nữ, các người đừng tổn hại danh dự của nàng! Muốn cùng Mộng Hương cô nương cùng giường chung gối sao? Nằm mơ giữa ban ngày!”

Mộng Hương cùng Bảo Nguyệt lại cực kì bình tĩnh, hai cặp mắt đều có vẻ thú vị. Người trước giống như mộng ảo khiến người mê say, người sau trong suốt đến khiến người kinh ngạc tán thán.

Tứ Cẩu cười hỏi: “Cô nương người ta đều không lên tiếng phản đối, ba người các người lại nhả lăm mồm gì chứ?”

Độc Cô Minh ba người còn là trăm miệng một lời đáp: “Ta thích!”

Hy Bình cười nói: “Này, Tứ Cẩu, người muốn cùng hai nữ nhân đó cùng giường chung gối, chỉ cần qua được ba ả này của người ta liền được.”

Tứ Cẩu liền vỗ đầu, tỉnh ngộ nói: “Quả nhiên như thế.”

Hy Bình nói: “Bất quá ta phát giác ca hát so với của gái còn thích thú hơn nhiều, Tứ Cẩu, chúng ta tiếp tục hát, để người ta cũng phong lưu, nếu không chúng ta vừa ra tay, bọn chúng liền không hỗn tạp được, người nói phải không?”

Tứ Cẩu ha ha cười lớn đáp: “Phải đó, phải đó.”

Độc Cô Minh giận không thể nén nói: “Hôm nay dù là Lôi gia gia tại đây, ta cũng phải giáo huấn hai tên khốn không biết tốt xấu các người đây!”

Nói vừa xong, Độc Cô Minh liền rút bội kiếm ra, đi tới hướng Tứ Cẩu cùng Hy Bình.

Mộng Hương dùng thanh âm như mộng như ảo của nàng ta nói: “Độc Cô công tử, hãy tính toán.”

Thanh âm nàng tuy nhẹ, nghe được trong tai lại có loại lực lượng chấn nhiếp.

Tứ Cẩu lại thêm dầu vào lửa nói: “Muốn đánh sao? Lão tử cũng không phải dễ trêu.”

Độc Cô Minh lại không cách nào nhịn được tràn đầy lửa giận, nếu không phải ba thư muội Độc Cô ngăn trở, hẳn sớm vung kiếm đem Tứ Cẩu vót thành mấy đoạn.

Lúc này, người trong phòng nghe được bên ngoài tranh luận âm ỉ, cũng đều đã ra ngoài.

Lan Hoa giận dữ hỏi: “Tứ Cẩu, người lại gây chuyện thị phi sao?”

Tứ Cẩu nói: “Lan Hoa, vào phòng lấy Phách Vương Thương của huynh lại.”

Lan Hoa có chút do dự, Lôi Phượng ra lệnh: “Lan Hoa, đi.”

Lãnh Như Băng lo lắng nói: “Phượng thư, Tứ Cẩu có phải đối thủ của Độc Cô Minh không? Nói cho cùng hẳn là một trong Võ Lâm Thất Công Tử, dưới thịnh danh không có kẻ yếu.”

Lôi Phượng đáp: “Viễn Dương tiêu cực tuy danh không vang truyền, nhưng cũng không phải ăn chay.”

Tuyết Nhi hỏi: “Tứ Cửu thúc thúc, người cùng Minh biểu thúc đánh nhau sao?”

Hy Bình cười nói: “Tuyết Nhi ngoan, đến bên cạnh mẫu thân nào, phụ thân cũng phải đánh nhau. Hắn đem Tuyết Nhi nhét vào lòng Đỗ Tư Tư.”

Đỗ Tư Tư kinh ngạc hỏi: “Người cũng muốn đi sao?”

Hy Bình ôm nhẹ mẫu tử bọn họ, hôn Đỗ Tư Tư một cái, đáp: “Ta cùng Tứ Cửu là huynh đệ đánh từ nhỏ đến lớn, hắn muốn đánh, ta có thể không đánh sao?”

Lan Hoa đã lần nữa đi ra, nàng cầm theo Phách Vương Thương dài 2m 75cm của Tứ Cửu, giao đến trong tay Tứ Cửu.

Độc Cô Minh sớm đã tránh thoát được sự ngăn trở của ba thư muội Độc Cô, hiện tại thấy trong tay Tứ Cửu cầm binh khí, liền giẫm bước lớn đi qua, hai bên đứng song song cách nhau 4 5 mét.

Độc Cô Minh thân là một trong Võ Lâm Thất Công Tử, là cao thủ đỉnh nhọn trong lớp trẻ võ lâm, thậm chí phụ thân hắn Độc Cô Ứng cũng không phải đối thủ của hắn. Thân hoài “Bàn Nhược Thần Chưởng” của Thiêu Lâm, “Thái Hư Kiếm Pháp” của Võ Đang, “Tiên Hà Kiếm Pháp” của Nam Cực Tiên Ông cùng “Võ Đầu Quyền” gia truyền, trong bốn hạng tuyệt kỹ này, mỗi một hạng đều có thể nói là độc bộ võ lâm, huống chi bốn hạng hợp trên một người?

Tứ Cửu từ sau khi học “Phách Vương Thương” cùng “Oanh Thiên Chưởng”, liền không có chân chính đánh qua với người, tay sớm đã ngứa ngáy, hận không được cùng người làm một trận, để nghiệm chứng thần công bản thân đến loại trình độ kinh người nào!

Hai người trước khi xuất thủ liền tạo một loại khí thế bức người.

Độc Cô Minh tuy sắc diện ngưng trọng, lại cho người cảm giác không bờ bến, khiến người không mò thấu được hư thực của hắn, đây là hiện tượng đặc biệt trước khi xuất thủ “Thái Hư Kiếm Pháp” của hắn.

Tứ Cửu tay cầm Phách Vương Thương vuông góc trước mặt, rất có khí thế của dũng giả vô địch, mạnh mẽ vô bì.

Độc Cô Minh dẫn động kiếm quyết, dưới chân di chuyển phiêu hốt nhanh lẹ, cuối cùng chỉ có thể thấy một vòng tròn bóng trắng.

Tứ Cửu thân ở giữa đó, lúc này mới biết chỗ lợi hại của Độc Cô Minh, hắn căn bản vô phương nắm được chân thân của Độc Cô Minh, cũng không biết Độc Cô Minh khi nào từ phương hướng nào ra tay.

Sau một lúc, Phách Vương Thương của hắn đã tích tụ đủ khí thế, lại không thể ở chỗ bị động.

Tứ Cửu đột nhiên vọt thẳng lên trời, mưu đồ thoát khỏi vòng bao vây hư vô lúc ẩn lúc hiện Độc Cô Minh dùng tốc độ của hắn tạo thành, lại không liệu được khi hắn vọt lên trời, vòng bao vây của Độc Cô Minh cũng theo đó mà lên, hơn nữa chuyển tốc độ càng lúc càng nhanh, rất có khí thế ra tay.

Tứ Cửu giữa không trung, nằm thẳng ngang trời, thương dính thân người nhanh chóng quay tròn, chỉ thấy trong sát na hai đạo nhân ảnh trên không trung chuyển thành hai vòng tròn lớn nhỏ chọt co chọt giãn khi đụng khi rời, tiếng thương kiếm giao kích không ngừng nơi tai.

Chính khi đang đấu nhau hoa mắt mọi người, thân người quay tròn của Tứ Cửu trên không trung đột nhiên dừng lại, mạnh mẽ hướng tới một phương hướng xuất ra một thương nhanh chóng mãnh liệt vô bì.

Hư ảnh của Độc Cô Minh di chuyển phiêu hốt cũng cùng lúc Phách Vương Thương của Tứ Cửu xuất ra biến thành thực thể, dưới sự công kích mạnh mẽ của Tứ Cửu, hai chân trên không không đạp vào chỗ trống nhanh chóng lui lại, trường kiếm trong tay huyền ảo xuất ra kiếm chiêu như hư như thực, ngăn cản thương thể cường hãn của Tứ Cửu.

Ngay lúc Tứ Cửu thu thương, kiếm thế của Độc Cô Minh liền đổi, thi triển “Tiên Hà Kiếm Pháp”, người như một phiến vân hà (ráng mây) theo thế trên cán thương Tứ Cửu nhẹ nhàng lại.

Tứ Cửu kinh hãi, tay phải cầm thương, tay trái một “Oanh Thiên Chưởng”, chưởng kinh cương mãnh nghênh tiếp phiến vân hà đó. Lại thấy vân hà đột nhiên lấp lánh kim quang. Tay trái Độc Cô Minh cũng là một

“Bàn Nhục Thần Chưởng” vỡ ra, hai cổ chưởng kinh cường mãnh va chạm, phát ra một trận vang rền như pháo nổ, chưởng kinh dồn ép đá bay cát chạy trên đất, làm người xem không tự giác được lùi về sau vài bước.

Tứ Cầu cũng Độc Cô Minh đối chưởng khoanh khắc, đều khó chịu tự rên một tiếng, chân lùi về sau 7 8 bước, ngã xuống đất.

Tứ Cầu sau khi ngã ngồi trên đất, Độc Cô Minh miễn cưỡng đứng yên.

Hiển nhiên là chưởng lực của Tứ Cầu không bằng chưởng kinh của Độc Cô Minh, song duyên cớ đây cũng là hấn mới luyện không lâu tu vi không sâu - - chỉ ít trong lòng Tứ Cầu, là thành lập cái lí do này.

Tuyệt Nhi sau khi hai người rơi xuống đất, vỗ tay kêu rất là to. Trong mắt của nó, hấp dẫn nhiều hơn so với kinh hiểm.

Độc Cô Minh lãnh đạm nói: “Người bại rồi.”

Lan Hoa vội vàng chạy qua đỡ Tứ Cầu dậy, lo lắng hỏi: “Tứ Cầu, người không sao chứ?”

Tứ Cầu miễn cưỡng cười đáp: “Chết không được! Không ngờ Độc Cô Minh tên khốn này có hai tay, nếu là tiếp tục đánh tiếp, huynh khẳng định bị hấn làm thịt, đến khi đó Lan Hoa nàng liền phải ở góa rồi!”

Hy Bình thấy Tứ Cầu không việc gì, trong lòng nhẹ nhõm, cũng cười nói: “Tiểu tử người còn là không có tiến bộ, đánh mấy chục năm, mẹ nó không có được một lần thắng.”

Độc Cô Minh sau khi thở gấp, chỉ vào Hy Bình nói: “Còn có người! Ta phải giáo huấn người!”

Phong Ái Vũ ngăn trước mặt Hy Bình, hướng tới Độc Cô Minh cầu khẩn nói: “Biểu ca, không thể! Hy Bình huynh ấy không biết võ công, mới rồi tại Huyền Vũ Đường huynh cũng thấy được, muội không cho phép huynh động đao động kiếm đối với huynh ấy!”

Độc Cô Minh khó xử nói: “Ái Vũ, tránh đường! Kẻ này hấn quá đáng giận, huynh chỉ là giáo huấn sơ sơ một lần, không thực sự thương tới hấn. Nói cho cùng, hấn là tôn nữ tể của Lôi gia gia, không nhìn mặt tăng cũng nhìn mặt phật!”

Phong Ái Vũ kêu lên: “Không!”

Hy Bình đem Phong Ái Vũ trước mặt ôm vào lòng, ra sức hôn nàng ta một cái, cười nói: “Tiểu Ái Vũ, ta luôn quên nói cho nàng hay, ta chẳng những ca hát không có người nào có thể sánh bằng, đánh nhau trước giờ cũng là chưa có bại qua! Không tin, nàng hỏi Tứ Cầu, ta trong thôn là Quyền Vương thêm Ca Thần.”

Lời của hấn khiến rất nhiều người tại trường cười lên, ngay cả hai nữ nhân Minh Nguyệt Phong không di chuyển cử động trong mắt cũng một ít tiểu ý - - Quyền Vương cùng Ca Thần trong thôn? Hấn cũng không nghĩ đây là địa phương gì, đối diện hấn chính là ca thủ đỉnh nhọc của giới trẻ trong võ lâm, bằng cái tên nhà quê không biết võ công hấn, cũng dám ở đây giở thói ngang ngược sao?

Thế nhưng, Lãnh Như Băng cùng Tứ Cầu những người này biết hấn không có đùa giỡn, bọn họ biết nam nhân trước mặt này đích xác trước giờ không có chân chính bại qua. Chỉ là, bọn họ đương nhiên cũng không thừa nhận hấn là Ca Thần không người sánh được.

Đỗ Tư Tư cũng không có cười, nàng nhớ lại Địa Ngục Nhị Kiệt thấy hấn thì nhếch nhác trốn chạy vào rừng rú (lạc hoang nhi đào), khiến nàng cảm thấy nam nhân tất nhiên thân hoài tuyệt kĩ, chỉ là nàng nghĩ không mình bạch, bộ dạng của hấn xem ra đích xác không giống có võ công.

Phong Ái Vũ khóc nói: “Muội không quản huynh là Quyền Vương hay là Ca Thần, muội đều là không cho phép huynh đánh với biểu ca, nếu các người xảy ra chuyện gì, huynh kêu người ta làm thế nào chứ?”

Lãnh Như Băng đi đến bên người Hy Bình, nói: “Hy Bình, tính rồi, người đánh với Độc Cô Minh, Ái Vũ cùng Tư Tư trên mặt đều lúng túng. Ta biết người rất mạnh, nhưng người nghe chúng ta một câu, được không?”

Hy Bình chỉ ra một tay đem nàng ôm vào lòng, cười nói: “Độc Cô Minh, dù sao chúng ta cũng có chút quan hệ thân thích, trận đánh này đánh không được. Người nổi giận lớn như vậy, cũng bắt quá là vì hai nữ nhân

rầm thúi này. Qua vài ngày, ta dạy người vài chiêu, bảo đảm người có thêm đem bọn họ đùa trên tay! Người xem, bên cạnh ta có nhiều mỹ nữ thế này, liền biết ta ở phương diện này rất lợi hại. Như quả người bức ép quá, ta thiếu không được phải ra đao bổ người vài cái, sau này lại đem tình nhân trong mộng của người của đi. Khả khả, đến lúc đó, ba tên các người sẽ đành phải nhìn ta đem người tình trong mộng của các người trái ôm phải ấp, trái hôn phải cũng hôn - - sẽ giống thế này!”

Hy Bình làm mẫu trên mặt Lãnh Như Băng với Phong Ái Vũ đều hôn một cái, chọc giận Độc Cô Minh, Triệu Tử Minh, Tử Thanh Vân ba người sắc mặt biến xanh. Trong con mắt trong suốt của Bảo Nguyệt cũng dường như ném tới một hạt cát gọi là “phản nộ”, hơi hơi lộ ra chút nổi nóng.

Nhân thần như mộng ảo của Mộng Hương vẫn như cũ không đổi, dùng thanh âm cực kì dịu dàng dễ nghe nói: “Người gọi là Hoàng Hy Bình sao?”

Tâm thần Hy Bình liền say, hỏi: “Không sai, thích chứ?”

Mộng Hương không trả lời hắn, nhìn Độc Cô Minh ba người nói: “Ba vị công tử, Mộng Hương phải rời.” Nàng quay người hướng tới ngoài viện bước đi, nhịp chân nhẹ nhàng vô cùng, dường như không giống như đi, mà giống như là đang bay.

Độc Cô Minh ba người tuy là phản nộ, nhưng theo Mộng Hương là nhiệm vụ chủ yếu của bọn chúng, Mộng Hương vừa đi, chuyện to lớn bọn chúng cũng nhất loạt bỏ qua, đuổi theo sau cái bóng nhỏ nhắn của nàng ngửi lấy hương thơm mát thoang thoảng đó, thẳng đến già chết.

Hy Bình sau khi nhìn bọn họ đi xa, nói: “Tứ Cửu, bọn chúng khiến ta nhớ đến bộ dạng của người cùng Lôi Long hai người chạy theo môn Lan Hoa cùng Bích Nhu, thực sự là cực giống.”

Lôi Long cùng Bích Nhu, Lan Hoa đều xấu hổ, Tứ Cửu lại không đồng ý nói: “Bọn chúng sao có thể so sánh cùng ta chứ?”

Hy Bình thay đổi đề tài nói: “Tiết mục của chúng ta bị bọn chúng cắt ngang, bọn chúng nếu đã đi, chúng ta tiếp tục nào!”

Lôi Phượng nói: “Hy Bình, thiếp thấy hôm nay mọi người đều mệt, nghỉ ngơi một tí đã!”

Hy Bình cười hỏi: “Nôn nóng thế để thần phục thị ngài ư?”

Lôi Phượng gương mặt đỏ ửng, duyên dáng trừng mắt nhìn hắn.

Độc Cô Kỳ bên cạnh nói: “Hoàng Hy Bình, người theo ta đi ra, ta có chuyện phải nói với người!”

Hy Bình liền nhìn các nữ nhân, thấy không có người lên tiếng phản đối, liền thả Lãnh Như Băng cùng Phong Ái Vũ ra, đuổi theo Độc Cô Kỳ đi ra.

Đến ngoài viện, Độc Cô Kỳ quay người nhìn Hy Bình một hồi lâu, nói: “Người rốt cuộc biết võ công hay không?”

Hy Bình không hiểu ra sao cả, hỏi: “Cô hỏi chuyện này làm chi?”

Độc Cô Kỳ nói: “Ta chỉ cần người trả lời ta “biết” hoặc “không biết” thì được rồi.”

Hy Bình tự đại nói: “Thiên hạ vô địch!”

Độc Cô Kỳ nói: “Tỉ võ chiêu thân ngày mai, là gia gia sớm đã nghĩ kĩ, muốn thông qua phương thức này chọn giai tề cho ba thư muội chúng ta. Ta không quản người thích hay không thích ta, ngày mai khi đến lượt ta, người nếu không thể đoạt quan, ta liền chết cho người xem!”

Nói xong, Độc Cô Kỳ quay người đi ngay.

Hy Bình không có nhìn thấy nàng khi quay người nước mắt nhỏ xuống, hắn chỉ là cả đầu hơi nước thêm vào không hiểu ra sao cả.

26. Chương 25: Túy Nhân Chi Dạ

Khi đêm tối nghỉ ngơi.

Tứ Cửu cùng Lan Hoa một gian, Lôi Long cùng Bích Nhu một gian, mẫu nữ Đỗ Tư Tư một gian, Phong Ái Vũ cùng Hoa Tiểu Mạn một gian, Lôi Phượng Lân Như Băng cùng Hy Bình một gian, Hoa Tiểu Ba độc chiếm một gian, lấp kín cả sáu gian phòng của tiểu viện này.

Tứ Cửu đang ở trên da bụng của Lan Hoa, nói: “Lan Hoa, lần này bọn ba trên đường, hết hoảng lo sợ, khiến huynh không cách nào biểu hiện tốt, hôm nay để huynh toàn tâm toàn ý hướng tới muội chứng minh Tứ Cửu huynh là có bản lĩnh, nam nhân cường tráng vô bì!” Hắn nhớ chết một câu đó của Lan Hoa “Có bản lĩnh, người hãy cưới 8 10 người quay về!” Hắn hiện tại chính là đang nỗ lực chứng minh Tứ Cửu hắn là có loại bản lĩnh này.

Lôi Long tự nhiên cũng hướng tới Bích Nhu chứng minh, nhưng không phải chứng minh hắn có bản lĩnh gì, mà là chứng minh hắn là thanh bạch, đồng thời phải nỗ lực giúp cái bụng nhỏ của Bích Nhu chế tạo ra một tiểu hài tử trắng mập.

Hy Bình trong phòng Đỗ Tư Tư sau khi vỗ về Tuyết Nhi ngủ, quay về gian phòng của Lôi Phượng cùng Lân Như Băng, lại vui mừng kinh ngạc nhìn thấy bọn họ đã cởi đến không mảnh vải che thân, đợi hắn quay về. Hai người đều có đặc sắc riêng của thân thể nữ nhân hiện tại trưng bày trước mắt hắn.

Lôi Phượng khỏe đẹp, da thịt rậm nắng lấp lánh màu vàng lờ mờ bóng loáng, mỗi một nơi mỗi một điểm đều lộ rõ nét đẹp dã tính cùng lời kêu gọi nguyên thủy nhất.

Lân Như Băng dáng vẻ cực đẹp cao gầy mà mềm dẻo, càng là có sức dụ hoặc kinh tâm động phách, da thịt trắng tuyết trơn mềm cơ hồ giống như thần thoại vĩnh viễn bất lão khiến người động lòng, mỗi một chỗ đều hoàn toàn kín kẽ giống như điêu khắc hoàn mỹ nhất giữa nhân thế.

Hai thân thể mỹ diệu này khiến dục tính của Hy Bình đại động, vội vàng phải cởi y phục, hai người bọn họ lại một trái một phải tự tay cởi quần áo cho hắn, hai tay Hy Bình để không liên trên cơ thể nữ nhân gợi cảm của bọn họ dạo chơi khắp nơi, chơi đùa đến khuôn mặt bọn họ ửng đỏ, yêu kiều thở gấp liên tục.

Khi hai nữ nhân đem toàn bộ y phục của Hy Bình trừ bỏ hết, đã bị ma quỷ của hắn đùa bỡn đến ý loạn tình mê, Hy Bình một tay một người ôm ấp bọn họ đến trên giường, hét to một tiếng, mây mưa cá nước (phiên vân phúc vũ) bắt đầu.

Thế là, 6 gian phòng của tiểu viện này, liền có một nửa trong số phòng đang chế tạo một loại âm thanh khó hiểu, khiến người trong ba căn phòng khác không cách chi yên tĩnh ngon giấc.

Mà ba căn phòng chế tạo âm thanh, một gian Hy Bình đang ở lại là khiến người vô phương yên giấc nhất, hắn không giống như hai phòng của Tứ Cửu cùng Lôi Long truyền ra lúc ẩn lúc hiện như thế, cả quá trình đều nghe Lôi Phượng cùng Lân Như Băng luân phiên rên rỉ quá khích cuồng loạn. Thanh âm trêu ghẹo tâm thần người đó lấp đầy mỗi một xó xỉnh của viện tử, khiến Phong Ái Vũ cùng Hoa Tiểu Mạn lảng giềng với bọn họ trở mình trần trọc.

Đồng dạng trong gian phòng của mẫu nữ Đỗ Tư Tư hàng xóm với gian phòng của Hy Bình, đang phát sinh đối thoại kì quái.

Tuyết Nhi hỏi: “Mẫu thân, phụ thân đánh Phượng đi cùng Băng đi sao?”

Đỗ Tư Tư yêu kiều thở gấp nói: “Nói vậy, ngủ đi!”

Tuyết Nhi lại hỏi: “Mẫu thân, bọn họ ồn ào quá, Tuyết Nhi ngủ không được, mẫu thân có thể qua kêu phụ thân đừng nên đánh a đi được không?”

Đỗ Tư Tư kiềm chế kích động trong lòng, nói: “Tuyết Nhi ngoan, đợi một chút liền không rầm rĩ, ngủ đi!”

Nàng tuy dễ dàng nữ nhi nàng ta ngủ, bản thân thể mào cũng ngủ không được. Nàng là người từng trải, nàng biết Hy Bình bọn họ đang làm gì, nàng thế nào cũng nghĩ không minh bạch hai nữ nhân này xem ra đoan trang vì sao có thể tất cả không màng kêu lớn tiếng như thế, ồn đến người ngủ không được.

Lấy một lần kinh nghiệm có gần đây của nàng lại nói, người làm chuyện đó nên không thể khiến người kêu đến lớn tiếng như vậy sao? Cứ việc như thế, nàng nghĩ không cần nhiều lâu bọn họ liền có thể kết thúc, khi đó nàng lại có thể yên ổn ngủ giấc ngủ của nàng.

Thế nhưng, nàng thế nào cũng nghĩ không được, một lần này có thể vượt qua thường thức của nàng - - tiếng kêu như là sung sướng lại như là thống khổ đó vẫn cứ không dừng chấn động màng tai cùng màng não của nàng.

Lôi Long cùng Bích Nhu sau khi qua cơn cảm xúc mạnh mẽ, cũng nghe rõ thanh âm khác thường này còn tiếp tục.

Bích Nhu kinh hãi nói: “Hắn không phải người!”

Lôi Long cười bảo: “Đây chính là toàn bộ nguyên nhân thư thư của huynh không quản hắn cười bao nhiêu nữ nhân.”

Một gian phòng khác, Tứ Cửu sau khi cùng Lan Hoa đại chiến ba hiệp, toàn thân không có sức lực nằm bò trên da bụng của Lan Hoa, hổn hển thở nói: “Lan Hoa, ta lợi hại không!”

Lan Hoa thỏa mãn yêu kiều thở dốc nói: “Hoại tử nhà ngươi chao? Tiểu thư thế nào còn đang kêu chứ?”

Tứ Cửu đáp: “Đừng quản bọn họ, chúng ta đi ngủ. Tiểu thư bọn họ xác định phải kêu đến trời sáng.”

Lan Hoa khó mà tin tưởng hỏi: “Muội không tin hắn làm bằng sắt, chuyện này làm sao có thể làm tới sáng chứ?”

Tứ Cửu ngẫm nghĩ, đáp: “Hoặc rất có thể không tới trời sáng, bởi vì tiểu thư cùng Băng Băng khả năng duy trì không nổi thời gian dài như thế, hà hà hà”

Tứ Cửu nói không sai, chiến tranh giữa Hy Bình với Lôi Phượng Lãnh Như Băng cuối cùng kết thúc trước hừng đông. Trận chiến kinh tâm động phách này trải qua 4 5 tiếng đồng hồ mới thấy kết quả sau cùng, người chưa ngủ đều nhẹ nhõm thở một hơi.

Lan Hoa nhìn Tứ Cửu nói: “Cuối cùng có thể yên giấc.”

Tứ Cửu hỏi: “Cách tường hắn có phải là Phong Ái Vũ cùng Hoa Tiểu Mạn chăng?”

Lan Hoa không biết hắn vì sao mà có một câu hỏi này, đáp lại: “Phải rồi.”

Tứ Cửu cười thầm nói: “Lan Hoa, ta không để tâm nàng mở cửa nhìn kết cục.”

Tứ Cửu quả là thành người tiên đoán.

Ngay khi Lan Hoa ôm lòng hiếu kì mở cửa nhìn đến hai cửa phòng kề cận đó, nàng ta nhìn thấy Hy Bình lỏa thể từ trong phòng Lôi Phượng đi ra, đi tới hướng gian phòng của Phong Ái Vũ cùng Hoa Tiểu Mạn, thân người hoàn mỹ cường tráng cùng biểu tượng nam tính to lớn của hắn khiến nàng ta khoanh khắc không cách nào hoàn hồn lại, thất thần nhìn hắn lỏa thể đi vào trong gian phòng đó, nàng mới trở lại bình thường, về nằm ổ chăn của mình, nghĩ thầm, không trách được tiểu thư cùng Băng Băng kêu lớn tiếng như thế, thực sự là đồ kinh người

Khi Hy Bình đến trước cửa phòng Phong Ái Vũ cùng Hoa Tiểu Mạn liền gõ cửa, Phong Ái Vũ đứng lên mở cửa, khi nàng ta lần nữa nhìn thấy thân thể lỏa lồ của Hy Bình, không biết là kinh hay là mừng, ngây ngốc đứng tại đó.

Sau khi Hy Bình vào phòng, lật tay khóa cửa, liền ôm lấy Phong Ái Vũ cả mặt đỏ rực, gương mặt đỏ ửng liền lại hôn một trận cuồng loạn, nói: “Tiểu Ái Vũ, có phải đợi ta rất lâu không?”

Phong Ái Vũ không biết nói gì, song trong ánh mắt sung mãn tỏ mò cùng đợi chờ.

Hy Bình bế nàng ta đến giường, lại nhìn thấy Hoa Tiểu Mạn đang ngủ, hắn biết nàng là đang giả vờ, liền vươn hai tay cởi y phục của nàng ta.

Hoa Tiểu Mạn đột nhiên lật người qua, cùng hắn ôm hôn kịch liệt, hai bàn tay nhỏ còn không quên trên người hắn cào loạn.

Hy Bình rời khỏi môi hồng của nàng, nói: “Tiểu Mạn, đêm động phòng của nàng chuẩn bị tốt chưa?”

Hoa Tiểu Mạn sắc diện đỏ chói “ừ” một cái.

Hy Bình liền mạnh mẽ quyết đoán bắt đầu động tác trên người bọn họ

Ngay lúc mọi người nghĩ ác mộng kết thúc, có thể yên tĩnh ngủ một giấc ngon, đột nhiên trong lúc nửa đêm ba canh nghe được một tiếng kêu thảm của nữ nhân truyền ra, sau đó lại là loại tiếng rên rỉ cùng tiếng kêu to giống như sung sướng lại giống như thống khổ đó bao phủ cả trời đêm thanh sáng, khiến trong không khí đầy tràn một bầu không khí có tư vị dụ người khó mà nói rõ.

Lúc này, Tuyết Nhi đã ngủ, Đỗ Tư Tư lại ngủ không được, nàng có một loại kích thích muốn đến trong lòng Hy Bình, nhưng nàng nhìn Tuyết Nhi ngủ say trong ngực, cuối cùng chịu đựng.

Trong một đêm này, ngoại trừ Lôi Phượng cùng Lãnh Như Băng ngủ so ra được yên ổn ra (bọn họ trước đó một khắc khi Hy Bình xuống giường đã ngủ mê mết), thì chỉ có Tuyết Nhi cùng Hoa Tiểu Ba.

Tuyết Nhi còn là đứa bé, đi ngủ là thiên tính, một khi đã ngủ, bạn có bên tai nó gõ chiêng đánh trống, nó cũng ngủ được.

Hoa Tiểu Ba nhất thời đối với những chuyện này cũng không phải rất nhiệt tâm, hơn nữa gở mâm sắt chén sắt một ngày, trong đầu hần đều con mẹ nó là những thanh âm đồng nát sắt nát đó cùng những âm thối giết người không cần bồi thường đó của Hy Bình, đem những âm thanh hỗn độn nhân tạo kì quái truyền ra trong đêm này nén xuống, chỉ hăng hái trong giấc mơ tiếp tục gõ đánh chương nhạc của mâm sắt chén sắt, nào quản bạn bên ngoài kêu mưa gọi gió gì.

Thẳng đến sát gần trời sáng, tiếng kêu la rên rỉ của hai nữ nhân Phong Hoa mới từ từ quay về lắng lại, sau cơn mưa gió “Túy Nhân Cư” mới khôi phục được yên ả trước giờ chưa từng có, bọn người chưa hề ngủ cũng trong yên tĩnh khó được này trĩu nặng ngủ đi.

Tuyết Nhi là người dậy sớm nhất.

Đỗ Tư Tư mới ngủ chưa lâu, Tuyết Nhi liền tỉnh, nhao nhao muốn đi gặp phụ thân.

Đỗ Tư Tư liền nhìn, mặt trời đã lên rất cao, đoán chừng là giữa ngọc, chỉ đành thức dậy, đưa Tuyết Nhi đến trước phòng Phong Hoa lương nữ gõ cửa - - nàng biết tối qua nửa đêm Hy Bình đã chuyển đổi trận địa.

Bên trong truyền ra thanh âm Hy Bình: “Ai?”

Tuyết Nhi vui vẻ nói: “Phụ thân, là Tuyết Nhi.”

Hy Bình một hồi lâu mới nói: “Tư Tư, nàng cũng ở đây sao?”

Đỗ Tư Tư đáp một tiếng.

Hy Bình lại nói: “Nàng trước đến phòng của Phượng Nhi lấy y phục của ta qua, còn nữa, đem Tuyết Nhi lưu lại bên Phượng Nhi.”

Thế là, Đỗ Tư Tư gõ cửa phòng của Lôi Lãnh lương nữ, rất lâu mới truyền ra thanh âm mệt mỏi của Lãnh Như Băng: “Là ai?”

Đỗ Tư Tư đáp: “Hy Bình muốn thư đem y phục của hắn qua.”

Không lâu cửa liền mở ra, Đỗ Tư Tư thấy được thần thái mệt mỏi đẹp đến kinh người của Lãnh Như Băng, nhớ đến tiếng kêu của nàng tối qua, nói: “Lãnh cô nương, cô mang qua đi, thư không được tiện.”

Lãnh Như Băng hồ hững nói: “Có gì không tiện chứ, hắn muốn thư qua thư cứ qua, Tuyết Nhi lưu lại bên cạnh muội.” Nàng cầm y phục của Hy Bình nhét vào trong tay Đỗ Tư Tư, đem Tuyết Nhi bế vào trong phòng.

Đỗ Tư Tư chỉ đành lại đến trước phòng Hy Bình, đứng rất lâu, mới chậm chạp giơ tay gõ nhẹ cửa phòng hai cái.

Hy Bình bên trong hỏi: “Tư Tư sao? Tuyết Nhi không ở đó chứ?”

Đỗ Tư Tư cúi đầu nhẹ giọng đáp: “Chỉ có một mình ta .”

Cửa đột nhiên mở ra, Đỗ Tư Tư bị Hy Bình vươn một tay ra mạnh mẽ ôm vào trong phòng, cửa đột nhiên đóng lại.

Hy Bình ôm Đỗ Tư Tư hôn rất lâu mới rời khỏi đôi môi nàng, mỉm cười nhìn nàng nói: “Ta tối qua vốn muốn đến trong phòng của nàng, nhưng Tuyết Nhi ở bên cạnh nàng, ta đành phải bỏ qua. Lại, giúp ta mặc y phục.”

Đỗ Tư Tư thoát khỏi lòng Hy Bình, mới phát hiện thân thể nam nhân trước mặt này kiện mĩ vượt qua tưởng tượng của nàng, hơn nữa đối với nàng có lực hấp dẫn không thể tưởng tượng nổi.

Không thể phủ nhận, nàng đã từng thấy qua thân thể tráng kiện của một nam nhân khác, thế nhưng so với nam nhân này, trình độ hoàn mĩ của người sau đối với người trước lại nói là áp đảo, nàng không ngờ nhìn đến quên thay hần mặc y phục - - hay là đáng dấp lỏa thể của hần mà không mặc y phục cho hần chứ?

Hy Bình cười nói: “Nàng đang quyến rũ ta sao? Nàng lại bộ dạng si mê này nhìn ta, ta nói không chừng phải chiếm hữu nàng.”

Đỗ Tư Tư sắc mặt càng đỏ, liền tay chân lúng túng thay hần mặc y phục.

Sau khi hoàn tất chỉnh trang, Hy Bình lại ôm nàng thi triển tay chân một lượt, mới nói: “Tư Tư, chúng ta đi qua nha?”

Đỗ Tư Tư nhìn Phong Hoa lưỡng nữ còn đang ngủ say, không tự giác đáp một tiếng “ừ”.

Hy Bình liền bế nàng vào phòng của Lôi Phượng.

Tuyết Nhi nhìn thấy bọn họ, lập tức bỏ nhào qua, Hy Bình thả Đỗ Tư Tư cong eo lại bế cô bé, hôn vài cái lên khuôn mặt nhỏ của cô, nói: “Tuyết Nhi, tối qua có ngoan không?”

Tuyết Nhi đáp: “Tuyết Nhi đêm qua rất ngoan, phụ thân không muốn đánh Tuyết Nhi, phải không?”

Hy Bình cười hỏi: “Phụ thân làm thế nào cam lòng đánh tiểu Tuyết Nhi của ta chứ?”

Tuyết Nhi đáp: “Tối qua phụ thân vì sao đánh các a di đến kêu to như thế chứ?” Cô bé còn là rất sợ Hy Bình đánh nó.

Lôi Phượng cùng Lãnh Như Băng mặt liền đỏ, Hy Bình đáp: “Tuyết Nhi đừng sợ, tối qua phụ thân chỉ là cùng các a di chơi một loại trò chơi.”

Tuyết Nhi tò mò hỏi: “Phụ thân cũng cùng Tuyết Nhi chơi, được không?”

Tất cả mọi người trong phòng đều liệu không được Tuyết Nhi có thể có lời không kinh người chết không thôi thế này, Hy Bình có chút cười khóc không được, nói: “Loại trò chơi này là người lớn chơi, Tuyết Nhi còn nhỏ, phụ thân dạy Tuyết Nhi chơi trò chơi ca hát, có được không?”

“Được.” Hứng thú của cô bé liền bị Hy Bình chuyển dời đến lên ca hát, cô bé đối với trò chơi của người lớn không rõ, đã quên sạch tất cả.

Hy Bình đem vấn đề giải quyết, liền nói: “Hôm nay Độc Cô Phách tổ chức loi đài tỉ võ chiêu thân, hôm qua Độc Cô Kỳ kêu ta vô luận như thế nào phải giành được ả ta, các nàng nói ta nên đi hay không?”

Lôi Phượng nói: “Thiếp không quản những màn phong lưu này của chàng.”

Lãnh Như Băng còn là lãnh đạm nói: “Chàng thích đi cứ đi.”

Hy Bình cười khổ nói: “Bất quản thích hay không thích, nếu ta không mang ả cưới về, ả liền chết cho ta xem.”

Đỗ Tư Tư vội vàng nói: “Hy Bình, chàng nhất định phải đi.”

Hy Bình hướng về nàng ta cười nói: “Nàng hôn ta một cái, ta liền đi.”

Đỗ Tư Tư khuôn mặt đỏ thẹn, Tuyết Nhi trong lòng Hy Bình kêu lên âm ỉ: “Mẫu thân, mau hôn phụ thân.”

Hy Bình đem mặt di chuyển đến trước đôi môi của Đỗ Tư Tư, nàng ta u oán nhìn hắn, không có hôn lấy mặt hắn, lại hôn lên cánh môi dày thật gợi cảm của hắn, rất lâu mới rời ra, yếu ớt nói: “Chàng dù cho muốn thiếp, cũng không cần tìm bất kì lí do gì thiếp cam tâm tình nguyện nguyện cho chàng.”

Sau khi mọi người rời giường, Hy Bình bị quần khởi tấn công, đều oán trách hắn khiến bọn họ không được ngủ ngon, trong số đó kháng nghị của Tứ Cửu là kịch liệt nhất.

Tứ Cửu nói: “Ta phải đem người cùng nữ nhân của người cách li!”

Hy Bình cười nói: “Người trước tiên phải hỏi bọn họ nguyện ý hay không.” Tay chỉ vào Lôi Phượng cùng Lãnh Như Băng.

Tứ Cửu theo ngón tay nhìn, mẹ! Hai nữ nhân này đang dùng hai đôi tròng mắt trắng giết hắn, hắn lập tức vì bản thân giải vây nói: “Ta chỉ là đề xuất kiến nghị, các người coi ta đáng rắm là được!”

Mấy nữ nhân nhìn bộ dạng đó của hắn, nhị không được đều cười lên.

Lãnh Như Băng hỏi: “Tỉ vũ chiêu thân đại hội phải chăng sớm bắt đầu?”

Lôi Phượng nói: “Tiểu Mạn cùng Ái Vũ tỉnh lại chưa? Lan Hoa, đi xem một lần hai người bọn họ có thể đi chuyển hay không.”

Hy Bình cười nói: “Phải còn có thể, bắt quá có chút trở ngại, cần người nâng đỡ.”

Tứ Cửu nói: “VẬY các người sẽ đi đánh lời dài, Tứ Cửu ta cũng phải đoạt được mỹ nhân về.”

Bích Nhu cười hỏi: “Người không sợ Lan Hoa ăn giấm sao?”

Tứ Cửu đáp: “Làm sao có thể? Lan Hoa của ta không phải Bích Nhu tiểu thư cô, nàng ta rất thông suốt.”

Lôi Long thở dài nói: “Đáng tiếc hôm nay người không cách nào giành được mỹ nhân, ta nhìn ra được võ công của Triệu Tử Uy cùng Từ Thanh Vân và thanh niên của Đại Địa Minh so với người đều giỏi hơn.”

Tứ Cửu cười nói: “Công tử, cái này ngược lại có thể yên tâm, Triệu Tử Uy cùng Từ Thanh Vân bị hai con yêu tinh đó của Minh Nguyệt Phong câu hồn, tiểu tử đó của Đại Địa Minh tựa hồ cũng có một chân mỹ nữ bên cạnh hắn, bọn chúng đã lòng có chỗ, không thể lại can thiệp thuộc hạ đoạt mỹ.”

Lôi Long mỉm cười nói: “Người không phải có Lan Hoa sao, vì sao còn muốn đi chứ? Tiểu tử người muốn thêm vài nữ nhân, bọn chúng chẳng lẽ không muốn ư? Còn cùng Võ Đẩu Môn kết thân, môn phái của mình lại tặng thêm rất nhiều thực lực, có sao mà không làm chứ?”

Hùng tâm trắng chí của Tứ Cửu liền rơi xuống ngàn trượng, giống như sao băng một đi không trở lại. Ai, tròng mắt nhìn mỹ nhân rơi vào trong lòng của nam nhân khác, trong lòng hắn liền khó nhận lấy cái đó -- Trời à! Ông vì sao phải đối xử với Tứ Cửu ta bất công như thế chứ?

Mọi người thấy hắn như thế, đều lắc đầu, thương xót cho hắn.

27. Chương 26: Khoái Lai Thường Ngã

Tỉ vũ chiêu thân đại hội của Võ Đẩu Môn cử hành sau cơm trưa, lời dài được thiết lập ở luyện võ trường hậu viện Võ Đẩu Môn -- Võ Phong Đường.

Sau bữa trưa, lần lượt lại hơn ngàn người, rõ ràng so với hôm qua phải nhiều hơn.

Đây cũng là Độc Cô Phách cố ý như vậy, một là vì để giải thi đấu náo nhiệt hơn, hai là vì càng dễ từ trong đó tuyển chọn nữ tôn tể, bởi vì ông ta biết trong giang hồ có vài môn phái danh tiếng không vang truyền song trong môn đồ cũng có không ít người tài, lần tỉ vũ chiêu thân này của ông ta, mục đích chính là tuyển chọn ba tôn nữ tể thực lực hùng hậu, để tặng thêm thanh thế bản thân.

Trong những người đang tới này, ông ta sớm đã chú ý nhân tuyển cũng có vài người, chẳng hạn như Từ Thanh Vân của Thiên Phong Bảo, Triệu Tử Uy của Thần Dao Môn, Lạc Hỏa của Đại Địa Minh, bất kì một người nào trong ba người này làm tôn nữ tể của ông ta, ông ta đều có thể mặt mày rạng rỡ, nếu ba người

đều đồng thời làm tôn nữ tể của Độc Cô Phách ông ta, ông ta ngồi trong mao xí cũng có thể cười đến khép miệng không được.

Võ Phong Đường đích xác đủ to, hơn ngàn người lại có thể không các nào lấp đầy nó, mọi người đứng xung quanh lôi đài cũng không cảm thấy chật chội, khoảng trống giữa người với người cũng rộng rãi, cho nên hành động mỗi người đều không chịu ảnh hưởng lớn lao.

Lôi đài được dựng ở chính giữa Võ Phong Đường, hai đầu lôi đài kích thước cơ hồ một sân bóng, đều bày mười chiếc ghế, trên ghế đều có người ngồi.

Một đầu ghế ngồi là Độc Cô Phách, Độc Cô tam thư muội, Nam Cực Tiên Ông, Tiểu Diện Cái, Phong Tự Lai, Độc Cô Ứng phu phụ, Độc Cô Minh; đầu ghế ngồi kia là Thiếu Lâm Viên Chánh, Võ Đang Tình Hư Tử, Minh Nguyệt Phong lương nữ, Đại Địa Minh sư huynh muội, Từ Phiêu Nhiên phu tử, Triệu Tử Uy, cuối cùng một chiếc ghế bỏ không - - vốn là lưu lại cho Lôi Phượng, nhưng Lôi Phượng không lĩnh tình.

Trận thức hôm nay này của Độc Cô Phách, rõ ràng không đem Hy Bình bọn người này tiếp đãi như quý khách gì cả. Nếu không phải ngại thể diện của huynh đệ kết bối, Độc Cô Phách ông ta sớm đã đem đám khốn kiếp không biết xấu tốt này đuổi ra khỏi cửa Võ Đẩu Môn - - nào còn có thể lãng phí một chỗ ngồi cho Lôi Phượng chứ?

Kể tức giận nhất chính là tên tiểu tử gọi là Hoàng Hy Bình đó, diện mạo tuy là cực tốt, lại con mẹ nó đồ bị thịt, vẫn không thể văn, võ không thể võ, còn con mẹ nó thích khoe khoang, gây loạn thị phi, không biết cao thấp, mặt dày vô sỉ

Ai, Lôi lão ca, huynh thế nào có thể có một tôn nữ tể bị thịt thế này chứ? Thực sự là bi ai của Lôi lão ca! Hai ngoại tôn nữ của ta a! Không biết bị hấn trút cho mê được gì, lại cũng mù quáng hỗn tạp đi với hấn chứ? Ai, đầu lại đau.

Ba thư muội Độc Cô hôm nay cũng đều che mặt, ngồi trên ghế dựa, như ngồi trên thớt gỗ, chịu đựng người xâu xé.

Độc Cô Kỳ từ vừa khi bắt đầu dùng hai mắt nhìn tới nhìn lui trong quần hùng, lại thế nào cũng không nhìn thấy Hy Bình, cái này khiến nàng lòng gấp như đốt.

Hy Bình lại là đã tới, chỉ là nàng ta chưa nhìn thấy mà thôi. Bọn họ đứng phía sau quần hùng, bởi vì Phong Hoa lương nữ hành động bất tiện, cả đứng thẳng đều thành vấn đề, liền kêu người hầu của Độc Cô gia mang mấy cái ghế qua, ngồi ở phía sau quần hùng cách lôi đài rất xa.

Lại do Hy Bình đêm qua không được ngủ, mà sáng nay lại dậy sớm, tiểu tử này lại có thể giống như ngồi trên xe ngựa khi xưa ngồi trên ghế ngủ, trong giấc mơ luôn luôn cảm giác được biển lớn cuộn cuộn.

Quần hùng ầm ầm, cả bọn đợi tỉ vũ bắt đầu, được lên lôi đài đại hiến thân thủ, đem tất cả mọi tên khác đánh đến lạc hoa lưu thủy kêu cha gọi mẹ, sau đó còn lại một mình bản thân cười mỉa nhân về - - mỗi một hảo hán giang hồ đều đang tạo mộng đẹp! Trên mặt bọn họ đều là một mảng sắc thái khát khao cùng thêm muốn, trong thần tình là nóng lòng muốn thử, hận không được Độc Cô Phách hạ lệnh một tiếng, lập tức vung đao lên ngựa, quyền đánh cước đá, thẳng đánh Hoàng Long, đồng thời trên Hoàng Long đảo cùng nữ nhân đại chiến 300 hiệp.

Độc Cô Phách thấy thời thần đã đến, quần hùng cũng tới 7 8 phần (thất thất bát bát?), liền từ ghế đứng lên, tinh thần phần chấn đi đến trước đài, hướng về quần hùng ôm quyền nói: “Các vị anh hùng hảo hán, hôm nay lão hán vì ba tôn nữ mỗi người tuyển lấy một vị thừa long khoái tể, phàm là thanh niên chưa tròn 30 tuổi đều có thể tham gia. Quy củ tỉ vũ là, người bị đánh xuống lôi đài là thua, người thắng tiếp tục tiếp nhận khiêu chiến của hảo hán dưới đài, đến khi không có người dám khiêu chiến thì dừng. Được, lão hán hiện tại tuyên bố tỉ vũ chiêu thân đại hội chính thức bắt đầu - - Cẩm Nhi, đi ra diện kiến cùng các vị anh hùng hảo hán” Độc Cô Cẩm đến đứng bên cạnh Độc Cô Phách, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tú lệ, thái độ không tự nhiên vô cùng. Quần hùng nhìn đến rung tim, giống như lá rơi trong gió thu không có hồn.

Sau khi Độc Cô Cẩm cùng quần hùng diện kiến qua, quay về chỗ ngồi ban đầu ngồi xuống.

Độc Cô Phách quát to: “Trường thứ nhất, đầu tiên vì đại tôn nữ Độc Cô Cẩm của lão phu chọn rể, thỉnh các vị thanh niên anh hùng lên đài đại hiến thân thủ, xin mời!”

Nói xong, ông ta quay về chỗ ngồi vẻ mặt vui vẻ, ông ta biết hôm nay nhất định có thể thu được một hai vị thanh niên cao thủ làm tôn nữ tể của mình, nhằm tăng trưởng thực lực của Độc Cô gia.

Khung cảnh ồn ào nhất thời yên tĩnh, tuy mọi người đều nóng lòng muốn thử, nhưng tất cả đều như ngại đánh trận đầu, người nhìn ta, ta nhìn người, mắt lớn trừng mắt nhỏ, mắt nhỏ tránh mắt lớn, trong lòng nghĩ thầm - - lên nào, đi! Tiểu tử ngươi lên trước, sau đấy lão tử lên theo, kế đem ngươi tiểu tử đập xuống, khà khà.

Ngay sau đó trong cái đích mọi người hướng tới, một hán tử vạm vỡ bò lên trên lôi đài, chỉ thấy người này cao lớn thô kệch, tràn đầy bộ dạng kẻ làm ruộng.

Quần hùng nhất thời yên tĩnh lại ầm ĩ lên.

Hán tử đó rất không dễ dàng lên đến trên đài, dùng thanh âm như bò hướng xuống dưới đài nói: “Ta là Hắc Kim, một thân “Kim Chung Tráo” không người địch được, ai lên cho ta đánh đây?”

Một đạo thân ảnh nhảy lên lôi đài, quần hùng vừa nhìn, là một vị thanh niên khôi ngô vạm vỡ chất nham nhĩ, tay hất cầm một cây thiết phiến, làm ra vẻ tiêu sái nói: “Tại hạ Bạch Ngân, lên đây thỉnh giáo cao chiêu huynh đài.”

“Oa!” Quần hùng dưới đài cười ầm một trận. Hắc Kim cùng Bạch Ngân! Mẹ, không bằng đối kêu phân bò cùng phân heo - - lại không biết năng lượng của loại phân nào so ra cao hơn? Mau lại nhìn coi.

Hắc Kim liền xuống tấn (đáp mã), quát to một tiếng nói: “Qua đây, ta đánh ngươi một trận!”

Bạch Ngân mỉm cười nói: “Thỉnh huynh đài lĩnh giáo “Ngân Phiến Điểm Huyết Tam Thập Lục Thức” của tại hạ.”

Hắn tung người đến trước mặt Hắc Kim, thi triển ra cái gọi là “Ngân Phiến Điểm Huyết Tam Thập Lục Thức”, chỉ thấy thiết phiến đỏ của hắn không ngừng điểm loạn trên người Hắc Kim, há chỉ là 36 thức?

Hai thiết quyền của Hắc Kim vung loạn, đánh đến không khí kêu vang vù vù, chỉ là luôn luôn đánh không trúng người trước mặt này - - động tác của hắn quá chậm.

Bạch Ngân cũng không biết làm sao với hắn, điểm trúng huyết đạo trên người hắn đều không có tác dụng, “Kim Chung Tráo” của tên nhà quê này đem tất cả huyết đạo phong chết, nếu tìm không được tráo môn (tử huyết), thì cũng như là đem thiết phiến điểm trên thiết bản, phản chấn đến tê tay bản thân, không khỏi nóng lòng sốt ruột, người liền chân tay lúng túng.

Hắc Kim ngấm trúng cơ hội, liền bổ nhào tới trước, đem Bạch Ngân bổ ngã ra đất, song quyền hướng tới mặt hắn đâm thẳng, quát to nói: “Tiểu bạch diện nhà ngươi, lại dám cùng gia gia ngươi cướp nữ nhân, đánh ngươi thành mặt heo!”

Hắc Kim lại đánh vài quyền, đến khi đem Bạch Ngân đánh đến xanh mũi sưng mặt mắt tởm sao, hắn mới lại quát ra tiếng, đem Bạch Ngân trên đất nâng cao khỏi đỉnh đầu, hướng về dưới đài ném xuống, một tiếng “phịch” vang to - - quần hùng đã sớm để ra vị trí đủ một người nằm.

Bạch Ngân rất lâu mới từ trên đất bò dậy, dùng chiếc quạt che mặt, giống hệt như một thiếu nữ thẹn thùng lắc lư đi khỏi Vũ Phong Đường, quần hùng lại lập tức chiếm cứ vị trí để ra - - thì người đã đi vậy!

Tứ Cửu ở phía sau quần hùng thấy màn náo kịch này, tự nhiên nhớ đến tình cảnh trước đây cùng Hy Bình đánh nhau, cùng hiện tại cơ hồ không có gì khác nhau, nếu Hy Bình thấy xác định kêu hay, bởi vì Hy Bình tiểu tử này thích nhất đánh kẻ dẫn đòn thế này.

Hắn thấy Hy Bình còn ở trên ghế nằm mơ ban ngày, cảm thấy kỳ diệu vô cùng, hoàn cảnh ồn ào như thế, tiểu tử này lại có thể ngủ đến say như thế! Hài, bất luận làm gì, tên khốn này đều vượt người một bậc.

Khi Tứ Cửu lần nữa nhìn tới lôi đài, trên đài mới tức thì vừa lên một vị thanh niên thân thể thấp bé giống như hầu tử, hắn đang như chế giễu nhìn Hắc Kim, rầm thúi nói: “Đại khối đầu (to con), gia gia ngươi ta đây là ngọc thực lâm phong tể thiên đại thánh Tôn Vô Không.”

Hắc Kim giờ nắm tay to bằng một cái đầu Tôn Vô Không, giận dữ nói: “Tiểu tử ngươi lông còn chưa mọc đủ, lại theo lão tử cướp nữ nhân, xem đại gia đem ngươi đánh thành bánh thịt, lại đem ngươi xé thành sợi cho chó ăn.” Một quyền của hắn hướng tới Tôn Vô Không đánh thẳng qua.

Tôn Vô Không quả nhiên không then làm con cháu của hầu tử, ở chung quanh Hắc Kim nhảy tới nhảy lui, khiến cho quyền của Hắc Kim rơi vào chỗ trống, cuối cùng ra sức đứng trên loi đài thờ hồng học - - không đánh được!

Tôn Vô Không lại lách đến trước mặt Hắc Kim, hướng về hắn miệng cười hì hì gãi đầu làm trò. Hắc Kim giận đến kêu lên một quyền lại đánh thẳng ra, Tôn Vô Không vọt đến phía trước, đến trước quần của hắn, dùng tay nắm đũng quần của hắn.

Hắc Kim giống như giết heo kêu to: “Đại gia, bỏ tay, xin đại gia bỏ tay! Ta, ta chịu thua, ta không muốn nữ nhân!”

Nguyên lai trảo môn của hắn lại ở cái địa phương đó, quần hùng lại cười to một trận.

Tôn Vô Không phóng thích Hắc Kim, Hắc Kim quả nhiên thủ tín, liền hướng dưới đài phóng xuống - - quần hùng tự nhiên lại nhường ra một chỗ trống, lại nghe được một tiếng kêu thảm “ai da”, chỉ thấy thân người to lớn của Hắc Kim đè lên trên thân một nữ nhân xấu xí hơn 40 tuổi.

Nữ nhân đó kêu lên: “Tử quỷ, Hà Tam Cô ta xinh đẹp thế nào nữa, ngươi cũng không thể dưới ban ngày ban mặt cứng rắn tới chứ! Mau dậy, mau dậy, cùng lão nương tìm một địa phương tốt, lão nương sẽ khiến ngươi muốn sống (tiên) muốn chết, yêu chết lão nương. Oa, hòn trứng của ngươi không nhỏ nha”

Quần hùng thấy Hắc Kim bị nữ nhân già xấu đó xé đũng quần cúi lưng nắm lưng quần đi khỏi Vô Phong Đường, lại ngay tức khắc đem khối nền đục đó dùng cước giẫm lên không thôi.

Tôn Vô Không đánh đuổi Ngưu Ma Vương, khi cho rằng liền có thể cùng Thiết Phiến Công Chúa động phòng hoa chúc cùng nhau trải qua đêm xuân, từ dưới đài lặn lên một quả cầu tròn, lại là một quả bí đao lùn thấp béo mập.

Tôn Vô Không hỏi: “Mày là người gì? Dám cùng lão Tôn ta giành nữ nhân sao?”

Tên mập ba cái quai hàm đó đáp: “Ta chính là Chu Nhất Giới.”

Tôn Vô Không cười nói: “Ngươi chẳng bằng ra sức gọi là Trư Bát Giới còn tính được.”

Chu Nhất Giới khổ não nói: “Ta vốn dĩ gọi là Chu Bát Giới, nhưng sau đó lại cảm thấy trên đời cũng không có giới gì tốt, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một dạng là nhất định phải giới, vì thế liền cải danh là Chu Nhất Giới.”

Tôn Vô Không không rõ gãi đầu hỏi: “A? Một giới nào?”

Chu Nhất Giới vô cùng nghiêm túc nói: “Giới ăn!”

Toàn trường cười bạo! Mẹ, tên này mập đến mọc ba tầng cằm, cái cổ cùng thân thể không cách nào phân rõ giới tuyến, cả thân người hoàn chỉnh một thể, cái thân béo phì đó đi trên đường o o lặn đi, còn con mẹ nó tự xưng giới ăn sao?

Chu Nhất Giới không để ý tới châm biếm chửi rửa của mọi người, hắn từ trong y phục lấy ra một khối bánh to, cắn xé một miếng to nhai không ngừng, “ngồm ngoàm ngồm ngoàm” ăn đến say mê hứng thú.

Hắn vừa ăn vừa nói: “Mỗi lần ta vừa nghĩ đến giới ăn, luôn nhịn không được phải ăn gì, vì thế ta càng thấy được phải giới ăn. A, mùi vị không tệ.” Rất nhanh đem cái khối bánh to đó nuốt vào trong cái bụng giống như thùng mỡ của mình.

Tôn Vô Không sốt ruột nói: “Trái bí mập, ngươi ăn có đủ chưa? Ăn xong liền xéo đi!”

Chu Nhất Giới dùng tay lau miệng, cười nói: “Được, ta giờ liền cút đi.” Thân thể giống như cầu tròn đó của hắn nhanh chóng hướng tới Tôn Vô Không lặn tới.

Tôn Vô Không liền nhảy lên giữa không, lại thấy cầu người đó theo sát dưới chân, hắn đột nhiên đảo chuyển người lại, chân hướng trời, song trảo hướng xuống, trảo xuất ra rất nhiều trảo ảnh chụp tới Chu Nhất Giới,

nhưng cầu thể lẫn tròn của Chu Nhất Giới cũng chuyển đổi xuất ra rất nhiều nhiều quyền ảnh cùng cước ảnh.

Thế là hai tên một mập một ốm này đều trên không trung tự xuất tuyệt chiêu giao thủ đại khái bốn năm chục chiêu, mới cùng rơi lên trên đất. Tôn Vô Không gãi đầu không ngừng, Chu Nhất Giới cũng là mùi phát tiếng hứ hứ.

Hai tên rơi lên trên đất, nghỉ ngơi rất lâu, cũng trừng mắt nhìn nhau rất lâu.

Tôn Vô Không một tiếng chói tai, “Hầu Tông Thần Trảo” liền hướng tới Chu Nhất Giới bổ qua, Chu Nhất Giới cũng hứ to một tiếng, “Trư Thị Linh Hồn” nghênh tiếp lại, một gậy một búa đụng nhau tại một chỗ, liền không phân chia nữa.

Tôn Vô Không trên người Chu Nhất Giới hệt như gãi ngứa cào loạn không ngừng, Chu Nhất Giới cũng dùng miệng dẩu của hắn trên người Tôn Vô Không “ngồm ngoàm ngồm ngoàm” cắn không dừng.

Quần hùng giương mắt mà nhìn - - “Hầu Tông Thần Trảo”? “Trư Thị Linh Hồn”? Quả nhiên có điểm giống! Một con khỉ đang cào, một con heo đang gặm. Mẹ, trên đời lại có thể có loại võ công này sao?!

Hai người trên đài đấu đến khó bỏ khó phân, quần cuồn không ngừng, một thanh niên dáng người trung đẳng sắc mặt phấn nộ nhảy lên lôi đài, hướng tới hai người đang quần cuồn một chỗ trên đất liền là một cước, đem hai nam nhân xấu xí 500 trước từng là sư huynh đệ, đã định trước không thể cưới nương tử mà đi làm hòa thượng này đá xuống dưới đài.

Sau đó hướng tới Độc Cô Phách nói: “Độc Cô lão gia, tại hạ Lương Tông Chánh, nhân nhìn không quen hai người này trên lôi đài càn quấy, bởi vậy không đợi bọn họ phân ra thắng bại, liền đem bọn chúng đá xuống, xin Độc Cô lão gia rộng lượng!”

Độc Cô Phách lộ vẻ tươi cười, nói: “Hành động này của thiếu hiệp chính là hành động chính khí, nào có tội chi chứ? Xin hỏi thiếu hiệp xuất thân môn phái nào?”

Lương Tông Chánh đáp: “Tại hạ sư thừa Thiên Sơn.”

Độc Cô Phách nói: “A? Nguyên lai là cao túc của Thiên Sơn Phái, cửu ngưỡng cửu ngưỡng!” Trong lòng lại nghĩ: “Cửu ngưỡng cái địch! Thiên Sơn Phái tính cái gì? Môn đồ của tiêu môn phái danh không vang truyền lại muốn cưới tôn nữ nhi của ta sao?!”

Thế nhưng là ra ngoài ý liệu, Lương Tông Chánh này lại có thể bằng một bộ “Thiên Sơn Kiếm Pháp”, liền tiếp đem võ lâm hào kiệt thượng đài đều đánh cho rút đài, nói ít cũng có mấy chục người lên qua, lại không có một người thắng được hắn, đều trong 30 chiêu bị hắn đá đến rút đài.

Tiểu tử này là cao thủ trong cao thủ của Thiên Sơn Phái trong vài chục năm trở lại đây, chẳng lẽ Cẩm Nhi của ta thực sự phải gả cho hắn sao? Thấy phân lượng võ công hắn không tệ, cái kết quả này nên cũng là miễn cưỡng tiếp thụ được - - Trong lúc tâm tư Độc Cô Phách như thế, Lương Tông Chánh lại đá rút vài thanh niên thượng đài khiêu chiến, khiến người dưới đài không dám tùy tiện thượng đài khiêu chiến hắn.

Ngay khi Lương Tông Chánh cho rằng bản thân sẽ phải thắng lợi, từ trên ghế đứng lên một người, lại có thể là Triệu Tử Uy!

Cái này khiến Độc Cô Phách cùng Độc Cô Cẩm trong lòng vui mừng khôn xiết - - Oa, Triệu Tử Uy da, Thần Dao Môn nhị công tử tiếng tăm lừng lẫy!

Đương nhiên, điều này cũng khiến nhiều nữ hiệp già trẻ dưới đài quan khán cuồng hô không ngừng. Tuy Triệu Tử không phải loại hình nam nhân anh tuấn, nhưng khuôn mặt tứ phương bát diện đó của hắn thêm vào dáng người khôi ngô lại thêm nụ cười mỉm dạng chiêu bài đó của hắn, cũng là đủ khiến nhiều thiếu nữ hiệp dưới đài động lòng.

Mà Hoa Tiểu Ba vừa thấy Triệu Tử Uy xuất trường, càng là la to “Uy ca ca”.

Hoa Tiểu Ba đã di tình biệt luyện, hoặc giả nói căn bản thì nhìn không được Uy ca ca lên đài, tuy ngồi trên ghế không có ngủ, lại cũng nhắm mắt dưỡng thần, dù cho ngẫu nhiên mở mắt, cũng chỉ ngấm nhìn Hy Bình

ngủ say bên người, sau đó có hơi mỉm cười, hoặc là ngồi dựa trên ghế nhắm hai con mắt mũi, không lí tới trước mặt có thể phát sinh bất luận chuyện gì.

Hiện tại nghe được Hoa Tiểu Ba kêu to “Uy ca ca”, nàng cũng không chút động lòng. Tất cả nữ nhân đều là thế này, khi yêu một người thì nhanh, quên đi một người cũng nhanh.

Triệu Tử Uy lưng vác hai thanh đại đao, trên đài ôm quyền nói: “Tại hạ Thần Đao Môn Triệu Tử Uy mong các hạ chỉ dạy vài chiêu.”

Lương Tông Chánh nghe được trong lòng chấn động, hắn biết người trước mặt này không phải dễ đối phó. Thấy khí thế của hắn bất phàm, hiện tại biết hắn là truyền nhân Thần Đao Môn của Võ Lâm Tứ Đại Gia tiếng tăm lừng lẫy, càng là không dám xem thường, vừa nhân chiến thắng rất nhiều người mà hiện tại trên mặt lộ ra một chút kiêu khí toàn bộ thu hồi, còn thành một loại thần sắc ngưng trọng khác, chăm chú nhìn nam nhân hùng tráng trước mặt này.

Triệu Tử Uy tiếp tục mỉm cười từ trên lưng hắn rút ra một thanh đao, tạo tư thế thỉnh mời.

Lương Tông Chánh không khách khí nhắm thẳng phía trước, kiếm trong tay hướng tới mặt Triệu Tử Uy đâm ra ba kiếm, kiếm kiếm hung độc.

Thân ảnh Triệu Tử Uy đột nhiên lùi lại, đao trong tay nhanh chóng chặt xuống ba đao, mỗi đao chặt vào mũi kiếm của Lương Tông Chánh, khiến kiếm thế của hắn vì thế không thể ra, tiếp đó thì triển ra “Thần Võ Nhất Bách Linh Bát Thiên Đao”, chỉ thấy mỗi đao cương mãnh hữu lực, bổ đến Lương Tông Chánh chỉ có đánh cản ngăn không có lực hoàn thủ, thân hình từng bước lui về sau.

Hoa Tiểu Ba dưới đầu thực sự hưng phấn đến so với hắn trong mơ gỗ mâm sắt chén sắt còn phải hưng phấn hơn, bởi vì hắn cũng học đao pháp này, lại thế nào cũng dùng không ra 1/3 hiệu quả của Triệu Tử Uy, đao pháp này trong tay Hoa Tiểu Ba quả thật thành thạo kỹ chơi đùa xướng hí, nhưng trong tay Triệu Tử Uy lại khó gặp địch thủ.

Hắn thề rằng sau khi về nhà phải càng thêm siêng năng luyện bộ đao pháp này. Nghĩ đến đây, không khỏi nhìn Hy Bình ngủ say như thế, nghĩ thầm, nếu hắn thấy “Thần Võ Nhất Bách Linh Bát Thiên Đao” của Uy ca ca, khẳng định có thể xấu hổ đến không còn mặt mũi, “Lôi Kiếp Đao Pháp” gì đó của hắn, thì giống ca hát của hắn thối nát một dạng. Không! So với hắn ca hát còn phải thối nát hơn! Nghĩ không được hắn lại có thể thành thư phụ của Hoa Tiểu Ba ta, ai. Hoa Tiểu Ba lắc đầu, lại nhìn tới lời dài.

Lương Tông Chánh đã bị bức đến ven rìa lời dài, mắt thấy liền phải đập vào chỗ trống rơi lên trên đất, hắn giật nảy người, kêu dài một tiếng, thân người xoay tròn thẳng lên.

Cùng lúc Lương Tông Chánh vọt lên trời, Triệu Tử Uy cũng tung bay lên theo, hai người trên không trung đao kiếm nghênh tiếp.

Kiếm của Lương Tông Chánh đột nhiên biến thành nhu nhuyễn cực kì, giống hệt như rắn cuộn lấy đao trong tay Triệu Tử Uy, lại thấy đao Triệu Tử Uy hào quang đại thịnh, đem nhu nhuyễn xà kiếm chấn rời thân đao, đồng thời trên không trung đập ra một cước, đem Lương Tông Chánh đại kinh thất sắc đập bay ngã rơi xuống chỗ trống dưới đài quần hùng có lòng lưu cho hắn - - cái này chính là báo ứng không sai, khi này hắn đem người khác đá rơi xuống đài, bản thân hiện tại cũng bị người khác đập thành chó ăn phân.

Thần uy của Triệu Tử Uy dẫn tới tiếng vỗ tay tiếng kêu la của những nữ hiệp cùng nha hoàn dưới đài một trận tiếp một trận, rất lâu mới lắng lại. Thân thể to lớn đó của hắn trên lời dài, trên mặt mang theo nụ cười mỉm chiêu bài, chờ đợi người khác khiêu chiến.

Song hắn thất vọng, lại có thể không có người dám khiêu chiến hắn!

Kì thật quần hùng biết bỏ đi không nói thể lực gia tộc hắn, thực lực của bản thân hắn cũng là không thể xem nhẹ, chỉ bất quá một bộ “Thần Võ Nhất Bách Linh Bát Đao” giản đơn thì lợi hại như thế, nếu hắn thi triển ra “Nhật Nguyệt Luân Hồi Đao”, há không phải không có người có thể chống sao?

Quần hùng ước lượng phân lượng bản thân, thực tại không đủ cùng vị Triệu Tử Uy một trong Võ Lâm Thất Đại Công Tử này tranh đoạt tình nhân, cũng liền không có lòng dạ nào thượng đài bày cái kém cỏi, dưới đài chờ đợi cơ hội kế.

Độc Cô Phách thật là cười rơi răng già, bỗng lại muốn tìm một tôn nữ tể có năng lực một chút liền hài lòng, há biết triệu lại thừa long khoái tể như thế? Đây thực chính là chuyện Độc Cô Phách ông ta đáng kiêu ngạo nhất trong đời, liền bèn lại nhớ đến Lôi lão ca bi ai của ông ta, tự nhiên có chút đắc ý - - Lôi lão ca nha Lôi lão ca, một trăm tôn nữ tể của huynh cũng không bằng tôn nữ tể này của đệ!

Độc Cô Phách cười từ trên ghế đứng lên, đi đến bên người Triệu Tử Uy, nói: “Còn có người hướng tới Triệu công tử khiêu chiến có không? Tốt, lão hán hiện tại tuyên bố Triệu công tử là người thắng lợi cuối cùng, sẽ lấy đại tôn nữ Độc Cô Cầm của lão làm vợ. Tiếp theo, vì tiểu tôn nữ Độc Cô Thi của lão chọn rể, xin mời!”

Quần hùng vừa muốn bắt đầu người liếc ta, ta liếc người như thế, chẳng ngờ trên ghế trên đài đã đi ra một người, lại là Tử Thanh Vân của Thiên Phong Bảo.

Tử Thanh Vân là một nam tử phiêu dật cao người, tự nhiên so với Triệu Tử Uy hơn vài phần phong lưu hào phóng, còn đồng thời Võ Lâm Tứ Đại Gia, một trong Võ Lâm Thất Công Tử, đây khiến Độc Cô Phách càng thêm vui sướng, cũng khiến một đám hiệp nữ tao nữ bên dưới cuồng hô. Đương nhiên, kết quả liền là không có người dám thượng đài khiêu chiến.

Triệu Tử Uy cùng Tử Thanh Vân trong Võ Lâm Thất Công Tử hôm nay đại xuất phong đầu (rất chơi trội), khiến Độc Cô Minh thân là Võ Lâm Công Tử rất không cam lòng, cơ hồ quên đi hôm nay là tử vô chiêu thân của ba thân muội muội, gần như muốn đứng ra thượng đài đại diện thân thủ xuất phong đầu, đột nhiên nghĩ lại, ha ô! Hai tên kinh địch tình trường này cưới muội muội ta, liền không tiện cùng ta tranh giành theo đuổi Mộng Hương, ta không phải liền có thể một mình ôm mỹ nhân về sao? Hơn nữa là một ôm hai, khả khả!

Độc Cô Phách gần như cười rớt hàm răng - - Này, như quả tiếp theo là Lạc Hỏa trong thập đại đệ tử của Đại Địa Minh, vậy ta hôm nay liền thực sự phát đạt. Ông ta cao hứng vạn phần tuyên bố Tử Thanh Vân giành được tiểu tôn nữ Độc Cô Thi của ông ta, sau đó trình trọng nói: “Hiện tại, vì nhị tôn nữ Độc Cô Kỳ của lão chọn rể - - Kỳ Nhi, qua đây cùng các vị anh hùng hảo hán diện kiến!”

Độc Cô Kỳ che mặt dường như không nghe, lộ ra hai con mắt linh động hướng về trong đám người không ngừng chăm chú nhìn.

28. Chương 27: Ái Ngã Cân Ngã

Độc Cô Kỳ ngồi trên ghế, tưởng chừng như kiến trên nồi nóng, đối với đả đấu phát sinh trước mắt, nàng căn bản không chú ý tới, hai con mắt từ lúc bắt đầu liền hướng tới trong đám người dưới đài tìm kiếm không ngừng, lúc bắt đầu không thấy được bất kỳ người nào bên cạnh Hy Bình, về sau đằng sau nhất của đám quần hùng thấy được bốn người Lôi Phượng Lôi Long, lại còn không thấy là Hy Bình, cái này thế nào không kêu nàng nóng lòng sốt ruột chứ?

Ai da! Oan gia này rốt cuộc có thể lại không chứ? Người nếu không tới, kêu ta làm thế nào chứ? Người nếu vô tâm với ta, hà tất trước mọi người ôm hôn ta chứ? Hôn người ta cũng đoạt đi, lại tiêu sái trốn đến một bên ngủ ngon giấc sao? Người việc gì phải giày vò ta! Ta cả trái tim đều cho người, người phải minh bạch chứ, vì sao còn không ra cướp ta đi? Oan gia, người tại chỗ nào

“Kỳ Nhi, lại đây cùng các vị anh diện kiến!” Độc Cô Phách đã là lần thứ ba lặp lại câu này, lại thấy tôn nữ này của ông ta mất hồn mất vía, bản thân rất tức giận.

Độc Cô Kỳ cuối cùng tỉnh lại, rất không tình nguyện đến bên người Độc Cô Phách, đem mạng che cổ ra, khuôn mặt vừa vui vừa giận lập tức trình diện trong mắt quần hùng - - Oa, trong ba tôn nữ của Độc Cô Phách phải tính ra đây là xinh đẹp nhất, không biết ai có thể giành được nàng ta?

Chưa đợi Độc Cô Phách ngồi lên ghế, được đài liền nhảy lên một vị hoàn thượng cao lớn trên 30 tuổi, quần hùng vì thế náo động một vùng.

Theo đó lên một lão già ngũ tuần rất gầy, hai người liền đối trận, quả thật khiến người Võ Phong Đường cũng ngây ngẩn - - hòa thượng với lão đầu, cũng lại đoạt mỹ?

Độc Cô Phách vừa thấy, đúng là sôi gan, lại cũng ung dung thản nhiên - - người càng già, thông thường mà nói càng có thể nén giận, nếu không không cẩn thận, lại cái cao huyết áp gì, chết còn nghĩ bản thân máu rất nhiều.

Thiếu Lâm Viên Chánh thấy cũng hợp chương niệm: “A di đà phật.”

Quần hùng tự nhiên ồn ào đến kịch liệt.

Lão già nói: “Hòa thượng, người không ở trong miếu niệm kinh, thế bào cũng chạy lại giành nữ oa oa chứ?”

Hòa thượng cười đáp: “A di đà phật! Tục ngữ nói, miêu nhân tuy không kêu xuân, lại cũng trộm sao. Bát Bảo hòa thượng ta tuy là người đi tu, lại cũng còn là nam nhân! Người nói: thực sắc tính dã. Phật lại nói: sắc tức thị không, không tức thị sắc. Hôm nay hòa thượng ta chuẩn bị tới sắc đại giai không, hà hà!”

Lão già hỏi: “Theo người nói thế này, hòa thượng cũng có thể kiếm nữ nhân sao?”

Bát Bảo hòa thượng đáp lại: “Phật nói: lí sở đương nhiên (đương nhiên).”

Lão già cười hỏi: “Vậy người sẽ không có hi vọng, ta thấy người cũng đâu không qua Thiếu Lâm Viên Chánh đại sư, ông ta nếu cùng người đánh, người há trộm không được trái lại rước lấy một người sao?”

Viên Chánh ngồi trên ghế vội vàng nói: “A di đà phật, tội quá, tội quá!”

Bát Bảo hòa thượng tựa hồ cũng có chút lo lắng, hướng tới Viên Chánh đại sư hỏi: “Uy, lão hòa thượng, ông có thể đánh với ta hay không?”

Viên Chánh mặt hồng tai đỏ, cả đầu trọc đều đỏ, liền giống như cái khăn voan hồng của muối muối, ông ta vừa đại niệm phật hiệu, vừa lắc tay nói: “Không dám, không dám!”

Bát Bảo hòa thượng thần khí hiện rõ hướng về lão già nói: “Ông ta già, ở giữa không dùng, người cũng là vừa già vừa khô, dám tới cản điểm phúc của phật gia sao?”

Lão già cười lớn nói: “Thế nào? Không phục sao? Gia gia người Sư Hồn Thủ Điền Vạn Hữu ta chính là người già bảo đao không già!”

“Hai tên vô lại các người, dám ở Võ Đẩu Môn làm loạn? Còn không nhanh xuống đài cút đi!” Lạc Hỏa gương mặt phần nộ lấy kiếm ra.

Vóc người hần trung bình, thân người đến vạm vỡ. Sự xuất hiện của hần tịnh không dẫn đến ba động to lớn của quần hùng, thế nhưng những người ngồi trên đài này biết tình hình trong lòng hần lại hết sức chấn động.

Bát Bảo cùng Điền Vạn Hữu đồng thời nhìn đến vị nam nhân chuẩn bị hoành đao đoạt ái này, hoảng hồn - - nam nhân này tuy bề ngoài không nổi trội, nhưng từ nhịp chân phiêu phù cùng khí thế của hần nhìn lại, tất nhiên có luyện loại tuyệt kĩ kinh người.

Hai người nhìn nhiên, dĩ nhiên quyết định liên thủ đánh bại Trình Giảo Kim này, lại mỗi bên tự quyết ra thắng thua.

Thế là, ngay khi Lạc Hỏa đi lại gần, hai người giống như có diễn luyện qua, già trẻ phát động công kích.

Điền Vạn Hữu phi thân bổ qua, song trảo âm khí sâm sâm cào đến mặt Lạc Hỏa; thân người cao lớn của Bát Bảo vọt đến trước mặt Lạc Hỏa, song thiết quyền nhanh chóng mãnh liệt vô bì đánh tới hai sườn trái phải của Lạc Hỏa.

Khi hai người lại gần Lạc Hỏa, chỉ cảm nhận được nhiệt khí bức người.

Cùng một lúc, Lạc Hỏa rút ra một thanh trường kiếm màu đỏ tươi, trước ngực cùng trên đầu xuất ra một vòng kiếm chiêu như vân tự hỏa, lại nghe được Bát Bảo cùng Điền Vạn Hữu kêu thảm liên tục.

Lạc Hỏa thu kiếm, trên đất bốn bàn tay đứt máu chảy đầm đìa, bỗng đâu là quỷ trào cùng thiết quyền của Bát Bảo với Điền Vạn Hữu!

Nơi bàn tay chặt đứt của hai người máu chảy không ngừng, trên đài lẫn lộn gào khóc kêu to, Độc Cô Phách liền lập tức kêu gia tướng đem hai nhân sĩ ra tiến hành cấp cứu.

Viên Chánh niệm kinh không thôi.

Quần hùng lặng ngắt như tờ.

Đây là sự kiện lưu huyết thảm liệt đầu tiên của hôm nay, khiến bọn họ kinh ngạc, bọn họ lại không cách nào nhìn rõ Lạc Hỏa xuất kiếm như thế nào, võ công hần cao có thể nghĩ mà biết, cả rất nhiều cao thủ trên đài cũng vì thế động dung.

Ai cũng đều không dám thượng đài khiêu chiến!

Độc Cô Kỳ sắc mặt đại biến, hướng về trong đám người ra sức nhìn quanh, lại vẫn không thấy bóng dáng người trong tim - - Hy Bình lúc này còn đang trong giấc ngủ.

Đỗ Tư Tư vừa thấy tình hình nguy cấp, vội vàng kêu tỉnh Hy Bình, hần vò dụi con mắt say ngủ nói: “Tư Tư, ta mới làm giấc mộng đẹp, nàng liền ồn ào làm tỉnh ta, chuyện gì quan trọng thế?”

Đỗ Tư Tư giận dữ nói: “Chàng tiếp tục không đi lên, Kỳ Nhi liền bị Lạc Hỏa cướp đi!”

Hy Bình tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ nói: “A, thì sao? Vậy thì nhường cho hần đi.”

Đỗ Tư Tư giậm chân nói: “Kỳ Nhi nếu bị Lạc Hỏa cướp đi, thiếp cũng không lí tới chàng!”

Nàng ta luôn chú ý tới Độc Cô Kỳ, bởi vì tình trạng của Độc Cô Kỳ nàng rất rõ, nàng không thể để Độc Cô Kỳ thương tâm hoặc có chuyện, suy cho cùng bọn họ là biểu thư muội.

Hy Bình từ trên ghế nhảy dậy nói: “Không được, tiểu tử này quá hung hăng càn quấy, thế nào có thể cũng đem Tư Tư của ta cướp đi chứ?” Hần liền né Đỗ Tư Tư hướng tới trên đài đi lại.

Độc Cô Phách lại cười meo meo tuyên bố: “Lạc Hỏa của Đại Địa Minh giành được, sẽ cưới lão”

“Chậm đã!” Thanh âm Hy Bình không chậm không gấp trong đám người vang lên.

Độc Cô Bình kinh ngạc mừng rỡ hướng đến bên Hy Bình nhìn lại, tất cả người dưới đài trên đài đều đem mục quang tập trung trên người hần, đồng thời để ra một con đường để hần đi, theo phía sau hần lại có thể một nhóm lớn người!

Mẹ, nguyên lai là tiểu tử này!

Trong quần hùng có người nhận ra hần - - chính là nam nhân tại bữa tiệc thần hiện đáp pháp thúí nát đó.

Song nữ nhân trong đám người, bất luận là lão nữ thiếu nữ hiệp nữ tao nữ đều rất yêu hần, nhìn thẳng đến chảy nước dãi, hận bản thân không thể chính là nữ nhân trong lòng hần

Võ Lâm Công Tử trên đài vừa nhìn là hần, đều giận đến muốn ram nhưng là không có cơ hội. Triệu Tử Uy cùng Tử Thanh Vân đã là danh hoa có chủ, Độc Cô Minh tuy là một tên quang côn, lại cũng rõ ràng không thể cùng nam nhân khác tranh giành thân muội muội của mình, bởi vậy kết quả cuối cùng, chỉ có thể hận đến nghiến răng, thanh âm liền giống như nửa đêm ba canh nghe được con chuột cắn xé gì, kéo kẹt kéo kẹt vang không ngừng.

Độc Cô Phách giống như bị người từ ngực đánh một quyền, giận đến cơ hồ hộc máu, bỗng chốc còn theo đó thở không ra ! Thối đời gì chứ? Ngoại tôn nữ của ông ta mặc ý thuận theo tên tiểu tử dần dần đó ôm lấy, hơn nữa còn muốn thượng đài cướp thân tôn nữ của ông ta sao?

Ông ta không màng tất cả kêu lên: “Lạc Hỏa sẽ cưới lão”

“Gia gia, người không thể như vậy, còn có người khiêu chiến!” Độc Cô Kỳ trên ghế kháng nghị kêu lên.

Độc Cô Phách đột nhiên ngẫm hiểu thân tôn nữ này của ông ta yêu thích đồ bị thịt bảnh bao vô bì này? - - Bị thịt? Hà, ta thế nào quên đi chứ? Sẽ để Lạc Hỏa giáo huấn hần một trận, để hần đoạn thủ đoạn cướp thậm chí đoạn hôn, xem hần còn thế nào quyến rũ tôn nữ của ta? Để như thế, Lôi lão ca cũng không cách nào trách ta, ai kêu tôn nữ tể khốn nạn của huynh ắt bắt học vô thuật lại không biết tốt xấu chứ? A, thì thế này.

Thế là, Độc Cô Phách lại mỉm cười quay về ngồi trên ghế.

Nụ cười mỉm đó, khiến người ta nghĩ ông ta nhân vì Hy Bình đứng ra khiêu chiến Lạc Hỏa mà cao hứng - - Không sai, là rất cao hứng, bất quá bởi vì Hy Bình sẽ bị Lạc Hỏa đánh một trận mà cao hứng.

Hy Bình lại đến trước đài, đem Đồ Tư Tư bế nâng lên đài, hần liền học giống như Hắc Kim bò nhảy lên trên lôi đài.

Động tác của tên nhà quê này tự nhiên gây cho quần hùng cười vang, cả người trên đài đều cười, ai cũng không minh bạch tên không biết võ công này lại có thể khiêu chiến Lạc Hỏa võ công cao cường.

Độc Cô Kỳ cũng vì hần lo lắng, Hoa Tiểu Mạn cùng Phong Ái Vũ những người này càng là vì hần nơm nớp lo sợ, Lôi Phượng nắm chặt chuôi kiếm chuẩn bị tùy lúc cứu giúp ái lang. Chỉ có Lãnh Như Băng cùng Tứ Cửu, Lôi Long ba người biểu hiện so ra bình tĩnh, bọn họ biết, nam nhân xem ra không biết võ công này, thực chất bên trong lại là cường hãn vô bì!

Hy Bình đem Đồ Tư Tư bế đến trên chiếc ghế bỏ không vốn phải để cho Lưu Phượng, vừa muốn quay người, Đồ Tư Tư lại đem hần kéo lại, nói: “Cẩn thận một chút.”

Hy Bình trước mọi người hôn nàng một cái, mỉm cười nói: “Ta còn muốn nàng sinh cho ta vài bảo bối nữ nhi nữa.” Nói xong, quay người hướng tới Lôi Hỏa giữa đài đi tới, đến trước mặt Lạc Hỏa, hỏi: “Người thích đánh tay không hay là sử dụng đao kiếm?”

Lạc Hỏa khinh miệt nhìn hần, khinh rẻ cười nói: “Tùy tiện.”

Hy Bình nói: “Chúng ta đánh tay không! Đao kiếm không mất, ta sợ thương người!”

Hần lập tức đem tay áo kéo lên, lộ ra cánh tay cường tráng hữu lực của hần, bày ra cách thức hèm kém đánh lộn của người dưới quê đó, khiến người tại trường hô hố cười ra, người của Lôi Phượng bên này cũng cảm thấy xấu hổ.

Giống hệt như xưa kia, Hy Bình nhân trong lúc Lạc Hỏa không giới bị, tấn công hung bạo, tốc độ đã nhanh hơn rất nhiều, nhưng còn là bị Lạc Hỏa nhẹ nhàng né tránh, đồng thời đá ra một cước ngang trời, đem thân người to lớn của Hy Bình đá rớt xuống đài.

Theo sau thân ảnh Hy Bình bay ra, một vùng tiếng kêu la vang lên, bốn năm nhân ảnh bắn tới, quần hùng nhao nhao né tránh, chỉ thấy Hy Bình nằm thẳng trên đất, nhắm chặt hai mắt.

Lôi Phượng, Lôi Long, Tư Cửu, Lãnh Như Băng cùng Đồ Tư Tư đều tụ lại quỳ xuống xem xét thương thế của hần, Lan Hoa Bích Nhu cũng đỡ Phong Hoa lưỡng nữ qua, Hoa Tiểu Ba dẫn theo Tuyết Nhi theo sau.

Tuyết Nhi vừa thấy được Hy Bình nằm trên đất, bổ đến trên người Hy Bình khóc nói: “Phụ thân, người tỉnh lại!”

Lúc này, các nữ nhân khóc thì khóc, lưu lệ thì lưu lệ.

Đột nhiên, Hy Bình nằm trên đất mở hai mắt, hôn Tuyết Nhi trong lòng, hỏi: “Tuyết Nhi ngoan của phụ thân thể nào khóc chứ?”

Mọi người thấy Hy Bình tỉnh lại đồng thời có nói có cười, biết hần không chuyện gì, đều chuyển nướn mắt thành giận.

Đồ Tư Tư nói: “Sớm biết chàng không hiểu võ công, thiếp sẽ không bức chàng đi đánh lôi đài. Ai, Kỳ muội, chúng ta cũng đành bất lực.”

Đồ Tư Tư không nhịn được nhìn lên trên đài, chỉ thấy Độc Cô Phách cười mỉm đi ra.

Độc Cô Kỳ lại trên ghế khóc thành đầm nước mắt, nàng ta trong khoảnh khắc Hy Bình bị Lạc Hỏa đá ra, kinh hãi kêu một tiếng, liền muốn bay vút qua xem kết cuộc, nhưng bị Độc Cô Phách ngăn trở.

Độc Cô Phách vui vẻ tuyên bố: “Lạc Hỏa sẽ cưới lão”

“Chậm đã.” Nói xong, Hy Bình đã đứng lên, hần vỗ vỗ bụi bặm trên người, lăm lăm nói: “Về sau đem công phu quyền cước luyện cho tốt một chút, nếu không luôn bị người khác lợi dụng lúc ta không chú ý đem ta đá ra rất xa, quả thật có tổn hại thể diện của Quyền Vương ta.”

“Người còn lắm lời, hại người ta lo lắng chết đi!” Cơ hồ tất cả nữ nhân đều nói như thế.

Lãnh Như Băng lại nhớ đến lúc lần đầu cùng Địa Ngục Môn phát sinh tranh đấu, Hy Bình cũng là bị một cước đá đến dưới đại thụ, sau đó hắn liền ngồi tại đó điềm nhiên như không quan sát nàng cùng mười mấy đại hán chiến đấu, người này!

Độc Cô Phách trên đài rống lên: “Hoàng Hy Bình, người đã bại, người còn muốn làm gì chứ?”

Hy Bình làm ra vẻ nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, sau đó giả vờ không hiểu hỏi: “Ta bại sao? Ai nói thế?”

Nói xong, hắn không lí tới kháng nghị của những nữ nhân, chuyển thân uốn eo lần nữa đem Đồ Tư Tư bế lên lôi đài, từ trong tay Tứ Cửu tiếp lấy Liệt Dương Chân Dao, bế Đồ Tư Tư đến trên ghế.

Triệu Tử Uy bên cạnh mỉa mai nói: “Người căn bản không xứng dùng đao!”

Hy Bình cười lạnh nhìn hắn một cái, hướng tới Đồ Tư Tư nói: “Tư Tư, ta nói cho nàng hay một chuyện, mẫu thân ta từng nói với ta, khiến ta vô luận ra sao, không được thương hại bất kì trái tim nào yêu ta, nàng hiểu không?”

Khi hắn lần nữa quay người, trên mặt đã giống như ma ảo phác họa ra một nụ cười lạnh, trong mắt bắn ra một loại thần mang như quỷ mị tự tiểu phi tiểu.

Trong mắt quần hùng, sau khi khí chất cùng khí thế của hắn chuyển biến, liền giống như một ma thần tuần mĩ vô bì.

Tứ Cửu dưới đài lẩm bẩm nói: “Không quản các người tin hay không, ta đều phải nói cho các người hay, khi hắn lộ ra vẻ tươi cười giống như ác ma, trong lòng của hắn cũng liền cuộn cuộn đấu chí cùng lực lượng giống như biển lớn, hắn lúc này đây, là chiến vô bất thắng!”

Lãnh Như Băng tin tưởng lời hắn.

Độc Cô Phách có chút kinh hoảng nói: “Người đã bại, không có tư cách yêu cầu so tài nữa.”

Hy Bình lãnh nhiên nói: “Trong cả đời ta đây, ta còn chưa có bại qua - - Lạc Hỏa, rút kiếm!”

Lạc Hỏa sớm cảm giác được Hy Bình tán phát khí chất cùng khí thế không giống với mới rồi, theo lời rút thanh kiếm hồng tươi đỏ của hắn ra.

Độc Cô Phách cảm thấy được khí lưu mạnh mẽ hình thành giữa hai người, ông ta biết nói nữa cũng vô dụng, chiến thế này chắc chắn tiến hành, chỉ đành quay về ngồi trên ghế. Ông ta nghĩ không minh bạch, vì sao sau khi khí chất Hy Bình chuyển biến, từ trên người hắn có thể phát ra khí thế mạnh như thế.

Lạc Hỏa đã rút kiếm chỉ tới Hy Bình, sắc diện ngưng trọng.

Hy Bình chậm chậm rút ra Liệt Dương Chân Dao, bày “Đao Chi Hồn ra.”

Trong quần hùng có rất nhiều người thấy qua chiêu này, lúc này thấy vẫn cảm giác buồn cười.

Hoa Tiểu Mạn lo lắng hỏi: “Huynh ta không thể có chuyện chứ?”

Không có người trả lời hắn, bọn người Lôi Phượng đều thần sắc khẩn trương nhìn hai người trên đài.

Kiểm của Lạc Hỏa lấp lánh thải mang đỏ tươi, quần hùng đột nhiên cảm giác không khí xung quanh biến thành hùng hực, càng lúc càng nóng hơn.

Chỉ có Lạc Thảo hiểu rõ đây là “Nhiệt Sí Hỏa Vân Kiếm” Lạc Hỏa sẽ thi triển tán phát ra khí kinh tạo thành. Nàng thực sự có chút lo lắng cho Hy Bình, tuy nam nhân này cùng nàng không có bất kì quan hệ nào, nhưng nam nhân hùng tráng tuần mĩ vô bì này, khiến mỗi nữ nhân thấy đều có thể động lòng trắc ẩn.

Nhưng nàng cũng kinh ngạc nhìn thấy, quái đao ám hồng trong tay Hy Bình đó, lại cũng có thể nuốt ra nhả ra quang mang như thái dương, thậm chí bên trong lúc ẩn lúc hiện còn có thể nghe được tiếng sấm rền, hơn nữa thanh âm càng lúc càng rõ ràng.

Ngay khi Lạc Thảo còn kinh hồn chưa định, động tác Hy Bình như thiểm điện nổi lên, theo sau thể đi nhanh chóng mãnh liệt của hắn, tiếng sấm nổi dậy.

Cùng một lúc, Lạc Hỏa đối diện với Hy Bình cũng giống như một phiến hỏa vân tung bay bắn qua.

Hai người gặp nhau giữa không trung, thân người cao lớn của Hy Bình vung mạnh “Lôi Kiếp Thần Dao” cường hãn, giống như một đạo thiểm điện bổ xuống trước mặt cùng đỉnh đầu của Lạc Hỏa.

Kiểm chiêu “Nhiệt Sí Hỏa Vân Kiếm” của Lạc Hỏa vung ra tựa như tường lửa ngăn cản không trung trên đỉnh đầu trước mặt hắn, ngăn chặn Lôi Kiếp đao chiêu của Hy Bình, song còn bị đao thể mạnh mẽ của hắn bức đến thoái lui không ngừng.

Lạc Hỏa nguyên nghĩ đao thể của Hy Bình chung quy có một lúc dùng hết, đến khi đó hắn liền ngấm chuẩn thời cơ phản công, nhưng một đao của Hy Bình so với một đao nhanh chóng mãnh liệt hơn, tựa hồ vĩnh viễn không cạn kiệt. Thẳng đến lúc này, hắn mới thấy được tình hình không hay, bản thân dưới tấn công mạnh mẽ của Hy Bình, căn bản không cách nào hoàn kích.

Nhiều lần muốn thoát khỏi đao ảnh của Hy Bình, lại bất luận động tác lùi tránh nhanh chóng như thế nào cũng né không ra đao chiêu Hy Bình bổ xuống, chỉ đành bất chấp vung kiếm ngăn cản, hoàn toàn vào trạng thái bị động chịu đòn.

Trong mắt quần hùng nhìn lại, hai người trên đài thì như hai đoàn hỏa vân không cùng màu sắc, một đoàn đuổi theo một đoàn chạy, đồng thời, cảm giác được tiếng sung rung tai, như để thân vào trong lò lửa.

Thân ảnh lui tránh của Lạc Hỏa trên đài đột nhiên tăng tốc, kiếm trong tay vung ra thêm nhiều hỏa diễm, cả người như đoàn lửa tháo chạy lên giữa không, muốn lấy thể thoát khỏi đao thể công kích vĩnh viễn không hết của Hy Bình, từ đây tiến hành phản kích.

Lạc Hỏa người đến giữa không trung, lại như hỏa cầu lăn chuyển phương hướng, hướng đấy lặn bắn xuống, nhưng Hy Bình vốn phải trên đài lại không thấy tung tích. Lạc Hỏa trong lòng rất sợ, lập tức cảm giác được khoảng không phía trên bản thân tiếng sét âm vang, đao kinh như núi ép xuống, hắn mạnh mẽ ở không trung đảo ngược thân lại, vừa nhìn, đao của Hy Bình đã hướng đến đỉnh đầu của hắn bổ xuống.

Nguyên lai Hy Bình khi Lạc Hỏa tháo chạy lên trên, tiếp đó lôi kéo đao thể, “Thiểm Điện Chi Túc” thuận thể mà đi, phát sau đến trước, trong nháy mắt vượt qua Lạc Hỏa, hơn nữa từ phía trên hắn bổ thẳng xuống một đao.

Sau khi Lạc Hỏa rất kinh hãi, kiếm cùng bao kiếm trong hai tay đồng thời giơ quá đầu giao chéo một nơi, thể này hướng tới Hy Bình đương đầu một đao bổ xuống đó.

Đao, kiếm, bao vừa tiếp xúc, cường quang bạo trướng, khí thể mạnh mẽ cùng sức nóng hướng tới xung quanh bành trướng, quần hùng bị bức bách lùi lại rất nhiều bước.

Lạc Hỏa ngực chấn động, hai cánh tay như giật điện tê lên, thân thể nhận lấy áp lực cường đại trùng kích mà nhanh chóng rơi xuống.

Phút chốc, tiếng sấm cùng sức nóng đồng thời biến mất.

Chỉ thấy Lôi Hỏa sắc diện trắng bệch đứng trên đài, hai tay phân biệt nắm kiếm cùng bao kiếm yếu đuối rũ xuống, Liệt Dương Chân Dao của Hy Bình như Thái Sơn áp đỉnh dừng lại cách đỉnh đầu hắn hai li.

Lạc Hỏa bại!

Hy Bình quay đao vào bao, một nhân ảnh như điện bắn tới hắn, lại là Từ Phiêu Nhiên của Thiên Phong Bảo.

Ông ta chăm chú nhìn Hy Bình lạnh lẽo nói: “Ngươi là người gì của Huyết Ma?”

“Huyết Ma?!” Quần hùng kinh hãi thất sắc.

Mấy nhân ảnh nhanh chóng bắn tới Hy Bình, tới tấp rút kiếm vây lấy Từ Phiêu Nhiên, lại là Lôi Phượng, Lôi Long, Lãnh Như Băng cùng Tứ Cửu. Ngay cả Hoa Tiểu Ba cũng theo sau một bước, hướng tới Từ Phiêu

Nhiên trừng mắt - - Nên biết, Hy Bình thời khắc này chính là người Hoa Tiểu Ba sùng bái nhất, ai dám động tới thần tượng kiên thư phụ của ta chứ?

Từ Thanh Vân cùng Triệu Tử Uy cũng nhanh chóng vọt qua, khi hai bên đang chuẩn bị giao chiến, Hy Bình nhìn Từ Phiêu Nhiên một cái, cười lạnh ra tiếng, hướng tới Độc Cô Kỳ đi tới.

Hắn bế Độc Cô Kỳ từ trên ghế lên, kiên quyết nói: “Theo ta đi!”

Độc Cô Phách lại không có ngăn cản.

Hy Bình quay đầu nhìn nhân mã hai bên trên đài, rất không quan tâm nói: “Phượng Nhi, nơi đây không có chuyện của chúng ta, chúng ta quay về!”

Nói xong, hắn bế Độc Cô Kỳ nhảy xuống lôi đài, tay trống không bế Tuyết Nhi lên, thẳng tiến rời khỏi Võ Phong Đường.

29. Chương 28: Nhĩ Ngôn Ngã Thuyết

Sau khi Hy Bình đám người này rời khỏi, Độc Cô Phách ra tuyên bố kết quả cuối cùng, đồng thời chuẩn bị ngày mai vì ba tôn nữ cử hành hôn lễ.

Sau đó, mọi người liền đều tự tản mạn rời đi.

Độc Cô Phách dẫn theo Độc Cô Ứng phụ phụ, Độc Cô Minh, Phong Tự Lai, Âu Dương Nam Thiên quay vào trong nội sảnh của Võ Đấu Môn.

Nói thực, hôm nay tuy xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, Độc Cô Phách còn cao hứng nhiều hơn là tất cả tình cảm khác.

““Lôi Kiếp Dao Pháp” quá bá đạo!” Độc Cô Phách thở dài nói.

Độc Cô Minh không thông suốt hỏi: “Bình thường thấy hắn giống như một điểm võ công đều không biết, thế nào liền đột nhiên biến đến đáng sợ như thế chứ?”

Độc Cô Phách đáp: “Gia gia cũng không minh bạch, gia gia chỉ biết đây là Lôi Kiếp Dao Pháp 80 năm trước uy chấn đại giang nam bắc, là đạo pháp tổ truyền của Lôi gia gia người. Từ lúc phụ thân Lôi Liệt của Lôi gia gia người sáng tạo đạo pháp này, trừ Lôi Liệt ra thì không có bất kỳ một người nào có thể luyện thành, không ngờ hiện giờ từ trong tay tên tiểu tử hồ đồ dùng ra, không trách được Lôi lão ca có thể đem tôn nữ gả cho hắn, quả nhiên là nhân quang đức đáo.” Bất quá, hiện tại cũng thành tôn nữ tể của Độc Cô Phách ta - - ông ta trong lòng thêm một câu.

Âu Dương Nam Thiên thở dài nói: “Lôi lão ca không then là đại ca của chúng ta, có thể bồi dưỡng ra chủng loại đặc biệt thế này!”

Độc Cô Minh liền nói: “Tiểu tôn hôm qua cùng Tứ Cầu đánh một trường, dùng 6 7 thành công lực mới đánh bại hắn.”

Độc Cô Phách chăm chú nhìn hắn rất rất lâu, hỏi: “Hắn dùng là võ công gì?”

Độc Cô Minh đáp: “Hắn dùng là một cây kim thương, khi tiểu tôn cùng hắn đối chưởng, chưởng kinh của hắn cường đại vô bì, ngưng mà không tán.”

Âu Dương Nam Thiên kinh ngạc nói: “Đây là “Phách Vương Thương” của Lương Tiêu cùng “Oanh Thiên Chưởng” của Vương Mãnh, xem ra một đám bọn chúng tuy là trẻ tuổi, võ công lại không thể xem thường, nhìn ra được võ công của Lôi Phượng cùng Lãnh Như Băng chỉ cao không thấp, tổng thể thực lực của bọn chúng không yếu nha!”

Độc Cô Phách nói: “Ta vốn cho rằng Hoàng Hy Bình đó chỉ là một đồ bị thối, lại chuyên thích làm những trò rỗng tuếch, bởi vậy lúc ban đầu rất có chút ý kiến, giờ đây xem ra hắn còn xứng làm tôn nữ tể của Độc Cô Phách ta.”

Độc Cô Minh lại nói: “Gia gia, Tư Tư cùng Ái Vũ xem chừng đều cùng hắn”

Độc Cô Phách hướng về hắc xua tay, ngăn hắc nói tiếp, sau đó nói: “Cái này ta rõ ràng, không biết tiểu tử này dùng thủ pháp gì, thân tôn nữ ngoại tôn nữ của ta đều bị hắc dụ dỗ, ngoài ra còn có một đám nữ oa oa xinh đẹp, ai, người trẻ tuổi bao giờ cũng phong lưu!”

Thê tử của Độc Cô Ung Ngũ Tú Vân đột nhiên yếu ớt nói: “Tiểu tức có thể lí giải bọn chúng, Hoàng Hy Bình đó là nam nhân có mị lực nhất tiểu tức từng thấy qua, khi hắc cùng Lạc Hỏa đối trận, tiểu tức đều tìm đập thành thịch.”

Mọi người thần tình dị dạng nhìn bà ta, bà ta lại thần nhiên đối diện, giống như câu nói của bà ta là tự nhiên nhất trên đời, mọi người cũng dường như ngộ ra gì.

Đích xác, nhớ lúc ấy có những thiếu nữ cùng nha hoàn quan khán lại có thể vì hắc choáng ngã, liền biết mị lực cùng phách lực của người này không thể đề kháng như thế nào, quả thật có thể được xưng là thiên địch của nữ nhân.

Thiên địch của nữ nhân? Độc Cô Minh hoảng hồn - - hai nữ nhân của Minh Nguyệt Phong, có thể cũng bị hắc câu hồn đi không?

Lo lắng của Độc Cô Minh tạm thời dư thừa, lưỡng nữ của Minh Nguyệt Phong tịnh không có bị Hy Bình câu hồn đi, mà là đi về trong phòng của bọn họ.

Lúc này, Bảo Nguyệt hỏi Mộng Hương: “Tiểu thư, khi tên vô lại đó cùng Lạc Hỏa đối trận, làm thế nào có thể biến thành giống một người như thế?”

Mộng Hương không có đáp nàng ta, lại hỏi: “Bảo Nguyệt, muội có phát giác hắc ta giống một người không?”

Bảo Nguyệt nhất thời nghĩ không ra, hỏi: “Giống ai?”

Mộng Hương xa xôi nói: “Ta luôn luôn cảm thấy hắc cho ta một loại cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại nhớ không được hắc giống ai, hoặc giả sau này ta có thể nắm bắt rõ ràng loại cảm giác này.”

Bảo Nguyệt lại hỏi: “Tiểu thư, Huyết Ma là người gì thế?”

Mộng Hương đáp: “Sư phụ chưa hề đề cập qua người này, ta đối với rất nhiều người trong võ lâm đều rõ cả, duy độc đối với Huyết Ma biết rất ít, chỉ biết hắc là một đại ma nhân 20 năm trước oanh động võ lâm.”

Bảo Nguyệt trầm tư một hồi, nói: “Vậy Từ Phiêu Nhiên vì sao có thể hỏi quan hệ của hắc với Huyết Ma chứ?”

Mộng Hương mất hàm tiểu ý nhìn Bảo Nguyệt, hỏi: “Hắc là ai?”

Bảo Nguyệt ngẩn người, không chịu giận dữ nói: “Tiểu thư!”

Từ Phiêu Nhiên thần sắc nghiêm túc trong phòng thông thả qua đi lại, Từ Thanh Vân cùng Triệu Tử Uy trong phòng ông ta giống hệt là thần sắc ngưng trọng.

Từ Thanh Vân phá vỡ trầm mặc, hỏi: “Phụ thân, người nói hắc giống đại cừu nhân Huyết Ma của chúng ta sao?”

Từ Phiêu Nhiên hít dài một hơi miệng, đáp: “Khi ta vừa thấy hắc liền cảm giác được rất quen thuộc, hiện giờ nhớ lại, hình dáng của hắc rất giống Huyết Ma, cho người cảm giác trầm trọng như núi, đồng thời có nhịp bước kiên định như sắt, đây là ấn tượng cường liệt Huyết Ma lưu cho mỗi một người nhìn thấy qua hắc. Nhưng, khuôn mặt của hắc rất không giống, Huyết Ma không có tuần mi của hắc, cũng tuyệt không thể cười với người, ta trước giờ chưa có nghe nói Huyết Ma cười qua, một đời hắc ta là một truyền thuyết tàn khốc, chính là một dạng giống như Huyết Sát Chân Quân sư phụ hắc. Khoảnh khắc Hy Bình đánh bại Lạc Hỏa, mặt hướng tới ta, nhân thân của hắc cùng Huyết Ma giống nhau vô cùng, tuy trong nhân thân đó nhiều hơn một chút nguyên tố tồn tại ta không rõ, nhưng có thể nói, hắc cùng Huyết Ma không giống có quan hệ tâm thường!”

Triệu Tử Uy hỏi: “Từ thúc, người chỉ rằng hắc là đồ đệ của Huyết Ma sao?”

Từ Phiêu Nhiên đáp: “Cũng có khả năng là nhi tử của Huyết Ma.”

Từ Thanh Vân hoài nghi hỏi: “Phục thân, đây có khả năng sao? Huyết Ma họ Lâm, hắc họ Hoàng mà?”

Từ Phiêu Nhiên lẩm bẩm nói: “Chỉ mong là ta sai.”

Hy Bình sau khi đánh bại Lạc Hỏa, ẵm Tuyết Nhi, ôm Độc Cô Kỳ, dẫn theo một đám người trở về “Túy Nhân Cư”.

Nguyên nhân rất nhiều người tới qua không được ngủ ngon, Lôi Long, Bích Nhu, Tứ Cửu, Lan Hoa đều từng người quay về trong phòng của bọn họ bổ sung giấc ngủ.

Hoa Tiểu Ba tinh thần ngược lại tốt, chỉ là chúng nữ không đồng ý hấn lưu lại trong phòng Lôi Phượng, hấn không có nơi để đi, liền cũng quay về “đang thân cư thất” của mình che đầu ngủ ngon.

Trong phòng Lôi Phượng chật ních người.

Phong Ái Vũ cùng Hoa Tiểu Ba nằm trên giường, Hy Bình bế Tuyết Nhi ngồi ngồi ở mép giường.

Bốn nữ nhân ngồi vây quanh cái bàn dùng nhãn thần thấy quái vật nhìn chăm chăm Hy Bình.

Hy Bình vừa làm trò với Tuyết Nhi, vừa hướng tới bọn họ hỏi: “Các nàng nhìn đủ chưa?”

Lãnh Như Băng hỏi: “Chàng không thể nghiêm chỉnh một chút sao?”

Hy Bình cười cười, nói: “Băng Băng, nàng qua đây.” Bàn tay hấn vỗ vỗ mép giường, ý Lãnh Như Băng qua cùng hấn ngồi một chỗ.

Lãnh Như Băng hờ hững hỏi: “Chàng không phải lại muốn giở trò với người ta đấy chứ?”

Hy Bình không có ý tốt nói: “Thực sự không qua sao? Tư Tư, nàng tới đây.”

Đỗ Tư Tư cũng do dự không quyết, Tuyết Nhi lên tiếng phụ họa nói: “Mẫu thân, phụ thân kêu người qua, mẫu thân mau qua đi!”

Đỗ Tư Tư then đổ gương mặt, cúi cá đầu đẹp đi qua, đến được trước mặt Hy Bình, bị hấn một tay ôm ngồi xuống bên cạnh. Sau đấy, Hy Bình đem Tuyết Nhi giao cho nàng bế, bản thân đứng lên hướng tới Lãnh Như Băng đi lại, bế Lãnh Như Băng lại trở về ngồi cạnh mép giường.

Hấn bế Lãnh Như Băng mỹ nhân nhi này ngồi nghiêng trên hai chân, hôn khắp nơi thịnh vượng, cười hỏi: “Băng Băng, bộ dạng này đủ đáng hoàng chưa?”

Lãnh Như Băng quả thật không có mặt nhìn người, vui đầu vào lòng ngực hấn, cũng không khôi phục lại bộ dạng lạnh băng băng đó của nàng! Trước mặt bất luận người nào, nàng đều có thể bảo trì thần sắc giống như lãnh tĩnh và băng sương của nàng, nhưng chỉ cần vừa đối diện Hy Bình, tất cả băng giá của nàng đều bị đá nát.

Lôi Phượng hỏi: “Hy Bình, chàng thế nào đột nhiên biến thành lợi hại như thế chứ?”

Hy Bình tự đại đáp: “Ta ban đầu đã thiên hạ vô địch!”

Độc Cô Kỳ giận nói: “Chàng còn nói? Lúc chàng bị Lạc Hỏa đá bay đi, người ta rất lo lắng vì chàng!”

Hy Bình cười nói: “Đó là ta nhường hấn! Vì chứng tỏ bản sắc cao thủ của ta, trước khi đánh người, ta đều có thể nhường đối thủ một hai chiêu.”

Hấn nói đến rất là thuyết phục (nhất hồi sự?) như thế, hấn vĩnh viễn đều không thể thừa nhận hấn bị người khác đá bay, dù cho thừa nhận, cũng là thừa nhận hấn là cố ý để người khác đem hấn đá bay, nếu không phải hấn thả cho, ai có thể đá bay hấn Quyền Thần này chứ?

Các nữ nhân cười cũng không được cười cũng không xong.

Lãnh Như Băng nói không sai, người này bình thường thì giống như tên vô lại hoặc giả tiểu hài, da mặt dày đến chết người, hoặc giả căn bản không biết tu sĩ là thứ gì.

Nhưng, đúng là một người thế này, tại loại thời khắc nào đó, lại có lãnh tuấn như hắc thiết cùng lực lượng bất khả tư nghị. Song vô luận hấn là một loại đặc chất nào, đều là bọn họ vô phương kháng cự.

Lôi Phượng cười hỏi: “Chàng không có chờ Độc Cô gia gia nói một tiếng liền đem tôn nữ nhi xinh đẹp của gia gia ôm đi, chàng không sợ gia gia nổi giận hay sao?”

Hy Bình nói: “Dù sao ông ta cũng đều đã tức giận, lại giận nhiều thêm một chút cũng không sao cả! Kì Kì của ta đều không giận, bị ta bế đi lại không phải ông ta, ông ta nổi giận đường nào chứ?”

Độc Cô Kì cả mặt ủ rủ nói: “Ai nói thiếp không có giận chứ? Thiếp hận không thể đánh chàng một trận, chàng biết hay không, thiếp rất lo chàng không tới a!”

Hy Bình kêu oan nói: “Nàng lại không phải không biết, ta đêm qua tăng ca, một đêm không được ngủ, lúc trời sáng mới vừa ngủ, liền bị biểu thư nàng gọi tỉnh. Nay, Tư Tư, không phải thế này sao?”

Đỗ Tư Tư nghe hắn vừa nói, tự nhiên nhớ tới chuyện y phục vì hắn sáng sớm, hai con mắt xinh đẹp u oán trừng mắt nhìn hắn: “Thiếp không biết.”

Hy Bình tâm thần vì thế liền say, thực sự muốn ôm nàng làm một trường lớn.

Độc Cô Kì không hiểu hỏi lại: “Tăng ca?”

Hy Bình cười giải thích: “Tối qua ta đem bốn người bọn họ đánh một trận, nàng không nhìn thấy Ái Vũ cùng Tiểu Mạn ngủ không đủ thêm mệt mỏi quá độ sao?”

Tuyết Nhi tự ra vẻ thông minh nói: “Phải nha! Tối qua phụ thân đánh các a di đến rất thảm, a di kêu không ngừng, hại Tuyết Nhi đã không có ngủ ngon giấc da.”

“Xì” vài tiếng, chúng nữ cười lên.

Độc Cô Kì cuối cùng minh bạch toàn bộ, sắc mặt vững hồng nguyệt nhìn Hy Bình, cúi đầu không nói. Cái gì mà! Nguyên cả đêm? Kêu không ngừng? Không trách được bộ dạng gai người bọn hữu khí vô lực, nguyên là oan gia này đến lúc ta có lẽ cũng giống như bọn họ hay không? Đấy không làm, xấu hổ muốn chết!”

“A da!” Hy Bình kêu thảm một tiếng, nguyên lai là bị Hoa Tiểu Mạn cắn một phát vào eo hắn.

Hy Bình nói: “Tiểu Mạn, nàng đêm qua cắn còn chưa đủ sao? Nhìn không ra nàng nhỏ tuổi nhất, lại là hung nhất, tối nay phải chơi đùa nàng đến cả sức lực cắn người đều không có mới được, hì hì a! Tiểu Mạn!” Tự nhiên lại là nụ hôn môi đỏ của sói.

Lãnh Như Băng trong lòng hắn cười đến thân người xinh đẹp rung loạn, nói: “Tiểu Mạn, hôn hắn thêm vài cái.”

Lôi Phượng hỏi: “Hy Bình, Độc Cô gia gia tính không làm sao hoan nghênh chúng ta, ngày mai về tiêu cục nha?”

Lãnh Như Băng hỏi: “Về tiêu cục?”

Lôi Phượng hỏi: “Không về tiêu cục có thể đi đâu chứ?”

Mẫu lang Hoa Tiểu Mạn trên giường nói: “Phượng thư, về Trường Xuân Đường bọn muội đi.”

Lôi Phượng nghĩ một hồi, nói: “Cũng tốt! Kì Kì, muội trước tiên quay về thu thập hành lý, chúng ta ngày mai liền rời đi. Hy Bình, chàng cũng theo Kì Kì qua đi!”

Hy Bình giật mình hỏi: “Vì sao? Nàng không biết Độc Cô lão đầu ghét ta nhất sao?”

Lôi Phượng nói: “Ghét thì cứ ghét, nhưng chúng ta phải đi, thăm hỏi còn là phải làm. Ngoài ra, chàng hiện tại còn là tôn nữ tể của gia gia, càng thêm phải đi.”

Độc Cô Kì nói: “Cũng có thể gia gia tính không chán ghét chàng.”

Hy Bình đành chịu nói: “Tốt thôi! Nhưng, chuyện thanh minh trước, nếu ta không cao hứng, ai ta đều không nể mặt, liền quay đầu đi!”

Nói xong, hắn đem Lãnh Như Băng trong lòng hôn rồi lại hôn, sau khi bỏ nàng ta ra bò đến trên người Hoa Tiểu Mạn động tay động miệng, cả Phong Ái Vũ đang ngủ cũng không bỏ qua. Tự nhiên, Đỗ Tư Tư bế Tuyết Nhi cũng được hắn hôn đến cơ hồ cả sức lực bế Tuyết Nhi đều biến mất.

Hy Bình xuống giường, đi đến đứng trước mặt Lôi Phượng, nói: “Nữ hoàng của ta, người giao cho thần nhiệm vụ gian khổ thế này, không cho thần một chút khích lệ cùng động lực ư?”

Lôi Phượng đứng lên gần như cao bằng với Hy Bình, trên mặt hần ta hôn nhẹ một cái, vừa muốn rời đi, lại bị hần ôm cứng, hôn mãnh liệt không nghĩ.

Sau khi làm xong việc oanh liệt này, Hy Bình mới ôm thân người xinh đẹp gầy nhỏ của Độc Cô Kỳ rời đi.

Hy Bình ôm hôn hôn với Độc Cô Kỳ đi qua hoa viên của Vô Đẩu - - Diễm Đàm Xuân.

Hắn thấy được Độc Cô Minh, Từ Thanh Vân với Triệu Tử Uy ba người đang cùng Minh Nguyệt Phong lưỡng nữ trong hoa viên tán gẫu, tức thì cảm thấy kì quái - - Chẳng lẽ hai nữ nhân này thực sự rất xinh đẹp sao? Từ Thanh Vân cùng Triệu Tử Uy lại có thể thí xả vứt bỏ mỹ nhân nhi mới giành được, lại tán hai nữ nhân rầm thúi này sao?

Năm người trong hoa viên cũng nhìn thấy Hy Bình, nhưng giả như không thấy được, chẳng muốn để ý tới hắn.

Hy Bình trong lòng cười thầm - - Tồ, các người không lí tới ta, ta vẫn cứ phải quấy rầy cùng các người, xem các người có gì đánh rắm?

Hắn cười nói: “Nào, ba vị suất ca, còn không có đem hai người bọn chúng của tới tay sao?”

Độc Cô Minh nói: “Chúng ta không có sự thô bỉ như thế của người, động một tí liền là ngâm (phao), chúng ta cùng Mộng Hương tiểu thư chỉ là tùy tiện nói chuyện phiếm.”

Hy Bình nói: “Ồ, thuần khiết như vậy? Kì Kì này! Lão ca này của nàng thực sự thất bại, trong lòng rõ ràng muốn đem hai nữ nhân rầm thúi này chơi đùa trên giường, nhưng lại không dám thừa nhận.” Dừng lại một tí lại nói: “Độc Cô Minh, tình địch của ngươi thực sự không ít nha! Xem ngươi là phận trên ca ca của Kì Kì của ta, để ta dạy ngươi hai ngón, như thế nào?”

Độc Cô Minh vừa nghe, thực là động khí cả một bụng.

Hy Bình đang nói đến chỗ đau của Độc Cô Minh, hắn vốn nghĩ Tử Triệu hai người sau khi cưới được hai muội muội của hắn, có thể đẻ ra một con đường lớn sáng sủa, để hắn thẳng chạy trắng sáng, ai biết hai tên này còn là giống như khi xưa, cùng hắn thế chân vạc tam quốc, chỉ là tranh đoạt không phải giang sơn, lại là mỹ nữ.

Mẹ, thực sự là thua muội lại còn lỗ binh!

Thế nhưng, hắn vẫn cứ hùng tâm hùng hực, thề rằng phải từ trong cục diện tam quốc đỉnh lập, giết ra một con đường máu, thẳng chạy trắng sáng, mang Thường Nga Tiên Tử lần nữa trở về nhân gian. Cũng không nghĩ, Độc Cô Minh ta là ai?! Hắn có chút đắc ý lại từ suy nghĩ khoe miệng tự nhiên cong lên, rất có sắc thái bất khả nhất thế.

“Xem đây!” Hy Bình đem Độc Cô Kỳ trong lòng mãnh liệt hôn, hôn đến sau khi nàng ta toàn thân không có sức lực, thả nàng ta ra, cười nói: “Cua gái coi trọng đơn đao thẳng vào, nếu đem khí khái nam tử xuất ra, dám nghĩ dám làm, có cơ hội liền tuyệt không bỏ qua, sau lại bàn tiếp, nào có giống các người thế này chứ? Sáng đến chiều theo sau mông bọn chúng, đội rắm mà dùng!”

Năm người giống như ngậy ngốc nhìn hắn, trên đời này lại có thể có người không biết tu sĩ như thế sao?

Ánh mắt trong veo của Bảo Nguyệt hiển nhiên thêm một tầng sắc thái phần nộ, ngăn cánh bởi mạng che mắt: “Vô sỉ!”

Hy Bình nói: “Ta hiện tại thì muốn chứng minh với ngươi ta là có “xỉ” (răng)!” Hắn nhe răng múa vuốt, rất giống một con sói đói, chuẩn bị bỏ đến một con cừu nhỏ, nhưng lại bị người chặn cừu cường tráng ngăn cản.

Độc Cô Kỳ từ phía sau ôm eo hắn, nói: “Hy Bình, đừng cùng những nữ nhân tự mệnh thanh cao đó tranh chấp, chúng ta đi thôi!”

Câu nói này rất hợp với khẩu vị của Hy Bình, hắn kéo Độc Cô Kỳ từ phía sau ra, liền ôm hôn loạn cả lên, kêu to nói: “Kì Kì, nói hay, nữ nhân rắm thúi như thế, cho ta cũng không cần! Vẫn còn Kì Kì của ta giỏi, vừa thơm vừa ngọt vừa ôn nhu.”

Hắn ôm Độc Cô Kỳ rời khỏi. Hắn ung ung dung dung tới, lại vui vui vẻ vẻ đi, nhưng lưu cho người khác phần nợ dài lâu.

Bảo Nguyệt lúc này hận không thể xé cái miệng của hắn ra, còn có nữ nhân của hắn - - càng là không thể tha thứ!

Ba vị công tử kiêm hộ hoa sứ giả tự nhiên cũng vì đóa hoa bản thân coi được nói đến không đáng một đồng tiền mã phần nợ. Thế nhưng, không thể phủ nhận, trong phần nợ cũng một chút vui sướng - - Hà, may mà hắn không có trùng ý hai đóa hoa này, nếu không chẳng lẽ hắn muốn cùng bọn họ tranh hái sao?

30. Chương 29: Y Nhân Bí Mật

Hy Bình cho rằng Độc Cô Phách phải cho hắn nhìn sắc mặt, ra ngoài ý liệu của hắn, Độc Cô Phách thấy hắn lại cao hứng phi thường, xem ông ta thì giống như thấy được bảo bối, hận không thể đem rút ruột lại cho vào lòng bàn tay từ từ thưởng thức, phương pháp có thể giải được ham thích trong lòng.

Hy Bình lúc này cảm giác bản thân biến thành mặt trăng trên trời. Không! Là thái dương trên trời, đang ánh sáng rực rỡ soi sáng thế gian, mà người của mặt đất vì sự tỏa sáng của hắn biến đến cực kì khả ái.

Trong đó, vị lão đầu kêu là Độc Cô Phách trước mặt là một ví dụ rất tốt.

Bạn coi, ông ta dưới sự tỏa sáng của Hoàng Hy Bình ta, mặt mày hồng hào, diện mạo từ thiện, khả ái bao nhiêu, liền giống Nguyệt Lão - - A, không sai, Nguyệt Lão ở trên mặt trăng vừa tối vừa lạnh không phải bởi vì sự soi sáng của Hoàng Thái Dương ta đây mới biến thành khả ái sáng ngời sao?

“Hy Bình, Hy Bình!” Hắn bị kêu gọi của Độc Cô Kỳ trở về hiện thực, nghe nàng tiếp tục nói: “Gia gia cùng chàng chàng nói chuyện kia!”

Phải rồi, ta thế nào không nghe được chứ? Ừ, có thể sau khi lão đầu biến thành khả ái, thanh âm cũng biến đến quá ôn nhu, thực phải nghe cẩn thận.

Độc Cô Phách hỏi: “Ngày mai chính là vì cháu, Thanh Vân, Tử Uy cùng ba thư muội bọn chúng cử hành hôn sự, cháu có ý kiến gì không?”

Hy Bình kêu to: “Đương nhiên có ý kiến, cháu cùng Phượng Nhi bọn họ không có cử hành hôn lễ, vả lại chúng cháu quyết định ngày mai về Trường Xuân Đường, hôn sự sau này làm lại, Kì Kì sẽ theo cháu đi.”

Độc Cô Phách lại không miễn cưỡng, có chút thất vọng nói: “Cháu muốn như thế, gia gia cũng không miễn cưỡng cháu.”

Hy Bình cười dài nói: “Gia gia, như quả không có việc, cháu nên đi về.”

Độc Cô Phách thở dài nói: “Ừ!”

Phong Tự Lai lại kéo Hy Bình sang một bên, nói: “Tiểu tử, ngươi phải đối với nữ nhi của ta tốt một chút, nếu không ta không thể bỏ qua cho ngươi, rõ chưa?”

Hy Bình đáp: “Nhạc phụ đại nhân, người yên tâm, tiểu tử đối với nữ nhân trước đến nay đều rất tốt, hướng chỉ Ái Vũ là nữ nhân của tiểu tử chứ?”

Phong Tự Lai vỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Như quả ngươi ở Trường Xuân Đường chán, thì dẫn theo Ái Vũ cùng một đám tiểu nương tử của ngươi đến Cái Bang thăm hỏi lão trượng ta đây. Mẹ, diễm phúc của tiểu tử trái lại không tệ, nhưng đừng kêu Ái Vũ sống góa!”

Hy Bình cảm thấy rất bất ngờ hỏi: “Oa, nhạc phụ, loại lời này người cũng có thể nói ra miệng sao?”

Phong Tự Lai ngượng ngùng nói: “Bình thường thôi, mọi người đều là nam nhân mà!”

Hy Bình nói: “Người thực đang hoài nghi năng lực của nữ tử người da!”

Phong Tự Lai cười nói: “Tốt rồi! Ta tin tưởng ngươi!”

Hy Bình nói: “Đây còn gần giống.”

Tiếp đây, hẳn lại bá kiển Âu Dương Nam Thiên, Độc Cô Ứng phu phụ, cùng bọn họ lôi ra một chút chuyện nhà, kể cáo từ quay về.

Hy Bình không ngờ Lôi Phượng với Lãnh Như Băng lại cự tuyệt cùng hắn thân mật, lí do là bọn họ quá mệt mỏi, như quả đêm nay lại theo hắn ngủ chung một chỗ, ngày mai nhất định không rời khỏi giường - - ngày mai còn phải lên đường. Mà Phong Hoa lưỡng nữ cũng không được, thương tích đêm qua chưa lành, nào có thể lại thêm thương mới chứ?

Đi đâu ngủ đây?

“Tóm lại không thể kêu ta ngủ trên sàn nhà chứ?”

Lôi Phượng không hiểu ra sao cả.

Lãnh Như Băng cười nói: “Chàng không phải trước đây ngủ rất ngon sao? Kì thật sàn nhà cũng là một nơi không tệ, chàng nên tiếp tục phát dương truyền thống tốt đẹp của chàng chứ.”

Hy Bình không nỡ nhân này đều biến thành băng băng của hắn, còn kêu hắn ngủ trên sàn nhà, thiên lí ở đâu chứ?

Hắn mặt mày tang khổ hỏi: “Băng Băng, ta tối nay không động tới các nàng, được hay không?”

Lãnh Như Băng nói: “Không được, tên vô lại này của chàng, vừa lên liền lại có thể làm bọn thiếp đến”
Đột nhiên phát hiện không biết nói thế nào, mặt liền đỏ, giậm chân nói: “Làm đến thì là cái đó!”

Lôi Phượng cười nói: “Hy Bình, chành đến trong phòng Tư Tư ngủ! Thiếp cùng chàng qua, thuận tiện đem Tuyết Nhi bế qua lại, nếu không chàng chính là không cách nào giở trò xấu!”

Hy Bình ôm nàng lên gặm loạn, nói: “Nàng thực sự là Phượng Nhi tốt của ta!”

Hy Bình ôm Lôi Phượng, đi đến trước phòng Đỗ Tư Tư.

Lôi Phượng kêu: “Tư Tư, là muội với Hy Bình.”

Đỗ Tư Tư mở cửa để bọn họ vào trong phòng, Tuyết Nhi còn chưa ngủ, nằm trên giường kêu ầm: “Phụ thân, lại đây, bế Tuyết Nhi đi ngủ.”

Lôi Phượng đi qua, bế cô bé lên, hỏi: “Tuyết Nhi, Phượng đi bế cháu ngủ, được không?”

Tuyết Nhi hỏi: “Phụ thân cũng cùng Phượng đi ngủ chung sao?”

Lôi Phượng đáp: “Phụ thân tối nay cùng mẫu thân ngủ, Tuyết Nhi ngoan, chúng ta đi nhé, Phượng đi có thể giống như mẫu thân yêu thương Tuyết Nhi.”

Tuyết Nhi kêu lên: “Phượng đi, Tuyết Nhi cũng muốn cùng phụ thân mẫu thân ngủ ư.”

Lôi Phượng chợt thấy đau đầu, nói: “Ngaoan, Tuyết Nhi tối nay như quả ngủ ở đây, phụ thân mẫu thân có thể không vui, chẳng lẽ Tuyết Nhi muốn làm một đứa trẻ hư khiến phụ thân mẫu thân không vui sao?”

Tuyết Nhi ngẫm nghĩ, khuôn mặt nhỏ xoay qua nhìn nhìn Hy Bình lại nhìn nhìn Đỗ Tư Tư, sau đó mới hướng tới Lôi Phượng nói: “Phượng đi, Tuyết Nhi là hài tử ngoan ư, Tuyết Nhi theo Phượng đi ngủ, không làm hài tử hư.”

Lôi Phượng thở phào một hơi - - cuối cùng cũng đỡ dành xong tiểu ma vương này.

Nàng cười nói: “Tuyết Nhi thực ngoan, chúng ta đi.” Bế Tuyết Nhi xong liền đi ra khỏi cửa.

Đỗ Tư Tư khóa trái cửa, quay đầu thấy Hy Bình chính giống như một con dã lang chăm chú nhìn nàng, hai con mắt miêu tả rất nhiều khiến nữ nhân vừa nhìn liền minh bạch chuyện gì, nàng vừa xấu hổ vừa vui mừng, cúi đầu không nói.

Hy Bình nâng mặt nàng lên, đây là một gương mặt mê người, trên khuôn mặt thiếu phụ thành thực này người nhất là đôi mắt đỏ, trong ánh mắt chứa u oán vô cùng vô tận, khiến mỗi nam nhân nhìn thấy đều sinh ra lòng liên ái cùng bảo hộ đối với nàng.

Hắn hôn nhẹ cánh môi hồng của nàng, nói: “Ta rất nhớ nhưng cơ thể lỏng lẻo của nàng, ta từng đã nhìn thấy dáng dấp xinh đẹp của nàng mặc y phục, đến hiện tại còn đem mỗi một động tác của nàng ghi lại trong lòng, tối nay ta muốn xem coi dáng dấp của nàng thoát y có phải cũng rất đẹp hay không.”

Sắc mặt Đỗ Tư Tư liềm tối, u oán trong mắt càng đậm, nàng nhẹ nhàng nói: “Hy Bình, thiếp tạm thời không muốn cùng chàng thiếp còn không quên được hắn, thiếp”

“Cái gì?” Hy Bình nắm chặt lấy hai vai nàng ta, tựa hồ mất đi không chế hỏi: “Hắn? Hắn là ai? Nói cho ta hay, trong lòng nàng còn có bao nhiêu nam nhân khác?”

Đỗ Tư Tư kìm nén nước mắt gần như tuôn trào ra, nói: “Hy Bình, chàng, chàng nắm đau tiếp.”

Hy Bình kinh hãi, phát giác bản thân thực sự dùng lực quá độ, nguyên lai bản thân thực sự rất để ý thiếu phụ mỹ lệ thê oán này.

Hắn thả Đỗ Tư Tư ra, cười như tự giễu cợt, có chút áy náy nói: “Xin lỗi, ta quá kích động, nàng có bao nhiêu nam nhân là tự do của nàng, ta không nên hỏi tới. Ừ, Tư Tư, để một lần, được không?”

“Chàng muốn làm mà?” Đỗ Tư Tư thấy hắn muốn đi, không khỏi phân trần ngăn cản.

Hy Bình nhìn nàng rất lâu, nói: “Buổi sáng nàng nói, ta nếu muốn nàng, không cần phải bất luận lí do gì. Đêm nay ta tới, nàng lại bởi vì một nam nhân khác cự tuyệt ta! Ta luôn trực giác được trong lòng nàng che giấu một bí mật, nguyên lai là như thế. Ta phải đi về, ta không thích hợp lưu tại nơi đây, không phải sao?”

Nói xong, né qua Đỗ Tư Tư, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi cửa.

Đỗ Tư Tư như mất hồn đóng cửa lại, ngồi tựa trên đất, nước mắt từ trong hai con mắt u oán chảy ra.

Hy Bình sau khi nhịn nỗi đau trong lòng rời khỏi cửa phòng, trong mắt có loại cảm giác có cát, hắn muốn quay người lại ôm lấy Đỗ Tư Tư, nói hắn không muốn đi, nhưng hắn vẫn đi.

Hắn có lí do của hắn, hắn biết Đỗ Tư Tư không hướng vào hắn, hắn không thể đối đãi giống như Lãnh Như Băng với nữ nhân xấu xí đó cũng cường ngạnh tới thế, hắn cho phép bản thân ôm loạn hôn loạn nữ nhân, nhưng dưới tình huống thông thường, hắn không thể cưỡng bách một nữ nhân không yêu hắn cùng hắn hoan hảo, đây là một chút điểm nguyên tắc làm người của hắn.

Nếu Đỗ Tư Tư trong lòng thích là một nam nhân khác, hắn không có lí do không để nàng ta đi thích người khác. Hắn biết rõ, Đỗ Tư Tư vẫn còn có thể theo hắn, nhưng kiểu đẩy nàng ta có thể vui vẻ sao?

Nàng ta ban đầu đã rất đáng thương, Hoàng Hy Bình ta tuy hiểu sắc vô sĩ tài giỏi, lại cũng còn là một nam nhân. Một nam nhân, có những chuyện nào có thể làm, những chuyện nào không thể làm, ta vẫn còn biết, để một nữ nhân khó chịu không phải sở trường của loại nam nhân ta đây, chỉ bằng dứt khoát bỏ qua nàng ta. Tuy như vậy có chút đau đớn cũng có chút đáng tiếc, nhưng đau dài không bằng đau ngắn?

Ai, nguyên nghĩ nàng ta có thể có một chút điểm hứng thú như thế với họ Hoàng ta, xem ra là ta tự tác đa tình. Bỏ đi, ngày mai sau khi tỉnh lại, lão tử liền gì đều quên đi.

A, chỗ đó của Phượng Nhi cùng Băng Băng đi không được, bọn họ nếu hỏi ra, đồ đệ của “Nhất Đại Tình Thánh” ta đây lại có thể bị nữ nhân cự tuyệt, còn có thể diện gì? Nhắm đến chỗ đó của Ái Vũ cùng Tiểu Mạn nằm một đêm thôi!

Hy Bình gõ vang cửa phòng, đợi rất lâu, Hoa Tiểu Mạn mới ra mở cửa, Hy Bình nhỏ giọng oán trách hỏi: “Tiểu Mạn, thế nào chậm như vậy chứ?”

Hoa Tiểu Mạn trừng mắt nhìn hắn, giận dữ nói: “Người ta hành động không thuận tiện mà!”

“Vậy thì để ta bế nàng đi!” Sau khi hắn đóng cửa, liền bế Hoa Tiểu Mạn lên đi.

Hoa Tiểu Mạn kinh sợ nói: “Chàng không ở bên Phượng thư ngủ ư? Thiếp cùng Ái Vũ còn chưa có hồi phục, chàng chẳng lẽ lại muốn”

Hy Bình cười nói: “Đừng khẩn trương, ta là có tiết chế, đêm nay ta chỉ muốn ôm các nàng ngủ một giấc ngon, chẳng lẽ các nàng không muốn ôm một mỹ nam tử ta đây ngủ sao?”

Nói xong, hắn lên giường, đem Phong Ái Vũ vừa tỉnh ôm trong lòng, tay còn lại ôm Hoa Tiểu Mạn, khoan khoái đến rên rỉ nói: “May mà các nàng không có đuổi ta đi.”

Nửa bên thân người của Hoa Tiểu Mạn ép lên ngực hắn, hỏi: “Ca, ai cam lòng đuổi huynh đi thế?”

Hy Bình đột nhiên kích động hôn nàng, nói: “Tiểu Mạn, muội mới rồi gọi thực rất êm tai, sau này nên kêu huynh như vậy. Tiểu Ái Vũ, nàng cũng gọi một tiếng cho huynh nghe chứ?”

“Ca.” Môi của Phong Ái Vũ nhẹ nhàng đụng vào lỗ tai của Hy Bình, lúc này cái lưỡi nhon tinh xảo của nàng đang khiêu khích vành tai của hắn.

Hy Bình chỉ cảm thấy vừa ngứa ngáy vừa thư thái, nhin không được hỏi: “Tiểu Ái Vũ, muội là lại muốn phải không?”

Phong Ái Vũ lập tức để đôi môi rời khỏi tai hắn, sợ sệt nói: “Không dám.” Cánh môi ôn nhuận của nàng một khắc sau liến lại in ở cổ Hy Bình.

Hy Bình khóc cười không được - - Tiểu ni tử (bé gái) này, chỉ cần tỉnh liền không thể an phận.

Hắn không nặng không nhẹ vỗ lên mông Phong Ái Vũ một cái, nàng ta giận dữ nói: “Không cần đánh mông muội mà!”

Tay Hy Bình lưu lại trên cái mông cao vãnh, hơn nữa lại sung mãn đàn hồi của nàng ta nhẹ xoa nắn, hỏi: “Dễ chịu không?”

“Ừ!” Phong Ái Vũ rên rỉ hưởng thụ vuốt ve của hắn.

Hoa Tiểu Mạn cũng lại dự cuộc vui, đem đôi môi đưa đến trên cánh môi dày của Hy Bình, hai người miệng lưỡi triền miên.

Sau khi phân khai, Hy Bình nói: “Tiểu Mạn, huynh nhớ chúng ta là một lần hôn mà định tình, muội thực sự vừa dưng cảm vừa ngọt ngào, không trách hôm đó ta có thể hôn muội hôn đến nghiện.”

Hoa Tiểu Mạn tức giận nói: “Còn nói? Sau khi huynh giả trò xấu, ném người ta xuống liền chạy, muội khi đó toàn thân vô lực ngồi trên đất, huynh cũng quay đầu đỡ người ta một cái, tên vô lại huynh đây, muội vốn phải hận huynh, thế nhưng khi sữu lão quý huynh đây đem Băng Băng từ trước mắt người ta ôm đi, không biết thế nào, trong lòng muội cảm thấy rất tội thân, thực muốn khóc.”

Hy Bình nói: “Huynh còn kì quái muội sáng sớm hôm đó thế nào con mắt vừa đỏ vừa xấu, nguyên lai là tại vì huynh mà khóc.”

Hoa Tiểu Mạn giận dữ nói: “Còn không phải chàng hại sao? Muội đêm đó đều không có ngủ, trời vừa sáng liền đến trước cửa phòng huynh. Sau khi huynh đi ra, muội cho rằng huynh có thể hướng tới người ta nói vài câu xin lỗi hoặc là lời an ủi, nào biết huynh đối với yêu thương quan tâm của người ta không để ý tới, còn nói liền muốn đi. Muội vừa nghe, đầu óc một mảng trắng không, chỉ muốn giữ huynh lại, chỉ cần huynh đồng ý lưu lại, huynh muốn hôn hoặc giả làm gì với muội, muội đều nguyện ý, nhưng huynh cuối cùng không ngờ bỏ chạy, muội mới minh bạch, nguyên lai trong lòng muội đã có huynh.”

Hy Bình kinh ngạc nói: “Làm sao có thể chứ? Huynh cưỡng hôn muội, hơn nữa lúc đó huynh vừa già vừa xấu, muội không hận huynh, trái lại yêu huynh sao?”

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Muội không biết vì sao, cũng có thể bởi vì khi huynh hôn muội hôn đến rất động tình cũng rất ôn nhu, khi huynh ôm muội mạnh mẽ nhưng lại không thô lỗ, mỗi nữ nhân đều thích nam nhân mạnh mẽ mà lại ôn nhu, muội lúc đó trong lòng huynh cảm thụ được hành động ôm nhau một nữ nhân mong đợi, nữ nhân vĩnh viễn đều mộng tưởng tựa vào ngực nam nhân cường tráng mà ôn tồn, đây là chuyện nam nhân các huynh không cách nào lí giải được.” Nàng ta nói tiếp: “Huynh trong lòng muội, tịnh không phải thực sự vừa già vừa xấu, bởi vì muội biết huynh dịch dung, nhưng muội không ngờ huynh là tuần mỹ thể này, tuần mỹ thể đến khiến mỗi nữ nhân thấy đều có thể tim đập nhanh thêm. Khi muội trong yến tiệc lần đầu thấy được chân diện mục của huynh, muội đột nhiên rất muốn huynh biến về xấu xí như thế như trước

kia, bởi vì muội sợ huynh nam nhân tuấn mĩ như vậy có thể mời gọi rất nhiều nữ nhân. Thế nhưng huynh là một nam nhân cường tráng vô bì, nữ nhân có lẽ yêu thích nam nhân tuấn mĩ nhưng nữ nhân thực sự yêu lại là nam nhân cường tráng. Mà huynh, vô luận là tại một phương diện nào đều là mạnh mẽ ưu việt, ca của muội, muội yêu huynh!”

Hy Bình có chút cảm động, nói: “Huynh cũng yêu muội, huynh đồng thời cũng yêu rất nhiều nữ nhân, huynh không dám nói có thể cho muội toàn bộ tình yêu, nhưng dám nói ta thực sự thích muội, có thể cho muội toàn bộ vui sướng. Ngủ thôi! Chúng ta ngày mai còn phải dậy sớm.”

Hoa Tiểu Mạn hỏi: “Lại hôn Tiểu Mạn chứ?”

Sau khi Hy Bình cùng nàng hôn qua, phát hiện Ái Vũ sớm trong sự xoa nắn của hắn, đã tiến vào trong giấc ngủ.

Hai người nhìn nhau cười, cũng theo đó ngủ.

31. Chương 30: Ái Đích Vô Nại

Khi Lôi Phượng bế Tuyết Nhi gõ cửa phòng Đỗ Tư Tư, thấy có mỗi mình Đỗ Tư Tư ngồi trong đó, ngạc nhiên hỏi: “Chàng đâu?”

Đỗ Tư Tư khẽ lắc đầu, không nói gì ôm lấy Tuyết Nhi, hai mắt mọng đỏ ngân ngấn lệ hoa.

Lôi Phượng thấy tình hình bất thường, cũng không nói gì, bước ra khỏi phòng Đỗ Tư Tư, gõ cửa Lôi Phong nhị nữ.

Hy Bình mở cửa.

Lôi Phượng nói: “Sao chàng không ở bên phòng Đỗ Tư Tư?”

Hy Bình cười khỏ: “Nàng ấy bảo trong lòng đã có nam nhân khác, nàng nói xem, ta có tư cách gì mà lưu lại bên đó chứ?”

Lôi Phượng hiểu rằng đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng không muốn truy cứu, liền nói lảng sang chuyện khác: “Thiếp đi kêu họ chuẩn bị, đợi sau khi chúng ta từ biệt Độc Cô rồi sẽ đi đến Trường Xuân đường... Bọn Tiểu Mạn họ có thể đi được không?”

Hy Bình cười nói: “Về chuyện này nàng không cần phải lo lắng, mua vài cỗ xe là đi được thôi, ta là xa phu đệ nhất lưu đây!”

Sau khi tất cả mọi thứ đã chuẩn bị, đoàn người của Hy Bình li khai “Túy Nhân Cư”, đi vào trong sảnh cáo biệt, nhân tiện dắt theo Độc Cô Kỳ.

Lúc từ biệt, ngoài Độc Cô Minh vì ghen mà không tới, còn đâu tất cả mọi người trong Độc Cô gia đều tề tựu đông đủ.

Độc Cô Phách không thể giữ Hy Bình ở lại thêm vài ngày, tự nhiên cảm thấy có chút áy náy.

Hai cha con Phong Tự Lai và Phong Ái Vũ quyến luyến không muốn lìa xa. Nàng ở trong lòng phụ thân khóc lóc hồi lâu rồi lại đi đến bên Lôi Phượng gục đầu khóc tiếp.

Hy Bình bế lấy Tuyết Nhi từ người Đỗ Tư Tư, hôn lên đôi má hồng hồng của nó, nói: “Phụ thân đi đây, Tuyết nhi sau này phải luôn nghe lời mẫu thân đấy nhé!”

Tuyết nhi khóc to: “Tuyết nhi muốn đi cùng với phụ thân cơ, Tuyết nhi không muốn rời xa phụ thân đâu!”

Hy Bình làm bộ tức giận nói: “Tuyết nhi nếu không nghe lời, phụ thân sẽ không cần Tuyết nhi nữa đâu.”

Tuyết nhi nức nở khóc: “Tuyết nhi sẽ nghe lời.”

Hy Bình nói: “Ngoan, phụ thân sẽ nhanh quay về với Tuyết nhi.” Hắn hôn con bé thêm hai cái nữa rồi đưa lại cho Đỗ Tư Tư.

“Phụ thân, người vẫn chưa hôn mẫu thân kia!” Tuyết nhi nhắc nhở hần, làm như việc này hết sức quan trọng.

Hy Bình nhìn Đỗ Tư Tư, trong lòng cảm thấy đau đớn, ôm lấy nàng nhẹ nhàng hôn lên trán, rồi khẽ nói vào tai nàng: “Hãy quên ta đi.”

Sau đó hần buông nàng ra, ngoảnh đầu nhìn những người khác rồi từ từ bước ra cửa.

Tuyết nhi đưa bàn tay nhỏ nhắn lau đi những giọt lệ đang lăn trên má Đỗ Tư Tư: “Mẫu thân lại rơi nước mắt rồi!”

Đang lúc Đỗ Tư Tư nhìn theo bóng dáng Hy Bình đang dần khuất xa khỏi tầm mắt, nàng thật sự muốn vứt bỏ tất cả để đuổi theo hần, xin hần mang nàng đi theo, thế nhưng, hần có còn cần nàng nữa không? Nếu đem qua nàng không cự tuyệt hần, hiện tại có lẽ đã là nữ nhân của hần, hôm nay sẽ được cùng hần bước đi. Bây giờ đã mất hần, hoặc giả là đã vĩnh viễn mất hần rồi, hần không biết có còn quay lại nữa hay không? Hần muốn nàng quên đi hần, nàng sao có thể quên được hần cơ chứ? Lẽ nào hần không biết rằng hần là chỗ dựa duy nhất của nàng hay sao?

Đỗ Tư Tư nghĩ đến đó, cảm thấy trong lòng buồn bã, nàng thầm oán trách: “Chàng nói rằng chàng sẽ không bao giờ làm tổn thương đến người mình yêu, vậy sao chàng lại làm thiếp đau khổ? Thiếp không quên được nam nhân đó, bởi vì hần là... thế nhưng thiếp cũng không thể quên được chàng! Hy Bình, chàng sao có thể nhẫn tâm như vậy, chẳng lẽ tất cả nam nhân bọn chàng đều là thế sao? Chàng và hần đều như vậy, Tư Tư hận chàng!”

“Mẫu thân, phụ thân khi nào thì quay về?” Lời nói của Tuyết nhi cắt ngang dòng suy nghĩ Tư Tư.

Nàng cố nén lòng, nói: “Nếu Tuyết nhi ngoan, phụ thân sẽ nhanh chóng quay lại gặp Tuyết nhi.”

Nàng lừa dối Tuyết nhi, cũng lừa dối chính bản thân mình.

Đỗ Tư Tư ở lại Vô Đẩu Môn tham gia tiệc cưới của hai vị biểu muội, sau đó cũng khởi trình quay về Lục Kiếm trang, Vì nàng trên đường đã từng gặp phải phi đồ nên Độc Cô Bá hết sức lưu tâm, gọi Độc Cô Minh mang theo ba mươi, bốn mươi võ sĩ hộ tống hai mẹ con nàng.

Chưa đến một ngày đã về đến Lục Kiếm trang.

Từ trong trang, hai thiếu nữ chạy ra nghênh tiếp họ.

Hai thiếu nữ này rất xinh đẹp. Trong đó một nàng mỹ lệ như thiên sứ.

Tuyết nhi nhìn thấy họ, ở trong lòng Tư Tư giờ tay ra gọi to: “Manh Manh a di, Tiểu Nguyệt a di, mau mau bế Tuyết nhi đi!”

Nàng thiếu nữ như thiên sứ bế lấy Tuyết nhi, nói: “Tuyết nhi đến chơi với tăng ngoại công có vui không?”

Tuyết nhi trả lời: “Vui.”

Thiếu nữ còn lại liền nói: “Đại tỷ, tỷ sao lại gầy đi nhiều như vậy? Sắc mặt cũng khó coi nữa. Độc Cô đại ca, là huynh ngược đãi đại tỷ của ta phải không?”

Độc Cô Minh cười nói: “Manh manh, ta nào dám ngược đãi biểu tỷ? Ta cũng không biết vì sao tỷ ấy lại thương tâm đến vậy, ăn cũng ít nữa, nên mới biến thành bộ dạng tiều tụy thế này đây, ta nhìn thấy vậy cũng buồn lắm! Tiểu Nguyệt, nàng lại còn mắng Độc Cô đại ca nữa là sao?”

Độc Cô Minh thầm cảm thấy kỳ quái: “Tiểu Nguyệt, tiểu nữ quả thật mỹ lệ kinh nhân, lại không còn vẻ niềm nở như ngày xưa nữa, hai năm trước khi gặp vị đại ca này, vẫn còn xà vào lòng làm nũng, hai năm không gặp, giờ lại lạnh nhạt, phải chăng vì nàng đã lớn nên cảm thấy ngại ngùng?”

Tiểu Nguyệt đang bế Tuyết nhi nói: “Độc Cô đại ca, huynh đã lâu lắm rồi không đến thăm Nguyệt nhi.”

Độc Cô Minh cười lớn: “Đây chẳng phải là đã đến rồi sao? Nàng có hay nhớ đến ta không?”

Manh manh nói: “Ai thèm nhớ huynh! Xú mỹ! Ta và Tiểu Nguyệt sớm đã có người trong tim rồi. Phải vậy không, tiểu Nguyệt?”

Khuôn mặt tròn tròn trắng ngần của Tiểu Nguyệt đỏ hơn thoa phấn hồng, dùng thần thái như thể”lạy ông tôi ở bụi này” (thử địa vô ngân tam bách lưỡng=ở đây không có 300 lạng bạc) giận dữ nói: “Không có đâu!”

Độc Vô Minh vờ như thất vọng nói: “Ai, xem ra ta không có cơ hội rồi.”

Hắn không khỏi có cảm giác như mất đi một cái gì đấy, người hắn nghĩ tới nhiều nhất trong lúc này là Mộng Hương của Minh Nguyệt Phong. Mộng Hương sau khi Hy Bình rời khỏi hai ngày thì cũng ly khai Vô Đẩu Môn, điều này khiến hắn hết sức nản lòng, nhưng cũng có một điều khác đáng để cao hứng, đó là Từ Triệu hai người cũng như hắn đều không chiếm được lòng mỹ nhân.

Hai tình địch này đã lấy muối muội của hắn làm vợ, nhưng vẫn ko chịu nhường, ngoan cố muốn cùng hắn tranh cướp đến cùng, không cho thằng anh vợ này chút thể diện nào cả, con mẹ nó!

Manh Manh cười nói: “Huynh lẽ ra không có cơ hội đâu.”

Chúng nhân vừa đi vừa noi, Tuyết Nhi trong lòng Tiểu Nguyệt vỗ vỗ đôi bàn tay nhỏ xinh hát to: “Bướm bướm, bướm bướm, gió thổi, gió thổi, bướm bướm bay...”

“Tuyết nhi, Bài ca này là ai dạy con hát?” Tuyết Nguyệt thần tình kích động hỏi.

Tuyết nhi nói: “Là phụ thân Tuyết nhi hay hát đó.”

Manh manh và Tiểu Nguyệt đồng thời quay sang Đỗ Tư Tư, nói: “Phụ thân?”

Đỗ Tư Tư trong mắt lóe lên thần sắc phức tạp, nói: “Chàng ấy tên là Hoàng Hy Bình.”

“Hoàng Hy Bình? Đại ca!” Tiểu Nguyệt vui mừng hét lên.

Độc Cô Minh nói: “Tiểu Nguyệt, không thể nào? Tên hỗn đản Hoàng Hy Bình đó là đại ca của muội ư? Muội lôi đâu ra một đại ca như thế vậy? Đại Hãi không phải là đại ca của muội sao?”

Tiểu Nguyệt nói: “Đại Hãi là nhị ca, còn Hy Bình là đại ca.”

Manh Manh ngờ vực nói: “Người đồng danh đồng tính khắp nơi đều có mà!”

Tiểu Nguyệt nói: “Bài ca Tuyết nhi hát chính là bài mà đại ca thường hát mà, chính chàng tự mình sáng tác ra bài hát đó.”

Tuyết nhi kháng nghị: “Tứ Cẩu thúc thúc cũng hay hát nữa!”

Tiểu Nguyệt vui mừng nói: “Vậy thì tuyệt đối không sai được, trong thôn của chúng ta cũng có một Tứ Cẩu, hắn vẫn thường hay đánh nhau với đại ca. Tuyết nhi, đại ca đang ở đâu?”

Tuyết nhi ngơ ngẩn hỏi: “Tiểu Nguyệt a di, Tuyết nhi không có đại ca!”

Tiểu Nguyệt đành hỏi lại: “Phụ thân của con ở đâu?”

Tuyết nhi buồn bã nói: “Tuyết nhi không biết.”

“Chàng đang ở Trường Xuân Đường”. Đỗ Tư Tư trả lời.

Nàng không ngờ rằng Hy Bình lại chính là đại ca của sư đệ và sư muội, nhưng mà họ đâu có điểm nào giống nhau đâu? Đại Hãi tuy cũng rất anh tuấn, nhưng hai người bất luận là về ngoại hay tính cách đến một điểm tương đồng cũng không có, sao có thể là thân huynh đệ được chứ?

“Trường Xuân Đường?” Manh Manh và Tiểu Nguyệt kinh ngạc thốt lên.

32. Chương 31: Nguyệt Diệu Mông Lung

Khi cả bọn Hy Bình về tới Trường Xuân Đường, vợ chồng Hoa Sơ Khai đã ở đó rồi.

Cơ bản mà nói, Hoa Sơ Khai cảm thấy hài lòng với người con rể này. Đương nhiên, những lúc mà Hy Bình với Tứ Cẩu cùng mở hội âm nhạc với Hoa Tiểu Ba, hai vợ chồng cũng có một chút ít ý kiến.

Thế nhưng, nhân vật chính của cái hội âm nhạc này, một là con rể, một là con gái, trên thực tế rất khó để nói, đành phải trốn rồi lại trốn, những lúc trốn không được thì chỉ còn cách là nghe cái thể loại âm nhạc khác thường này, hay hay không hay là một chuyện, lúc chứng kiến thì thấy tức cười, thế là đành coi nó như một thú vui quen thuộc

Hoa Sơ Khai đã đặc biệt dành cho bọn họ một cái lạc đình lớn để ở, tên gọi là Nhạc Hoa Viên.

Lôi Long phu thê và Tứ Cửu phu thê lại không muốn Hy Bình cùng ở một lạc viện với mình, mỗi bên đều muốn một căn phòng rộng, bọn họ không thể nào chịu nổi cái âm thanh rung động lòng người mà Hy Bình cùng nữ nhân của hắn tạo ra mỗi đêm.

Nữ nhân của Hy Bình vốn là mỗi người ở một phòng, nhưng Hy Bình thấy thế này thì mỗi tối cứ phải trần truồng mà chạy từ phòng này sang phòng khác, bèn lệnh cho người làm một cái giường to hơn mười người nằm, đặt trong một căn phòng lớn nhất ở Nhạc Hoa Viên, cho tất cả nữ nhân đều nằm trên đó, thế là hắn ta mỗi tối không phải phiền hà chạy đi chạy lại, hắn muốn ai hoặc là ai muốn hắn ta thì hắn “trèo” lên người đó hoặc “người đó” trèo lên hắn.

Cả năm nữ nhân đều có được cái thỏa mãn lớn nhất, bọn họ làm thế nào cũng không thể hiểu nổi tại sao mà khi làm cái việc này, hắn gần như là không biết mệt mỏi, mà càng lúc càng mạnh, thật đúng là không thể nào lý giải.

Những ngày tháng hỗn loạn nơi này, thời gian trôi qua một cách không ý thức.

Hy Bình nhiều lúc cũng nghĩ tới cái công phu quyền cước không ra sao của mình, bèn nhớ lại những chiêu thức mà hắn tự nghĩ ra để tránh cái cảnh sau này bị người khác xuất một cước đá bay sang một bên mà “hóng mát”.

Tứ Cửu gần đây lại đang tương tự một nữ nhân vốn là hầu gái của Hoa Tiểu Mạn , tên gọi Oanh Thúy, tuy không xinh đẹp bằng Lan Hoa, nhưng cũng có vài phần tư sắc hơn người.

Lan Hoa quả nhiên không thêm quan tâm mấy cái chuyện tình cảm phong lưu này, cũng không thể cưỡng lại những lời cầu khẩn khổ não cùng những lời dụ dỗ ngon ngọt những khi hắn quần lầy bên mình nên giúp hắn ta bày mưu tính kế, Tứ Cửu cuối cùng cũng ôm được người đẹp mang về.

Thế là đến đêm, tên tiểu tử này cũng học được cái thế tay ôm tay khoác của Hy Bình.

Về phương diện này, hắn không thể sánh được với khả năng gần như là vô hạn của Hy Bình, nhưng nếu so với người bình thường thì cũng được xếp vào loại cường tráng, thế nên vẫn có thể cùng làm cho Lan Hoa và Oanh Thúy được thỏa mãn.

Chỉ có một điều là mỗi khi làm xong thì hắn mệt tới mức không muốn làm gì, cứ một hồi lại treo biển ngừng chiến, nhưng khi đã dưỡng mệt xong thì hắn lại có thể tiếp tục chứng minh bản lĩnh của mình trên hai cơ thể nữ nhân, hắn gần như không thấy thỏa mãn khi chỉ có hai nữ nhân, còn có thể cười về thêm năm mười người nữa.

Thế nhưng từ trước tới nay, cái Lôi Long muốn chứng minh lại là sự thanh bạch, thế nên không tìm thêm người con gái khác, cũng không có cái ý nghĩ đó, tâm ý của hắn ta đều gửi vào một mình Bích Nhu, để nàng khỏi phải ăn dấm chua!

Cứ thế nửa tháng đã trôi qua.

Một ngày, Trường Xuân Đường xuất hiện một đám khách không mời mà tới.

Hy Bình cùng mọi người ra xem, lại chính là mẹ con Đỗ Tư Tư cùng với Độc Cô Minh cùng với một người thanh niên tướng mạo giống với cha y và một nữ nhân trông giống mẹ y nhưng xinh đẹp hơn nhiều , và...

Minh Minh?! Không phải là cô ta dẫn tới sư muội xấu xí đến tìm ta đây chứ! Thảm rồi! Thảm rồi!

“ Phụ thân “ Tuyết nhi vừa nhìn thấy Hy Bình liền vùng ra khỏi lòng của Đỗ Tư Tư, chạy lại phía hắn.

Hy Bình ôm nó trong lòng một lúc, nói: “Tuyết Nhi có nhớ phụ thân không?”

Tuyết Nhi đáp: “Nhớ”

Lúc này hai người đàn ông đàn bà kia tiến lại trước mặt Hy Bình, nước mắt lưng tròng nhìn hần.

Người thiếu nữ nói: “Đại ca, có đúng là huynh đây không?”

Hy Bình ngậy người ra, trong lòng vừa kinh động vừa vui, đáp: “Muội là Tiểu Nguyệt, đệ là Đại Hải?” Hèn chi hần thấy quen mắt vậy!

Tiểu Nguyệt xà vào lòng hần vừa khóc vừa nói: “Đại ca, thì ra chính là huynh! Huynh làm thế nào mà trở nên to lớn đẹp trai thế này? Tiểu Nguyệt không nhận ra huynh nữa rồi. Muội về nhà, phụ mẫu nói huynh đến Viễn Dương Tiêu Cục, vậy mà khi đến đó bọn họ bảo huynh đã đi rồi. Thật không ngờ lại gặp được huynh nơi này, đại ca!”

Hai huynh muội họ kẹp lấy Tuyết Nhi ở giữa, Tuyết Nhi nhìn thấy Tiểu Nguyệt khóc cũng rơi lệ theo.

Hy Bình nói: “Nguyệt Nhi ngốc, không được khóc! Đại ca trở thành đẹp trai thế này, muội không vui sao? Muội xem, muội và Đại Hải cũng đã thay đổi rồi đó sao? Nếu như hai người không nhận ra ta, ta cũng không thể nào nhận ra hai người, ha ha!”

Đại Hải hỏi: “Đại ca, huynh sao lại ở Trường Xuân Đường này?”

Hy Bình liếc nhìn Hoa Tiểu Mạn một cái, đắc ý đáp lại: “Ta chính là rể quý của Trường Xuân Đường, nói như vậy, đệ cũng hiểu chứ?”

Đại Hải nói: “Dạ hiểu”

Tiểu Nguyệt hưng phấn nói: “Đại ca, huynh là con rể của Trường Xuân Đường?”

Hy Bình nói: “Muội không tin ư?”

Tiểu Nguyệt nói: “Không, Nguyệt nhi vui lắm! Đại ca, mau giới thiệu đại tẩu cho muội biết nào!”

Hy Bình liền lần lượt giới thiệu bọn Lôi Phụng ngũ nữ cho họ, lúc giới thiệu đến Lãnh Như Băng, Tiểu Nguyệt mặt biến sắc, giắt giọng hỏi: “Đại ca, huynh không cần cô ấy!”

Hy Bình xoa chán đáp: “Làm sao vậy Nguyệt Nhi?”

Sắc mặt Nguyệt Nhi chuyển sang màu đỏ, nói: “Nguyệt Nhi nhìn thấy nàng ta thường đi cùng một người đàn ông vừa già vừa xấu, lại hay ôm ôm ấp ấp, còn tên kia còn...còn lừa Nguyệt Nhi! Hu hu!”

“Cái gì?!” Câu nói của Tiểu Nguyệt đối với Hy Bình mà nói chẳng khác gì sấm đánh ngang tai, thân hình to lớn của hần gần như không còn đứng vững nổi, mắt mở to nhìn Tiểu Nguyệt đờng đờng.

Nhìn đôi mắt đầm lệ vừa thân thuộc vừa xa lạ lại giống như một cơn ác mộng, bỗng chốc hần hiểu ra tại sao Tiểu Nguyệt lại đi cùng Minh Minh, lại càng rõ hơn Tiểu Nguyệt chính là nữ nhân xấu xí Hiểu Hiểu!

Hần không ngờ... hần không ngờ lại từng làm qua chuyện loạn luân với chính muội muội mình?

Lão thiên gia a! Người đối với Hoàng Hy Bình ta thật quá tàn nhẫn, người muốn trừng phạt ta theo lối thâm côn, cũng không nên dùng cái cách khắc nghiệt thế này được!!!

“Đại ca, đại ca, huynh làm sao vậy, huynh giận muội đó ư?” Tiểu Nguyệt lay lay Hy Bình đang ôm lấy hai cánh tay của Tuyết Nhi.

Hy Bình đến lúc này mới như vừa mới mơ ngủ dậy, lấy hết sức nén chặt cảm xúc, làm ra vẻ như không có chuyện gì đáp: “Làm sao thể được, huynh lẽ nào lại giận Nguyệt Nhi được, cả đời này cũng không bao giờ. A! Ta có chút việc phải đi một chút, muội ở đây nói chuyện cùng các vị đại tẩu một lát, ta sẽ quay lại ngay.”

Hần giao Tuyết Nhi lại cho Tiểu Nguyệt bế, quay đầu bước đi lảo đảo rời khỏi đại sảnh.

Hy Bình hồn phiêu phách lạc về đến phòng, nhào người ra giường khóc lóc thảm thiết, nắm chặt quyền đầm liên tiếp lên bản giường, một hồi lâu sau đó dần dần tỉnh tâm lại, đứng dậy khỏi giường, quay người định quay trở lại đại sảnh thì nhìn thấy một khuôn mặt cũng đang ướt đầm lệ của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng mặc kệ cho nước mắt chảy trên mặt cũng không cần lấy tay lau đi, chỉ nói: “Thiếp sợ rằng chàng xảy ra chuyện, mọi chuyện của chàng thiếp đều biết rõ, thiếp biết Tiểu Nguyệt chính là Hiểu Hiểu,

thiếp biết trong lòng chàng buồn thế nào. Nhưng, chàng thử nghĩ xem, nếu như lúc đó chàng không làm như vậy, Tiểu Nguyệt sẽ không còn đường sống.!”

Hy Bình bỗng nhiên đưa hai tay lên ôm đầu, đau khổ đáp: “Đừng nói nữa, xin nàng đừng nói nữa! Tại sao lại ra nông nổi này chứ? Tại sao lại là Tiểu Nguyệt cơ chứ? Tại sao? Tại sao?”

Lãnh Như Băng lại phía hắn, ôm chặt lấy cái thân hình đang run lên cầm cập kia, nói: “Hy Bình, đừng đừng nghĩ ngợi nhiều nữa! Thiếp biết chàng rất đau khổ, nhưng xin chàng đừng tự trách mình như vậy, người đáng trách chính là Thi Trúc Sinh! Chàng cứ thế này, thiếp nhìn thấy mà lòng quặn đau.”

Hy Bình hét lớn: “Thi Trúc Sinh”

Vậy mà ngay sau đó hắn lại ý thức được chính hắn mới là người gây ra tội ác này, tuy rằng Thi Trúc Sinh là người hối thúc hắn giao hợp với Tiểu Nguyệt, tội không thể thứ, nhưng đối với chính bản thân cũng không phải là không thể tha thứ sao?

Lòng hắn càng lúc càng thêm đau đớn, hắn không thể nào tha thứ mình cho việc đã cùng tiểu muội loạn luân! Tiểu muội hắn, nếu như không vì gặp chuyện này thì đã là một con người thuần khiết biết bao, rất mỹ lệ, rất khả ái! Nếu như cho nàng ấy biết người đàn ông vừa già vừa xấu mà đã cướp đi trinh tiết của mình lại chính là đại ca, nàng ấy liệu có còn mặt mũi nào để sống tiếp?

Không, hỡi ông trời, ông không thể để cho Tiểu Nguyệt chịu đựng sự đau khổ này! Không thể để Tiểu Nguyệt biết được chân tướng! Tuyệt đối không thể! Tất cả những đau khổ đó hãy để tên khốn nạn ta chịu đựng là đủ rồi! Hãy tha cho Tiểu Nguyệt...

Lãnh Như Băng thương xót vuốt ve khuôn mặt khô ngô nay đã biến dạng của Hy Bình: “Hy Bình, đừng nghĩ nhiều nữa, những chuyện đã xảy ra thì phải đối mặt, tạm thời cứ để nó như thế, đừng để bọn họ biết chuyện xảy ra giữa chàng và Tiểu Nguyệt, bọn họ đều yêu chàng, nếu như nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của chàng mà lại không biết nguyên nhân vì sao, bọn họ sẽ nghĩ gì? Chuyện này không thể để nhiều người biết, hãy lau sạch nước mắt, thiếp giúp chàng trang điểm lại, rồi hãy đi ra, nhìn tóc chàng rối bởi kia...”

Sảnh lớn của Trường Xuân Đường - Hoa Đà Sảnh, từ lúc Hy Bình rời khỏi trở nên náo nhiệt.

Tiểu Nguyệt hoan hỉ nói chuyện gia thường cùng năm sáu vị đại tẩu, nàng không ngờ rằng đại ca mình lại lợi hại đến thế, cố nhiên có thể cưới một lúc nhiều vợ xinh thế này, trong đó xinh đẹp nhất phải kể Lãnh Như Băng.

Nhưng vị đại tẩu này vừa mới gặp mặt đã vội vàng cùng với đại ca rời khỏi đại sảnh. Nàng quả thật không hiểu làm cách nào Lãnh Như Băng làm thế nào lại trở thành nữ nhân của đại ca? Thị chẳng phải là ở cùng với cái lão già xấu xí kia sao? Cái lão già đáng ghét đó đi đâu mất rồi?

Lôi Phụng Đăng Nữ cũng rất thích em gái xinh đẹp của Hy Bình, đúng là đại ca đẹp trai, muội muội cũng xinh gái. Sắc đẹp của Tiểu Nguyệt trong đám con gái không nghi ngờ gì nữa phải là số một số hai, trừ Lãnh Như Băng ra thì khó ai bì kịp!

Tứ Cửu sau khi ôm chầm lấy Đại Hải, không nói thêm câu nào, lao về phía Tiểu Nguyệt, ân cần hỏi: “Tiểu Nguyệt, nhớ ra ta không?”

Tiểu Nguyệt lăm bắm trong mồm cố ý đáp: “Không nhớ!”

Tứ Cửu đặt tay lên ngực, tự xưng: “Ta chính là Kim Thương Thủ Tứ Cửu”

Chúng nữ nhìn thấy bộ dạng dương dương tự đắc của hắn không khỏi tủm tỉm cười.

Tiểu Nguyệt giật mình nhận ra; “A, hóa ra chính là Tứ Cửu! Ta nhớ nhà người thả con bướm của ta bay mất, lại còn cùng với Đại Phong Hợp đánh nhị ca của ta!”

Tứ Cửu không ngờ rằng cả những chuyện ngày xưa cũ đó mà nàng cũng có thể nhớ một cách rõ ràng như vậy, bỗng chốc không biết làm thế nào, gãi gãi đầu xong cũng không biết để tay đi đâu cho tiện, mồm lí nhí: “Cái này, cái này...” cả một lúc lâu cũng không nói ra lời.

Bản lĩnh nhớ lâu thù dai của nữ nhân quả thật là thiên hạ đệ nhất.

Tiểu Nguyệt vừa giận vừa cười: “Thôi được rồi, ta tha lỗi cho người đó.”

Tứ Cửu vô cùng cảm kích, nịnh nọt: “Không nghĩ rằng nàng hồi nhỏ thường hay khóc nhè, lớn lên lại xinh đẹp đường này, xinh đẹp còn hơn cả hai người vợ của ta nhiều.”

Tiểu Nguyệt: “Tứ Cửu, người cũng có đến hai bà vợ? Đó là hai người nào?”

“À, chính là hai người đó!” Tứ Cửu tay chỉ Hoa Lan và Oanh Thuý, Tiểu Nguyệt liền tiến tới chào hỏi.

Cả đại sảnh không khí thật náo nhiệt, tất cả mọi người đều rất vui.

Đương nhiên, trong số những người ở đó có hai người tâm tình vô cùng không vui, đó chính là hai chị em nhà họ Đỗ.

Đỗ Tư Tư vì Hy Bình từ đầu tới cuối không nhìn nàng tới một lần mà cảm thấy vô cùng đau khổ.

Đỗ Mạnh Mạnh khi nhìn Hy Bình có một cảm giác rất quen thuộc, nhất là cái dáng nhìn từ đằng sau và đôi mắt rất giống với nam nhân tên Hoàng Ngưu kia. Mà tất cả biểu hiện của hắn lúc biết Tiểu Nguyệt chính là Hiếu Hiếu đều cho thấy đại ca của Tiểu Nguyệt chính là Hoàng Ngưu - Huynh muội hắn đã loạn luân!

Tiểu Nguyệt cũng cảm thấy từ Hy Bình một cảm giác hết sức quen thuộc, nhưng nàng chỉ cho rằng đó chỉ là cảm giác tình cảm đương nhiên - tiểu muội sao mà không cảm thấy ở đại ca mình một cảm giác quen thuộc chứ? Nàng không kịp tra cứu và từ đáy lòng cũng không muốn tìm hiểu?

Đỗ Mạnh Mạnh biết điều này thật là nghiệt ngã! Không muốn cho Tiểu Nguyệt biết chuyện này, điều này đối với Tiểu Nguyệt như một đòn đánh chí mạng! Nàng biết Tiểu Nguyệt mồm không nói ra, nhưng trong lòng thì không quên được tên Hoàng Ngưu kia - cũng chính là đại ca nàng Hoàng Hy Bình.

Sau chuyện đó, bọn họ về đến Bích Lục Kiếm Trang cũng không nói ra, vợ chồng Đỗ Thanh Phong tuy biết Tiểu Nguyệt sau khi trở về đã hoa tàn nhị héo, nhưng không muốn vạch trần, nên cũng chẳng hỏi han.

Đỗ Mạnh Mạnh cứ tưởng rằng chuyện này thì chỉ có nàng với Tiểu Nguyệt biết, nhưng cho đến nay...chuyện này càng thêm phức tạp, nàng nên làm thế nào đây?

Lúc Hy Bình và Lãnh Như Băng quay lại đại sảnh thì tất mọi người đã làm quen với nhau.

Tiểu Nguyệt đang cùng Ái Vũ Phong cười nói vui vẻ, Hy Bình có ý muốn tránh mặt Tiểu Nguyệt, bèn đi đến chỗ Đại Hải bắt chuyện, hai huynh đệ lâu năm không gặp mặt tự nhiên có bao điều để nói.

Hy Bình đối với người đứng bên cạnh Hoàng Đại Hải là Đỗ Mạnh Mạnh - cũng chính là Minh Minh cảm thấy không chút tự nhiên, nhưng cũng không thể không giờ mặt đón nhận cái ánh mắt dị thường từ nàng. Đại Hải cùng hắn kể lại những chuyện đã xảy ra từ khi li biệt.

Hóa ra cái đôi vợ chồng năm đó đã mang theo bọn họ chính là Đỗ Thanh Phong và Vương Ngọc Phân của Bích Lục Kiếm Trang, Đại Hải chính là đệ tử độc môn của Đỗ Thanh Phong, một trong võ lâm thất công tử.

Hy Bình cũng kể ra đại khái những chặng đường đã qua, rất nhiều sự tình đã giấu đi không nói, như những chuyện chim chuột nam nữ, chuyện cùng với Lãnh Như Băng và Trường Xuân Đường đều không nhắc tới.

Về cuối hắn ta nói: “Mẹ nói, đệ lớn lên nhất định sẽ rất có bản lĩnh, quả nhiên mẹ nói đúng, ôi, võ lâm thất công tử, xem ra thật là kỳ diệu.

Đại Hải đáp: “Đại ca, huynh đánh bại Lạc Hỏa mới thật là có bản lĩnh a!”

Hy Bình nghe thấy vậy, gần như đối với chuyện Tiểu Nguyệt cũng vút sang một bên: “Lạc Hỏa thì đã là cái gì, lão đây lúc đánh nhau thì nó vẫn đang mặc tã!”

Nói xong, nhìn thấy Đỗ Mạnh Mạnh trừng mắt lên nhìn hắn, hắn lập tức nghĩ tới Tiểu Nguyệt, lòng lại trùng xuống, đầu cúi xuống, chút đắc ý vừa có được Đại Hải gọi lên khi nói chuyện đã vô ụy mãnh đã biến mất theo cái ánh mắt hướng xuống đất.

Đại Hải cảm thấy đại ca này ngoài cái tướng mạo biến đổi ít nhiều, còn ngoài ra so với hồi bé thì chẳng khác gì, cười: “Đại ca, huynh thật chẳng khác tí nào.”

Tứ Cửu xen vào: “Không đúng, hấn cái gì cũng đã, trừ tính cách và lúc đánh nhau hay lừa gạt người khác là không có gì thay đổi thôi.” Hấn nhớ lại cái lần về Hoàn Sơn thôn bị Hy Bình quay cho như một con gà say, lại tức điên lên.

Tiểu Nguyệt lúc này cũng rời Phong Ái Vũ để đi lại chỗ bọn họ, nàng vừa lại gần đã xà vào lòng Hy Bình.

Hy Bình ôm nàng mà giống như đang ôm một con nhím đầy gai, toàn thân cảm thấy nhói đau, thế nhưng lại không nỡ đẩy nàng ra, gượng cười nói: “Nguyệt nhi, muội không tâm sự cùng với đại tẩu sao?”

Tuyệt Nguyệt trong lòng hấn nũng nịu: “Nguyệt nhi lâu lắm rồi chưa được gặp đại ca mà!”

Hy Bình giả vờ như vô tình, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, nói: “Nguyệt nhi đã lớn như vậy rồi, lại vẫn còn giống như một tiểu hài tử thích rúc trong lòng đại ca mà nũng nịu, người khác nhìn thấy sẽ chê cười Nguyệt nhi đó.”

“Thật sao?” Trên mặt Nguyệt nhi hiện ra chút thất vọng, nàng chỉ thích tựa vào bộ ngực vạm vỡ và ấm áp của đại ca mà nũng nịu thôi.

“Lão bà, ngày hôm nay thật là nhiệt náo!” Hoa Sơ Khai phụ phụ bước vào đại sảnh.

“Ồ, Sơ Khai, đôi nam nữ kia sao trông quen mắt thế nhỉ? À, nhớ ra rồi, sao mà giống thế!” Âu Dương Chân bước nhanh đến bên cạnh Đại Hải và Tiểu Nguyệt, mặt đầy vui mừng, nói: “Xin hỏi hai vị có phải họ Hoàng hay không?”

Tiểu Nguyệt ngạc nhiên nói: “Vâng, sao a di lại biết?”

Âu Dương Chân cười nói: “Phụ mẫu của các ngươi có phải là Hoàng Dương và Xuân Yến không?”

Tiểu Nguyệt vui mừng nói: “Đúng rồi a! Bà có quen biết phụ mẫu của chúng tôi ư?”

Hoa Sơ Khai cười ha hả: “Đâu chỉ quen biết? Hấn còn là sư đệ của lão phu ý chứ!”

Hy Bình hét lớn: “Nhạc phụ, phụ thân của con là sư đệ của người?”

Âu Dương Chân kinh ngạc nói: “Hy Bình, con cũng là nhi tử của Hoàng Sư đệ ư? Sao không sớm nói cho ta biết?”

Hy Bình nói: “Các người không hỏi, ta tất nhiên là không nói rồi.”

Tiểu Nguyệt cười nói: “A di, anh ấy là đại ca của con.”

Hoa Sơ Khai đột nhiên cười nói: “Không sai, không sai, hấn đúng là đại ca của các ngươi. Ai, một chữ nghìn vàng, không tưởng nổi là tự nhiên lại xuất hiện tên tiểu oa oa này...”

Hy Bình vội nói: “Nhạc phụ, người nói gì?”

Hoa Sơ Khai nói: “Không có gì, không có gì! Phụ mẫu của các ngươi có khỏe không?”

Tiểu Nguyệt nói: “Con ba tháng trước có về nhà một lần, phụ mẫu đều rất khỏe, nhưng không nói gì cả!”

Âu Dương Chân đưa tay vuốt tóc nàng nói: “Tên con là gì?”

“Hoàng Tiểu Nguyệt”

Âu Dương Chân nói: “Phụ mẫu các con khu mười tuổi thì rời xa chúng ta, từ đó bắt vô âm tín, chúng ta đều rất nhớ họ. Họ không nói với các con về chúng ta, tự nhiên là có lý do của mình.”

Đại Hải cũng đã từng thấy Sơ Khai phụ phụ.

Sau đó Hoa gia liền mở tiệc lớn để đón khách nhân tấy trần.

Trong bữa tiệc lại không hề nhìn thấy Hoa Lôi.

Hy Bình lại giống như lần trước tại Viễn Dương tiêu cục, uống đến bất tỉnh nhân sự, sau đó nằm gục trên bàn mà khóc lớn.

Chúng nhân tất cả đều cảm thấy kỳ quái, chỉ có Lãnh Như Băng và Đỗ Mạnh Mạnh là hiểu tại sao.

Lãnh Như Băng sợ hấn uống rượu say rồi lỡ miệng, vội vàng cùng Phong Ái Vũ đỡ hấn vào phòng. Phong Ái Vũ không dám uống rượu, nàng chỉ mong mau chóng rời khỏi bàn tiệc.

Tửu yến vẫn cứ thế tiếp tục.

Sau khi tửu yến kết thúc, Tứ Cửu bị Lan Hoa và Oanh Thúy kéo về phòng.

Lôi Long vẫn chưa say, vì suốt bữa tiệc Bích Nhu không ngừng đưa mắt cảnh cáo, làm hấn không dám uống nhiều.

Hoàng Đại Hải và Độc Cô Minh cũng đã được Hoa gia an bài cho gian phòng tốt.

Đỗ Mạnh Mạnh và Tiểu Nguyệt ngủ chung một phòng.

Hoa Tiểu Mạn ban đầu muốn bố trí cho mẹ con Đỗ Tư Tư một gian phòng riêng, nhưng thứ nhất là Tuyết nhi được muốn ở cùng với phụ thân của nó, thứ hai là Phong Ái Vũ và Độc Cô Kỳ chủ trương nhường mẹ con Đỗ Tư Tư đến ở trong Nhạc Hoa Viên, và lại Đỗ Tư Tư đối với sự sắp xếp này không hề có ý cự tuyệt. Thế nên hai mẹ con Đỗ Tư Tư đến ở tại đó.

Trong gian phòng của Đỗ Mạnh Mạnh và Tiểu Nguyệt

Đỗ Mạnh Mạnh vì không có tâm tình để uống rượu. cho nên trong tiệc rượu chỉ cụng ly lấy lệ chứ không uống nhiều.

Tiểu Nguyệt có phần ngà ngà say, hai má ửng hồng, nàng nằm trên giường lẩm nhẩm nói: “Sư tỷ, tỷ có thích đại ca của muội không? A! Muội biết tỷ còn thích cả nhị ca nữa. Đại ca lúc trước hơi gầy gò, nhưng hiện tại lại rất cường tráng rồi, Nguyệt nhi thấy đại ca như vậy vui mừng lắm. Sư tỷ, tên Hoàng Ngưu sao không thấy nhỉ? Hấn không cùng với Băng Băng tới Trường Xuân Đường ư? Hứ, nhất định là Băng Băng sau khi đến Trường Xuân Đường, nhìn trúng đại ca của muội liền quẳng cái tên Hoàng Ngưu vừa già vừa xấu đó sang một bên. Nguyệt Nhi cao hứng lắm, hấn không thể nào cùng Băng Băng ôm ấp được, hấn trước đây dám ức hiếp Nguyệt nhi, sau này nếu gặp hấn, muội sẽ gọi đại ca đánh hấn... tử ngưu, để xem người còn dám ức hiếp ta nữa không? ta không còn là con ghé con nĩa đâu...” Nàng hai mắt đã lơ mơ.

Đỗ Mạnh Mạnh nhìn túy thái kiêu mỹ của nàng, nghe những lời nói mơ màng trong cơn say ấy, trong lòng buồn bã: “Sư muội, quên tên Hoàng Ngưu đó đi! Chỉ có như thế, muội và đại ca của muội mới không phải sống trong thống khổ và day dứt. Hiện tại đại ca của muội thật sự đang rất hối hận, chỉ có tỷ và Băng Băng biết là hấn phải chịu đựng sự dày vò đó thôi, bon tỷ cũng cảm thấy như vậy, vì rằng tỷ.. chàng đã là đại ca của Đại Hải, thì cũng là đại ca của Đỗ Mạnh Mạnh. Sư muội, chỉ mong sau khi muội tỉnh lại có thể quên đi những việc trong quá khứ. Như vậy, có lẽ muội sẽ có thể sống tốt hơn. Những nỗi thống khổ sẽ không còn nữa!” Đỗ Mạnh Mạnh đang cầu nguyện kỳ tích sẽ xuất hiện, song kỳ tích luôn chỉ là sự ngẫu nhiên, nó hiếm khi xuất hiện. Nhưng tấm lòng lương thiện của nàng khiến người ta phải cảm động, có lẽ trời cao sẽ làm gì đó để đáp lại.

Tiểu Nguyệt đã ngủ, trong mộng dường như đang vừa yêu vừa hận một người, yêu và hận đan xen nhau trong giấc mơ, đồng thời cũng đan xen trong chính vận mệnh của nàng.

Hy Bình thật sự đã say.

Trong bữa tiệc, hấn chỉ muốn uống rượu, rồi cứ thế không ngừng uống một mình.

Hấn nghĩ rằng, say sẽ giúp hấn tạm thời quên đi tất cả.

Hấn đang nằm trên chiếc giường vô cùng thoải mái, miệng lẩm nhẩm gì đó không rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Lôi Phượng tam nữ sau khi quay lại, chứng kiến Hy Bình say ngất ngư như vậy, trong lòng hết sức thương cảm.

Lôi Phượng nói: “Hy Bình sao lại có thể say đến thế này chứ? Chàng hôm nay dường như có tâm sự gì đó, khuôn mặt trước đây luôn vui tươi sao giờ lại hiện ra vẻ thống khổ như vậy, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì cơ chứ?”

Chúng nữ nhân thấy Lôi Phượng nói quả thật có lý, họ cũng cảm thấy có gì đấy bất thường, thế nhưng lại không nhìn ra bất thường ở chỗ nào. Thế nên không thể trả lời được câu hỏi của Lôi Phượng, và Lãnh Như Băng cũng không định nói cho họ biết chân tướng sự việc.

Loại chuyện như thế này, càng ít người biết thì càng tốt.

Lãnh Như Băng nói: “Không có gì đâu, chàng chỉ uống hơi nhiều một chút thôi mà, sáng mai tỉnh rượu là bình thường lại thôi.”

Chúng nữ nhân đều cảm thấy câu giải thích của nàng có gì đấy gượng ép, thế nhưng cũng chẳng tìm đâu ra câu trả lời nào khác, nên cũng chẳng muốn hỏi thêm chi nữa, vả lại chính họ cũng có uống chút rượu nên giờ hơi say chỉ muốn nằm xuống giường ngủ một giấc.

Lãnh Như Băng lại không hề thấy buồn ngủ.

Nàng nghĩ, nếu Hy Bình không xóa bỏ được gánh nặng trong tim, sớm muộn gì chàng cũng sẽ gục ngã. Nàng thật lòng hi vọng Hy Bình hồi phục lại dáng vẻ vô lại trước kia hoặc có thể giống như một hải tử lâu tri. Đột nhiên nàng cảm thấy rằng cứ với bộ dạng thế này, chàng thật khiến cho người ta phải lo lắng.

Đại Hải và Độc Cô Minh vài ngày sau thì đến chỗ bọn Hy Bình mấy người để từ biệt.

Đại Hải nói hắn muốn trở về tu luyện “Trường Sanh kiếm” gì đó của hắn, để tháng sau tại cuộc tỷ võ giữa tứ đại thế gia có thể trở thành người chiến thắng. Đỗ Manh manh cũng muốn cùng Đại Hải quay lại Lục Kiếm trang, Tiểu Nguyệt thì kiên quyết ở lại. Tâm tình của Hy Bình vẫn cực xấu, hắn cũng buồn giữ họ lại, nói rằng sẽ gặp lại nhau ở cuộc tỷ võ.

Còn Độc Cô Minh tuy không nói ra lý do, thế nhưng người tinh mắt chỉ cần nhìn thần tình của hắn cũng biết hắn muốn đi trích nguyệt châu hương (cư gái?). Hai mẹ con Đỗ Tư Tư đi theo không tiện, thế nên đành ở lại.

Sau khi từ biệt bọn Đại Hải, Hy Bình một mình thần thờ thả bộ quanh Trường Xuân Đường, và có một người cứ lặng lẽ theo hắn.

Người đó chính là Đỗ Tư Tư.

Đỗ Tư Tư rảo bước đi đến trước mặt Hy Bình, hắn giả bộ như không thấy, cứ thế vượt qua nàng tiếp tục tiến về phía trước. Đỗ Tư Tư trong lòng cảm thấy rất đau khổ, tủi thân. Hắn sao lại có thể làm ra vẻ như không thấy nàng cơ chứ?

Nàng lại một lần nữa bước lên trước mặt Hy Bình, không nói năng gì, cứ thế nhào vào lòng hắn, khóc: “Chàng thật sự không cần Đỗ Tư Tư sao?”

Hy Bình hai mắt vô thần nhìn Đỗ Tư Tư, nàng so với trước đây đã gầy đi nhiều, sắc mặt tiêu tụy, lại thêm đôi mắt u oán chứa đầy đau thương.

Trong lòng hắn sẵn đã ngập tràn sầu khổ, chậm rãi nói: “Tư Tư, ta đang có chút phiền muộn, nàng hãy để ta yên tĩnh một mình, được không?”

“Không, Chàng đừng đuổi Tư Tư, nếu như chàng cũng không cần Tư Tư thì không còn ai cần Tư Tư nữa!” Nàng ôm chặt lấy Hy Bình, như sợ hắn sẽ đi mất.

Hy Bình nói: “Tư Tư, nàng nghe lời đi, nếu không ta sẽ giận đấy!”

“Tư Tư, nghe lời Hy Bình đi, hãy để chàng cho chàng yên tĩnh một mình.” Giọng nói của Lãnh Như Băng phát ra từ đằng sau Hy Bình.

Hy Bình nói: “Nàng cũng đi đi.”

Lãnh Như Băng không trực tiếp trả lời Hy Bình, nàng nói với Đỗ Tư Tư: “Tư Tư, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, Hy Bình sao có thể không cần muội nữa chứ? Muội cứ đi trước, được không? Tỷ nói vài lời với Hy Bình, rồi sẽ bảo chàng đi tìm muội.”

Đỗ Tư Tư quyến luyến rời khỏi lòng Hy Bình, nàng ngược mắt lên nhìn họ rồi ngoan ngoan bước đi.

Hy Bình nói: “Cám ơn!”

Lãnh Như Băng khẽ nói: “Ta biết chàng đang rất đau khổ, thế nhưng mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, chàng có tự dằn vò bản thân đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được gì. Chàng không nghĩ đến bản thân mình, thì cũng phải nghĩ đến bọn thiếp. Bọn họ hiện tại vẫn chưa biết chàng có chuyện gì, nhưng chàng cứ lãnh đạm với họ như vậy trước sau gì họ cũng nhìn ra. Chàng đã không còn là Hoàng Hy Bình của trước kia nữa rồi, chàng hiện tại là nam nhân của sáu nữ nhân, họ cũng như thiếp đều rất yêu chàng, cần đến chàng. Chàng nếu không sống vui vẻ, họ cũng sẽ như chàng mà sống trong đau khổ. Thiếp không dám mong chàng có thể vứt bỏ ngay tất cả, thiếp chỉ mong chàng hãy chôn chặt chuyện xảy ra giữa chàng và Tiểu Nguyệt ở trong lòng. Thiếp biết rằng chuyện đó rất khó, nhưng thiếp tin chàng sẽ làm được, chàng không phải là hạng người ủy mị, chàng rất kiên cường! Nếu chàng cứ tiếp tục như vậy, người phải đau khổ không chỉ có chàng, còn có thiếp, Phượng tỷ, Tiểu Mạn, Ái Vũ, Kỳ Kỳ và Tư Tư, thậm chí còn nhiều người khác nữa.” Nói xong, nàng u sầu nhìn hắn, quay người bước đi.

Hy Bình ở lại phía sau, trong đầu ngổn ngang trăm ngàn ý nghĩ.

Đúng vậy, chuyện này dù sao cũng xảy ra rồi, giờ không có cách chi cứu vãn, hắn đã có lỗi với Tiểu Nguyệt, chẳng lẽ còn muốn có lỗi với những nữ nhân khác của hắn nữa sao?

Băng Băng nói đúng, không thể để cho người khác phải đau khổ nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, họ trước sau gì cũng phát giác ra sự việc, ta sẽ phải trả lời với họ thế nào? Chẳng lẽ lại nói rằng, ta vì chiếm đoạt trình tiết của muội muội mình mà trong lòng day dứt đau khổ hay sao?

Bất luận thế nào cũng không thể để họ biết chuyện giữa ta và Tiểu Nguyệt.

Trước mặt họ, ta phải giống như trước kia, là một kẻ vô lại, vô sỉ, hoang dâm vô độ...

33. Chương 32: Dĩ Lang Cộng Vũ

Tại Nhạc Hoa viên, ngoại trừ gian phòng lớn nhất ra còn có cả bảy sáu gian phòng nhỏ, trước đây thì mỗi người ở một phòng.

Lãnh Như Băng và Lôi Phượng cùng ở chung một phòng, vì Lãnh Như Băng có thói quen phải có người ôm mới ngủ được, nên những lúc không có Hy Bình, Lôi Phượng phải thế chỗ hắn để Lãnh Như Băng ôm ấp, sở mớ trong lúc say ngủ, cho đến khi thật sự không thể cố nén nhịn được nữa, họ lại gọi Hy Bình qua bày cuộc ái ân.

Từ lúc bố trí sắp đặt được chiếc giường lớn tại đại gian, năm nữ nhân không cần phải quay lại khuê phòng của mình nữa, cứ chiều chiều lại cùng với Hy Bình hăng say quần thảo phượng loan.

Nhưng chiều nay thì lại đặc biệt khác, họ lại phải trở lại gian phòng của mình vì Hy Bình nói hắn muốn cùng Đỗ Tư Tư khiêu vũ giữa màn đêm linh lung, trong ánh đèn mờ ảo.

Chúng nữ nhân trước nay vốn luôn cảm thấy bất bình thay cho Đỗ Tư Tư, vì thế nên đương nhiên nguyện ý nhường hắn cho nàng độc chiếm, chỉ mong nàng sẽ sớm trở thành nữ nhân của hắn như bọn họ.

Tiểu Nguyệt vì Đỗ Manh Manh đã không còn ở lại Trường Xuân Đường nên cũng muốn tới ở trong Nhạc Hoa viên, Hoa Tiểu Mạn liền sai người hầu dọn dẹp sạch sẽ một gian phòng dành riêng cho nàng, song Tiểu Nguyệt nói rằng nàng không quen ngủ một mình, vì thế nhất quyết kéo Lãnh Như Băng đến ở chung.

Buổi tối lúc đi ngủ, Tiểu Nguyệt ngáp ngừng lên tiếng: “Lãnh tỷ tỷ, muội muốn ... muội muốn”

Lãnh Như Băng thấy biểu tình của nàng như thế liền hỏi: “Tiểu Nguyệt, muội muốn nói gì mà lại cứ ấp a ấp úng như vậy?”

Tiểu Nguyệt cố lấy hết dũng khí nói: “Muội muốn hỏi, cái lão sắc ma tên gọi là Hoàng Ngưu đó hiện tại đã đi đâu rồi?”

Lãnh Như Băng tâm thần đại chấn, như có tiếng sét rạch ngang giữa nền trời, song nàng vẫn giữ ngữ điệu hết sức tự nhiên trả lời: “Sau khi chúng ta và bọn muội chia tay thì bị Địa Ngục môn tập kích, hắn vì bảo

hộ cho tử mà bị lũ người ấy sát hại, chính đại ca của muội đã kịp thời xuất hiện cứu tử rồi đưa đến Trường Xuân đường.”

Lúc này, Lãnh Như Băng đành phải nói dối Tiểu Nguyệt, mặc cho Tiểu Nguyệt dù có yêu hay hận Hoàng Ngưu đi chăng nữa, nàng cũng không thể coi Hoàng Ngưu là tình lang hay kẻ thù, bởi Hoàng Ngưu chính là Hoàng Hy Bình, đại ca của nàng, sự thật ấy quả thực quá ư tàn khốc.

Tiểu Nguyệt đột nhiên si ngốc lắm bầm nói một mình: “Thật sao? Hắn vậy là đã chết rồi ư? Ta còn muốn gọi đại ca đến đập cho hắn một trận để trút hận cho Nguyệt nhi... vì sao lại chết? Ta hận người, hận chết người! Người chết đi thì càng tốt.... ai bảo người không cần ta... không đếm xỉa gì đến ta..... ta mãi mãi sẽ không tha thứ cho người đâu... hu hu!”

Tiểu Nguyệt gục trên người Lãnh Như Băng mà khóc, nước mắt rơi như mưa không ngừng lăn trên ngực áo Lãnh Như Băng. khiến gò ngực săn chắc của nàng trở nên trơn bóng.

Lãnh Như Băng cũng không biết phải làm sao để an ủi Tiểu Nguyệt, nàng nghe Tiểu Nguyệt than khóc, thì chợt hiểu ra rằng nàng đối với kẻ đã cướp đoạt trinh tiết của mình là Hoàng Ngưu thì vừa yêu lại vừa hận, thế nhưng nàng làm sao có thể nói cho Tiểu Nguyệt biết rằng Hoàng Ngưu kia chính là Hy Bình, đại ca của nàng? Không, tuyệt đối không thể!

Tiểu Nguyệt cứ thế khóc, nước mắt cứ tuôn mãi không thôi....đột nhiên, nàng bỗng nghe thấy những tiếng kêu rên rỉ như muốn trêu người càng lúc lại càng lớn, càng lúc lại càng rõ ràng hơn.

Nàng ngẩng đầu lên chăm chú nghe ngóng một hồi, rồi nói: “Ây, âm thanh đó là...”

Phong Ái Vũ sớm đã bế Tuyết Nhi qua ngủ phòng mình.

Đỗ Tư Tư nghe Phong Ái Vũ nói rằng chiều nay Hy Bình muốn ở chung với nàng nên vừa hết sức kinh ngạc lại pha lẫn nét vui mừng. Đã hai ngày nay, Hy Bình luôn tỏ ra hồ hững với nàng, sao bỗng dưng chiều nay đột nhiên lại muốn nàng đến bồi tiếp hắn?

Đỗ Tư Tư rụt rè bước đến gõ cửa gian phòng lớn, Hy Bình ra mở cửa, trông thấy nàng thì chỉ khe khẽ cất tiếng: “Vào đi!”

Hỏa nhiệt trong tim Đỗ Tư Tư bỗng như vụt tắt theo câu nói lạnh lùng đó, Hy Bình chàng có sao lại lãnh đạm với mình như thế?

Nàng buồn rầu khóa trái cửa lại, quay đầu lại thì thấy Hy Bình đã nằm trên giường từ lúc nào, đôi mắt rực lên ngọn lửa si mê ngấm nhìn như muốn đốt cháy nàng. Đỗ Tư Tư cảm thấy có chút không tự nhiên, cái nhìn đó khiến nàng vừa xấu hổ lại vừa vui mừng, lồng ngực phập phồng háo hức.

Nàng từng bước từng bước tiến tới trước chiếc giường, trong tim đang chờ mong Hy Bình sẽ giống như trước đây, bật ra khỏi giường lao tới cuồng nhiệt ôm hôn. Thế nhưng, nàng đã phải thất vọng, Hy Bình tuy thấy nàng đang bước tới nhưng vẫn tỏ rõ thái độ hồ hững, chẳng hề có lấy một cử động nào.

Trong lòng Tư Tư bỗng dậy lên một nỗi bi thương. Rốt cuộc là thế nào đây? Chẳng lẽ nàng lại đi cầu xin một nam nhân hãy xâm chiếm mình hay sao? Vì sao tự mình lại phải biến thành một kẻ dâm tiện như thế? Huống hồ nam nhân này căn bản không hề cần đến nàng, vậy sao nàng phải mặt dày mà dầy mà đến với hắn cơ chứ?

Nàng cảm thấy điều này thực chẳng khác gì một sự sỉ nhục, lẳng lặng quay đầu bước ra, bước chưa quá ba bước thì nghe thấy tiếng Hy Bình vang lên sau lưng: “Nếu như không có ta, nàng có lẽ sẽ vui vẻ hạnh phúc hơn, ta không muốn miễn cưỡng giữ nàng phải ở lại.”

Đỗ Tư Tư trong lòng chấn động, đứng lặng yên tại chỗ.

Hy Bình tiếp tục nói: “Ta biết trong lòng nàng đã có một nam nhân khác, nếu hắn có thể đem lại hạnh phúc cho nàng, ta mong nàng đừng chọn ta, bên cạnh ta đã có quá nhiều nữ nhân, ta không cách nào tiếp nhận quá nhiều món nợ ân tình như vậy, ta chỉ muốn được bình yên, ngoài ra cái gì ta cũng không cần, không muốn...” Thanh âm hắn khẽ run lên.

Đỗ Tư Tư quay đầu nhìn Hy Bình, khuôn mặt chán nản kia dưới ánh đèn leo lét bỗng hiện lên nét gì đó khiến người ta phải thương tâm mà nàng trước đây chưa từng một lần nhìn thấy.

Nàng không kìm nén nổi bản thân mình nữa, nhào vào lòng Hy Bình, khóc lớn: “Thiếp không bằng lòng chàng đuổi thiếp đi, trong tim thiếp không hề có nam nhân nào khác, chỉ có mình chàng mà thôi!”

Hy Bình ôm lấy tấm thân kiều diễm của nàng, đưa tay lau đi những giọt nước mắt, an ủi: “Đừng khóc nữa, ta tin nàng mà.”

“Không! Chàng không tin thiếp, chàng nói dối, chàng và hắn đều giống như nhau, đều là những nam nhân phụ tình!” Đỗ Tư Tư ai oán trách móc.

Hy Bình thật sự không biết nói gì nữa. Thừa nhận rằng mình đang dối nàng, thì nàng càng khóc dữ hơn; nếu như nói rằng không hề dối nàng, nàng sẽ lại bảo hắn là kẻ nói dối. Ai, nữ nhân!

Đỗ Tư Tư tựa trên ngực Hy Bình khóc lóc một hồi lâu, mãi sau mới nín, “Chàng trước đây không chịu nghe thiếp nói ra bí mật của mình, hiện tại chàng có muốn nghe hay không?”

“Nếu như nàng muốn nói...” Hy Bình nhẹ nhàng hôn lên hàng mi ướt đầm lệ hoa của nàng, xem như là thay cho câu trả lời.

Cái hôn nhẹ nhàng ấy khiến Đỗ Tư Tư lòng hoa nở rộ, đôi nhãn tình u oán trách móc nhìn Hy Bình, môi khẽ nở nụ cười ngọt ngào, sau đó hồi tưởng lại: “Khi thiếp vừa tròn hai mươi tuổi, vì gia thế hiển hách cùng tạo nghệ kiếm pháp của bản thân, trên giang hồ sớm đã nổi danh với biệt hiệu “Bích Ngọc Tiên Nữ”, tất nhiên được nhiều võ lâm thanh niên theo đuổi, nhưng thiếp vốn luôn đòi hỏi cao, thế nên mãi vẫn chưa thấy ai vừa mắt, cho đến khi gặp được hắn.”

Cuộc đời thật lắm điều bất ngờ, thiếp gặp hắn và chàng đều cùng trong một tình huống. Lúc đó thiếp bị Tam Kiệt đánh bại, khi bọn chúng đang chuẩn bị vũ nhục thiếp thì hắn xuất hiện. Là thiếu nữ lắm mộng mơ hỏi sao thiếp không động tâm cho được cơ chứ? Thiếp trước đây đối với những thanh niên đang theo đuổi mình chẳng hề có lấy một chút động tình, chỉ vì mãi chưa gặp được ai đủ tầm khiến thiếp phải động lòng. Hắn đương nhiên là không giống những nam nhân khác, bởi hắn không những là một người rất tuấn tú và phong lưu, lại còn giúp thiếp giữ được sự thanh bạch, thiếp chỉ trong thời gian ngắn đã vô tình đem lòng yêu hắn.

Sau ba ngày quen nhau, hắn đòi cùng thiếp hoan hảo, thiếp không ngờ lúc đó đến một ý niệm cự tuyệt cũng không có. Có điều hết sức kỳ quái, trước lúc làm chuyện đó, hắn đưa cho thiếp uống một viên dược hoàn, nói rằng đó là trụ nhan chi bảo tổ truyền nhà hắn, thiếp chẳng hề hoài nghi liền uống ngay. Thế nhưng sau khi thiếp và hắn làm xong chuyện đó, hắn đột nhiên nổi trận lôi đình, bảo rằng thiếp không nên yêu hắn, mắng thiếp là đồ ti tiện, hại hắn phải chịu tổn thất trọng đại, thiếp lúc đó vừa tức giận vừa hổ thẹn, thực vô cùng oan ức.

Sau đó thiếp biết rằng, nguyên lai viên dược hoàn mà hắn đưa cho thiếp được gọi là “Địa Tạng Hoàn”, vốn là thứ thuốc giúp hắn tu luyện một loại võ công, vì lúc đó thiếp đã động chân tình với hắn, mà nhiệt tình đang bốc cháy lại tương khắc đối với âm hàn căn tính của dược hoàn, vì vậy tác dụng của dược hoàn chỉ phát huy được một nửa, khiến hắn không thể luyện thành thần công, còn thiếp thì võ công thất tán hoàn toàn. Sau việc này, hắn đã không còn cách nào quay đầu lại.

Thiếp những năm đầu còn mong chờ hắn quay lại tìm thiếp, nhưng bảy năm trôi qua, vẫn không hề thấy bóng dáng hắn. Sau này, thiếp mới biết rằng tất cả chuyện đó đều do bàn tay hắn sắp đặt, việc cứu thoát thiếp bất quá chỉ là một màn kịch được chúng cùng nhau phô diễn, là hắn muốn lợi dụng thân thể của thiếp để tu luyện võ công, thực ra thì hắn không hề yêu thiếp...” Nói đến đây, nàng ngừng lại ngược nhìn Hy Bình, dưới ánh đèn, đôi mắt nàng long lanh như hai giọt sương lúc bình minh.

Hy Bình nhẹ nhàng nói: “Nếu điều đó khiến nàng đau khổ, nàng không cần phải nói nữa, ta không quan tâm nàng đã từng chung đụng với ai, chỉ cần nàng hiện tại nguyện ý phó thác thân mình cho ta, ta sẽ yêu thương nàng suốt đời.”

Đỗ Tư Tư tựa vào ngực Hy Bình, tiếp tục kể: “Sau khi trở về nhà, bụng thiếp cứ to dần, không có cách nào che giấu. Phụ thân chất vấn thiếp, thiếp chỉ khóc chứ không nói, thế nên người rất cuộc cũng không

hỏi ra được chuyện gì đã xảy ra. Rồi cứ thế, thiếp sinh Tuyết nhi, từ đó rất ít khi đi ra ngoài. Trong hai ba năm, thiếp cùng Tuyết Nhi mỗi năm đều đến Võ Đẩu môn để chúc thọ. Không ngờ trong một lần lại tình cờ gặp Địa Kiệt và Thiên Kiệt, chúng nói dối với thiếp rằng hần rất thương nhớ thiếp và muốn được gặp Tuyết nhi, bảo thiếp đến gặp hần. Thiếp vốn vẫn hận hần, tình cảm đối với hần sớm cũng đã nguội lạnh, thế nhưng trong tâm vẫn luôn mong muốn có được một chỗ dựa, huống chi hần còn là phụ thân của con gái thiếp, nếu như có thể, ... Thiếp tin tưởng, liền giao Tuyết nhi cho chúng, nào ngờ khi bế được Tuyết nhi rồi thì bọn chúng liền trở mặt, nói rằng thực ra hần chỉ cần Tuyết nhi, còn thiếp thì để mặc cho nhị Kiệt tùy tiện xử lý. Sau đó chúng dùng Tuyết nhi để uy hiếp thiếp phải thoát ỷ, đang chuẩn bị.... hu hu!”

Hy Bình an ủi: “Đừng khóc, Tư Tư đừng khóc nữa, Thi Trúc Sinh là loại người không đáng để nàng phải khóc!”

Đỗ Tư Tư ngạc nhiên hỏi: “Sao chàng biết hần là Thi Trúc Sinh?”

Hy Bình phần hận: “Mẹ nó, chỉ có hần mới làm ra những chuyện như thế! Băng Băng cũng uống phải cái “Địa Tàng Hoàn” gì đấy của hần, tình huống mà nàng và Băng Băng gặp phải không khác nhau bao nhiêu. Vả lại Tam Kiệt là thủ hạ của Thi Trúc Sinh, nên ta sớm đã đoán ra người mà nàng đang nói đến chính là hần, chỉ là ta không muốn ngắt lời nàng, thế nên không nói ra. Nếu sau này để lão tử bắt gặp, ta nhất quyết sẽ đập bẹp cái “thằng tiểu tử” của hần.

Đỗ Tư Tư kinh ngạc nói: “Băng Băng cũng bị hần...”

Hy Bình biết nàng đang định nói gì, liền cười xoa: “Đừng lo, hàn độc của Băng Băng đã được ta giải trừ rồi, nàng ấy trước khi đến với ta vẫn còn là băng thanh ngọc khiết.”

Đỗ Tư Tư ai oán: “Bọn họ ai ai cũng đều là băng thanh ngọc khiết, chỉ có thiếp là hoa tàn liễu rũ, có phải chàng vốn ghét bỏ thiếp lắm phải không?”

Hy Bình vội đáp: “Sao có thể như vậy được?”

Đỗ Tư Tư giận dữ nói: “Chàng vì sao chẳng thêm ngó ngang gì đến người ta, như vậy chẳng phải là lãnh đạm với thiếp sao?”

Trong mắt Hy Bình thoáng lộ nét cười, hỏi: “Ta có như vậy à?”

Đỗ Tư Tư đâm dầm vào ngực hần, nói: “Chàng còn dám nói là không có sao? Chàng đã làm tan nát trái tim của người ta, giờ lại dám nói là không có, chàng đúng là tên tiểu vô lại mà!”

Hy Bình hôn lên môi nàng, trả lời: “Nàng lần trước chẳng nói rằng trong tim đã có một nam nhân khác, không muốn cùng ta ân ái hay sao? Ta sợ nàng lại giống như lần đó, nhằm lúc lửa tình của ta đang rực cháy thì dội vào một gáo nước lạnh. Nàng nếu chưa xác định rõ con tim mình thuộc về ai, thì chiều nay ta sẽ không giữ nàng ở lại. Ta không muốn thấy nàng sau này phải hối hận, nàng khiến ta nhìn mà phải đem lòng thương tiếc, nàng đích thực là một nữ nhân như vậy sao Tư Tư?”

Đỗ Tư Tư trừng mắt nhìn hần đầy thâm tình, sau đó nhéo hần một cái thật đau.

Hy Bình thét lên oai oái: “Sao nàng lại dùng chiêu này?”

Đỗ Tư Tư nói: “Ai bảo chàng không tin tưởng Tư Tư? Lần trước thiếp nói như vậy, cũng là vì muốn tốt cho chàng, thiếp cho rằng trong tim mình vẫn còn hình bóng hần, cũng bởi vì hần là phụ thân của Tuyết nhi, lại là nam nhân đầu tiên của người ta, thiếp sợ khi cùng chàng hoan hảo sẽ lại nghĩ tới hần, cho nên lần đó mới cự tuyệt chàng!”

“Đối với chuyện này nàng không cần phải lo lắng, khi hoan hảo cùng ta, nàng tuyệt đối sẽ không còn tâm trí nào để tư tưởng đến nam nhân khác đâu....ôi chào!”

Đỗ Tư Tư lại nhéo hần thêm một cái, u oán nhìn hần, nói: “Chàng không thể để cho người ta nói hết đã hay sao?”

Hy Bình vội vàng: “Nàng nói đi, nàng nói đi!”

Đỗ Tư Tư liền nói: “Thiếp thật sự đã từng yêu hần, nhưng đó là chuyện của nhiều năm trước. Từ lúc biết được tất cả những trò lừa đảo của hần, biết hần không hề yêu thương thiếp, thiếp đã hoàn toàn thất vọng

về hân. Sở dĩ chiều hôm đó thiếp không muốn để chàng “yêu” thiếp, vì thiếp biết chàng ngay cả một chút thông cảm với người ta cũng không có, lại còn nhẫn tâm bỏ rơi thiếp, thiếp chỉ muốn cho bản thân thêm chút thời gian để có thể hoàn toàn quên đi hân, để rồi toàn tâm toàn ý đối tốt với chàng, chàng đã không cần người ta thì thôi, lại còn bảo người ta hãy quên chàng đi.... hu hu!” Nàng nói rồi lại khóc, lệ đầm tràn bờ mi.

Hy Bình lại phải an ủi nàng thêm một hồi, sau đó dỗ dành: “Vây bây giờ nàng quyết định sẽ quên ai?”

Đỗ Tư Tư trợn tròn mắt nhìn hân, nói: “Thiếp trước đây vốn muốn quên chàng đi, nhưng từ lúc chàng ra đi, thiếp mới phát hiện ra rằng người mà thiếp luôn ngày đêm mong nhớ chính là chàng, cứ nghĩ đến chuyện chàng không còn cần Tư Tư nữa là trong lòng lại cảm thấy vô cùng đau khổ, ăn không ngon ngủ không yên. Thiếp biết dù thiếp có cố gắng làm mọi cách để quên chàng thế nào đi chăng nữa, thì cũng đều vô ích, chỉ càng lúc càng nhớ thương chàng hơn mà thôi. Trong tim mình, thiếp đã coi chàng là chỗ dựa của hai mẹ con thiếp, nếu chàng không còn cần mẹ con thiếp nữa, thì hai mẹ con thiếp biết đi đâu? Chàng đã coi Tuyết Nhi là con gái, thì chàng phải thực hiện tốt nghĩa vụ của một người cha, cũng phải là nam nhân của mẫu thân Tuyết nhi. Một kẻ hèn đản như chàng, phải chăng đến một chút chức nghiệp đạo đức cũng không có?”

Hình Bình thở dài: “Xem ra ta lại có thêm một khoản nghĩa vụ nữa rồi!”

Đỗ Tư Tư cất giọng u oán: “Chàng sẽ không lạnh nhạt với Tư Tư nữa đâu, phải không?”

Hy Bình cảm thấy có chút thương cảm đối với nàng, hân giờ đã minh bạch tại sao đôi mắt Đỗ Tư Tư lại luôn buồn như thế, cuộc đời nàng quả thật đã phải chịu quá nhiều đau thương!

Nhẹ nhàng mân mê mái tóc mây của nàng, hân ôn nhu nói: “Ta muốn ngắm nhìn Tư Tư nhảy múa, có được không?”

Đỗ Tư Tư ngơ ngẩn hỏi: “Múa điệu gì, mà sao lại múa lúc này?”

Hy Bình cười nhạt, nói bằng giọng điệu hết sức tự nhiên: “Múa thoát y.”

“Chàng!” Đỗ Tư Tư bất thành linh lấy hết sức bình sinh nhéo Hy Bình một cái thật đau, khiến Hy Bình phải hét lên: “Tư Tư, nàng không muốn múa thì thôi, ái chao ôi đau quá!”

Đỗ Tư Tư rời khỏi lòng Hy Bình, chậm chậm đứng lên, nhìn Hy Bình, chuyển mình đi đến giữa giường, rồi quay đầu lại nói: “Mỗi nữ nhân trưởng thành đều thích được thoát y trước mặt nam nhân của mình, nhưng Tư Tư lại không biết khiêu vũ.”

Hai người nằm trên chiếc giường lớn được đặt giữa phòng, bốn phía treo bốn ngọn minh đăng lớn, khiến cả gian phòng ngập trong một luồng ánh sáng huyền ảo, cùng bầu không khí như muốn mê hoặc lòng người.

Trước lúc bước vào căn phòng này, Đỗ Tư Tư đã biết sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế nên nàng chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu trắng mỏng manh làm bằng sa liệu. Dưới ánh đèn, nàng đứng thật thẳng, thấp thoáng để lộ ra phần thân thể được chiếc áo ngủ che phủ, ẩn hiện màu da thịt gợi đầy nhục cảm trong mắt Hy Bình, dục vọng nguyên thủy của hân như được kích động, khát khao đòi hỏi sự đáp ứng .

Trên giường, Đỗ Tư Tư ngược mặt nghiêng nghiêng đầu về e thẹn, nhìn nam nhân của nàng với ánh mắt say mê đắm đuối, cảm thấy máu huyết trong người cứ nhộn nhạo cả lên, tim đập rộn ràng. Sắc mặt nàng hiện lên sắc hồng đẹp như ráng chiều.

Hai tay của nàng lần xuống eo, dùng thủ pháp nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc đai lưng. Nó được buộc bằng một nút thắt rất đơn giản, ngang ngón cái và ngón trỏ đặt vào giữa nút thắt rồi từ từ kéo ra, sau đó đưa tay lên buộc lại mái tóc. Đai lưng theo cái buông tay của nàng rơi xuống, chiếc áo ngủ cũng đồng thời hé mở sang hai bên, để lộ ra thân hình mỹ miều.

Từ cái cổ thon của nàng đi xuống là khe ngực rất sâu. Vì ánh đèn mờ ảo không đủ chiếu sáng, nên khiến người ta cảm giác cái khoảng đen nhỏ gần đó như một vực sâu muôn trượng, hun hút không nhìn thấy đáy. Từ hai đầu của vệt đen đó, mỗi đầu lại rẽ ra hai cung tròn mờ mờ tối. Vệt đen hợp với bốn cung tròn đó phác thành hai vòng bán nguyệt hợp lại với nhau. Lơ lửng trên vùng ngực trắng hòa lẫn ánh vàng trông như là hai quả bưởi căng mọng vừa chín tới. Điểm xuyết giữa hai trái cầu căng cứng lơ lửng đó mỗi bên

nửa hạt táo hồng sậm nhô cao, thật khiến người ta nhìn thấy là muốn ngậm lấy mà thưởng thức hương vị cực kỳ ngọt ngào thơm tho của trái cấm.

Hai bên hạt táo là hai vạt áo ngủ đang dán sát vào cặp nhũ phong của nàng, như lớp tuyết trắng mỏng manh phủ lên hai đụn cát vàng. Càng về dưới, hai vạt áo ngủ ngã xuống càng mở rộng ra. Từ nhũ phong của nàng đi xuống là vùng bụng trơn phẳng, không lưu lại chút dấu vết nào chứng tỏ đã từng có hài tử, trông như một phiến lụa phẳng lì phơi dưới ánh sáng vàng vàng của buổi hoàng hôn, gợi lên cảm giác đàn hồi, mềm mại.

Xuống dưới nữa là chiếc quần lót đen tuyền. Từ phía Hy Bình nhìn tới, như miếng sa hình tam giác dính sát vào hạ thể. Giữa miếng vải lõm xuống 1 khe hẹp, hai bên khe hơi lồi lên.

Vài cọng lông không chấp nhận bị miếng sa đè ép, len lén thò ra ngoài khiến người ta phải mê mẩn. Từ vùng tam giác mê người đó duỗi ra cặp đùi thon dài tròn lẳn với làn da láng mượt làm giá đỡ làm tôn lên toàn bộ vẻ mỹ lệ của nàng.

Nhìn thấy cái thân thể đàn bà kiều diễm mê người đó, Hy Bình không ngừng nuốt nước bọt, cảm thấy hạ thể bắt đầu bành trướng, chịu không nổi liền ngồi bật dậy. Vốn dĩ hắn chỉ mặc độc một cái quần cộc rộng, bây giờ biến thành giống như một cái lều được giương lên hết cỡ. Cái vật đó như muốn xé toạc vải mà chui ra.

Đỗ Tư Tư xoay người, quay lưng về phía Hy Bình, đưa hai tay lên hai bên trán gạt tóc trượt xuống cổ rồi dừng lại ở hai vai, khẽ nắm cổ áo ngủ, nhẹ nhàng đẩy về phía sau, phô bày đôi bờ vai và khoảng lưng trơn phẳng không chút gầy gò.

Chiếc áo ngủ tiếp tục trượt xuống như một thứ ánh sáng mộng mị phiêu phưởng lạc xuống giường. Từ trên vai nàng hạ chênh chếch xuống dưới, lúc đến giữa chiếc eo thon của nàng thì đột ngột ngoặt xéo ra ngoài. Bờ mông nảy nở hơn sau khi sinh vết rạn vừa to lại vừa tròn khiến Hy Bình nhìn thấy phải bập bẹ mấy tiếng nghe không rõ nhưng ai cũng hiểu được: Ừ ừ, thứ ngôn ngữ nguyên thủy của con người.

Hy Bình vội nuốt nước miếng gọi: “Tư Tư, nàng lại đây.”

Đỗ Tư Tư nghe lời tiến tới, nàng hạ hai tay xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Hy Bình, Tư Tư có đẹp không?”

Hy Bình chỉ chỉ xuống hạ thể của hắn, đáp: “Đây chính là đáp án mà nàng mong chờ.”

Đỗ Tư Tư giận dữ: “Chàng hư lắm!”

Hy Bình cười: “Đâu có, đâu có, thể này là tốt lắm đấy, đây là phản ứng tự nhiên mà, nam nhân nếu nhìn thấy nàng lõa thể đều sẽ phát nộ lên như thể này hết. Tư Tư, nàng cởi nốt mấy mảnh vải còn lại trên người nàng ra đi, hay là nàng đợi ta dùng miệng cắn nát rồi lồi chúng xuống.”

Đỗ Tư Tư mắt xoe tròn nhìn Hy Bình, đoạn hai tay đưa xuống vùng eo hông, nắm lấy chiếc quần lót khả ái màu đen, lại nhìn qua đôi mắt như muốn toé ra lửa của hắn, khẽ thở dài, buông chiếc quần lót mỏng manh đó xuống, Nàng cong eo xuống theo, hai nhũ bộ trước ngực nàng rủ xuống, chuyển từ khối cầu hình bán nguyệt thành hình thuôn thuôn, như trái dưa chín mọng còn chưa được người ta tới hái. Bên trong phải chăng chứa đựng một thứ sữa trắng?

Khi chiếc quần lót trượt xuống đến mắt cá chân của nàng, hai chân nàng lần lượt nhón lên rồi hạ xuống. Cái quần lót dễ thương đó đối với Hy Bình mà nói lại là một tấm màn che chắn đen thui thật khó ưa giờ đã nằm gọn trên giường. Liên đó, cái eo đang cong xuống của nàng dựng thẳng lên. Hy Bình liền hướng ánh mắt về phía trên đùi nàng nhìn không chớp mắt. Dưới ánh đèn, đương nhiên chỉ thấy một phiến lông đen dày đặc, Hy Bình thở dài thất vọng, tự hỏi: “Phía dưới đó là cái gì nhỉ, ta cứ phải lấy tay vạch ra thì mới có thể nhìn thấy cái gì ở sau đấy ư?”

Hắn thủ thỉ: “Tư Tư, bây giờ thì nàng có thể múa cho nam nhân của nàng xem không?”

Đỗ Tư Tư giậm giậm chân, bầu ngực nàng cứ nhấp nhô lên xuống, dung đưa trái phải, giận dữ nói: “Người ta đã nói là không biết múa rồi mà, không múa đâu!”

Hy Bình hỏi: “Sao lại không múa? Chẳng phải ta đã nói rõ là chiều nay muốn xem nàng khiêu vũ rồi hay sao, nàng chẳng lẽ muốn để ta phải thất vọng à? Tư Tư, nếu không biết múa thì nàng cứ lắc lư vài tư thế

mà nam nhân khi thấy đều hưng phấn đi cũng được mà!”

“Chàng còn chưa đủ hưng phấn à? Cái vật đó của chàng chẳng phải đã thành cái gì gì đó rồi sao? Chàng còn muốn ngời đó đến bao giờ nữa, chàng...!”

Đỗ Tư Tư đột nhiên không biết phải nói gì thêm nữa. Nàng dạng cặp đùi thon nhỏ ra, ngửa người lên, uốn cong toàn bộ thân hình, hai tay chống xuống giường, giống như một chiếc cầu. Cặp núi đôi tròn trịa, cong vút biến thành tròn dẹp áp xuống ngực, rồi lại tuột sang hai bên.

Hy Bình bật dậy khỏi giường, hét lớn: “Tư Tư, giữ nguyên tư thế đó, ta đến đây!”

Hắn nhảy hai bước một đến trước đầu gối của nàng, cúi xuống eo nàng, hai tay giương ra siết chặt lưng nàng, cái miệng rộng há ra vồ lấy đôi môi anh đào của nàng, đưa lưỡi vào miệng nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho.

Hai người lưỡi miệng đưa đẩy, cánh mũi phập phồng phả ra hơi thở nóng rực.

Đỗ Tư Tư cảm thấy đôi tay to lớn của Hy Bình không ngừng xoa bóp ngực nàng, từ ngực nàng truyền tới từng cơn ngứa ngáy nhột nhột, khiến nàng không cách nào kiểm soát được bản thân mình nữa.

Ma trảo của Hy Bình nương theo ngực nàng mò xuống đến bụng dưới, uốn cong một đường đi thẳng đến âm hộ, rồi dừng lại đó, nhẹ nhàng mân mê vùng lông trơn bóng và nhạy cảm của nàng, ngón tay chọc ra, chọc vào cái khe thịt mềm mại và ướt át đó.

Thân thể Đỗ Tư Tư khẽ run lên theo từng động tác của Hy Bình, kinh mạch toàn thân nàng bắt đầu căng lên, cảm nhận từ những nơi mà bàn tay Hy Bình đi qua từng cơn tê dại không thể kiềm chế, nàng cảm thấy ngón giữa của Hy Bình đang trượt vào trong nhục bích của mình, toàn thân lại càng run rẩy hơn.

Nàng quay mặt sang một bên, tránh né cái hôn nóng bỏng của hắn, hổn hển: “Hy Bình, thiếp không chịu được nữa rồi, chàng để thiếp nằm lên trên đi, chúng ta đổi tư thế.”

Hy Bình kéo nàng lên trên, nói: “Tư Tư, nàng tháo cái lều này ra cho ta!”

Đỗ Tư Tư quỳ xuống, hai tay cởi chiếc quần ngắn của Hy Bình xuống, dương vật của hắn giương lên như cung tên. Nàng ném chiếc quần đang cầm trong tay đi, chăm chú nhìn vào nam căn đang bày ra trước mắt. Nó đang lấm lấm uy phong cương lên trước mắt nàng, cái đầu tròn dẹt to lớn như nắm đấm, lúc này lại giống như một viên kim cương màu tím đen lấp lánh dưới ánh đèn. Phần thân của cái nam căn đó có nhiều đường gân máu căng phồng chạy dọc đan xen lẫn nhau, quả thật là kỳ quái, những đường gân máu đột nhiên như những vòng tròn sắc tím quấn chặt lấy nhục căn, giống như một con huyết xà đang uốn mình cuộn khúc.

Hy Bình liền bảo: “Tư Tư, cầm lấy nó đi!”

Tư Tư do dự một chốc, rồi hai tay nắm lấy nam căn của Hy Bình, chợt phát hiện ra rằng tay nàng vô phương cầm trọn được cái thân to lớn của nó, nàng có dùng hai tay thì cũng chỉ có thể nắm được một nửa độ dài, còn một nửa thì vẫn hùng dũng nhô ra ngoài.

Đây là cái thứ gì vậy? Nàng lúc trước từng cùng Thi Trúc Sinh hoan hảo, song thủ cũng từng nắm lấy nam căn của Thi Trúc Sinh, nhưng cũng chỉ để lộ một phần ra ngoài mà thôi.... còn cái này, sao lại có thể dài đến thế cơ chứ? Nàng đột nhiên có chút lo sợ, ngây ngốc nắm nam căn của Hy Bình, cảm thấy da dẻ trên vật này đặc biệt dày và đàn hồi rất tốt, còn những đường gân máu thì đang rung động mạnh mẽ.

Nàng ngẩng mặt nhìn Hy Bình, hồi lâu mới nói lên thành lời: “Miệng thiếp không ngậm hết được nó đâu!”

Hy Bình cười cười, nâng người nàng lên: “Ta đã bảo nàng phải thế đâu, nàng gấp gấp làm gì chứ?”

Tư Tư bẽn lẽn: “Nhưng trước đây hẳn bảo Tư Tư, bảo Tư Tư...” nàng chung quy không dám nói thêm nữa.

Hy Bình đáp: “Đừng sợ, cái miệng nhỏ phía trên của nàng thì không thể dung nạp được nó, nhưng cái miệng phía dưới thì lại có thể đấy. Bọn Tiểu Mạn đều làm được, huống chi nàng còn từng sinh hạ một hài tử rồi!”

Tư Tư im lặng, nhìn vào nam nhân hùng tráng trước mặt, hần phải cao đến hơn 1 mét 90. Nàng đứng chỉ đến cằm hần, phải ngừng cao đầu lên mới nhìn rõ mặt hần - đó là một khuôn mặt nam tính mang đầy vẻ hấp dẫn tà mị.

Cái cổ thô lớn của hần trông rất cân đối, bên trên xương đòn nhô lên hai đường cơ lớn, đường cơ ba góc gồ lên trên hai cánh tay như một khối kết cấu đúc đồng, rất cứng rắn, khiến người ta phải cảm thấy rung động mỗi khi nhìn vào. Đằng trước ngực là hai mảng cơ ngực lớn cùng với cơ lưng bắt nguồn từ hai bả vai cấu thành một cơ thể đầy đặn, hùng tráng và hoàn mỹ.

Toàn bộ cơ thể phần trên của hần tạo ra một hình tam giác, eo lưng hần tuy to nhưng so với bộ ngực vạm vỡ thì trông lại bé nhỏ, vậy mà sáu khúc cơ bụng cùng phần bụng không chút mỡ thừa nào không những đem lại một cảm giác về một sức mạnh dẻo dai, lại càng gây nên một cảm giác về sự hoàn mỹ.

Đôi chân hần vừa thô to lại vừa dài, giống như hai cây cột đồng dựng trên giường, làm cho người ta cảm giác thấy một ý chí không thể quật ngã ở hần.

“Nàng đã ngắm ta một lúc lâu rồi, nàng không phải muốn cứ thế này mà ngắm ta cho đến khi trời sáng đấy chứ”

Nói xong, Hy Bình ôm chặt lấy Đỗ Tư Tư, sau khi hôn nàng một cái thật dài, hần bắt đầu hôn từ hai dây tai nàng tới cổ, tiếp theo hôn lạc xuống phía dưới bộ ngực vừa mềm nhũn vừa trắng nõn của nàng, liếm qua liếm lại cặp nhũ phong, cuối cùng dùng miệng vừa ngậm vừa cắn hai đầu nhũ, hai răng vừa cắn lại vừa day.

Tay trái hần ôm lấy nàng, xoa xoa lên tấm lưng nhẵn bóng, tay phải thì nắn bóp cái âm hộ trắng nõn. Trong lúc làm những động tác này, hần gần như đã tập trung hết sự chú tâm và dịu dàng.

Đỗ Tư Tư hưởng thụ từng cái hôn liếm và ve vuốt của Hy Bình, dục tính của nàng dần dần tăng lên, men tình tối nguyên thủy của nhân loài bùng lên rực cháy. Bị răng của Hy Bình nhè nhẹ cắn, khiến đầu nhũ của nàng trở nên nhột nhột, nàng bất giác phát ra âm thanh rên rỉ, đôi môi hồng nhẹ nhàng cắn vào dải tay Hy Bình. Cái mũi cao thờ ra hơi nóng, khiến Hy Bình cảm thấy ngứa ngứa.

Dục tính của Hy Bình bị kích thích đại tăng, kéo tay phải của Tư Tư đặt vào nam căn của hần, nói: “ Tư Tư, thứ bảo bối dưới tay nàng sẽ khiến nàng vô cùng sung sướng cho mà xem!”

Đỗ Tư Tư cảm cái phần thân nóng rực như lửa ấy của Hy Bình trong tay, tự hỏi vì sao nhiệt độ của nó lại có thể lên cao đến như thế . Nàng bắt đầu mân mê nam căn trong tay, Hy Bình toàn thân khoái cảm dâng trào, ngón tay chọc vào trong khe suối của Đỗ Tư Tư, dứt ra dứt vào với tốc độ cực nhanh. Từ một ngón rồi chuyển thành hai ngón dứt vào, Đỗ Tư Tư trong giây phút đó hai chân căng cứng lại.

Hy Bình bảo: “Tư Tư, thoải mái một chút, đây đâu phải là lần đầu tiên của nàng, có gì mà phải khẩn trương chứ?”

Khuôn mặt Đỗ Tư Tư sớm đã ửng đỏ, lúc này lại càng xuân ý tràn đầy, hờn dỗi: “Chàng đã biết thiếp trước đây mới chỉ làm chuyện này có một lần, lại còn trêu thiếp.”

Hy Bình vẫn tiếp tục những động tác của hần, không chịu buông tha: “Dễ chịu không?”

Đỗ Tư Tư đột nhiên cảm nhận từ hạ thể truyền lên từng cơn từng cơn khoái ý, một lượng lớn dịch thể từ đó chảy xuống đùi và hai chân của nàng, rên rỉ: “Hy Bình, thiếp muốn rồi!”

Ngón tay của Hy Bình của bị thứ nước đó làm ướt đầm, lúc này nhục bích mềm mại của nàng cũng đã ẩm ướt đến cực điểm, lông mao cũng ướt mượt, tựa như bãi cỏ vừa trải qua một cơn mưa xuân. Vùng lông đen bóng ướt dạt xuống âm hộ, để lộ ra khe hở nhỏ hẹp.

Hy Bình hưng phấn nói: “Cũng đến lúc rồi, Tư Tư, cố nhịn một chút!”

Tư Tư buông bàn tay đang nắm hạ thể của Hy Bình ra, hai tay ôm chặt lấy cổ hần, hai chân đưa lên kẹp lấy hông hần, cặp nhũ phong ép sát vào ngực hần, cắn dây tai của hần, đề nghị: “Tư Tư muốn ngồi lên chàng!”

Hy Bình hai tay nâng phần hông đầy đặn của nàng lên, nói: “Ta sẽ cho nàng cười thật thích thú!”

Hai tay hắn gồng lên, nâng Đỗ Tư Tư lên cao một chút để âm hộ của nàng đè thẳng lên đầu nam căn của hắn. Cái khúc côn thịt cứng rắn như sắt của hắn tiếp xúc với âm hộ, sau đó hai tay bóp lấy cặp mông đầy đà của nàng, Âm hộ cùng đầu côn liên tục tiếp xúc, chà sát.

Sau một lúc mây mưa, Hy Bình cảm thấy “hai quả trứng” của hắn bị dịch thể của Đỗ Tư Tư chảy ra làm cho ướt đầm, “cái miệng nhỏ” của Đỗ Tư Tư cũng đã mềm xèo.

Hy Bình cất giọng ôn nhu: “Tư Tư, ta muốn vào trong rồi!”

Thế nhưng, trong chớp mắt, Đỗ Tư Tư chỉ cảm thấy long đầu của Hy Bình chỉ chạm tới khe nứt của nhục phùng, chứ không thể tiến thẳng vào trong.

Bỗng nghe Hy Bình nói: “Tư Tư, thế này không được, phía trong của nàng vẫn còn nhỏ quá, ta vào không được, nàng mở rộng ra một chút.”

Đỗ Tư Tư kinh hãi: “Người ta phải mở rộng thế nào đây? Ai bảo cái dâm côn của chàng to tới mức đến cả con trâu cái cũng phải sợ!”

Hy Bình hô lên: “Ta tới đây!”

Vừa nói, hai tay hắn vừa rời khỏi mông Đỗ Tư Tư, duỗi hai chân nàng xuống, lòng bàn tay đỡ lấy giữa đùi nàng, cánh tay đỡ lấy hai chân nàng, dùng lực kéo sang hai bên, nói: “Thế này là tạm được rồi, chỉ cần vào được trong là không có vấn đề gì nữa.”

Đỗ Tư Tư cảm thấy nhiệt hòa từ đầu nhục cầu của Hy Bình truyền lên âm hộ, mông nàng lắc lư theo hai tay Hy Bình, nhục cầu của hắn siết chặt vào “cái đó” nhỏ dài của nàng, chuyển động theo quỹ đạo lên xuống, dần dần tiến vào trong nhục phùng của nàng.

Vào giây phút cầu thể của Hy Bình tiến nhập vào miệng khe, nàng cảm thấy vùng ngoại âm của nàng đang bao lấy viên cầu to lớn, nóng bỏng, cơ hồ như muốn căng nứt ra. Toàn bộ những dây thần kinh trên người đều cùng cảm thụ sự xâm nhập của “kẻ xâm lược” ấy, khoái cảm cũng theo đó mà tăng lên.

Sau giây lát, nàng chỉ cảm thấy rằng Hy Bình thật ra vẫn chưa trực tiếp tiến nhập vào nàng, mới chỉ tại vùng ngoại âm đụng đưa lên xuống. Ma sát của sự động chạm khiến khoái cảm của nàng càng tăng mạnh hơn, dục tình trào dâng lai láng. Nàng khẽ rên rỉ, trong âm đạo dịch thể cũng ra nhiều hơn, chảy xuống ven háng rồi làm ướt đầm long hành của Hy Bình

Hy Bình sau bốn năm mươi cú nhấp, nói: “Tư Tư, ta muốn đập mạnh như bão!”

Hắn hơi quỳ uốn gối, sau đó đột nhiên ưỡn lên, chỉ nghe một tiếng “a” nhỏ, toàn bộ nhục căn của hắn tiến vào trong nhục phùng ẩm ướt của Đỗ Tư Tư.

Đỗ Tư Tư hét lên một tiếng đau đớn, mười ngón tay bấu lên vai Hy Bình tạo nên mười vết máu.

Hy Bình cảm thấy một trận nóng hừng hực đến tê liệt toàn thân, bất giác hoạt động nhanh hơn, khiến cặp mông của Đỗ Tư Tư không ngừng lắc lư lên xuống, trái phải.

Đỗ Tư Tư lúc này thật sự đã thấy được độ cường tráng của nam nhân này, hắn không cần dùng tay để nâng mà vẫn có thể trực tiếp đưa nam căn của hắn liên tục tiến nhập và cái thông đạo nhỏ bé của nàng, đủ thấy được cái nhục căn ấy có được độ cương cứng như thế nào.

Vào lúc hắn tiến vào nàng ấy so với lần nàng cùng Thi Trúc Sinh thì còn đau hơn. Tại chỗ mà nàng sinh hài tử hầu như không thể tiếp nhận sự tiến nhập của hắn mà cảm thấy như muốn tê liệt, thông đạo của nàng căng ra đến mức không thể căng thêm được nữa.

Nàng cảm thấy Hy Bình chà sát vào nàng một cách mạnh mẽ. Loại lực ra vào một cách mạnh mẽ này khiến thần kinh khoái cảm của nàng nhanh chóng tập trung hết vào một nơi. Cả thân thể lẫn tâm hồn như hoà vào từng cú nhấp của hắn

Đối với Hy Bình mà nói, tiến nhập vào nội thể của Đỗ Tư Tư và Lãnh Như Băng đều không có khác biệt gì nhiều, bọn họ đều là “Âm chi nữ”, đều có độ dẻo dai tốt và khả năng nhanh chóng hồi phục, sau khi đã sinh hài tử vẫn có thể nhanh chóng khôi phục lại hình thái ban đầu, đó là nguyên do tại sao nhục hoàng của Đỗ Tư Tư vẫn giống như của một xử nữ.

Một đặc điểm khác của “Âm chi nữ” là khi hoan ái sẽ ra rất nhiều nước, cũng chính vì vậy mà âm hàn chi lưu của họ cũng nhiều hơn, cho nên Thi Trúc Sinh mới cần tìm “Âm chi nữ”.

Hy Bình cảm thấy sự khoái lạc mê say lên lời trong từng dây thần kinh. Đồng thời cũng cảm thấy mỹ nhân trong lòng hắn đang trầm mê trong đau đớn và khoái lạc. Cặp mắt u oán của nàng giờ cũng đã khép chặt lại. Trong miệng tiếng rên rỉ dần biến thành tiếng kêu lớn, song thủ vô thức cào lên vai và lưng hắn.

Hy Bình lại dùng toàn lực nhấp nhô thêm hơn chục cái nữa, chợt nghe thấy Đỗ Tư Tư kêu lên: “Hy Bình, dừng..... dừng vào sâu như thế, thiếp đau..... khó chịu lắm! Cửa chàng dài như thế, dài hơn hẳn nhiều lần, giống như một khúc côn đâm vào bụng thiếp, chàng chậm lại một chút, phía trong của Tư Tư như muốn rách ra rồi.

Hy Bình đáp: “Chúng ta đổi tư thế”. Đoạn hắn bế Đỗ Tư Tư lên giường, đặt nàng nằm xuống, hai chân nàng vẫn quặp lấy eo hông của hắn, nói: “Tư Tư, chặt thêm một chút được không?”

Đỗ Tư Tư mơ mơ màng màng: “Ừ.... không, thiếp không muốn, hiện tại người ta cũng đã cảm thấy đủ lắm rồi!”

Tuy nhiên, Hy Bình không thêm để ý đến lời kháng nghị của nàng, nhấc hai chân nàng đặt lên vai hắn, bàn tay quặp chặt lấy hông nàng, còn cánh tay áo chặt vào hai cẳng chân.

Đỗ Tư Tư rên lên một tiếng, trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại khép vào.

Hy Bình nhẹ nhàng chọc vào rút ra, lần này hắn không cắm lút toàn bộ nhục căn của hắn vào, chỉ vào đến một nửa lại từ tốn rút ra.

Nam nhân nào cũng chọn cách vào nhanh ra nhanh chứ không chọn kiểu từ từ dứt vào rồi lại thông thả rút ra. Vì kiểu đó sẽ khiến nam nhân phải tập trung cao độ, khiến khoái cảm sẽ đến rất nhanh, khiến không thể trì lâu, không làm thỏa mãn được mỹ nhân mà sẽ chóng xạ tinh.

Nhưng Hy Bình thì lại khác, trên phương diện này, cho dù hắn liên tục đạt đến cao trào thì cái đó vẫn cứng như lúc ban đầu, cao trào cuối cùng có lẽ là giây phút nữ nhân của hắn lăn ra bất tỉnh, cái này chính hắn cũng không cách nào hiểu rõ.

Bất quá, hắn cũng ko suy nghĩ nhiều về điều đó, chỉ muốn tìm lấy những khoái cảm và thỏa mãn trên thân xác mềm mại nhưng săn chắc của nữ nhân.

Động tác của Hy Bình từ chậm chuyển sang sâu hơn, từ chậm chuyển sang nhanh dần. Đỗ Tư Tư hai bên “háng” gần như mất đi cảm giác. Nàng chỉ còn kêu thét lên trong sung sướng, trong nỗi cực khoái dâng trào...

“Úy, đó là tiếng của Tư Tư tỷ!” Tiểu Nguyệt nghe được tiếng kêu inh ỏi của Đỗ Tư Tư, trong lòng hoang mang không hiểu chuyện gì, bèn hỏi: “Lãnh tỷ tỷ, Tư Tư tỷ sao kêu kỳ quái vậy. Mọi người nghe xong cảm thấy bứt rứt toàn thân. Tỷ ấy rốt cuộc là đang làm cái gì thế? Không phải sẽ xảy ra chuyện gì chứ?! Mọi người phải đi xem xem.”

Nàng vừa nghĩ đến chuyện bước xuống giường, Lãnh Như Băng đã chặn lại, nói: “Đừng đi. Tỷ ấy hoàn toàn bình thường thôi. Không cần phải đi xem đâu!”

Tiểu Nguyệt gương mặt đầy vẻ nghi hoặc, hỏi: “Nhưng mà cái cách tỷ ấy kêu giống như là đang đau đớn vậy.....”

Lãnh Như Băng nhìn sang Tiểu Nguyệt, không kiềm được tiếng thở dài. Đối với cô bé thuần khiết này, đã từng làm qua chuyện đó, vậy mà còn không biết chuyện đó ra làm sao! Nghĩ kỹ thấy cũng đúng. Lúc đó nàng bị trúng dâm độc, thần trí hôn mê, căn bản không biết đến toàn bộ quá trình. Sau khi tỉnh lại, chỉ biết là bị người ta xâm phạm. Có thể nàng cũng trải qua lúc khoái hoạt điên cuồng, nhưng nàng bây giờ làm sao có thể nhớ lại được? Chuyện này đối với một nữ nhân mà nói, có lẽ cũng là một thứ bí ai!

Lãnh Như Băng trầm giọng, nói: “Tiểu Nguyệt. Đừng đoán mò. Nàng ta dĩ nhiên là khoái lạc quá nên kêu thét mà thôi.”

Tiểu Nguyệt hỏi: “Khoái lạc? Thực sự nó giống như vậy ư! Chỉ là muối vẫn còn có chuyện chưa rõ, đêm khuya yên tĩnh thế này, nàng ta sao lại hét lên như thế chứ?”

Lãnh Như Băng tỏ ra bất lực: “ Có biện pháp gì chứ, cái chuyện kiểu này lần nào cũng làm vào lúc này hết. Ai biểu đại ca muối làm chuyện quỷ quái đó”

Tiểu Nguyệt ngạc nhiên hỏi: “Tư Tư tỷ kêu thét như vậy xuất phát chuyện gì từ đại ca muối?”

Lãnh Như Băng ngạc nhiên: “Muối .. muối... Ấy dà, muối có thật sự là không hiểu hay chỉ là giả vờ không hiểu?”

Tiểu Nguyệt thành thật: “Muối thật sự không hiểu mà”.

Lãnh Như Băng thất vọng: “Có lúc ta thực sự hoài nghi muối vẫn còn là trinh nữ, nếu như không phải chính mắt ta nhìn thấy muối bị hấn ... Ồi, thôi không nói nữa”. Nàng sợ không cẩn thận lại đụng chạm đến vết thương lòng của Tiểu Nguyệt, sợ Tiểu Nguyệt lại thương tâm lần nữa mà nước mắt dâng tràn.

Tiểu Nguyệt dường như cũng hiểu ra, mặt đỏ hồng lên, nói: “Hóa ra Tư Tư tỷ với đại ca đang ... Ồi, a. Không được rồi! Lãnh tỷ tỷ, muối lúc đó phải chăng cũng kêu la thất thanh như vậy? Mạnh Mạnh tỷ nói muối vừa hét vừa còn ...Thật là xấu hổ chết đi được!”

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trơn óng mượt của nàng, nói: “Người lúc đó so với Tư Tư kêu còn muốn to hơn, vừa cầu vừa cắn người hấn không ngừng như muốn xé xác hấn ra mà nuốt ...”.

Đột nhiên, Lãnh Như Băng nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Nguyệt, biết rằng nàng ta lại nhớ đến Hoàng Ngưu, nhớ là hấn đã chết.

Tiểu Nguyệt khóc to hồi lâu, khóc đến lúc mơ mơ hồ hồ thiếp đi, đem nỗi sầu luôn cả vào trong mộng.

Hy Bình và Đỗ Tư Tư hai người ân ái điên cuồng đến cực điểm khiến cái giường to dài gần như sập xuống.

Hy Bình giống như dã thú phát cuồng, như muốn đem tinh lực dồn nén hai ngày qua toàn bộ phát tiết ra hết. Chỉ lúc này đây, hấn mới có thể quên hết mọi chuyện hấn đã làm với Tiểu Nguyệt, mới có thể tạm thời cất đi gánh nặng trong lòng.

Đỗ Tư Tư cũng không biết đã trải qua bao nhiêu đợt cao trào, giờ phút này, thật có chút không chịu nổi những cú đập khoái cảm. Trước đây, nàng chỉ được có một lần, nam nhân đó chỉ chỉ trì hoãn động được có nửa khắc, nhưng nam nhân này không ngờ lại liên tục tấn công mạnh mẽ rất lâu mà chưa chịu ngưng. Cái loại công kích này, đối với một nữ nhân thành thực mà nói, thật là một lời ái ân ngọt ngào nhất trên thế giới.

Nàng cảm thấy nam nhân này năng lực về phương diện này so với võ công của hấn, bất cứ phương diện nào cũng đều khiến cho người ta phải kinh sợ, bất khả tư nghị. Về phương diện này mà nói, hấn thật là như một cái máy chẳng bao giờ biết mệt.

Thật là một nam nhân đáng sợ, nhưng đồng thời cũng rất khả ái. Không chỉ vẻ ngoài tuấn mỹ cùng với võ công cao siêu, mà còn có sự hấp dẫn tà mị, và có thể khiến mỗi nữ nhân đều phải điên cuồng vì khả năng chiến đấu dũng mãnh trên giường.

Không rõ là từ lúc nào, Đỗ Tư Tư hai mắt bỗng cảm thấy mờ đi, sau đó rơi dần vào giấc ngủ. Lúc nàng tỉnh lại, chỉ thấy tứ chi mỏi mệt, vô lực, toàn thân đau như bị ai đánh, căn bản không còn lấy một điểm khí lực.

Hy Bình ôm nàng yên lặng, thấy nàng tỉnh lại, nhẹ hôn lên đôi môi của nàng, nói: “Còn muốn làm tiếp không?”.

Đỗ Tư Tư ánh mắt vẫn mang vẻ u oán như trước, chỉ là trong vẻ u oán đó lại tràn đầy vẻ quyến rũ yêu kiều. Nàng nói, giọng hờn dỗi: “Tôi nay không được đụng vào ta nữa, nếu chàng muốn thì hãy đi kiếm bọn họ. Người ta thật là bị chàng làm cho suýt chết mà.”

“Tôi nay, cả người ta chính là thuộc về Tư Tư mà, trừ phi nàng đuổi ta đi như lần trước, còn không thì ta chỉ muốn ôm nàng mà ngủ một giấc tới sáng thôi”

Đỗ Tư Tư nhìn thấy hấn như thế thì lại bật cười khúc khích, trông hấn thật giống một tên đại hỗn đản. Nhưng nàng lại thích bộ dạng này cùng với những lời nói yêu đương ngọt ngào của hấn.

Nàng tự biết, suốt cuộc đời này nàng sẽ không thể nào lìa xa nam tử này được nữa. Nếu như ngay từ đầu mà nói rằng hấn là điểm tựa duy nhất của đời nàng thì quả thật là quá đáng, nhưng hiện tại lại thì điều đó lại là đương nhiên. Hấn thật sự là điểm tựa duy nhất của nàng. Từ trong sâu thẳm con tim, nàng đã phó thác cả cuộc đời này cho hấn rồi.

34. Chương 33: Vô Hạn Tình Hoài

Mới sáng sớm ra, Hy Bình và Đỗ Tư Tư đã bị tiếng gọi léo nhéo của Tuyết Nhi làm cho tỉnh giấc, cả hai vội vàng mặc quần áo. Cửa vừa mở đã thấy Phong Ái Vũ đang bế Tuyết nhi dường như đã đứng đợi ở đó lâu rồi.

Hy Bình ôm Tuyết Nhi vào lòng, âm yếm trao cho nó cái hôn chào buổi sáng an lành.

Phong Ái Vũ nhìn Đỗ Tư Tư ngạc nhiên hỏi: “Biểu tỹ, khí sắc của tỹ sao đột nhiên lại tốt lên như vậy? Trông so với trước đây lại càng thêm mấy phần rực rỡ khiến người khác nhìn mà phải mê!”

Đỗ Tư Tư tỏ vẻ thẹn thùng e ấp tựa như một thiếu nữ đương xuân: “Ta và hấn... sau đó, cảm thấy công lực bị thất tán lúc trước giờ lại hồi phục, tự nhiên khí sắc phải tốt hơn lên nhiều!”

“Oa, biểu tỹ, nói vậy là võ công của tỹ đã khôi phục lại rồi sao? Như vậy, trong số những nữ nhân của Hy Bình, chỉ có mỗi muội là không biết võ công thôi? Không được, biểu tỹ, tỹ nhất định phải dạy cho muội!” Ngừng một lúc, nàng lại nhìn Đỗ Tư Tư, nói: “Biểu tỹ, tỹ hình như không phải vì đã khôi phục lại võ công mà thành ra có mùi của nữ nhân như vậy đâu, ta nghĩ lại là do hấn giở trò xấu rồi, hi hi!”

Hy Bình cười nói: “Tiểu Ái Vũ, đêm qua ngủ có ngon không?”

Phong Ái Vũ nói với vẻ bất bình: “Không có tên đại hỗn đản chàng bên cạnh, người ta không hiểu sao lại ngủ rất ngon!”

“Như thế thì sau này Tiểu Ái Vũ sẽ không muốn đến ngủ cùng ta nữa rồi.” Hy Bình khoái trá trêu ghẹo Tiểu Ái Vũ của hấn.

“Chàng là đại biến thái, đại sắc ma, đại công ngư...”

Hy Bình thấy Ái Vũ dài miệng ra mắng mình như vậy, liền giao Tuyết Nhi cho Đỗ Tư Tư, vội vã ôm lấy nàng, lập tức dùng miệng ngăn cái “miệng chửi rửa” của nàng lại, nếu không thì chẳng hiểu nàng ta sẽ còn mắng chửi đến bao giờ đây?

“Đại ca, huynh và Ái Vũ cãi cọ gì đó?” phía bên kia, Tiểu Nguyệt và Lãnh Như Băng đang đi về phía họ.

Hy Bình nhìn Tiểu Nguyệt, trong bụng cảm thấy không thoải mái, vội buông Ái Vũ ra, cười đáp: “Nguyệt nhi, tối qua muội ngủ ngon chứ?”

“Không ngon!” Tiểu Nguyệt dẩu mồm lên nói: “Huynh và Đỗ Tư Tư ồn ào quá, tiếng thét của Đỗ Tư Tư làm muội phải tỉnh giấc mấy lần...”

Đỗ Tư Tư xấu hổ đến mức hận không tìm ra lỗ mà chui xuống, vội chống chế: “Tiểu Nguyệt, muội đừng nói linh tinh!”

Tiểu Nguyệt làm ra vẻ oan khuất: “Làm thì cũng đã làm rồi, lại còn không cho người ta nói, huynh cùng đại tẩu làm chuyện này thật là mạnh bạo quá đó”

Đỗ Tư Tư nghe Tiểu Nguyệt gọi mình là “đại tẩu”, vừa xấu hổ lại vừa thầm vui mừng, nhất thời không biết phải nói gì, cũng chẳng biết phải làm sao, đành phải quay sang hôn chùn chụt Tuyết nhi đang ngồi trong lòng.

Tuyết Nhi la lớn: “Mẹ à, đừng có cắn Tuyết nhi.”

Hy Bình thừa cơ nói: “Muội ở đây ngủ nếu không được an giấc, hay là để ta bảo Tiểu Mạn an bài cho muội một chỗ ở bên ngoài, có được không?”

“Không, Nguyệt nhi vẫn thích ở đây cơ!” Đôi mắt Tiểu Nguyệt lúc này đã lệ đầm hoen mi, nói trong tiếng nức: “Đại ca, huynh có phải là không thích Nguyệt nhi, phải vậy không? Muội nhớ huynh trước đây rất cưng chiều Nguyệt nhi, hề bất cứ ai ức hiếp Nguyệt nhi, huynh đều tìm người đó mà đánh cho một trận, lại còn hay làm điều cho Nguyệt nhi rồi cùng Nguyệt nhi thả. Thế nhưng mấy ngày nay, huynh vì sao lại không còn yêu thương Nguyệt nhi nữa, không giống như trước đây, cứ mỗi lần gặp Nguyệt nhi là thường ôm ấp hôn hít, hay là vì Nguyệt nhi đã lớn rồi, không ngoan nữa? Đại ca, Nguyệt nhi muốn đại ca giống như trước đây, thường ôm Nguyệt nhi rồi hát cho Nguyệt nhi nghe, muốn đại ca lại thật thân thiết với Nguyệt nhi.” Hy Bình đưa tay vuốt ve mái tóc nàng, trả lời một cách không tự nhiên: “Nguyệt nhi ngốc, đại ca sao có thể... sao có thể không yêu muội chứ! Muội là muội muội thân ái nhất của ta, đại ca sao có thể không yêu thương muội cho được? Đại ca... yêu muội lắm!” Nói đến đó, mũi hần lại thấy cay cay, chỉ muốn khóc rống lên thật to, thế nhưng cuối cùng vẫn cố nén lại được.

Tiểu Nguyệt nhào vào lòng hần, khóc lóc: “Nguyệt nhi cũng yêu đại ca, vĩnh viễn sẽ yêu đại ca!”

Lãnh Như Băng nghe giọng nói cùng thanh điệu của Nguyệt nhi giống như đang thề thốt, tự nhiên cảm thấy trong câu nói này ẩn chứa biết bao tình cảm không được như ý nguyện.

Nàng bỗng cảm thấy hình như tim mình đang đập nhanh hơn!

Tiểu Nguyệt đương nhiên vẫn ở lại Nhạc Hoa Viên.

Kể từ tối hôm đó, Đỗ Tư Tư nhiều lần cùng với chúng nữ nhân cùng nhau ngủ trong đại gian, tất nhiên là không thể nào mang theo Tuyết nhi, nàng đành giao Tuyết nhi cho Tiểu Nguyệt trông nom - trong viên tử này có lẽ chỉ có mỗi Tiểu Nguyệt là không ngủ trong đại gian.

Tiểu Nguyệt hầu như tối nào cũng phải nghe thấy cái thứ âm thanh đó, cứ mỗi lần nghe thấy lại ôm Tuyết nhi vào lòng rồi lặng lẽ khóc, vừa khóc vừa cùng Tuyết nhi đi vào trong giấc mộng.

Tứ Cửu trừ lúc đêm tối trái ôm phải ấp ra thì ban ngày đều siêng năng tập luyện võ công.

Hoa Tiểu Ba lúc đầu còn nhất quyết bắt Hy Bình dạy cho hần “Lôi Kiếp đao pháp”, nhưng đứng được mấy ngày thì bàn chân chỉ cảm thấy tê tê, đến một phát rầm cũng đánh không ra, nói gì đến sấm mới chử chớp.

Thế là hần lại quần lầy Tứ Cửu đòi học nghệ, Tứ Cửu nói cũng được, bắt quá phải có một điều kiện nho nhỏ - ta dạy ngươi tuyệt thế võ công, còn ngươi, Hoa Tiểu Ba phải giới thiệu cho ta một cô nương xinh xắn nào đó mới được.

Thế là hai người cùng hòa chung một điệu, Hoa Tiểu Ba nói với Tứ Cửu, bốn cô hầu gái trước đây của đại tỷ hần, Hoa Tiểu Thiên, cũng khá xinh đẹp, trong đó có một người so với Lan Hoa bình phân thu sắc, từ sau lúc đại tỷ của hần được gả cho Triệu gia, họ cũng đi theo tới đó, Hoa Tiểu Ba còn nói, lần sau đi đến Thần Dao Môn, sẽ mang hần đi cùng.

Tứ Cửu lập tức cười híp cả hai mắt, lập tức đem “Oanh Thiên chương” ra dạy cho Hoa Tiểu Ba.

Không ngờ Hoa Tiểu Ba đối với phương diện võ công lại không có nhiều thiên tư cho lắm, chỉ là si mê mà thôi, thỉnh thoảng lại bị Hoa Sơ Khai gọi đến học thuộc tên gọi và được tính của thuốc.

Tên tiểu tử này nếu xét về phương diện y dược thì trái ngược hoàn toàn, cực kỳ có thiên phú, Hoa Sơ Khai mỗi ngày đều giao nhiệm vụ cho hần, hần chỉ loáng chốc là làm xong, rồi lại chạy đi luyện “Oanh Thiên chương”, còn tưởng tượng ra rằng hề cứ đánh ra một chương sẽ làm thủng cả trời.

Thế nhưng cái ảo tưởng của hần về lỗ thủng đó trong lúc mãi vẫn chưa thấy đâu thì lỗ thủng của đại tỷ hần đã bị Triệu Tư Hào “oanh xuất” ra một hải tử trắng trẻo mập mạp.

Ngay sau khi nghe được tin, phu phụ Hoa Sơ Khai hoan hỉ vội vã kéo nhau tới Thần Dao Môn, Hoa Tiểu Ba cũng mang theo Tứ Cửu đến đó “khai quật” tài nguyên mỹ nữ.

Trong bốn nữ tì của Hoa Tiểu Thiên, chắc chắn là Đông Tuyết xinh đẹp nhất, tiếp đến là Hạ Vũ, Xuân Thủy, Thu Vân mỗi người đều có sắc riêng, giống như Oanh Thúy của hần, khiến Tứ Cửu mới thấy mà sắc

tâm đại động.

Cùng một ngày, hần còn kịp phát hiện ra một nữ nhân so với Lan Hoa của hần còn xinh đẹp hơn nhiều, bèn hỏi Hoa Tiểu Ba, thì ra nàng chính là muội muội của Triệu Tử Thanh, a ha! Nữ nhân này khiến hần cả trong mộng cũng phải cắn chặt lấy ngón trỏ.

Trường Xuân Đường thiếu đi Hoa Tiểu Ba và Tứ Cửu, thành ra Hy Bình ban ngày chẳng có việc gì làm - không có ai tấu nhạc cho hần, hần dành mỗi sáng dậy đều vác đao ra chém loạn một hồi, sau đó lại dạo đông đạo tây.

Hôm nay, không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà hần lại dạo bước đến Mộc Nhân cư, trước đây hần cũng từng đến đây mấy lần, nhưng chưa hề một lần bước vào trong, nghe Tiểu Mạn nói đây chính là nơi Hoa Lôi một mình cư trú, Hoa Lôi không thích bị người khác quấy nhiễu.

Hy Bình tha thẩn chỉ biết cứ đi, đi mãi mà quên mất cả điều cấm kỵ đó - hoặc là chuyện này căn bản chẳng đáng để hần phải lưu tâm.

Chỉ thấy cửa khép hờ, đẩy nhẹ một cái, phía trong đập vào mắt là ba gian mộc ốc được bố trí song song rất đặc biệt, phía trước mộc ốc có một hoa viên rất to, trông một số thực vật hoa thảo được mà hần không biết là thứ gì, ngay trước mắt hần là hai cây ngô đồng.

Hy Bình bước tới đẩy cái cửa nhỏ của mộc ốc, gian thứ nhất là thư phòng, bốn giá sách được bày biện rất ngay ngắn, bàn đọc sách kê dựa vào cửa sổ, đằng trước bàn dựng một cái ghế cao.

Hy Bình thấy ở đây chẳng có một chút gì thú vị, liền bước vào căn phòng thứ hai, đó là phòng ngủ của Hoa Lôi, bày biện không hề đơn giản, ở đây có một cái giường, một cái ghế cùng một cái bàn, trên bàn ngoài một số vật phẩm cần thiết cho nữ nhân ra, nổi bật lên là hai tiểu mộc nhân trông rất cũ kỹ, nhìn giống một thanh niên cùng một cô nương tầm hai ba, hai tư tuổi.

Hy Bình bước ra khỏi phòng ngủ, tiện tay mở nốt cửa căn phòng thứ ba, một luồng thủy khí mang theo hơi nóng tỏa ra theo cánh cửa mở, nguyên lai đây vốn là bồn tắm, trong cái bồn tắm khá lớn có một nữ nhân khỏa thân đang ngồi quay lưng về phía cửa, hai cánh tay nhỏ nhắn dưới làn nước nóng trở nên vừa hồng vừa trắng đang đổ nước lên vai.

Dòng nước từ tấm lưng trắng mịn của nàng chảy xuống, đó là một tấm lưng hết sức xinh đẹp, nhẵn nhụi, trắng tinh, có phần hơi gầy. Mái tóc dài đã ướt nước dán chặt vào lưng, tựa như hàng vạn thác nước màu đen đổ xuống bồn tắm. Lúc này, nàng chỉ biết say sưa, thoải mái đắm mình trong bồn nước tắm rửa, không hề phát giác ngoài kia có một nam nhân đang tựa cửa lặng lẽ ngắm nhìn nàng.

Hy Bình nhận ra đó chính là cô cô của Tiểu Mạn - Hoa Lôi. Hần không hề có ý định li khai, cũng không muốn làm gián đoạn nàng hưởng thụ lạc thú tắm gội, chỉ lặng lẽ đứng đó ngắm nhìn nàng.

Một lúc lâu sau, Hoa Lôi bước ra khỏi bồn tắm, trong sát na đang quay người thì nhìn thấy Hy Bình, kinh hãi vội giơ tay che lấy ngực, rồi đột nhiên ngồi lại vào trong bồn tắm, hoảng hốt nói: “Người, người muốn làm gì? Đi ra mau!”

Hy Bình tất nhiên không vì lời trách mắng của nàng mà bước ra, trái lại còn tiến về phía bồn tắm, nói: “Nguyên lai thì ra nàng thích tắm rửa vào buổi sáng sớm.”

Hoai Lôi không ngờ rằng nam nhân này lại gan to bằng trời đến thế, hai mắt lại còn nhìn chằm chằm vào thân hình đang lỏa thể của nàng, trong lòng sợ hãi, hỏi: “Người là ai? Người, người sao lại bước vào đây?”

Hy Bình cười đáp: “Thật là cần ta phải nói ra sao?”

Hoa Lôi ngẩng mặt lên nhìn hần, trong ánh mắt có pha lẫn sự xấu hổ và tức giận, nàng không trả lời Hy Bình, chỉ chăm chú nhìn vào tên thanh niên nam nhân đang có ý đồ quấy rối nàng.

Hy Bình là người lên tiếng trước: “Ta tên là Hoàng Hy Bình, ở đây không có người canh giữ, cửa lại không có khóa, ta đương nhiên là rất nhẹ nhàng mà tiến vào rồi.”

Hoa Lôi hình như nhớ ra điều gì đó, kinh ngạc hỏi: “Người là con trai của Hoàng sư ca, trượng phu của Tiểu Mạn - Hoàng Hy Bình?”

Hy Bình trêu chọc: “ Nếu là đồ giả thì ta để cho nàng đem đổi lại.”

Hoa Lô nghe thấy vậy, không biết dùng khí từ đâu bay tới, lớn tiếng trách mắng: “Nếu đã là như vậy, người còn không mau cút ra ngoài? Chẳng lẽ người cả ta cũng dám động vào hay sao?”

Hy Bình chỉ thấy cười cười, dùng hành động để đáp lại lời nàng, hấn bẻ thốc nàng ra khỏi bồn tắm, mặc kệ nàng vùng vẫy, la hét, đánh đập, cũng nhất quyết không buông nàng ra.

Hoa Lô đến lúc này thì đã hiểu rằng tên nam nhân này chẳng sợ gì cả, hấn ngay cả đến cô cô của Tiểu Mạn mà cũng dám....

Nàng như lạc hết cả hồn vía, giận dữ hét lớn: “Người buông ta ra! Người là tên hỗn đản, Hoàng sư ca sao lại có một đứa con trai như người kia chứ? Tiểu sắc ma! Ta là cô cô của Tiểu Mạn, người còn không mau buông ta ra?”

“Ngoan nào, đừng động dậy! Ta đang giúp nàng mặc quần áo đấy chứ.”

Hy Bình chẳng thèm để ý đến sự kháng nghị của Hoa Lô, bẻ nàng bước tới giá treo quần áo, tay phải xiết chặt nàng vào ngực, tay trái đưa lên giá treo lấy xuống một chiếc khăn tắm còn khô. Sau đó, một tay ôm lấy Hoa Lô đang giãy giụa một cách vô vọng trong lòng hấn, tay kia cầm chiếc khăn tắm lau đi những giọt nước còn đọng lại trên mình nàng.

Khi lau đến ngực nàng, Hy Bình tấm tắc khen ngợi: “Da thịt của nàng trắng mịn như thiếu nữ vậy, vẫn còn rất đàn hồi, đáng tiếc là hơi gầy một chút!”

Hoa Lô tức giận quát: “Người đi ra, không cần người phải mặc quần áo cho ta, ta tự mình làm được, đi ra!” Nàng lại cố gắng dùng lực vùng vẫy, nhưng lực lượng của tên nam nhân này giống như một ngọn núi, sừng sững không thể lay động.

Hy Bình vẫn cứ tiếp tục thưởng thức, ngắm nhìn từng nét trên cơ thể nàng không hề bỏ sót, hấn nói: “Ta đã nói là muốn mặc y phục thật tử tế cho nàng mà, nàng không nghe thấy à? Đừng có động dậy! Động dậy nữa là ta không thêm mặc y phục vào cho nàng đâu.”

Hoa Lô lại càng giận: “Ta có bảo người mặc y phục cho ta đâu?”

“Ta nói không thêm mặc y phục cho nàng, là vì ta muốn chiêm hữu nàng ngay lúc nàng đang không có mảnh vải nào trên mình. Nói như thế, nàng đã hiểu chưa?”

Hy Bình lau khô đôi chân nhỏ nhắn của nàng, ưỡn thẳng lưng lên, chăm chú nhìn vào mặt nàng. Mặt nàng hơi dài, đường nét phối hợp hết sức hoàn hảo, cái miệng nhỏ xinh thực khiến cho người ta phải đem lòng mê mẩn.

Hy Bình đột nhiên cúi đầu xuống, nhưng bị Hoa Lô giơ tay chộp vào miệng. Phản ứng của hấn rất nhanh, lưỡi thò ra liếm ngay lòng bàn tay của Hoa Lô.

Hoa Lô cấp tốc rút tay lại, sau đó xuất thủ thêm lần nữa để ngăn cản Hy Bình, lại bị tay phải của Hy Bình tóm lấy, kéo một cái, khiến nàng không thể khống chế được bản thân, đổ sát vào người Hy Bình. Lần này, cái miệng lớn của hấn liền chộp ngay lấy cái miệng nhỏ của nàng.

Khi Hy Bình rời khỏi cái miệng nhỏ ngọt ngào của nàng, thấy nàng vẫn còn đứng ngây ra đó, thở ra hương thơm yêu kiều, ngẩng đầu si ngốc nhìn vào hấn.

Hy Bình hỏi: “Nàng vẫn còn ngây ngất với tư vị của cái hôn vừa trao phải không? Có muốn tiếp tục không?”

Hoa Lô đột nhiên khóc oà giống như một tiểu hài tử: “Người là tên hỗn đản! Người đến phá hỏng mắt chó ở mỹ hảo của ta, hủy đi giấc mộng mà ta đã gìn giữ hai mươi năm nay! Ta muốn chàng bồi thường cho Lô Lô, chàng phải bồi thường cho thiếp!”

Hy Bình thật không ngờ nàng đã ba mươi tuổi, lại bỗng nhiên giống như một nữ hài tử hướng tới hấn mà khóc lóc.

Hấn lúc này cũng chẳng muốn suy nghĩ gì nhiều, tỏ vẻ hòa hoãn: “Đừng khóc, nàng là cô cô của Tiểu Mạn, ta thực không thể xâm phạm nàng. Vả lại, hiện tại ta cũng không có tâm tình để xâm phạm nàng, đợi đến

lúc ta thực sự muốn nàng, ta sẽ quay lại giúp nàng biến thành một nữ nhân thật sự, trở thành nữ nhân của ta! Nào, để ta giúp nàng mặc y phục, ta chỉ muốn vì nàng mà làm một việc thật ầm ập mà thôi, sao nàng lại muốn cự tuyệt ta cơ chứ? Huống hồ những việc vốn không nên làm nhất mà ta chẳng hề muốn, thì ta đều đã làm rồi, còn những việc ta muốn lại không chịu để cho ta làm hay sao? Những giọt nước mắt của nàng có sự thanh khiết của thiếu nữ, khiến ta liên tưởng đến một nữ hài, nàng ta là một nữ hài hết sức thuần khiết! Là muội muội...” Hy Bình không nói nữa, đưa tay lên y giá lấy xuống một chiếc áo tắm làm bằng khinh sa, choàng lên người Hoa Lôi, rồi cúi xuống cài áo cho nàng, thấy thân thể mỹ hảo của nàng như ẩn như hiện, ngừng đầu lên tiếp xúc phải đôi nhãn thần pha lẫn sự phẫn nộ và cảnh giác.

Hắn tiếc thương: “Sau nay lúc tắm rửa nàng nhớ khóa cửa lại, để khi ta đến, ta cũng sẽ không nhìn thấy gì, giờ ta phải đi đây.”

Hắn quay mình bước ra, để lại Hoa Lôi một mình lặng lẽ đứng đó không biết nên làm gì cho phải.

Mười ngày sau, Hoa Tiểu Ba và Tứ Cửu từ Thần Dao Môn trở về, mọi người đều hết sức vui vẻ, chỉ có Tứ Cửu là buồn bực không vui, nguyên lai là nàng Triệu Tử Thanh đó khiến hắn phải gặm ngón trỏ, nàng không những chẳng thêm tiếp thu tâm si tình của hắn, lại còn không coi hắn vào đâu - khiến hắn nhất thời nghĩ rằng trong nhân cầu của tất cả các nữ nhân trên đời, nam nhân đều là màu trắng.

Thế nhưng cái tâm si tình của hắn cũng chẳng tồn tại được lâu, quay về Trường Xuân Đường rồi, lại bị nhu tình của Lan Hoa và Oanh Thúy xâm nhập, thế là hết thấy mọi si tình đều nhanh chóng tan biến đi.

Tại bữa tiệc tẩy trần cho những người mới trở về do Hoa Sơ Khai tổ chức, ngay đến một người rất ít khi lộ diện là Hoa Lôi lần này cũng tham gia, điều này không khỏi khiến Hoa Sơ Khai cảm thấy có chút kì quái - muội muội của ông đã lâu lắm không còn bước chân ra khỏi cửa rồi a!

Lôi Phượng chúng nữ nhân cuối cùng cũng biết là Hoa gia còn có thêm người này, nhưng vì sao trước đây không hề thấy mặt?

Hy Bình cảm thấy song nhãn của Hoa Lôi mỗi giây mỗi phút đều nhìn chăm chăm vào hắn, khiến da đầu hắn nổi ngứa râm ran.

Sau khi ăn uống xong, Hoa Sơ Khai gọi Hy Bình đến tắm thất của phụ phụ họ, Hoa Lôi cũng ở đó.

Hoa Sơ Khai nói với hắn: “Hy Bình, nửa tháng sau, chúng ta tứ đại gia tộc sẽ cùng nhau tỉ võ đoạt soái, trước đây đều là ba nhà bọn họ đoạt lấy, Trường Xuân Đường của chúng ta căn bản không có cách nào tiến được lên cao, bây giờ ta muốn các người thay mặt Trường Xuân đường xuất chiến, đoạt lấy Thiên Tự Soái Lệnh, người thấy thế nào?”

Hy Bình cực kỳ hài lòng, cười nói: “Nhạc phụ đại nhân, đánh nhau thì ta rất giỏi, nhưng mà sẽ đánh ở đâu?”

Hoa Sơ Khai đáp: “Thần Dao môn, bảy ngày sau xuất phát!”

Hy Bình vừa bước ra khỏi gian phòng của phụ phụ Hoa Sơ Khai liền bị Hoa Lôi ở phía sau gọi giật lại, bắt hắn phải cùng nàng đi đến “Mộc Nhân cư”.

Hy Bình biết là sẽ có chuyện phiền nhiễu, miễn cưỡng cúi đầu lẻo đẻo theo đuôi nàng đi tới “Mộc Nhân Cư”.

Bước vào ngọa thất của Hoa Lôi, Hoa Lôi ngồi bên mép giường, Hy Bình cũng muốn bước tới ngồi cạnh nàng, nhưng bắt gặp cái trừng mắt của nàng, liền chuyển thân ngồi lên cái ghế đặt trước bàn.

Hoa Lôi cất tiếng: “Người là Hoàng Ngưu phải không?”

Hy Bình thật sự cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng vẫn “ừ” lên một tiếng xác nhận.

Hoa Lôi liền nói tiếp: “Ta sau khi gặp Lãnh Như Băng rồi, liền nghĩ ngay đến người. Ta lúc trước cũng biết là người đã dịch dung, sau khi người khôi phục lại dung mạo, ta vẫn có thể nhận ra người... người là tên tiểu hồn đản! Nói, hôm đó vì sao lại muốn đối với ta như vậy?”

Hy Bình gãi gãi đầu: “Cô cô...”

Hoa Lôi hét lớn ngăn hắn nói tiếp: “Ai là cô cô của người?”

Hy Bình cười xoa: “Ta quên mất rồi.”

Hoa Lôi yên lặng nhìn nam hài tuần mỹ trước mặt, không sao nhìn ra hần đã trở thành một nam nhân, nhưng hần đích thực đã là một nam nhân, một nam nhân cường tráng!

Một thoáng trầm mặc!

....

Hy Bình là người lên tiếng phá đi sự im lặng đó: “Nếu như không có việc gì thì ta muốn đi khỏi đây.”

Hần đứng dậy chuẩn bị bước đi, Hoa Lôi liền quát hần ngồi xuống.

Hoa Lôi nói: “Phụ thân của ngươi có khỏe không?”

Hy Bình đáp: “Lão nhân gia ngoại trừ việc hay cãi nhãi ra, còn đâu tất cả đều tốt.”

Hoa Lôi bỗng hồi tưởng lại: “Mười năm rồi không gặp ông ấy, không biết ông ấy có còn nhớ Lôi Lôi không?”

Hy Bình thấy nàng đang đắm chìm trong hồi ức, liền đứng dậy cáo từ, Hoa Lôi không trả lời, trên mặt nàng vẫn hiện ra vẻ ngỡ ngàng, làm hần chán nản bước đi.

Hy Bình quay trở lại Nhạc Hoa viên, phát hiện ra chỉ có mỗi mình Tiểu Nguyệt lòng đầy tâm sự đang ở đó, những người khác vẫn còn đang lưu lại đại sảnh chưa thấy về.

Trong nửa tháng nay, Tiểu Nguyệt quả thực đã tiêu tụy đi rất nhiều, trên mặt nàng hiếm khi nào còn thấy lộ ra nụ cười ngây thơ của ngày xưa nữa. Thế nhưng, cứ mỗi lần nhìn thấy Hy Bình, nàng đều cười với hần như xưa, chỉ là mỗi nét cười ấy đều mang theo biết bao tư vị sâu khổ.

Hy Bình rất sợ phải gặp Tiểu Nguyệt, cứ mỗi lần nhìn thấy nàng, trong lòng đều dâng lên thứ cảm giác tội lỗi, chỉ muốn trốn tránh.

Tình hình gần đây của Tiểu Nguyệt, hần không phải là không để ý, hần chỉ thấy tim mình nhói đau, thật chỉ muốn bất chấp tất cả mà lao tới ôm nàng vào lòng mà an ủi, thế nhưng, hần hiện tại đến cả đứng khi để ôm muội muội một cái cũng không có, hần làm sao lại có thể hần sao có thể thản nhiên coi nàng chỉ như là một muội muội thuần túy được đây?

Hần dù sao cũng đã từng xâm chiếm lấy thân thể của nàng, tim của hần cũng vì chuyện này mà luôn phải mang theo một nỗi hổ thẹn, mà nỗi hổ thẹn này, cứ mỗi khi hần đến trước mặt Tiểu Nguyệt là nó lại càng trở nên rõ ràng và mãnh liệt hơn.

Hy Bình cố gắng khống chế tâm tình, cười nói: “Nguyệt nhi, muội không cùng họ đi chơi ư?”

“Nguyệt nhi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút! Đại ca, ôm Nguyệt nhi một chút được không?” Nguyệt nhi không đợi Hy Bình hồi đáp đã lao vào lòng hần.

Hy Bình ôm muội muội của mình, ôm lấy thân hình mà hần đã biết rõ, hàng trăm mối ngổn ngang bỗng trào dâng trong lòng, hần cảm thấy nữ nhi gục trong lòng mình đang khóc, những giọt nước mắt cứ rơi mãi, rơi mãi không thôi, liền vội vàng an ủi: “Nguyệt nhi, đừng khóc, là ai đã khi phụ Nguyệt nhi? Nói đại ca nghe, đại ca sẽ trút giận thay cho muội!”

Tiểu Nguyệt ngẩng mặt lên khỏi ngực hần, ngưng khóc nhưng không thể ngăn được đôi dòng lệ tuôn rơi, nàng nức lên: “Không có ai khi phụ Nguyệt nhi cả, đại ca đã lâu rồi không ôm Nguyệt nhi, Nguyệt nhi ở trong lòng đại ca rồi, chỉ muốn khóc! Đại ca, huynh vì sao lại muốn trốn tránh Nguyệt nhi? Có phải là vì Nguyệt nhi rất đáng ghét, khiến đại ca không được vui? Nguyệt nhi thật sự chỉ muốn được đại ca ôm thôi, được ôm thế này, Nguyệt nhi trong lòng mãn nguyện lắm.” Nói xong, Nguyệt nhi si ngốc nhìn Hy Bình, đôi mắt thâm đắm dòng lệ chứa chan niềm si mê.

Hy Bình chỉ cảm thấy Nguyệt nhi đang tựa vào hần, bất giác ôm chặt lấy nàng, khó có thể kiềm chế được nỗi đau trong tim, nói: “Đại ca sao lại có thể trốn tránh Nguyệt nhi chứ? Đại ca hiện tại chẳng phải là đang ôm Nguyệt nhi đó sao? Đừng nghĩ ngợi nhiều, đại ca mãi mãi thương yêu Nguyệt nhi, nào, cười một cái cho đại ca xem nào!”

Trên khuôn mặt đầm lệ của nàng cố nở ra một nụ cười còn giống khóc hơn là đang khóc ...

35. Chương 34: Biện Mệnh Ngũ Lang

Chín ngày sau, Hy Bình dẫn theo một đám người đến được Thần Dao Môn, Triệu Tử Uy còn ở bên ngoài tranh đoạt tình nhân, Triệu Tử Hào tiếp đãi bọn họ.

Hoa Tiểu Thiện người đang ở cũ, không cách nào ra ngoài tiếp khách; Triệu Tử Thanh khiến Tứ Cửu cản võ ngựa tay trở cũng không thấy tới.

Sau bữa ăn, Triệu Tử Hào an bài “Bát Tiên Độc Viện” cho bọn họ, đây chính hàm ý có người không thể ngủ ngon giấc.

Ấn tượng đầu tiên mọi người đến Thần Dao Môn, chính là môn đồ đặc biệt nhiều, nam nam nữ nữ một đám to, mà bất luận nam nữ, binh khí sử dụng hết thấy là đao, không thẹn là Thần Dao Môn!

Đám người Hy Bình là đến sớm nhất, các người dự thi khác với khán giả đều còn chưa tới. Lí do rất giản đơn, những võ lâm nhân sĩ đó không giống như bọn họ là thân thích gì của Thần Dao Môn, đương nhiên không tiện đến quá sớm, ăn không uống không còn ở không.

Triệu Tử Hào cưới đại nữ nhi của Trường Xuân Đường làm phu nhân, mà phu nhân này vừa sinh hạ cho hắn một tiểu tử trắng mập, hắn tự nhiên đem đám khách nhân này của Trường Xuân Đường xem thành thần minh cung phụng.

Nếu Triệu Tử Hào đổi thành Triệu Tử Uy, đám người này của Hy Bình liền bị cự tuyệt ở ngoài cửa, còn có thể để bọn họ có cơ hội đi vào? Cửa đều không có!

Độc Cô Cầm Triệu Tử Uy mới cưới lại đang ở nhà sống góa, liền chạy đến Bát Tiên Độc Viện cùng muội muội nói chuyện riêng tư. Khi nghe được sinh hoạt riêng hạnh phúc của Kỳ muội, chỉ có cảm thán vận mệnh bản thân không tốt — cưới phu quân, không thân mật mấy ngày, hắn liền chạy đi tranh đoạt nữ nhân với đại ca nàng ta.

Độc Cô Kỳ cũng vì thư thư này của nàng ta ôm bất bình, nhưng cũng không thể giúp, cuối cùng không thể kêu Hy Bình đi thay Triệu Tử Uy thực hiện nghĩa vụ trượng phu vậy?

Thế là, thư thư tố khổ, muội muội an ủi, nói đến khi tới đi ngủ còn ý vẫn còn chưa hết, đành phải hai thư muội cùng ngủ một phòng, tiếp tục đem chuyện ra nói.

Thế nhưng, khi muốn nói chuyện gần xong, hai người lại ngủ không được, vì cái gì?

Tứ Cửu bởi lúc đi nghỉ ngơi 2 3 ngày, đêm đại chiến lưỡng nữ, nữ nhân không kêu lớn tiếng, bản thân hắn lại kêu đến giống như sói gào — uy mãnh chứ? Sau khi Tứ Cửu la mệt, liền là tiếng nữ nhân rên rỉ một loạt lại một loạt giống như thủy triều đánh vào tai các người khác trong viện.

Dưới hoàn cảnh ồn ào hỗn tạp như thế, hai thư muội Độc Cô làm sao có thể ngủ được chứ?

Độc Cô Kỳ không thể chịu đựng nổi, thành thật đối với thư thư nói, muội phải đi qua, thư ngủ một mình vậy!

Độc Cô Cầm một mình nằm trên giường, nghe những tiếng vang lên đó hòa nhập thanh âm của muội muội nàng ta, đột nhiên minh bạch muội muội lựa chọn vô lại này chính là hạnh phúc lớn nhất trong đời muội ấy. Ai, Triệu Tử Uy tên khốn nạn này cả ngày mê luyến hai yêu tinh đó của Minh Nguyệt Phong, lại hại ta khổ, trời a!

Tự nhiên, có rất nhiều người mất ngủ, cũng có một số người ngủ ngon đến không biết bao nhiêu!

Hôm sau, tỉnh dậy sớm nhất không phải Tuyết Nhi, lại là Tứ Cửu!

Hắn kêu tỉnh Hoa Tiểu Ba ngủ say như xưa, cùng nhau đi ra viện tử đạo Thần Dao Môn, thường thường gặp được một số nữ đệ tử. Hắn thấy đều phải trêu ghẹo vài câu, sờ mông một cái béo má một cái, sau khi đùa bọn cô nương mặt hồng tai đỏ, hắn liền cười to rời đi, để lại những nữ đệ tử si mê nhìn hình bóng hắn đi xa.

Hoa Tiểu Ba chính giữa cũng theo sư phụ hấn một hai cái như thế — Nói lại, Hoa Tiểu Ba tuy chỉ có 16 tuổi, tâm tính còn giống đại nam hài, thân thể lại phát dục đến rất tốt, cơ hồ cao bằng Tứ Cửu, thêm khuôn mặt tuần tú sáng ngời đơn giản mang theo nét ngây thơ, cũng đủ khiến bọn thiếu nữ say mê.

Tứ Cửu vì hấn lo lắng nói: “Tiểu tử ngươi chẳng những học võ công của ta, còn học cao chiêu của gái của ta, cần thân gà tơ của ngươi bay!”

Hoa Tiểu Ba nói: “Sớm đã bay.”

Tứ Cửu không dám tin vào lỗ tai của mình, kêu lên: “Cái gì? Ngươi chưa thành niên liền bị làm thịt? Ai làm?”

Hoa Tiểu Ba đành chịu nói: “Khi lần trước tới, Xuân Thủy thư thư dụ hoặc đệ, đệ chịu không được dụ hoặc của thư ấy, liền thất thân cho thư!”

Tứ Cửu dừng lại, quay đầu, nâng tay vỗ đầu Hoa Tiểu Ba một cái, nói: “Mẹ, kể đáng thương thế này thế! Tiểu tử ngươi chiếm tiện nghi cô nương người ta, trái lại nói bản thân thất thân? Ta nói ngươi hay, sư phó người ta vẫn còn phải năm nay mới chạm nữ nhân, mà lần đầu tiên đụng còn là một kĩ nữ! Ta làm con mẹ nó, Xuân Thủy so với Tiểu Hồng xinh đẹp hơn nhiều, vì sao ta không có diễm phúc như vậy? Ai, nghĩ ta khi 16 tuổi cả bản thủ thương (súng) đều không thể, tiểu tử ngươi 16 tuổi còn chưa qua, lại có thể thưởng thức một tiểu mỹ nhân xinh đẹp mọng nước — đạo trời bất công nha!”

Hoa Tiểu Ba đắc ý nói: “Không phải một, là hai!”

Tứ Cửu lại một lần kinh hoàng, hỏi: “Cái gì?”

Hoa Tiểu Ba thấy phản ứng của Tứ Cửu, càng thêm đắc ý, nói: “Còn có Hạ Vũ thư thư!”

Tứ Cửu sau khi kinh hoàng, tiếp nhận cái sự thật này, tò mò hỏi: “Chiến tích như thế nào?”

Hoa Tiểu Ba bỗng chốc không cách nào minh bạch, Tứ Cửu lại hỏi: “Thì là ngươi làm bọn họ được sướng khoái hay không?”

“A!” Sau khi Hoa Tiểu Ba minh bạch tự hào đáp: “Khi vừa bắt đầu, đệ còn rất nhanh liền xong việc, Xuân Thủy thư thư nói, nam nhân lần đầu tiên đều là nhanh như vậy. Quả nhiên, lần thứ hai đệ kiên trì rất lâu, thư còn không ngừng kêu đệ thân ca ca. Bọn đệ sau khi hoan hảo lần nữa, Hạ Vũ thư thư cũng tới, đệ liền cùng thư ấy làm, lần này so với hai lần trước đều phải lâu hơn, thư ấy cũng liên tục kêu đệ thân ca ca. Hì hì, bình thường đều là đệ gọi bọn họ thư thư, vào lúc đấy bọn họ lại gọi đệ là thân ca ca — huynh nói đệ lợi hại hay không, sư phụ?” Hấn có chút điệu võ dương oai.

Tứ Cửu vui vẻ nói: “Còn tính có thể, bất quá so với sư phụ ngươi kém nhiều, sau này bất luận là võ công hay là trên chuyện đó, ngươi đều có thể hướng về ta sư phụ này học hỏi tập, cam đoan ngươi chắn chắn thiên hạ vô địch thủ, trên giường không đối thủ!” Hấn da trâu cũng thối võ.

“Tiểu Ba, đệ tới rồi, cũng không tới tìm thư thư?” Xuân Thủy trước mặt đi lại, cả mặt gió xuân.

Tứ Cửu đẩy Hoa Tiểu Ba một cái, khe khẽ nói: “Đi, đem tiểu tao hóa (đồ cột nhà) này làm đến gọi người thân ca ca — mới lộ rõ bản sắc nam nhân!”

Hoa Tiểu Ba biết đều đi tới trước vài bước, mở hai cánh tay nghênh tiếp Xuân Thủy.

Xuân Thủy chui vào trong lòng hấn, yêu kiều thở dài nói: “Thư thư rất nhớ đệ nha!”

“Đệ cũng thế!” Hoa Tiểu Ba ôn nhu mà đa tình đáp.

Tứ Cửu một bên nghe được cả người run rẩy, da gà gai ốc khắc người đều nổi lên, vội vàng rời khỏi chốn thị phi này, khỏi phải ngăn cản phong thủy của người nào đó.

Tứ Cửu ở luyện võ trường của Thần Dao Môn thấy được Triệu Tử Thanh khiến hấn cắn ngón trỏ.

Nữ nhân này đích xác đủ đẹp, khuôn mặt sáng ngời hiển rõ được anh khí (khí khái hào hùng) bức người, lúc này cả người ăn mặc ý vị, ngực to, eo nhỏ, mông lớn lộ ra đầy đủ.

Triệu Tử Thanh cũng nhìn thấy Tứ Cửu, lại giả như không nhìn thấy bóng dáng, tiếp tục chuyên chú dạy những nữ đệ tử luyện đao.

Tứ Cửu ở một bên lớn tiếng khen hay, còn như chỗ nào tốt, phương thức hay thế nào, hần căn bản không không biết, thế nào thì cũng là con mẹ nó tốt!

Triệu Tử Thanh dừng động tác, hướng về Tứ Cửu rống to: “Tứ Cửu, người sửa đủ chưa?”

Da mặt của Tứ Cửu với da mặt của Hy Bình đều là một xưởng gia công chế tạo ra, tự nhiên cũng dày như tường thành, tiếp tục cười hi hi nói: “Triệu cô nương, nàng lại còn nhớ được tiện danh của ta, quả thật khiến ta vui sướng muốn điên, nàng có phải trong khi ngủ gọi ta hay không?”

Triệu Tử Thanh chỉ cảm thấy lửa giận cháy bên trong, liền vung đao hướng tới hần chém qua.

Tứ Cửu vội vàng né tránh, vừa né vừa kêu: “Triệu cô nương, tính ta sai, ta nhận lỗi với nàng, ta là tiểu cầu, xin nàng bỏ qua cái mạng chó này của ta nha?”

Hần một bộ mặt đáng thương, khiến những nữ đệ tử đều cười, cả Triệu Tử Thanh cũng không khống chế được cười nhẹ một cái, thế nhưng đao trong tay vẫn như cũ một đao tiếp sát một đao.

“Tử Thanh! Dừng tay!” Triệu Tử Hào đi qua, quát to với muội muội của hần.

Triệu Tử Thanh không vui lòng ngừng tay lại, hung hãn nói: “Để ta lại nhìn thấy người, ta liền giết người!” Nói xong, lắc đầu liền đi.

Triệu Tử Hào nói: “Tứ Cửu huynh đệ, không có thương chứ? Muội của ta chính là như vậy, xinh huynh đừng thấy lạ!”

Tứ Cửu cười đáp: “Triệu đại ca nói đâu phải, đệ chính là thích bộ dạng này của nàng ta, cân quắc không nhường tu mi a!”

Triệu Tử Hào hiểu ý liền cười, hần biết Tứ Cửu thích muội muội của hần.

Tứ Cửu nói: “Đệ ra ngoài cũng có một đoạn thời gian, phải quay về rồi. Triệu đại ca, huynh bận rộn của huynh, đệ đi trước!” Quay đầu lại hướng về Triệu Tử Thanh kêu lên: “Triệu cô nương, đa tạ nàng biểu diễn vài thức cao chiêu cho Tứ Cửu ta xem, ta vô cùng vô cùng cảm kích nàng!” Mẹ, ngày nào để lão tử ở trên giường cảm kích nàng thật nặng!”

Tứ Cửu lại đến các nơi khác tham quan du lãm, lại vừa khéo thấy được Hoa Tiểu Ba cùng Xuân Thủy Hạ Vũ lưỡng nữ xoay tròn trên giường làm chuyện tốt, hần trong lòng trừ rửa, “xúi quẩy”, lại nhanh chóng chạy về, tìm Lan Hoa cùng Oanh Thúy của hần.

Khi cách tử vô đại trại còn ba ngày, Độc Cô Phách, Thiếu Lâm Viên Chánh cùng Võ Đang Tĩnh Hư Tử đều dẫn các môn nhân của mình tới Thần Dao Môn.

Triệu Tử Uy không ở nhà, Triệu Tử Hào liền thay hần tiếp đãi bọn họ, ngay cả chương môn của Thần Dao Môn Triệu Kiệt Anh cũng dắt thê tử Trầm Dao ra ngoài tiếp kiến bọn họ.

Hai thư muội Độc Cô thấy gia gia, tự nhiên bỏ nhào vào lòng ông ta làm nũng.

Triệu Kiệt Anh thấy Hy Bình, thần sắc quái quái, khe khẽ hỏi Triệu Tử Hào vài câu, liền không nói nữa.

Hy Bình cũng bái kiến Độc Cô lão đầu đột nhiên biến đến khả ái, Độc Cô Phách tự nhiên cao hứng đến không thể khép miệng.

Mà hai ngoại tôn nữ cũng đến lòng già của ông ta làm nũng một lượt, cuối cùng Tuyết Nhi phải nhổ tóc của ông ta ít đi đến đáng thương, ông ta liền vội vàng nói, tiểu tổ tông, cháu nhổ tóc bạc của tăng gia gia, ta liền biến đến giống như vị gia gia này — Ông ta chỉ vào Viên Chánh đại sư bên cạnh.

Viên Chánh hợp chương niệm phật, thiện tai, thiện tai!

Tiếp theo đám người Độc Cô Phách tới, người của các bang phái khác trên giang hồ cũng lục tục đến, cùng Thần Dao Môn giao tình tốt liền ở trong Thần Dao Môn, không có giao tình gì thuần túy là vì xem náo nhiệt liền ở phụ cận tìm chỗ ở lại.

Đoạt suất tử võ của tứ đại thế gia, là một việc trọng đại lớn trên giang hồ, ai không muốn xem kĩ?

Trước sau đến Thần Dao Môn có Cái Bang Tiểu Diện Cái, Nga Min Sơn Huyền Dương, Đại Địa Minh Lạc Hỏa cùng Lạc Thảo, Vạn Diệu Am sư đồ, Thiên Phong Bảo Từ Phiêu Nhiên cùng Thiên Phong Song Kiều.

Khiến người tưởng tượng không được, Biện Mệnh Tam Lang của Hồ Điệp Phái lại dẫn theo một đám nam nữ đệ tử, hùng hùng hổ hổ hướng tới Thần Dao Môn xông tới.

Triệu Tử Hào vốn không muốn để bọn họ vào, nhưng bọn họ nói muốn tìm công chúa Lãnh Như Băng của bọn họ, Triệu Tử Hào ngại thể diện của Trường Xuân Đường, đành phải chiêu đãi bọn họ.

Một đám người này vừa đến Thần Dao Môn liền tạo ra chướng khí mù mịt, nam trêu ghẹo nữ đệ tử của Thần Dao Môn không nói, nữ lại cũng cam đảm câu dẫn nam đệ tử của Thần Dao Môn!

Triệu Tử Hào dưới cơn giận dữ, lại đem bọn họ đuổi ra Thần Dao Môn để bọn họ khách sạn, chỉ giữ lại Biện Mệnh Tam Lang giống bọn người Hy Bình ở tại Bát Tiên Độc Viện.

Lãnh Như Băng không biết làm thế nào giới thiệu ba diện thủ của mẫu thân nàng ta cho mọi người — Biện Mệnh Tam Lang.

Ngưu Lang cao lớn như trâu, Tình Lang ôn tồn tao nhã, Dã Lang là một hán tử cao gầy tháo vát, ba người này là tâm phúc của Lãnh Tinh Oánh, cũng là bạn hữu trên giường tốt nhất của bà ta.

Lãnh Như Băng lạnh lẽo hỏi: “Các người không ở bên cạnh mẫu thân, chạy đến chỗ này làm chi?”

Tình Lang nhu hòa đáp: “Công chúa, phu nhân mấy ngày tới cũng có có thể tới, người sợ công chúa có sơ suất gì, phái bọn thuộc hạ tới trước bảo vệ công chúa!”

Lãnh Như Băng hỏi: “Vậy sao?”

Ngưu Lang đáp: “Phải ạ! Phải ạ! Phu nhân để bọn thuộc hạ tới bảo vệ công chúa Ó, nam nhân bên cạnh người là ai thế?”

Hắn biết công chúa trước giờ đều chán ghét nam nhân, thế nào có thể tiếp cận tên khốn này gần như vậy? Yêu, tên khốn này thực không phải anh tuấn bình thường ư! Ồ oa, trừ công chúa ra, còn có nhiều mỹ nữ thế này, xem ra đầu trâu này của ta có thể ăn một bữa đến nứt bụng, hì hì

“Bịch!” Một quyền đâm ngay mặt, Ngưu Lang chỉ cảm thấy mắt phủ sao vàng, không tự giác lùi lại 4 5 bước, lắc đầu, định thần, quát to: “Vừa rồi là ai đánh lão tử? Mẹ, có dũng khí đứng ra!”

Hy Bình bước tới trước một bước, nói: “Ta!”

Ngưu Lang thấy là nam nhân tuấn mỹ đứng bên cạnh công chúa, không hiểu bởi vậy hỏi: “Người là ai? Vì sao đánh ta? Người nếu nói rõ ràng, nể mặt công chúa, Man Ngưu ta không tính toán với người, bằng không khả khả!” Hắn đem hai nắm tay to lớn giơ cao trước mặt Hy Bình — bằng không liền đánh bẹp người!

Hy Bình thấy tráng hán trước mặt này cao hơn hắn một cái đầu, không có chút sợ hãi, nói: “Muốn đánh ta sao? Ta thích! Người muốn dùng phương thức dạng gì?”

Ngưu Lang sững sờ ngây ngẩn nhìn Hy Bình, không biết nam nhân xem chừng không biết võ công này vì sao dám hướng tới hắn khiêu chiến.

Tuy tên khốn này cũng là rất cao lớn, thế nhưng trước mặt Man Ngưu ta còn không so được, nếu đã ta chọn lựa, vậy thì lựa chọn đấu sức đi! Man Ngưu ta sức lớn vô cùng, còn tập “Hỗn Nguyên Khí Công”, chính để ta giáo huấn hắn một cái, ước tính cân lượng của hắn!

Vừa nghĩ tới thế, Ngưu Lang nói: “Chúng ta vật lộn, người thua liền chọn ba mỹ nhân nhi bên cạnh người tất cả cho huynh đệ ba người chúng ta!”

Chúng nữ tức giận, ào ào rút kiếm.

Lãnh Như Băng mắng: “Man Ngưu, ngậm miệng!”

Hy Bình dùng tay ra hiệu ngăn cản chúng nữ, chăm chú nhìn Ngưu Lang, bình tĩnh nói: “Ta không cùng người thảo luận bất kì điều kiện nào, bởi vì bất luận ta thua hay là thắng, ta đều không thể đem nữ nhân của ta làm tiền đánh bạc, nhưng có một chút có thể nói cho người hay, cơ hội người thắng ta bằng không!”

Lãnh Như Băng nói: “Hy Bình, dùng đao đối phó hấn, sức lực của hấn lớn vô cùng, chàng không phải đối thủ của hấn!”

Tứ Cửu nói: “Yên tâm, như quả là vật lộn sát người, đừng thấy kẻ này to con hơn Hy Bình, hấn cũng chỉ có đại bại!” Tứ Cửu giải thích thực lực của Hy Bình ở phương diện này.

Hy Bình đi đến trước mặt Ngưu Lang, nói: “Bắt đầu đi!”

Hai người liền cánh tay đáp cánh tay tiến hành suất giao tử võ, thân người to lớn của Ngưu Lang che phủ Hy Bình, bàn tay thô chắc vịn hai vai Hy Bình, ra sức muốn vịn ngã Hy Bình, lại phát giách vịn không chuyển động, thế là duỗi đá một cước kéo lấy mã bộ của Hy Bình, cũng không được việc gì, lại đem “Hỗn Nguyên Khí Công” vận chuyển lên, còn là không thể đem Hy Bình ném ngã xuống đất.

Hy Bình nói: “Đến lượt ta.”

Hy Bình hướng tới Ngưu Lang nắm của cánh tay hấn hai bàn tay dùng lực, Ngưu Lang chỉ cảm thấy cánh tay đau đớn thấu tim, giống như xương tay bị bóp vụn, hai tay của hấn đan chéo trên y phục trước ngực Hy Bình vô lực rơi lỏng ra, hai tay Hy Bình thừa cơ hội nắm y phục trước ngực hấn, đem cơ thể to lớn của hấn nâng lên, ném quăng qua một bên, lại nhanh chóng theo qua một đầu gối dứt khoát đề lên ngực hấn, quyền đầu tập trung rơi lên mặt hấn.

Sau khi hai ba cái chế phục Ngưu Lang, Hy Bình quát: “Khởi đầu to, còn dám chú ý nữ nhân của ta hay không?”

Ngưu Lang kêu lên giống như giết heo đáp: “Không dám, không dám, người đừng đánh, kẻ hèn cũng không dám nữa!”

Tình Lang cùng Dã Lang không dám tin nhìn hai người trên đất — Ngưu Lang sức lực lớn vô cùng lại có thể suất giao hạng đấu sức này trong tử võ thua cho nam nhân này? Nam nhân này rốt cuộc là người gì, lại có lực lượng kinh người như thế?!

Tứ Cửu cười nói: “Ta đã nói, tiểu tử này đánh nhau hỗn tạp thiên hạ vô địch!”

Chúng nữ thở một hơi, không nghĩ được người bị người một cước đạp liên văng ra rất xa, lại có thể dễ dàng đem một tên to con xưng thần lực ném văng ra xa, thật là bất khả tư nghị!

Hy Bình bỏ qua Ngưu Lang, đi đến trước mặt Tình Lang cùng Dã Lang, nói: “Hai người các ngươi có phải cũng độ sức một cái không?”

Dã Lang thầm rên một tiếng, Tình Lang vội vàng cười: “Không dám! Không dám! Xin hỏi công tử là?”

Hy Bình nói: “Mẹ, các ngươi sớm thì phải hỏi. Nhớ, ta gọi là Hoàng Hy Bình, là phu quân của công chúa các ngươi, tất cả các nữ nhân ở đây đều là danh hoa có chủ, các ngươi muốn phát tình, thì đi tìm nữ đệ của Thần Dao Môn!”

Ngưu Lang lúc này đã từ trên đất bò dậy, kinh hãi nói: “Công chúa, người không phải chán ghét nam nhân nhất sao? Thế nào thành nữ nhân của hấn?”

Câu nói này cũng là lời muốn hỏi trong lòng Tình Lang với Dã Lang lại không hỏi ra miệng.

Lãnh Như Băng giận dữ: “Man Ngưu, ngậm cái miệng thối của ngươi, chuyện của ta không cần ngươi quản!”

Ngưu Lang một bộ ủy khúc nói: “Là, là! Thực là, người nói sớm một tiếng, thuộc hạ cũng không thể bị đánh đến thảm thế này, nếu biết ngài ấy là cô gia, Man Ngưu nào dám kêu khiêu chiến?”

Tình Lang ngập ngừng nói: “Công chúa hấn, a, cô gia nhiều nữ nhân thế này, có thể thỏa mãn người không? Nếu nói không thể, thuộc hạ nguyện ý”

Lãnh Như Băng nói: “Vả miệng!”

Tình Lang nhẹ nhàng tát bản thân một cái, cười nói: “Công chúa, không phiền các người, bọn thuộc hạ ra ngoài trước an bài các đệ tử khác.”

Khi ba người đang chuẩn bị rời cửa viện, Tứ Cửu từ phía sau kêu bọn họ dừng: “Ba vị huynh đệ, đợi một chút!”

Hắn bỏ rơi Lan Hoa cùng Oanh Thúy liền theo qua, Hoa Tiểu Ba cũng theo đuôi sư phụ hắn đi ra.

Mọi người không biết bọn họ làm trò gì, cũng không có tâm tình đi truy cứu.

Hoa Tiểu Mạn nhẹ nhẹ dựa vào ngực Hy Bình, nhu hòa nói: “Ca, huynh thật uy mãnh!”

“Ta tối càng uy mãnh hơn!” Hy Bình nhẹ nhàng hôn cánh môi đỏ của Hoa Tiểu Mạn.

Tứ Cửu cùng Hoa Tiểu Ba sau khi đuổi kịp Biện Mệnh Tam Lang, lôi kéo quan hệ thân thích, bợ dít ba người, không lau sâu, mọi người liền thân quen xưng huynh gọi đệ.

Biện Mệnh Tam Lang cuối cùng minh bạch ý đồ của hai người Tứ Cửu cùng Hoa Tiểu Ba.

Tình Lang nói, chúng ta dẫn theo 15 nam đệ tử với 20 nữ đệ tử cùng tới, không biết hai vị muốn mấy nữ nhân?

Tứ Cửu nói ba, Hoa Tiểu Ba nói tối thiểu hai!

Đều là người đồng đạo, ăn nhậu với nhau, năm người ra bên ngoài cùng nữ đệ tử của Hồ Điệp Phái hồ thiên hồ địa một phen, cuối cùng ai ai đều mệt nhũn bò về Bát Tiên Độc Viện.

Mấy người khác lại không sao cả, chỉ có Tứ Cửu, vừa quay về liền bị Lan Hoa cùng Oanh Thúy quấn cuộn muốn hoan hảo.

Tứ Cửu nói thăm thương, hai vị phu nhân thân ái, tha cho ta đi! Để ta nghỉ ngơi một cái, phu quân vì các nàng suýt nữa mạng đều sắp đi — quả nhiên là thiên tài nói hoang! Mà hai nữ nhân lại tin tưởng, thương tiếc trông chừng hắn ngủ.

Chính vào lúc này, gian phòng của Hy Bình thủy triều âm thanh nổi dậy, hai nữ nhân sao ngủ được chứ? Tứ Cửu đành phải xả thân lại bồi nữ tử.

Biện Mệnh Tam Lang nghe được dị thanh, người nhìn ta, ta ngó người, đột nhiên đồng thanh kêu lên: “Ai đang làm chuyện khuyết đức như vậy? Ai da! Ổn chết đi! Công chúa, cầu xin người, đừng kêu đến dâm đảng như thế, người chính là thánh nữ trong suy nghĩ bọn thuộc hạ nha! Thế nào có thể so với mẫu thân của người còn phải dâm đảng phóng túng hơn? Ai da! Những nữ nhân này ai ai đều phát điên rồi, còn đến lớn tiếng như thế còn trêu chọc hứng thú người như vậy, kêu chúng ta ngủ yên như thế nào? Vô luận như thế nào, ngày mai ra bên ngoài ở —”

36. Chương 35: Ái Dích Cáo Bạch

Một ngày trước tỉ võ, Đỗ Thanh Phong phu phụ, Hoàng Đại Hải, Đỗ Mạnh Mạnh cũng tới, Hy Bình tự nhiên ra nghênh tiếp, khi Đỗ Thanh Phong thấy Hy Bình cùng Lãnh Như Băng, ánh mắt cũng một dạng với Triệu Kiệt Anh, quai quái.

Đại Hải thấy Tiểu Nguyệt mất đi ngây thơ cùng rực rỡ của ngày trước, trong lòng nghi hoặc, lại không có hỏi kĩ.

Đỗ Mạnh Mạnh thì hiểu rất rõ.

Triệu Tử Uy cuối cùng quay về, cùng đi về chung còn có Độc Cô Minh, Từ Thanh Vân, và hai môn diện nữ lang của Minh Nguyệt Phong.

Ba vị công tử vừa thấy đám người này của Hy Bình, trong lòng liền không sáng khoái, càng không để ý tới bọn họ.

Hy Bình chào hỏi: “Này, ba vị suất ca, còn không có đem hai nữ nhân này làm đến tay sao? Các người cũng kém quá đi!”

Ba người đối với chế giễu của hắn biết mà không để ý, còn hoàn toàn chẳng muốn lí tới loại vô loại thô bỉ này.

Lại nói “làm nữ nhân” của bọn họ? Bọn họ chính là khiêm khiêm quân tử (người khiêm tốn), cần phải nói “thương hương tiếc ngọc”! Mẹ, tên nhà quê, lưu manh, thấp hèn như vậy — Ba người ở trong lòng quở trách Hy Bình một lượt.

Hy Bình mỉm cười với hai nữ nhân Minh Nguyệt Phong chào hỏi: “Nữ nhân không thấy được ánh sáng, nam nhân “vô xỉ” ta đây hướng tới các người hỏi thăm sức khỏe!”

Hắn nhân khi Bảo Nguyệt không phòng bị, chặn ngang ôm nàng vào trong lòng, Bảo Nguyệt còn chưa phản ứng, liền bị cách sa hôn lên hai cánh môi, nàng ta giật nảy người, lại không giãy thoát được, vội vàng rút bội kiếm ra hướng tới phần bụng của hắn đâm tới.

Hy Bình trong kinh hoảng theo phản xạ thả nàng ta ra, như thiếu điện thụt lùi về lại, kêu to: “Mẹ, ngoan độc thể này! Bất quá là chứng minh với nàng ta là “có xỉ”, không cần cầm lấy kiếm phản bác chứ?”

Bảo Nguyệt sau khi được thả ra, ngó ra một cái, lại nâng kiếm hướng về Hy Bình đâm tới, yêu kiều mắng: “Ta giết tên đâm đảng ngươi!”

Chỉ là, Bảo Nguyệt còn chưa có đến gần trước người Hy Bình, liền bị năm nữ nhân cầm kiếm vây lấy, kiếm chiêu múa ra càng bị Lôi Phượng cùng Lãnh Như Băng ngăn chặn quay về.

Nàng ta giận dữ nói: “Tránh đường, hắn phi lễ với ta, các nàng còn giúp hắn?”

Lôi Phượng nói: “Bất quá là hôn một cái, còn cách mạng che, có tổn thất gì? Nàng lại động đao động kiếm!”

Phong Ái Vũ không có tham dự hàng ngũ vây công, nàng ta đứng ở ngoài vòng lớn tiếng nói: “Nữ nhân cô đây không thức thời, Hy Bình hôn cô là phúc phận của cô ! Chuyện hạnh phúc như vậy, cô lại không biết hưởng thụ?”

Nàng ta chui vào trong lòng Hy Bình, cánh môi đỏ đưa tới, Hy Bình liền phối hợp cùng nàng ta hôn môi nhiệt liệt, Bảo Nguyệt đã đành chỉ công kích giận đến giậm chân, nước mắt thậm chí chảy xuống.

Bảo Nguyệt khi đang muốn giết thoát khỏi vòng vây, đem những nam nữ không biết tu sĩ này đâm tằm mười lỗ, lại nghe Mộng Hương nói: “Bảo Nguyệt, nên coi để chớ cần một cái, quay về thôi! Muội đâu không qua bọn họ.”

Thanh âm của Mộng Hương vẫn cứ ôn nhu như ảo mộng.

Bảo Nguyệt bổ vào trong lòng Mộng Hương, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, người phải vì Bảo Nguyệt trút giận!”

Mộng Hương nói: “Đừng khóc, xem khăn che của muội đã rách ướt rồi!”

Hy Bình đối với lời của Mộng Hương một chút đều không để tâm. Chửi thì chửi thôi, lại không ít đi một khối thịt!

Hắn hướng tới ba vị công tử lòng đầy căm giận nói: “Ba vị, của gái chú trọng là dùng khí cùng quyết đoán, giống kiểu văn văn nhả nhả đó của các người, sợ cả bàn tay bọn họ đều chưa đụng qua? Theo dõi ta, hai ba cái liền đem nàng ta ôm qua hôn môi, bất quá cách một tầng vải đích xác không ra mùi vị, ngày nào ta sẽ cầm miếng vải đáng ghét trên mặt nàng ta xé xuống, hôn cái đủ cho các người xem!”

Sau khi hắn đắc ý cười hô hô, ôm lấy Độc Cô Kỳ bên cạnh lại là một trận hôn cuồng dại.

Bảo Nguyệt nghe được toàn lời của Hy Bình, cả người giận đến toàn thân run rẩy, lại không có biện pháp tóm hắn, chỉ Hy Bình nói: “Đại sắc ma, ngươi, ngươi, vô sỉ, hạ lưu — ta, ta phải giết ngươi!” Tuy nói như thế, lại là không có động thủ.

Cho dù động thủ cũng vô dụng! Bởi vì nữ nhân của vô lại này đều không giảng đạo lí bảo vệ hắn — dù cho hắn sai, trong mắt bọn họ cũng là đúng.

Võ lâm hiệp khách tại trường đều cảm thấy đám người này của Hy Bình quá vô lý, cả Hoàng Đại Hải đều lắc lắc đầu, nhưng cũng không dễ nói ra, bởi vì vai chính cường bức hôn nữ nhân này là đại ca hấn — ai, đại ca còn là giống như khi nhỏ.

Tứ Cửu cùng Biện Mệnh Tam Lang lại là rất sùng bái Hy Bình, cả Hoa Tiểu Ba cũng gia nhập hàng ngũ người sùng bái, năm người quả thật đem Hy Bình coi thành thần tượng hoàn mỹ nhất, phát thệ phải hướng về hấn học tập thật tốt.

Tình Lang lập tức học xong áp dụng, đi đến trước mặt Bảo Nguyệt, lộ ra nụ cười mỉa mé chết người không cần bồi thường, nói: “Cô nương, ta gọi là Tình Lang, hàm ý là tình quân ôn nhu mà đa tình, công phu trên giường cấp cao”

“Người cho rằng của Minh Nguyệt Phong dễ đối phó sao?” Dù cho là lời phẫn nộ, Mộng Hương cũng nói đến dịu dàng vô cùng, nhưng hàm chứa trong dịu dàng có một loại uy nghiêm không thể kháng cự.

Tình Lang toàn thân run lên, đột nhiên lùi về lại,瑟瑟 nói: “Minh Nguyệt Phong?”

Võ lâm đệ nhất phong?

Hấn không dám tin nhìn hai mảng diện nữ nhân trước mặt này, lại lắc đầu nhìn Hy Bình, nói: “Cô gia, người cả nữ nhân của Minh Nguyệt Phong cũng dám động?”

Võ lâm quần hùng tại trường cũng là chấn kinh.

Hy Bình không lưu tâm đáp: “Thấy tiểu tử người không triển vọng thế này, một câu nói liền dọa người như thế. Minh Nguyệt Phong là gì, ta mới chẳng thèm để ý. Ta chỉ biết nữ nhân này nói ta “vô sỉ”, ta liền phải chứng minh với nàng ta ta là “có sỉ” — phải không, Bảo Nguyệt?”

Hai mắt Bảo Nguyệt đầy tràn là phẫn hận, lại cũng chỉ có thể hung hãn đem ánh mắt tới giết hấn một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần.

Triệu Tử Uy cùng Từ Thanh Vân muốn phát tác, lại bị Độc Cô Cầm cùng Độc Cô Thi trong lòng dùng ánh mắt ngăn trở. Còn như Độc Cô Minh, nhất thời lại không dễ phát tác đối với tên muội phu vô lại này, đành phải nhìn ái tì của nữ nhân yêu dấu bị người đùa bỡn.

Cuối cùng, vẫn là trong vài câu khách sáo của Triệu Tử Hào, kết thúc trường náo kịch này.

Hy Bình vốn muốn để Đại Hải đến ở Bát Tiên Độc Viện, nhưng Triệu Tử Hào an bài nơi ở khác cho bọn họ, Hy Bình chỉ đành bỏ qua, bé Tuyết Nhi dẫn một đám người quay về viện tử.

Sư đồ Tứ Cửu cùng Biện Mệnh Tam Lang không có quay về viện tử, bọn họ đi dạo khắp nơi của Thần Dao Môn, không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào liệp diễm, bất luận là nữ đệ tử của môn phái khác hay là nữ đệ tử của Thần Dao Môn thậm chí tiểu nha hoàn của Thần Dao Môn, đều bị tổ năm người siêu cấp này của bọn họ đùa giỡn đến ý loạn tình mê.

Trên đường, Hoa Tiểu Ba lại bị hai nữ nhân Xuân Thủy với Hạ Thủy kéo đi làm thân ca ca, Tứ Cửu cũng đụng phải Triệu Tử Thanh khiến hấn cắn ngón tay, lập tức cáo biệt Biện Mệnh Tam Lang, cũng đi đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh).

Biện Mệnh Tam Lang sau khi một mạch náo nhiệt, cũng mỗi người ôm một nữ đệ tử Thần Dao Môn phong lưu khoái hoạt đi.

Tứ Cửu theo Triệu Tử Thanh đi theo, đi theo, Triệu Tử Thanh quay đầu rút đao chỉ Tứ Cửu nói: “Người theo ta nữa, ta liền một đao chém người!”

Tứ Cửu cười hì hì nói: “Nàng chém ta, ta làm quỷ cũng còn theo nàng (nãi). Thanh Thanh, Tứ Cửu ta yêu nàng yêu đến chết!”

Triệu Tử Thanh mặt liền đỏ, không để ý hấn nữa, quay đầu tiếp tục đi về phía trước, Tứ Cửu giống như thí trùng (trùng rắm) đi theo.

Hai người lại đi một đoạn đường, Triệu Tử Thanh dừng trước cửa một phòng lớn, vừa muốn gõ cửa, lại nghe được bên trong lúc ẩn lúc hiện truyền lại tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Nguyên lai đây là gian phòng của Triệu Tử Uy, Triệu Tử Thanh là tới tìm nhị ca của nàng ta.

Nào biết Độc Cô Cầm chịu đựng tịch tịch quá lâu, Triệu Tử Uy vừa quay về, nàng ta liền ở trong ban ngày quấn cuộn Triệu Tử Uy thân mật.

Triệu Tử Thanh vừa vặn gặp phải chuyện này việc này, nghe được Độc Cô Cầm bên trong nói: “Thiếp không quản chuyện của chàng với hai yêu tinh của Minh Nguyệt Phong, nhưng chàng cũng không thể trường kì để thiếp ở trong nhà thủ hoạt quá (sống góa), cẩn thận thiếp cho cái mũ xanh để chàng đội!”

Triệu Tử Uy cười nói: “Ta biết nàng không thể, nàng muốn cho ta đội mũ xanh sớm liền đã đội, hà tất đợi đến hôm nay? Lại, để nàng kiến thức một lần cây đao bên dưới này của Triệu Tử Uy ta, giết đến nàng gáy đầy trời!”

Triệu Tử Uy nghe hết, mặt càng đỏ, quay người liền đi, lại va chạm Tứ Cửu một bên, bị hấn ôm vào trong lòng, lại không dám lên tiếng. Tứ Cửu thừa cơ hội này, chuyên chú hôn môi to của nàng ta, hôn nàng ta đến rên rỉ ra tiếng.

Triệu Tử Uy bên trong quát lên: “Là ai ở bên ngoài?”

Tứ Cửu ôm Triệu Tử Thanh nhanh chóng trốn khỏi hiện trường.

Triệu Tử Uy nghe được bên ngoài không có tiếng vang, lại yên tâm chơi đao pháp giết gà nơi bụng phụ nhân của hắn.

Triệu Tử Thanh bị Tứ Cửu ôm trong lòng vung một bàn tay, trên mặt đau rất, lại không nỡ thả nàng ta ra, khấn nài nói: “Thanh Thanh, đừng thế này, ta là thực lòng yêu thích nàng (nãi).”

Triệu Tử Thanh ra sức cắn một phát trên vai hắn, quát chửi: “Tứ Cửu, thả ta ra!”

Tứ Cửu nhin đau, nói: “Nàng đáp ứng ta sau này thấy được ta sẽ không phải không để ý không quan tâm đối với ta, ta liền thả nàng ra!”

Triệu Tử Thanh “ừ” một tiếng, Tứ Cửu theo lời bỏ nàng ta ra, trên mặt nàng ta hôn một cái, nàng ta hung hãn trừng mắt nhìn mắt, quay người đi xa.

Tiếp tục sau khi Triệu Tử Uy bị kéo quay về thân mật, Độc Cô Chi cũng cứng rắn kéo Từ Thanh Vân bạc tình về phòng.

Bên người hai nữ nhân Minh Nguyệt Phong chỉ còn một người Độc Cô Minh.

Hai tình địch cường đại rời đi, khiến Độc Cô Minh trong lòng rất sáng khoái, hấn cảm thấy đây là cơ hội tốt khó được, hấn nhận được gợi ý của Hy Bình, liền đơn đao vào thẳng cắt vào vấn đề.

Hấn vô hạn thâm tình nói: “Mộng Hương cô nương, kì thật trước nay ta luôn luôn muốn nói, tình yêu của ta đối với nàng hơn hấn sinh mệnh của ta! Mộng Hương cô nương, gả cho ta đi! Độc Cô Minh nguyện ý lấy sinh mệnh mình ái hộ nàng, một đời một kiếp!”

Bảo Nguyệt cười hì hì ra tiếng — Không then là Độc Cô Minh, lời tỏ tình cũng nói đến cao minh hơn so với người khác.

Ánh mắt giống như mộng ảo của Mộng Hương không có bất kì ba động nào, chỉ là nhu hòa nói: “Độc Cô công tử, huynh là nam nhân tốt, nếu Mộng Hương muốn xuất giá, có lẽ có thể lựa chọn huynh, thế nhưng Nguyệt Nữ của Minh Nguyệt Phong chúng ta tuy không phải đạo cũng không phải ni, lại là độc thân một đời. Mà thiếp cả đời truy cầu cũng là một loại tâm cảnh cô độc, dù cho thân ở nơi náo nhiệt, tâm thiếp vẫn như cũ cảm thấy tịch tịch cùng phiêu diêu (tung bay lúc ẩn lúc hiện). Thiếp không thể tiếp thụ tình yêu của bất luận một nam nhân nào, cũng căn bản không thể yêu bất kì một nam nhân nào, tình ý của các vị thiếp sớm thì đã rõ, chỉ là huynh cùng hai người bạn họ không có nói rõ, thiếp cũng không dễ công khai cự tuyệt các vị. Hiện tại huynh nói, thiếp đành phải đem lời nói rõ, xin thứ lỗi! Bất quá, Bảo Nguyệt thì không cần độc thân, huynh hỏi muội ta nguyện ý gả cho huynh không vậy?”

Bảo Nguyệt giận dữ nói: “Tiểu thư, người trêu chọc Bảo Nguyệt!”

Độc Cô Minh vẻ mặt thất vọng cùng bi thương, nhưng hấn lập tức hóa bi thương thành lực lượng, để thất vọng lần nữa nhen nhóm hi vọng, quay đầu nói với Bảo Nguyệt: “Bảo Nguyệt cô nương, kì thật ta cũng là yêu nàng, nàng khả ái như vậy, thế này khiến ta mê say, ta cầu xin nàng gả cho ta, giải đi nỗi khổ tương tư của ta!”

Hắn nói chuyện tình tứ mà lại nghiêm nghiêm túc túc, khiến người không cách nào tin một phút trước, hấn còn ở trước mặt Bảo Nguyệt tiến hành tuyên ngôn tình ái với Mộng Hương.

Cự tuyệt của Bảo Nguyệt so với Mộng Hương còn phải kiên quyết hơn: “Ta không gả cho người!”

Ngọn đèn hi vọng Độc Cô Minh lần nữa nhen nhóm lại rơi xuống trên đất, vỡ nát tan tành, hỏi: “Vậy nàng muốn gả cho ai?”

“Ta muốn gả cho —” Trong ý nghĩ của nàng ta lóe qua một bóng dáng, kinh hãi đáp: “Ta ai cũng không lấy, cả một đời đi theo tiểu thư!”

Độc Cô Minh cuối cùng có một chút an ủi — nguyên lai không phải mị lực của ta không đủ, mà là hai nữ nhân này đều là người chủ nghĩa độc thân, bởi vậy ta mới có thể xin tình thất bại. Xem ra ta tuy bại còn vinh, chí ít bọn họ còn để ta theo lâu như vậy mới cự tuyệt ta, đây chứng minh bọn họ muốn cự tuyệt ta cũng là rất khó — Ai, dùng thời gian dài như vậy mới ở một khắc cuối cùng cự tuyệt ta đại suất ca này, khó nha!

Mộng Hương nói: “Huynh sau này vẫn là hảo bằng hữu của Mộng Hương!”

Độc Cô Minh lại càng thêm an ủi, làm không được tình nhân với nương tử làm bằng hữu cũng không tệ mà!

Hắn cười nói: “Mộng Hương cô nương cũng là hảo bằng hữu của Độc Cô Minh tại hạ, tại hạ có bằng hữu này mà cảm thấy kiêu ngạo thêm trăm lần!”

Vô luận là lời tỏ tình hay là lời gì khác, Độc Cô Minh đều nói đến cao hơn người một bậc, quả nhiên không thẹn là Độc Cô Minh, cao minh, cao minh!

Độc Cô Minh sau khi đưa lưỡng nữ Minh Nguyệt Phong về phòng, không mục đích đi dạo khắp nơi, đột nhiên nghe được thanh âm của Hoa Tiểu Ba: “Làm chết nàng, mẹ, làm!”

Hắn hiểu kì đi đến trước cửa gian phòng đó, cẩn thận lắng nghe, lại nghe được một nữ nhân rên rỉ: “Thân ca ca, làm chết Hạ Vũ rồi!”

Độc Cô Minh nghe được dục hỏa thiêu đốt, lại bị Tứ Cửu đi qua trông thấy.

Hai người lại tụ tập ở một chỗ tiếp tục nghe, cảm thấy cực kỳ ghiền, liền ở đầu ngón trỏ thấm ướt nước bọt, ở trên giấy cửa đâm bốn lỗ

Sau chuyện, Tứ Cửu vừa đi vừa hướng về Độc Cô Minh đăm đuối trong ảo tưởng nói: “Đánh nhau ta đánh không lại người, của gái người thì so không bằng ta. Không tin? Người xem, Hoa tiểu tử sau khi đạt được chân truyền của ta, ở trước mặt nữ nhân được ưa thích bao nhiêu! Người nếu muốn tranh nữ nhân với Triệu Tử Uy cùng Từ Thanh Vân, thì có lẽ bái ta làm sư! Tin tưởng ta, ở phương diện này ta có năng lực, muối muối của Triệu Tử Uy đã cho lão tử của đến tay.” Độc Cô Minh hiện tại đối với Tứ Cửu thực là có loại cảm giác hận biết nhau quá trễ. Hai người quảng đi thành kiến trước đây, thoáng chốc biến đến thân thuộc.

Đến buổi tối, Độc Cô Minh cũng tới ở tại Bát Tiên Độc Viện, cùng Hoa Tiểu Ba ngủ chung một giường.

Hoa Tiểu Ba thọ giáo võ công với hấn, hấn hướng tới Hoa Tiểu Ba mở cửa quan trọng chuyện của phương diện đó.

Hoa Tiểu Ba được nghe hấn kể, rất là chấn kinh nói: “Cái gì? Huynh 24 tuổi rồi, còn là xử nam?”

Độc Cô Minh lúng túng nói: “Đừng la lớn tiếng như thế, để người khác nghe thấy, ta liền không có thể diện. Tiểu Ba, đệ có nữ hài tốt giới thiệu cho ta không? Như quả thành công, ta cũng sẽ giống như Tứ Cửu dạy đệ vài chiêu võ công, thế nào?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tiểu Nguyệt nha! Nơi đây ngoại trừ Lân thư thư ra, thì tính Tiểu Nguyệt xinh đẹp nhất, hơn nữa nàng ta cũng không có tình nhân, huynh đi nhất định mã đáo thành công!”

Độc Cô Minh lắc đầu nói: “Không được, không được, Tiểu Nguyệt năm nay mới 16 tuổi, ta bắt đầu từ muội ấy 8 tuổi nhìn muội ấy lớn lên, đối đãi muội ấy giống như thân muội muội!”

Hoa Tiểu Ba không muốn mất đi cơ hội hoạch đắc võ công, nói: “Vây đệ ngày mai lại tìm kiếm cho huynh nữ nhân khác, đệ mệt rồi, muốn ngủ, ngày mai còn phải làm thân ca ca của hai người bọn họ, hi hi, thật tốt!”

“Vây, huynh ra ngoài đi mao xí.”

Độc Cô Minh đi khỏi phòng, hướng cửa phòng Tiểu Nguyệt đi tới.

Hắn gõ cửa kêu Tiểu Nguyệt ra, thấy Tuyết Nhi ngủ say bên trong, nhẹ nhàng, mà lại ôm chứa thâm tình nói: “Tiểu Nguyệt, ta luôn luôn đều thích muội”

Tiểu Nguyệt không đợi hắn nói hết, liền cự tuyệt nói: “Minh ca ca, xin tha thứ, Tiểu Nguyệt cả đời không xuất giá, xin về cho!”

Cửa liền đóng, còn lại Độc Cô Minh ở ngoài cửa thổi gió.

Rất lâu, Độc Cô Minh thở dài một tiếng, quay đầu nhìn thấy Hoa Tiểu Ba đang đứng ở trước cửa cười mỉm đang ngó hắn

Trong một ngày gặp được ba nữ nhân cả một đời không xuất giá, đối với Độc Cô Minh mà nói, là tai nạn. Thế nhưng, tai nạn của hắn tịnh chưa kết thúc, không lâu sau, liền nghe được loại tiếng vang đó, so với Xuân Thủy cùng Hạ Vũ phát ra còn phải lớn tiếng hơn, còn phải trêu người hơn, quả thực là kêu vui sướng cuồng loạn quá khích

Hoa Tiểu Ba một lần sau khi tỉnh lại, thấy Độc Cô Minh còn chưa có ngủ, nói: “Ngủ không được sao? Sau này quen rồi liền tốt, giống đệ, chần vừa trùm qua đầu, sét đánh cũng ngủ được. Xử nam đại ca, ngủ đi! Ngày mai đệ tìm một nữ nhân tới vì huynh cử hành “nghỉ thức giết gà”! Nói xong, đem đầu che lại, lại ngủ.

Độc Cô Minh thẳng đến trời sáng mới cáo biệt “chương nhạc mỹ diệu”, tiến vào giấc mơ ngọt ngào.

37. Chương 36: Võ Sanh Chung Mã

Thần Dao Môn ở trên cao nguyên ngoại ô của Tử Thiên Thành.

Sau lưng Thần Dao Môn, có một triền núi rất lớn. Trên triền núi có một mảng thảo nguyên lớn, giống như một thảm cỏ xanh, đi qua nữa là vách núi, đi xuống vách núi là hiệp cốc cao hiểm tên là “Lang Đạo”, trông đi thì là vực sâu quanh năm bị mây mù bao phủ.

Tỉ võ đoạt suất hôm nay chính là ở thảm cỏ xanh sau lưng Thần Dao Môn — Võ Sanh Nguyên Thượng cử hành.

Lúc này, Võ Sanh Nguyên Thượng đầy kín giang hồ hào khách, cùng môn nhân các đại môn phái. Tứ đại võ lâm thế gia cũng tới ba, chỉ có Trường Xuân Đường chưa đến.

Quần hùng không kì quái, bởi vì theo kinh nghiệm trước đây, Trường Xuân Đường dù cho tới, cũng là làm phụng sự quan khách, không tham dự tỉ võ.

Ai đều biết Trường Xuân Đường lấy y thuật xưng với đời, nhưng nói đến võ công, cả loại tam lưu đều không trợn tới, bọn họ tới với không tới, đối với tỉ võ hôm nay thì căn bản không quan trọng.

Thế nhưng, Trường Xuân Đường nói cho cùng là một trong võ lâm thế gia, bởi vậy cũng đã lưu một vùng vị trí tốt cho bọn họ — không biện pháp, Trường Xuân Đường tuy nói võ công cấp nát vụn, bản lĩnh kiếm tiền lại là nhất lưu, các tỉnh thành toàn quốc đều có phân điểm của bọn họ, thực phải tài nguyên như nước. Ba nhà khác nếu không có tiền tiêu, không thiếu được phải hướng tới vị huynh đệ này thò tay. Như tiền vốn chi trả của tỉ võ đại hội quy mô to lớn lần này, chính là Trường Xuân Đường rộng rãi mở hầu bao.

Hơn nữa, môn nhân ba nhà khác đến được điểm Trường Xuân Đường mở đi xem kê tạp bệnh gì cũng là miễn phí, có thể không cho vị đệ đệ võ công rách nát này thể diện sao?

Hôm nay người tới, rõ ràng so với người đến sinh nhật Võ Đẩu Môn Độc Cô Phách hôm đó phải nhiều hơn, các đại môn phái đều có người tới, trong đó khiến người nhìn chăm chú nhất chính là hai nữ nhân của Minh Nguyệt Phong, Thiếu Lâm Viên Chánh, Võ Đang Tình Hư Tử, Nga Mi Huyền Dương, Đại Địa Minh sư huynh muội, Vạn Diệu Am sư đồ.

Vách núi đối qua phân thành hai bên, một bên người của tứ đại võ lâm thế gia ngồi, một bên là người trong các đại môn phái, giang hồ hào khách khác thì là vô môn vô phái hoặc tiểu môn tiểu phái.

Ở một bên này của võ lâm thế gia, nhân vật chủ yếu của ba nhà ngồi thành một dãy, đầu cách vách núi gần nhất, cũng đầu mút sau lưng nhất, ba chiếc ghế trống không có người dùng, đây là lưu cho Trường Xuân Đường.

Độc Cô Phách cùng Tiểu Diện Cái được Thần Dao Môn mời qua ngồi chung với Triệu Kiệt Anh — giả giả cũng là thân gia mà! Thế nào có thể ở bên ngoài phân quá rõ?

Võ Sanh Nguyên Thượng ồn ào ầm ĩ, đây là tập hội tất có náo động, bất luận hần quen biết hoặc không quen biết, tụ họp ở một khối cuối cùng có thể nói chuyện cùng nhau.

Trong đó có người hiếu sắc, cố gắng hướng tới mấy võ lâm hiệp nữ chen lách bên cạnh, thừa loạn sờ một hai cái, qua cơn ghiền tay.

Một ít nữ hiệp tương đối cởi mở, bị sờ đến hăng say, dứt khoát nắm lấy tay người đó, kéo đến chỗ che khuất bên cạnh, làm việc phải tới.

Tỉ võ đoạt suất của võ lâm tứ đại thế gia, xưa nay đều là do bên phụ trách tổ chức chọn phái ra nhân thủ, sau đó do ba nhà khác khiêu chiến, thắng đến cuối cùng khi không có người khiêu chiến, người thắng liền thành lệnh chủ lần này, ở trong 20 năm về sau thống lĩnh võ lâm tứ đại thế gia, bảo vệ thanh uy cùng lợi ích của tứ đại võ lâm thế gia trong võ lâm. Thành thử, người dự thi tất phải là đệ tử trong lớp trẻ.

Lệnh chủ lần trước là Đỗ Thanh Phong của Bích Lục Kiếm Trang, chiếu theo lệnh ông ta sớm cầm lệnh bài giao cho bên tổ chức môn chủ Triệu Kiệt Anh của Thần Dao Môn, đợi sau khi tỉ võ kết thúc, do ông ta truyền cho người chiến thắng, hoàn thành trình tự truyền lệnh lần này.

Trong mong đợi của quần hùng, tỉ võ tiến vào lúc đếm số ngược.

Chính ở thời khắc phải bắt đầu đó, Hy Bình dẫn một đám người xuất hiện ở Võ Sanh Nguyên.

Bọn họ xuất hiện, lập tức dẫn tới rối loạn rất lớn, tiếng kêu the thé của nam nam nữ nữ trong quần hùng nổi dậy, bọn nam hào khách vì nhóm nữ nhân xinh đẹp này kêu thê, bọn nữ hiệp khách vì những nam nhân anh tuấn cao lớn này hoan hô — Lời không sợ nói một chút quá phần, đám người này của bọn họ đích xác đều là tuấn nam mỹ nữ, quả thực là tổ hợp khí thế siêu nhân, nào có thể không điên đảo chúng sanh?

Hy Bình bọn họ tìm được vị trí của mình, phát hiện ghế quả thực ít, mọi người đều kêu hần ngồi, hần nói hần phải đứng mới lộ rõ được hơn người một bậc, liền để Tư Tư bé Tuyết Nhi, Phong Ái Vũ không biết võ công cùng nữ hoàng Lôi Phượng của hần ngồi trên ba chiếc ghế đó, hần cùng mấy người khác đều đứng — đây mới lộ rõ bọn họ hơn người một bậc mà!

Biện Mệnh Tam Lang quên nhiệm vụ bảo vệ công chúa của bọn chúng trên người, lại chạy đến trong nữ đệ tử của Thần Dao Môn đóng vai bảo tiêu.

Hai con mắt của Tứ Cầu một khắc cũng không rời chiến ghế Triệu Tử Thanh ngồi lên, lại thấy nàng ta nghiêng mặt liếc nhìn hần, hần vội vàng hôn gió qua, mặt nàng ta liền đỏ, quay đầu qua một bên.

Hoa Tiểu Ba dẫn theo Độc Cô Minh tới nơi nữ đệ tử của Hồ Điệp Phái tập trung, đem hần giới thiệu cho nữ đệ tử của Hồ Điệp Phái. Những nữ đệ tử đó đối với Độc Cô Minh vô cùng nhiệt tình, khiến hần đem bi ai của ngày hôm qua quên đi sạch sẽ.

Hoa Tiểu Ba chỉ Thần Dao Tứ Hoa — Cốc U Lan, Bạch Mạt Lị, Dạ Lai Hương cùng Dã Mân Côi, vì Độc Cô Minh giới thiệu, chỉ thấy tư sắc bốn nữ nhân đều không tệ.

Hai người chuyển dời tầm mắt, quan sát các mỹ nữ khác, Hoa Tiểu Ba chỉ hai nữ Liều Nhi Đào Nhi của Bích Lục Kiếm Trang Vương Ngọc Phân, kêu lớn ô ô mỹ nhân nhi, ta nhất định phải bế nàng lên giường,

để các nàng gọi ta thân ca ca!

Độc Cô Minh rất là kinh hãi, đề nghị Tiểu Ba một người một nàng, Hoa Tiểu Ba giảng nghĩa khí biểu thị không vấn đề.

Hai người lại đem thị tuyển chuyển dời đến Thiên Phong Tam Anh — Diệp Phân, Đinh Phù, Tôn Vi trên người ba nữ nhân, trực giác khiến bọn họ trong lòng ngứa ngáy.

Khi bọn họ lưu ý đến Thiên Phong Song Kiều ngồi trên ghế đối lưng về bọn họ, rất là sững sốt — bóng lưng hai nữ nhân hết sức là xinh đẹp.

Hoa Tiểu Ba sắc đảm bao trời, chạy đến trước mặt bọn họ nhìn phân cuối — oa a! Ở đâu hai bảo bối thế? Nhất mô nhất dạng, trình độ mỹ lệ có thể ngang ngửa với Tiểu Nguyệt, có phải hoa mắt không chứ?

Dụi mắt một cái, nhìn lần nữa, lại thấy hai bảo bối nhi đều là sắc mặt giận dữ căm ghét.

Hắn giật nảy người, vội vàng chạy về bên cạnh Độc Cô Minh, nói: “Độc Cô đại ca, hai nữ nhân đó là bảo bối xinh đẹp, tuyệt đối tinh phẩm, huynh đệ chúng ta liên thủ nha?”

Độc Cô Minh cũng chạy qua tiếp nhận lễ rửa tội của hai cặp cầu trắng đó, quay về cùng Hoa Tiểu Ba đánh một chưởng, nói: “Liên thủ sát địch, một người một cái!”

Sau khi đạt thành nhận thức chung, con mắt hai người tiếp tục nghỉ thức tuần du chưa hết của bọn họ.

Hoa Tiểu Ba đột nhiên kêu to nói: “Độc Cô đại ca! Oa, huynh xem, xem nhanh! Ni cô đó, ni cô đó, lại có thể xinh đẹp giống như Lãnh Như Băng thư thư! Ai, đáng tiếc làm ni cô, nếu không Hoa Tiểu Ba đệ đánh chết đều phải làm nàng ta!”

Độc Cô Minh nhìn đồ đệ Diệu Duyên của Vạn Diệu Am Vạn Diệu Thần Ni đối diện, lại nhất thời không nỡ rút đi nhãn tình si mê đó của hắn!

Tĩnh lại trước nhất là Hoa Tiểu Ba, hắn lắc lắc Độc Cô Minh nhìn như say mê, nói: “Hiện tại chúng ta đến trên người thư thư của Hồ Diệp Phái trước qua cơn ghiền tay!”

Hoa Tiểu Ba đang nói, liền chen nhập trong nữ đệ tử của Hồ Diệp Phái thi triển tay chân.

Độc Cô Minh cũng theo vị tiểu sư phụ này thực tập các loại thủ pháp khơi tình, đùa bốn nữ nhân rên rỉ yêu kiều không dứt, lại cũng vui sướng không thôi.

“Đại ca nàng dường như rất tốt với Hoa Tiểu Ba nha!” Hy Bình một trái một phải ôm ấp Độc Cô Kỳ cùng Hoa Tiểu Mạn.

Hoa Tiểu Mạn giận dữ nói: “Tiểu Ba hư chết rồi!”

Hy Bình cúi đầu hôn nàng ta một cái, cười hỏi: “Tiêu chuẩn xấu thế nào?”

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Giống như huynh!” Nàng ta thoát khỏi vòng ôm của Hy Bình, chui vào lòng Lãnh Như Băng.

Hy Bình cười cười, nói với Độc Cô Kỳ trong ngực: “Kỳ Kỳ, hôn phu quân!”

Độc Cô Kỳ như bên cạnh không người dâng lên môi hồng của nàng ta.

Tỉ vũ đại hội chính ở khoảnh khắc bọn họ hôn nhau chính thức bắt đầu.

38. Chương 37: Giảo Nhĩ Như Hà

Xuất trường thứ nhất là Đồ Bách Dao của Triệu Môn Tam Dao, hắn là người ứng chiến đầu tiên ra, với người tại trường đứng nhiên nói vài câu mở đầu hấp dẫn, chẳng là huynh đệ bắt tài xin các vị chỉ giáo nhiều thêm, hoặc là thủ hạ lưu tình loại lời rầm không có ý nghĩa.

Đồ Bách Dao nói xong, người khiêu chiến cũng xuất hiện, là Trình Đông của Thiên Phong Song Hùng. Hai người đều là hán tử thô kệch, tới giữa trường liền đứng, đích xác có vài phần khí thế anh hùng.

Đồ Bách Dao luyện là “Thần Võ Nhất Bách Linh Bát Đơn Dao”, tuyệt kĩ của Trình Đông là “Thiên Phong Tam Thập Lục Chương”.

Hai người sau khi nói lời vô ích, liền đều tự triển khai sát chiêu, hận không thể đem đối phương hai ba cái đánh đến một bãi phân tiểu.

Đại đao Đồ Bách Dao dùng đến hết sức có hỏa hầu, cơ hồ đạt đến cực hạn của bộ đao pháp này, ma Thiên Phong Bảo trước đến nay lấy công phu quyền cước sở trường, đối diện sát chiêu mãnh liệt của Đồ Bách Dao, Trình Đông lúc nào cũng ở thời khắc nguy hiểm né tránh ra hoặc là dùng chương đánh lệch đao thế, khiến cho công kích của Đồ Bách Dao nhất thời tam khắc không cách nào đạt hiệu quả.

Đồ Bách Dao sốt ruột, nên biết loại đao pháp này của hắn tuy tấn mãnh, lại cực kì tiêu hao thể lực, nếu trong khoảng thời gian ngắn không thể đánh ngã đối thủ, thì ngã xuống chính là bản thân hắn. Hắn cần rằng, dùng ra sát chiêu cuối cùng “Lăng Không Tam Tuyệt Trảm”, hướng vào đầu Trình Đông bổ ra ba đao khoát tốc vô bì.

Trình Đông chỉ cảm thấy giống như có ba đao đồng thời chém về hắn, không phân rõ cái nào là thật, cái nào là giả, lại bởi vì đao thế quá nhanh nên không cách nào tránh né. Hắn liền quyết liều, song chương chọt nâng lên, hướng tới chính giữa đao chiêu nghênh tiếp, dùng song chương kẹp chặt lấy đại đao chém xuống đầu, đồng thời đá ra một cước, lại giữa không bay đá Đồ Bách Dao lăng không rơi xuống, rớt xuống một bên.

Đồ Bách Dao nhìn đau từ trên đất bò dậy, Trình Đông muốn trả đao cho hắn, hắn lại không có tiếp lấy đao, vung đầu, “xì” một khẩu nước miếng tạt đất — Thứ gì? Đá lão tử một cái nằm bò phân, lại con mẹ nó muốn làm người tốt? Ta xì!

Đồ Bách Dao phần hận dị thường trở về vị trí ban đầu.

Kế đó tới Long Dương Cương trong Triệu Môn Tam Dao ra khiêu chiến, dùng “Thần Vũ Khai Sơn Dao” bổ Trình Đông lăn đất trốn đi.

Ca ca Trình Đông Trình Tây lại dùng “Thiên Phong Thất Thập Nhị Khoái Kiếm”, đâm Long Dương Cương kêu to tạm dừng.

Tiến Đại Hảo trong Tam Dao thay hai vị sư huynh báo thù, cần rằng mua một cây hảo đao bước ra khiêu chiến, chẳng dè một chiêu không cẩn thận, hảo đao bị khoái kiếm gọt thành hai đoạn, kêu khóc bảo đao của ta còn có thể bán giá tốt nhá!

Dạ Lai Hương trong Thần Dao Tứ Hoa phả mặt mà tới, khiến Trình Tây hận không thể nâng thương làm liền, lại quên trong tay là kiếm, dưới kinh hãi, bị đầu giày nhọn của Dạ Lai Hương treu ghẹo đá trúng bụng dưới, ôm bụng quỵ xuống ngồi xổm, quỳ mọp ở dưới quần thạch lộ ầy.

Diệp Phân trong Thiên Phong Tam Anh lướt thân ra, mười ngón tay nhẹ giương, hất Dạ Lai Hương ra đến ngoài trường.

Bạch Mạt Lị cực kì im lặng, đao đao kinh nối nhau kinh hãi vạn phần, khiến cho Diệp Phân hương hân (mồ hôi thơm) nhễ nhại, bị bức bách quay về lau mồ hôi.

Tôn Vi lập tức thay thế bổ sung đi lên, còn là hơi hơi “tốn” (khiêm tốn, kém) một chút, như cũ quay về lau mồ hôi.

Đinh Phù lập thế vì bọn thư muội xả giận, dùng một bộ thân pháp “Yến Phi Cửu Chuyển” chuyển đến Bạch Mạt Lị không biết trời đất, mơ mơ hồ hồ, đao trong tay liền bị Đinh Phù đoạt đi.

Cốc U Lan muốn vào sân đại phóng dị thái (thể hiện thành tựu xuất sắc), lại để Đinh Phù ném về trong cốc lén lút đau buồn.

Dã Mân Côi phóng đặng bắt kham, một bộ “Liệt Diễm Hồi Trường Dao” đại phá “Yến Phi Cửu Chuyển” của Đinh Phù.

Quần hùng theo dõi đến tâm văng thần mê (say sưa), a a! Mĩ nữ so tài liễu mạng!

Hy Bình nhìn Dã Mân Côi trong trường, nữ nhân này không tính tuyệt sắc, có một loại ý vị yêu dã (diêm dúa lẳng lơ) không thuần, khiến nam nhân thấy nàng ta liền có thể sản sinh một loại dục vọng muốn chinh phục nàng ta.

Vóc người nàng ta không phải rất cao, cơ thể lại lồi lõm thích thú, đồn bộ (mông) tròn mà đẹp, eo rất nhỏ xinh, bộ ngực đầy đặn dị thường, tổ thành một nữ thể cực có tính bùng nổ, khiến nam nhân vừa nhìn liền muốn đem thân thể nhỏ xinh mà nổ lửa này ôm trong lòng giày vò cho đủ.

Dã Mân Côi chính như thể đứng trong trường, tiếp nhận nghi lễ dán mắt của chúng nhân, cùng lúc chờ đợi một người khiêu chiến đến.

Thắng đến kết thúc mới rồi, hai bên tỉ đấu đều là người của Thần Đạo Môn cùng Thiên Phong Bảo, bây giờ ra khiêu chiến lại đổi thành Đỗ Mạnh Mạnh của Bích Lục Kiếm Trang.

Mĩ lệ của Đỗ Mạnh Mạnh vượt qua Dã Mân Côi rất nhiều — Đương nhiên, Dã Mân Côi dễ dàng khiến nam nhân cương hơn.

Đỗ Mạnh Mạnh dùng là “Sinh Hoa Kiếm Pháp”, mỗi một lần kiếm đều có thể trên mũi kiếm lộ ra một loại hoa mỹ lệ, là một loại kiếm pháp cực kì đẹp mắt, bởi vậy đâm đến trên thân người liền có thể sinh ra huyết hoa đỏ tươi!

Nàng ta vừa lên trường liền rất lễ độ hiến cho Dã Mân Côi 12 đóa mân côi (hoa hồng), tiếc là cùng tính sẽ đầy, cũng dưới phần nộ của Dã Mân Côi, trảm ra 12 đao, đem mân côi giả mạo Đỗ Mạnh Mạnh tặng cho nàng ta chặt nát vụn.

Đỗ Mạnh Mạnh tức giận Dã Mân Côi không lĩnh tình mà còn phá hỏng lễ vật hữu tình thế này, kiếm thế liên biến, một đóa khiên ngư hoa (bìm bìm) khiên (kéo) tới yết hầu của nàng ta, Dã Mân Côi chuyển ngược đao trong tay dùng lưng đao ngăn cản khiên ngư hoa, khiến ngư hoa lại hướng lên bám vịn, rung thân biến thành một đóa lật bá hoa (hoa loa kèn) chụp tới mặt nàng ta. Dã Mân Côi càng là kinh nộ, đao trong tay bỏ ngang tới, đồng thời phiêu thân vội lui, mới nguy hiểm né qua nộ hôn thành linh của lật bá hoa.

Há ngờ, lật bá hoa bị nàng ta quăng đi, dưới cơn giận thẹn, tim vỡ thành mấy chục đóa thái dương hoa chiếu khắp toàn thân nàng ta. Trong kinh hãi gấp vội, nàng bôn ra “Kinh Diễm Nhất Đao” cứu mệnh tuyệt hoạt của “Liệt Diễm Hồi Trường Đao”, đao trong tay thoát tay bay ra hướng về Đỗ Mạnh Mạnh bổ thẳng tới, mấy chục đóa thái dương hoa đó đột nhiên biến mất, chỉ thấy Đỗ Mạnh Mạnh hoành kiếm trước ngực ngăn cản loan đao bay chém tới, bị đao kinh bức lui năm sáu bước, loan đao mới hết thế rơi trên đất.

“Cô nương thắng rồi!” Dã Mân Côi bình tĩnh nói.

Đỗ Mạnh Mạnh nhặt loan đao trên đất lên, đưa trả cho nàng ta, nói: “Đa tạ đã nhường!”

Dã Mân Côi nhận đao đi về trong đệ tử của Thần Đạo Môn, tư thái đi đường đó cũng đủ cho người nhìn.

Tuyết Nhi ngồi trên đài của Đỗ Tư Tư, vỗ tay hoan hô nói: “Mạnh Mạnh a di, rất lợi hại nha!”

Quần hùng cũng theo Tuyết Nhi vỗ tay kêu hay, trong một mảng tiếng kêu la, Triệu Tử Thanh phiêu thân bay xuống trước mặt Đỗ Mạnh Mạnh, lại được quần hùng reo hò một loạt.

Tứ Cửu càng là vỗ tay hét to: “Thanh Thanh, ta yêu nàng, chính là ta — ai da!” Hắn còn chưa hết xong, liền bị Lan Hoa cùng Oanh Thúy lưỡng nữ một trái một phải kéo lỗ tai hắn.

Triệu Tử Thanh hưng hân trừng mắt Tứ Cửu hai cái, liền vung đao thi triển tuyệt học “Thần Vũ Lạc Nhận Đao” của nàng ta, hướng Đỗ Mạnh Mạnh công tới.

Đỗ Mạnh Mạnh thấy đao chiêu nàng ta đại khởi đại lạc (lên to xuống to), trong thô kịch không mất nhu hòa tình tế, vội vàng nâng kiếm nghênh kích, lại là một đóa liên hoa va chạm lên sống đao của Triệu Tử Thanh, lay động đao nàng ta ra, sau đó múa ra một đóa chỉ giáp hoa chỉ về tay phải cầm đao của Triệu Tử Thanh.

Triệu Tử Thanh vội lui một bước, đao bị khua ra kéo về lại, sống đao cùng mũi kiếm một lần nữa va chạm.

Kim khí vang rõ!

Đao của Triệu Tử Thanh vừa trầm, đao phong chuyển ngược hướng lên bổ lên kiếm của Đỗ Manh Manh, khua thanh kiếm hất lên, tiếp đó lại đem đao bổ hướng lên chuyển biến thành thế chặt ngang, chặt tới eo thon nhỏ của Đỗ Manh Manh

Quần hùng kinh hô, mắt thấy một mỹ nhân nhi liền phải bị chặt thành hai đoạn, ai ô?

Chính ở lúc này, Đỗ Manh Manh nhanh chóng nghiêng người, kéo kiếm xuống dè trên sống đao chém bằng đó của Triệu Tử Thanh, hai chân rời đất mà lên, đầu hướng xuống chân hướng lên, dùng mũi kiếm chống ép đao của Triệu Tử Thanh, thoát qua một chiêu ngoan độc của nàng ta.

Triệu Tử Thanh một kích chưa trúng, thân đao liên rung, khua Đỗ Manh Manh người lẩn kiếm lên. Đỗ Manh Manh thừa thế phi thân lùi sau, thân người còn chưa đứng ổn, đao của Triệu Tử Thanh lại hướng tới vai trái nàng ta bổ chéo xuống.

Đỗ Manh Manh đại kinh thất sắc, bỗng nhiên nghiêng người, kiếm cùng bao kiếm trong tay đồng thời ngăn cản đao của Triệu Tử Thanh, hai tay bị đao kinh của Triệu Tử Thanh chấn đến phát tê, cả người hướng về sau bay ngã ra. Kiếm và bao cũng ở khoảnh khắc đó rơi lên đất.

Một nhân ảnh bay lướt ra, tiếp đỡ Đỗ Manh Manh gần rơi xuống đất, lại là Hoàng Đại Hải.

Đỗ Tư Tư giao Tuyết Nhi cho Phong Ái Vũ bế, phiêu thân lên sân, thân pháp hết sức uyển chuyển.

Người của Bích Lục Kiếm Trang rất là nghi hoặc — Tư Tư không phải mất đi võ công sao? Võ công nàng ta là thế nào khôi phục?

Triệu Tử Thanh nhìn Đỗ Tư Tư, khinh miệt hỏi: “Cô nương là người của Trường Xuân Đường, cũng tới tỉ võ?”

Ở trong thường thức của nàng ta, võ công của Trường Xuân Đường thối nát giống như một bãi phân.

Đỗ Tư Tư nói: “Ta là thay muối muối trút giận.”

Triệu Tử Thanh vô cùng kinh ngạc nói: “Muối muối? Mới rồi đó là muối muối của cô nương? Vậy cô nương rốt cuộc đại diện Trường Xuân Đường, hay là đại diện Bích Lục Kiếm Trang?”

Đỗ Tư Tư đáp: “Ta đại diện nam nhân của ta!” Nàng liền chỉ về Hy Bình.

Triệu Tử Thanh nhìn theo ngón tay của nàng ta, chỉ thấy đó là một nam nhân tuấn mỹ vượt phần chính đang ôm một nữ nhân, hấn đang khấn trương nhìn bên này, không khỏi liền hồng gượng mặt.

Đỗ Tư Tư nói: “Chàng đại diện cả Trường Xuân Đường.”

Triệu Tử Thanh quay mắt về, đao chỉ Đỗ Tư Tư: “Không quản cô nương đại diện ai, ra chiêu đi!”

Đỗ Tư Tư phát động “Bích Lục Xuân Phong Kiếm”, như gió thổi hướng tới Triệu Tử Thanh.

Nàng đã nhiều năm không dùng kiếm, lúc này cảm thấy rất là cứng tay. Nàng dùng là nhuyễn kiếm dài nhỏ, thân kiếm màu xanh biếc, kiếm ảnh múa lên giống như một vùng lục sắc, lúc này kiếm tựa như một con rắn bích lục không cố định bắn tới bộ ngực trương phồng của Triệu Tử Thanh, giống như phải ở địa phương thơm ngọt đó ngọt ngào hôn lên một dấu.

Đao Triệu Tử Thanh chém nghiêng trên người Đỗ Tư Tư, lại phát giác dùng không lên sức, nhuyễn kiếm đó từ trong uốn lượn, vẫn lại như rắn hướng tới trước ngực nàng ta, nàng ta vội vàng thu đao lùi về, kiếm Đỗ Tư Tư lại như rắn đuổi theo.

Triệu Tử Thanh thấy thối lui vô hiệu, phiêu thân thẳng lên. Đỗ Tư Tư cũng nhảy lên theo, nhuyễn kiếm trong tay như ba bốn dải tơ bích lục múa tới hạ bàn Triệu Tử Thanh.

Triệu Tử Thanh đổi khí giữa không trung, di chuyển ngang ra, né tránh công kích từ dưới mà lên của Đỗ Tư Tư, lại thấy Đỗ Tư Tư phi ngang qua, kiếm như độc xà cắn tới cổ họng nàng.

Không có cách nào, Triệu Tử Thanh sử dụng toàn lực chém nghiêng thân kiếm nhu nhuyễn đó, khi mũi kiếm uốn lượn tới còn chưa tiếp xúc nàng ta, chân trái nàng ta vẩy chéo lên, đá cổ tay phải cầm kiếm của Đỗ Tư

Tư, chính muốn đá nhuyển kiếm đâm tới trước ngực nàng qua một bên, thuận thể quay tay chéo thêm một đao, mới bức lui Đỗ Tư Tư, xuống đất. Đến lúc này, nàng ta mới thư thái thở dài một hơi.

Thắng hiểm!

Triệu Tử Thanh thắng liền hai thư muội Đỗ gia, khiến cho Thần Đao Môn rất có thể diện.

Quần hùng hoan hô không ngừng.

Đỗ Tư Tư sau khi đi về, Hy Bình cầm giữ bàn tay bị đá có chút tím đen của nàng ta, hung hãn nói: “Mẹ, tam bát này, lại đá bàn tay xinh đẹp của Tư Tư của ta thành thế này, xem lão tử đem ả bồ!”

Tứ Cửu nghe xong, thực sự sợ Hy Bình chém Triệu Tử Thanh, vội vàng lấy công thay tư nói: “Hy Bình, để Tứ Cửu ta đi bồ ả ta.” Hắn giao Liệt Dương Chân Đao cho Hoa Tiểu Ba, từ trong tay Hoa Tiểu Ba cầm về kim thương của hắn, sải bước đi về hướng Triệu Tử Thanh.

“Tiểu Mạn, muội qua xem thương thế của Tư Tư, cho nàng ta chút thuốc.” Hy Bình bế Đỗ Tư Tư đến trên ghế nói: “Sau này không có sự cho phép của ta, không cho nàng tùy tiện động đao động thương, vừa khôi phục võ công liền loạn lên, nàng nếu là có tam trường lưỡng đoạn gì, ta sẽ đau lòng, biết chưa?” Nói xong, hôn lên trán của Đỗ Tư Tư, liền lách đến một bên, để Hoa Tiểu Mạn trị thương cho Đỗ Tư Tư.

Tứ Cửu đi đến trước mặt Triệu Tử Thanh, vẻ mặt hờn hờ nói: “Thanh Thanh, chúng ta không đánh nhau ở đây, đến trên giường đánh, được không?”

Triệu Tử Thanh giận đến phần diện biến xanh, không có chương pháp một đao phủ đầu chém tới Tứ Cửu, Tứ Cửu kịp thời nâng cao kim thương, ngăn đỡ một đao này của nàng ta.

Triệu Tử Thanh biến đổi đao lộ chém xéo eo lưng bên trái của Tứ Cửu, kim thương của hắn chuyển ngang thẳng đứng, thương giao tay trái liền tuốt ra bên ngoài chấn đao ra, nàng ta lập tức hồi đao đâm thẳng bụng dưới của hắn, tay phải Tứ Cửu chưởng kinh Oanh Thiên kéo về, đánh vỗ sống đao gần đâm đến phần bụng của hắn, chấn rơi đao.

Tứ Cửu thuận thể hướng tới Triệu Tử Thanh chèn eo ôm, nói: “Thanh Thanh, chúng ta đến trên giường lại đánh cũng không muộn ha?”

Triệu Tử Thanh bị Tứ Cửu ôm trong lòng, trước là liền run, sau đó thì là quyền đánh cước đá, kêu quát: “Tứ Cửu, bỏ ta ra!”

Tứ Cửu nói: “Đánh chết không bỏ!”

Hắn biết Triệu Tử Thanh không thể thực sự tổn thương hắn — Khi đao nàng đối phó hắn không có đủ một chút uy lực, quyền cước của nàng ta rơi trên người hắn cũng không hàm chứa tí xú nộ kinh.

Nữ nhân này còn là không nở tổn thương hắn!

Tứ Cửu ôm Triệu Tử Thanh đi đến trước mặt Hy Bình, dương dương đắc ý nói: “Hy Bình, ngươi xem, Tứ Cửu ta ôm được mỹ nhân về!”

Hy Bình nhìn Triệu Tử Thanh vùng vẫy trong lòng Tứ Cửu, dùng tay nhéo khuôn mặt nàng ta đến đỏ rực nói: “Mĩ nhân nhi, nàng ngoan độc lắm, đá thương tay Tư Tư của ta, nếu không phải thấy nàng là phận nữ nhân của huynh đệ ta, ta liền chặt chân nàng rồi — ả da!” Khi tay hắn rời khỏi Triệu Tử Thanh, không hề liền bị miệng thơm nàng ta cắn, chính cắn cổ tay hắn, đau đớn dị thường.

Liền như thế, Tứ Cửu ôm Triệu Tử Thanh, mà Triệu Tử Thanh cắn Hy Bình không buông, Hy Bình lại không thể thực sự vận kinh chấn rơi răng nàng ta, ba người liền như thế giằng co.

Quần hùng xôn xao.

Hy Bình đau đến mồ hôi lạnh rơm rớm, quát lên: “Tứ Cửu, còn không kêu nàng ta nhả ra?”

Tứ Cửu đành chịu nói: “Nàng ta không biết nghe ta!”

“Cái gì?” Hy Bình nói: “Nữ nhân ngươi không nghe lời người? Ta dạy ngươi một chiêu, lập tức bỏ ả ta ra, cỡi bồ y phục ả, xem ả còn dám cắn ta hay không?”

Tứ Cửu nhẹ nhàng nói: “Đây làm sao chứ? Nàng ta thực là nữ nhân của ta da! Ta thế nào có thể để nhiều người thế này thấy được thân thể mỹ diệu của nàng ta?”

“Thả ả ra!” Hy Bình giận dữ, tay trái duỗi đến trước ngực Triệu Tử Thanh liền xé rách y phục Triệu Tử Thanh, nói: “Người không muốn để ả cho người khác thấy, chẳng lẽ người muốn để ta đoạn thù sao?”

Triệu Tử Thanh kinh hãi kêu một tiếng, miệng thơm rời khỏi cổ tay Hy Bình, chỉ thấy nơi bị cắn thêm hai hàng lỗ răng, máu còn đang chảy.

Chúng nữ Lô Phương qua tới vây Hy Bình, lúc này nhìn rất là đau lòng, cơ hồ tất cả con mắt đều cườ hậ chăm chăm nhìn Triệu Tử Thanh.

Hai cánh môi của Triệu Tử Thanh bởi ướt đầm máu của Hy Bình biến thành đỏ tươi, cặp mắt xinh đẹp kiều ngạo như khiêu chiến nghênh tiếp nhữn tình chúng nữ, một bộ dạng trời không sợ đất không sợ.

Tứ Cửu lại một lần say!

Khi Hoa Tiểu Mạn chuẩn bị băng bó cho Hy Bình, kinh ngạc phát hiện máu chảy tự động ngừng lại, đồng thời nhanh chóng kết sẹo, đây là sự việc khiến người vô phương tưởng tượng nhưng lại là chân chân thực thực.

Người của Thần Đạo Môn ép buộc Tứ Cửu thả Triệu Tử Thanh ra, Tứ Cửu đành phải luyến tiếc nhìn nàng ta nghênh ngạo kiều ngạo rời đi, khi nàng ta đi còn hung hãn trừng mắt hai người Tứ Cửu với Hy Bình mấy cái, lấy vậy thị uy.

Tứ Cửu cười khổ hỏi: “Tay người còn tốt chứ?”

Hy Bình nhìn bóng lưng của Triệu Tử Thanh, nói: “Quản tốt nữ nhân của người!”

39. Chương 38: Phong Tào Phụ Nhân

Sau khi phong ba cắn người qua, quần hùng lại chờ đợi tỉ đấu mới.

Thế nhưng, Tứ Cửu là người chiến thắng lại trì trệ không vào trường, ôm Lan Hoa cùng Oanh Thúy, đau khổ cầu xin bọn họ, giải thích mới rồi chỉ là kích động nhất thời.

Thiên Phong Song Kiều từ trên ghế đứng dậy đi tới gần Tứ Cửu, khiêu chiến với hắ.

Tứ Cửu vừa thấy hai thư muội song sinh giống như tinh linh này, cả người vì thế liền ngáy ngẩn, lập tức lại nhất thời kích động nói: “Bảo bối, các nàng không cảm thấy đánh đánh giết giết tổn hại mỹ lệ các nàng sao? Chúng ta nắm tay giảng hòa, bằng không thì lại đổi một loại cách đánh ôn nhu, như thế nào?”

Đôi thư muội khả ái giống như tinh linh này hiếu kì hỏi: “Cách đánh ôn nhi gì?”

Tứ Cửu ra vẻ cao thâm nói: “Nói ví dụ, ở đêm tối lẳng mạn nào đó, nằm ở trên giường lớn thoải mái nào đó, lão công đánh roi lão bà — ả da!”

Lan Hoa với Oanh Thúy lại tự nhiên kéo lỗ tai.

Chúng nữ nghe hắ vừa nói, đều thẹn đến muốn độn thổ cho xong, cười chứ không ngừng. Thiên Phong Song Kiều — hai thư muội Từ Bạch Lộ cùng Từ Hồng Hà cũng minh bạch được hắ nói “cách đánh ôn nhu” là gì.

Thiên Phong Song Kiều tức thời mặt hồng tai đỏ, nộ khí xông lên, nói: “Tên khốn kiếp, người đi ra, để chúng ta giết người!”

Tứ Cửu nhìn bọn họ, hận không thể dùng cách đánh ôn nhu đánh bọn họ một trận, nhưng hai hổ mẹ ở đây, hắ ôn nhu không lên, nói: “Ta mệt rồi, không muốn đánh, quay về còn phải ứng phó bọn họ.” Hắ lấy hết sức hôn Oanh Thúy.

Hy Bình thoát khỏi bao vây của chúng nữ, tán đồng nói: “Thời gian không sớm, đi về thôi! Ngày mai lại so!” Hắ nói đến rất là đương nhiên.

Lời này vừa ra, tự nhiên có rất nhiều người phản đối, mọi người không ngờ được người này ra bài không the lí như thế, nói không làm thì không làm, hấn tính gì? Đích xác không tính gì, nhưng hấn hiện tại đại diện là Trường Xuân Đường, mà chiến thắng lại là phe bọn họ, bọn họ định chủ ý ngày mai so lại, ba nhà khác cũng chỉ có thể nhượng bộ — Trường Xuân Đường này thực là tài thần gia của bọn họ nha!

Thế là, đại diện Thần Dao Môn chỉ đành rất không biết làm sao đi ra tuyên bố thi đấu hôm nay dừng, ngày mai tiếp tục, lí do thì cũng đơn giản như vậy — mặt trời sắp xuống núi rồi.

Quần hùng chửi rửa!

Không biết ai ném ra một giày thêu trước, tiếp giày cỏ rách, giày da trâu

Lúc này, mặt trời đỉnh đầu.

Khi nào đến không thể giải quyết, xa xa đi lại một đám người, dẫn đầu là một vị diễm phụ ước chừng hơn 30 tuổi, lại có 7 8 phần giống Lãnh Như Băng, chỉ là người ấy so với Lãnh Như Băng càng thành thực yêu mị hơn, Hồ Điệp Thất Cơ cùng một đám nam nữ đệ tử theo phía sau bà ta.

Biện Mệnh Tam Lang từ trong đông nữ nhân chen lấn ra, nghênh tiếp môn chủ kiêm tình phụ của bọn họ — Hồ Điệp Phu Nhân Lãnh Tinh Oánh.

Nhóm người này của Hy Bình vừa thấy liền biết người tới là thân nương của Lãnh Như Băng.

Sắc mặt Lãnh Như Băng không thấy bất kì thay đổi gì.

Lãnh Tinh Oánh cũng giống như không nhìn thấy nữ nhi bà ta, trực tiếp đi đến trước mặt Đỗ Thanh Phong, trong mắt chiếu ra thần mang lạnh lẽo mãnh liệt.

Ồn ào trong trường thoáng chốc biến đến yên tĩnh, kim rơi có thể nghe.

Gương mặt tuần nhã của Đỗ Thanh Phong lộ ra thần sắc phức tạp, một hồi lâu mới nói: “Tinh Oánh?”

Lãnh Tinh lộ ra một nụ cười lạnh yêu dã (diêm dúa lẳng lơ), nói: “Hiếm thấy công tử còn nhớ được nô gia!”

Đỗ Thanh Phong thở hơi dài, nói: “Tinh Oánh, nàng thế nào, làm sao có thể là —”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Công tử muốn hỏi ta vì sao có thể xú danh rõ rệt Hồ Điệp Phu Nhân, phải không? Năm đó không phải công tử sau khi cưỡng gian ta không lí tới ta, ta lại làm sao có thể biến thế này, tất cả đều là bái công tử ban cho!”

Quần hùng bắt đầu rống lên.

Nguyên lai trang chủ Bích Lục Kiếm Trang Đỗ Thanh Phong là một tội phạm cưỡng gian!

Đỗ Mạnh Mạnh kêu to: “Yêu nữ, người nói bậy!”

Vương Ngọc Phân dò hỏi: “Thanh Phong, ả nói có thật hay không?” Xem ra bà ta không cách nào tiếp nhận cái sự thật trượng phu của mình là tội phạm cưỡng gian này.

Đỗ Thanh Phong vẻ mặt không biết làm sao, nói: “Tinh Oánh, nàng biết rõ khi đó ta là vì cứu nàng, mới đối với nàng — ài, duyên cớ gì khổ vậy?”

Lãnh Tinh Oánh cười lạnh nói: “Cứu ta? Nếu không phải ngươi, ta còn có mặt mũi quay về gặp sư huynh, sư huynh khả năng cũng còn có thể muốn ta, chính là ngươi hại ta không mặt mũi đi về gặp sư huynh, cũng hại ta — ta hôm nay tới, chính là muốn tính nợ xưa giữa chúng ta, rút kiếm đi!”

Đỗ Thanh Phong cười khổ nói: “Bất luận ai đúng ai sai, ta đều không thể cùng nàng động thủ, nàng muốn giết ta, có thể, suy cho cùng là Đỗ Thanh Phong ta thiếu nàng, ta trả!”

Kiểm của Lãnh Tinh Oánh gác trên cổ Đỗ Thanh Phong, hỏi: “Ngươi thực sự không sợ chết?”

Người của Bích Lục Kiếm Trang kinh hãi, nhao nhao muốn rút kiếm giúp đỡ.

Đỗ Thanh Phong dùng tay ra hiệu ngăn cản bọn họ, đáp với Lãnh Tinh Oánh: “Ta chỉ muốn hỏi nàng, Như Băng có phải nữ nhi của chúng ta hay không?”

Lãnh Như Băng từ lúc thấy được sự tình phát triển, liền mờ mờ cảm thấy không thích hợp, giờ đây nghe được Đỗ Thanh Phong vừa hỏi như thế, càng là sắc mặt đại biến.

Lãnh Tinh Oánh đáp: “Một đời này của Lãnh Tinh Oánh ta, nam nhân vô số, lại chỉ vì tên khốn kiếp người sinh một nữ nhi khả ái như vậy, người chết cũng đáng!”

Lãnh Như Băng “oa” một tiếng khóc lên, che mặt quay người liền chạy, Lôi Phượng cũng Đỗ Tư Tư đuổi theo.

Đỗ Thanh Phong xem chết như về nói: “Mời động thủ!”

Hy Bình vội vàng qua làm lão hòa giải giảng hòa nói: “Nhạc mẫu, nhạc phụ có gì không phải, cuối cùng là chuyện vài chục năm trước, không bằng người kêu ông ta nhận sai với người, các người hòa hảo chứ?”

Ai, tiểu tử này, loại lời này cũng tính có trình độ? Cho Đỗ Thanh Phong cùng Lãnh Tinh Oánh là tiểu hài ba tuổi sao?

Lãnh Tinh Oánh lúc này mới tỉ mỉ nhìn tường tận hẳn, rất lâu mới nói: “Người rất anh tuấn, ta thích lông mày dày mà có sát khí của người. Người gọi là Hoàng Hy Bình? Nghe nói tiểu tử người rất phong lưu phải không? Ta cảnh cáo người, nếu người lãnh nhạ nữ nhi của ta, ta liền đem người hoạn, lại thay nó tìm vài nam nhân tốt!”

Mẹ, Lãnh Như Băng lại có mẫu thân dâm dăng thế này sao?

Hy Bình thầm chửi rửa, trên miệng lại nói: “Nhạc mẫu, người nếu thương tổn nhạc phụ, Băng Băng có thể hận người.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Ta không giết hẳn, Băng Băng thì không hận ta sao? Bắt đầu từ 5 năm trước, nó liền không gọi ta qua một tiếng nương.” Trong thanh âm bà ta có đành chịu nói không ra.

Hy Bình thiên tài siêu cấp này linh cơ liền động, nói: “Làm sao có thể? Băng Băng thường hay kể người với tiểu tể, nàng ta nói người là một phụ nữ vĩ đại, người nhận lấy khổ nạn lớn nhất của đời người.”

Thiên tài này, thuần túy là đang nói lung tung, cái gì nhận lấy khổ nạn của đời người, hẳn một chút (tử nhi) cũng không rõ, liền biết mẫu thân của Băng Băng đủ xinh đẹp đủ lẳng lơ.

Lãnh Tinh Oánh trong lòng chấn động, cả đời bà ta đích xác là một bi kịch, bà ta yêu sư huynh không yêu bà ta, Lôi Dũng yêu bà ta lại không phải bà ta yêu, cuối cùng thất thân cho Đỗ Thanh Phong lúc đó thì căn bản không biết bà ta, làm cho bà ta buông thả bản thân, lập riêng môn hộ, khai sáng một Hồ Điệp Môn người người thóa mạ, may mà không có ác tích gì, nếu không sớm thì đã bị chính phái liên thủ trừ diệt.

Thế nhưng, bà ta diện thủ 3000, nữ nhi cũng vì bà ta mà nhục nhã, đến sau này thấy mặt cũng không chào hỏi, bà ta nào có thể không thương tâm? Vừa nghĩ đến đây, khuôn mặt diêm dúa của bà ta chảy xuống hai viên lệ châu óng ánh.

Đỗ Thanh Phong đem kiếm gác trên vai ông ta nhẹ nhàng cầm ra, duỗi tay phải ra vì Lãnh Tinh Oánh phải lệ trên mặt bà ta.

Lãnh Tinh Oánh quát: “Đừng đụng ta!”

Tay Đỗ Thanh Phong rời khỏi gương mặt bà ta, thở dài nói: “Ta biết nàng không có ý định giết ta, nàng nếu muốn giết ta, năm đó đã giết, không cần đợi tới ngày hôm nay? Nàng chỉ là muốn ta ở trước mặt anh hùng thiên hạ mất thể diện mà thôi, phải không, Tinh Oánh?”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Người cho rằng ta thực sự không dám giết người sao?”

Hy Bình không nhịn được trong lòng kêu khổ — Đỗ lão đầu a Đỗ lão đầu, ông cho rằng ông là ta sao? Lãnh Tinh Oánh cũng không phải Phượng Nhi của ta, lão tiểu tử ông lại học càn quấy của ta?

Hắn vội vàng phụ họa nói: “Dám, dám, như nhạc mẫu cân nhắc anh hùng thế này, chuyện gì không dám làm? Thế nhưng, hảo nữ không đấu với nam, người nên tha thứ nhạc phụ một lần này, ông ta tốt xấu cũng là phụ thân nữ nhi của người.” Hắn nghĩ Lãnh Tinh Oánh nhất thời nghĩ không thông, thực sự muốn một kiếm kết thúc mạng già của Đỗ Thanh Phong, liền muốn khéo léo đoạt kiếm trong tay Lãnh Tinh Oánh.

Lãnh Tinh Oánh dùng kiếm chỉ hấn nói: “Hỗn tiểu tử, ngươi lắm mồm nữa, ta làm thịt chung cả ngươi!”

Hy Bình giả vờ bộ dạng sợ hãi nói: “Phải, phải, tiểu tử không dám lắm mồm, nhạc mẫu người tiêu giận chưa? Để tiểu tể hiểu kính người, được không?” Hấn quay đầu đưa mắt ra hiệu tới tam nữ, tam nữ mình bạch, lập tức tiến lên vây lấy Lãnh Tinh Oánh thân mật nói: “Nương, đừng nổi giận, để bọn nữ nhi giúp người xoa bóp.”

Trong ba nữ nhân lại là Phong Ái Vũ động tình nhất, nàng ta từ bé không có mẫu thân, trước giờ chưa có kêu qua một tiếng nương, lúc này vừa kêu ra miệng, liền giống như xem Lãnh Tinh Oánh giống như thân nương nàng ta, chui vào trong lòng bà ta liền khóc lên.

Lãnh Tinh Oánh bị tam nữ làm đến không biết xoay sở, từ sau khi Lãnh Như Băng không gọi bà ta nương, bà ta luôn cảm thấy thất lạc rất nhiều, hiện giờ đột nhiên có nhiều nữ hài thế này gọi bà ta là nương, trong lòng bà ta buồn vui đồng thời xuất hiện.

Hoa Tiểu Mạn thừa cơ cầm lấy kiếm trong tay bà ta, bà ta lạ thường không có phản đối.

Phong Ái Vũ trong lòng Lãnh Tinh Oánh khóc đến lợi hại, không ngừng khóc đến yên nhiên (diêm dúa lèo loét) tuyệt đại này tim cũng mềm, nghĩ không thông thiếu nữ khả ái này khóc động tình như thế, đã giống như xem mình thực sự là thân nương của nàng ta.

Lãnh Tinh Oánh trong bất tri bất giác biểu hiện ra mẫu tính tự nhiên của bà ta, an ủi nói: “Hài nhi ngoan, đừng khóc, là ai ức hiếp hài tử, nói cho nương hay, vì nương thay hài tử trút giận!”

Bà ta làm mẫu thân Ái Vũ, so với lúc bà ta muốn báo mối thù bị cưỡng gian còn uy phong bát diện hơn. Nghĩ cũng phải, Lãnh Tinh Oánh mạnh nữa cuối cùng cũng là một nữ nhân, từ sau khi quan hệ với Lãnh Như Băng tỏ ra bế tắc, rất lâu không có người làm nũng với bà ta, hiện giờ lại có một Phong Ái Vũ!

Phong Ái Vũ khóc đáp: “Không có người ức hiếp Ái Vũ, hài tử gọi người là nương, liền hạnh phúc đến muốn khóc, Ái Vũ từ nhỏ đã không có thân nương, người liền làm thân nương của Ái Vũ, được không?”

Lòng Lãnh Tinh Oánh vì thế liền đau, không ngờ mạng nữ hài này khổ như vậy, nhu hòa nói: “Hài tử gọi là Ái Vũ? Ừ, tên rất dễ nghe, khả ái giống như con người hài tử, nương thay hài tử lau nước mắt, được không?”

Phong Ái Vũ ngửa khuôn mặt nhỏ lên, nước mắt mờ mờ nhìn Lãnh Tinh Oánh, ra sức gật đầu.

Hy Bình biết nguy cơ đã qua, nói: “Nhạc mẫu, Băng Băng còn ở phía trước đợi người, có thể khởi hành không?” Hấn chỉ Lãnh Như Băng trong lòng Lôi Phượng khóc thành đầm nước mắt.

Lãnh Tinh Oánh khôi phục bản sắc của bà ta, cực tận vũ mị nói: “Tiểu tử ngươi cũng không biết đời nào tu được diễm phúc, được sủng ái của nhiều nữ nhi của ta như vậy! Ngươi là nam nhân đẹp mắt nhất ta từng thấy qua, chính không biết hữu dụng hay không? Con giận của ta sớm mười mấy năm trước đã tiêu, hôm nay ồn ào ở đây chỉ là muốn đùa bỡn, thuận tiện để Băng Băng biết phụ thân của nó là ai. Ái Vũ con của ta, tiểu tử ngươi nếu không thể thỏa mãn hài tử, hài tử có thể mượn Biện Mệnh Tam Lang của mẫu thân dùng, bọn chúng rất khỏe.”

Phong Ái Vũ không nghe theo nói: “Nương, người xấu!”

Biện Mệnh Tam Lang giành giật nói: “Tiểu Ái Vũ, bọn ta liều chết phục vụ nàng!”

Hy Bình cười chữi nói: “Các ngươi dám đụng Ái Vũ của ta một cái, ta liền biến các người thành thái giám! Nhạc mẫu, người đừng dạy hư phụ nhân của tiểu tể, tiểu Ái Vũ, đến trong lòng huynh!”

Phong Ái Vũ nhìn hấn, nói: “Muội muốn cùng một chỗ với mẫu thân!”

Hy Bình cười cười, tiểu nữ tử này có mẫu thân liền không cần hấn, hấn hướng tới Hồ Điệp Thất Cơ nói: “Các nàng ai muốn để ta ôm?”

Lãnh Như Băng sau khi khóc xong, cuối cùng nhận Đỗ Thanh Phong phụ thân này.

Đỗ Thanh Phong sớm ở lần đầu thấy được Lãnh Như Băng, liền cảm thấy rất quen mắt, chỉ là nghĩ đến Lãnh Tinh Oánh không khả năng có nàng trẻ tuổi như thế, lại chẳng ngờ nàng ta là kết tinh của kết hợp ngoài ý của ông ta với Lãnh Tinh Oánh, nhân sinh a!

Nữ nhi này trở mã so với mẫu thân nó còn phải mỹ lệ hơn, trong ba nữ nhi của ông ta xinh đẹp nhất chính là Lãnh Như Băng, còn hay nó không xứng bậc giống như mẫu thân nó, nếu không ông ta thực sự phải giống Độc Cô Phách thuở đầu mắc bệnh đau đầu.

Thế nhưng, ông ta từ trong đáy lòng không thích Hy Bình, thanh niên tuấn vĩ này cưới hai nữ nhi của ông ta, lại khiến ông ta nhớ đến một người cực kỳ đáng sợ.

Mọi người thấy không có kịch xem, mỗi người đều tản đi, có ít khi đến là một người cô độc, khi đi đã có rất nhiều thành đôi thành cặp — muốn đạt được ái tình nhanh chóng ngoài ý, thì phải đến chỗ công chúng tụ tập. Ở loại địa phương này, chỉ cần bạn lưu ý một chút, luôn có thể tìm được bạn muốn, đây chính là lạc utao mông đàn quả (lỗi bản text không hiểu nên không dịch được) khi có loại so tài đại hội gì đấy, người đến đều đặc biệt nhiều, người đã lạc vào loại chỗ này chẳng những có kịch xem, còn có vô số kinh hỉ.

Tứ Cửu bận bịu giới thiệu Ngọc Diệp cho Lan Hoa cùng Oanh Thúy.

Hy Bình giản lược tư thuật quan hệ hồ đồ với Hồ Diệp Thất Cơ, chúng nữ mới biết những nữ nhân này là ban sơ của Hy Bình, cũng không có lời để nói — dù sao nam nhân này cũng cường tráng đến bất khả tư nghị, thêm sáu nữ nhân cũng không có gì, hẳn vẫn còn có thể làm bọn họ không dậy khỏi giường, một điểm này là bọn họ tinh chắc không nghi ngờ.

Hy Bình ôm qua Thất Cơ, mỗi người hôn một cái, cả Ngọc Diệp đều không bỏ qua, cuối cùng hẳn ôm Hoa Tiểu Mạn nói: “Hôn khiến ta vong tình nhất, vẫn là muội!”

Biện Mệnh Tam Lang kêu: “Khó trách sau khi Hồ Diệp Thất Cơ quay về, thế nào cũng không nguyện cùng chúng ta tương hảo, nguyên lai là yêu cô gia!”

Tứ Cửu ôm Ngọc Diệp nói: “Tối nay bồi ta, được không? Ta rất hoài niệm đáng về cùng nàng trên giường đó!”

Ngọc Diệp u oán trừng mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Người ta cũng thế!”

Lan Hoa cùng Oanh Thúy hung hăng chăm chăm nhìn hai người bọn họ, nghe được lời tỏ tình vô sỉ của bọn họ, quay mặt không nhìn bọn họ nữa, bộ dạng giận trẻ môi, khả ái vô cùng.

Tình Lang muốn an ủi bọn họ, lại bị bọn họ mỗi người một cước giẫm lên mu bàn chân hắn, hắn giả vờ đáng về đau không muốn sống, khiến cho mọi người đều vui cười.

Lôi Phượng dựa vào bờ vai Hy Bình, nói: “Người các môn phái khác đều đi rồi, chúng ta cũng đi về chứ?”

Hy Bình đáp: “Ta trước giờ đều nghe nàng, nàng nói đi về thì đi về!” Hắn hướng tới mọi người quát: “Đi thôi!”

Một đám người cười đùa ồn ào trở về Thần Dao Môn.

Trên đường, Lãnh Tinh Oánh một trái một phải ôm Lãnh Như Băng cùng Phong Ái Vũ, nhỏ nhẹ hỏi: “Băng Băng, hài tử hiện tại hận mẫu thân không?”

Lãnh Như Băng giận dữ đáp: “Sau này người không thể làm loạn quan hệ nam nữ, bằng không hài tử vẫn là có thể hận người!” Xem ra nàng thực sự tha thứ mẫu thân lăng lợ này.

Lãnh Tinh Oánh nói: “Mẫu thân đáp ứng hài tử, chỉ cần Biện Mệnh Tam Lang thì được rồi!”

Lãnh Như Băng biết mẫu thân này của nàng ta không cách nào rời khỏi Biện Mệnh Tam Lang — Kì thật mấy năm gần đây, Lãnh Tinh Oánh ngoại trừ tương hảo với Biện Mệnh Tam Lang, rất ít cùng nam nhân khác lên giường, đây đối với bà ta mà nói, cũng là rất khó được rồi.

Phong Ái Vũ hỏi: “Mẫu thân, người làm sao có thể đồng thời cùng nam nhân được chứ?”

Lãnh Tinh Oánh yêu kiều cười đáp: “Ái Vũ nhi, một nam nhân thế nào có thể thỏa mãn nữ nhân chúng ta chứ? Đấu lực thô bạo, nam nhân bọn họ so với nữ nhân chúng ta mạnh hơn, song, vừa đến trên giường, chân chân kêu bọn họ nằm bò mềm trên da bụng trắng của nữ nhân chúng ta!”

Phong Ái Vũ ngốc ngốc nghĩ: “Là như vậy sao? Thế nhưng vì sao khi chúng ta làm chuyện đó với Hy Bình, nằm bò mềm đều chúng ta chứ?”

Lãnh Tinh Oánh hỏi: “Ái Vũ nhi, hài nhi nghĩ gì?”

Phong Ái Vũ mặt liền đỏ, vội vàng đáp: “Không, không nghĩ gì hết.”

Lãnh Tinh Oánh liền cười, nói: “Bằng Bằng, tiểu tử đó thực lợi hại, lại có thể khiến hài tử chán ghét nam nhân yêu thương hắn, hiện tại hài tử phải biết tư vị mỹ diệu của chuyện đó rồi chứ? Muốn mẫu thân truyền thụ hài tử một ít kỹ thuật trên giường hay không?”

Hai nữ mặt liền đỏ thẹn, không chịu nói: “Mẫu thân, người xấu!”

Lãnh Tinh Oánh cười nói: “Tốt, mẫu thân không đùa các con, kể các con là thế nào bị hắn chinh phục chứ! Mẫu thân muốn biết chuyện tình của những nữ nhi xinh đẹp mà kiều ngạo này của ta.”

Hai nữ nhân tuy xấu hổ, lại y lời không tự nhiên kể chuyện cũ của mỗi người với Hy Bình.

40. Chương 39: Các Hiện Thân Thông

Sau khi về đến Thần Dao Môn, Lãnh Như Băng bị Đỗ Mạnh Mạnh gọi qua, trên đường, hai thư muội thảo luận chuyện hồ đồ của Tiểu Nguyệt với Hy Bình, chịu không xiết thốn thức.

Tứ Cửu bị Ngọc Diệp quần cuồn nói chuyện tình, hắn cũng thích thú bị nàng ta quần cuồn.

Hoa Tiểu Ba cùng Độc Cô Minh truy tìm mỹ nữ khắp nơi, hai người qua đủ cơn ghiền tay, không ngừng kêu thống khoái.

Biện Mệnh Tam Lang ở bên ngoài an bài chỗ ở cho đệ tử mới tới, lại không có chung chạ với bọn nữ đệ tử nữa — nhất định phải lưu chút tinh lực đối phó Lãnh Tinh Oánh, chiến đấu đệ nhất ma.

Lãnh Tinh Oánh bỗng nhiên thêm nhiều nữ nhi như vậy, khỏi nói bao nhiêu vui sướng! Để chúng nữ vây bên cạnh bà ta, bà ta liền nói này nói nọ kéo đông giật tây, nó đến chúng nữ ai ai cũng mặt hồng tai đỏ, tự nhiên không thể là lời tốt gì.

Lãnh Tinh Oánh thấy Tiểu Nguyệt ở một bên lặng lẽ không nói, kéo nàng ta qua, nói: “Tiểu Nguyệt, không vui về ư? Có phải nhớ nam nhân không? Muốn a đi giới thiệu vài người cho hài tử không?”

Chúng nữ cười đùa.

Tiểu Nguyệt nũng nịu nói: “Tiểu Nguyệt còn nhỏ mà!”

Lãnh Tinh Oánh phì cười nói: “Hài tử còn nhỏ? Điểm nào nhỏ chứ?” Tay bà ta hướng tới ưỡn nhón trước ngực Tiểu Nguyệt chớp qua, Tiểu Nguyệt kinh hãi kêu một tiếng, té vào trong lòng bà ta, bà ta thuận tay vuốt ve đồn bộ mười phần đàn hồi của Tiểu Nguyệt, nói: “Còn muốn lừa a đi? Vừa nhìn liền biết hài tử không phải xử nữ, mau chóng khai thật ra, là ai đoạt đi đồng trinh của hài tử?”

Hy Bình nghe được chỗ này cực kì không thoải mái, tựa như bị người ngay ngực kích một quyền khó chịu, hắn một mình đi ra khỏi phòng.

Ở viện tử đứng rất lâu, tâm tình mới từ từ khôi phục bình tĩnh, đột nhiên nghe được từ sau lưng truyền lại thanh âm của Tiểu Nguyệt -

“Đại ca!”

Hy Bình quay người, thấy được cặp mắt đau buồn long lanh lại rơi lệ, không tự giác đưa tay qua lau nhẹ, nặn ra vẻ tươi cười hỏi: “Nguyệt Nhi, vì sao khóc nhiều thế?”

Tiểu Nguyệt giơ bàn tay nhỏ nắm chặt bàn tay lớn của Hy Bình vì nàng lau lệ, nói: “Đại ca thương Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi không khóc.”

Tay Hy Bình bị nàng ta giữ, không rút về được, không rút về lại càng không thể, cả người hắn không dễ chịu, nói: “Nguyệt Nhi, muội đi xem Tuyết Nhi tỉnh chưa?”

Tuyết Nhi sau khi từ Vô Sanh Nguyên quay về, liền bị Tiểu Nguyệt dẫn về phòng ngủ, bởi vậy Hy Bình có một lời như thế, hoàn toàn là hi vọng đánh phá cục diện cù triền này, hắn phảng phất cảm thấy thái độ của Tiểu Nguyệt gần đây đối với hắn khác lạ.

Tiểu Nguyệt vẫn là không thả tay hắn ra, trái lại nắm càng chặt hơn, nàng ta khẩn cầu: “Đại ca cùng Tiểu Nguyệt đi được chứ?”

Hy Bình thấy trong mắt nàng ta lấp lánh nước mắt vòng quanh, đáp: “Ừ!”

Tiểu Nguyệt vui sướng kéo tay hắn, hết sức phấn khởi đi tới hướng phòng nàng ta, giống như thời thơ ấu, nàng ta kéo tay hắn chạy trong núi

Thời gian bắt đầu gì, đêm tối đối với con người mà nói, biến thành sung mãn nguyên tố thần bí cùng sung động khó hiểu.

Chúng nữ Lan Hoa cùng Lôi Phượng đặc biệt bỏ không thời gian một đêm cho Tư Cầu cùng Hy Bình, để bọn họ vô về xa cách với Hồ Điệp Thất Cơ.

Tư Cầu vừa đến phòng, liền không thể chờ đợi được bỏ đến trên người Ngọc Diệp, cắn xé không ngừng.

Ngọc Diệp nói, Tư Cầu, đừng nôn nóng (cần) sắc, chúng ta lâu thế này không gặp, tối nay thiếp là của chàng, cùng thiếp nói chuyện trước.

Tư Cầu một mặt xé rách y phục nàng ta, một mặt thở hổn hển nói: “Chuyện gì?”

Ngọc Diệp giận dữ nói: “Chúng ta đã lâu không trùng phùng, chàng dù sao nói vài câu nói tình ngọt ngào dỗ dành người ta chứ?”

Thực là không rõ phong tình.

Tư Cầu đã lột đi y phục trên người Ngọc Diệp, đang chuẩn bị xé quần dưới thân của nàng ta, nghe được Ngọc Diệp muốn hắn nói lời âu yếm, thét to nói: “Ngọc Diệp, thơm!”

“Đây chính là lời ân ái của chàng sao? Thiếp cảm thấy giống như một con chó đói bày tỏ với khúc xương, chàng thực không thể tình thi họa ý chút sao?” Ngọc Diệp vặn xoay thân eo như rắn, hai tay bắt đầu cởi y phục cho Tư Cầu, nàng ta là một nữ nhân thành thực, không phải nữ hài ảo tưởng 17 18 tuổi, nàng ta hiểu rõ lời âu yếm nữ nhân đòi hỏi nhất là nam nhân yêu thích của mình mạnh mẽ xâm chiếm.

Ngọc Diệp lật người ép vào Tư Cầu, đôi tay cởi đi chiếc quần của hắn, nhưng lại bị Tư Cầu vịn ngã trên giường, lần nữa ép chặt nàng ta, nói: “Trước khi nàng cởi đi quần của ta, ta nhất định phải cởi nàng, ở trên sự việc này, Tư Cầu ta trước giờ không làm chuyện buôn bán lỗ lãi!” Tay hắn liền xé đi quần của Ngọc Diệp, lại bởi vì kỹ thuật chưa quá quan, hay là không có cởi qua quần nhỉ?

Tuy hắn cùng thân trần của nữ nhân đánh nhau đã có một đoạn lịch sử rất dài, nhưng cởi quần, giống như còn là đêm động phòng của Tư Cầu hắn. Đêm động phòng của hắn với kỹ nữ Tiểu Hồng, ôi, đó là người ta cởi trần trụi nằm trên giường mời gọi hắn, đến nỗi đêm mưa xuân phong nhất độ với Lan Hoa, cũng là Lan Hoa mê mê hồ hồ cầm quần của mình hồ hồ cởi đi.

Một đoạn thời gian rất dài về sau, mãi đến lúc này đêm nay, khi hắn cùng Lan Hoa hoan hảo, Lan Hoa cùng Oanh Thúy đều có thể cởi đến lỏa lồ nằm trên giường đợi hắn uy mãnh đi tới, nếu không, hắn luôn nói đêm qua quá mệt đêm nay nghỉ ngơi, lương nữ đành phải tiên hạ thủ vi cường, cởi trần ở trong phòng đợi hắn, xem hắn còn dám lâm trận lui lại không? Đến thời điểm này, Tư Cầu chỉ đành đem miễn chiến bài của hắn ta ném lên trên đất, hung hãn giậm hai cước, sau đó, mới đến trên người lương nữ kêu gào tỉnh giấc cùng trợn chân uy mãnh của hắn!

Ngọc Diệp giận dữ nói: “Tư Cầu, chàng cho cùng được hay không? Còn nói trước giờ thì không làm chuyện lỗ vốn? Thiếp thấy chàng trước giờ chính chưa có cởi qua quần của nữ nhân?”

“Ai nói?” Tứ Cửu sợ nhất người khác nói hắn chưa có cởi qua quần nữ nhân, hắn đã có hai, không, là ba nường tử, thế nào có thể để người nói hắn trước giờ chưa cởi qua quần của nữ nhân? Tuyệt đối không được! Hắn dùng lực trê đầu quần của Ngọc Diệp liền xé, đem quần của Ngọc Diệp xé rách, hì hì cười ngốc.

Ngọc Diệp tức giận nói: “Tử Cửu, chàng, chàng, chàng lại xé quần của thiếp sao?”

Tứ Cửu nói: “Ngọc Diệp, ta không phải cố ý, nếu nàng ầm ức, cũng cầm quần của ta xé nát, như thế nàng liền không thể lỗ vốn rồi.”

Ngọc Diệp nói: “Ai muốn xé quần của chàng?”

Tứ Cửu vội vàng nói: “Vậy ta ngài mai bồi thường một cái mới cho nàng, nàng biết nhà Tiểu Ba rất có tiền, ta là sư phụ của hắn, hắn có thể không cho chút tiền ta dùng sao? Nàng muốn màu sắc gì? Ừ, ta thích màu trắng, mặc trên người của nữ nhân, khiến người vừa nhìn liền nghĩ tới thì cổ (mông) trắng cùng nải tử (nhũ) trắng của bọn họ, thực đấy!”

“Thiếp thích màu đen, để các người những nam nhân hiếu sắc này nhìn chỉ có thể nghĩ đến thế giới ôn nhu màu đen phía dưới của người ta!” Nàng ta liền muốn đem chiếc quần nát cởi ra, lại bị Tứ Cửu dè tay nàng ta, nói: “Ta lần này nhất định cởi hết quần của nàng!” Hắn cầm tay của Ngọc Diệp ra, liền kéo chiếc quần nát đó xuống dưới, trong miệng nói: “Ngọc Diệp, nâng chân cao một chút, phải, thì như thế, nàng xem, nàng đừng ép chân chặt như vậy, ta liền có thể thuận lợi cởi đi quần nát của nàng, không phải rất ôn nhu sao? Không đủ tình cảm sao?”

Tứ Cửu nhìn thấy quần lót của Ngọc Diệp, là màu đen kinh điển, nghĩ thầm, đồ lãng lơ này quả nhiên là thích màu đen, trong trong ngoài ngoài đều là màu đen, khả, màu đen đại biểu gì nhỉ? Màu đen chính là cái động đó của nữ nhân, trong đêm tối đặc biệt mê người, là tập hợp mộng tưởng của nam nhân đối với nữ nhân. Ừa, không ngờ Tứ Cửu ta cũng có chút tư tưởng khả ái như vậy, không then là tiểu cầu cầu khả ái của Lan Hoa.

Hắn cầm quần đen trong tay ném đến một bên, cười dâm nói: “Ngọc Diệp, lần này đến lượt sa cân (khăn sa) thần bí đó của nàng, nàng thích cái ví von này của ta chứ? Sa cân tam giác khả ái nhá, vén ra đi, để ta nhìn khuôn mặt khả ái sa cân che!” Tứ Cửu tựa như một thi nhân lưu lãng ôn nhu niệm tình thi của hắn, tay của hắn lại giống như một nông phu thô lỗ dùng lực trên quần lót của Ngọc Diệp liền xé, sau đó chăm chú nhìn chỗ đó của Ngọc Diệp ngây ngốc nói không ra một câu, cái gì thế? Đây rốt cuộc là một chuyện thế nào, hắn không thể là đang cường dâm ấu nữ chứ? Đường như không phải da!

Tứ Cửu kinh hồn hơi chút bình tĩnh nói: “Ngọc Diệp, nàng thế nào đem những lông đen khả ái đó của nàng đều nhổ rồi?” Nàng ta không phải thích màu đen ư? Vì sao lại nhổ trừ màu đen khả ái của nàng ta thế? Tứ Cửu cảm thấy đột nhiên không hiểu nữ nhân.

Ngọc Diệp đỏ mặt, đáp: “Không phải nhổ, là cạo! Sau này vẫn có thể mọc ra, thiếp là cạo vì chàng, Tứ Cửu! Người ta tuy đã từng trải qua rất nhiều nam nhân, nhưng người ta chỉ muốn từ giờ về sau chỉ với chàng thôi, bởi vậy lập thế làm người lại từ đầu, đây chính là minh chứng! Nam nhân các chàng có thể cạo sạch đầu làm lại từ đầu, chẳng lẽ không cho phép nữ nhân quét sạch phụ đạo bọn thiếp tông đạo tổ khởi (làm lại đạo) sao?”

Tứ Cửu cười ha hả nói: “Ngọc Diệp, tốt, tốt, tốt một cái tông đạo tổ khởi (làm lại đạo), bắt quả đạo (đường) này của nàng cũng hơi rộng rãi, như quả là xử nữ chỉ đạo thì càng tuyệt vời. Khả, Ngọc Diệp, chúng ta đêm nay liền tông đạo tổ khởi!” Hắn ném quần lót trong tay, cúi đầu chui vào trong bẹn của Ngọc Diệp, dùng mặt hắn ma sát âm bộ của Ngọc Diệp, Ngọc Diệp bị da mặt hắn làm đến ngứa ngáy, không tự giác quay xoay đồn bộ (mông), chợt cảm thấy đầu lưỡi của Tứ Cửu duỗi nhập vào trong âm đạo của nàng ta, trái phải liếm quét âm thân (môi) của nàng ta, hai chân của nàng ta cong lên, kẹp chặt đầu chó của Tứ Cửu, đồng thời rên rĩ nói: “Tứ Cửu, chàng liếm nhẩn người ta, chàng chậm chút, người ta ngứa, ờ, tốt!”

Tứ Cửu mở hai chân nàng ta, tiếp tục vận động giải phóng đầu lưỡi của hắn, ở trong động huyết của Ngọc Diệp thi triển hết phong thái của nó, giống như Tôn Ngộ Không ở Thủy Liêm Động chơi đùa côn khi.

Ngọc Diệp xuân tình nổi lên, sau khi rên rĩ một hồi, nói: “Tứ Cửu, phải vào chính đề rồi!”

Tứ Cửu ngẩng mặt lên, nói: “Tới liền, Ngọc Diệp!” Nói xong, liền cởi quần của bản thân.

Ngọc Diệp bỏ nhào lên người hắn, ép vào hắn, nói: “Ngọc Diệp thiếp cũng không làm chuyện buôn bán lỗ vốn, chàng xé nát quần của Ngọc Diệp, chàng cũng phải xé của mình!”

“Xet” một tiếng, chiếc quần của Tứ Cửu ứng tiếng mà xé, lộ ra quần trong căng chặt cứng của hắn, Ngọc Diệp xé quần trong của hắn xuống, nắm lấy dương căn của hắn, vuốt nắm vài cái, nói: “Còn có thể, thiếp vốn cho rằng chàng bị hai tiểu ny tử đó hút khô rồi, hiện tại xem ra còn có thể chiến đấu. Ừ, để Ngọc Diệp phục thị chàng nha!” Nàng ta chôn đầu đến trên côn thịt của Tứ Cửu, nhẹ mở miệng, đem cả con của Tứ Cửu ngậm trong miệng, một lên một xuống nuốt nhỏ.

Tứ Cửu thư thái kêu lên: “Ngọc Diệp, nhanh chút, nhanh chút nữa!” Hắn cơ hồ không cách nào khống chế, thậm chí, không được, tiếp tục thế này, Tứ Cửu ta không phải chưa chiến đã bại, nào còn có mặt mũi gì? Nghĩ đến thế, hắn nói: “Ngọc Diệp, phải đến lượt ta, ta muốn nàng muốn sống muốn chết!” Hắn đem Ngọc Diệp ôm kéo lên, để chiếc mông đầy dầ của nàng ta ngồi trên mặt hắn, miệng của hắn chính đối động khẩu của Ngọc Diệp, từ chỗ đó hắn ném được chất dịch cùng mùi vị đặc thù của nữ nhân, hai bàn tay của hắn không ngừng cầm nắm bộ ngực của Ngọc Diệp, làm nhũ phòng của Ngọc Diệp dần dần sưng lên, nhũ đầu cũng bắt đầu biến cứng biến màu.

Ngọc Diệp không chịu được khiêu khích của hắn, rên rỉ ra tiếng, cảm thấy chỗ kín của mình khoái cảm một trận, phun ra một cổ thủy lưu, nóng ào ào chảy vào trong miệng Tứ Cửu, nàng ta kêu: “Tứ Cửu, Ngọc Diệp muốn, mau dùng gậy chó của chàng làm thiếp!”

Tứ Cửu uống một ngụm canh, biết độ lửa vừa khóp, lật người đè Ngọc Diệp lên giường, hai chân của nàng ép trên hai vai của nàng ta, một tay cầm côn thịt của hắn liền hướng tới bên trong màu nâu của Ngọc Diệp đẩy, trong miệng niệm lời nói: “Ngọc Diệp, để nàng lần nữa ném thử to không gì sánh được của Tứ Cửu ta, ta phải đem cái động nhào của nàng nổ đến sóng ngàn xích, nổ đến nàng kêu mẹ!” Dương căn của hắn chìm vào động thịt của Ngọc Diệp, thí cổ (mông) một lên một xuống ép xuống, gây thịt trong động vào vào ra ra, chiếu rọi nước bóng láng.

Ngọc Diệp ở trong rút cảm của hắn, không ngừng nhẹ nhàng rên rỉ, nói: “Tứ Cửu, của chàng nếu lại lớn hơn chút thì tốt, Ngọc Diệp sẽ có thể càng sung sướng!”

Tứ Cửu một mặt rút kéo một mặt nói: “Ta cảm thấy của ta đã đủ lớn, chỉ là khẩu vị của nàng quá lớn, nàng không biết, Lan Hoa cùng Oanh Thúy còn chê của lão tử lớn, chỗ đó của bọn họ so với nàng nhỏ hơn nhiều, vừa chặt vừa nhiều nước, bất quá, đáng về lắng lơ của bọn họ không có hơn nàng, ta cảm thấy vẫn là với nàng sáng khoái hơn chút, bản lĩnh khiêu sàng (nói dâm?) của nàng cũng mạnh hơn bọn họ, kêu đến lòng ta đều mềm! Mẹ, kì thật nam nhân cùng nữ nhân làm chuyện này một hứng thú khác chính là nghe tiếng khiêu sàng của nữ nhân, thế này mới có thể khiến một nam nhân chân thật cảm thấy hắn là đang chinh phục thỏa mãn một nữ nhân, nam nhân mới có thể cảm thấy khoái cảm lớn nhất trên thể xác và tinh thần. Ngọc Diệp, kêu, kêu lớn tiếng một chút nữa!” Hắn ra sức dùng dâm căn của hắn ra vào trơn nhẵn trong tao huyết (tự hiểu) của Ngọc Diệp, đồng thời đôi tay nấp éo hào nhũ của Ngọc Diệp, làm Ngọc Diệp yêu kiều rên rỉ không ngừng, nước tràn động mặt.

Ngọc Diệp chợt nói: “Không biết bị hắn cảm vào là mùi vị thế nào?”

Tứ Cửu vừa làm việc vừa hỏi: “Tao (lắng lơ) nương, nàng nói là Hy Bình sao? Ngày nào ta để hắn tới làm nàng một lần, để chân chính to bá tuyệt đó của hắn nổ nát tao huyết này của nàng! I, trong hang của nàng lại giống như lần trước có lực hút, rất sáng khoái! Đây chính là cảm giác bọn Lan Hoa không cách nào cho ta, nhưng mỗi thịt nhỏ của bọn họ vừa vặn bù đắp nó. Nàng nói Hy Bình, bọn họ thì sợ cái cây đó của hắn, trước giờ không dám tưởng tượng cảm giác bị hắn đút vào là thế nào. Ngọc Diệp, tăng thêm chút lực hút nữa, ta phải tiến hành mãnh công rồi!” Hắn tăng nhanh tốc độ ra vào, cơ hồ đem eo lưng của Ngọc Diệp thậm chí ép gãy, Ngọc Diệp ở trong ra vào của dương cụ tuy không bằng Hy Bình lại rất là thô khỏe của hắn, dần dần mê hoặc lạc mất bản thân, nghênh gặp một cái mạnh mẽ, ngoại âm của nàng gần như bị Tứ Cửu đâm vào ép bằng. Nàng cảm thấy cao trào liền sắp tới, kêu dâm nói: “Tứ Cửu, nhanh, nhanh nữa, nó gia muốn tới!”

Tứ Cửu cảm thấy lực hấp lực của âm đạo nàng ta theo khoái cảm sắp gần tới của nàng tăng thêm, khiến cho độ mất cảm âm tiếp của hắn tăng cường, không tự kiềm chế rên rỉ ra tiếng, côn thịt một lần lại thêm một lần đâm vào thịt mềm của Ngọc Diệp

Hai người đại chiến hơn hai thời thần, hai bên đều cực kì thỏa mãn.

Ngọc Diệp nói: “Quả nhiên tiến bộ nhiều!”

Tứ Cửu nằm bò mềm nhũ trên bụng nàng ta, tự hào nói: “Đó là đương nhiên, Tứ Cửu này chính là nhân vật lợi hại! À, Ngọc Diệp, nói thật lòng, mị thuật của nàng đích xác không tệ, mùi vị trên giường cùng nàng thực là không giống nhau, cực kì sảng khoái cũng cực kì mệt mỏi, mẹ, còn hay Lan Hoa với Oanh Thúy không ở bên cạnh, nếu không lão tử thực sự phải mời bang chủ. Hy Bình tiểu tử đó thực không phải cái lồng, lão tử ứng phó một mình nàng còn có chút lực bất tòng tâm, hẳn lại làm sáu thư muội nàng đến gà kêu đầy trời!”

Ngọc Diệp nghe trong đêm không phiêu bạt tiếng khiêu sảng của thư muội nàng, trong lòng cũng thần phục tư thế hào hùng bất khả nhất thế ở trên giường của Hy Bình, nàng ta xoa nhẹ bờ vai của Tứ Cửu, nói: “Chàng cũng không tệ, làm nô gia đến muốn sống muốn chết!”

Mỗi một nam nhân đều thích nghe nữ nhân nói câu này, Tứ Cửu tự nhiên cũng không ngoại lệ, hẳn cảm động cùng Ngọc Diệp miệng lưỡi triền miên một hồi, sau đó ôm thân thể đẹp đẽ mê người này, ngủ say sưa.

Đối với Độc Cô Minh cùng Hoa Tiểu Ba mà nói, đêm nay là có ý nghĩ kỉ niệm.

Bọn họ thế nào cũng không thể nghĩ được, Lãnh Tinh Oánh lại kêu bọn họ đến gian phòng của bà ta, nữ nhân diễm khuynh thiên hạ này, tuy đã hơn 40 tuổi, nhưng người từ nhỏ đã tu tập thái tử nham chi thuật, bảo dưỡng đến cực tốt, trông tới thì giống như thư thư của Lãnh Như Băng.

Khiến Hoa Tiểu Ba kinh dị, thân thể bà ta hoàn mỹ đến trình độ vô hà khả kích (không thể chê được), loại thành thực cùng yêu dã (diễm dứa lẳng lơ) đó hai tiểu ny tử Xuân Thủy cùng Hạ Vũ không thể nào so sánh, Độc Cô Minh gã xử nam trước giờ chưa thấy mông trần của nữ nhân này càng là nhìn đến miệng khạc bọt trắng dương cụ giường cao.

Biện Mệnh Tam Lang sớm đã là ba con heo trần.

Lãnh Tinh Oánh giận dữ nói: “Hai tên hỗn tiểu tử các ngươi, thấy thân thể của nô gia, còn không cởi hết y phục các ngươi ra, để nô gia cũng nhìn lại của các ngươi?”

Hai người quả thực công tác liên tục - y phục trên người sàng rơi trên đất.

Lãnh Tinh Oánh trong mắt liên sáng, rất kinh ngạc mừng rỡ, dương vật của hai người lại không nhường Dã Lang Tinh Lang, cơ hồ bằng kích thước của Ngưu Lang.

Trong nam nhân trước mặt bà ta, phải tính Ngưu Lang cường tráng nhất, người này cao khỏe giống như một con trâu, bốn người vốn đã là rất cao lớn, lại chỉ đến bờ vai hắn, hẳn so với Hy Bình cao vượt một cái đầu, so với Lôi Long cao vượt nửa cái đầu, bắp thịt cuộn cuộn, lộ ra có chút nặng nề.

Lãnh Tinh Oánh lại muốn một người thân thể máu thịt, ứng phó năm nam nhân cường tráng này, thực sự phải hổ lang chi phụ vậy.

Bà ta lúc này đang không mảnh vải che thân nằm nghiêng trên giường, mặt ra ngoài, hướng về năm nam nhân xếp thành một đoàn nặn ra vẻ tươi cười thiên kiều bách mị, sau đó ngón tay nhỏ bỏ vào trong miệng cắn nhẹ một cái, lại đem đầu ngón tay dờ đến trong hố lông nhẹ giật, rên rỉ một tiếng, giữa hai ngón tay liền thêm một sợi lông thô đen bóng cuộn xoắn, bà ta hướng về năm người vẫy vẫy tay, một hơi chân khí thổi qua đầu ngón tay, sợi lông liền tung bay qua, xấu hổ trốn vào trong miệng mở ra của Độc Cô Minh, lại cũng không ngượng ra ngoài.

Năm người cờ xí giơ cao, như đội viên cảm tử không màng tất cả xông thẳng, bỏ nhào về miếng trắng trụi trên giường.

Theo trật tự của lúc trước, một bàn do Tinh Lang dùng thủ pháp khiêu tình cùng Lãnh Tinh Oánh tiến hành dạo đầu, đồng thời ôn tồn tương hảo một lượt, tiếp theo là Ngưu Lang chạy nước rút trăm trọng mà giữ lâu, lại cuối cùng là Dã Lang kéo cầm nhanh chóng vô bì.

Biện Mệnh Tam Lang sau khi liêu mất một khẩu ngạnh khí cuối cùng, cuối cùng đến lượt tân tướng tinh trường Hoa Tiểu Ba vào sân, tiểu tử này đã qua chăm sóc huấn luyện của Xuân Thủy cùng Hạ Vũ, đã rất

có thủ đoạn, sau chuyện Lãnh Tinh Oánh ra sức biểu dương hấn, khiến hấn so với lúc bắt tình còn phải phơi phới muốn lên tiên hơn.

Khi Hoa Tiểu Ba rơi xuống cứng nhắc, xử nam lão đại Độc Cô Minh, giết gà sắp đến, ma đao xoèn xoẹt, bò đến trên khối thịt mềm của Lãnh Tinh Oánh, tần số tim nhảy của hấn liền không thể khống chế tăng tốc lên, thử rất nhiều lần, đều không cánh nào đặt trúng mục tiêu, thương pháp có đủ phân.

Lãnh Tinh Oánh hỏi: “Ngươi là xử nam?”

Độc Cô Minh không tranh cãi mặt hồng tai đỏ, gật gật đầu thừa nhận hấn là xử nam - đối với một nam nhân mà nói, hấn mộng tưởng mỗi nữ nhân hấn gặp gỡ được đều là xử nữ mỹ lệ thuần khiết, nhưng hấn lại coi bản thân là xử nam như nổi nhục.

Rất nhiều lúc, nam nhân yêu thích ấu trĩ với ngây thơ của nữ nhân, nữ nhân lại yêu thành thực cùng lời nói dối của nam nhân.

Lãnh Tinh Oánh yêu kiều cười lên, nắm lấy cây ban đầu của Độc Cô Minh, dẫn xà nhập động.

Độc Cô lão đại nói cho cùng là võ lâm cao thủ, bằng vào nội công cao thâm của hấn, tuy là lần đầu tiên, lại không giống lần đầu tiên của Hoa Tiểu Ba không được việc gì như vậy, hấn cùng Lãnh Tinh Oánh làm đủ nửa thời thần, kêu to đã quá, càng kiên định quyết tâm của gái của hấn - bất luận như thế nào, ngày mai nhất định đi theo đuổi một nữ hài tốt!

Lãnh Tinh Oánh hưởng thụ năm nam nhân thô bạo lớn nhất, ngay khi năm nam nhân đều hướng về bà ta đầu hàng, bà ta nghe được tiếng kêu của Lục Cơ còn đang nói toạc ra, không nhịn được giật mình kêu lên: đã bốn thời thần trôi qua, tiểu tử này còn đang làm? Lục Cơ được chân truyền của ta, một người liền đủ đối phó năm sáu nam nhân cường tráng, làm sao dám đối phó độc một mình hấn còn không ăn thua gì như thế? Trước giờ chưa thấy qua bọn chúng khiêu sảng kêu đến kịch liệt như thế, phải không thể là giả vờ chứ? Lại không giống giả -

Ngưu Lang từ đáy lòng nói: “Cô gia so với Man Ngưu ta đây còn phải lợi hại hơn ngàn lần!”

Độc Cô Minh ngậm nhũ đầu của Lãnh Tinh Oánh, hấn từ trong rãnh ngực của Lãnh Tinh Oánh ngẩng mặt ra, nói: “Đêm nay lại không được ngủ!”

Lãnh Tinh Oánh kinh dị nói: “Hấn không thể là mỗi đêm đều uy mãnh như thế chứ?”

Hoa Tiểu Ba không lưu tâm đáp: “Xấp xỉ rồi, nhớ đến sau khi thư thư cùng Tiểu Vũ sau khi bị thư phụ làm một đêm, ba ngày mới có thể bình thường xuống giường đi bộ, thư phụ này của ta năng lực ở phương diện này cùng xương ca của huynh ấy đáng sợ như nhau, hi hi.”

Lãnh Tinh Oánh linh cơ liền động, kiến nghị nói: “Chúng ta đi qua xem trộm một cái, như thế nào?”

Năm người không dám tin, hỏi: “Cái gì?”

Tình Lang nói: “Phu nhân, hấn ta là nữ tể của người đấy?”

“Nữ tể thì không thể nhìn sao? Ngươi xem, hai tiểu tử này, một là đệ đệ của nương tử của nữ tể ta, một là ca ca của nương tử của nữ tể ta, hiện giờ còn không phải cùng ta điên ương đảo phượng, không biết bao nhiêu sung sướng! Chỉ cần là nam nhân cường tráng, lão nương liền thích!” Lãnh Tinh Oánh khoác lên áo ngủ, đi ra khỏi phòng.

Năm người mặc lên chút y phục, cũng theo chân Lãnh Tinh Oánh đi đến trước phòng Hy Bình đang ở.

Lãnh Tinh Oánh ở trên giường cửa chọc một lỗ, hí một con mắt chăm chú nhìn vào bên trong, chỉ thấy Lục Diệp, Hồng Diệp, Xuân Diệp trong Lục Cơ ngủ say trên giường, Vân Diệp cùng Vũ Diệp tê liệt ở trên đất ngón tay đều không cử động, Thủy Diệp chính đang nằm bò trên bàn, hai tay của Hy Bình ôm đồn bộ đầy đã có thịt của nàng ta, hung hân công kích, thí cổ của Thủy Diệp bị đẩy đến lay động không ngừng, cả người rung rung, song nhũ trắng đầy thịt trước ngực rơi trên mặt bàn, nhũ đầu hôn môi, ma sát mặt bàn, trong miệng nàng ta hồ loạn hét lên ngôn ngữ không rõ vì sao, hưng phấn đến cực điểm.

Thủy Diệp nói: “Lang, nô gia không được, muốn, muốn chết rồi, người đi tìm bọn họ, ề ồ!”

Hy Bình ra sức đẩy tới, sau đó giữ sau trong mềm mại ướt đầm của nàng ta, mặt của hắn vùi trong cổ lấp lánh hân châu (mồ hôi) của nàng ta, cắn dấy tai của nàng ta, nói: “Thủy Điệp nhi, đối tư thế được không?” Hắn kéo ra vũ khí đáng sợ đó của hắn, quay thẳng thân thể của Thủy Điệp, đem nàng ta ép trên chiếc bàn, hai tay xoa nắn thịt trắng trước ngực của nàng ta, cúi đầu xuống, miệng cắn giữ miệng của Thủy Điệp, eo của hắn liền hăng say, phần mông liền ưỡn, con mắt của Thủy Điệp đột nhiên trừng lớn, sau đó nhắm hai con mắt lại, hưởng thụ xâm phạm cường hãn của hắn ta.

Lãnh Tinh Oánh thấy được khoảnh khắc hùng tráng đó của Hy Bình, cả thể xác và tinh thần vì đó liền run, nghĩ thầm: Thứ đó của tiểu tử này quả thực người không thể có, một đời trải qua vô số người, cũng chưa thấy qua hùng căn dài thô đáng sợ như thế, vốn cho rằng thứ của Ngưu Lang là thô dài nhất trên đời, lại vẫn còn không bằng được Hy Bình, chẳng trách được như Lục Cơ bọn dâm phụ có qua vô số nam nhân này gặp phải hắn cũng phải giống như xử nữ kêu thảm không ngừng.

Tình Lang nói: “Phu nhân, để bọn thuộc hạ cùng xem với!”

Lãnh Tinh Oánh đầu cũng không quay nói: “Các người bản thân không thể chột mấy lỗ sao? Đần độn!” Bà ta vẫn như cũ không muốn đem mục quang từ trên cơ thể hùng tráng mà hoàn mỹ của Hy Bình dời khỏi.

Năm người nghe bà ta vừa nói, cũng thầm trách bản thân quá ngu! Bọn họ đều ở trên giấy của cửa sổ dâm xuyên một lỗ, nhìn qua kết quả, không nhìn không biết, vừa nhìn liền hoảng sợ, mẹ a, còn may bản thân không phải nữ nhân, nếu không liền bị hắn làm chết.

Hoa Tiểu Ba cuối cùng minh bạch vì sao thư thư của hắn bị Hy Bình làm qua sau ba ngày mới có thể xuống giường đi lại.

Sáu người đang nhìn đến hăng say, bên cạnh truyền lại tiếng mắng nhẹ của Lãnh Như Băng: “Các người đang làm gì? Mẫu thân, người thực là chết không đổi tính, loại chuyện thẹn chết người này, người lại dẫn bọn họ tới nhìn lên? Các người -”

Sáu người quay người lại, Lãnh Như Băng thấy năm nam nhân bọn họ chẳng những chỉ mặc một chiếc quần đùi, mà đáy quần phồng lên, liền giậm chân mắng, mà áo ngủ của Lãnh Tinh Oánh căn bản đã không có buộc lại, lúc này trước ngực mở phanh, lộ ra thân người mỹ hảo, càng là khiến Lãnh Như Băng giận dữ.

Không lâu sau, chúng nữ đều đi ra, Hoa Tiểu Ba cũng Độc Cô Minh thấy được Hoa Tiểu Mạn Độc Cô Kỳ lưỡng nữ, cảm thấy rất hổ thẹn.

Chúng nữ lập tức lên tiếng phê phán đám xằng bậy nhìn trộm này.

Bên trong truyền ra thanh âm của Hy Bình: “Ai ở bên ngoài ồn ào?”

Mọi người liền kinh hãi, Lãnh Tinh Oánh dẫn năm con heo trần chạy về phòng, chúng nữ Lãnh Như Băng cũng lánh đến trong phòng.

Bởi vì nguyên do quá ồn ào, Lôi Long phu phụ cùng Lan Hoa Oanh Thúy lưỡng nữ cho rằng phát sinh chuyện gì, đều ra ngoài xem kết quả, đúng lúc Hy Bình xích thân lỏa thể từ trong phòng đi ra, tam nữ kinh hãi kêu lên, Bích Nhu liền vùi đầu vào lòng ngực của Lôi Long, Lan Hoa Oanh Thúy lưỡng nữ không nói ra lời nhìn hắn.

Hy Bình liền ngó ra, như gió lui về trong phòng.

Hắn vốn dĩ muốn đến phòng của chúng nữ Lôi Phượng, lại chẳng ngờ đụng phải đám người Bích Nhu, lúng túng tự nhiên là khó tránh, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, sau đấy hắn lại len lén lần mò gõ mở cửa phòng kế bên, bên trong đặc biệt bày ba chiếc giường, tự nhiên, hắn liền lại đều ngủ qua ba chiếc giường.

Lôi Long phu phụ về đến trong phòng, Bích Nhu nhẹ nhàng thở dài, nói: “Thứ đó của hắn thực dọa người!”

Lôi Long sớm đã rõ, đối với việc này liền cười nhạt, hôn Bích Nhu kinh hãi hôn còn chưa định, lại là một lượt triển miên.

Lan Hoa cùng Oanh Thúy sau khi về phòng không cách nào ngủ, nhịn không được đi tìm Tứ Cửu.

Tứ Cửu nghỉ ngơi hơn hai tiếng, vẫn còn có chút tâm có dư mà lực không đủ, cuối cùng ở dưới nỗ lực của toàn thể thành viên, hùng phong tái chấn, miễn cưỡng thỏa mãn nhu cầu của Lan Hoa cũng Oanh Thúy, ngã trên người Lan Hoa vù vù ngủ say.

Đám xằng bậy nhìn trộm đỏ kinh hồn tán đảm về đến trong phòng, năm nam nhân, ai ai cũng nâng thương nóng lòng muốn thử.

Áo ngủ của Lãnh Tinh Oánh liền quăng, nằm xuống trên giường, giường mở hai chân, mặc ý cho bọn họ xâu xé.

Cùng một đêm, một gian phòng khác, Đỗ Thanh Phong phụ phụ nằm trên giường, cũng là khó mà ngủ được.

Vương Ngọc Phân nói: “Thanh Phong, có thể kể cho thiếp nghe giữa chàng với Lãnh Tinh Oánh là sự việc thế nào chăng?”

Đỗ Thanh Phong ngẫm nghĩ, thở dài nói: “Đó chỉ là một trùng hợp, nàng ta khi đó bị Thi Viễn Lệnh của Địa Hoạch Môn hạ dâm độc, chính dục vọng đang bạo phát với nàng ta, ta đúng lúc gặp phải, cứu nàng ta, thế là có quan hệ củ triền không rõ ràng với nàng ta, sau chuyện ta hỏi cưới nàng ta, nàng ta không có đáp ứng, 20 năm trôi qua, không ngờ lại lần nữa gặp nàng ta, nàng ta lại thành chưởng môn của Hồ Điện Phái. Ai, tạo hóa lộng người!”

Vương Ngọc Phân hỏi: “Chàng yêu qua ả ta chứ?”

Đỗ Thanh Phong đáp: “Một đời này của ta, chỉ yêu qua hai nữ nhân, một là nàng, một là mẫu thân của Tư Tư Độc Cô Tuyết, còn như Lãnh Tinh Oánh, ta đối với nàng ta chỉ có ái náy cũng đồng tình.”

Vương Ngọc Phân tin tưởng lời của ông ta, bà ta nhu hòa nói: “Thanh Phong, như quả ả ta nguyện ý lấy chàng, chàng còn thể tiếp nạp ả chứ?”

Đỗ Thanh Phong trầm mặc rất lâu, thống khổ đáp: “Ta không biết.”

Vương Ngọc Phân nhẹ nhàng vỗ vai ông ta, nói: “Nếu đã như thế, thì đừng nghĩ quá nhiều, thân thể quan trọng.”

“Đa tạ nàng, Ngọc Phân!” Ông ta trong tối tăm tìm đến trên môi Vương Ngọc Phân.

Vương Ngọc Phân nhiệt liệt hồi ứng, sau khi hôn xong, bà ta nói: “Thanh Phong, tối nay thỏa mãn Ngọc Phân được chứ?”

Đỗ Thanh Phong mặt lộ lúng túng, nhưng còn là nói: “Tốt, Ngọc Phân, ta thử nhé!”

Vương Ngọc Phân liền sắc mặt vui vẻ, vội vàng cởi y phục cho Đỗ Thanh Phong, khoảnh khắc, liền đem Đỗ Thanh Phong biến thành Đỗ Thanh Quang (hạt đậu trần), sau đó bà ta lại cởi đi y phục của mình, lộ ra nữ thể thành thực của mình, nói: “Thanh Phong, chàng xem thân thể của Ngọc Phân không phải càng lúc càng mê người sao?”

Đỗ Thanh Phong thở dài nói: “Nàng là càng lúc càng trẻ, xem ra không giống với mẫu thân của Manh Manh, trái lại là giống thư thư của Manh Manh.”

Vương Ngọc Phân giận dữ nói: “Kì thật người ta vốn dĩ đã trẻ mà, chàng nghĩ nữ nhân 40 tuổi có thể già sao? Thanh Phong, chàng xem ra cũng rất trẻ, Ngọc Phân thì không cảm thấy chàng già.” Bà ta đột nhiên nhoài người về giữa hai chân của Đỗ Thanh Phong, nặn thoải mái vẫn còn mềm nhũn nằm bò đó của Thanh Phong, lôi kéo vài cái, xoa đùa một trận, cái thứ của Đỗ Thanh Phong liền từ từ có chút hỏa khí, tay bà ta liền càng thêm nỗ lực sáo lộng (tự hiểu), đến cuối cùng khi có chút độ cứng, bà ta cúi đầu lại ngậm cạnh thịt của Đỗ Thanh Phong, rất là có kĩ xảo cắn trượt, làm Đỗ Thanh Phong hai chân đánh thẳng, rên rỉ lên tiếng.

Đỗ Thanh Phong không nhịn nổi nữa, hai tay ở miếng thịt trắng trước ngực bà ta vuốt ve xoa nắn một trận, đồng thời hưởng thụ phục vụ của Vương Ngọc Phân.

Vương Ngọc Phân đột nhiên nói: “Thanh Phong, được rồi, Ngọc Phân muốn chàng tiến vào!” Bà ta thẳng băng ngồi trên dương cụ của Đỗ Thanh Phong, phần hông trên dưới lắc rung, một cặp nhũ phòng ở trước ngực rung tới rung lui lắc lên lắc xuống.

Đỗ Thanh Phong run lấy bầy một trận, sớm ngấm nói: “Ngọc Phân, ta không được rồi, ta phải bắn!”

Vương Ngọc Phân sắc mặt liền biến, nói: “Thanh Phong, chịu đựng, cho Ngọc Phân thêm một chút thời gian, không!” Bà ta cảm thấy trong âm đạo của mình một dòng nước nóng hầm hập một hồi, sau đó cơn thịt của Đỗ Thanh Phong liền mềm ra bên trong của bà ta, trượt ra động cửa hang của bà ta, bà ta thất vọng cắn cắn lấy bờ môi, lệ châu lấp lánh trong mắt bà ta.

Đỗ Thanh Phong nói: “Xin lỗi, Ngọc Phân, ta vẫn là không thể kiên trì, ta vẫn là không thể!” Ông ta gân như thống khổ nắm giắt tóc của bản thân mình.

Vương Ngọc Phân thương yêu vuốt ve gương mặt anh tuấn của ông ta, nói: “Ngọc Phân không phải cưỡng cầu chàng, thế nhưng, bắt đầu kể từ ba năm trước, chàng liền không thể thỏa mãn Ngọc Phân, Ngọc Phân cũng rất thống khổ, vì sao có thể như thế? Ngọc Phân cũng già rồi, không thể cũng được.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Không, Ngọc Phân, nàng một tí cũng không già, là ta già, ta không thể cho nàng hoan ái một nữ nhân nên có nữa. Ta, ta -”

Vương Ngọc Phân nói: “Đừng nói, Ngọc Phân có thể lí giải, Ngọc Phân cũng không phải một nữ nhân dâm dăng, chỉ là lâu dài chưa đạt được ân ái của phu quân, trong lòng muốn. Nhưng phu quân không thể cho Ngọc Phân quá nhiều, Ngọc Phân cũng không thể oán phu quân, đây đều là mạng, chàng trước đây đã có thể cho Ngọc Phân vui sướng rất lớn, Ngọc Phân cũng tính sống qua, nữ nhân làm đến trên phần này cũng nên thỏa mãn. Ngọc Phân vẫn còn yêu chàng giống như trước kia, Thanh Phong!”

Đỗ Thanh Phong thở dài nói: “Kì thật ta biết nàng sống rất khổ, luôn ở trong đêm xoay lưng lại với ta lên lên khóc, có lúc ta thậm nghĩ, dù cho nàng lên lút sau lưng ta đi kiếm nam nhân khác, ta cũng không thể trách nàng, nói cho cùng, nàng là một nữ nhân thành thực, mà không phải một nữ nhân giả, da thịt của nàng vẫn có rực rỡ cùng tính đàn hồi của thiếu nữ, nàng còn là mỹ lệ thế này, như quả nàng cần nam nhân, tùy tiện vậy tay, đã có một đồng lớn nam nhân phủ phục dưới quần của nàng, nơi đây của nàng cũng mỹ diệu động người như xưa, nhưng nàng không có làm như vậy, ta biết nàng là bởi vì yêu ta, thế nhưng ta thẹn đối với tình yêu của nàng a, Ngọc Phân!”

Vương Ngọc Phân thu thập tình hoài, mặc lên quần lót, ngủ ở bên cạnh của Đỗ Thanh Phong, nói: “Ngủ thôi, đừng nghĩ nhiều như thế, bất luận như thế nào, Ngọc Phân đều yêu chàng.”

Đỗ Thanh Phong thở dài một tiếng, nhắm mắt ngủ.

41. Chương 40: Thiên Phong Song Kiều

Tiểu Nguyệt khi dẫn Tuyết Nhi đến trước phòng Lôi Phượng gõ cửa, đi ra là Đỗ Tư Tư, nàng ta đem Tuyết Nhi bế về phòng của Tiểu Nguyệt, lại cùng bọn họ ngủ chung một giường.

Tuyết Nhi vốn không có buồn ngủ, sau đây ở trong chăm sóc của hai nữ nhân, lần nữa ngủ say.

Thần Dao Môn phái người tới “Bát Tiên Độc Viện” kêu hai lần, mỗi lần đều bị Lôi Phượng đuổi trở về.

Thẳng đến lần thứ ba, là Triệu Tử Uy tới, bọn họ mới nhớ hôm nay còn phải tiến hành tỉ võ đại tái gì, vội vàng rời giường, sau khi vệ sinh ăn no, mới không nhanh không chậm đi tới Võ Sanh Nguyên.

Kì thật ngày đã qua nửa.

Lãnh Tinh Oánh ôm Phong Ái Vũ nói: “Ái Vũ nhi, tối qua khi hài tử làm chuyện đó, đã chửi người chứ?”

Phong Ái Vũ mặt hiện lên đỏ rực, nói: “Mẫu thân, thẹn người như thế, Ái Vũ không nói.”

Hoa Tiểu Ba tự tác thông minh nói: “Nàng ta hưng phấn lên liền chửi người!”

Hoa Tiểu Mạn liền trừng mắt nhìn hấn, trách mắng: “Tiểu Ba, cái xấu của đệ lộ rồi!”

Phong Ái Vũ lại đã chửi lên Tam Tự Kinh của hấn, quả thật là phong vân biến sắc.

Hy Bình ôm nàng ta qua, dùng miệng ngăn cản miệng của nàng ta, bàn tay to của hấn ở trên phần mông của nàng ta liền là một cái vỗ, nàng ta uất ức vùi khuôn mặt nhỏ vào trong lòng hấn, ngoan ngoãn không nói.

“Muội có phải lại tính không đi sao?” Hy Bình thở dài một hơi, cầm Phong Ái Vũ bế ngang lên, tiếp tục tiến bước.

Tình Lang thở dài nói: “Cô gia thực là ôn nhu mà đa tình.”

Hoa Tiểu Ba khẽ khăng nói với Độc Cô Minh: “Sau này huynh phải học tập thêm Hy Bình, theo đệ biết, tiểu tử này của gái so với sư phụ Tứ Cửu của đệ lợi hại hơn nhiều.”

“Chính là một chiêu đơn đao vào thẳng?” Độc Cô Minh nhớ tới tuyệt chiêu Hy Bình dạy hấn, chỉ là khi đó hấn nghe không vào, hiện tại nghĩ tới còn rất có đạo lý, bất quá xem ra chỉ thích hợp bản thân Hy Bình dùng, Độc Cô Minh hấn dùng đến thì không hiệu nghiệm rồi.

“Ca, huynh thật tốt!” Phong Ái Vũ cắn nhẹ giải tai Hy Bình, hạnh phúc mơ hồ.

Tỉ võ hôm nay không nghi ngờ gì là ngoạn mục vô cùng.

Ai đều có thể dự liệu, bối thanh niên cao thủ của tứ đại võ lâm thế gia ra, đấu võ phi phàm.

Rất nhiều khán giả khá sớm đã tới, ai ngờ đợi thẳng đến bụng xướng kẻ không thành, còn chưa thấy xuất hiện của Trường Xuân Đường.

Những người bụng đói này muốn quay về ăn chút gì, lại sợ lỡ mất tỉ đấu ngoạn mục, thấy được có mấy người thông minh tự chuẩn bị lương khô, bọn họ liền chạy qua bắt chuyện, thế là, giao dịch không công bình liền tiến hành trong quần hùng, có người nhin đau bỏ thứ yêu thích, có người thừa cơ kiếm một món lớn.

Mọi người đợi đến mệt mỏi, đều đem hài cởi ra, lót mông ngồi lên, đầu gục xuống, liền ngáy khò khò lên.

Bọn hiệp nữ so sánh có tính nhẫn nại hơn, hoặc giả là xấu hổ trước đám đông ngồi trên đất, y nguyên đứng rất thẳng.

Bọn hảo hán ngồi phía sau bọn họ, thường thường ngẩng đầu chăm chú nhìn lên phần mông của bọn họ một hồi, suy nghĩ vấn vương.

Có người thậm chí đùa quái ác từ trên đất nhặt lên chút hạt cát, búng tới trên phần mông béo tốt của bọn hiệp nữ, đợi khi bọn họ tức giận quay đầu, những hảo hán này liền cúi đầu giả vờ ngủ gật.

Khi vô cùng buồn chán, dưới ngày gần tối, cuối cùng đợi tới đám bảo vật sống này của Trường Xuân Đường.

Hy Bình bế Phong Ái Vũ như đang ngủ say, khi đi qua trước mặt hai nữ nhân của Minh Nguyệt Phong, nghe được Bảo Nguyệt dùng mũi hứ một cái nặng, hấn quay đầu chăm chú nhìn nàng ta, thấy được cặp mắt trong veo đó của Bảo Nguyệt nổi lên một chút gợn sóng, lúc này nàng ta đang can đảm chăm chú nhìn hấn.

Hy Bình cười hỏi: “Mới rồi là ai đánh rắm?”

Bảo Nguyệt giận dữ nói: “Người mới đánh rắm!”

Hy Bình nhìn bộ dạng giậm chân phần hậu của nàng ta, ha hả cười lớn, bước dài chân đi đến địa bàn lưu cho bọn họ, thấy được ghế tăng thêm hai cái, hấn để Lãnh Tinh Oánh, Lôi Phượng, Lãnh Như Băng, Đổ Tư Tư ngồi, mới nói với Phong Ái Vũ: “Tiểu Ái Vũ, đến rồi, xuống nhanh, đừng giả ngủ.”

Phong Ái Vũ ở trong lòng hấn động đậy, không có mở mắt ra, cũng không có đáp ứng hấn.

Hy Bình đành phải bế nàng ta ngồi đến trên ghế, đối với mục quang kì quái của mọi người biết mà không để ý.

Đại biểu của Thần Dao Môn đứng trong trường, chiếu lệ nói một đồng lời thừa, sau đó mới mời Tứ Cửu ra nghênh chiến.

Tứ Cửu không biết là không nghe được, hay là căn bản đã không muốn để ý, tiếp tục cùng Ngọc Diệp liếc mắt đưa tình.

Ngọc Diệp nói: “Tứ Cửu, chàng phải lên trường.”

Tứ Cửu đem mặt dờn đến trước mặt nàng ta, nói: “Ngọc Diệp, khuyến khích ta nào!”

Ngọc Diệp hôn trên mặt hắn một cái, hắn rất là thoải mái, từ trong tay Lan Hoa cầm lấy kim thương, sải bước đi đến trong trường, đứng yên.

Đi ra là Thiên Phong Song Kiều hôm qua khiêu chiến chưa toại nguyện, hai nữ nhân này tự nhiên có mẽ mạo kinh người của bọn họ, khiến người hưng phấn nhất là bề ngoài giống hệt nhau của bọn họ, nếu có thể nhất tiễn song điêu, không biết có bao nhiêu đẹp?

Quần hùng xôn xao rống lên, nhảy nhót tựa như hài đồng ba tuổi thấy được kẹo cây.

Hoa Tiểu Ba với Độc Cô Minh và Biện Mệnh Tam Lang thấy đến lòng ngứa ngáy, đoán thế nào đem hai tuyệt thế bảo bối này làm đến tay.

Tứ Cửu vừa thấy là hai mỹ lệ kiều oa hôm qua, đương trường triển khai thủ đoạn của gái của hắn, lộ ra một nụ cười mỉm tính là mê người, tự tác đa tình nói: “Hai vị cô nương mỹ lệ, tối qua nằm ngủ mơ ta chứ?”

Gương mặt của Thiên Phong Song Kiều lập tức biến sắc, tiếp đấy hai tiếng quát yêu kiều, chỉ thấy hai nhân ảnh màu trắng ở không trung phiêu du bất định, chỉ có tuyệt thế khinh công “Thiên Phong Phiêu Vạn Lí” của Thiên Phong Bảo, mới có thể khiến người giống như chim én bay lướt qua, thời gian dài ngừng lại ở không trung.

Tứ Cửu vừa thấy, cảm giác không tốt, hai nữ nhân này, tuy xinh đẹp, lại không dễ đùa, thần sắc của hắn liền chăm chú, khí thế cả người liền biến, khí tự Sở Bá Vương.

Đây chính là khí phách phải có của “Phách Vương Thương” của hắn.

Hoành thương ở ngực.

Thiên Phong Song Kiều một trái một phải phiêu vũ ở không trung, bạch y pháp phối, rất là đẹp mắt.

Tứ Cửu thân ở trong cuộc lại trong lòng hoảng hốt, hắn đã căn bản không xác định hai nữ nhân khi nào từ vị trí nào phát động công kích hướng về hắn, chỉ cần một sơ suất, liền phải huyết tiễn đương trường.

Tứ Cửu chỉ cảm thấy hai nữ nhân phiêu hốt ở giữa không trung phối hợp đến vô hà khả kích.

Hắn đương nhiên không cách nào biết Thiên Phong Song Kiều sắp sửa thi triển chính là “Linh Tê Cộng Vũ” kiếm pháp, hai nữ nhân là loan sinh thư muội (song sinh), từ nhỏ hợp tu bộ kiếm pháp này, sớm đã đến mức tâm linh tương thông, tự nhiên rất khó từ trong tìm được bất kì khe hở nào, dù cho có chút khe hở tồn tại, bởi vì thân pháp của bọn họ quá nhanh, cũng không cách nào phát hiện cùng lúc tiến hành đột phá.

Hai bạch ảnh một trái một phải lao xuống, thẳng đến Tứ Cửu dưới đất.

Tứ Cửu không lùi trái lại tiến, kim thương trước ngực luân chuyển một vòng, nghênh tiếp kiếm quang bay đâm xuống của Thiên Phong Song Kiều, hất đánh ra vô số thương.

Đinh đinh đang đang, tiếng thương kiếm giao kích không ngừng nơi tai.

Tứ Cửu chỉ cảm thấy thân kiếm kích lên đầu thương của hắn, càng lúc càng gấp, một kiếm so một kiếm trầm trọng hơn, khiến hắn không cách nào thở ra, hắn rõ nếu hai nữ nhân hợp tốc độ, bản thân có thể bại đến rồi tình rồi mù.

Hắn hét to một tiếng, rời đất mà lên, quét ngang một thương, bức một nữ trong đó phiêu thân lui về, một nữ còn lại từ một bên đâm thẳng tới, trong nháy mắt đến được nơi vai trái của Tứ Cửu, Tứ Cửu mạnh mẽ rung động vai trái, hướng sau lui gấp, thương giao tay phải, tả thủ hướng tới mũi kiếm đến gần đỡ hướng lên, Oanh Thiên chuồng kinh cuộn trào mãnh liệt ra, chấn khai trường kiếm sắp sửa đâm đến trên người của hắn, kim thương tay phải dùng như côn, từ trên xuống dưới hướng về Từ Hồng Hà chính là một kích phủ đầu, lại thấy Từ Bạch Lộ phiêu thân lui lại đến bên phải của hắn, chính nâng kiếm vọt tới vai phải của hắn.

Tứ Cửu không màng đến đánh thương Từ Hồng Hà, phiên thân lộn nhào một cái, đầu trên chân dưới, đá tới mũi kiếm của Từ Bạch Lộ, cước kinh nặng nề bức lui kiếm thế.

Cùng lúc này, tả chưởng của Tứ Cửu hướng đất kích mạnh một chưởng, mượn lực đàn hồi, thân thể vẫn cứ đầu trên chân dưới vọt lên trời, trong nháy mắt vượt qua Thiên Phong Song Kiều, mới hướng xuống đâm ra một vùng thương ảnh, như mưa thương rơi lên đỉnh đầu hai nữ nhân, thế như chẻ tre.

Thiên Phong Song Kiều cảm thấy thiên không trên đỉnh đầu thương kinh nhập thể, biết không thể ngăn được, búng vào “Thiên Phong Phiêu Vạn Lí” thân pháp, thoát khỏi phạm vi thương kích.

Tứ Cửu một kích uy lẫm không trúng, khí đã hết, không cách nào dừng lại ở không trung, thân thể nhanh chóng rơi xuống đất!

Từ Bạch Lộ trong sát na hấn rơi đất, múa ra một mảng kiếm quang, chụp đến trước ngực Tứ Cửu.

Tứ Cửu vung lên một vòng thương ảnh, ngăn ở trước ngực, đang kì quái thế nào không thấy Từ Hồng Hà, chỉ cảm thấy sau lưng hàn khí bức người, tỉnh ngộ Từ Hồng Hà đang từ sau lưng tập kích hấn, kiếm khí lại muốn từ sau phía sau xuyên tim qua, dưới kinh hãi, thương lại giao tay phải, hướng trước hất ra một thương tấn mãnh, làm chậm kiếm thế của Từ Bạch Lộ xuống, thân thể cùng một lúc hướng dưới trầm xuống, vận kinh lên bả vai, chỉ cảm thấy vai trái đâm đau một hồi, kiếm của Từ Hồng Hà từ sau lưng đâm xuyên qua vai trái của hấn.

Tứ Cửu nhện đau, lật tay hướng ra sau, một “Oanh Thiên Chưởng”, bức lui Từ Hồng Hà, đạp trước một bước, kim thương trầm đâm, thương kinh như sóng vọt tới Từ Bạch Lộ, đồng thời chột lui ra ngoài trường, vai trái máu phun không ngừng.

Lôi Long phi thân lướt ra, đỡ lấy Tứ Cửu.

Hy Bình đem Phong Ái Vũ nhét cho Lôi Phượng, bước dài về trước.

Chúng nữ khẩn trương vây tới, Lan Hoa cùng Oanh Thúy đã là thút thít ra tiếng, Ngọc Diệp vội hỏi: “Tứ Cửu, chàng thế nào?”

Hy Bình quát lên: “Tiểu Mạn, Tiểu Ba.”

Lôi Long cùng Hy Bình đỡ Tứ Cửu đến ngồi vững trên ghế, Hoa Tiểu Mạn cùng Hoa Tiểu Ba qua kiểm tra thương thế của hấn, nói: “Còn may vết thương không sâu, nếu không liền phiền phức.” Hai thư đệ vội vàng đắp thuốc, băng bó cho Tứ Cửu.

Hy Bình nhặt Liệt Dương Chân Đào Hoa Tiểu Ba bỏ trên đất liền đi vào trong trường, hiển nhiên là bởi vì Tứ Cửu thụ thương mà phần nộ.

Hấn tới giữa trường liền đứng, lại là “Đao Chi Hồn”!

Khuôn mặt tuấn mĩ của hấn không thấy một chút ba động, trong con mắt chỉ là quang mang tà dị, giống như một pho ma thần hoàn mĩ.

Đỗ Thanh Phong cùng Triệu Kiệt Anh thấy được sắc mặt đại biến, Từ thị phụ tử thần sắc ngưng trọng.

Thiên Phong Song Kiều cảm thấy trên người Hy Bình tán phát ra khí thế mạnh mẽ, bức bọn họ hô hấp khốn khó, gần như kinh dị nhìn nam nhân trước mặt này, tìm dịp thành thịch.

Hai nữ nhân không chú ý quá nhiều, đem thân pháp “Thiên Phong Phiêu Vạn Lí” thi triển đến cực chí, sau khi chuyển động bay tròn một vòng quanh Hy Bình, một từ trước mặt Hy Bình một từ sau lưng Hy Bình, không phân trước sau tung múa mông mông kiếm quang, che phủ tới Hy Bình giữa trường, tốc độ nhanh, phạm vi rộng, khiến người tránh không thể tránh.

Quần hùng vì thế chấn kinh, chúng nữ Lôi Phượng khẩn trương nhìn trong trường.

Đột nhiên, tiếng sấm nổi dậy, Hy Bình hướng ngực bỏ ra một đao, đao kinh kích xạ xuất ra, xuyên thấy từng từng kiếm ảnh của Từ Bạch Lộ, dư kinh tiếp tục bổ nòng ta bay ra.

Tiếp sát đó lật tay một đao, một mảng cường quang nghênh tiếp vô số kiếm ảnh của Từ Hồng Hà, sau một tiếng kêu xé, tiếng sấm chột qua, đao ảnh kiếm ảnh biến mất.

“Chát chát” hai tiếng giòn tan vang lên, khuôn mặt mỹ lệ của Từ Hồng Hà lập tức sưng đỏ lên, nàng ta ngây ngốc nhìn nam nhân trước mặt, quên đi đau đớn trên mặt.

Kiểm đã đứt thành 20 đoạn!

Toàn trường không tiếng động.

Thiên Phong Song Kiều lại trong nháy mắt bị bại: một nữ bị bỏ bay trên đất, kiếm của một nữ thành vỡ vụn.

Hy Bình chăm chú nhìn Từ Hồng Hà, nói: “Tỉ võ mà thôi, hà tất thương người? Đây là giáo huấn cho nàng!”

Từ Hồng Hà chợt chảy nước mắt, không biết vì cái gì, khoảnh khắc đó vừa rồi, nàng ta cho rằng bản thân không còn mạng, thế mà hiện giờ lại không mấy may thương tích, chỉ là gặp phải hai cái tát mà thôi.

Nàng ta kiêu ngạo, đột nhiên có một loại cảm giác khuất phục yếu ớt, đối với nam nhân này!

Hy Bình về đến trước mặt Tứ Cửu, cười nói: “Tiểu tử ngươi cả hai nữ oa oa cũng không đánh qua, thực con mẹ nó vô dụng!”

Tứ Cửu cảm thấy sau lưng lời lẽ của hắn đại diện hữu nghị cùng quan hoài, cười khổ nói: “Ngươi thực không rõ thương hương tiếc ngọc!”

Từ Thanh Vân đi qua, hung tợn cắn hận nói: “Hoàng Hy Bình, ngươi lại dám đánh mặt mũi ta thành như vậy? Ta phải giáo huấn ngươi!”

Hy Bình nhún vai, nói: “Ta không có hứng thú đánh với ngươi, Lôi Long, ngươi đi ra cùng Từ huynh đùa hai chiêu.”

Từ Thanh Vân tức giận nói: “Ngươi, ngươi -”

Hy Bình nói: “Như thế nào? Phe này của ta thắng, chẳng lẽ phái cao thủ khác không được sao? Thực lắm điều!”

Lôi Long ôm quyền nói: “Từ huynh, mời!”

Từ Thanh Vân biết nhiều lời vô ích, liền cùng với Lôi Long đi vào trong trường, chuẩn bị đại đấu một trận.

Tứ Cửu nói: “Ngươi còn là rất vô lại!”

Hy Bình cười nói: “Cũng vậy, cũng vậy!” Ôm qua Độc Cô Kỳ bên cạnh, hôn một cái, nói: “Ta sợ mũi mũi của nàng có thể trách ta.”

Độc Cô Kỳ then thùng vô bì dựa vào trong lòng hắn.

Trong trường Lôi Long với Từ Thanh Vân đứng song song.

Kiểm của Lôi Long chỉ xéo lên trời, tiêu sái nói không hết, có loại ý du hí nhân gian.

Từ Thanh Vân tu luyện là “Thiên Chánh Cương Khí” vô cương bất tồi cùng “Toái Vân Chương” mơ hồ lại huyền hoặc, lúc này đôi thủ chương của hắn ngân quang lấp lánh, cả người biến thành hạo khí trường thiên.

Kiểm thế của Lôi Long dẫn động, phối hợp “Du Long Thân Pháp”, kiếm tựa như du long xuất hải vọt tới Từ Thanh Vân, kiếm quang nuốt nhả không ngừng.

Bào y của Từ Thanh Vân không có gió tự lay động, song chương từ trước ngực lộ ra, trên dưới lay động, một đạo chương dao tuyết bạch mạnh mẽ chặt trên kiếm của Lôi Long, lại không nhường mấy may!

Kiểm quang trong chương ảnh, chợt thấy kiếm mang phát tác, xuyên thấy tầng tầng chương ảnh của Từ Thanh Vân, thẳng đến trước ngực hắn, mãnh không thể ngăn!

Biết rằng, thân pháp Thiên Phong Phiêu Vạn Lí của Từ Thanh Vân so với mũi mũi của hắn còn phải lợi hại hơn, không thấy động tác hắn thế nào, đã phiêu hốt rồi một chiêu tất sát của Lôi Long, do có phương hướng Lôi Long tiến kích, bỏ ra 18 đạo chương dao.

Lôi Long lật người đâm ra 36 kiếm, lại mới ngăn cản tiêu mất chưởng đao thế tới to lớn này, liền kêu dài một tiếng, du long trùng thiên, đạt được điểm cao cùng cực, kiếm thế của hắn trứ tận, cúi thân mà xuống, kiếm hóa đạo đạo kiếm khí kích xạ Từ Thanh Vân dưới đất.

Từ Thanh Vân cảm giác được một kích lạng không này, không thể né được, hét to một tiếng, song chưởng đan chéo ở đỉnh đầu, từ nơi song chưởng giao chéo của hắn bức xạ ra tầng tầng chưởng đao, nghênh tiếp Lôi Long trong không trung vùng kiếm thẳng xuống, ý đồ đem hắn chấn bay ra.

Lôi Long há là dễ đối phó, kiếm phá tầng tầng chưởng đao, tốc độ không giảm phủ đầu đâm vọt xuống.

Mắt kiếm thì phải kiếm xuyên song chưởng, biết rằng kiếm thế Lôi Long vừa biến, đổi gọt làm đâm, cách lệch song chưởng của Từ Thanh Vân, đâm tới giữa mày của hắn ta.

Song chưởng đan chéo của Từ Thanh Vân bỗng chốc tách ra, không thấy động tác của hắn như thế nào giống như vừa mới phiên thân lùi thẳng, song chưởng về phòn ngực gương mặt, kẹp mũi kiếm đâm tới giữa song chưởng, kinh khí từ mũi kiếm thấu nhập, xông thẳng lên Lôi Long.

Lôi Long chỉ cảm thấy hai cổ chưởng kinh như dòng thác từ chuôi kiếm vọt tới chưởng tâm, vội vàng vận khởi “Du Long Tâm Pháp”, Du Long kinh khí như thủy triều vỗ vọt qua, với “Thiên Chánh Cương Khí” của Từ Thanh Vân va chạm trực diện, hai người đồng thời liền chấn động, thân kiếm dao động không ngừng, tiếng đứt gãy truyền ra, kiếm vỡ thành từng miếng, Lôi Long khó chịu rên một tiếng, lùi lại ba bước, ôm quyền nói: “Từ huynh, quả nhiên tốt.”

Lôi Long về lại, hướng tới mọi người cười cười.

Bích Nhu khẩn trương hỏi: “Long, không thương tích chứ?”

Lôi Phượng nói: “Đệ của ta đâu dễ dàng để người thương như vậy?”

Hy Bình cười nói: “Phượng Nhi, Ái Vũ đè hai chân nàng, mệt không?”

Lôi Phượng nhìn Phong Ái Vũ trong lòng, lại hung hãn trừng mắt Hy Bình mấy cái.

Hy Bình nói: “Đêm nay ta có thể bồi thường nàng thật tốt, hảo Phượng Nhi!”

Lôi Phượng thẹn đỏ cả mặt, hướng tới trong trường nhìn.

Triệu Tử Uy đứng lúc bước ra, mang theo vẻ tươi cười chiêu bài của hắn, hướng Từ Thanh Vân ôm quyền thi lễ.

Hy Bình hướng Độc Cô Minh nói: “Lão ca, hai tình địch của huynh khai chiến, chính thiếu một mình huynh.”

Độc Cô Minh được sủng ái mà lo sợ hỏi: “Đệ đang gọi ta?”

Hy Bình cười nói: “Huynh là đại ca của nương tử đệ, kêu huynh một tiếng lão ca cũng không quá chứ?”

Độc Cô Minh với Hy Bình đã tan biến hiềm khích trước đây, lúc này nghe được Hy Bình thân mật với hắn như vậy, vui sướng nói: “Không quá, không quá, đệ còn phải dạy thêm vài cao chiêu của gái nữa!”

“Đệ thấy huynh theo đuổi hai nữ nhân của Minh Nguyệt Phong sớm cáo thất bại rồi!” Hắn duỗi một tay khoác trên bả vai của Độc Cô Minh, ép thấp thanh âm nói: “Tiểu tử ngươi lại cả nhạc mẫu của ta cũng làm, còn tới nhìn trộm ta cùng Lục Cơ sinh hoạt, cho rằng ta không biết sao?”

Độc Cô Minh lúng túng thay đổi chủ đề, nói: “Xem tỉ võ, xem tỉ võ!”

Lúc này hai người trong trường tích thế đợi phát.

42. Chương 41: Lang Đạo Truy Tù

Bảo Nguyệt nói: “Tiểu thư, là hai người theo đuổi của người da!”

Thanh âm của Mộng Hương ưu mỹ vô hạn nói: “Bảo Nguyệt, muội tựa hồ rất thích bọn họ?”

Bảo Nguyệt giận dữ nói: “Mới không có!”

Mộng Hương nói: “Bọn họ đều không tệ, muội đừng ngại xem xét gả cho một trong bọn họ!”

Bảo Nguyệt nói: “Tiểu thư không xuất giá, Bảo Nguyệt cũng không xuất giá!”

“A?” Mộng Hương dùng ngữ khí vô cùng kinh ngạc nói: “Vậy muội nửa đêm kêu tên của nam nhân làm chi?”

Bảo Nguyệt kinh hãi hỏi: “Trong mơ kêu tên của nam nhân? Tiểu thư, người giấu cọt Tiểu Nguyệt, muội mới không thể!”

Mộng Hương không tỏ rõ ý kiến.

Bảo Nguyệt khê khàng hỏi: “Tiểu thư, muội kêu a, kêu ai?”

Mộng Hương nói: “Ta làm sao biết? Xem tử vi thôi!”

Bảo Nguyệt giận bĩu môi nói: “Tiểu thư!”

Thấy Mộng Hương vẫn là không để ý đến nàng ta, nàng ta hướng về Hy Bình đang ôm Độc Cô Kỳ len lén nhìn qua, vừa đúng Hy Bình cũng hướng về nàng ta nhìn tới, nàng ta vội vàng nhìn tới hai người trong trường chính đang tỉ mỉ, trái tim như con hươu nhỏ nhảy không ngừng.

Triệu Tử Uy song đao ở tay, vung mạnh hai vòng đao quang, hướng về Từ Thanh Vân chém tới, tiếng gió xoàn xoẹt.

Hai tay của Từ Thanh Vân chợt duỗi, chưởng kinh như đao bay chém yếu hại trước ngực của Triệu Tử Uy khí thế hùng dũng hung bạo, khiến Triệu Tử Uy không thể không lùi đao bổ vụn chưởng đao tấn mãnh của Từ Thanh Vân, một tay đơn đao còn lại tiếp tục chém chéo vai trái của Từ Thanh Vân, hoàn toàn không lưu tâm một chưởng ngay ngực đẩy tới của Từ Thanh Vân.

Từ Thanh Vân tả chưởng ngăn quang đại thịnh, khoa chưởng ngăn cản đao phong của Triệu Tử Uy. “Bùng” một tiếng, đao của Triệu Tử Uy bị chưởng đao của hắn chấn khai, thủ chưởng của hắn biến thể chém làm thể đâm, thẳng lấy ngực phải của Triệu Tử Uy, khó thể đề phòng.

Cái khó ló cái khôn, Triệu Tử Uy vốn là ngay ngực chém ra một đao, ở sát na bị hữu thủ của Từ Thanh Vân ngăn ngược về, đao phong chuyển ngược hướng gọt lên, hướng tới Toái Vân Chưởng như lợi kiếm chọc đâm qua.

Từ Thanh Vân bỗng chốc rút tả chưởng về, hữu chưởng đẩy ngang hướng tới bụng dưới bên trái của Triệu Tử Uy, lại cảm thấy đao kinh sắc nhọn bắn thẳng tới lòng bàn tay, chính là đao tay phải của Triệu Tử Uy đâm đến nơi lòng bàn tay của hắn. Hắn bất chấp, vẫn cứ ngăn cản một đao lăng lệ khó ngờ của Triệu Tử Uy.

Đao kinh với chưởng kinh va chạm lẫn nhau, cơ thể hai người đồng thời bị chấn lui.

Triệu Tử Uy nói: “Từ huynh, lại tiếp chiêu này của ta!”

Thân người to lớn của hắn nhanh chóng quay tròn, xung quanh gió cát cuốn cuộn. Đao quay theo thân, đao mang vạn trượng, song đao chuyển thành quang quyển (vòng ánh sáng), xoay tròn bay tới Từ Thanh Vân, thể như chẻ tre.

Từ Thanh Vân khi Triệu Tử Uy sắp sửa đến được trước mặt, thân thể treo nằm ngang giữa không xoay tròn mà lên, cho rằng có thể né qua đao chi quang luân (bánh xe ánh sáng đao) xoay đều của Triệu Tử Uy, ai ngờ Triệu Tử Uy vẫn cứ tốt, thân thể cũng bay ngang dậy quay tròn lên thẳng, đao chi quang luân từ dưới lên cao cắt tròn đáy bàn của Từ Thanh Vân, mắt thấy liền phải đem hắn phân thành hai nửa.

Từ Thanh Vân vốn phải kiệt lực thân thể trầm xuống, đột nhiên gia tốc, lại hướng lên trốn thẳng, né được truy kích của Từ Thanh Vân.

Kinh công của Triệu Tử Uy không bằng Từ Thanh Vân, cuối cùng kiệt lực rơi đất, việc sắp thành lại hỏng.

Hắn vừa rơi đến trên đất, cảm giác chưởng kinh ép đỉnh, dưới chân chưa ổn, vội ra khỏi chưởng đao Toái Vân Chưởng từ trên xuống chém xuống của Từ Thanh Vân, đại đao tay trái bay tròn ra, đồng thời hai tay nắm đơn đao, chém tới Từ Thanh Vân vừa rút đất.

Từ Thanh Vân muốn tránh đã trễ, thân eo liền trầm, song thủ phân biệt đánh hai đường, một tay vỗ rơi đại đao gạt chém chặn ngang của Triệu Tử Uy ném, một tay ngăn cản một đao phủ đầu của Triệu Tử Uy.

“Ầm ầm” vang to hai tiếng, bị chấn lui lại là Triệu Tử Uy!

Song cước của Từ Thanh Vân vùi vào trong đất, sắc diện trắng bệch, lộ rõ tiêu hao quá nhiều công lực. Nhưng hắn được thể không tha người, hai chân rời đất mà lên, như điện bắn tới Triệu Tử Uy bước lùi, “Thiên Chánh Cương Khí” từ Toái Vân Chưởng tỏa ra, ngân quang như trút, tiếng phá gió vang to.

Một chiêu tất thắng của Triệu Tử Uy vô phương đạt được, trong lòng không vững, trong tay lại chỉ có một thanh đao, không cách nào phát huy “Nhật Nguyệt Luân Hồi Đao” của hắn, đành phải đao chém 72 đường, tiêu phí đại kinh phá đi Toái Vân Chưởng của Từ Thanh Vân.

Dưới độ sức sát người, Từ Thanh Vân chưởng xuất như vân ảnh, như mưa vũ với đơn đao của Triệu Tử Uy giao kích không ngừng, tiếng như mưa trút.

Triệu Tử Uy chỉ cảm thấy chưởng kinh của Từ Thanh Vân thoát nặng thoát nhẹ thoát nhanh thoát chậm, khiến người không biết vận kinh đề kháng như thế nào, thế này tiếp tục nữa, chịu thiệt sẽ là bản thân hắn, thế là rút về đại đao, lại hướng ngực bổ ra. Chiêu này dùng tận toàn bộ kinh lực của hắn, thực phải một đao khí phách lâm liệt, đao kinh vọt thẳng tới trước ngực Từ Thanh Vân.

Từ Thanh Vân biết ở trong loại độ sức cận thân này, là không khả năng chùn bước, lùi tức là bại! Y phục của hắn đột nhiên trương phồng lên, liền tiếp lấy đao kinh trọng kích ngay ngực tuôn qua, song thủ kẹp lấy đơn đao của Triệu Tử Uy, hét mạnh một tiếng, chưởng kinh thấu đao mà tới!

Triệu Tử Uy không ngờ hắn liền bị đao kinh bổ trúng, bằng cách này phản kích.

Thiên Chánh Cương Khí của Từ Thanh Vân từ chuôi đao tập kích tới, Triệu Tử Uy toàn thân chấn động, khó chịu rên một tiếng, song thủ bị chấn rời cán đao, đặng đặng đặng liền lùi ba bước, miễn cưỡng đứng yên, không thể tin được nhìn lấy Từ Thanh Vân.

Đại y trước ngực của Từ Thanh Vân bị đao kinh chẻ nát, nhưng bề ngoài hoàn hảo không có thương tích, chỉ có bản thân hắn trong lòng minh bạch, lúc này dường như lực phủ ngũ tạng đều rời chỗ, huyết khí quay cuồng, hắn quả thực đem một ngụm máu nuốt vào bên trong.

Triệu Tử Uy sắc diện như giấy, lại không quên đi nụ cười mỉa mai của hắn, ôm quyền nói: ““Thiên Chánh Cương Khí” của Từ huynh quả nhiên lợi hại!”

Từ Thanh Vân hoàn lễ nói: “Đã nhường rồi!”

Hoa Tiểu Ba không dám tin hỏi: “Uy ca ca làm sao có thể thua?”

Xem ra hắn không cách tiếp nhận thất bại của thần tượng trước.

Độc Cô Minh nói: “Từ Thanh Vân cũng không dễ chịu, ta xem hắn nhất định thụ nội thương.”

Tứ Cửu nói: “Đối thủ của ta nếu là một trong bọn chúng, khả năng liền không còn mạng! Uy, Độc Cô Minh, ngươi có thể tiếp lấy mấy chiêu của bọn chúng?”

Độc Cô Minh bất khuất nói: “Nếu muốn đánh thương ta, tịnh không phải chuyện dễ!”

Đích xác, trong Võ Lâm Thất Công Tử, võ công mỗi người tuy không giống nhau, cũng có phân cao thấp, nhưng rất rõ ràng, mỗi người đều không dễ đụng chạm, ai sợ ai chứ?

Hoa Tiểu Ba vội vàng nói: “Độc Cô đại ca, đừng quên dạy đệ võ công nha!”

Độc Cô Minh nói: “Đệ đệ giới thiệu nữ hài tốt ước định với huynh cho huynh, huynh nhất định không nuốt lời!”

Độc Cô Kỳ quát hỏi: “Đại ca, huynh từ khi nào biến thành miệng không lấp liếm vậy?”

Hoa Tiểu Mạn cũng mắng: “Tiểu Ba, có phải đệ lại cùng người hợp lửa lừa gạt thiếu nữ vô tri không?”

Hoa Tiểu Ba hướng về thư thư hần là mặt quỷ, mở tay đáp: “Không có a! Là bọn họ lừa gạt đệ, đệ làm thế nào nhẫn tâm cự tuyệt trái tim thiếu nữ mỏng manh mãi cảm của bọn họ chứ?”

Hy Bình cười nói: “Đích xác không dễ cự tuyệt!”

Hần nhớ tới nụ hôn đầu của Hoa Tiểu Mạn — loại dụ hoặc ngọt ngào đó, nam nhân nào có thể cự tuyệt?

Hoa Tiểu Ba đạt được đồng ý của Hy Bình, càng là đắc ý nói: “Cả thư phu cũng ủng hộ đấy!”

Hoa Tiểu Mạn ra sức giẫm lên chân Hy Bình một cái, trách mắng: “Đều là huynh cả!” Lại quay đầu cũng không để ý Hy Bình kêu đau, nhìn xuống dưới trường tử đấu.

Bỗng nhiên, Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt trong lòng khẩn trương, chỉ thấy ra khiêu chiến là Hoàng Đại Hải.

Tiểu Nguyệt bước nhanh tới trước, Hy Bình cũng thả Độc Cô Kỳ ra, đến bên cạnh Tiểu Nguyệt cùng nàng ta đứng sánh vai.

Tiểu Nguyệt khẩn trương hỏi: “Đại ca, nhị ca có thể thắng chứ?”

Hy Bình không có lời để đối, hần làm sao biết Đại Hải có bao nhiêu thực lực?

Bất quá, vì an ủi Tiểu Nguyệt, hần cười đáp: “Đại Hải có thể thắng.”

Hoàng Đại Hải sau khi hướng Từ Thanh Vân thi lễ, trường kiếm rời bao.

Từ Thanh Vân liền thấy khí thế của Hoàng Đại Hải tuyệt không dưới hơn Triệu Tử Uy, biết rõ “Lưu Tinh Huyền Kiếm” cùng “Trường Sanh Kiếm” của Bích Lục Kiếm Trang thịnh danh đã lâu ở trên tay người này đã đạt đến hỏa hầu nhất định, thầm nghĩ bản thân dựa vào “Thiên Cương Chánh Khí” vô cương bất tồi mới có thể dùng “Toái Vân Chuông” thi triển đến cực chí, hiện giờ thân gánh nội thương, nhất định không cánh nào thắng hần.

Vừa nghĩ như thế, Từ Thanh Vân thở dài một tiếng, nói: “Hoàng huynh, tại hạ không thể phụng bồi.”

Chúng nhân thấy Từ Thanh Vân cúi đầu ti ng్hiu về đến chỗ ngồi, nghĩ không minh bạch hần vì sao không chiến mà lui, đều vì hần cảm thấy thương tiếc, Từ Thanh Vân lại là có khổ tự mình nuốt.

Hy Bình cười nói: “Tám năm không gặp, tiểu tử này biến thành lợi hại như thế, hướng tới giữa trường vừa đứng, lại dọa Từ Thanh Vân xám xịt về quê, thực sự được!”

Tiểu Nguyệt nói: “Vị tiếp theo nhất định phải là Triệu Tử Hào, “Bàn Cổ Liệt Thiên Dao” của người này bá đạo cực kì!”

Hy Bình không cho là đúng hỏi: “Thật sao?”

Tiểu Nguyệt hỏi: “Đại ca, nếu nhị ca thắng, huynh có thể cùng huynh ấy đánh hay không?”

“Không thể.” Hy Bình mỉm cười nhìn Tiểu Nguyệt, nói: “Hai huynh đệ, có gì phải tranh chứ?”

Tiểu Nguyệt vui sướng cười ngọt ngào, nhìn về trong trường.

Triệu Tử Hào quả nhiên cầm một thanh đại quan đao ra, hào sảng nói: “Hoàng huynh, Triệu mỗ lĩnh giáo.”

Hoàng Đại Hải nho nhã cười nói: “Triệu huynh, quả là hào tình vạn tượng, tiểu đệ thụ giáo.”

Hai người nói “thỉnh”, bày ra tư thế.

Hoàng Đại Hải ôm kiếm ở ngực, có loại khí phách khí thôn vạn lí.

Triệu Tử Hào vác đao ở vai, hào tình vạn tượng.

Tiếng long ngâm nổi lên, Hoàng Đại Hải nguyên thể không đổi phiêu thân vội lui, người đến giữa không, đột nhiên bắn xéo xuống hướng Triệu Tử Hào, kiếm như mưa lưu tinh bổ nhào đánh xuống, nháy mắt liền tới.

Đại quan đao của Triệu Tử Hào hư không liền chặt, đao khí cường hãn nghênh tiếp kiếm mang của Hoàng Đại Hải, đồng thời không trung hư đập, đại quan đao trong tay liên tục từ phương hướng bất đồng chém ra 27 đao, sanh sanh cản lui “Lưu Tinh Huyền Kiếm” lấy nhanh cùng dày đặc nổi danh của Hoàng Đại Hải.

Hắn rú dài một tiếng, đại quan đao trước ngực xoay chuyển một vòng, Bàn Cổ Liệt Thiên đao kinh theo đại quan đao hướng trước tỏa ra, cả không khí cũng nổ ra, thế như chẻ tre chém tới Hoàng Đại Hải ở không trung bay lùi.

Tiếng kêu kinh hãi bỗng nhiên nổi lên!

Hoàng Đại Hải thân ở giữa không, hết cách tránh né, đột nhiên nơi không trung tĩnh tọa, ném kiếm hợp chưởng, toàn thân lục quang nổ ra, kiếm treo nổi giữa không, vây lấy xung quanh hắn bay tròn, xung quanh thân thể của hắn lộ ra kiếm tường xoay tròn bí lực, lại là “Trường Sanh Kiếm” thịnh danh đã lâu của Bích Lục Kiếm Trang.

Kì thật, người trong giang hồ gặp phải loại kiếm pháp này, chẳng những không trường sanh, trái lại có thể biến thành đoản mệnh hơn.

Thế tới của Triệu Tử Hào không đối chém tới Đại Hải, ngay khi đại quan đao chém kiếm tường xoay tròn như bay, phát ra tiếng va đánh chói tai, hai người đồng thời chấn bay.

Cùng trong nháy mắt, một đoàn lục quang đột kích hướng Triệu Tử Hào thoái lui, lại là Trường Sanh Kiếm của Hoàng Đại Hải Hoàng Đại Hải thì bị Liệt Thiên đao kinh của Triệu Tử Hào bổ trúng, huyết phun đương trường, cả người hướng về sườn núi dốc đứng bay chéo qua, mắt thấy liền phải rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Tiểu Nguyệt bay lướt qua, trước một bước từ phía sau tiếp lấy thân thể bay như đồ của Đại Hải, bị Liệt Thiên đao kinh thấu lưng mà qua chấn khai, hướng vách núi cao dốc bay xuống.

Lôi trường cuộn cuộn, một nhân ảnh như thiểm điện bắn tới Tiểu Nguyệt, phát sau tới trước, ở hư không trên huyền nhai tiếp lấy thân thể yếu đuối rơi vội của Tiểu Nguyệt, thế đi liền chậm, hai người cùng nhau hướng xuống huyền nhai sâu không thấy đáy rơi xuống

“Hy Bình!”

“Tiểu Nguyệt!”

Tiếng hô lên to, khóc thương không ngớt.

Trên huyền nhai, đứng đầy người.

Phong Ái Vũ ở trong lòng Lôi Phượng khóc chửi vùng vẫy: “Thả ta ra, ta muốn theo chung với Hy Bình, đám khốn kiếp các người”

Hoa Tiểu Mạn ở trong lòng Lân Như Băng khóc, nói: “Huynh ấy chết rồi, huynh ấy chết rồi”

Lân Như Băng ôm chặt nàng ta, nói: “Tiểu Mạn, đừng như vậy, có lẽ chàng chưa có chết.”

Cặp mắt vốn là u oán của Đỗ Tư Tư, lệ như suối tuôn, Tuyết Nhi ở trong lòng nàng ta khóc la: “Phụ thân, phụ thân”

Hoàng Đại Hải quỳ ở bờ đại nhai: “Đại ca, Tiểu Nguyệt”

Tứ Cửu khóc gào suốt mướt, đột nhiên quay người kéo góc áo của Triệu Tử Uy, do hai tay hắn dùng lực quá độ, vết thương trên vai nứt toát ra, máu chảy không ngừng.

Tứ Cửu quát lên: “Còn không dẫn chúng ta đi xuống tìm người?!”

Triệu Tử Uy nói: “Nơi miệng ra của hạp cốc này là một vùng thảo nguyên, từ nơi đây đi đi đến chỗ miệng ra, nhanh nhất cũng phải nửa ngày, đây hạp cốc có sói qua lại, chỉ sợ bọn họ sớm đã bị sói”

Lôi Long quát chỉ hắn nói: “Ngậm cái miệng chó của ngươi!”

Tứ Cửu nói: “Dẫn đường!”

Lôi Phượng vừa đi vừa lẩm bẩm tự nói: “Hy Bình, chàng đợi Phượng Nhi, Phượng Nhi tới tìm chàng!”

Một đám người, khóc than ồn ào đi, giống như một nhóm gia thuộc người chết đưa tang, dùng tiếng khóc thổ lộ bi thương nội tâm cùng hoài niệm đối với người chết của bọn họ.

Hy Bình, Tiểu Nguyệt, các người thực sự chết rồi ư?

Gió đang ghen ngào.

43. Chương 42: Long Hồ Phân Thân

Hoàng hôn, tà dương như máu.

Đây là một đạo hạnh cốc quanh năm không thấy đáy, tên là “Lang Đạo”.

Đáp hạnh cốc cũng cỏ mọc đầy, tối thiểu cao có nửa người. Trong bụi cỏ hoang cao dày, nằm hai người.

Một nam một nữ đang ôm nhau nằm trong đồng cỏ hoang, nữ nhân nằm sấp ngửa trên người nam nhân, vết máu trên mặt nam nhân còn chưa có hoàn toàn mất đi.

Lúc này, thân thể của nữ nhân chuyển động, chuyển tĩnh lại, kêu khóc nói: “Đại ca, tỉnh đi nào! Muội là Nguyệt Nhi!”

Bất luận Tiểu Nguyệt kêu gọi như thế nào, y nguyên không thấy Hy Bình chuyển tĩnh lại.

Bỗng nhiên, Tiểu Nguyệt cảm thấy tim nhảy trước ngực của Hy Bình vẫn như cũ, lấy bàn tay duỗi đến nơi lỗ mũi của hắn, mặt khóc đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười như hoa xuân.

Nàng ta dùng tay lau đi vết máu trên mặt Hy Bình, cúi đầu xuống, hai vành môi đỏ dán lên trên hai cánh môi của hắn, rất lâu mới tách ra.

Hy Bình rên rỉ một tiếng khó chịu, mở mắt ra, nhìn thấy Tiểu Nguyệt trên người, kích động đến chảy nước mắt!

Ở khoảnh khắc Tiểu Nguyệt bị chấn bay ra, hắn nghĩ cũng không nghĩ, liền bạo phát như thiểm điện, hướng về Tiểu Nguyệt bắn qua, nào còn quần được sống chết?

Hắn sợ Tiểu Nguyệt chết đi bao nhiêu a!

Hiện giờ Tiểu Nguyệt với hắn đều đang sống, hắn quá vui mà khóc.

Hắn đem kì tích này quy công cho hắn lâm nguy không sợ, lúc hắn ôm Tiểu Nguyệt rơi gập xuống dưới, hắn nỗ lực khống chế thăng bằng của thân thể, để sống lưng bản thân tiếp đất trước, ở sát na phần lưng cùng mặt đất sẽ va chạm, hắn vận công đem kinh lực va chạm ép trong cơ thể, cố gắng hết sức không để kinh lực va chạm to lớn truyền đến thân thể xinh đẹp của Tiểu Nguyệt.

Liền ở trong nháy mắt đó, hắn phun mạnh một ngụm máu, ngất xỉu đi.

Kì thật, hắn đã là cử tử nhất sinh. Nếu không phải thiên dương địa âm chi khí trong cơ thể hắn khi nguy cấp tự động mãnh liệt cuộn trào ra, bảo hộ thân thể cùng tâm mạch của hắn, hắn sớm đã tan xương nát thịt, ngũ tạng thành bùn, nào còn có thể nằm ở đây đặc ý nghĩ đông nghĩ tây?

Tiểu Nguyệt cuồng hô nói: “Đại ca, huynh tỉnh rồi, Nguyệt Nhi thật cao hứng!”

Nụ hôn của nàng ta giống như mưa rơi trên khuôn mặt trắng bệch của Hy Bình.

Hy Bình kháng nghị nói: “Nguyệt Nhi, muội thế nào có thể hôn đại ca như vậy?”

“Vì sao không thể? Ai quy định muội muội không thể hôn ca ca? Hừ, muội vẫn cứ muốn hôn!” Nàng ta quả thực lần nữa hôn đến Hy Bình hoàn toàn không có lực ngăn trở.

Kì thật, hắn vốn dĩ đã toàn thân đau đớn không có sức — Mẹ, rơi từ trên cao xuống như thế, không chết cũng thành một đồng bùn nát!

Hy Bình rên rĩ nói: “Nguyệt Nhi, muội đừng dè huynh, xuống trước, có được không? Đại ca sắp bị muội dè chết rồi!”

Tiểu Nguyệt đột nhiên không rõ ràng nói: “Đại ca, huynh thực xấu da, đang ngủ còn thế này”

Hy Bình liền kinh hãi, cảm giác được hạ thể kiên đỉnh của bản thân chính đang đội ở nơi gốc hai chân của Tiểu Nguyệt. Không biết sức lực đâu tới, hần nắn Tiểu Nguyệt đẩy xuống bên cạnh, nghĩ thầm, mẹ nó người thực là đại dâm côn, đối với muội muội cũng dám sinh ra loại phản ứng bất lương này?

Hần lúng túng ít thấy nói: “Xin lỗi!”

Hần đâu có biết, đây toàn là thiên dương địa âm chi khí của hắn đang tác quái, chỉ bởi sát na hần với mặt va chạm, khí rót toàn thân, tự nhiên cũng liền rót đổ đến địa phương đó, mà loại chân khí này bản thân mang theo chất tố dâm dương, bởi vậy dương căn của hắn mới có thể khi hần đang hôn mê tiếp tục kiên đỉnh vô bì, lại bởi vì thiên dương địa âm chi khí không ngừng tự động trị thương, sanh sanh bất tức vận chuyển toàn thân, thứ đó của hắn cũng liền kiên đỉnh như thế.

Tiểu Nguyệt con mắt long lanh nước nhìn hần, cả người hần ta không dễ chịu hỏi: “Nguyệt Nhi, vì sao nhìn đại ca như thế?”

Tiểu Nguyệt liền cười ngọt ngào, đáp: “Muội đang nghĩ, đại ca vì sao biến thành bất mắt thế này, có thể lừa gạt nữ hài tử như thế!”

Hy Bình vận khí đem kích thích của hạ thể lắng lại, nói: “Muội là đang tán thưởng đại ca, hay là đang trách mắng đại ca? Tiểu ny tử!”

Tiểu Nguyệt bĩu môi đáp: “Đều có.”

Hy Bình nghĩ ngợi một hồi, nhìn hoàn cảnh xung quanh, miễn cưỡng ngơ ngậy dậy, nói: “Nguyệt Nhi, muội còn có thể đi chứ?”

“Vâng.” Tiểu Nguyệt đáp một tiếng, từ trên đất đứng lại, so với Hy Bình ung dung hơn nhiều, xem ra thân thể không có chịu thương hại to lớn. Nàng ta biết đây toàn là dưới kết quả Hy Bình liều mạng bảo vệ nàng ta.

Nghĩ đến Hy Bình không màng tất cả cứu nàng ta, cùng với nàng ta ngã xuống hạp cốc không biết nông sâu này, nàng ta cảm động nói: “Đại ca, muội cảm tạ!”

Hy Bình dùng tay vỗ về mái tóc thanh tú đã rối bời của nàng ta, nhu hòa nói: “Nha đầu ngọc, muội là muội muội của ta mà! Có gì phải cảm ơn?!”

Tiểu Nguyệt nắm lấy tay hần, vui vẻ nói: “Đại ca, chúng ta hướng về bên nào đi?”

Hy Bình dặt bàn tay nhỏ của nàng ta, không biết làm sao thờ dãi nói: “Tùy tiện thôi! Đi không thông, lại quay đầu.”

Tà dương đã xuống, màn đêm đang phủ.

Trong hạp cốc vang vọng tiếng sói rú, tê tâm liệt phế.

Tiểu Nguyệt bỏ vào trong lòng Hy Bình, giọng run rẩy nói: “Đại ca, sói.”

Phải, bọn họ thấy được hạp cốc trước mặt, một mảng đông nghìn nghịt, đều là sói.

Sói hung hãn!

Phỏng đoán có vài trăm con.

Bọn họ gặp phải bầy sói!

Hy Bình ôm chặt cứng Tiểu Nguyệt, cũng không thể cảm thấy khó xử trước đây nữa.

Lúc này, hần chỉ có một tư tưởng — bảo vệ Tiểu Nguyệt, không để nàng ta chịu bất luận thương hại nào!

Nhân nhi trong lòng, chẳng những là muội muội hần, trên trình độ nào đó, nàng ta còn là nữ nhân của hần!

Bất luận dựa vào loại lí do nào, ở tại loại quan hệ nào, nàng ta đều là nhân nhi thân mật của hắn, nàng ta đề là yêu thương trong lòng hắn!

Hắn kiên định nói: “Nguyệt Nhi, đừng sợ, có đại ca đây!” Trên mặt hắn ta lộ ra một loại lãnh tuấn như hắc thiết, trong mắt bắn ra một loại qung mang lấp lánh.

Thân thể yêu kiều run rẩy của Tiểu Nguyệt trong vòng ôm mạnh mẽ hữu lực của Hy Bình bình tĩnh lại — Hy Bình rất lâu không có ôm nàng ta chặt thế này, nàng ta cảm thấy mong muốn bảo hộ cường thịnh của Hy Bình đối với nàng ta.

Nàng ta nói: “Đại ca, chúng ta không có vũ khí sói nhiều quá! Đại ca, huynh giết Nguyệt Nhi trước, Nguyệt Nhi muốn chết ở trong lòng đại ca, bất sống với chết, Nguyệt Nhi chỉ muốn ở trong lòng đại ca!”

Hy Bình trong tim chua xót, yêu thương luyến tiếc nói: “Nguyệt Nhi, không cần sợ, vài con sói nhãi mà thôi, đại ca đem bọn chúng toàn bộ làm thịt hết!”

Bầy sói như thủy triều tràn tới, lấp kín hoàn toàn hạp cốc, đen sịt không cách nào tính toán số lượng.

Sói rú rung trời!

Tiểu Nguyệt đột nhiên hạ quyết tâm rất lớn nói: “Đại ca, hôn muội, giống như tình nhân hôn muội!”

Hy Bình thần sắc quái dị chăm chú nhìn nàng ta, rất lâu không nói.

Tiểu Nguyệt lệ chảy đầy mặt, nói: “Đại ca, huynh cả yêu cầu trước khi chết của muội muội cũng không thể thỏa mãn sao?”

Hy Bình đột nhiên cúi đầu xuống hôn nàng ta sâu nặng, nàng ta cũng nhiệt liệt đáp trả.

Hai huynh muội này, thời khắc này đã tựa như một cặp tình nhân yêu nhau tha thiết ôm hôn thâm tình

Bầy sói ở trước mặt hai người không xa dừng lại, tiếng sói tru cũng biến mất.

Cả tòa hạp cốc liền trầm tịch như chết.

Môi tách!

Hy Bình kiên định vô bì nói: “Nguyệt Nhi, huynh không thể để muội chịu bất kì thương hại nào, dù cho liều tận hơi thở cuối cùng của huynh, huynh cũng muốn muội còn sống đi khỏi tòa hạp cốc này! Trốn đến sau lưng huynh, nhanh!”

Hắn cản trước người Tiểu Nguyệt, nhân tình đột nhiên từ màu trắng đen chuyển biến thành màu đỏ máu, toàn thân bức ra đậm quang màu nhũ bạch, hai tay thành trảo, mười ngón tay lóe sáng kim chúc cường quang kim hoàng sắc.

Bỗng nhiên!

Hắn hướng trước cúi đầu xuống, mười đạo kim quang đâm vào mặt đất, tựa như là chống đỡ cơ thể to lớn của hắn, kéo duỗi một loại lực khuếch trương không gian, từ trên người hắn bạo xạ ánh sáng trắng rừng rực.

Cường quang bắn khắp!

Trong nháy mắt hắn cúi người, hư không phía trên hắn như kì tích lộ ra một quang chi huyền long huyết hồng sắc, trước mặt hắn lại là ảnh tượng hỏa vân sư hổ kim hoàng sắc, như thực tựa cuồng!

Không khí quỷ dị.

Dưới tình huống nguy hiểm cực độ, mong muốn bảo hộ cường liệt đối với Tiểu Nguyệt cùng dưới thôi động đấu tranh cuối cùng đối với sinh mệnh, tiềm năng của Hy Bình phát huy đến cực trí của nhân loại, đem tinh khí của của Thiên Niên Huyết Xà cùng Hỏa Vân Sư Hổ từ thể nội của hắn, gân mạch của hắn, linh hồn của hắn bức xạ ra, ảo hóa thành hình, sản sinh loại cảnh quan dị thường bất khả tư nghị này.

Cường quang trắng rừng rực trên người hắn kích xạ ra, đến từ sự bùng ra của linh khí của Địa Tuyền Nhũ.

Tiếng sói tru lại lên, sơn cốc chấn động, dã lang không cách chi tính toán hướng bọn họ kéo bỏ qua.

Cùng một thời gian, hổ khiêu sư hồng long ngâm đậm phá đêm không.

Hy Bình bỗng nhiên thẳng người, thân thể to lớn hướng sau ngửa mặt, y phục vỡ vụn, bắn bay ra, song trào chuyển ngược, chưởng tâm hướng trước cong căng, mười ngón tay bắn kim mang tiến về bầy sói!

Mặt hần lúc này tán phát ma quang huyết hồng sắc, huyết mạch trên cần cổ thô trắng đột ngột hiện lên, có thể nhìn thấy huyết dịch tử hắc sắc rung động, tựa như vũ điệu mãnh liệt của máu!

Cả con người hần trong nháy mắt biến thành uy mãnh tuyệt luân, mắt bắn huyết quang, cơ thể hùng dũng lồ lộ quang mang bắn khắp, chiếu sáng cả tòa hạp cốc. Quang chi huyền long bay vọt lên, cự hình huyền tượng của Hỏa Văn Sư Hồ tư thế bổ vọt, hai vuốt trước hung ác lực xé vạn cân.

Theo Hy Bình giống như ma thú phóng hướng bầy sói, hào quang cường thịnh — huyết quang huyền long hướng về bầy sói bổ nhào thẳng xuống, long trào trưng máu; cự tượng của Hỏa Văn Sư Hồ phóng nhào vọt về trước, kim quang chụp về bầy sói.

Ma thú giết xé!

Cường thế phát động!

Tình cảnh đại loạn!

Huyết quang kích xạ!

Máu phun lên trời, rải xuống như mưa lớn.

Tiếng kêu rống của dã thú bị thương, tràn đầy, vang vọng, chấn động cả tòa hạp cốc!

Tiểu Nguyệt không dám tin nhìn tất cả phát sinh trước mắt, Hy Bình qua đâu, không một sói sống!

Trong huyết quang, long đằng hồ được, không phân biệt rõ là người cùng dã lang đang giết xé, hay là đánh giết giữa dã thú với dã thú, thảm liệt đến khiến người kinh khủng!

Tựa như một trường ác mộng, đồ sát vĩnh viễn không ngừng nghỉ, thể kỷ điên cuồng.

Máu nhuộm đại địa!

Sau nửa thời thần, tất cả quay về yên lặng.

Trắng cong như lưỡi liềm.

Mùi máu tanh bao phủ cả tòa hạp cốc, nồng!

Tiểu Nguyệt kêu khóc chạy cuồn, đập lên xác sói vỡ nát tìm kiếm Hy Bình. Ở một đầu khác của hạp cốc, Hy Bình ngã ở nơi đầu cùng của xác sói, khắp người là máu, không phân biệt rõ là máu sói, hay là máu người.

Tiểu Nguyệt không màng tất cả bổ nhào đến trên người Hy Bình kêu khóc nói: “Đại ca, huynh tỉnh dậy đi! Nguyệt Nhi không cho phép huynh chết!”

Hy Bình cử động một cái, không có sức mở hai mắt, nói: “Nguyệt Nhi, đại ca rất mệt, muội để huynh nghỉ ngơi một tí.”

Hần lần nữa nhắm mắt lại, đi vào giấc ngủ sau.

Tiểu Nguyệt biết hần không có nguy hiểm tính mạng, nước mắt vẫn chảy, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đầy là máu tươi đỏ của hần, lẩm bầm một mình nói: “Huynh trước đây một mực tránh muội, khiến muội cho rằng là huynh chán ghét Nguyệt Nhi, nguyên lai huynh yêu Nguyệt Nhi thế này! Huynh luôn cho rằng muội gì đều không biết, kì thật muội ở trong cái đêm huynh tương hảo với Đỗ Tư Tư, liền biết đại ca với Hoàng Ngưu là cùng một người. Lành thư thư khi đó sau khi kể cái chết của Hoàng Ngưu, một chút tình tự bị thương cũng không có, phải biết Hoàng Ngưu là vì bảo hộ thư ấy mới chết nha! Sau đấy thư cho muội rằng muội đang ngủ, lại lẩm bầm một mình nói ra Hoàng Ngưu chính là đại ca. Trước đó, muội còn cho rằng sự quen thuộc đối với đại ca là đến từ kí ức khi nhỏ, nguyên lai loại quen thuộc này là đến từ nam nhân lần trước chiếm hữu muội, cũng chính là đại ca huynh. Thế nhưng, cho đại ca chiếm hữu, muội một chút đều không thống khổ, cũng không hối hận, không biết vì sao, muội trái lại cảm thấy rất cao hứng. Chỉ

là sau này huynh đối với Nguyệt Nhi lãnh đạm, Nguyệt Nhi liền cảm thấy thất lạc thương hoài. Muội luôn muốn làm nũng trong lòng đại ca, muốn đại ca ngày ngày đều hôn Nguyệt Nhi, cũng muốn đại ca lần nữa chiếm hữu Nguyệt Nhi! Muội cũng không quản đây là đúng hay là sai, muội chỉ biết đại ca là nam nhân đầu tiên của Nguyệt Nhi, nam nhân của Nguyệt Nhi, nam nhất duy nhất! Nguyệt Nhi một đời này chỉ yêu một mình đại ca, thân thể của Nguyệt Nhi chỉ tiếp thụ sủng ái của đại ca! Đại ca, huynh nghe được lời Nguyệt Nhi nói không?”

Hy Bình sớm đã ngủ say như chết, nào có thể nghe thấy được những cáo bạch kinh tâm động phách này của nàng ta?

Tiểu Nguyệt nhìn trời đêm, lại cúi đầu nhìn Hy Bình, nói: “Đại ca, chúng ta tiếp tục đi, lần này do Nguyệt Nhi công đại ca đi, Nguyệt Nhi có thể.”

Lúc bình minh.

Một đầu khác của hạp cốc đi lại một nhóm người, lại là đám người của Lôi Phượng với Tứ Cầu.

Khi bọn họ đi đến chỗ Hy Bình với dã lang tàn sát lẫn nhau, cũng bị thảm tượng trên đất làm kinh hãi không nói ra lời.

Chỉ thấy trên đất đầy là xác sói, lại không có một cỗ xác hoàn chỉnh, dường như bị dã thú cường đại vô bì gì tàn khốc xé nát, lẫn lộn mảnh vụn đất cát đầy mặt đất đoạn này của hạp cốc, khoảng cách giữa hai đoạn ít nhất cũng có trăm mét trở lên. Cũng chính là nói, chỉ ít cũng có vài trăm con dã lang.

Là ai có năng lực thế này, lại có thể tay không xông giết nhiều dã lang như thế?

Đây quả thật là sức người không thể làm được, nhưng rõ ràng có người làm được.

Chẳng lẽ là Hy Bình rơi xuống?

Thế nhưng, rất nhiều người đều rõ, công phu quyền cước của hắn thoắt nát giống như phân ươm, vô công duy nhất chính là Lôi Kiếp Thần Dao, mà Liệt Dương Chân Dao lại còn đang ở trong tay của Hoa Tiểu Ba.

Chúng nữ Phong Ái Vũ không tìm được người của Hy Bình, lại không kiếm thấy thi thể của Hy Bình, cho rằng hắn đã táng thân bụng sói, vốn là đã khóc cạn nước mắt, lúc này bởi vì chủ nhân không màng tất cả khóc lớn, lại chảy xuống như mưa.

Phong Hoa lưỡng nữ đi tìm cái chết.

Đỗ Thanh Phong hỏi: “Đại Hải, nam nhân này thực là đại ca của đồ đệ?”

Hoàng Đại Hải bị thống đáp: “Phải ạ! Sư phụ, người vì sao hỏi như vậy?”

Đỗ Thanh Phong nói: “Bởi vì hắn rất giống một người, bởi vậy ta hoài nghi hắn là nhi tử của người đó.”

Hoàng Đại Hải kinh ngạc hỏi: “Đại ca giống ai?”

Đỗ Thanh Phong cắn răng hận đáp: “Huyết Ma!”

Triệu Kiệt Anh cùng Từ Phiêu Nhiên tề thanh nói: “Đỗ huynh, ta cũng có đồng cảm.”

Hoàng Đại Hải quát lên: “Không thể, đại ca cùng đệ tử là thân huynh đệ, nếu huynh ấy là nhi tử Huyết Ma, đệ tử cũng phải, nhưng tổ tiên của bọn đệ tử lại là mấy đời ở Hoàn Sơn Thôn, mà người trong thôn phần lớn họ Hoàng, phụ thân của đệ tử cũng tuyệt không phải Huyết Ma.”

Đỗ Thanh Phong thở dài nói: “Ta tin tưởng đệ tử, ai, thế gian người tương tự người cũng là thường có.”

Tứ Cầu không khách khí nói: “Các người lải nhải gì? Tìm người quan trọng!”

Đỗ Thanh Phong nói: “Không cần tìm, bọn họ còn sống.”

Mọi người đều nhìn ông ta, nhãn thần của mỗi người đều không hoàn toàn giống nhau, có kinh ngạc, có nghi vấn, cũng có cuồng hỉ.

Tứ Cầu hỏi: “Ông nói gì?”

Đỗ Thanh Phong bình tĩnh đáp: “Các người nhìn những xác sói này, Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt nhất định là gặp phải bầy sói, mà nhìn thủ pháp dã lang bị giết, hiển nhiên là ra từ tay cùng một người. Vải rách trên đất, vừa nhìn liền biết trên người của Hy Bình, mỗi một khối vải đều rách rất đều đặn, chính là dưới loại tình huống vận công nào đó chấn rách, nếu là bị sói cắn xé xuống, tuyệt không khả năng đều đặn như thế. Mà vải áo của Tiểu Nguyệt không có một mảnh trên đất, đã nói rõ nó không có chịu bất kì thương hại nào. Có thể khẳng định nói, những dã lang này là bị cùng một người tay không giết, người này chính là Hy Bình! Ta không biết hắn thế nào làm được, đây là vượt quá cực hạn của nhân loại, hắn so với Huyết Ma còn đáng sợ hơn! Hắn như đã giết bầy sói, đương nhiên không thể lưu lại ở đây, chúng ta tìm tiếp nữa cũng vô dụng, chẳng bằng quay về đợi tin tức của bọn họ.”

Mọi người cảm thấy ông ta nói hợp tình hợp lý.

Chư nữ Lôị Phượng liền nghĩ, quả là như thế, lại phóng tiếng khóc to, nhưng là bởi vì biết được Hy Bình khả năng đang sống mà khóc.

Tứ Cửu thần kinh la hét nói: “Ta đã biết tiểu tử này không phải đoản mệnh.”

Lôi Long nói: “Thư thư, quay về trước thôi! Hy Bình không thể có chuyện, cả mấy trăm con sói đều không làm gì được hắn, còn có gì có thể làm khó hắn chứ? Khả năng hắn đã ở Thần Dao Môn đang đợi chúng ta!”

Một đám người ai ai cũng suy nghĩ hướng tới đường về đi, đã không giống khi mới tới gào khóc động trời như thế.

Bi thống qua đi, chẳng lẽ liền là vui sướng sao?!

Hạp cốc một đầu là thảo nguyên, một đầu khác lại là sa mạc.

44. Chương 43: Chí Ái Sa Mạc

Lúc Hy Bình tỉnh lại, trời đã qua nửa ngày.

Hắn phát hiện chính đang đặt mình trong sa mạc, ánh nắng chói chang sáng rực. Không màng đến thân cơ thể lỏa lồ, lay tỉnh Tiểu Nguyệt bên cạnh.

Tiểu Nguyệt mở mắt ra, dùng tay dụi dụi, nói: “Đại ca, huynh tỉnh rồi? A! Chúng ta thế nào đi đến sa mạc rồi?”

Hai huynh muội thấy sa mạc mênh mông không bờ, không biết phải nhắm về phương hướng nào đi, một trận gió thổi qua, cuồng sa tập đến, Tiểu Nguyệt yêu kiều rên một tiếng, liền hướng về trong lòng ngực lỏa lồ của Hy Bình chui.

Hy Bình muốn đẩy nàng ta ra, nhưng lại đẩy không ra, không biết làm sao nói: “Nguyệt Nhi, đừng ôm chặt thế này, đại ca lại không thể chạy mất.”

Tiểu Nguyệt thả hắn ra, thấy Hy Bình vết máu loang lỗ, cười nói: “Đại ca, huynh xem, bộ dạng này của huynh khủng bố bao nhiêu, lại thẹn người!”

Hy Bình bản thân cũng không rõ y phục là thế nào rơi đi, chất vấn: “Nguyệt Nhi, không phải muội đem y phục của đại ca cởi đi chứ?”

Tiểu Nguyệt thẹn đỏ mặt, đáp: “Mới không phải vậy, đêm qua bản thân huynh vận công chấn rách.”

“Ta lợi hại như thế sao?” Hy Bình mơ hồ nhớ được có một đoạn thời gian bản thân như phát cuồng, thấy sói liền giết, cái khác thì không rõ bao nhiêu.

Tiểu Nguyệt ở trước mặt hắn nhảy nhót kêu vui, nói: “Đại ca tối qua thực giống ma nhân trong truyền thuyết, không biết có bao nhiêu uy phong, Nguyệt Nhi yêu vô cùng!”

Hy Bình thấy nàng ta vui vẻ như vậy, cười nói: “Tốt rồi, uy phong qua rồi, hiện tại đi ra sa mạc đáng ghét này, nếu không liền uy phong nữa cũng không lên. Nguyệt Nhi, xé mảnh vải từ ngoại y trên người muội cho đại ca.”

Tiểu Nguyệt lấy làm lạ hỏi: “Vì sao thế đại ca?”

“Vì che nơi này!” Hy Bình lúng túng chỉ chỉ hạ thể của hắn, con mắt không dám đối diện với Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt thấy cự vật quen thuộc đó, nó đã từng một độ tiến vào thân thể của nàng ta, hiện giờ lần nữa cho nàng xung động không tên.

Nàng ta mặt hồng tai đỏ nói: “Trên người Nguyệt Nhi chỉ có hai bộ y phục, một bộ ngoại y, một bộ đồ lót, huynh muốn thì tự mình động thủ cởi ngoại y của Tiểu Nguyệt ra.”

Hy Bình liền nghĩ, nếu đem ngoại y của muội cởi ra, muội không phải bằng với không mặc y phục sao? Đây tất nhiên không thể, không khỏi khó xử. Mà Tiểu Nguyệt lại đã bắt đầu mở nút móc của ngoại y.

Hắn vội vàng ngăn cản nàng ta, nói: “Nguyệt Nhi, đừng cởi, dù sao sa mạc này trừ huynh với muội, cũng không thể có người khác, đại ca không mặc cũng xong! Đừng để gió cát ăn mòn cơ thể muội, đại ca da dày, không sợ gió cát, cũng không sợ mặt trời phơi.”

Tiểu Nguyệt thuận thế chui vào trong lòng hắn, nói: “Kì thật đại ca khi không mặc y phục càng mê người, Nguyệt Nhi cũng rất yêu thích nữa!”

Hy Bình đại kinh, nói: “Nguyệt Nhi làm sao có thể nói lời thế này với đại ca?”

Tiểu Nguyệt thề thề đầu lưỡi, bộ dạng khả ái nói: “Nguyệt Nhi chính là yêu thích!”

Hy Bình nhéo nhéo mũi nàng ta, cười khổ nói: “Thực không biện pháp với muội, chúng ta tiếp tục đi, xem có thể đi khỏi sa mạc đáng chết này hay không.”

Hai người mù mờ đi ở trong sa mạc, nhưng đi tới đi lui, trước mắt đều là một vùng cát vàng.

Mặt trời chói chang đốt trên đầu, cát vàng phát xạ quang nhiệt bức xuyên quá thân thể cùng gương mặt hai người, Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi ráo, cần gấp phần nước tư nhuận.

Hai người càng đi càng tuyệt vọng, trong tuyệt vọng, lại đi vào hoàng hôn.

Hoàng hôn trong sa mạc, có một loại bi thảm hùng tráng cùng không biết làm sao, cho người cảm giác nồng đặc của anh hùng mặt lộ.

Mọi người ở trong khốn cảnh, dễ hoài niệm hạnh phúc cùng mỹ hảo từ trước đây nhất.

Hy Bình nói: “Nguyệt Nhi, nếu muội thuận tay mang theo chút xác sói thì tốt rồi! Ai, hiện giờ bụng huynh kêu ừng ực, miệng khát đến vô cùng.”

Tiểu Nguyệt giận dữ nói: “Muội làm sao có thể liệu được có thể là loại địa phương quỷ này? Huống hồ, đại ca huynh không biết nặng bao nhiêu, muội công huynh liền sớm không chịu nổi, nào còn có thể lấy cái gì? Nàng ta một bộ dạng tức giận trề môi.

Hy Bình bật cười nói: “Xem muội, lại giận đại ca sao? Đại ca xin lỗi với muội, tốt chưa?”

“Trừ phi huynh hôn muội!” Tiểu Nguyệt đề xuất điều kiện kinh người.

Ở dưới loại tình huống này, Hy Bình đương nhiên không cách nào tiếp thụ cái điều kiện này, lãnh nhiên nói: “Nguyệt Nhi, đừng càn quấy!”

Hắn không chú ý tới Tiểu Nguyệt bên cạnh nữa, thẳng về phía trước đi, phát giác Tiểu Nguyệt không có đi theo, quay đầu nhìn thấy nàng ta còn đứng nguyên chỗ cũ, cặp mắt long lanh nước mắt tràn đầy ra dơ bẩn, khiến người thương tiếc, đồng tình.

Hy Bình thở dài một hơi, quay đầu đi đến trước mặt nàng ta, nói: “Được rồi, là đại ca không đúng, đại ca không nên dữ với muội, đừng giận a? Ngoan, theo đại ca đi!”

Tiểu Nguyệt ngây ngốc nhìn hắn, lại không lên tiếng.

Giọt nước mắt rơi trong cát vàng, vừa lóe liền mất.

Hy Bình thở dài, ôm lấy nàng ta, hôn nhẹ lên đôi môi khô hanh của nàng ta, hỏi: “Đi được chưa?”

Tiểu Nguyệt nín khóc mỉm cười, vui vẻ kéo lấy tay của Hy Bình, tung tăng hướng về trước đi.

Đêm tối tăm đã bao trùm cả sa mạc.

Bầu trời sa mạc dày đặc điểm sao, còn có một vành trăng cong, lộ rõ quanh quẽ vô cùng của sa mạc.

Ở trong sa mạc hai huynh muội đi, lúc này cũng dừng lại, ngồi ở trên cát mất đi sức nóng.

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, Tiểu Nguyệt mệt rồi, muốn ngủ, ngày mai đi nữa nha?”

Hy Bình nằm xuống, tay gối đầu, nhìn trời đêm mĩ lệ khủng bố, đáp: “Đại ca cũng mệt rồi, một ngày không ăn không uống. Ai, sa mạc thôi nát đáng chết, cả lông chim cũng không sinh một cây, ngày vừa tới, cơ hồ trong trong ngoài ngoài đều bị mặt trời phơi khô, thực xúi quẩy con mẹ nó! Không biết Phượng Nhi cùng Băng Băng bọn họ thế nào rồi? Ái Vũ khẳng định không dữ nhất! Bọn họ có thể cho rằng ta bị những con sói nhai nhép đó ăn không chứ? Ô, ăn, thật dụ người, thực muốn ăn gì a! Bất quá, tốt nhất tới trước một thùng nước, đang khát đây!”

Tiểu Nguyệt nhìn Hy Bình nằm ngửa mặt trong sa mạc, không biết hẳn rốt cuộc là cùng nàng nói chuyện, hay là lẩm bẩm một mình.

Nàng ta không để ý tới kháng nghị cùng chỉ trích của Hy Bình, vẫn cứ muốn ngủ nghiêng trên cơ thể mạnh mẽ cường tráng lỏa lồ của Hy Bình, một chân ngọc duỗi đến giữa hai chân của hắn, nhẹ nhàng nói: “Đại ca, Nguyệt Nhi cảm thấy rất hạnh phúc thôi, có thể ngủ ở bên cạnh của đại ca, Nguyệt Nhi hỏi đại ca một sự việc, đại ca không được lừa Nguyệt Nhi.”

Hy Bình bị thân người yêu kiều của nàng ta ép toàn thân cứng đờ, không dám động đậy, vội vàng nói: “Muội hỏi!”

Tiểu Nguyệt một hồi lâu mới hỏi: “Đại ca có biết Hoàng Ngưu con người này không?”

Hy Bình toàn thân liên rung, lúng ta lúng túng đáp: “Không, huynh, đại ca không biết!”

Tiểu Nguyệt tiếp tục nói: “Hắn là nam nhân đầu tiên của Nguyệt Nhi, hắn cường tráng giống hệt như đại ca, xấu xa giống nhau! Hắn đoạt đi đồng trinh của Tiểu Nguyệt, còn chê Nguyệt Nhi xấu, kì thật Nguyệt Nhi rất xinh đẹp, phải không, đại ca? Hắn có một cây đồ xấu hoàn toàn giống hệt đại ca, hắn dùng cây đồ xấu đó cắm vào trong thân thể của Nguyệt Nhi, khiến cho Nguyệt Nhi đau đớn nhiều ngày huynh biết không, hắn có nhiều xấu xa! Hắn muốn đem Nguyệt Nhi khiêng trên vai, Nguyệt Nhi không nguyện ý, hắn liền bỏ Nguyệt Nhi xuống, nói muốn đương trường xâm phạm Nguyệt Nhi, lúc đó Nguyệt Nhi thật sự rất sợ, rất sợ!”

Hy Bình nghe cả người giống như để ở hầm băng, run rẩy hỏi: “Nguyệt Nhi, muội hận hắn chứ?”

Tiểu Nguyệt chăm chú nhìn khuôn mặt dưới ánh sáng lờ mờ của hắn, nói: “Hận, Nguyệt Nhi hận hắn! Hận hắn vì sao không muốn Nguyệt Nhi? Ô ô!”

Nàng ta ở phương diện khóc này thiên phú là không ai có thể sánh, thì giống như Phong Ái Vũ ở phương diện cười không người nào ngang hàng.

Hy Bình tay chân lúng túng, không biết phải làm sao nói: “Nguyệt Nhi đừng khóc, đừng khóc” Hắn không biết làm sao an ủi nàng ta.

Tiểu Nguyệt khóc rất lâu, mới ngưng khóc, yếu ớt nói: “Đại ca, như quả về đến bên cạnh bọn họ, huynh còn có thể để muội ngủ ở trên người huynh không?”

Hy Bình không lời để đối, giả như không nghe thấy, toàn thần chăm chú nhìn sao trời.

“Hứ, tiểu khí quỷ!” Tiểu Nguyệt không cao hứng.

Hy Bình đột nhiên giống như thấy được quỷ kêu rống nói: “Nguyệt Nhi, muội làm gì? Bỏ tay ra, đừng loạn?!”

Hắn vội vàng đưa tay qua kéo võ bàn tay nhỏ của Tiểu Nguyệt đang sáo lộng hùng căn của hắn ra, về mặt phần nộ chăm chăm nhìn nàng ta. Sau đó “bịch bịch” hai tiếng, phần móng của Tiểu Nguyệt bị Hy Bình hai bàn tay nặng nề của Hy Bình.

Tiểu Nguyệt nhận đánh nặng này, đau khóc ra tiếng.

Hy Bình mặc cho nàng ta khóc, không giống như trước đây an ủi nàng ta.

Ai, muội muội này, làm sao xử lí?

Tiểu Nguyệt khóc đủ, vùi mặt ở lồng ngực thô kệch của hắn, bất tri bất giác ngủ đi.

Hy Bình cảm thấy vừa đói vừa khát vừa mệt, không biết gì, cũng tiến vào trong mộng tìm thức ăn với nước.

Đêm sa mạc, tĩnh vô cùng.

Yêu tĩnh trước cái chết.

Tối nay không gió.

Ba ngày.

Ba ngày rồi.

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt đi trong sa mạc đã ba ngày rồi, đói khát đem bọn họ đẩy dọa không thành hình người. Trên thân của hai người đầy là dấu tích của gió cát và mặt trời chói chang lưu lại, Hy Bình giống hệt dã nhân Phi Châu.

Lúc này, hai người quả thực rơi vào vực sâu của tuyệt vọng.

Ở trong hoàng hôn thứ ba của sa mạc, Tiểu Nguyệt đã không chống đỡ nổi, không sức lực ngã trong sa mạc. Mặc cho nàng ta công lực tốt bao nhiêu, cũng cuối cùng là một nữ nhân thôi!

Hy Bình cúi xuống bên cạnh nàng ta, đem nàng ta bế ngồi trên chân, kêu khóc nói: “Nguyệt Nhi, muội đừng dọa đại ca! Kiên trì một lúc nữa, ác mộng liền kết thúc!”

Tiểu Nguyệt mở chiếc môi khô rách, miễn cưỡng cười nói: “Đại ca, Nguyệt Nhi không được rồi, huynh hút khô máu của Nguyệt Nhi”

“Không!” Hy Bình kêu rống nói: “Muội nghe cho ta, không cho phép muội nghĩ tới chỗ xấu! Huynh phải mang muội rời khỏi nơi đây, trừ phi huynh chết, bằng không, huynh đều phải mang muội theo, chết cũng phải mang theo muội! Nguyệt Nhi, muội nghe được không? Muội không thể chết! Huynh dẫn muội tới chỗ có ăn có nước”

Hắn bế ngang Tiểu Nguyệt lên, hắn vốn phải là đói mệt rã rời không sức, lại bế Tiểu Nguyệt chạy cuồng lên, tốc độ chạy cơ hồ bằng được tốc độ tuần mã trên thảo nguyên hết lao tốc lực, tựa như một đạo ánh sáng màu trắng đi lướt trong sa mạc.

Bốc lên gió cát trăm dặm!

Hắn liều tận tất cả thể lực cùng ý chí của hắn, chạy cuồng không nghĩ, hắn không biết sẽ chạy hướng về đâu — chạy hướng tới con đường tử vong? Hay là con đường sinh tồn?

Hắn không quản nhiều như vậy, hắn chỉ quản chạy cuồng. Chỉ cần hắn còn có một hơi thở, hắn liền không thể để tốc độ của hắn chậm lại!

Sống chính là đấu tranh!

Đêm tối một lần nữa hoàn toàn cuồng gian ban ngày, đạt đến cao trào!

Tiểu Nguyệt ở trong lòng Hy Bình yếu ớt nói: “Đại ca, bỏ Nguyệt Nhi xuống đi! Huynh tự mình đi, có lẽ còn có hi vọng sống, Nguyệt Nhi không muốn liên lụy đại ca, Nguyệt Nhi muốn đại ca tiếp tục sống thật tốt, tiếp tục sống, cho đến vĩnh viễn!”

Hy Bình thở hổn hển, cổ họng khàn khàn tiếp tục chấn động rõ rệt nói: “Đừng nhụt chí, đại ca cùng Nguyệt Nhi cùng sống! Tin tưởng đại ca, huynh tuyệt không thể để tử vong mang muội đi.”

Hắn bế Tiểu Nguyệt tiếp tục hướng trước công kích cái chết, dùng thể năng kinh người của hắn tiếp tục một lữ trình không có mục đích.

Tất cả cái này, chỉ vì một nữ nhân!

Dù cho phải chết, hắn cũng phải ôm nàng ta chết, nhân nhi trong lòng, là thân muội muội của hắn, cũng là nữ nhân của hắn ở khoảnh khắc sinh li tử biệt này.

Tiểu Nguyệt đã nhắm mắt lại, an tường mà nhu hòa — không biết là hôn mê, hay là ngủ say?

Sau khi rất lâu, đại khái là sau nửa đêm rồi! Hy Bình chạy qua một gò cát, khi chạy nhanh hướng xuống, chân liền mềm, ôm lấy Tiểu Nguyệt lăn xuống dưới

Gió có chút gấp.

Trong đêm đen trừ tiếng gió, tựa hồ còn có tiếng vang gì.

Đó là một loại thanh âm mềm mại như giấc mơ.

Sao trên trời đêm chớp con mắt rất ngạc nhiên của bọn chúng.

45. Chương 44: Hà Thủy Du Du

Khi Hy Bình lần nữa tỉnh lại, phát hiện trước mắt là xanh lá vô biên.

Xanh lá sinh mệnh!

Bọn họ đến được chốn xanh trong sa mạc rồi.

Bọn họ được cứu rồi.

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, muội tỉnh dậy đi, tỉnh dậy!” Hy Bình lắc nhân nhi trong lòng hắn, kêu như gào khóc.

Có lẽ là trời cao thương xót, Tiểu Nguyệt không sức lực mở ra đôi mắt thất thần, thấy được xanh lá khả ái, kích động nói: “Đại ca, chúng ta đến thảo nguyên rồi, chúng ta không cần chết rồi!”

Phải, không cần chết.

Nếu có thể không chết, ai nguyện ý vứt bỏ sinh mệnh khả ái?

Hy Bình bế Tiểu Nguyệt lên, kiên cường đập tới sinh mạng mới của bọn họ.

Cuộc công, lại lần nữa biến thành có ý nghĩa.

Có lúc, kì tích đột nhiên xuất hiện.

Giống như cảnh xanh trong sa mạc.

Ở trên lục nguyên này, Hy Bình bằng khí lực cường hãn cùng sức sống lần nữa sục sôi của hắn, bắt sống một con nai nhỏ, sau khi làm thịt, cưỡng bách Tiểu Nguyệt hút sống máu nai, đợi Tiểu Nguyệt bịt mũi hút no, hắn mới hút nuốt tiếp, rất là lâm li thống khoái.

Trước lúc này, ai có thể nghĩ đến hắn cùng Tiểu Nguyệt có hút sống máu nai chứ?

Máu nai tươi nóng vừa vào bụng, hắn lập tức cảm thấy sinh cơ vô hạn — khổ nạn cuối cùng đến đầu cuối! Lão tử gì đều không sợ, trừ sa mạc thối nát chim không cho phân.

Gương mặt của Tiểu Nguyệt cũng dần dần khôi phục huyết sắc, chỉ là da thịt bị mặt trời phơi đen, xem chừng cần một đoạn thời gian khá khá mới có thể khôi phục trắng nõn của ban đầu.

Hy Bình kêu dài ba tiếng, khiêng xác hươu lên, kéo bàn tay của Tiểu Nguyệt, thoải mái nói: “Nguyệt Nhi, đi thôi! Ở chỗ này, đại ca bảo chứng không thể để muội chịu đói!”

“Muội không muốn hút sống máu hươu nữa đâu, giống như dã nhân, ha, đại ca chính là một dã nhân!” Tiểu Nguyệt tựa hồ rất vui vẻ, nhưng cuối cùng là không quên Hy Bình cưỡng bách nàng ta uống máu hươu, có một cơ hội liền phải ở trên lời nói tiến hành báo phục.

Trên thảo nguyên này sinh trưởng rất thưa thớt một ít cây cối gọi không ra tên, cao thấp không đồng đều. Thường thường từ nơi xa truyền lại tiếng kêu gào của dã thú. Những cái này khiến Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt cảm thấy vô cùng thân thiết, cùng màu xanh trước mắt, giống như đều thành tiếng kêu gọi của sinh mệnh.

Hai huynh muội cười đùa ồn ào đi trên vùng đất không quen này. Tiểu Nguyệt thường thường chăm chú nhìn hạ thể lắc lư không ngừng của Hy Bình, mỗi lúc này, Hy Bình liền có thể nghiêm khắc trách mắng nàng ta một trận, nàng ta lại một chút cũng không nhớ sợ hãi, trái lại cơ thể dựa càng gần, xem dáng vẻ giống như là đang dụ hoặc đại ca trần trụi này của nàng ta.

Đi không lâu, lúc ẩn lúc hiện nghe được tiếng dòng nước chảy róc rách.

Tiểu Nguyệt thích thú nói: “Đại ca, phía trước không xa có một dòng sông nhỏ!” Liền cất bước hướng tới sông nhỏ chạy đi.

Sông không lớn, đại khái rộng sáu bảy mét, nước cũng không sâu, trong suốt thấy đáy, có thể nhìn thấy ở trong cỏ nước cùng giữa đá sông thoải mái bơi lội.

Hy Bình kêu to một tiếng, bỏ nhào vào sông, chỗ sâu nhất cũng nước sông, cũng chỉ là đến được lòng ngực của hắn.

Hắn cảm thú mát lạnh của nước sông, dùng nước sạch sẽ này tẩy đi mồ hôi cùng cát bụi nhiều ngày tích tụ ở trên người, tẩy đi một thân xúi quẩy đó.

Tiểu Nguyệt trên bờ chính đang cởi y phục, Hy Bình nhìn thấy, kinh hoàng kêu lên: “Nguyệt Nhi, để đại ca tẩy rửa trước, muội đợi đứng lúc lại đi xuống, không cần cởi ra!”

Tiểu Nguyệt không chú ý kêu la của hắn, tiếp tục cởi đi y phục trên người. Cơ thể yêu kiều xinh đẹp đó của nàng ta, liền từ từ lộ ra trong con mắt của Hy Bình.

Hy Bình vội vàng quay người xoay lưng, không dám nhìn nàng ta nữa.

Một hồi, hắn nghe được thanh âm Tiểu Nguyệt xuống nước, tim tùm tùm tùm tùm tùm chợt nhảy không ngừng, la hét nói: “Nguyệt Nhi, muội ở phía sau đại ca, tẩy rửa xong liền lên bờ mặc y phục, xong xuôi đại ca lại quay người qua!”

Thế nhưng, một khắc kế hắn phát giác da thịt nồn mịn của Tiểu Nguyệt đã dán ở phần lưng của hắn, thân thể cứng đờ như nham thạch, đứng trong dòng sông một động cũng không dám động, thở gấp kịch liệt.

“Đại ca, quay người qua, được chứ?” Thanh âm ngọt dịu của Tiểu Nguyệt giống như dòng nước chảy xa.

Hy Bình nói: “Nguyệt Nhi, đừng thế này, đại ca có thể đánh người.”

Tiểu Nguyệt đột nhiên rời khỏi lưng của hắn, đi đến trước mặt hắn, ngửa khuôn mặt nhỏ lên, hỏi: “Đại ca, huynh muốn đánh chỗ nào của Tiểu Nguyệt?”

Hy Bình bỗng nhiên giương mắt dờ dẫm, nhìn nữ thể cơ hồ hoàn mỹ không vết trước mắt này, là quen thuộc như thế, lại là bờ ngõ như thế!

Hạ thể phản ứng không nên.

Hắn thâm nguyên rửa bản thân, làm sao đối với thân thể của muội muội mình tồn tại ảo tưởng?

Vừa muốn vận khí đem xung động lắng xuống, Tiểu Nguyệt đã thêm dầu vào lửa chui vào lòng ngực của hắn, ôm hắn chặt cứng, nũng nịu nói: “Nguyệt Nhi muốn đại ca giúp nàng ta tắm rửa!”

Hy Bình kêu khổ nói: “Nguyệt Nhi, đừng đại ca không thể thay muội tắm rửa.”

Tiểu Nguyệt kêu gào nói: “Huynh lừa người! Muội nhớ được khi hồi nhỏ chính là đại ca giúp Nguyệt Nhi tắm rửa, hứ!”

Hy Bình muốn đẩy nàng ta ra, lại bị nàng ta ôm càng chặt, đành phải bỏ qua, nói: “Lúc đó Nguyệt Nhi còn nhỏ, hiện tại Nguyệt Nhi đã lớn, đại ca đã không thể giúp Nguyệt Nhi tắm rửa rồi. Ngoan, đi đến một bên!”

“Muội không!” Tiểu Nguyệt ôm hấn xoay quay không ngừng, cơ thể yêu kiều cực đủ lực dụ hoặc cùng hấn tiếp xúc chặt chẽ, ma sát, đến trình độ kinh tâm động phách.

Dương căn của Hy Bình không chịu khổng chế trương to, cứng chắc lên, đội ở bụng dưới nồn mịn kết quả của nàng ta, chỉ cần vừa không cẩn thận, liền có thể phá thể vào thẳng.

Hy Bình vội vàng nói: “Được được, Nguyệt Nhi, muội thả đại ca ra trước, huynh giúp muội tắm rửa thì được rồi, ai!” Hấn cuối cùng khuất phục.

Tiểu Nguyệt do dự một hồi, sau cùng buông Hy Bình ra, cố ý hỏi: “Đại ca, huynh có phải muốn giở trò với Nguyệt Nhi không?”

Hy Bình trước giờ chưa có qua lúng túng như lúc này, cứ như muốn đem đầu chìm vào đáy nước, vĩnh viễn không ra.

Tự nhiên, kết quả sau cùng, là Hy Bình không hề kháng được cù triền của Tiểu Nguyệt, thuận theo chà thân tắm rửa cho nàng ta, nếu trước mắt không phải thân muội muội của hấn, sớm bị hấn làm 8 lần 10 lần rồi.

Tiểu Nguyệt lại tựa hồ rất hưởng thụ, thư thái rên rĩ, thường thường cầm tay Hy Bình dẫn đến chỗ kín của nàng ta, còn dành thời gian đưa tay vì Hy Bình chà người, xoa nhẹ đùa giỡn, làm Hy Bình dục hỏa ngút trời, nhưng lại không biết làm thế nào.

Nước sông dường như cũng ấm lên.

Hy Bình ẩn ước cảm thấy Tiểu Nguyệt đã biết chuyện phát sinh giữa hấn với nàng ta, làm thế nào?

Tiểu Nguyệt tựa hồ không sợ đại ca dâm côn này chiếm hữu nàng ta, hơn nữa còn cực lực dẫn dụ hấn phạm tội.

Ai! Hy Bình không nhận được thở dài — nếu như phụ mẫu biết, nhất định phải giận điên! Tiểu ný tử chẳng lẽ đã không nghĩ đến ta là thân ca ca của nó sao? Giống như nó căn bản đã không đem “loạn luân” bỏ trong lòng, ai da, rất đau đầu.

Sau nửa thời thần, Hy Bình sau cùng thoát khỏi “khổ hà”, có thể thành công lên bờ.

Tiểu Nguyệt lại lỏa lồ thân thể mỹ hảo, ngồi ở trên tảng đá cạnh sông, xoa rửa y phục của nàng ta.

Hy Bình nhìn ngây ngốc một hồi, sau đó lại lắc đầu cười khổ.

Mê người, lại là động không được, muội muội xinh đẹp.

Hấn ở gần đó nhặt một ít cành cây khô, đập thành một đống, dùng mồi lửa Tiểu Nguyệt cho điểm đốt.

Mặt trời phía tây giống như ngọn lửa thiêu đốt mặt.

Hy Bình thực không dễ đem nai kéo xé ra, làm, rửa sạch sẽ, để trên đống lửa nướng lên.

Hương thịt tràn trề.

Sông nhĩ róc rách.

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt sau khi ăn no bụng của mỗi người, sắc trời đã tối, mà y phục của Tiểu Nguyệt còn chưa khô, xem ra đêm nay tạm thời phải ở đây nghỉ lại.

Nhàn rồi không việc làm, Hy Bình liền mang lá cây bện lên buộc ở eo lưng, miễn cưỡng có thể che kín.

Hấn cũng bện một cái cho Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt lại không linh tinh, còn nói nàng ta thích cơ thể trần trụi ở trước mặt đại ca, để đại ca thưởng thức thân người mỹ diệu của nàng ta, đồng thời bày tư thế khiêu người vô cùng, dường như dụ dỗ Hy Bình liền quên đi nàng ta là muội muội của hấn.

Đêm thảo nguyên, mỹ lệ vô cùng.

Sao sao lấp lóe hào quang mê người, trăng cũng tròn quá nửa.

Bọn động vật đại đa số đều ngủ, một ít tiếng kêu rõ của côn trùng, khiến thảo nguyên càng là yên tĩnh tưởng hòa.

Hy Bình nghe tiếng róc rách chảy của nước sông, giống như nơi xa, không biết bọn họ cũng là giống nhau đang nhớ hân hay không?

Tiểu Nguyệt vốn dĩ còn muốn ngủ trên người hân, nhưng hân dùng một chút uy nghiêm sót lại của đại ca ngăn cản nàng ta.

Như quả nàng ta mặc y phục, hân còn có thể để nàng ta ngủ ở bên cạnh hân thậm chí ngủ đến trên người hân, thế nhưng hiện giờ hai người đều là không mảnh vải che thân lá trên eo của hân không giải quyết được vấn đề của hân.

Tiểu Nguyệt đối với cái này rất tức giận, đến nằm bên cạnh, nửa ngày không lí tới hân, bất luận hân đùa giỡn nàng ta nói cười làm sao, nàng ta cũng không hứ một tiếng, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại, dần dần ngủ say.

Không có cuồng phong cùng hoàng sa.

Mộng thảo nguyên, ôn nhu mà đa tình.

Gương mặt ngủ say của nàng ta ở trong ánh trăng nhạt mờ, tán phát mỹ lệ cùng dụ hoặc kinh người.

Hy Bình cảm thấy một trận mệt mỏi rã rời chợt tới, cùng với thảo nguyên tiến vào giấc mộng xa cách.

Trong mơ, một nam hài kéo tay của một tiểu nữ hài chạy trên núi

Hy Bình sau nửa đêm tỉnh một lần, phát giác Tiểu Nguyệt lại ngủ nghiêng trên người hân nữa.

Xem ra bản thân là bị nàng ta làm tỉnh Hy Bình thần bí cười cười, nhẹ nhàng muốn đẩy nàng ta ra, chuẩn bị lăn đến một bên khác.

Tiểu Nguyệt mở mắt ra, rất giận trừng mắt hân, trách mắng nói: “Người ta cảm thấy có chút lạnh.”

Lòng Hy Bình liền đau xót, không chuẩn bị đẩy nàng ta ra.

Liền để nàng ta ngủ ở trong lòng hân nữa! Ở trong trời đất này chỉ có hai người bọn họ, hân là nương tựa duy nhất của nàng ta.

Hiện tại hân cũng không phân biệt rõ, bản thân rốt cuộc là ca ca của nàng ta, hay là tình nhân của nàng ta.

46. Chương 45: Bạch Hoạ Chi Nhân

Dương quang chiếu rọi khắp đại địa.

Vạn vật tỉnh lại, sinh cơ dào dạt.

Tiểu Nguyệt do ngủ nghiêng trên người của Hy Bình, biến thành như giờ cả người nằm sấp ngủ trên phần ngực cường tráng của Hy Bình.

Hy Bình cười khở nói: “Sâu lưỡi, dậy đi.”

Tiểu Nguyệt tựa hồ còn đang nằm ngủ, không nở tỉnh lại.

Bàn tay to của Hy Bình trên phần hông tràn đầy đàn hồi của nàng ta, “chát” cho nàng ta một bàn tay.

“Ai da” một tiếng, Tiểu Nguyệt căng mở con mắt lim dim, hùng dữ trừng hân, giống như oán trách hân cắt đứt mộng đẹp của nàng ta.

Tiểu Nguyệt trách móc: “Đại ca, huynh thì không thể nhẹ chút sao? Hông của Nguyệt Nhi rất đau da!”

Hy Bình sợ thế này đi xuống nữa, thực phải nhịn không nổi xâm chiếm nàng ta, vội vàng nói: “Giải nào, đừng bướng bỉnh, nhanh dậy đi, lấy y phục mặc lên, chúng ta còn phải lên đường!”

Tiểu Nguyệt lưu luyến không nỡ rời khỏi lòng ngực hắn, đứng dậy, da thịt tuyết bạch không có mặt trời chiếu đến ở trong nắng sớm tỏa ra hào quang mê người, đường cong mềm đẹp đặc biệt phác thảo ra ảo tưởng hấp dẫn người nhất.

Hai bờ môi đỏ tươi đó của nàng ta nhẹ mở, hỏi: “Đại ca, Nguyệt Nhi đẹp chứ?”

Hy Bình phác giác bản thân nhìn ngây dại, lúng túng đáp: “Đẹp! Chăm y phục mặc lên!”

“Muội muốn đại ca giúp Nguyệt Nhi mặc!” Nàng ta làm nũng đến cùng.

Hy Bình tức giận nói: “Muội” Bỗng nhiên lại tiêu giận, không biết làm sao nói: “Tốt thôi! Đại ca giúp muội mặc lên không được loạn động đấy! Giơ chân, chân phải, không, là chân trái”

Khi Hy Bình giúp Tiểu Nguyệt mặc y phục chỉnh tề, đã đầy đầu mồ hôi, hồng hển không ngừng.

Tiểu Nguyệt ôm lấy hắn hôn không nghỉ.

Xem ra quan hệ của hai huynh muội bọn họ hoàn toàn lộn xộn, Hy Bình cũng không quản nhiều như vậy, mặc cho nàng ta hôn, ai kêu hắn cứng chiều nàng ta như vậy chứ?

Oan nghiệt!

Sau khi hai huynh muội ăn thịt nai nướng sót lại tối qua, men theo sông nhỏ một mực hướng xuống đi.

Hai bờ sông có dê thành bầy, nghĩ chừng là có người nuôi thả.

Một trận tiếng vó ngựa gấp gáp từ phía sau bọn họ truyền lại, càng lúc càng gần, không lâu liền đến gần sau lưng bọn họ.

Hai người quay người lại, thấy được tám tuần kị, dẫn đầu là một lão nhân cao lớn bốn năm chục tuổi, xem ra rất cường tráng, bảy người còn lại giống gia tướng của ông ta. Mỗi người trên thân đều y phục da thú.

Lão nhân cao lớn trên ngựa nói: “Ồ, người bên ngoài, các người từ nơi đâu tới?”

Hy Bình đáp: “Trung Nguyên.”

Lão nhân cười nói: “Đó là một địa phương tốt!” Ông ta xuống ngựa, đứng thẳng ở trước mặt Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt, ngây ngốc nhìn Tiểu Nguyệt, đột nhiên nói: “Ta cho người 100 con dê, đổi nữ nhân của người!”

“Ai da” một tiếng kêu thảm, gương mặt của lão nhân cao lớn trúng một trọng quyền của Hy Bình, không tự giác lùi lại ba bước.

Bảy gia tướng lập tức rút loan đao tùy thân mang theo, chuẩn bị liền vọt tới trước, lại bị lão nhân cao lớn ngăn cản.

Lão nhân hướng Hy Bình nói: “Người trẻ tuổi, đừng kích động, ta bắt quá là đề nghị một giao dịch, người không nguyện ý thì thôi, hà tất đánh lão hán? Ta thấy trong người Trung Nguyên, người là một người không có giáo dưỡng nhất. Ấn tượng của ta đối với người Trung Nguyên rất tốt, lần này bỏ qua. Ai, rất lâu không chịu đánh qua, nguyên lai mùi vị chịu đánh khó chịu như vậy!”

Tiểu Nguyệt nhìn lão đầu khả ái này, cười “hi hi”.

Hy Bình nói: “Ông cũng không nhìn bản thân mình, già đến không thể cử động, còn muốn chiếm tiện nghi của muội muội ta, không phải muốn chịu đòn sao?”

Lão nhân cười nói: “Không rõ, không rõ. Tiểu hỏa tử, tính khí của người hợp với khẩu vị lão phu, lão gọi là Bạch Hoạt, người như vui lòng, xin làm khách nhân của lão.”

Tiểu Nguyệt cảm thấy hứng thú, nói: “Bạch Hoạt, tên thật kì lạ.”

Bạch Hoạt nói: “Không lạ, không lạ! Kết cục, người nào không phải sống không một đời.”

Hy Bình nói: “Bạch lão, lão xem ăn mặc này của ta, làm phiền lão cho ta mượn trước một mảnh vải, để ta che đây tốt trần trụi.”

Bạch Hoạt sáng khoái cười, từ trên yên ngựa lấy ra khối da hổ rất lớn, Hy Bình tiếp lấy, xoay lưng quay người đi, cỡi những cành lá đổ xuống, đem da hổ vòng lấy trên eo lưng, giống như một chiếc quần ngắn hoa sắc, vừa hay che chỗ bảo bối của hắn.

Quay đầu lại nhìn thấy Bạch Hoạt mê sắc chăm chú nhìn Tiểu Nguyệt, Hy Bình lớn tiếng quát nói: “Bạch lão, đừng tồn giữ ảo tưởng đối với muội muội của ta!”

Mặt mo của Bạch Hoạt liền đỏ, nói: “Muội muội của người là nữ nhân mỹ lệ nhất cả đời này của ta mới thấy qua, cả đệ nhất mỹ nữ Bạch Liên trong tộc chúng ta cũng không cách nào sánh ngang với nàng ta, nếu ta trẻ đi 20 tuổi, ta liệu mạng cũng phải theo đuổi đến cùng. Nói như quả ta trẻ đi 20 tuổi, tiểu cô nương, có không thể cự tuyệt ta chứ?”

Hy Bình nói: “Đừng mộng tưởng, lão chỉ có tiếp tục già thêm 20 tuổi, tuyệt không thể trẻ thêm 20 tuổi nữa, lão tỉnh đi thôi!”

Bạch Hoạt cười to nói: “Tiểu tử, người quả nhiên thú vị. Đi, đến lầu bạt của lão hán, chúng ta ra sức uống 3000 chén.”

Sau đấy, hai huynh muội liền đi theo Bạch Hoạt khởi hành về lầu bạt của ông ta.

Bạch Hoạt kêu bọn gia tướng của ông ta ra hai con ngựa cho hai huynh muội bọn họ, thế nhưng Tiểu Nguyệt thế nào cũng muốn cùng Hy Bình cưới chung một con, Hy Bình chỉ đành đem nàng ta bế lên ngựa, để nàng ta ngồi trước ngực của hắn.

Bạch Hoạt tuy cảm thấy giữa hai huynh muội này quái lạ, nhưng ông ta là người tinh minh, biết có loại chuyện không dễ hỏi qua, cũng liền không đi điều tra tỉ mỉ.

Trên đường, Hy Bình giới thiệu bản thân một lượt, Bạch Hoạt cũng tự mình giới thiệu.

Nguyên lai đây là một dân tộc du mục, gọi là Bạch Dương Tộc.

Bạch Hoạt ở trong tộc tính được giàu nhất một phương, rất có địa vị cùng thân phận, cơ hồ có thể ngang vai ngang vế với tộc trưởng Bạch Dương.

Ông ta trước giờ yêu thích sáng sớm đến trên thảo nguyên dạo chơi, hôm nay vừa khéo đụng phải Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt — không đạt được mỹ nữ, lại chịu một quyền thô bạo của tuần nam, còn đánh ra tình cảm.

Hai huynh muội theo Bạch Hoạt đến một viện tử rất lớn.

Cái gọi là viện tử, bất quá là dùng hàng rào gỗ trên thảo nguyên vây lên một vòng lớn, trong vòng có bốn năm chục lầu bạt kích thước không đều, trong đó có hai cái đặc biệt lớn, ở chính giữa nhất của viện tử.

Bạch Hoạt dẫn bọn tới trong một cái lầu bạt đặc biệt to trong đấy, bên trong đã có bốn trung lão niên phụ nữ, hiển nhiên là phu nhân của Bạch Hoạt. Trong đấy một đặc biệt trẻ tuổi, xem chừng chỉ có 27 28 tuổi.

Trong trường thì tính nữ nhân này mặc ít nhất, chỉ dùng một khối vải kẻ ở chỗ kín của họ, hai nhũ phòng to lớn ở trước ngực lắc lư không ngừng, ba phụ nữ khác trước ngực đều có mảnh vải băng bọc, khả năng là bởi vì tuổi tác tương đối lớn, nhũ phòng rũ xuống không mỹ quan, không tiện lộ ra bày cái xấu chẳng?

Tiểu Nguyệt vừa thấy khung cảnh này, gương mặt non mềm lập tức ửng đỏ, quay mắt thấy Hy Bình sắc mê chăm chú nhìn hai cự nhũ đó, không cao hứng khó chịu một tiếng.

Hy Bình kinh tỉnh lại, ngượng ngùng nói: “Bạch lão, lão kiểm trước hai bộ y phục cho tiểu tử mặc lên.”

“A! Người xem, ta đã quên đi tập quán của người Trung Nguyên các người. Uyển Dung, nàng dẫn vị công tử này đi đổi một bộ y phục, ghi nhớ phải chu đáo chút a!” Ông ta hướng về một phụ nữ phong còn giữ thân bí nháy mắt cười.

Phụ nữ gọi là Uyển Dung đó lập tức vui vẻ đi qua, uốn éo đến Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt cả người da gà gai ốc nổi lên nói: “Công tử, mời theo nô gia đi!”

Hy Bình theo bà ta rời trường bằng lớn, lại tiến vào một trường bằng nhỏ, bên trong đầy y phục.

Uyển Dung chọn một bộ so sánh, tựa hồ cảm thấy thích hợp, cầm qua nói với Hy Bình: “Công tử, xin người đem da hổ trên eo lấy xuống, nô gia phải thay người mặc y phục.”

Hy Bình nghe được hồn phi phách tán, vội vàng nói: “Đừng, không cần, ta tự mình có thể mặc.”

Uyển Dung nói: “Công tử, người Trung Nguyên các vị chính là xấu như vậy, trong lòng rõ ràng muốn người ta, trong miệng lại luôn là cự tuyệt, khẩu thị tâm phi! Bề ngoài của người so với những khách nhân Trung Nguyên trước đây tới đều phải cường tráng xinh đẹp hơn, cả đại gia khi trẻ tuổi đều không so bằng người được! Thực là cơ bắp cường tráng!” Nàng ta dùng tay ở trên ngực của Hy Bình vuốt ve.

Hy Bình vội vàng kéo tay bà ta ra, hét lên: “Đi ra!”

Uyển Dung lộ ra một chút sợ hãi, lại y nguyên không quanh co không khuất phục nói: “Công tử, có phải người ghét bỏ nô gia hay không? Nô gia tuy đã là người hơn 40 tuổi, hai nữ nhi cũng đều gả, lại còn là tư sắc vẫn giữ, hơn nữa một khi đến trên giường càng vượt tráng niên, không tin người có thể thử xem.”

Hy Bình cũng rất muốn thử xem, thế nhưng vừa nghĩ đến Bạch Hoạt cùng Tiểu Nguyệt, đành phải bỏ qua nói: “Sau này đi! Nàng hiện tại đi ra trước, ta đổi y phục, còn phải cùng trượng phu của nàng uống rượu.”

Hắn kiên quyết đem Uyển Dung đẩy ra ngoài trướng, sau đó mới quay lại đổi y phục. Khi đi ra, Uyển Dung đã không còn trước cửa, hắn liền tự mình hướng tới đại trướng bằng đó đi.

“A”

Một tiếng kêu kinh hãi, ra từ miệng của Tiểu Nguyệt.

Hy Bình bước gấp xông vào trong trướng, lại thấy Bạch Hoạt không mảnh vải che thân ngồi trên đất, trên thảm trước mặt ông ta bày đầy rượu và thức ăn.

Tiểu Nguyệt chính hướng về cửa trướng vọt ra, chạm đến trên người của Hy Bình, đem Hy Bình ôm chặt cứng.

Bạch Hoạt nhìn thấy Hy Bình tiến vào, hướng tới hắn vẫy tay cười nói: “Tiểu hỏa tử qua đây, chúng ta uống thống khoái!”

Hy Bình không dám tin hỏi: “Lão, lão thế nào cởi ra sạch?”

Bạch Hoạt đáp: “Người đi qua ngồi xuống, ta vừa uống rượu vừa giải thích cho người.”

Hy Bình ôm lấy Tiểu Nguyệt đi đến trước mặt Bạch Hoạt ngồi xuống, Tiểu Nguyệt vui mặt ở lòng ngực của hắn không dám nhìn Bạch Hoạt.

Nói cũng kì quái, nàng ta thấy Hy Bình lõa thể, chẳng những không cảm thấy xấu hổ, trái lại nhìn ưa thích; thế nhưng nam nhân khác lõa thể thôi, nàng ta lại nhìn liền chán ghét.

Lúc này, Uyển Dung đi qua rót rượu cho Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt, thiếu phụ ngực lộ có chút tư sắc đó đến ngồi bên cạnh Bạch Hoạt, một nữ phụ trung niên tương đối cao khỏe khác cũng đến ngồi một bên khác của Bạch Hoạt, phụ nữ còn lại lộ ra tương đối lớn tuổi, từ đường nét nhìn lên, khi trẻ nhất định là nhân nhi rất đẹp, chỉ ít phải đẹp hơn ba nương tử khác của Bạch Hoạt.

Bạch Hoạt cùng Hy Bình cạn một chén, nói: “Nam nhân của Bạch Dương Tộc chúng ta vừa đến trướng của mình liền có thể cởi ra sạch tất, để nữ nhân của hắn tùy lúc âu yếm hắn hoặc tiếp nhận ân tứ của hắn. Mà bọn nữ nhân được tiện lợi hành sự với trượng phu, bình thường sau khi đến trong trướng đều có thể mặc rất ít, thậm chí không mặc. Bạch Dương chúng ta xem trọng hưởng thụ ái tình nhất, không giống người Trung Nguyên các người, một đồng lớn lễ giáo luân thường, làm chuyện rườm rà run rẩy. Ở trong Bạch Dương Tộc chúng ta, nhi tử có thể nữ nhân của phụ thân tương hảo, phụ thân cũng có thể sủng ái nữ nhân của nhi tử, chỉ có giữa phụ nữ thân sinh, mẫu tử thân sinh, huynh muội thân sinh không thể phát sinh quan hệ tính dục. Ở trong Bạch Dương Tộc, tất cả nữ nhân đều phải xem trượng phu của bọn họ là thần, trượng phu muốn bọn họ làm gì đều không thể có chút chống lại, nữ nhân ở Bạch Dương Tộc chỉ là phụ thuộc của nam nhân. Chỉ cần trượng phu đồng ý, nữ nhân của hắn có thể tùy tiện cùng nam nhân bên ngoài tương hảo, lại không thể li khai trượng phu hoặc có mang giống của nam nhân ngoài trượng phu. Nay, tiểu hỏa tử, người

nếu yêu thích người nào trong số bọn họ, có thể lập tức cùng bọn họ tương hảo, bọn họ trên giường thực là lãng lơ khách khách vang giá a, khả khả!”

Hy Bình nghe giường mắt đỏ dần, bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực liên đau, nguyên la là Tiểu Nguyệt cắn hấn một phát, hấn nhin đau nói: “Bạch lão, đa tạ, tiểu tử không dám lĩnh giáo.”

Bạch Hoạt cười to ôm qua thiếu phụ trẻ tuổi bên cạnh ông ta ôm một cái, nói: “Khả năng là tiểu tử người xấu hổ, ngoạn ý nhi (tự hiểu) đó của người Trung Nguyên các người không có lớn của chúng ta, làm chuyện lên lại duy trì không lâu, bởi vậy đều không dám cùng với chúng ta phong lưu, sợ bị chúng ta hạ thấp, trên mặt không vẻ vang. Tốt, đã như thế, đợi khi người thích ai liền đem ả mang đến trưởng bối của người. Đông Ny, đem chút vải nát đó trên người của nàng ném đi, để Hoàng công tử thưởng thức chỗ mê người của nàng.”

Thiếu phụ quả nhiên nghe lời cởi mảnh vải vây quanh ở giữa eo nàng ta, tiện tay liền ném, rơi xuống một bên, lộ ra một mảng lớn đen trội.

Hy Bình thấy mắt đều thẳng.

Bạch Hoạt tựa hồ rất hài lòng thần thái biểu hiện ra của Hy Bình, tự hào nói: “Thế nào? Nữ nhân của lão hán còn không tệ chứ? Uyển Dung, Tiểu Mai, các nàng cũng đều cởi ra, khó có được hôm nay có công tử trẻ tuổi thưởng thức các nàng mấy lão tao (lãng lơ) phụ này!”

Hai nữ nhân vui vẻ cởi đi y vật ít không thể ít nữa trên người, lộ ra nữ thể sồn sồn của bọn họ.

Hy Bình thấy được nhũ phòng của hai nữ nhân này quả nhiên có chút rũ xuống, thế nhưng vẫn như cũ có lực hấp dẫn nhất định, có lẽ là bởi vì to lớn thái quá, mới lộ ra có chút sụp xuống thôi! Hấn thấy hạ thể phản ứng lên kịch liệt.

Vừa hay lúc này Uyển Dung dựa người qua, dùng nhũ phòng tuyết bạch đó của nàng ta ma sát khuôn mặt tuần mi của hấn, hùng căn của hấn đột nhiên cứng chắc vô bì dội ngay rãnh đùi của Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt cả người liền run, hung hấn cắn cơ ngực của hấn, tựa như oán trách hấn động tình đối với thân thể của nữ nhân khác, chính ăn giấm của đại ca hiểu sắc này của nàng ta đây!

Hy Bình đau đớn dị thường, lại không dễ biểu hiện ra, hướng về Bạch Hoạt nói: “Bạch lão, làm phiền lão, kêu Uyển Dung dùng thể này trước, ta không thấy quen.”

Uyển Dung dưới lời khuyên của Bạch Hoạt, ngồi ở bên cạnh Hy Bình, bắt quá cũng không ngoan bao nhiêu, thường thường dùng hào nhũ của nàng ta đẩy gạt cánh tay của Hy Bình.

Tiểu Nguyệt sáp miệng đến lên lỗ tai một bên khác của Hy Bình, nhỏ giọng nói: “Bọn họ thế nào có thể như vậy chứ? Lão đầu đó lại ở trước mặt của Tiểu Nguyệt cởi sạch y phục, thực khó nhìn! Đại ca, huynh cũng rất xấu a, thấy những nữ nhân này cũng mơ tưởng hảo huyền, thứ đó đã cứng lên, đội Nguyệt Nhi rất khó chịu thực buồn cười da, lão đầu này đã nói của huynh không to bằng của ông ta, muối thấy của đại ca so với của ông ta to hơn một trăm lần! Hử, không cho phép cùng bọn họ tương hảo!”

Hy Bình trong lòng không biết là mùi vị gì, muối muối này lại quẩn chuyện bậc này?

Bạch Hoạt không màng có nữ nhân ở đây, vừa cùng Hy Bình uống rượu vừa thảo luận hăng say chuyện phong lưu phong nhã của ông ta, Tiểu Nguyệt nghe được mặt đỏ tai nóng, cả Hy Bình cũng cảm thấy có chút mắc cỡ.

Tiểu Nguyệt không dám quay đầu qua, Hy Bình chỉ đành kẹp một chút thức ăn đưa tới trong miệng nàng ta, mỗi lần đều bị nhần tình long lanh nước của nàng ta trừng cả người không tự tại, lập tức nhìn về Bạch Hoạt, gào to uống uống rượu.

Bạch Hoạt đã có ba phần túy ý, lúc này nhắc lại chuyện cũ nói: “Tiểu hỏa tử, người xem ta tuy là người 45 tuổi, lại vẫn cường tráng như xưa, mà hùng phong y nguyên, bảo đao chưa già vậy, nếu muối muối của người cùng lão hán thân mật, tuyệt đối so với người trẻ tuổi của Trung Nguyên các người tốt hơn vài phần. Đông Ny, nàng nói có phải không?”

Hy Bình tuy có giận, nhưng loại trường hợp này lúc này không thể cho Bạch Hoạt một quyền.

Tiểu Nguyệt có giận lại trút trên người đại ca dân con này của nàng ta, chiếc miệng nhỏ đó không biết cắn Hy Bình bao nhiêu lần, bộ ngực của Hy Bình sớm đã dẫu rằng chồng chất, khiến hằn trong lòng kêu to đau đớn, la to oan uổng.

Đông Ny ném một phát mị nhân cho Hy Bình, sau đó dùng cự nhũ tròn trịa của nàng ta ép cánh tay trắng mịn, giọng nói ồm ồm nói: “Lão già lợi hại nhất, mỗi lần đều làm người ta người ta muốn sống muốn chết! Lão già, nô gia không chịu được rồiooooi, người sắp sủng ái nô gia chứ?”

Bách Hoạt đem rượu trong chén một hơi uống cạn, hướng về Hy Bình nói: “Người trẻ tuổi, lão hán biểu diễn sống vài tuyệt chiêu cho người xem, người nên biết lão hán nói không phải hư, Đông Ny, nằm sấp!”

Đông Ny nghe lời giống như mẫu cầu nhồi người quỳ ở bên cạnh Bách Hoạt, phần hông to đầy đặn trắng nõn chính đối với Hy Bình, khiến dân căn cứng chắc của hắn bật lên không ngừng, cách y phục gõ đánh rành rành của Tiểu Nguyệt.

Bách Hoạt quay người qua, nâng thương liền từ sau lưng Đông Ny phá thân vào, lại với Đông Ny đương trường giao hợp

Hy Bình không dám tin trên thế giới có loại chuyện này! Hắn đã đủ hoang đường, không ngờ lão nhân trước mặt cùng thê tử của lão trước mặt càng khoa trương, lại trước mặt người sống, giao hợp đại tứ địa.

Mẹ, thực sự tuyệt!

Hy Bình tự lo tự uống rượu Uyển Dung đổ cho hắn, thưởng thức Bách Hoạt cùng Đông Ny biểu diễn hoạt thể xuân cung (tranh khiêu dân sống), cảm thấy hết sức kích thích.

Tiểu Nguyệt rúc ở trong lòng Hy Bình tuy không nhìn được chuyện phát sinh sau lưng, lại nghe được rõ ràng tình tường, độ nhảy của tim nàng ta gia tốc, ở ven tai Hy Bình thở gấp yêu kiều nói: “Đại ca, Nguyệt Nhi muốn rời khỏi chỗ này, nếu không hậu quả huynh phụ trách!”

Hy Bình biết không đi nữa, khả năng thực phải bỏ Tiểu Nguyệt ra, đem Uyển Dung tao tình bên cạnh làm nằm bò ra, thế là uống một chén rượu, hướng về Bách Hoạt chính đang làm sống nói: “Bách lão, tiểu tử bội phục vô cùng, nhưng tiểu tử có chút say, muốn nghỉ ngơi, không thể phụng bồi rồi.”

Bách Hoạt một mặt làm việc một mặt thở gấp nói: “Cũng được, người cũng say, thì đi nghỉ ngơi, người Trung Nguyên các người chính là không thắng tử lượng, a a, ta làm! Uyển Dung, tiễn Hoàng công tử cùng Tiểu Nguyệt cô nương đến gian khách.”

Uyển Dung đứng dậy lần nữa trang điểm bộ ngực cùng giữa eo, quay hông hướng về ngoài trường đi.

Tiểu Nguyệt từ trên vai Hy Bình lộ ra khuôn mặt nhỏ mĩ lệ, nhìn thấy Bách Hoạt chính đang kéo lão căn đó của lão ra hướng nàng ta khoe khoang nói: “Tiểu cô nương, chưa thấy qua to như vậy sao?”

Tiểu Nguyệt kinh hãi kêu ra tiếng, rút đầu về lồng ngực của Hy Bình, nghĩ thầm — lão đầu này thực không biết thẹn, đồ nhỏ như vậy, lão lại nói của bản thân to, lão có thể nói ra miệng.

Kì thật, nàng ta đâu có biết, tên khốn của Bách Hoạt trong người bình thường đã tính lớn rồi, chỉ là nàng chỉ nhìn qua hùng căn của Hy Bình, tự nhiên lấy của Hy Bình so với của Bách Hoạt, vậy Bách Hoạt đương nhiên không thể so.

Uyển Dung dẫn bọn họ đến một lều bạt nhỏ, trên đất bày có thảm trải sần hoa lệ cùng chăn chiếu toàn mới, hiển nhiên là lều bạt chuyên dụng chuẩn bị tùy lúc dùng chiêu đãi khách nhân.

Hy Bình nói: “Nguyệt Nhi, muội thì là ngủ ở nơi đây đi!”

Tiểu Nguyệt vội hỏi: “Thế huynh sao?”

Uyển Dung chen lời đáp: “Nô gia lại an bài một gian cho công tử.”

Tiểu Nguyệt nói: “Không cần an bài, ta cùng đại ca ngủ chung gian này, người đi ra đi, đa tạ người!”

Uyển Dung vốn muốn vì Hy Bình an bài một gian phòng khác, thuận tiện câu dẫn người trẻ tuổi xinh đẹp cường tráng này lên giường, hiện giờ xem ra không có cơ hội, trong lòng thất vọng một trận, thần sắc chán nản lui ra ngoài trường.

Sau khi Uyển Dung đi, Hy Bình nói: “Nguyệt Nhi, chúng ta thế nào có thể ngủ chung một lều bạt chứ? Người khác có thể châm biếm!”

Tiểu Nguyệt đáp: “Muội không quản, thế nào muội cũng chính là muốn huynh ngủ ở bên cạnh muội, nếu không muội sẽ sợ. Đại ca, huynh có phải vì không thể cùng những tao phụ nhân đó của Bạch Hoạt tương hảo mà trách Nguyệt Nhi chăng? Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi bồi huynh”

“Được lắm, đừng nói, đại ca không có trách muội, muội muốn ngủ ở bên cạnh của đại ca thì ngủ thôi! Nhưng không được làm chuyện mờ ám nha!” Xem ra Hy Bình la hoàn toàn khuất phục rồi.

Tiểu Nguyệt vui vẻ nói: “Đại ca, muội chính biết huynh thương Nguyệt Nhi, buổi tối nếu khi nữ nhân của lão đầu đó tới gọi chúng ta, huynh liền làm ả ta một trận, Nguyệt Nhi giả bộ ngủ, không phải quấy nhiễu huynh, thế này cuối cùng có thể chứ? Hi hi, đại ca, đồ của huynh lại đang giở trò, bụng dưới của Nguyệt Nhi đều đau!”

Hy Bình trừ cười khổ, còn có thể làm sao?

47. Chương 46: Hoàng Hôn Cù Triều

Uyển Dung về đến trong đại trường, Bạch Hoạt đã kết thúc biểu diễn của lão ta, thoại nhi đó mềm nhũ nằm sắp ngủ trên thảm, lão ta đang uống từng ngụm lớn.

Xuân tình của Đông Ny chưa lui, thế nhưng nhìn ra nàng ta rất thỏa mãn, do thế có thể thấy Bạch Hoạt lão tiểu tử này rất có một bộ.

Bạch Hoạt sau khi uống một ngụm rượu, hướng Uyển Dung đi về nói: “Tiểu tử đó nhanh như vậy liền xong chuyện sao?”

Bạch Hoạt có một câu hỏi này, là bởi vì ông ta cho rằng Uyển Dung cùng Hy Bình hoan hảo.

Theo kinh nghiệm trước đây, Uyển Dung đều có thể cùng khách nhân tương hảo một phen mới trở về, có một lần, nàng ta sau khi cùng 13 thương nhân từ Trung Nguyên theo đuổi hoan hảo, mới bò trở về. Lần đó, ba nữ nhân khác đều cực kì hâm mộ, được Bạch Hoạt đồng ý, Đông Ny cùng Tiểu Mai cũng ở đêm thứ hai chui vào lều bạt đó, chỉ lưu lại Uyển Dung cùng phụ nhân tương đối lớn tuổi ở trong đại trường bồi lão.

Thế nhưng, lần này Uyển Dung lại về nhanh như thế, khiến ông ta hoài nghi Hy Bình quả thật là hồng bét, quá không có khí khái nam nhân, lão ta không nhịn được vì ngoại biểu tuần mĩ cường tráng của Hy Bình cảm thấy thương tiếc — thực là trông được không dùng được, ai!

Lão ta than vãn lắc lắc đầu.

Uyển Dung mặt khổ đáp: “Hắn không có cùng nô gia tương hảo, nô gia đành phải quay về.”

“Cái gì?” Bạch Hoạt không tin hỏi: “Tiểu tử hắn lại có thể kháng cự được dụ hoặc của nàng sao? Có phải hắn căn bản không thể nhân đạo (giao hợp) không?”

Uyển Dung chẳng nói đúng sai, ngồi đối diện ông ta cũng uống một ngụm rượu.

Bạch Hoạt tiếp tục nói: “Uyển Dung, nàng đem tiểu cô nương đó an bài ở lều bạt nào?”

Đông Ny giọng ôn ẻn nói: “Lão gia, người là lại muốn đi thâu hương tiết ngọc hay không?”

Tay của Bạch Hoạt ở nhũ phòng tuyết bạch của nàng ta niết một cái, cười đáp: “Nàng thật sự hiểu ta.”

Uyển Dung lạnh lẽo nói: “Lão gia, người tỉnh dậy thôi! Hai huynh muội bọn họ ngủ ở trong chung một lều bạt, hơn nữa nô gia thấy tiểu cô nương đó cũng không yêu thích người. Hai huynh muội này thật kì quái, ôm ôm ấp ấp, hôn hôn hít hít, còn ngủ chung một chỗ, phu thê cũng không thân mật như vậy nữa!”

Bạch Hoạt rất thất vọng, lão ta vốn dĩ cho rằng Tiểu Nguyệt sau khi thấy đại hào kim thương của lão ta, có thể ở trong lều bạt chờ lão ta tới ân sủng.

Trong khách Trung Nguyên tới trước đây, cũng có nữ khách, bởi do thấy uy mãnh của lão ta, đợi khi ông ta tiềm nhập lều bạt của bọn họ, đều đối với lão ta tự nguyện hiến thân.

Có một lần lão ta cùng độc tử lần mò vào trong trướng của 6 nữ khách Trung Nguyên, hai phụ tử nhất trí đối kháng ngoại địch, giết tiếng hô lên to, mãnh giáp không lưu. Sau chuyện nữ nhân đó còn lưu luyến không nỡ nói với lão ta, bọn họ trước giờ chưa gặp qua nam nhân cường hãn như vậy giống hai phụ tử bọn họ, khiến bọn họ tự hào muốn vì bản thân lập một khối phong bi.

Đương nhiên, như quả nữ khách không nguyện ý, lão ta cũng tuyệt đối không thể cưỡng tới — đây là truyền thống tốt đẹp của nam nhân bao đời của Bạch Dương Tộc.

Tiểu Mai hỏi: “Lão gia, người thế nào đem người không có tình thú như thế quay về chứ?”

Bạch Hoạt nói: “Ta vốn là xem trúng muội muội của hần, sau đó thấy hần rất có hứng thú, lại bề ngoài cao lớn tuấn mĩ, so với bất kì nam nhân nào trong tộc chúng ta đều phải ưu tú hơn, liền muốn đem Tư Nhi đính hôn cho hần. Hiện tại xem ra phải cân nhắc kĩ, nói như quả hần không thể nhân đạo, hoặc là ở phương diện đó quá kém, sau này Tư Nhi gả cho hần nhất định không đạt được hạnh phúc lớn nhất của nữ nhân, có thể trách ta người làm cha này không có nhãn quang.”

Nữ phụ lớn tuổi một mực chưa phát ngôn đó nói: “Lão gia, Bạch Hùng đang quấy rầy Tư Nhi đấy!”

Bạch Hoạt nổi cơn thịnh nộ, nói: “Tiểu tử đánh rắm hần, có 15 tao bà di còn chưa đủ, còn muốn nữ nhi thương yêu nhất của ta sao? Người khác sợ hần, lão tử lại không sợ hần! Phượng Quân, nàng yên tâm, ta không thể để hần đạt được.”

Phượng Quân là nương tử đầu tiên của Bạch Hoạt, so với ông ta còn phải lớn hơn năm tuổi. Tuy trong Bạch Dương Tộc nam quyền chí thượng, nhưng Bạch Hoạt đối với nữ nhân vừa thư vừa thê này trước giờ tôn kính. Bà ta sinh cho ông ta một tử một nữ, nữ nhân chính là Bạch Tư hiện tại đàm luận.

Bạch Tư cùng Bạch Liên nữ nhi của tộc trưởng tịnh xưng là lưỡng đại mĩ nữ của Bạch Dương Tộc, là nữ nhân nam nhân của Bạch Dương Tộc ai mơ đều muốn đạt được, thế nhưng Bạch Tư mắt cao hơn đỉnh, tới hiện tại không có nam nhân khiến nàng ta nhìn được, bởi vậy 20 tuổi, vẫn cứ dải tự khuê trung (chưa chồng). Nên biết, ở trong Bạch Dương Tộc, nữ nhân bình thường 16 17 tuổi đã xuất giá, có ít 14 15 tuổi đã sinh một thai, huống chi nữ nhân 20 tuổi?

Bạch Hoạt tuy vì chung thân đại sự của nữ nhi lão ta lao tâm khổ trí, nhưng nàng ta không thích nam nhân muốn cưới nàng ta, Bạch Hoạt cũng không đáp ứng, thành thử người thượng môn đề thân tuy nhiều, nhưng không có người như nguyện ý cũng thường.

Bởi vậy sau khi lão ta gặp được Hy Bình, vội muốn mời hần đến trong nhà làm khách, chính là vì để nữ nhi của ông ta xem là thích người trẻ tuổi vừa khỏe vừa đẹp này hay không, thuận tiện gả nữ nhi, tránh khỏi Bạch Hùng cả người làm phiền không nghĩ, chính giống như nữ tử bản thân làm phiền Bạch Liên không quanh co không khuất phục, phiền!

Phượng Quân thở dài nói: “Đại gia, mới rồi thanh niên gọi là Hoàng Hy Bình đó, có lẽ có thể khiến Tư Nhi động lòng, chỉ là hần ở phương diện đó là được hay không thôi?”

Bạch Hoạt nói: “Để ta tìm cơ hội thử hần một cái. A, ba nàng các người ai đem hần làm trên giường, ta liền thưởng các nàng! Trước lúc này, không thể để Tư Nhi nhìn thấy hần, nếu không hần bằng ngoại mạo bắt cóc trái tim của Tư Nhi, lại không thể thỏa mãn đòi hỏi thân thể của nó, Tư Nhi sẽ thống khổ!”

Lão ta quả nhiên vì nữ nhi suy nghĩ chu đáo, thực không then là chăm sóc của phụ thân.

Phượng Quân nói: “Không quản thế nào, Tư Nhi đều phải cưới.”

Tiểu Mai đáp: “Phải a! Muội khi ở tuổi tác này của nó, nữ nhi đã có 3 đứa, hiện giờ tiểu nữ nhi cũng ở năm ngoái xuất giá rồi.”

Bạch Hoạt nói: “Tiểu Mai a! Nàng 15 tuổi đã gả cho ta, vừa quay mắt đã là 20 năm đi qua, tuế nguyệt không tha người a!”

Tiểu Mai nói: “Lão gia, người cũng có nửa tháng chưa sủng ái Tiểu Mai, như quả là năm đó, người mỗi cách 3 đêm liền cùng nô gia hoan hảo một lần đấy!”

Bạch Hoạt tựa hồ cũng cảm thấy áy náy, không nói uống rượu tiếp, khi đạt được bảy phần say, Uyển Dung gọi hai nha hoàn đi vào thu thập chén đĩa, Bạch Hoạt thừa say trên vùng mông đặc biệt của hai thiếu nữ thanh xuân vừa xoa vừa bóp, vui quên trở về.

Đợi sau khi tất cả đều thu thập sạch sẽ, Bạch Hoạt cũng ở trên người trên người thiếu nữ thanh xuân tìm về kích tình năm đó, hùng phong tái chấn, đè lấy Tiểu Mai quát lên: “Tao đè tử (con đỉ lằng lợ), ta hiện tại liền đem nàng làm nát.”

Trong trường xuân phong lại thổi, xuân sắc vô biên.

Hy Bình mặc cho Tiểu Nguyệt ép trên thân người hùng vĩ của hắn, hắn đã không kháng cự biểu hiện thân mật vượt quá luân thường huynh muội của muội muội này nữa, có lẽ thiên ý đùa người thôi!

Hắn than thở nói: “Không biết khi nào mới có thể rời khỏi nơi đây? Ngày mai hỏi Bạch Hoạt có thể giúp đỡ chúng ta về đến Trung Nguyên hay không, ai, thật nhớ bọn họ.”

Tiểu Nguyệt giận dữ nói: “Người ta mới không cần rời khỏi nơi đây, huynh vừa về đến bên người bọn họ, liền không để ý Nguyệt Nhi. Chỉ có ở nơi này, đại ca mới là của một mình Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi mới có thể cùng đại ca thân mật thể này!”

Hy Bình cười khổ.

Có lẽ Tiểu Nguyệt nói đúng, chỉ có ở nơi này, mọi người mới không lí hành vi không hợp luân lí giữa bọn họ, bởi vì cho dù bọn họ nói với người khác là huynh muội, người khác vẫn là không thể tin bọn họ là thân huynh muội, ngoại mạo phát triển không giống không nói, cả cả ngày dán chung một chỗ, thiên hạ có huynh muội nào là bộ dạng này?

Không biết vì sao, ba huynh muội bọn họ, Đại Hải lớn giống phụ thân, Tiểu Nguyệt cũng giống mẫu thân, chỉ có hắn, ai cũng không giống lại có người nói hắn giống Huyết Ma gì, thực kì quái con mẹ nó!

Hy Bình trong mạch suy nghĩ, cảm giác đôi môi bị Tiểu Nguyệt hôn lên.

Hắn bỗng nhiên quay mặt, duỗi hay tay đẩy Tiểu Nguyệt ra, quát nhẹ nói: “Nguyệt Nhi, nói rõ không cho phép làm hành động mờ ám, muội làm sao không nghe lời như vậy?”

Tiểu Nguyệt “hừ” một tiếng, mở chần lên, lại cởi y phục ra?

Hy Bình quát mắng cùng kháng nghị đều vô hiệu, đành phải ép dạ cầu toàn nói: “Nguyệt Nhi, nghe lời, đừng cởi ra, đại ca nhận lỗi với muội, được chưa?”

Tiểu Nguyệt đã đem y phục trên cởi đến sạch sẽ, lúc này đang chuẩn bị cởi quần, nghe được Hy Bình xin tha thứ, “hì hì” cười ra tiếng, lần nữa nằm sấp ngủ ở trên người Hy Bình, đắc ý hỏi: “Xem huynh sau này còn dám ăn hiếp Nguyệt Nhi hay không?”

Hy Bình trong lòng kêu to oan uống — trời a! Huynh ăn hiếp muội chỗ nào? Là muội tiểu ma nữ này ăn hiếp ta chứ?

“Đại ca, Nguyệt Nhi chán ghét bộ y phục trên người huynh này.” Nàng ta một không làm hai không nghĩ, vội phải vì Hy Bình cởi y phục.

Trải qua một phen vùng vẫy, Hy Bình cuối cùng đã kết thúc thất bại, Tiểu Nguyệt thành công cởi đi áo trên của hắn, đem bộ ngực lồ lộ của nàng ta ép ở trên lồng ngực cũng lồ lộ giống nhau của hắn.

Hai tay của Tiểu Nguyệt ôm cần cổ cường tráng của Hy Bình, nói: “Thế này mới dễ chịu, muội có thể cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cùng nhịp tim đập của đại ca, Nguyệt Nhi nguyện ý cả một đời ôm ấp thể này với đại ca. Đại ca, huynh sao?”

Trong trường một trận trầm mặc.

Tiểu Nguyệt liền nói: “Muội biết đại ca cũng yêu thích, cây dó củ đại ca luôn là thời thời khắc khắc đều muốn giở trò với thân thể của Nguyệt Nhi thôi! Đại ca, hôn Nguyệt Nhi, được không?”

Hy Bình như cũ không có một lời, cũng không có bất kì động tác nào.

Tiểu Nguyệt chủ động đưa đến môi hồng của nàng ta, với đôi môi của Hy Bình chặt chẽ hợp ở một chỗ.

Một hồi lâu, Tiểu Nguyệt lại giận dữ nói: “Đại ca, huynh đừng ngậm răng chặt như vậy, đầu lưỡi của Nguyệt Nhi không vào được đâu!”

Hy Bình than nói: “Nguyệt Nhi, muội không biết chúng ta là thân huynh muội sao? Muội việc gì mà phải giày vò đại ca?”

Tiểu Nguyệt liền yếu ớt than thở, từ trên người Hy Bình lật xuống, xoay lưng chuyển người nằm nghiêng, không một hồi, nhẹ nhàng nức nở, rất lâu mới ngừng lại, như là ngủ say rồi.

Hy Bình nhìn mái tóc thanh tú đen nhánh cùng chiếc cổ bóng mượt lộ ra bên ngoài chăn của nàng ta, trong lòng xoắn chặt một trận, thực muốn đem nàng ta ôm vào trong lòng, nhưng trên thực tế lại không dám làm như thế.

Hắn sợ hãi! Phải, hắn sợ không cẩn thận lần nữa chiếm hữu Tiểu Nguyệt, hắn rõ ràng Tiểu Nguyệt không cần cự tuyệt hắn, thậm chí chờ đợi hắn chiếm hữu muội ta.

Kì thật, hiện tại đã đủ gay go rồi.

Nguyệt Nhi, không thể đã biết hắn chính là Hoàng Ngưu đoạt đi đồng trinh của muội ta chứ?

Lúc hoàng hôn, trận trận tiếng huyền não ồn tỉnh Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt, bên ngoài tiếng người ầm ĩ, hỗn tạp còn có tiếng ngựa hí cùng móng ngựa.

Hy Bình vội vàng mặc y phục, nói: “Chúng ta ra ngoài xem coi!”

Tiểu Nguyệt nói: “Muội không đi!” Nàng ta một bộ dạng giận trẻ môi, hiển nhiên giận còn chưa tiêu.

Hy Bình mặc xong y phục, bò dậy hướng bên ngoài đi, nói: “Vậy muội ở trong trướng đợi ta.”

Tiểu Nguyệt thấy hắn tự lo tự ra ngoài, nước mắt thi nhau chảy ra.

Trước cửa viện tử chen lán rất nhiều người, còn có một đội kỵ sĩ 40 50 người, dẫn đầu là một vị thanh niên so với Hy Bình còn phải cao lớn hơn một ít, đại khái là 27 28 tuổi, dung mạo chính trực, hơi lộ ra chút béo mập.

Bạch Hoạt đứng ở đầu nhất của chúng nhân, khi Hy Bình đi đến, Bạch Hoạt cũng không ngoảnh lại nhìn để ý hắn, nộ khí trùng trùng trừng thanh niên dẫn đầu đó.

Bên cạnh của Bạch Hoạt đứng một vị thanh niên tương tự với lão ta, nghĩ là nhi tử duy nhất của lão.

Thanh niên này bề ngoài cao lớn giống như Hy Bình, thấy Hy Bình đến đứng bên kia của phụ thân hắn, không nhìn được hiểu kì nhìn Hy Bình mấy cái, lại nhìn về thanh niên đầu lĩnh, vẻ mặt phẫn nộ.

Bạch Hoạt giận dữ quát: “Bạch Hùng, Tư Nhi không thể thích người, lão tử nhìn người cũng không thuận nhãn, người tới quấy rầy nữa cũng không được việc gì, nhân sớm cút về hang ổ của người đi ôm 15 tao bà nương đó của người đi!”

Thanh niên đầu lĩnh hiển nhiên chính là Bạch Hùng, hắn không giận trái lại cười đáp: “Lão làm sao biết Tư Nhi không thích ta? Trong Bạch Dương tộc trừ Bạch Hùng ta, còn có ai sánh đôi được Tư Nhi như thiên tiên?”

Bạch Hoạt chê cười nói: “Người cũng không bảo bản thân vậy ướt nước dãi ngựa soi khuôn mặt ngựa của người, còn cho rằng bản thân là tuyệt đại chủng mã ư! Ta nói, cáo tổ người, Tư Nhi nhà chúng ta sớm đã có ý trung nhân, người mất hi vọng đi!”

Bạch Hùng vô cùng kinh ngạc hỏi: “A? Tư Nhi có ý trung nhân? Là ai?”

Bạch Hoạt đột nhiên chỉ Hy Bình bên cạnh đáp: “Chính là hắn, thế nào, so với tiểu tử người tuần tú hơn nhiều chứ?”

Bạch Hùng trừng mắt Hy Bình rất lâu, mới nói: “Hắn không giống là người của Bạch Dương Tộc chúng ta, hắn rốt cuộc là ai?”

Bạch Hoạt đáp: “Tiểu tử ngươi còn rất có nhân quang, vừa nhìn liền nhận ra hắc không phải người của Bạch Dương Tộc chúng ta, không sai, hắc là người Trung Nguyên, là khách nhân ta hôm nay mới mời đến, Tư Nhi vừa nhìn thấy hắc ta, liền yêu hắc!”

Bạch Hùng cười to nói: “Ta xem lão càng già càng hồ đồ, lại đem Tư Nhi gả cho người Trung Nguyên nhìn được không dùng được?”

Bạch Hoạt nói: “Bất luận ngươi nói gì! Ba ngày sau, Tư Nhi sẽ phải xuất giá, tiểu tử ngươi vẫn là về đến trong tổ của ngươi chịu nỗi đau xuyên tim đó đi! Hà hà!”

Bạch Hùng sắc mặt đại biến, nói: “Lão đầu không biết tốt xấu, chúng ta hãy đợi đấy, không đạt được Tư Nhi, lão tử thề không buông xuôi! Tiệt tử Trung Nguyên tới, ngươi tốt nhất đừng đụng Tư Nhi, bằng không lão tử khiến ngươi về không được Trung Nguyên!” Nói xong, quay ngược đầu ngựa, dẫn một đám đại hắc khoáng khắc biết mất ở thảo nguyên xanh mênh mông.

Bạch Hoạt hướng tới nhi tử bên cạnh khiển trách: “Mới rồi ngươi vì sao một tiếng không lên? Có phải bởi vì Bạch Liên tiểu ny tử đó?”

Hy Bình nói: “Bạch lão, lão nói Tư Nhi gì đó, ta không quen biết da!”

Bạch Hoạt cười đáp: “Tiểu đệ, xấu hổ, mới rồi bởi vì ra chuyện, lấy ngươi làm lá chắn! Thấy Bạch Hùng tự cao tự đại xám xịt trở về, ta trong lòng liền sáng khoái con mẹ hắc, ngươi cuối cùng để hắc kiến thức gì mới là mỹ nam tử?”

Nhi tử của Bạch Hoạt hỏi: “Phụ thân, hắc là?”

Bạch Hoạt nghe được lời của nhi tử lão nói, giống như có chút không cao hứng, nhưng vẫn là giới thiệu nói: “Đây là Hoàng Hy Bình công tử, là khách nhân phụ thân hôm nay mới thỉnh đến. Lão đệ, đây là nhi tử bất hiếu của lão Bạch Tử.”

“Bạch Tử?” Hy Bình cảm thấy tên của hai phụ tử bọn họ quả thật là thiên hạ đệ nhất tuyệt.

Bạch Tử lộ ra một nụ cười mỉm sinh cơ vô hạn nói: “Hoàng huynh, xin chào!”

Hy Bình cũng thấy được bản thân có chút thất lễ, vội vàng hoàn lễ nói: “Bạch huynh, xin bỏ quá”

Bạch Hoạt cười nói: “Hôm nay cuối cùng cũng ra một hơi điều khí (đ.b), thực sự sáng khoái con mẹ nó vô cùng! Lão đệ, đợi khi ngươi lại đến lầu bạt của ta, chúng ta uống rượu mua vui.”

Bạch Tử kiến nghị nói: “Phụ thân, không bằng đến lầu bạt của hài nhi đi?”

Bạch Hoạt đáp: “Cũng được, phụ thân cũng có một đoạn dài thời gian không đến lầu bạt của nhi tử.”

Hy Bình nói: “Ta về trước trông coi muội của ta, sau đó lại cùng các người uống rượu, tạm rút lui.”

Bạch Hoạt nói: “Thế này đi! Ngươi quay về mang muội muội của ngươi tới chung, là lầu bạt to còn lại, ngươi biết chưa?”

“Biết.” Hy Bình hồi đáp một tiếng, hướng tới lầu bạt nhỏ của mình đi về.

Sau khi Hy Bình rời khỏi, Bạch Tử hỏi: “Phụ thân, hắc còn có một muội muội sao?”

Bạch Hoạt nhớ tới Tiểu Nguyệt thanh xuân mỹ lệ, liền thần bí cười, đáp: “Muội muội của hắc là nữ nhân đẹp nhất phụ thân từng thấy qua, cả Tư Nhi cùng Bạch Liên đều phải thua kém một chút, ngươi thấy nhất định có thể nuốt một ngụm lớn nước miếng.”

“Thực sao?” Bạch Tử vẻ mặt ham muốn.

Bạch Hoạt đánh giá quá thấp lượng nước bọt của nhi tử lão, Bạch Tử sau khi nói xong một câu liền nuốt hai ngụm nước bọt.

Ai, có kì phụ tất có kì tử.

48. Chương 47: Cuồng Dã Bạch Dương

Hy Bình về đến trong trướng, Tiểu Nguyệt vẫn như cũ nằm trong chăn, vết nước mắt trên mặt còn chưa khô, hần dùng tay nhẹ nhàng lau chùi cho nàng ta.

Tiểu Nguyệt mở mắt ra, nhìn Hy Bình, một hồi lâu mới hỏi: “Đại ca, bên ngoài phát sinh chuyện gì thế?”

Hy Bình cười đáp: “Không có gì, bất quá là một chút chuyện nhỏ như hạt mè, phải ăn cơm rồi, dậy đi thôi! Đừng đói hự cái bụng nhỏ.”

Tiểu Nguyệt y lời ngồi dậy, lộ ra thân trên mỹ hảo vô hạn của nàng ta, yếu ớt nói: “Đại ca, giúp Nguyệt Nhi mặc áo đi!”

Hy Bình không có cự tuyệt, lặng lẽ thay nàng mặc y phục chỉnh tề, sau đó lặng yên nhìn nàng ta, hỏi: “Tiểu ma nữ, còn có chỉ thị gì chăng?”

Tiểu Nguyệt bị hần làm cho cười ngọt ngào, cắn môi nói: “Muội muốn đại ca hôn Nguyệt Nhi!”

Hy Bình làm ra vẻ nổi giận đáp: “Yêu cầu này thái quá, đại ca không thể đáp ứng.”

Tiểu Nguyệt nhẹ hứ ra tiếng, quay mặt một bên, không nhìn Hy Bình.

Hy Bình dùng hai tay nâng khuôn mặt nhỏ của nàng ta chuyển qua, cúi đầu hôn lên chiếc miệng nhỏ cong rất cao của nàng ta, rất lâu tách ra, hỏi: “Không nổi giận với đại ca chứ?”

Tiểu Nguyệt chịu không nổi thái độ không tự nhiên, lời lẽ đáng yêu nhỏ giọt, đáp: “Ừ, Nguyệt Nhi cùng đại ca đi ăn sáng.” Đột nhiên lại kinh hãi kêu: “Không! Đại ca, bọn họ khi ăn cơm đều làm mấy chuyện thẹn người, Nguyệt Nhi không đi.”

Hy Bình cười nói: “Đây là phong tục của bọn họ, có gì phải sợ? Huống hồ muội lại không phải chưa thấy qua thân thể của nam nhân, đại ca cùng bọn họ có gì phân biệt, lại không thấy muội sợ nhìn đại ca lỗ thể. Muội cuối cùng có thể vì thế mà không ăn sáng sao?”

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca cùng bọn họ mới không giống nhau, thân thể của đại ca so với của bọn họ đẹp đẽ hơn nhiều, Nguyệt Nhi càng nhìn càng thích nhìn, cả đời đều nhìn không chán đâu!”

“Được rồi, nhìn thì nhìn không no, còn là phải ăn cơm, đi thôi!”

Hy Bình kéo Tiểu Nguyệt lên, dắt bàn tay nhỏ của nàng ta đi dự yến.

Tiệc chiều đã thu xếp tốt.

Hai phụ tử Bạch Hoạt ở trong trướng của Bạch Tử chờ đợi hai huynh muội của Hy Bình tới.

Mười mấy nữ nhi của Bạch Tử đều được gia tộc đưa đến một lầu bạt khác, lưu lại tám thê tử của hần trong trướng.

Ba thê tử của Bạch Hoạt Uyển Dung, Tiểu Mai, Đông Ni cũng đều tới, Bạch Hoạt còn đặc ý an bài năm ca nữ trẻ tuổi, để giúp ngoạn hứng.

Hai phụ tử bọn họ đem một truyền thống tốt đẹp hiếu khách này của Bạch Dương Tộc phát huy đến lâm li tận cùng, bọn họ vì thế cảm thấy kiêu ngạo. Nói cho cùng, có thể đãi khách phô trương thế này, ngoại trừ tộc trưởng Bạch Dương, cả một Bạch Dương Tộc thì chỉ có hai phụ tử bọn họ.

Khoảnh khắc Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt đi vào trong trướng đó, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc si mê.

Nam nhân vì Tiểu Nguyệt si mê, nữ nhân vì Hy Bình điên cuồng. Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt cũng đều vì tình cảnh trong trướng không nói nên lời.

20 người trong trướng, trừ Hy Bình với Tiểu Nguyệt cùng năm ca nữ ra, 13 người còn lại đều là không mảnh vải che thân.

Tám thê tử của Bạch Tử đều là sinh dưỡng qua nhi nữ, bởi vậy bộ ngực đều đặc biệt lớn, có một hai vùng bụng còn tình trạng như hơi béo phì, có ba bốn nhũ phòng như là phải căng vỡ ra, khả năng là bởi vì mới sinh hài tử chưa lâu, là nữ nhân chính đang cho bú.

Thẻ tử của Bạch Tử, tư sắc đều không tệ, có vài người dung mạo còn là trên trung bình, tuổi tác không đều nhau ở giữa 18 tuổi với 25 tuổi, bọn họ nhìn thấy Hy Bình đi đến, đều đặc ý đem phương diện mỹ hảo nhất khiêu người nhất của bản thân biểu hiện ra, một chút cũng không chú ý công công cùng trượng phu của bọn họ tại trường.

Tiểu Nguyệt nhìn cảnh tượng trước mắt, gương mặt không tự nhiên đỏ lên, nhưng lần này nàng không trốn vào trong lòng của Hy Bình, chỉ là cúi thấp gương mặt, theo Hy Bình đến ngồi bên còn lại của mâm tiệc bày công phu, ngồi song song với Bạch Hoạt phụ tử.

Bạch Tử là lần đầu thấy được Tiểu Nguyệt, tưởng chừng như là xem nàng ta xem thành là thiên tiên hạ phàm, con mắt một khắc cũng không rời khỏi toàn thân trên dưới của nàng ta, hạ thể xích lõa (lõa lồ) rất hợp thời đứng thẳng gửi lễ Bạch Hoạt cũng là một dạng nhiệt tình, có lễ phép.

Tiểu Nguyệt không khách khí hừ lạnh một tiếng, hai ph tử mới như vừa tỉnh mộng.

Bạch Hoạt vội vàng nói: “Thất lễ rồi, thất lễ rồi.”

Bạch Tử nói: “Cô nương chính là muội muội của Hoàng huynh? Quá đẹp, Thường Nga Tiên Tử trên trời cũng không có một nửa cái đẹp của cô nương, không biết cô nương xuất giá hay chưa?”

Hắn chính đang đợi khi Tiểu Nguyệt nói “không có”, Tiểu Nguyệt đã đáp: “Đa tạ quan tâm, tiểu nữ tử đã có trượng phu rồi.”

Bạch Tử tựa như từ thiên đường rơi xuống đến địa ngục, mất hi vọng không cam tình không nguyện ý — nếu là để hắn với trượng phu của nàng ta ở cùng một thời gian gặp được nàng ta, như vậy, hắn dám khẳng định, cuối cùng dành được thân tâm của Tiểu Nguyệt nhất định là Bạch Tử hắn.

Thế nhưng, không có được một đời của nàng ta, có được một đêm của nàng ta cũng là đủ dư vị, thế là hắn lại đặc ý suy nghĩ lúc nào cùng Tiểu Nguyệt tiêu hồn một đêm

Bạch Hoạt cho rằng hắn là thương tâm quá độ, lòng có đồng cảm nhẹ tiếng nói: “Nhi tử, lão phụ thân cũng giống như con.”

Hy Bình nói: “Cảm tạ khoản đãi của các vị, tiểu tử cảm kích không xiết!”

Bạch Tử cười nói: “Đâu có, đâu có, Hoàng huynh chê cười rồi!”

Bạch Hoạt nói: “Lời thưa nói ít, uống rượu, hôm nay không say không nghỉ.”

Bạch Tử quát lên: “Doanh Châu, Mĩ Đóa, châm rượu cho Hoàng huynh cùng phụ thân!”

Ứng tiếng mà ra là hai vị xinh đẹp nhất trong đám thê tử của Bạch Tử.

Một người trong đó đi đến bên cạnh Hy Bình, kề người qua, dùng hai cự nhũ trương lớn đến sắp phải vỡ ra ép lấy vai của Hy Bình, nói: “Công tử, nô gia gọi là Mĩ Đóa.”

Tiểu Nguyệt từ bên kia của Hy Bình hung hãn trừng mắt nhìn nàng ta, sau đó dùng tay nhẹ nhàng bấm lên eo lưng của Hy Bình một dấu nặng.

Uẩn Dung đến ngồi bên cạnh Tiểu Nguyệt, rót một li rượu cho Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt vội vàng cự tuyệt: “Xin lỗi, tiểu nữ không uống rượu.”

Bạch Hoạt phụ tử tự nhiên có chút thất vọng, nhưng cũng không miễn cưỡng nàng ta, Bạch Hoạt hướng Uẩn Dung vẫy vẫy tay nói: “Đã như Tiểu Nguyệt cô nương không uống rượu, thì thuận theo nàng ta vậy!”

Đông Ni cùng Tiểu Mai phân trái phải đến ngồi bên cạnh của Bạch Hoạt, mà Doanh Châu cùng một thê tử khác của Bạch Tử cũng đến ngồi trái phải của Bạch Hoạt.

Bạch Hoạt nói không sai, ở trong Bạch Dương Tộc, quả nhiên là phụ thân có thể thưởng thức thê tử của nhi tử, nhi tử có thể thưởng thức bất kỳ nữ nhân nào của phụ thân ngoại trừ mẫu thân.

Ba người cạn một chén rượu, Bạch Tử ra lệnh: “Tấu nhạc!”

Năm ca nữ liền tấu nhạc lên, thật sự mỹ diệu êm tai, càng tăng thêm vài phần tình thú.

Thế nhưng Ca Thần Hoàng Hy Bình là không biết thưởng thức loại âm nhạc này, trực giác còn không có thanh âm dễ nghe của hai người Hoa Tiểu Ba cùng Tứ Cầu đạp thùng sắt gõ bát bễ.

Mấy thê tử khác của Bạch Tử theo nhạc nhảy múa, khiêu khúc tâm tư của người. Bọn họ thường thường nhảy đến bên cạnh cùng sau lưng của Hy Bình, hoặc ôm hoặc hôn Hy Bình, thậm chí cố ý dùng bộ ngực, phần hông cùng chỗ kín của bọn họ va chạm, ép nén, ma sát Hy Bình, quả thực là phóng dăng vô cùng.

Bạch Hoạt phụ tử thì một mặt uống rượu một mặt dùng tay nắm sờ bộ vị trọng yếu của nữ nhân bên cạnh, khiến nữ nhân bị sờ bị nắn kêu quái lạ không ngừng, cánh hoa run rẩy yêu kiều.

Tiểu Nguyệt sau khi tùy tiện ăn một chút, quả thật không cánh nào lưu lại tiếp nữa, ở bên tai Hy Bình nói: “Đại ca, Nguyệt Nhi phải quay về, Nguyệt Nhi cho phép huynh đêm nay chung chạ với bọn họ một lần, ngày mai ngoan ngoãn quay về cùng Nguyệt Nhi, nếu không muội muội của huynh liền không lí tới huynh.”

Tiểu Nguyệt mượn cớ cáo lui rời đi, Bạch Hoạt phụ tử tuy không nguyện ý sớm thế này liền đi của nàng ta, nhưng bọn họ uống rượu mua vui với Hy Bình chính đang hứng thú, cũng liền không tính toán nhiều như vậy, liền để nàng ta tự mình rời đi.

Tiểu Nguyệt vừa mới đi ra ngoài trướng, Uyển Dung lấp vào chỗ trống của nàng ta, đem thân thể lỏng lẻo của nàng ta dựa ép ở trên người của Hy Bình, nhìn dáng vẻ đó, tựa như phải đem bản thân chui vào trong thân thể của Hy Bình.

Mĩ Đóa rót một chén rượu cho Hy Bình, nói: “Công tử, muội muội của người đã rời, người cũng không cần xấu hổ. Cởi y phục ra, để nô gia nhìn thấy thân thể của công tử, có phải tuần tú giống như khuôn mặt công tử khiến người tâm hoảng ý loạn không chứ!”

Miệng của Bạch Hoạt rời khỏi nhũ đầu của Doanh Châu, nói: “Phải nha! Lão đệ, người thực không đủ ý tứ, chúng ta đều cho người xem sạch, dù cho thoải nhĩ đó của người không có dài thô của bọn ta cũng không cần ngại ngùng, thoải nhĩ của người Trung Nguyên các người ta thấy cũng nhiều, bình thường đều phải nhỏ hơn một cỡ so với của chúng ta, chúng ta không thể cười nhạo của người. Đây, Doanh Châu, sữa của nhi tức nhiều thực!”

Doanh Châu yêu kiều cười nói: “Phụ thân, người còn muốn uống chứ? Doanh Châu vừa sinh con mới có chín tháng, sữa đang nhiều đấy!”

Bạch Hoạt nắm lấy hào nhũ của nàng ta cười nói: “Ta sợ uống nhiều có thể thành oa oa của nhi tức, tới, lão đệ, lại cạn!”

Mĩ Đóa cắn dải tai của Hy Bình: “Công tử, nô gia cũng vừa sinh con mới bảy tháng, người muốn uống sữa của Mỹ Đóa hay không?”

Hy Bình cơ hồ đem rượu uống vào trong miệng phun ra, vội vàng nuốt xuống đáp: “Miễn thôi, miễn thôi.”

Uyển Dung nói: “Nô gia cởi y phục cho công tử.”

Hy Bình đề lấy bàn tay chuẩn bị cởi y phục cho hấn của nàng ta, đưa đầu đến gần bên tai nàng ta hỏi: “Bộ dạng này của bọn họ, không sợ nữ nhân của phụ thân hoài thai hài tử của nhi tử, mà nữ nhân của nhi tử lại hoài thai giống của phụ thân, làm phụ thân không ra phụ thân, không chết hay sao?”

Uyển Dung bật cười đáp: “Nữ nhân của Bạch Dương Tộc bọn thiếp tuy qua sự đồng ý của trượng phu liền có thể hoan hảo cùng bất kì nam nhân nào, lại không thể hoài thai bất hài tử của bất kì nam nhân nào ngoại trừ trượng phu. Nữ nhân của Bạch Dương Tộc nếu không nguyện ý sinh hài tử cho nam nhân, nam nhân nào cũng không cách nào khiến bọn họ mang thai, còn như làm sao làm được, đó là bí mật của nữ nhân Bạch Dương Tộc bọn thiếp.”

Hy Bình cuối cùng cũng minh bạch, thấy hai bàn tay to của Bạch Tử chính đang dạo chơi trên người của Đông Ni, có loại cảm giác vô cùng hoang đường.

Uyển Dung hỏi: “Hiện tại có thể cởi y phục chưa?”

Hy Bình cũng có sáu bảy phần túy ý, cũng không cự tuyệt Uyển Dung cùng Mỹ Đóa lưỡng nữ thay hấn cởi đi áo trên nữa, lộ ra nửa người trên cường tráng hoàn mỹ. Chúng nữ cuồng hoan một phen, con mắt một

khắc cũng không nở rời khỏi thân trên xích lỏa của Hy Bình.

Mĩ Đóa than thở nói: “Công tử, cơ bắp của người là cơ bắp cường tráng mạnh mẽ nhất trên đời, mỗi một thốn đều sung mãn lực lượng bùng nổ, khiến mỗi nữ nhân thấy đều động lòng, cam tâm tình nguyện cường bạo cho người.”

Uyển Dung ôn nhu vuốt ve lồng ngực của Hy Bình, nói: “Công tử, người đứng lên, để nô gia thay người cởi quần, hoặc giả nằm xuống cũng được, người ngồi, nô gia không thể nào hạ tay cả!”

Hy Bình không có lời đáp, cùng Bạch Hoạt phụ tử đối diện lại cận một chén.

Bạch Hoạt hỏi: “Lão đệ, người cưới vợ chưa?”

Hy Bình đáp: “Tiểu tử đã có sáu vị thê thất rồi.”

Bạch Tử vô cùng kinh ngạc nói: “Hoàng huynh, huynh có thể thỏa mãn bọn họ chứ? Người Trung Nguyên các người đều là tham nhiều nhai không nát.”

Hy Bình đáp: “Như bình thường thôi!”

Bạch Hoạt dứt một miếng thịt dê cho Doanh Châu, nói: “Lão đệ, ta vốn dĩ muốn đem Tư Nhi đính hôn cho người, xem ra hiện giờ tiến hành không thông rồi, bởi vì người đã có nhiều thê thất như vậy, Tư Nhi gả cho người chẳng khác nào sống quá. Năng lực của người Trung Nguyên các người ở phương diện đó, lão hán rõ ràng nhất, một hai nữ nhân đã làm chưa chắc, huống hồ sáu bảy nữ nhân?”

Bạch Tử nâng li mời rượu nói: “Không cần gấp, hôm nay tất cả nữ nhân trong trường tùy tiện Hoàng huynh thích ngủ người nào thì ngủ người đó, tối, uống!”

Hy Bình quả thực vừa mừng vừa lo, không đành cự tuyệt lại cận một li, suồng sã ỏ bộ ngực hơi rũ xuống ít của Uyển Dung nhéo một dấu, cười nói: “Thịnh tình của Bạch huynh, từ chối thì bất kính, đêm nay quyết không phụ ủy thác của Bạch huynh.”

Bạch Tử cuồng tiếu không thôi, nói: “Hoàng huynh quả nhiên hào khí can vân, nhưng không biết chân thật bản lĩnh của Hoàng huynh như thế nào? Kỉ lục cao nhất của tại hạ là một đêm ngự liên tứ nữ, mà đều khiến bọn họ đạt được cao trào, không biết Hoàng huynh có bản lĩnh này hay không?”

Hy Bình liền cười đáp: “Bạch huynh, quả cường hãn, tiểu đệ bội phục, uống rượu!”

Bạch Hoạt cũng nói: “Phải, uống rượu! Rất lâu không có thống khoái như vậy rồi, đêm nay chỉ cầu say!”

Ba người khi uống đến bảy tám phần túy ý, Bạch Hoạt kéo ngã Doanh Châu bên cạnh, đề nàng ta ở trên thăm, hôn hít mãnh liệt, sau đó phần mông liền ưỡn, liền cùng nhĩ tức của lão ta làm hảo sự.

Bạch Tử nói: “Hoàng huynh, chúng ta cận chén này, ta cũng phải phải cùng mỹ nhân nhi thân mật, Hoàng huynh tự tiện.”

Hy Bình nói: “Mời!”

Sau khi Bạch Tử uống xong một li rượu, lập tức ôm thân thể trắng kiện của Tiểu Mai, nói: “Tam nương, đồng tử kê của nhi tử chính là bị người làm thịt, lúc đó nhi tử mới 15 tuổi, nhi tử thực sự hoài niệm người, để nhi tử lần nữa ném lại mùi vị của người!”

Phân thân sơ sơ với Bạch Hoạt còn phải lớn hơn chút đó của hắn toàn cây chìm vào bí động của Tiểu Mai, từ trong động kéo ra một dòng nước.

Hy Bình bị Uyển Dung cùng Mĩ Đóa hợp lực đẩy ngã, nằm ngửa ở trên thăm, hai nữ nhân vội vàng thay hắn cởi quần đi. Ngay khi hùng căn của hắn bật lộ ra, chúng nữ cuồng hô kinh hãi kêu lên, cả năm ca nữ tấu nhạc cũng dừng lại một hồi, dọa đến quên đi nhạc khí trong tay.

Hy Bình lật người đề Mĩ Đóa thẳng xuống, hào nhũ của nàng ta bởi vì đề nén của Hy Bình, bắn ra hai tuyến chất lỏng trắng sữa, khi hai người miệng lưỡi triền miên, Uyển Dung cũng nằm sấp ở trên lưng của Hy Bình vuốt ve hôn hít, ba người quần quýt thành một khối.

Hy Bình ngậm nhũ đầu đồ tối của Mĩ Đóa, hút mút chất sữa của nàng ta, một ma thủ ở hạ thể của nàng ta đang khêu nhỏ trên chọc, ngón tay của hắn ở thủy liên động của nàng ta vào vào ra ra, cố gắng cực độ tất cả thủ đoạn khiêu tình, khiến mĩ nữ thân dưới xuân tình khó nhịn, cuồng đại xoay vặn thân thể xinh đẹp đầy đặn, nghênh tiếp dẫn dụ của Hy Bình, phóng đảng như kỹ nữ.

Ngay khi Hy Bình mạnh mẽ vô bì xộc vào đường hầm của Mĩ Đóa, nàng ta hét như xử nữ kêu thảm thành tiếng, trên sự thật nàng ta đã là mẫu thân của hai hài tử.

Chúng nữ kinh hãi mừng rỡ thấy được, Mĩ Đóa lại không cách nào nuốt lấy toàn bộ độ dài của Hy Bình, mà thấy bộ dạng cuồng đại kêu không ngừng của nàng ta, tựa hồ cũng đến giới hạn lớn nhất có thể bành trướng của nàng ta.

Nam nhân này quả nhiên là bạn lữ trên giường tốt nhất của nữ nhân, cực phẩm ở trong cực phẩm!

Bọn họ theo dõi đến xuân tình khó nén, hận không phải chính là bản thân Hy Bình đang đè bên dưới, để bản thân tiếp nhận cảm kéo cuồng đại hoang dã nhất của hắn ta.

Mĩ Đóa trong cuồng hoan cực độ mê thất bản thân, do bởi nguyên nhân say rượu, Hy Bình cũng điên cuồng đến cực điểm, hắn chỉ quấn ở trên người nữ nhân tìm kiếm thỏa mãn cùng phát tiết, hùng căn ở trong động huyết của nữ nhân vào ra, không ngừng không nghỉ, lôi kéo tình dục cùng dâm khiêu (kêu) của nữ nhân, đây là thể giới của tính dục.

Không có yêu, chỉ có tính.

Một tối điên cuồng, Hy Bình làm tất cả nữ nhân trong trướng đến tê liệt như một đồng bần nhão, chính cả năm ca nữ cũng bị hắn làm đến mê man.

Giữa trưa, một tiếng kêu thảm đến từ trong trướng của Bạch Tử.

Bạch Hoạt phụ tử cùng nữ nhân trong trướng đều kinh động tỉnh lại, cùng nhìn hướng Hy Bình — hắn đang bị một thiếu nữ xinh đẹp 14 15 tuổi cắn vai, thiếu nữ đó đang bị hắn đè chặt, hạ thể hai người còn đang tương liên mật thiết.

Hy Bình giật nảy người, vội vàng kéo người ra, chỉ thấy hạ thể của thiếu nữ một vùng thâm trạng, giống như bị xé rách, vết máu loang lổ.

Thiếu nữ chột lớn tiếng gào khóc.

Bạch Hoạt kinh ngạc hỏi: “Chỉ Nhi, người làm sao ở nơi đây?”

Nguyên lai thiếu nữ này là tì nữ của Bạch Tử, gọi là Bạch Chỉ, mới tròn 15 tuổi, phong nhụy đợi mở.

Bạch Tử nói: “Thảm rồi, lần này Tử Nhi có thể tìm ta tính sổ! Lão phụ thân, người chống đỡ trước, nhi tử ra ngoài.” Hắn lập tức mặc y phục chỉnh tề, giống như cơn gió chạy ra ngoài trướng, lặn mất vô ảnh vô tung.

Mặt mo của Bạch Hoạt liền đỏ hiem thấy, nói: “Chỉ Nhi, người nên xem chuyện gì đều chưa phát sinh qua.”

Bạch Chỉ tiếp tục khóc la.

Bạch Hoạt cùng Hy Bình hoảng hoảng mang mang mặc y phục chỉnh tề.

Bạch Hoạt lại nói: “Chỉ Nhi, Hoàng công tử cũng không phải cố ý, người nhanh thôi khóc.”

Hy Bình then nói: “Xin lỗi, ta tối qua uống say, không phân rõ người liên”

Bạch Chỉ khóc nói: “Cái gì tối qua? Sáng nay ta tới kêu lão gia, người bắt kể ba bảy hai mươi một, liền đem người ta ôm lấy người ta vùng vẫy, kêu khóc thế nào, người cũng không để ý, chỉ lo kéo xé y phục của người ta, còn dùng của người, của người oa, Chỉ Nhi đã đau đến ngất đi, ô ô!”

Đông Ni chen lời nói: “Ta nhớ rồi, khi đó công tử chính đang giở trò trên người của nô gia, nô gia qua thực chịu không được, liền đẩy người ra, người liền tìm đến Chỉ Nhi.”

Bạch Hoạt nói: “Chỉ Nhi, người đứng dậy trước, có gì sau này bàn lại, như thế nào?”

Bạch Chỉ đáp: “Tiểu tì toàn thân không có sức lực, chỗ đó lại đau, tiểu tì không cử động được, làm sao đứng lên? Đầu là hấn hại, tiểu tì muốn tiểu thư giết hấn!”

Bất ngờ, ngoài cửa truyền tới một thanh âm nữ nhân êm tai: “Chỉ Nhi, Chỉ Nhi, muội đi đâu rồi? Kêu muội đi kiếm phụ thân, muội liền đi hơn nửa ngày, còn không nhanh đi ra gặp ta?”

Bạch Hoạt vừa nghe, vội vàng hướng về Hy Bình nói: “Lão đệ, người đi về trước, nơi đây có ta xử lí.”

Hy Bình hận hấn không thể nói như thế, vội vàng ra đến ngoài trướng, chỉ thấy một mĩ thiếu nữ nhỏ nhắn yếu ớt điềm đậm nho nhã đang hướng bên này đi lại, hấn nhìn cũng không dám nhìn nàng ta, cúi thấp mặt đi thẳng một mạch về lều bạt nhỏ của bản thân.

Mĩ thiếu nữ đó cũng không chú ý Hy Bình cúi đầu đi qua sát vai, trực tiếp đi vào trong trướng, thấy được một khung cảnh hỗn loạn trong trướng, năm ca nữ còn lơ lửng nằm trên thảm không cách nào động dậy, chỗ kín của năm nữ nhân đều là dấu máu loang lổ. Hơn nữa ái tì Chỉ Nhi cũng là toàn thân vết thương chồng chất nằm ở trên thảm khóc không ngừng, nàng ta rất kinh hãi phần nộ, ngồi xổm xuống xem xét hạ thể sưng đỏ hiện máu của Chỉ Nhi, thấy thương thế nghiêm trọng vô cùng.

Nàng ta hướng về Chỉ Nhi hỏi: “Là ai?”

Chỉ Nhi giống như gặp được cứu tinh, đáp: “Tiểu thư”

Bạch Hoạt cướp lời nói: “Tư Nhi, là phụ thân đêm qua uống nhiều, sáng nay tỉnh dậy nhất thời hồ đồ”

Bạch Tư không đợi ông ta nói xong, ngăn cản ông ta nói: “Đừng nói! Phụ thân cùng đại ca phát triển bộ dạng gì, Tư Nhi biết được rất rõ ràng, tuy các người đích xác xứng gọi hùng tráng, nhưng cũng tuyệt không khả năng khiến Chỉ Nhi thương thành thế này, hơn nữa thân thể hoàn toàn không có sức lực. Chỉ Nhi, là ai làm?”

Bạch Chỉ khóc lóc đáp: “Chỉ Nhi trước giờ chưa thấy qua hấn. Tiểu thư, người phải vì Chỉ Nhi làm chủ nha!”

Bạch Tư nói: “Phụ thân, nghe nói người hôm qua mời một khách nhân Trung Nguyên, còn rải rác tin đồn nói hài nhi phải gả cho hấn, là sao? Hài nhi sáng nay chính là để Chỉ Nhi tới kiếm người qua giải thích với hài nhi, không ngờ người lại có thể để hấn cưỡng hiếp Chỉ Nhi? Nam nhân mới rồi từ trong trướng đi ra, là người Trung Nguyên đó phải không?”

Bạch Chỉ cắn răng hận nói: “Tiểu thư, chính là hấn.”

Bạch Tư cười lạnh nói: “Tốt, ta hiện tại liền đi giết hấn.”

Không ngờ trong bệ ngoài nhỏ nhắn yếu ớt của nàng ta, lại là cương liệt như thế!

Bạch Hoạt kinh hãi nói: “Tư Nhi, nghe một câu của phụ thân, hấn thực là vô tội. Ca của hài tử nói với hấn, nữ nhân trong trướng mặc cho hấn chọn lựa, vốn dĩ cho rằng hấn tối đa đối phó được hai người, ai ngờ hấn đem 16 nữ nhân trong trướng tất cả ngủ khắp, còn là sinh long hoạt hổ, Chỉ Nhi là tự động đưa tới lên cửa, làm sao trách hấn? Hài nhi giết hấn, phụ thân đi đâu kiếm nam nhân cường hấn như vậy cho hài nhi?”

Bạch Tư lộ ra thần tình kinh dị, chỉ thấy nữ nhân trong trướng người người đều mệt mỏi không có sức, xuân trên chân mày, năm ca nữ vẫn mê man như cũ, nhìn ra tình hình chiến đấu thảm liệt trong trướng tối qua.

Tiểu Mai nói: “Tư Nhi, hấn đích xác là nam nhân ưu tú nhất, con gả cho hấn, cả một đời đều có thể hạnh phúc sung sướng đấy!”

Bạch Tư nói: “Ngậm miệng, Bạch Tư ta thực không dám đương giống các người như thế, để ta gả cho một con chó đực như vậy, kiếp sau đi! Phụ thân, gọi người khiêng Chỉ Nhi về trong trướng của hài nhi, hài nhi phải đắp thuốc trị thương cho Chỉ Nhi, còn nữa, gọi tên khốn kiếp đó qua gặp hài nhi!”

Bạch Tư nói xong, phát tay áo ra.

Bạch Hoạt để Uyển Dung cùng Tiểu Mai thay Bạch Chỉ mặc y phục rách nát nhiều chỗ, sau đó gọi một phụ nữ cường tráng đi vào, công nàng ta về lều bạt của Bạch Tư.

Bạch Hoạt không có đi theo, lập tức về đến lều bạt lớn của ông ta, cùng Phượng Quân thương lượng đối sách.

Bọn họ biết Bạch Tư thương yêu Bạch Chỉ, bởi vì Bạch Chỉ là cô nhi, khi bảy tuổi được Bạch Tư mười hai tuổi thu giữ bên người, cảm tình của Bạch Tư đối với nàng ta vừa mẫu vừa thư.

Phụ tử bọn họ sớm khi Bạch Chỉ 14 tuổi, liền muốn thu nàng ta làm thiếp, lại bị Bạch Tư ra sức trách móc một phen, không cho phép bọn họ đụng Bạch Chỉ.

Hiện giờ lại bị Hy Bình cho mơ mơ hồ hồ làm, mà tình huống nguy cấp. Xem ra Tư Nhi đối với việc này rất là phần hận, vậy thừa long khoái tể của lão ta không phải bay sao?

Ai, còn cho rằng tiểu tử đó tính dục vô năng, nguyên lai cường hân đến trình độ như thế, quả thực là quá tốt rồi! Không biết hẳn qua được một ải này của Tư Nhi không? Tất cả phải xem tạo hóa của hắn cùng nàng ta.

Kết quả thương lượng của Bạch Hoạt với nương tử của lão, chính là không có kết quả.

Hy Bình cảm thấy bất lực vô cùng, lấy da mặt dày của hắn, hiện tại cũng có chút không nhịn được, hẳn làm người tự có nguyên tắc của hắn, cưỡng hôn cưỡng ôm của nữ nhân có lẽ là rất bình thường, nhưng nếu không đạt được đồng ý của nữ nhân, hắn nói chung là không thể bá vương cứng cung.

Sự cố ngoài ý muốn này của hôm nay, khiến hắn cảm thấy là nhục nhã lớn nhất của cả đời, thất bại của làm người!

Hắn lại cưỡng gian một tiểu nữ hài 15 tuổi? Không, làm sao tính cưỡng gian? Ai kêu nàng ta chạy vào trong trướng, lão tử lại không biết nàng ta là ai, mà chính đang hứng thú, tự nhiên lại bỏ đi, không làm cũng làm rồi, binh tới tướng cản, nước tới đất ngăn, có gì phải lo lắng?

Vừa nghĩ tới vậy, hắn cảm thấy trong lòng tốt hơn quá nửa, có lẽ qua hai thời thần nữa, hắn còn cảm thấy bản thân là anh hùng xả thân vì người nữa!

Về đến trong trướng, Tiểu Nguyệt chính từ chỗ Phượng Quân ăn trưa trở về mới một hồi, nhìn thấy Hy Bình vén trướng vào, lao người vào lòng, sau đó bỗng nhiên bắn ra, giận dữ nói: “Đại ca, huynh làm thế nào? Toàn thân đều là mùi mồ hôi cùng mùi sữa, còn có mùi khai mãnh liệt của nữ nhân! Nguyệt Nhi muốn huynh lập tức đi tẩy rửa sạch sẽ, nếu không Nguyệt Nhi sau này đều không cho phép huynh đi chung chạ. Hừ, hại Nguyệt Nhi không thể ở làm nũng trong lòng đại ca!”

Hy Bình lộ ra sắc thái khó xử, bày tay nói: “Đến nơi đâu tắm gội.”

Nguyệt Nhi cười đáp: “Cái này Nguyệt Nhi biết, Nguyệt Nhi sáng hôm nay mới tắm nước nóng, thoải mái vô cùng.”

Hy Bình bị Tiểu Nguyệt kéo ra đi tắm rửa chưa lâu, Bạch Hoạt đến lều bạt của Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt, không thấy bọn họ, than vãn một tiếng, lại lách chuyển đầu về đại trướng của lão ta.

Mặt ông ta hiện sầu muộn nói: “Phượng Quân, ta đến thảo nguyên khuây khỏa, nơi này nàng trông nom.”

Phượng Quân nói: “Hoàng Hy Bình đó đi tắm rửa, người không đợi thêm một hồi?”

Bạch Hoạt đáp: “Không, bọn họ sau khi tắm rửa xong, để bọn họ cũng lên thảo nguyên. Đương nhiên, trước lúc này, nàng để bọn họ tới trong trướng của Tư Nhi một chuyến trước, ta nghĩ Tư Nhi không thể thực giết hắn, chỉ là muốn hắn đi qua tiết hận thôi, nữ nhi của ta ta rõ nhất.”

Phượng Quân đáp ứng nói: “Tốt.”

Bạch Hoạt vén trướng ra, lại với cùng bảy kị sĩ hôm qua ra ngoài.

Phượng Quân tiễn ông ta ra ngoài, quay về nhìn thấy ba nữ nhân Uyển Dung còn đang ngủ say, nghĩ thầm, nam nhân này cũng quá khủng bố, nữ nhân nhiều như vậy bị hắn ta trong một đêm làm đến mệt mỏi rồi như thế.

Kể đó, bà ta liền cử người thông tri Hy Bình sau khi tắm rửa đi đến lều bạt của Bạch Tư.

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt tiến vào lều bạt của Bạch Tư.

Bạch Tư ngồi ở mép giường vô cùng thương yêu nhìn Bạch Chỉ vừa ngủ say, một hồi lâu mới nhìn về hai người, thân tâm vì thế liên run, hiển nhiên là chấn kinh bởi tuần lãng của Hy Bình cùng kiều mĩ của Tiểu Nguyệt.

Hy Bình giả như một chút không biết, hỏi: “Không biết cô nương tìm Hoàng mỗ có chuyện gì?”

Bạch Tư cười lạnh đáp: “Chuyện tốt của ngươi làm, tự mình không rõ sao?”

Hy Bình cười nói: “Xin lỗi, ta chỉ làm chuyện xấu, không làm chuyện tốt!”

Bạch Tư quát chửi: “Ngươi, khôn kiếp!”

Bạch Chỉ đang ngủ say cũng bị kinh động tỉnh, nhìn thấy Hy Bình, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp, toàn thân run rẩy.

Hy Bình nói: “Ta đã tới gặp cô nương, nếu không có chuyện khác, Hoàng mỗ cáo từ.”

Bạch Từ từ rõ chuyện tối nay, đều được người sủng ái, cả phụ huynh của nàng ta đều nhường nàng ta ba phần, đâu có liệu được nam nhân trước mặt này không cho nàng thể diện như thế, nhất thời giận đến không nói.

Hy Bình vừa muốn quay người, Bạch Tư quát hỏi: “Ngươi chuẩn bị xử trí Chỉ Nhi thế nào?”

Hy Bình nói: “Sớm phải đem vấn đề bày ra chứ!”

Hắn đi đến trước giường cúi đầu nhìn Bạch Chỉ kinh hoàng thất sắc, hỏi: “Nàng rất sợ ta sao? Vậy chính là hi vọng ta rời nàng thật xa chăng?”

Bạch Chỉ hơi hơi gật gật đầu, chợt lại lắc lắc đầu.

Hy Bình nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta, tuy không đẹp bằng Tiểu Nguyệt, lại có hai ba phần giống như với Tiểu Nguyệt, ngũ quan rất đẹp đẽ, da thịt mịn nhẵn bóng loáng, không phải trong trắng lộ đỏ loại đó, mà là toàn trắng, trắng xanh đến khiến người thương yêu.

Hắn vừa muốn đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng ta, chợt thấy trong mắt nàng ta hiện ra sắc thái sợ hãi, không nhịn được than nói: “Không cần sợ, ta không thể lại đụng nàng, rất nhanh ta liền có thể rời khỏi, không lâu sau nàng liền không thể thấy được ta ác ma này. Thế nhưng, nàng không thể oán trách ta không chịu trách nhiệm a, là bản thân nàng vứt bỏ.”

Hắn quay người vừa đi hai bước, chợt trên cổ thêm một cán kiếm.

Bạch Tư ở sau lưng hắn lạnh lẽo nói: “Ngươi hủy thanh bạch của nữ nhân nhà người ta, chẳng lẽ ung dung thoải mái đánh câu rắm liền đi?”

Tiểu Nguyệt vội vàng rút bội kiếm mới có được, giận dữ nói: “Ngươi nếu dám động đại ca ta, ta liền giết ngươi!”

Bạch Tư đối với uy hiếp của Tiểu Nguyệt không thêm quan tâm.

Hy Bình nói: “Như quả ta hủy thanh bạch của nàng, nàng rất có thể một kiếm đem ta kết thúc, đáng tiếc ta trước giờ chưa đụng qua nàng.” Đột nhiên, hắn lại lớn tiếng quát lên: “Nếu muốn mạng của ta cũng không đến lượt nàng, lấy kiếm ra cho ta!”

Kiếm của Bạch Tư gác ở trên cổ của Hy Bình, tịnh không có rút về.

Hy Bình tiếp tục đi tới trước, kéo tay của Tiểu Nguyệt, nói: “Nguyệt Nhi, chúng ta đi!”

Bạch Tư cùng Bạch Chỉ mắt mở trừng trừng nhìn hai người đi ra, kiếm của Bạch Tư rủ xuống.

Nàng ta đau đớn nói: “Chỉ Nhi, thư thư không hạ thủ được a! Một đời này của thư thư còn chưa có giết người qua, huống hồ là một người tay không tác sát, lại không hoàn thủ? Thư thư thực sự không cách nào ra tay giết hắn, thư thư xin lỗi muội, muội chửi thư thư đi!”

Bạch Chỉ nói: “Tiểu thư, Chỉ Nhi không trách tiểu thư, tiểu thư là tiên nữ thiện lương, làm sao có thể giết người chứ! Đều trách tiểu tì mệnh không tốt, từ nhỏ liền mất đi phụ mẫu, còn bị tên khốn kiếp ức hiếp, ô ô!”

Bạch Tư nói: “Đừng khóc, thư thư vẫn thương Chỉ Nhi.”

Bạch Chỉ từ từ yên tĩnh, lần nữa đi vào trong mộng.

Bạch Tư nhìn gương mặt chưa hết trẻ con của nàng ta, trong lòng đau xót — bản thân nhiều năm như thế không đàm luận cưới xin, có một nửa nguyên nhân là bởi vì nữ hài khổ mệnh này. Nàng sợ bản thân sau khi xuất giá, Chỉ Nhi có thể biến thành không nơi nương tựa, Chỉ Nhi thực là nàng một tay nuôi dưỡng nha! Nàng thế nào không thương yêu?

Rất lâu, Bạch Tư ở bên cạnh của Chỉ Nhi ngủ đi.

Trong mơ ngủ, tựa hồ nghe được bên ngoài một phen hỗn loạn

Ra khỏi lều bạt của Bạch Tư, Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, mới rồi huynh thực là có khí khái anh hùng, kiếm gác ở trên cổ, lại sắc mặt không biến, còn ung dung tự tại đi ra.”

Hy Bình cười nói: “Đó là bởi vì huynh biết nàng ta không thể giết huynh.”

Tiểu Nguyệt vô cùng kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Hy Bình đáp: “Kiếm trong tay nàng ta run rẩy, nàng ta nếu quyết tâm giết người, kiếm là không thể run rẩy.”

Tiểu Nguyệt “a” một tiếng, nói: “Đại ca, huynh có phải đối với nữ hài gọi là Chỉ Nhi đó Bá Vương càng cung hay không? Huynh thực xấu, muội ấy so với Nguyệt Nhi còn nhỏ hơn nữa!”

Hy Bình không biết làm sao đáp: “Đây là nhầm lẫn, không bàn cũng được.”

Tiểu Nguyệt hỏi: “Đại ca, chúng ta thực phải rời khỏi nơi đây sao? Thế nhưng chúng ta không rõ làm sao quay về da!”

Hy Bình than nói: “Xem tình huống thôi! Cuối cùng không thể một đời đợi ở nơi đây. Tối nay hỏi Bạch Hoạt có thể dẫn chúng ta đi khỏi sa mạc hay không, nếu lão đáp ứng, chúng ta ngày mai liền rời khỏi. Hiện tại chúng ta lên thảo nguyên thưởng ngoạn, hoàng hôn lại quay về.”

Tiểu Nguyệt hoan hô một tiếng, biểu lộ tán đồng kiến nghị này của Hy Bình.

Trên thảo nguyên rải rác phân tán rất nhiều lều bạt, bò dê thành đàn kết đội, mục dân theo dê quất gào, thường thường truyền lại tiếng hát lạnh lạnh, so với Hy Bình hát không biết dễ nghe hơn bao nhiêu lần, thế nhưng nghe ở trong tai Hy Bình, hần lại cảm thấy lau lỗ đít cho hần đều không đủ tư cách, cái gì đồng đồng? Để lão tử Ca Thần hát cho bọn người nghe, để các người biết cái gì mới là ca!

Hần cũng liền ở trên thảo nguyên phóng tiếng gào vài bài, sau đó cảm thấy miệng khát, mà lại không có người thưởng thức vỗ tay Tiểu Nguyệt tuy không có phản đối hần ca hát, lại cũng không giống như khi bé vỗ bàn tay nhỏ nhảy nhót kêu hay, bởi vậy hần liền tạm dừng diễn xướng, chuyên chú vào phong tình của thảo nguyên — cũng bắt qua thì là một mảng lớn xanh xanh, với một mảng đen đen đỏ của nữ nhân đêm qua đâu có gì phân biệt chứ!?

Trời cao mây thưa, hai người đang đi ở trên thảo nguyên, đúng lúc gặp mặt Bạch Hoạt, tự nhiên càng là vui vẻ.

Bạch Hoạt lại kêu gia tướng nhường ra một vật cưới cho hai huynh muội bọn họ, hai người không khách khí cười lên đi, Tiểu Nguyệt lưng dựa lồng ngực cường tráng của Hy Bình, khuôn mặt xinh đẹp hờ hờ cười, kiều mị trêu người, thấy Bạch Hoạt cùng sáu gia tướng còn lại không nữ chớp mắt.

Hy Bình hỏi: “Bạch lão, lão có thể đi Trung Nguyên hay không?”

Bạch Hoạt lấy làm tiếc đáp: “Lão đệ, kì thực nói, một đời này của lão còn chưa đến Trung Nguyên, nghe nói phải xuyên qua Da Lặc sa mạc mới có thể đến được. Người muốn về Trung Nguyên?”

Hy Bình cứ thật hồi đáp.

Bạch Hoạt khó xử nói: “Như thế, lần tới khi có thương nhân Trung Nguyên đi qua, các người lại theo chung với bọn họ trở về.”

Hy Bình hỏi: “Xem ra cũng chỉ có như thế, không biết còn phải đợi bao nhiêu lâu?”

Bạch Hoạt đáp: “Cái này nói không chắc.”

Tiểu Nguyệt dựa vào lồng ngực của Hy Bình ngủ, Hy Bình không thể không duỗi tay trái ngang eo ôm chặt nàng ta, sợ nàng ta đang ngủ rơi xuống ngựa.

Bạch Hoạt hỏi: “Lão đệ, Tư Nhi không làm khó dễ người chứ?”

Hy Bình miễn cưỡng đáp: “Không có.”

Bạch Hoạt thần bí cười nói: “Người cảm thấy Tư Nhi như thế nào? Nguyên ý cười nó không?”

Hy Bình kinh hồn không định nói: “Tư Nhi cô nương dung mạo rất xinh đẹp, thế nhưng tiểu tử không cách nào hưởng thụ, lại nói tiểu tử cuối cùng có một ngày phải về Trung Nguyên, tiểu tử không thích hợp với Tư Nhi cô nương. Bạch lão, có lẽ không đề cập chuyện này tốt hơn.”

Một đám người liền đàm luận như thế, thúc ngựa đi đến dưới chân một rặng núi lớn dừng lại.

Bạch Hoạt nói: “Mạch núi này đem khối Mạc Tư thảo nguyên này phân cắt thành hai nửa, một nửa là Bạch Dương Tộc chúng ta, một nửa khác là thuộc về Dã Mã Tộc, bởi vậy mạch núi này cũng gọi là Dương Mã Sơn Giới, người của Dã Mã Tộc thì xưng là Mã Dương Sơn Giới.”

Hy Bình “a” một tiếng, lộ ra rất là hiếu kì.

Bạch Hoạt hưng phấn nói: “Dã Mã Tộc cùng Bạch Dương Tộc chúng ta nhiều đời không dung nạp lẫn nhau, tuy chỉ cách một dãy núi, nhưng giữa hai tộc đều có hẻm ngăn, theo đó không đạp vào trong sơn giới của đối phương. Bạch Dương Tộc của chúng ta căm ghét phương thức sinh hoạt của bọn chúng, đương nhiên, bọn chúng cũng không đồng ý phương thức sinh hoạt của chúng ta. Trong Bạch Dương Tộc, nam quyền chí thượng, nữ nhân bất quá là phụ thuộc của nam nhân, mặc cho nam nhân chọn lựa. Thế nhưng, ở Dã Mã Tộc, lại là nữ quyền chí thượng, nữ nhân của bọn chúng giống như ngựa hoang tùy lúc tùy nơi cùng nam nhân giao hợp, hơn nữa, một nữ nhân có thể đồng thời có rất nhiều tượng phu, có nữ nhân lại có ba bốn chục tượng phu. Nam nhân ở trong Dã Mã Tộc chỉ là nô lệ cùng đồ chơi của nữ nhân, thực là làm phách!”

Hy Bình phấn khởi hỏi: “Lại có loại sự việc này sao? Những nam nhân đó vì sao không phản kháng? Chẳng lẽ bọn họ thì cam tâm bị một đám tiểu nữ nhân nô dịch?”

Bạch Hoạt giống như thân đồng cảm thụ với nam nhân của Dã Mã Tộc, phần nộ đáp: “Không cam tâm còn thế nào? Nữ nhân của Dã Mã Tộc cường tráng giống như ngựa hoang, mà trong tộc có một nhánh quân đội do nữ nhân tổ thành, bọn nam nhân nào dám phản kháng? Huống hồ bao đời tương truyền, đều là nữ nhân đương quyền, quản lí những nam nhân đó. Nam nhân Dã Mã đáng thương!”

Hy Bình hỏi: “Nam nhân của Dã Mã Tộc đều là thấp bé hay sao?”

Bạch Hoạt đáp: “Người lầm rồi! Nam nhân của Dã Mã Tộc cơ hồ mỗi người đều cao lớn cường tráng giống như người, thế nhưng, nữ nhân của Dã Mã Tộc phổ biến cao khỏe hơn so với chúng ta, có mấy nữ nhân chỉ ít cũng cao hơn một đoạn so với chúng ta, người ta nếu là đứng trước mặt bọn họ, khả năng chỉ đến lồng ngực của bọn họ thôi! Chắc chắn, bộ ngực của to lớn vô bì, người dùng hai bàn tay cũng không cách nào che phủ toàn bộ, phần mông tròn trịa cao lồi mà giàu tính đàn hồi, bắp thịt rắn chắc như nam nhân, sắc da lại là bóng mượt vô bì, phần eo trái ngược với phần ngực cùng phần mông của bọn họ lộ ra dài nhỏ mà tràn đầy dẻo khỏe, cặp chân xinh đẹp trắng kiện thon dài đó khiến người cương cứng. Oa, người không biết, ta khi còn trẻ, liền muốn cùng mỹ nữ của Dã Mã Tộc hoan hảo một lần, thẳng đến hiện tại còn chưa đạt thành tâm nguyện. Ta chỉ sợ bản thân không cách nào thỏa mãn bọn họ, tuy ta đã rất cường tráng, thế nhưng, khà khà, ta đã từng nhìn lên nữ nhân của Dã Mã Tộc cùng ngựa hoang ở trong vùng hoang dã giao hợp, roi của ngựa hoang dài như thế, lại toàn cây chìm vào, tựa hồ còn không đủ lớn nữa! Loại nữ nhân này lăng ló đến cực điểm, cùng bọn họ lên giường nhất định rất điên cuồng, lâm li thống khoái!”

Hy Bình cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Thực có nữ nhân mạnh như vậy sao?”

Bạch Hoạt cười đáp: “Người nếu không tin, có thể tự mình thực địa khảo sát một phen, thứ đó của người so với roi ngựa hoang còn phải thô khỏe hơn, khả năng có thể khiến nữ nhân của Dã Mã Tộc đủ điên cuồng, thực không biết người là thứ gì chuyển thể, lại có vũ khí sát thương người đáng sợ như thế!”

Hy Bình nói: “Nói đùa rồi.”

Bạch Hoạt nghiêm túc nói: “Đây thực không phải nói đùa, người đích xác có bản lĩnh khiến mỗi một nữ nhân kêu thảm, dù cho là nữ nhân cường tráng nhất trong Dã Mã Tộc gặp phải người, cũng không thể thiếu kêu cuồng rên rỉ, ha ha, ha ha!”

Hy Bình cảm thấy bắp đùi liên đau, nguyên lai là bị Tiểu Nguyệt giả vờ ngủ say dùng lực bấm một cái, hắc trong lòng kêu to oan uổng, xem ra muội muội này là ăn giấm của hắc rồi! Cúi đầu nhìn, lại thấy nàng ta cả mặt đỏ thẹn, hiển nhiên là bởi vì lời mới rồi của Bạch Hoạt mà động tình, hoặc giả là xấu hổ chẳng?!

Bạch Hoạt nói: “Tiểu Nguyệt cô nương cả khi ngủ cũng mê người như thế, để lão hán ái sát!”

Tiểu Nguyệt đột nhiên mở con mắt xinh đẹp ra, giận dữ nói: “Bạch lão bá, lão xấu chết!”

Bạch Hoạt bị một cái trách móc yêu kiều này của Tiểu Nguyệt, quả thực hồn phi phách tán, cao hứng đến khoa tay múa chân, từ trên lưng ngựa té xuống, chút nữa cả mạng già đã không giữ.

Đáng đời, lão sắc quỷ!

49. Chương 48: Xuất Chinh Chi Tiền

Trước một khắc màn đêm phủ xuống, Hy Bình cùng một đám người của Bạch Hoạt về đến viện tử, thấy được một vùng hỗn loạn, hàng rào gỗ của viện tử thiếu rất nhiều chỗ, lều bạt cũng có rất nhiều cái ngã trên đất, gia bộc thương rất nhiều, tiếng khóc khắp nơi.

Hiển nhiên là sau khi bọn họ đi, nơi đây phát sinh tranh đấu.

Bốn nương tử của Bạch Hoạt khóc lóc sụt sùi chạy lại, Bạch Hoại vội quát hỏi: “Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Phượng Quân đáp: “Sau khi lão gia đi, Bạch Hùng dẫn hơn 500 người tới cướp Tư Nhi đi.”

Nguyên lai sau khi Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt đi khỏi một thời thần, Bạch Hùng đột nhiên suất lĩnh năm sáu trăm kỵ sĩ xông tới, cùng võ sĩ gia bộc của Bạch Hoạt chiến đấu, Bạch Tư đang ngủ bị ồn tỉnh, cũng ra ngoài trợ chiến.

Đừng thấy Bạch Tư nhu nhược văn nhã, nhưng có danh xưng thảo nguyên đệ nhất nữ kiếm thủ, bởi vậy cả đại ca nàng ta cùng Bạch Hùng hai đại dũng sĩ trứ danh của Bạch Dương Tộc đều sợ nàng ta bảy phần.

Kiểm pháp của nàng ta là một đôi phu phụ Trung Nguyên truyền thụ. Năm đó nàng ta 15 tuổi, đôi trung niên phu phụ đó đến nhà nàng làm khách, thấy nàng ta tư chất không tệ, liền truyền thụ nàng ta một bộ kiếm pháp, lấy báo đáp khoản đãi nhiệt tình của phu thân nàng ta.

Nàng ta dựa vào bộ kiếm pháp này giết kỵ sĩ của Bạch Hùng người ngã ngựa đổ, Bạch Hùng vì tránh thành viên phe này của bản thân tăng thêm thương vong, cướp mẫu thân Phượng Quân của nàng ta uy hiếp nàng ta làm phạm nhân, nàng ta chỉ đành ném kiếm đầu hàng.

Bạch Hùng khi đi còn dương dương đắc ý nói: “Cáo tổ Bạch Hoạt lão bất tử đó, tối nay ta liền cùng nữ nhi bảo bối của lão động phòng, có dũng khí thì qua đòi người!”

Nghe hết ngọn ngành sự tình, Bạch Hoạt giận đến mắt đầy sao vàng, hả miệng phun ra một ngụm máu.

Đúng ở lúc này, Bạch Tư dẫn vài trăm võ sĩ thúc ngựa quay về, hướng Bạch Hoạt nói: “Phụ thân, khi nhi tử quay về, Bạch Hùng đã đi. Nhi tử dẫn người truy đuổi, lại thấy bọn chúng canh phòng sâm nghiêm, xung quanh Bạch Dương Phủ đầy khắp võ sĩ, chỉ ít có hai ba ngàn người, xem ra tộc trưởng cũng bao che cho loại hành vi đáng thẹn này của nhi tử ông ta.”

Bạch Hoạt cắn răng hỏi: “Chúng ta tối đa có thể tập hợp bao nhiêu người?”

“Hơn một ngàn.” Bạch Tử hỏi: “Phụ thân, chẳng lẽ người muốn cùng tộc trưởng khai chiến? Đây chính là hành vi phản bội cả Bạch Dương Tộc. Hơn nữa, không tính võ sĩ khác của Bạch Dương Tộc, chỉ riêng thủ hạ của tộc trưởng Bạch Dương liền có ba bốn ngàn võ sĩ, chúng ta chẳng lẽ không phải lấy trứng chọi đá?”

Bạch Hoạt đáp: “Không phải Bạch Hoạt ta muốn phản tộc, mà là hấn căn bản chính đã không có tư cách làm tộc trưởng nữa, hấn làm trái truyền thống bao đời của Bạch Dương Tộc, lại cho phép nhi tử của hấn cưỡng đoạt dân nữ! Hấn chẳng lẽ chính không rõ giữa nam nữ của Bạch Dương Tộc không có thể sử dụng bạo lực sao? Người khác sợ hấn, Bạch Hoạt ta chính không phải dễ trêu! Nhi tử, lập tức tập hợp nhân mã, mang theo vũ khí hoàn hảo nhất, để bọn chúng biết phụ tử chúng ta không phải loại nhút nhát sợ chết!”

Dừng một cái, hướng về Hy Bình nói: “Lão đệ, không phải ta xem thường ngươi, tuy quyền đầu của ngươi rất cứng, nhưng lão xem ra ngươi không biết võ công, bởi vậy sự việc này ngươi không cần xen vào, nếu phụ tử chúng ta không trở về, ngươi liền thay lão chăm sóc gia nhân một cái, lão hấn cảm kích không hết!”

Hy Bình cười cười, nói: “Tiểu tử vào trong theo dõi Chỉ Nhi.”

Bạch Hoạt than thở nói: “Ngươi thực là đa tình!”

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt tiến vào lều bạt của Bạch Tư, Bạch Chỉ chính đang nằm trong chăn khóc đến chết đi sống lại, thương tâm muốn tuyệt, cả người giống hệt một lệ nhân nhi.

Hy Bình đến ngồi bên gối của nàng ta, không biết an ủi nàng ta như thế nào, rất lâu mới nói: “Bất luận nàng cần hay không, ta đều ở chỗ này cùng nàng một hồi, sau đó ta sẽ cùng Bạch Hoạt bọn họ đi giải cứu tiểu thư của nàng, nàng nếu hận ta, thì chửi ta đánh ta, bằng không ta nếu bị giết, nàng liền không có cơ hội.”

Tiểu Nguyệt nghe được lòng liền đau xót, cũng gia nhập hàng ngũ rơi lệ của Chỉ Nhân.

Bạch Chỉ nằm ở trên thảm, ngây ngốc nhìn nam nhân cưỡng đoạt đi đồng trinh của nàng ta.

Hấn có cường tráng bất khả tư nghị, lại là tuấn mã như thế, nhưng vì sao phải xấu xa như thế? Thế nhưng, bất kể hấn xấu bao nhiêu, lúc này, hấn ta dường như thành người duy nhất nàng ta có thể dựa dẫm.

Có lẽ không nguyện ý thừa nhận, nhưng hấn, đối với nàng ta mà nói, trừ Bạch Tư, lại là người thân mật nhất của Bạch Chỉ nàng ta.

Thân mật cường bách, một loại lời tỏ tình mang máu!

Bạch Chỉ đột nhiên không có giúp đỡ khóc nói: “Ôm, ôm ta!”

Hy Bình đem nàng ta ôm ngồi trong lòng, thấy nàng ta khóc sùng con mắt cùng gương mặt tú lệ sơ hiện non nớt, trong lòng nổi lên một chút yêu thương.

Bạch Chỉ nói: “Ngươi nhất định phải cứu tiểu thư trở về, chính xem như bồi thường ngươi cho Chỉ Nhi. Tiểu thư đối với ta ân nặng như núi, như phụ mẫu tái sinh, ngươi nếu cứu tiểu thư về, giữa ngươi cùng Chỉ Nhi xóa bỏ tất cả, Chỉ Nhi liền không hận ngươi nữa!”

Hy Bình lau đi nước mắt của nàng ta, hôn nhẹ qua môi nàng ta, sau đó nhìn nàng ta, kiên định đáp: “Ta đáp ứng nàng!”

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa.

Hy Bình từ trong binh khí kho của Bạch Hoạt chọn một cây thiết côn dài đến năm mét, khi hấn ung dung nhắc nó lên, khua múa, Bạch Hoạt phụ tử kinh ngạc vô bì. Phải biết, cây thiết côn này, đại hấn bình thường phải năm sáu người mới nâng lên chuyển động được, dù cho võ sĩ dũng mãnh giống như Bạch Tử, cũng phải hai tay mới có thể miễn cưỡng khua múa.

Bạch Hoạt vốn dĩ cự tuyệt Hy Bình gia nhập đội ngũ của bọn họ, lúc này thấy được Hy Bình thần lực kinh người, uy mãnh tuyệt luân, có lí nào không hoan nghênh?

Hy Bình vác thiết côn vừa đập lên chiến mã, mã nhi lập tức hí dài một tiếng, quy ngã ở đất, hiển nhiên không cách nào tiếp nhận trọng lượng của Hy Bình cùng thiết côn.

Bạch Hoạt nói: “Dem Ô Long dẫn lại cho Hoàng thiếu hiệp!” Lão ta đang cảm kích bội phục có dư, đem “lão đệ” cái xưng hô này đổi thành “Hoàng thiếu hiệp”.

Một võ sĩ ứng tiếng mà đi, không lâu sau dẫn tới một tuần mã so với ngựa bình thường phải cao khỏe hơn một lần, toàn thân đen tuyền, trên đầu ngựa mọc một chiếc sừng.

Bạch Hoạt cười nói: “Đây là dị chủng trong loài ngựa, lực lớn vô bì, chỉ là khó thuần vô cùng. Mỗi một người cưỡi đến trên lưng nó đều bị nó ném xuống, đồng thời dùng chân đạp chết, kể từ khi có người chết ở móng sắt của nó, không có người dám cưỡi nó nữa. Lão đệ nguyện ý thử một lần hay không? Ta cực lão đệ được, bởi vì ngươi là dị chủng trong loài người!”

Tiểu Nguyệt vội vàng nói: “Đại ca, không được cưỡi nó!”

Hy Bình cười nói: “Nguyệt Nhi, đừng không có lòng tin với đại ca! Đại ca hổ sói đều không sợ, còn sợ một con ngựa?”

Hy Bình là có lòng tin phi thường - nghĩ Hoàng Hy Bình ta một đời quyền vương, khi đó một quyền đánh chết ngựa của Phương Nhi, còn con mẹ nó không cưỡi được một con ngựa nát đen sì sì, không người cưỡi? Ta làm, cưỡi nó là cho nó thể diện!

Hy Bình bỏ thiết côn xuống, sải bước đi đến trước đầu ngựa, vuốt ve độc giác của nó, nói: “Tên khốn đen, ta muốn cưỡi ngươi một lần, cảm phiền ngươi phối hợp, đừng để ta bẽ mặt.”

Nói xong, Hy Bình nhảy lên lưng ngựa, Ô Long hí dài một tiếng, phóng gót chạy cuồng, trước giật sau trở không ngừng. Hy Bình trên lưng ngựa lại bị ném ra phía trước rất xa, bốn chân hướng trời nằm ngã trên đất.

Ô Long trong nháy mắt chạy lồng lộn đến, cặp móng chân trước mắt thấy liền phải đạp xuyên lồng ngực của Hy Bình, nào ngờ Hy Bình trên đất cứng rắn vươn cặp tay nâng lấy cặp móng đạp xuống của Ô Long, mạnh mẽ nâng lên rất cao, lăn người tiến vào dưới bụng của nó, trong sát na đứng lên, hai tay nâng phần bụng của nó, nặng nề ném nó đến một bên.

Tiếp liền đó, hần nhanh chóng chạy đến cạnh đầu ngựa, cặp tay vòng lấy cổ của mã nhi, ép nó cố định trên đất. Ô Long bất luận vùng vẫy như thế nào, cũng không thể vùng khỏi hai cánh tay sắt của Hy Bình từ trên đất đứng thẳng lên, cuối cùng hí dài một tiếng, tất cả trở về tĩnh lặng.

Hy Bình thở hổn hển hỏi: “Phục chưa?”

Ô Long hí dài!

Hy Bình cảm thấy kì quái, phải không thể là nó nghe hiểu được tiếng người chứ?

Hần cảm thấy rất thú vị nói: “Mã nhi, nếu ngươi nguyện ý cho ta cưỡi, liền kêu một tiếng nữa.”

Ô Long lần nữa hí dài.

Hy Bình vui sướng không thôi, thả nó ra, ngồi ở một bên thở dốc không ngừng.

Một phen hoan hô nổi lên dữ dội!

Tiểu Nguyệt yêu kiều kêu lên chui vào trong lòng của Hy Bình, nói: “Đại ca, huynh thật thần dũng!” Chiếc miện nhỏ ở trên mặt của Hy Bình hôn không dừng.

Ô Long mã từ trên đất đứng dậy, cũng dựng đầu lưỡi thô ráp dài dài của nó liếm Hy Bình.

Tiểu Nguyệt như ăn giấm đầy đầu ngựa ra, nói: “Không cho phép ngươi liếm đại ca, ngươi liếm dơ, người ta sau này làm sao hôn?”

Mọi người cười lớn một vùng.

Bạch Hoạt kích phục nói: “Lão đệ, có ngươi, ngươi thực sự được! Chúng ta xuất phát, rề rà nữa có thể tới không kịp!”

Tiểu Nguyệt rời khỏi vòng ôm của Hy Bình, lần nữa cưỡi lên chiến mã của nàng ta.

Hy Bình cảm thiết cõn trên đất lên, vác ở trên vai, cưỡi lên Ô Long, uy phong lẫm liệt, đánh như thiên thần.
Thúc ngựa cuõng chạy!
Tiếng thiết kị trên thảo nguyên đồn dập, cuõn cuõn ở ãm hải dương.

50. Chương 49: Bạch Dương Chi Chiến

Đây là viện lạc lớn nhất trên thảo nguyên, vòng rào vây lấy hơn hao trăm lều bạt, xung quanh còn có rất nhiều lều bạt mọc lên như rừng.

Chính là phủ ã của tộc trưởng Bạch Dương.

Ở trong Bạch Dương Tộc, tộc trưởng là truyền ãi, vô luận người trước đây gọi tên là gì, chỉ cần vừa tiếp nhiệm tộc trưởng, liền ãi gọi là Bạch Dương.

Sắc ãm dần ãặc.

Bạch Dương phủ lúc này, phòng vệ sâm nghiêm, Bạch Dương võ sĩ cao lớn cường tráng vây Bạch Dương Phủ nước tiết không thông, cả lão thử muốn tiến vào bên trong trộm ăn một chút món lòng của ãe ăn sớt, ãều phải trải qua sự ãồng ý của bọn họ, mới có thể ãược thông qua.

Đây là ãêm khó quên của nhi tử Bạch Hùng của Bạch Dương, Bạch Hùng ãang chuẩn bị giống như rất nhiều mình tinh thời ãại nào ãó tiến hành hôn lễ bí mật, nào có thể cho người quấy nhiễu?

Chuyện thường qua kì trăng mật lại bàn!

Trong một lều bạt ãặc biệt lớn của Bạch Dương Phủ, Bạch Hùng niết gương mặt trơn nõn của Bạch Tư, nói: “Tư Nhi thân ái, ta yêu chết nàng, vì ãạt ãược nàng, Bạch Hùng ta tất cả không ngại.”

Bạch Tư chính ãang bị trói thẳng ãứng trên một cột gỗ lớn ở chính giữa lều bạt, cây cột gỗ này ít nhất ba người lớn mới có thể ôm trọn, có thể thấy ãủ lớn.

Bạch Hùng tiếp tục khinh bạc nói: “Tư Nhi mĩ lệ, qua ãêm nay nàng liền là nữ nhân của ta, Bạch Hùng ta không ãạt ãược tim của nàng, cũng phải ãạt ãược thân thể của nàng. Kì thật người Trung Nguyên có gì tốt? Tiểu tử ãó bất quá bề ngoài ãễ nhìn chút, chỉ là phế vật nhìn ãược không ãùng ãược, nàng gả cho hã sao có thể hạnh phúc? Bạch Hùng ta khiến nàng lãnh hội hạnh phúc lớn nhất của làm một nữ nhân, nàng sẽ cảm kích ta tiến vào sinh mệnh của nàng. Tới ãi! Nữ nhân, giống như ãăng phụ nghênh tiếp ta, ta sẽ mang ãến tiếng kêu cuõng hưng phấn nhất cho nàng!”

Bạch Tư cười lạnh nói: “Bạch Hùng, muốn ta kêu cuõng, ngươi còn chưa có cái bản lĩnh ãó!”

Bàn tay của Bạch Hùng trượt ãến chiếc cổ bóng mượt của nàng ta, nhẹ nhàng vuốt ve, nói: “Ừ, cảm giác rất tốt, quả nhiên không ãện là da thịt của thiếu nữ thanh xuân, rất lâu không có nếm qua mùi vị của xử nữ. Nàng thực không sợ ta xâm chiếm nàng?”

Bạch Tư hung bạo trừng mắt nhìn hã, nói: “Nữ nhân trước giờ không sợ nam nhân xâm chiếm! Ta tiện thể coi như cho một con chó hoang làm rã một cú, quay ãầu tẩy rửa liền xong chuyện. Muốn ta làm nữ nhân của người, cả ãời này ngươi ãều vọng tưởng!”

“Xẹt” một tiếng, Bạch Hùng căng cổ áo của Bạch Tư tay ra sức hướng xuống liền kéo, xé xuống một mảnh vụn, hã ãem vải vụn ãể ở ãầu mũi cuõng ãại ngửi không thôi, chợt hỏi: “Nàng là thực yêu thương nam nhân Trung Nguyên ãó hay sao?”

Bạch Tư xem thường ãáp: “Một ãời này của Bạch Tư ta còn chưa có yêu qua bất kì một nam nhân nào, ngươi cho rằng nam nhân các ngươi là thứ gì? ãáng cho nữ nhân chúng ta xem giống như bảo bối si mê chứ? Hà, thực buồn cười!”

Bạch Hùng cười cuõng nói: “Xem ra ta phải vì nam nhân thiên hạ trút giận, ãể nàng rõ ãáng yêu cùng ãáng sợ của nam nhân! Đây, nếu nàng ãã không sợ nam nhân cường bạo, ta cũng không sợ cường bạo nữ nhân, chúng ta một nguyện ãánh một nguyện chịu, nàng tình ta nguyện, thống thống khoái khoái làm nàng chết ta sống!”

Bạch Hùng từ trên eo rút ra một thanh đoản đao, y phục trên người của Bạch Tư bị từng mảnh từng mảnh cắt vụn dồn dập rơi đất, khoanh khắc, thành mũi nhọn bán lõa, thân trên bóng mượt trơn nồn mê người vô cùng, bộ ngực bị thùng thô ghè lộ ra trắng đung khả ái đặc biệt, Bạch Hùng nhin không nổi sáp miệng nhẹ nhàng ngâm nhũ đầu đỏ tươi của nàng ta, Bạch Tư không tự giác rên khẽ ra tiếng.

Bạch Hùng ngẩng đầu đắc ý nói: “Thế nào? Nhanh như vậy liền động tình? Ta còn cho rằng nàng chí ít có thể kiên trì đến khoanh khắc ta cắm vào nàng mới có thể kêu ra chữ! Nguyên lai chỉ là đựng nải dầu của nàng một cái liền có thể khiến nàng sung sướng, xem nàng còn dám cứng miệng? Nữ nhân các nàng ngoại trừ cái miệng cứng, bất kì địa phương nào khác đều là mềm, đặc biệt là chỗ đó dưới quần của nàng đều vĩnh viễn đều là mềm mại, vĩnh viễn đều đang chờ đợi của nam chúng ta cứng rắn cắm vào, hà hà! Nữ nhân, đợi hồi ta muốn nàng xin ta tiến vào thân thể của nàng!”

Bạch Tư chế giễu nói: “Người giống như cho rằng bản thân là cứu thế chủ?”

Ngón tay của Bạch Hùng tìm qua môi đỏ của nàng ta, cười đáp: “Không phải cũng xuất soát!”

Bạch Tư chẳng muốn để ý hấn ta, nhắm hai con mắt lại, giống như chờ đợi cứu thế chủ chân chính tới.

Bạch Hùng phát giác bản thân kì thật rất thích cùng nàng ta tranh cãi, lúc này thấy nàng ta không quan tâm không để ý đối với hấn ta, quả thực không có hứng thú, khi chính muốn cởi đi chiếc quần tiến vào chính đề, từ ngoài trường đi vào một thiếu nữ 17 18 tuổi, thân người của thiếu nữ này cao gầy như Lôi Phượng, dung mạo so với Lôi Phượng còn phải tú mỹ hơn hai ba phần, một cặp mắt to đen sáng thường thường biểu lộ nhân thần khiêu chiến tất cả.

Thiếu nữ hỏi: “Đại ca, huynh thực muốn làm như thế sao?”

Nguyên lai thiếu nữ này là Bạch Liên cùng Bạch Tư tịnh xưng Bạch Dương Tộc nhị đại mỹ nữ, muội của Bạch Hùng.

Bạch Hùng quay đầu, nói: “Huynh còn có đường lui sao? Nam tử hán đại trượng phu, một không làm hai không nghĩ.”

Bạch Liên nói: “Phụ thân sáng nay tới chỗ đó của Vu Sư, theo kinh nghiệm của trước đây, bình thường ba ngày mới quay về, nhưng muội sợ người nghe được tin tức, có thể ngay đêm vội quay về. Nói cho cùng, phụ thân là nhất tộc chi trưởng, người không thể cho phép huynh làm xằng làm bậy, Liên Nhi cũng cảm thấy đại ca làm quá tay. Huống hồ, Bạch Hoạt phụ tử không phải dễ trêu, khả năng bởi vì việc này dẫn tới chiến tranh trong tộc, đại ca huynh cũng gánh không lên cái trách nhiệm này đâu! Làm một nữ nhân, dùng nhân quang của một nữ nhân nhìn đại ca, muội cảm thấy rất không có khí khái anh hùng. Nam nhân muốn đạt được nữ nhân, tịnh không phải từ sử dụng bạo lực cùng chiếm hữu thân thể của nàng ta bắt đầu, phải nên giống như anh hùng dùng mị lực đặc biệt với phẩm cách cao thượng cùng tìm cảm ôn nhu của hấn ta đi chinh phục tâm linh của nữ nhân hấn ta yêu thương, sau đó mới tiến tới chinh phục nhục thể của nàng ta. Nếu bằng không, cho dù huynh xâm chiếm thân thể của nàng ta, có được thỏa mãn một lần, cũng không thể cả đời có được thân thể của nàng ta, mà tâm linh của nàng ta, thì huynh vĩnh viễn cũng đạt không được, dù cho là một giây ngắn ngủi!”

Bạch Hùng suy nghĩ kĩ càng một hồi, nói: “Có lẽ là muội đúng, nhưng kịch đã bắt đầu, thế nào cũng phải diễn tiếp tục, dù cho đó là bị kịch!”

Trong con mắt của Bạch Liên lộ ra một chút đành chịu, nói: “Được lắm! Huynh xem xử lí, muội đi.”

Bạch Hùng nhìn muội muội đi ra, quay đầu nói với Bạch Tư: “Xin lỗi, để nàng đợi lâu, thời gian còn lại là của chúng ta, cũng không thể có người tới quấy nhiễu nữa!”

Hấn hai ba cái liền cởi sạch y phục của bản thân, quát to nói: “Tiện phụ, mở mắt ra, xem lão tử rốt cuộc đủ tư cách khiến nàng kêu cuồng không!”

Bạch Tư mở hé hai mắt, nhìn Bạch Hùng lõa lồ một cái, không hứng thú nói: “Bất quá như thế.”

Bạch Hùng không giận trái lại cười nói: “A hà, nghĩ không được khẩu vị của nàng còn rất lớn, tốt lắm! Liền để nàng nếm mùi vị của “bất quá như thế”, để nàng biết hạnh phúc lớn nhất của nữ nhân là của nam nhân cường tráng! Ta dám đánh cược, nàng sau khi nếm qua, nhất định không rời rời khỏi ra. Mẹ, lão tử ngày

ngày muốn chinh phục nhục thể của nàng trước, lại chinh phục tâm hồn của nàng, nàng đợi thần phục dưới quần của ta thôi! Nữ nhân!”

Bàn tay to của Bạch Hùng sờ về gương mặt của Bạch Tử, sau đấy theo cổ trượt xuống, ngay khi tay của hắn đến được bộ ngực chắc trọi của Bạch Tử, bên ngoài một phen hỗn loạn, nghe được thanh âm của Bạch Hoạt truyền vào tới nói: “Bạch Hùng, thả nữ nhi của ta, nếu không đừng trách lão phu không khách khí!”

Bạch Tử bỗng nhiên nói: “Phụ thân, hài nhi ở nơi này!”

Bạch Hùng cười cuồng dại nói: “Nàng kêu phụ thân! Kêu càng lớn tiếng càng tốt, xem phụ thân của nàng có thể từ trong hơn 3000 tinh binh đột vây ra tới cứu nàng hay không. Ha ha, nữ nhân nhi, chúng ta vừa kêu vừa làm chuyện, để phụ thân nàng cũng nghe tiếng khiêu sảng của nàng.” Bàn tay lớn của hắn ở trên người của Bạch Tử nhanh chóng làm việc.

Bên ngoài hai nhóm nhân mã giằng co, vốn dĩ chính là kiếm bạt nổ tương!

Lúc này, Bạch Hoạt vừa nghe được kêu to của nữ nhi, quát lớn nói: “Nữ nhi, phụ thân tới cứu con!”

Lão liên thúc roi chạy ngựa ra, xông thẳng tới nơi truyền ra thanh âm của Bạch Tử, Hy Bình với Bạch Tử cùng gia tướng khác lập tức truy đuổi theo.

Hỗn chiến bắt đầu!

Tiếng vó ngựa, tiếng la hét, tiếng binh khí giao kích, thanh âm binh khí đâm vào chém lên thân người, tiếng kêu thảm hỗn tạp, khiến tối nay vốn là yên tĩnh trong sát na biến thành hỗn loạn huyền ảo.

Thiết côn của Hy Bình cuồng quét hai bên, trúng người tung tóe, cản người tán loạn, như vào nơi không người.

Mọi người có hấn ở trước mở đường, theo sát ở hai bên sau lưng hắn, giết địch mà tới.

Võ sĩ của Bạch Hùng thấy Hy Bình thần dũng như thế, trong lòng sợ hãi, sinh lòng không dám đối kháng.

Ở trong ánh lửa của đêm tối, Hy Bình mất hẳn tà mang, hình thể hùng tráng như chiến thần, tọa kỵ dưới quần của hắn thần tuấn như thiên câu, một cây thiết côn thô mà dài trong tay như gió thu quét lá rơi, đi qua nơi đâu, binh khí tung tóe, người ngựa quay cuồng, kêu thảm liên hồi.

Hy Bình chính khi đắc ý, chợt cảm thấy bên trái hàn khí thấu thể, hiển nhiên là có cao thủ từ bên trái giết tới, mà nhanh chóng mãnh liệt vô bì, không thể né tránh!

Hai chân của hắn liền mạnh mẽ kẹp bụng ngựa, thúc ngựa đột phá xông lên, ý đồ né tránh tập kích bất ngờ này.

Tiếng đao kiếm giao kích ở sau lưng hắn vang lên, đồng thời nghe được Bạch Tử nói: “Hoàng huynh, huynh đi cứu Tử Nhi, nữ nhân đánh lên huynh này giao cho Bạch mỗ.”

Nguyên lai từ bên trái của Hy Bình nâng kiếm giết tới là Bạch Liên.

Bạch Liên yêu kiều quát: “Bạch Tử, ngươi còn không nhường đường, ta sau này đều không để ý ngươi!”

Bạch Tử đáp: “Dầu gì Bạch Tử ta đối với nàng tình thâm nghĩa trọng, nàng lại cùng đại ca nàng làm mấy chuyện thương thiên hại lý.”

Bạch Liên nói: “Cái gì thương thiên hại lý? Đại ca ta là bởi vì yêu Tử thư mới làm như vậy, đây gọi là yêu điên cuồng.”

Bạch Tử mỉm cười nói: “Thế ta có phải cũng có thể giống như đại ca của nàng điên cuồng vì nàng hay không?”

Bạch Tử tức giận nói: “Ngươi tìm chết.”

Nàng ta một kiếm gạt tới, Bạch Tử vung đao ngăn cản, hai người ở trong đêm tối lần nữa giao thủ.

Trong kịch chiến, Hy Bình bằng ưu thế của thiết côn cùng tốc độ của Ô Long mã, rất nhanh đột phá ra ngăn cản trùng điệp, xông đến lều bạt lớn Bạch Hùng cùng Bạch Tử đang ở, thiết côn cuồng quét một trận,

chấn vô sĩ về hai bên, thiết côn đâm thẳng vào lều bạt, liền kéo từ trên xuống dưới, đem lều bạt xé ra một đường nứt rất dài, thúc ngựa tiến nhanh vào.

Bạch Hùng trong lều bạt vừa mới đem Bạch Tư cởi ra sạch sẽ, đang nâng thương muốn đâm, khi thương tới cửa động, nghe được tiếng lều bạt rách ra, quay đầu liền nhìn, mẹ ơi, tiểu tử Trung Nguyên đó giống như ma vương thúc ngựa rất nhanh bổ nhào tới, đại thiết côn trong tay chính hướng về hán phủ đầu đánh xuống.

Hán kinh hồn chưa định, phản xạ tung lướt né tránh đến một bên, vừa đứng yên, thiết côn đó lại cường mãnh hướng ngực quét ngang qua, hán muốn né đã là không kịp, rất rõ một kích này uy lực vô cùng, ngăn cản không được, đành phải bay ngã mà lui, đồng thời quát lên: “Tiểu tử, đợi lão tử mặc y phục mới tới thu thập người.”

Hy Bình nhảy xuống ngựa, từ trên đất nhặt lên đoản đao của Bạch Hùng, cắt đứt dây thừng đang trói Bạch Tư, nói: “Mặc y phục lên, theo ta đi!”

Hán quay người nhảy lên ngựa, quay đầu nhìn thấy Bạch Tư còn đang ngây ngốc đứng, quát hỏi: “Nàng còn đứng không chuyển động?”

Bạch Tư đỏ mặt đáp: “Y phục của ta nát rồi.”

Hy Bình kêu to xúi quẩy, thiết côn trong tay liền động, từ trên đất khều lên một tấm chăn, tay trái tiếp lấy, đưa cho nàng ta, nói: “Khoác lên!”

Bạch Tư vừa khoác lên chăn mỏng, Hy Bình liền duỗi tay trái ra, chộp lấy eo lưng, nâng nàng ta lên lưng ngựa, ngực dán ngực ngồi ôm trên lưng ngựa.

Hy Bình hét mạnh nói: “Ôm chặt!” Hai chân liền kẹp bụng ngựa, phá trướng mà ra, xông vào trong đám người hỗn chiến, tập trung chiến đấu.

Một côn ở tay, vạn người chớ địch.

Hy Bình thúc ngựa vọt đến nơi Bạch Liên cùng Bạch Tử giao chiến không xa, thiết côn trong tay liền hất, hất lên trường kiếm của Bạch Liên, đem trường kiếm của nàng ta chấn bay giữa không.

Bạch Tử nào có thể bỏ qua cơ hội quá tốt này, tay trái liền chộp, đem Bạch Liên từ trên lưng ngựa của nàng ta ôm đến trên lưng ngựa của mình, nhanh chóng điểm huyết đạo của nàng ta, khiến nàng ta không cử động được.

“Tất cả dừng tay cho ta!” Trong đêm tối vang lên một thanh âm hùng hậu uy nghiêm.

Hai bên trong hỗn chiến không tự giác dừng tay, bởi vì bọn họ nghe ra đây là kêu quát của tộc trưởng Bạch Dương của bọn họ.

Tiểu Nguyệt thúc ngựa đến bên cạnh của Hy Bình, thấy Bạch Tư trong lòng hán.

Hy Bình hỏi: “Nguyệt Nhi, không thương chứ?”

Bạch Liên ở trong lòng Bạch Tử quát lên: “Tử Bạch Tử, Bạch Tử xấu xa, Bạch Tử thối nát, còn không thả bản cô nương ra?”

“Ai da” kêu lên kinh động, Bạch Liên gần như từ trên lưng ngựa rơi xuống, Bạch Tử vội vàng ôm lấy nàng ta, cười nói: “Nàng xem, ta vừa bỏ tay ra, nàng liền sẽ té xuống.”

Bạch Liên nói: “Té chết cũng không cần người ôm!”

Bạch Hùng đã mặc lên chiến y mới vừa từ trong trướng đi ra, quát lên: “Bạch Tử, thả muội ta ra, có dũng khí đánh với Bạch Hùng ta, ức hiếp nữ nhân tính hảo hán gì?”

Một nam nhân hơn 50 tuổi cao lớn béo mập trong đám người nói: “Người lại là hảo hán gì? Lại làm ra loại chuyện thương phong bại tục này, mất thể diện của tổ tông!”

Bạch Hùng mặt như tro tàn nói: “Phụ thân, hài nhi chỉ là giành lấy tình yêu, tịnh không làm chuyện có lỗi với tổ tông.”

Bạch Dương quát mắng nói: “Khốn kiếp, sai là sai, nếu như nam tử hán nhận lấy lỗi lầm của ngươi, đừng để tộc nhân chế giễu ngươi a! Hùng Nhi!”

Bạch Hùng quỳ xuống đất, đáp: “Phụ thân!”

Xem ra tiểu tử này còn là một hiếu tử, ở trước mặt lão phụ thân ngoan ngoãn như thế.

Bạch Dương hướng về Bạch Hoạt chấp tay nói: “Bạch Hoạt lão đệ, người trẻ tuổi không rõ quy củ, xúc phạm đệ, vi huynh thay nó bồi tội với đệ.”

Nói xong, ông ta liền muốn quỳ xuống, Bạch Hoạt vội vàng từ trên ngựa nhảy qua, hai tay nâng lấy thân thể béo phì của ông ta, nói: “Tộc trưởng, huynh đừng như vậy, lão tiểu tử nhận không được đâu! Nếu chuyện này đã không phải huynh bao che, đệ cũng chính yên tâm, huynh vẫn là tộc trưởng Bạch Dương tôn kính của đệ. Ai, người trẻ tuổi luôn là kích động thái quá!”

Bạch Dương thở dài một tiếng, quay đầu hướng về Bạch Hùng đã đứng lên quát nói: “Còn chưa bồi tội với đại thúc của ngươi?”

Bạch Hùng không vâng theo lời của phụ thân hành sự, hiển nhiên cực không nguyện cúi đầu khuất phục với Bạch Hoạt.

Bạch Hoạt đã cứu về Bạch Tử, mà tộc trưởng thân phận cao quý đã bồi lễ xin lỗi với ông ta, cơn giận của ông ta cũng liền tiêu được gần hết, biết phải nhân nhượng tránh phiền, phá vỡ cục diện bế tắc nói: “Tộc trưởng, thôi đi, người trẻ tuổi tính khí mạnh chút cũng không phải chuyết xấu, hấn cũng là bởi vì quá yêu Tử Nhi nhà đệ mới có thể nhất thời hồ đồ, dám yêu dám hận, không then là hảo hán của Bạch Dương Tộc!” Ông ta cũng cảm thấy lời nói này có chút miễn cưỡng, nhưng cũng chỉ có thể an ủi Bạch Dương như thế.

Bạch Hùng nghe được cũng phải đỏ mặt, chỉ là trong ánh lửa phân biệt không rõ.

Bạch Dương lúng túng ôi ôi, nói: “Lão đệ thực là tể tướng trong bụng có thể chống thuyền a!”

Bạch Hoạt nhìn chiếc bụng mập lồi lên của ông ta, cười đáp: “Đâu có, đâu có! Huynh mới là có thể đẩy thuyền chứ, chí ít có thể đồng thời chống ba con thuyền gỗ lớn.”

Bạch Dương hướng Bạch Tử nói: “Hiện diệt, có thể thả nữ nhi của ta ra chứ? Hiện diệt nếu muốn cưới nữ nhi ta, ta tự nhiên cũng vui mừng, thế nhưng để nó cam tâm tình nguyện gả cho hiện diệt, thực không thể học tên vô lại của nhà ta a!”

Bạch Tử cảm thấy rất lúng túng, giải khai huyết đạo của Bạch Liên, chợt cảm thấy vùng bụng liên đau, nguyên lai là bị Bạch Liên đánh nặng một quyền, ôm bụng kêu thảm ra tiếng.

Bạch Liên phiêu thân xuống ngựa, yêu kiều cười nói: “Xem ngươi còn dám chọc ghẹo ta!” Chợt lắc đầu nói với Hy Bình: “Ngươi là ai? Lại dám đánh lên Bạch Liên ta, ta sẽ ghi nhớ ngươi!”

Hy Bình lộ ra một nụ cười kiêu vô lại, nói: “Nhất thiết không được, ta có thể cho rằng nàng yêu ta đấy!”

Bạch Liên liền cười ngọt ngào, đáp: “Ngươi yên tâm, ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với nhân vật anh hùng, đối với cái đồ tiểu bạch diện thêm vô sỉ này của ngươi, ta nửa phần hứng thú cũng không có. Ta phải ghi nhớ, là bất kì lúc nào đều phải cho ngươi một kiếm, để ngươi biết bản cô nương không phải dễ trêu.”

Hy Bình cười nói: “Có tính cách, ta thích.”

Bạch Hoạt nói: “Tộc trưởng, không quấy nhiễu.”

Bạch Dương hỏi: “Không vào trong ngồi uống li rượu loãng sao?”

Bạch Hoạt đáp: “Ngày khác đi!”

Bạch Dương nói: “Như vậy, ngày khác huynh lại mời lão đệ tới uống rượu.” Đột nhiên ép thấp thanh âm ở bên tai Bạch Hoạt nói: “Ta muốn xem lão đệ hùng phong như xưa hay không, bấy tao bà nương đó của ta cũng rất lâu không được ân sủng của lão đệ rồi.”

Bạch Hoạt hưng phấn đáp: “Đương nhiên, đương nhiên, có cơ hội đệ nhất định đến trên phủ cùng tộc trưởng cùng cầu say, tộc trưởng huynh nếu rồi rãnh, cũng mời đến trong lều bạt nhỏ của đệ uống thỏa thích vài chén.”

Bạch Dương ha hả cười lớn, nói: “Nhất định, nhất định.”

Hai người cộng lại tuy đã có hơn 100 tuổi, thế nhưng vừa bàn đến rượu cùng nữ nhân, hưng phấn như năm đó lúc thanh xuân cường tráng, thậm chí vượt qua.

Bạch Hoạt nói: “Tộc trưởng, đêm nay bao nhiêu đắc tội, tiểu đệ nhận lỗi với huynh! Các huynh đệ, chúng ta quay về.” Đột nhiên lại lắc đầu hướng về Bạch Hùng nói: “Bạch Hùng, ngươi nếu muốn cưới nữ nhi của ta, thì bằng chân bản lĩnh của ngươi.”

Bạch Dương nhìn Bạch Hoạt dẫn theo một đội nhân mã biến mất trong đêm tối, quát mắng với nhi tử nói: “Ngươi cũng khiến ta quá thật vọng, vì một nữ nhân, lại có thể làm ra loại chuyện này? Chẳng lẽ 15 nữ nhân trong trướng của ngươi còn không đủ ngươi hưởng thụ sao? Ngươi là nhi tử của Bạch Dương ta, sau này còn phải kế thừa vị trí tộc trưởng, ngươi làm như vậy, sau này làm sao có thể đứng chân ở Bạch Dương Tộc? Còn may lần nay thương vong không lớn, sự tình cũng liền tính đi qua. Ai, hai huynh đệ các ngươi, một ném sạch thể diện của ta, một lại chạy đến Trung Nguyên không biết làm gì, thực là bi ai của gia tộc.”

Bạch Liên nói: “Phụ thân, kì thật đại ca chỉ bất quá là muốn có được Tư thư mà thôi!”

Bạch Dương nói: “Ngươi cũng thế, bình thường giống như một dã nha đầu, đem thanh niên trên thảo nguyên đùa bỡn xoay vòng vòng, ngươi thực không thể giống các thư muội khác của ngươi an an phận phận gả sao? Thực hao tâm tổn trí!”

Bạch Liên hướng về ông ta thề thề đầu lưỡi.

Bạch Dương chỉ có cười khổ.

Đồng thời cảm thấy một loại hạnh phúc cùng thỏa mãn.

51. Chương 50: Xạ Nhập Phương Tâm

Dưới ánh trăng mờ mờ, một đội nhân mã ở trên thảo nguyên tiến bước.

Bạch Hoạt nói: “Lão đệ, không ngờ ngươi anh hùng như thế, đêm nay nếu không có ngươi, lão khả năng cả mạng già đều không giữ được.”

Hy Bình khiêm tốn hiếm có nói: “Đâu ra lời đó, tiểu tử thấy nếu không phải Bạch Dương lão đầu ra mặt, chúng ta đều rất khó sống quay về.”

Bạch Tử cười nói: “Thực đa tạ một công đó của huynh, ta mới có cơ hội ôm được Bạch Liên. Ai, ta theo đuổi nàng ta hai năm, hôm nay mới là lần đầu tiên ôm nàng ta vào lòng, cuối cùng cũng có chút cảm xúc thành tựu.”

“Cái gì?” Hy Bình kinh ngạc hỏi: “Huynh theo đuổi nữ nhân, chính là vì thỏa mãn cảm giác thành tựu của huynh?!”

Bạch Tử thần nhiên đáp: “Phải rồi.”

Đích xác, hẳn có nhi có nữ, lại có tám thê tử mỹ lệ, theo đuổi nữ nhân chỉ là hứng thú đơn thuần, càng là vì thỏa mãn dục vọng chinh phục của nam nhân đối với nữ nhân.

Bạch Hoạt nói: “Lão đệ, ôm nữ nhi của lão cảm giác như thế nào? Xem ra lần này Tư Nhi trốn không ra vòng ôm của đệ.”

Bạch Tử từ trong lòng Hy Bình đưa đầu ra, nói: “Phụ thân, người trước giờ đều là xấu như vậy, hài nhi là tuyệt đối không thể gả cho hắn!” Đột nhiên quay đầu ngửa mặt nói với Hy Bình: “Đừng cho rằng ta là cam tâm tình nguyện để ngươi ôm, ta là bởi vì không mặc y phục mới không thể không tiện nghi cho ngươi!”

Bạch Hoạt phụ tử liền cười qua lại.

Hy Bình lại không có tâm tình cười, nữ nhân trong lòng này, hôm nay gần như muốn mạng của hắn, hiện giờ hắn cứu nàng ta, nàng ta còn đem tự tôn nam tính của hắn giẫm trong đồng phân râu, hắn thực muốn đem nàng ta ném xuống ngựa, nhưng lí trí lại khiến hắn không thể làm như vậy.

Hắn giả bộ bình tĩnh nói: “Nàng như quả không muốn để ta tiếp tục chiếm tiện nghi, có thể lập tức xuống ngựa, nàng biết, nơi đây có là ngựa để tiểu thư nàng cưỡi, hoặc giả là ta xuống đi cũng được. Nàng chọn lựa mục nào?” Thanh âm của lời hắn nói rất nhẹ, mà là ở bên tai của Bạch Tư nói, chỉ có một mình nàng biết được.

Bạch Tư nói: “Hoàng huynh, huynh cùng muội muội ta nói mấy lời thăm thì gì vậy? Nếu là lời tỏ tình, có thể lớn tiếng nói, để chúng ta ai cũng học tập.”

Chúng nhân cười ha hả một trận.

Chiếc miệng của Bạch Tư đụng dải tai của Hy Bình, nói: “Ta hai mục đều không chọn, có đừng khí người liền đem ta ném xuống ngựa đi!”

Hy Bình chỉ đành mặc nhận không có dũng khí, vì che đậy lúng túng, hướng về Bạch Tư nói: “Bạch huynh, ta nào có thể nói lời tỏ tình gì, ta chỉ là nói cho muội huynh hay, kêu nàng ta đừng dấn sát như thế.” Hắn cảm thấy có một loại khoái cảm báo phực.

Bạch Tư ở trong lòng hắn hứ lạnh một tiếng, quả nhiên rời ra một chút, nhưng chưa bao lâu, lại ôm hắn chặt cứng.

Đêm có chút mát.

Về đến viện tử của Bạch Hoạt, Bạch Tư hỏi: “Hoàng huynh, đợi lúc đến trong trường của ta ra sức uống một phen, như thế nào?”

“Tốt.” Hy Bình đáp ứng, ôm Bạch Tư nhảy xuống ngựa, thả nàng ta ra nói: “Bạch tiểu thư, nàng có thể bỏ ta ra, tránh ta tiếp tục chiếm tiện nghi của nàng.”

Bạch Tư nới lỏng hai tay ôm chặt Hy Bình ra, quần chặt chắn mỏng phủ ở trên người, hung hãn trừng mắt nhìn hắn, lắc đầu không nói rời đi.

Hy Bình để gia bộc của Bạch Hoạt thu xếp Ô Long cùng thiết côn, cùng Tiểu Nguyệt về đến lều bạt của bọn họ, chuẩn bị nghỉ ngơi chút chốc lát lại đi tham gia tửu yến của Bạch Tư.

Bạch Tư về đến trong trường, Bạch Chỉ hoan hô nói: “Tiểu thư, người quay về sao?”

Bạch Tư không đáp lời, đem chăn mỏng quăng ném đi, lộ ra thân thể mỹ hảo, từ giá áo một bên tiện tay lấy một bộ áo ngủ khoác lên.

Bạch Chỉ hỏi: “Tiểu thư, Bạch Hùng không đem người làm sao chứ?”

Bạch Tư đến ngồi bên cạnh Bạch Chỉ, đem sự tình trải qua giản lược kể qua một lần.

Bạch Chỉ trầm mặc rất lâu, yếu ớt nói: “Hắn thực cứu tiểu thư.” Đột nhiên rơi nước mắt.

Bạch Tư hỏi: “Chỉ Nhi, muội làm sao rơi lệ chứ?”

Bạch Chỉ đáp: “Tiểu thư trở về, Chỉ Nhi cao hứng khóc thôi!”

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt nằm xuống chưa bao lâu, Bạch Hoạt liền sai người tới gọi bọn họ.

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, tối nay huynh không thể uống quá nhiều rượu, ăn no liền theo Nguyệt Nhi trở về, muội không cho phép huynh bữa bãi với bọn họ nữa.”

Hy Bình cười đáp: “Tốt, đại ca nghe muội.”

Hai huynh muội lại một lần tới lều bạt của Bạch Tư, lại thấy Bạch Hoạt phụ tử cùng ba thê tử của Bạch Hoạt với tám thê tử của Bạch Tư đều ở đấy, 11 nữ nhân thấy Hy Bình tới, trên mặt đều là sắc thái hưng phấn, năm ca nữ đó khả năng do bởi một mỗi quá độ, không thể xuất hiện.

Mĩ Đóa không đợi Bạch Tử phân phó, liền tự động đi qua rót rượu cho Hy Bình, đem nữ thể xích lõa dựa sát rạt.

Hy Bình tuyên bố: “Bạch lão, Bạch huynh, tối nay tiểu đệ không thể phụng bồi đến cùng, uống chút liền thôi, sau khi lấp no bụng, tiểu đệ còn phải quay về nghỉ ngơi, xin thứ lỗi!”

Chúng nữ lộ sắc thái thất vọng.

Bạch Hoạt nói: “Đêm nay đánh thắng trận một trường, tâm tình rất tốt, vốn dĩ muốn cùng lão đệ uống rượu mua vui đến trời sáng, xem ra đành phải bỏ qua.”

Bạch Tử hỏi: “Chẳng lẽ Hoàng huynh hiềm rượu cùng nữ nhân của chúng ta không đủ tốt sao?”

Hy Bình đáp: “Đều tốt, đều tốt, chỉ là Hoàng mỗ một đoạn ngày này không ngủ được một giấc ngon, quả thật thân xác tinh thần mỗi mệt, muốn nghỉ ngơi sinh tức một đoạn thời gian.”

Bạch Hoạt phụ tử tuy biết không phải nguyên nhân này, nhưng cũng không dễ nói thẳng ra, mọi người thông cảm lẫn nhau cũng đã được rồi.

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt sau khi ăn no, cáo từ đi ra.

Bạch Hoạt phụ tử người một ngày làm việc vất vả quá độ, sau khi say rượu cũng nằm xuống khò khò ngủ say, không đến tới tiến hành biểu diễn xuân cung. Nữ nhân trong trường tự nhiên ai ai đều không tinh thần bơ phờ.

Tiểu Nguyệt xích lõa thân trên nằm sấp ngủ trên người cũng xích lõa thân trên của Hy Bình, nhu hòa trách móc: “Đại ca, Nguyệt Nhi còn muốn mà!”

Hy Bình không biết làm sao nói: “Đã hôn mấy chục lần, còn chưa đủ sao?”

Tiểu Nguyệt bĩu môi đáp: “Không đủ, Nguyệt Nhi còn muốn hôn!”

Cái miệng của nàng ta dán lên đôi môi của Hy Bình, rất lâu mới tách ra, để thân thể trượt xuống trên thảm, ngủ nghiêng ở bên cạnh Hy Bình, gối cánh tay của hắn, yêu kiều thở gấp liên tục.

Hy Bình nói: “Nguyệt Nhi, muội thật buông thả.”

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, sau này trước khi ngủ huynh đều phải hôn Nguyệt Nhi, ngoài ra chính là không được đồng ý của Nguyệt Nhi, không cho phép huynh đi tìm những nữ nhân đó.”

Hy Bình cười nói: “Đâu có làm muội muội yêu cầu đại ca như vậy?”

Tiểu Nguyệt giận dữ nói: “Muội chính là phải như vậy.”

Hy Bình nói: “Huynh nói không qua muội, ngủ đi! Tiểu ma nữ.”

Tiểu Nguyệt nói: “Người ta mới không phải tiểu ma nữ.”

Hy Bình không cùng Nguyệt Nhi tranh cãi nữa, lại đột nhiên nhớ tới Lãnh Như Băng, vị tuyệt sắc mỹ nữ này, đã từng cũng dày dạn hấn như vậy, khiến hấn dục hỏa thiêu người lại không có đường nào phát tiết, hấn trong lòng mờ mờ một phen, không biết Lãnh Như Băng cùng các nữ nhân khác bây giờ đang làm gì?

Đột nhiên lại nghĩ đến phụ mẫu ở Hoàn Sơn Thôn, từ lúc hấn ra đi tới nay, rất ít nghĩ tới bọn họ, thế nhưng, bọn họ khẳng định có thể thường nghĩ hấn, đương nhiên bọn họ cũng bình thường nhớ tới Đại Hải cùng Tiểu Nguyệt, hiện tại ba hài tử đều không ở bên cạnh bọn họ, bọn họ nhất định rất tịch mịch thôi? Như quả bọn họ biết quan hệ hồ đồ giữa hấn với Tiểu Nguyệt, lại sẽ là tâm tình làm sao chứ?

Tiểu Nguyệt đã ngủ, lúc này chính như là khôi phục thảo nguyên trữ tình, an tường, khả ái như thế.

Bạch Hùng tới rất sớm, trời sáng rõ, hấn liền tới. Không có mang theo bất kì hộ vệ nào, bản thân một mình tới.

Hấn tới, không phải nhận lỗi với Bạch Hoạt, mà là muốn lần nữa theo đuổi Bạch Tư. Câu nói trước khi đi của Bạch Hoạt, khiến hấn lần nữa thấy được rực rỡ của bình minh, lòng tin đạt được cổ vũ lớn nhất, càng rõ thêm Bạch Tư tịnh không có yêu thương tiểu tử Trung Nguyên đó, đêm qua hấn nghĩ rất lâu, cuối cùng

quyết định giống như anh hùng giành được phương tâm (linh hồn thiếu nữ) của Bạch Tư, bởi vậy hấn tới, mang theo hi vọng mới, Bạch Hùng hấn, đến rồi.

Bạch Tư thấy hấn, rất ôn nhu nói, nàng ta là không thể yêu thương hấn. Hấn hỏi, nàng hận ta sao? Bạch Tư nói, người còn chưa đủ tư cách khiến ta hận. Hấn nói, chỉ cần một ngày nàng chưa xuất giá, Bạch Hùng ta đều không thể bỏ qua truy cầu đối với nàng.

Quyết tâm cùng dũng khí của hấn quả thật khiến người bội phục, nhưng mọi người càng thêm bội phục độ dày của da mặt hấn, cho dù cả Hy Bình đều phải cam bái hạ phong.

Bạch Hùng sau khi tiến hành tuyên ngôn tình ái của hấn, trở về lều bạt. Hấn quả thật khốn khổ con mắt, phải trở về bổ khuyết lại giấc ngủ đêm qua mất đi.

Mọi người sau khi thấy hấn đi, đều nhẹ nhõm thở một hơi. Bạch Tư liền đó cũng cũng cười ngựa hướng về phương hướng Bạch Hùng đi xa vụt chạy băng băng, không phải đuổi theo Bạch Hùng, mà là đuổi theo muội muội của Bạch Hùng Bạch Liên công chúa. Bạch Hoạt than vãn, hướng về Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt cười cười, kêu gọi mọi người đi dùng bữa sáng. Bạch Tư thấy bóng lưng của Hy Bình biến mất, mới đi về lều bạt của mình.

Bạch Hoạt ăn xong bữa sáng, chiếu lệ phải đến thảo nguyên tản bộ. Hy Bình với Tiểu Nguyệt cùng cười Ô Long đi tới thảo nguyên.

Gió cao mây loãng.

Tiểu Nguyệt dựa vào bộ ngực thô quánh của Hy Bình, nhẹ nhàng nói: “Đại ca, thảo nguyên thật đẹp, Nguyệt Nhi nguyện ý cả đời ở lại nơi đây.”

Hy Bình nói: “Thế muội liền gả cho thảo nguyên đi! Không cần đại ca làm mối cho muội chứ?”

Tiểu Nguyệt yếu ớt đáp: “Đại ca, huynh biết vì sao Nguyệt Nhi có thể cảm thấy thảo nguyên đẹp như thế chứ? Bởi vì chỉ có ở nơi đây, đại ca mới có thể như vậy ôm Nguyệt Nhi, sủng ái Nguyệt Nhi, chỉ có ở nơi đây, đại ca mới không cần né tránh Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi cũng có thể cùng đại ca thân mật. Muội hi vọng chúng ta không phải thân huynh muội biết bao, như vậy chúng ta liền có thể ném bỏ tất cả tương thân tương ái, Nguyệt Nhi là thực sự yêu đại ca. dùng cảm tình đặc biệt của nữ nhân đối với nam nhân, yêu đại ca sâu sắc, dù cho loại tình yêu này không cho phép, muội vẫn là vô oán vô hối.”

Hy Bình không tự giác ôm nàng ta chặt cứng, lại không có một lời — thời này khắc này, hấn có thể nói những gì chứ?

Gió của thảo nguyên lướt nhẹ qua gương mặt hấn, nhẹ nhàng như thế, giống như mộng của một thiếu nữ.

Tiếng cười như chuông bạc, bơi qua thiên không của thảo nguyên.

Hy Bình thấy được Bạch Liêng cùng năm thanh niên bên cạnh nàng ta ở không xa, Bạch Tư tịnh không ở trong đấy, đoán chừng là Bạch Tư chưa gặp được nàng ta.

Bạch Liên nói: “Trong các người, có ai nếu có thể nhất tiễn tam điêu, tối nay ta liền với kẻ đó cùng dạo chơi thảo nguyên.”

Năm thanh niên vui sướng kêu hét, đột nhiên lại tĩnh lại, ai cũng mặt lộ ngượng ngịu, hiển nhiên là vui cực sinh bi, biết bản thân không có bản lĩnh nhất tiễn tam điêu.

Hy Bình không nguyện để bọn họ quấy nhiễu chỗ riêng giữa hấn với Tiểu Nguyệt, vừa muốn quay đầu ngựa lại, Bạch Liên đã hướng tới hấn kêu lên: “Ô, tiểu bạch diện tới từ Trung Nguyên, nữ nhân trong lòng người là ai?”

Hy Bình chẳng thèm quan tâm nàng ta, hướng phương hướng ngược lại thúc ngựa đi.

Tiếng vó ngựa vang lên, Bạch Liên suất lĩnh năm thanh niên đuổi tới, nàng ta hơi giận nói: “Con người này của người thực không lễ độ, người ta chào hỏi người, người lại cũng không hỏi thăm một cái.”

Hy Bình quay mặt nhìn nàng ta, hỏi: “Có chào hỏi thế này của nàng sao?”

Bạch Liên yêu kiều cười đáp: “Hiện tại không phải có sao? A, cô nương là nữ tử đêm qua, cô nương làm sao có thể cùng một chỗ với tên vô lại này?”

Năm vị thanh niên lúc này nhìn rõ gương mặt của Tiểu Nguyệt, cơ hồ ngây ngốc, còn may bọn họ không giống như Bạch Hoạt té xuống ngựa.

Tiểu Nguyệt vốn dĩ là đang nhắm mắt, lúc này mở con mắt long lanh mê người của nàng ta ra, đáp: “Vị thư thư này, vô lại trong miệng thư là đại ca của muội, thư thỏa mãn chưa?”

Bạch Liên bật cười nói: “Nguyên lai hắn là đại ca của muội a! Thư chính nói, như loại người này của hắn, có nữ hài tử nào có thể yêu thích hắn?”

Tiểu Nguyệt nói: “Vị thư thư này, thư lại sai rồi, đại ca muội chẳng những có nữ nhân yêu thích, hơn nữa có sáu vị thê tử, còn có một nữ nhi khả ái.”

Bạch Liên xem thường nói: “Đây tính là gì? Đại ca thư còn có 15 vị thê tử, 37 nhi nữ thôi! Hắn làm sao có thể so sánh với đại ca thư? Hừ!”

Năm vị thanh niên vội vã lên tiếng phụ họa, lại bị con mắt xinh đẹp của Tiểu Nguyệt trừng một cái, vội vàng ngậm miệng — Hay, vị thiếu nữ này so với Bạch Liên công chúa của bọn họ còn phải xinh đẹp hơn một hai phần, như quả tiếp tục đắc tội đại ca của nàng ta, sau này làm sao tiện triển khai công thế ái tình đối với nàng ta a?

Hy Bình nói: “Nếu không có việc gì, xin đừng theo ta nữa, nàng rất ồn ào da!”

Một vị thanh niên trong đám quát lên: “Giữ miệng! Người cả gan nói lời như thế đối với Bạch Liên công chúa của chúng ta?”

Hy Bình nhìn hắn, hỏi: “Có phải muốn đánh nhau không?”

Thanh niên vì thế nghẹn lời, hắn đích xác muốn vì Bạch Liên ra mặt, ngỗ hầu đoạt lấy phương tâm của mỹ nhân. Thế nhưng dũng hân của Hy Bình đêm qua hắn cũng mất thấy, lúc này lại không dám nhận lấy khiêu chiến của Hy Bình!

Đâu chỉ là hắn? Năm thanh niên cộng lại cũng không dám khiêu chiến tới Hy Bình, khí thế liền rơi ngàn trượng.

Bạch Liên đột nhiên nói: “Tối qua người không phải nói thích ta sao? Chỉ cần người có thể nhất tiễn tam điêu, Bạch Liên ta như lệ cho người một cơ hội.”

Đừng nói nhất tiễn tam điêu, dù cho 30 tên một chim, Hy Bình cũng không cách nào làm được. Nhớ khi đó, hắn bắn ba mũi tên, hai mũi xuống đất, một mũi không biết tung tích. Lần đó cùng đám người Lôi Phượng đi săn bắn, bắn trên trăm cây tên, một con vật cũng không trúng, cuối cùng nổi giận cầm cung ném đi, lại thần kì ném trúng một con sóc.

Lúc này kêu hắn bắn tên, hắn cũng cảm thấy hứng thú, lòng ngứa ngáy liền muốn qua ghiền tay, thế nhưng nghĩ đến cái gì nhất tiễn tam điêu, quả thật không có tinh thần, thâm nghĩ, ngày mai lại yêu cầu cung tiễn với Bạch Hoạt, cùng Tiểu Nguyệt đến trên thảo nguyên săn bắn, hiện tại bỏ, bêu xấu thực không phải sở trường của Hoàng Hy Bình ta.

Hắn nói: “Lão tử cả đời này chán ghét nhất bắn cung!”

Bạch Liên không ngờ tới hắn không giữ tình cảm như thế, sắc mặt đại biến, quát lên: “Chúng ta đi!”

Nàng ta dẫn năm thanh niên, thúc ngựa rời đi.

Hôm sau, Hy Bình quả nhiên cùng Tiểu Nguyệt tới trên thảo nguyên săn bắn. Hắn lần này có dự kiến trước rõ ràng, cần hơn 150 cây tên, thấy gì liền bắn đó, trên đất chạy, trên trời bay, chỉ cần vừa nhìn được bóng dáng, liền một tên bắn đi.

Thế nhưng bắn mấy chục mũi, xác suất trúng mục tiêu bằng không, mấy con tiểu trùng nhỏ trong bụi cỏ trái lại gặp họa, bị loạn tiễn của hắn bắn xuyên, chỉ là bắn thân hắn cũng không biết thôi. Nếu hắn biết, khẳng định có thể gặt gù đắc ý.

Tiểu Nguyệt ôm eo hắn, cúi dựa trên lưng của hắn cười càngh hoa yêu kiều run rẩy.

Một lần, trên trời đi qua một bầy nhạn, Hy Bình giương cung liền bắn, mũi tên bắn đến giữa không trung lại quay đầu thẳng đất cho rơi xuống, còn may hắn mắt sáng tay nhanh, đưa tay tiếp lấy, bằng không một tên này khả năng cuối cùng bắn trúng chính là cái đầu của hắn thiên tài này.

Chính khi đang đắc ý, đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu liền đau, nguyên là một con chim sợ cung rơi xuống, vừa hay đập trúng đỉnh đầu hắn, hắn kêu to xúi quẩy, dưới cơn phẫn nộ, lấp tên vào dây, bắn gần con nhạn chết dưới chân, liên tục ba tên không trúng, tiện tay cầm tên sắc trực tiếp hướng vào nhạn chết trên đất cắm xuống, cuối cùng bị hắn một tên xuyên ngực, trút một hơi điều khí.

Tiểu Nguyệt cười nước mắt đều ra.

Hy Bình ý còn chưa hết, tiếp tục bắn đông bắn tây, bắn già nửa ngày, y nguyên không bắn được bất kì vật săn bắn muốn bắn nào, đột nhiên nghe được có người nói: “Ai a, hôm nay thế nào có hứng thú như vậy a? Người không phải nói chán ghét bắn tên nhất sao?”

Lại cùng Bạch Liên không hẹn mà gặp, quả thật không phải Hy Bình có thể dự liệu.

Bên cạnh Bạch Liên đổi ba thanh niên, năm thanh niên hôm qua không biết đi nơi nào.

Hy Bình một tên nơi đây, đang muốn bắn ra, lúc này thấy được Bạch Liên, dừng lại một cái, lại nghe được chim kêu nơi thiên không, không tự giác giương cung thoát tay bắn ra, mũi tên khi bắn trúng một con, vừa khéo một con nhạn khác từ phía trên con nhạn bị bắn trúng bay qua, cũng bị xuyên ngực mà chết.

Một tên hai chim!

Mũi tên xâu hai con nhạn đến được giữa không trung, cạ thế bắn ngược xuống, chợt đầu tên lòi ra vừa khéo rơi ở sau lưng một con trong bầy nhạn, do bởi thế rơi rất mạnh, thấu thể mà qua, thực sự một tên ba chim!

Mọi người thấy ba con nhạn trên đất bị mũi tên xuyên thành một dây, không dám tin.

Hy Bình cho rằng bản thân hoa mắt, dụi dụi con mắt, liền nhìn — ô a! Thực con mẹ nó một tên ba chim da! Hắn đột nhiên ném cung trên tay đi, cười lên ha hả.

A hà! Không ngờ được Hoàng Hy Bình ta cũng có loại bản lĩnh này? Bất quá, là làm sao bắn trúng chứ? Ai, mới rồi quên nhìn, lỡ mất cảnh ngoạn mục như thế, thực không cam tâm.

Một thanh niên hoan hô nói: “Oa, nguyên lai thực có thể một tên ba chim, ta cũng có hi vọng rồi.” Hi vọng của hắn nói, đương nhiên là sau khi bắn trúng, cùng Bạch Liên công chúa mỹ lệ thỏa thích dạo chơi đêm thảo nguyên mỹ lệ.

Bạch Liên đột nhiên nói với Hy Bình: “Tối nay ta ở chỗ này đợi ngươi.” Thúc ngựa biến mất trong tầm mắt của Hy Bình.

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, nàng ta hẹn huynh đó, một mũi tên đó của huynh bắn trúng phương tâm của nàng ta, bắn được rất sâu nữa!”

52. Chương 51: Hôn Ước Thủy Mạt

Tà dương mờ chiều, Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt về đến viện lạc, đúng lúc đụng phải Bạch Tử buồn nản ủ ê quay về, biến hắn bởi vì không gặp được Bạch Liên mà chán nản không tinh thần.

Hy Bình nhớ đến cuộc hẹn buổi tối, cười hỏi: “Bạch huynh, hôm nay lại không gặp được Bạch Liên cô nương sao?”

Bạch Tử than nói: “Đừng nhắc, hai ngày đều đi muộn, nàng ta ra cửa trước ta một bước, ở cửa nhà của nàng ta phí hoài nửa ngày, đi tìm nàng ta lại không tìm không được, đêm đó ta tựa hồ quá tay chút, thực không nên lên sờ bộ ngực của nàng ta.”

Hy Bình nói: “Mới rồi đệ gặp mặt nàng ta, nàng ta muốn đệ chuyển lời cho huynh, tối nay nàng ta ở trên thảo nguyên chờ đợi Bạch huynh.”

Bạch Tử phần khởi hỏi: “Thực sao?”

Hy Bình cười đáp: “Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, Bạch huynh thực không nên bỏ qua.”

Bạch Tử vui mừng hơn hớn nói: “Hoàng huynh, ta đi chuẩn bị, xin lỗi không tiếp được.”

Tiểu Nguyệt nhìn bóng lưng đi xa của Bạch Tử, nói: “Đại ca, Bạch Liên có thể hận huynh.”

Hy Bình nói: “Biết đâu Bạch Tử càng thích hợp đi phó ước.”

Tiểu Nguyệt nói: “Huynh không hiểu nữ nhân, nữ nhân là không cự tuyệt được nam nhân nàng ta yêu thích, mà Bạch Tử theo đuổi nàng ta hai năm còn chưa thành, chứng minh nàng ta căn bản chính không thích Bạch Tử.”

Hy Bình trầm mặc một hồi, nói: “Thế nhưng huynh cũng không phải nam nhân nàng ta yêu thích.”

“Huynh lầm rồi!” Tiểu Nguyệt nói: “Không có một nữ nhân có thể cự tuyệt được đại ca, cho dù Nguyệt Nhi cũng không ngoại lệ. Bạch Liên là nữ nhân bề ngoài hiếu thắng, loại nữ nhân này ngoài cứng trong mềm, sùng bái nhất là anh hùng, rất dễ dàng yêu nam nhân mạnh hơn nàng ta. Nàng ta có thể yêu đại ca, bởi vì đại ca chẳng những có tuấn mỹ kinh người, càng có cường tráng nữ nhân đòi hỏi.”

Hy Bình cười hỏi: “Muội khi nào biến thành có thể tăng bốc như thế?”

Mặt trăng đã lên cao, là một bán nguyệt thê lương.

Dưới ánh trăng mờ mờ, Bạch Tử cười ngựa tới địa phương Hy Bình nói.

Trên thảo nguyên, một thiếu nữ mỹ lệ đang cười tuấn mã, ngửa nhìn bán nguyệt trên trời đêm, sau rất lâu yếu ớt nói: “Người tới rồi.”

Bạch Tử vừa mừng vừa sợ nói: “Liên Nhi, nguyên lai nàng thực ở nơi đây đợi ta!”

Thân người xinh đẹp của Bạch Liên liền run, quay đầu lại nhìn Bạch Tử, thất thanh hỏi: “Làm sao là người? Vậy hử?”

Bạch Tử không hiểu ra sao cả hỏi: “Là ai? Liên Nhi, chẳng lẽ nàng không phải đang đợi ta sao?”

Bạch Liên hỏi: “Ai nói ta đang đợi người?”

Bạch Tử đáp: “Hoàng huynh.”

Bạch Liên cắn môi nói: “Khốn kiếp.”

Bạch Tử tỉnh ngộ nói: “Ô, Liên Nhi, nàng không thể là đang đợi Hoàng huynh chứ?”

Bạch Liên trầm mặc một trận.

Bạch Tử cho rằng nàng ta ngầm thừa nhận, tiếp tục nói: “Hoàng huynh thực đủ nghị khí, đã đem cơ hội quá tốt như vậy nhường cho ta. Liên Nhi a! Ta đã theo đuổi nàng hai năm, nàng không nói thích, cũng không nói không thích, đêm nay nàng là phải cho ta một đáp án rõ ràng, để ta trong lòng nắm chắc.”

Bạch Liên hỏi một đằng đáp một nẻo: “Ai nói ta đang đợi tên khốn đó? Ta chỉ là cảm thấy ánh trăng của đêm nay vô cùng mỹ lệ, muốn ở dưới ánh trăng như vậy lên thảo nguyên khuây khỏa, nào ngờ có thể gặp được người? Tạm biệt, ta phải quay về.”

Khi nàng ta thúc ngựa rời khỏi, đột nhiên lại quay đầu nói: “Bạch Tử, muội thích huynh, huynh chính là ca ca của Liên Nhi thôi!”

Bạch Tử nhìn nàng ta biến mất trong ánh trăng, trong lòng không biết là mùi vị nào, vất vả cực nhọc theo đuổi nàng ta hai năm, lại chỉ theo đuổi được một muội muội!?

Thế nhưng đích thị kì quái, hửn tựa hồ không có bi thương to lớn.

Có lẽ là vậy! Giữa hân cùng nàng ta chỉ có phần tình cảm huynh muội, khi Bạch Liên ra đời, hân đã 10 tuổi, khi đó hân thường cùng một đám hài tử của Bạch Hùng chơi đùa, đã từng nhiều lần bế tiểu Bạch Liên dỗ dành chơi đùa, có một lần còn bị nàng ta vẩy một bãi nước tiểu ở trên người, hì hì!

Bạch Tử bất tri bất giác cười ra, nhìn mặt trăng cong cong trên trời, đột nhiên cảm thấy mặt trăng này, rất giống tiểu Liên Nhi trong lòng hân năm đó, khả ái vô cùng.

Bạch Tử từ thảo nguyên quay về, cả người nhẹ nhõm, ôm đám thê tử của hân vui vầy mây mưa, tựa hồ so trước đây lợi hại hơn chút.

Hy Bình lần nữa bị tiếng hát của Bạch Tử chấn tỉnh.

Liên tục hai ngày, Bạch Hùng đều đến nơi đây hát lớn tình ca thảo nguyên, muốn dùng đó cảm động phương tâm của Bạch Tư.

Hy Bình cuối cùng minh bạch vất vả cùng khó chịu của làm một thánh giả, không trách được trước đây khi hân xướng ca, người khác đều chạy đến rất xa - không vùng lên là không được.

Tiểu Nguyệt như cũ thân trên lơ lửng ở lồng ngực trần trụi của hân, bộ ngực đầy đặn đang đè hân, tiêu hồn vô hạn.

Thế nhưng, hân không có quên nhân nhi ở trong lòng hân là muội muội của hân.

Tiểu Nguyệt ngồi dậy, chiếc chăn tuột xuống, lộ ra thân trên trắng tinh như ngọc, nhẹ nói: “Đại ca, giúp Nguyệt Nhi mặc áo đi!”

Hy Bình than nói: “Muội càng lúc càng to gan.”

Hân y lời giúp nàng ta mặc y phục chỉnh tề, lại đem y phục của mình liền khoác lên trên người, cùng Tiểu Nguyệt ra lều bạt.

Cơ hồ tất cả mọi người đều tỉnh.

Hy Bình nhìn thấy bộ dạng gấu vừa gầy vừa hát đó của Bạch Hùng, thực hối hận đêm đó phá vỡ kế hoạch cướp hôn của hân, thậm chí nói: Sớm biết như thế, lão tử khi đó liền để người đạt được Bạch Tư, khỏi phải người hôm nay đại phát tình si xướng tình ca, ồn ào đến lão tử ngủ không yên. Xem ra chỉ có đem Bạch Tư cưới đến tay, cắt đứt si tâm vọng tưởng của tiểu tử người, đại gia mới có giấc ngủ ngon.

Bạch Hoạt sợ đàn hát thâm tình của Bạch Hùng, lão sớm liền mang theo bảy gia tướng đến thảo nguyên đi tị nạn,

Bạch Tử tối qua cực nhọc quá độ, đồng thời do bởi rõ ràng chân tâm của Bạch Liên, không có mục tiêu ái tình, muốn ngủ giấc cho đã, lại bị Bạch Hùng cái đồng hồ báo thức đúng giờ này ồn đến phủ ở trong đồng chăn kéo xé tai, phiền chết.

Bạch Tư dửng dưng nổi giận đi ra, quát lên: “Bạch Hùng, ngươi còn muốn ồn đến khi nào?”

Bạch Hùng đành chỉ đàn xướng, nói: “Tư Nhi, nàng cuối cùng đồng ý ra gặp ta sao? Ta hưng phấn quá, nàng cuối cùng bị thâm tình của ta cảm động! Tư Nhi, lấy ta nhé?”

Bạch Tư đáp: “Ngươi đừng ngốc, ta là không thể gả cho ngươi!”

Bạch Hùng hỏi: “Vì sao? Vì sao ta dùng phương pháp đa tình chính đáng mà ôn nhu, nàng vẫn là không thể tiếp thụ ta? Được rồi! Để ta tiếp tục dùng tiếng hát thâm tình cảm động tâm linh đóng chặt cửa nàng!” Hân lại bắt đầu đàn xướng lên.

Bạch Tư quát lên: “Dừng dừng dừng! Cho là ta xin ngươi, được không? Ngươi muốn theo đuổi ta, cũng xin dùng phương pháp khác văn nhã bí mật một chút đi! Ngươi hiện tại làm người của toàn thảo nguyên biết còn chưa đủ, còn muốn làm người của toàn thảo nguyên không cách nào ngủ ngon, ta chẳng những không thể thích ngươi, trái lại càng chán ghét ngươi!”

Bạch Hùng nghĩ kỹ nói: “Thế này à! Vậy ta lại quay về suy nghĩ chiêu mới lợi hại khác, Tư Nhi, chờ đợi ta! Ta có thể mang tới ái tình kinh hỉ cho nàng.”

Kinh hỉ như thế nào? Bạch Hùng không có nói, tới của hắn cùng đi của hắn giống nhau, đều là đột nhiên như thế.

Hy Bình than nói: “Xem ra hắn vì nàng không quản tất cả điên cuồng cùng thâm tình quá mức, nàng chính nên gả cho hắn ta đi! Kì thật hắn là một nam nhân không tệ, như quả ta là nữ nhân, cũng có thể bị hắn cảm động.”

Bạch Tư trừng mắt nhìn hắn, nói: “Chuyện của ta không cần người quản, người còn là đi đối phó Bạch Liên của người tốt, hứ!”

Nói xong liền quay người rời đi.

Hy Bình nhìn theo bóng lưng của nàng ta, trong lòng không sao hiểu cả - nàng ta là làm sao biết?

Tiểu Nguyệt yêu kiều cười hỏi: “Đại ca, hôm nay chúng ta đến chỗ nào chơi?”

Hy Bình không biết làm sao hỏi: “Còn có thể đi chỗ nào?”

Phải a! Còn có thể đi chỗ nào?

Trừ đại thảo nguyên mĩ lệ.

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt trước sau như một.

Kể từ sau lần trước không biết mơ mơ hồ hồ thế nào liền một tên ba chim, Hy Bình cảm thấy bản thân là một thần xạ.

Tiềm năng của tay, mỗi ngày đến trên thảo nguyên, đều phải mang theo một trường cung cùng hơn 100 cây tên, đem bọn trùng nhỏ trong bụi cỏ a cùng bọn phân dê phân bò bắn nát nát, tự đắc vui mừng.

Ngày nọ, ở trên thảo nguyên lần nữa gặp được Bạch Liên, bên cạnh nàng ta không có người tùy tùng, nàng ta nhìn thấy Hy Bình lại sẵn bắn, muốn đại khai nhãn giới, lại thấy hắn bắn 29 tên, một tên chẳng trúng, nhớ tới một tên ba chim của hắn ta, xem ra cũng là kéo phân đâm vào trong giày, kêu to mắc lừa, một chút hảo cảm cùng ảo tưởng mới sản sinh đối với hắn lập tức biến mất không tung tích.

Hy Bình cũng chẳng để ý tới nàng ta, tiếp tục bắn trời bắn đất, bắn đến Tiểu Nguyệt cười hi hi.

Thời gian liền giống như bị hắn bắn đến 10 ngày sau.

Hoàng hôn hôm đó, Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt sau khi quay về tắm rửa, Bạch Hoạt đi qua mời bọn họ cùng tới Bạch Dương Phủ.

Lều bạt của Bạch Dương so với của Bạch Hoạt lớn hơn rất nhiều, càng lộ ra hào hoa.

Bạch Dương có 7 thê tử, trong đó có hai người vì chút lớn tuổi, đã đi đến lều bạt khác, năm người còn lại đều là phụ nữ khá đủ tư sắc độ khoảng 40 tuổi.

Bạch Hùng đem 15 thê tử của hắn tất cả mang qua, thê tử của hắn căn bản mà nói không tệ, có ba bốn người còn là dung nhan trên trung bình, có một người đặc biệt đẹp, cơ hồ có thể bình phân thu sắc với Bạch Tư Bạch Liên.

Trừ các vị thê tử của Bạch Dương phụ tử ra, còn có 8 ca nữ trẻ tuổi.

Tất cả nữ nhân trong trường đều mặc rất ít, có vài người thậm chí không mặc, xuân quang tiết ra trọn vẹn.

Hy Bình đến ngồi trước tiệc rượu trong lều bạt, mới biết hôm nay là sinh nhật 28 tuổi của Bạch Hùng, đặc biệt bày yên này, dùng đây tạ tội sự tình của lần trước, càng hi vọng có thể mời Bạch Tư tâm ái tới, bởi thế khi nhìn thấy Bạch Tư không tới, sắc mặt biến một chút, tâm tình giảm nhiều, nhưng không lâu, lại khôi phục thần thái cao hứng tinh thần mạnh mẽ.

Bạch Dương phụ tử cùng Bạch Hoạt phụ tử rất tự nhiên cởi bỏ thân sạch sẽ, khiến chúng nữ mang ý phục cảm đến một bên sắp xếp.

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt là chiếu lệ không cởi y phục, Bạch Dương phụ tử cũng rõ ràng tập tục của người Trung Nguyên, cũng liền không miễn cưỡng.

Chúng nhân vừa ngồi yên, Bạch Liên liền từ ngoài trước đi vào, thấy được loại khung cảnh này một chút cũng không kinh ngạc, do dự một hồi, liền đến ngồi bên còn lại của Hy Bình.

Không biện pháp, tuy không thích anh hùng nguy trang này, lại cũng không chán ghét hẳn, hướng hồ trong lầu bạt này thì chỉ có hẳn cùng Tiểu Nguyệt văn minh một chút, chỉ ít bọn họ không giống như mấy người khác cởi đến trần trụi.

Bạch Dương cười nói: “Liên Nhi, hài nhi ngồi ở bên cạnh của Hoàng công tử, chính phải phụ trách rót rượu cho công tử a!”

Bạch Liên bĩu môi nói: “Hài nhi mới không thể rót rượu cho hẳn!”

Bạch Dương nói: “Vây hài nhi chính không thể ngồi bên cạnh chàng ta.”

Bạch Liên nói: “Của hiểm!”

Nàng ta đứng lên, đi đến ngồi bên kia của Tiểu Nguyệt, hai con mắt còn giận dữ hằm hằm trừng Bạch Dương, Bạch Dương cười ha hả.

Bạch Hùng nói: “Bạch Tử, nhớ năm đó người với ta cùng theo đuổi Nhan Quỳnh, cuối cùng Nhan Quỳnh gả cho ta, tiểu tử ngươi say bảy ngày bảy đêm.”

Bạch Tử lúng túng nói: “Chuyện cũ năm đó, thì đừng đề cập.”

Bạch Hùng nói: “Nhan Quỳnh, rót rượu cho Bạch huynh!”

Nữ nhân đẹp nhất trong đám thê tử của Bạch Hùng đến tới bên cạnh Bạch Tử, dùng cặp mắt hàm tình chăm chú nhìn khiến Bạch Tử rượu chưa uống người say trước.

Bạch Liên hứ nhẹ nói: “Sắc quỷ.”

Khoảnh khắc, hai bên của Bạch Hoạt cùng Bạch Tử đều ngồi nữ nhân, bên kia của Hy Bình cũng ngồi một người, gọi là Tiểu Tiên, là một trong nữ nhân có tư sắc hơn trong đám thê tử của Bạch Hùng, nàng ta hiển nhiên cũng bị bề ngoài xuất sắc của Hy Bình khuynh đảo, liếc mắt đưa tình với Hy Bình, phong tình cực độ.

Tám ca nữ đã tấu khởi nhạc khúc mỹ diệu.

Bạch Dương nói: “Hoàng công tử, đêm đó ta thấy công tử anh hùng vô cùng, nghĩ là hiệp khách từ Trung Nguyên tới chăng?”

Hy Bình cười đáp: “Tiểu tử tuy từ Trung Nguyên tới, lại không phải loại hiệp khách gì.”

Bạch Liên chen lời nói: “Còn tính người tự hiểu rõ.”

Hy Bình cho nàng ta một vẻ tươi cười xán lạn, tiếp tục nói: “Còn như anh hùng vô cùng đó! Cũng đích xác như lão nói!”

Chúng nhân không ngờ người này loại lời mặt dày vô sỉ vậy cũng nói được ra miệng, nào có người tự xưng anh hùng tuyệt vời?

Bạch Liên ở bên tai Nguyệt Nhi hỏi: “Hắn luôn luôn đều là không biết nhục nhã như thế sao?”

Tiểu Nguyệt lại hỏi: “Bạch Liên thư thư, thư không cảm thấy đại ca thực rất anh hùng vô cùng sao?”

Bạch Liên nói không ra lời, nàng không ngờ Tiểu Nguyệt cũng là như thế, thực là kì huynh tất có kì muội a!

Bạch Dương cười hỏi: “Ta thấy công tử nhân phẩm xuất chúng, võ nghệ siêu quần, muốn đem Liên Nhi đính gả cho công tử, không biết công tử ý tứ như thế nào?”

Bạch Liên kêu to: “Hài nhi phản đối! Phụ thân, người thế nào có thể đem chung thân của nữ nhi phó thác cho nam nhân vô dụng này? Nữ nhi muốn lấy cũng phải lấy một anh hùng chân chính!”

Bạch Dương nói: “Hài nhi trước đây chơi đùa thế nào ta không quản, đó là bởi vì trong thanh niên theo đuổi hài nhi nhiều như thế, cũng không có khiến phụ thân nhìn trúng, hiện tại phụ thân nhìn trúng Hoàng công tử, ta cảm thấy Hoàng công tử là một nhân tài khó có, chàng ta đủ để sánh đôi hài nhi, bởi vậy, chỉ

cần chàng ta không phản đối, hài nhi chính phải chiếu theo ý tứ của phụ thân gả cho công tử, không được có dị nghị!”

Bạch Hoạt thấy được mặt uy nghiêm của Bạch Dương, sớm biết lúc đầu bản thân uy nghiêm một cái, Tư Nhi cũng liền không dám phản đối chủ trương của lão, ai, xem ra nữ tử cực tốt bị Bạch Dương đoạt đi, trong lòng thực không ý nghĩa, còn may trái phải có hai nhân nhi tuyệt vời, bằng không liền lỗ to.

Bạch Liên vẻ mặt uất ức, lệ châu ở trong mắt lăn đều.

Hy Bình vừa muốn cự tuyệt, Nguyệt Nhi ở bên tai hần nói: “Đại ca, muội rất thích Bạch Liên thư thư.”

Hy Bình nhìn Bạch Liên, đột nhiên cảm thấy cười nàng ta là một chủ ý không tệ, chỉ ít sinh hoạt trừ bản tên ra, còn có thể cùng nàng ta cãi nhau tranh hơn thua, không thể giống hiện tại lặng lẽ như vậy, hần giả vờ vui vẻ đáp: “Đa tạ nhạc phụ, tiểu tử rất thích Bạch Liên tiểu thư!”

Bạch Dương liền cười cởi mở, nói: “Tốt, một lời là định, ngày kia vì các con cử hành hôn yến.”

Bạch Hoạt phụ tử nói: “Cung hỉ, cung hỉ!”

Bạch Liên đột nhiên la to nói: “Ta không gả, không gả, chết cũng không gả!” Liền trốn chạy như làn khói ra khỏi trường.

Người trong trường liền cười qua lại, tiếp tục uống rượu mua vui.

Rượu cùng nữ nhân, vĩnh viễn đều có thể khiến nam nhân điên cuồng.

Bạch Dương hỏi: “Bạch Hoạt lão đệ, còn nhớ mộng tưởng khi trẻ của chúng ta không?”

Bạch Hoạt hỏi: “Cái gì?”

Bạch Dương đáp: “Chính là phải cùng nữ nhân của Dã Mã Tộc hoan hòa một trường a!”

Bạch Hoạt cười nói: “Hà hà, lão tiểu tử ngươi còn không quên chuyện này?”

Bạch Dương than thở nói: “Nào có thể quên chứ!”

Bạch Hoạt nói: “Đáng tiếc mộng tưởng này không cách nào thực hiện.”

Bạch Dương giả vờ thần bí nói: “Đó có thể không nhất định a!”

Bạch Hoạt kinh hỉ hỏi: “Huynh có biện pháp?”

Bạch Dương nói: “Pháp Nạn đại vu sư trong tộc chúng ta chính đang nghiên cứu một loại vũ khí bí mật, nếu thành công, nhất định có khả năng chinh phục Dã Mã Tộc, lúc đó, thảo nguyên của bọn chúng liền trở về sở hữu của chúng ta, nữ nhân của bọn chúng cũng tùy tiện chúng ta thưởng thức.”

Trong trường lại là một phen tiếng cười đắc ý.

Lưu lại đến khi mọi người đều có bảy tám túy ý, trò hề chồng chất, Tiểu Nguyệt nói phải đi nghỉ ngơi, Bạch Dương liền kêu một nữ nhân dẫn nàng ta ra ngoài, Hy Bình tự nhiên ở lại.

Tiểu Nguyệt ra ngoài chưa lâu, Bạch Tử ôm Nhan Quỳnh làm lên chuyện đó.

Bạch Tử nhẹ tiếng hỏi Nhan Quỳnh: “Lúc đầu nàng vì sao chọn hần mà không chọn ta?”

Nhan Quỳnh vừa thoải mái rên rỉ vừa giải thích nói: “Chàng cùng Hùng ca đều ưu tú như nhau, cùng khiến nô gia động lòng, thiếp khi đó căn bản chính không biết chọn lựa ai, sau đó Hùng ca lén mò đến lều bạt của người ta, thiếp không ngăn cản nổi trêu chọc của chàng ta, liền cùng chàng ta hảo thượng, thế là liền gả cho chàng ta.”

Bạch Tử cuối cùng cảm thấy thư thái rất nhiều, nguyên lai tình không phải hần không sánh được Bạch Hùng, mà là Bạch Hùng dùng thủ đoạn không đường hoàng trộm gà bắt chó, mới ở chiến thắng trong trường đấu vô ái tình này, thắng không vinh dự vẻ vang.

Động tác của Bạch Tử càng mãnh liệt.

Bốn nam nhân khác làm như không nhìn thấy, tiếp tục uống rượu, cùng nữ nhân bên người ve vãn.

Hy Bình cũng không biết là khi nào bị bọn nữ nhân bên cạnh cởi đi y phục, khi đó hắn đã say đến hôn thiên ám địa.

Một đêm này, nữ nhân trong trướng của Bạch Hùng điên cuồng kêu gào đến trời sáng còn không dứt.

Ở trng sững sốt của mọi người, mặt trời lên cao đến giữa trời, trong trướng mới khôi phục yên tĩnh.

Bạch Dương phụ tử khi tỉnh lại phát hiện, thê tử của bọn họ ở đều trạng thái mê man cùng bại liệt trước đây chưa từng có, tám ca nữ đó vừa bị khai chồi sớm đã bất tỉnh đi, xem ra không có một đoạn thời gian là không thể khôi phục.

Hy Bình nằm sấp ngủ ở trên người của Nhan Quỳnh, dường như mới vừa ngủ say.

Khi hoàng hôn, Hy Bình từ trong mộng đẹp tỉnh lại, phát giác bản thân vẫn mặt thiết lưu ở trong người của Quỳnh Nhan, vội vàng rút thân ra, vận khí lắng lại xung động.

Bạch Dương phụ tử cùng Bạch Hoạt phụ tử không biết đi nơi đâu, trong trướng nằm ngang dọc khắp nơi đều là nữ nhân lỏa thể, nữ nhân sau khi hoan ái cực độ!

Hy Bình rất không dễ dàng mới từ trên đất hoặc dưới thân thể nữ nhân nhặt lấy y phục bản thân, mặc y phục chỉnh tề ra khỏi lều bạt.

Tà dương tốt vô hạn.

Tiểu Nguyệt giống như lần trước ép Hy Bình đi tắm rửa, bởi vì mùi sữa, mùi mồ hôi, mùi mồ thơm cùng mùi khai của nữ nhân trên người hắn quá nồng.

Sau khi tắm rửa ra, cùng Bạch Dương phụ tử nói chuyện vài câu, Bạch Hoạt phụ tử liền cáo từ ra về.

Hy Bình đã là nữ tể của Bạch Dương, tự nhiên lưu ở Bạch Dương Phủ.

Bạch Liên từ thảo nguyên trở về, bên người còn đi theo một đám thanh niên, thấy Hy Bình cũng không chào hỏi, chỉ chú ý cùng đám thanh niên đó nói chuyện ồn ào.

Mặt già của Bạch Dương liền đỏ, không lời về lều bạt.

Hy Bình cũng làm như gì đều không nhìn thấy, cùng Tiểu Nguyệt cười Ô Long dạo chơi thảo nguyên.

Sắc đêm mật mù.

Tiểu Nguyệt ôm Hy Bình, vui mặt ở trong lồng ngực của hắn, nói: “Đại ca, huynh sau khi cưới Bạch Liên, còn có thể ôm Nguyệt Nhi ngủ không?”

Hy Bình than nói: “Muội cuối cùng là muội muội của ta nha!”

Tiểu Nguyệt bỗng nhiên cười nói: “Đại ca, có phải mỗi nữ nhân khi hoan thượng với người đều có thể kêu lớn tiếng như thế? Tối qua Nguyệt Nhi bị bọn họ ồn đến không cách nào ngủ được, hiện tại rất buồn ngủ, muốn ngủ rồi! Đại ca, khi quay về không cần kêu tỉnh Nguyệt Nhi, huynh bế muội về lều bạt, được không?”

Hy Bình một tay ôm chặt nàng ta, cảm thụ hô hấp của đêm tối cùng thảo nguyên.

Tiếng vó ngựa vạch phá đêm tĩnh.

Hy Bình nghe được từ phía sau truyền lại thanh âm của Bạch Tư: “Ai?”

Hắn nhẹ tiếng đáp: “Ta, Hoàng Hy Bình.”

Bạch Tư thúc ngực tới, cùng Hy Bình sánh vai mà đi.

Rất lâu, Bạch Tư hỏi: “Người thực muốn cưới Bạch Liên?”

Hy Bình nhẹ tiếng nói: “Muội muội của ta đang ngủ, xin nàng đừng ồn tỉnh muội ấy.”

Bạch Tư thấy Tiểu Nguyệt trong lòng hắn, nhớ tới đêm đó bản thân cũng từng bị hắn ôm, trong lòng cảm xúc đan xen, lúc đó nàng vì sao muốn tổn thương hắn chứ?

Bạch Tư có loại cảm giác muốn khóc.

Hy Bình trong khoảnh khắc không lời đó rời đi, nàng rất muốn lên tiếng lưu giữ hắn ta, nhưng nàng không có.

Tiểu Nguyệt không biết ngủ hay chưa?

Thế nhưng có rất nhiều người đã ngủ.

Đêm mát như nước.

Hy Bình bế Tiểu Nguyệt về đến lều bạt, ôm nàng ta nằm xuống.

Hắn ở trong đồng chăn, hôn Tiểu Nguyệt.

Một nụ hôn rất nhẹ nhàng rất thâm tình!

Nam nhân cùng nữ nhân.

53. Chương 52: Vô Lại Lão Công

Bạch Liên sáng sớm còn muốn ra ngoài, lại bị Bạch Dương lệnh người cản đường - hôm nay là ngày tốt kết hôn của nàng ta, bất luận như thế nào không thể để nàng ta chạy ra ngoài buông thả.

Bạch Liên biết không cách nào chống lại phụ mệnh, huống hồ phụ thân của nàng ta là nhất tộc chi trưởng, như quả nữ nhân cũng dám không nghe lời ông ta, uy tín ở trong tộc của ông ta liền giảm lớn, sau này làm sao phục chúng? Nàng ta cuối cùng còn là theo ý nguyện của phụ thân, quyết định gả cho Hoàng Hy Bình tên tiểu bạch diện thêm vô sỉ này. Dựa theo kiến nghị của Hy Bình, tất cả theo đơn giản, chỉ mời một nhà của Bạch Hoạt cùng một ít thân thuộc trực hệ tham gia hôn yến. Làm âm i cả một ngày, Hy Bình cùng Bạch Liên cuối cùng được đưa vào động phòng.

Bạch Tư thấy Hy Bình tiến vào lều bạt, sắc mặt u ám. Bạch Chỉ đột nhiên bỏ nhào đến trong lòng Bạch Tư, hương kiên (vai) hơi hơi run rẩy. Bạch Hoạt phụ tử vui vẻ nhất, lại cùng Bạch Dương phụ tử về đến trong đại trường tiền hành động phòng quá hạn. Trong động phòng chỉ có Hy Bình cùng Bạch Liên. Bạch Liên đầu đội khăn voan đỏ, đang mặc tân nương trang, yên tĩnh ngồi ở trên thảm. Hy Bình có ba phần túy ý, nữ nhân của hắn rất nhiều, làm tân lang lại là lần đầu, hắn cảm thấy cũng rất có hứng thú, cũng là có chút phiền người. Hắn nhìn Bạch Liên đang ngồi tĩnh lặng trước mặt, trong lòng nhớ mi Tư Tư - nàng ta thể nào đột nhiên biến thành ngoan như vậy? Chẳng lẽ nàng ta cam tâm tình nguyện theo hắn? Ủ, có khả năng này, ta anh hùng vô song như thế, nàng ta trước đây đối với ta là muốn nghênh tiếp hãy còn kháng cự, lúc này đang lặng lẽ chờ đợi ta lướt qua mà tới.

Hy Bình bồng bênh đến trước người của Bạch Liên, quỳ xuống một gối, dùng tay vén khăn voan đỏ, lại thấy được một gương mặt xinh đẹp phần nộ. Hắn phản xạ lẫn đến một bên, nguy hiểm tránh qua chiêu độc chủ thủ trong tay của Bạch Liên hướng tới vùng bụng của hắn đâm qua. Bạch Liên nhanh chóng bỏ nhào trên người của Hy Bình, chủ thủ trong tay lần nữa hướng ngực của Hy Bình cắm xuống, giữa đường bị tay trái của Hy Bình nắm giữ tay phải cầm hung khí của nàng ta, tay còn lại nắm giữ tay trái của nàng ta, Bạch Liên chỉ cảm thấy toàn thân không dùng lên kinh. Hy Bình ra sức mãnh liệt, lật người đè giữ nàng ta, đoạt đi chủ thủ trong tay nàng ta, ném đến một bên, sau đó cười nói: “Nàng muốn mưu sát thân phu sao?” Bạch Liên bị cơ thể to lớn của Hy Bình đè giữ, động đậy không được, chỉ là mắt giận trừng lấy Hy Bình, không ra một lời. Hy Bình nói: “Nếu ta hiện tại chiếm hữu nàng, nhất định là thời cơ tốt nhất, nàng tin không?” Bạch Liên dứ khoát nhắm hai mắt, nhìn thấy gương mặt trước mắt này, nàng ta liền cảm thấy chán ghét, tuy khuôn mặt này có lẽ là kiệt tác hoàn mỹ nhất trên thế giới, nhưng nàng ta chính là chán ghét. Nàng yêu không thực không phải tiểu bạch diện, mà là anh hùng, anh hùng bất luận xấu đẹp, đều là mộng tưởng của nữ nhân. Nam nhân trên người nàng đây chẳng những không phải anh hùng, còn có chút vô lại, thậm chí vô sỉ - Bạch Liên ta sao mà bất hạnh, lại phải gả cho loại nam nhân này?

Hy Bình nhin không nổi hôn lên môi hồng của nàng ta, nàng ta như chạm điện mở mắt ra, kinh khủng vạn phần trừng tròn con mắt, lại bắt đầu vùng vẫy, nhưng lực đạo của nàng ta làm sao chống chọi cùng nhau với Hy Bình? Hy Bình hôn đến nàng ta yêu kiều thở gấp không có sức lực, cười nói: “Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng sao?” Bạch Liên thấy nụ cười nham hiểm đặc ý của hắn, thực muốn cho hắn vài cái bạt tai, nụ hôn đầu của nàng lại cho tên khốn kiếp này đoạt đi?! “Tiếp xuống đây là đêm đầu tiên của nàng.” Hy

Bình cười càng thêm điên cuồng ngang ngược. Lòng của Bạch Liên không khỏi cảm thấy một trận nhũn kéo. Hy Bình đột nhiên hỏi: “Nàng rất sợ sao?” Bạch Liên mở tròn trừng mắt, đáp: “Ai sợ người? Muốn đến thì nhanh, đỡ tránh người nửa đêm chết, không có cơ hội!” Hy Bình cười nói: “Ta biết nàng muốn thừa lúc ta ngủ say lại tới giết ta, nhưng ta có thể khẳng định cáo tố nàng, nếu ta thực chiếm hữu nàng, nàng tối nay cần bả cả đầu ngón tay đều động không được, nàng tin chứ?” Bạch Liên “hứ” một tiếng, quay đầu không nhìn hần. Hy Bình lại nói: “Không bằng chúng ta làm một giao dịch, tối nay ta ôm nàng ngủ đến trời sáng, ta không chiếm hữu nàng, nàng cũng không cho phép nửa đêm tỉnh tới thích sát ta, đợi qua đêm nay, chúng ta mỗi người ngủ ở lều bạt của mình, được không?” Bạch Liên tựa hồ cũng động lòng, nói: “Người chẳng lẽ không muốn chiếm hữu ta?”

Hy Bình cười đáp: “Muốn đến chết người, nhưng vừa nghĩ ngày ngày phải ngủ không yên ổn, đành phải bỏ qua.” Bạch Liên lộ ra một bộ thần tình ta không phải dễ lừa, nói: “Biết thì tốt.” Hy Bình nói: “Do vậy đi! Ta làm chuyện tốt, không phá hư trình thao của nàng, đợi ta về Trung Nguyên, nàng liền có thể lần nữa tìm một anh hùng cưới, như vậy cuối cùng có thể chứ? Thế nào, nguyện ý tiếp thụ giao dịch này hay không?” Bạch Liên không chút do dự đáp: “Tốt, ta tiếp thụ.” Hy Bình cười nói: “Ngoan, nường tử, đi ngủ.” Hần bé Bạch Liên đến nằm trong đống chăn, không lâu liền ngủ.

Bạch Liên thấy hần ngủ, mới bỏ qua tất cả giới bị, gối khủy tay của hần vào mộng. “Tiểu thư, cô gia, dậy đi!” Hai thiếu nữ 16 17 tuổi xinh xắn bưng bồn rửa mặt tiến vào lều bạt, Hy Bình cùng Bạch Liên bị bọn họ kêu tỉnh. Bạch Liên thấy bản thân lại chui rúc ngủ say ở trong lòng của Hy Bình, còn bị hai ái tì nhìn thấy, mặt đỏ giống như than đốt đỏ, lại thấy Hy Bình sau khi tỉnh dậy dụi không dụi đang chăm chú nhìn bản thân, yêu kiều giận dữ nói: “Người nhìn đủ chưa?” Hy Bình cười đáp: “Cả một đời cũng không đủ.” Bạch Liên không để ý hần, vén tấm chăn lên đến gối bên, tiểu tì hiển lộ cao gầy tú mỹ hơn liền chải đầu rửa mặt cho nàng ta, tiểu tì đầy đặn khả ái hơn tới bên cạnh Hy Bình, nói: “Gia, để Phỉ Nhi giúp người vệ sinh!” Hy Bình vừa thấy tư sắc của hai tiểu tì này lại chẳng thua kém với Bạch Chỉ, cười hỏi: “Nàng là Phỉ Nhi, nàng ta gọi là gì?” Tiểu tì chính đang giúp Bạch Liên sơ tẩy đáp: “Tiểu tì gọi là Ngẫu Nhi.” Bạch Liên mắng quát: “Ngẫu Nhi, hần lại không có hỏi muội, muội nhiều chuyện gì? Hoàng Hy Bình, bọn chúng tuy là cùng gả qua, cũng chính là nói, bọn chúng tuy là thiếp của người, người không được đụng bọn chúng!” Phỉ Nhi nhỏ giọng hỏi: “Gia, người cùng tiểu thư vì sao đang mặc y phục động phòng?” Bạch Liên tai thính, nghe được mặt hồng tai đỏ, quát lớn nói: “Phỉ Nhi, muội nói cái gì?” Hy Bình thay Phỉ Nhi giải vây nói: “Phỉ Nhi bắt là lòng hiếu kì lớn chút, nàng quát lớn tiếng như thế làm gì? Muốn dọa ái thiếp của ta sao? Tối, Phỉ Nhi tốt, giúp vi phu xoa bóp.” Một chiếc lượt gỗ trong tay của Bạch Liên thoát tay ra, Hy Bình một tay tiếp lấy, nói: “Nường tử, nàng không thể là ăn giấm của Phỉ Nhi chứ?” Bạch Liên khinh khinh nhìn hần, nói: “Người đừng mơ tưởng!” Hy Bình xuất kỳ bất ý hôn chiếc miệng nhỏ của Phỉ Nhi, sau đó huyết sáo đi ra. Phỉ Nhi lấm bầm tự nói: “Nụ hôn đầu của ta da!” Ngẫu Nhi ồn ào nói: “Phỉ Nhi, được gia hôn cảm giác như thế nào?” Bạch Liên quát hỏi: “Các muội lắng lơ đủ chưa?” Ngẫu Nhi hướng Phỉ Nhi nháy nháy mắt, tiếp tục giúp Bạch Liên vệ sinh.

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt đến trên thảo nguyên dạo chơi một vòng, trời tối quay về, quả nhiên y ước hẹn không có về lều bạt của Bạch Liên, mà là ngủ ở lều bạt của Tiểu Nguyệt. Bạch Liên để hai ái tì của nàng ta giống như trước đây ngủ ở bên cạnh nàng ta. Mọi người tự nhiên cảm thấy kì quái, vì sao tân hôn phu phụ không ngủ chung một lều bạt? Hôm sau, Bạch Liên như cũ dẫn một đám thanh niên đến trên thảo nguyên trời cao biển rộng, vừa khéo gặp phải Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt. Bạch Liên nói: “Hoàng Hy Bình, người không sợ ta cho người đội mũ xanh sao?” Hy Bình thúc ngựa đi xa, quay đầu mỉm cười quát lớn: “Nàng thích cùng ai ngủ thì cứ cùng người đó ngủ, ta không quản, qua mấy ngày lão tử võ võ mộng về Trung Nguyên.” Bạch Liên giận dữ quát: “Hoàng Hy Bình, tên khốn kiếp người, kẻ hèn nhất, người quay lại cho ta!” Hy Bình tự nhiên không có nghe theo lời của nàng ta, đi như cũ, trời tối cũng như củ ngủ ở lều bạt của Tiểu Nguyệt. Bạch Dương cuối cùng nhịn không được, ra mặt kiểm nữ nhi bảo bối của lão, nói: “Liên Nhi, hài nhi cùng Hy Bình rốt cuộc chuyện như thế nào? Như quả hài nhi không yêu thích hần, vậy phu thân liền cùng hần nói chuyện, đem hôn ước hữu danh vô thực này giải trừ, khôi phục thân tự do của hài nhi, được chứ? Tránh khỏi bên ngoài bịa đặt đồn nhảm, nói hài nhi là hữu phu chi phụ (gái có chồng) dụ dỗ nam nhân khắp nơi, lại nói nữ nhi của Bạch Dương ta cho tiểu tử Trung Nguyên ruồng bỏ.” Bạch Liên giận dữ nói: “Phụ thân, chuyện này làm sao trách hài nhi? Lại không phải nữ nhi đuổi hần ra lều bạt, bản thân hần muốn đến lều bạt của muội muội hần, hài nhi có biện pháp gì? Người đi nói với hần, hài nhi bệnh, xem hần có về hay không. Hứ, đại hỗn cầu (tên khốn to)!” Bạch Dương thế là đến lều bạt của Hy Bình cùng

Tiểu Nguyệt, nói Bạch Liên bệnh. Sau khi Bạch Dương đi, Tiểu Nguyệt kêu Hy Bình qua chăm sóc, nàng ta nói: “Liên thư nói cho cùng là thê tử trên danh nghĩa của huynh, thư bệnh, huynh phải đi chăm sóc một cái.”

Hy Bình vén mở cửa trướng của Bạch Liên, nhìn thấy Bạch Liên ngồi ở trên thảm, Phỉ Nhi Ngẫu Nhi đang nằm ở hai bên của nàng ta. Hy Bình nói: “Nhạc phụ kể nàng bệnh, ta đi qua theo dõi, nhưng nàng giống như phải tốt hơn ta tưởng tượng, một dáng vẻ sinh long hoạt hổ.” Bạch Liên giận dữ thành xấu hổ, quên đáp lời. Hy Bình lại nói: “Ta trở về, không quấy nhiễu các nàng.” Sau lưng tiếng gió chợt nổi, Hy Bình quay người tiếp lấy cái gối Bạch Liên ném qua, cười nói: “Nương tử, gối đầu của nàng thật thơm! Phỉ Nhi, qua đây!” Phỉ Nhi đi qua nhận lấy chiếc gối trong tay của Hy Bình, không ngờ lại bị hắn ta ôm hôn, khuôn mặt đỏ thẹn ôm chiếc gối về hỏi: “Tiểu thư, gia không phải không cần chúng ta chứ?” Bạch Liên giận dữ nói: “Ai yêu thích hắn cần?!” Chợt lại nói: “Hắn dám? Muội qua kêu hắn qua lại.” Phỉ Nhi ra ngoài một hồi, lại bị Hy Bình ôm ấp quay về, gương mặt xinh xắn ửng lên hồng đào, xuân tình đầy tràn. Bạch Liên quát lên: “Hoàng Hy Bình, thả Phỉ Nhi ra!” Hy Bình ôm Phỉ Nhi đến ngồi bên cạnh Bạch Liên, hi hi cười nói: “Nương tử, nàng có gì phân phó?” Bạch Liên đáp: “Ta muốn sửa đổi nội dung giao dịch, chính là người nhất thiết phải ở trong lầu bát của ta, nhưng không được đụng chúng ta!” Hy Bình nói: “Trượng phu không được đụng nương tử, đó không ý tứ bao nhiêu!” Bạch Liên giận dữ nói: “Người rót cuộc đáp ứng hay không?” Hy Bình đành chịu đáp: “Được lắm! Bất quá, ta phải mang Nguyệt Nhi qua.” Bạch Liên hỏi: “Người thế nào có thể mang muội muội của người đến lầu bát của chúng ta?” Hy Bình cười đáp: “Huynh muội chúng ta thói quen ngủ chung một chỗ, hưởng hồ, nàng cùng ta lại không thể phát sinh loại chuyện đó, có cái gì kiêng kị?” Nói xong, đi đến cửa trướng, đột nhiên quay đầu nói: “Như quả nàng nguyện ý cùng ta làm phu thê chân chính, ta liền không dẫn Nguyệt Nhi qua.” Bạch Liên nói: “Đi dẫn muội muội bảo bối của người qua đi thôi! Ai muốn cùng người làm phu thê?” Hy Bình rất nhanh liền bế Nguyệt Nhi đi vào.

Tiểu Nguyệt tựa hồ đã ngủ, Hy Bình đem nàng ta để trên thảm, đắp chăn kĩ cho nàng ta, hỏi: “Phỉ Nhi, chúng ta ngủ ở bên cạnh nàng, được chứ?” Bạch Liên nói: “Cách chúng ta xa một chút!” Hy Bình cười nói: “Ta thích muốn ngủ ở bên cạnh Phỉ Nhi, nàng có thể đem ta làm sao?” Hắn liền ngủ ở giữa Tiểu Nguyệt cùng Phỉ Nhi, nghiêng người ôm lấy Tiểu Nguyệt. Bạch Liên đột nhiên sinh ra kích thích muốn đem hắn kéo qua - hắn thế nào có thể ôm muội muội ngủ? Bạch Liên rất lâu mới ngủ, tỉnh lại đã là trời sáng. Khi nàng ta nhìn thấy Tiểu Nguyệt cùng Phỉ Nhi ngủ nghiêng trên người của Hy Bình, quát to nói: “Tỉnh dậy!” Bốn người khác giống như bị sét vang chấn tỉnh, đều kinh dị nhìn Bạch Liên nổi giận đùng đùng, nghĩ thầm, vừa sáng sớm ai lại đụng chạm nàng ta? Bạch Liên nói: “Phỉ Nhi, sau này không cho phép muội ngủ ở bên cạnh hắn.” Mấy đêm sau đó, Phỉ Nhi, Ngẫu Nhi cùng ngủ ở một bên của Bạch Liên, Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt ngủ ở bên còn lại của Bạch Liên, cự li giữa Hy Bình cùng Bạch Liên cách nhau hai mét, đồng thời ở giữa bày một tấm chăn xếp kĩ, ai cũng không cho phép vượt qua tấm chăn này, có lẽ đây là Sở Hán hà giới giữa phu thê bọn họ.

Buổi sáng một ngày, Hy Bình tỉnh lại, phát giác ngủ nghiêng ở trên người bản thân, cười làm tỉnh nàng ta, nói: “Nương tử, nàng thế nào ngủ đến tới trên người vi phu?” Gương mặt non mềm của Bạch Liên liền đỏ, giận dữ nói: “Người ta đêm qua có ác mộng, đến trên người vô lại người tìm kiếm một chút cảm giác an toàn đều không được sao?” Phỉ Nhi Ngẫu Nhi ở một bên bịt miệng lén cười.

Buổi tối hôm nay, khi Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt về đến lầu bát, nhìn thấy tấm chăn đó không còn nữa, hắn như cũ ôm Tiểu Nguyệt đến ngủ chỗ cách người Bạch Liên hai mét. Vừa nằm xuống, một chiếc gối đầu liền đánh lên đầu hắn, hắn nói: “Nương tử, nàng lại muốn làm gì?” Bạch Liên giận dữ nói: “Người biết rõ còn cố tình hỏi, người ngủ xa như vậy làm gì?” Hy Bình giả như không hiểu hỏi: “Không phải nàng để ta ngủ đây ư?” Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, Liên thư muốn huynh đến ngủ cạnh thư đó!” Hy Bình hỏi: “Nương tử, Nguyệt Nhi nói đúng không?” Bạch Liên xấu hổ đến muốn dộn thổ cho xong, nhưng là mặc nhận toàn bộ. Hy Bình thả Tiểu Nguyệt ra, lăn đến bên người của Bạch Liên, hướng Tiểu Nguyệt cười cười, Tiểu Nguyệt liền bò qua ngủ nghiêng ở trên người của Hy Bình. Bạch Liên đến lúc này mới an tĩnh ngủ ở bên cạnh hắn. Hy Bình nói: “Liên Nhi, chúng ta không nên ngủ ở chung một trướng bông, ta sợ nàng có thể lâu ngày sinh tình đối với ta, tình căn thâm chủng, đến khi ta về Trung Nguyên, nàng không phải rất thống khổ sao?” Bạch Liên giận dữ nói: “Nếu cắt đi thì cắt cho thật nhanh!” Hy Bình cười khổ nói: “Nàng ôm ta chặt như vậy, kêu ta làm sao cắt đi chứ?” Bạch Liên nói: “Không được sao?” Hy Bình hỏi: “Nàng không thể là yêu thích ta vô lại này chứ?” Bạch Liên đáp: “Ai yêu thích người? Người ta chỉ cảm thấy công năng chặn ấm của đại vô lại người còn không tệ, liền lấy qua dùng thôi.” Hy Bình kinh ngạc hỏi: “Như vậy cũng được?”

Ba nữ nhân còn lại cười không ngừng.

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, nguyên lai huynh còn có cái công năng này nha!” Hy Bình cười khổ nói: “Nương tử, năng thế nào có thể tổn thương trượng phu của nàng như vậy?” Bạch Liên bĩu môi lên, nói: “Người còn biết người là trượng phu của ta? Lâu như thế, người đừng đều không đừng ta một cái, người là ý tứ gì?” Hy Bình không ngờ được ác nhân nàng ta cáo trạng trước, hàm oan đáp: “Ôi ôi, là bản thân nàng không để ta đừng, còn nói là đại vô lại! Đêm động phòng hoa chúc tối đó, nàng gần như muốn mạng lớn của ta, nàng quên mất, ta còn nhớ được!” Bạch Liên hung hãn lườm hắn, nói: “Người còn dám nói nữa?” Chợt lại yếu ớt nói: “Người tuy là vô lại, nhưng người còn là trượng phu của người ta!” Hy Bình trầm mặc rất lâu, nói: “Như quả ở trước khi ta rời khỏi thảo nguyên, nàng thực lòng thực ý yêu thương trượng phu đại vô lại của nàng, ta liền mang nàng về Trung Nguyên, được chứ?” Bạch Liên giấu không được vui sướng trong giọng nói, đáp: “Không được.” Hy Bình trêu chọc nàng ta nói: “Nương tử, hôn trượng phu một cái!” Bạch Liên ở trong chăn đá hấn một cước, nói: “Không hôn!” Hy Bình đành chịu nói: “Xem ra ngày mai thế nào cũng phải không bỏ nàng không được, dù sao có nàng thê tử này cũng bằng như không có, không bằng dứt khoát ai đi của người đấy, nước sông không phạm nước giếng.” Bạch Liên quay mặt hướng về một bên. Hy Bình nói: “Ta cho nàng ba giây, một, hai” “ba” còn chưa có nói ra miệng, miệng của hắn liền bị miệng của Bạch Liên nhét ngăn, nàng ta vụng về đưa đầu lưỡi duỗi vào trong chiếc miệng lớn của Hy Bình, cùng đầu lưỡi của hắn quấn quýt không rời, rất lâu mới kết thúc một trường hôn này. Bạch Liên vui mặt vào trong cổ hắn, không dám ngẩng lên nhìn ba nữ nhân khác, trong lòng không biết là thẹn hay là vui, nàng ta lại chủ động hôn đại vô lại này?! Hy Bình cười nói: “Nương tử, kĩ xảo hôn lưỡi của nàng còn rất không thạo, bất quá rất ngọt ngào, ta yêu thích cực, sau này không chuyện hôn ta thêm vài cái, có thể có tiến bộ. Phỉ Nhi, Ngẫu Nhi, các nàng có muốn theo ta đại vô lại này không?” Lưỡng nữ tề thanh đáp: “Nô tì một đời phục thị gia!”

Bạch Liên ở bên tai hắn nói: “Chàng biết bọn chúng yêu chàng yêu đến chết người, còn đùa giỡn chúng nó!” Hy Bình hỏi: “Nàng cũng yêu ta đến chết người chứ?” Bạch Liên không đáp hắn, chỉ là thè lưỡi ra liếm lưng tai của hắn, làm cho hắn chỉ có cười khổ hưởng thụ ôn tồn của nàng ta, hắn biết nữ lang điệu man này trong miệng tuy không nói, nhưng trong lòng sớm đã yêu thương hắn. Không thể chọn lựa anh hùng, có lẽ đành phải chọn lựa vô lại. Bạch Liên cuối cùng biết ôm một đại nam nhân ngủ quả thật là một chọn lựa không tệ, thích cần liền cần, cao hứng liền đánh hắn hai phẩn quyền, làm nũng cũng không cần nhìn thời gian, khi tỉnh lại có thể giả bộ bị ác mộng kinh tỉnh, quần cuộn hắn muốn hắn ôm ấp nàng ta, dỗ dành nàng ta, an ủi nàng ta, song thủ song cước có thể tùy tiện phóng đến bất kì bộ vị nào của thân thể hắn. Hơn nữa, nam nhân nàng đang ôm này tuy phi anh hùng, lại tuyệt đối là một đại suất ca thêm mãnh nam, tuần diện nhất lưu, cơ bắp kiệt xuất, quả thực là vô giai khả kích (không chê được). Ai, một đời này của nàng vô duyên với anh hùng, gả cho một tiểu bạch diện cường tráng cũng không tệ mà!

Bạch Liên mơ một giấc mơ, trong mơ nàng thành một vị nữ anh hùng, đem trượng phu vô lại của nàng ức hiếp đến thở không ra hơi. Sau khi tỉnh lại mới phát hiện, toàn thân của nàng rõ ràng đè trên người của Hy Bình. Hy Bình lại hồn nhiên không biết ngủ rất say.

Rất nhiều nữ nhân đều khi đang ngủ chèn ép hắn như thế, hắn đã tập mãi thành thói quen. Bạch Liên nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đóng chặt của hắn, nụ hôn lén lút, giống tiểu nữ hài ăn trộm mật đường. Bình minh sắp đến.

54. Chương 53: Nhĩ Ái Ngã Mạ

Bạch Tử tiến vào trường bông của Bạch Liên, nhìn thấy Bạch Liên chính đang nằm sắp ngủ ở trên người của Hy Bình, hắn vội vàng kêu tỉnh mọi người.

Bạch Liên giật hỏi: “Bạch Tử, huynh vì sao không thông báo một tiếng liền chạy vào?”

Bạch Tử đáp: “Xin lỗi nhé, có chuyện gấp! Hoàng huynh, Tư Nhi hôm qua cứu một nữ lang Trung Nguyên, sáng nay vừa tỉnh lại liền ầm ĩ muốn gặp các người.”

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt lập tức đứng dậy, đi theo Bạch Tử ra khỏi trường.

Bạch Liên hung hãn nói: “Khẳng định lại là nữ nhân của vô lại đó, hứ!”

Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt đi vào trường bông của Bạch Tư, nhìn thấy ngoài Bạch Tư cùng Bạch Chỉ, còn có một thiếu nữ tiều tụy phi thường, không ngờ là Đỗ Manh Manh!

Tiểu Nguyệt bỏ qua ôm lấy nàng ta, khóc nói: “Sư thư, Nguyệt Nhi nhớ thư chết.”

Đỗ Manh Manh nức nở nói: “Sư muội, ta cho rằng cũng không gặp được các người nữa!”

Hy Bình hỏi: “Manh Manh, làm sao chỉ có một mình nàng, vậy bọn họ?”

Đỗ Manh Manh thả Tiểu Nguyệt ra, bỏ nhào vào trong lòng Hy Bình, khóc nức nở đáp: “Đại ca, muội, muội” Nàng ta hiển nhiên quá kích động, nhất thời mất đi năng lực biểu đạt.

Hy Bình không ngờ được Đỗ Manh Manh có thể không màng tất cả ôm hân, nâng tay vuốt ve mái tóc của nàng ta, nói: “Manh Manh, đừng khóc, chuyện lớn bằng trời đại ca chống đỡ, nào, ngồi xuống trước, từ từ kể cho đại ca nghe.”

Rất lâu, Đỗ Manh Manh ở trong lòng Hy Bình bình tĩnh lại, nói: “Muội từ Dã Mã Tộc qua, hôn mê ngã trên thảo nguyên, là Bạch Tư cô nương cứu muội. Đêm qua khi ngủ, nghe được Bạch Chỉ nửa đêm kêu tên của đại ca, liền hỏi mới biết đại ca cùng Tiểu Nguyệt đều ở nơi đây!” Tiếp đó tự thuật quá trình tới lần này, bốn người nghe được giương mắt mà nhìn.

Hy Bình nghe nàng ta kể xong, cười nói: “Đám tiểu tử này diễm phúc không cạn, lại bị nữ nhân của Dã Mã Tộc xem trúng! Manh Manh, muội có bị nam nhân của Dã Mã Tộc hay không” Hì hì, muội biết ta muốn hỏi gì.”

Đỗ Manh Manh đáp: “Không có à, người ta còn là xử nữ ư!”

Hy Bình la to hỏi: “Tiểu tử Đại Hải đó, lại có thể không đụng muội?”

Đỗ Manh Manh cúi đầu đáp: “Huynh ấy mới không có hiếu sắc như vậy của đại ca.”

Hy Bình nói: “Được lắm! Sau khi cứu bọn họ ra, liền kêu Đại Hải bắt luận như thế nào đem muội biến thành nữ nhân chân chính, để muội không làm nữ hài nữa.”

Đỗ Manh Manh ở trong lòng hân nũng nịu nói: “Đại ca!”

Hy Bình thả Đỗ Manh Manh ra, đi đến trước mặt Bạch Chỉ quỳ một gối xuống, nhìn gương mặt nhỏ đỏ bừng của nàng ta, hỏi: “Tiểu Bạch Chỉ, nàng còn đau không?”

Bạch Chỉ mặt đỏ đến cổ, hai bàn tay nhỏ không biết bỏ đến chỗ nào mới tốt, cặp mắt cũng không dám nhìn hân. Nàng ta cảm thấy bàn tay lớn của Hy Bình đã vuốt ve gương mặt của nàng ta, toàn thân liền run, ngửa mặt sợ hãi nhìn hân

Hy Bình hỏi: “Tiểu Bạch Chỉ, nàng nằm mơ đều hận ta ư? Nàng không phải nói xóa bỏ tất cả ư? Vì sao nằm mơ đều không bỏ qua cho ta?”

Bạch Chỉ ngửa khuôn mặt nhỏ ngây ngốc nhìn hân, đột nhiên lắc lắc đầu, trong mắt lóe lên lệ quang.

Hy Bình thở dài hỏi: “Muốn ta ôm không?”

Bạch Chỉ mạnh mẽ gạt đầu.

Hy Bình ôm nàng ta vào lòng, phát nước mắt của nàng ta chảy ra, hỏi: “Tiểu Bạch Chỉ, vì sao phải khóc?”

Bạch Chỉ khóc đáp: “Chỉ Nhi không muốn cùng đại phôi đản xóa bỏ tất cả, Chỉ Nhi yêu thích đại phôi đản, trong mơ đều nhớ tới đại phôi đản.”

Hy Bình cười khổ nói: “Nào có nói lời tỏ tình như vậy của nàng? Lại xưng hô nam nhân của nàng là đại phôi đản? Tiểu Bạch Chỉ, nàng không sợ cái cây xấu xa đó của đại phôi đản ư?”

Ba nữ nhân kia liền cười mắng.

Bạch Chỉ then đáp: “Sợ! Chàng sau này nhẹ chút được không? Chỉ Nhi nhịn đau thì được.”

Hy Bình nói: “Lần trước vừa đi vào nàng liền xỉu, không biết mùi vị trong đó, đợi ta đem đám khố kiếp đó từ dưới quần của nữ nhân kéo ra, lại quay về dùng hành động thực tế cáo tố nàng cảm giác mỹ hảo ngoài đầu đốn, được chứ?”

Bạch Tư giận dữ nói: “Hoàng Hy Bình, ngươi muốn chết a!”

Hy Bình không để ý nàng ta, nâng gương mặt nhỏ của Bạch Chỉ lên, liền hôn lên đôi môi non đỏ của nàng ta.

Tách môi, Bạch Chỉ yêu kiều thở gấp nói: “Đại phôi đản, nhiều người như thế da!”

Hy Bình đem nàng ta ôm càn chặt, ha hả cười lớn, khả nhân nhi (người đáng yêu) khả ái như thế!

Ấy, tiểu Chỉ Nhi của ta.

Đỗ Manh Manh ban đầu nóng nảy muốn đem người cứu ra, thế nhưng Hy Bình biết bọn họ tính mệnh không có gì ưu lo, hơn nữa như loại của Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba, đem bọn họ cứu ra quá sớm, trái lại có thể rước tới oán trách nữa!

Nữ nhân của Dã Mã Tộc nếu như thực cao khỏe lẳng lơ như thế, không biết bọn họ có bao nhiêu sung sướng, khẳng định đang vui quên đường về chứ!

Dưới khuyên giải của Hy Bình, Đỗ Manh Manh cũng tiêu trừ tất cả lo âu, người cũng tinh thần. Thế nhưng, khi nàng ta biết Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt luôn luôn đều ngủ chung, chần kình có nhiều giây ý nghĩ là một mảng trắng không.

Khi tối, nàng ta cũng đến ở trường bông của Tiểu Nguyệt cùng Hy Bình, nghe Tiểu Nguyệt kể sự tình phát sinh sau khi cách biệt, nghe nghe, cũng từ một bên nghiêng người ôm cổ của Hy Bình, một bàn chân để giữa hai chân của hắn, đầu gối cánh tay cường tráng của hắn, học đủ bộ dạng của Tiểu Nguyệt đối diện hắn.

Hy Bình nói: “Manh Manh, còn may muội là xử nữ, nếu không người khác còn cho rằng ta với muội có một chân chứ!”

Đỗ Manh Manh nói: “Kì thật đại ca muốn thân xử nữ của Manh Manh, Manh Manh cũng chỉ có vui mừng.”

Hy Bình nói: “Muội đừng dụ hoặc ta, ta thực không muốn có lỗi với huynh đệ!”

Đỗ Manh Manh nói: “Muội yêu Đại Hải, nhưng cũng thích đại ca, muội có phải là nữ nhân lẳng lơ dương hoa không vậy?”

Tiểu Nguyệt nói: “Sư thư, thư không phải. Nhị ca là luôn luôn tình yêu sâu đậm của thư, thư yêu huynh ấy đã rất lâu. Thế nhưng, cảm tình của thư đối với đại ca cũng là thực, đại ca là loại nam nhân bất kì nữ nhân nào thấy đều có thể động lòng, cả mẫu thân của muội đã nói đại ca là thiên địch của nữ nhân, còn nói khi người thấy đại ca cũng có thể tìm đập thành thịch nữa!”

Đỗ Manh Manh vô cùng kinh ngạc hỏi: “Mẫu thân của muội có thể nói lời như thế?”

Hy Bình khấn trương hỏi: “Nguyệt Nhi, mẫu thân còn nói gì?”

Tiểu Nguyệt đỏ mặt đáp: “Mẫu thân nói, khi nào nếu thấy đại ca được, yêu thương đại ca, thì can đảm yêu, bất tất tính toán cái khác.”

Hy Bình quả thực không dám tin tưởng lỗ tai của bản thân, quát lên: “Cái gì? Mẫu thân lại để muội làm chuyện như vậy?”

Tiểu Nguyệt giận dữ nói: “Phụ thân còn ở một bên nói, đại ca là nam nhân ưu tú, phỉ thủy không chảy ruộng của người khác a!”

Đỗ Manh Manh nghĩ không ra trên đời còn có phụ mẫu như vậy, lại ủng hộ đàm tình thuyết ái thậm chí đàm hôn luận giá giữa huynh muội?!

Hy Bình một hồi lâu mới hồi thần lại, nói: “Không trách được muội không sợ phụ mẫu trách mắng, cả ngày quần cuện ta muốn này muốn kia, khiến cho ta cơ hồ nhịn không nổi muốn xâm phạm muội.”

Đỗ Manh Manh nhanh miệng nói: “Đồng trình của sư muội chính là huynh đoạt đi.”

Một kinh hãi này của Hy Bình không phải là thường, Mạnh Mạnh thế nào có thể đem chuyện này nói ra?

Tiểu Nguyệt yếu ớt nói: “Kì thật Nguyệt Nhi sớm đã biết, Nguyệt Nhi chỉ là không muốn đại ca khó xử, bởi vậy không có trực tiếp nói ra. Muội nếu cả nam nhân đoạt đi đêm đầu tiên của mình đều nhận không ra, còn có tư cách gì làm muội muội của huynh chứ?”

Hy Bình lúng túng không biết nói gì, rất lâu mới hỏi: “Nguyệt Nhi, muội không hận đại ca ư?”

Tiểu Nguyệt đáp: “Muội trước giờ đều không hận đại ca, đại ca vĩnh viễn đều là tối ái của Nguyệt Nhi, cho dù tất cả làm lại, muội vẫn là yêu đại ca, muội còn là cảm tạ huynh tiến vào sinh mệnh của Nguyệt Nhi. Song, đại ca, huynh có thể yêu Nguyệt Nhi chăng?”

Hy Bình không biết dừng khí từ nơi đâu tới, thần nhiên đáp: “Huynh cũng yêu muội, như quả chúng ta không phải thân huynh muội, muội nói phải tốt bao nhiêu!”

Đỗ Mạnh Mạnh đột nhiên hỏi: “Đại ca cũng yêu Mạnh Mạnh chứ?”

Hy Bình vừa muốn tiện miệng đáp vài câu, Đỗ Mạnh Mạnh lại nói: “Không cho phép nói hoang lừa Mạnh Mạnh!”

Hy Bình chỉ đành đem lời vừa muốn nói nuốt về trong bụng, than thở đáp: “Còn nhớ được đêm đó ở sơn động chứ? Khi muội xé da mặt xuống, ta liền nghĩ giả như là muội nằm ở trên đất, ta nhất định cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực. Ai, nếu là muội thì tốt, như vậy Nguyệt Nhi với ta cũng đã không thể phát sinh loại chuyện hồ đồ này.”

Tiểu Nguyệt quát lên: “Lão Hoàng Ngưu, huynh có phải hiềm Nguyệt Nhi quá xấu không?” Nàng ta đã xưng hô Hy Bình như thế, hiển nhiên là lúc này không xem hấn ta làm đại ca.

Đỗ Mạnh Mạnh nhớ tới tình cảnh khi đó đích xác như thế —— Hy Bình chết cũng không thể Tiểu Nguyệt dịch dung trên đất, lại đối với nàng bày ra một bộ dạng hiếu sắc.

Nàng ta không tự giác cười nói: “Sư muội nha! Khi đó huynh ấy còn muốn thư giúp muội đấy, sau đó biết thư là nữ, huynh ấy liền để ta kiếm mười mấy hai mươi thanh niên giúp muội giải độc!”

Bỗng nhiên, kêu thảm ai da da liên thanh không ngừng, nguyên lai cánh tay của Hy Bình bị Tiểu Nguyệt cắn đau mấy cái.

Tiểu Nguyệt nói: “Lão Hoàng Ngưu, huynh lại dám kêu nam nhân khác đụng muội?”

Hy Bình đáp: “Khi đó huynh vừa không biết bọn muội là ai, Bằng Bằng vừa tại trường, huynh làm sao liên trước mặt Bằng Bằng cùng với nữ nhân khác tương hảo?”

Đỗ Mạnh Mạnh không tha cho hấn nói: “Vậy huynh vì sao muốn gỡ trò đối với muội?”

Tiểu Nguyệt nặng nề nói: “Hứ, lão sắc ma!”

Đỗ Mạnh Mạnh hỏi: “Đại ca, Mạnh Mạnh đem thân xử nữ cho huynh nha?”

Hy Bình kinh hãi kêu: “Đại Hả có thể giết ta?”

Đỗ Mạnh Mạnh giận dữ nói: “Muội hiện tại còn không phải người của huynh ấy, cho dù hảo cùng huynh, cũng không tính phản bội huynh ấy, song, hảo cùng huynh, người ta sau này cũng không thể gả cho huynh ấy, huynh ấy nhất định rất thống khổ. Muội từ nhỏ đã mộng tưởng sau khi lớn lên gả cho huynh ta, cho đến hiện tại vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu, bởi vậy muội cũng không cưỡng bức đại ca chiếm hữu Mạnh Mạnh, bất quá, khi chỉ có muội cùng sư muội ở bên cạnh huynh, huynh đều phải giống như hiện tại mặc cho muội động tay động chân như thế, còn phải” Nàng ta bỗng nhiên dừng, ngọc thủ duỗi vào đũng quần của hấn, cầm cự vật của hấn, mới phát hiện tay của nàng ta quả thật quá nhỏ, nghĩ thâm, không chuyện mọc lớn như thế làm gì! Dọa chết người.

Hy Bình rên rỉ nói: “Mạnh Mạnh, đừng loạn động, ta có thể khống chế không nổi.”

Đỗ Mạnh Mạnh uy hiếp nói: “Muội còn muốn huynh hôn môi muội, gọi muội là tâm can bảo bối.”

Hy Bình xin tha nói: “Được rồi! Tâm can bảo bối.”

Đỗ Mạnh Mạnh liền bấu môi, nói: “Hôn muội!”

Hy Bình đành phải cùng nàng tới một nụ hôn dài, bỗng nhiên cảm giác một tay của Tiểu Nguyệt cũng duỗi tiến vào, hai bàn tay non ở trên hông cần của hắn tới lui sáo lộng, hắn hét to một tiếng, đẩy lưng nữ ra, chạy ra khỏi trường.

Chưa một hồi, Bạch Tư kinh hoàng thất thố tiến vào trường bông, nằm ở bên cạnh Tiểu Nguyệt, giận dữ nói: “Hôn dẫn đó, nửa đêm canh ba chạy đến trong trường bông của người ta làm Chỉ Nhi, thậm chí chết người!”

Rất lâu, tam nữ nghe được một tiếng kêu thảm, theo sau liền là âm thanh vĩnh hằng tựa như thống khổ lại giống như sung sướng.

Kể tới, Hy Bình vừa tiến vào trường bông của Bạch Tư, liền chui vào chần, bỏ nhào đến trên người của một nữ nhân trong đó hôn mãnh liệt một trận. Trong ý loạn tình mê, lại nghe được nữ nhân bên dưới giận dữ quát: “Hoàng Hy Bình, ngươi muốn làm gì?”

Nguyên lai nữ nhân hắn đè lấy là Bạch Tư.

Hy Bình kinh hãi nói: “Làm sai rồi!”

Hắn thả Bạch Tư ra, bò đến trên người Bạch Chỉ cười trộm bên cạnh, lại là một trận hôn mãnh liệt, sau đó nói: “Ta muốn cùng Chỉ Nhi hoan hảo, nàng nếu không hi vọng ta trong loạn sai nữa, thì đi đến bên đó của bọn Tiểu Nguyệt ngủ. Đương nhiên, nếu nàng nguyện ý ở lại thì càng tốt.”

Bạch Tư một lời không phát mặc y phục tề chỉnh đi ra khỏi trường bông.

Hy Bình đứng lên, nói: “Tiểu Bạch Chỉ để đại phu dẫn nhảy một màn thoát y vũ cho nàng xem!” Hắn hai ba cái liền đem bản thân cởi sạch không mảnh vải che người.

Bạch Chỉ nói: “Đại phu dẫn, chàng bề ngoài thật dễ nhìn, bọn họ không có dễ nhìn bằng chàng, Chỉ Nhi thực rất yêu thích chàng! Cây đồ này của chàng khiến Chỉ Nhi sợ hãi thật, trước đây Chỉ Nhi nhìn thấy cây nhục căn thô dài đó của lão gia cùng thiếu gia liền cảm thấy sợ hãi, nào biết của đại phu dẫn so với của bọn họ còn phải thô dài hơn một lần, Chỉ Nhi thực sợ da!”

Đích xác, thoải mái của Bạch Hoạt phụ tử vốn dĩ đã thô dài hơn thường nhân, khiến nữ hài trẻ tuổi nhìn cũng sợ hãi, huống hồ dị chủng này của Hy Bình?

Bạch Chỉ nói cho cùng là một thiếu nữ 15 tuổi, có thể không sợ ư?

Hy Bình cười nói: “Tiểu Bạch Chỉ, đến lượt nàng.”

Bạch Chỉ không hiểu hỏi: “Cái gì?”

Hy Bình đáp: “Ta giúp nàng cởi ra, hay là nàng tự mình cởi?”

Bạch Chỉ kì thật chỉ mặc một bộ áo ngủ, lúc này nghe được Hy Bình vừa nói, lại thấy hắn mê sắc chăm chú nhìn bản thân, mặt non liền đỏ, đáp: “Thiếp tự mình cởi.”

Áo ngủ của Bạch Chỉ giống như mộng trượt xuống đất.

Hy Bình nhìn thân thể yêu kiều sơ hiện trẻ trung này, hưng phấn không giải thích được.

Đại thủ của hắn nắm sờ nụ hoa của nàng ta, từ từ dời đến vùng bụng của nàng ta, lại hướng xuống vuốt ve, sau đó hắn quỳ xuống, hôn lấy địa phương thần bí mê người nhất, Bạch Chỉ rên rỉ nhẹ nhỏ, thân thể run rẩy mềm nhũn, hai tay của nàng ta để ở hai vai của Hy Bình, cơ hồ không cách nào chống giữ cơ thể của nàng ta.

Hy Bình đem nàng đè trên thảm, bàn tay nhỏ của nàng ta không tự giác vuốt ve cơ bắp cường tráng của hắn, cùng hắn hôn cuốn nhiệt liệt.

Hy Bình hỏi: “Tiểu Bạch Chỉ, chuẩn bị tốt chưa?”

Bạch Chỉ hiện sơ sắc thái sợ hãi, nhưng còn là kiên định đáp: “Đại phu dẫn, tiến tới đi! Nhẹ chút a ai da, đau a, đại phu dẫn!”

Hy Bình ưỡn động có tiết tấu, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Bạch Chỉ, cảm giác thế nào?”

Bạch Chỉ hương hân (mồ thơm) nhể nhại kêu to: “Đại phôi đản, giống như cọc gỗ lớn lấp vào ở giữa hai chân của Chỉ Nhi, va chạm đến Chỉ Nhi vừa đau vừa thoải mái, Chỉ Nhi rất sung sướng, ê ô đại phôi đản, thiếp từng thấy qua bọn họ làm chuyện này, có vài người vài giây liền xuống, lão gia cùng thiếu gia lợi hại nhất, mỗi lần đều cùng các phu nhân làm một hai thời thần, nhưng chàng giống như so với còn lâu hơn, Chỉ Nhi sợ chóng đỡ không nổi, a a đại phôi đản, Chỉ Nhi không được rồi, phải ngắt!”

Chỉ Nhi chỉ cảm thấy hoa choáng một trận, quả thật ngắt đi.

Hy Bình sau khi mãnh liệt ưỡn động vài chục cái, kéo người ra, đem hùng căn vẫn hùng phong đại tác lắng lại xuống, lắc tỉnh Bạch Chỉ, nói: “Tiểu Bạch Chỉ, nàng làm sao nói ngắt liền ngắt?”

Bạch Chỉ mở mắt ra, không sức lực nói: “Xin lỗi, đại phôi đản.”

Hy Bình thương tiếc hỏi: “Sau này còn sợ ta chẳng?”

Bạch Chỉ đáp: “Sợ, sợ đại phôi đản không cần Chỉ Nhi.”

Hy Bình nheo chiếc mũi của nàng ta, nói: “Nàng cũng học hiểu xảo quyết?”

Bạch Chỉ cười ngọt ngào.

Hy Bình lật thân từ kiều thể của Bạch Chỉ xuống, đem nàng ta ôm đến lồng ngực của hắn, nói: “Ta đè nàng lâu như thế, cũng để nàng đè ta lại!”

Bạch Chỉ nằm sấp ngủ ở trên người của Hy Bình, không có làm bất kì vùng vẫy nào.

Kì thật nàng ta sớm đã không có lực khí gì.

Trời sáng, sau khi Hy Bình cùng Bạch Hoạt phụ tử thương lượng, liền quay về Bạch Dương Phủ. Gặp Bạch Dương phụ tử, tự thuật chuyện cứu người, Bạch Dương phụ tử một miệng nhận lời.

Hy Bình không thấy được Bạch Liên, đề cập sơ một cái, Bạch Dương thở dài một tiếng nói, nàng ta cùng hai ái tì sáng sớm liền ra ngoài. Hy Bình phỏng đoán có lẽ lên thảo nguyên chơi đùa với kẻ bám đuôi của nàng ta, cũng không nói thêm nói.

Bạch Hùng ra ngoài điều binh khiển tướng, Bạch Dương ngỏ lời mấy tào bà nương trong trướng của lão rất phóng túng, lão hiện tại già, thỏa mãn được một người, thỏa mãn không được một nhóm lớn, muốn Hy Bình thay thế thỏa mãn.

Hy Bình chỉ đành đến trong trướng của Bạch Dương cùng năm phụ nhân chính đang hổ lang chi niên (trung niên) đó của Bạch Dương giao chiến, chinh chiến ba thời thần, đem bọn họ giết đến không sức hoàn thủ, không ngừng đầu hàng, cầu xin, mới công thành thân thoái.

Từ trong trướng bông của Bạch Dương đi ra, đúng lúc nhìn thấy Bạch Liên tam nữ cưỡi ngựa từ thảo nguyên quay về, Hy Bình mỉm cười cùng bọn họ hỏi thăm, Phỉ Nhi cùng Ngẫu Nhi trả hắn một nụ cười mê người, thế nhưng Bạch Liên miệng liền vênh, bộ dạng thích quan tâm mà không quan tâm.

Hy Bình nói: “Nương tử cẩn thận, đừng té xuống ngựa nhá!”

Bạch Liên mắt liền trừng: “Không cần ngươi quản.” Liền xuống ngựa về trướng bông.

Hy Bình liền cười cởi mở, sải dài bước chân, đi xem Bạch Hùng chuẩn bị thế nào.

Gần tối, Hy Bình cùng Bạch Hùng vừa nói vừa cười quay về, hai người đang chuẩn bị tiến vào đại trướng của Bạch Hùng, Ngẫu Nhi lại từ sau lưng bọn họ kêu Hy Bình lại, để Hy Bình về trướng bông của mình.

Hy Bình còn là lần đầu tiên đơn độc ở cùng một chỗ với Ngẫu Nhi, trên đường cùng nàng ta vừa ôm vừa hôn, làm ái thiếp này của hắn xuân tình đại tác, toàn thân mềm yếu vô lực, hắn dứt khoát bế ngang nàng tiến vào trướng bông, cùng Bạch Liên tam nữ ăn bữa tối, ba nữ nhân ngửi ra mùi nữ nhân trên người của hắn, đuổi hắn đi tắm rửa.

Hy Bình tắm rửa đi ra, nằm trong tấm chăn, tiếp nhận vặn hỏi của Bạch Liên: “Đêm qua ngươi vì sao không quay về ngủ? Có phải cùng đã nữ nhân chung chạ không?”

Hy Bình đáp: “Đừng nói đến khó nghe như vậy, tối qua chỉ là đi an ủi nương tử chân chính của ta.”

Bạch Liên kéo lỗ tai của hắn, hỏi: “Nói, người còn có bao nhiêu nương tử?”

Hy Bình cười đáp: “Tạm thời đi! Trừ các nàng ra, còn có bảy nương tử, ngoài ra đi giống như còn có sáu người, sau này bao nhiêu ta thì không biết.”

Bạch Liên phát cuồng trên người của hắn vừa đầm vừa đá, nói: “Người đã nhiều nương tử như thế, vì sao còn phải cưới ta?”

Hy Bình kêu khổ nói: “Đừng kéo loạn đánh loạn, nàng cho rằng ta không đau sao? Qua vài ngày ta liền phải về Trung Nguyên, cưới nàng bằng như không cưới, sau khi ta đi, nàng có thể tìm một anh hùng chân chính cưới, dù sao nàng cũng còn là thân nữ nhân thanh bạch, không có bất kì nam nhân nào có thể ghét bỏ nàng. Ai nha nha, Phỉ Nhi, cả nàng cũng cần ta?”

Ngẫu Nhi lên tiếng ủng hộ nói: “Ai kêu chàng dám không cần bọn thiếp?”

Bạch Liên đột nhiên bình tĩnh hỏi: “Người từ trước tới nay không xem người ta là thê tử của người, có phải không?”

Hy Bình nghiêm túc hiếm có hỏi: “Nàng yêu ta, xem ta thành trượng phu của nàng hay không?”

Bạch Liên vùng vẫy nói: “Ta không biết, ta thực không biết!”

Hy Bình thương hại xoa vuốt mái tóc của nàng ta, nói: “Không biết thì thôi, ngày mai ta liền đi Dã Mã Tộc, từ Dã Mã Tộc quay về, ta liền đi về Trung Nguyên. Nàng tiếp tục có thể giống như trước đây làm anh hùng mộng của nàng, đùa giỡn ái tình du hí với thanh niên trên thảo nguyên, tìm nam nhân có khả năng một tên ba chim cùng qua đêm thảo nguyên, nàng vẫn là công chúa mỹ lệ nhất của thảo nguyên, được bọn nam nhân chúng tinh ủng hộ nguyệt theo đuổi, sủng ái. Ngủ đi! Ngày mai tỉnh lại, tất cả đều có thể thay đổi.”

Hắn cảm giác được Bạch Liên ở trong lòng của hắn thút thít.

Phải chăng đang cảm kích hắn sẽ sắp thả nàng tự do nhỉ?

Ai rõ?!

Ngày mai!

Trời sẽ rõ ràng.

55. Chương 54: Tề Thuyết Tòng Tiền

Mọi người từ trong suy lý của Đỗ Thanh Phong, được biết Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt khả năng chưa chết, bẽ lũ của Hy Bình cùng với các nữ nhân của hắn mới tạm dừng bi thương, thế nhưng cũng còn là rất lo lắng, ưu sầu.

Bọn họ về đến Thần Dao Môn, Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt không có giống như Lôi Long nói đang ở Thần Dao Môn đợi. Tuy chúng nữ cũng thấp thoáng cảm giác Hy Bình không thể có gì nguy hiểm, nhưng từ lúc theo hắn, thì chưa từng xa cách với hắn, lúc này khi Hy Bình không ở bên cạnh bọn họ, khiến bọn họ thống khổ, càng cảm thấy không biết làm thế nào.

Bất luận nói làm sao, Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt sinh tử chưa liệu trước, bọn họ làm sao có thể không thương tâm lo lắng?

Lãnh Tinh Oánh ban đầu muốn an ủi bọn nữ nhân của hắn, Lãnh Như Băng lại đem bà cùng Biện Mệnh Tam Lang với đám người của Lôi Long đẩy hết ra ngoài cửa, nói: “Để chúng ta yên tĩnh, được không?”

Mọi người chỉ đành lùi khỏi gian phòng của bọn họ, mỗi người tự về trong phòng của mình.

Lãnh Tinh Oánh về đến trong phòng, than vãn rên rỉ, nghĩ thầm, nữ nhân của bà ta lần đầu tiên yêu thương nam nhân như thế, chỉ mong hỗn cầu chủng mã (vô lại ngựa giống) đó không nên thực sự chết đi, nếu thực sự chết, sáu nữ nhi của bà ta khả năng đều sống không được. Bất quá, xem hắn cũng không giống là tướng đoản mệnh, như loại nam nhân này, chết đi thực là tổn thất của nữ nhân, thượng thiên có lẽ không thể tàn

ác nhằn tâm như thế, hưởng hồ, Lãnh Tinh Oánh ta còn chưa có cùng hần tương hảo, hần làm sao có thể liền chết?

Dâm phụ chính là dâm phụ, bất luận lúc nào, đều không quên bản sắc dâm phụ!

Ngưu Lang nghĩ thầm, còn may Đỗ trang chủ nói cô gia không chết, ấy, nếu không công chúa cùng các nương tử xinh đẹp khác của cô gia xử lý thế nào? Nếu cô gia thực bất hạnh chết đi, Ngưu Lang ta nhất định xả thân vì nghĩa đỉnh lực tương trợ, chiếu cố tốt công chúa cùng nữ nhân xinh đẹp của ngài.

Vừa nghĩ đến thế, Ngưu Lang cảm thấy bản thân vĩ đại vô cùng, nói: “Phu nhân, thuộc hạ bảo chứng công chúa không thể thành quả phụ.”

Lãnh Tinh Oánh không ngờ Ngưu Lang đối với nữ tể chủng mã của bà ta có lòng tin như thế, có chút hoan hỉ hỏi: “Người thực khẳng định như thế?”

Dã Lang nói: “Ngài ấy là một tên gia hỏa (khốn kiếp) khiến người khó mà tưởng tượng!”

Tình Lang mỉm cười nói: “Phu nhân, người yên tâm đi, cô gia của chúng ta ôn nhu mà đa tình, tuyệt đối là một người trường thọ! Người biết, như loại nam nhân đa tình này của bọn thuộc hạ, lão thiên cũng yêu thích.”

Lãnh Tinh Oánh an tâm rất nhiều, nhẹ nhõm thở một hơi nói: “Chỉ mong như thế. Ai, vốn dĩ chuẩn bị tới qua câu dẫn hần lên giường, xem ra sau khi tìm được hần, mới có thể đạt thành mỹ mộng của ta. Ta còn trước tới giờ chưa thấy qua nam nhân cường hãn như thế, không biết khi cùng hần mây mưa vui vậy là mùi vị gì” Gương mặt tuyệt mỹ mà vũ mị của bà ta lộ ra thần thái khát khao say đắm.

Biện Mệnh Tam Lang đồng thanh hỏi: “Phu nhân, người cả nữ tể đều không bỏ qua sao?”

Lãnh Tinh Oánh hứ nhẹ đáp: “Ai kêu hần mê người như thế? Lão nương nếu không cùng hần hoan hảo một lần, chết cũng không nhắm mắt! Thất Cơ sao? Bọn chúng như thế nào?”

Tình Lang đáp: “Thất Cơ lúc bắt đầu khóc đến như thủy nhân nhi (người nước), hiện tại tốt hơn chút, trốn đến trong phòng liền không ra.”

Ngưu Lang nói: “Thất Cơ từ lúc gặp được cô gia, liền không cùng bọn thuộc hạ tương hảo, hiện tại lại vì cô gia khóc đến chết đi sống lại. Mị lực của cô gia thực không phải lớn bình thường!”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Lời thừa nói ít, đi kêu bọn chúng tới, ta muốn cùng bọn chúng nói chuyện, thuận tiện an ủi những đấng phụ động chân tình này.”

Tứ Cửu thụ thương, chảy quá nhiều máu, khi đó lại cứng rắn chịu đựng tìm kiếm Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt, về đến Thần Dao Môn quả thực trụ không nổi, hôn mê đi. Qua cứu chữa của Hoa Tiểu Ba, tỉnh dậy, thể nhưng thân thể còn là rất hư nhược.

Lúc này, gian phòng của hần đứng đầy người.

Lan Hoa ngồi ở mép giường, xoa nhẹ gương mặt trắng bệch của hần, nước mắt còn chưa khô.

Tứ Cửu hỏi: “Lan Hoa, ta lại không chết, nàng khóc gì?”

Lan Hoa hỏi: “Vì sao có thể phát sinh chuyện như thế?”

Mọi người hiểu rõ nàng ta chẳng những vì vết thương của Tứ Cửu mà đau lòng, đồng thời cũng vì Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt lo lắng.

Tứ Cửu than nói: “Đây là không cách nào dự liệu, lại cũng không phải không cách nào vãn hồi, chỉ ít bọn họ là còn có hi vọng sống sót. Hy Bình luôn luôn đều là người phúc lớn mạng lớn, ta đã không chết, tin rằng hần cùng Tiểu Nguyệt cũng có thể sống rất tốt.”

Đại Hải đi tới bên cạnh Lan Hoa cùng nàng ta ngồi sòng đôi ở mép giường, nắm tay của Tứ Cửu, nói: “Kì thật đệ tịnh không làm sao hiểu đại ca, chỉ biết huynh ấy rất thích vui đùa, khi còn nhỏ cơ hồ ngày ngày cùng các người đánh nhau. Đệ lúc đó tuy không tán thành lợi dụng thủ xảo của huynh ấy, nhưng đệ vẫn là rất sùng bái huynh ấy, bởi vì huynh ấy là đại ca của đệ, càng bởi vì huynh ấy mỗi lần gặp đánh nhau tất thắng. Có lẽ thực như huynh nói, đại ca là một người may mắn. Đệ từ nhỏ đã cảm thấy trên người của

huynh ấy có loại lực lượng khiến người không hiểu, khiến đệ cùng Tiểu Nguyệt đều cam tâm nhận bảo vệ của huynh ấy, mà huynh ấy, luôn luôn là không để đệ cùng các người đánh nhau, nói đệ không thể đánh nhau nên làm một hài tử ngoan, kì thật huynh ấy là không muốn để đệ cùng Tiểu Nguyệt nhận lấy bất kì thương tổn nào. Lần này, cũng là vì Tiểu Nguyệt với đệ, đại ca mới có thể dừng cảm quên mình, là đệ hại đại ca.”

Tứ Cửu nói: “Đại Hỷ, đừng tự trách như thế, Hy Bình không phải đệ hại, ai cũng không có hại Hy Bình, hắn chỉ là muốn cứu về muối muối của hắn, làm đại ca cuối cùng không thể mắt thấy muối muối liền phải rơi vào vực sâu mà không cứu chứ? Sự phụ của đệ không phải nói bọn họ còn sống sao? Đây chỉ là ngoài ý muốn, luôn luôn có thể vãn hồi ngoài ý muốn.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tứ Cửu sự phụ, qua hai ba ngày thương thế của huynh lành lại, chúng ta liền đi kiểm thư phụ.”

Độc Cô Minh hoài nghi hỏi: “Thương thế của hắn lành được nhanh như thế sao?”

Hoa Tiểu Ba tự đại nói: “Có Hoa Tiểu Ba đệ đây, chút thương tích này tính được gì?”

Tứ Cửu cười gượng nói: “Tiểu tử đệ chẳng những học võ công cùng thủ đoạn của gái của huynh, còn học công phu khoe khoang của huynh!”

Đỗ Mạnh Mạnh dừng bị thương nói: “Hai người các ngươi so đại ca thua xa lắm!”

Bích Nhu nói: “Mạnh Mạnh, muối gọi Hy Bình làm đại ca, có phải cùng Đại Hỷ đã” Đột nhiên che miệng không nói, mặt đỏ đến mang tai.

Lôi Long thương yêu ôm nàng ta vào trong lòng, nhớ tới khi bắt đầu mọi người còn vì chuyện của Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt bị thương đau đớn, hiện giờ bất luận như thế nào, biết bọn họ tạm thời có lẽ còn có hi vọng sống sót, mỗi người thắm bên dưới nhẹ nhõm thở một hơi.

Ngọc Diệp đứng ở phía sau Lan Hoa nói: “Tứ Cửu, chàng hại người ta chảy rất nhiều nước mắt, sau này chàng phải bồi thường tổn thất của người ta gấp bội.”

Tứ Cửu cười hỏi: “Không phải chứ? Khi Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt rơi xuống vực sâu, nàng khóc so với ta trúng kiếm còn phải kịch liệt, thế nào có thể nói là trách nhiệm của một mình ta?”

Ngọc Diệp giẫm chân nói: “Chính là trách nhiệm của chàng!”

Tứ Cửu không cùng nàng ta tranh biện, hỏi: “Sáu thư muối của nàng như thế nào?”

Ngọc Diệp thở dài đáp: “Còn tốt.”

Tứ Cửu ho một trận, Lan Hoa nhẹ nhàng xoa lồng ngực của hắn, hắn bình tức xuống, thoải mái nhắm hai mắt lại.

Triệu Tử Thanh từ ngoài cửa đi vào, trong phòng rối loạn một trận.

Tứ Cửu mở mắt ra, si mê nhìn Triệu Tử Thanh có chút không tự nhiên, phát hiện con mắt của nàng ta có chút sưng đỏ, không biết là vì hắn khóc hay là vì đại ca của nàng ta mà khóc?

Triệu Tử Thanh nói rõ ý tới, nguyên lai là tam đại chương môn mời người chủ sự của Trường Xuân Đường cùng Hoàng Đại Hỷ đi qua, nhưng người chủ sự chân chính của Trường Xuân Đường Hy Bình không ở nơi đây, cuối cùng, Lôi Long phụ phụ cùng Hoa Tiểu Ba đi qua. Độc Cô Minh cảm thấy nơi đây không có chuyện của hắn, cũng đi theo cùng bọn họ, tuy nói hắn không phải người của Vô Lâm Tứ Đại Thế Gia, lại cùng Tứ Đại Vô Lâm Thế Gia đều có quan hệ thân thích, theo lí đương nhiên không tính người ngoài.

Triệu Tử Thanh đi đến trước giường của Tứ Cửu, nhỏ giọng hỏi: “Thương thế của người thế nào?”

Tứ Cửu nằm mộng cũng không nghĩ được Triệu Tử Thanh có thể đối với hắn ôn nhu như thế, nhất thời không biết hồi đáp như thế nào.

Lan Hoa biết Tứ Cửu mơ ngủ đều nghĩ đến Triệu Tử Thanh, như là muốn thành toàn cho bọn họ đứng lên đem vị trí nhường cho nàng ta, nói: “Triệu tiểu thư, cô nương ngồi chỗ này.”

Triệu Tử Thanh do dự một hồi, đến ngồi vị trí Lan Hoa nhường ra, thương tiếc hỏi: “Còn đau chăng?”

Tứ Cửu đưa tay nắm lấy ngọc thủ của nàng ta, cười đáp: “Nếu nàng đáp ứng gả cho ta, tất cả thống khổ đều có thể biến mất.”

Triệu Tử Thanh khác thường không có vùng vẫy, mặc cho hắn cầm lấy tay của nàng ta, oán nói: “Bọn chúng cũng thực ác tâm, đả thương người như vậy.” Nàng ta quên đi lúc đầu nàng ta cũng là lấy dao chém loạn bổ loạn Tứ Cửu.

Tứ Cửu vui sướng hỏi: “Nàng nói như thế, có phải đáp ứng gả cho ta không?”

Triệu Tử Thanh mặt liền đỏ, không đáp hỏi ngược nói: “Ba vị thư thư cho phép người chăng?”

Lan Hoa nói: “Thư nói qua, chỉ cần chàng có bản lĩnh, mười người tám người tùy tiện chàng.”

Oanh Thúy mỉm cười gật gật đầu.

Ngọc Diệp nói: “Thư đã từng có qua rất nhiều nam nhân, bởi thế thư cũng không phản đối chàng có bao nhiêu nữ nhân.”

Tứ Cửu đắc ý chăm chú nhìn Triệu Tử Thanh, nói: “Đến lượt nàng.”

Triệu Tử Thanh ở trên gương mặt trắng bệch của hắn hôn một dấu, nói: “Từ cái nhìn đầu tiên thiếp thấy chàng, thiếp liền biết chàng không có được thiếp thế không buông xuôi, thiếp đã bị chàng ôm qua, hôn qua, thiếp không gả cho chàng, còn có thể gả cho ai?”

Tứ Cửu nói: “Nói đến không biết làm sao như vậy, giống như là bởi vì ta ôm hôn nàng, nàng liền không thể gả cho người khác, đành phải miễn cưỡng gả cho Tứ Cửu ta, vì sao nàng không nói từ cái nhìn đầu tiên thấy được ta, đã yêu thương ta sâu sắc?”

Triệu Tử Thanh giận dữ nói: “Đây là quyền lợi của nữ nhân.”

Trong quyền lợi của nữ nhân đích xác có một hạng này —— cho dù nàng ta ở trong lòng yêu người yêu đến muốn dùng chết đe dọa, trong miệng của nàng ta còn là muốn cứng rắn nói ra một chữ “không”.

Tứ Cửu cười nói: “Hôn lễ thì miễn, khi sức lực của ta khôi phục, liền là lúc chúng ta động phòng.”

Nói rằng, đám người của Lôi Phượng sau khi Hy Bình mất tích, luôn luôn mặt ủ mày chau.

Tuyết Nhi đã ngủ. Lôi Phượng lục nữ khóc sưng con mắt, ai cũng không nói chuyện, cùng nhau hồi tưởng chuyện phát sinh sau khi cùng Hy Bình gặp gỡ, sống lòng suy sụp.

Bọn họ nguyện ý tin tưởng kết luận của Đỗ Thanh Phong, thế nhưng, nam nhân không rõ tung tích này, nói cho cùng là nam nhân bọn họ yêu nhất, nếu nam nhân này không có chân chính xuất hiện trước mắt bọn họ, bọn họ chung quy không thể phấn khởi lên giống như những người khác được.

Lôi Phượng không nghi ngờ gì là đại thư của chúng nữ, thời khắc này lại không cách nào an ủi mọi người, hoặc giả nói, nàng cũng đòi hỏi an ủi.

Từ lúc nàng theo Hy Bình, lập tức liền cùng hắn phân li một đoạn thời gian, trong đoạn thời gian đó, nàng ta cũng là luôn luôn nhớ mong hắn, nhưng không giống như lúc này đau đớn lo âu.

Khi đó nàng chỉ ít biết Hy Bình có thể bình an vô sự, lúc này lại tận mắt thấy hắn từ vách núi cao như thế rơi xuống, trái tim của nàng cũng theo hắn rơi xuống vực sâu. Cho dù như thế, nàng còn phải biểu hiện bình tĩnh chút, nếu nàng cũng mất đi tác lòng, các thư muội khác liền có thể lập tức sụp đổ.

Phong Ái Vũ ở trong lòng Lôi Phượng khóc chửi một ngày, lúc này cũng lắng lại. Trong một đời nàng chỉ có hai nam nhân, một là phụ thân nàng ta Phong Tự Lai, một là Hy Bình. Hy Bình cho nàng đả kích quá trầm trọng, nàng ta không cách nào tiếp nhận, ở trong lòng của Lôi Phượng ngất đi hai lần, lúc này nàng ta lại ở trong lòng của Lôi Phượng ngủ rất say sưa.

Nàng ta vốn là một hải tử thích ồn ào thích đùa giỡn, trải qua một ngày giày vò, nàng ta quá mệt mỏi, vừa biết được Hy Bình khả năng còn đang sống, nàng ta liền ngủ giống như trước đây.

Nhân thần ưu oán của Đỗ Tư Tư nhuộm lên một tầng thê lương. Nàng vốn cho rằng tai nạn của nàng ta kết thúc, nào ngờ vừa nắm giữ góc áo của hạnh phúc, hạnh phúc liền bị xé rách. Nàng ta không biết nên tin tưởng lời của phụ thân hay không.

Năm đó bảy tuổi, mẫu thân đột nhiên biến mất, mỗi khi nàng ta hướng về phụ thân truy hỏi mẫu thân Độc Cô Tuyết, phụ thân luôn là bình tĩnh nói, mẫu thân của nàng ta đi đến địa phương rất xa không thể trở về.

Sát theo đó, phụ thân cưới về nhị nương Vương Ngọc Phân, một đoạn thời gian rất dài nàng hận phụ thân cùng nhị nương.

Sau khi nàng lớn lên, mơ hồ cảm thấy mẫu thân đã không ở nhân thế, nàng ta không có lại hỏi mẫu thân là làm sao từ trần, nàng ta biết phụ thân không thể nói với nàng ta, huống hồ, nàng ta đã rất nhiều năm không có cùng phụ thân nói chuyện.

Nàng ta đem nữ nhi gọi là Niệm Tuyết, chính là kỉ niệm mẫu thân Độc Cô Tuyết. Nàng ta không hận Thi Trúc Sinh, cũng không hận nhị nương nữa, nhưng nàng ta không cách nào tha thứ phụ thân, nàng ta cảm thấy ông ấy dối với nàng ta che giấu quá nhiều.

Thành thử, nàng hiện tại cũng không dám tin tưởng phụ thân Đỗ Thanh Phong của nàng ta. Chỉ có khi Hy Bình đang sống đứng ở trước mặt của nàng, bé nữ nhi của nàng, nàng ta mới có thể lần nữa cảm thấy chân thật cùng hạnh phúc.

Độc Cô Kỳ từ nhỏ trải qua ở trong vui vẻ cùng hạnh phúc, trước Hy Bình, cũng có rất nhiều thanh niên theo đuổi nàng ta, nhưng nàng ta không chút động lòng. Thế nhưng, khi Hy Bình cùng nàng ta lần đầu tương ngộ, liền ở trước mọi người ôm lấy nàng ta, khi đó nàng tuy là thẹn hận, lại cũng bị nam nhân vô lễ này đã động phương tâm, trên tâm linh xử nữ đó lần đầu tiên khắc dấu nam nhân bá đạo này.

Bề ngoài của nàng tuy hờn dỗi vô bì, nhưng là người tâm chí kiên cường, yêu thương liền nghĩa là không chùn bước, cũng bởi vì như thế, Hy Bình không thể không cùng Lạc Hỏa tranh đoạt nàng ta. Cuộc sống của nàng vốn là thuận buồm xuôi gió, nhưng đột nhiên gặp phải loại thảm sự này, cho dù nàng ta tâm chí kiên cường, cũng gần như thương tâm muốn tuyệt.

Hoa Tiểu Mạn tuy nói 18 tuổi, thân thể phát dục giống như quả cây chín mùi, nhưng nàng ta từ nhỏ vô ưu vô lự, trước khi gặp được Hy Bình, tâm linh hoàn toàn thuần túy thuộc về tâm linh của nữ hài, đã từng một độ giữ loại ảo tưởng nào đó với Triệu Tử Uy, nhưng đó là một loại tâm lí sùng bái. Nàng ta vốn nghĩ tương lai gả cho Triệu Tử Uy, định phải Hy Bình tên vô lại này, dưới âm dương lẫn lộn chủ động hôn Hy Bình, do đó tình cảm thâm chủng, không thể tự thoát. Trong nháy mắt Hy Bình rơi xuống vách núi, nàng cơ hồ sụp đổ.

Tương đối mà nói, Lãnh Như Băng là một người bình tĩnh nhất trong chúng nữ. Nàng ta vốn là một người lãnh tính, thêm vào nội công nàng ta tu luyện vẫn là âm hàn chi lưu, người không lòng tình như nước không thể thành tựu, bởi thế tố chất tâm lí so với năm nữ nhân khác tốt hơn chút, mà sự việc nàng ta trải qua so với bất kì ai của bọn họ đều hơn nhiều, gặp chuyện so ra trầm hơn.

Nàng ta tin tưởng kết luận của phụ thân! Phải, đó tựa hồ là chuyện không khả năng, nhưng quá nhiều chuyện bất khả tư nghị phát sinh ở trên người của Hy Bình, khiến nàng ta không thể dùng lí lẽ thông thường đi suy xét bất luận chuyện nào phát sinh ở trên người của hắn, cho dù đó xem ra là hoang đường phi thường, lại cũng có khả năng là chân thật.

Nam nhân này bản thân chính là một câu đố! Có lẽ chính bởi vì như thế, nàng ta mới có yêu thương hắn. Ngoại trừ hắn ra, bất luận nam nhân nào nàng đều không thêm chú ý, thậm chí chán ghét.

Nàng ta ôm Hoa Tiểu Mạn mất đi vui cười, miễn cưỡng giả như bình tĩnh hỏi: “Tiểu Mạn, muội tin tưởng thư thư chăng?”

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Tin tưởng.”

Lãnh Như Băng nói: “Như quả thư thư cũng nói Hy Bình không thể có chuyện, muội có thể tin tưởng không?”

Hoa Tiểu Mạn ngạc nhiên, do dự, cuối cùng là không có hồi đáp.

Lãnh Như Băng thở dài.

Độc Cô Kỳ đột nhiên nói: “Muội tin tưởng!”

Chúng nữ nhìn nàng ta, nàng ta tiếp tục nói: “Muội thà rằng tin tưởng chàng còn sống, cũng không nguyện đi nghĩ quá nhiều khả năng khác, trước khi không có kết quả, chỉ có tin tưởng chàng vẫn đang sinh tồn, muội mới có dũng khí đối diện với tất cả đến sau này.”

Lôi Phượng mang Phong Ái Vũ đang ngủ dễ trên giường, nói: “Kỳ Kỳ nói không sai, trước khi chưa xác định sống chết của Hy Bình, chúng ta kiên cường vững tin chàng còn đang sống. Chàng chẳng những là nam nhân chúng ta yêu thương, càng là nam nhân giống như câu đố, nam nhân như vậy, ai cũng không dám kết luận sống chết của chàng! Là nữ nhân của chàng, bất luận ở dưới tình huống như thế nào, chúng ta đều phải có lòng tin với chàng!”

Nhân thần ưu oán của Đỗ Tư Tư lóe qua một chút rực rỡ, tựa như muốn ra lời, nhưng lại dừng lại.

Hoa Tiểu Mạn tựa hồ yên tâm rất nhiều, hỏi: “Phượng thư, thế chúng ta hiện tại phải làm thế nào?”

Lôi Phượng bị Hoa Tiểu Mạn hỏi dừng, nàng ta tuy cũng lơ mơ ẩn hiện cảm thấy Hy Bình đang sống, nhưng bỗng chốc không cách nào hồi đáp vấn đề của Hoa Tiểu Mạn.

Bọn họ phải làm thế nào?

Độc Cô Kỳ nói: “Không bằng ở nơi đây đợi vài ngày trước, nếu Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt còn chưa quay về, lại nghĩ biện pháp khác.”

Lãnh Như Băng nghĩ kỹ nói: “Lưu ba ngày! Sau ba ngày, không thấy bọn họ quay về, chúng ta liền đi tìm bọn họ, nói không chừng bọn họ sớm hơn chúng ta một bước rời khỏi hạp cốc, ở trên thảo nguyên lạc đường. Theo thư được biết, Hy Bình đối với địa lí một chút đều không hiểu rõ, lúc ban đầu khi thư để chàng đánh xe ngựa, đều phải chỉ điểm chàng đi thế nào, có lúc thư thoáng ngủ khoảng khắc, chàng liền không biết đông tây, đi rất nhiều đường oan uổng.”

Lôi Phượng nói: “Cũng chỉ có như thế.”

Phong Ái Vũ nói mớ: “Ca.”

Độc Cô Kỳ hỏi: “Biểu muội khi nào có ca?”

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Muội cùng Ái Vũ khi yên ắng xưng hô chàng như thế.”

Lôi Phượng vô cùng thương yêu nhìn Phong Ái Vũ đang ngủ say, nói: “Tiểu ni tử này!”

Lãnh Như Băng hỏi: “Các muội lén lút còn xưng hô chàng là gì?”

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Đại vô lại.”

Chúng nữ hiểu ý nhìn nhau mà cười, đây là từ lúc Hy Bình rơi xuống vực sâu tới giờ, bọn họ lần đầu tiên thoải mái cười.

56. Chương 55: Thiên Tự Bí Mật

Nghị sự sảnh của Thần Dao Môn, hộp đầy tinh anh của Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia.

Hoa Tiểu Ba cùng Độc Cô Minh không biết sẽ phát sinh chuyện gì, bọn họ cũng không muốn biết.

Hai người vừa ngồi đến trên ghế, liền nhìn đông ngó tây. Lúc này con mắt của hai người đang chăm chú nhìn Thiên Phong Song Kiều bên cạnh Từ Phiêu Nhiên, con mắt đều sắp phải vọt ra lửa — tuy nói Tứ Cầu là bị bọn họ đâm thương, nhưng trong mắt bọn họ tịnh không phải lửa cừu hận mà là lửa dục vọng, hai người quả thực phải dục hỏa thiêu thân.

Độc Cô Minh khẽ giọng nói: “Huynh thấy trong nữ tử, trừ Mộng Hương cùng Lãnh Như Băng, thì tính bọn họ xinh đẹp nhất.”

Hoa Tiểu Ba cũng khê khàng hỏi: “Huynh thấy qua Mộng Hương? Nàng ta không phải cả ngày che mặt sao?”

Độc Cô Minh đáp: “Thành thật nói, huynh cũng chưa thấy qua chân diện mục của nàng ta, nhưng mỗi một đời Nguyệt Nữ đều là võ lâm tuyệt đỉnh mỹ nhân, huynh nghĩ Mộng Hương cũng không thể ngoại lệ. Từ cơ thể, con mắt, khí chất của nàng ta cùng vàng trán sáng bóng trơn nỏn, tư thái tuyệt mỹ khi đi của nàng ta, liền có thể khẳng định nàng ta tuyệt đối là một mỹ nhân nhi.”

Hoa Tiểu Ba mỉm cười nói: “Đệ xí! Cả diện mạo thực của người còn chưa thấy liền theo đuổi, quả thực là không trình độ! Lão ca, đừng tin tưởng lỗ tai cùng giác quan thứ sáu của bản thân, chỉ có con mắt mới có thể thưởng thức mỹ nhân! Hai người trước mắt chính là tuyệt đỉnh vũ vật, thứ muội khác cũng là tinh phẩm không thể có nhiều, thi triển mị lực phi thường cùng thủ đoạn phích lịch của huynh đi!”

Độc Cô Minh cảm thấy hàm chứa trong lời của Hoa Tiểu Ba có chân lý chí thánh, trong mắt hai người đồng thời lộ ra ý tri âm khó tìm, quay mắt lại nhìn hướng về Thiên Phong Song Kiều, lại thấy lưỡng nữ giận dữ trừng mắt bọn họ.

Dưới kinh hãi, cùng cảm thấy không hay, vội vàng né tránh mục quang giết người đó của bọn họ, trước là chăm chú nhìn Thiên Phong Tam Anh, sau lại đem mục quang dời đến trên người của Thần Dao Tứ Hoa. Thần Dao Tứ Hoa cảm nhận được mục quang nóng bỏng của hai người, Cốc U Lan cùng Dạ Lai Hương trả bọn họ một thu ba long lanh dương dương, khiến cả người bọn họ cơ hồ tung bay lên trời.

Hai người chinh sơ hứng thú, đem con mắt dừng ở trên người của Liễu Nhi Đào Nhi, gương mặt nỏn nà của lưỡng nữ ửng hồng, oán thẹn trừng mắt nhìn bọn họ, cúi đầu xoa nhẹ đùa giỡn góc áo.

Độc Cô Minh cùng Hoa Tiểu Ba chính đang vì mỹ nữ phân tâm, nghe được vài tiếng ho cổ ý giả vờ ra, khiến bọn họ cảm thấy rất không sảng khoái — Đỗ Thanh Phong lão đầu này, cũng quá không thức thời, không bệnh giả ho làm gì? Thực chính là đại sát phong cảnh!

Đỗ Thanh Phong ho, nói: “Các vị, qua hai ngày tỉ đấu, kết quả đã ra, do Hoàng Đại Hải thắng, nên tiếp giữ Thiên Tự Suất Lệnh, trước lúc này, lão hủ còn có một vài lời muốn nói.”

Hoa Tiểu Ba khe khe nói: “Độc Cô đại ca, Đỗ trang chủ muốn làm giáo sư tiên sinh.”

Đỗ Thanh Phong hỏi: “Các vị còn nhớ được Võ Lâm Thập Đại Cao Thủ năm đó hay không?”

Độc Cô Minh cướp lời: “Võ Lâm Thập Đại Cao Thủ năm đó, trừ Thiên Tự Lão Nhân, Đại Địa Võ Tôn, Huyết Sát Ma Quân cùng Thiên Si Đại Sư hưởng thịnh danh nhất, còn có Nguyệt Nữ Mộng Tiên, Thái Âm Thánh Nữ Nguyệt Như Sương, Ngọc Xà Yêu Cơ Hoa Nhu, Địa Tạng Vương Thi Kiếm Minh, Tích Hoa Tú Sĩ Liễu Vô Tình, Cuồng Dao Lôi Liệt.”

Hoa Tiểu Ba ở trên vai hấn vỗ một chưởng, bày tỏ tán thưởng.

Bích Nhu ở bên tai Lôi Long hỏi: “Tổ sư gia nổi tiếng như thế?”

Lôi Long đáp: “Huynh cũng là lần đầu tiên nghe được.”

Đỗ Thanh Phong cười nói: “Tốt, nghe rộng nhớ nhiều! Không biết có thể kể truyền kì kinh lịch của Thập Đại Cao Thủ cho chúng ta hay không?”

Độc Cô Minh có chút không tự nhiên, thành thật nói, đối với mười người trong truyền thuyết, hẳn chỉ có thể nổi tên của bọn họ, còn như truyền kì kinh lịch gì đó của bọn họ, hẳn chỉ biết Thiên Tự Lão Nhân là sư phụ của bốn người khai sáng Tứ Đại Võ Lâm Thế Gia, Đại Địa Võ Tôn là người khai sáng của Đại Địa Minh, Huyết Sát Ma Quân giết chết Đại Địa Võ Tôn cùng Thiên Si Đại Sư Thực Phi Hòa Thượng vân vân chuyện vu vơ, quả thực không đủ lấy ra làm biểu diễn khấu tài.

Hoàng Đại Hải nói: “Trong mười ngày này, Thiên Tự Lão Nhân, Đại Địa Võ Tôn, Nguyệt Nữ, Thái Âm Thánh Nữ là đại diện của võ lâm chánh phái; Huyết Sát Ma Quân, Ngọc Xà Yêu Cơ, Địa Tạng Vương là nhân vật phong vân của tà phái; Tích Hoa Tú Sĩ cùng Cuồng Dao từ không can thiệp chuyện trong võ lâm, ta đi ta làm, có thể nói bất chánh bất tà vừa chánh vừa tà.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Không sai.”

Hoa Tiểu Ba mỉm cười nói: “Bản thân lão bình thường kể cho Đại Hải nghe, hiện tại do Đại Hải nói ra, lão gia dĩ biểu dương, cũng giống như biểu dương bản thân lão, đương nhiên không sai rồi.”

Đỗ Thanh Phong nhìn hẩn một cái, dọa đến hẩn không dám mở miệng nữa.

Triệu Tử Uy nói: “Tổ sư gia Thiên Tự Lão Nhân của chúng ta vốn là thảo dược lang trung, dưới cơ duyên xảo hợp, ở thâm sơn thu được Thiên Tự tuyệt học thất truyền đã lâu, dùng thời gian 20 năm, tu thành thần công, khi hành đạo giang hồ đã là 60 tuổi, người hoài lòng tế thế cứu nhân, cứu vãn giang hồ ở trong nơi nước sâu lửa bỏng, trở thành tông sư người người kính ngưỡng.”

Hoa Tiểu Ba lại ở bên tai của Độc Cô Minh nói: “Thực rắc thúi của con mẹ lão!”

Độc Cô Minh không hiểu hỏi: “Đệ làm sao cả tổ sư gia cũng chửi?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Lão ta lợi hại như thế, vì sao không lưu chút tuyệt học cho Trường Xuân Đường bọn đệ? Mẹ, từ lão đầu đó, không công bằng vô cùng!”

Thanh lương hai người nói chuyện rất nhỏ, những người khác chỉ biết bọn họ đang nói chuyện, lại không biết bọn họ nói lời gì.

Từ Thanh Vân nói: “Đại Địa Võ Tôn, tên Lạc Sơn, 20 tuổi hiện thân giang hồ, tới hiện giờ không có người biết tiền bối từ đâu tới. Bắt đầu từ đệ nhất chiến, tiền bối chưa từng bại qua. Tiền bối người cao lớn anh tuấn uy vũ, câu nệ võ đạo, đối với võ thuật có lực linh ngộ gần như thần tính, phàm là võ công chiêu thức thấy qua một lần đều có thể ghi nhớ, võ công bác tạp tinh thâm. Về sau tới Tây Vực tương ngộ với Thái Âm Thánh Nữ tương ngộ, hai người chiến một ngày một đêm, ai cũng không thắng được người kia, lại đánh ra cảm tình, Thái Âm Thánh Nữ vứt bỏ chức vị Thái Âm giáo chủ, đi theo Đại Địa Võ Tôn về Trung Nguyên, sáng lập Đại Địa Minh. Khi đó, Lạc Sơn mới 30 tuổi.”

Hoàng Đại Hải tiếp nói: “Thiên Si Đại Sư, tục danh Trần Lưu Mộng, khi xuất đạo là 23 tuổi, Thiếu Lâm tục gia đệ tự đệ nhất cao thủ. Khi hành đạo giang hồ, tương ngộ cùng Nguyệt Nữ đồng thời tương ái, sau không biết tại sao đột nhiên xuống tóc làm tăng, thành cao thủ đỉnh nhọn trẻ tuổi nhất Thiếu Lâm có xưa đến nay, một đời đại sư.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Trong Võ Lâm Thập Đại Cao Thủ năm đó, có một người rất nhiều người đều sợ nhắc đến, nhưng nếu muốn đàm luận tình thế võ lâm khi đó, thì vĩnh viễn thiếu không được hẩn. Người này là ai, các người ai biết chăng?”

Độc Cô Minh đáp: “Huyết Sát Ma Quân.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Không sai, Huyết Sát Ma Quân! Từ lúc hẩn xuất đạo giang hồ, trong võ lâm không có một khắc là yên bình. Nghe đồn, Huyết Sát Ma Quân trước lúc ba tuổi là sinh hoạt trong bầy sói, được Huyết Sát Môn đệ bát đại trưởng môn Thượng Quan Anh đi qua phát hiện đồng thời ôm về nuôi dưỡng, lấy tên Lang Tiểu Thiên. Sau 18 năm, hẩn cùng sư muội Thượng Quan Diễm cùng xông pha giang hồ, tính vô ác tích. Cảnh tốt không dài, Thượng Quan Diễm sau khi bị Địa Tạng Vương hạ độc gian dâm hoành kiếm tự sát, Lang Tiểu Thiên một mình xông vào Địa Ngục Môn, quả bất địch chúng, mang thương mà trốn. Địa Ngục Môn qua một trận chiến này, thương vong thảm trọng, một ngã không dậy, Địa Tạng Vương cũng sau hai tháng thương cũ phát lại mà vong. Lang Tiểu Thiên ở trong trốn chạy, được Ngọc Xà Yêu Cơ khi đó người người thỏa mạ cứu giúp, đồng thời yêu thương sâu đậm dâm oa nhân tận khả phu này (ai cũng có thể làm chồng).”

Ông ta nói tiếp: “Khi đó, người trong giang hồ chịu Ngọc Xà Yêu Cơ hại sâu sắc, ả ta mạo khuy nh thiên hạ, thiện Thái Âm Bồ Dương chi thuật, võ lâm nhân sĩ chết dưới quần của ả nhiều như lông trâu, võ lâm chánh phái sớm có lòng diệt ả, tiếc rằng ả hành tung bất định lại thêm võ công cao cường, vô phương đắc thủ. Ở trên đường ả ta rời khỏi Lang Tiểu Thiên về Ngọc Xà Môn, tổ sư gia của chúng ta liên hợp Đại Địa Võ Tôn, Thiên Si Đại Sư suất lĩnh nhân sĩ chính phái theo dấu mà tới, thì triển kì kích, đem ả cùng Ngọc Xà Môn của ả xóa sạch cùng nhau, từ đó trong võ lâm ít đi một đại họa hại này. Thế nhưng Lang Tiểu Thiên ở trong thời gian ngắn ngủi, mất đi hai nữ nhân chí ái, tính tình đại biến, phàm thấy được nhân sĩ võ lâm chánh phái liền thi triển thủ pháp độc ác tàn nhẫn, sát thương vô số, còn dùng thủ đoạn phi thường sát hại Đại Địa Võ Tôn”

Hoa Tiểu Ba hiếu kì ngắt lời hỏi: “Thủ đoạn phi thường như thế nào?”

Đỗ Thanh Phong không có trách cứ hẳn nói: “Tình huống cụ thể ta cũng không biết, theo tổ sư suy đoán, võ công của Đại Địa Vô Tôn cùng Huyết Sát Ma Quân phải ở khoảng sàn sàn, huống hồ Đại Địa Vô Tôn còn có một Thái Âm Thánh Nữ, hai đại cao thủ lại thêm vào chúng đa hảo thủ của Đại Địa Minh thế nào cả một Huyết Sát Ma Quân đều đối phó không được chứ? Kết quả lại là Đại Địa Vô Tôn chết, bởi vậy tổ sư đoán rằng Huyết Sát Ma Quân dùng ra thủ đoạn phi thường, còn như thủ đoạn phi thường như thế nào, chỉ có người đương sự mới biết. Triệu huynh, đệ miệng khát, phiền huynh làm hộ.” Ông ta từ trên kiềng trà cầm lấy chén trà, tự uống.

Triệu Kiệt Anh kể: “Huyết Sát Ma Quân giết Đại Địa Vô Tôn, đơn độc xông vào Thiếu Lâm, yêu cầu cùng Thiên Si Đại Sư công bình quyết đấu. Thiếu Lâm quần tâng vọt ra, muốn quần công hấn, lại bị Thiên Si Đại Sư ngăn cản, đồng thời cùng hấn công bình quyết đấu, hai người đấu đến bất phân thắng bại, cùng thụ trọng thương. Thiên Si Đại Sư là Thiếu Lâm tân nhiệm chủ môn khi đó, lại tuyên cáo thiên hạ, nếu ai dám ở trong 10 ngày động thủ với Lang Tiểu Thiên, liền thành địch với Thiên Si tiên bối và cả Thiếu Lâm. Thành thử, cho dù người trong chánh đạo muốn thừa cơ tầm cừu kích sát Lang Tiểu Thiên, trong 10 ngày lại cũng không dám khinh cử vọng động, ai cũng nghĩ không minh bạch vì sao Thiên Si Đại Sư có thể che chở đại ác ma này. Sau 10 ngày, tổ sư chúng ta vì thế thiên hành đạo, liền suất lĩnh cao thủ các phái truy sát Huyết Sát Ma Quân, đánh hấn rơi xuống vách núi. Một trận đó, các phái tổn thất thảm trọng, nhưng có thể trừ đi đại ác ma này, thật quả là một đại thịnh sự của võ lâm. Ba tháng sau, Thái Âm Thánh Nữ suất lĩnh Đại Địa Minh cùng Thái Âm Giáo diệt Huyết Sát Môn, từ đó, Huyết Sát Môn trừ danh ở trên giang hồ. Nửa năm sau, tổ sư chúng ta thu dưỡng bốn cô nhi, chính là phụ thân Triệu Tự Hùng của ta, và Đỗ Chánh Dương, Từ Phong cùng Hoa Thắng, cũng chính gia gia của mỗi người các người.”

Ông ta nói tiếp: “30 năm sau, bọn họ sáng lập Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia. Lại qua 25 năm, cũng tức là 25 năm trước, trên giang hồ xuất hiện một vị thanh niên gọi là Lâm Khiếu Thiên, ước chiến Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia cùng Đại Địa Minh, thế là, hấn độc chiến bốn người, thương ba người, đánh chết Lạc Vân, tự mình cũng thân mang trọng thương. Nhân một trận chiến này, người trong giang hồ mới biết Lâm Khiếu Thiên chính là truyền nhân của Huyết Sát Ma Quân. Nguyệt Nữ Mộng Tinh suất lĩnh Minh Nguyệt Phong cùng cao thủ võ lâm chính phái truy sát Lâm Khiếu Thiên mang thương đao vong, Lâm Khiếu Thiên mang thương vẫn cứ giết thoát trọng vây không rõ tung tích. Trong lần kịch chiến này, người trong võ lâm mới chân chính biết đáng sợ của Lâm Khiếu Thiên, hẳn lại có thể đang trọng thương sát thương 300 võ lâm tinh anh! Người trong võ lâm liền bèn cho hấn một danh hiệu — Huyết Ma!”

Chúng nhân kinh hãi kêu lên: “Huyết Ma!?”

Triệu Kiệt Anh nói: “Mọi người đều phải biết Huyết Ma con người này, hấn thực đệ tiện ngoan độc! Hấn bí mật ước chiến chủ môn của Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia chúng ta cùng Đại Địa Minh Lạc Vân, không ngờ vì người trong võ lâm biết, truy sát mà tới. Có lẽ hẳn cho rằng phụ bối của chúng ta bán rẻ hấn, ba tháng sau, hấn lành thương liền ngóc đầu trở lại, đem phụ bối chúng ta ngoại trừ Hoa Thắng, kích sát từng người. Khi chúng ta muốn báo thù, hấn lại không rõ hành tung. Nửa năm sau, hấn lại xuất hiện giang hồ, chúng ta ở dưới lãnh đạo của Đỗ huynh dẫn Thiên Tự tinh anh truy sát Ma này, hấn lại không thừa nhận là hung thủ, nhưng chúng ta mỗi người đều tận mắt thấy hấn giết phụ thân của chúng ta, dung không được giáo biện của hấn. Huyết Ma tuy là võ công cao cường, lại cũng không địch được hơn 1000 Thiên Tự võ sĩ của chúng ta. Chính là khi hấn sắp sửa bị chúng ta kích sát, đột nhiên xuất hiện một thần bí nhân vật che đầu che mặt chỉ lộ ra một cặp mắt cao lớn cứ đi, khiến chúng ta việc sắp thành lại hỏng. Một trận này, tinh anh của ba nhà chúng ta tổn thất gần hết, nguyên khí đại thương, ba người chúng ta cũng hoặc hoặc nhiều thụ thương. Đến đây, thanh danh của Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia chúng ta trên giang hồ càng lớn, thực lực lại thua xa không như trước kia, chỉ là một xác không. Ai! Như hiện giờ, lớp trẻ tuổi các người đều trưởng thành, là đáng để mừng vui yên tâm, chính cả Trường Xuân Đường cũng xuất hiện rất nhiều hảo thủ, xem ra Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia chúng ta lại có thể cùng các đại môn phái tranh đấu cao thấp.”

Nhân quang của mọi người đều chăm chú nhìn Hoa Tiểu Ba, tiểu tử này đang đắc ý hí hửng, khoa tay múa chân, nếu trên tay hấn có đạo cụ, khả năng hấn thực phải gõ mâm sắt đá thùng sắt.

Độc Cô Minh nói: “Tiểu Ba, Đệ bình tĩnh.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Lão ca, nếu phụ thân đệ ở nơi đây, cũng có thể giống đệ như vậy. Ày, huynh không biết,

trước đây Trường Xuân Đường của bọn đệ luôn là làm hậu cần, vì ba nhà bọn họ xuất khoản lớn khoản lớn tiền, lại bị nói gì vô công cấp thối nát! Hà hà, hiện tại bọn đệ cao thủ như mây, so với ba nhà bọn họ cộng lại còn nhiều hơn, hơi điều khí của con mẹ nó này cuối cùng cũng ra.”

Triệu Tử Uy quát lên: “Tiểu Ba, đệ nói gì đấy đệ?!”

Hoa Tiểu Ba lúng túng đáp: “Không, không có nói gì.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Trường Xuân Đường đích xác ngoài dự liệu, trừ Lôi Long phu phụ, Lôi Phượng cùng Tứ Cầu đều là cao thủ.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Độc Cô đại ca cũng là của Trường Xuân Đường bọn tiểu đệ, còn có Lãnh thư thư cùng Tư Tư thư, bọn họ hiện tại là thê tử của thư phụ tiểu đệ, theo lý đương nhiên cũng theo thư phụ tiểu đệ cả thấy thuộc về Trường Xuân Đường.” Hắn ở trong lòng thêm một câu: đừng cho rằng nữ nhi của lão liên có thể không tính vào Trường Xuân Đường chúng ta, phải biết xuất giá tòng phu.

Vô công của bản thân tiểu tử này rồi tinh rồi mù, ở trên chuyện này lại một chút cũng không hồ đồ.

Đỗ Thanh Phong không cùng hắn tranh biện, nói: “Từ lúc sau khi Huyết Ma được thần bí nhân cứu đi, liền không có tin tức của hắn, thế nhưng chúng ta mỗi thời mỗi khắc đều đang phòng bị hắn, sợ hắn có một ngày đột nhiên xuất hiện, giết chúng trở tay không kịp. Có các người nhóm lực lượng tân sinh này, cho dù hắn xuất hiện nữa, chúng ta cũng có lực phản kháng. Huyết Ma năm đó thân thụ trọng thương, cơ hồ thoi thóp một hơi thở, dẫu cho không chết cũng khó thành kết quả, chúng ta lo lắng là hậu nhân cùng truyền nhân của hắn.”

Đỗ Mạnh Mạnh ngậy thơ nói: “Phụ thân, Huyết Ma có thể có truyền nhân gì? Cho dù hắn có truyền nhân, chúng ta cũng không sợ bọn chúng a!”

Hoa Tiểu Ba nói: “Chỉ cần có thư phụ ta ở đây, một đao liền có thể đem bọn chúng bổ thành hai nửa.”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Tiểu Ba, thư phụ của đệ đích xác là một cao thủ không thể dự đoán, thế nhưng cũng là người chúng ta lo âu nhất.”

Rất nhiều người cùng đồng thanh kêu lên: “Vì sao?”

Từ Phiêu Nhiên đáp: “Chúng ta hồi tưởng một cái thần tình mỗi lần hắn xuất thủ.”

“Ồ!” Đỗ Mạnh Mạnh kinh động kêu lên nói: “Tiểu đệ biết rồi, đại ca khi xuất thủ đều có thể liền đổi hình tượng mặt mày cười vui bình thường, đổi thành một loại lãnh tĩnh như sát thủ, trong thần tình giống như có loại quang mang như cười không phải cười, giống như kiếm sắc đâm vào tâm nhĩ của người ta, cả người tán phát ra một loại khí thế như ma mị, phối lên thần người cao lớn cùng khuôn mặt tuấn mỹ của huynh ấy, quả thật là mê chết người!”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Ta lần đầu tiên khi thấy hắn, liền có một loại cảm giác quen thuộc, sau đó ở trên lôi đài tử vong chiến cùng Lạc Hỏa, ta dường như cảm thấy người trước mặt chính là Huyết Ma năm đó, thần mang như cười không phải cười trong con mắt của hắn, giống hệt như với Huyết Ma. Bóng lưng của hắn cực giống Huyết Ma, khuôn mặt cũng có vài phần tương tự, chỉ bất quá so với Huyết Ma tuấn mỹ hơn rất nhiều, mà Huyết Ma so với hắn lãnh khốc hơn. Huyết Ma bình thường luôn là rất lãnh tuấn, đường nét của khuôn mặt cứng như cục đá băng lạnh, chỉ có khi hắn đang ra tay mới có thể nhìn được một chút tiểu ý tàn nhẫn trong con mắt của hắn. Hoàng Hy Bình con người này bình thường vô lại tốt bụng, với tính cách của Huyết Ma quả thực là thiên nam địa bắc, nhưng mỗi khi cùng người động thủ, lại cho chúng ta cảm giác giống như của Huyết Ma. Khi đó ta liền hoài nghi hắn là hậu đại của Huyết Ma, đây chính là chỗ lo lắng của chúng ta.”

Hoàng Đại Hải nói: “Đại ca tuyệt không khả năng là hậu đại của Huyết Ma, bọn tiểu đệ đời đời kiếp kiếp đều sinh hoạt ở Hoàn Sơn Thôn, phụ mẫu của bọn tiểu đệ đều không biết võ công, ba huynh muội bọn tiểu đệ từ nhỏ liền sinh sống cùng nhau, nếu không phải sự phụ phát hiện hai huynh muội bọn tiểu đệ, hoặc giả bọn tiểu đệ còn ở Hoàn Sơn Thôn cùng phụ mẫu đại sinh sống cùng nhau, căn bản sẽ không biết thế giới bên ngoài. Đại ca từ nhỏ đã thích cùng người đánh nhau, mỗi lần khi đánh nhau biểu tình trên gương mặt đều rất lãnh tuấn, thần tình cũng là loại tiểu ý đó. Thế nhưng, huynh ấy khi đó tịnh không biết võ công.”

Lôi Long nói: “Đại Hải nói không sai, khi Hy Bình cùng Tứ Cầu đến Viễn Dương Tiêu Cục, đích xác không biết võ công, cho dù là hiện tại, huynh ấy cũng là chỉ biết một bộ “Lôi Kiếp Dao Pháp”, làm sao khả năng là hậu đại của Huyết Ma?”

Đỗ Thanh Phong nói: “Hai người các người nói cũng có đạo lý, theo quan sát của ta, Hy Bình con người này có chỗ tương tự với Huyết Ma, cũng có không tương tự. Bình thường xem ra hắn thì giống một đại hài tử, một điểm võ công đều không biết, nhưng ở mỗi giây phút quan trọng, có thể dùng ra Lôi Kiếp Dao Pháp cứu mạng. Chúng ta đều giao thủ qua với Huyết Ma, đối với võ công của Huyết Ma cũng rất rõ ràng, bởi vậy cũng biết hắn tính không phải truyền nhân của Huyết Ma. Thế nhưng, tại sao hắn có thể giống với Huyết Ma như thế chứ? Ai, chỉ mong hắn thực không quan hệ gì với Huyết Ma! Lôi hiền diệt, hiền diệt đối với tông tổ của hiền diệt hiểu bao nhiêu?”

Lôi Phong đáp: “Nói thành thật, tiểu diệt vừa khi này mới biết tông tổ cũng là một trong Vô Lâm Thập Đại Cao Thủ.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Đây là một bí mật, là tông tổ của hiền diệt kể với tổ sư của bọn thúc, tông tổ hiền diệt nguyên là đại đao thị vệ trong hoàng cung, yêu thương một cung nữ, hai người khi bỏ trốn bị phát hiện, cung nữ đó bị loạn tiễn bắn chết, tông tổ hiền diệt trốn ra, gặp đêm mưa bị thiên lôi bổ trúng, từ trong lôi điện ngộ ra Lôi Kiếp Thần Dao, thế nhưng mỗi lần thi triển, đao trong tay đều thành mảnh vụn, sau này có được Liệt Dương Chân Dao, từ đây đao xuất tất thắng, vô nhân năng địch. Tiền bối sáng lập Viễn Dương Tiêu Cục, uy chấn tứ hải. Do bởi tiền bối bị lôi điện hủy dung, mà lại đổi tên làm Lôi Liệt, bởi vậy hoàng cung truy xét rất nhiều năm nhưng không có kết quả, sau cùng bỏ mặc. Người trên giang hồ đều đem tông tổ hiền diệt xếp ở vị trí cuối nhất của Vô Lâm Thập Đại Cao Thủ, kì thật là bởi vì tông tổ hiền diệt không có ý tranh hùng. Tổ sư của các thúc nói, nếu chân chính liều mạng, ai đều không phải đối thủ của Lôi Liệt, ông ta mới ta là cao thủ đáng sợ nhất. Chỉ cần nhìn tình huống khi Hy Bình ra tay, liền có thể tưởng tượng lợi hại của Lôi Kiếp Dao Pháp, nếu hắn thực sự là hậu đại của Huyết Ma, Tứ Đại Vô Lâm Thế Gia các thúc thậm chí toàn bộ vô lâm đều phải trả một cái giá rất thảm trọng mới có thể trừ bỏ hắn!”

Hoàng Đại Hải đột nhiên la lên: “Sư phụ, đệ tử không quản Huyết Ma là người gì, Hy Bình là thân sanh đại ca của đệ tử, ai nếu muốn thương hại huynh ấy, liền phải từ trên thi thể của Hoàng Đại Hải đệ tử giẫm qua!”

Hắn ở dưới kích động quên đi tất cả, không khí trong phòng vì thế liền khẩn trương.

Hoa Tiểu Ba nói: “Ta cùng sư phụ đứng ở cùng một trận tuyến.”

Lôi Long cũng kiên định hùng hồn nói: “Các vị tiền bối, không phải mỗi người giống nhau đều có quan hệ huyết thống, huống chi Hy Bình cùng Huyết Ma căn bản không đến trên một sợi. Tiểu diệt thanh minh trước, cho dù Hy Bình thực là hậu đại của Huyết Ma, huynh ấy trước đây không phạm phải đại tội gì, ai nếu dám động huynh ấy, sẽ là khiêu chiến thực lực của Viễn Dương Tiêu Cục bọn tiểu diệt.”

Hắn nói phải rất là có phân lượng, nên biết, Viễn Dương Tiêu Cục ở trong mắt người bình thường chỉ là một tiểu môn phái nhỏ nhất không đáng kể, nhưng ở trong mắt những lão giang hồ này, lại đang có lực chiến đấu kinh người.

Đỗ Thanh Phong ha hả cười nói: “Anh hùng xuất thiếu niên a! Thấy được các người những thanh niên nhiệt huyết này, liền giống như thấy được bản thân khi trẻ tuổi. Các người có khả năng đoàn kết như thế, thực là may mắn của Vô Lâm Tứ Đại Thế Gia chúng ta. Hy Bình có các người những huynh đệ này, cũng là may mắn của hắn. Cho dù hắn là hậu đại của Huyết Ma, ta cũng không có biện pháp với hắn, hắn là nữ tể của ta, hai nữ nhi của ta đều ở trong tay hắn, ta dám đối với hắn như thế nào? Huống hồ, hắn cả Huyết Ma là ai đều không biết, lại làm sao khả năng là hậu đại của Huyết Ma? Từ huynh, Triệu huynh, các huynh nói có phải không?”

Hoa Tiểu Ba trầm nói: “Mẹ, da mặt của Đỗ lão đầu cũng dày ghê hồn.”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Lời của Đỗ huynh đúng vô cùng.” Trong lòng lại nói: hai nữ nhi của lão tiểu tử người lạc vào trong tay của hắn, nữ nhi của ta lại ở bên cạnh ta rất tốt, nếu hắn là hậu đại của Huyết Ma, ta thế nào cũng phải báo mối thù Huyết Ma sát phụ.

Triệu Kiệt Anh nói: “Hiện giờ quan trọng nhất là tìm được hai huynh muội bọn họ.”

Độc Cô Minh nghĩ thầm: lời thừa lâu như thế, câu này mới tính sát đề.

Đỗ Thanh Phong nói: “Ngài mai tiến hành nghi thức giao tiếp, sau khi đem Thiên Tự Suất Lệnh truyền cho Đại Hải, phân tán các lộ nhân mã, chúng ta lại tập trung nhân lực tìm kiếm bọn họ. Theo tính toán của ta, bọn họ phải không thể có nguy hiểm gì.”

Hoa Tiểu Ba không nhịn được oán trách liên tục — theo tính toán của lão? Mẹ, theo tính toán của lão, Trường Xuân Đường chúng ta còn đang bán thuốc kiếm tiền cho các người dùng chứ! Theo tính toán của lão

Đột nhiên, Độc Cô Minh liền vỗ bả vai của hắn, hắn kinh động la ra tiếng: “Huynh làm!”

57. Chương 56: Tặng Quân Giai Nhân

Triệu Tử Hào nằm ở trên giường. Một kiếm đó của Hoàng Đại Hải đâm trúng vai trái của hắn, vết thương tuy không nặng, nhưng cũng cần phải tịnh dưỡng vài ngày.

Một vị thiếu phụ diễm lệ đang ngồi mép giường, có vài phần tương tự với Hoa Tiểu Mạn, lại thành thực vũ mị hơn Hoa Tiểu Mạn rất nhiều, luận tư sắc cũng đẹp hơn Hoa Tiểu Mạn một hai phần, hiển nhiên là thư thư của Hoa Tiểu Mạn Hoa Tiểu Thiển.

Hoa Tiểu Thiển thở dài nói: “Hảo ca, thắng bại là chuyện thường của binh gia, huynh cũng bắt tất thương hoài.”

Triệu Tử Hào cười nói: “Kì thật huynh cũng không phải thực sự bại cho Hoàng Đại Hải, huynh khổ luyện nhiều năm như vậy, nào có thể bại dễ dàng như vậy? Nếu không phải huynh khinh địch, một kiếm đó của Hoàng Đại Hải tuyệt đối không đụng được huynh. Ai, không ngờ hắn cũng có hậu chước lợi hại như thế, khiến huynh trở tay không kịp, không then là Trường Sinh Kiếm!”

Hoa Tiểu Thiển nói: “Thiên Tự Suất Lệnh lại lạc đến Bích Lục Kiếm Trang.”

Triệu Tử Hào nói: “Huynh đối với Thiên Tự Suất Lệnh tịnh không phải quyết chí có được, Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia chúng ta vốn là một nhà, ai lấy được Suất Lệnh trái lại thêm một phần trách nhiệm, huynh chỉ là thua có chút uất ức thôi!”

Hoa Tiểu Thiển nhu hòa nói: “Thắng thua không sao cả, chỉ cần huynh không chuyện thì tốt. Ai, Hoàng Đại Hải cũng là, làm thương huynh thành thế này.”

Triệu Tử Hào nói: “Kì thật cũng không trách hắn, khi đó hai người bọn huynh cơ hồ dùng đến toàn lực, nếu không phải Tiểu Nguyệt cùng Hoàng Hy Bình ra tay tương cứu, rơi xuống vách núi chính là hắn. Chỉ mong hai huynh muội bọn họ có thể còn sống, bằng không muội muội của muội phải hận huynh đủ một đời.”

Hoa Tiểu Thiển nói: “Muội muội gốc đó của muội không phải thăm mền A Uy sao? Thực không ngờ nhanh như vậy liền gả cho người khác.”

Triệu Tử Hào cười nói: “Sau này gặp muội phu của muội, muội liền không thể kì quái, tiểu tử đó quả thực tuần tú phải có chút quá phần, cả nam nhân nhìn đều bị hắn hấp dẫn.”

Hoa Tiểu Thiển hỏi: “Tiểu Mạn thực là tâm tính tiểu nữ hài, thế nào tìm một tiểu bạch diện xinh đẹp?”

Triệu Tử Hào bật cười nói: “Muội xem muội, còn chưa thấy được muội phu của muội liền bình luận loạn. Ta nói cho muội hay, hắn một chút cũng không nhỏ, cơ hồ cao bằng với huynh, cường tráng phải như sư tử, nếu không hắn làm sao đối phó sáu vị thê tử của hắn?”

Hoa Tiểu Thiển vĩnh môi lên nói: “Tóm lại, hắn là đồ háo sắc.”

Triệu Tử Hào hỏi: “Muội làm sao biết?”

Hoa Tiểu Thiển đáp: “Sáu nương tử, chẳng lẽ còn không háo sắc? Tiểu Ba theo hắn chưa bao lâu, cả người đều biến xấu.”

Triệu Tử Hào không cho là đúng hỏi: “Phải chứ?”

Hoa Tiểu Thiên giận dữ nói: “Huynh là thực không biết, hay là giả không biết? Xuân Thủy, Hạ Vũ cùng Tiểu Ba thường hay càn quấy, nếu huynh không danh chánh ngôn thuận nạp bọn chúng làm thiếp nữa, muội xem cả Thu Vân, Đông Tuyết đều phải bị bọn chúng câu dẫn đi.”

Triệu Tử Hào thở dài nói: “Lần trước sau khi huynh say rượu phá đồng trinh của Xuân Thủy, Hạ Vũ lưỡng nữ, huynh liền cảm thấy có lỗi với bọn chúng, nếu bọn chúng đã muốn hảo cùng đệ đệ bảo bối của muội, ta thế nào có thể không thành toàn cho bọn chúng?”

Hoa Tiểu Thiên không thuận theo nói: “Xuân Thủy, Hạ Vũ cũng bỏ qua, bốn người bọn chúng từ nhỏ đã cùng với muội lớn lên, huynh cuối cùng nên lưu một hai đứa cùng muội chăng? Nếu Thu Vân cùng Đông Tuyết cũng bị bọn chúng lừa gạt, muội không tha cho huynh!”

Triệu Tử Hào nói: “Được, sau khi huynh lành thương, liền nạp hai đứa bọn chúng làm thiếp.”

Bảo Nguyệt đổi khăn che mặt.

Bắt đầu từ khoảnh khắc Hy Bình rơi xuống vách núi đó, nàng không biết làm sao, nước mắt không chịu ngừng chảy xuôi, khóc ướt sa khăn che mặt.

Mộng Hương nói: “Bảo Nguyệt, muội nếu lại khóc ướt miếng sa khăn đó, ta thực không có mặt cho muội đổi.”

Bảo Nguyệt giận dữ nói: “Tiểu thư, người cười Bảo Nguyệt!”

Mộng Hương tò mò hỏi: “Ta cười muội cái gì?”

Bảo Nguyệt nói: “Muội không nói, người trong lòng rõ.”

Mộng Hương hỏi: “A? Còn muốn biết khi muội đang nằm mơ la tên của ai không?”

Bảo Nguyệt thất thanh đáp: “Không muốn!”

Mộng Hương chăm chú nhìn nàng ta một hồi lâu, nói: “Yên tâm đi! Ta dám kết luận hôn cầu đó không có ngã chết, cũng không có bị sói nuốt vào bụng, lần tới hẳn xuất hiện trước mặt muội nữa, ta thấy lại có thể thêm ra một vài lương gia phụ nữ bị hãm lừa gạt, đủ muội ăn khô giấm!”

Bảo Nguyệt then nói: “Muội mới không thể vì hãm ăn giấm nhé!”

Mộng Hương hỏi: “Trong mơ gọi hãm, nước mắt cũng vì hãm chảy khô, ăn vài miếng giấm có lớn gì không được chứ?”

Bảo Nguyệt then đến muốn độn thổ, dậm chân biện bạch nói: “Người ta là trong lòng hận hãm, mới có thể trong mơ gọi hãm mà!”

“A!” Mộng Hương nói: “Nước mắt đó chảy làm chi?”

Bảo Nguyệt khê khàng đáp: “Muội cảm thấy bào thù vô vọng, lòng sinh đau buồn, bởi vậy liền chảy lệ.”
Dừng một hồi lại nói: “Thật đấy, tiểu thư, người tin muội chứ?”

Mộng Hương nói: “Được rồi, ta không đùa muội, ngày mai về Minh Nguyệt Phong, khả năng muội với hãm không có cơ hội chạm mặt nữa, có lẽ đem tình ý của muội thu hồi, đừng không ngừng tương tư đơn phương.”

Bảo Nguyệt sắc mặt liền tối, đột nhiên trong mắt liền lóe quang mang, kinh động kêu lên: “Tiểu thư, người có phải nói hãm cho người một loại cảm giác quen thuộc hay sao? Muội nhớ ra, hãm cùng sư phụ có vài phần tương tự đấy, khi hãm mỗi lần nhìn nữ nhân tâm ái của hãm, nhãn thần đó với nhãn thần khi sư phụ một mình trầm tư hồi ức, là ôn nhu như nước thế đó, tình đầy con mắt, khiến người vừa nhìn liền ảm nhiên tiêu hồn.”

Mộng Hương nói: “Không sai, được muội nói như thế, ta cũng cảm thấy hãm với sư phụ xác thật rất tương tự, hãm rốt cuộc cùng sư phụ là quan hệ gì? Chẳng lẽ thân nhân của sư phụ? Nhưng sư phụ từ nhỏ đã là cô nhi, làm sao có thể có thân nhân?”

Bảo Nguyệt nói: “Biết đâu sư phụ thực còn có thân nhân ở trên đời, chỉ là bản thân người không biết, quay về chúng ta kể với sư phụ, có lẽ người thực có thể nhân lần này tìm về người nhà thất tán năm đó.”

Mộng Hương xa xăm nói: “Chúng ta từ nhỏ liền là sư phụ nuôi lớn, sư phụ chính giống như thân nương của chúng ta, người tìm được người thân, chúng ta cũng có thêm nhiều người thân.”

Lôi Long phu phụ đã đi được rất xa.

Độc Cô Minh cùng Hoa Tiểu Ba rời đại sảnh liền khôn đi nữa, hai người nhất mực nhìn bóng lưng của tất cả mỹ nữ mất đi, mới bình thường lại.

Độc Cô Minh hỏi: “Làm thế nào?”

Hoa Tiểu Ba nhứt chí nói: “Có thể làm thế nào? Tìm không được cơ hội hạ thủ, có lẽ quay về ngủ giấc ngon!”

Độc Cô Minh nói: “Tiểu Ba, huynh cảm thấy Đào Nhi, Liễu Nhi đối hai ca chúng ta có chút ý tứ.”

Hoa Tiểu Ba thở dài nói: “Có ý tứ lại làm sao? Bọn họ với Đỗ phu nhân như hình với bóng, chúng ta căn bản không có cơ hội cùng bọn họ một mình ở chung, bằng mị lực bao lớn của đệ, thêm thủ đoạn tán tỉnh cao minh, cũng không thể nào hạ thủ a! Lão ca, huynh tỉnh lại đi! Lưu tinh lực đợi khi cơ hội tới lại bàn!”

Hai người mất hứng, gục đầu tiu nghỉ đi.

Phía trước truyền lại tiếng bước chân nhẹ nhàng, hai người ngẩng đầu, đồng thời trong mắt liền sáng!

Xuân Thủy xa xa chào hỏi nói: “Tiểu Ba, đệ ở nơi đây à!”

Chỉ thấy Xuân Vũ cùng Hạ Thủy như chim nhỏ nhảy vào trong lòng của Hoa Tiểu Ba, hai nữ nhân đều ở trên mặt hân hân một trái một phải.

Hoa Tiểu Ba hưng phấn hỏi: “Hai vị thư thư, các thư đang tìm đệ suốt sao?”

Xuân Thủy nói: “Tiểu thư đem chúng ta đánh gả cho đệ, sau này bọn thư chính là người của đệ, đệ nói, người ta có bao nhiêu vui sướng!”

“Thế ư?” Hoa Tiểu Ba lại không thấy được rất vui sướng, có hai kiều kiều nữ này cuộn lấy hân, hân thế nào còn rãnh rỗi tìm kiếm vật săn mới, nhưng trong miệng còn là nói: “Đó thực là quá tốt!”

Độc Cô Minh bỗng chốc cảm thấy bản thân thành cô đơn lẻ loi, một mặt vô cùng hâm mộ Hoa Tiểu Ba, một mặt lại cảm thấy nơi đây không có chuyện của hân, nói: “Tiểu Ba, huynh đi về trước.”

Hoa Tiểu Ba tựa hồ tỉnh ngộ được gì, trong mắt liền sáng, hướng về hai nữ nhân nói: “Các thư ở nơi đây một hồi, đệ cùng Độc Cô đại ca đến một bên nói hai câu, liền về lại cùng các thư!” Hân đem Độc Cô Minh kéo đi đến một bên, ước chừng lưỡng nữ không nghe được hân nói chuyện, mới hỏi: “Lão ca, hai người bọn họ, huynh thích người nào?”

Độc Cô Minh không minh bạch ý tứ của hân, rất ngạc nhiên hỏi: “Hỏi này làm gì?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Một đời nay hai huynh đệ, có phúc cùng hưởng, một người một nàng, như thế nào?”

Độc Cô Minh kinh ngạc hỏi: “Bọn họ không phải nữ nhân của đệ sao?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Phân biệt đây đó cái gì! Người nào?”

Độc Cô Minh đối với Hoa Tiểu Ba quả thực cảm kích rơi nước mắt, do dự nói: “Cái này đi! Bọn họ là nữ nhân của đệ, ta cuối cùng cảm thấy”

Hoa Tiểu Ba không hài lòng, chen lời hân nói: “Huynh hiềm đệ, hay là hiềm bọn họ?”

Độc Cô Minh vội vàng giải thích nói: “Ta thế nào có thể hiềm đệ? Bọn họ lại là khả nê xinh đẹp như thế, huynh yêu còn chưa kịp! Thế nhưng, làm thế này, đối với bọn họ không công bình chăng? Bọn họ nguyện ý hay không còn chưa biết, đệ liền đem một trong bọn họ đẩy cho huynh, được không?”

Hoa Tiểu Ba mặt mày hớn hở đáp: “Những cái này huynh bắt tất lo nghĩ, đợi hồi đệ cùng bọn họ nói chuyện một cái, sau đó, thì xem bản lĩnh của huynh.” Hân vỗ vỗ bả vai của Độc Cô Phách, chạy về chính giữa lưỡng nữ, mặt khổ nói: “Hạ Vũ thư thư, có chuyện đệ muốn nói với thư.”

Hạ Vũ tò mò hỏi: “Cái gì?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Độc Cô đại ca yêu thích thư.” Hắn giả ra một bộ dạng trái phải khó xử, quả thật khiến người kinh ngạc tán thán thiên phú diễn kịch của hắn.

Hạ Vũ mặt lộ đỏ ửng, một hồi lâu mới nói: “Huynh ấy thế nào có thể yêu thích người ta? Chẳng lẽ huynh ấy không biết người ta đã là người của đệ sao?”

Hoa Tiểu Ba khó xử nói: “Đệ cũng là nói với huynh ấy như thế, nhưng huynh ấy yêu thư yêu phải quá sâu, đệ, đệ đành phải thông khổ đáp ứng huynh ấy, giúp huynh ấy truyền đạt tình ý đối với thư, lại hỏi thư cần nhắc huynh ấy hay không?”

Hạ Vũ hướng về Độc Cô Minh không xa nhìn, thấy hắn chính đang dùng nhãn thần chờ đợi ngó nàng ta, khuôn mặt càng đỏ, cúi thấp mặt khẽ giọng nói: “Thế nhưng thư yêu thương đệ cơ!”

Hoa Tiểu Ba thông khổ nói: “Đệ cũng yêu thương thư, không bỏ được thư a! nhưng huynh ấy là huynh đệ của đệ, lại yêu thư như thế, đệ đành phải, đành phải a, nếu thư không muốn rời khỏi đệ, đệ liền nói với huynh ấy, nên để huynh ấy cắt khóa lòng này, dùng giày vò bản thân huynh ấy.”

Hạ Vũ không nói.

Hoa Tiểu Ba lại nói: “Kì thật huynh ấy là một nam nhân rất không tệ, người tướng mạo lại tuấn tú, võ công lại tốt, lại là Võ Lâm Thất Công Tử, độc tử của Võ Đẩu Môn, thư theo huynh ấy có thể đạt được hạnh phúc càng lớn. Vì hạnh phúc của thư, đệ liền trong tìm nhỏ máu, cũng cho huynh ấy một cơ hội công bằng. Đệ nói đến thế, cùng Xuân Thủy về tránh một tí trước, thư với huynh ấy đơn độc cùng nhau một hồi, nếu không yêu thích huynh ấy, thì quay về tìm đệ, kì thật đệ làm sao bỏ được thư chứ?” Nói đến sau cùng, hắn gần như chảy ra nước mắt, kéo tiểu thủ của Xuân Thủy liền phải đi.

Hạ Vũ đột nhiên hỏi: “Tiểu Ba, đáp thành thật, đệ yêu qua thư chẳng?”

Hoa Tiểu Ba làm kịch làm đến cùng, thả Xuân Thủy ra, ôm nàng ta hôn một cái, đáp: “Yêu, đệ cả đời đều không thể quên đi thư, như quả thư không nguyện ý tiếp nhận huynh ấy, đệ phát thệ tuyệt không để thư rời khỏi đệ! Trước lúc này, thư cho huynh ấy một cơ hội, cũng cho bản thân thư thêm một cơ hội chọn lựa, được chẳng?”

Hạ Vũ cúi đầu “ừ” một tiếng.

Hoa Tiểu Ba ôm ngay eo của Xuân Thủy đi xa.

Xuân Thủy cảm động nói: “Tiểu Ba, đệ thật vĩ đại, lại đem nữ nhân của mình hai tay tặng người!”

Hoa Tiểu Ba cười gượng nói: “Nói không đau lòng, đó là giả, Độc Cô đại ca đích xác là một nam nhân không tệ, Hạ Vũ cũng rất có thể cảm kích đệ nữa!”

Xuân Thủy hỏi: “Nếu là có người thích thư, đệ không thể cũng nhường thư cho người khác chứ?”

Hoa Tiểu Ba lúng túng đáp: “Đệ làm sao bỏ được? Nào, tìm một chỗ, để đệ chứng minh tình yêu đối với thư thư.” Hai tay liền làm việc ở nơi mẫn cảm của Xuân Thủy.

Xuân Thủy yêu kiều rên rỉ nói: “Tham sắc! Các người đều là một đám sắc lang.”

Hoa Tiểu Ba vô cùng kinh ngạc hỏi: “Bọn đệ?”

Xuân Thủy cười nói: “Chẳng lẽ không phải? Ai, cho dù đệ là sắc lang, cũng là một sắc lang vừa anh tuấn vừa khả ái, người ta cam tâm tình nguyện thành vật sẵn trong miệng đệ. Không biết vì sao, đám nam nhân từ Trường Xuân Đường tới này ai ai đều là ma quỷ mê chết người, đặc biệt là thư phu của đệ!”

Hoa Tiểu Ba kinh hãi hỏi: “Thư thư, thư không thể là nhìn trúng thư phu của đệ chứ?”

Xuân Thủy chỉ vào mũi của hắn nói: “Nhìn đệ, thư chỉ là có một chút điểm ái mộ chàng ta, thư thư trong lòng chỉ có đệ. Đệ không phải nói muốn chứng minh tình yêu đối với thư thư sao? Còn đợi gì?”

Hoa Tiểu Ba đại hỉ nói: “Lần này đệ có thể khiến thư thư không xuống giường được!”

Hạ Vũ do dự rất lâu, thấy Độc Cô Minh vẫn là ngốc ngây đứng ở vị trí cũ nhìn nàng, thầm tự thở dài một cái, dời bước đến trước mặt, khẽ giọng hỏi: “Công tử, người có lời muốn nói cùng thiếp chẳng?”

Ý nghĩ của Độc Cô Minh có vài giây trắng không, bình tĩnh trở lại, nói: “Cô nương, ta, ta nói gì?”

Hạ Vũ thấy bộ dạng ngỗng ngốc này của hắn, cười ra khì khì, che miệng nói: “Huynh muốn nói gì thì nói đó đi!”

Độc Cô Minh bình thời ăn nói hơn người, lúc này lại tìm không được lời để nói, ngây ngốc nhìn Hạ Vũ, ý nghĩ xoay chuyển đến nhanh chóng, gấp đến độ đầu óc bồng bềnh.

Hạ Vũ ngửa đầu nhìn nam nhân rắn rỏi này, nghiêm khắc mà nói, hắn so với Hoa Tiểu Ba còn phải tuấn tú hơn chút, càng thêm phong độ phiêu phiêu (nhanh nhẹn), có loại tiêu sái thành thực nói không ra, lúc này trước mặt của nàng lại biểu hiện phải vô cùng ngổ ngàng, tựa như một đại hải tử, mềm lòng nói: “Công tử, huynh không hiềm nô gia đã là tàn hoa bại liễu sao?”

Kì thật Độc Cô Minh tịnh chưa từng nghĩ tới phương diện này, đồng tử kê của hắn là bị Lãnh Tinh Oánh đâm đặng đoạt đi, đồng thời đêm đó còn có bốn nam nhân khác với hắn chia hưởng cùng một nữ nhân, ở trong lòng hắn, xử nữ hay không xử nữ căn bản không là một vấn đề, huống hồ loại kiều oa thanh xuân như Hạ Vũ này?”

Hắn nói: “Nàng làm sao có thể là tàn hoa bại liễu? Ở trong mắt của ta, nàng là tử la lan nở rộ mỹ lệ!”

Độc Cô Minh hồi phục thần kinh của hắn, tất cả lời tỏ tình mỹ diệu dễ nghe liền thoát miệng mà ra, quả thật là tựa như tự nhiên.

Hạ Vũ nghe phải vừa thẹn vừa vui sướng, nàng trước giờ chưa nghe qua được lời âu yếm của nam nhân nào nói phải êm tai như vậy, cho dù là giả dối, cũng tâm cam tình nguyện bị hắn lừa, huống chi nàng không nhìn ra trong lời yêu thương của hắn có bất kì thành phần giả dối nào!

Mỗi nữ nhân đều yếu thích nam nhân ca tụng ngọt ngào, Hạ Vũ có chút say, mê man hỏi: “Là như thế sao?”

Độc Cô Minh đáp: “Nếu ta lừa nàng, ta là kẻ dâm!”

Hắn không phải kẻ dâm, nhưng lúc này hắn đích các giống một kẻ dâm, kẻ dâm khiến nữ nhân yếu thích.

Hạ Vũ cười, cười phải rất ngọt, hỏi: “Công tử, dẫn nô gia đi chứ?”

Độc Cô Minh quả muốn ca hát nhảy vũ, để biểu đạt cuồng hỉ của hắn! Thực phải cảm tạ Tiểu Ba, đem nhân nhi ân cần kiều mỹ như thế nhường cho hắn, hiện tại nhân nhi này lại biểu hiện rất có tình ý với Độc Cô Minh hắn, hắn thế nào có thể không vui ngất trời?

Cũng không cần làm hoạt thái giám nữa! Cuối cùng cáo biệt kiếp sống độc thu của 24 xuân thu!

Độc Cô Minh dẫn Hạ Vũ đi dạo khắp nơi.

Trên đường, lời âu yếm mỹ diệu không dứt, không ngừng đổ dành Hạ Vũ không biết thân ở nơi nào, cuối cùng đã cảm thấy bản thân ngã ở trên giường mặc cho Độc Cô Minh muốn làm gì thì làm, phát giác lời âu yếm của hắn tuy có thể thao thao bất tuyệt, ở phương diện này lại không thạo vô cùng, không thể không tiến hành chỉ bảo. Nhưng cuối cùng mà nói, nam nhân này biểu hiện phải khiến nàng rất thỏa mãn, quả thật là quá thỏa mãn.

“Tiểu Ba đối với ta thật tốt!” Lúc này nàng ta khi xong chuyện nhớ tới Hoa Tiểu Ba, trong lòng duy nhất cảm kích.

58. Chương 57: Minh Nguyệt Tiệm Minh

Độc Cô Minh, Hoa Tiểu Minh cùng mỹ nhân mỗi người sau khi kích tình trở về, thư sướng nằm ở trên giường.

Hoa Tiểu Ba cười hỏi: “Lão huynh, Hạ Vũ đủ mùi vị chứ?”

Độc Cô Minh liền về mặt hồi ức: “Đó đương nhiên, huynh triển miên đầy đủ hai thời thần cùng nàng ta, quả thật không biết trời đất, suýt nữa cho rằng bản thân phải tan vào trong thân thể thanh xuân nóng bỏng của nàng ta. Ày, huynh hiện tại chỉ muốn ôm nàng ta ngủ. Tiểu Ba, thực là phải cảm tạ đệ!”

Hoa Tiểu Ba giảng nghị khí nói: “Nói lời khách sáo gì! Huynh chỉ cần dạy đệ bản lĩnh thì được.”

Độc Cô Minh sáng khoái nói: “Ngày mai huynh liền dạy đệ Hư Hoa Kiếm Pháp.”

Hoa Tiểu Ba vui vẻ hỏi: “Chính là bộ kiếm pháp khi huynh cùng Tứ Cẩu đánh nhau, sử dụng đó sao? Quả thật là quá tốt rồi! huynh ngoại trừ bộ kiếm pháp đó ra, có biết võ công gì khác?”

Độc Cô Minh đáp: “Võ Đẩu Quyền gia truyền, Tiên Hà Kiếm Pháp của Tiên Cực Tiên Ông, Bàn Nhược Thần Chưởng cùng Kim Cương Chưởng của Thiếu Lâm, còn có không nói, Thiếu Lâm võ học không thể truyền đệ, còn như võ công khác, huynh có thể toàn bộ truyền cho đệ.”

Hoa Tiểu Ba cao hứng hoa tay mức chân, gần như muốn học giống như Hy Bình hát lớn ca khúc thối nát, nói: “Hảo huynh đệ.”

Độc Cô Minh nói: “Tiểu Ba, đệ cũng phải tiếp tục dạy huynh công phu của gái cùng kĩ xảo trên giường, đệ biết, khi huynh cùng Hạ Vũ ở một chỗ góc phải như đầu lừa, ở lúc khẩn yếu quan đầu đó còn phải để nàng ta chỉ đạo, quả thật là mất mặt hết sức. Lần trước khi cùng Lãnh Tinh Oánh tương hảo, chưa vài cái liền bị bà ta lắc xuống giường, huynh đang suy tính làm sao sẽ đánh bại ả đây! Tao phụ đó bất luận là dung mạo hay thân người cùng công phu trên giường đều là cấp cao, cùng bà ta trên giường thực là điên cuồng đến cực điểm!

Hoa Tiểu Ba nói: “Nói đến thủ đoạn của gái cùng công phu trên giường, ai cũng không bằng thư phụ đệ, chút thứ đó của huynh ấy, chúng ta cũng học không tới. Tứ Cẩu kì thật cũng không tệ, hôm nào chúng ta cùng nhau xin huynh ấy chỉ bảo. Nếu nói muốn triệt để đánh bại Lãnh Tinh Oánh, cần phải thư phụ tự mình ra trận, huynh ấy là vô địch tướng quân chinh chiến trên giường. Tạm thời không bàn thoại nhĩ hơn người một bậc của huynh ấy, một thể lực vô hạn cùng nại(chịu đựng) lực vĩnh viễn không cạn của huynh ấy, liền có thể khiến nữ nhân yêu chết huynh ấy. Đệ ban đầu còn muốn tranh đoạt Ái Vũ với huynh ấy, thực lo lắng cho huynh. Huynh biết chăng? Khi đệ vừa gặp được huynh ấy, nói muốn đem Lãnh thư thư giới thiệu cho Uy ca ca, huynh ấy nói nếu Uy ca ca dám đụng nữ nhân của huynh ấy, huynh ấy liền đem toàn bộ nữ nhân của Uy ca ca toàn bộ của đi, đệ khi đó còn không tin đấy! Hiện tại bọn họ người nào không phải quyết chí một lòng? Huynh có phát hiện không, bọn họ trải qua tuổi nhàn của thư phụ đệ, ai ai đều so với trước diễm lệ hơn rất nhiều. Hoa Tiểu Ba đệ thực vì có thư phụ thể này mà cảm thấy kiêu ngạo vô cùng!”

Độc Cô Minh hỏi: “Đệ nói hẳn có thể là bởi vì được kì ngộ gì mới có thể lợi hại như thế không?”

Hoa Tiểu Ba mỉm cười đáp: “Huynh quá ngây thơ rồi! Kì ngộ cái gì? Huynh ấy thân vốn là Cửu Dương Trọng Thể chi nhân, là ngựa giống tuyệt đối trong vạn chọn một, thiên địch của nữ nhân! Cô cô đệ nói, loại người này một khi phá giới, liền không thể ức chế nổi dục vọng nguyên thủy dồi dào trong người, mỗi thời mỗi khắc đều muốn cùng nữ nhân hoan hảo, chiến chết không nói bại! Thực không minh bạch vì sao thư phụ có khả năng khắc chế xung động tình dục của bản thân, huynh ấy tựa như thu phát tự nhiên, muốn làm liền làm, không làm liền lập tức bãi chiến, đây với kẻ của Cửu Dương Trọng Thể có không khớp, thực làm không rõ!”

Hắn làm sao biết “Thiên Địa Tâm Kinh” của Hy Bình vốn là pháp môn chí cao điều giải âm dương, mà trong người có cực âm nguyên tố của Địa Tuyền Nữ sinh sinh bất tức. Nếu không, thì bằng cực dương xung động của Cửu Dương nguyên nguyên bất tuyệt liền có thể khiến Hy Bình trầm luân dục hải mà không thể tự thoát, huống hồ còn có chí dâm chí dương của Thiên Niên Huyết Xà với Hỏa Vân Sư Hổ chứ?

Đương nhiên, những cái này, Hy Bình bản thân cũng không biết.

Độc Cô Minh kinh ngạc nói: “Thực không dám tin!”

Hoa Tiểu Ba nói: “Từ góc độ của y học nhìn, thoại nhĩ đó có thể dùng một ít phương pháp tăng lớn, nhưng kéo dài phương diện này vẫn là trời sinh tốt nhất, đương nhiên, có khi cũng có thể từ từ luyện ra!”

Độc Cô Minh hiếu kì hỏi: “Đệ nói đồ vật của Hy Bình có thể là dùng sức người tăng lớn không?”

Hoa Tiểu Ba quả quyết đáp: “Tuyệt đối không phải! Cửu Dương Trọng Thể chi nhân, là thiên hạ chí dâm chi nhân, tiền vốn của huynh ấy làm sao có thể nhỏ? Bởi vì tăng lớn cũng không khả năng đến loại trình độ đó của huynh ấy, huynh ấy tuyệt đối là thiên sinh dị chủng!”

Độc Cô Minh hiểu “a” một tiếng.

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Huynh cũng không cần tự ti, chúng ta cũng là trong vạn chọn một, người so với chúng ta tệ kém hơn nhiều như vừng vậy! Như dị chủng dạng đó của thư phụ trên đời không có người khác, chúng ta không cần thiết so cùng huynh ấy. Khách quan mà nói, chúng ta đã rất cường hãn, đồng thời thỏa mãn bốn năm nữ nhân tuyệt không thành vấn đề, huynh chính can đảm đi của gái đi! Càng nhiều càng tốt, quả thật là đội không nổi, Hoa Tiểu Ba đệ còn có rất nhiều được phương tráng dương kéo dài, không có tác dụng phụ, cam đoan huynh hài lòng!”

Quả nhiên không then là độc tử của y học thế gia!

Độc Cô Minh như trút được gánh nặng, hỏi: “Mục tiêu kế tiếp là ai?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Thì Đào Nhi, Liễu Nhi đi! Qua đoạn thời gian làm lại, mục tiêu khẩn yếu nhất là tìm thư phụ cùng Hoa Tiểu Ba về, bằng không, muội muội của huynh cùng thư của đệ đều không thể có qua cuộc sống tốt, cũng không thể bỏ qua chúng ta, có đến huynh đệ chịu. Nếu bọn họ biết ở loại thời gian này, chúng ta còn có tâm tình đi lập diễm, bảo đảm có thể thóa mạ chúng ta một trận. Nói về lại, người dạng đó của thư phụ đệ, đệ căn bản không thể vì huynh ấy lo lắng, mạng của huynh ấy so với ai đều dài hơn, đương nhiên, diễm phúc so với ai cũng đều nhiều hơn.”

Độc Cô Minh đột nhiên nói: “Ai, hiện tại huynh lại muốn lần nữa theo đuổi Minh Nguyệt Phong lương nữ.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Không phải lời nhụt chí của đệ, Mộng Hương nữ nhân này cả thư phụ đệ khả năng đều không của đến tay, huống hồ chúng ta? Bảo Nguyệt thôi! Nếu không có thư phụ trước đó ôm hôn, huynh có lẽ còn có một chút cơ hội, sau khi bị thư phụ đệ ôm hôn, huynh lại cả một chút cơ hội cũng không có. Hai con mắt của nàng ta vừa nhìn thấy thư phụ đệ liền phát sáng, luôn luôn là len lén nhìn thư phụ đệ, xem ra không biết có bao nhiêu mê mẩn, nàng ta hiện tại trong lòng chỉ có thư phụ, huynh đừng vọng tưởng. Đệ nói cho huynh hay một bí mật, thư của đệ chính là bị huynh ấy hôn mới cuốn lấy huynh ấy, Bảo Nguyệt tiểu ni tử đó nào có thể ngoại lệ?”

Nhân thần của Độc Cô Minh liền tới, ai.

Hai người tiếp tục tán gẫu, chủ đề vĩnh viễn là nữ nhân.

Hai nam nhân này tán dóc tới nữ nhân, quả thực là thiên hôn địa ám.

Hôm sau, Hoàng Đại Hải tiếp giữ Thiên Tự Suất Lệnh, người của các đại môn phái cùng bọn giang hồ hiệp khách hào nữ cũng đều nhân lúc vui vẻ mà về.

Tỉ võ đoạt lệnh của Tứ Đại Võ Lâm Thế Gia lần này, đích thực khiến bọn họ mở rộng tầm mắt, lấy ý kiến của bọn họ ban đầu tới, Tứ Đại Võ Lâm Thế Gia phải chỉ xót một xác ngoài xinh đẹp, không ngờ nhân tài trong lớp trẻ đông đúc, bù đắp tổn thất của trường đại chiến hơn 20 năm trước.

Dưới thịnh danh, tất có thực lực, xem ra là không thể xem thường rồi.

Hai người Độc Cô Minh cùng Hoa Tiểu Ba tiểu ni cô Diệu Duyên thanh lệ thoát tục từ trước mắt biến mất, không ngừng than vãn thiên đạo bất công, làm gì khiến nữ nhân mỹ lệ như vậy đi làm ni cô? Quả thực là làm khó dễ với nam nhân của thiên hạ!

Rời đi của Mộng Hương, đối với Độc Cô Minh mà nói, tịnh không tính là đã kích gì, nhưng đối với Tử Triệu hai người mà nói, đã kích thực phải lớn, bọn họ gần như muốn từ sau lưng ôm lấy hai bàn chân của nàng ta, cầu nàng lưu lại. Đương nhiên, bọn họ không thể quá ngốc nghếch làm như thế.

Mộng Hương cùng Bảo Nguyệt vẫn là đi, khi đi cho hai người bọn họ một thu ba man mác, khiến hai chân của bọn họ phát mềm cơ hồ phải ngã ngồi trên đất, lại phân biệt bị hai thư muội Độc Cô lôi kéo — lỗ tai của hai người gần như bị ngọc thủ của bọn họ xách đứt.

Minh Nguyệt Phong lương nữ sau nửa tháng về đến thiên hạ đệ nhất phong được võ lâm xưng là thánh xử nữ địa — Thiên Thành Minh Nguyệt Phong.

Lương nữ thời điểm đầu tiên liền là đi gặp sư phụ của bọn họ Mộng Tình.

Lúc đó Mộng Tình chính đang trước cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài. Nữ nhân năm đó được xưng là vô lâm đệ nhất mỹ nhân này, tuy đã là người hơn 40 tuổi, thế nhưng xem ra thì giống như thiếu phụ 27 28 tuổi, trong diễm lệ có loại vẻ đẹp thoát trần.

Lưỡng nữ không dám cắt đứt trầm tư của bà ta, ở một bên yên lặng trông chừng bà ta.

Phải, tên hiệu sắc diên cuồng kêu là Hoàng Hy Bình đó xác thực có vài phần giống như sư phụ, nhân thần hẳn chăm chú nhìn nữ nhân tâm ái cùng nhân thần của sư phụ lúc này hoàn toàn như nhau, nhu tình tựa thủy, khiến người tiêu hồn.

Mộng Tình than thở một tiếng, quay mắt nhìn về hướng bọn họ, nhu hòa nói: “Các con về rồi.”

Lưỡng nữ biết thời điểm đã đến, như hai con chim nhỏ của bà ta bỏ nhào đến trong lòng bà ta làm nũng.

Mộng Hương nói: “Sư phụ, Hương Hương rất nhớ người!”

Mộng Tình cười hỏi: “Bảo Bảo không nhớ sư phụ sao?”

Bảo Nguyệt yêu kiều đáp: “Nhớ.”

Nguyên lai nhũ danh của bọn họ gọi là Hương Hương cùng Bảo Bảo, nếu Hy Bình biết khẳng định có thể rất đổi tùy thích, chỉ ít có thể đổi với bọn họ nói — nào để ta bảo bảo (có thể là tên hoặc là ôm, chắc tác giả chơi chữ); hoặc là, này, hương hương (được hoan nghênh) ta.

Mộng Hương không tha nàng ta nói: “Sư phụ, Bảo Bảo nhớ nam nhân đấy!”

Bảo Nguyệt vội vàng nói: “Sư phụ, không phải như thế, Hương Hương thư đầy giễu cợt Bảo Bảo.”

Mộng Tình nhìn hai nữ hài bà ta một tay nuôi dưỡng thành người đang trong lòng này, bật cười hỏi: “Bảo Bảo nhớ nam nhân, Hương Hương thì không nhớ sao?”

Mộng Hương bình tĩnh đáp: “Mộng Hương mới không cần tiện nghi những xú nam nhân đó, Hương Hương một đời đều không cưới, ở cùng sư phụ.”

Bảo Nguyệt cũng thuận miệng nói: “Bảo Bảo cùng Hương Hương giống nhau không gả, phải chăm sóc sư phụ người thật tốt.”

Mộng Tình nói: “Như thế à! Vậy ngày mai ta liền tuyên bố với thiên hạ vô lâm hai người các con cả đời không cưới, để anh hùng hào kiệt trong vô lâm cắt lòng theo đuổi các con.”

Bảo Nguyệt nghe Mộng Tình nói rất nghiêm túc, không biết thế nào trong lòng khẩn trương, mất đi không chế nói: “Sư phụ không được!”

Mộng Tình liền cười, cố tình hỏi: “Không được cái gì?”

Bảo Nguyệt mặt đỏ rất giống quả hồng chín mùi, rất lâu không nói.

Mộng Tình vuốt ve mái tóc thanh tú của nàng ta, xa xăm nói: “Nói cho sư phụ hay, là vô lâm công tử nào đoạt đi trái tim của tiểu Bảo Bảo của ta?”

Mộng Hương đáp lớn nói: “Sư phụ, đoạt đi phương tâm của Bảo Bảo, không phải vô lâm công tử gì, là tên vô lại vô cùng!”

Mộng Tình kinh ngạc hỏi: “Là sao?”

Mộng Hương nói: “Hơn nữa, theo bọn đệ tử biết, hẳn chỉ ít có sáu thê tử.”

Mộng Tình liền vẻ mặt không tin, hỏi: “Hẳn có nhiều thê tử như thế, tại sao còn theo đuổi Bảo Bảo của chúng ta?”

Mộng Hương cười đáp: “Hẳn không có theo đuổi Bảo Bảo, là Bảo Bảo của chúng ta bệnh tương tư đơn phương.”

Bảo Nguyệt thẹn đến muốn độn thổ cho xong, kháng nghị nói: “Mới không phải, Bảo Bảo mới không phải tương tư đơn phương, con rất hận tên sắc ma đó, hừ, còn có đám nữ nhân đáng ghét đó của hắn!” Phía sau một câu này, ai đều có thể ngửi được mùi giấm chua nồng nặc.

Mộng Tình cũng cười, hỏi: “Bảo Bảo, hắn có thể có được yêu thích của nhiều nữ nhân như thế, xem ra không thể là nam nhân quá xấu, hắn nhất định bề ngoài rất tuấn tú, phải chứ?”

Gương mặt của Bảo Nguyệt hiện thần sắc hồi tưởng, đáp: “Không, hắn rất xấu!”

Mộng Tình hỏi: “Thật chứ?”

Bảo Nguyệt khẽ giọng bổ sung đáp: “Cũng rất tuấn tú.”

Mộng Tình hỏi: “Khi nào dẫn hắn quay về để sư phụ xem qua?”

Bảo Nguyệt nhớ tới việc sinh tử chưa liệu của Hy Bình, ngần lẹ lại ở trong con mắt tràn ra.

Mộng Hương nói: “Sư phụ, bọn con cũng muốn để người gặp gỡ hắn, bởi vì bề ngoài của hắn cùng sư phụ có vài phần tương tự, thế nhưng”

Mộng Tình nghe được thân thể yêu kiều run rẩy dữ dội, cắt ngang nàng ta hỏi: “Con nói cái gì? Hắn giống ta?!”

Lưỡng nữ không biết tại sao bà ta biến thành kích động như thế, ở trong kí ức của bọn họ, sư phụ trước giờ chưa từng có qua loại hành động mất khống chế này, bọn họ kinh hoảng nhìn gương mặt tuyệt mỹ đang thất sắc của bà ta.

Bảo Nguyệt nói: “Hắn thực sự rất giống với sư phụ, cũng có người nói hắn giống Huyết Ma.”

Mộng Tình kinh hãi lùi ba bước, miễn cưỡng đứng yên, hỏi: “Hắn tên gọi là gì?”

Mộng Hương đáp: “Hoàng Hy Bình.”

Mộng Tình lẩm bẩm nói: “Hoàng Hy Bình? Hy Bình, thực là nó sao? Không, đây tuyệt không khả năng, nó làm sao có thể xuất hiện giang hồ?” Trong mắt bà ta chảy ra nước mắt lóng lánh.

Lưỡng nữ không hiểu ra sao cả nhìn bà ta, đi quá đờ lấy thân thể yêu kiều khẽ run của bà ta.

Mộng Hương nói: “Sư phụ, người đừng dọa bọn đệ tử!”

Mộng Tình bình tĩnh trở lại, hỏi: “Hắn bao nhiêu tuổi? Có biết võ công hay không?”

Mộng Hương đáp: “Khoảng chừng 20 tuổi, phải nói biết võ công. Sư phụ, người nói hắn có thể là thân nhân của người hay không?”

Mộng Tình tựa hồ khẳng định gì, tâm tình hơi chút bình tĩnh, trịnh trọng hỏi: “Các con muốn một sư ca hay không?”

Bảo Nguyệt nói: “Sư phụ, Minh Nguyệt Phong là không thu nam đệ tử đấy!”

Mộng Tình bình tĩnh nói: “A, ta quên. Thế cho các con một đại ca có sẵn, được chứ?”

Mộng Hương hỏi: “Sư phụ, người nói là Hoàng Hy Bình sao?”

Mộng Tình quả quyết đáp: “Phải.”

Mộng Hương cúi đầu nói: “Hương Hương không ưa thích hắn, nhìn thấy hắn liền chán ghét, Hương Hương không muốn hắn làm đại ca.”

Bảo Nguyệt cũng nôn nóng nói: “Bảo Bảo mới không muốn làm muội muội của hắn!”

Mộng Tình liền vẽ mặt thất vọng cùng thống khổ, nói: “Có lẽ các con đúng, nó vốn dĩ thì không khiến người yêu thích, nếu không thì lúc đầu ta cũng không thể ai, ma tính của nó quá nặng, chỉ mong nó không nên giống như phụ thân của nó thành sát nhân cuồng ma.”

Bảo Nguyệt biện bạch nói: “Sư phụ, hõn đần đó tuy là sắc ma, nhưng tuyệt không phải sát nhân cuồng ma, hắn kì thật rất thiện lương, chỉ là hắn rơi xuống vách núi”

Mộng Tình đột nhiên nắm lấy hương kiên (vai) của nàng ta, kêu lên: “Con nói cái gì? Nó rơi xuống vách núi? Vậy nó, nó” Bà ta lại đang ngay trước mặt của hai đồ đệ khóc lớn lên.

Lưỡng nữ không biết phải làm sao, Mộng Hương nói: “Sư phụ, người đừng khóc, hắn là rơi xuống vách núi, nhưng hắn chưa có chết, chỉ là không biết tung tích.”

Tâm tình của Mộng Tình chuyển tốt chút, cảm thấy bản thân ở trước mặt đồ đệ thất thái, lúng túng hỏi: “Hắn thực chưa chết?”

Mộng Hương trong lòng kì thật cũng không dám xác định sống chết của Hy Bình, thế nhưng nàng thấy được sư phụ cùng Hy Bình có loại quan hệ nào đó hết sức thân mật, đành phải tạm thời an ủi bà ta nói: “Thật.”

Mộng Tình yên tâm rất nhiều, nói: “Sau này khi các con gặp được hắn, bất luận như thế nào dẫn hắn đến Minh Nguyệt Phong. Ngày mai ta đến Trường Xuân Đường một chuyến, các con ở trên núi đợi ta quay về.”

Bảo Nguyệt hỏi: “Sư phụ, người đã hơn mười năm không xuống núi, vì sao đột nhiên muốn tới Trường Xuân Đường?”

Mộng Tình hồi ức: “Ta đi chứng thực một suy đoán.”

59. Chương 58: Nhất Dạ Phong Tình

Từ Thanh Vân cùng Triệu Tử Uy hai người với Hy Bình không có giao tình gì thậm chí có thù, mà không giống như Độc Cô Minh tiên tan hiềm khích trước kia đối với Hy Bình, tuy đối với tai nạn của Hy Bình có chút thương xót, lại tịnh không muốn vì thế gia nhập đội ngũ tìm kiếm Hy Bình với Tiểu Nguyệt, chỉ là ngại mọi người đều là một phần tử của Tứ Đại Vô Lâm Thế Gia, lại bị nương tử bức đến không có đường mà thoát, đành phải bất mãn không vui đến Ca Luân Thảo Nguyên tìm kiếm Hoàng Hy Bình bọn họ cực kì chán ghét.

Thương thế của Tứ Cửu đã lành gần hết, hơn nữa bên cạnh lại thêm đại mỹ nhân Triệu Tử Thanh, đây khiến cho hắn có được bao nhiêu vui sướng, thế nhưng hắn tịnh không có như lời của bản thân, khi có sức lực liền có thể muốn thân xử nữ của Triệu Tử Thanh.

Không phải hắn không muốn, quả thực là không có thời gian, hướng hồ, hắn nguyên khí đại thương, Lan Hoa tam nữ cũng không cho phép hắn làm loại vận động kịch liệt này.

Độc Cô Minh, Hoa Tiểu Ba hai người cùng Xuân Thủy, Hạ Vũ lưỡng nữ đánh phải hừng hực, khó phân khó giải, một ngày không gặp như cách ba thu, cũng liền mang lưỡng nữ theo ở bên người, để thỏa mãn thú dục của bọn họ.

Lãnh Tinh Oánh cùng Biện Mệnh Tam Lang của bà ta xung phong đảm nhận, đây tịnh không phải chỉ bởi vì Hy Bình là thần tượng của Biện Mệnh Tam Lang, càng thêm bởi vì Lãnh Tinh Oánh muốn sau khi tìm được Hy Bình cùng hắn tương hảo một lần.

Xem ra chân chánh ưu thương chỉ có Lôi Phượng tứ nữ, bọn họ trong lòng luôn không bỏ nam nhân này xuống, vì sinh tử của hắn lo lắng không thôi.

Màu xanh của Ca Luân thảo nguyên chính giống như lòng của người vô biên vô tế.

Tịch dương lại hiện.

Bích Nhu nói: “Đã kiếm hai ngày rồi, còn là không thấy bọn họ, thật khiến người lo lắng.”

Nàng ta cũng là một trong những người quan tâm Hy Bình nhất, không thể phủ nhận, nàng ta đã từng một độ động lòng đối với Hy Bình, nếu chẳng phải thanh mai trúc mã với Lôi Long, lại thêm si tình không đổi của Lôi Long, có lẽ nàng ta cũng có thể nhảy vào vòng ôm của Hy Bình.

Lôi Long nói: “Nhiều ngày như thế, bọn họ e rằng đi được rất xa, từ từ tìm thôi! Cuối cùng có thể tìm được bọn họ.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Như thế đêm nay liền đóng quân ở nơi đây, ngày mai tiếp tục tìm.” Nói xong, hướng về Độc Cô Minh truyền đạt một nhãn thần thần bí, Độc Cô Minh tâm linh thần hội.

Hai người này đêm qua sau khi ở trên thảo nguyên dựng xong trướng bông, liền mỗi người ở trong trướng bông cùng Xuân Thủy, Hạ Vũ lưỡng nữ hồ thiên hồ địa, hiện giờ hạn đêm tối không thể sớm tới chút, tiện cho lại ôn luyện đêm thảo nguyên của tối qua.

Hoa Tiểu Mạn trách mắng: “Đệ rốt cuộc có đem sự việc của thư phụ đệ xem như một vấn đề hay không?”

Hoa Tiểu Ba đầy liền rút, không dám cùng thư của hấn tranh cãi.

Độc Cô Kỳ cũng hung hãn trừng mắt đại ca nàng ta, khiến Độc Cô Minh tự biết đuối lí ngó về góc trời, giả như không biết rõ nhìn cảnh sắc thảo nguyên.

Lôi Phượng nói: “Tiểu Mạn, không nên oán trách Tiểu Ba, đệ ấy nói cũng có đạo lí, trời tối rồi, dựng trướng bông nghỉ ngơi thôi! Ngày mai tìm nữa, mấy chuyện này gấp cũng gấp không tới.”

Hoa Tiểu Ba là tuyệt đối bỏ qua mỗi một đêm tối trên quý, vừa về đến trướng bông, liền không thể chờ đợi làm thân ca ca của Xuân Thủy.

Độc Cô Minh càng rõ xuân tiêu nhất khắc đáng ngàn vàng, tự nhiên cùng Hạ Vũ sôi động triền miên, ở mỗi loại thời điểm này, Hạ Vũ trước giờ không gọi hấn là thân ca ca, mà là rên rỉ nói, đồ nhi tốt đồ nhi ngoan, sư phụ dịch không nổi, ô, hôn đồ nhi giỏi.

Từ Thanh Vân cùng Triệu Tử Uy là tình địch, lại không thể không ngủ ở cùng một trướng bông, bởi vì hai thư muội Độc Cô Cẩm muốn để bọn họ thưởng thức mùi vị giữ hoạt quả, bởi vậy lưỡng nữ ngủ riêng một trướng bông, cũng phải nói ra tình cảm oán phụ sau khi chia tay. Bọn họ thế nào cũng nghĩ không được, trượng phu của mỗi người bọn họ tâm tình với nhau về nữ nhân khác.

Triệu Tử Uy nói: “Từ huynh, đại cử tử của chúng ta Độc Cô Minh tựa hồ rút lui, thật thương tiếc thay huynh ấy nha!”

Từ Thanh Vân cũng có chỗ đồng cảm nói: “Cũng phải, thiếu một đối thủ, cho dù đoạt được phương tâm của Mộng Hương, cũng là thắng không vũ dũng.”

Triệu Tử Uy tức giận nói: “Huynh đây là ý tứ gì? Chẳng lẽ huynh cảm thấy bổn nhân so với huynh thua kém sao? Ta cáo tố huynh, hoa rơi tay ai còn chưa biết!”

Từ Thanh Vân vội vàng nhận lỗi nói: “Triệu huynh, đừng giận hại cho cơ thể, nên biết thân thể cường kiện là tiền vốn của gái, đệ thực không muốn cả huynh cũng rút ra!”

Triệu Tử Uy thách thức nói: “Huynh yên tâm, trừ phi Mộng Hương lấy người, lão tử đánh chết cũng không lùi ra, phụng bồi đến cùng!”

Từ Thanh Vân cười nói: “Đây thực là quá tốt, Triệu huynh chí khí đáng mừng đáng quý, khiến người bội phục! Đệ không minh bạch Độc Cô Minh vì sao đột nhiên bỏ qua Mộng Hương mà ôm về một Hạ Vũ, huynh rõ chẳng?”

Ngữ khí của Triệu Tử Uy hơi nhẹ đáp: “Có lẽ là Mộng Hương không yêu thích huynh ấy thôi!” Hấn cũng có chút vì đại cử tử này cảm thấy bi ai tịnh dành cho một ít đồng tình.

Từ Thanh Vân lo lắng hỏi: “Huynh nói Mộng Hương có thể yêu thích chúng ta hay không?”

Triệu Tử Uy tự đại đáp: “Đương nhiên yêu thích rồi, huynh không thấy con mắt trả về ưu thương khi đi của nàng ta sao, đối với chúng ta khó bỏ khó phân. Đệ nghĩ, nàng ta sở dĩ chậm chạp chưa chọn lựa từ trong chúng ta, là bởi vì chúng ta đều rất ưu tú, bởi thế khó mà đưa ra chọn lựa.”

Từ Thanh Vân cảm thấy Triệu Tử Uy nói có đạo lí, tán đồng nói: “Triệu huynh nói rất chính xác, nhất định là như thế.”

Triệu Tử Uy bỗng nhiên lo âu nói: “Như quả vô lại đó cùng chúng ta cạnh tranh, sợ rằng chúng ta liền hung đa cát thiểu.”

Từ Thanh Vân nói: “Tên Hoàng Hy Bình đó, hấn là tâm có dư mà lực không đủ, hấn nhiều nữ nhân như thế, phải không thể hạ thủ đối với Mộng Hương.”

Triệu Tử Uy còn là không yên tâm hỏi: “Giả như hấn thực cuốn lấy Mộng Hương sao?”

Từ Thanh Vân lời ra kinh người đáp: “Đệ liền kêu hai muội muội của đệ cuốn lấy hấn, huynh biết, muội muội của đệ thực cũng là mỹ nhân nhất đẳng, như loại hình nam nhân sắc lang đỏ của hấn tuyệt đối không thể cự tuyệt. Triệu huynh, huynh không bằng bỏ Mộng Hương theo đuổi muội muội của đệ đi!” Hấn vì mưu thắng tình trường, không tiếc bán rẻ muội muội của mình.

Triệu Tử Uy lại không lĩnh tình đáp: “Đừng muốn mua chuộc ta, ta nhất định phải cùng huynh lực tranh đến cùng.”

Từ Thanh Vân tức giận nói: “Huynh sẽ bại trận giống như tử vô!”

Vết thương của Triệu Tử Uy bị mở, tức giận nói: “Chúng ta hãy chờ xem!”

Hai người trong lòng nổi giận, cũng không cùng đàm luận nữa, đem tấm chăn kéo tới kéo lui, chưa vài cái, liền đem một tấm chăn rất tốt xé thành hai nửa, mỗi người đắp một nửa, ai cũng không quan tâm ai, hừ!

Lãnh Tinh Oánh cùng Biện Mệnh Tam Lang đánh rất kịch liệt, lúc này Dã Lang đang ra sức giết dê con tuyết bạch trên giường, nhưng Lãnh Tinh Oánh dê con cả người lảng lơ này vừa miệng dễ trêu? Chẳng những không sợ động vật hung ác trên người này, còn dê kêu không ngừng muốn hấn ta dốc sức chút nữa, tiếng kêu cơ hồ có thể đem tất cả sắc lang ngạ lang yêu lang gì đó trên thảo nguyên đều câu dẫn tới — giả như thực để bọn chúng nghe được lời.

Lãnh Như Băng vén trường mà vào, liền thấy được một màn như thế — Ngưu Lang trần trụi nằm bò ở bên cạnh Lãnh Tinh Oánh thở hổn hển, Tình Lang lại cùng Lãnh Tinh Oánh tận tình hôn môi, Dã Lang ở trên thân người yêu kiều tuyết bạch của Lãnh Tinh Oánh liều mạng nằm sắp chống tay làm.

Bốn người không ngờ loại thời điểm này lại có người mạo muội tiến vào, hơn nữa là Lãnh Như Băng, tám con mắt ngây ngốc chăm chăm nhìn nàng ta.

Lãnh Như Băng thấy quen không lạ hỏi: “Mẫu thân, người thì không thể bớt phóng túng chút sao?”

Lãnh Tinh Oánh ra hiệu Dã Lang từ trên người bà ta xuống, dựng người ngồi ở trên giường, hỏi: “Băng Băng, hài nhi thế nào qua đây?”

Ngưu Lang tự tác thông minh nói: “Khả năng là cô gia không ở đây, tiểu thư muốn để bọn thuộc hạ làm thay.”

Lãnh Như Băng sắc diện liền lạnh, quát: “Man Ngưu, người ồn ào đủ chưa? Còn không mặc y phục ngu dân đến một bên!”

Biện Mệnh Tam Lang không để bụng, y lời mặc y phục lên. Bọn họ nhìn Lãnh Như Băng lớn lên, mà cùng Lãnh Tinh Oánh một mực bảo trì quan hệ nhục thể, không nghi ngờ gì tương đương với ba trượng phu của Lãnh Tinh Oánh, đối đãi Lãnh Như Băng giống như nữ nhi của bản thân, tịnh không phải thực có ý làm loạn gì với nàng ta, chỉ là luôn thích thú đùa giỡn nàng ta.

Huống hồ bọn họ rất rõ Lãnh Như Băng từ nhỏ đã chán ghét nam nhân, chỉ có Hy Bình có khả năng đạt được thể xác và tinh thần của nàng ta. Mà chuyện giường của bọn họ với Lãnh Tinh Oánh, Lãnh Như Băng đã thấy không biết có bao nhiêu lần. Bởi vậy, việc đột nhiên xông vào của Lãnh Như Băng, tuy khiến bọn họ cảm thấy bất ngờ, lại không có cái gì xấu hổ với lúng túng.

Lãnh Như Băng đến ngồi bên cạnh Lãnh Tinh Oánh, nhìn mỹ thể như thiếu nữ thanh xuân nhưng so với thiếu nữ thanh xuân phong mãn thành thực hơn của mẫu thân nàng ta, chút tức giận hỏi: “Mẫu thân, Hy Bình đã ra chuyện lớn như thế, người còn có tâm tình cùng bọn họ càn quấy? Người trong lòng rốt cuộc có nữ nhi con đây cùng nữ tể hay không?”

Lãnh Tinh Oánh cười bồi đáp: “Băng Băng, hài nhi lại không phải không biết yêu thích của mẫu thân, hơn nữa cũng không có gì quá lo lắng, Hy Bình tiểu tử đó không thể dễ dàng liền chết như vậy.”

Ngưu Lang ở bên cạnh phụ họa nói: “Phải đấy! Công chúa, cô gia tuyệt đối có thể sống sờ sờ quay về, phu nhân còn muốn cùng ngài ấy tương hảo đấy!”

Lãnh Tinh Oánh trách mắng: “Ngậm miệng!”

Lãnh Như Băng không nghe thì thôi, vừa nghe mặt liền biến lạnh, giận nói: “Mẫu thân, người chết tính không đổi!”

Lãnh Tinh Oánh dữ tợn trừng mắt nhìn Ngưu Lang, quay mặt hướng về nữ nhi Lãnh Như Băng nói: “Chỉ một lần, được không?”

Lãnh Như Băng kiên quyết đáp: “Một lần cũng không được!”

Lãnh Tinh Oánh vẽ mặt đau khổ hỏi: “Vì sao?”

Lãnh Như Băng đáp: “Mẫu thân, chàng là nữ tể của người, là trượng phu của nữ nhi người, hài nhi không cho phép người làm ầu làm càng.”

Lãnh Tinh Oánh không buông xuôi nói: “Thế nhưng hử thì mê người như thế, tuần tú khiến mẫu thân nhìn tim đã loạn nhịp, vừa nghĩ đến cường hãn của hử ở trên giường, mẫu thân liền chỉ mong sao cho hử làm đủ!” Bà ta thực là lời gì đều nói được ra miệng, mà bất luận đối tượng là ai.

Lãnh Như Băng nghĩ không thông tại sao thượng thiên có thể cho nàng mẫu thân như thế, duy có hỏi: “Mẫu thân, người thì không thể an an phận phận tìm một người cưới sao?”

Lãnh Tinh Oánh thống khổ hỏi: “Hài nhi bảo mẫu thân gả cưới cho ai? Ai lại có thể nguyện ý cưới ta?”

Lãnh Như Băng đáp: “Phụ thân đấy!”

Lãnh Tinh Oánh cười lạnh nói: “Quan hệ giữa ta với hử bắt quá là nhân duyên ngắn ngủi ngoài ý muốn một lần, cho dù hử không hiềm vì mà nguyện ý cưới ta, ta cũng không thể lấy hử, sau này hài nhi đừng ở trước mặt ta nhắc tới hử”

Lần này đến lượt Lãnh Như Băng không hiểu: “Tại sao?”

Lãnh Tinh Oánh bình tĩnh đáp: “Rất giản đơn, hử không thể thỏa mãn ta. Lãnh Tinh Oánh ta đã không là một thiếu nữ hoài xuân nữa, không ảo tưởng bất kì ái tình nào nữa, chỉ có tính dục thỏa mãn mới có thể khiến ta đạt được vui sướng cùng hạnh phúc chân chính. Đỗ Thanh Phong cũng có lẽ có thể thỏa mãn được nữ nhân bình thường, lại không thể thỏa mãn ta. Hài nhi nghĩ, hử có thể mạnh hơn Biện Mệnh Tam Lang sao?”

Lãnh Như Băng trầm mặc, bởi vì Lãnh Tinh Oánh nói đích thị thực tình.

Lãnh Tinh Oánh tiếp tục nói: “Nữ nhi a! Mẫu thân không có may mắn như thế của con, mẫu thân khi trẻ yêu thương sư huynh Thủy Thiên Trường, huynh ấy lại chỉ đối đãi ta như muối muối; mà huynh đệ kết bái của sư huynh Lô Dĩ Dung yêu ta sâu nặng, lại bị ta vô tình cự tuyệt. Sau cùng lại gặp phải Thi Viễn Lệnh thi triển dâm độc, muốn dùng thân thanh bạch của ta giúp hử luyện thành Địa Tạng Thần Công, được Đỗ Thanh Phong đi qua cứu đi, thế là liền có hài nhi.”

Lãnh Như Băng tuy sớm đã từ trong miệng của Đỗ Thanh Phong biết được ngọn ngành của sự việc, lúc này nghe được Lãnh Tinh Oánh tự miệng nói ra, cũng không khỏi một trận thương tâm, không tự giác ôm chặt thân thể xích lỏa của bà ta, đau đớn kêu một tiếng “nương”.

Lãnh Tinh Oánh gượng cười nói: “Mẫu thân nào đã từng không muốn làm một hiền thê lương mẫu? Chỉ là kể từ sau lần đó, tuy không chết, nhưng dâm độc trong người tịnh không trừ tận gốc, hưởng hồ nương từ nhỏ luyện chính là mị công, dâm độc ngấm vào kinh mạch của ta kết hợp với nội công tu luyện, khiến cho ta luôn có kích thích cần nam nhân, đây đều trách Đỗ Thanh Phong tiểu tử đó không trực đến một khắc cuối cùng, không thể triệt để khiến ta phát tiết hết, hài nhi nói ta phải tạ hận, hay là hận hử? Trước đó mẫu thân một lòng một dạ chỉ muốn gả cho sư huynh, hiện tại nếu chân chính muốn theo một nam nhân, nói hài nhi đừng nổi giận, nam nhân đó cũng chỉ có thể là Hy Bình, hử là nam nhân duy nhất khiến mẫu thân cam nguyện hoàn lương, hử có tuần mĩ khiến mẫu thân ái mộ, cường tráng đòi hỏi cùng mị lực nam tính không gì sánh nổi.”

Lãnh Như Băng nói: “Mẫu thân, chàng bắt quá là một đại vô lại mà thôi, người hà tất nhất định phải chọn chàng?”

Lãnh Tinh Oánh hôn nữ nhi, hỏi: “Cả nữ nhi chán ghét nam nhân này của ta cũng động lòng đại vô lại, mẫu thân có thể nào bỏ qua?”

Lãnh Như Băng quả thật không có biện pháp với bà ta, noi: “Đợi tìm được Hy Bình bàn lại.”

Lãnh Tinh Oánh kinh hãi hỏi: “Nữ nhi, con đáp ứng để mẫu thân câu dẫn hắc sao?”

Lãnh Như Băng không biết làm sao nói: “Người đừng để bọn họ biết.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Kì thật mẫu thân cũng ưa thích mùi vị của vụng trộm, ai, Băng Băng, nếu Hy Bình thực chết, hài nhi có thể thế nào?”

Lãnh Như Băng xa xôi đáp: “Trên đời này, nam nhân có thể khiến nữ nhi động lòng chỉ có một mình chàng, bất luận chàng sống hay là chết, nữ nhân đều chỉ là người của chàng. Kì thật nữ nhi vốn dĩ không định trước bất kì nam nhân nào xông vào sinh mệnh của mình, nhưng gặp được đại vô lại này, có lẽ là chú định trong số mệnh rồi, tư tưởng cùng cảm tình của nữ nhi đã toàn bộ dung nạp chàng, đối với nam nhân khác vẫn là giống như dĩ vãng không muốn chú ý.”

Lãnh Tinh Oánh biết tính tình trước giờ của nữ nhi bản thân, cũng không tính thay đổi nàng ta, cười nói: “Sau khi tìm được hắc, mẫu thân với nữ nhi cả thấy cùng hắc hoan hảo, xem dáng người của ai tốt hơn, hoặc là ai có thể khiến hắc vui vẻ hơn, được hay không?”

Lãnh Như Băng thẹn nói: “Không!”

Tình Lang chen lời nói: “Phu nhân, thuộc hạ dám đánh cược, vóc dáng của người so với công chút kém một tí tí, nhưng công phu trên giường của người so với công chúa nhất định so với công chúa lợi hại trăm lần.”

Lãnh Tinh Oánh không phục nói: “Ta không tin, nữ nhi, nhanh cởi y phục ra, hai mẫu nữ chúng ta so cho bọn chúng xem.”

Lãnh Như Băng không liệu Lãnh Tinh Oánh có một lời như thế, thẹn cả mặt đỏ rực, băng sương tan rã, vùng vẫy đứng lên, mở cửa chạy ra.

Trong trường bật cười một trận.

Tứ Cửu cùng Hoàng Đại Hải ở trong một trường bông.

Dựa theo nguyên ý của Tứ Cửu, hắc là chuẩn bị đêm nay ngủ ở trường bông của Lan Hoa, thế nhưng bọn họ kiên quyết không để hắc hao phí tinh lực nữa, an bài hắc đến trường bông của Hoàng Đại Hải, đồng thời dặn dò Hoàng Đại Hải phải canh giữ hắc, không cho phép hắc có bất kì hành động vượt rào nào.

Hoàng Đại Hải tự nhiên vui lòng, nhân tiện tự thuật với hắc chuyện của quê nhà.

Hai người tán dóc tán dóc, tự nhiên lại tán đến nữ nhân. Tứ Cửu thổi phồng đặc biệt tình sử của hắc, theo đuổi Lan Hoa như thế nào, câu dẫn Oanh Thúy như thế nào, hàng phục Triệu Tử Thanh như thế nào, chính là không có kể qua đồng tử kê của hắc là bị một kĩ nữ tam lưu nhan sắc bình thường làm thẹn.

Hoàng Đại Hải đối với nữ nhân không có hứng thú bao lớn, có không có nghiên cứu bao lớn, lại còn là bị diễn thuyết sinh động như thật của Tứ Cửu hấp dẫn, làm sao cũng không ngờ được Hoàn Sơn Thôn ra một đại tình thánh như vậy.

Đương nhiên, hắc cũng không quên đại ca của bản thân cũng là một trong số đấy, thậm chí so với Tứ Cửu trước mắt còn phải xuất chúng hơn. Về sau lại nghĩ, như quả hắc không có rời khỏi Hoàn Sơn Thôn, có thể cũng biến thành bộ đức tính này của bọn họ? Hắc cười gượng.

Sau khi Tứ Cửu khéo khoanh thổi phồng bản thân, đúng lúc hỏi: “Đại Hải, đệ cũng kể tình sử rực rỡ của đệ cho ta đi!”

Hoàng Đại Hải nói: “Khiến huynh thất vọng, đệ không có bất kì tình sử nào.”

Tứ Cửu rất kinh ngạc hỏi: “Không có? Mạnh Mạnh không phải cùng đệ có một chân sao?”

Hoàng Đại Hải bối rối đáp: “Đệ cùng Manh Manh tuy muốn hảo, lại không có chân chánh cái đó cùng muội ấy.”

Tứ Cửu kinh ngạc nói: “Làm sao khả năng? Manh Manh mĩ lệ động người như thế, đệ lại có thể nhịn không động muội ấy? Huynh thấy đệ là thánh nam đi ra trong thôn của chúng ta. Ấy, sớm là đệ, sớm đã đem muội ấy cho” Đột nhiên phát hiện nói lời sai, chữa lại nói: “Đệ đừng hiểu lầm, huynh chỉ là so sánh một cái, đối với Manh Manh không giữ một chút vọng tưởng.”

Hoàng Đại Hải không để ý cười cười, nói: “Kì thật đệ cũng nói không rõ ràng, đệ với Manh Manh từ nhỏ cùng lớn lên, tự nhiên không tránh được tương thân tương ái, nhưng đệ luôn cảm thấy với muội ấy có một loại cảm tình đặc thù, khi đối xử với muội ấy thì giống như lúc đối xử với Tiểu Nguyệt, không tự giác đem muội ấy xem thành muội muội ái hộ như thế.”

Tứ Cửu thất thanh hỏi: “Tình nhân cùng muội muội?”

Hoàng Đại Hải bình tĩnh nói: “Có lẽ thành phần của tình nhân hơn chút, huynh biết, đệ luôn luôn không thiếu muội muội.”

Tứ Cửu nói: “Huynh khuyên đệ vẫn là thừa sớm đem Manh Manh làm chán chán, bằng không, huynh nói không chừng có thể nhảy vào vòng ôm của nam nhân khác, lúc đó đệ có thể tức đến thổ máu.”

Hoàng Đại Hải nói: “Chỉ cần muội ấy thích, đệ không để tâm muội ấy yêu thương người khác.”

Tứ Cửu hoài nghi hỏi: “Đệ không phải nói đùa chứ?”

Hoàng Đại Hải vẫn là rất bình tĩnh đáp: “Hạnh phúc của muội ấy chính là hạnh phúc của đệ, bất luận muội ấy chọn lựa đệ hay là chọn lựa người khác, chỉ cần muội ấy hạnh phúc, đệ đều có thể tôn trọng chọn lựa của muội ấy đồng thời chúc phúc muội ấy.”

Tứ Cửu bội phục nói: “Đệ thật là độ lượng, Tứ Cửu huynh chính làm không được, nếu ai dám tranh nữ nhân với huynh, huynh liền cùng hắn quyết đấu. Bất quá, có một người ngoại lệ.”

Hoàng Đại Hải hiểu kì hỏi: “Ai?”

Tứ Cửu đáp: “Hy Bình! Ở hai phương diện đánh nhau cùng của gái này, chân chánh khiến huynh bội phục, chỉ có một mình hắn, đánh nhau trước giờ chưa bại không nói, của gái cũng là siêu nhất lưu. Nói tới đệ không tin, Lan Hoa cùng Ngọc Diệp của huynh trong lòng ngoại trừ Tứ Cửu huynh, còn rất yêu hắn đấy! Thế nhưng huynh hiểu rõ Hy Bình không thể đụng nữ nhân của huynh, mà bọn họ tuy yêu Hy Bình sâu nặng, lại cũng là toàn tâm toàn ý theo Tứ Cửu huynh.”

Hoàng Đại Hải lo âu hỏi: “Như quả đại ca thực cùng bọn họ có gì vậy?”

Tứ Cửu cười đáp: “Trừ phi là ngoài ý muốn, nếu không tuyệt không thể phát sinh như quả của đệ nói. Huynh hiểu Hy Bình so với ai đều sâu hơn, tuy nói hắn biểu hiện xem ra rất vô lại, lại thiên tính thiện lương, đối với chúng ta những huynh đệ bằng hữu này càng là cực tận mong muốn bảo hộ của hắn. Đệ nghĩ, hắn cùng chúng ta từ nhỏ đánh đến lớn, lại tịnh không có chân chính thương tổn chúng ta, lần trước ở Quần Phương Lâu, huynh muốn cùng Nhân Kiệt đánh, hắn biết khi đó huynh còn đánh không qua Nhân Kiệt, bởi vậy tuyệt đối không để huynh ra tay, hắn nói, mạng của hắn so với huynh dài hơn, chỉ cần hắn còn có thể tái chiến, thì tuyệt không thể để ta đi mạo hiểm. Hắn như thế, làm sao có thể đụng nữ nhân của huynh? Cho dù hắn thực yêu thích nữ nhân của huynh, huynh cũng chỉ có vui vẻ, đó chứng minh nữ nhân của Tứ Cửu huynh còn không tệ, hà hà!”

Hoàng Đại Hải nhớ tới khi Tứ Cửu bị Thiên Phong Song Kiều đả thương, Hy Bình đích xác phần nộ. Kể từ lúc Đại Hại gặp lại Hy Bình, vẫn là lần đầu thấy hắn nổi giận, đó là ví Tứ Cửu từ nhỏ cùng hắn lớn lên.

Tứ Cửu đột nhiên nói: “Huynh cảm giác ra được Manh Manh cũng có chút yêu thích Hy Bình.”

Hoàng Đại Hải liền kinh hãi, rất nhanh lại bình tĩnh xuống, nói: “Đệ cũng có cảm giác, ai!”

Tứ Cửu bật cười nói: “Đệ đừng thở ngắn than dài, Hy Bình biết Manh Manh là nữ nhân của đệ đệ hắn, không thể đụng Manh Manh. Ấy, huynh phải ra ngoài bài tiết nước tiểu.”

Hoàng Đại Hải nói: “Đệ thấy đi tiểu này của huynh quyết phải kéo đến trời sáng mới có thể quay về.”

Tứ Cửu hướng về hắc liên cười thần bí, đi ra. Quả nhiên, rất lâu không có quay lại.

Qua một hồi, có người vén trướng mà vào.

Tới chính là Đỗ Manh Manh, nàng ta hỏi: “Sư huynh, tối này Manh Manh ngủ nơi đây, được không?”

Hoàng Đại Hải cười đáp: “Nhanh tới đi! Không cảm lạnh!”

Đỗ Manh Manh thái độ không tự nhiên đến ngủ bên cạnh Hoàng Đại Hải, hắc ôn nhu vô bì đắp lên tấm chăn cho nàng, khẽ nói: “Huynh biết Tứ Cửu đi qua, muội cũng phải chạy tới.”

Đỗ Manh Manh oán nói: “Con Tử Cửu đó, vết thương vừa tốt, liền muốn chạy qua cùng Triệu cô nương thân mật.”

Hoàng Đại Hải: “Huynh ấy cùng đại ca đều là một đức tính, Đại Phong bọn họ có lẽ có thể tốt chút.” Hắc lộ ra thần sắc hồi ức.

Đỗ Manh Manh ngập ngừng hỏi: “Sư huynh, huynh, huynh muốn Manh Manh, được chăng?”

Hoàng Đại Hải trong lòng kích thích một hồi, nhưng vẫn là kiềm chế, đáp: “Huynh trước đây luôn luôn chuyên chú với võ đạo, vốn dĩ muốn ở sau khi tử võ đoạt lệnh, chính thức đề thân với sư phụ sư nương, hiện giờ gặp phải đại ca cùng Tiểu Nguyệt mắc nạn, quả thật không quan tâm chuyện khác. Manh Manh, chúng ta tìm được đại ca cùng Tiểu Nguyệt, huynh liền đề thân với sư phụ, đem động phòng hoa chúc đó cùng nhau đưa ra đêm đầu tiên lại, không phải càng mỹ hảo sao?”

Đỗ Manh Manh lật thân người, đem thân thể yêu kiều ngủ nghiêng ở lồng ngực của Hoàng Đại Hải, mới hồi lâu mới nói: “Thế nhưng, muội sợ, muội sợ Manh Manh có thể yêu thương người khác, huynh không lo lắng sao?”

Hoàng Đại Hải nhớ tới lời của Tứ Cửu, nhu hòa hỏi: “Manh Manh yêu sư huynh chứ?”

Đỗ Manh Manh đáp: “Yêu.”

Hoàng Đại Hải liền nhẹ nhàng cười, nói: “Vậy thì được rồi, ngoan, ngủ đi!”

Đỗ Manh Manh y lời nhắm mắt lại, rất lâu, an tĩnh ngủ đi.

Hoàng Đại Hải nhìn nhân nhi kiều mĩ trong lòng này, trong lòng có loại thỏa mãn cùng thỏa mãn nói không ra.

Đỗ Manh Manh nói mê: “Sư huynh.”

Hoàng Đại Hải chưa kịp thưởng thức, nàng ta lại nói mê: “Đại ca, Manh Manh cũng yêu thích huynh.”

Hoàng Đại Hải ngây ngốc rất lâu, lẩm bẩm nói: “Bất luận muội yêu thích huynh hay là yêu thích đại ca, Hoàng Đại Hải có khả năng bảo chứng muội có thể hạnh phúc, tất cả mọi cái khác không quan trọng.”

Một bãi nước tiểu này của Tứ Cửu bài tiết đến trướng bông của Đỗ Manh Manh cùng Triệu Tử Thanh.

Triệu Tử Thanh cùng Manh Manh thấy vén trướng mà vào chính là Tứ Cửu, đều không tránh được liên kinh hãi, người trước trong lòng thêm một phần vui, hỏi: “Tử Cửu, chàng tới làm gì?”

Tứ Cửu cười đáp: “Tối thực tiễn lời hứa của ta! Manh Manh, muội đi đến bên đó của Đại Hải chứ?”

Đỗ Manh Manh đáp: “Huynh đi ra trước, muội mặc bộ y phục.”

Tứ Cửu y lời đi ra, một hồi, Đỗ Manh Manh ra tới, trừng mắt nhìn hắc, nói: “Chỉ hạn tối nay.”

Tứ Cửu nhìn theo Đỗ Manh Manh đi vào trướng bông của Hoàng Đại Hải, vui mừng hơn hử tiến vào trướng bông, đến nằm bên cạnh Triệu Tử Thanh, tính trêu ghẹo hân thưởng Triệu Tử Thanh, nói: “Nàng biết, ta đợi một đêm này, đã đợi một vạn năm rồi.”

Triệu Tử Thanh khì khì cười nói: “Kĩ xảo nói hoang của chàng giống võ công của chàng dở tệ như nhau.”

Tứ Cửu cười nói: “Chỉ cần có thể dỗ dành được nàng vui vẻ thì được rồi.”

Triệu Tử Thanh nói: “Muốn dỗ dành thiếp vui vẻ, một chút đạo hạnh đó của chàng còn kém xa đấy!”

Tay của Tứ Cửu vuốt ve trên gương mặt của nàng ta, cúi đầu xuống hôn cánh môi của nàng, nhin không nổi, nói: “Thơm.”

Đây tựa hồ lời ân ái kinh điển mà vĩnh hằng của hân — thơm.

Triệu Tử Thanh bị hôn đến động tình rên rỉ.

Tứ Cửu vén tấm chăn trên người của nàng ta, lộ ra thân người yêu kiều kiện mĩ của nàng ta, hân nhìn không nhin được nuốt vài lần nước bọt, thách đồ nói: “Sau này nó là của ta.”

Triệu Tử Thanh nói: “Ba người bọn họ nói, không cho phép chàng đụng thiếp.”

Tứ Cửu đã cỡi y phục cho nàng ta, trải qua một lần đó của Ngọc Diệp, hân đã nhập môn, chỉ có chút không thuận, nghe lời nói: “Chỉ cần nàng cho phép thì đủ, tới đi! Thanh Thanh, ta để nàng biết, thể lực của ta đủ ứng phó bất kì trận chiến nào!”

Một cặp đại thủ của hân gần như thô lỗ đem y phục của Triệu Tử Thanh lột sạch, hân lại đem y phục của bản thân xé rách xuống, khoe khoang hỏi: “Thanh Thanh, đủ cứng chưa?”

Triệu Tử Thanh đáp: “Loại bình thường à!”

Tứ Cửu nằm sấp xuống, sờ về của Triệu Tử Thanh cứng chắc, nói: “Cáo tố ta, nàng chờ đợi ta đã 1000 năm!”

Triệu Tử Thanh cười nói: “Người ta quyết định mặc cho chàng làm xằng làm bậy, tâm hư vinh của chàng còn không đạt được thỏa mãn à?”

Tứ Cửu để tay ở trái tim của nàng ta, nói: “Thế nói cho ta hay, nàng trong lòng chỉ có một mình ta.”

Triệu Tử Thanh trầm mặc rất lâu, mới rên rỉ hỏi: “Muốn nghe lời thực hay là lời giả?”

Tứ Cửu đáp: “Lời thật.”

Triệu Tử Thanh nói: “Trong lòng của thiếp còn có một người.”

Tứ Cửu toàn thân run rẩy mãnh liệt, rất không thể tiếp thụ hỏi: “Ai?”

Triệu Tử Thanh do dự hỏi: “Thực muốn biết?”

Tứ Cửu chua xót nói: “Đương nhiên là thực, Tứ Cửu ta há có thể không biết tình địch của bản thân là ai?”

Triệu Tử Thanh cắn răng nói: “Là hân dân muốn cỡi y phục của thiếp ra.”

Tứ Cửu trong lòng thầm kêu: “Lại thêm một người.” Bất cười nói: “Nàng chỉ Hy Bình a! Ta thực không muốn làm tình địch của hân, bởi vậy ta quyết định tiên hạ thủ vi cường, đem nàng làm đi sẽ bàn lại.”

Triệu Tử Thanh giận dữ nói: “Chàng nói lời không thể văn nhả chút sao? Triệu Tử Thanh thiếp là người gì, quyết định theo chàng, đương nhiên không thể đi đụng chạm với nam nhân khác, tới đi! Để Thanh Thanh đem đêm đầu tiên cho chàng con chó chết này!”

Nàng nói lời cũng không thấy được so với Tứ Cửu văn nhả hơn bao nhiêu đây!

Tứ Cửu kích động hôn lên môi của nàng, cùng Triệu Tử Thanh miệng lưỡi triền miên, đôi tay không ngừng trên dưới toàn thân của nàng ta du tấu, cơ hồ dùng tất cả thủ pháp khiêu tình của hân, đem Triệu Tử Thanh chưa trải qua nhân đạo (giao hợp) làm toàn thân nóng lên, rên rỉ yêu kiều, muốn thôi không thể.

Cặp tay nồn nà của Triệu Tử Thanh không tự giác mò lần trên cơ thể cường tráng của Tứ Cửu, ngay khi tay của nàng ta cầm nam căn của Tứ Cửu, thân thể yêu kiều liền run, kinh hãi nói: “Tứ Cửu, thứ này của chàng khiếp người như thế, người ta sợ hãi!”

Tứ Cửu thở gấp nói: “Còn may lúc này ở trên người nàng không phải Hy Bình, nếu bằng không, ta thấy nàng không hôn mê không được.”

Triệu Tử Thanh nói: “Triệu Tử Thanh thiếp là người gì? Muốn dọa ngắt thiếp, cửa đều không có, tới đi! Xem thiếp có thể cau đầu mày một cái hay không!”

Tứ Cửu đứng cảm tiếp thụ loại khiêu chiến hương diễm này, dùng phương thức cường hãn nhất chọt tiến nơi xử nữ của Triệu Tử Thanh, đồng thời cảm thấy một loại khoái cảm cô đọng theo sát mà tới, thư thái rên rỉ ra tiếng.

Triệu Tử Thanh lại ở một khắc đó đau đớn kêu ra tiếng, song quyền đâm lồng ngực của Tứ Cửu, quát to nói: “Tứ Cửu, cho ta xuống, ta không làm, đau chết ta, không cho phép người đụng ta nữa!”

Tứ Cửu như cũ lưu lại ở trong người của nàng ta, hỏi: “Nàng không phải nói đầu mày đều không cau sao?”

Triệu Tử Thanh cắn răng nhịn đau nói: “Thiếp làm sao biết chỗ đó của người ta nhỏ như vậy?”

Nàng ta không nói của Tứ Cửu lớn, lại nói của nàng ta nhỏ, xem ra đánh chết không thể thừa nhận bị vật nào đó dọa — mẹ, chết phải giữ mặt!

Tứ Cửu nhu hòa nói: “Ngoan, đợi hồi liền có khổ tận cam lai, lúc đó, ta muốn dừng lại, nàng đều bỏ không được, khả năng còn phải nói, Tứ Cửu, không được dừng nha!”

Triệu Tử Thanh không lĩnh tình nói: “Thiếp chết cũng không thể nói ra loại lời không cần mặt này.”

Tứ Cửu nói: “Hãy đợi xem!”

Hắn lại ôn nhu chuyển động nhịp nhàng, dùng kinh nghiệm cùng kĩ xảo xưa nay có của hắn, không bao lâu, liền đem Triệu Tử Thanh từ trong thống khổ ban đầu nhất giải thoát ra, tận tình phụ họa Tứ Cửu.

Trận này của hai người hao đi hơn một tiếng đồng hồ, cũng không biết Tứ Cửu vừa khỏe thể lực không đủ, hay là kích thích đem đầu của Triệu Tử Thanh, Tứ Cửu sau cùng bại trận xuống.

Triệu Tử Thanh tuy cao trào lên vài lần, lại còn muốn kêu gào: “Tứ Cửu, chàng làm sao bất động? Không được dừng chứ! Người ta còn muốn!”

Tứ Cửu thở hổn hển nói: “Nàng nuốt lời thực nhanh, bỗng chốc nói tới đi, bỗng chốc nói không được, bỗng chốc lại nói không được dừng, thực là sợ nàng! Sớm biết ta gọi Hy Bình tới đối phó nàng, để nàng ngày mai không cử động được. Ai, nàng để ta nghỉ ngơi một hồi, xem có thể trọng chấn hùng phong hay không!”

Triệu Tử Thanh sững sốt hỏi: “Tứ Cửu, chàng nói hỗn đản đó ở phương diện này so với chàng còn phải mạnh hơn sao?”

Tứ Cửu đáp: “Dù cho tất cả nam nhân nơi đây cộng lại, cũng không bằng tí tẹo của hắn.”

Triệu Tử Thanh không tin nói: “Chàng thổi phồng!”

Tứ Cửu cảm thấy buồn cười, nói: “Ta thổi phồng? Nàng đi hỏi bọn họ, bọn họ một lần nào không phải bị Hy Bình làm đến không cử động được? Nàng đừng nhìn họ bình thường đoan trang khả ái, một khi cùng Hy Bình đến trên giường, tiếng khiêu sảng đó liền có thể khiến người phát cuồng!”

Triệu Tử Thanh trừng to con mắt nói: “Đây là không khả năng!”

Tứ Cửu nói: “Nàng nếu không tin, sau khi tìm được hắn, bản thân nàng tự mình thử xem!”

Triệu Tử Thanh giận dữ nói: “Tứ Cửu, thiếp đã là người của chàng, chàng đến hiện tại còn nói loại lời mát mẻ này?”

Tứ Cửu vội vàng nhận lỗi: “Xin lỗi nhá Thanh Thanh, ta chỉ là nói, nàng nếu là thực tìm hắn, ta khẳng định có thể ăn giám!”

Triệu Tử Thanh hỏi: “Chỉ là ăn giám sao?”

Tứ Cửu sững sờ, tử tế suy nghĩ, nói: “Ta có thể đề tỉnh hắn, đừng đem nàng làm đến vừa nghĩ đến làm chuyện này liền sợ!”

Triệu Tử Thanh tức giận đánh nện hắn nói: “Thiếp mới không thể sợ, chàng không thể khiến thiếp sợ, hắn cũng không thể. Nhanh lên chút, nhiệm vụ của chàng còn chưa hoàn thành, tiếp tục!”

Tứ Cửu gượng cười nói: “Cô nãi nãi, nàng tha ta đi!”

Triệu Tử Thanh bật cười nói: “Chàng đã có gan nửa đêm tới trộm hương, thì biết hậu quả này. Nhanh, bằng không thiếp đem chàng hoạn!”

Tứ Cửu đành phải đánh lên 12 phần tinh thần, bị bức bách cùng Triệu Tử Thanh diễn tấu nam nữ tiến hành khúc.

Lúc này, hần cuối cùng có chút hối hận chạy đến trường bông của Triệu Tử Thanh, tuy là kích thích hương diễm đến cực điểm, lại cũng khiến hần mệt phải giống như con cá chết, lại cũng không có sức lực trở tài.

Một đêm này, hần mới biết cái gì gọi là man nữ.

60. Chương 59: Tiên Duyên Nam Nữ

Tốp người tìm kiếm hết những bộ tộc nhỏ bé vùng ca luân thảo nguyên, sau đó đi tới bộ tộc lớn nhất - xà thần bộ lạc.

Nghe nói, thánh tổ của bộ tộc vốn là rắn, vì nữ nhân ở đây ai cũng xinh đẹp thùy mỹ, cũng như rắn, khiến nam nhân triển miên cho đến chết.

Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh nghe Triệu Tử Uy giới thiệu, hận không thể ngay lập tức đi gặp nữ nhân giống như rắn, vừa đi vừa không ngừng tán thưởng, các mỹ nhân ở đây quả nhiên nhan sắc bất phàm, hai người đưa mắt nhìn nhau, ngầm truyền đi tin tức về mùa xuân sắp đến.

Những người trong bộ lạc gặp đám ngoại nhân, cũng dừng lại ngó nghiêng.

Chúng nhân bèn thừa cơ hỏi thăm hành tung của Hy Bình và Tiểu Nguyệt, thế nhưng cũng chẳng thu hoạch được gì, đương nhiên cảm thấy nản lòng.

Bỗng nhiên có tiếng cười âm ỹ ở phía trước, một đám mỹ nữ đang túm tụm vây quanh một thiếu niên vô cùng anh tuấn đang từ từ tiến về phía họ

Hai mắt Tứ Cửu phát ra tia nhìn pha lẫn đồ kị và hâm mộ, thầm ước phải chi mình là người thanh niên đó. Cũng khó tránh được họ, đám thiếu nữ này bắt quả mới hai mươi tuổi, mỗi nàng đều như một đóa hoa xuân đang nở rộ, trong đó có năm sáu nàng nhan sắc xinh đẹp có thể sánh ngang với Lôi Phong nhị nữ.

Vẻ đẹp của nữ lang đứng cạnh người thanh niên là khiến chúng nhân kinh ngạc nhất, dáng người nàng dong dong cao như Lãnh Như Băng, thân hình lại không kém phần nóng bỏng, luận về dung mạo, dường như còn đẹp hơn Lãnh Như Băng một phần, tự nhiên có dáng dấp phong lưu chi thái, nhân thần luôn mang tiểu ý làm mê hồn chúng nhân, tiếng cười phảng phất như muốn nhiếp hồn người, khiến nam nhân không thể không vì nàng mà đắm đuối mê say, loại chánh nhân quân tử như Liên Hoàng Đại Hải và Lôi Long đều ngần ngại hồi lâu, Triệu Tử Uy và Từ Thanh Vân hồn cũng đã bay xa ngoài chín tầng mây, còn Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh ba người thì không rõ mình đang đứng ở đâu.

Lãnh Tinh Oánh mắt nhìn nam nhân tuấn tú đó, lòng thầm hoan hỉ, nhưng khi thấy tuyệt đại vu vật đang đứng cạnh hần, sắc mặt bà bỗng biến đổi, trầm ngâm suy nghĩ.

Chúng nữ nhân đều không khỏi trầm trồ tán thưởng chàng trai anh tuấn ấy. Chàng ta so với Hy Bình có thể nói là tuấn mỹ hơn hần, phong lưu chi thái thì càng vượt trội hơn gấp bội, hai mắt long lánh sinh tình, khiến con tim của nữ nhân không khỏi rộn ràng thổn thức khi nhìn vào.

Hai đám người gặp nhau, nam nữ hai bên đều rất ngạc nhiên vì vẻ tuấn nam mỹ nữ của bên kia.

Chàng thanh niên anh tuấn dùng ánh mắt khiến bất kỳ nữ nhân nào cũng phải động tâm nhìn lướt qua chúng nhân của tứ đại thế gia, bỗng nhiên nhẹ nhàng khoan thai bước đến trước mặt Lãnh Như Băng vái chào, nói: “Tạ hạ Lăng Vô Tâm, xin hỏi phương danh của cô nương?”

Lãnh Như Băng lạnh lùng đáp: “ Ta và ngươi vốn chẳng quen biết nhau, các hạ bắt tất phải đa lễ như vậy!”

Lăng Vô Tâm không ngờ trên đời lại có một nữ nhân lạnh lùng cự tuyệt mình như thế, nhất thời không nói được câu nào, đứng lặng im tại chỗ. Hần từ trước đến nay tự cho mình là phong lưu, đâu biết rằng ngoài Hy Bình ra, Lãnh Như Băng đối với bất kỳ nam nhân không quen biết nào cũng đều biểu lộ như vậy, nếu

như hấn hỏi một ai khác trong đám nữ nhân, chắc hẳn nàng ta sẽ thẹn thùng mặt hồng tai đỏ, chỉ tiếc là hấn đã tìm nhầm đối tượng.

Vừa hay mỹ nữ đứng cạnh hấn ta cười nói: “Tâm ca, huynh cuối cùng cũng đụng phải nữ nhân không vì anh mà động tâm rồi.” Nàng ta vừa nói vừa tiến tới đứng sát vai với Lãng Vô Tâm, rồi hướng về phía Lãnh Như Băng cười nói: “Vị tỷ tỷ này, tỷ thật sự rất xinh đẹp, Tâm ca của tôi chào hỏi tỷ như vậy, đương nhiên là vì rất thích tỷ. Tỷ tỷ à, tỷ là nữ nhân đầu tiên cự tuyệt Tâm ca của tôi đó, Tâm ca của ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nam đó nha! Tỷ đến một chút động tâm cũng không có sao?”

Lãng Vô Tâm hồi phục lại dáng vẻ tiêu sái, nói: “Cô nương, cứ phải quen nhau rồi mới được gặp nhau hay sao(tương phùng hà tất tằng tương thức)? Lãng mỗ mong được cùng với cô nương kết giao làm tri tâm bằng hữu.”

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói: “Hãy tránh xa ta ra một chút!”

Hoa Tiểu Ba nói: “Nguyên lai tên tiểu tử ngươi muốn quyến rũ Lãnh tỷ tỷ, ta cảnh cáo ngươi nhé, nếu ngươi dám có bất kỳ một chút ý tứ nào đối với Lãnh tỷ tỷ, ta sẽ gọi tỷ phu của ta ra quyến rũ nữ nhân của ngươi đó!”

Lãng Vô Tâm cười nói: “Thật sao?”

Tuyệt thế mỹ nữ đó nói: “à à, tiểu tướng công, ngươi nói ai muốn cùng với Tâm ca của ta tranh nữ nhân vậy?”

Nàng ta bỗng nhiên bộc lộ dáng vẻ xinh đẹp cùng với làn thu ba động lòng người, khiến Hoa Tiểu Ba nhất thời quên cả trả lời, chỉ biết đứng yên nuốt nước miếng, cổ họng không ngừng phát ra tiếng ừng ực.

Lôi Long lạnh lùng, cương nghị nói: “Xin mấy người nói năng tôn trọng một chút.”

Lãng Vô Tâm nhìn Lôi Long, nói: “Nàng ta là nữ nhân của ngươi ư? Ta dùng tất cả các nữ nhân của ta để đổi lấy nàng nhé, ngươi có đổi không?”

“Bộp” một tiếng, trên mặt Lãng Vô Tâm hiện ra mấy vết chườm ấn.

Mỹ nữ đó xông tới Lãnh Như Băng hét lên: “Xú nữ nhân, ngươi vì sao lại đánh Tâm ca của ta?”

Tứ Cửu giờ đã bình tĩnh khỏi sự mê hoặc của mỹ nhân đó, tiến lên trước một bước, nói: “Vì cái mồm thối của hấn! Tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng mình dễ coi một chút là có thể ra ngoài khoác lác lừa bịp, con mẹ nó, ngươi muốn tìm đối tượng để dụ dỗ ư? Ngay cả nữ nhân của huynh đệ ta mà cũng dám động sao? Tiểu Ba, mang thương ra đây cho ta!”

Lôi Long bình tĩnh giải thích: “Nàng ấy không phải là nữ nhân của ta mà là nữ nhân của tỷ phu ta, ngươi còn không đi đi! Chúng ta không muốn cùng ngươi lôi thôi rắc rối!”

Lãng Vô Tâm kiên quyết nói: “Nữ nhân nào dám đánh lên mặt ta, nữ nhân đó phải do ta giải quyết!”

Tứ Cửu cầm thương bước ra nói: “Thắng được cây thương trong tay ta đã rồi hãy đánh rắm!”

Bổng Hoàng Đại Hải nói: “Tứ Cửu, để đó cho ta! Ta tuyệt đối không dung tha cho kẻ nào dám chọc gẹo đại tẩu.”

Lãng Vô Tâm cười lạnh lùng, nói: “Có khí phách, để ta giết sạch toàn bộ đám nam nhân các ngươi, rồi sau đó thì chiếm đoạt toàn bộ các nữ nhân!”

Chúng nhân liền cảm thấy cực kỳ phẫn nộ.

Lôi Phượng hét lên: “Đại Hải, giết hấn đi!”

Người của hai bên liền giãn ra tạo thành một khoảng trống, Hoàng Đại Hải và Lãng Vô Tâm rút kiếm ra khỏi bao, mặt đối mặt.

Nhân thần Hoàng Đại Hải không ngừng biến đổi, báo hiệu hấn chuẩn bị xuất chiêu “lưu tinh kiếm pháp”

Khuôn mặt anh tuấn luôn luôn tươi cười của Lãng Vô Tâm bỗng trở nên trắng bệch cương ngạnh, Lãnh Tinh Oánh nhìn thấy vậy sắc mặt đại biến.

Đúng lúc này, hai người hét lên, kiếm xuất như phong, trong nháy mắt đã giáp chiến hơn mười hiệp.

Lưu Tinh kiếm pháp của Hoàng Đại Hải nhờ tốc độ mà nổi danh, nhưng kiếm pháp của Lăng Vô Tâm cũng nhanh không kém, kiếm chiêu lại hiểm hóc, âm ngoan miên nhu.

Song phương đều không ngờ rằng người của đối phương cũng đều là cao thủ, tất cả đều không khỏi lo lắng cho người của phía mình, nhân thần nhất thời không cách nào rời khỏi cuộc đấu.

Kiểm khí mạnh mẽ chém bạt những ngọn cỏ trên thảo nguyên, rồi quét chúng ra xa.

Mỹ nữ đó nhìn hai người đọ kiếm, trên mặt lộ ra vẻ quan thiết. Lúc này, nàng đứng cạnh hai mỹ nữ cạnh, họ tuy thấp hơn nàng một chút, nhưng thân hình vẫn có thể nói là hết sức cân đối, chỉ là trên mặt họ vẫn chưa mất đi vẻ hồn nhiên, khuôn mặt giống như tiểu nữ hài tầm mười ba, mười bốn tuổi, mỹ lệ như hoa, đáng vẻ lại thêm chút đáng yêu, tạo nên một vẻ đẹp độc đáo - vừa thiên ngây thơ lại vừa trưởng thành

Nàng quay sang nói với một trong hai người: “Tiểu tử, tử nói xem thiếu gia có thể thắng được không?”

Mỹ nữ được gọi là tiểu tử không quay sang trả lời nàng, chỉ khấn trương nhìn vào trận đấu trước mặt.

Lúc này, Hoàng Đại Hải đã thi triển tuyệt chiêu trong Lưu Tinh kiếm pháp, phi lùi thân lên không, kiếm như lưu tinh vũ (dòng mưa sao) bắn mạnh ra sau, nghiêng tiếp sự truy kích bất ngờ của Lăng Vô Tâm.

Lăng Vô Tâm không ngờ chàng có thể vừa lùi vừa đánh ngược ra sau, trong lòng hết sức kinh ngạc, hàn bạch chi quang trên thân kiếm đại thịnh, múa ra hoa tuyết đầy trời, trong đám tuyết hoa rực lên chín đóa hoa hồng đỏ nghiêng tiếp lưu tinh cuồng tập của Hoàng Đại Hải.

“Ầm”

Hai người đồng thời hạ xuống đất, Lăng Vô Tâm lùi ra sau một bước, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, Hoàng Đại Hải thân hình lắc lư lùi ra sau 7 bước, trên mặt không còn chút huyết sắc, chứng tỏ lần giao chiến này đã cực kỳ tổn hao sức lực.

Lãnh Tinh Oánh đột nhiên lượn người đến trước mặt Lãnh Vô Tâm, nói: “Tuyết Hoa Xuân Tình Kiếm? Người là người của Tiên Duyên Cốc phải không? Người là ai?”

Lăng Vô Tâm còn chưa trả lời thì mỹ nữ đó đã mở miệng nói: :”Còn người là ai? Vì sao là biết kiếm pháp của chúng ta?”

Lãnh Tinh Oánh lẳng lặng nhìn vào mặt nàng ta, nói: “Người là nữ nhi của sư huynh và Lạc Gia?”

Lăng Vô Tâm cũng mỹ nữ sắc mặt đại biến, kinh ngạc nói: “Bà sao lại biết?”

Lãnh Tinh Oánh nhìn hai người một hồi rồi nói: “Người họ Lăng? Người là Thuần nhi phải không?”

Lăng Vô Tâm thối lui một bước, kinh ngạc nói: “Bà sao lại biết tiểu danh tính của ta? Bà, bà rốt cục là ai?”

Lãnh Tinh Oánh cười yêu kiều, nói: “Thuần nhi, người nhìn kỹ xem ta là ai?”

Lăng Vô Tâm chăm chú nhìn, sau đó lại gật gật đầu.

Chúng nhân thấy hành vi của Lãnh Tinh Oánh quả thật hơi kỳ quái.

Lãnh Tinh Oánh nói: “Thuần nhi, Ta là Tinh Oánh a di đây!”

Lăng Vô Tâm thần sắc kích động nhìn Lãnh Tinh Oánh, đột nhiên ôm lấy Lãnh Tinh Oánh, nói to: “Oánh di, người quả nhân là Oánh di, người xa Thuần Nhi cũng đã hai mươi năm rồi, Thuần nhi rất nhớ người!”

Nhân thần của Lãnh Tinh Oánh hơi sớn sột, nói: “Lúc ta li khai, người vẫn còn là một tiểu mao đầu tám tuổi, hiện tại đã cao to, anh tuấn đến thế này rồi, Oánh di thật không nhận ra người.”

Mỹ nữ kia nói: “Bà có phải là người mà cha mẹ của ta thường gọi là Oánh di không?”

Lãnh Tinh Oánh rời mắt khỏi Lăng Vô Tâm, nhìn sang nữ nhân tình địch đó, nhẹ nhàng nói: “Người vẫn còn chưa nói ra tên của mình có Oánh di biết!”

“Cháu là Thủy Khiết Thu, Oánh di, người quả là xinh đẹp!”

Lãnh Tinh Oánh cười nói: “Cái miệng thật là ngọt!”

Chúng nhân bắt đầu vây lấy nhau, nhìn cái trường náo nhiệt này, có cảm giác không mấy chân thật.

Lãnh Như Băng nói: “Mẹ à, bọn họ biết chúng ta sao?”

Lãnh Tinh Oánh cười nói: “Ai, thật là không đánh thì không nhận ra nhau, vốn đều là người một nhà cả! Họ là đồ đệ và nữ nhi của Thủy sư bá của con. Thuần nhi, Khiết Thu, đây là nữ nhi Lãnh Như Băng của Oánh di, các người làm quen với nhau một chút đi, còn những người này đều là huệ bối của Oánh di, các người thôi không đánh nhau nữa, tất cả đều là người của mình cả mà!”

Lăng Vô Tâm cười xin lỗi: “Chư vị, vừa rồi đã đắc tội, xin đừng để tâm.” Hắn quả nhiên là người nâng lên được thì hạ xuống được, trở mặt còn nhanh hơn gió.

Lôi Long nói: “Lăng huynh nếu như đã nói vậy, chúng ta cũng chẳng tính toán thêm làm gì.”

Hắn đối với Lăng Vô Tâm vẫn còn cực kỳ khó chịu, kỳ thật, nếu không phải Lãnh Tinh Oánh nhận ra Lăng Vô Tâm thì dù võ công hắn có cao hơn nữa, hôm nay cũng phải máu tươi thảo nguyên. Quả thực, nếu đơn đả độc đấu, trong mọi người không ai có thể làm đối thủ của hắn, nhưng tất cả thanh niên tinh anh của võ lâm tứ đại thế gia đều ở đây, lệnh chủ nếu như thua, đương nhiên sẽ cùng nhau tấn công, lúc đó Lăng Vô Tâm có lợi hại đến mấy cũng phải chết mất xác.

Lăng Vô Tâm tự biết là mình không được hoan nghênh, nhưng không để tâm lắm, hướng tới Lãnh Như Băng nói: “Vi huynh vừa rồi đã mạo phạm đến Băng muội muội, mong muội thứ tội.”

Lãnh Như Băng nói: “Gọi là là Lãnh Như Băng được rồi, bắt tất phải vẽ rắn thêm chân!”

Sắc mặt Lăng Vô Tâm có chút không tự nhiên, nghĩ bụng: “Nữ nhi của Oánh di sao từ đầu đến chân đều lạnh như cục băng thế nhỉ? Điều này cũng khiến nàng khác với những người con gái khác, nếu có thể phá bỏ đi đồng băng của nàng, không biết là tư vị sẽ thế nào? Bằng vào mị lực của Lăng Vô Tâm ta, cho dù nàng là kiên trinh liệt nữ, cũng phải quỳ gối dưới chân ta, lúc đó ta kêu nàng cười thì nàng phải cười, bảo nàng khóc thì nàng phải khóc.”

Thủy Khiết Thu nói: “Muội mọi bái kiến Như Băng tỷ tỷ.”

Lãnh Như Băng nói: “Không phải là xú nữ nhân à? Sao giờ lại biến thành tỷ tỷ thế?”

Lãnh Tinh Oánh trách: “Băng Băng, đừng có vô lễ!”

Thủy Khiết Thu cười nói: “Vừa rồi là muội muội không đúng, muội muội xin nhận lỗi với tỷ.”

Lãnh Như Băng tuy hơi nguôi giận, nhưng sắc mặt vẫn tiếp tục lạnh lùng như cũ. Cũng không thể trách được nàng, vì thiên tính của nàng là như thế, chỉ khi ở trước mặt Hy Bình, đồng băng sương mới tan chảy, để lộ ra chút ít kiều thái của nữ nhi.

Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba là hạng tình trường chiến sĩ, tuy rằng không ưa Lăng Vô Tâm, nhưng đối với tuyệt đại vũ vật Thủy Khiết Thu thì chỉ có thích thú chứ nửa điểm chán ghét cũng không có, lúc này đang tìm kiếm cơ hội,

Triệu Tử Thanh rất bức mình khi nhìn thấy thần sắc đang mê mẩn của Tứ Cửu, bèn kéo tai hắn rồi lôi sang một bên, cùng với Lan Hoa ba người trừng trị hắn.

Hoa Tiểu Ba hướng Thủy Khiết nở ra một nụ cười sáng chói như ánh mặt trời, nói: “Ta tên là Hoa Tiểu Ba, năm nay mười sáu tuổi, ta phải gọi nàng là tỷ tỷ hay muội muội?”

Thủy Khiết Thu cười quynh rũ: “Đương nhiên gọi ta là muội muội rồi, người ta mới có mười lăm tuổi!”

Chúng nhân lộ ra thần sắc nghi ngờ, Hoa Tiểu Ba giành trước nói: “Oa, nàng năm nay mới mười lăm tuổi thôi à? Ta nhìn cách nào cũng không ra nàng là một nữ hài mới mười lăm tuổi, ta không tin đâu!”

Thủy Khiết Thu cười yêu kiều: “Không tin ư? Vậy người đoán xem họ bao nhiêu tuổi?” Nàng dùng tay chỉ chỉ vào hai thiếu nữ xinh đẹp vừa rồi đứng cạnh nàng.

Hoa Tiểu Ba không thèm suy nghĩ buột miệng đáp: “Nhất định là đã mười sáu, mười bảy tuổi rồi!”

Thủy Khiết Nhu càng cười dễ thương hơn, khiến đám nam nhân như người mất hồn, nàng nói: “Họ mới chỉ mười ba tuổi thôi.”

Hoa Tiểu Ba thất kinh nói: “Mẹ của con ơi! Mười ba tuổi? Mê người như thế, có đánh chết ta cũng không tin được!”

Thủy Khiết Thu không muốn cùng hắn tiếp tục tranh luận về vấn đề tuổi tác, liền nói lảng sang chuyện khác: “Vừa rồi sao ngươi lại nhìn ta với cái bộ dạng si ngốc như vậy? Trên mặt người ta có nở hoa sao?”

Hoa Tiểu Ba nhất thời á khẩu vô ngôn, Độc Cô Minh cướp lời: “Trên mặt cô nương không có nở hoa, nhưng gương của mặt cô nương so với tất cả những loài loài hoa trên thế gian còn đẹp hơn gấp trăm lần, không, gấp ngàn lần!”

Độc Cô Minh quả nhiên là hạng cao thủ nói lời cửa ải, chỉ cần là lời từ miệng hắn thốt ra, kiểu gì cũng đầy hoa mỹ mà giàu tình cảm, khiến cho người ta không hiểu vì sao đến tận gần đây hắn vẫn là con gà còn trinh (đồng tử kê). Khả năng là do hắn ở Thiếu Lâm tự quá lâu, lúc vừa mới bước chân vào đời, vô pháp biến chuyển phật ngôn thâm ảo thành tình thoại mỹ lệ, sau khi gặp Hoa Tiểu Ba rồi, tiềm năng trên phương diện này của hắn mới được phát triển.

Thủy Khiết Nhu ném cho Độc Cô Minh một nụ cười ngọt ngào, nói: “Vị ca ca này, chàng thật là biết nói chuyện, lại còn anh tuấn nữa, chàng nhất định cũng giống như Tâm ca của ta có rất nhiều tình nhân đúng không?”

Độc Cô Minh quay sang nhìn Lăng Vô Tâm đang đứng cùng đám nữ nhân, trên mặt có chút không tự nhiên, rồi thành thật nói: “Ta chỉ có một nữ nhân thôi.”

Nói xong, hắn có chút buồn bã quay sang bên cạnh nhìn Hạ Vũ, Hạ Vũ thấy hắn vẫn còn nhớ tới mình, nhưng nghe hắn nói chỉ có một nữ nhân là nàng, lập tức quẳng đi những gì không vui trong lòng, hướng về phía hắn cười sung sướng.

Thủy Khiết Thu nói: “Vậy chàng theo đuổi ta nhé, được không?”

Độc Cô Minh lập tức vội vàng nói: “Thật á?”

Thủy Khiết Thu tức giận nói: “Đương nhiên là thật rồi.”

Hoa Tiểu Ba cũng không cam lòng rút lại phía sau, nói: “Ta cũng muốn theo đuổi nàng!”

Biên mệnh tam lang cũng đồng loạt hét lên: “Ta cũng thích cô nương!”

Thủy Khiết Nhu cười càng thêm mê người hơn, nụ cười dường như khó thể khiến nam nhân dù cứng rắn đến mấy cũng phải tan chảy, nàng nói: “Hảo a! Tất cả các người cùng theo đuổi ta đi, như vậy ta càng có nhiều sự lựa chọn hơn. Các người tuy rằng không hơn được Tâm ca của ta, nhưng cũng là những nam nhân đặc biệt, Khiết Thu rất thích các người!”

Lãnh Tinh Oánh thấy Thủy Khiết Nhu dùng ánh mắt, nụ cười làm điên đảo đám nam nhân, trong lòng thầm nghĩ: “Lạc Gia sao có thể sinh ra loại nữ nhi thế này chứ? Niên kỷ còn nhỏ mà đã lẳng lơ, biết câu dẫn nam nhân như vậy rồi.”

Thế là những nam nhân chuẩn bị theo đuổi Khiết Nhu liền tranh nhau giới thiệu về mình, cổ trên thảo nguyên vì vậy mà càng thêm ướt mà hơn - Nước miếng của họ như mưa xuân thi nhau tưới xuống những ngọn cỏ này!

Bất kể song phương có nguyện ý hay không, người của hai bên cuối cùng cũng đi cùng nhau, Lãnh Tinh Oánh nói với Lăng Vô Tâm mục đích của chuyến đi, song Lăng Vô Tâm cũng không hề nhìn thấy một nam một nữ nào giống như Hy Bình và Tiểu Nguyệt, chúng nhân lại thêm một phen thất vọng.

Khi Lăng Vô Tâm nói rằng hắn tóm được một mẻ mỹ nữ của xà thần bộ lạc, bọn Hoa Tiểu Ba, Tứ Cầu, Độc Cô Minh không khỏi lên nhìn sang đám tuyệt sắc mỹ nữ mấy lần, vì Lăng Vô Tâm nói đám nữ nhân này là những người xinh đẹp nhất trong xà thần bộ lạc, bọn họ thấy ngứa ngáy trong lòng, tất cả đều nghĩ:

“Sao lại không đến đây sớm hơn chứ? Để cho tên chó chết Lãng Vô Tâm này nhanh chân chiếm được phần ngon, con mẹ nó, thật là không cam tâm a!

Lãng Vô Tâm dẫn bọn họ đến chỗ ở của hắn, nhiệt tình chiêu đãi. Trong yến tiệc, hắn mời bọn họ đến Tiên Duyên cốc làm khách, nói rằng từ đây đến Tiên Duyên cốc rất gần, chỉ mất hai ngày đường.

Lôi Phượng chúng nữ tất nhiên là không bằng lòng, trước khi tìm được Hy Bình, bọn họ nào có tâm tình mà đi thưởng ngoạn.

Lãng Vô Tâm lại nói, trên đường đi có thể thuận tiện hỏi thăm luôn tin tức về bọn họ.

Chúng nhân cảm thấy hắn nói cũng có lý, lần này đi tìm người cũng là tìm loạn không có mục đích, nếu như có người thông thạo đường lối dắt đi tìm, có lẽ khả năng tìm được sẽ cao hơn.

Cuối cùng kết quả bàn bạc là ngày mai sẽ khởi hành đi đến Tiên Duyên cốc, điều này khiến nam nhân của hai bên đều hoa hỉ - Lãng Vô Tâm mong đợi trên đường đi sẽ dùng nhiệt tình của hắn làm tan chảy Lãnh Như Băng, bọn Tứ Cửu Hoa Tiểu Ba sẽ có dịp triển khai ái tình công thể đối với Thủy Khiết Nhu, thuận tiện thì làm luôn vài mỹ nữ của Lãng Vô Tâm, khiến hắn tức giận đến thổ huyết thì càng hay.

Vì thế, trên đường đến Tiên Duyên cốc, mỗi người đều hiển lộ thần thông, xuất tuyệt chiêu, thề phải kéo cho được nữ nhân của đối phương vào lòng mình mới thôi.

Lãng Vô Tâm cứ có cơ hội là lại lao đến trước mặt Lãnh Như Băng, thi triển những thủ đoạn phong lưu của hắn, nhưng lại bị Lãnh Như Băng thấy mà làm như không thấy, chẳng thèm ngó ngang gì đến hắn, khiến hắn lòng tin của hắn lạc xa ngàn trượng. Thế nhưng hắn vẫn không hề nản lòng, trên đường gặp hoa hay cỏ dại gì đó đều hái lấy một bông hoặc là một ngọn tặng cho Lãnh Như Băng, mỗi lần như vậy Lãnh Như Băng đều nói, người tự mình thưởng thức đi hay là tặng cho nữ nhân của người ấy.

Hoa Tiểu Ba, Tứ Cửu hay những dạng tình trường dững sĩ có Độc Cô Minh và tình lang 2 tên cao thủ sát gái dõ dãi, lại được đám nữ nhân của lang vô tâm rất hoan nghênh, tưởng sẽ lừa được chúng nữ dễ như ăn mật ngọt, bọn họ mấy lần đã đụng chạm được chân tay, nhưng khổ một nỗi là không làm cách nào lừa được lên giường, thật đúng là việc sắp hoàn thành rồi mà vẫn còn chút thiếu sót.

Còn nàng Thủy Khiết Nhu kiêu mi thường mê hoặc đám nam nhân đến thần hồn điên đảo, nhưng đến một điểm tiện nghi cũng không cho họ chiếm lấy, vì thế, họ càng cảm thấy một thân nhan sắc của nàng thật đáng quý, đến cả Lôi Long, Hoàng Đại Hải cũng có lúc vì nàng mà lộ ra thần sắc mê mẩn.

Thật đúng là một tuyệt đỉnh vu vật.

61. Chương 60: Tuyệt Kinh Chi Nữ

Tiên Duyên Cốc tọa lạc tại thảo nguyên phía tây của Thiên Trụ sơn, phía trong cốc rộng lớn mênh mông, kỳ hoa dị thảo nhiều vô số kể.

Tích Hoa Tú Sĩ năm đó vì theo đuổi Nguyệt Nữ Mộng Tiên không thành công nên tâm tàn ý lạnh, vứt bỏ tất cả các tình nhân khác, một mình ẩn cư trong cốc này, lại vì luôn tưởng nhớ đến Mộng Tiên nên đặt tên cốc là Tiên Duyên.

Trải qua nhiều năm xây dựng, Tiên Duyên cốc trở thành một thần tiên phủ đệ rất trang hoàng.

Thủy Tiên Trường và Lãnh Tinh Oánh là hai đệ tử được Tích Hoa Tú Sĩ thu nhận sau khi về đây ẩn cư, Lãnh Tinh Oánh từ lúc vì tình trường thất ý mà rời bỏ cốc, lần này là lần đầu tiên quay lại Tiên Duyên cốc, tâm tình kích động đến mức nào thì khỏi phải nói.

Thủy Tiên Trường phụ phụ nghe tin người sư muội đã thất tán bao nhiêu năm nay quay trở lại, lập tức xuất cốc nghênh tiếp.

Chúng nhân nhìn thấy đôi thần tiên quyền lữ này, trong lòng không khỏi thấy giật mình, thì ra trên thế gian còn có những nhân vật như thế này.

Chỉ thấy nam thì cao to anh tuấn vô bì, trong vẻ trưởng thành lộ ra dáng dấp thư sinh, nữ thì có đến bảy tám phần giống với Thủy Khiết Nhu, xinh đẹp còn hơn lãnh Tinh Oánh một hai phần, thanh lệ tuyệt đỉnh, trong cái đẹp còn kèm theo vẻ đoan trang, cho dù là những tên sắc lang cũng khó mà có thể sinh lòng khinh bạc.

Thủy Khiết Nhu nhìn thấy hai người, gọi lớn: “ Cha mẹ, hai người xem con mang theo ai về này?” Rồi giống như một con chim nhỏ xà vào lòng Lạc Gia, giáng về nững nịu giống một tiểu nữ hài.

Lăng Vô Tâm chào hỏi hai người, rồi giới thiệu mọi người cho đôi phu phụ làm quen.

Lãnh Tinh Oánh tâm tình mâu đầy mâu thuẫn bước đến trước mặt Thủy Thiên Trường, nhìn vị sư huynh đã từng khiến cho mình ái hận nan phân im lặng một hồi lâu.

Thủy Thiên Trường dùng thanh âm mang đầy sức hút, nói: “Sư muội, muội vẫn không thay đổi nhiều lắm, vẫn xinh đẹp giống như thời con trẻ, những năm tháng qua muội sống có tốt không? Vì sao mãi không quay về thăm sư huynh?”

Lãnh Tinh Oánh cảm thấy vị sư huynh nàng với còn rất yêu thương nàng giống như trước kia, chỉ là sự yêu thương đó bắt nguồn từ cảm tình của huynh trưởng đối với muội muội, chứ không hề có chút tình cảm nam nữ nào cả, bà năm đó vì sao không thể thần nhiên tiếp thụ sự yêu thương rất vô tư này.

Mắt đã rơi lệ, bà nói khẽ: “ Tinh Oánh sống rất tốt.”

Thủy Thiên Trường nhẹ nhàng ôm bà vào lòng, rồi lau nước mắt cho bà, nói: “Sư huynh biết rằng muội sống rất khổ, sư huynh xin lỗi muội vì đã không đáp ứng lời sư phó căn dặn phải chiếu cố đến muội, đừng khóc, sư huynh luôn yêu thương muội, muội vĩnh viễn là tiểu Tinh Oánh của ta.”

Lãnh Tinh Oánh khóc lóc đau khổ, nói: “Muội đã không còn là tiểu Tinh Oánh ngây thơ của ngày nào nữa rồi.”

Thủy Thiên Trường thâm tình nói: “Bất luận muội biến đổi thành thế nào, trong lòng của sư huynh, muội vĩnh viễn vẫn là tiểu nữ hài thắt bím tóc tung tăng chạy trên núi, tiểu Tinh Oánh của ta, mãi mãi là thế!”

Trên mặt Lãnh Tinh Oánh lộ ra vẻ thánh thiện hồn nhiên rất khó thấy, nhu mì dựa vào ngực Thủy Thiên Trường.

Lạc Gia nhẹ giọng nói: “Thiên Trường, Tinh Oánh, chúng ta về cốc thôi!”

Tiến nhập Tiên Duyên cốc, phu phụ Thủy Thiên Trường dẫn Lãnh Tinh Oánh đến gian phòng cũ của bà, những người còn lại thì ở lại phòng khác, Lăng Vô Tâm và Thủy Khiết Nhu với tư cách là chủ nhân nên phải hết sức quan tâm đến đám khách nhân này.

Lăng Vô Tâm rất có thành ý mời Lãnh Như Băng đi tham quan mỹ cảnh của toàn bộ Tiên Duyên cốc, Lãnh Như Băng chán chửa buồn để ý tới hắn, Độc Cô Kỳ thật nhện không nổi nữa rồi, nói với vẻ hơi giận giữ: “Công tử, tỷ tỷ của ta là gái đã có chồng, xin người đừng có si tâm vọng tưởng nữa, người đã có nhiều nữ nhân như vậy rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?”

Lăng Vô Tâm cười nói: “Cô nương, ta tuy đã có rất nhiều nữ nhân, nhưng không có ai có thể sánh bằng Như Băng muội muội, ta đối với Băng muội muội vừa gặp đã cảm mến, nếu cho ta được gặp nàng sớm, nàng chắc chắn đã là của ta. Cô nương, cô nương đây cũng rất xinh đẹp, ai gặp cũng yêu, Lăng Vô Tâm ta cũng rất thích nàng, nàng có muốn trở thành nữ nhân của ta không?”

Độc Cô Kỳ tuy là người có tính cách kiên định, nhưng cũng bị lời nói của hắn làm cho đỏ mặt, đủ thấy mị lực của Lăng Vô Tâm quả thật không kém, Độc Cô Kỳ cuối cùng vẫn không hề tức giận, nàng nói: “Nữ nhân của người nhiều như vậy, ta gả cho người rồi, không tránh khỏi bị cô quạnh.”

Lãnh Vô Tâm cao ngạo nói: “bất luận nữ nhân nào đã theo ta rồi, đều không thể xuất hiện vấn đề mà cô nương vừa đề xuất, nàng cứ yên tâm.”

Đám nam nhân đang vây quanh Thủy Khiết Nhu cười nói: “Nam nhân của Tiên Duyên Cốc chúng tôi người nào cũng biết cách làm vui lòng nữ nhân, bất luận là về tâm lý hay là về chuyện trên giường, đều có thể làm cho nữ nhân thỏa mãn.”

Hoa Tiểu Ba mở miệng nói: “Còn nữ Nhân của Tiên Duyên cóc thì sao?”

Nàng ấn ngón tay nhỏ nhắn vào cằm hần, nói: “Đương nhiên là là những nữ nhân quyền rũ nhất trên đời rồi, người có muốn mở mang kiến thức một chút không?”

“Muốn!” hình như đến cả bảy tá, nam nhân đồng thanh nói.

Độc Cô Kỳ lấy lại bình tĩnh, nói: “Công tư có lẽ đã chọn nhầm người rồi, Độc Cô Kỳ là thân gái đã có chủ, đối với cái gọi là bản lĩnh của các người thật không có hứng thú.”

Lãng Vô Tâm nói: “Đáng tiếc.”

Thủy Khiết Nhu thoát ly khỏi sự bao vây của đám nam nhân, dáng vẻ trêu người bước tới cạnh Lãnh Như Băng, nói: “Tỷ tỷ, trượng phu đó của tỷ có gì tốt mà khiến tỷ phải vì sự tồn tại của hần mà cự tuyệt Tâm ca của ta?”

Lãnh Như Băng điềm nhiên đáp: “Chàng chẳng có gì đáng gọi là tốt cả, thậm chí còn rất hư hỏng nữa, nhưng chúng ta yêu chàng, đơn giản như thế thôi.”

Thủy Khiết Nhu nói: “Đã như vậy, chi bằng các người đừng tìm hần nữa, chuyển sang yêu Tâm ca của ta đi ha?”

Lôi Phượng và Lãnh Như Băng cùng hừ một tiếng, hiển thị đối với lời nói này của nàng hết sức bất mãn.

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Khiết Thu muội muội, tỷ phu của ta không những tuấn mỹ tuất luân, còn cao to uy mãnh và rất anh hùng nữa cơ.”

Thủy Khiết Nhu lạnh lùng nói: “Nực cười, nói về anh tuấn, trên đời ai có thể hơn được phụ thân và Tâm ca của ta? Luận về anh hùng, ai có thể hơn được Lạc Thiên biểu ca của ta?”

Đỗ Mạnh mạnh nhìn không quen cái dáng vẻ kiêu ngạo, hung hăng của nàng, cười nói: “Người cứ gặp đại ca đã rồi hãy nói mấy lời đó!”

Lôi Phượng nói: “Tốt rồi, đừng vì chuyện tranh cãi vô vị này mà làm cho mọi người mất vui. Khiết Nhu, Chúng ta đến nơi ở của muội nhé, muội có thể dẫn chúng ta đi tham quan một chút không?”

Nàng tuy nói không nhiều, nhưng là người có thể chủ trì đại cục.

Thủy Khiết Nhu khôi phục lại mỹ thái tươi cười của nàng, nói: “Phượng tỷ tỷ, tiểu muội chính là cũng có ý như vậy đấy.”

Dưới sự dẫn dắt của Thủy Khiết Nhu, chúng nhân cùng nhau tham quan Tiên Duyên cóc.

Trên đường đi tham quan, Hoa Tiểu ba và Độc Cô Minh và Biên Mệnh tam lang giống như ong mật cứ bầu lầy Thủy Khiết Nhu, chỉ muốn nàng nói một câu hoặc thở một hơi, bọn họ đều muốn vo ve quanh nàng một hồi. Thủy Khiết Nhu không hề tỏ ra phiền chán, dùng nhan sắc tuyệt trần cùng với phong thái tự nhiên triệt để chinh phục tâm hồn của mấy nam nhân này.

Đối với bọn người Tứ Cửu mà nói, tham quan hay không tham quan Tiên Duyên cóc cũng chẳng có gì quan trọng, họ chỉ muốn bế nàng lên giường để tham quan mỗi một bộ phận trên thân thể nàng mà thôi. Thế nhưng bọn họ vẫn chỉ có thể tưởng tượng, chứ hiện tại thì động đến nàng một chút xiu cũng không thể, cả bàn tay nhỏ xinh kia cũng không được nắm, thật là thất bại chồng thêm bi ai.

Lúc đám người hầu gọi họ đến dùng cơm thì Hoa Tiểu Ba cũng đã ăn no nê tó sặc.

Bữa tiệc buổi chiều rất thịnh soạn.

Sau khi rời tiệc, Lôi Long phu phụ, đám nữ nhân Lôi Phượng quay về phòng ngủ. Hai tỷ muội Độc Cô cũng không cho phép Từ Triệu hai người tiếp tục giở trò lưu manh, lôi mỗi người bọn họ về phòng của mình làm khổ sai.

Hoàng Đại Hải và Đỗ Mạnh Mạnh từ sau chiều hôm đó không còn ngủ chung nữa. Tứ Cửu vì bại lộ hàng tung - bị mọi người trách mắng vì chuyện đi trộm hươu mà buồn rầu, buồn đến hai ngày không chịu bò dậy, Lan Hoa tam nữ biết hần thật sự vẫn có thể vận động tốt, đời nào chịu bỏ quả cho hần?

Còn đôi nan huynh nam đệ Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba chiều nay bị Xuân Thủy, Hạ Vụ lưỡng nữ xa lánh, vì họ đối với những hành vi của bọn hắc trong hai ngày hôm nay rất chỉ là bất mãn, muốn thị uy với họ một chút,

Hoa Tiểu Ba nói: “Thật đúng là mê người! Hoa Tiểu Ba ta từ trước tới nay chưa nhìn thấy mỹ nhân nào xinh đẹp đến vậy, mẹ nó, quả là đúng lúc.”

Độc Cô Minh nói: “Người nói về Thủy Khiết Nhu à? Ta nghĩ Mộng Hương có lẽ cũng chỉ được như thế, theo đuổi nàng ta thì có khác gì theo đuổi Mộng Hương?”

Độc Cô Minh nói: “Nữ nhân này thân hình cao gầy bốc lửa, lại còn thuần mỹ vô bỉ, mỗi cái nhãn mày, mỗi nụ cười đều thấy dễ thương lại lặng lờ, nhãn thần đó chứa đựng đầy mùi vị câu dẫn nam nhân, nếu có thể ôm nàng trong tay, không biết sẽ sung sướng đến thế nào?”

Độc Cô Minh nói: “Nghe nói, Tiên Duyên cốc chú trọng Âm Dương song tu, bất luận là nam hay nữ khi trên giường đều rất mạnh mẽ, xem ra Thủy Khiết Nhu trên phương diện này cũng không ai có thể bì kịp.”

Hoa Tiểu Ba trầm mặc một hồi, nói: “Lăng Vô Tâm có nhiều nữ nhân như vậy, mỗi người đối với hắn đều tâm chết đất bình, công phu trên giường của hắn nhất định thập phần tuyệt diệu.”

Độc Cô Minh nói: “Tích Hoa Tú Sĩ năm đó mang danh thiên hạ đệ nhất mỹ nam, có vô số tình nhân, đương nhiên là cao thủ trên phương diện này, đồ tôn của lão hiển nhiên cũng không kém, nhưng so với Hy Bình thì không biết thế nào nhỉ.”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Bất luận là hắc lợi hại như thế nào, cũng chỉ là hậu thiên tu luyện, tuyệt đối không thể hơn được tỷ phu ta vốn là cổ máy tình dục trời sanh được.”

Độc Cô Minh nói: “Nhưng mà Hy Bình không có ở đây, Như Băng bọn họ liệu có thể bị hắc công hạ hay không?”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Làm gì có chuyện đó! Sáu nữ nhân của tỷ phu cùng với Hồ Điệp lục cơ đều rất yêu huynh ấy. Lần này Tư Tư, Phong Vũ và lục cơ không đi cùng chúng ta, trong số 4 nữ nhân đi cùng, Lãnh tỷ tỷ tuyệt đối không phải là hạng người dễ để cho nam nhân thừa cơ nhà trống mà đánh vào, Phượng tỷ tỷ thì càng không cần phải nói, muội muội của người cũng một lòng một dạ theo tỷ phu, còn tỷ tỷ của ta á! Hắc, tỷ ấy nào thêm dễ mất đến Lăng Vô Tâm. Chúng ta tốt nhất là nên lo lắng về nữ nhân của mình đi!”

Độc Cô Minh giật mình đáp: “Lăng Vô Tâm chắc nhìn không vừa mắt họ đâu, đúng không?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Hi vọng là như vậy, bằng không, ta chỉ còn cách đi tìm một vết cỏ thơm nào đó khác thôi.”

Độc Cô Minh đột nhiên nói: “Lãnh Tinh Oánh quả thật là dâm đảng, ngang nhiên cùng với sư diệt của mình hoan hảo trong Tiên Duyên cốc, người nói xem, Lăng Vô Tâm có khả năng đả bại bà ấy không?”

Hoa Tiểu Ba cảm thấy hứng thú nói: “Chi bằng chúng ta lên đi coi một chút?”

Độc Cô Minh nói về khó tin: “Bây giờ á?”

Hoa Tiểu Ba đã tuột xuống giường để đi giày: “Đương nhiên!”

Lăng Vô Tâm ngẩng nhìn Lãnh Tinh Oánh đang nằm trên giường, hết sức tán phục cơ thể vô cùng hoàn mỹ và làn da vẫn còn tính đàn hồi như thiếu nữ thanh xuân của bà, không còn nghi ngờ gì nữa, trong vô số những nữ nhân đã lên giường cùng hắn, đây là nữ nhân mê người nhất và đủ tính khiêu chiến nhất.

Hắn khen ngợi: “Oánh di thật là thiên sanh lệ chất, mãi vẫn giữ được vẻ thanh xuân.”

Lãnh Tinh Oánh lộ ra tư thái trên người, cười quyến rũ: “Tên tiểu mao đầu người, miệng lưỡi ngon ngọt, thảo nào lừa được nhiều mỹ nhân vậy lấy như vậy, không biết bản lĩnh chân thật có được bao nhiêu?”

Lăng Vô Tâm cũng có chút gấp gáp không muốn chờ đợi, vừa cởi y phục vừa nói: “Oánh Di, đợi một lát là người sẽ biết ngay thôi.”

Lãnh Tinh Oánh nhìn hắn, nói: “Nhanh lên một chút! Để Oánh di nhìn xem cái đó của người đã được bao lớn rồi nào.”

“Sẽ không làm cho Oánh Di thất vọng đâu.” Hấn nói xong, cởi bỏ toàn bộ y phục của mình xuống, để lộ ra dương căn sớm đã bùng bùng khí thể dựng đứng lên, ngạo nghễ nói: “Thế nào?”

Lãnh Tinh Oánh nhìn cái vật ngạo nhân đó của hấn, thầm nghĩ, đây là cái đồ chơi lớn thứ hai mà ta đã từng nhìn, so với cái của tên nữ tể vô lại đó của ta chỉ nhỏ hơn một chút, thật đáng tiếc!

Bà cười yêu kiều: “Quả nhiên là hàng tốt siêu cấp, Oánh di giang chân đón chờ rồi đây!”

Lăng Vô Tâm nhào lên nữ thể phong mã của Lãnh Tinh Oánh, cùng bà trao đổi một cái hôn dài, hai tay không ngừng chà sát những điểm mẫn cảm trên thân thể bà, vênh vao nói: “Sư phụ từ nhỏ đã dùng các loại dược liệu để bồi đắp ta, lại kiêm luyện cách có thể kích phát Long Dương thần công trong tiềm năng của nam giới, khiến cho bảo bối của ta to dài đến trình độ tốt cùng của nam nhân, ta tuyệt đối tin rằng, trên đời không có nam nhân nào có được cái như vậy, Oánh di, Bà có hài lòng không?”

Lãnh Tinh Oánh hơi thở đã bắt đầu rối loạn: “Còn phải xem biểu hiện của người đã.”

Lăng Vô Tâm đối phó với nữ nhân quả nhiên rất có bản lĩnh, chưa đến giai đoạn thật chiến đã khiến cho Lãnh Tinh Oánh xuân tình dào dạt, rên la âm ỹ, thở hổn hển nói: “Thuần nhi, vào nhanh đi!”

Lăng Vô Tâm y lời dùng tay nắm lấy cái cự vật của hấn, đột phá vào hang động, Lãnh Tinh Oánh thân thể run lên, cảm thấy một sự đầy đủ chưa từng có, hai tay vòng qua eo Lăng Vô Tâm, nói: “Người là nam nhân duy nhất có thể lấp đầy cái lỗ rỗng của Oánh di, hảo Thuần nhi!”

Sự tôn nghiêm của nam giới trong Lăng Vô Tâm đạt được thăng hoa cực đại, mãnh liệt rút ra đập vào vài chục cái, nói: “Oánh di, chiều nay ta muốn người phải hướng tới Thuần nhi mà cầu xin!”

Lãnh Tinh Oánh ra sức lay động mông thêm vài cái, thỏa mãn nói: “Oánh di tiếp nhận lời khiêu chiến của người, nhào vào!”

Lăng Vô Tâm vận khởi Long Dương thần công, hướng về phía Lãnh Tinh Oánh phát động sự công kích mãnh liệt, đập phàm pháp như cành dương liễu trong gió lớn. Bà từ trước tới nay chưa từng có được sự thỏa mãn như hiện tại, chỉ sợ lần trước Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh và Biên Mệnh tam lang cùng nhau làm cũng không hơn được một mình Lăng Vô Tâm, do đó có thể thấy được sự lợi hại của Long Dương thần công của Lăng Vô Tâm!

Qua lỗ thủng của giấy dán cửa sổ, Độc Cô Minh và Hoa Tiểu ba đang xem trộm cũng thấy kinh ngạc, không ngờ rằng Lăng Vô Tâm lại có thực lực vậy, cô hồ đồ icip cả Hy Bình.

Hai người xem thêm không lâu nữa thì ham muốn nổi lên, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lẳng lặng bỏ đi, nhưng không về phòng mình mà chạy đến phòng của Xuân Thúy và Hạ Vũ.

Lúc này Lãnh Tinh Oánh đang cười ngửa, Lăng Vô Tâm dùng đôi bàn tay to lớn của hấn đo đạc đường kính của hai bán cầu hoặc là vắn về hai quả cầu đang lúc lắc va đập vào nhau. Thật là thích thú!

Hai ngày đại chiến hết ba giờ thì Lăng Vô Tâm cuối cùng cũng gân cốt rã rời, sau đó nằm gục trên cái bụng trắng ngần của Lãnh Tinh Oánh.

Lãnh Tinh Oánh khép chặt hai mắt, mồ hôi đầy người, mỗi một buồn ngủ, lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, mở mắt nhìn Lăng Vô Tâm cũng đang thắm mệt nói: “Thuần nhi, bao nhiêu năm nay dới Âm Nhu thần công cầu Oánh di, không có một nam nhân nào có thể trì được hơn nửa giờ, người lại trì đến tận ba giờ, làm cho Oánh di toàn thân vô lực, thật sự là hiếm có đó!”

Lăng Vô Tâm nói: “Dưới Long Dương thần công của ta, cũng không có nữ nhân nào trì được quá bữa giờ mà không hôn mê bất tỉnh. Ta một chiều có thể liên tục bồi tiếp mười sáu nữ nhân, hôm nay chỉ có thể làm thỏa mãn mỗi một mình Oánh di, xem ta còn phải cố gắng hơn nhiều.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Thuần nhi, Sau này Oánh di sẽ ở cùng người, được không?”

Lăng Vô Tâm vừa mừng lại vừa lo, nói: “ Như vậy thì không được, Thuần nhi không thể đáp ứng Oánh di.”

Lãnh Tinh Oánh thất vọng nói: “Người ghét bỏ Oánh di sao?”

Lăng Vô Tâm vội nói: “Không, không, ta không muốn vì truyện đó mà làm hại đến Oánh di. Ta từ nhỏ đã là cực phẩm được mỹ nhân trong thiên hạ mơ tưởng đến, trong số các nữ nhân mà ta đã chơi qua, nếu ta cảm thấy chán ngấy, ta đều có thể vứt bỏ không chút lưu tình, càng là nữ nhân mà ta say mê, ta càng muốn ruồng bỏ, khiến họ vì ta mà ruột gan đứt đoạn. Sở dĩ ta tuy đã chơi qua vô số mỹ nữ, nhưng những người ta thường mang theo cũng chỉ có hơn hai mươi, vả lại thường thay đổi bằng những gương mặt mới, như vậy ta mới cảm thấy sự kích thích mới mẻ. Phải biết rằng, bất luận nữ nhân nào cũng chỉ là đồ chơi của ta, ta tuyệt đối không để bị tình cảm chi phối, đó là lý do ta đổi tên của mình thành Lăng Vô Tâm.

Lăng Vô Tâm đầu óc chợt trở nên lạnh băng, đột nhiên cảm thấy nam nhân đang nằm trên người có chút đáng ghét, lại không hiểu hẳn vì sao lại biến thành như vậy, lạnh lùng nói: “Sao ngươi còn muốn theo đuổi Băng Băng?”

Lăng Vô Tâm vội vàng nói: “Ta đối với Băng Băng là thật lòng.”

Lăng Tinh Oánh vô phương tin tưởng lời nói của hắn, lúc lắc mông, hất cái đồ đã mềm xèo của ra khỏi lỗ, nói: “Khiết Nhu cũng xinh đẹp như nữ nhi của ta, tại sao ngươi không chịu động tới ả?”

Lăng Vô Tâm nói: “Bà chẳng lẽ không nhìn ra ả là Tuyết Kinh Chi Thân ư?”

Lăng Tinh Oánh kinh ngạc nói: “Tuyết Kinh chi thân?”

Lăng Vô Tâm cười khổ nói: “Chỉ sợ có mười Lăng Vô Tâm cũng không dám hoan hảo cùng ả. Lúc ả phá thân, có thể bạo phát ra Âm Hàn chi lưu cực mạnh, cho dù không bị ả làm cho đông lạnh đến chết, thì các cực gân đó về sau cũng chẳng còn dùng được nữa.”

Lăng Tinh Oánh nói: “Có thể dùng phương pháp khác, ví dụ như một loại vật phẩm (đồ chơi ấy ấy đấy) để tiến hành phá thân cho ả.”

Lăng Vô Tâm nói: “Chẳng ăn thua gì, không có thiên nhiên tương hấp của nam giới, chúng không thể bạo phát ra được. Huống chi, Âm Hàn Chi Khí này là một loại chí âm nguyên tố, phải cùng nam nhân giao hợp mới có thể không chế bản thân không bị xung động lại giống như không ngừng hấp thụ tráng dương được, và kinh hấp chi huyết của ả thiên sanh có thể hút lấy tinh huyết của nam nhân, cho nên nam nhân nào cùng ả hoan hảo lần đầu tiên đảm bảo chết chắc. Vả lại, một khi nam nhân đó chết đi, dương vật của hắn cũng không còn sanh khí, không thể tiếp tục hấp thu luồng hàn lưu mãnh liệt chảy ra, hàn lưu sẽ chảy ngược vào trong cơ thể của ả, khiến ả vì kinh mạch đông cứng lại mà chết. Chỉ sợ là trải qua lần đầu tiên trong kiếp này ả không còn là xử nữ, ta vẫn không dám đụng vào ả, bởi vì thân thể của ả cực kỳ kích dục, một khi tiến nhập vào thể nội của ả rồi, nam nhân sẽ hưng phấn phi thường. Còn nữa, Kinh Hấp chi huyết của ả không thuận theo Âm Hàn chi khí mà thất tán, nam nhân cùng ả hoan hảo nếu không thể làm ả thỏa mãn hoặc là không ngăn cản được Kinh Hấp chi lực cũng nhất định tinh tấn nhân vong (tinh hết người mất).

Lăng Tinh Oánh nói: “Ả vẫn còn khiêu gợi như vậy là để câu dẫn nam nhân xung quanh sao?”

Lăng Vô Tâm cười nói: “Ả trời xanh đã khiêu gợi, dù cho ả có thánh khiết vô bỉ, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều là vô tình lộ ra thần thái xinh tươi mê người, ả câu dẫn nam nhân cũng là để thỏa mãn sự hư vinh trong tim ả, nhưng rốt cuộc trong cuộc đời này ả vĩnh viễn không có duyên với nam nhân!”

Lăng Tinh Oánh nói: “Nếu như nam nhân khác không biết nội tình của ả, cưỡng gian ả, ả có thể vì chuyện đó mà táng mệnh hay không?”

Lăng Vô Tâm nói: “Cưỡng gian ả, sao mà dễ dàng thế được? Không nói đến chuyện võ công của ả cao cường, cho dù ả có là một nữ nhân không biết võ công, nam nhân cũng không thể dễ dàng cưỡng gian được ả. Là tuyết Kinh chi thân nữ nhân, hạ thể lúc chưa bị quả dưa chuột công phá sẽ ấm mát, trơn bóng như ngọc, lại cứng chặt như sắt, chỉ lưu lại một đường khe hở nhỏ hẹp, vĩnh viễn không tách mở ra được, ngay cả một ngón tay cực nhỏ cũng vô phương đâm vào, huống chi là cái đó của nam nhân? Chỉ khi ả động tình đến cực độ, hạ thể sẽ ấm lên rồi biến thành mềm dẻo như tơ, lúc đó cái vật của nam nhân mới có thể tiến vào được. Tuyết kinh chi thân nữ nhân tâm chí rất kiên định, cực ít động tình, đối với tên cưỡng gian, đương nhiên càng không thể động tình.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Vậy nếu dùng dâm dương để đổi phó với ả thì sao?” Bà nghĩ tới lần đầu tiên mình vì trúng dâm được mà làm chuyện đó.

Lăng Vô Tâm nói: “Tuyệt kinh chi thân nữ nhân thiên sanh không sợ bất kỳ một loại dâm được nào, bản thân ả đã có một thân thể đầy dâm tính, dâm được đối với ả mà nói như nước chảy vào biển.”

Lãnh Tinh Oánh đồng tính nói: “Xem ra ả chỉ có thể làm một bối tử hoạt ni cô mà thôi, một nữ nhân như vậy thì còn gì là lạc thú?”

Lăng Vô Tâm thở dài: “Ai, nếu không phải như vậy, ả sớm đã là nữ nhân của Lạc Thiên rồi, ả từ nhỏ đã rất thích Lạc Thiên, Lạc Thiên là một anh hùng cái thế, rất được sư phó và sư nương thương yêu, lại truyền cho hần Long Dương thần công của Tiên Duyên cốc, để cho hần và Thuần nhi cường hãn như nhau. Hần tuy nhỏ hơn Thuần nhi hai tuổi, nhưng ta rất bội phục hần, hần là người khiến cho Thuần nhi phải tâm phục khẩu phục.

Lãnh Tinh Oánh nghe vậy giật mình nói: “Nếu vậy thì ta phải thử qua một chút.”

Lăng Vô Tâm hiểu ý: “Tuyệt đối không kém ta đâu.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Hai tì nữ Tiểu Tiên và Đỗ Quyên của Khiết Nhu cũng là tuyệt đại vưu vật, vậy sao người lại có thể bỏ qua họ?”

Lăng Vô Tâm nói: “Khỏi phải nói, hai con nha đầu lông vàng này không chỉ còn nhỏ tuổi, con mẹ nó, lại chán ghét ta, hơn nữa Khiết Nhu ra lệnh cho ta không được đụng đến chúng, còn nói hai năm nữa khi ả gả cho Lạc Thiên rồi, sẽ mang họ cùng đi, để chúng thế chỗ cho ả cùng Lạc Thiên tiến hành phu thê chi đạo, ta còn có thể làm được gì cơ chứ? Ai, Há chỉ như thế thôi đâu? Ta rất muốn một nữ nhân nữ, nhưng nàng ấy với ta thật không có duyên.”

Lãnh Tinh Oánh ngạc nhiên nói: “Người nói là Băng Băng á.”

Lăng Vô Tâm nói: “Không phải là Băng Băng, là muội muội song sinh của sư nương - Lạc U Nhân.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Sư nương của người có một muội muội song sinh sao?”

Lăng Vô Tâm hăm nhập hồi ức: “Năm trước, khi ta đến Đại Địa Minh làm khách, ở trong một bí viện được gặp gỡ nàng, nàng và sư nương rất giống nhau, chỉ là mái tóc dài của nàng trắng như tuyết, giống như ánh trăng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nhu thuận, cũng khiến người ta phải say mê giống như sư nương.”

Lãnh Tinh Oánh cảm thấy dương căn của Lăng Vô Tâm có phản ứng, lại cứng lên, tay dùng tay giữ lấy nó rồi đâm vào nhu nhục của Lãnh Tinh Oánh, khiến bà cảm thấy một sự sung sướng vô bờ.

“Oánh di, nghĩ tới U Nhi, ta không hiểu sao lại thấy kích thích, chúng ta chiến đấu thêm một trận nữa!”

Lãnh Tinh Oánh không hề sợ hãi nói: “Ai sợ ai chứ?”

Lăng Vô Tâm rút ra một nửa rồi đột nhiên dùng toàn lực đâm trở lại, lần này thô bạo hơn hẳn so với ban nãy, Lãnh Tinh Oánh đương nhiên không sợ hần, hai người cuồng nhiệt quấn lấy nhau, không ngừng không nghỉ, lại có thanh có sắc.

Bóng tối đang dày hơn.

62. Chương 61: Vị Tri Thiêu Chiến

Mọi người lưu lại ở Tiên Duyên Cốc hai ngày.

Trong hai ngày này, Lăng Vô Tâm sử dụng toàn lực đối phó Lãnh Tinh Oánh, vô phương tham gia cùng đám nữ nhân của hần. Cuối cùng bị Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh hai người lợi dụng cơ hội đột nhập, mỗi người ôm một nữ nhân lên lút hoan hảo.

Lúc sau, Hoa Tiểu Ba nói “Nếu Lăng Vô Tâm biết, hần chắc chắn giết chúng ta chứ không sai”.

Độc Cô Minh “Giết ta chắc chắn không dễ dàng”.

Hoa Tiểu Ba “Cả Liên Đại Hải cũng không xứng làm đối thủ với hần, huynh có tự tin thắng hần ta không?”.

Độc Cô Minh kiêu hãnh phát ngôn “Chân chánh vào thời khắc sinh tử quan đầu, người phải chết tuyệt không phải Độc Cô Minh ta”.

Hoa Tiểu Ba bán tín bán nghi nhưng cũng không tranh biện với hần nữa. Chủ đề chuyển tới việc dạo chơi mạnh bạo trên thân của hai nữ nhân, cảm giác mùi vị nữ nhân của Lăng Vô Tâm đủ man dại.

Sau hai ngày, Lôi Phượng thấy không cần thiết lưu lại đây nữa, do đó hướng về Thủy Thiên Trường phụ từ biệt.

Hai người bọn họ đích thân dẫn mọi người ra khỏi Tiên Duyên Cốc.

Thủy Thiên Trường ôm chặt Lãnh Tinh Oánh, hôn lên trên trán cô một lúc rồi nói “Tinh Oánh, hãy nhớ quay lại”.

Hoa Tiểu Ba cũng muốn cùng với Thủy Khiết Thu hôn tạm biệt, Thủy Khiết Thu yêu kiều mỉm cười, xúc động né tránh hần khiến hần không khỏi thất vọng. Tuy nhiên hần vẫn lên tiếng “Khiết Thu muội muội, ngày nào muội đến Trường Xuân Đường của ta, ta nhất định chiêu đãi muội thật tốt. Nhớ rằng ta vẫn tiếp tục theo đuổi muội”.

Độc Cô Minh “Khiết Thu cô nương, được gặp cô nương là niềm hạnh phúc lớn nhất trong đời Độc Cô Minh, giống như ánh nắng mặt trời rực rỡ tuyệt đẹp sưởi ấm tâm hồn ta”.

Tứ Cửu la lớn “Khiết Thu, nếu cô nương thấy Tứ Cửu ta không thể khiến cô nương yêu thích, hãy đợi chúng ta tìm lại Hy Bình. Ta sẽ dẫn huynh ấy giới thiệu với cô nương. Tin chắc nếu đem huynh ấy ra so sánh với Tâm và biểu ca của cô nương còn tốt hơn nhiều. Á, Thanh Thanh, đừng có kéo tai ta”.

Triệu Tử Thanh cau mày “Huynh nghĩ Hy Bình là ai? Huynh ấy không thể thích một thiếu nữ vị thành niên”. Hiển nhiên cô ta đang ghen tỵ, tức khí khi Tứ Cửu dám đem Hy Bình giới thiệu với nữ nhân khác.

Tứ Cửu chịu đau “Tiểu Tả cùng Bằng Bằng bọn họ còn không phản đối, lý do nào khiến cô nương tức giận?”.

Triệu Tử Thanh sáng giọng “Bằng vào Triệu Tử Thanh ta”.

Thủy Khiết Thu mỉm cười “Tứ Cửu ca ca, vị phu nhân này cùng với nam nhân huynh nói đó có quan hệ gì?”.

Tứ Cửu “Cô ta yêu thầm Hy Bình”.

Thủy Khiết Thu hiếu kỳ lớn “ Nam nhân được gọi là Hy Bình đó ưu tú đến vậy ư?”.

Đỗ Manh Manh “Đại ca quả thật là nam nhân tốt nhất”.

Thủy Khiết Thu nhìn Đỗ Manh Manh hỏi “Tỷ cũng yêu huynh ấy?”.

Đỗ Manh Manh không thể lường trước được Khiết Thu có thể hỏi một câu như thế, không biết trả lời sao, ửng đỏ tới tận mang tai. Mọi người thấy thần thái của cô ta như vậy ngay lúc đó biết rõ trong tim của cô ta thực sự yêu Hy Bình.

Lôi Phượng ôm lấy Đỗ Manh Manh còn đang xấu hổ vào lòng, Đỗ Manh Manh lập tức úp khuôn mặt xinh đẹp vào ngực nàng. Lôi Phượng vuốt nhẹ làn tóc đẹp đen nhánh của nàng nói “Manh Manh, tỷ tỷ rất thích khi muội kiên định với Hy Bình như thế này, chúng ta đi nào”.

Thủy Khiết Thu nói “Ta nhất định sẽ đi gặp huynh ấy, để xem huynh ấy là nam nhân như thế nào”.

Hoàng Đại Hải “Cô nương sẽ không thất vọng”. Chính bản thân hần cũng biết rõ đại ca mình đối với nữ nhân thân cận có một loại lực hấp dẫn ma quái.

Biện Mệnh Tam Lang “Cô gia của chúng ta có tất cả những gì nữ nhân mộng tưởng”.

Lôi Long ôm quyền “Đa tạ nhị vị tiên bối khoản đãi trong những ngày qua, chúng tôi giờ xin cáo từ”.

Thủy Thiên Trường rất thích đám tiểu nữ nhân này, cười nhẹ “Khi có thời gian hãy quay lại Tiên Duyên Cốc chơi”.

Tiên Duyên Cốc dõi về bọn họ đã đi xa.

Lạc Gia nói “Thiên Trường, đám trẻ này tất cả đều rất giỏi”.

Thủy Thiên Trường nói “Tứ đại võ lâm thế gia năm đó cùng Huyết Ma nhất chiến, tinh anh mất hết. Giờ đây bồi dưỡng ra những anh tài này, xem ra tứ đại võ lâm thế gia muốn từ dưới thấp vươn lên tới đỉnh cao”.

Thủy Khiết Thu bất phục “Phụ thân, người đã quá đề cao bọn họ. Tất cả bọn họ chỉ là sắc quỷ, làm sao mà sánh được với biểu ca?”.

Thủy Thiên Trường mỉm cười “Giữa bọn họ đích xác không có một cá nhân nào có thể cùng biểu ca Lạc Thiên của người sánh ngang hàng, nhưng bọn họ cũng là những thế hệ cao thủ trong đương kim võ lâm. Ta còn nghe Oánh di của người nói chân chánh thủ lĩnh trong thế hệ trẻ của tứ đại võ lâm thế gia là một thanh niên tên Hoàng Hy Bình”.

Lãng Vô Tâm “Đó có phải là trượng phu của Băng Băng?”.

Thủy Khiết Thu bĩu môi “Cũng chính hắn. Hắn cuối cùng là thần thánh phương nào chứ? Oánh di có nói với phụ thân võ công của hắn cao không?”.

Thủy Thiên Trường “Cái này thì thực không có nói đến, chỉ nói hắn ta ở một vài phương diện rất lợi hại”.

Thủy Khiết Thu truy vấn “Phương diện nào?”.

Lãng Vô Tâm có phần cảm xúc “Sư phó, đó có phải phương diện nam nữ không? Những nữ nhân đó cùng nhau đi theo hắn như mù quáng, trừ phi hắn ta có bản lĩnh chân thật bằng không hắn làm sao có trình độ khiến những nữ nhân có thể si mê đến như vậy”.

Thủy Thiên Trường “Đích xác như vậy”.

Thủy Khiết Thu “Cha, nữ nhi nghĩ làm nữ nhân bình thường, lẽ nào thực sự không có ý nghĩa?”.

Lạc gia ôm nàng vào lòng trìu mến nói “Cả biểu ca và Tâm ca của người vô pháp chống lại con, thiên hạ vẫn có nam nhân mạnh hơn so với họ sao?”.

Thủy Thiên Trường trầm tư “Tinh Oánh có nói Hoàng Hy Bình đó cũng rất mạnh, không biết hắn có khả năng chống lại Thu nhi không?”.

Thủy Khiết Thu “Phụ thân, thân thể nữ nhi chỉ thuộc về biểu ca. Con cũng không muốn nam nhân khác chiếm dụng lấy thân thể. Tuy nhiên, khi nào thích hợp con có thể đi kiếm gã Hoàng Hy Bình đó, làm cho hắn thần hồn điên đảo. Chờ cho đến khi hắn phát hiện không có năng lực tiến nhập vào thân thể con, không biết có biểu tình gì”.

Lạc gia “Thu nhi, đừng chơi với lửa, con có thể vừa hại người cũng vừa hại chính mình”.

Thủy Khiết Thu thì thầm với lão nương “Mẹ, con không chơi với lửa. Ngoại trừ biểu ca, con sẽ không động tình với bất cứ ai, mẹ cứ yên tâm”.

Lãng Vô Tâm “Sư muội, nếu muội động tình với hắn, hắn chết không tiếc, chỉ e là muội không phải cũng sẽ chết theo hắn chứ?”.

Thủy Khiết Thu “Huynh muốn nói bao nhiêu về muội thì cứ việc, muội tuyệt đối sẽ không động tình, huynh nghĩ muội là nữ nhân phóng đảng vậy sao?”.

Lãng Vô Tâm thầm nói “Hai thứ cũng không giống nhau”.

Thủy Thiên Trường nói “Hai người không phải cãi nhau, hồi cốc nào! Khiết Thu, nghe cha một câu, đừng có đi trêu chọc nam nhân đó”.

Thủy Khiết Thu im lặng theo sau cha mẹ, suy nghĩ “Các người nói về tên xú thí đó như vậy, ta nhất quyết trêu chọc hắn, cho hắn thử mỹ nữ trước mặt nhưng lại không thể nếm được mùi vị thế nào”.

Humm, Hoàng Hy Bình, người hãy đợi đó!

63. Chương 62: Nhân Yêu Phụ Thân

Triệu Tử Uy dẫn đám người Lôi Phượng tìm kiếm đại ca khắp nơi trên thảo nguyên, rốt cuộc vẫn không có hy vọng nào về Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt, Hoa Tiểu Mạn lo lắng đến nỗi khóc nhiều lần.

Lúc này, lại thêm một ngày dài nữa, mọi người thu dọn gọn gàng chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm, thế nhưng trừ phi tìm lại những nơi đã tìm qua chứ cũng không biết bắt đầu tìm kiếm nơi nào.

Lôi Phượng hỏi “Tử Uy, hạp cốc đó có lối ra khác không?”.

Triệu Tử Uy rung động toàn thân, vui mừng “Không sai, có một lối ra khác”. Hốt nhiên dừng lại một lúc rồi nói tiếp “Không tốt, lối đó là sa mạc, họ vốn không quen đường, cả hai lại không chuẩn bị gì, bỗng nhiên vào nơi đó, xem ra lành ít dữ nhiều”.

Mọi người kinh sợ, tại sao trước đây không nghĩ tới vấn đề này?

Tứ Cửu hét lên “Tại sao tiểu tử người lại không nói sớm?”.

Triệu Tử Uy “Lối đó cách rất xa nơi này, hơn nữa lại cạnh sa mạc, ta nghĩ họ không thể chạy tới đó. Huống hồ, một khi tiến vào Da Lặc sa mạc, cơ hội sống sót quay trở về là rất ít. Vì thế ta thấy tốt hơn chọn tìm kiếm đại ca trên thảo nguyên trước tiên, nếu may mắn, họ có thể trên thảo nguyên đợi chúng ta. Còn nếu như họ tiến vào sa mạc, chúng ta không cần thiết phải tìm kiếm. Cho dù họ không gặp bão cát, họ có lẽ cũng bị vây hãm đến chết trong sa mạc. Ai, tìm người trong sa mạc, tìm sao đây?”.

Lôi Long “Dẫu sao người cũng nên nói cho chúng ta một lời để lúc đó chúng ta có thể ngay lập tức chia nhau ra tìm kiếm”.

Triệu Tử Uy hổ thẹn cúi đầu “Ta xin lỗi”.

Tứ Cửu la lớn “Một câu xin lỗi há có thể đỡ đốn giải quyết vấn đề không?”.

Hoàng Đại Hải ngăn họ tranh cãi “Đừng sinh chuyện nữa, làm vậy có tác dụng gì không? Triệu huynh, Da Lặc sa mạc trong quá khứ là địa phương nào?”.

Triệu Tử Uy “Nó là hai mảnh thảo nguyên nối liền lại với nhau, được gọi là Mạc Tư thảo nguyên, cư trú trong đó là Dã Mã tộc và Bạch Dương tộc”.

Hoàng Đại Hải “Chúng ta lập tức quay về Thần Dao Môn, sau đấy đi vào Mạc Tư Thảo Nguyên. Nếu đại ca cùng Tiểu Nguyệt có thể may mắn vượt qua sa mạc, họ chắc chắn có thể ở đó. Còn như họ không ở nơi đó, chúng ta không cần phải tìm kiếm lại nữa”.

Đến lúc này có lẽ cũng chỉ biết làm như vậy, tất cả mọi người đều mang tâm sự nặng nề, vài nữ nhân càng đau đớn sầu khổ tột cùng.

Qua ba ngày dùng khoải mã cấp tốc, mọi người đã về tới Thần Dao Môn.

Đỗ Tư Tư cùng Phong Ái Vũ và Hồ Điệp Lục Cơ thấy mọi người quay trở về mà không có Hy Bình và Tiểu Nguyệt, liền lập tức chạy tới truy vấn, kết quả chỉ khiến Đỗ Tư Tư cảm lạnh ôm Tuyết Nhi vào lòng lưu lệ còn Phong Ái Vũ choáng váng hồi tưởng quá khứ.

Sau khi khẩn trương chuẩn bị, khả dĩ đến giờ xuất phát, Lãnh Như Băng đột nhiên cảm thấy không khỏe liền để Hoa Tiểu Mạn bắt mạch của mình, tức khắc phát giác ra nàng đã mang thai được hai tháng. Theo đó, Hoa Tiểu Mạn kiểm tra chúng nữ cùng với bản thân một lượt, phát giác bản thân cùng với chúng nữ của Hy Bình, thêm vào Bích Nhu, Lan Hoa, Oanh Thúy tất cả đều mang thai.

Cái này phải chăng là bí trong hi?

Tuy nhiên sự tình này lại rắc rối, đã mang thai thì sao có thể quay trở lại địa phương sa mạc đó? Vì những hài tử, nam nhân không cho phép đám nữ nhân theo cùng cũng để tránh khỏi liên lụy mình.

Song Đỗ Mạnh Mạnh vẫn ương ngạnh đòi đi theo tìm kiếm Hy Bình và Tiểu Nguyệt. Dù mọi người không ưng thuận, nhưng cũng không thể khuyên can nàng, cuối cùng đành để nàng theo cùng, còn lại mọi nguyên vọng của nữ nhân khác đều bị cự tuyệt.

Cái đáng nói đến nhất là Từ Thanh Vân thời gian này lưu tại Thần Dao Môn, tịnh không tưởng hấn cùng mọi người tham gia đi tìm kiếm khi mà hấn không có một đại giao tình nào với Hoàng Hy Bình. Thêm vào đó, đám người Tứ Cửu nghĩ dù có hấn hay không có hấn cả hai không có sự khác biệt, mà cũng không ép buộc hấn trao tặng mối nhân tình này.

Ngay sau đó, nhóm người bao gồm bảy người này, sáu nam nam một nữ, mang theo kỳ vọng của mọi người lại một lần nữa tiến về phía trước tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm người.

Họ đã đi được hai ngày, Đỗ Thanh Phong phụ phụ đưa người Bích Lục Kiếm Trang quay trở về sơn trang; Tiếp đấy Lãnh Tinh Oánh cùng với người của mình trở lại Hồ Diệp Môn; Từ Phiêu Nhiên cũng mang theo hai nữ nhân và môn đồ li khai Thần Dao Môn. Từ Thanh Vân nhân vì thế tử muốn lưu lại Thần Dao Môn chiếu cố tỷ tỷ Độc Cô Kỳ, hấn cũng lưu lại đây, thuận tiện giúp đỡ sắp xếp Thần Dao Môn một chút.

Vào ngày thứ bảy tính từ lúc đám người Lôi Long rời đi, có một nhóm người đến Thần Dao Môn toàn là những kẻ không mời mà tới, nhân số rất đông, tổng cộng có đến năm sáu trăm người, trực tiếp xông vào Thần Dao Môn, hai bên giao chiến, tử thương rất nhiều.

Phụ tử Triệu Kiệt Anh cùng đám người Từ Thanh Vân nhận được tin liền dẫn mọi người lao ra, Đỗ Tư Tư vừa trông thấy liền dẫn đầu đoàn người, toàn thân kịch chiến, thối lui vài bước, khuôn mặt trắng bạch không còn huyết sắc.

Triệu Kiệt Anh la lớn “Người là ai? Tại sao lại dẫn người xâm phạm Thần Dao Môn ta?”.

Kể cầm đầu có thanh âm bán nam bán nữ “Ta là Thi Trúc Sanh Địa Ngục Môn, chuyển viếng thăm đặc biệt này đến để bái phỏng Triệu môn chủ”.

Triệu Kiệt Anh không thể tưởng tượng người ăn mặc diêm dúa đầy yêu khí đang đứng trước mặt này, không ngờ lại là một trong võ lâm thất công tử Thi Trúc Sanh, nói “Chúng ta với quý môn vô oan vô cừ, công tử gây ra thế này, không phải là đi quá xa sao?”.

Thi Trúc Sanh “Môn chủ, thuyết có nói, vô sự bất đẳng tam bảo điện, ta đương nhiên có mục đích mới đến. Tư Tư, đạo này có khỏe không?”.

Đỗ Tư Tư nhìn nam nhân tuấn mỹ này đã từng khiến trái tim nàng thổn thức một khoảng thời gian, chỉ thấy hấn đã không còn bất cứ một điểm nào của nam nhân, biến thành giống như nữ nhân rất kỳ dị quái gở, ngay cả cử động cũng giống nữ nhân, sao mà có thể thay đổi thành hình dạng thế này? Chẳng lẽ mắt nàng đã đui?

Nhìn vào dáng vẻ hiện giờ của hấn, Đỗ Tư Tư có cảm giác kinh tởm, lạnh lùng “Tại sao?”.

Thi Trúc Sanh cười nói “Rất kỳ quái phải không? Kì thật ta nên đa tạ Hoàng Hy Bình, nếu không có hấn hãm hại ta vô pháp luyện thành một trong hai võ học chí cao của bốn môn “Địa Tàng Chi Khí”, khi tới hậu ta cũng không phải hạ quyết tâm tự cung tu luyện chí cao võ học khác của bốn môn “Tuyệt Tình Luân Hồi Đạo” và hôm nay đã có thành tựu như ý muốn! Nhưng cũng bởi thế ta tuyệt hậu, điều đó khiến ta bỗng nhiên nghĩ tới nữ nhi của chúng ta. Trước đây, ta đã ra lệnh cho nhị kiệt đi kiếm nàng ở đâu để thu hồi nữ nhi, nhưng lại bị Hoàng Hy Bình phá hoại, lúc đó ta còn đang trong lúc bế quan, vì thế vô pháp tự thân xuất thủ. Ngày hôm nay, ngoài việc muốn hạ uy phong một trong tứ đại võ lâm thế gia, thêm vào đó ta còn muốn thu hồi nữ nhi!”.

Đỗ Tư Tư hét lớn “Ta không đáp ứng, ta tuyệt không thể giao nữ nhi cho người! Người tâm bệnh cuồng nhân, Tuyệt Nhi theo người, có thể bị hại cả đời”.

Thi Trúc Sanh cười yêu kiều “Cái đó nằm ngoài sự kiểm soát của nàng, nữ nhi là của ta, ta phải quyết định”.

Triệu Kiệt Anh “Thi công tử, người muốn người, phải hỏi qua chúng ta có cho không?”.

Thi Trúc Sanh “Ta muốn nữ nhi của ta. Không phải chuyện của lão đừng can sự. Lão già, đi sang một bên”.

Triệu Tử Hào thét chửi “Yêu nhân người, dám tại Thần Dao Môn lộng hành lỗ mãng?”.

Thi Trúc Sanh thần sắc âm u “Có vẻ bọn người không chuẩn bị giao người. Tốt, nếu đã vậy cho bọn người chứng kiến sự thật chân chính, nhị kiệt, ngũ hành quỷ, dẫn người đánh”.

Nhân mã hai bên không một lời giải thích lao lên khai chiến tại phía trước Thần Dao Môn, tiếng thét “sát”, tiếng kêu la thống hận vang lên kéo dài trong tai, đao quang kiếm ảnh, huyết tinh trùng thiên, đoản thủ đoản cước, tử thương vô số.

Triệu Kiệt Anh bị ngũ hành quỷ quấy rối, cùng năm người chiến đấu tương đương. Lãnh Như Băng và Đỗ Tư Tư tìm đánh Địa Ngục Nhị Kiệt. Lôi Phượng dẫn chúng nữ giết môn đồ Địa Ngục Môn thành từng mảnh, cuồng phong bạo vũ, kiếm chém mọi nơi, huyết lưu thành hồ.

Triệu Tử Hòa cùng Từ Thanh Vân ngay từ lúc đầu đã tự tìm đến khai chiến với Thi Trúc Sanh, nhưng hai người liên thủ cũng vẫn biết sớm không phải là địch thủ, chỉ thấy Thi Trúc Sanh huy động kiếm khí âm sâm, hơn nữa còn rất nhanh và mạnh, vô cùng hiểm độc dữ dội, tất cả mỗi một kiếm xuất ra đều có một lực lượng thần bí như thể đến từ địa ngục, có thể khiến đối phủ sản sinh ảo giác khiếp đảm, giống như có rất nhiều quỷ hồn khủng khiếp đến trước mặt, từ từ khiến cho hai người tâm kinh đảm chiến, không phát huy xuất ra được năm thành công lực như bình thường, cả hai người thời khắc này cảm thấy lực bất tòng tâm, trên thân có vài nơi xuất hiện màu sắc.

Triệu Kiệt Anh và đám người Lôi Phượng nhìn thấy hai người họ lâm hiểm cảnh, nhưng bản thân mình cũng đang trong tình trạng chịu đựng, vô pháp thoát thân qua đó trợ giúp họ, chỉ có thể vô vọng nhìn bọn họ không còn sức vô phương hoàn thủ bị Thi Trúc Sanh sát tử, tâm can trùng xuống lo lắng vô cùng.

Từ Triệu hai người cùng với Thi Trúc Sanh đều là võ lâm thất công tử, nhưng bọn họ không tưởng sức mạnh thật sự của Thi Trúc Sanh lại cao hơn họ nhiều đến thế này, bị kiếm của Thi Trúc Sanh bức đến nỗi chỉ có khả năng đón đỡ. Bọn họ lúc này thấy chấn kinh, ngoài ra còn cảm giác hôm nay không có sinh khí hy vọng sống sót trở về, lập tức sinh ra một trạng thái tâm lý anh hùng bất phục rất hào dũng, toàn tâm cùng nhau dự định dù chết cũng phải toàn lực chiến đấu.

Ánh mắt hai người trao đổi nhanh giữa trận chiến, tâm linh thần hội, cả hai biểu lộ ra một nét tiêu dong thâm liệt, cùng lúc đó hét lên một tiếng lớn, đao thế và chưởng kinh đồng thời nghênh đón trường kiếm của Thi Trúc Sanh, khi bị kiếm chiêu của Thi Trúc Sanh chặn đứng, hai người lùi lại nhanh như chớp.

Triệu Tử Hào phi thân lùi lại đánh gục phía có nhiều người đang chiến đấu ở phía sau, lùi ra ngoài khoảng bốn trượng (*), đột nhiên đứng sững lại như núi, đại đao cử quá đầu, khí thế cấp bách tăng tới mức tối cao.

Từ Thanh Vân thi triển Thiên Phong Phiêu Vạn Lý thân pháp ngưng lại trên không phía sau Triệu Tử Hào, bên trong thân thể thiên chánh cương khí vận tới cực điểm, toàn thân ngân mang bạo xạ, chân khí tụ lại chờ bộc phát!

Thi Trúc Sanh hàn mang kiếm bạo phát, như thể vạn đạo oan hồn từ địa ngục cùng với sát khí hướng hai người phóng tới.

Từ Triệu hai người xuất thanh hét lớn, cùng lúc phát động công kích, Triệu Tử Hào với Bàn Cổ Liệt Thiên Đao kinh từ phía trước ngực trực xạ Thi Trúc Sanh. Ngay lúc Thi Trúc Sanh cử kiếm để đón đỡ, liền cảm thấy từ trên đỉnh đầu có chưởng kinh hùng hậu như áp lực núi đè xuống, Từ Thanh Vân với Toái Vân chưởng đã phóng tới thiên linh cái của gã, nếu như bị hấn kích trúng, không những mây trên trời vỡ nát mà còn cả cái đầu trên cổ của Thi Trúc Sanh gã.

Thi Trúc Sanh không suy nghĩ nhiều, lùi lại ba bước, phiêu thân chuyển sang hướng phải, trạng thái tốc độ nhanh không thể tin được, tuy có thể tránh né được một đao quân lâm thiên hạ của Triệu Tử Hào, nhưng lại không thoát được Từ Thanh Vân dụng Thiên Phong Vạn Lý thân pháp theo sát như hình bóng cùng với chưởng pháp khiến mọi vật rắn chắc đều bị phá hủy Toái Vân chưởng, phải cử kiếm nghênh tiếp.

Kiểm Thi Trúc Sanh xuất ra vạn quỷ hiện, khiến cho thế công của Từ Thanh Vân lộ ra sơ hở, trường kiếm của Thi Trúc Sanh từ phía trước ngực của hắn mang theo hàn khí âm sâm đâm xuyên tới ngực, nhưng dư kinh Toái Vân chưởng của Từ Thanh Vân ở phía trước vẫn không triệt thoái, kích trúng vai trái Thi Trúc Sanh. Thi Trúc Sanh trúng chưởng lùi lại, theo đó rút kiếm ra khỏi ngực Từ Thanh Vân, máu từ ngực họ Từ tuôn ra không ngừng, ngã đổ trên đất, khoanh khắc đã đoạn khí.

Triệu Tử Hào nhân lúc Thi Trúc Sanh lùi lại, đại đao chém xiên nửa thân về phía bên trái. Thi Trúc Sanh ngoan cường chịu đựng đau đớn dùng vai trái trụ lại cùng với toàn thân huyết khí tăng lên, trong nháy mắt chuyển thân đối diện Triệu Tử Hào, kiếm trong tay huy xuất mười ba nhát kiếm chém lên đao phong của

Triệu Tử Hào, hữu cước cùng lúc phóng vào eo trái Triệu Tử Hào, một cước cường mãnh khiến chân khí hộ thân của Triệu Tử Hào xung động lẫn nhau, phát ra thanh âm lớn.

Triệu Tử Hào chịu một cước xuất ra ngoài ý liệu đó của Thi Trúc Sanh, đau tận tâm phách, chân khí ngưng trệ, đại đao trong tay bị Thi Trúc Sanh huy xuất kiếm khí chấn bay tuốt khỏi tay. Trong lúc đại kinh, hắn không thể nghĩ nhiều, thân ngã xuống đất lập tức lùi lại, vừa lúc may mắn tránh được một kiếm âm lạt của Thi Trúc Sanh đang đâm tới ngực.

Thi Trúc Sanh lao sát đến truy kích, huy kiếm về phía Triệu Tử Hào từ trên bổ xuống một kiếm, tuy nhiên đã bị Đỗ Tư Tư nghe thấy hét lên “Thi Trúc Sanh, ngừng tay”.

Trong khi nói, Đỗ Tư Tư phi thân tới, chặn kiếm phong của Thi Trúc Sang đang hướng tới Triệu Tử Hào, Thi Trúc Sanh vì thế thu hồi lại.

Đỗ Tư Tư nói lớn “Kêu bọn họ ngừng tay, ta giao Tuyệt nhi cho người mang đi”.

Lúc này, Địa Ngục Nhị Kiệt tuy đã bị Lãnh Như Băng bức lui liên tiếp, nhưng toàn bộ chúng môn đồ Thần Dao Môn còn lại không thể giết xông ra khỏi vòng vây chặt của Địa Ngục Môn, Ngũ Hành Quỷ bị Triệu Kiệt Anh giết mất hai, bản thân Triệu Kiệt Anh cũng đã bị vài vết thương, trông như tiếp tục chiến đấu được, cuối cùng chịu thua vẫn là Thần Dao Môn.

Thi Trúc Sanh nghe Đỗ Tư Tư nói vậy, cũng thấy đã đủ vừa ý, bởi vì lần này hắn đến đây mục đích chủ yếu cuối cùng đã đạt được, vẫy tay ra hiệu cho môn đồ, nói lớn “Toàn bộ đình thủ! Bọn họ đã bị chúng ta đánh cho khiếp sợ”.

Nhân mã hai bên dần dần đình chỉ tàn sát, trên mặt đất nhân số tử thương không ít hơn hai trăm.

Đỗ Tư Tư khóc nói “Nếu đã biết sớm mọi chuyện thế này, ta chỉ việc đưa Tuyệt nhi cho hắn, ta in lỗi mọi người. Kì Kì, đi vào trong ôm Tuyệt nhi ra đây, nhớ dùng miếng vải che lên mắt của nó, tỷ không muốn nó nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp này”.

“Thanh Vân, Thanh Vân, huynh hãy tỉnh lại đi” Độc Cô Thi phủ phục trên thân thể Từ Thanh Vân đau đớn khóc lớn, đột nhiên khởi thân cầm kiếm hướng về Thi Trúc Sanh lao tới.

Lôi Phượng và Độc Cô Cầm liền giữ nàng lại, nói “Thi Thi, muội đừng qua, thực lực chúng ta so với bọn họ cách nhau quá xa, muội qua chẳng những không báo được thù còn có thể mất mạng, muội trước tiên phải nhẫn nhịn, sau này tìm cơ hội báo thù lại”.

Độc Cô Thi bị thống công tâm, vô pháp chịu đựng, ngã vào lòng Độc Cô Cầm.

Đỗ Tư Tư “Thi Trúc Sanh, người theo ta qua một bên, ta có vài câu muốn nói riêng với người”.

Thi Trúc Sanh nhìn nữ nhân này người đã sinh ra một nữ nhi cho hắn, khẽ gật đầu, theo nàng li khai mọi người.

Khi đã đi được tương đối xa, Đỗ Tư Tư quay đầu lại đối diện Thi Trúc Sanh “Người có thể mang Tuyệt nhi đi, nhưng không thể nói với nó, người là phụ thân của nó”.

Thi Trúc Sanh lãnh đạm cười hỏi “Nó là nữ nhi của ta, sao ta không thể nói vậy?”.

Đỗ Tư Tư “Chính vì nó là nữ nhi của người, người không thể nói thế. Lẽ nào người cho nó biết phụ thân nó là kẻ yêu quái bán nam bán nữ? Người có muốn nó biết phụ thân nó là ma quỷ độc ác không thể dung thứ? Trong tâm của nó phụ thân nó chắc chắn không có hình dạng giống người như thế này! Nếu người còn chút nhân tính, người hãy chỉ trong tưởng tượng của Tuyệt nhi, Tuyệt nhi chung quy là nữ nhi của người! Ta nói điều này, tự bản thân người cân nhắc”.

Thi Trúc Sanh trầm mặc một lúc nói “Nàng nghĩ tất cả mỗi cá nhân Địa Ngục Môn cùng một dạng như ta sao? Phải, ta vì một tướng tranh bá võ lâm, không ngại bất cứ giá nào, nhưng Tuyệt nhi là dòng giống duy nhất của ta, ta có thể chiếu cố tốt cho nó, nó nhất định sẽ trở thành hảo nữ hài giống như a di thuận khiết mỹ lệ của nó, nàng có thể tuyệt đối yên tâm giao nó cho ta, còn về chuyện ta khiến nó chấp nhận ta hay không, đây là chuyện của ta, nàng bất tất đa tâm”.

Hai người quay trở về hai phía nhân mã đứng đối diện với nhau, Tuyết nhi đã được Độc Cô Kỳ ôm trong lòng bước ra.

Đỗ Tư Tư bước tới ôm lấy Tuyết Nhi, nước mắt tuôn rơi hôn xuống chiếc má nhỏ của cô bé, nói “Tuyết nhi, mẹ phải cùng với Tuyết nhi phân khai một khoảng thời gian”.

Tuyết nhi la lớn “Tại sao lại như vậy? Con không muốn cùng với mẹ phân khai, con muốn ở cùng với mẹ! Mẹ, con muốn được cởi bỏ miếng vải đen trên mắt, Tuyết nhi hiện giờ hoàn toàn không nhìn thấy gì”.

Đỗ Tư Tư giao Tuyết Nhi cho Thi Trúc Sanh, đột nhiên che mặt chạy nhanh về Thần Dao Môn.

Tuyết nhi “Ông là ai? Mẹ?”.

Thi Trúc Sanh nhìn tiểu nữ hài khả ái này, không ngờ đây là nữ nhi của hần? Trong tâm của hần không biết tư vị yêu thương là gì, không tưởng tuy Thi Trúc Sanh hần cả đời ác độc nhưng lại có một nữ nhi khả ái đến như vậy, trời cao đối với hần thật không bạc.

Thi Trúc Sanh có vài phần kích động “Tuyết nhi, cha đưa con về nhà”.

Tuyết Nhi nghe thấy thanh âm của hần rất kỳ lạ, ở trong lòng hần vùng vẫy “Ta không muốn theo người về nhà, ta không biết người, ta muốn mẹ, người hãy thả ta ra, đồ xấu xa”.

Mọi người nhìn người Địa Ngục Môn từ từ đi xa, tất cả cảm thấy mệt mỏi vô bì cũng như bị thương trầm trọng.

Trận chiến này, Thần Dao Môn tử thương hơn tám mươi người, ngoại trừ số ít vài người ở ngoài, gần như tất cả mỗi cá nhân hoặc nhiều hoặc ít đều thụ thương, Triệu Môn Tam Dao cũng mất mạng trong trận chiến này, tổn thất cực lớn.

Bảy ngày sau, tam gia còn lại trong tứ đại võ lâm thế gia, tất cả dẫn theo nhân mã tới Thần Dao Môn, thương lượng ngưng sự.

Người của Thiên Phong Bảo nhân vì Từ Thanh Vân chiến tử, tất cả từng người đều phẫn nộ, chỉ muốn lập tức đến Địa Ngục Môn báo thù tuyết hận, nhưng tam gia còn lại kiên quyết phản đối vì cứ thế này đi tới Địa Ngục Môn chẳng khác gì đi vào chỗ chết.

Địa Ngục Môn vẫn còn một thi viễn lệnh vả lại Địa Ngục có vô số môn đồ, dễ thủ khó công, chúng ta hiện tại chỉ có tam đại cường môn cùng Triệu Tử Hào, Lôi Phượng, Lãnh Như Băng và vài người khác nữa có thể chiến đấu, thực lực không thể chắc chắn chiến thắng, muốn được báo thù, phải chờ sau này Lôi Long bọn họ quay về, liên hợp lại với người của Viễn Dương tiêu cực, mới có khả năng tiêu trừ Địa Ngục Môn.

Từ Phiêu Nhiên tuy bị phần khó chịu đựng được, sau một lúc đã hơi điềm tĩnh lại, cũng minh bạch mọi chuyện đều phải qua đi, lúc này điều có thể làm là trước tiên chuẩn bị hậu táng nhi tử.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!

Ngày mà những nhân vật đầu não quay về, cũng là lúc báo thù!

(*) Theo nguyên bản là mười mét. Vì hệ thống đo lường của TQ thay đổi theo thời gian nên ở đây xin lấy con số 1 trượng bằng 0.23 mét.

64. Chương 63: Trư Ca Lật Muội

Bảy người Lôi Long dùng thời gian năm ngày, đi qua sa mạc, đến một mảnh thảo nguyên. Mọi người cảm thấy hưng phấn không thể tả cùng với giải thoát. Bởi vì năm ngày trong sa mạc, tuy có Triệu Tử Uy chỉ dẫn thêm vào có chuẩn bị sung túc nhưng quả thật cũng phải chịu đựng sự ác liệt của sa mạc.

Sáu nam nhân cỡ lẽ còn khá hơn một chút, chứ Đỗ Mạnh Mạnh thực sự khó có thể chịu đựng, thường là có vài hồi hận khi đi theo.

Bảy con ngựa sau ba ngày cưỡi, đã trắng liệt hy sinh. Đỗ Mạnh Mạnh thật sự không thể đi nổi, khiến sáu nam nhân phải dìu nằng, thậm chí ôm nằng đi tiếp.

Trong tình huống thế này, sáu nam nhân cũng không có tâm tình liệp diễm, dù ôm thân thể kiều mỹ của Đỗ Manh Manh, cũng không hưởng thụ chút nào, ngược lại lúc này giống như làm việc khổ lực.

Tuy nhiên Tứ Cửu cùng Hoa Tiểu Ba nhiều hay ít cũng lén lút chiếm vài tiện nghi với Đỗ Manh Manh, khi dùng tay giúp nâng hay lúc ôm nâng, không tránh khỏi họ muốn dùng ma trảo đó thừa lúc không chú ý sờ nhẹ một chút trên thân thể Đỗ Manh Manh.

Đỗ Manh Manh cũng không ngại tiểu động tác của hai người, chỉ là vào lúc đó trừng ánh mắt mỹ lệ về phía bọn họ mà phẫn nộ. Tuy những người khác biết rõ về hành động và biểu hiện của hai người, tuy nhiên không nói gì, biểu hiện của Hoàng Đại Hại cũng rất cao thượng. Dẫu sao Đỗ Manh Manh cũng không có một biểu hiện thẳng thắn cự tuyệt, nên bọn họ không chú ý những cử động tiểu tiết này.

Trong sa mạc, bọn họ chỉ dừng một cái lều, bảy người ngủ cùng trong đó.

Thường ngày ôm Đỗ Manh Manh ngủ đương nhiên là Hoàng Đại Hại, song lúc tỉnh dậy lại phát hiện Đỗ Manh Manh ôm nam nhân khác cùng chỗ đó, thậm chí có một lần có hoàn cảnh nàng ngủ vắt ngang trên ba thân thể nam nhân.

Cứ như vậy, bọn họ thiên tân vạn khổ mơ mơ hồ hồ rốt cuộc đã đi ra khỏi sa mạc, đến mảnh đất xanh tươi này.

Triệu Tử Uy nhìn địa hình một thoáng rồi nói “Nơi chúng ta hiện tại đang đứng là thảo nguyên thuộc về Dã Mã Tộc, chúng ta phải cẩn thận hành sự”.

Hoa Tiểu Ba “Uy cam, sao vậy? Người ở đây không thân thiện ư?”.

Triệu Tử Uy đáp “Thân thiện quá mức! Ta đã từng cùng với Triệu Môn Tam Dao đi qua mảnh thảo nguyên này, lúc đó ta tới Bạch Dương Tộc. Hắc, đó là nơi tốt, đệ nhất định thích thú. Từ miệng của Bạch Hoát trong Bạch Dương Tộc ta biết được, nam nhân Dã Mã Tộc trông thấy nam nhân ngoại lai thì sẽ cướp đoạt ngay”.

Đỗ Manh Manh tò mò hỏi “Họ chiếm đoạt lấy nam nhân để làm gì?”.

Triệu Tử Uy như muốn hỏi đáp, đột nhiên lại dừng lại, tựa hồ khó nói ra.

Tứ Cửu “Nói đi! Không nghe thấy mỹ nữ của chúng ta hỏi người sao?”.

Triệu Tử Uy nhìn Đỗ Manh Manh, ho lên trả lời “Họ cướp lấy nam nhân để cùng với nữ nhân của bọn họ lên giường”.

Đỗ Manh Manh ửng hồng “Sao có thể có chuyện đó chứ?”.

Hoa Tiểu Ba vỗ tay “Điều này thực sự quá tốt”.

Đỗ Manh Manh châm chọc “Có cái gì tốt? Người không có cùng nữ nhân lên giường sao? Đêm nay không cho phép tới gần ta, đồ xấu xa”.

Lôi Long lo lắng nói “Xem ra ta không thể vì Bích Nhu bảo trì trinh khiết. Ai, thiên vạn không muốn gặp phải sự tốt lành đó, Bích Nhu mà biết sẽ cương quyết không để ý đến ta”.

Đỗ Manh Manh chỉ Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh và Triệu Tử Uy nói “Các người xem, công tử Lôi Long của chúng ta si tình chuyên nhất, đâu có như các người thấy ai là yêu, ngay cả ta cũng dám đụng chạm, không thêm lí tới các người nữa”.

Bốn người kêu to oan uổng, tất cả nói bản thân nàng khi ngủ ngẫu nhiên lăn qua đê bọn họ còn chưa tỉnh, thậm chí còn duỗi tay vào thân thể bọn họ chọc ngoáy, khiến bọn họ tựa hồ dục hỏa phần thân, may mắn bọn họ giữ vững bản thân điềm tĩnh chịu đựng, phát dương quân tử chí đạo, nếu không sự trinh khiết của nàng đã sớm không được bảo toàn.

Cuối cùng Tứ Cửu nói thêm “Đây gọi là màu sắc chân thực của nữ nhân”.

Đỗ Manh Manh nhớ lại từ khoảng thời gian gần đây, ngủ chung một lều với họ, đích xác có ngủ qua cùng tất cả bọn họ, hơn nữa thậm chí thường xuyên cho tay vào bên trong quần dài ngắn của họ, tự nhiên, nhiều lần cũng bị bọn họ cảm thấy rất rõ ràng.

Nàng đỏ mặt xấu hổ tới tận tai tranh biện “Không phải như vậy, là các người đám sắc lang này giữ lấy ta mà ôm qua! Sư huynh, huynh giúp Mạnh Mạnh với! Mạnh Mạnh rất cuốc là người của huynh, huynh không thể để đám huynh đệ sắc lang của huynh tùy tiện khi phụ Mạnh Mạnh”.

Hoàng Đại Hải cười nói “Các người đừng trêu chọc muội ấy nữa, cẩn thận muội ấy khi quay về tố cáo tình trạng các người trước mặt các lão bà, đừng quên nữ nhân lúc mang thai không dễ đối phó nhất, họ khởi phát tính khí xấu và có các người đón nhận”.

Độc Cô Minh “Chúng ta tìm nguồn nước, rửa sạch thân thể, sẵn vài thứ ăn lại một bữa no, ngủ một giấc ngon, tinh thần sung túc để đi tìm Hy Bình và Tiểu Nguyệt”.

Đỗ Mạnh Mạnh “Độc Cô biểu ca vẫn quan tâm tới đại ca hay huynh chỉ biết chiếm tiện nghi của Mạnh Mạnh, humph”.

Hoa Tiểu Ba cười “Huynh ấy đang quan tâm Tiểu Nguyệt”.

Độc Cô Minh nhớ lại một tối hôm đó đi tìm Tiểu Nguyệt, vừa đứng bị Hoa Tiểu Ba nhìn thấy hấn bị Tiểu Nguyệt cự tuyệt, khuôn mặt tuần mỹ ửng hồng.

Đỗ Mạnh Mạnh tức giận “So với người còn tốt hơn nhiều”.

Tứ Cửu “Đi thôi! Lâu rồi chưa được tắm, trên thân bốc mùi đến chết mất”. Hấn hướng về phía Đỗ Mạnh Mạnh liếc một cái thật nhanh “Này, Mạnh Mạnh rõ ràng sạch nhất, ha ha”.

Đỗ Mạnh Mạnh nghe thấy, lập tức chửi rửa chạy tới đuổi đánh, Tứ Cửu giật mình chạy ra xa một lúc, mọi người thấy thế cười to.

Tiếng nước ầm ầm ước ước.

Đỗ Mạnh Mạnh nhớ lại trên dòng sông đã trút bỏ quần áo giống như một mỹ nhân ngư bơi lội sung sướng, cảm giác thiên đường.

Ngay khi nàng nhìn thấy dải sông này, không cần quan tâm tới nhiều người, lập tức trút bỏ hoàn toàn y phục lao mình xuống nước sông mát lạnh, đồng thời nghiêm lệnh sáu nam nhân chỉ được phép nhìn, cấm đi xuống.

Độc Cô Minh và Lôi Long vừa đi sẵn, Hoa Tiểu Ba cũng bị sai đi kiểm củi khô, trên bờ sông chỉ còn ba người cặp mắt không di chuyển chăm chú nhìn mỹ nữ khỏa thân giữa dòng sông.

Lúc này, Đỗ Mạnh Mạnh lưng quay thẳng về phía bọn họ dùng tay chà xát vùng ngực của nàng, hai người nhìn thấy đường nét thân hình sau lưng mịn màng mảnh khảnh bừng sáng cùng với bờ mông mềm mại trắng hồng hoàn hảo.

Tứ Cửu “Đại Hải, nếu không phải chúng ta rõ căn kễ về người, chúng ta thực sự tin người vô năng! Nằm cùng với mỹ nữ như thế này, không ngờ người vẫn bất động với nàng, quả thực không biết người nghĩ thế nào”.

Hoàng Đại Hải cười nhạo “Người đám sắc lang này, đoạn thời gian gần đây chiếm nhiều tiện nghi nữ nhân của ta, ta còn chưa tìm người tính toán tổng số. Giờ đây không ngờ lại dám tại trước mặt ta nói những lời bừa bãi? Hãy nhìn đi, đừng có suy nghĩ ngu ngốc lung tung chó chết”.

Tứ Cửu lúng túng xấu hổ “Sao có thể chứ? Thậm chí nếu ta thực sự nghĩ vậy. ta quả thật cũng không thể làm được. Hey, ngày nào người quay trở về cũng chiếm lại vài tiện nghi nữ nhân của ta không được sao? Người biết Thanh Thanh của ta so với Mạnh Mạnh của người mạnh không khác biệt gì”.

Triệu Tử Uy “Tứ Cửu, người phản bội muội muội ta?”.

Tứ Cửu vội giải thích “Không có, không có. Tứ Cửu ta nghĩ về điều tốt, không sợ mang ra cho mọi người hân thưởng, nhưng tất cả cũng chỉ là hân thưởng, không được giữ lấy nữ nhân của ta mà thực sự giật lấy để chiếm hữu. Các người có hiểu không?”.

Triệu Tử Uy và Hoàng Đại Hải cười lớn tiếng.

Hoàng Đại Hải “Người hãy quên đi! Ta không làm việc buồn chán đó, người tự mình mà hân thưởng”.

Lúc này, Lôi Long và Độc Cô Minh vác hai con cừu trên vai quay trở lại, Hoa Tiểu Ba cũng mang hai bó củi lớn về, giết cừu, châm lửa, chuẩn bị quay cừu.

Đỗ Mạnh Mạnh toàn thân thượng hạ tẩy rửa đến trắng hồng mềm mại, thậm chí so với con cừu quay còn dụ nhân hơn. Nàng hướng mặt đối diện sáu nam nhân, rất tự nhiên từ dòng sông đi lên tới, lau khô những giọt nước trên thân, thay y phục mới, sau đó hướng về phía sáu nam nhân nói “Chỉ được phép nhìn, cấm được nghĩ. Vẫn còn nhìn? Không xuống sông sao?”.

Sáu nam nhân như lĩnh thánh chỉ, tất cả vứt quần áo khắp nơi trên đất, lao tới giữa sông vang lên tung tóe. Đỗ Mạnh Mạnh thay bọn họ quay cừu, một bên nướng cừu một bên nhìn sáu nam nhân giữa sông.

Sáu nam nhân này đều cao lớn anh tuấn, mỗi thân thể lỏa lồ cũng có vẻ đẹp riêng, tuy nhiên giờ đây nàng lại nghĩ tới một thân thể nam nhân khác đã từng được nhìn qua một lần, đó đơn giản là hoàn mỹ một cách tà dị, tất cả mỗi thốn cơ nhục khiến người ta cảm thấy lực lượng kinh nhân, phát đi mệnh lệnh tạo ra đã tính cuồng đầy mị lực, có lẽ thân thể đó không thuộc về nàng Đỗ Mạnh Mạnh, nhưng nàng mãi mãi hoài niệm hẳn.

- Đại ca, Mạnh Mạnh kì thật rất yêu huynh, huynh biết không?

Đỗ Mạnh Mạnh đang suy tư loạn tưởng, nghe thấy Tứ Cửu gọi “Mạnh Mạnh, không biết nhìn gì mà tới mức mê mẩn thế?”.

Hoa Tiểu Ba “Mạnh Mạnh, nếu tối nay muội cùng Đại Hải động phòng, chúng ta làm những người xem đặc biệt cho hai người, thế có được không?”.

Hoàng Đại Hải tóm lấy đầu Hoa Tiểu Ba chìm xuống nước.

Tứ Cửu cười nói “Chắc chắn không muốn chúng ta nhìn thấy thụ tội sống động, đợi khi ta mang bốn nữ nhân của ta đi cùng, người động phòng lại cho ta xem, ta vừa xem vừa làm theo, ha ha”.

Hoàng Đại Hải thả Hoa Tiểu Ba sau khi hắn đã uống vài ngụm nước sông, rồi lại giữ lấy đầu của Tứ Cửu nhấn xuống nước.

Hoa Tiểu Ba “Uy ca, thượng du của dòng sông này khô ráo sạch sẽ không?”.

Triệu Tử Uy cười trả lời “Dòng sông này nối tiếp Bạch Dương Tộc và Dã Mã Tộc, thượng du là Bạch Dương Tộc, tại nơi đó hàng ngày nữ nhân thường cạo rửa móng, không những sạch mà còn đẹp chết người”.

Hoa Tiểu Ba lập tức có tư thế ới mưa, la lớn “Hoàng Đại Hải, không ngờ huynh lại cho đệ uống nước tắm của nữ nhân, đệ và huynh chưa kết thúc đâu”.

Hắn vội vàng lao tới muốn cùng Hoàng Đại Hải lý luận, tuy nhiên lại bị một cánh tay khác của Đại Hải nhấn xuống tận tới đáy nước, vẻ như Hoa Tiểu Ba hắn sẽ lại uống nhiều ngụm nước sông dùng để rửa móng của nữ nhân.

Nhận lấy những gì hắn xứng đáng.

Ban đầu mọi người chuẩn bị đi dọc trên sông, vượt qua đó tới mảnh thảo nguyên bị chia ra làm hai nửa bởi đại sơn mạch, tới Bạch Dương Tộc để quyết định lại hành trình sau này. Thế nhưng khi bọn họ ăn xong cừu quay, trời đã tối, bắt buộc dừng lều ngủ lại một đêm.

Đỗ Mạnh Mạnh đi sang một bên ôm lấy Hoàng Đại Hải, nhắm mắt chuẩn bị ngủ, đột nhiên mở mắt nói “Hoa Tiểu Ba, đừng có dụng cái thứ của người đâm vào phía sau ta”.

Hoa Tiểu Ba đang dựa sát vào thân thể Đỗ Mạnh Mạnh liền lùi ra xa một chút, lúng túng “Sao có được?”

Đỗ Mạnh Mạnh chuyển thân quay lại “Không có? Nếu nó không ở đó sao mọi người mặc y phục, người từ sớm đã xấu xa lấy đi trinh tiết những người khác, không có?”

Nàng không chú ý kháng nghị của Hoa Tiểu Ba, dụng ngọc thủ tháo dây quần hắn, một tay xuất ra trảo giữ chặt lấy dâm căn đỏ của hắn, thét “Đây là thứ gì? Nó không phải của người? Vẫn nói không có, humph”.

Hoa Tiểu Ba cầu xin “Mạnh Mạnh, bỏ ra đi! Cái này trách đệ thế nào được? Đệ cũng không nghĩ đến, nhưng nó ngoan cố phô trương khả năng của nó, đệ có cách gì?”.

Hoàng Đại Hải dựng người lên “Hoa Tiểu Ba, đệ cẩn thận với thứ của đệ, đêm khuya nếu nó ra ngoài ăn lên, huynh sẽ chặt nó ngay”.

Hoa Tiểu Ba bảo chứng “Tuyệt đối không”.

Đỗ Manh Manh đột nhiên nói “Sư huynh, huynh cũng xấu xa như thế, nhiều người ở đây thế này, không ngờ huynh đối với Manh Manh áp ử say mê trong tưởng tượng, vẫn không lùi lại sát muối ư?”.

Hoàng Đại Hải “Manh Manh, sư huynh xấu như thế nào?”

Đỗ Manh Manh buông lỏng Hoa Tiểu Ba, lặn người tới áp sát Hoàng Đại Hải, tiếp theo chuẩn bị đối phó hần giống như đối phó với Hoa Tiểu Ba “Đây là minh chứng”.

Hoàng Đại Hải ngăn lại cử động tai hại của nàng nói “Muội nhìn họ”.

Đỗ Manh Manh nhìn một lượt, phía dưới quần mỗi người tất cả căng lên đánh trống, tức giận “Một đám sắc lang”.

Mọi người thấy lại bị oan uổng, Độc Cô Minh ngẩng đầu lên phản đối “Manh Manh, kỳ thật chúng ta đã rất chánh nhân quân tử, nhiều tội ngũ cùng nhau như thế này, nhưng vẫn để muội bảo tồn đồng trinh, nói đi, có khi để người thiên hạ cười chúng ta đám nam nhân này vô năng, muội hãy cho chúng ta duy trì một chút quyền lợi! Hơn nữa, cái vật này căn bản không nhận sự khống chế ý chí của chúng ta, tự bản thân nó có quyền phát ngôn”.

Năm nam nhân còn lại thật sự đối với cao luận của Độc Cô Minh bội phục đến phục sát đất, người này nói những giải thích chó chết đó thực là tuyệt vời.

Hoa Tiểu Ba “Ah! Manh Manh, chúng ta đều có phong độ nam nhân, trừ phi dùng dâm được, nếu không dù đánh đến chết tất cả cũng có thể chịu đựng được”.

Triệu Tử Uy “Tiểu Ba, tới Bạch Dương Tộc, đệ không cần phải chịu đựng nữa”.

Tứ Cửu vui mừng ngạc nhiên “Thật chứ?”.

Triệu Tử Uy “Đương nhiên là thật, nữ nhân Bạch Dương Tộc, bất cứ lúc nào họ được sự đồng ý của trưởng phu, ngay lập tức có thể cùng bất cứ nam nhân nào làm tình. Lần trước khi ta đi tới đó, ngoại trừ Triệu Môn Tam Đào, cũng mang theo Dạ Lai Hương và Dã Mãn Côi, chúng ta nhận được Bạch Hoạt phụ tử chiêu đãi nhiệt tình. Sau bữa tiệc lớn buổi tối, Bạch Hoạt phụ tử chạy tới cùng Dạ Lai Hương, Dã Mãn Côi hai người hoan hảo, ta cùng Triệu Môn Tam Đào và đám thể tử của họ chơi đùa xung quanh, hắc, con mẹ nó, thật sự sáng khoái hết sức”.

Tứ Cửu vuốt đầu “Không lấy làm lạ Triệu Môn Tam Đào cãi nhau muốn đi theo, nguyên lai có hảo sự này”.

Hoa Tiểu Ba “Uy cam, huynh đã cùng bao nhiêu nữ nhân làm chuyện đó?”.

Triệu Tử Uy “Khoảng năm sáu”.

Hoa Tiểu Ba tò mò “Tất cả từng người đạt được cao trào chứ?”.

Triệu Tử Uy tự hào “Đương nhiên, họ đối với ta không chịu chia tay, khiến ta khoảng thời gian tới sẽ quay lại tìm bọn họ”.

Tứ Cửu “Biết sớm thì đã không lãng phí thời gian trên sông, nếu đi nhanh tới Bạch Dương Tộc, tối nay không phải có thể ôm nữ nhân trong lòng mà phiên vân phúc vũ sao?”.

Triệu Tử Uy “Ta đối với họ không quá nhiều cảm giác hứng thú, ta thấy muốn ôm Mộng Hương lên giường nhất, sau đấy là Thủy Khiết Thu”.

Độc Cô Minh cười hỏi “Người đối với với muội muội ta không làm gì sai quấy chứ?”.

Triệu Tử Uy cười “Nói với muội muội người, ta chỉ là giận dữ phần nộ. Quán chặt ta suốt cả ngày, làm ta không có nhiều không gian biểu hiện với Mộng Hương, giờ đây cuối cùng gây ra cái bụng đầy lên, để coi sau này khi nàng ta thực sự mang thai quán lấy ta như thế nào?”.

Tứ Cửu đồng cảm “Người cảm thấy cật lực, ta hàng tối phải đối phó bốn người mệt đến nỗi ta thở hổn hển không ra hơi, đặc biệt là muối muối của người, bám lấy ta mà giày vò đến chết”.

Triệu Tử Uy “Sao lúc đầu người lại muốn theo đuổi nó?”.

Tứ Cửu “Ta không hối hận sao? Ban đầu biết sớm, ta chỉ việc nhường nàng ta cho Hy Bình, đâu để nàng ta hành hạ tới chết.”.

Triệu Tử Uy kinh ngạc “Muối muối ta cũng thích tên xấu xa đó?”.

Tứ Cửu “Hy Bình dường như có ý muốn nàng, chỉ là không muốn làm Tứ Cửu ta đau khổ”.

Triệu Tử Uy “Sự lựa chọn của muối muối ta là chính xác, người chỉ có ba nữ nhân, tên hỗn đản đó ít nhất vài mươi nữ nhân, cưới hẳn, muối muối ta có khi phải sống như góa phụ”.

Hoa Tiểu Ba “Uy ca, huynh đại khái chưa có biết bản lĩnh chân chính tỷ phu của đệ. Huynh ấy hàng đêm cùng vài mươi nữ nhân quần thảo tới bình minh, tất cả từng người một bị huynh ấy làm đến mức mê man cho tới hôm sau, nếu huynh tìm được người nghe huynh ấy hát, huynh ấy nhất định hát từ sáng sớm tới tối, rồi đến tối huynh ấy vẫn có thể đối phó đám nữ nhân của mình hai ba lần. Hắc, vì thế huynh muốn theo đuổi Mộng Hương thì phải nhanh một chút, tranh thủ lúc huynh ấy đối với Mộng Hương chưa có hứng thú, còn trong trường hợp huynh ấy yêu thích Mộng Hương, huynh chỉ có thể đứng nhìn trong tuyệt vọng”.

Triệu Tử Uy không tin nói “Không thể chứ?”.

“Có thể!” Gần như có tất cả thanh âm hồi đáp gã, bao gồm cả Đỗ Manh Manh cũng không ngoại lệ.

Triệu Tử Uy chán nản “Nếu thực sự như vậy, ta theo đuổi hai bảo bối muối muối của Từ Thanh Vân vậy”.

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba kinh ngạc “Người muốn cùng với chúng ta tranh giành?”.

Triệu Tử Uy cười nói “Công bình cạnh tranh mà”.

Tứ Cửu “Cũng tính cả ta vào”.

Ba người kháng nghị “Người không được phép gia nhập”.

Tứ Cửu kì lạ hỏi “Tại sao?”.

Triệu Tử Uy “Người đã có 4 nữ nhân, chúng ta chỉ có một, người không có lấy một chút thông cảm sao? Mà vẫn muốn cùng chúng ta tranh giành?”.

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba tán đồng “Chính thị”.

Đỗ Manh Manh tức giận “Một đám dâm côn”.

Lôi Long phát ngôn “Ngày mai đấu lại! Đi ngủ, cho ta an tĩnh”.

65. Chương 64: Thất Hãm Dã Mã

Đêm thảo nguyên bao la.

Một đoàn người ước chừng hơn năm sáu mươi người đang di chuyển trên thảo nguyên. Đêm tối nên không thể nhìn rõ mặt mũi họ nhưng có một điểm chắc chắn là người dẫn đầu là một nữ nhân.

Bỗng nghe nữ nhân dẫn đầu hỏi nhỏ: “Nguyên Đan, mấy tên nam tử Trung Nguyên có đẹp trai thật không?”

Nguyên Đan trả lời: “Thưa đúng vậy. Bọn chúng khá đẹp, những nam nhân trong tộc ít có người nào đẹp như chúng.”

Nữ nhân đầu lãnh nói: “Người đả diệt tính mẹ ta rồi đó, bà ấy không thích dùng những thứ không đẹp đâu.”

Nguyên Đan nói: “Tiểu thư, năm người tỷ muội của chúng ta đang tuần tra thì tình cờ thấy bọn chúng đang tắm. Cơ thể bọn chúng cũng cao lớn như nam nhân của tộc ta, còn dương căn của chúng thì lớn hơn, tộc trưởng chắc chắn sẽ rất thích”

Nữ nhân đầu lãnh nói :”Nếu vậy thì chúng ta động thủ đi. Chờ bọn chúng ngủ say, chúng ta sẽ dùng mê hồn yên vụ để làm chúng mê man. Ngũ Đoá Kim Hoa, việc này giao cho các người. Sau khi đánh mê bọn chúng thì thông báo cho chúng ta qua tiếp ứng, đi đi.”

Năm nữ nhân tuân lệnh phóng đi, thân pháp nhẹ nhàng nhanh chóng, giống như một làn gió thổi trong màn đêm thảo nguyên, không hề ảnh hưởng đến thảo nguyên thanh bình.

Bảy người Lôi Long tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng lộng lẫy như trong cung điện, trong lòng cảm thấy kinh hãi. Nhìn lần nữa thì thấy trong phòng có rất nhiều nữ nhân, những nữ nhân này so với họ còn cao hơn một cái đầu, người nào cũng cực kỳ xinh đẹp, làm cho họ như cảm thấy mình đang mơ, thấy mình lạc bước đến mỹ nhân quốc.

Triệu Tử Oai tỉnh hồn lại trước nhất, biết mình đã trở thành con mồi của Dã Mã Tộc, hẳn muốn ngồi dậy thì phát giác toàn thân vô lực.

Mọi người tuy đại nạ lâm đầu nhưng không hề sợ hãi, cặp mắt không ngừng liếc qua liếc lại các nữ nhân đó. Trước đây họ chưa bao giờ thấy qua những nữ nhân cao lớn như vậy, ít nhất cao hơn họ một cái đầu, thậm chí có người còn cao hơn thế. Họ từ từ nhìn xuống ngực của các nữ nhân đó.

Họ thầm kêu lên “Trời ơi, bộ ngực lớn quá”.

Bọn họ miễn cưỡng cố gắng ngồi dậy.

Lôi Long hướng về người phụ nữ ngồi giữa trong trướng hỏi: “Xin hỏi cô nương đây là đâu vậy?”

Không ai hồi đáp .

Tứ Cửu nói: “Các người câm rồi hả? Sao hỏi mà không trả lời?”

Vẫn không ai hồi đáp .

Hoa Tiểu Ba nói: “Cô nương, vì sao các người bắt chúng ta đến đây?”

Bọn nữ nhân trừng mắt nhìn hán một cái, vẫn không ai trả lời.

Độc Cô Minh nói: “Cô nương, các nàng không nói đã đẹp như thế, không biết khi nói thì đẹp đến cỡ nào nữa. Hãy cho chúng ta thấy vẻ đẹp của các nàng khi nói đi?”

Một nữ nhân trong bọn bỗng nói: “Cuối cùng bọn người cũng biết ha.”

Tình thoại cao thủ Độc Cô Minh cuối cùng cũng nhận được một câu nói.

“Tộc trưởng đến.”, một thanh âm thánh thót từ bên ngoài vọng vào.

Bên ngoài bước vào bốn nữ nhân, bọn họ ước chừng ngoài ba mươi tuổi, sắc đẹp của họ làm loá mắt mọi người.

Bốn nữ nhân đó đều cao lớn, người đứng đầu trong bốn người là người cao nhất, nhan sắc tuyệt đẹp, không hề thua kém Lãnh Tinh Oánh. Xem ra nàng ta là tộc trưởng Dã Mã Tộc.

Sáu nam nhân nhìn bốn nữ nhân tiến vào, mắt trở ra nhìn, lòng thầm nói: “ Chỉ sợ bọn mình chỉ đứng tới ngực họ thôi Bọn nữ nhân này ăn gì mà cao dữ vậy nhỉ, trong thiên hạ không ngờ có những nữ nhân cao thế này, mà không phải một người, mẹ nó đúng là tà môn.

Lôi Long nói: “Bà tộc trưởng ? Bọn ta không có thù oán gì sao đối đãi với bọn ta như vậy?”

Nguyên Na cười nói: “Người muốn ta đối đãi các người như thế nào? “ nói xong liền cúi xuống đưa tay nắm lấy hạ bộ Lôi Long, cười dâm nói: “Của người dài thật đó nha!”

Khi bà cúi xuống, bảy người đều thấy cặp núm phong dựng thẳng như núi, trắng như tuyết lộ ra, mắt mỗi người đều mở to không chớp, ngay cả Đỗ Mạnh Mạnh nhìn thấy cũng bất giác nuốt một ngụm nước bọt, hận ông trời không ban cho mình bộ ngực to bằng nửa bà.

Nguyên Na nói: “Đẹp không?”

Mọi người hoàn toàn không ngờ bà nói năng thẳng thừng như vậy.

Hoa Tiểu Ba si mê nói: “Đẹp chảy nước luôn.”

Lôi Long mặt đỏ lên nói: “Các người đánh thuốc mê chúng ta rồi đem đến đây, thật ra có ý đồ gì?”

Nguyên Na không trả lời hần mà hỏi ngược lại: “Ta có đẹp không?”

Lôi Long bị cô ta hỏi đến á khẩu.

Tứ Cửu nói lớn: “Còn phải hỏi? Nếu các người không đẹp mê hồn như vậy, chúng ta đâu cần đối xử tốt với các người này giờ.”

Nguyên Na cười nói: “Ồ, người định đối xử không tốt với chúng ta như thế nào? Các người hiện một chút sức lực cũng không có, làm sao đối xử với chúng ta?”

Tứ Cửu cúi tiết hỏi: “không được là sao?”

Triệu Tử Oai nói: “Tộc trưởng, hãy nói vào chính đề đi, các người muốn làm gì chúng ta?”

Nguyên Na liếc Triệu Tử Oai một cái nói: “Ta muốn sáu nam nhân các người ngủ với ta.”

Lôi Long biến sắc mặt la lớn: “Không được.”

Tứ Cửu và Hoa Tiểu Ba đồng thanh nói: “Hay lắm.”

Độc Cô Minh nói: “Tộc trưởng, hiện tại chúng ta toàn thân không có sức, làm sao phục thị người? Người trước tiên hãy cho chúng ta giải được, chúng ta có sức mới vui vẻ với người được.”

Hần ngoài việc nói chuyện yêu đương hay cực, còn là người biết suy nghĩ!

Hoàng Đại Hải nói: “Tộc trưởng, những việc như thế này tốt nhất là song phương tình nguyện, vì sao người lại độc đoán tự mình quyết định như thế?”

Nguyên Na nói: “Ta cũng muốn các người cam tâm tình nguyện cùng ta vui vẻ, nhưng cảm giác cưỡng gian nam nhân thật là tuyệt diệu. Ai, ta thật mâu thuẫn quá, không biết là nên cưỡng hiếp các người hay là để các người cam tâm tình nguyện đây? Nguyên Anh, người giúp ta quyết định được không?”

Một trong ba nữ nhân cao lớn như Nguyên Na đứng bên cạnh nói: “Tộc trưởng, bọn chúng hít phải phục hồ yên vụ mà còn nhanh chóng tỉnh lại thế này, nếu như khôi phục võ công cho họ chúng ta có thể gặp những phiền phức không đáng có, người nên dùng chiêu cưỡng gian là tốt nhất.”

Nguyên Na nói: “Người nói rất có đạo lý. Nguyên Linh, hãy dùng phương pháp kích tình mạnh nhất đi!”

Nữ nhân lùn nhất trong ba người, thật ra chỉ lùn hơn hai người kia một chút thôi, lấy trong túi ra một bình nhỏ màu hồng, từ trong bình lấy ra một viên thuốc màu xanh lá.

Nguyên Na nói: “Chỉ cần các người chịu uống viên thuốc kia, ta sẽ khôi phục công lực cho các người, thế nào?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Người xem chúng ta là đồ gỗ hết hử? Nhìn sơ qua thì biết không phải thứ tốt lành gì rồi.”

Nguyên Na nói: “Người thật thông minh. Dì thích người lắm, có muốn uống sữa không?”

Hoa Tiểu Ba thành thật nói: “Muốn.”

Nguyên Na nói: “Vậy trước tiên phải uống viên thuốc đó đi.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Thuốc đắng khó uống lắm. Uống sữa trước đã!”

Nguyên Na nói: “Quên nói với các người, các người không muốn uống cũng phải uống. Nếu không uống các người chỉ có con đường chết! Còn uống các người sẽ được khoái lạc vô biên. Các người chọn cái nào?”

Mọi người im lặng suy nghĩ.

Hoàng Đại Hải lên tiếng nói: “Chơi một ván. Đem thuốc đến đây, ta uống!”

Lôi Long ngăn lại nói: “Đại Hải, đừng làm vậy.”

Hoàng Đại Hải nói: “Thật ra nói tới chết thì chết vì độc hay vì bất kỳ cái gì khác, có gì khác nhau đâu? Chỉ là chưa tìm được đại ca và Tiểu Nguyệt, ta chết không cam lòng!”

Tứ Cửu biết lúc này vô pháp phản kháng. Không biết bọn chúng dùng thuốc gì chế trụ bọn họ, mà toàn thân không có một chút sức lực. Ài, cũng tại tối hôm trước mơ thấy cùng Triệu Tử Thanh vui vẻ, nếu không Tứ Cửu ta tuyệt đối không thể bị các xú bà nương đó bắt mà không biết chút gì. Hiện tại, bất luận thế nào cũng phải tạm thời nghe theo bọn chúng.

Hắn cùng Hoàng Đại Hải nhận lấy việc thuốc từ tay Nguyên Linh bỏ vào miệng nuốt đi, nhận ra thuốc này có mùi thơm ngào ngạt. Thì ra độc được có mùi vị tuyệt hảo như thế, thật là không thể tưởng được.

Hoa Tiểu Ba hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Tứ Cửu nhận ra mình không lập tức trúng độc thân vong, không nhịn được nói: “Rất ngon.”

Hoa Tiểu Ba quay sang Nguyên Linh nói: “Đại mỹ nhân, cái thứ ngon lành đó Hoa Tiểu Ba cũng phải có phần, hãy cho ta một viên!”

Mọi người đều biết tai kiếp nan đào, vì vậy đều uống thuốc do Nguyên Linh đưa cho, phát hiện Tứ Cửu không hề lừa họ, thì ra mùi vị tử vong lại thơm tho như vậy, như giấc mộng đêm xuân vậy.

Một khắc trước khi chết, mọi người đều có tâm sự trầm trọng vô cùng.

Lôi Long thì nhớ đến Bích Nhu và đứa con chưa ra đời của hắn.

Tứ Cửu thì nhớ đến bốn nữ nhân của hắn, đương nhiên cũng nhớ đến các hài tử trong bụng họ.

Triệu Tử Oai thì nhớ đến Mộng Hương .

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba nhớ nhung Thuỷ Khiết Thu .

Hoàng Đại Hải đầu tiên nhớ đến Hy Bình và Tiểu Nguyệt, nhớ đến cha mẹ tại Hoàn Sơn Thôn, hắn ôm chặt Đỗ Mạnh Mạnh ở bên cạnh, nói: “Các người chỉ cần nam nhân, có thể tha cô ta không?”

Nguyên Na nhìn Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Tạm thời không thể thả cô ta đi được, nhưng ta có thể hứa với người không hại cô ta, thế nào?”

Hoàng Đại Hải thở ra một hơi nói: “Vậy cũng được.”

Nguyên Na nói: “Nguyên Anh, người mang vị tiểu cô nương này đến chỗ đó đi.”

Nguyên Anh phân phó hai tên thị nữ đưa Đỗ Mạnh Mạnh cùng nhau bước ra.

Sáu nam nhân còn lại đều nhắm mắt chờ chết. Hoa Tiểu Ba và Tứ Cửu hai người nghỉ thảnh thơi nhắm mắt chết sao bằng mở mắt ngắm nữ nhân rồi chết!

Sau khi hai người mở mắt ra thì thấy Độc Cô Minh đang ngắm mỹ nữ trước mặt, đúng là đồng cảm mà.

Hoàng Đại Hải đột nhiên mở mắt nói: “Chúng ta không có trúng độc, công lực đang từ từ khôi phục lại nè.”

Năm người còn lại cùng rúng động, đồng thời vận khí toàn thân, quả thật như Hoàng Đại Hải nói, thắc mắc nhìn Nguyên Na .

Nguyên Na nở một nụ cười làm điên đảo nam nhân nói: “Ngạc nhiên hả? Thứ các người vừa uống là giải được đó. Ài, cá người thật dễ thương, ta làm sao để các người chết được chứ?”

Triệu Tử Oai nói: “Thật ra trong hồ lô của bà bán thứ thuốc gì vậy?”

Nguyên Na cười nói: “xuân dược .”

Tứ Cửu nhú mày hỏi: “Ý bà là sao?”

Nguyên Na nói: “Ta muốn các người cam tâm tình nguyện cùng ta ân ái, biết chưa?”

Lôi Long nói: “Công lực chúng ta khôi phục tương đối rồi, bà không ép được chúng ta đâu Đa tạ giải dược của bà.”

Mọi người đứng dậy, phát giác nữ nhân đó thật quá cao, bọn họ vốn đã cao rồi nhưng cũng chỉ đứng tới ngực của bà ta, thật là xấu hổ.

Nguyên Na duyên dáng cười nói: “Các người muốn làm gì?”

Hoàng Đại Hải nói: “Chúng ta muốn đi, xin giao Mạnh Mạnh lại cho ta, chúng ta sẽ xem như không có gì xảy ra.”

Nguyên Na như là gặp việc gì tức cười lắm, đột nhiên cười rung rinh gò ngọc nhũ, cười xong liền nói: “Các người đã vĩnh viễn là nô lệ của ta rồi, đừng hòng nghĩ đến việc thoát khỏi bàn tay ta.”

Mọi người cảm thấy lạnh toát sống lưng, đồng thời cũng nổi giận.

66. Chương 65: Sủng Nam Sinh Hoạt

Không khí trong trường phút chốc bỗng nhiên căng thẳng như cung đã giương, chỉ cần dây căng là tên phát.

Nguyên Na như không thấy sáu nam nhân đang phẫn nộ, duyên dáng cười nói: “Bộ các người tính động thủ hả? Hãy để dành sức mà phát tiết trên cơ thể ta nè. Ta quên cho các người biết, thuở lúc này các người đã uống là Si Tình Hoàn, tuy có thể giải khai được tính của phục hổ yên vụ, những đồng thời để lại tình cảm trong cơ thể các người, làm các người vĩnh viễn yêu thương ta, không thể li khai ta, các người có tin không?”

Cặp mắt của bà ta bỗng nhiên xạ ra ánh nhìn ôn nhu và nhiệt tình vô hạn, nhìn sáu người một cái rồi nhắm mắt lại không nhìn họ nữa.

Sáu người không biết bà ta đang làm trò quỷ gì, nhưng chỉ một lúc sau, mắt họ bỗng xạ xuất những tia si mê và cuồng nhiệt, đắm đắm nhìn Nguyên Na, giống như bà ta là kẻ mà họ yêu thương nhất.

Nguyên Na mở đôi mắt mỹ lệ, nhìn thần sắc của sáu người, lộ xuất nụ cười mãn ý, nói: “Nguyên Linh, Nguyên Thu, các người ra ngoài được rồi.”

Trong nháy mắt, trong trường chỉ còn Nguyên Na và sáu người bọn họ.

Nguyên Na từ từ cởi áo, lộ ra tấm thân cực kỳ mỹ lệ, cười nói: “Các con, ta có đẹp không?”

Sáu người đồng thanh nói: “Đẹp.”

Nguyên Na nói: “Ta là Nữ hoàng của các con, hãy qua đây ngủ với ta.”

Sáu người nói: “Vâng, thưa Nữ hoàng.”

Nguyên Na nằm xuống mặt thảm, chờ đợi sự thô bạo và ôn tồn của nam nhân.

Người nhảy lên mình Nguyên Na đầu tiên là Tứ Cửu. Lúc Nguyên Na kêu gọi hần thì hần bỗng thấy cơ thể tràn đầy sức lực, chút nữa là làm hần không thở nổi.

Lúc bốn người kia đang cởi bỏ quân áo thì Nguyên Na đã bị Tứ Cửu và Hoa Tiểu Ba làm cho động tình đến đỉnh điểm. Thời cơ vừa đến, Tứ Cửu giương thương công phá thành quách, thì lần đầu tiên phát giác thần thương của mình oai lực không lớn lắm. Nhưng trên chiến trường không thể suy nghĩ nhiều, đâm hết nhát này đến nhát kia, chết cũng không buông.

Tứ Cửu giết địch hết một thời thần, cuối cùng gục ngã. Đồ đệ hần, Hoa Tiểu Ba, tiếp tục tái chiến phong vân.

Bị xa luân chiến nhưng Nguyên Na không những không mệt mà còn nhiệt tình nghênh đón, giết địch vô số, thật không hổ là nữ trung đại anh hùng.

Không biết đã qua bao lâu, sáu nam nhân cuối cùng cũng không địch lại Nguyên Na, gục ngã trên mi lộ chiến trường, bị Nguyên Na điểm một chỉ, tạm ngừng chiến.

Nguyên Na hài lòng mặc lại y phục, sau đó nói: “Nguyên Anh, các người có thể vào được rồi.”

Ba người Nguyên Anh Nguyên Linh và Nguyên Thu nghe gọi tiến vào.

Nguyên Anh hỏi :”Tộc trưởng, sáu nam nhân này ra sao ạ?”

Nguyên Na đưa tay vuốt nhẹ lồng ngực trắng kiện của Triệu Tử Oai, nói :”Dương căn của bọn chúng không khác mấy so với nam nhân trong tộc, nhưng sức chịu đựng của họ mạnh mẽ hơn nam nhân trong tộc nhiều, có thể là do họ có nội công cao thâm mà ra. Nguyên Linh, chúng ta còn bao nhiêu viên Trọng Sinh Hoàn ?”

Nguyên Linh nói :”Thưa Tộc trưởng, thật là trùng hợp, chúng ta còn đúng sáu viên.”

Nguyên Na nói :”Lấy hết cho bọn chúng uống đi.”

Nguyên Linh lấy ra một bình nhỏ màu xanh lục, trút ra sáu viên thuốc cho sáu người bọn Lô Long uống.

Khoảnh khắc sau, hạ thể của bọn họ từ từ giương lên, từ từ dài và to ra, so với trước đây dai và to hơn phân nửa, thật là bất khả tư nghị

Nguyên Na giải khai huyết đạo cho họ, sáu người từ từ tỉnh lại, thấy tình hình trước mắt, thật là không thể tin được.

Lôi Long nói :”Bích Nhu, Lô Long ta thật có lỗi với nàng ”

Hoa Tiểu Ba nửa mừng nửa sợ nói :”Ồ, chú em của mình sao mà biến ra lớn vậy nè? Còn to hơn cả tên khốn Lãng Vô Tâm nữa. Sao nó không dài và lớn hơn chút nữa nhỉ ? Được vậy thì ta có thể so trường luận đoản với tỷ phu được rồi. Hắc, các mỹ nhân ơi, các nàng hãy chuẩn bị tiếp chiêu nha ”

Nguyên Na cười nói :”Ta sẽ đấu với người, thế nào?”

Hoa Tiểu Ba nói một tiếng “Tốt lắm”, rồi lập tức nhảy lên bụng của Nguyên Na. Nguyên Na thuận thế nằm xuống, vừa nằm xuống là đã cởi sạch sẽ quần áo.

Hoa Tiểu Ba đang chuẩn bị giáp chiến thì bỗng dưng hắn ta dừng lại ngơ ngẩn nhìn Nguyên Na hỏi :”Vì sao ta lại nghe lời bà như vậy nhỉ?”

Đó cũng là điều mà năm người kia tự hỏi từ khi tỉnh dậy, dường như đối với Nguyên Na họ không có một chút hận ý nào, trái lại còn có tình ý miên man với bà ta không dứt ra được. Chỉ cần bà ta nói một tiếng là họ tự nguyện phục tùng mà mà trong lòng không có một chút miễn cưỡng nào.

Bọn họ bị trúng tà hay bị nhan sắc của Nguyên Na làm cho mê mẩn? Tuy nhiên bọn họ biết vào lúc này bọn họ hoàn toàn tỉnh táo.

Nguyên Na quay sang Độc Cô Minh ngoắc tay nói :”Người cũng qua đây đi ”

Độc Cô Minh không có một chút kháng nghị, quả nhiên cùng với Hoa Tiểu Ba, một trước một sau đạp vào hai cựa cựa huyết của Nguyên Na. Thân thể bà ta quần quai, miệng liên tục rên lên nho nhỏ.

Tứ Cửu ngạc nhiên nói :”Thật là biết nghe lời ha ”

Nguyên Anh đứng bên cạnh nói :”Có biết tại sao không?”

Tứ Cửu nói :”Nữ nhân thật lắm mồm, có rắm thì mau phóng đi, nhịn sẽ chết người đó.”

Nguyên Anh nói :”Thứ các người uống lúc nãy là Si Tình Hoàn, thuốc này làm cho người uống không khống chế được tình cảm của mình, nếu như kết hợp với Nhiếp Hồn Thuật của bản tộc thì cả đời người đó sẽ trung trinh với người thi thuật, bất luận các người đến đâu, chỉ cần bà ta nghĩ đến các người thì các người cũng sẽ cảm ứng được mà quay về theo ý nghĩ trong đầu của bà ta. Nói một cách đơn giản là hiệnt ại các người đã trở thành sủng nam của tộc trưởng bản tộc.”

Triệu Tử Oai nói :”Xem ra có vẻ đúng như thế. Ta hiện tại không muốn li khai bà ta, còn đối với bà ta tình thâm như biển, vì bà ta chết không hối tiếc.”

Ba người Nguyên Anh gật đầu, biểu thị hắn nói đúng.

Triệu Tử Oai tiếp tục nói :”Các người cho ta một viên Si Tình Hoàn nữa được không?”

Nguyên Linh trả lời :”Hết rồi.”

Triệu Tử Oai thất vọng nói :”Nếu mà cho Mộng Hương uống thuốc này thì ta có thể nắm được linh hồn của nàng rồi.”

Tứ Cửu chế giễu :”Đừng có mơ mộng hảo huyền nữa.”

Lôi Long ôm đầu đau khổ nói :”Các người đừng tranh cãi nữa, để ta yên một chút được không? Ài , Bích Nhu ơi, ta thật sự đã yêu thương nữ nhân đó mất rồi, còn phát sinh quan hệ với nàng ta nữa. Ta làm sao còn mặt mũi nhìn nàng đây? Nàng thiên vạn đừng bỏ mặc ta nha ”

Tứ Cửu nghĩ thầm:”Công tử thật si tình”.

Triệu Tử Oai cũng chìm vào trong trầm tư, lẳng lặng nhìn ba người phượng đảo loan diên, thầm nghĩ :Nữ nhân này thật vô cùng kiêu dũng không ai địch lại. Không biết chúng ta làm sao đối với bà ta nhu tình như thủy, bách y bách thuận đây? Ài, nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, dù sao thì việc cũng đã như vậy rồi.

Triệu Tử Oai và Tứ Cửu thay thế Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh .

Hoàng Đại Hải nói :”Tộc trưởng, bà có thể thả Mạnh Mạnh được chưa?”

Nguyên Na hỗn hển nói :”Chỉ cần các người có biểu hiện tốt, ta có thể để cho nó đi, nhưng các người thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc li khai ta, các người hiện đã là những sủng nam mới nạp của ta.”

Tứ Cửu vừa hì hục vừa hỏi :”Cuối cùng bà có bao nhiêu sủng nam ?”

Nguyên Na cười nói :”Không ít không nhiều, chỉ có một trăm lẻ tám hảo hán ở trên giường thôi. Hự nhanh hơn chú nữ, càn mạt càn tở.”

Tứ Cửu đạo :”Đừng kích động, mỗ là bả độ lượng ta muốn nể”

Mông củ Nguyên Na sàg qua sàg lạ, hổ hển nó :”Muốn ta đừng kích động hả Nhanh hơn chú nữ đi ”

Tứ Cửu và Triệu Tử Oai nghe cái nó như vậy, nhả lên người Nguyên Na tiến hành khiêu khích bà ta.

Lôi Long vàoàng Đại Hải biết là không thể tránh giao hợp với Nguyên Na được. Bọ họay nó là không tình nguyện nhưng cũng không nghĩ để việc cự tuyệt hay là hạ bả.

Điền đồ há kỷ uá, bọ họay đưa ngón tay lên miệng cắn mạt, đau quá thì đây là hự không phải mơ

Đạ chiế kế thú.

Thậ ra Nguyên Na muốn để họan mih, hể uố lầo tay lá liề, nhưng Hoàng Đại Hải kiên trì muốn để gặ Đồ Mạnh Mạnh, Nguyên Na đành phải để đi gặ tình nhân cũ thuận tiện bả Hoa Tiểu Ba đi theo hắ.

Hoa Tiểu Ba thật sự không muốn đi, vì người phụ nữ trág nà đã hắ cả giá phong cuồng mà vẫn chưa từng có Vớ lạ cá đốủ hắ bỗng nhiên to dà ra, hắ muốn dùng nóng hoà trên thân thể hân và bậ để hứg tòi phong .

Thậ ra Lôi Long là người muốn đi nhắ , nhưng lạ bị nguyên Na buộc phải ởạ , hắ vô pháp cưỡng lạ yuố củ bà, chỉ để đành phải tiế tụ là nô lệ á.

Nữ nhân nà trừ ăn uống ra, dường như không hoan hắ với nam nhân. Một ngày trôi qua, bọ họ không chịu Nguyên Na hoan hắ, mà người bọ Nguyên Anh cũng tham gia, thật là thích để tiêu hê.

Cuộc sống như thế duy phong lưu , thậ họ ý Tứ Cửu vào Hoa Tiểu Ba là hứg tên há sắ, tuy nhiên bị hân nắ quyề chủ độ củ bọ họ hể độ củ là theo, củ bị củ để cho danh hiệ Sủng Nam , là cho bọ họ óá giá như bị ởng gian hay bị á là nam kĩ , nhưng thậ vô phá tử hỏ mỗ thâm tình kỷ uá củ Nguyên Na , chỉ là bà ta dùng á mắ ra hiệ là họan hắ chớg phóg lên thân thể hủ nhựế mỹ củ bà, tậ tình củ bà ta ân á.

Chỉ óá giải trừ dự tí củ Si Tình Hoàn trong cơ thể hỏ củ có hể khai Nguyên Na được, nể không củ củ đờ nà họ há quỳ uố gắ quắ củ bà.

À , là quỳ duy phong lưu , nhưng là người vắ tở hơn.

Một ngày phong phong vũ vũ đầa , dường như thời gian ăn cơm chính là hoả thời gian hạn phú nhắ đố với bọ họ

Cơm xong xuôi thì răng đầa cao, bỗng nhiên trên thảo nguyên đâm vũ đầ trời. Bất quá, phạm vi rất nhỏ chỉ có trong ruộng củ Nguyên Na.

Triệu Tử Oai bị Nguyên Na đè lên, Lôi Long ôm Nguyên Anh, Tứ Cửu tá công Nguyên Thu từ từ sau, Độc Cô Minh đeo cồng lá Nguyên Linh, thập lạng trướng xuân vũ liên miên.

Kỳ hạp nó trắng ra chói tỏ điểm ngũ hiệp tạ, bọ họ c1 đã hể không hổ thẹn, tuy nhiên họ có cứu vạ trên người.

Bọ họ c1 để đây là c1 để Hy Bình vài lữ Nguyệt, mãi tạ lạ đi ôm á nữ nhân trong trướng, thập lạng hủ không tỏ lả.

Bọ họ y há sả, nhưng cò có ương tâm vảnh thả tránh nhiệ, biể như thế là hông tỏ, luôn tì cách thoả thân. Nhưng điề đó hông nằ trong khả năng củ họ nó không ngoa, khi họ c1 cả nữ nhân đó oan hả, thì trong lòng thập chủ luôn cậ c1 ở hà Lú ân ái, trong lòng họ h1 ựu vạc sôi trào.

Bọ họ hông biể vào dương cụ củ mình bỗng nhiên dà to hơn bình thường, nhưng lạ cự kỳ vui mừng, mỗi nam nhân đề muốn trốn mặt mề trên phương diện đó thậm chí cò muốn chinh phục hể nhục thể vảnh hồn củ họ nữ nhân.

Sau đó họ c1 c1 cả nữ nhân đang ôm trong lòng mãi đượ, những nữ nhân nà đã họ c1 mộ loại thuốc cự kỳ răn quý rợ Sinh Hoàn, giữ họ hoá thai hoàn cốt, cường tráng hơn xưa. Bọ họ c1 xuống dương cậ nghểu mình, trong lòng bá giá sinh ra cả kị cả nữ nhân kia.

Tứ Cửu thậm chí cò muốn khi trở về c1 đem Triệu Tử Thanh lên giường chỉ cho mộ trậ để lú nà phải van xin mới thôi.

Độc Cô Minh thì h1 c1 để việ đánh bại Lãnh Tinh Oánh, hả muốn cho thiên hạ hể hả không chói tình thoại thiên hạ vô địch, mà h1 c1 thực chiến cũng vô địch luôn tuyệ không để khi dễ.

Triệu Tử Oai chỉ h1 c1 để người vợ c1 đang mang cố nhụ củ hả Độc Cô Cầm có hú xí, phải ló là h1 c1 Mộng Hương, hả đã khẳng định là nà trở về Từ Thanh Vân tuyệ không xú là c1 để thủi trưởng củ Triệu Tử Oai hả nữ, có hể thuận tiện chinh phụ luôn hai muội muội bảo bối củ hả. Cò nữ, cả cô nương Thuỷ Khiế Thu cũng vậ, xem ra có hể Mộng Hương bình phân thu sắc. Hả, Triệu Tử Oai ta phá oai ra gom hể thiên hạ mỹ nữ và lòng.

Lôi Long thì a sịch Nhu thả củ quý tá ló như vậ, không biể cò hen gấ đôi hay không?

Mộ ngà mới lạ để, bọ họ rả nhiề nữ nhân, những nữ nhân nà người nà người nằ đề cao hơn họ họ kị mộ người thả hơn họ h1 khó cò người cao hơn họ hể như lông trên mình trâu. Bọ họ h1 không ra, vào những nữ nhân nà lạ cao để vậ, người lạ đệ man dạ như vậ, dung mạo cũng không xấu, thập chấ nhiề người có hể là uyệt sắc.

Bọ họ c1 đượ sống tạ đây thì h1 c1 để làm phúc tề thiên, nhất thế phong lưu. Bỏ vì h1 c1 đây, người không cần quý r1 ựu để cầu người lên giường. Mộ khi dên giường, ai cũng như ai đề độ tì như đã cầu.

Nghiêm, có am nhân nà không muốn lên giường vớ những m1 c1 để đợ phóng dăng như thế

Tứ Cửu ôm mộng Nguyên Thu, vừ mắ liệt công kích vừ nó : "Bảo bối, cả người có ao giờ hả mộ nam mộ nữ rưng Nguyên để không?"

Nguyên Thu vừ thổ hể vừ nó : "Không có chàng hỏ là chi?"

Tứ Cửu nó : "Bọ ta để đây là c1 để họ nể không nà là sao gặ đượ nam nhân mặt mề ta đây?"

Nguyên Thu cười duyên nó : "Họ c1 để vớ chàng quan trọng như vậ sao?"

Tứ Cửu đạo : "Đương nhiên rồi, bọ họ h1 hữ thân thiế nhấ củ Tứ Cửu ta."

Nguyên Thu nó : "Nam nhân đó ao ló không? Bả lả trên giường củ hả thế?"

Tứ Cửu đạo : "Mệ, nó tở nam nhân là h1 c1 để chuyệ đó Bội Cửu ta không thổ mã nà sao?"

Nguyên Thu tứ giậ nó : "Nữ nhân thỉ nam nhân tuầ tú cũng thỉ cùng nam nhân cường tráng ân ái, đó ai bì thường mà c1 Bội nhân cả người không thỉ nữ nhân xinh đẹ, không thỉ cùng nữ nhân quý r1 ựu giường sao?"

Tứ Cửu bị nà ta thuyết phục nó : "Hai người họ nam rả cao ló tuầ tú nữ thì c1 để như thiên tiên, khi gặ họ h1 c1 ngay."

Nguyên Na đang cở trên bụng Triệu Tử Oai, nhả lên nhả xuống, nghe vậ liề quay mặt qua nó : "Tứ Cửu, bọ họ h1 c1 đang ạch Dương Tộc."

Lôi Long bị Nguyên Anh hôn để không thối , cố gắng lấy mớ đồ đạc của cô ta ra, quay qua một bên thối thối rầu rầu :”Tộc trưởng , bà con chúng tôi để Bạch Dương tộc một chuyện, khi gặp được họ tôi sẽ từ từ quy về đây.”

Nguyên Anh nó :”Tộc trưởng chúng ta không sợ người cha mà Cho dù người cha để đâu cũng tự do quay lại đây, không ai cản được.”

Nguyên Na nó tiếp :”Nó như thế nhưng ta sẽ không cho cá người đi khỏi Dã Mã tộc, vì người thật quá hèn.”

Thật là hèn con cũng không tồi.

Độc Cô Minh nằm trên người Nguyên Linh sau trận chiến, nó :”Vào bộ ta phải li khai cá này? Ồ cá này, bộ chỉ nói về Nhưng là nam nhân, bộ ta phải là việc chính trước , sau đó bắt cá này cuồng hoan . Lúc đó chúng ta sẽ làm á vợ cá này hết mình .” Vợ biệt hiệu của hắn, có vẻ chưa là xong việc chính hắn khó khăn hết mình hoan hỉ vợ bộ họ được.

Nguyên Na nó :”Ồ Mã tộc của chúng ta, nhiệm vụ của cá người là giữ nữ nhân , là cho bộ họ hưng vượng. Nam nhân cá người không có thể phát ngôn, mọi việc để nghe nữ nhân sai khiếm. Ta nó không cho cá người đi thiã người phải ở gần ta, nghe rõ chứ?”

Lôi Long lấy mặt của Nguyên Anh ra , tránh đôi mắt tham lam của nàng ta, nó :”Chúng ta không đi được, vậy cho Mạnh Mạnh đi được không?”

Nguyên Na đạo :”Là nhân vật thì sẽ hưởng lộc được .”

Lôi Long nó :”Như vậy đi, sáng mai này cho phép cô ta đi nha?”

Nguyên Anh nó :”Long đệ đệ, nếu như cô ta đi rồi đem cứ bình để, bộ ta phải là sao ?”

Lôi Long cả thảy da gà lên, nó không được tự nhiên lắm :”Như vậy không, cô ta không là vậy được, bên cạnh đó chúng ta không có cứu binh nào hết.”

Nguyên Na nó :”Tốt lắm, thật ra Dã Mã tộc không thích nữ nhân bên ngoài. Sáng mai sẽ cho cô ta đi. Còn cá người Cá người phải ở đây , vĩnh viễn không được rời khỏi Dã Mã tộc . Triệu Tử Oai , để lộc người ra oai rồi đó”

Bà nằm xuống, ôm Triệu Tử Oai đặt lên bụng mình, nhường cho Triệu Tử Oai quyền chủ động của nam nhân.

Nguyên Thu tứ giác nó :”Tử Cầu , chàng nghiệp xong chưa?”

Tứ Cầu sợ nó :”Lúc bộ họ đàm tình thuyết ái thì đâu này đặt chiếu một lần, bây giờ thì Long công tử còn chưa chính thức khai chiến , này là muốn ta tái chiến lần nữa? Bộ muốn lấy mạng ta sao?”

Nguyên Thu cười duyên nó :”Ai bảo chàng hiểu sai như vậy, từ thảy ta đã lên là liê, tình thoại một câu cũng không nó là vui lòng người ta. Nếu chàng không nó tình thoại , thì hành động thay thế.”

Tứ Cầu cười thầm tiếu nó :”Hôm nay ta phải ra thảo nguyên bắt hết độ vậy về đây mới được.”

Nguyên Thu ngạ nhiên hỏi :”Sao vậy?”

Tứ Cầu đùa ta xuống, vá thương tiếu thảng và long đàm hồ huyết , nó :”Bộ không biết ta cả củ quý tử hồ , lang , cầu cá loại đồ bồi bổ thể?”

67. Chương 66: Mộng Chuyển Bạch Dương

Đỗ Mạnh Mạnh nằm giữa Hoàng Đại Hải và Hoa Tiểu Ba, suy nghĩ về những tao ngộ trong hai ngày vừa qua khiến lòng nàng thực sự không cách nào bình tĩnh lại được. Có lẽ nàng không nên đến, bởi điều đó không những chẳng mang lại kết quả tốt đẹp gì, mà lại còn bị cái tên hỗn đản đó chiếm lấy phần tiện nghi.

Nhưng, giận thì giận, nàng đối với những cái hôn của hắn không những không có sự bài xích mà trái lại còn có phần thích thú.

Đương nhiên, nàng không thể cùng nam nhân khác ngoài Đại Hải gần gũi, có lẽ còn tính tới cả đại ca. Nam nhân mà nàng gọi đại ca này, nàng không cách nào cự tuyệt nổi, tuy nàng và hắn gặp nhau không nhiều, nhưng chẳng có cách nào không chế được tình yêu đối với nam nhân đã thất tung này.

Nếu như Đại Hải từ lâu đã là người trong mộng của nàng, thì đại ca lại là kích tình đột phát, cả hai nam nhân trong tâm nàng đều là thâm tình, đối với người trước là tình yêu trường cửu, đối với người sau là tình ái phong cuồng.

Thỉnh thoảng nàng đâm ra nghi ngờ chính bản thân mình phải chăng là một người đàn bà dễ dãi; nhưng ko, nàng là một cô gái thuần khiết, chỉ là trong trái tim thuần khiết ấy của nàng đang chứa đựng tình yêu với hai người đàn ông.

Nàng vốn đã nguyện ý gửi gắm cuộc đời mình cho Hoàng Đại Hải nhưng nàng cũng đồng thời phát hiện ra rằng giữa mình và đại ca chẳng biết tự bao giờ đã phát sinh và bảo lưu một mối thâm tình.

Hoàng Đại Hải ngấm nhìn biểu tình trầm tư của nàng bỗng chợt thẹn bèn cất tiếng hỏi: “Manh manh, muội giận huynh sao?”

Đỗ Manh Manh chợt lộ ra một nét tươi cười đẹp đến mê người, ép cơ thể lên người chàng, dịu dàng nói: “Sư huynh, Manh Manh làm sao trách chàng đây? Chàng cũng chỉ là thân bất do kỷ, vả lại giữa chàng với bọn họ cũng chẳng phải là thân thiết, nam nhân bên cạnh Manh Manh, có ai mà không đồng thời có nhiều nữ nhân đâu, Manh Manh đã quen rồi, sẽ ko ghen đâu.”

Tuy nói như vậy, nhưng trong long nàng ít nhiều cũng có một chút tư vị, nam nhân này vốn là của nàng, bây giờ lại bị những nữ nhân khác đến giành lấy sự thắm thiết trong lòng, nàng làm sao có thể đến một chút cảm giác cũng ko có chứ?

Hoàng Đại Hải hôn lên má nàng, mỉm cười trêu chọc “Cứ như lời muội nói, chẳng lẽ khi huynh lại theo đuổi những nữ nhân khác, muội cũng gờ cả hai tay tán đồng hay sao?”

Đỗ Manh Manh giận dỗi đáp lời: “Thiếp biết cả hai huynh đệ chàng vốn đều không phải là người tốt, chàng nếu thích, cũng có thể đi kiếm một đồng nữ nhân như đại ca. Bất quá, là chàng muốn giữ mình trong sạch, nếu chàng không lý tới Manh Manh, Manh Manh cũng sẽ đi tìm những nam nhân khác”.

Hoàng Đại Hải cười rộ: “Phải chăng là nàng đang thú nhận?”

Hoa Tiểu Ba nghe thế bèn nhóm dậy chuyển thân đến bên Đỗ Manh Manh, lớn tiếng tình nguyện: “Manh Manh, như quả nàng phải đi tìm nam nhân khác, Hoa Tiểu Ba nguyện đi theo nàng”.

Hoàng Đại Hải quát: “Đến lúc đó ta sẽ thiên người”.

Đỗ Manh Manh la lên: “Hoa Tiểu Ba, phải chăng người định dùng cái đó để chống lại ta phải không?”

Nàng lập tức chuyển mình áp tới Hoa Tiểu Ba, như là không thèm để ý tới kháng nghị tránh né của y trước đó, mạnh bạo lột quần của hắn xuống, nắm lấy bảo bối của hắn kéo ra, hét lớn :”người đứng người đứng là gốc dâm dật, sao mà cái này so với trước lại to hơn?”

Hoa Tiểu Ba ngáp ngừng đáp :”Nàng bỏ ra trước, ta sẽ nói cho nàng biết Ồ..Ồ! Manh Manh, nàng đừng có trêu chọc đồ nghề của ta có được không? Nó rất dễ phóng bậy ra, cầu xin nàng hãy tha cho ta! Đại Hải cũng đã biến lớn lên như vậy, nàng qua đó chơi với hắn đi!”

Đỗ Manh Manh tỏ vẻ không tin, bèn hỏi: “Thật chứ?”

Nàng buông tha Hoa Tiểu Ba, lại quay sang quấy quả Hoàng Đại Hải, nếu quả nhiên như Hoa Tiểu Ba nói, nhất định phải hỏi cho rõ về điều này mới được.

Đang lúc họ đem sự tình một năm một mười nói hết ra, Đỗ Manh Manh hả cái miệng nhỏ của nàng ra thật lớn ngạc nhiên

Hoa Tiểu Ba cuối cùng không nhịn được bèn hỏi” Manh Manh, của ta so với tỷ phu không tệ chứ hả?”

Đỗ Manh Manh nhìn xuống hạ thể của hắn, cất tiếng: Của đại ca hoành tráng hơn của ngươi nhiều, ngươi sao có thể sánh được với chàng, ha ha”

Hoàng Đại Hải thất kinh: “Manh Manh, nàng đã từng nhìn thấy của đại ca rồi ư?”

Đỗ Manh Manh chẳng hề thẹn nói: “Không những chỉ nhìn thấy, mà còn thấy đại ca và ...”

Nàng xem chút nữa đã đem chuyện của Hy Bình cùng Tiểu Nguyệt nói ra, may là tỉnh ngộ kịp thời, lập tức đổi giọng nói :”Muội còn thấy qua huynh ấy cùng Phượng tỷ họ ân ái!” tổng kết quá khứ hàm hồ, nàng không khỏi tự giác thở ra một hơi.

Hoa Tiểu Ba biện bạch :”Manh Manh, chúng ta hiện tại như thế này, đã tới cực hạn rồi. Tỷ phu thì thiên sinh dị bẩm, chúng ta tự nhiên không thể so sánh với huynh ấy, bất quá, với mô dạng hiện tại của ta, đã có thể làm nữ nhân rên lên rên xuống trên giường không chịu nổi rồi. Sau khi trở về, ta muốn Xuân Thủy nàng ta phải rên rỉ cuồng nhiệt, còn nữa cả Thủy Khiết Thu, cả Thiên Phong Song Kiều, cả Đào Nhi, Liễu Nhi, còn”

“Đủ rồi!” Đỗ Manh Manh cắt ngang:”Người không phải cũng muốn làm cả ta rên rỉ lên đấy chứ?”

“Đúng thế!” Tiểu Ba thuận miệng nói ra, mới biết là há miệng mắc quai, liền trở lời chữa lại: “Nàng đừng có nhìn ta với ánh mắt đó, ta căn bản không còn có vọng tưởng tới Manh Manh, chỉ tùy miệng nói ra, chưa tính trước câu trả lời.”

Hoàng Đại Hải đáp: “Cẩn thận với cái thứ “siêu cấp vũ khí” của nhà người đó, hễ cứ dùng sai mục đích là ta một kiếm trừ bỏ”

Hoa Tiểu Ba thất kinh: “Đó thực sự là một tổn thất trọng đại cho các nữ nhân trong thiên hạ a”

Đỗ Manh Manh giận dữ quát lên:”Mau đem cái thứ đó của người cất đi, thật không biết hổ thẹn mà.”

Hoa Tiểu Ba lộ rõ vẻ bức bối: “Là tự nàng đòi phóng xuất ra mà, giờ lại quay sang trách ta, thực chẳng có đạo lý gì cả. Sau này sẽ không cho phép nàng ngược đãi ta như vậy nữa. Hầy, huynh đệ, đã đắc tội rồi, bỏ qua đi nha, giờ thì đi ngủ. Chúc huynh có 1 giấc xuân mộng, ngày mai thức dậy, đệ nhất định sẽ đi kiếm vài mỹ nữ về cho huynh”.

Hoàng Đại Hải cùng Đỗ Manh Manh không nén được cùng cười rộ lên”

Đỗ Manh Manh song quyền đâm thình thịch lên ngực Hoa Tiểu Ba, tức giận quát: “Tên hỗn đản đáng chết, mau lập tức tránh ra. Đêm nay không cho phép người được để tay lên mông ta”.

Hoa Tiểu Ba nói: “Điều này không thể được, trừ phi nàng cả đêm nay đừng nằm ngủ trên người ta. Nàng nếu nằm ngủ trên người ta, ta chỉ có thể để tay lên cái mông nhỏ nhắn đầy đặn đàn hồi của nàng, bởi nơi ấy là nơi có nhiều xúc giác nhất. Đại Hải, huynh nói có đúng ko nào?”

Hoàng Đại Hải thuận miệng đáp “Đích xác là như thế”.

Đỗ Manh Manh bất bình: “Hai tên hỗn đản các người dám hợp lại khi phụ Manh Manh, Manh Manh sẽ bảo đại ca tu chính lại các người”

Hoa Tiểu Ba la lên: “Làm sao có thể thế được? Chúng ta vốn không thể thoát thân khỏi chốn này, chỉ có thể để một mình Manh Manh tới Bạch Dương Tộc tìm tỷ phu, đến lúc tìm được tỷ phu, huynh ấy nhất định sẽ có cách cứu chúng ta ra khỏi cái chốn bế tắc này. Hoa Tiểu Ba ta đây mặc dù đối với mỹ nữ tình hữu một lòng, nhưng quyết không thể để bị mỹ nữ khống chế, phải tự do tự tại nhâm nhi các tiểu cô nương mới được a”

Hoàng Đại Hải tán đồng: “Điều này có lẽ được chấp thuận, chúng ta đợi đến ngày mai sẽ đi tìm Nguyên Na thương lượng, nhất định cô ta sẽ dễ dàng đồng ý”.

Đỗ Manh Manh hỏi: “Nếu không tìm được đại ca, chúng ta sẽ xử trí như thế nào?”

Đại Hải buông lời thán tức: “Nếu không tìm được đại ca và Tiểu Nguyệt tại Bạch Dương Tộc thì có thể là họ đã chết. Khi đó nàng hãy trở lại Thần Dao Môn, thỉnh cầu viện trợ”.

Hoa Tiểu Ba nói: “Chỉ mong nàng có thể tìm được tỷ phu của ta, nếu không thì kẻ thảm thương nhất ko phải là bọn ta mà sẽ là đám thư hố của Thần Dao Môn kia.”

Đỗ Manh Manh đáp: “Đại ca và Tiểu Nguyệt nhất định đang hội tại Bạch Dương Tộc chờ Manh Manh tới”.

Hoàng Đại Hải và Hoa Tiểu Ba không thấy trả lời, chỉ trầm mặc như đang chìm dần vào giấc ngủ. Toàn thân vốn đã mệt mỏi sau một ngày dài, họ thực sự đã hoàn toàn kiệt sức.

Đỗ Manh Manh thì không thể ngủ, nàng mặc dù thực sự tin rằng Hy Bình vẫn còn sống, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi âu lo.

Nếu chẳng may Hy Bình chết, trái tim nàng cũng chết đi một nửa theo chàng.

Nhưng điều quan trọng nhất là nếu Hy Bình quả thực đã chết, Hoàng Đại Hải và sáu nam nhân khác cũng sẽ phải chấp nhận vận mệnh của nam nhân được sủng ái.

Dù rằng nàng có thể băng qua sa mạc để trở lại Thần Dao Môn, nhưng quả thật không có cách nào để cải biến vận mệnh của sáu người bọn họ. Huống hồ, ngày mai nàng có thể thuận lợi rời khỏi Dã Mã Tộc hay không vẫn còn là một câu hỏi. Lúc này nàng đột nhiên thực sự muốn trao thân cho Hoàng Đại Hải, nhưng nhìn chàng đang chìm vào ngủ ngon lành lại khiến nàng do dự không dám đề xuất.

Nàng thực sự là một thiếu nữ thuần khiết, mặc dù trong lòng thực sự nguyện ý, nhưng trước sự đứng đắn của Hoàng Đại Hải, nàng cũng vô pháp xuất khẩu thành lời, như quả đổi lại là Hy Bình, có lẽ nàng có thể liều lĩnh nói ra chẳng?

Tâm tình nàng vô cùng mâu thuẫn, nàng đã nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần, nhưng quả thật vẫn không thể tìm ra đâu là nguyên nhân.

Suốt một đêm dài trần trọc thao thức, cho tới tận lúc bình minh, Đỗ Manh Manh vẫn không tài nào chọn mắt.

.....

Nguyên Na quả nhiên để cho Đỗ Manh Manh rời khỏi Dã Mã Tộc. Chúng nhân đều không thể tưởng được rằng Nguyên Na lại dễ dàng thương lượng đến thế, những lo lắng trước đó đều là thừa, nữ nhân này có vẻ cũng không phải là người xấu, chỉ là đôi khi cố tình tỏ vẻ như vậy mà thôi.

Đỗ Manh Manh thực sự cũng không ngờ rằng lại có thể được chấp nhận cho rời khỏi Dã Mã Tộc dễ dàng đến thế, trái tim nàng giờ đây chỉ một lòng hướng về Bạch Dương Tộc.

Kì thực, Dã Mã tộc đối với nữ nhân bên ngoài đều dùng phương thức xua đuổi, bởi họ cho rằng sẽ phải chia sẻ nam nhân cùng bọn nữ nhân bên ngoài; cũng giống như bầy ngựa hoang ngoài kia nếu phải phân chia các vùng thảo nguyên của chúng, chúng đương nhiên cũng chẳng hề vui vẻ gì.

Thực ra mà nói, thời xa xưa, nữ nhân vốn giống như ếch ngồi đáy giếng. Tất cả bọn họ đều thích ngồi xổm trong khi tiểu, sẵn đó cũng soi xem diện mạo của mình, đồng thời tự cho mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Thế là sau khi tiểu xong lại muốn ngồi thêm một chút để tự tán thưởng.

Nguyên Na cũng là một nữ nhân, hơn nữa lại còn là một mỹ nữ kiêu ngạo, nàng biểu lộ tính cách này một cách thực sự rõ nét.

Đỗ Manh Manh trước lúc rời đi, còn ngoái đầu đưa mắt nhìn về phía Hoàng Đại Hải, ánh mắt thâm tình ấy khiến trái tim chàng như vỡ tan ra thành từng mảnh.

Cả năm nam nhân kia cũng nhìn vào ánh mắt của Đỗ Manh Manh, như thể họ sẽ bỏ qua ánh mắt của nữ nhân này, liền đó chuyển qua Nguyên Na thì nhân tình như hóa thành liệt hỏa.

Đỗ Manh Manh rời khỏi Dã Mã Tộc, nhắm hướng Bạch Dương Tộc thẳng tiến. Đến đây, kết quả ra sao, chẳng ai biết trước được. Nàng chỉ còn biết nhắm chuẩn phương hướng mà lao đi.

Dã Mã Tộc cấp cho nàng một con ngựa, Nguyên Na mặc dù thả cho nàng đi, nhưng thực ra với đề nghị xin đi của nàng cũng không lấy gì làm thoải mái. Đa số nữ nhân đều thích nhìn thấy nữ nhân khác phải chịu khổ, Nguyên Na tự nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Thời gian một ngày quả thực ko dài, thế nhưng con đường của người muốn đi lại quá dài xa xăm.

Đỗ Manh Manh tuy rằng luyện võ từ nhỏ, nội công cũng đã đạt tới một mức hỏa hầu nhất định, nhưng cả người lúc này mệt mỏi rã rời, nàng sau khi phóng một mạch cũng đã hạ dần tốc độ xuống đi bộ một quãng mới có thể phát huy khinh công để gấp rút lên đường.

Nhưng sức người có hạn, vừa phải chạy suốt một quãng đường không những dài mà còn đầy gian khổ chông gai, nay lại phải tiếp tục thi triển khinh công, trải qua một đêm dài thao thức không ngủ, Mạnh Mạnh lúc này đã như ngọn đèn cạn dầu. Nàng phải tới Bạch Dương Tộc, phải tới

Màn đêm dần buông xuống.

Đỗ Mạnh Mạnh chạy như bay về phía rừng núi, trong tâm bỗng nảy sinh một nỗi vui mừng cuồng loạn. Độ nhiên nàng cả thối mắt hoa mà choáng đầu nặng chân nhẹ dướ chân như có hư không cuối cùng ngã xuống thả nguyên mệnh mang bao la vô tận.

Chợt có hai kỵ mã đang phóng như bay về phía nàng, ngồi trên lưng ngựa là hai cô nương đích thực vô cùng mỹ lệ.

Một thiếu nữ hồng tư như hoa như ngọc cất tiếng: "Tiểu tỷ, nàng ta hôn mê rồi."

Thiếu nữ kia đáp: "Chỉ nhi, vị cô nương đây là vì lao lực quá độ, chỉ cần ngủ một giấc là sẽ không sao".

Bạch Chỉ hỏi: "Tiểu tỷ, chúng ta có cần đánh thức cô ta dậy không?"

Vị tiểu tỷ trả lời: "Không cần, sau khi cô ta ngủ đủ giấc sẽ tự hồi tỉnh lại, Chỉ nhi, giúp tỷ tỷ xốc cô ta lên ngựa"

Bóng người ngựa dần khuất đi giữa thảo nguyên trong màn đêm u tối.

Đỗ Mạnh Mạnh tỉnh lại, chợt phát hiện ra mình đang nằm dưới ánh đèn mờ ảo bên trong một cái trướng.

Bên trong trướng ngoại trừ nàng ra còn có hai cô nương khác, họ đều đã ngủ say. Nàng chợt hiểu ra rằng chính hai thiếu nữ này đã cứu và mang nàng tới đây.

Đây là đâu? Có phải Bạch Dương Tộc không? Hai thiếu nữ này là ai? Họ có từng trông thấy đại ca không nhỉ?

Nghĩ qua nghĩ lại, chợt nàng cảm thấy đói, rất muốn gọi bọn họ thức dậy, nhưng lại không dám làm phiền hai vị ân nhân cứu mạng đang say trong giấc mộng kia, nên đành cố nén nhịn, nằm xuống nghỉ xem ngày mai nên phải làm sao. Có lẽ do đã ngủ quá nhiều nên lúc này nàng không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, chỉ là trong lòng có quá nhiều nỗi muộn phiền.

Từng sự việc cứ như tái hiện chầm chậm trôi qua trước mắt nàng, nhất thời khiến nàng không biết phải là sao, đơn cử một chuyện cũng là chuyện vẫn đề giải quyết phải giải quyết.

Khẽ thở dài, nàng cố đi cơn đói bằng cách nghĩ đến những món ngon sẽ thưởng thức vào ngày mai, quên đi cá dứa đang kêu ré, nàng khẽ nhắm mắt nhắm nhắm đôi khi, tựa quên là một cách hay.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy tiếng một thiếu nữ nói khẽ: "Đại hôn dẫn, đừng bỏ Chỉ nhi mà đi, Chỉ nhi không muốn chàng đối xử lạnh nhạt với Chỉ nhi như thế"

Đỗ Mạnh Mạnh mở hai mắt, nhìn thấy tiểu nữ đang nói chuyện đó một mình Đôi hàng lệ rơi ra chầm chậm lăn dài trên gò má nhợt nhạt, dòng lệ rơi trên mi mắt làm nhòe đi nét khả ái vô song.

Nàng nghĩ rằng, tên đại hôn dẫn mà thiếu nữ này vừa nhắc đến nhất định là tình nhân của cô ta. Tại sao cô ta lại gọi tình nhân của mình là đại hôn dẫn nhỉ? Cái tên đại hôn dẫn ấy là người như thế nào? Một người kỳ quái, một giấc mộng kỳ quái.

Bạch Chỉ lại la lên: "Hoàng Hy Bình, đại hôn dẫn, Chỉ nhi không sợ chàng, Chỉ nhi thích chàng".

Đỗ Mạnh Mạnh tức thời theo phản xạ, bật dậy trườn tới bên cạnh Bạch Chỉ, thô bạo lay nàng tỉnh giấc, lo lắng hỏi: "Chỉ nhi, hãy mau nói cho ta biết, đại ca ta hiện giờ đang ở đâu?"

Bên trong trướng, cả hai thiếu nữ đều bị tiếng của nàng làm cho tỉnh dậy.

Bạch Chỉ dụi dụi mắt, mơ màng hỏi: "Tiểu tỷ, ai là đại ca của tỷ?"

Đỗ Manh Manh đáp: “Là cái tên đại hồn đản Hoàng Hy Bình mà muội vừa nhắc đến trong giấc mơ”.

Bạch Chỉ khuôn mặt ửng hồng, lập tức phản ứng: “Ta không biết hần”

Đỗ Manh Manh tỏ vẻ giận dữ: “Muội không biết chàng, tại sao lại gọi đích danh chàng, hơn nữa lại là trong giấc mơ? Xin hãy nói cho ta biết, đại ca của ta hiện giờ đang ở đâu?”

Bạch Chỉ lắc đầu: “... Ta..... ta..... ta và hần không có quan hệ”.

Vị thiếu nữ kia bèn cất tiếng: “Cô nương, hă ta đang tạ tội trường Bạch Dương khoan khoan khoá khoá là tểt khảăng hiệ tạ đang bồ tiể Bạch Liên củ hă ngỗ giá rồ.”

Đỗ Manh Manh lập tức hỏi dồn: “Bây giờ muội có thể dẫn ta đi gặp chàng được không?”

Thiếu nữ kia bèn cười nói: “Cô nương, hiện tại mới là canh ba, làm sao chúng ta có thể quấy rầy họ được? Để ngày mai hãy đi, nàng cũng đói rồi phải không?”

Đỗ Manh Manh bắt tri bá giá dạ phá ra tiếng kêu khiế thiế nữậ cườ, nàng đi ra lă đồuc lăn đem lạ ngồ cùg.

Tam nữừ ăn vừ đà dạ, dần dần biế rồềhau, tự như đău en từ lâu, không cóhuyệ n giàhông nó đế.

Đỗ Manh Manh cũng biết được rằng hai vị ân nhân cứu mạng mình vốn tên là Bạch Tư và Bạch Chỉ, hơn nữa còn biết giữa Bạch Chỉ và đại ca có mối quan hệ gì đó, nhưng nàng ta nhất định một mực chối từ không chịu thừa nhận.

Họ đàm luận tới tận lúc gần sáng mới bắt đầu đi nghỉ.

Đỗ Manh Manh lần này quả đã ngủ yên. Có lẽ lo phiền bao lâu nay độ nhiên như biế mắ, thêm và đờừ đượ thỏ mã cá bao tửrồg rồg, cơ thể ành thả thư giã không cò lo lắng, đôi mắ nàg xem ra đã hă chặ.

Những nỗ muộn phiền, sứ con người quả đã không dễ dàng trứ bỏ

Đỗ Manh Manh mơ thấy Hy Bình, tự nhiên cũng mộng thấy cả Hoàng Đại Hải, những lúc mơ đến Hy Bình thì chàng luôn rất thô bạo, còn khi mơ về Hoàng Đại Hải thì chỉ thấy chàng vô cùng ôn nhu.

Nữ nhân thời bấy giờ đôi lúc yêu nam nhân thô bạo, lại có khi yêu cả cái tính ôn nhu của nam nhân. Cả hai thứ cảm giác đó đều khiến nữ nhân thỏa mãn, thậm chí là bối rối.

Bạch Chỉ cũng mơ thấy một nam nhân, chỉ có điều trong hăng hà sa số những giấc mơ của nàng, gã nam nhân ấy luôn luôn vô cùng thô bạo, nhưng nàng lại âu yếm nhớ nhung cái sự thô bạo ấy.

Bạch Tư thì ngủ ko được, lặng lẽ bước ra tìm đại ca của nàng Bạch Tử, bảo hần đi gọi Hy Bình trở về.

Bạch Tử vừa sáng sớm đã cưỡi ngựa ra đi, chẳng khác nào Sơ Cuồng đuổi theo Bạch Liên. Chẳng qua là Bạch Liên hiện tại đã là thê tử của Hy Bình, bây giờ có lẽ nàng đang ở trong vòng tay cường tráng ấm áp của Hy Bình, hưởng thụ sự vuốt ve chăm sóc của hần.

Đầu là trời đất, trong sự vuốt ve áp ủ cũng nào có cần biết đến gió mây.

68. Chương 67: Khai Thác Chi Mê

Nguyên Na rất là mãn ý với lục nhân, lục nhân có vũ khí rất ư là cường mãnh, nhất là các thủ đoạn gọi tình và lực bền bỉ. Nam nhân trước nay nàng ta chưa bao giờ tiếp cận.

Với sự đòi hỏi tính dục mãnh liệt của Nguyên Na, các nam nhân này là những bạn tình tuyệt vời.

Từ khi nàng có được sáu nam nhân trên, Nguyên Na không thèm ngó ngang đến các nam nhân cũ khác.

Sáu nam nhân làm cho nàng không còn thời giờ để nhìn đến ai khác. Trong khi làm cho nàng hoan hỉ, họ còn thỏa mãn Nguyên Anh tam nữ. Ngoài ra, bộ ba Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh đôi khi còn tìm kiếm và vui thú với các nữ nhân Dã mã tộc khác.

Dã Mã tộc không bao giờ ngăn cấm các hành động quan hệ nam nữ, từ ôm nhau cho đến quan hệ liễu sự, sau đó hôn nhau rồi chào tạm biệt là vui rồi.

Không riêng gì Nguyên Na, ngay như Tứ Cửu, rất thích thú lối sinh hoạt ư là hoan hỉ, không nhàm chán. Dầu sao đi nữa, bọn họ không phải là thánh nhân hoặc chính nhân quân tử. Nam nhân mà không thích các nữ nhân đa tình thì còn gì là nam nhân nữa.

Bọn họ thích thú với nữ nhân tại đây với các trò tình ái du hí. Các nữ nhân đầy phong tình, như cánh hoa rực nở, lúc đang hoan hỉ, nếu ai đó hỏi các nàng về nam nhân đầu tiên trong đời, thì không một nữ nhân nào còn nhớ đến.

Tại Dã Mã tộc, nam nhân không có chút quyền lực và địa vị, không có thể chủ động trước mọi vấn đề. Tại đây, nữ nhân là chúa tể trên các nam nhân. Đây là một xã hội của nữ nhân.

Hoàng đại hải và Lôi Long không dám chọc gẹo các nữ nhân khác, luôn luôn bồi tiếp Nguyên Na, và phục vụ Nguyên anh tam nữ. Họ không chán ghét cuộc sống tại đây, nhưng vẫn nghĩ đến ngày trở về với nữ nhân của họ.

Triệu Tử Uy đang phân vân khi thấy Hoa Tiểu Ba dụ dỗ các thiếu nữ. Độc Cô Minh rất hoan nghênh muội phu gia nhập với nhóm của mình, chẳng quan tâm đến cảm nghĩ của muội muội mình như thế nào.

Triệu Tử Uy tạm thời quên đi mối si tình đối với Mộng Hương, để thưởng thức mỹ nữ chung quanh. Thật là “Thiên nhai hà xử vô phương thảo, hà tất độc luyện nhất chi hoa”.

Sau khi Đỗ Mạnh Mạnh đi được hai ngày, Với sự đồng ý của Nguyên Na, bóng người đi ra ngoài để thụ hưởng không khí trong lành.

Khác hẳn lần trước, họ gặp sáu tuyệt sắc mỹ nữ, có thể sánh với sắc đẹp của Lãnh Như Băng. Họ có khuôn mặt tương tự như Nguyên Na.

Bọn họ chỉ biết Nguyên Chân trong nhóm đó là nữ tử của Nguyên Na, bên cạnh là năm thiếu nữ xinh đẹp có danh trong Dã mã tộc là Ngũ đóa kim hoa.

Họ cũng biết Nguyên Chân là đệ nhất mỹ nữ, nên rất mong muốn theo đuổi. Nhưng lại không có cơ hội. chỉ được gặp một lần đầu rồi sau đó không biết nàng ta ở nơi nào.

Bốn người cũng biết, tại đây, không được đụng chạm đến xử nữ, nên họ muốn tránh xa, đành thì giờ nhìn các nữ nhân khiêu gợi khác.

Chỉ có Hoa Tiểu Ba không thể ngăn được nổi lòng trước ánh mắt thu ba của thiếu nữ, mở miệng gọi chuyện. Đến lúc rồi, thiếu nữ bỗng đứng nói, “mười ngày nữa, đến tìm ta”

Tiểu Ba hỏi lại, “sao phải mười ngày nữa, hôm nay không tốt hay sao ?”

Thiếu nữ xoay đầu lại và đáp: “đây là mệnh lệnh”.

“Mẹ ơi, mệnh lệnh loại gì đây ?”

Tứ Cửu tiếp tục chọc gẹo.

Nguyên Na an bài sáu nam nhân sùng ái vào một tướng bằng to lớn, Chiều hôm đó, sau thời gian hoan ái, cho phép các nam nhân trở về lều của họ, nàng ta hoàn toàn thỏa mãn và các khoái cảm cùng Nguyên anh tam nữ.

Nguyên Na hỏi: Nguyên Anh, “đã tuyển được khai thác giả chưa ?”

Nguyên Anh đáp: “ thừa tộc trưởng, thuộc hạ vẫn chưa tìm ra”

“Tại sao lại khó khăn như vậy ?” Nguyên Na thắc mắc.

Nguyên Anh đáp lời: “Khai thác giả phải là ngoại nhân, phải tuyệt đối anh tuấn, có nhiều nam nhân đến với Dã Mã tộc của ta, nhưng không có ai trông được mắt. Chiều theo tộc quy, ta không thể ra ngoài bắt cóc nam nhân, ta chỉ hy vọng, nam nhân lạc vào thảo nguyên Dã mã tộc, nếu không ta phải tạm thời tìm kiếm người thay.

Nguyên Thu chen lời: “tộc trưởng, nếu ta không tìm được người, vậy sáu nam nhân của của tộc trưởng có thể trúng tuyển.

Nguyên Na trầm ngâm: “Ta không muốn hy sinh người trong bọn chúng vì mục đích tối hậu trọng sinh hoàn vì sáu nam nhân này rất là hiếm có.

Nguyên Linh góp lời: “Bây giờ, vẫn còn thời gian, khi hết cách ta sẽ chọn một trong các nam nhân đấy làm khai thác nhân.

“Oh, ta không muốn mất đi một nam nhân nào hết.”

Nguyên Anh chen lời: “bọn họ rất phù hợp, ngoài ra chúng ta rất có nhiều cảm tình với chúng. Năm ngày sau là đại lễ khai xử đại điển.

Nguyên Na hỏi tiếp: “Vậy ta nên chọn ai trong bọn họ ?”

chúng nữ đều trầm mặc!

Đây là nan đề không đáp số. Nhưng phải chọn ra.

chỉ năm ngày nữa, sẽ đến đại lễ khai xử đại điển của Dã mã tộc, trong mười năm mới có một lần.

Bọn Lô Long tạm thời ly khai Nguyên Na, đây là lần đầu tiên họ không tháp tùng Nguyên Na, Dã mã tộc chỉ hậu.

Bọn họ nằm trong tương bóng, bây giờ vắng bóng Đỗ Mạnh Mạnh .

Hoa Tiểu Ba nói :”Không hiểu Mạnh Mạnh tìm ra tử phụ chưa ?”

Hoàng Đại Hải chen lời: “Hy vọng nàng tìm được đại ca, lúc đó bọn ta mới có hy vọng rời Dã mã tộc”.

Triệu Tử Uy phê phán: “ Gã hỗn đản Hy Bình, nếu đến được Dã mã tộc, thì cũng không khác gì bọn ta, cũng phải thần phục với nữ nhân tại đây thôi “.

Hoa tiểu Ba phản đối: “Uy ca, huynh không có tin vào tử phụ của để hả ?”

Tứ Cửu giận: “Triệu tử Uy, nếu người không tin vào năng lực của Hy Bình, người nên tin là Hy bình có khả năng để giải cứu chúng ta, nếu không, bảo bối muội muội của người trở thành góa phụ.”

Triệu Tử Uy cau lên:” Người cứ tưởng muội tử của ta không biết tìm nam nhân khác hay sao? muội tử ta trông chờ người suốt đời hả?”

Tứ Cửu gào lên: “Mẹ nó, nói gì không có tình người! muội tử người tìm nam nhân khác, ta bỏ nàng ngay .”

Tử Uy nói: “Hãy bỏ đi, hãy tránh muội tử ta đi .”

Tứ Cửu trợn mắt nhìn về phía Triệu Tử Uy.

Độc Cô Minh:”Cuộc sống hiện nay rất tốt, ngày đêm vui thú, có mỹ nữ tương bồi, còn muốn gì hơn cho nam nhân.”

Độc Cô Minh, xưa nay chỉ có một nữ nhân là Hạ Vũ, nhưng cũng không thật sâu đậm, đôi khi còn quên bằng Hạ Vũ, đương nhiên, khi đứng trước Hạ Vũ, hẳn ta vẫn phương tâm nhất thiết tương ái với nàng. Nhưng tại đây, như một con ong mật và hàng trăm hoa đẹp, mỹ miều chung quanh, hoan hỉ với ai cũng được.

Hoa Tiểu Ba tán thành: “ Độc cô huynh nói không sai, ban ngày ta tiêu sái, ban đêm có mỹ nữ, ta chẳng cần biết gì hơn.”

Lôi Long nghe đến, và lòng thâm đồng ý.

Tứ Cửu hỏi: “Tiểu Ba, người còn theo đuổi thủy Khiết Thu hay chăng ?”

Tiểu Ba đồng lòng: “Khi có cơ hội, đệ sẽ truy đích tất cả nữ nhân trên đời.”

Triệu Tử Uy nói vào: “Người dám nghĩ đến Mộng Hương là chết với ta ngay. Lúc đó phụ mẫu cũng từ bỏ người luôn .”

Tiểu Ba cười tươi: “Uy ca yên tâm đi, đệ chỉ hứng thú những gì trông thấy được. Ai biết được diện mạo thật sự của các nữ nhân che mặt như vậy đâu? Hơn nữa, nếu đệ muốn theo đuổi Mộng Hương, thì làm sao để sánh bằng huynh và Từ Thanh Vân cho được, đúng không ? ”

Triệu tử Uy được Tiểu Ba vuốt đuôi, tâm tình đại sướng, hẳn không biết, tiểu Ba thật sự đang chế nhạo với thâm ý. Nếu bọn người có thể theo đuổi được Mộng Hương, ta sẽ đổi tên từ Hoa Tiểu Ba thành Tiểu Ba Hoa ngay.

Hoàng đại Hải lo lắng: “Không biết Mạnh Mạnh hiện đang ở đâu ?”

Tứ Cửu nói vào: “Tại Bạch Dương tộc, nếu tìm được Hy Bình thì chúng ta có cơ hội được cứu.”

Lôi Long: “Nếu Mạnh Mạnh tìm được Hy Bình, đệ mong Hy Bình đừng có đến Dã mã tộc, miễn sao huynh ấy về được Thần đạo môn, lo lắng cho Bích Nhu, đệ có chết cũng mãn nguyện rồi, đệ thật không tốt với nàng.”

Tứ Cửu ta thán: “Hy vọng hẳn có thể giúp ta để an ủi Lan Hoa, ta đang hương diễm phục tại đây, còn bọn họ tại Tha6n Đạo môn thì khác” .

Hoa tiểu Ba nói: “Có lẽ, si tình hoàn của nguyên Na không có giải được. Tâm linh cảm ứng thuật làm sao có thuốc giải đây!

Triệu Tử Uy :”Vậy ta phải ở đây suốt đời hay sao ?”

Tiểu Ba đáp lời:” Không hẳn như vậy, nếu có người nào đó chinh phục được bản thân Nguyên na, si tình cảm ứng sẽ chuyển hóa qua nam nhân trên, sức mạnh của Nguyên Na sẽ mất đi trong cơ thể chúng ta, sau này nó mất đi tác dụng, đây chỉ là suy đoán mà thôi .”

Chúng nhân rất khẩu phục những gì tiểu Ba nói, giống hẳn ta đang có sẵn trong lòng bàn tay .

Tứ Cửu đột nhiên nói:”chúng ta có thể được cứu, tiểu tử Hy Bình khả dĩ chinh phục được Nguyên Na từ thể xác đến tâm linh. Chắc chắn thần hồn của Nguyên Na sẽ diên đảo.”

Hoa tiểu Ba nói: “Cũng không chắc tỷ phụ thành công đâu, Nguyên Na dễ dàng để tiếp ứng với tam nhân đồng hành tiềm nhập. Tỷ phụ tuy thiên sinh dị chủng, vũ khí to lớn khác thường

khi so với chúng ta, nhưng chưa chắc đủ cho Nguyên Na đâu. Nhưng tỷ phụ rất bền bỉ, đánh phá thành trì không ai bằng, trăm trận như nhau.

Hoàng đại Hải: “Ta chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi”

Chờ đợi và hy vọng, cho ngày mai, lúc đó sẽ rõ.

Nguyên Na đang quần thảo với sáu nam nhi, bỗng nhiên được thông báo, bạch dương tộc đại quân đang vượt ranh giới Mã Dương Sơn, hướng về Mã Dã tộc.

Nguyên Na kinh nghi, cả Nguyên Anh tam nữ đang hài hòa với nam nhân, vội vã mang y phục vào người, để chuẩn bị cho trận chiến.

Nguyên Na truy vấn thám báo: “Ai là tướng lãnh, bao nhiêu nhân mạng từ Bạch dương tộc ?”

“Bẩm tộc trưởng, có khoảng bảy tám ngàn nhân mạng. Dẫn đầu bởi ba người trẻ, đó là Bạch Hùng và Bạch tử tộc Bạch dương tộc và một nam nhân khác không rõ tên, hai bên có hai thiếu nữ xinh đẹp, trong đó một người là Đỗ Mạnh Mạnh, vừa mới rời Dã Mã tộc ta.”

Tâm tình chúng nhân rất khẩn trương.

Bọn Lôi Long nghe được tên Đỗ Mạnh Mạnh, liền đoán thanh niên đó phải là Hy Bình.

Làm sao Hy bình có năng lực động được đại quân của Bạch Dương tộc?

Nguyên Na cười lạnh: “Tiểu ni tử Mạnh Mạnh này không đơn giản, dám đưa Bạch Dương tộc đến đây, quả là xem thường Nguyên Na ta. “Giam bọn này lại”, vừa nói và nhìn về sáu nam nhân. Triệu công chúa Nguyên Chân đến cho ta.”

Cả bọn sáu người bị tổng khứ và giam cầm.

Không lâu, Nguyên Chân và Ngũ Đóa Kim Hoa đến bái kiến.

Nguyên Na phán: "Nguyên chân, hãy chuẩn bị chiến trận"

Nguyên Chân bẩm báo: "Nương nương, nhi tử chỉ có thể tụ tập được năm ngàn nhân sự, còn quá bé so với đạo quân của Bạch Dương tộc."

Nguyên Na nói: "Hãy chặn đường tiến quân của Bạch Dương tộc ngay, mẫu thân sẽ dẫn quân trợ lực sau."

Nguyên Chân xuất tướng với tùy tùng là Ngũ Đóa Kim Hoa.

Nguyên Anh hỏi: "Ta không tương phạm với tộc Bạch Dương, tại sao họ đột nhiên tấn công ta?"

Nguyên Linh trả lời: "Có thể do nam nhân không biết tên, có lẽ sáu nam nhân tại đây đang tìm hãn"

Nguyên Thu nói vào: "hãn ta là ai, có thể làm cho Bạch Dương tộc tin theo?"

Nguyên Na nói: "Không cần biết hãn ta là ai, kẻ nào dám bước chân lên đất Dã mã tộc của ta, có thể đến, nhưng không bao giờ rời bỏ đất này được. Hãy tập hợp nhân mã, chi viện Nguyên chân, giết bỏ hết bọn chúng."

Nguyên Na dẫn tam nữ xuất liễu hành cung.

Ôn Nhu nữ nhân, nay trở thành chiến sĩ dũng mãnh. Dã mã tộc nữ nhân đích tực như vậy.

69. Chương 68: Nam Nữ Chi Chiến

Hy Bình tỉnh giấc từ sớm, Bạch Liên đang nằm ngủ hoàn toàn trên ngực của hãn ta.

Hãn không muốn đánh thức nàng, cảm thấy Bạch Liên thật sự ôm chặt, nên hãn lên tiếng để đánh thức nàng dậy. Bạch Liên càng nhắm chặt mắt và càng ôm hãn chặt thêm.

"Ta biết nàng đã thức rồi, hãy buông ta ra, Ta còn phải đến Dã Mã tộc để cứu bằng hữu, rồi sẽ trở về với nàng"

Bạch Liên vẫn không thèm mở mắt, lật người qua một bên. Hy Bình đứng dậy, trong trướng nội, tam nữ đồng mở mắt nhìn về hãn.

Hy Bình quay đầu lại và nói: "Nếu ta không chết trong chiến trận, sống sót trở về, các nàng có muốn chân chánh là thê tử của ta hay không?"

Bạch Liên nhìn sững Hy Bình, sau đó nàng nhắm mắt lại, dòng lệ đã trào ra từ đôi mắt.

Bạch Tư và Bạch Chỉ cũng muốn đi theo với Hy Bình. Hãn hôn lên đôi môi nhỏ bé của Bạch chỉ rồi nói: "hãy ở nhà đợi ta trở về, Quái Chỉ Nhi, đừng làm ta lo lắng".

"Đại phối dẫn, chàng phải sống để trở về để thấy Quái Chỉ Nhi, Chỉ Nhi đợi chàng trở về để nghênh những trò xấu xa với chàng."

Hy Bình ôm khuôn mặt đầy nét ngây thơ, mỉm cười rồi nói: "Nếu ta không có xấu xa như vậy, nàng có yêu ta hay không?"

Bạch Chỉ trả lời một cách khờ khạo: "Đại phối dẫn vĩnh viễn xấu xa nhất, nhưng đó là cái xấu mà Chỉ nhi yêu thích đại phối dẫn, nhìn trông xấu tệ."

Hy Bình cười lớn tiếng, dẫn theo Đỗ Mạnh Mạnh cùng Tiểu Nguyệt nhập với Bạch Hùng dẫn đoàn quân Bạch Dương tộc thẳng đường đến Dã Mã tộc.

Ra quân lần này, tâm trạng Hy bình rất là bất nguyện ý. Nếu không áp lực mạnh mẽ đến Dã Mã tộc, họ sẽ không tha không thả bọn Lôi Long sáu người ra. Lúc đó, chiến tranh sẽ không tránh được.

Đỗ Mạnh Mạnh và Tiểu Nguyệt cỡi ngựa đi theo sau Hy Bình, ngược nhìn vóc dáng Hy Bình hiên ngang trên mình ngựa. Lưỡng nữ có lúc quên rằng đây là hành quân, và đòi Hy Bình cho ngồi chung một ngựa.

Bạch Hùng và Bạch Tử cảm thấy mê mết với hai mỹ nữ. Bạch Hùng giờ đây quên hăng Bạch Tư, để sẵn lòng phiêu lưu vào nữ nhân mới. Bạch Tử đã gạ hỏi Đỗ Mạnh Mạnh, câu trả lời cũng không khác gì từ Tiểu Nguyệt lúc trước, làm Bạch Tử rất thất vọng.

Oh, Tại sao hạnh hoa luôn luôn có chủ?

Vượt qua Dương Mã sơn, bây giờ đến địa phận Dã Mã tộc.

Khi mặt trời hạ xuống núi về hướng tây, đoàn quân đã đến đất của Dã Mã tộc, cả đoàn dừng lại chuẩn bị qua đêm, trại lính cách thảo nguyên không xa. Một đồng cỏ hoàn toàn xanh.

Phía trước, một đoàn quân Dã Mã tộc đã xuất hiện, có lẽ chiến tranh sắp đến.

Hai bên giàn quân cách nhau khoảng 100 thước.

Hy Bình thấy rõ đội quân địch, khoảng bốn năm ngàn hầu hết là nữ binh, cao lớn mạnh khỏe, điều này làm hấn ngạc nhiên và lo ngại.

Binh lính sẽ đối xử với nữ nhân như thế nào đây? Mặc dầu quân số đông hơn, nhưng khi lâm trận cần phải có một lòng quyết chiến.

Quả là một vấn đề đau đầu. Thủ lĩnh của Dã Mã tộc đại quân là một thiếu nữ cao lớn khi so cùng với Hy Bình. Một nữ nhân tư dung xuất chúng, biểu hiện một cá tính kiên cường không biết sợ hãi là gì.

Nữ nhân như vậy không dễ gì bị chinh phục bởi nam nhân. Ngược lại, nam nhân dễ dàng qùy lụy trước nàng ngay.

Cả ba nam nhân không mong muốn một địch thủ như nữ nhân này. Nhưng nàng ta là một kẻ đối đầu đáng sợ.

Không kể vào thời điểm nào, đối với nam nhân. Một địch thủ đáng sợ không phải là một nam nhân kiên cường mà sẽ là một nữ nhân mỹ lệ.

Nữ nhân với tư dung mỹ lệ sẽ làm trái tim nam nhân mềm yếu. Loại nữ nhân như vậy rất xem thường nam nhân anh tuấn.

Nguyên Chân lần đầu tiên trông thấy Hy Bình, trái tim đập nhanh lên: "Thế giới có tiểu nam nhân khả ái như vậy chăng ?"

Nhưng gã này dẫn đầu đạo quân xâm nhập lãnh thổ, không thể dung tha được. Phải cho hấn biết nữ nhân Dã Mã tộc kiên cường hơn tất cả nam nhân, phải phát thệ kích sát đồng bọn ngay tại thảo nguyên, vĩnh viễn không thể xâm phạm Dã Mã tộc.

Nguyên Chân ta còn đây, không một ai có thể xâm chiếm đất mẹ của ta. Nam nhân đánh nhau vì danh dự, nữ nhân đánh nhau vì gia viên.

Nguyên Chân hét lớn: "Bạch Hùng, tại sao đem binh đến quấy phá nhà của ta ?, tại sao muốn rước phiền nhiễu vào người ?"

Hy Bình trả lời: "Trả người, ta sẽ lập tức triệt thoái"

Nguyên Chân nói: "Không có dễ như vậy, tiểu nam nhân, ngươi là ai ?"

Hy Bình đáp: "Không gọi ta là tiểu nam nhân, ta là Hoàng Hy bình, là địch thủ của ngươi"

Nguyên Chân đáp: "Phế ngôn, nếu dũng cảm thì phóng ngựa đến đây, nếu không , hãy trở về tổ ấm của các nữ nhân của ngươi đi.

Hy Bình giơn cọt: "Có lẽ ta không nên đánh nhau, không nên để cho nữ nhân thất vọng. Nhị vị lão huynh, ta nên để cho nàng xem ta chạy về tìm nữ nhân ta như thế nào."

Bạch Hùng nói: "Nữ nhân khiêu chiến, ta không nhẫn tâm cự tuyệt đâu ."

Bạch Tử cười: "Bất kỳ trường hợp nào, chinh phục nữ nhân là sự tình tối cao và cũng là tối đại thú vị.

Hy Bình nhìn vào hai người rồi quay đầu về hướng quân Dã Mã tộc, vung tay hét to: "Tất cả tiến công!"

Hướng về phía trước, Hy Bình khoa thiết côn nhanh về đại quân Dã Mã tộc, lưỡng nữ vội nói:”Hãy vội vàng bám sát đại ca, đại ca không muốn chúng ta bị hại”.

Hai bên cùng hét lớn, tạo nên nhiều tiếng động vang khắp vùng thảo nguyên. Chiến tranh khởi đầu, trên thảo nguyên nhân mã khắp nơi, máu huyết vương vãi đầy đồng cỏ, mưa gió đổi thay.

Giữa trận mạc, thiết côn của Hy Bình tung hoành giữa ngàn người . Đây là trận chiến giữa lưỡng tộc chứ không phải giữa nam và nữ .

Bất luận nam nữ, đã là chiến sĩ, không thể mềm lòng. Nam hay nữ cũng là địch nhân. Chiến tranh làm mất hết thiện lương của con người, thật là tàn khốc.

Chúng ta đã chứng kiến chiến tranh giữa nam và nữ, bao nhiêu máu và nước mắt, bao nhiêu bi kịch trên đời.

Thật ra, chiến tranh giữa nam và nữ chưa bao giờ đình chỉ, xảy ra trên tình trường chứ không phải trong chiến trận.

Dao kiếm đụng chạm với nhau, sanh và tử đang xảy ra, mồ hôi và máu đang tranh với nhau. Và kết cuộc lẫn lộn với nhau.

Hy Bình theo sau bởi Đỗ Mạnh Mạnh và Tiểu Nguyệt, tiến sâu vào trận địa, không một ai ngăn chặn được trước sức tấn công của thiết côn. Hắn vượt qua bao nhiêu phòng tuyến, tiến thẳng đến Nguyên Chân.

Nguyên Chân đang giao chiến cùng với Bạch Tử và Bạch Hùng, cả hai đang yếu thế trước sự tấn công vũ bão của nàng, trong mấy chốc có thể thảm bại.

Hy Bình chuyển thiết côn qua giữa hai người, đánh thẳng vào ngực của Nguyên Chân, miệng hét lớn:”Khai”

Bạch Hùng và Bạch Tử vội vây quanh Nguyên Chân.

Bây giờ Hy Bình và Nguyên Chân đối diện với nhau, trong tay nàng là một trường tiên mềm mại, nhưng đã hủy diệt bao chiến sĩ Bạch Dương tộc.

Nguyên Chân vùng trường tiên về hướng Hy Bình, đi vòng qua thiết côn, đập thẳng vào mặt của hắn.

Thất kinh, Hy Bình thu côn lại để tránh đòn, sau đó đường côn quét mạnh vào eo lưng của Nguyên Chân.

Nguyên thân người Nguyên Chân ngã qua một bên để tránh rồi trở về vị trí vững vàng trên lưng ngựa, trường tiên lại vùng lên, đánh ngay vào cánh tay đang cầm côn của Hy Bình.

Hy Bình cảm thấy đau đớn, cố gắng đưa côn lên chống đỡ trường tiên đang hướng đến đầu của mình. Hắn cảm thấy trường tiên cuốn quanh yết hầu, vội vàng chuyển côn qua tay trái, tay mặt đưa lên nắm chặt vào trường tiên.

Nguyên Chân không ngờ Hy bình biến chiêu nhanh như thế, vội vàng rút trường tiên về, nhưng không thu hồi được.

Đang lúc phân vân, Hy Bình đã tiến đến một bên mình. Buông trường tiên ra, hữu thủ của Hy Bình vội vàng khống chế Nguyên Chân, lôi qua ngựa của mình rồi hét lớn:” Ngưng tay, tướng lãnh các người đang trong tay ta, tất cả đầu hàng ngay, nếu không nàng ta sẽ chết”.

Những lời đó giống như rống ngâm, hổ rống, vang động chấn kinh toàn trường! Cuộc chiến giảm thiểu nhanh chóng, muốn dẹp quân thì phải bắt vua trước, đó là thượng sách.

Thiết côn đã rơi xuống đất, vì nữ nhân rất ư là lợi hại, khí lực rất mạnh mẽ, hắn phải dùng cả hai tay để đối phó, siết chặt không cho Nguyên chân có cơ hội để thở.

Dù khống chế được hai tay của Nguyên Chân, nhưng hắn không có khả năng để cản trở độc chiêu tối hậu của nữ nhân, nàng cắn ngay vào vai của hắn.

Hy Bình chịu đựng sự đau đớn:”Hồi cáo với tộc trưởng các người để trao đổi con tin và sáu người của ta” .

Ngũ đoá kim hoa hét lớn:”Hỗn đản, hãy thả Nguyên Chân công chúa ra”.

“Công chúa hả? Tốt lắm! Ta cứ ngại nàng ta không đủ phân lượng để trao đổi, gọi mẹ nàng ta đến đây ngay, nếu không lão tử sẽ chém đầu ngay, con mẹ nó”.

Ngũ đoá kim hoa tương luận với nhau, rồi hạ lệnh thoái quân.

Hy Bình xuống ngựa, hai tay vẫn ôm Nguyên Chân. Hắn dùng một tay tước lấy trường tiên rồi đưa cho Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt hỏi: “Đại ca, có đau lắm không?”.

“Muội cắn ta nhiều lần rồi, giờ ta không còn biết đau nữa!”.

Đỗ Manh Manh, Bạch Hùng, cùng Bạch Tử đến bên cạnh.

Bạch Tử nói: “Người thơm lắm hay sao? Nữ nhân nào gặp người cũng muốn cắn!”.

Hy Bình không chú ý chung quanh, dùng tay xé nát y phục của Nguyên Chân.

Nguyên Chân vội nhả miệng ra từ vai Hy Bình: “Hỗn đản, muốn gì đây?”.

Hy Bình khá cao lớn, nhưng chỉ đứng đến ngang ngực của Nguyên Chân. Nữ nhân Dã Mã tộc quả đúng như Bạch Hoạt kể, cao và mạnh khỏe như con ngựa hoang dã. “Mẹ nó, người cắn lão tử hả? Lão tử xé nát y phục ra rồi ta sẵn lòng chết với người!”.

Đỗ Manh Manh và Tiểu Nguyệt vẫn còn nhớ ngày nào Triệu Tử Thanh cắn Hy Bình, hắn đã từng dùng chiêu thức trên để thoát khỏi hổ khẩu. Nên cả hai cùng mỉm cười.

Bạch Hùng nói: “Lão đệ, đừng có khách sáo khi đối phó với nữ nhân”.

Bạch Tử mỉm cười: “Phải để cho đoá hoa sen biết đệ như thế nào”.

Nguyên Chân chửi mắng: “Đừng đụng ta với bàn tay bẩn thỉu kia”.

Hy Bình cười: “Ta sợ người chạy mất mà”.

“Ta đã lọt vào tay người, ta còn khả năng để chạy thoát hả?”

“Đích xác, người không chạy được đâu, nhưng ta ôm để người có chút cảm giác không thấy thua thiệt.”

Vừa nói, hắn đưa cả khuôn mặt vào ngực của nàng, rồi rên rỉ “Và ít nhất ta có được một giấc mơ đẹp”.

Tuy Nguyên Chân vô cùng mạnh mẽ, nhưng vẫn vô phương thoát khỏi cách tay của Hy Bình. Hắn thấp bé hơn nàng, nhưng tại sao hắn khỏe như vậy?

Nguyên Chân nói: “Ta nghĩ rằng, người không có vui thú đâu”

Hy Bình thả nàng ra: “Đợi lên giường rồi mới biết, Oh, người sợ ta cưỡng bức hả?”

Nguyên chân sửa soạn lại y phục, khinh thị nói: “Người chỉ có đoản côn, kích đông, kích tây. Hoàn toàn không có khả năng dù cưỡng bức ta cũng không được gì, đừng có dùng các từ ngữ trên”.

Hy Bình cười to: “Người là con tin của ta, ta có thể ngược đãi hay chiêu đãi ân cần, người muốn phương thức nào?”

Nguyên Chân khinh bỉ: “Tùy tiện”

Hy Bình nói với Bạch tử: “Trời lại, trời giống như cái bánh hấp nhỏ, nhìn xú khí của nó nè”.

Bạch Tử dùng trường tiên do Tiểu Nguyệt đưa, trời Nguyên Chân lại, Bạch Hùng nhân cơ hội, đến phụ giúp, thuận tiện chiếm chút tiện nghi động thủ khắp người Nguyên Chân.

Nguyên Chân không biết cười hay khóc, trường tiên của mình bị địch thủ dùng để trời nàng lại, thật là ngược đời. Nàng bây giờ quả giống như cái bánh hấp. Một cái bánh hấp đẹp đẽ.

Cả vùng thảo nguyên bị máu huyết chuyển từ màu lục sang đỏ.

Bạch Hùng và Bạch Tử xử lý toàn chiến trường. Trời bắt đầu tối, toàn quân dựng doanh trại, nghỉ ngơi, để chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai.

Hy Bình và lương nữ Đỗ Manh Manh, Tiểu Nguyệt cùng ở với Hy Bình trong trướng bông, cái bánh hấp Nguyên Chân cũng nằm trong đó. Có vẻ Hy Bình muốn tiếp đãi mỹ lệ Nguyên Chân.

Cả hai nàng, Đỗ Manh Manh và Tiểu Nguyệt đều nằm ép vào người Hy Bình.

“Đại ca, tại sao để nàng trong trướng bông của ta, Nguyệt nhi không quen như vậy”. Nàng quen thuộc thoát y phần ngực để nằm chung với hắn. Nay Nguyên Chân có mặt tại đây, quả là khó chịu, nàng không thích thú gì hết.

“Ta ngại Nguyên Chân dùng mỹ nhân kế với Bạch Hùng và Bạch Tử để đào thoát, nên ta mời nàng ta vào đây để nghe ta hát”.

Khi Nguyên Chân nghe hắn muốn hát ca, nàng nổi nóng lên, nàng không sợ hắn cường bức, mà thật sự sợ nghe hắn hát.

Ngày hôm nay, đã bị nghe hắn hát các bài xấu xa, bỉ ổi. Tương tự như bị cưỡng bức bởi trăm người, quả đáng sợ.

Thật ra nàng chưa bị cưỡng bức, có lẽ không bị như vậy.

Nam nhân này ngược đãi ta như vậy, có dịp, ta chuẩn bị hai cục bông gòn để có gặp hắn lần khác, ta bịt kín hai lỗ nhĩ, khỏi bị nghe giọng ca của hắn, tức muốn chết.

Đỗ Manh Manh hỏi: “Đại ca, nếu nửa đêm, địch nhân phun hổ yên vụ (thuốc mê) vào đây, ta phải làm sao?”

“Đừng có lo ngại về bọn chúng, nếu chúng dám làm, ta sẽ làm thịt nữ nhân này ngay. Ngoại trừ, tù nhân không quan trọng, chúng sẽ nghe lời ta phóng thích sáu người. Ngày mai, nàng sẽ gặp lại Đại Hải, nàng vẫn là xử nữ. Đừng lo lắng gì hết.”

Đỗ Manh Manh giận lên: “Đại ca lại trêu chọc Manh Manh, phải phạt đại ca hôn Manh Manh”.

Hy Bình làm nàng im bằng cách hôn vào đôi môi nhỏ rồi nói: “Đừng có suy nghĩ như vậy, sau này lấy Đại Hải, không nên đòi hỏi tình cảm từ ta”.

Tiểu Nguyệt phản đối: “Đại ca không thể hôn một mình sư tỷ, Nguyệt nhi cũng muốn nữa”, không đợi Hy Bình, nàng tự ôm lấy hắn và cắn đôi môi vào.

Nguyên Chân nhìn không vừa mắt, nói vào: “Thân nhiệt các người sao lên cao vậy?”

“Không phải chuyện của người”, lương nữ đồng trả lời.

Hy Bình lấn người đến cạnh Nguyên Chân rồi hỏi: “Nàng cũng muốn hả?”.

Nguyên Chân giận lên: “Không ai muốn người hôn hết”. Lời nói ngừng khi Hy Bình hôn lên môi nàng.

Nguyên Chân xoay đầu qua một bên: “Hoàng Hy Bình, đừng có đụng ta”.

Hy Bình cười: “Nàng không sợ cường bức, sao lại sợ ta hôn?”

“Vì miệng người hôi hám”

Hy Bình hửi vào đôi môi của nàng: “Miệng nàng đúng là hôi, không phải, rất hôi mới đúng”.

“Miệng ta không có hôi”, Nguyên Chân giận dữ.

Hy Bình thò tay vào bên trong y phục của Nguyên Chân xoa nắn, so sánh nhũ phong Nguyên Chân với Lôi Phượng: “Chứng minh cách nào đây, để biết ai thối ai thơm, ta có nên hôn nữa hay chẳng?”

Nguyên Chân không thèm chú ý đến hắn, bất kể thủ pháp của hắn đang vuốt ve ngực nàng. Hy Bình tiếp tục nói: “Có lẽ nàng không có gan, hãy thừa nhận nàng có miệng hôi hám đi”.

Nói xong, hắn dự định trở về bên cạnh lương nữ. Bỗng nhiên, Nguyên Chân nói: “Trở lại đây, hãy làm thử đi”.

Hy Bình nhìn lại thấy Nguyên Chân nhắm đôi mắt. Trái tim hẫng xao động, hẫng cúi xuống, hôn lên đôi môi của Nguyên Chân rất lâu, không biết bao lâu nữa.

“Ta sai hoàn toàn, miệng nàng rất thơm tho, có thể cho ta hôn lại chẳng ?”

Hơi thở Nguyên Chân trở nên nặng nề: “Người ăn gian, không tốt, một nửa môi của ta, người vẫn chưa có hôn hết”.

Hy Bình cười: “Nàng vẫn chưa nói về cảm giác khi ta hôn như thế nào. Có biết ta muốn lắng nghe lắm “.

“Hôi thối muốn chết”

Sau khi đột nhiên hôn nàng, Hy Bình đặc ý quay trở về tiếp thụ những ôn nhu từ lương nữ, để lại Nguyên Chân đang giận dữ.

Hai nàng vuốt ve Hy Bình không ngừng nghĩ, hôn người hẫng liên tục, làm hẫng bức rút không biết phát tiết như thế nào.

“Tiểu ma nữ, hai muội ngược đãi đại ca như vậy, đại ca chết mất”.

Nguyên Chân nhìn qua, có lẽ đoán được bọn Hy Bình đang có những liên hệ phức tạp, nên làm hẫng ta tiến thoái lưỡng nan. Tâm lý của nàng bây giờ rất là thống khoái: “Người không phải là nam nhân, hành động gì cũng do do dự dự, có một chuyện nhỏ, cũng không xong, có dám làm tới không ?”.

Miệng Hy Bình vẫn còn trên đôi môi của lương nữ: “Người chỉ biết lải nhải, lão tử làm cho người xem, mẹ nó”.

“Đại ca, đừng có lý đến nàng, hãy hôn Tiểu Nguyệt đi, sư tỷ mới được hôn rồi”.

Hy Bình khở sở: “Tiểu ma nữ, hai nàng rất quý quái, ta khở sở muốn chết đây. Lòng ta cảm như lửa đang cháy bùng”

Hai nàng cười khúc khích, trong khi Nguyên Chân trầm nghĩ: “Hy Bình, nhà người xứng đáng để thụ tội”.

70. Chương 69: Dã Mã Chi Hành

Nữ tử duy nhất lại bị địch nhân bắt, Nguyên Na phải tìm cách giải thoát.

Dụng lực có lẽ không được, nếu dùng Hồ yên vụ thì làm sao có đủ cho toàn đạo quân, địch nhân đang phòng bị rất nghiêm trọng.

Để cứu nữ tử, có lẽ phải phóng xá sáu sủng nam nhân, quyết định nhượng bộ rất ảnh hưởng tiết khí của nàng.

Nàng triệu lục nhân đến hầu, để thỏa mãn bao nhiêu ham muốn nhục dục đang có.

Ngày hôm sau, Nguyên Na thống lĩnh đại quân đến doanh trại của Bạch Dương tại thảo nguyên. Lần đầu trong thấy kẻ giam cầm nữ tử của mình. Quả là một tuấn mỹ nam nhân làm động xuân tình.

“Nếu ta bắt hẫng làm tù binh, dùng trọng sinh hoàn, không biết là sinh thú như thế nào!”.

Hy bình trông thấy bằng hữu, quả đúng như hẫng dự đoán. phong diện tươi sáng, dầu hơi có vẻ mệt mỏi, có lẽ bị làm lao động khá nhiều ?

Hy Bình vội lên tiếng: “Người có phải là mẫu nương của tù nhân?”

Nguyên Na rất phẫn nộ với lời lẽ của kẻ nửa sống nửa chết dám gọi mình là mẹ của tù nhân của hẫng .

Ta đây là Dã Mã tộc trưởng, chính thống của Thiên Kiêu. “Trước mặt lão nương , người còn dám phóng túng như vậy ?”

Hy bình chỉ ngay vào cái bánh bao Nguyên Chân ở bên cạnh rồi nói: “Người lầm rồi, người không phải là lão nương của ta, người là lão nương của cái bánh bao này, thế nào ? muốn chiến tranh ? hay muốn giải quyết hòa bình ?”

Tứ Cẩu nói nhỏ với Hoàng Đại Hải:” Đại ca người, lúc nào cũng vô lại nhất”.

Hoa tiểu Ba góp lời:”Đây là bản sắc của tỷ phu”.

Nguyên Na trừng mắt:”Không cãi với người, tha nhi nữ của ta, ta sẽ trao sáu đứa hỗn đản cho người, ta không nuốt lời”.

Hy Bình cười:”Khá thông minh, dầu nữ nhân có khả năng, cũng phải khuất phục với nam nhân thôi, đồng ý”.

Nguyên Na lưu luyến nhìn lục nhân:”Thôi, hãy trở về thế giới của các người”.

Đỗ Mạnh Mạnh và Tiểu Nguyệt vội đến ôm ngay Hoàng đại Hải, khi đồng bọn vừa đến với đạo quân Bạch Dương.

Lôi Long nói ngay với Hy bình:”Không ngờ huynh lại có may mắn như vậy, bọn đệ không thể nghĩ ra “.

Hy Bình cười:”Bọn nhà người cũng vậy!”.

“Ta đã tha người, sao người chưa thả nhi nữ của ta ?” Nguyên Na hét lớn.

“Được rồi, thả”, Hy Bình thối lui đến bên cạnh Nguyên Chân, cởi trói nàng và nói:”Đừng có quên, tối qua, người yêu cầu ta cưỡng bức người nhé”.

Nghe được câu nói trên, Nguyên Chân hận mình không thể tát vào mặt hắn ta ngay bây giờ.

Gã hỗn đản vô lại này, tối hôm qua, bị lương nữ kích động sắc dục, lại không thể phát tiết. bị Nguyên Chân chế nhạo làm hắn tưởng nàng khi dễ nên động thủ động cước sờ mó trả thù, làm nàng động xuân tình.

Không ngăn được bản năng, nàng yêu cầu hắn chiếm hữu, nhưng hắn không làm gì hết, báo hại nàng cảm thấy khó chịu.

Lúc đó nàng tự phát thệ với bản thân, khi có tự do, nàng sẽ tát Hy Bình ngay.

Vừa đưa cánh tay lên, Hy Bình nắm mạnh, cánh tay kia vội ôm nàng và hắn hôn ngay vào đôi môi, thật lâu... “Sau này, nếu không có dịp hôn, hãy nhớ đến cái hôn ngọt ngào của ta!”.

“Ta nhớ, lần sau, nếu người có gặp ta, người sẽ khổ sở ngay”.

Nhìn Nguyên Chân sa vào lòng mẫu thân của nàng, và đạo quân Dã mã tộc, Hy Bình hỏi”Các người có bị những nữ nhân cường tráng ngược đãi hay không ?

“ Hoa tiểu Ba nói ngay:”Không, bọn đệ có những ngày uyên ương mỹ diệu”.

Tứ Cẩu nói:”Nếu người đến trễ vài ngày nữa, ta còn có dịp để thân cận thêm một số thiếu nữ khác”.

Hy Bình nói:”Mẹ nó, người làm hại ta, sáng sớm phải từ bỏ thê tử để đến giải cứu người, các người quả là không có lương tâm”.

Với Lôi Long bên cạnh, Hy bình ôm Hoàng đại Hải rồi nói: “Người phải tận lực thỏa mãn Mạnh Mạnh ngay, nàng ta cứ bám theo huynh suốt ngày, làm ta nổi điên đây”.

Hoàng đại Hải đỏ mặt nói:”Đại ca, tiểu đệ sẽ làm”.

“Ngay tôi nay đó”, Hy Bình nhắc nhở.

Đỗ Mạnh Mạnh kháng nghị:”Hai huynh đệ này không phải là hảo nhân”.

Hy Bình nhìn Triệu Tử Uy rồi nói:”Hắc tiểu tử, theo đuổi được xú khí nữ đó không ?”

Triệu tử Uy không còn có thành kiến về Hy Bình, mặc dầu không hẳn thích hắn lắm, nhưng không còn ghét bỏ như xưa:”Xú khí nữ thì khó theo rồi”.

Hy Bình vỗ vai hắn rồi nói:” Cố gắng lên”.

Hy Bình giới thiệu cả bọn với Bạch Hùng và Bạch Tử, tất cả hàn huyên nhắc lại các chuyện xảy ra, và dĩ nhiên Tiểu Nguyệt không thể thân cận với Hy Bình như lúc trước.

Lần gặp nhau này, mọi người rất vui vẻ, vì tự nhiên có thêm nhiều bằng hữu mới, cởi mở tấm lòng.

Tiểu Nguyệt thì lại sâu thăm, bây giờ nàng không thể có các hành vi quá thân cận với Hy Bình.

Nàng chỉ là một tiểu muội muội, trong khi nàng đích thật muốn làm tình nhân hay thê tử của hắn.

Cả bọn thật sự muốn trở về Bạch Dương tộc ngay, nhưng trời đã về chiều, quân lính phải tháo dỡ lều trại, nên tất cả phải đợi đến sáng ngày hôm sau.

Nhưng sự tình kỳ quái đã phát sinh. Trong đêm, bỗng bọn Lô Long sáu người đều quay trở về Dã Mã tộc, cả bọn đều nói là tình nhân đang triệu hoán mình trở về chốn cũ, họ không thể đề kháng được.

Hy Bình vô phương cản trở, cuối cùng phải để sáu người trở về bản doanh của Dã Mã tộc, trước khi rời, Hoa tiểu Ba có nói với hắn. bọn họ dù có đi đâu, cũng không thể rời được Nguyên Na, muốn cứu giúp thì phải tìm cách để phá hủy Nguyên Na tâm linh cảm triệu thuật mà thôi.

Đỗ Mạnh Mạnh lo ngại:”Đại ca, ta làm gì bây giờ ?”

Hy Bình chán nản nói:”Chỉ có nhìn, chứ ta không biết làm gì hết”

Tiểu Nguyệt giận lên:”Đại ca, nói gì ?”

“Oh, ta không nói gì hết”.

“Tối hôm nay đại ca sẽ chết với muội!” Hy bình than thở:”Ta cảm thất hối hận đã phóng thích Nguyên Chân”.

Nam nhân rất thống khổ về bản tính chiếm hữu của nữ nhân, còn khổ hơn nữa là bản tính đó đến từ nữ nhân mình không ngờ được, vừa nhức đầu, vừa đau tim.

“Nàng ta không có khá đâu, đừng nuôi tiếc, ta hãy trở về tướng bằng đi”.

Hy bình bị Tiểu Nguyệt vận dụng phương cách nửa cứng nửa mềm , lời đầu trở về tướng bằng, làm Bạch Hùng lẫn Bạch Tử đứng phía sau cười ngất lên.

Nữ nhân thật là phiền toái!

Tại tướng bằng, với lưỡng nữ sắc dục vượng thịnh, chỉ làm cho Hy Bình quẩn trí, nghĩ đến bọn Lô Long đang có nữ nhân Dã Mã tộc bên cạnh, còn nơi đây, hai thiếu nữ đang hành hạ hắn ta, không biết nên cười hay khóc đây ?

Tại tình huống điên cuồng này, Hy Bình bỗng nảy ra một quyết định cuồng điên.

Hắn phải đích thân đến Dã Mã tộc,tìm phương cách để phá đi Nguyên Na đích tâm linh cảm triệu thuật.

Lưỡng nữ khi nghe Hy bình nói, vội ngừng ngay các động tác khiêu gợi, phản đối, tại sao hắn muốn đơn độc đến nơi đó.

Phản đối vô hiệu, nên bọn họ nài ép Hy bình để cả ba cùng đi Dã Mã tộc ngay.

Lưỡng nữ thật sự không muốn Hy Bình đi, nữ nhân khi nào cũng dùng sắc để lung lạc nam nhân.

Hy bình không thể từ chối được. Nguyên Na sau khi có được nhi nữ, tâm tình có vẻ khá hơn.

Nàng quan sát nữ tử để xem có bị thương tổn gì không. Chỉ thấy được sự kiên cường cao ngạo,chứ không biết được tâm tình của tiểu nữ thay đổi như thế nào.

Nguyên Na nhớ rõ, trước đại quân của hai tộc, Hy Bình đã làm nhi nữ nàng đỏ mặt khi bị hắn hôn, chắc nhi nữ cũng có chút tình ý gì với tên vô lại.

Hoàng Hy Bình đích thị là tuấn mỹ nam nhân, đương nhiên, nhi nữ phải động lòng.

Nguyên Chân đã 18 tuổi, cũng nên có nam nhân, Sau kỳ đại lễ này, ta phải tìm cho nhi nữ vài nam nhân mới được.

Nam nhân đúng là hảo kẻ vật của trời đất dành riêng cho nữ nhân.

Trong tim Nguyên Chân đang khủng hoảng, đường đường là công chúa của Dã mã tộc, lại bị Hy Bình hôn trước mọi người, hắn ta thật ra còn nhỏ bé hơn các nam nhân Dã mã tộc nữa, thật là khó chịu.

“Mẫu thân đang có toan tính gì đây ?

“ Nguyên Na đáp:”Người muốn thế nào ?”

Nguyên Chân nói một cách căm ghét:”Ta nên ra lệnh cho binh lính trở lại chiến trường, bắt ngờ giết bọn chúng, rồi bắt tên hỗn đản kia “.

Nguyên Na nói:”Mẫu thân đã hứa cho bọn chúng rồi, bọn chúng không còn ý định tấn công ta nữa. Tại sao phải cần gây ra chiến tranh ?, ngày hôm qua, ta có biết bao nhiêu thương vong, ta cần phải tránh các cuộc chiến vô bổ , không cần thiết. Ta biết con oán hận Hy Bình, vì nó tạo ra các sự tình không đúng.”

“Mẫu thân, hắn chiếm lấy tiện nghi, lừa dối con, rồi còn hôn nữa”.

Nguyên Na cười:”Chuyện này không quan trọng, hôn nam nhân quả là chuyện nhỏ, nữ nhân ta còn hoan hỉ với cả chục nam nhân thì sao ?, nữ nhân Dã mã tộc đâu có sợ”.

Nguyên Chân nói:”Nhưng phải kinh qua buổi lễ đại điển, con vẫn là xử nữ, đâu có thể để cho tên hỗn đản làm như thế này ?.

Nguyên Na nói:”Ta biết hắn có chút tiện nghi, ta muốn hắn phải hối hận từ các hành động trên”.

“Vậy mẫu thân tính như thế nào ?”

Nguyên Na đắc ý:”Khi sáu nam nhân trở về quanh ta, lúc đó Hy Bình sẽ chịu phép”.

“Bọn hắn xuất binh thì sao ?”

Nguyên Na nói:”Không có lý do đâu, sáu người tự nguyện trở về, ngoài ra, binh lính ta đã chuẩn bị, nay có hơn vạn tinh binh, ta đâu còn sợ !”

“Mẫu thân quả vĩ đại”

“Đương Nhiên”

Các nữ nhân được xưng tụng khi nào cũng kiêu ngạo lên.

Ngày hôm sau, Hy bình cáo biệt Bạch Tử và Bạch Hùng, cả hai lo ngại khi thấy Hy Bình cùng lương nữ phiêu lưu đến Dã mã tộc. Bạch Hùng nói:”người phải cẩn trọng, có gì Bạch Liên sẽ giết ta”.

Hy Bình nói:”Không quan trọng đâu, muội muội của huynh đang mong ta chết sớm, để nàng có thể tìm một anh hùng thật sự.”

Bạch Hùng cũng cười:”Muội ta bây giờ không còn cần anh hùng nữa, hắn ta lại cần một tên vô lại”. Hy Bình nói:”Huynh nói đùa, tên vô lại sẽ trở về tìm nàng “.

Bạch Hùng ôm vai Hy Bình và nói:”Đáng mừng em ta cưới nhầm tên vô lại, nếu anh hùng thì hay dễ chết, lúc đấy lại trở thành góa phụ. Hảo, ta không cản trở người, ta và Bạch Tử sẽ chờ đợi người trở về, sau 10 ngày không có người, ta sẽ đem hết tinh binh Bạch Dương tộc đến làm cỏ Dã Mã tộc ngay “.

Hy bình và lương nữ đăng trình đến hướng Dã mã tộc.

Hắn có ý kiến, để đi nhanh mỗi người nên cưới riêng một ngựa, lương nữ không đồng ý, cuối cùng, Tiểu Nguyệt ngồi trước, Đỗ Mạnh Mạnh ngồi sau, Hy bình ngồi giữa, cả ba cùng cưới Ô Long mã tìm đường đến Dã mã tộc.

Với tình trạng như vậy, Hy Bình mong đến sớm, vì trên thảo nguyên này, với hành vi của lương nữ, Ô Long mã sẽ bị cảm nhiễm phát tình là nguy cho cả bọn.

Hy Bình trên đường đi, thầm nghĩ:”Chắc mấy tên sắc ma này đang du long hí phượng với Nguyên Na”

Thật ra, Nguyên Na không có tương hảo với bọn Lôi Long, tỉnh giấc từ sớm và đang bày mưu tính kế với Nguyên Anh tam nữ, suốt mấy canh giờ vẫn chưa có một kết quả nào.

Chiều đến, đến lúc chuẩn bị để khai xử đại diện. Hầu cận áp giải sáu nam nhân vào bản doanh để hưởng thụ.

Bổng nhiên, quân hầu thông báo, có Hy Bình xin gặp mặt tộc trưởng.

Nguyên Na thích thú hạ lệnh đưa hấn vào ngay.

Hy bình cùng lưỡng nữ tiến vào. Trông thấy đủ mọi người, Hy Bình vội nói: "Có lẽ ta đến đúng lúc, hãy tiếp tục, ta chưa thấy hết".

Lôi Long và Hoàng Đại Hải đang cùng Nguyên Anh và Nguyên Thu hoan hỉ, giật mình vội vã mặc y phục vào.

Đại Hải nói: "Manh Manh, tại sao nàng đến cùng với đại ca ?"

Manh Manh giận dữ: "Nếu ta không đến, thì làm sao biết được người trông rất uy mãnh, đối xử với Manh Manh không ra gì, trong khi đối xử với nữ nhân khác như dã cẩu đang khát tình"

Hoàng Đại Hải đưa ra hai tay, không biết phải làm gì, vội nói: "Ta không phải vậy ..."

Đỗ Manh Manh nổi khùng lên: "Người nói không được hả ?"

Hy bình mỉm cười: "Manh Manh, đừng làm khó Đại Hải"

Lôi Long thắc mắc với tình huống, vội hỏi: "Chỉ có ba người đến đây thôi ?"

Hy Bình trả lời: "VẬY là đủ rồi"

Lôi Long trả lời: "Thêm người thì tốt hơn chứ "

Sau khi Nguyên Anh tam nữ chỉnh đốn y phục, hầu hết mọi người đều có chút quần áo ngoại trừ Tứ Cầu, Triệu Tử Uy và Nguyên Na.

Hy Bình xem xét lưỡng nhân đang tiền hậu công kích Nguyên Na, cảm hứng và nói: "Tộc trưởng, có cần phụ giúp hay không?" .

Nguyên Na cất tiếng: "Có thêm tiểu tử người nữa, lão nương rất hoan nghênh cả ba người"

Hy Bình đáp lời: "tộc trưởng vẫn không nghe nữ nhi nàng nói à ?, ta là người nhát gan, nên không dám đụng đến nữ nhi của nàng"

Nguyên Na hồi tưởng đến những lời nhi nữ nói, đã kích động nhi nữ rồi lại không tiến tới như một nam nhân.

Nàng nổi nóng lên, xô đẩy Triệu Tử Uy và Tứ Cầu qua một bên, đứng thẳng không một mảnh vải che thân, rồi hét lớn: "Kẻ nhát gan, đừng có đứng trước mặt ta"

Hy Bình nhìn vào thân hình tuyệt mỹ đầy sức sống của Nguyên Na rồi nói: "Xin hãy mặc y phục vào"

Nguyên Na nói: " Ta không thích y phục, người cảm thấy thế nào ?"

Hy Bình đột nhiên nói lớn: "Tất cả hãy đi ra"

Mọi người đều nhìn hấn.

Nguyên Na nói: " Tại sao người muốn mọi người rời khỏi đây ? Đây là địa phương của ta. Người không có chút quyền lực nào cả "

Hy bình vừa cười và nói: "Khi lão tử hành động, ta không muốn ai nhìn, người hiểu chăng ?"

Nguyên Na cảm thấy hứng thú: "Đúng"

Nguyên Na nhìn hấn rất lâu, bỗng nhiên đưa tay lên và nói: "Mọi người hãy lui ra"

Hy bình nói thêm: "Đi xa ra, đừng có cố ý lắng nghe, thám thính"

Chánh nhân rất là thất vọng.

Tiểu Nguyệt nói: "Đại ca, đừng có tốt với người ta"

Hy Bình trả lời: "Muội muội hãy đi ra, đây là việc của đại ca"

Tiểu Nguyệt che mặt chạy nhanh, Đỗ Mạnh Mạnh vội theo sau, tất cả mọi người đều ra khỏi tướng bằng.

Hy Bình nhú mày, biết rằng hắn đã làm Tiểu Nguyệt đau lòng, muội muội vẫn là muội muội, không thể thay đổi được. "Nguyệt nhi, tha lỗi cho ta"

Nguyên Na nói: "Không còn ai ở đây, tốt lắm, bây giờ người hành động ngay đi"

Hy Bình nói: "Ta hãy giải quyết chánh sự sau đó sẽ có khoái hoạt"

Nguyên Na ngồi trên thảm, mời Hy Bình ngồi xuống trước mặt nàng và nói: "Người nói đi"

Hy Bình trầm tư: "Người có thể không tin, nếu muốn tiêu diệt Dã Mã tộc từ thảo nguyên này, quả không khó khăn đối với ta"

Mặt Nguyên Na nhăn lên: "Người uy hiếp ta hay sao?"

Hy Bình nói: "Có thể như vậy"

Nguyên Na nói: "có lẽ, lúc trước người có khả năng như vậy, hiện nay người chỉ có một mình, cô độc, ta muốn biết người làm sao để uy hiếp ta?"

Hy Bình lôi từ trong thân người một thanh liệt dương chân đao, đây là đao Hoa Tiểu Ba đem theo người, lúc gặp lại Hoa Tiểu Ba giao lại cho hắn. Có đao trong tay, hắn không biết sợ là gì!

Hy Bình nói: "dựa vào thanh đao này, ta có thể hại người, rồi tẩu thoát, nhưng ta sẽ trở lại với đạo quân Bạch Dương và vũ sĩ Trung Nguyên, như vậy đủ để tiêu diệt Dã Mã tộc rồi."

Nguyên Na trầm mặc, nàng không nghĩ rằng gã nam nhân trước mặt có được khả năng như vậy.

Nàng không có sợ vũ sĩ Trung Nguyên, nhưng Bạch Dương tộc thì đáng ngại, nếu họ đem hết sức, sẽ có hai đến ba vạn nam nhân chưa hẳn đủ để diệt Dã Mã tộc, nhưng quả là lưỡng bại câu thương.

Nàng không thể chịu trách nhiệm lớn như vậy, ngoài ra, hắn có thể giết nàng ngay tại đây.

Nàng hơi thay đổi sắc diện: "Người muốn ta làm gì?"

Hy Bình nói: "Đơn giản lắm, hay cấp giải được, chân chánh phóng tha bằng hữu của ta, sẽ không còn ân oán giữa chúng ta nữa"

Nguyên Na ca thán: "Trông rất đơn giản, nhưng ta thật sự không có giải được"

Hy Bình kinh ngạc: "Người nói gì?"

Nguyên Na trả lời một cách thất vọng: "Ta cũng không biết, si tình hoàn là thánh được được đặc chế để khống chế các nam nhân không phục tùng nữ nhân bọn ta, nó không có giải được"

Hy Bình: "Người nói thật à?"

Nguyên Na thề thốt: "Nếu ta nói sai, ta không phải là nữ nhân"

Hy Bình nổi khùng lên: "Người nói không phải nữ nhân, mẹ nó người là nữ nhân trong các nữ nhân"

Bản tính cũ của Nguyên Na trở lại: "Sao người không nếm thử mùi vị của nữ nhân trong các nữ nhân như thế nào?"

Hy Bình nói: "Ta không hứng thú", vừa nói và vừa đứng lên quay người lại.

Nguyên Na nhìn vào ánh mắt của hắn, thật không thể hiểu hắn đang nghĩ gì?

71. Chương 70: Tầm Hoa Khai Thác

Sau khi Hy Bình rời đi, Nguyên Na tam nữ cùng tiến vào trướng.

Nguyên Anh nói: “Tộc trưởng, hắn sao lại có thể bỏ đi sớm như vậy? Chẳng lẽ không thể trưng dụng được hay sao?”

Nguyên Na cười: “Hắn cùng ta đến một điểm cũng không tương hảo, lại còn nói là phải giết ta nữa chứ.”

Nguyên Linh tò mò: “Cái tên hỗn đản này. Hắn đối xử với người như thế nào?”

Nguyên Na đáp: “Hắn nói nếu ta không phóng thích sáu người bọn họ, hắn sẽ giết ta, sau đó dẫn quân đập bằng Dã Mã Tộc, nhưng giờ thực sự ta không sợ sự uy hiếp của hắn. Kỳ thực hắn rất thiện lương, giả thử ta có không thả sáu người bọn họ, hắn cũng không thể dẫn binh tiêu diệt chúng ta, hơn nữa hắn cũng không đến đây có một mình. Hắn không thể chỉ vì sự tự do của sáu người, mà làm hy sinh không biết bao nhiêu máu và mạng người. Ta nói với hắn, ta không có thuốc giải độc, hắn bèn tức giận bỏ đi, hắn không làm gì ta! Lần sau hắn còn tùy tiện đến Dã Mã Tộc, hắn sẽ phải ngoan ngoãn, tự nhiên quay trở lại.”

Nguyên Thu nói: “Chẳng biết hắn thế nào, nếu có thể chinh phục được tộc trưởng của chúng ta, thì bằng hữu của hắn sẽ được tự do. Nhưng, có ai lại có khả năng chinh phục được tộc trưởng của chúng ta đây?”

Tứ nữ đồng thanh cười.

Nguyên Anh chợt ngừng lại, hỏi: “Tộc Trưởng, ta thấy hắn hoàn toàn thích hợp làm khai thác giả của khai xứ đại điển lần này.”

Nguyên Na đáp: “Đúng, hắn không những là người ngoài, hơn nữa lại có phong thái chẳng ai sánh bằng, thực sự là người thích hợp nhất cho vị trí khai thác giả cao quý thần thánh của chúng ta, muốn hắn nhận lời là điều vô cùng khó, chỉ với sức mạnh thì không thể được.”

Nguyên Anh cười: “Sử dụng sức mạnh không được, thì có thể dùng mềm dẻo. Với loại nam nhân này thì giảng nghĩa khí là điều tối kỵ, chúng ta có thể sử dụng ưu điểm của hắn để biến thành khuyết điểm. Tộc trưởng, người nói hắn rất thiện lương phải không? Người tốt thì thường dễ bị đánh lừa, chúng ta sẽ đánh lừa hắn!”

Nguyên Na thở dài nói: “Một lần đã là đủ rồi”

Tứ nữ bắt đầu mặt mờ, không lẽ họ muốn lừa gạt Hy Bình?

Ai, Tại sao sao tất cả nữ nhân đối với việc lừa gạt nam nhân vừa đến này, lại đều hăng hái đến vậy.

Nguyên Anh đem Đỗ Manh Manh cùng Tiểu Nguyệt hai người an bài tại một trướng bông, Hy Bình sau đó liền đi vào trướng của bọn họ, chỉ thấy Tiểu Nguyệt đang gục đầu vào ngực Đỗ Manh Manh khóc ròng.

Hy Bình nói: “Manh Manh, nàng ra ngoài trông chừng bọn họ, đừng để họ quấy nhiễu ta và Nguyệt nhi.”

Đỗ Manh Manh hiểu ý lập tức thoát li khỏi trướng.

Hy Bình quỳ trước mặt Tiểu Nguyệt, nhìn đôi mắt đầm lệ của nàng, nói: “Nguyệt nhi, muội giận đại ca lắm sao?”

Tiểu Nguyệt không lý tới hắn, lại càng khóc to hơn.

Hy Bình thở dài: “Đến đây nào, để đại ca ôm muội một cái”

Tiểu Nguyệt khóc ròng: “Muội không, huynh vừa mới đối xử với Nguyệt Nhi tệ bạc, Nguyệt Nhi hận huynh.”

Hy Bình ngồi xuống, ôm nàng đặt lên trên đùi mình, rất ôn nhu nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt, nói: “Đừng khóc, sau này đại ca sẽ không bao giờ đối xử tệ bạc với Nguyệt Nhi nữa.”

Nguyệt Nhi ngừng khóc: “Không cho phép huynh thân mật cùng với dã nữ nhân đó.”

Hy Bình đáp: “Ta chỉ có vài chuyện cần nói với nàng ta thôi, thật sự chẳng có thân mật gì với nàng ta cả.”

Tiểu Nguyệt ngạc nhiên nhìn hắn lộ ra vẻ vui mừng hỏi “Thật không?”

Hy Bình hôn nàng, đáp: “Nếu ta và nàng ấy có quan hệ, làm sao có thể nhanh trở về để đi cùng muội?”

Tiểu Nguyệt lập tức tin ngay, cũng phải, đại ca nàng và người phụ nữ đó có làm chuyện đó, chí ít cũng mất đến nửa ngày, làm sao có thể ra đây nhanh như vậy?”

Đôi mắt ngấn lệ của nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú của Hy Bình, động tình tràn ngập trong ánh mắt, nói: “Đại ca, hôn môi Nguyệt Nhi”

Sau khi hai đôi môi quần quýt lấy nhau, Hy Bình ôm lấy Nguyệt Nhi, quyết định: “Chúng ta đi tìm bọn họ”

Nguyệt Nhi nhu thuận đáp: “Ừ.”

Hai người ra khỏi lều, tiến vào lều của bọn Lôi Long sáu người, chỉ gặp mỗi Đỗ Mạnh Mạnh.

Hy Bình hỏi: “Họ đâu rồi?”

Đỗ Mạnh Mạnh lấy chút sinh khí đáp: “Đi giao phối cùng dã mã.”

Hy Bình than thở: “Nếu thật sự không có biện pháp, chúng ta quay về đem nữ nhân của chúng ta đến, để bọn họ có thể sinh sống ở đây!”

Đỗ Mạnh Mạnh gạt ngay: “Ta không muốn sinh sống ở đây.”

Hy Bình có chút trầm tư: “Nếu là như vậy, đợi thời điểm thích hợp ta sẽ nói chuyện với Đại Hải, cho nàng đi cùng ta.”

Đỗ Mạnh Mạnh hoan hỷ nhảy phốc vào lòng Hy Bình, nói: “Đại ca, huynh cũng muốn Mạnh Mạnh?”

Hy Bình ôm lấy nàng, trầm tư suy nghĩ một lúc, rồi mới lên tiếng: “Vẫn chưa đến lúc!”

Lại một ngày trôi qua, đám sáu người Lôi Long sau khi bồi tiếp nữ nhân về ngủ thật ngon giấc, tới sáng mới trở về trường của mình.

Hy Bình sau khi từng người bọn họ đã ngủ say, đến khi trời sáng đưa hai nữ nhân đi ngang dọc khắp trong Dã Mã Tộc

Rất nhiều nữ nhân Dã Mã Tộc liếc mắt đưa tình với hắn, khiến hắn trong lòng ngứa ngáy, chỉ là hai nữ nhân bảo hộ chu toàn, dục thú của hắn không được phát tiết, không thể làm hại đến nữ nhân.

Đáng cười chính là, Nguyên Chân đem theo năm đóa kim hoa mỗi lúc đều như cái đuôi theo sau hắn. Hắn tìm cách làm cho nàng ly khai, cố ý hát to bài tình ca, nhưng không những không thể làm cho nàng chạy trốn, ngược lại chỉ làm cho rất nhiều người xung quanh tránh xa.

Điều này khiến hắn cảm thấy thật kỳ quái, vì sao Nguyên Chân lại không sợ thanh âm của ca thần hắn?

Nguyên Chân từ trong tai lấy ra một nắm miên hoa, hướng về phía hắn cười khiêu chiến, ý tứ là: “Chàng nỗ lực hát ư! Hát đến vỡ cả cổ họng, miên hoa của bốn đại tiểu thư vẫn hoàn hảo vô tổn!”

Hy Bình nhìn thấy, chán nản: “Nguyên lai nàng đã có phòng bị.”

Nguyên Chân vô cùng đắc ý: “Đó là điều đương nhiên, nếu không ai lại dám theo sau ngươi chứ?”

Hy Bình ranh mãnh: “Nàng để ta nhìn tai bên kia xem có phải cũng có miên hoa không!”

Nguyên Chân tất muốn khoe khoang cái kiệt tác của mình, nên hạ thấp đầu xuống Hy Bình để Hy Bình có thể nhìn cho rõ, bất ngờ bị Hy Bình hôn trộm một cái.

Nàng giận muốn điên người, lên tiếng mắng chửi Hy Bình như một tên huyết cẩu lâm đầu (một con chó ghê).

Hy Bình cười nói: “Nàng làm lại như thế với ta, ta hôn nàng một lần nữa!”

Nguyên Chân không có một chút úy kỵ, làm lại y như cũ.

Hy Bình quay đầu hỏi: “Nàng không sợ bị cái miệng thối tha của ta hôn ư?”

Nguyên Chân giận dữ: “Không muốn hôn người thì cũng đã hôn rồi, hôn vài lần nữa thì có làm sao?”

Hy Bình cười khỏ, thật khó đối phó với nữ nhân này, nàng ta không sợ cái cách đối phó này của hấn sao?

Đỗ Mạnh Mạnh nhần nại không được, xen vào: “Nguyên Chân, có lẽ cô đã bắt đầu yêu đại ca rồi đó, sao mà cứ lẩn tránh hoài vậy?”

Nguyên Chân ngụy biện: “Ai yêu hấn chứ? Ta với hấn, chỉ cần có cơ hội là ta sẽ trả thù.”

Tiểu Nguyệt tức giận: “Đại ca ta làm gì mà có thù oán với người, đừng đặt chuyện!”

Nguyên Chân nói lại rằng: “Ai nói là không có ân oán gì? Hấn khi phụ ta, ta không nên tìm hấn trả thù sao?”

Đỗ Mạnh Mạnh quát lên: “Người muốn trả thù chàng bằng cách nào? Hay là người cũng muốn chiếm tiện nghi của đại ca ta?”

Nguyên Chân lúng túng: “Ta, ta.....” Sau khi “ta” một lúc lâu, sau đó cũng hướng về phía Hy Bình yêu kiều mắng: “Hỗn đản, người cũng cười trộm? Không giúp ta nói ư?!”

Chúng nhân chết lặng nhìn chằm chằm: “Đó không phải là mắng yêu tình nhân hay sao?”

Hy Bình hỏi: “Công chúa, từ khi nào nàng lại có hứng thú với ta?”

Nguyên Chân đáp lại: “Có ma mới có hứng thú với người!”

Hy Bình bật cười nhưng vẫn tiếp tục nói: “Chắc là vậy, làm sao mà công chúa lại thích tiểu tử như ta? Nàng chỉ muốn trả thù ta thôi! Ta sẽ lại cho nàng ba ngày, sau ba ngày này ta sẽ trở về Trung Nguyên, khi đó nàng sẽ không còn có cơ hội đâu!”

Nguyên Chân dậm chân lại nói: “Người, người làm ta tức chết? Người muốn ta bỏ cuộc, không, người đi đến đâu, ta theo đến đó.”

Hy Bình không đáp lại lời nàng, tiếp tục đi dạo cùng lương nữ, Nguyên Chân cũng tiếp tục đeo năm đoá kim hoa trên cổ theo sau không rời.

Không biết đã đi được bao lâu, lại gặp Nguyên Linh trên đường, nguyên lai là Nguyên Na muốn Hy Bình đến trường của nàng ta, có việc thương lượng.

Hy Bình buông một câu “Ta sẽ không thân mật cùng nàng ta”, rồi ly khai Tiểu Nguyệt và Đỗ Mạnh Mạnh, đi cùng Nguyên Linh.

Sau khi Hy Bình rời khỏi, Tiểu Nguyệt nói: “Công chúa Nguyên Chân, nếu như nàng muốn làm đại tẩu của ta, ta không từ chối.”

Nguyên Chân cãi: “Ai muốn làm đại tẩu của người, mà người là cái thá gì?”

Tiểu Nguyệt trả lời: “ Ta tên là Tiểu Nguyệt, muội muội của Hoàng Hy Bình, đại ca ta thương ta nhất, ta muốn đại ca ta lấy người nào thì đại ca ta phải lấy người đó, vậy cô nói xem ta là người nào?”

Nguyên Chân trong lòng chấn động, nghĩ: “Tiểu a đầu này lại là muội muội của hấn sao? Nhưng tại sao những việc mà họ thực hiện lại không giống như vậy? Cái ánh mắt, cái cách thân mật của, thậm chí còn hôn nhau nữa, họ là huynh muội được sao?”

Nguyên Chân nói: “Người Dã Mã Tộc chúng ta không thể kết hôn với bất kỳ một nam nhân nào, hơn nữa ta lại là công chúa của bọn họ, lại đi lấy một ngoại nhân mà chỉ đứng tới ngực của ta sao? Thật nực cười!”

Đỗ Mạnh Mạnh tức tối nói: “Người hãy ghi nhớ rõ những lời này của người, bằng không nó sẽ trở thành trò cười!” Nói xong, nắm tay Tiểu Nguyệt kéo đi.

Nguyên Chân lăm rằm tự nhủ: “Hấn đã hôn người ta, chẳng lẽ lại còn thân trong trắng nữa sao? Hứ!”

Năm đoá kim hoa bị công chúa của chúng vò nát.

Ngày mai đã là ngày Dã Mã Tộc khai mở đại điển mười năm một lần.

Đám người Nguyên Na và Nguyên Anh, Nguyên Thu ở trong trường sai Nguyên Linh dắt Hy Bình trở về.

Hy Bình theo Nguyên Linh đi vào, thấy ba nàng, bọn họ bỗng biểu lộ hết sức thân mật với mình bằng cách mỉm cười.

Nguyên Na nói: “Ngồi xuống.”

Hy Bình ngồi xuống trước mặt họ, Nguyên Linh ngồi bên cạnh hắn, cố ý dựa vào hắn thân tình, Hy Bình có thể ngửi thấy mùi hương phát xuất từ cơ thể của nàng, đích thị là mùi của nữ nhân thành thực.

Hy Bình nói: “Nguyên Na tộc trưởng quả rất đẹp, nàng gọi ta vào, sẽ không trách ta vô lễ với nàng chứ?”

Nguyên Na nhìn nam nhân phóng đảng trước mặt, trong mắt lóe lên thần sắc khó hình dung, đáp: “Ta không muốn lừa gạt ngươi, ta có thể giải khai khổng chế tâm linh cho bọn họ, nhưng ngươi phải đáp ứng một điều kiện.”

Hy Bình: “Nói đi!”

Nguyên Na nói: “Ta có một loại độc, ngươi nếu sau khi uống vào mà không chết, ta sẽ khôi phục tự do cho bọn họ.”

Hy Bình không nghĩ nàng ta bắt ngờ đưa ra điều kiện này, tuy tự biết mình không sợ độc, nhưng cũng không dám dễ dàng chấp nhận điều kiện này. Độc được không phải là tô du đường, uống nhiều, ai biết được kết quả sẽ ra sao?

Hắn hỏi: “Nàng không phải nói rằng không có giải được sao?”

Nguyên Na nói: “Ta không có giải được, nhưng ta có cách để trả tự do cho các ngươi, bọn họ sẽ vĩnh viễn không được quay lại tìm ta. Ngươi dám tiếp thụ điều kiện của ta không?”

Hy Bình trừng mắt nhìn nàng ta: “Ngươi không có tư cách cùng ta bàn về điều kiện, tính mệnh của ngươi ở trong tay ta.”

Nguyên Na nói: “Ô, thật à? Chỉ cần ta chết, tất cả bọn họ đều trở thành thất tâm nhân, ngươi nếu muốn thấy họ trong bộ dạng như vậy, thì hãy giết ta đi!”

Hy Bình trừng mắt nàng ta một cái, thình lình nói một cách thất vọng: “Đường như ta không còn chọn lựa nào khác cả!”

Nguyên Na nói chắc: “ Chắc chắn là không!”

Hy Bình cười khổ: “Chúng ta không oán không cừu, tại sao bà bắt ta phải vào tử địa vậy?”

Nguyên Na nói cùng với một nụ cười ngọt ngào: “Bởi vì ta thích ngươi.”

Hy Bình ngồi cạnh ôm chặt Nguyên Linh không ngừng hôn hít, bỗng thả nàng ta ra nói: “Ta thích nhất là thời gian ở bên cạnh nữ nhân, thông thường khi hoan hảo cùng cô ta, không bao giờ có ý nghĩ muốn giết cô ta, ta đi được rồi chứ?”

Nguyên Na nói: “Chẳng lẽ ngươi không đủ đảm lược chịu thách thức.”

Hy Bình đã đứng dậy chuyển thân đi, bỗng quay lại nói với mọi người: “Ta sẽ gặp lại nhau trên chiến trường.”

Nguyên Anh nói: “Tiểu tử, dùng một mạng của ngươi đổi lấy tự do của sáu người bọn họ, vậy còn chưa đủ sao? Ngươi nếu bước ra, ta lập tức hạ lệnh giết họ ngay, lại cùng bọn ngươi đánh đến kẻ sống người chết, ngươi muốn chỉ vì việc riêng của ngươi mà hi sinh vô số sinh mạng khác sao?”

Hy Bình đứng lại giây lát, rồi từ từ quay đầu lại: “Là độc được gì?”

Nguyên Na đáp: “Băng Ngưng Châu!”

Hy Bình ngồi kế Nguyên Linh, nói: “Danh tự rất đẹp, Nguyên Lai độc được tất cả đều là danh tự đẹp, bộ dạng đẹp nhất của nữ nhân giống bộ dạng ngoan độc,”

Cũng có thể nói: “Có một danh tự mỹ lệ đó là độc được lợi hai, có phải về bên ngoài mỹ lệ là điểm lợi hại nhất của nữ nhân phải không? Ai, vấn đề rất dụ người, để ta giải đáp.”

Nguyên Na đáp: “Ta cũng rất muốn biết.”

Hy Bình nói: “Đưa cho ta!”

Hắn quyết định đánh cuộc một phen, lấy tính mệnh của hắn để đánh cuộc, cùng Nguyên Na đổ một ván, xem cái loại độc được này có thể độc chết được hắn con người vạn độc bất xâm hay không!

Nhân sinh nhiều lúc thật ra cũng là một trường đồ bác.

Nguyên Linh đưa cho Hy Bình một viên được hoàn thủy tinh to như long nhãn trên tay mình.

Hy Bình sau khi tiếp nhận liền cảm giác lạnh như băng, mắt nhìn được hoàn trong tay, nói: “Độc được vốn không chỉ có tên gọi mỹ lệ, mà còn có hình thái mỹ lệ. Tộc trưởng, có câu này ta muốn nói trước, ta là nữ tể của Bạch Dương tộc, nếu trong vòng mười ngày ta không quay về, thì đại quân Bạch Dương tộc sẽ tấn công thảo nguyên của Dã Mã tộc. Không phải là uy hiếp, chỉ là đề tỉnh, các người hãy chuẩn bị đón nhận sự trừng phạt đi!”

Trong trường mọi người đều trầm mặc.

Một lúc lâu sau Nguyên Na mới trầm trọng hạ lệnh: “Canh giữ hắn cho ta!”

Hy Bình nói: “Nàng sợ rồi à?”

Nguyên Na thở dài: “Không phải là sợ, chỉ là không muốn sự việc này phát sinh. Không có người, đại quân Bạch Dương tộc chẳng có gì đáng sợ.”

Hy Bình nói: “Tự nhiên người không e sợ, ta cũng không e sợ.” Ngẩng đầu lên, Bằng ngưng châu trong tay bị chà đạp vào miệng, nuốt xuống, mỉm cười: “Đúng là thuốc bổ, ăn vào cũng là một loại hưởng thụ.”

Nguyên Na đã thua chàng một trận, hét nói: “Người mất trí rồi, người sẽ chết, giữa hai tộc chúng ta phải dùng binh tương kiến, máu chảy thành sông! Người là hỗn đản, gọi người ăn người không ăn, không để người ăn người lại muốn ăn, người không tự nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho người khác chứ.”

Hy Bình cười thâm: “Nàng có giải được không?”

Nguyên Na đáp: “Ta mà có giải được thì đã đã khẩn trương đưa cho người rồi còn gì?”

Hy Bình lại tấn công: “Nàng rất thích ta phải không?”

Nguyên Na đầu bốc hỏa: “Đến lúc này người vẫn còn tâm tình đùa giỡn à?”

Hy Bình hôn nàng, nói: “Nếu như nàng thật sự thích ta, có lẽ ta không thể chết!”

Nguyên Na hôn lại Hy Bình trong một khắc, cảm thấy môi hắn băng lạnh thấu cốt, chảy nước mắt nói: “Dích thị, ta thật sự rất thích người.”

Nàng vừa nói xong, Hy Bình thả nàng ra, đứng lên, đứng lên rất mạnh mẽ, thật sự thành linh nằm ngửa ra, và không có một chút động tĩnh, phẳng phất như một người đã chết. Vì vậy làm cho người ta không thể giải thích, dương căn của chàng thành linh phá quần lót, thẳng đứng như trụ, nộ khí trùng thiên.

Tứ nữ nhìn đến hoa cả mắt.

Truy tìm khai thác giả là sự nghiệp vĩ đại, cuối cùng cũng đã thành công.

72. Chương 71: Dã Mã Đại Điển

Đại trưởng của Nguyên Na bị vây quanh trùng điệp bởi đại quân của Dã mã tộc, trong trường chỉ có Nguyên Na và Nguyên Anh tam nữ, cùng một tên Hoàng Hy Bình không động đậy.

Bọn họ đang nhìn Hy Bình trần truồng nằm thẳng cẳng trên thảm, hân giống như một khối tượng bằng hoàn mĩ bị đổ xuống, hạ thể giống như một trụ bằng thẳng xuyên thấu trời cao. Từ buổi tối hôm qua, sau khi uống Băng Ngưng châu, hân liền không còn hô hấp và mạch đập nữa, tứ nữ khẳng định hân đã chết.

Mỗi lần khai mở đại điển, kẻ khai thác đều hữu tử vô sinh, nam nhân này cũng chẳng phải là ngoại lệ.

Nhóm sáu người Lôi Long tịnh không hay biết việc này, Đỗ Mạnh Mạnh và tiểu Nguyệt lần lượt đến truy vấn, đều không có kết quả, bướng bỉnh tìm đến Nguyên Na lí luận, Nguyên Na hạ lệnh đem bọn họ tổng giam lại, nhân tiện đem sáu người nhóm Lôi Long và bọn họ giam chung tại một nơi, để phòng bất trắc.

Còn khoảng một giờ nữa, đại điển khai mạc sẽ bắt đầu.

Nguyên Na hỏi: “Nguyên Anh, là nà có bao nhiêu người để đây?”

Nguyên Anh nói: “Bảy trăm hai mươi một người, tiếp tục nhiều hơn lần trước tới ba trăm linh sáu người. Xem ra thời gian cử hành đại điển sẽ bị kéo dài ra rồi.”

Nguyên Na nói với giọng tiếc rẻ: “Nếu sớm biết cài thứ dưới đất ấy của hân ta là như thế, có đánh chết ta cũng không chịu hy sinh hân ta, từ xưa đến nay chưa thấy vật nào đáng sợ đến vậy. Thậm chí là sáu người kia sau khi đã uống Trọng Sinh hoàn vào cũng không thể sánh với cái của hân ta.”

Nguyên Linh nói: “Nếu một xử nữ mà gặp phải hân ta, có lẽ phải đau đớn một thời gian dài mới có thể hồi phục lại, thậm chí là những xử nữ cao lớn như chúng ta, xem ra cũng phải chịu khổ một tràng.”

Nguyên Thu: “Tộc trưởng, đến giờ rồi.”

Nguyên Na ra lệnh: “Tiến hành.”

Nguyên Thu và Nguyên Linh đi ra khỏi trường, từ phía ngoài dắt vào một thiếu nữ bịt mắt lỏa thể, thiếu nữ này cao bằng họ, cũng còn có thể tính là thanh tú, trên mặt nàng có một biểu tình nôn nóng im lặng chờ đợi.

Thiếu nữ nói: “Tộc trưởng, ta thấy hơi sợ.”

Nguyên Na đáp: “Hài tử ngọc, có nữ nhân nào mà không trải qua chuyện này, sau đó người có thể tùy tiện cùng nam nhân hoan ái. Dừng cảm nên, tiếp nhận sự tẩy rửa của thần thánh của người khai thác!”

Nguyên Anh nói: “Đưa cô ấy đến đây!”

Nguyên Linh & Nguyên Thu lưỡng nữ cùng mang thiếu nữ đó đến bên Hy Bình rồi ấn mạnh xuống. Thiếu nữ đó hét lên 1 tiếng cuồng thảm, muốn bỏ trốn, lập tức bị Nguyên Linh & Nguyên Thu lưỡng nữ khống chế nằng ta tại đỉnh dương căn, bắt đầu tiến hành các động tác theo tiết tấu. Nỗi thống khổ và khoái cảm cùng dâng lên trong khoảnh khắc ấy, thiếu nữ bắt đầu chủ động chuyển thân theo bản năng.

Dã Mã tộc khai mạc đại điển 10 năm 1 lần, các xử nữ từ 14 đến 24, tất cả khi đến tuổi chớm nư ra hoa, được tộc trưởng chỉ định, đều có thể cùng nam nhân hoan hảo.

Đây là quy định của Dã Mã tộc, nếu không phải thực sự là xử nữ, sẽ không thể cùng nam nhân giao hợp. Nếu vi phạm tộc quy, sẽ bị trừng phạt bằng cách hủy đi dung mạo.

Có thể nữ nhân không sợ chết, nhưng sợ nhất vẫn là bị hủy đi dung mạo. Thành thử hàng thiên niên kỷ trôi qua, điều này đã trở thành 1 phong tục của Dã Mã tộc, cũng có thể nói rằng, khai mạc đại điển cũng là ngày hội lâu đời nhất tại bộ lạc mà xã hội do nữ quyền làm chủ này.

Mỗi thanh xuân xử nữ khi ngày hội này đến, đều đoán trước được rằng họ sẽ sớm trở thành nữ nhân đích thực, từ đó có thể hưởng thụ cuộc sống theo đúng cách của một người phụ nữ.

Từ thời Tổ tiên xa xưa của Dã Mã tộc đã luôn tin rằng, vô luận dù là nữ nhân nào đi chăng nữa, cũng đều quyền luyến với nam nhân đầu tiên của mình, đây chính là nguyên tắc thống trị vô cùng tai hại của họ.

Nữ nhân một khi đã quyền luyến một nam nhân nào đó, sẽ dễ dàng phục tùng hoặc có sự thiên vị đối với nam nhân đó, điều này khiến họ có thể dễ dàng bị khống chế, trở thành người bị lệ thuộc hoặc trở thành nô lệ của nam nhân.

Vì thế, họ tổ chức Khai tử đại điển này để nữ nhân trong tộc sẽ mãi mãi không bao giờ biết nam nhân đầu tiên của mình là ai, hơn nữa, kể cả khi người đó có chết cũng sẽ không thể bị quyến luyến.

Người trong tộc đều hiểu rõ người khai thác là một khối tượng băng không có sinh mệnh, về sau này bọn họ không phải ra sức để tìm kiếm và quyến luyến.

Băng Ngưng châu là được đặc biệt nghiên chế dùng cho khai tử đại điển, bí phương này chỉ có mình tộc trưởng ở mỗi thế hệ hiểu được. Tác dụng của nó là làm người ta trong chớp mắt kết thành băng, và cùng lúc kích phát dương căn của nam nhân cương cứng đồng thời kết băng.

Đây là một loại dược vật có màu sắc cực kỳ thần bí, cho tới nay vẫn chưa có ai xác định rõ nguyên lí của nó.

Tuy nhiên điều khiến Nguyên Na không hiểu được, hồi trước khai thác giả sau khi uống thuốc, toàn thân như hàn băng, chỉ có hạ thể không nóng không lạnh, tuy nhiên Hy Bình ở trên thăm thì lại cứng như đá Đại Lý, từ sáng tới giờ thân nhiệt đã khôi phục như bình thường, nhưng hạ thể lại cực nóng.

Đây là một câu đố không giải được, nhưng hẳn rốt cuộc đã chết. Không có chút hô hấp và mạch đập nào, người này lại có thể còn sống sao?

Nguyên Na tin chắc rằng Hy Bình đã chết, làm nên một khai thác giả thanh khiết, không có khả năng bắt tử—chỉ có người chết mới là thanh khiết nhất.

Nguyên Na nhìn cơ thể hoàn mỹ đang nằm trên thăm, như một bức tượng nam tính hoàn mỹ, hạ thể của hắn đã được nhuộm đỏ bởi máu của ba mươi xử nữ.

Bắt đầu từ sáng, các thiếu nữ được Nguyên Linh và Nguyên Thu hai người dẫn vào dẫn ra. Tối tối mịt, Nguyên Linh và Nguyên Thu được nghỉ, tộc trưởng & Nguyên Anh thay thế.

Bởi vì không có bất kỳ ai trong bộ tộc được biết thân phận thật sự của người khai thác, chỉ có tộc trưởng và những người thân tín mới biết được. Vì vậy mà tứ nữ trong thời gian này thật là vô cùng khổ ải.

Đương nhiên, những nữ binh canh gác bên ngoài cũng nhọc nhằn, bất quá ít nhất bọn họ cũng có thể luân phiên hoán đổi vị trí, bốn nữ nhân Nguyên Na lại chỉ có thể hai người nghỉ ngơi, hai người làm việc, gánh vác lấy sự mệt nhọc và oán trách, vừa nhìn vừa chỉ huy bốn xử nữ làm chuyện mê người trên băng điều cũng là thân thể của Hy Bình, càng làm các nàng khó chịu đựng được.

Hai ngày cứ thế qua đi

Lúc này, trên người Hy Bình là thiếu nữ thứ một trăm hai mươi tám, sau một hồi nhún nhảy điên cuồng mãnh liệt, đồ người nên thân thể Hy Bình, nằm bất động.

Nguyên Thu cùng Nguyên Linh mang nàng ta ra, sau đó trở lại với một xử nữ có vóc người cao ráo. Khi hạ thể của thiếu nữ này tiếp xúc với hạ thể của Hy Bình, dương căn của Hy Bình đột nhiên biến ra dài & thô, trực tiếp tiến thẳng vào thể nội của thiếu nữ. Thiếu nữ đó la lên một tiếng thảm thiết, rồi hôn mê bất tỉnh.

Nguyên Thu và Nguyên Linh cả kinh, ôm thiếu nữ đó qua một bên.

Nguyên Na và Nguyên Anh cũng choàng tỉnh, nhìn thấy biến đổi dị thường như vậy thì đều thốt lên: “Chuyện này là thế nào?”

Nguyên Na nói: “Nguyên Anh, ngươi thử kiểm tra hắn xem có còn thở hay không?”

Nguyên Anh nhắc tay Hy Bình lên để xem mạch, sau đó lại chuyển qua ngực chàng, liền đáp: “Tộc trưởng, không thấy động tĩnh gì”

Nguyên Na tỏ vẻ ngạc nhiên: “Hắn nếu đã chết, tại sao cái thứ đó lại có thể đột nhiên biến ra vừa thô vừa dài như vậy?”

Nguyên Anh ba nàng đã lấy làm kỳ diệu, nam nhân này nguyên lai là thiên sinh dị chủng, kích cỡ của hắn đã tới không thể tưởng được, trừ nữ nhân của Dã Mã Tộc bọn họ, các nữ nhân của tộc khác chạm vào hắn, bất luận là xử nữ hay là đãng nữ, đều đã tới cực hạn

Lúc này nó đột nhiên thô dài không thôi, giống như cánh tay cường tráng thô lớn của hắn, sao lại có khả năng này? Hà huống hắn lại là một người chết, thật là bất khả tư nghị.

Làm sao đám người này có thể biết được rằng Hy Bình kì thực vẫn chưa chết, chỉ là đang tiến nhập vào cảnh giới “thiên dương địa âm”, làm cho hơi thở và mạch đập đều hoạt động một cách yếu ớt khiến người khác không thể phát hiện ra được.

Bằng Ngưng châu cường liệt tử bằng hà chi khí không tử sinh khí thể là cho thiên niên huyết xà độc đan cùng với hồ vân sư hổ đan hai luồng tinh khí trung lạc cả tại dương căn, linh khí đi tuyền nhũn chất cũng giống như hà khí bằng châu, hai luồng âm hà chi khí lưỡng âm tương hợp tại thờ á chưởng chủ nội đan chỉ chương chi khí nhả thờ không thể hợp được là cho thân thể lỵ như đá

Bằng Ngưng châu tịch không là một loại chất độ, nếu không thì bằng vào tinh khí trong nội đan của thiên niên huyết xà cũng đủ để hóa giải, nhưng Bằng Ngưng châu là một loại có thể sinh ra bằng hà chi khí năng lượng tinh thể đặc, vì vậy thiên niên huyết xà độc đan không có cách nào luyện hóa. Nhưng Hi Bình bản thân mang cử dương trợ thể chương chi khí sinh mã không ngừng, lại cùng với kế hợp với vô số nguyên âm của xử nữ đảnh tinh lưỡng chủ nội đan mang chương chi khí hỏa độ, khiến cho thể đang bị cực âm hà chi khí tiêu hao, vả để giải trừ gian.

Cứ thể âm mộ dương chi khí đi theo hợp, tuột tại nội thể Bình tự nhiên lưu chuyển không ngừng, không cần Hi Bình tại trung không chế ngự mà thờ đi theo tự nhiên của nó đã tri bá giá rơi và cảnh giới vô ngã đổ vỡ sụp bên ngoài mộ đi cũng không biết.

Hồ vân sư hổ cùng thiên niên huyết xà độc đan tinh khí không ngừng hấp thụ nguyên âm ả ước, phảng phất như đang tái sinh, bỗng vậy đột ngột như tự nhiên giá tự nhiên gồng sức hỗ trợ nhân là ra sinh lực bề bồng với không chế diện mạo, cường ngạnh nhá.

Với lại huyết xà ngàn năm có đặc tính biến hình, nói cách khác là rắn sống đến 1 lúc nào đó thì sẽ hóa thành rồng, và rồng có thể chuyển hóa thành vạn vật. Khi rắn gặp kẻ địch thì có thể biến to ra, khi gặp hang động nhỏ thì biến nhỏ lại để vào hang dễ dàng.

Nhân vật hi hữu này, nội thể Bình có cực âm dương chi khí tranh đấu với nguyên âm kích phá, linh giá củ thiên niên huyết xà như phân li với thân thể nhân tại thành ý độ lạc, khi chủ nhân rơi và trạng thái bất tỉnh, thứ tinh giá này tự động không chế ngự thân thể định củ chủ nhân - dương căn. Khi dương căn của Hi Bình tiếp xúc với địa phương đối nữ nhân, tự nhiên có ánh cả giá được có hướng nạp được tổ đa để mở độ do đó thiên, tự động mở cửa hã mài nhá.

Đây thực sự là vấn đề mà Nguyên Na tứ nữ đều có nghĩ đến nát óc cũng không ra, thậm chí ngay kể cả Hy Bình cũng không biết rõ.

Nguyên Thu hỏi: “Tộc trưởng, có cần phải tiếp tục giữ cô ta không?”

Nguyên Na khẳng định đáp: “Nữ nhân Dã Mã tộc chúng ta trước nhất là phải đạt được sự thỏa mãn, mau làm cô ta tỉnh lại, nâng lên!”

Thiếu nữ đó tỉnh lại lộ rõ vẻ kinh hãi van nài: “Không muốn, ta không muốn tiếp tục! Ái da, đau lắm! Hãy tha cho ta, tộc trưởng, cầu xin người!”

Nguyên Thu cùng Nguyên Linh không thèm để ý đến lời van xin thảm khóc của nàng, tiếp tục không chế kéo người nàng ta xuống cái vật to lớn vô bì trên thân Hy Bình. Chẳng mấy chốc, tiếng kêu la thống khổ ấy bỗng biến thành những âm thanh cuồng loạn thống khoái, cho đến lúc lả đi.

Nguyên Anh kinh ngạc: “Tộc trưởng, tại sao cô ta lại ngất đi khi đang đạt tới khoái cảm cao trào như vậy?”

Nguyên Thu đáp: “Kỳ thật! hai ngày nay cũng không có bất kỳ thiếu nữ nào hôn mê bất tỉnh, cô ta không những ngất đi, hơn nữa còn tựa như là bất tỉnh do bị choáng, điều này quả là không giống với lẽ thường”.

Nguyên Na nói: “Nguyên Anh, tới lượt người”

Nguyên Anh lập tức cởi bỏ sạch sẽ, ngồi lên người Hy Bình. Khi cơ thể nàng tiếp xúc với Hy Bình, dương căn của hắn đột nhiên lại có sự biến hóa.

Vào lúc dương căn nhập thể, Nguyên Anh kêu lớn một tiếng, cơ thể không tự chủ được xoay đi, rên lên: “Tộc trưởng, của hắn to quá, làm của em rách ra mất”

Nguyên Na hỏi: “Nguyên Anh, nói cho ta nghe cảm giác của người lúc này”

Nguyên Anh vừa rung động kịch liệt vừa nói: “Tộc trưởng, mỗi khi em ra vào, chỉ cảm giác là vật của hân có cửu đạo nhục hoàn vô hình, lại phảng phất cửu đạo khoái cảm choán lấy thần kinh của muội, làm cho khoái cảm của muội tăng lên rất nhanh và dày đặc, chỉ trong một thời gian ngắn, muội đã cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Chẳng trách lúc trước xử nữ đạt cực khoái nhanh vậy, lại cường liệt nữa.”

Nguyên Na kinh ngạc nói: “Nói cách khác, vật đó của hân mỗi lần nhập xuất có thể mang lại cho người ta 18 đạo khoái cảm cùng lúc, tương đương chín lần nhập xuất, đúng không?”

Nguyên Anh thân người cử động liên tục rên rỉ: đúng vậy thưa tộc trưởng

Nguyên Na nói: rất tốt đại diện có thể hoàn thành sớm rồi .Nguyên Anh đứng dậy dừng ở đó uốn éo nữa

Nguyên Anh cảm thấy không nỡ lòng nào đứng dậy, chúng nữ thấy vật đó của Hy Bình to hơn hồi nãy rất nhiều, càng không thể hiểu nổi, trong lòng nghĩ “nó có thể to lớn hơn nữa không”

Nguyên Thu và Nguyên Linh dẫn 1 thiếu nữ ở bên ngoài vào, thiếu nữ này thon thả nhỏ con hơn nàng vừa rồi, khi cơ thể của cô ta tiếp xúc với Hy Bình, dương căn đột nhiên rút ngắn lại rất nhiều, thiếu nữ chỉ có thể dung nạp tới hạn độ lớn nhất tiến nhập được vào trong nội thể của nàng

Cả 4 người phụ nữ đều giật mình mở to mắt: trên đời lại có thứ như thế này sao có khả năng biến lớn biến nhỏ biến to hay dài

Thiếu nữ vẫn chiến đấu điên cuồng sau đó hét lớn 1 tiếng ,sau đó nhanh chóng đạt tới cao trào ,khoái cảm vô hạn làm nàng lăn ra bất tỉnh

Nguyên Na nói :”kiểm ra một người tương đối trẻ tuổi, thân hình tương đối nhỏ nhắn .”

Hai nàng đi ra rồi dẫn vào một người chỉ khoảng 14,15 tuổi, thiếu nữ cao khoảng tầm Đỗ Mạnh Mạnh tiến lại . Tuy dương căn của Hy Bình đã rút nhỏ lại nhiều, chưa trở thành cỡ ban đầu, lúc ban đầu thì lớn hơn ít nhất 30%

Nguyên Anh nói :”Tộc trưởng nữ nhân của chúng tộc chúng ta ở đây đều là cao lớn, không cách kiểm ra được một người nhỏ hơn so với xử nữ này .”

Nguyên Na suy nghĩ trong giây lát, đoạn ra lệnh: “Đi mang một xử nữ ở ngoài kia lại đây, ta phải xem xem cái thứ đó của hân có khả năng khôi phục lại mô dạng ban đầu hay không”.

Nguyên Thu, Nguyên Linh vâng lệnh thi hành.

lúc này thiếu nữ đã đổ thân hình mềm mại lên trên người của Hy Bình

rất nhanh Đỗ Mạnh Mạnh bị Nguyên Thu cùng Nguyên Linh kéo đến, nàng cũng bị bịt kín 2 mắt ,nàng ko hề có 1 chút cử động hiển nhiên đã bị điểm huyết. Lưỡng nữang Đỗanh Mạnh ra cửu bối y phụ, nàg cồu lên nhưng áuyệ đầiuc1điể không thểhá ra âm thanh gì Lưỡg nữc1đưa nàg từừgay trên đĩh Hi Bìh, khi màhĩh đị phương đốủ hai người tiếp xúc, sắ mặ nàg khôoi vô cùg tự như đầiể điề giấ xả ra vớ mĩh.

Hi Bìh dương căn ngay tứ thĩhĩ phụ bả lai diệ mặ lậ tứ công thầ phááy mỗuc1đườg màuc1đĩ và. Đỗanh Mạnh trên khuôn mặ cơ bắ độ nhiên co giặ, mĩi nàg nhể lên lợĩai hà rằg đàng nghiể chặ, chỉhấ rung bắ bậ trông thốg khốĩ hạ.

khoảnh khắc sau đó, biểu tình của nàng chuyển sang mê man, cái miệng nhỏ không ngừng phát ra tiếng thở hổn hển, khuôn mặt xuất hiện xuân ý hoan lạc cực độ

Mặc dù vậy, chiếc khăn che đôi mắt nhưng của nàng đã ướt đầm ko biết đó là nước mắt hay là mồ hôi

Đỗ Mạnh Mạnh rất mau chóng bị Nguyên Thu và Nguyên Linh đỡ ra ngoài, lúc này xác thật đã hôn mê rồi, bất luận nguyện hay không nguyện ý, lần đầu của nàng thật rất khoái lạc, nhưng nàng càng hận nam nhân và “đồng bọn” của hân đã làm nàng được tới khoái lạc và mãn nguyện vô bì.

Nàng vốn định dùng đêm đầu của mình dâng cho Hy Bình hoặc Đại Hải, đối với hai nam nhân này nàng đều không thể cự tuyệt, còn đối với những nam nhân khác muốn tiến nhập vào thân thể nàng thì nàng cự tuyệt hoàn toàn, hà huống còn là lần đầu của nàng .

Nàng đã phát thệ sẽ xé tên nam nhân hủy đi trình tiết của nàng thành vạn mảnh.

nàng ko ngờ rằng người đàn ông lấy đi sự trong trắng của mình chính là Hy Bình - người mình đang yêu
Hy Bình ko hề biết rằng hần đã bắt ngờ đoạt được lần đầu tiên của Đỗ Mạnh Mạnh

Nguyên Thu và Nguyên Linh tiếp theo lại đem vào một tiểu nữ chỉ khoảng 11,12 tuổi, đây là chủ ý của Nguyên Na, nàng muốn thấy dương căn của Hy Bình còn có khả năng rút lại nhỏ hơn không

Nguyên Linh hỏi: “Tộc trưởng, điều này có phù hợp không?”

Nguyên Na nói :”Chuyện trước sau, hiện tại phải thả nàng ta ra, nàng ta bắt tất phải đợi tới mười năm nữa.”

Nguyên Anh nói: “ Tiểu muội muội, hiện tại tùy ý muội quyết định, muội có nguyện ý không?”

Tiểu nữ hài có đôi má dễ thương bất ngờ lộ ra thần sắc hoan hỷ nói: ta đồng ý

khi dương căn của Hy Bình tiến vào thân thể của tiểu nữ hài, lập tức nó biến thành nhỏ lại như cũ.

Nguyên Na biết được đây là hạn độ chót mà hần có thể rút ngắn lại được, không thể hơn nữa. Nếu là như thế, dương căn của Hy Bình chỉ còn lại là một cở của một nam nhân mạnh khỏe bình thường, nhưng không biết được hần có thể biến lớn tới trình độ nào .

Nguyên Na hỏi: “Tiểu muội muội, có đau không?”

Tiểu nữ hài nói: “đau nhưng cũng rất sung sướng.Tộc trưởng ,nam nhân này có vật đó lớn quá nếu ta lớn hơn có phải vật đó sẽ thay đổi nhỏ hơn không?”

Nguyên Na ko trả lời. Đúng ra với nam nhân thông thường cũng chỉ như thế này, hoặc là chỉ hơn một chút. Lúc nàng lớn lên, kích cỡ như hiện tại không thể thỏa mãn được nàng, trừ phi nàng có may mắn gặp được nam nhân có thiên sinh dị bẩm, ít ra cũng được giống như 6 gã sủng nam của nàng. đương nhiên, nếu như trên đời này có một kẻ như gã khai thác giả này thì tốt hơn, chỉ tiếc hần đã chết.

Sau khi tiểu nữ hài rời đi, Nguyên Thu và Nguyên Linh tiếp tục mang một thiếu nữ khác tới.

Khai xử đại điển tiếp tục duy trì

Khi Nguyên Thu và Nguyên Linh đem xử nữ thứ 257 tới, thiếu nữ này cũng gục xuống và gần như hôn mê.

Nguyên Na nói: “Tại sao lại nhanh như vậy, tiếp tục mang người khác tới xem sao”

Nhưng cả thiếu nữ tiếp theo cũng rơi vào tình trạng hôn mê bất tỉnh.

Nguyên Na nói: “Nguyên Anh, người đến đi!”

Nguyên Anh tội nghiệp và khả kính, động tác bên trên không tới phiên khắc đã ngã nhẹ trên thân Hy Bình, toàn thân không còn sức, tựa hồ như nói không ra lời được.

Nguyên Na hỏi: “Thế nào?”

Nguyên Anh thở không ra hơi, đáp: “Tộc, tộc trưởng, ta thực không biết nói sao cho phải, chỉ thấy vô số khoái cảm mỗi lần tiến thoái ma sát, mỗi cú kích tới đều dẫn đến từng đợt khoái cảm thần kinh, khiến thân thể ta như mất kiểm soát, muốn ngưng lại cũng không thể, hơn nữa còn đạt đến trạng thái chưa từng thấy, đẩy ta lên đến cao trào.

Nguyên lai Hy Bình có Cửu Dương Trọng thể tiếp nạp một lượng lớn xử nữ nguyên âm làm ướt và kích thích biến thành năng lượng vô hạn .Hơn nữa thiên dương địa âm chi khí tự động lưu chuyển làm phóng xuất ra 9 đạo kỳ âm vô song dẫn dụ “tinh khí hoàn” trên đầu dương căn của hần ko ngừng chuyển động. Bởi vậy,khi tiến nhập ra vào nữ nhân tựa hồ cảm thấy 9 đạo nhục hoàn liên kết với dương căn, thực ra đó là đó là một loại ảo giác đặc biệt.

Lúc này Nguyên Anh biết ra được tình trạng, là vì do thiên dương địa âm chi khí trong người Hy Bình di chuyển nghịch nhau, làm ra cửu dương trọng thể đạt tới cửu cửu quy nguyên, mỗi lần tiến hoặc ra đều có thể làm người nữ có tám mươi một đạo khoái cảm đánh tràn vào, hèn chi Nguyên Anh lại tệ như thế .

Nguyên Na tỏ vẻ không tin: “Hắn sẽ không chết chứ?”

Nguyên Anh thở không ra hơi đáp: “Hy vọng là như vậy”

Nguyên Na hạ lệnh: “Bất kể thế nào, Khai xử đại điển vẫn phải tiếp tục được tiến hành”

Nguyên Anh nói: “Tộc trưởng, sớm mai đã có thể sớm hoàn thành lễ đại điển được rồi.”

Nguyên Na cười đáp: “Như thế là tốt nhất, ta muốn lả đi vì kiệt sức, thân là tiểu bối mà lại phải nhận trọng trách lãnh đạo cái cuộc hưởng lạc này, khiến lão nương phải lao lực quá độ, thực chẳng hợp lý a”.

Nguyên Anh nói: “Tộc trưởng, tộc trưởng, người cũng nên đến hưởng thụ đi nào”.

Nguyên Na đáp:” Để sau khi đại điển xong đã”

73. Chương 72: Tâm Linh Cảm Ứng

Khi Đỗ Manh Manh được đưa về hạ trại, hoàn toàn hôn mê, bảy người nhanh chóng kiểm tra thương tích, nhưng khó phát hiện được thảm trạng ở hạ thể.

Bảy người không tìm ra nguyên nhân, thấy nàng mê man, toàn thân vô lực, liền tịt lại bàn luận náo nhiệt. Tuy nhiên cả bọn bàn tán, tìm hiểu nguyên nhân đều không có kết cuộc, dẫn đến tranh cãi kịch liệt.

Đỗ Manh Manh tỉnh dậy liền kêu to, ôm lấy Hoàng Đại Hải mà khóc lớn: “Sư huynh, Manh Manh không còn mặt mũi nào để nhìn huynh nữa”.

Hoàng Đại Hải bị thống kêu lên: “Là sư huynh không bảo hộ được muội, chính là sư huynh đáng chết”

Đỗ Manh Manh càng kêu khóc to hơn: “Sư huynh, huynh vẫn còn muốn muội chứ?”

Hoàng Đại Hải ôm chặt lấy nàng mà rằng: “Tất nhiên huynh vẫn muốn muội, đợi khi nào muội khỏi hẳn thương thế, huynh sẽ làm lễ thành thân với muội”.

Hoa Tiểu Ba hỏi: “Manh Manh tỷ, kẻ nào đã làm ra việc này?”

Đỗ Manh Manh trả lời: “Tỷ thực sự không biết, họ mang tỷ đi sau đó bịt mắt tỷ, rồi ép tỷ ngồi lên thứ đó của một người đàn ông. Manh Manh liền cảm thấy cảm thấy hạ bàn bị tê liệt, nhưng mà sau đó, nhưng mà sau đó...”

Thực ra thị thực sự muốn nói “sau đó cảm thấy rất sung sướng và khoái lạc”, nhưng cuối cùng không thể xuất khẩu.

Tiểu Nguyệt nói: “Mọi việc dường như đã đi quá xa, đầu tiên là việc đi tìm đại ca, sau đó là Manh Manh tỷ bị hủy liễu, khi muội mà gặp lại đại ca, tất sẽ đòi huynh ấy thay chúng ta đòi lại công lý. Hừ, tất cả mọi người đã trở thành nô lệ của bọn họ, ta đợi đại ca đến cứu mọi người vậy”

Hoa Tiểu Ba nói: “Manh Manh, tỷ có cảm giác được vật đi vào thân thể tỷ rất to lớn không?”

Đỗ Manh Manh khóc rống: “Rất lớn, nhưng ta chẳng biết lớn đến chừng nào”

Hoa Tiểu Ba hỏi lại: “So với chúng ta thì thế nào?”

Đỗ Manh Manh giận dữ trả lời: “Ta mới chỉ biết mỗi cái đó của hắn, nhà người bảo ta so sánh với cái gì đây?”

Hoa Tiểu Ba tự vỗ vào đầu mình, rồi nói: “Thứ lỗi cho đệ”, rồi bất chợt giật mình, hỏi: “Manh Manh, hắn có đưa dương tinh vào nội thể tỷ không?”

Đỗ Manh Manh trầm tư suy nghĩ rồi nói: “Ta không biết, ta bị ngắt ngay sau đó, thực sự không hiểu sau đó hắn có xuất dương tinh hay không nữa”

Hoa Tiểu Ba nhanh nhẩu nói: “Để ta xem nào!”

Đỗ Manh Manh gào to: “Manh Manh đã bị như thế rồi mà nhà người còn khi phụ Manh Manh, ta không muốn sống nữa”

Hoa Tiểu Ba khoa tay nói: “Đó là đệ muốn tốt cho tỷ, nếu như tỷ mang mầm mống của hần thì hậu quả xử lý ra sao?”

Đỗ Manh Manh giật mình, ngừng khóc, kêu lên: “Được rồi”

Sau khi Hoa Tiểu Ba kiểm tra hạ thể Đỗ Manh Manh kỹ lưỡng, thở phào mà rằng: “May mắn quá, hần không xạ tinh, không để lại di chứng, sau này tỷ có thể cùng Đại Hải kết hôn, Đại Hải là người biết trước sau, sẽ không chỉ vì tỷ đã mất đi trinh tiết mà chối bỏ tỷ. Còn nếu như Đại Hải không tiếp thụ tỷ, Hoa Tiểu Ba ta trăm phần hoan hỷ tiếp nhận tỷ”

Tứ Cửu cùng Độc Cô Minh cùng kêu lên: “Ta cũng sẽ như thế”

Đỗ Manh Manh nhất thời kích động, kêu lên: “Các người ...” rồi không nói tiếp được nữa.

Hoàng Đại Hải nói: “Các người đừng hòng mơ tưởng đến nữ nhân của ta, nàng là của ta, cả đời này là của ta”.

Tứ Cửu nói: “Xem ra chúng ta đã đã lo thừa cho người, Manh Manh, mọi việc đã xảy ra rồi, chúng ta hãy coi như chưa có gì! Chúng ta cùng không nghĩ đến nó nữa, muội cũng đừng nghĩ đến sự trong trắng là cái gì đó to lớn”

Đỗ Manh Manh nói: “Ta thề sẽ hoạn hần để trả mối hận trong tim”

Chúng nhân nhận thấy rằng tạm thời Đỗ Manh Manh đã ổn định, trong lòng như trút được một tảng đá nặng. Về sau thế nào, tạm thời chưa tính đến.

Đỗ Manh Manh nhanh chóng nằm trong lòng Hoàng Đại Hải ngủ. Nằm mơ thấy Hy Bình, rồi lại mơ thấy Hoàng Đại Hải, cuối cùng là mơ thấy một người đàn ông bịt mắt tiến tới thị. Cô nàng liền giật mình tỉnh giấc, thấy mình đang nằm úp mặt vào ngực Hoàng Đại Hải, liền nằm ngẩng gã, nước mắt tuôn trào.

Bởi vì hạnh phúc.

Cho dù chuyện gì đã xảy ra với nàng, gã nam nhân này vẫn luôn thương yêu nàng.

Nàng cũng rất yêu hần.

Một tình yêu trọn đời.

Hoàng hôn lại đến.

Khai tử Đại điển đã đến hồi kết.

Nguyên Na nói: “Còn ai nữa không?”

Nguyên Anh đáp lại: “Trừ người hiện tại, chỉ còn công chúa và ngũ đóa Kim hoa”

Nguyên Na nói: “Cuối cùng thì cũng đến lúc kết thúc”

Trên mình Hy Bình đang có một thiếu nữ kịch chiến, chàng tiếp thụ nguyên âm của cô ta một cách vô thức.

Nguyên Anh nói: “Tộc trưởng, người thực sự muốn công chúa khai liễu với hần?”

Nguyên Na nói: “Sao lại không được?”

Nguyên Anh nói: “Công chúa cùng với Nguyên Linh nghiên cứu học ‘Tự Nhiên Tỏa Âm Chân Kinh’, nếu như để họ mất đi sự trong trắng, có thể rất không tốt, giống như lời sấm truyền của tổ tiên chúng ta”

Nguyên Na sẵn giọng: “Đó chỉ là truyền thuyết, chẳng có bằng chứng. Huống hồ, đây là phương thức giúp phụ nữ bộ tộc Dã Mã không thể yếu, hơn nữa cũng làm cho người phụ nữ được chính thức khai liễu, cho phép họ trở thành nữ nhân thực thụ, nếu như truyền thuyết của tổ tiên là đúng thì nhi tử của ta lại không kế thừa phong cách của ta? Ha ha, Ta đã nói rồi, sau khi khai liễu, phải tìm kiếm một tá đàn ông cho nó tận hưởng sung sướng. Nhi tử có thể đang chờ đợi để được khai điển đó”

Nguyên Anh nói: “Hi vọng là tộc trưởng đã đúng, nếu không ba người bọn họ sẽ gặp thảm cảnh. “

Cùng lúc đó, Nguyên Thu và Nguyên Linh lưỡng nữ đưa vào một phụ nữ, chính là một trong Ngũ Đóa Kim Hoa Nguyên Đan. Nàng ta năm nay 23 tuổi, là người lớn tuổi nhất trong Ngũ Đóa Kim Hoa. Tức thì năm người nói nhỏ lại, đưa thị vào chỗ nhô lên của Hy Bình. Nguyên Đan ngồi lên dương căn của Hy Bình chưa kịp cử động đã lẫn ra hôn mê, làm cho bốn người Nguyên Na nhất thời kinh sợ.

Ngay sau đó, Nguyên Na lại kêu Nguyên Anh làm thử rồi cho biết cảm giác, Nguyên Anh thử và thấy trong người utor át vô cùng.

Đó là bởi vì Hy Bình trong người có thiên dương, địa âm chi khí đã chuyển sang giai đoạn giao hòa, dòng khí thuận và nghịch tại nội thể đồng thời hoạt động. Khi dương căn của chàng tiến vào thân thể nữ nhân, hàng hà vô số làn sóng khoái cảm như những quả cầu đột nhiên hướng ra bên ngoài mà dâng lên, tiến nhập vào cơ thể nữ nhân làm cho họ nhanh chóng tiến đến cực khoái, hơn nữa cảm giác giữ được rất lâu.

Nguyên Na hỏi Nguyên Anh về cảm giác đến mười lần, Nguyên Anh lúc này người lạng đi, không thể nói ra lời.

Tiếp đến là người thứ hai trong Ngũ Đóa Kim Hoa là Nguyên Mang. Nàng này năm nay 21 tuổi, cơ thể đặc biệt cường tráng, so với Nguyên Na còn cao hơn nữa cái đầu, khi dương căn của Hy Bình tiến nhập nội thể, nàng ta la to một tiếng rồi lẫn ra ngất xỉu.

Tiếp đó là lão tam Nguyên Linh, năm nay 18 tuổi, chỉ cao hơn Hy Bình một cái đầu, nhan sắc mỹ lệ, linh khí bức nhân.

Lão tứ Nguyên Hà có hình dạng khá giống Nguyên Na, trẻ đẹp mê người, cũng 18 tuổi như là Nguyên Chân và Nguyên Linh.

Cuối cùng là Nguyên Nghiên, 16 tuổi, thân hình mảnh dẻ, nụ cười như hoa nở mùa xuân, nàng được Hy Bình khai liễu một cách tự nhiên, được hưởng cảm giác vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn.

Đó là cảm giác đầu tiên vĩnh viễn không thể quên được.

Sau khi Nguyên Nghiên đi thì đến lượt công chúa Nguyên Chân. Thân thể nõn nà của nàng ta chắc chắn đẹp hơn nương của mình, thật là một cơ thể phụ nữ hoàn hảo, tràn trề sinh lực và khỏe khoắn, thân thể cân đối, có cảm giác như một khối thuốc nổ, làm cho người đàn ông ngay khi nhìn thấy thân thể tuyệt đẹp đó dương căn liền dựng đứng.

Nguyên Chân nói: “Nương, con sợ lắm, con thực sự là không muốn. Con không muốn khai liễu như mọi người”

Nguyên Na nói: “Nhi tử ngọc, sợ cái gì chứ?”

Nguyên Chân đáp: “Nương, con muốn giữ gìn sự trong trắng này trọn cuộc đời”.

Nguyên Na nói: “Tại sao?”

Má Nguyên Chân thoáng hồng: “Con muốn hiến dâng sự trong trắng của con cho hần”

Nguyên Na kinh hãi hỏi: “Ai?”

Cổ Nguyên Chân đỏ lên lan ra cả bộ ngực khổng lồ, thị nói: “Gã hồn dân đó!”

Nguyên Na tỉnh ngộ, nói: “Hoàng Hy Bình?”

Nguyên Chân lý nhí: “Dạ”

Nguyên Na nở nụ cười hắc ám nói thầm :”Nhi tử, chẳng phải con đang hiến cho nó hay sao? “ trong khi miệng lại nói: “Không tốt, quy định của bộ tộc không thể phá, con phải hòa hảo cùng hần, ta muốn như thế”

Nguyên Chân ủy khuất mà rằng: “Nương, nương không thương nhi tử của người! Nương biết vấn đề thực sự của nhi tử, lại muốn nhi tử làm chuyện đó, con thực sự hận nương”

Mặt Nguyên Na không biểu cảm mà rằng: “Đó không phải là vì nương không yêu con, nhưng đây là quy định của bộ tộc, con không muốn làm nương bị mất mặt chứ?”

Nguyên Chân trầm mặc một hồi rồi nói : “Con có thể nhìn thấy hình dạng thác giả không nương? Con thực sự muốn biết hình dạng của người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình.”

Nguyên Na nói: “Tất cả mọi người đều không biết mặt người đàn ông đầu tiên của mình, Chân nhi, con không giữ thể diện cho nương sao?”

Nguyên Chân cắn môi rồi nói: “Được rồi, ta tuân thủ theo tộc quy, ai bảo Nguyên Chân này là công chúa của Dã Mã tộc.”

Nguyên Thu và Nguyên Linh đưa Nguyên Chân ngồi lên dương căn của Hy Bình, Nguyên Chân đột nhiên nói: “Nương, có phải là rất đau không nương?”

Nguyên Na dối trá nói: “Chân nhi, dương căn của đàn ông rất ngắn, của chúng ta lại to, làm sao có thể đau được chứ? Dừng cảm lên, rồi con sẽ thấy “

Nguyên Chân dường như hạ quyết tâm, cố gắng ngồi xuống.

Đúng lúc dương căn của Hy Bình phá thể đi vào, Nguyên Chân cảm thấy tê liệt tọa bàn, đồng thời kéo theo theo hàng loạt luồng khoái cảm cực đại, đột nhiên cảm thấy đau đớn và nguồn cực khoái vô hạn khiến nản lập tức ngắt đi.

Nương nàng đã lừa dối nàng, thứ đó của đàn ông tuy trông có vẻ nhỏ, ngay khi đi vào nội thể lập tức biến đổi theo kích cỡ cơ thể nàng, nhưng ngoài cơn đau một cảm giác thực sự sung sướng lan tràn làm nàng không thể quên đi trong suốt cuộc đời.

Nguyên Na toàn thân thư giãn nói: “Thật tốt quá, khai tử đại điển cuối cùng cũng kết thúc, bây giờ là lúc ăn mừng. Người chăm sóc công chúa, để ta còn tận hưởng kỳ chung nam nhân này. Nhìn lũ trẻ tuổi sung sướng thật là một cực hình! Nguyên Anh, người cảm thấy tốt chứ?”

Nguyên Anh trả lời: “Không những tốt mà còn chỉ muốn nằm bò ra”

Nguyên Anh quả nhiên cảm thấy hữu khí vô lực khi ngồi lên dương căn của Hy Bình, kinh hoảng kêu lên, cảm thấy thứ đó bùng nổ trong nội thể của nàng, làm cho hạ thể của nàng căng thấy như bị tê liệt – thực sự bị tê liệt.

Nguyên lai vào thời điểm tiến nhập thân thể Nguyên Anh, khí âm dương trong cơ thể Hy Bình tự động hoàn thành, điều hòa, dương căn trong nội thể lập tức khuếch trương, làm cho nàng ta vô phương chống cự lại.

Nàng nằm trên mình Hy Bình, đột nhiên có cảm giác như ngực Hy Bình vẫn còn đập và hô hấp.

Nguyên Anh đang vật lộn với khoái cảm, đột nhiên thấy một cặp mắt ôn nhu chứa chan nhìn mình, đồng thời cảm thấy nguồn cảm khoái mà dương căn gây ra trong nội thể giảm đi nhiều lần, kinh hãi kêu lên: “Người, người chưa chết?”

Hy Bình lúc này mới thực sự tỉnh dậy, thực sự là không biết chuyện gì đã xảy ra, tuy nhiên nhìn mặt Nguyên Anh lúc này liền lộ rõ vẻ kinh ghét, vừa cười vừa nói: “Có lẽ ta vừa nằm mơ, nhưng ta biết nội thể nàng thực sự đã bị nội thương, đang chảy máu, nàng cần phải cầm máu đã, sau này nếu như nàng muốn, ta lúc nào cũng có thể chiều nàng được”

Nguyên Anh cảm động mà rằng: “Đa tạ chàng, nhưng ta không thể xuống được, ta không chỉ đau mà toàn thân còn cảm thấy vô lực”

Hy Bình nhắc nàng ta lên rồi nhẹ nhàng đặt sang một bên, lấu lỉnh nhìn Nguyên Na nói: “Nàng kêu người đến để khiêng cô ta đi liệu thương đi”

Lúc này Nguyên Thu và Nguyên Linh đi vào, nhìn thấy Hy Bình còn sống, liền đứng sững lại ngạc nhiên, sau đó theo lệnh của Nguyên Na, mặc quần áo cho Nguyên Anh rồi đưa ra.

Hy Bình nhìn dương căn cực kỳ to lớn của mình, cười khổ, dường như những người đàn bà của Dã Mã tộc nhân lúc gã bất tỉnh đã thừa cơ cưỡng bạo với gã.

Chàng vận khí bình tức điều hòa chân khí, làm của hân thu nhỏ lại nguyên dạng, rồi nằm nhỏ nhẹ tại khổ gian, ngồi trên mặt đất, hướng về Nguyên Na nói: “Tộc trưởng, ta chưa chết, nàng nên giữ lời hứa của mình”

Nguyên Na ngồi xuống bên cạnh, ôm ấp hân.

Hy Bình tịnh không cự lại, để mặc nàng vuốt ve, nói: “Tộc trưởng, chúng ta bàn về chánh sự đã.”

Nguyên Na nói: “Miễn là chàng còn làm cho ta quyến luyến, họ sẽ không bao giờ nhận được điều khiển của ta”

Hy Bình cười nói: “Ồ, thật chứ?”

Nguyên Na hôn hân rồi nói: “Một người phụ nữ bị khuất phục bởi một người đàn ông thì có khả năng điều khiển người đàn ông khác không? Để tu luyện tâm linh thuật, người luyện tập phải luôn hữu dục, vô tình, một khi bị chân chính động tình với một nam nhân nào đó, tâm linh thuật sẽ bị mất đi tự nhiên, và không có khả năng hồi phục. “

Hy Bình tiểu đạo: “Như vậy tộc trưởng đối với tiểu tử ta có tình ý?”

Nguyên Na yêu kiều nói: “Còn phải nói?”

Hy Bình nói: “Không thể nói mồm được, phải chứng minh thôi. Có nhiều việc chỉ có người trong cuộc mới biết được” rồi tay hân không khách khí cởi y phục của Nguyên Na ra và bắt đầu hoạt động trên thân thể nàng.

Nguyên Na đưa tay ngăn lại, chỉ vào đám máu hồng của lỗ xử nữ lưu trên dương căn của hân nói: “Không được, người vừa hòa hảo cùng bọn họ, thân thể còn rất bẩn, người cần phải đi tắm đã”

Hy Bình nói: “Ta chẳng nhớ mình đã làm gì, cũng như nàng đã làm gì ở đây, tại sao lại nhiều máu như vậy?Ồ, mà cứ bẩn là phải tắm à? Làm cái chuyện này cần bẩn là bẩn, tắm rửa toàn bộ sau cũng chưa muộn!”

Nguyên Na còn muốn nói nữa, nhưng đôi môi của Hy Bình đã chặn họng nàng lại, mê mẩn quên mất phải nói gì, chỉ biết cuồng nhiệt đưa lưỡi vào trong miệng Hy Bình đáp trả.

Hy Bình không ngờ tới khi việc khi dương căn tiếp xúc với hạ thể Nguyên Na thì lập tức biến đổi một cách kỳ diệu, lập tức lớn gấp 3 lần, giống như một cái cọc gỗ lớn nhô lên giữa háng hân, nghĩ thầm: Nguyên lai ta có thể biến hóa thật tự nhiên như vậy sao?

Khi dương căn tiến nhập nội thể Nguyên Na, Hy Bình cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: của nàng ta quả thật rất lớn, làm sao mà bọn họ làm nàng ta thỏa mãn được nhỉ?Ồ, có thể là cái chỗ này của nàng ta gặp cái nào lớn thì sẽ giãn ra, gặp cái nào nhỏ thì sẽ co lại.

Nguyên Na nhận được những khoái cảm mạnh bạo chưa bao giờ gặp khi hai luồng gia hỏa đồng thời tăng lên thì nàng lúc đó cũng mới biết thế nào là sung sướng thật sự, mới biết thế nào là tột đỉnh của sung sướng làm cho nàng cảm nhận được những sung sướng không gì sánh bằng.

Hơn nữa, cường độ hoạt động của nam nhân này cường hãn vô cùng, thể lực của hân hiển nhiên là số một trên đời.

Nàng rên rỉ nói rằng: “Chàng có thể to hơn nữa chứ?”

Nói chưa dứt lời liền cảm thấy dương căn của Hy Bình trong nội thể liền to và dài ra, nhưng thị vẫn chưa thực sự có được cái cảm giác có 9 luồng khoái lạc cùng hoạt động trong cơ thể như Nguyên Anh.

Nàng hỏi: “Chàng có thể vận khí vào bảo bối của mình không?”

Hy Bình nói: “Được”

Rồi chiếu theo ‘Thiên địa tâm kinh’ tâm pháp vận chuyển âm dương chi khí trong nội thể, Nguyên Na liền cảm thấy 9 đạo chân khí bên ngoài dương căn của Hy Bình, hơn nữa, trong lúc hoạt động, khi dương căn của Hy Bình đưa ra, đưa vào nàng liền cảm thấy khoái cảm tăng lên nhanh chóng.

Nàng hỏi tiếp: “Chàng có thể tách các luồng chân khí đó ra không?”

Hy Bình cũng nhận thấy phản ứng của Nguyên Na, cảm thấy rất hứng thú, liền nhớ lại bí quyết về nghịch chuyển chân khí trong ‘Thiên địa tâm kinh’, theo đó tiến hành thử. Ngay lập tức, có chín chín tám một lần sóng khoái cảm tiến vào, trùng trùng, điệp điệp tấn công vào trung tâm thần kinh khoái cảm của Nguyên Na, làm thân thể tuyệt đẹp của nàng uốn éo như lên đồng, mồm miệng kêu gào điên dại, lúc này nàng lập tức được đưa lên tuyệt đỉnh sung sướng, mỗi lần sóng không ngừng công kích làm nàng sướng mãi không thôi.

Nguyên Na sướng đến phát cuồng, vừa nói vừa thở mạnh: “Còn có gì nữa không?”

Mắt Hy Bình lóe lên, lập tức khởi động chiêu tối hậu của ‘Thiên địa tâm kinh’ – thiên địa giao hợp.

Lập tức tại nội thể Hy Bình, hai luồng khí nghịch lưu thiên dương, địa âm tương tác với nhau, Nguyên Na cảm thấy toàn thân và đầu óc liền đạt được cực khoái, cảm khoái dâng lên ồ ạt, đồng thời cảm thấy cách cư xử nhu tình của Hy Bình rất chân tình. Vào lúc đó, trái tim của nàng ta liền khắc sâu hình bóng của Hy Bình cũng như tình cảm của chàng.

Hy Bình lật mình lại, ôm thân thể khỏe mạnh của nàng lại, rồi hôn một cách dịu dàng rồi thản nhiên lăn ra ngủ.

Khi Nguyên Na tỉnh dậy thì một ngày nửa đã qua, trời cũng đã tối mịt.

Nàng nhìn nam nhân phía dưới, không ngừng ôn nhu vuốt ve khuôn mặt đẹp trai, trù mến nói: “Chàng là người duy nhất trong suốt cuộc đời Nguyên Na này có thể đi qua khe hở của trái tim ta, tiểu tình nhân của Nguyên Na à.”

Hy Bình mắt nhắm, mở mắt, ngái ngủ nói: “Thật chứ?.”

Nguyên Na nói: “Ta đã thực đã yêu chàng rồi”

Hy Bình cười nói: “Khi ta nuốt vào bằng ngưng châu, nàng đã bỏ qua cơ hội hạ thủ với ta, ta biết là nàng đã tình ý với ta, nhưng để biết nàng có tình ý thật sự với ta là khi nàng đang ngủ say, lúc đó, ta có thể cảm nhận được tình yêu trong tâm hồn nàng. Lại đây nào tộc trưởng thân yêu, để ta hôn môi nàng. Nàng có thể giải thoát cho bọn họ được chưa? “

Nguyên Na giận dữ nói: “Nhân gia căn bản hiện tại không thể cảm giác được mối liên hệ gì bằng tâm linh thuật, bọn họ đương nhiên là được tự do, chàng không tin ta hay sao?”

Hy Bình cười xòa nói: “Nàng đã nói thế, ta sao lại không tin?”

Nguyên Na đứng dậy, mặc quần áo vào và nói: “Khi nào thì chàng quay lại?”

Hy Bình suy tư nói: “Có thể không quay lại.”

Nguyên Na nói: “Ta biết không thể giữ được chàng, nhưng ta cũng không thể từ bỏ Dã Mã tộc và cùng chàng quay lại Trung Nguyên, nhưng ta thực sự mong muốn có ngày chàng cùng bọn họ quay lại thăm Dã Mã tộc , được chứ?”

Hy Bình trầm mặc.

Nguyên Na ôm ghì lấy hắn, kéo đầu hắn vào ngực mình, buồn buồn nói: “Ta sau này có lẽ cũng có thể có nhiều đàn ông khác, nhưng trong tim ta chỉ có một người là chàng, bây giờ và mãi mãi. Nguyên Na ta có thể không yêu, nhưng một khi đã yêu thì chỉ yêu một người, đó chính là chàng.”

Hy Bình dịu dàng ngồi xuống, hôn nàng một nụ hôn thật dài rồi nói: “Làm sao ta có thể biết tương lai ra làm sao, cũng không thể hứa chắc với nàng được, nhưng nếu ta có cơ hội, nhất định sẽ quay lại đây thăm nàng.”

Nguyên Na vui vẻ nói: “Đến lúc đó, chàng hãy mang đám nữ nhân đông đảo của chàng về đây để ta chiêm ngưỡng nhé.”

Hy Bình kỳ lạ hỏi: “Sao nàng biết ta có rất nhiều nữ nhân?”

Nguyên Na giận dữ nói: “Đàn ông anh tuấn, cường tráng như chàng ai chẳng có hoa tâm, nếu nói chỉ có một vài nữ nhân thì ai mà tin được.”

Hy Bình cười to mà rằng: “Nguyên lai ta cũng có rất nhiều ưu điểm, chẳng trách nàng lại có thể yêu ta được.”

Nguyên Na nhẹ nhàng đấm Hy Bình một cái, vui vẻ nói: “Chàng thật là vô lại”.

74. Chương 73: Li Tiền Kích Tình

Hy Bình cùng Nguyên Na, Nguyên Thu, Nguyên Linh tam nữ tiến nhập nơi bọn Lô Long bị giam giữ, Đỗ Manh Manh tuy không thực sự đáng lo, nhưng hành động hoàn toàn bất tiện.

Chúng nhân nhìn thấy tam nữ, sắc mặt đại biến. Đỗ Manh Manh nếu như toàn thân không vô lực, sớm đã xông vào quyết một trận sống chết.

Hy Bình đỡ Đỗ Manh Manh lại hỏi: “Sao muội lại như vậy?”

Đỗ Manh Manh khóc thắm: “Đại ca, bọn họ đã cướp đi trinh tiết của Manh Manh, huynh phải vì Manh Manh mà báo thù nha”

Hy Bình phần nỡ vô cùng, quay sang tam nữ quát lớn: “Sao lại như vậy?”

Nguyên Na biến sắc không biết nói gì, lúng túng bảo chữa: “Đó chỉ là một sự hiểu lầm, chàng không nên hỏi đến”

Đỗ Manh Manh nói : “Ta phải biết kẻ đó là ai”

Nguyên Na trầm mặc một hồi rồi thở nhẹ: “Người thực sự muốn biết đó là ai?”

Đỗ Manh Manh ừ một tiếng.

Nguyên Na nói: “Người ra đây với ta, ta chỉ nói tên người đó cho người”

Đỗ Manh Manh và Nguyên Na đi ra ngoài, sau đó quay lại. Trên mặt Manh Manh không còn sự bi phẫn, đổi lại rất vui vẻ và kích động.

Nhân thần của Manh Manh cũng khôi phục lại dáng vẻ bình thường, yêu kiều nhìn Hy Bình nói: “Đại ca, Manh Manh không muốn trả thù nữa, chúng ta quay về thôi.”

Hy Bình hỏi: “Tại sao?”

Má Đỗ Manh Manh ửng hồng, nói: “Huynh đừng hỏi, muội không muốn trả lời” rồi quay sang chui vào lòng Hoàng Đại Hải nói tiếp: “Sư huynh, chúng ta sẽ thành hôn khi quay lại chứ?”

Hoàng Đại Hải nhẹ nhàng gật đầu, rồi ôm nàng thật chặt.

Nguyên Na bảo Nguyên Linh cầm giải được Hồ Yên Vụ cấp cho bọn Lô Long mấy người, mấy người đó cuối cùng cũng chân chính mà khôi phục được tự do.

Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh cũng như Triệu Tử Uy lập tức đi ngay ra ngoài lều, tìm kiếm các trinh nữ để cùng họ hoan lạc vì Nguyên Na đã đáp ứng cho họ làm việc này, lúc đó mới phát hiện ra tất cả đều đã bị khai liễu, hơn nữa giao hợp cũng không thực sự thoải mái vì không thể nào làm họ sung sướng được.

Bốn người đi ra từ lều của các trinh nữ , tinh thần thực sự đi xuống, gặp Nguyên Na mà than rằng vì ngày hôm nay là ngày cuối cùng họ ở lại Dã Mã tộc, rất muốn phong lưu trước khi quay về, may thay đích thân tộc trưởng truyền lệnh cho phép họ tùy tiện có thể cùng các nữ nhân còn lại hoan hảo, bọn họ nhanh chóng tìm được cho mình những nữ nhân ưng ý rồi điên cuồng hoan hảo một ngày một đêm liền.

Những gã hỗn đản này thực sự hiểu được giá trị vàng ngọc của thời gian trong ngày cuối ở Dã Mã tộc.

Hy Bình an ủi Tiểu Nguyệt ở phía sau trường bông của Nguyên Na.

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, huynh nên đi cùng với bọn họ”

Hy Bình nói: “Nếu như muội không muốn ta đi, ta không đi”

Tiểu Nguyệt biết hẳn cùng một ruộc với bọn họ, liền nói: “Đại ca, đi đi! Nguyệt nhi không coi chuyện của huynh và bọn họ vào đâu đâu, đại ca đi vui vẻ với bọn họ một chút, dù sao thì chúng ta cũng quay về vào ngày mai. Muội trước kia vốn không thích họ, vì họ cướp mất nhị huynh, bây giờ họ phóng thích nhị ca rồi, muội không quản đến họ nữa. Hơn nữa, bằng vào trực giác của nữ nhân, Nguyệt nhi nhận thấy Nguyên Na rất phù hợp với đại ca, muội nghĩ nàng ta cũng thực sự yêu huynh rồi.”

Hy Bình nói: “Đại ca nghe Nguyệt nhi nói chuyện, xem ra Nguyệt nhi không vui vẻ nếu đại ca đi, đại ca không dám đi”

Tiểu Nguyệt yêu kiều mắng: “Muội nói không vấn đề gì là không vấn đề gì mà. Nhưng mà, đại ca đừng đi vội, lại đây cho Nguyệt nhi hôn nào.”

Hy Bình đi vào trường bồn của Nguyên Na, lúc đó Nguyên Na, Nguyên Linh cùng Nguyên Thu đang tắm rửa tại chính trung tâm của trường bồn.

Hy Bình nói: “Tam vị mỹ nhân đợi ta có lâu không?”

Nguyên Na ép Hy Bình ra ngoài lấy tảo, nhưng không ngờ, bốn nữ nhân tắm rửa cho hắn bị hắn hý lộng đến tê liệt.

Sau khi tắm rửa, Hy Bình đi vào lều của Nguyên Na một lần nữa, ba nữ nhân đã hoàn toàn lỏa thể đợi gã.

Hy Bình vừa cười vừa nói: “Các người hành động thật là nhanh nhẹ quá ta”

Nguyên Na giận dữ nói: “Tại sao chàng lại tắm lâu đến vậy?”

Hy Bình ngồi vào giữa bọn họ, ôm lấy nàng và Nguyên Linh, cười nói: “Ta cũng giúp họ tắm tấp, hơn nữa tiện thể du hý với họ một chút, nên cũng hơi tốn thời gian một chút”

Nguyên Linh kinh nghi: “Nhà người lại ăn vụng?”

Hy Bình hôn vào miệng nàng ta, nói: “Làm sao có thể trách ta được! Bọn họ tự dâng vào tận miệng ta, nàng bảo ta có thể từ chối bữa ăn ngon đó sao? Giống như bọn các nàng lúc này, nếu như ta không làm các nàng sống dở, chết dở các nàng có để cho ta đi không? “

Nguyên Na nói: “Chàng không được lừa nhác nha, hôm nay là đêm cuối cùng, nếu chàng không phục vụ chúng ta bằng toàn bộ sức lực, chàng đừng hòng quay lại Bạch Dương tộc”

Hy Bình cười nói: “Nếu nói như vậy, các nàng còn chờ đợi gì nữa? Ai muốn làm đây?”

Nguyên Linh không kịp nói, Nguyên Na đã nói: “Tối qua ta vừa mới cùng chàng hoan hảo, còn bọn họ thì chưa, để bọn họ trước đi!”

Nguyên Thu vốn ngồi đằng sau, ôm vai Hy Bình, miêng ghé sát tai Hy Bình nói: “Vậy để Thu Thu trước nha?”

Hy Bình giải phóng lương nữ, quay lại ôm lấy Nguyên Thu, đè nàng xuống tắm da thú, miệng chàng lúc này tấn công vào khu rừng cấm của Nguyên Thu, tay tấn công loạn vào thượng thể nàng. Nguyên Thu bị Hy Bình làm cho sung sướng phát cuồng, nắm chặt lấy đầu chàng mà rên rĩ.

Hy Bình chuyển người lên trên, sờ nắn khắp thân thể nàng, rồi trườn lên bên trên, dừng lại ở miệng nàng, hôn nàng thật nồng ấm, cả hai vừa hôn nhau vừa tiến hành nhập thể.

Bàn tay của Hy Bình xoa nắn khắp thân thể Nguyên Thu rồi tiến nhập thông đạo của Nguyên Thu quấy rầy, Nguyên Thu tiếp nhận sự chọc phá của Hy Bình, trong hạ thể cảm thấy như tan chảy, cảm giác này lan tỏa trong toàn bộ hang động.

Nguyên Thu nắm chặt tay vào nam căn đang dựng đứng của Hy Bình, nhiều lần muốn kéo dương căn của Hy Bình vào hạ thể nàng nhưng cuối cùng vẫn không đạt được mục đích.

Hy Bình nói: “Nàng muốn rồi chứ?”

Nguyên Na ở bên cạnh nói: “Chàng thật là quý quý, chàng không thấy bạch thủy của y xuất ra rồi hay sao?”

Hy Bình chú ý nhìn xuống, tấm lông cừu đã sớm ướt hết, vừa cười vừa nói rằng: “Được rồi, xem ra ta không thể lười nhác được nữa rồi, lụt lội thật là nghiêm trọng! Nguyên Thu, ta sẽ tiến vào nạo vét dòng sông của nàng đây.”

Khi Hy Bình tiến nhập hạ thể Nguyên Thu, cảm giác thông đạo của nàng rất hẹp và chặt, điều này có nghĩa là dương căn của chàng không thể lớn hết cỡ, thực tế thì kích cỡ dương căn của chàng lúc này chỉ lớn gấp đôi kích cỡ thường, chàng không thể tưởng tượng nổi tại sao Nguyên Thu to lớn như Nguyên Na mà bên trong hạ thể lại có thể nhỏ hẹp vậy.

Hy Bình rút tay ra, hỏi: “Nguyên Thu, mật đạo của nàng dường như không hoành tráng như bề ngoài của nàng?”

Nguyên Linh ở bên ngoài yêu kiều cười nói: “Thu nhi tuy thân thể cao lớn, nhưng em nhỏ của thị đích xác là rất nhỏ, vì thế mà đàn ông trong tộc tất cả đều vừa với thị luôn kiểm được người để đáp ứng nhu cầu.”

Hy Bình dùng lực nhấp mạnh, nói: “Còn nàng, Nguyên Linh?”

Nguyên Linh giận dỗi nói: “Sao chàng không hỏi người khác, muốn biết thì lát nữa kiểm tra thì biết”

Nguyên Na nói: “Hy Bình, chàng đừng trách Nguyên Thu nhỏ, hẹp, nhưng của thị còn rất bền bỉ đó, thậm chí nếu chàng mãnh liệt hơn nữa, thì cũng không lo bị rách đâu, bất quá, Nguyên Thu cũng cảm thấy rất đau đớn.”

“Ồ?” Hy Bình tập trung cảm nhận hứng thú, bởi vì lúc này chàng đã có thể đạt tới kích cỡ lớn nhất bên trong hạ thể Nguyên Thu, nguyên lai chàng nghĩ nàng ta không thể tiếp thụ được một khi dương căn của chàng lớn lên, nhưng sau khi nghe Nguyên Na nói, chàng đột nhiên muốn thử, dần dần tăng kích cỡ dương căn trong khi hành động.

Quả nhiên, Nguyên Thu liền bó chặt lấy cái đó của chàng, làm chàng kéo ra, kéo vào rất phí lực, kinh ngạc thầm nghĩ nếu không phải thể lực kinh nhân của chàng, có lẽ đã sớm bỏ cuộc vì mệt mỏi.

Nguyên Thu bị Hy Bình tăng từ từ kích cỡ dương căn, cùng với cảm giác đau đớn ngày càng tăng là cảm giác sung sướng dâng trào. Hy Bình nhìn biểu cảm đau đớn của nàng, đột nhiên nghĩ ra trò đùa quái ác, đột ngột tăng nhanh kích cỡ bảo bối của mình.

Nguyên Thu vào lúc đó đau đớn kêu to lên một tiếng, nghiêng chặt răng, cặp mông khỏe mạnh vẫn không dừng lại, cặp đùi dựa vào thảm trên mặt đất mà nhíp trả, thân thể phối hợp tấn công tới Hy Bình rất mãnh liệt.

Hy Bình cũng không để nàng chiếm thượng phong, ôm nàng ta thật chặt, hướng vào giữa 2 chân nàng mà tấn công.

Nguyên Thu rên rỉ cầu khẩn: “Hy Bình, bỏ ra, bỏ ra, đừng làm như thế, ta cảm thấy rất cay đắng, đau đớn, bên trong đau như lửa đốt! Chàng hãy giảm kích cỡ cái đó đi, Thu Thu xin chàng mà, á á”

Nghe nàng nói, Hy Bình lập tức tăng cực đại kích cỡ dương căn, đòi thời gia tăng tốc độ, tấn công trên toàn thân thể nàng ta, làm nàng ta kêu gào liên hồi, chết đi, sống lại.

Hy Bình đột nhiên thấu hiểu cái cảm giác đích thực của cường gian, cái cảm giác này chàng đã chìm đắm rất nhiều khi say rượu, nam nhân đôi khi biến thái tâm lý, dẫn tới cuồng bạo với nữ nhân, cảm giác vui sướng không thể tả, chàng đột nhiên muốn cưỡng gian nữ nhân, cho dù bây giờ đã biết hậu quả đối với Nguyên Thu, tuy nhiên do Nguyên Thu nguyện ý làm chuyện này, nếu như làm chuyện này với một nữ nhân không sẵn lòng, nghe nàng ta kêu thét đau đớn, cảm thụ cảm giác tâm linh nàng ta đại bị thống, tất có một tư vị rất khác, he he!

Cùng với ý tưởng cuồng bạo đó, động tác của Hy Bình liền như điên như cuồng tấn tới.

Nguyên Na cùng Nguyên Linh ngồi ngoài nhìn ngạc nhiên vô cùng, dương căn to lớn của Hy Bình khi dấn ra, đưa ra, đưa vào tại nộn nhục của Nguyên Thu, có thể biết ngay được cảm giác thống khổ mà Nguyên Thu phải chịu đựng. Tuy nhiên Hy Bình tấn công không ngừng nghỉ, cảm giác sung sướng xâm lấn tâm hồn Nguyên Thu khiến cho cuối cùng nàng cũng không cảm thấy đau đớn nữa, đạt được cảm giác hạnh phúc và thống khoái vô cùng.

Hy Bình ly khai thân thể Nguyên Thu, ôm lấy Nguyên Linh, thấy hạ thể của nàng ta đã nước nôi đầy đủ. Nguyên Linh là một phụ nữ phong mãn, hạ thể của nàng ta cũng rất phong mãn.

Hy Bình cười nói: “Xem ra nàng từ trên xuống dưới đã sẵn sàng với ta rồi, chúng ta đi luôn vào chánh đề nhé. “

Nguyên Linh hôn chàng rồi nói: “Tiểu Linh đã chờ đến phát sốt, chàng còn ngồi đây mà tán chuyện gẫu à?”

Hy Bình xô đổ nàng xuống thảm, kêu lên cuồng hân, đè lên bên trên, tay phải nhấc chân trái của nàng lên, toàn thân tập trung cùng dương căn nhắm thẳng phùng đạo của Nguyên Linh mà tiến tới, sau khi nhập vào hạ thể nàng ta, liền phát hiện ra rằng có rất nhiều giác quan khoái cảm bên trong, trong lòng đại kinh: Không biết là của Nguyên Linh với Nguyên Na cái nào to hơn?

Nguyên Na đúng lúc này nói vào: “Thế nào? Đại thánh côn, bảo bối của Nguyên Linh có phải là rất lớn không? he he, Cho chàng biết, Nguyên Linh dù nhỏ nhất trong chúng ta, nhưng chỗ đó lại lớn nhất, chúng ta gọi đó là Dã Mã chi huyết”

Hy Bình tâm tưởng quả nhiên có chút suy nghĩ, nói: “Thế thì làm sao nàng ta đạt được cực khoái?”

Nguyên Na chỉ vào hạ thể của Nguyên Linh nói: “Chàng nhìn kỹ đi, cuống hoa của ả rất dày, có thể phù hợp với kích cỡ của nam nhân bình thường. “

Hy Bình lùi người lại nhìn kỹ, quả nhiên như thế, cuống hoa của nàng ta rất dày, khiến cho dương căn của nam nhân đều cùng một dạng. Chàng liền hiếu kỳ chạm vào chỗ đó, đây là nơi nhạy cảm nhất của phụ nữ, Nguyên Linh bị chàng chạm vào, lập tức toàn thân chấn động.

Hy Bình thở ra nói: “Thực là một kỳ quan!”

Nguyên Na nói: “Bởi thế đó là nơi Nguyên Linh cảm nhận khoái cảm!”

Hy Bình rời khỏi cuống hoa của Nguyên Linh, trường thương tiếp tục nhập vào long đàm hổ huyết của Nguyên Linh, dương căn lập tức lớn lên đến mức mà Nguyên Na không thể tiếp thụ.

Ở bên ngoài, Nguyên Na ngạc nhiên nhìn vào, thấy dương căn của Hy Bình đột nhiên đột nhiên lớn mạnh, tấn công như vũ bão vào cuống hoa của Nguyên Linh, Nguyên Linh liền cảm thấy khoái cảm tăng lên cực nhanh bên trong hạ thể, cuống hoa truyền lại cảm giác đau đớn và sung sướng đến phát cuồng làm nàng hoa mắt, chóng mặt.

Nguyên Na tiến tới sờ ngực Hy Bình rồi hôn chàng nồng nhiệt, Hy Bình đưa tay nàng xuống dương căn của mình, cảm vào vào hoa đạo của Nguyên Linh, cảm thụ nộn nhục đang chuyển động của nàng ta.

Hy Bình nói: “Cái của nàng cũng rất đặc biệt phải không?”

Nguyên Na nói: “Cái của ta có thể dân ra, co vào rất tuyệt, do đó khi gặp đàn ông của bộ tộc đều có thể thỏa mãn. Nói theo cách khác, thứ đó của đàn ông của tộc ta so với các tộc khác có thể nói là cường hân, thường thì ta cũng có thể đưa 2 cái đó vào cùng một lúc, càng nhiều càng cảm thấy thống khoái”

Hy Bình nói: “Nàng rất cởi mở như thế, tại sao con cái lại rất ít?”

Nguyên Na nói: “Phụ nữ ở bộ tộc ta không thực sự muốn sinh con, chỉ muốn tận hưởng tình ái, đại đa số trong đời chỉ có một con. Ta nếu không là tộc trưởng, cần phải có người kế nghiệp tộc trưởng, tất sẽ giống như Nguyên Anh, nguyện không sinh con để cái”

Hy Bình kỳ lạ hỏi: “Các nàng có thể chủ động việc sinh con, để cái?”

Nguyên Na nói: “Phụ nữ bình thường thì không thể làm được, nhưng ở bộ tộc ta tất cả phụ nữ đều có khả năng này, nếu như họ không muốn, nam nhân không thể nào làm họ có thai được. Những nữ nhân hạ đẳng trong tộc không có khả năng này, vì thế thỉnh thoảng nếu không cẩn thận có thể có dính bầu, vào trường hợp này, họ có thể lựa chọn giữa việc giữ lại đứa bé hoặc bỏ đi, khi người phụ nữ có thai, sẽ không biết được cha thực sự của đứa bé, bởi vì phụ nữ của Dã Mã tộc thường hoan hảo với nhiều người một lúc.”

Hy Bình ta thán: “Nguyên lai là như thế, vậy còn nữ nhân của Bạch Dương tộc có dùng chung phương pháp mà nàng nói chứ?”

Nguyên Na nói: “Ta thực sự không biết, hai tộc chúng ta thường thì không qua lại, từ khi chàng mang quân đến, chiến tranh xảy ra, thương vong xảy ra rất nhiều, chàng có biết không? Chàng thật nhẫn tâm, đã giết biết bao nhiêu phụ nữ”

Hy Bình cười nói: “Thật không công bằng, chẳng phải các nàng cũng đã giết rất nhiều đàn ông của chúng ta?”

Nguyên Na nói: “Sau này Hi vọng không còn những chuyện như thế nữa, Na Na chẳng có hứng thú với chiến tranh, Na Na chỉ thích chiến tranh trên giường với đàn ông mà thôi”

“Vậy chúng ta chính thức giao chiến nhé!” Hy Bình đè nàng ra thăm, nhấc 2 chân nàng lên vai, hai tay tấn công đôi ngược đồ sộ của nàng, tấn công mãnh liệt.

Hai tay Nguyên Na chống xuống đất, phối hợp cùng với động tác của Hy Bình, phát lực ở trên thăm, lên lên xuống xuống nhịp nhàng.

Nguyên Na chẳng mấy chốc mà mệt mỏi, nặng nhọc nói: “Hy Bình, thay đổi tư thế nha, Na Na hết sức lực rồi”

Hy Bình đổi chỗ với nàng, để nàng nằm sấp trên thăm, quỳ ra phía sau nàng truy hoan. Được một lúc, Nguyên Na lại đổi chuyển tư thế, Hy Bình ôm nàng ta lên, để nàng ôm tay vào cổ hắn, treo mình trên thân thể chàng, vừa đứng vừa đối kháng với Nguyên Na.

Nguyên Na không tưởng Hy Bình có thể cường tráng như thế, vừa ôm cơ thể to lớn của nàng vừa có thể hoạt động mạnh mẽ như vũ bão, nàng thực sự không tưởng được, trong đời nàng chưa được nhìn thấy một nam nhân nào cường hãn đến như vậy.

Hy Bình nói: “Na Na, nàng còn bao nhiêu lính canh nữa?”

Nguyên Na nói: “Còn khoảng 230 đang bảo vệ ngoài trường bông, tại sao chàng hỏi vậy? Chẳng phải chàng muốn hòa hảo với họ chứ? Ta không ngăn cản, nếu như chàng có ý đó, toàn bộ phụ nữ Dã Mã tộc sẽ rất hạnh phúc hoan hảo với chàng, chàng có thể ngủ với tất cả phụ nữ Dã Mã tộc nếu chàng muốn!”

Hy Bình cười khẩy: “Không, chỉ là ta tùy tiện hỏi nàng thế thôi.”

Chàng đột nhiên đè Nguyên Na ra thăm, gập hai chân nàng lên đến tận trán, làm cho mông của Nguyên Na dựng đứng cả lên, dương căn ở phía dưới nhằm thẳng vào nguyên của nàng tiến tới, nói: “Na Na, ta sẽ làm nàng thỏa mãn bằng tư thế mạnh bạo nhất”

Nói đoạn, mông của chàng đột nhiên mãnh liệt dĩ thường nhấp tới, đồng thời miệng của chàng mở rộng cùng với Nguyên Na mút lấy lưỡi của nhau.

Nguyên Na đột nhiên cảm thấy Hy Bình tăng cường độ tấn công vào hạ thể, liền kinh hãi hô lên: “Hy Bình, ta không muốn, chàng có thể giết ta, ta đầu hàng”

Hy Bình không ngừng tăng cường độ tấn công vào thân thể nàng, nói: “Na na, chẳng phải lúc trước bảo ta hiếp dâm Nguyên Thu? Hơn nữa nàng cũng thấy Nguyên Thu đau đớn thế nào rồi, dường như rất khoái lạc, nên ta cũng muốn cho nàng thưởng thức cảm giác bị hiếp dâm, thậm chí nếu nàng muốn, ta sẽ cho nàng biết thế nào là sợ hãi!”

Nguyên Na nói: “Hy Bình, nó sẽ rất đau đớn, chàng đừng làm ta sợ nha “

Hy Bình bắt quản nàng ta nói gì, không ngừng nhấp mông lên xuống, gần như phá nát thông đạo của nàng ta, không ngừng cảm thụ hạ thể Nguyên Na dần nở, co bóp.

Nguyên Na cuối cùng cũng không chịu được hứng tình, xuất ra nhiều lần, tê liệt nằm trên tấm thảm, hôn mê.

Hy Bình dồn dập những phát cuối, tăng tốc bằng toàn bộ khả năng, tấn công vào hạ thể Nguyên Na vốn không thể nói được vì đau, chỉ còn một cảm giác bốc cháy ngùn ngụt trong tử cung.

Hy Bình trở mình đi ra, mỉm cười với Nguyên Na: “Nàng ngủ khỏe nha!”

“Ủm” Nguyên Na mê mê hồ hồ trả lời một tiếng, rồi đi vào giấc ngủ sâu.

Hy Bình đi ra ngoài trường bông, trong khoảnh khắc ôm vào 2 nữ nhân quay lại, lưỡng nữ hoan hoan hỉ hỉ thoát ý, Hy Bình ngồi xem đột nhiên cảm thấy thế giới mỹ diệu, hoang đường.

Đêm đó, Hy Bình chẳng biết đã cùng bao nữ nhân hoan hảo, chàng thực sự không đếm nổi, chỉ biết đã gọi vào toàn bộ nữ nhân hộ thủ rồi cùng từng người hôn thiên, địa ám trên tấm thảm.

Để chuẩn bị ra về, Tiểu Nguyệt đích thân đến thăm dò, thấy bên ngoài rất nhiều nhóm nữ nhân được Hy Bình đem về tối qua, thân thể không một mảnh vải, mặt mũi đỏ ửng. Hy Bình đã quay về lều, thân thể còn chưa kịp mặc quần áo, bởi vì đã bị đám phụ nữ kia xé mất, chàng cũng chẳng nhớ đã làm việc đó với bao nhiêu nữ nhân, và với những ai.

Bởi thế, sau đó một hồi, chàng tự đặt ra một câu hỏi: “Không biết cha có như thế này không? Hoan hảo với nữ nhân là thiên chức của ta? Làm sao ta có thể khỏe mạnh như thế? Bao nhiêu phụ nữ đã qua tay ta?”

Bọn người Hy Bình ly khai Dã Mã tộc, Nguyên Na không thể tổng hành, nàng sợ đến lúc không kìm lòng được liền cùng chàng ra đi.

Sau khi Hy Bình đi, Nguyên Na đến trường bông của Nguyên Chân, Nguyên Chân đã có thể ngồi dậy, nhưng không thể đi được.

Nguyên Na ngồi gần Nguyên Chân, vuốt tóc nhi tử, nói: “Chân nhi, tốt chứ?”

Nguyên Chân nói: “Nương, hân ta thế nào rồi?”

Nguyên Na nói: “Đã chết rồi”

Nguyên Chân khóc thảm: “Không thể, nương lừa dối con, nương lừa dối con”

Nguyên Na nói: “Hắn sử dụng sinh mệnh của hắn để đổi lấy sự tự do của 6 đồng bạn. Chân nhi, hãy quên hắn đi! Hắn không thể quay lại nữa”

Nguyên Chân trầm mặc, sau một hồi kiên định nói: “Nương, nữ nhân sẽ đi đến Trung Nguyên”

Nguyên Na kinh hãi nói: “Đó đâu phải là thế giới của chúng ta, con sẽ làm gì ở đó chứ?”

Nguyên Chân nói: “Con sẽ tìm kiếm một người đàn ông tốt hơn hắn, cùng hắn sống trọn cuộc đời, để cho con có thể thực sự quên được hắn.”

75. Chương 74: Bạch Dương Chi Tai

Mặt trời rực rỡ, gió thoang thoảng mơn man.

Chín người cưỡi ngựa trên từ thượng du thảo nguyên tiến tới, Hy Bình nhân vì tâm tình sáng khoái, rất muốn hát thật to một bài thảo nguyên tình ca, nhưng bị chúng nhân từ chối bài hát miễn phí của chàng.

Hoa Tiểu Ba cố ý tiếp cận Tiểu Nguyệt, không ngừng buông lời chòng ghẹo, nhanh chóng biểu lộ tâm ý ái mộ, nhưng Tiểu Nguyệt đến một nụ cười cũng không biểu lộ.

Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Tiểu Ba, ngươi không biết chủ ý của Tiểu Nguyệt rồi, trong chúng ta, Tiểu Nguyệt là không ưa ngươi nhất.”

Hoa Tiểu Ba tranh biện: “Hoa Tiểu Ba ta anh tuấn, phong lưu tiêu sái ngời ngời, Tiểu Nguyệt vốn là danh hoa không chủ, chẳng phải kiêng dè gì, sao lại không thích ta chứ?”

Đỗ Mạnh Mạnh cười nói: “Ngươi đúng là xú mỹ nhất, Tiểu Nguyệt của bọn ta vốn là danh hoa có chủ rồi.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Sao ta lại không biết nhỉ? Ai da, xem ra ta phải tìm mục tiêu khác rồi. Tiểu Nguyệt, khi nào thì giới thiệu nam nhân của nàng cho chúng ta?”

Tiểu Nguyệt vô ý nhìn Hy Bình một cái, má ửng hồng nói: “Nguyệt nhi không cùng người nói chuyện.”

Hy Bình bị Tiểu Nguyệt trừng mắt một cái, cực kỳ không tự nhiên, mở miệng nói: “Tiểu Ba, Bạch Dương tộc chính là thiên đường của ngươi.”

Tứ Cửu cười nói: “Đương nhiên cũng là thiên đường của ta!”

Triệu Tử Uy kêu lớn: “Chúng ta mau tăng tốc lên, tiến tới thiên đường của chúng ta!”

Chiến cổ chiến mã phóng nhanh như gió trên thảo nguyên.

Bình minh hôm sao, đã đến được doanh trại của đại quân Bạch Dương.

Bạch Hùng và Bạch Tử lĩnh xuất tướng lĩnh ra nghênh đón.

Bạch tử cười nói: “Bọn ngươi cuối cùng cũng quay lại, tối mai chúng ta sẽ lại được ở nhà ôm vợ rồi. Nương ời, tại đây, toàn kiến và đàn ông, muốn chết quá!”

Triệu Tử Uy nói: “Bạch huynh, có mời ta về phủ không vậy?”

Ai, thật là không tưởng nổi, Triệu Tử Uy có khả năng nói đến chuyện ngủ với vợ người khác tự nhiên đến vậy, có thể hiểu lời của hắn là: “Huynh có thể mời ta về ngủ với vợ huynh được không?”

“Đương nhiên! Huynh được hoan nghênh!” Bạch Tử trả lời cũng hết sức tự nhiên, rồi lại nói tiếp: “Triệu huynh, hai nữ nhân kia thế nào rồi?”

Triệu Tử Uy ca thán: “Ai, việc xảy ra rồi, không thể nào làm được gì nữa. Bất quá, bọn họ sau khi quay về đối với Bạch huynh lúc nào cũng tưởng nhớ, Bạch huynh đúng là có mỵ lực không nhỏ nha!”

Nguyên lai không chỉ có Độc Cô Minh có thể nói hay, Triệu Tử Uy cũng là một nhân vật vô cùng lợi hại, thật không ngạc nhiên khi hắn cùng với Độc Cô Minh tranh nhau Mộng Hương, chẳng ai thắng nổi ai.

Nam nhân nào được người khác khen về phương diện đối phó với nữ nhân đều hoan hỉ vô cùng, Bạch Tử đương nhiên cũng không phải ngoại lệ, hắn mở lòng, cười nói: “Quá khen rồi, Triệu huynh cũng uy mãnh không kém Bạch Tử ta!”

Điều này là hiển nhiên rồi, nếu không tại sao lại gọi là Triệu Tử Uy?

Bạch Hùng nói: “Khi quay lại Bạch Dương tộc, bọn ngươi sẽ đến trưởng phòng của ta, thưởng thức tao vị của 15 bà vợ của ta, để cho các ngươi biết sự khác biệt!”

Đám nam nhân đều cười lớn, làm Tiểu Nguyệt và Đỗ Mạnh Mạnh cũng cảm thấy vô cùng bối rối.

Sau khi vui vui vẻ vẻ tiến hành đánh chén bữa tối, Hy Bình và bọn Lô Long đến trưởng phòng lúc này đã ghép lại của Bạch Tử, Bạch Hùng, chín nam nhân tại trưởng phòng rộng rãi ngồi bàn chuyện trên trời, dưới đất, dĩ nhiên không ngoài chuyện đàn bà.

Đỗ Mạnh Mạnh và Tiểu Nguyệt cùng ngủ chung trong một trưởng phòng.

Tiểu Nguyệt hiếu kỳ hỏi: “Mạnh Mạnh, sau khi tỷ cùng Nguyên Na ra sau, đã phát hiện ra sự việc gì?”

Trong lòng thị vốn còn nghi vấn, chỉ chờ đến lúc còn có hai người liền lập tức hỏi.

Đỗ Mạnh Mạnh u oán nói: “ Nam nhân đó chính là đại ca.”

Tiểu Nguyệt kinh hãi: “Cái gì? Đại ca? Làm sao huynh ấy có thể làm việc này?”

Đỗ Mạnh Mạnh thở dài: “Kỳ thật đại ca tịnh không biết, Nguyên Na nói, lúc đó huynh ấy đang hôn mê.”

Tiểu Nguyệt nhìn Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Tỷ không muốn để đại ca biết?”

Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Sư muội, muội không được cho đại ca biết đó, ta sợ là huynh ấy sẽ khó xử. Lần đầu của ta dâng hiến cho đại ca, ta quả là rất hạnh phúc, nếu quả đại ca đòi hỏi Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh cũng sẽ không từ chối huynh ấy. “

Tiểu Nguyệt nói: “Tại sao tỷ lại vẫn lấy nhị ca?”

Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Bởi vì ta yêu Đại Hải, ta chỉ muốn hoan hỉ với đại ca thôi. Ta vốn yêu cả hai bọn họ, nếu Mạnh Mạnh phải chọn, đương nhiên chọn người ta yêu nhất.”

Tiểu Nguyệt nói: “Sư tỷ, tỷ có kể chuyện với đại ca cho nhị ca?”

Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Ta sẽ không nói với huynh ấy, nếu ta nói ra, huynh ấy tất nhiên sẽ không bằng lòng, nhất định nhượng ta cho đại ca, bởi vì huynh ấy biết ta yêu đại ca.”

Tiểu Nguyệt thở dài nói: “Ta sẽ giúp tỷ giữ bí mật này. “

Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Sư muội, người cũng nên nghĩ cho huynh ấy, muội và đại ca chính là thân huynh muội, không thể nào ở với nhau được đâu.”

Tiểu Nguyệt nhân thần tối sầm, ưu oán nói: “Ta và đại ca vốn đã phân ly từ nhỏ, tình cảm giữa huynh muội là rất gần, gặp lại huynh ấy, làm sao trong lòng ta có thể đối xử với huynh ấy như đại ca được. Đại ca là đàn ông của Nguyệt nhi ta, người đàn ông duy nhất!”

Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Muội không nghĩ đến người khác?”

Tiểu Nguyệt kiên định nói: “Từ khi muội biết yêu, đã không biết hối hận, không quả muội và huynh ấy đến đâu, Nguyệt nhi quyết không hối hận vì đã yêu huynh ấy.”

Đỗ Mạnh Mạnh u oán thở dài, nói: “Ta cũng yêu đại ca rất nhiều.”

Tiểu Nguyệt nói: “Sau này gặp lại phụ mẫu, ta sẽ hỏi tại sao họ lại không phản đối ta và đại ca đến với nhau, trong thiên hạ này, cha nương cho phép con cái luyến ái nhau, tất phải có nguyên nhân.”

Đỗ Mạnh Mạnh nói: “Ta cũng nghĩ thế.”

Tiểu Nguyệt đột nhiên nói: “Sư tỷ, tỷ và đại ca làm chuyện đó, cảm giác thế nào?”

Đỗ Mạnh Mạnh giận dữ một cách đáng yêu: “Sao muội lại hỏi ta về chuyện đó? Chẳng biết xấu hổ gì cả!”

Tiểu Nguyệt chẳng ngại nói: “Lúc trước tỷ nhìn ta và đại ca hoan hảo, bây giờ bảo tỷ kể chuyện của tỷ thì tỷ không nói? Thật là bất công, sư tỷ, tỷ nói đi!”

Đỗ Mạnh Mạnh bất bẽ không được thì, chỉ biết xấu hổ ngồi xuống bên cạnh, hồi ức thuật lại chuyện với Hy Bình, ngán ngùi nhưng đầy khoái lạc, cả đời không thể quên được.

Bạch Tư đi đến, chúng nhân quả không lường nổi.

Hy Bình cùng chúng nhân nói chuyện xong, đang ngủ, bị tiếng người nói làm tỉnh lại.

Nguyên lai chính là Bạch Tư.

Bạch Hùng cười nói: “Tư nhi, nàng tưởng nhớ đến ta à?”

Bạch Tư lạnh lùng nói: “Khi nào? Người đang nói chuyện tiếu lâm đấy à?”

Bạch Tư nhìn nhìn thần thái khác lạ thường ngày của Bạch Tư, hơn nữa lại còn đến vào lúc nửa đêm, tất phải có chuyện quan trọng, vội hỏi: “Muội tử, phát sinh sự việc gì à?”

Bạch Tư nói: “Pháp nan đại vu sư nghiên cứu chế tạo ra 37 cương thi, nhưng không thể khống chế, đang giết hại rất nhiều người của bộ tộc, đại vu sư cùng tộc trưởng đã bị sát hại, Bạch Liên đã bị thụ thương.”

Chúng nhân sắc mặt đại biến, Bạch Hùng khóc rống lên.

Hy Bình nói: “Lập tức động thân!”

Liên đó, sau khi khẩn cấp thương thảo, sau cùng Bạch Tư sẽ lưu lại thống lĩnh đại quân Bạch Dương quay lại Bạch Dương tộc, Bạch Hùng và bọn Hy Bình lập tức mau chóng quay về.

Chẳng biết làm thế nào, phải về đến Bạch Dương tộc đã!

Càng nhanh càng tốt!

Muộn một phút, là có biết bao người bị giết.

Trên đường, Hy Bình hỏi: “Bạch Tư, Liên nhi thương thế như thế nào?”

Bạch Tư nói: “Ả bị trúng chưởng phong của ở vai phải, thương thế không quá nặng, nhưng hành động cực bất tiện.”

Hy Bình trong lòng như trút được một khối đại thạch, dần dần cảm thấy thư thái hơn.

Dù sao thì Bạch Liên cũng danh chính ngôn thuận là vợ của chàng, sự an nguy của ả đối với chàng là cực kỳ quan trọng.

Phải nhanh chóng quay lại, tuyệt diệt đám cường thi!

76. Chương 75: Trì Lai Đích Ái

Bạch Liên đang nằm trong chiếc chăn dày, toàn thân phát lạnh.

Tăng sáng qua, Pháp nan đại vu sư chế tạo xong vũ khí cương thi, liền hoành hành tại Bạch Dương tộc, nhìn thấy người là giết, gặp cái gì hủy cái đấy.

Người sáng tạo ra bọn chúng là Pháp nan vu sư lại chính là người bị hại đầu tiên, lão vốn không tính đến rằng, lão đã chết tạo ra vũ khí sát nhất, thì người đầu tiên bị giết lại chính là người chết tạo ra chúng, bọn chúng không ngờ không tuân theo sự điều khiển của lão?!

Pháp nan tự làm tự lãnh hậu quả, nhưng tai họa còn đổ cả xuống đầu Bạch Dương tộc, làm cho chúng sinh đồ thán.

Đám cương thi có tất cả 37 mạng, bọn chúng đao thương bất nhập, lại cũng không có lý trí, bọn chúng đi đến đâu, tuyệt không còn ai sống sót. Hiện đang tại Bạch Dương tộc ra tay sát sinh, mọi người nghe đến tình này, đi lánh nạn càng xa càng tốt.

Thảo nguyên vốn rộng lớn nhưng trống rỗng, Bạch Dương tộc thật không biết trốn vào đâu. Tộc chúng đứng là đánh nhau với quái vật, bị hoạt nhân giết chết từng đám một.

Ngẫu Nhi và Phỉ Nhi đang bồi tiếp tiểu thư của bọn họ, cả đều đang rơi lệ.

Bạch Liên run rẩy nói: “Chàng đã quay lại chưa?”

Phỉ Nhi thốn thức nói: “Tiểu thư, tướng công vẫn chưa về.”

Bạch Liên buồn bã nói: “Nếu quả ta chết đi, khi chàng quay lại, nói với chàng, Bạch Liên yêu chàng.”

Ngẫu Nhi khóc nói: “Tiểu thư, nghỉ đi một chút, tướng công sẽ về mà.”

Bạch Liên không nói nữa, nhắm hai mắt lại, bất giác ngủ thiếp đi.

Ngày mới từ từ đến, mặt đất cuối cùng cũng được thấy ánh thái dương.

Hy Bình tiến vào trong lều, nói to: “Lão bà, ta đã về rồi, nàng ra sao rồi?”

Tam nữ bị thanh âm đột ngột của chàng làm cho giật mình tỉnh dậy, Phỉ Nhi, Ngẫu Nhi cực kỳ vui, nhẹ nhàng nói: “Tướng công.”

Bạch Liên khóc to nói: “Tên đại hỗn đản ngươi, ngươi bây giờ mới quay về, Liên nhi đã nghĩ là không gặp được ngươi nữa.”

Hy Bình ôm chặt ả vào lòng, cảm thấy thân thể ả rất lạnh và không ngừng run rẩy.

Bạch Liên nhìn thấy Hy Bình quay về với một đám đông, nhìn Bạch Hùng nói: “Đại ca, cha đã bị bọn súc sanh sát hại, hu hu!”

Bạch Hùng nghiêng răng nói: “Món thù này, Bạch Hùng ta nhất định sẽ báo!”

Hy Bình noi: “Lão bà, bọn chúng đâu rồi?”

Bạch Liên trầm từ nói: “Bọn họ đụng độ với bọn ta ở đây, rất là ác liệt, hiện tại chắc cách đây không xa.”

Hy Bình nói: “Ta đuổi theo bọn nó làm thịt, quay lại hầu chuyện nàng sau! Liên nhi, nàng có thể đứng dậy nổi không? Tiểu Ba, tiểu tử ngươi còn đứng đây làm gì? Đến xem thương thế của Liên nhi của ta ra sao ngay!”

Hoa Tiểu Ba khám xét thương tình của Bạch Liên xong, nói: “Tỷ phu, tỷ ấy bị âm hàn khí của cương thi xâm nhập nội thể, cứu dương trọng thể của huynh có thể hóa giải hoàn toàn âm hàn căn tính đang tích tụ trong người tỷ ấy, hóa giả âm hàn trong nội thể xong thì sẽ trở lại bình thường.”

Hy Bình lập tức nói: “Như thế, bọn ta mau lên ngựa tìm diệt cương thi.”

Hoa Tiểu Ba vội nói: “Không tốt, càng trì hoãn việc chữa trị, thì càng có thể xảy ra triệu chứng không tốt. Tỷ phu, hay là huynh cứu người trước đi, bọn ta đi trước vậy.”

Bạch Hùng nghe vậy nói: “Hy Bình, ngươi cứu Liên nhi trước, các việc khác tạm thời dừng quản.”

Hoàng Đại Hải chuyển thân đi ra ngoài trại, vừa đi vừa nói: “Đi thôi! Dừng trì hoãn.”

Chúng nhân đi ra ngoài nghênh chiến cương thi, trong trường chỉ còn lại Hy Bình và bọn Bạch Liên ba người.

Hy Bình ôm Bạch Liên, cười khổ nói: “Lão bà, xem lão thiên không cho ta làm anh hùng rồi, anh hùng lấy cái chết giữa sa trường làm lý tưởng, ta ở đây bồi tiếp lão bà, đối với chuyện làm anh hùng thật là vô duyên.”

Bạch Liên tự động ôm lấy thân thể cường tráng của Hy Bình, cảm thấy vô cùng ấm áp, không còn cảm thấy run rẩy nữa, nhỏ giọng nói: “Ngươi có bao nhiêu lão bà?”

Hy Bình cười hi hi nói: “Không nhiều! Hiện tại với cả 3 người, có tất cả 10 người. Ah, có lẽ nên cộng thông 6 người nữa! Lại thêm một người tình treo là Nguyên Na nữa.”

Bạch Liên giận mắng: “Hóa ra trước kia ngươi lừa dối ta, nguyên lai ngươi đã có nhiều nữ nhân như vậy, ta hận ngươi đến chết!”

Hy Bình kêu to oan ức: “Ban đầu ta không nghĩ đến ngày này, lúc đó ta đáp ứng lấy vợ, chỉ vì chút tức khí, he he, nếu quả sớm nghĩ đến việc anh hùng cưới giai nhân rồi cùng hoan hảo, ta khẳng định là đã khai báo thành khẩn.”

Bạch Liên đập Hy Bình vài cái, oán trách: “Ngươi đùa chơi với ta? Ngươi cưới ta chỉ vì vui vẻ?”

Hy Bình biết rằng sự việc nghiêm trọng, vội nói: “Lão bà, nàng làm sao thế? Giữa chúng ta ban đầu vốn nhiều ẩn ước, bây giờ thì đã giải quyết xong hết rồi.”

Bạch Liên khóc to nói: “Ta thì chưa xong, ta chỉ biết ta và ngươi là phu thê danh chính ngôn thuận, nhưng tên hỗn đản ngươi chưa một lần làm tròn trọng trách của trượng phu, lập tức ra ngoài câu dẫn dã nữ nhân, cảm thụ của nhân gia đến một điểm cũng không biết. “

Ở bên Phỉ nhi và Ngẫu nhi đồng thanh kêu lên: “Tướng công, chàng khi phụ chúng ta.”

Hy Bình vô cùng đau đầu nói: “Ta khi phụ bọn nàng khi nào?”

Phỉ nhi giận nói: “Chàng cùng Bạch chỉ hoan hảo, thực sự không muốn bọn ta, chàng thật là thiên vị!”

Hy Bình biện bạch: “Đó không phải là ta không muốn, nhưng tiểu thư của bọn nàng không cho phép ta đẩy chứ.”

Bạch Liên mở to mắt cãi: “Ta nói bao giờ?”

Hy Bình khuất phục nói: “Tốt, không có, các nàng đang hành hạ ta đây à? Ta sợ quá!”

Bạch Liên giành được thắng lợi lần đầu, cười rạng rỡ, nói: “Ngươi có hối hận khi cưới Liên nhi không?”

Hy Bình hôn nàng một cái, nói: “Ta có thể hối hôn không?”

Bạch Liên gào to: “Ngươi dám?”

Hy Bình ra vẻ sợ hãi, cả ba nữ nhân đều cười, chàng nói: “Giả sử như ta hủy hôn, các nàng sẽ xử sự ra sao?”

Bạch Liên đưa một tay ra, sờ lên khuôn mặt tuấn mỹ của Hy Bình, buồn buồn nói: “Nhân vì ta chẳng hiểu vì sao lại đi yêu một gã bạch diện từ Trung Nguyên đến, nếu gã tiểu bạch diện đó không muốn ta nữa, ta lại quay lại bồi tiếp cha thôi.” Những giọt nước mắt từ từ rơi xuống, như những quả cầu thủy tinh long lanh.

Hy Bình kéo cánh tay của ả đang âu yếm trên mặt chàng xuống, ôn nhu nói: “Có lẽ thỉnh thoảng ta quá lời, nhưng ta tính không hối hận vì đã cưới nàng. Ta sợ dĩ một khi đã coi ai là danh chính ngôn thuận phu thê, thì cả đời này ta không nghĩ đến việc hối hận. Kỳ thật ban đầu nàng không thích ta, thậm chí còn ghét ta. Ta vẫn không chiếm hữu nàng, chỉ vì ta sợ sẽ làm tổn hại đến cuộc đời nàng.”

Chàng nói tiếp: “Hơn nữa, ta vốn nghĩ sẽ nhanh chóng quay lại Trung Nguyên, lúc đó nàng sẽ được tự do, thân thể vẫn còn trinh tiết, nàng vẫn vẫn theo dõi mộng anh hùng. Ta nghĩ bản thân chỉ là một lữ khách qua đường, chúng ta chỉ gặp nhau một chút rồi chia tay, không gặp lại nữa. Tuy nhiên nàng đã nói yêu ta, cho dù thật hay giả, ta vô cùng cảm động. Ta không biết mình yêu nhiều hay ít, nhưng đối với ta nàng rất quan trọng, thật sự cực kỳ quan trọng.”

Bạch Liên kích động một hồi, tránh thoát khỏi vòng tay của Hy Bình, dùng tay đập bình bịch vào ngực chàng, khóc to: “Chàng nói láo! Liên nhi luôn không phải không thích chàng, ta vốn sớm yêu chàng, muốn cùng chàng thành vợ thành chồng, cũng muốn chàng ngủ chung một chốn. Nhưng tên hồ đản người chẳng chú ý gì đến Liên nhi, lại còn giúp kẻ khác tiếp cận Liên nhi, người khi phụ ta! Đêm động phòng đó, Liên nhi muốn cùng người hành lễ phu thê, người lại từ chối cùng ta hòa hảo, lại kêu lên rằng ta không cho phép người hoàn thành trọng trách làm chồng. Ta muốn người ở lại trường phòng của ta ngủ, nhưng người lại sang ngủ với muội muội người, để được ngủ ngon, canh ba nửa đêm bắt cháp ta có đồng ý hay không, mang người khác đến ngủ cùng, sau đó lại bắt người ta cùng người ôm nhau ngủ. Người ta có gì không tốt, mà người đối xử với ta như thế? “

Hy Bình nghe xong, đau đầu nghĩ: Ô này, sao thị lại trút toàn bộ sự tình lên đầu ta nhỉ? Ai đang nói dối đây?!

Bạch Liên tiếp tục nói: “Người có thực sự yêu Liên nhi không?”

Hy Bình tiện miệng nói: “Một chút.”

Bạch Liên giận nói: “Nếu người không thay đổi thái độ, nói một cách toàn tâm, toàn ý, ta sẽ không tha thứ cho người!”

Hy Bình hôn vào đôi môi đang giận dữ của ả, cười nói: “Lão bà, ta toàn tâm, toàn ý yêu nàng, được chưa?”

Bạch Liên kêu lên: “Không được, mỗi ngày ít nhất phải nói 100 lần.”

Phỉ nhi, Ngẫu nhi không chịu đựng được nữa, cười lên vui vẻ.

Hy Bình quay sang bọn họ nói: “Các nàng tạm thời ra ngoài, ta cùng tiểu thư bọn nàng chính thức động phòng. Ta sợ bọn nàng ở bên chứng kiến không nổi, lại muốn xông vào, ta không đủ thời gian để bồi tiếp, các nàng lại trách ta thiên vị. Mau, đi ra đi! Để ta hóa giải hàn khí trong thân thể tiểu thư của bọn nàng, sau đó đi diệt cương thi, sau đó sẽ chính thức biến bọn nàng thành tiểu thê tử, được chứ?”

Phỉ nhi, Ngẫu nhi mặt đỏ hây hây, vội vàng lui ra.

Bạch Liên lộ vẻ ngượng ngùng, sắc mặt đỏ hồng, cúi đầu nói: “Chàng không phải định khi phụ Liên nhi đấy chứ?”

Hy Bình vừa cởi áo thị ra vừa nói: “Khi phụ rất sung sướng.”

Bạch Liên nhỏ giọng nói: “Chàng ôn nhu với ta nha, Liên nhi sợ đau.”

Hy Bình nhìn phần người trước đã xích lõa của Bạch Liên, liền liên tưởng đến thân thể kiều mỹ của Lôi Phượng. Thân thể hai nàng tương tự nhau, chỉ khác là Bạch Liên trắng như tuyết còn Lôi Phượng thì có làn da rám nắng.

Chàng say mê ngắm nhìn thân thể nàng, nói: “Thân thể nàng thật là đẹp.”

Bạch Liên ngượng ngùng nói: “Thân thể Liên nhi chỉ có mỗi một nam nhân người được nhìn qua.”

Hy Bình đứng dậy, dang rộng hai tay, nói: “Lão bà, ta phục vụ nàng cởi áo, nàng cũng phải phục vụ lão công nàng cởi áo chứ, không muốn nhìn thân thể nhất đẳng của lão công à?”

Bạch Liên giận dữ nói: “Người ta không muốn.”

Tay ả lộn xộn một lúc, cuối cùng cũng đưa lên để cởi áo cho Hy Bình, chỉ tiếc là một vài chỗ trên áo bị ả bôi rối mà làm rách.

Hy Bình trước mặt ả, cười nói: “Tiểu tử mặt trắng của nàng có hấp dẫn không?”

Bạch Liên chẳng nói gì, chỉ “ừm” một tiếng, nhìn thẳng vào thân thể hoàn mỹ, cường tráng như núi, không khỏi có chút choáng váng, giận dữ nói: “Cái gì mà hấp dẫn? Không cho phép người cho nữ nhân khác nhìn!”

Hy Bình ôm lấy ả, đặt ả lên trên thảm, nhẹ nhàng hôn lên mắt, lên mặt, lên tai và lên đôi môi mọng đỏ của ả, một tay vuốt nhẹ lên mái tóc ả, một tay xoa lên đôi nhũ phong đang nhô cao.

Lúc này, chàng cảm thấy dường như thảo nguyên thật là nhu nhuyễn, tay chàng sau khi vờn trên hai quả đồi tuyết lại như rồng bay lượn xuống thảo nguyên.

Ả quả là rất đẹp, đôi song nhũ của ả, tại thời điểm này quả là đẹp một cách sống động, khe suối sinh mệnh của ả tựa như là kết tinh của tất cả những nét đẹp của thảo nguyên.

Bạch Liên tự hào về bộ ngực của ả, ả biết rằng bộ ngực của mình cao, thẳng và cực kỳ tròn trịa, giống như đại tướng bồng trên thảo nguyên, chính là nơi mà nhân sinh lưu luyến, nhiệt ái nhất. Khi tay Hy Bình nhẹ nhàng xoa bóp song nhũ của ả, ả dùng cả thân thể và tâm hồn cảm nhận sự chăm sóc của chàng, ả muốn dùng đam mê cuồng nhiệt cùng với toàn bộ luyến ái có thể dành cho nam nhân của mình.

Khi Hy Bình đang vuốt ve nhũ đầu của Bạch Liên, cánh tay còn lại cũng không chịu để không, lạng lẽ hoạt động tại chỗ kín của Bạch Liên.

Bạch Liên rên rỉ, toàn thân phát ra nhiệt khí, miệng ả cũng như thế, không ngừng thốt ra những lời ôn nhu làm nam nhân phát dục tính.

Tay Hy Bình vờn trên vùng đích âm nhu nhuyễn của ả, nhận thấy nơi đó vẫn còn hơi khô, nhưng chàng biết, từ từ rồi nút chai sẽ được cởi ra, bàn tay của chàng như ma trượng của pháp sư, mang đến mưa xuân thấm nhuần, ở nơi mỹ lệ nhất của nữ nhân, làm cho cỏ cây tốt tươi, hương thơm ngào ngạt.

Bạch Liên bị động tác kích tình của hắc hắc hạ, tình mê ý loạn rên rỉ, nhiệt tình đón nhận. ả bị động tác ve vuốt thành thực của Hy Bình làm kích động, xuân tình lai láng, quên cả trời đất, chỉ cảm nhận được thế giới này chỉ có ả và Hy Bình hai người.

Ngón tay Hy Bình cảm nhận được một dòng suối ấm áp tuôn trào từ nơi sâu kín của Bạch Liên, như những giọt mưa tình rơi mãi không ngừng, cuối cùng ả cũng vươn tay ra, ngón tay bám chặt vào bên trên em bé của chàng, tay ngọc không ngừng xoa bóp trên nam căn to lớn.

Bạch Liên chạm vào một hồi rồi rút tay lại, run rẩy nói: “Tại sao của chàng lại lớn vậy?”

Hy Bình hứng thú cười nói: “Nàng không hoan hỉ à?”

Bạch Liên hơi khiếp nói: “Người ta đã nhìn thấy đại ca và thê tử của hắc hắc động phòng, đại ca quả là nhỏ và ngắn hơn nhiều, vậy mà còn làm cho nữ nhân của hắc hắc gào thét đau đớn. Nếu như của chàng nhập vào nội thể người ta, không biết Liên nhi còn giữ được mạng mình không?”

Hy Bình giả vờ nghĩ một lát, nói: “Hừm! Ta sẽ không tiến vào nữa, nàng sẽ không phải đau đớn.”

Bạch Liên bám chặt lấy nam căn của chàng, nói: “Nếu thế hắc hắc sẽ không hoàn thành được sứ mệnh thần thánh, ta phải để hắc hắc phế liệu thôi.”

Hy Bình ra vẻ bị sốc, nói: “Xem ra ta bị ép buộc phải đưa nó vào của nàng rồi!”

Bạch Liên giận dữ nói: “Liên nhi không cần biết, cửa mình của ta lộ ra rồi, chẳng lẽ hắn lại không tiến vào? Nhanh lên kéo muộn, đừng để người ta giận nha.”

Hy Bình ca thán: “Xem ra dù việc gì xảy ra cũng không thể trì hoãn được nữa rồi.”

Chàng dùng tay phân khai hai cặp chân ngọc dài miên man của Bạch Liên ra, sờ mó tại nơi thần bí nhất của ả một hồi, làm Bạch Liên động tình vô cùng, đoạn nói: “Lão bà, lão công đến đây.”

Bạch Liên cảm thấy đau đớn như lửa đốt, Hy Bình dùng toàn bộ sức mạnh tiến vào ả, ả kêu lên một tiếng thất thanh, hai tay bấu chặt vào vai chàng bập cả máu, nước mắt cùng lúc trào ra, không biết là vì thống khổ hay hạnh phúc nữa.

Hy Bình nhিপ nhẹ nhàng theo tiết tấu, vừa ôn nhu vừa thô bạo.

Sau khi Hy Bình tiến nhập thân thể ả một khắc, thông qua ma sát qua lại giữa nam nữ, ả có thể cảm nhận thấy huyết dịch chàng đang chuyển động, đồng thời cảm thụ chàng đối xử với ả nhu tình vô cùng chứ không chỉ có dục vọng, chứng tỏ chàng đối xử với ả thật lòng yêu thương, quyến luyến.

Đối với nam tử phóng đảng và thô lỗ này, để chứng tỏ tình yêu thực sự, hắn hiển nhiên phải qua việc nam nữ giao hợp để biểu thị thâm tình của mình ra - quả là vừa sâu sắc, lại rất chân thật.

Hy Bình ôm Bạch Liên lên cao, nhẹ nhàng nói: “Lão bà, muốn thế này chứ?”

Bạch Liên ngạc nhiên nói: “Chàng có thể?”

Hy Bình dùng hành động hồi đáp ả, dương căn lại cứng lên tiến thẳng tới động tịnh, vận chuyển thao thiên dương địa âm chi khí.

Bạch Liên chỉ cảm thấy nam căn của Hy Bình dường như xuất ra 9 đạo cảm khoái, làm cho khoái cảm của ả tăng lên rất nhanh, nhanh chóng làm ả tiến tới cực đỉnh. Hơn nữa, một lúc sau, từng làn sóng gấp nhau, khiến ả không ngừng điên cuồng rên rỉ, cuối cùng thì mềm ra nằm trên người Hy Bình, đồng thời cảm thấy hỏa nhiệt của dương tinh xạ nhập vào nội thể ả.

Ả vốn nghĩ là chàng đã kết thúc, nhưng lập tức phát giác dương căn của Hy Bình trong nội thể vẫn cứng như thép, ngạc nhiên hỏi: “Chàng đã xạ tinh, tại sao vẫn chưa mềm?”

Hy Bình cười nhẹ rồi hôn ả một cái, nói: “Bởi vì nàng đó, vợ của ta. Ta muốn nàng vì ta mà sanh hài tử, vì thế mới tặng nàng tinh dịch chân quý của ta. Nếu là nữ nhân khác, ta có thể cùng ả làm chuyện này 3 ngày 3 đêm mà vẫn không rơi ra giọt nào. Lão bà, nàng đã cảm thấy đủ chưa? Nếu như chưa đủ, chúng ta sẽ tiếp tục, cho đến khi tối mịt.”

Bạch Liên hờn dỗi: “Không cho phép cùng Liên nhi đến tối! Chàng làm Liên nhi cảm thấy có rất nhiều đạo nhục hoàn hoạt động bên trong, Liên nhi thực sự cảm thấy rất khoái lạc.”

Hy Bình đắc ý nói: “Nếu nàng muốn có cảm giác khác, ví dụ như để lại vài giọt trên mặt nàng hay đại loại như thế, thích chứ?”

Bạch Liên cười duyên nói: “Chàng thật là bại hoại! Nhưng, Liên nhi thích chàng như thế, cái kiểu bại hoại đó.”

Hy Bình cố ý hỏi: “Ta không phải là tên mặt trắng vô dụng chứ?”

Bạch Liên chỉ vào mũi chàng, nói: “Chàng là đồ da mặt dày như trâu! Nếu không bởi vì cương thì, ta muốn chàng thu nạp Phỉ nhi và Ngẫu nhi, bọn chúng chính là tiểu thiếp của chàng, chắc là không tồi hơn Bạch Chỉ đâu, chàng không lo bọn họ gặp nguy hiểm à?”

Hy Bình nói: “Bọn họ vốn có một vài anh hùng, một vài vô lại, nhưng tựu chung lại võ công đều không tồi, thừa sức đối phó với đám cương thi, thậm chí đánh không lại, vô lại có thể lôi kéo anh hùng bỏ chạy, sẽ chẳng có ai quay lại tìm quyền vương ta, chứng tỏ bọn họ toàn là sanh long hoạt hổ.”

Bạch Liên nói: “Liên nhi cảm thấy đủ rồi, hơn nữa không thể tái thụ ái ân của chàng nữa, chàng mau đi giúp họ đi.”

Nghe xong lời ả, Hy Bình liền trở mình rút ra.

Bạch Liên đột nhiên cảm thấy vô cùng trống rỗng, hồn dỗi nói: “Người ta mới nói một câu đã vội rút ra, chẳng biết nghe lời gì cả, thực là bực mình quá. “

Ả nhìn thần khí nơi bàn địa của Hy Bình liền cảm thấy chấn động, từ ngang ngạch bỗng biến thành nhu nhuyến, bất giác hồi ức lại tư vị ngọt ngào, nghĩ: Tên vô lại này không dễ coi lắm, nhưng có thể làm cho nữ nhân cảm thấy tuyệt đỉnh hoan lạc và thỏa mãn, nếu như thê tử của đại ca cùng hân hoan hảo một lần, chắc bọn họ sẽ suốt ngày nằm mơ thấy hân. Ai da! Sau này sẽ không cho hân hoan hảo với đám nữ nhân của đại ca nữa.

Nghĩ một hồi, Bạch Liên yêu kiều nhõng nhẽo nói: “Đại dâm côn!”

Hy Bình vừa mặc quần áo vừa nói: “Lão bà, trong đám bạn ta có một hai nhân vật anh hùng, nếu như nàng hoan hỉ, nói với ta một câu, ta sẽ cho nàng chọn bất cứ kẻ nào.”

Bạch Liên nghe xong rất giận dữ, nói: “Chàng nghĩ Bạch Liên ta là ai? Từ khi ta cưới chàng, đã là người của chàng, chẳng quản đến kẻ khác, chàng không được nghĩ đến việc đẩy ta đi, ta sẽ bám chặt lấy chàng!”

Hy Bình ca thán: “Ai! Nàng vừa mới cưới ta xong, đã muốn ta ra ngoài đánh nhau với cương thi đến mất mạng.”

Bạch Liên nói: “Chàng đừng lừa dối ta, Liên nhi biết nhóm người đó do chàng cầm đầu, nếu chàng không có bốn sự, làm sao họ có thể nghe lời chàng?”

Hy Bình cao hứng nói: “Liên nhi, nàng nói đúng rồi đó, ta dù không phải là anh hùng, nhưng đánh nhau vào hàng nhất lưu, xướng ca cũng vô đối! Bây giờ ta sẽ đuổi theo đánh cho đám cương thi đó quay lại nằm trong quan tài.”

Bạch Liên hoan hỉ cười nói: “Giúp ta mặc y phục, Liên nhi phải đi cùng chàng!”

Hy Bình thấy lạ hỏi: “Nàng bây giờ toàn thân vô lực, phải không?”

Bạch Liên láu lỉnh yêu kiều nói: “Ta muốn chàng ôm ta.”

77. Chương 76: Âm Dương Chi Chiến

Sau khi ra khỏi trường bổng của Bạch Liên, Hoàng Đại Hải không Đỗ Mạnh Mạnh đi cùng, nhân vì nàng thương thể do bị khai bao chưa hoàn toàn bình phục, Đại Hải lo lắng nàng không những không giúp được gì mà còn làm vướng chân mọi người. Cuối cùng, Đỗ Mạnh Mạnh đành phải ở lại, Tiểu Nguyệt cũng ở lại để chăm sóc nàng.

Hoa Tiểu Ba vốn cũng không được phép đi, võ công của hân quả thật rất kém cỏi, nhưng hân kiên trì xin đi, nói rằng đánh không được thì hân có thể chạy, hân cũng nói rằng công phu chạy của hân chính là bản lĩnh số một của hân.

Chúng nhân chỉ biết cười, không nói được gì, đành đồng ý để hân đi, không cản trở nữa, hân tự nhiên đi cùng. Trong chuyện này, làm sao Hoa Tiểu Ba bỏ qua được chứ?

Bọn họ nhanh chóng gặp bọn cương thi, bọn cương thi đang quay lại sình hưng.

Bọn cương thi do Pháp nan đại vu sư thu tập từ những xác người chết, vốn là những người trước khi chết còn tồn tại những thâm cừ oán hận với nhân thế, sử dụng vu thuật bí truyền chế tạo ra.

Bọn chúng mặt mũi cương ngạch xanh ngoét, hai mắt sâu thẳm vô thần, có một số tay chân bị cụt, cũng có tên bị mất mũi, cụt tai, có cả nam cả nữ, có trẻ có già, bọn chúng đều dùng thân thể để cảm giác sự vật xung quanh.

Do linh hồn bọn chúng vẫn còn lưu trữ oán thán, đều là những kẻ chết chết oan, mang oán hận mà tồn tại trên nhân thế, sau khi kinh qua được Pháp nan đại vu sư ám bùa chú, thân thể bọn chúng hiện tại không thể bị hủy hoại.

Bọn chúng đối với sinh khí có cảm giác cực kỳ mẫn cảm và cũng đặc biệt cừu hận. Chỉ cần cảm thấy sinh khí bọn chúng liền phát cuồng hướng về phía có mùi vị mà hủy diệt, chỉ đến khi xung quanh toàn là tử khí, bọn chúng mới dừng công kích.

Sinh khí đối với bọn chúng chính là động lực để hành động.

Có một điểm mọi người còn không minh bạch, tại sao bọn chúng luôn tụ một chỗ, không phân tán ra? Kỳ thật nói trắng ra, tựu thị bất kể đúng sai thì cũng câu thành ngữ - vật dĩ loại tụ.

Bọn cương thi đang tấn công hai mỹ lệ thiếu nữ, hai nàng cao tầm như nhau, có thể đoán là chị em. Kiểm pháp của lưỡng nữ có thể coi là khả dĩ, chỉ vì khi đánh vào thân thể cương thi, không thể gây thương tích, lưỡng nữ bị bọn chúng dùng trảo cào trúng nhiều phát, dường như khăn buộc tóc và một chút quần áo đã bị hủy hoại.

Cương thi cảm thấy có nhiều cỗ sinh khí lớn vô cùng hòa cùng dương khí tiếp cận bọn chúng, liền ly khai lưỡng nữ hướng tới chúng nhân tấn công.

Tư thế đi đứng của bọn chúng không phải là nhảy giống mọi người vẫn nói, mà là đi bộ như người bình thường, có điều là đi không gập gối, giống như là máy móc vậy, mỗi bước đi đều nghe thấy tiếng âm thanh của xương cốt va đập vào nhau, làm cho lòng người vô cùng sợ hãi.

Bọn chúng đi cũng không thể nói là chậm, giống người ta bước nhanh vậy. Tuy nhiên nhiều người gặp bọn chúng không thể chạy được, đó là vì bị bọn chúng làm cho mất hết dũng khí, chân căng mềm ra tiểu ướt cả quần, tựu nhiên là phải chết.

Hai thiếu nữ mỹ lệ tất nhiên không nằm trong tình huống đó, bọn họ vốn là xông vào tấn công cương thi. Bọn cương thi sát hại phụ mẫu của bọn họ khi họ ra ngoài, bọn họ lập thệ sẽ báo thù, kết quả cừu không báo, mà lại suýt phải xuống quỷ môn quan.

Cừu hận là thứ mà giúp con người dễ quên đi sợ hãi nhất.

Độc Cô Minh vừa nhìn thấy hai mỹ nữ đeo tang bị cương thi dùng chưởng trảo tấn công, lập tức cấp thiết muốn hộ hoa, phi tới nghênh tiếp cương thi. Độc Cô Minh triển khai Tiên Hà kiếm pháp, phi thân đến bên cạnh lưỡng nữ, đứng trước mặt họ chiến đấu với 7 tên cương thi.

Lưỡng nữ nhìn thấy một nam tử anh tuấn đang giúp họ, trong lòng vui sướng, liền vô pháp chống cự được nữa, ngã xuống đất hôn mê. Khi họ hôn mê ngã xuống, bọn họ vẫn còn kịp ghi nhớ Độc Cô Minh.

Bạch Hùng nóng lòng báo cừu sát phụ, đại đao huy vũ, tuy nhiên có thể bức lùi được cương thi, tất nhiên vô pháp chặt đứt được bọn chúng.

Bạch Tư là nữ nhân duy nhất trong chúng nhân, dùng cho là ả nhỏ và tú mỹ thì khinh thường, kiếm pháp ả sử dụng so với Bạch Hùng xem ra có phần hơn, kiếm phong phát ra khí âm hàn, có cảm giác như lạnh như băng giống Lạc Hoa Vô Tình kiếm, tuy nhiên cương thi không sợ khí âm hàn, nhưng bị kiếm pháp lăng lệ của thị bức cho không tiến lên được, cũng chẳng tấn công được, chỉ tiếc là kiếm của Bạch Tư không thể chân chính đả thương bọn chúng.

Triệu Tử Uy sử dụng Nhật Nguyệt Luân Hồi đao, vốn cực kỳ hùng dũng, phát ra một đạo đao mang, đồng thời tấn công tới 4 cương thi, hiển nhiên khả dĩ có thể khảm thương cương thi! Hiển nhiên hấn sở hữu cương đao cứng cáp, vốn là khắc tinh của cương thi, bọn chúng liền cảm nhận được đại địch đã đến.

Lôi Long sử dụng Du Long kiếm pháp phối hợp với Du Long bộ pháp, tấn công vào nhiều cương thi một lúc, dẫn dụ rất nhiều cương thi tấn công, tuy hấn không đả thương được cương thi nhưng cương thi cũng chẳng làm gì được hấn. Nhưng nếu đánh nhau tiếp, Lôi Long cuối cùng cũng sẽ bị kiệt lực, hậu quả thế nào ai cũng biết – bởi vì bọn cương thi vốn chẳng biết mệt là gì.

Hoàng Đại Hải sử dụng Lưu Tinh kiếm pháp vốn không thể đả thương cương thi. Bất quá, Trường Sinh kiếm của chàng phát ra vầng sáng lục sắc chính là khắc tinh của cương thi - lục sắc kiếm mang này mang theo những cỗ sinh mệnh cường đại, có khả năng xuyên thấu thân thể đao thương bất phạm của cương thi.

Tứ Cửu sử dụng bá vương thương cùng Oanh Vương chưởng vốn là chí dương chí cương võ công, đối với cương thi là chủng loại âm sâm cực kỳ hữu dụng, sở dĩ vậy nên Tứ Cửu biểu thị uy phong bát diện, phong

độ nổi bật, thương đâm chường đánh, làm cương thi không tiếp cận nổi.

Đồ đệ của hủn là Hoa Tiểu Ba quả đáng thất vọng, từ đầu đến cuối đùn đẩy mọi người xử lý cục diện, bất quá, chính là như hủn nói, đánh không được thì chạy.

Tiểu tử này bản lĩnh tránh né đúng là nhất lưu, vô luận cương thi tấn công kiểu gì, hủn đều tránh được, tuyệt không để cương thi động đến thân thể quý giá của hủn. Vừa tránh phiền nhiễu từ đám cương thi, vừa xem sự phụ Tứ Cửu uy mãnh chiến đấu, đúng là võ công truy sát của hủn thì kém nhưng ngón nghề né tránh thì đúng cao thủ.

Hoa Tiểu Ba tự nhiên không biết rằng nếu hủn không dịch chuyển qua cương thi, thì bọn chúng sẽ không tìm hủn, hủn chạy qua chạy lại làm bọn cương thi chú ý, bọn chúng liền nhắm hủn mà truy đánh, hủn chỉ biết cười hi hi chạy đi.

Chúng nhân không liệu được là Hoa Tiểu Ba lại như vậy, cho dù không tiêu diệt được cương thi, nhưng cứ quần lấy bọn chúng, mẹ nó, tuyệt thật!

Hoa Tiểu Ba vốn không tưởng nổi “Thiên tự thác loạn” bộ pháp tổ truyền này lại công hiệu như vậy, cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Đương thời Thiên Tự lão nhân truyền cho tăng tổ của hủn là Hoa Thắng y thuật, bởi vì biết Hoa Thắng với y thuật quả thật có thiên phú, nhưng không liệu được là Hoa Thắng vốn chẳng có chút năng khiếu gì với võ công, Thiên Tự lão nhân sợ Hoa Thắng gặp địch bị giết, liền nghĩ ra Thiên Tự Thác Loạn bộ pháp truyền cho Hoa Thắng.

Hầy, phải nói rằng, Hoa Thắng và cháu mình đúng là cùng một ruộc, học võ công chính thống không thành, nhưng học công phu chạy trốn thì lập tức được ngay, chỉ đếm đến ba, đã có thể học xong công phu chạy trốn này.

Thiên Tự lão nhân thấy vậy vui mừng hơn hở, bởi lẽ, làm đại phu, học được công phu cứu người cao mình, hà tất nhất định phải học võ công giết người làm gì?

Như thế khác nào bọn đồ phu!

Người sống và người chết chiến đấu với nhau, có lẽ còn kịch liệt hơn là người sống đánh với nhau.

Người chết vốn đã chết rồi, căn bản không biết sợ chết, không phải đấu tranh để giữ lấy mạng sống - không có mạng sống, thì cần gì bảo vệ?

Người sống không chỉ chiến đấu để diệt kẻ chết mà còn để giữ lấy sinh mạng.

Nhân thể thường đánh nhau vì sợ hãi chứ không phải là vì sinh mệnh.

Bọn cương thi đã bị hạ 14 tên. Kỳ thật muốn hạ gục bọn chúng cực kỳ đơn giản, chỉ cần xuyên một lỗ trên trán bọn chúng, lúc đó oán hận chi khí được bảo lưu trong đó sẽ qua đó mà thoát đi.

Nhưng để xuyên được một cái lỗ trên đầu bọn chúng, quả là rất khó. Bởi bọn cương thi vốn đao thương bất nhập, hơn nữa dường như cảm nhận được điểm yếu trên đầu, bọn chúng luôn biết cách che chắn tử não, giống như nữ nhân trinh liệt giữ gìn trinh tiết nghiêm mật.

Hoa Tiểu Ba chẳng giết được tên nào, nhưng bị chém giết thì có thừa.

Lôi Long nội lực thâm hậu, Du Long kiếm pháp bay tới bay lui, giống như cá bơi trong nước không biết mệt mỏi.

Triệu Tử Uy uy phong bát diện, Nhật Nguyệt Luân Hồi đao nhằm đầu cương thi phóng tới, cương thi nhất nhất vỡ đầu nằm lả ra đất.

Tứ Cửu sử kim thương nhằm đầu cương thi đâm tới, lũ cương thi thấy cương thi của hủn bay tới, liền né sang hướng khác truy sát đồ đệ tử của hủn là Hoa Tiểu Ba cho dễ.

Bạch Hùng cùng Bạch Tư có vẻ như không trụ nổi nữa, bị cương thi vây khốn đến mức thủ mang cước loạn.

Độc Cô Minh võ công lai tạp, đầu tiên thì sử dụng Tiên Hà kiếm pháp vô hiệu, liền sử ra Bàn Nhược thần chưởng, vốn là chưởng pháp chí dương của phật gia, khả dĩ có thể bức cương thi lùi ra, nhưng vẫn vô pháp làm cho bọn chúng nằm xuống mãi mãi.

Thành ra, hắn không dùng Thuyết khí kiếm nữa, chuyển sang dùng Bàn Nhược chưởng hai tay cùng đánh ra, cương thi phi đến một tên thì tung ra một chưởng, đang bị cương thi vây xung quanh. Hiện trạng của hắn cũng đang từ từ xấu đi, mồ hôi túa ra, chỉ sợ trong lúc sơ hở, bị cương thi kích trúng trúng một chưởng thì chỉ còn biết gơ tay bái bai thế gian.

Hắn chỉ cảm thấy xung quanh thân thể âm phong trận trận, song chưởng đẩy ra, đẩy 3 cương thi trước mắt bay ra, đột nhiên thấy lưng đau đớn vô cùng, âm hàn chi khí thấu nhập vào thân thể, hắn bị cương thi chưởng chấn bay ra xa người liền cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Sau khi lảo đảo đứng dậy, chuyển thân lại, chỉ thấy 4 cổ cương thi phi trào đến trước mặt.

Hắn chẳng kịp nói gì nhiều, chỉ kêu to lên một tiếng, sắc mặt đột nhiên biến thành đỏ hồng, mười đầu ngón tay xuất ra những tia màu máu hồng, nhằm tới trào thủ đang phi tới của 4 cổ cương thi, tức thì huyết quang đại thịnh, tay của cương thi lập tức bị trào của hắn làm cho đứt. Sau đó, hắn nhanh như điện phóng trào xuống, nhằm vào đại cương thi phóng tới, mười ngón tay phi vào đầu cương thi, chiếc đầu cứng rất vô cùng của cương thi lập tức bị tách ra, vô cùng khủng bố.

Trong lúc chúng nhân còn đang ngạc nhiên, Độc Cô Minh đằng không bay tới, song cước cũng xuất hiện màu máu hồng, dừng mạnh nhằm đầu cương thi phóng tới, đầu của bọn chúng lập tức biến thành phần.

Chúng nhân thực sự không hiểu hắn sử dụng võ công gì, quả thật là rất kinh nhân, trông hắn lúc này trông giống như bị ma nhập, toàn thân một màu máu hồng tỏa sáng rực rỡ.

Lòng tin của chúng nhân đại tăng, khí thế như chẻ tre.

Đương nhiên, đám cương thi thay nhau đi chào ông vải.

Tinh thần chiến đấu tăng cao.

Cương thi bị hạ không ít.

Bạch Tư bị 3 cổ cương thi vây công, nếu là ban đầu thì thị có thể ứng phó, nhưng hiện tại đã đến lúc sức cùng lực kiệt, ứng phó quả là rất gian nan, người khác cũng khó ứng cứu. Tốc độ kiếm pháp của thị càng lúc càng chậm, rất dễ bị cương thi kích trúng.

Thị nhận ra điều đó, lập tức chấn chỉnh kiếm pháp, mau chóng bức thoái cương thi, nhưng khi kiếm xuất ra được một nửa, liền cảm thấy lực bất tòng tâm, bị cương thi kích một chưởng trúng giữa ngực, lùi lại đến 8 bước, ngã ngồi xuống đất. Cương thi chẳng buông tha, xông tới truy sát.

Độc Cô Minh và Tứ Cầu nhìn thấy tình thế bất diệu, không đánh nhau nữa, phóng tới truy kích những cương thi đang xông vào Bạch Tư.

Tứ Cầu lăng không tới thương xuyên qua não đại một cương thi, Độc Cô Minh hai tay xuyên qua hai đầu cương thi còn lại, hiển nhiên lúc đó, hai người bọn họ phía sau bị cương thi truy kích đến.

Đằng sau bọn họ có 5 cương thi, 4 cương thi truy kích 2 người họ, một nhằm tới Bạch Tư đang nằm trên đất hạ độc thủ.

Những người khác không tới cứu kịp.

Đột nhiên, một âm thanh cuồng hảm vừa như rồng ngâm vừa như hổ khiếu lại giống sư tử hống.

Cương thi nghe xong âm thanh, lập tức lùi lại, xếp thành một hàng.

Có tất cả 15 cương thi, xếp thành một hàng dài.

Bọn chúng cảm thấy một cỗ thiên dương chi khí vô hạn đang nhắm thẳng tới bọn chúng.

Chúng nhân lóe lên tia hy vọng, đều nhìn về phía đối diện cương thi.

Một nam và năm nữ đang hướng tới bọn họ phóng tới.

Hy Bình ôm Bạch Liên trong lòng, một tay cầm Liệt Dương Chân đao, giống như đang ôm Lãnh Như Băng hồi trước, nhưng tư thế thuận mắt hơn nhiều. Phỉ nhi, Ngẫu nhi, Đỗ Mạnh Mạnh cùng Tiểu Nguyệt đi sau chàng.

Tứ Cửu ngồi trên mặt đất, vô lực nói: “Người đến muộn một chút, Tứ Cửu ta chắc cũng sẽ biến thành cương thi.”

Độc Cô Minh cười nói: “Xem ra bọn quý đó sợ người, người mau cho bọn chúng quay lại địa phủ, sau đó quay về với lão bà của người!”

Hoa Tiểu Ba cản hẳn lại, nói: “Tỷ phu, để ta giúp huynh ôm Liên nhi.”

Bạch Liên mắng: “Ai cần người ôm chứ? Ta vốn không quen người. Phỉ nhi, Ngẫu nhi, hai người qua đỡ ta, không được để tên sắc lang này chiếm tiện nghi.”

Hoa Tiểu Ba mặt không một điểm hồng, nhìn Hy Bình giải thích: “Tỷ phu, ta là không có ý đó.”

Hy Bình nhìn Lôi Long và bọn người Bạch Hùng nói: “Đã làm các người phải chịu khổ.”

Bạch Hùng thở gấp nói: “Người không được khinh thị nhé! Muội muội ta đã khó đối phó nhưng cương thi càng khó đối phó hơn.”

Hy Bình vẫn cười nói: “Tại sao người biết?”

Bạch Liên gào to lên: “Hoàng Hy Bình, tối nay ta sẽ cho người thấy tốt hơn.”

Hy Bình quay sang thị làm mặt quỷ một cái, nói: “Đừng quên, ta chỉ cần nhúc nhích một ngón tay, nàng đã bị không di chuyển được rồi đó. “

Hy Bình nói xong, quay sang phía 15 cương thi, tiến tới.

15 cương thi không hện mà cùng lùi lại 3 bước, sau cùng dừng lại, xem ra muốn cùng Hy Bình chiến đấu.

Hy Bình cũng dừng lại, sắc mặt anh tuấn, nhìn lũ 15 cương thi một cái, đột nhiên, mắt chàng lóe lên một sắc lạ tựa như cười, thực sự rất quỷ quái.

Đao xuất ra hồn!

Thân đao bùng lên như lửa!

15 cương thi cảm thấy cỗ thiên dương chi khí cường đại của chàng phóng tới, cùng kêu lên những tiếng cười quái dị, nhằm Hy Bình xông tới.

Hy Bình nhanh như điện phi thân xông vào đám cương thi, đao quang rực lửa, lôi quang dồn dập.

Đao lên đao xuống, ánh hồng sáng một góc trời.

Ngay lập tức, ánh hồng tan biến, lôi quang tắt lịm, đao đã cho vào bao.

Chúng nhân kinh hãi nhìn vào đám cương thi, bọn chúng chẳng còn tên nào hoàn chỉnh, toàn bộ đã bị chém làm đôi.

Bọn họ hiểu bảo đao của Hy Bình là chí dương bảo đao cộng thêm chí dương đao khí, đúng là khắc tinh cầu cương thi, nhưng không ngờ được chỉ một lần nhấc tay đã cắt toàn bộ đám cương thi làm hai, kinh hãi vô cùng, không thể không bội phục chàng.

Bạch Liên nhìn vào xác cương thi ở dưới đất, hưng phấn kêu lên: “Chồng yêu, mau đến đây ôm Liên nhi!”

Hy Bình nhìn Bạch Hùng nói: “Huynh phân phối mọi người thiêu xác bọn chúng.” Rồi đưa đao cho Hoa Tiểu Ba giữ, quay lại ôm Bạch Liên, nói: “Quay lại trưởng nội tiếp tục kêu la rên rỉ nha!”

Bạch Liên yêu kiều trừng mắt nhìn chàng một cái.

Hoa Tiểu Ba kêu lớn: “Tỷ phu, huynh đưa cái đao nặng này cho ta, ta làm sao còn sức để ôm mỹ nữ trên đất kia?!”

78. Chương 77: Khẳng Tạng Chi Vãn

Hy Bình bị Bạch Liên sủng ái tựa như tuyết thể bảo bối.

Vừa mới quay lại trường bông, Bạch Liên liền quần rịt lấy chàng, coi chàng như chiến lợi phẩm, sủng ái Hy Bình như thánh thần.

Vốn thiếu nữ luôn luôn thần tượng những anh hùng cái thế, vốn dĩ nghĩ mình đã yêu nhầm một tên vô lại, ả nào ngờ chồng mình lại là một anh hùng, chỉ trong khoảnh khắc ra tay trừ tiêu diệt cường thi trừ họa cho nhân thế.

Ả đột nhiên nhận ra chàng là một đại anh hùng, ả vốn luôn luôn say mê đại anh hùng.

Một mình cùng ở cùng chàng lúc này, ả lại muốn chàng lại trở thành vô lại để làm ả hạnh phúc hoặc giả trở thành cuồng tình xâm phạm ả, nhưng trước mặt người khác, ả yêu thích khí khái anh hùng và võ công siêu tuyệt của chàng.

Nữ nhân luôn muốn nam nhân của mình được sủng ái, nhưng cũng luôn đòi hỏi họ phải phục tùng họ như chó lúc ở nhà.

Bạch Liên đột nhiên muốn tác ái cùng Hy Bình, nhưng quả là không còn chút khí lực nào. Ả nghĩ: tên tiểu bạch diện này, quả thật là rất cường tráng!

Sau khi hôn hít một hồi, Bạch Liên giận dữ nói: “Lão công, sao chàng lại đối xử lạnh lẽo với Liên nhi, sau này phải đền bù Liên nhi gấp đôi.”

Hy Bình cười nói: “Xem ra nàng bị nghiện lão công rồi, từ nãy đến giờ đã gọi lão công hơn 100 lần rồi, ta phải đền bù ra sao trước khi bị nàng tàn phá?”

Bạch Liên phản nài: “Chàng nói gì? Chàng là lão công của Liên nhi, phải có nghĩa vụ làm cho việc tác ái với chàng trở nên thực sự khoái lạc, chàng thực sự đã làm cho Liên nhi giữ gìn trinh tiết quá lâu, vậy là có ý gì đây?”

Hy Bình bóp bóp ngực ả, nói: “Ta đang đền bù đây!”

Bạch Liên hờn: “Không muốn! Liên nhi không ôm được chàng, thì Liên nhi phải nói chuyện với chàng, nếu chàng làm Liên nhi hôn mê, sau khi tỉnh lại người ta sẽ không tha thứ cho chàng.”

Hy Bình đau khổ lắc đầu: “Ta bị nàng hý lộng làm cho dục hỏa thượng thăng, lại không cho phép ta diệt hỏa, nàng muốn ta bị lửa thiêu chết à?”

Bạch Liên cười kiêu my: “Chàng nhìn hai tên cứu hỏa đó, chẳng phải là người của chàng là gì, chàng cũng phải có trách nhiệm với bọn họ.”

Phỉ nhi, Ngẫu nhi đồng thanh nói: “Tiểu thư, tướng công vừa cùng cường thi đánh nhau, lại vừa mới cùng người hoan hảo, nếu bọn chúng ta lại...thân thể có thể bị thương!”

Bạch Liên cười nói: “Bọn ngươi nên lo lắng cho bản thân mình ấy!”

Hy Bình kéo Ngẫu nhi lại hôn hít, chuẩn bị cởi quần áo ả, thì bên ngoài có một người tiến vào, chính là Bạch Chỉ.

Chàng thả Ngẫu nhi ra, ra ôm ả vào, hỏi: “Chỉ nhi đến đây là vì nhớ ta phải không?”

Bạch Chỉ khẽ “ừm” một cái, nói: “Chỉ nhi suốt ngày chỉ nhớ đến đại phối dẫn thôi.”

Hy Bình véo mũi ả một cái, cười nói: “Nàng nói chuyện yêu đương rất tuyệt, ai dạy nàng vậy?”

Bạch Chỉ mặt đỏ hồng nói: “Chẳng ai dạy Chỉ nhi, người ta chỉ nói những gì trong lòng muốn nói. Đại phối dẫn, bọn họ gọi chàng đến.”

Hy Bình lấy làm lạ hỏi: “Có việc gì vậy?”

Bạch Chỉ nói: “Chàng đến sẽ biết.”

Hy Bình hôn lên bốn khuôn mặt thơm phức, nói: “Các nàng ngồi nói chuyện với nhau, ta đi rồi sẽ quay lại ngay.”

Chàng vừa đi ra, Bạch Liên nhìn Bạch Chỉ đắm đắm nói: “Sao người gọi chàng là đại phôi đản?”

Bạch Chỉ chỉ biết đỏ hồng mặt nghĩ đến bá vương thương của Hy Bình to lớn thế nào, sau cùng nói: “Chỉ nhi vẫn luôn nghĩ chàng rất xấu xa, hơn nữa lại rất yêu thích vẻ xấu xa đó, do đó thích gọi chàng là đại phôi đản.”

Bạch Liên vẫy tay gọi ả đến gần nói: “Chỉ nhi, qua đây để tỷ tỷ ôm cái nào.”

Bạch Chỉ trong vòng tay Bạch Liên, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa, đại phôi đản phải về Trung Nguyên, chàng đã nói với công chúa chưa?”

Bạch Liên nói: “Đương nhiên rồi, chàng là lão công của chúng ta, chàng đi đến đâu, chúng ta đi đến đó.”

Bạch Chỉ trầm mặc một hồi, nói: “Muội sẽ không ly khai Bạch Tư tiểu thư, xem ra khó quay lại cùng đại phôi đản. Công chúa, người nói xem ta phải làm sao đây?”

Bạch Liên sáng giọng: “Có gì mà khó? Chỉ cần Hy Bình cưới Bạch Tư là xong.”

Hy Bình tiến nhập trường phòng của bọn Lô Long, chỉ có Bạch Hùng không ở đó, hiển nhiên đang xử lý vụ việc của bộ tộc.

Bạch Hoạt cũng đã đến, Bạch Tư đang nằm run cầm cập trên thảm, nhìn thấy Hy Bình tiến lại, lão quay sang Hy Bình chào một cái.

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu, có việc phiền phức rồi đây!”

Hy Bình nói: “Nói đi!”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu, bọn họ bị trung âm hàn chưởng của cương thi, chỉ có huynh mới giải cứu được.”

Hy Bình nhảy lên kêu thảm: “Gì cơ? Người muốn ta làm chuyện đó với đàn ông? Tiểu tử người muốn ăn đấm không?”

Hoa Tiểu Ba vội vã giải thích: “Tỷ phu, huynh hiểu lầm rồi. Hai người đàn ông đó vốn có dương cương nội công, chỉ cần huynh truyền công giúp họ đả tọa một hồi, là có thể giải khai âm hàn chi khí. Với nữ nhân! Vốn có âm thể, âm hàn chi khí vào bên trong bọn họ như cá gặp nước, liền lập tức xâm nhập cốt tủy, không phải là huynh thì chẳng ai cứu nổi bọn họ. Huynh quả là có điểm phúc ha! Ai, Hoa Tiểu Ba ta luôn mộng tưởng có được cái mỹ sự đó phát sinh trên thân thể ta!”

Hy Bình cười nói: “Đó là trời ngẫu nhiên sinh ra ta như thế, cẩn thận để tỷ tỷ người nghe được, sẽ kéo đứt tai người đó.”

Hoa Tiểu Ba mừng rỡ nói: “Huynh đáp ứng hả?”

Hy Bình cười khổ nói: “Ta vốn luôn luôn háo sắc, nhưng xem ra nhiều quá cũng không tốt.”

Bạch Hoạt nói: “Đó là bản lĩnh của nam nhân, háo sắc là chuyện bình thường. Nếu quả ta có được bốn sự như người, ta sẽ không chỉ có bốn vợ, ít nhất phải có thêm 4 người nữa. Tư nhi giao cho người, người phải đối xử tốt với nó đó.”

Hy Bình cười một cái, nói: “Chẳng phải nàng còn hận ta sao?”

Bạch Hoạt nói: “Hận và yêu cũng chỉ là một mà thôi, nếu nó không yêu người, đã không hận người làm gì.”

Độc Cô Minh đột nhiên nói: “Không nên để hai thiếu nữ đó tỉnh dậy nhìn thấy người.”

Hy Bình kỳ lạ hỏi: “Tại sao?”

Độc Cô Minh nói: “Ta quả thật rất thích họ, hơn nữa, bọn họ trước khi hôn mê, ta đã nhận ra bọn họ rất ái mộ ta, do đó ta muốn chiếm hữu họ. Nếu họ tỉnh dậy thấy người, chẳng phải là tiêu tan mộng đẹp của ta sao? “

Hoa Tiểu Ba cũng nói: “Tỷ phu, ta cũng muốn sở hữu một người trong bọn họ.”

Hy Bình cười nói: “Tại sao bọn người không cứu họ, chẳng tốt hơn ư?”

Hoa Tiểu Ba tiết khí nói: “Nếu có thể cứu, thì đã không cần nhờ đến huynh!”

Hy Bình nói: “Bịt mắt bọn họ lại, bọn người ra ngoài, như thế đối với họ và bọn người, tất cả đều tốt.”

Mọi người ra ngoài, bên trong trướng chỉ còn 4 người.

Hy Bình nhìn ba nữ nhân trong trướng, Bạch Tư cũng đang cảnh giác nhìn chàng, hai chị em kia đã bị Hoa Tiểu Ba bị mất bằng một mảnh vải đen.

Hy Bình chuẩn bị thoát y, Bạch Tư kinh hãi nói: “Người định làm gì?”

Hy Bình vừa thoát y vừa nói: “Họ không nói với nàng?”

Bạch Tư nói: “Bọn họ chỉ nói người cứu bọn ta, chứ không nói người làm việc khác.”

Hy Bình cười nói: “Ta hiện tại đúng là đang làm việc đó, đây vốn là một quá trình trong việc cứu bọn nàng.” Nói xong, chàng đã hoàn toàn lột thể.

Bạch Tư nhìn thấy cự vật hùng tráng tại hạ thể chàng, cảm thấy kinh sợ, liền cảm thấy vô cùng khủng khiếp. Ả vốn đã nhìn thấy nhiều nam nhân lột thể, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân nào khủng bố như thế này.

Ả đã nhìn thấy Bạch Hùng lột thể, vốn có thể còn cười nói được, nhưng khi nhìn thấy của Hy Bình, ả không làm sao để nói lên lời - muốn cho ta kêu gào điên dại, người cũng không cần phải đưa cái đó ra dọa chứ?

Lúc đó, ả nói nữ nhân không sợ bị nam nhân xâm chiếm, nhưng bây giờ thực sự cảm thấy sợ.

Sợ nam nhân!

Tại sao lại có lắm nữ nhân yêu hấn đến vậy?

Ả không thích nam nhân sở hữu nhiều nữ nhân.

Hy Bình nhìn thấy biểu cảm sợ hãi của ả, vỗ vỗ lên đầu ả, nói: “Không có gì phải sợ, ai chả có một lần như thế. “

Bạch Tư vô lực để đẩy tay chàng ra, run run nói: “Đừng chạm vào ta!”

Hy Bình ly khai ả, đi đến cởi quần áo hai chị em kia, thầm nghĩ: Hai tiểu tử kia quả là rất tinh mắt, thân thể hai ả này và ngực quả là đẹp. Ồ, nếu sau này họ biết việc này, không hiểu có hận bọn ta không?

Chàng trầm tư một khắc, cúi xuống mân mê nơi tối nhạy cảm của nữ nhân, vì chàng cho rằng, kể cả khi tiến nhập mạnh bạo, động tác cũng cần phải có tiết tấu.

Nửa giờ sau, âm hàn chi khí tại hạ thể của thiếu nữ đó đã bị hấp thụ một nửa, cuối cùng cũng tỉnh lại, cảm giác thấy dưới hạ thể vừa đau đớn lại vừa khoái lạc, ngay lập tức biết mình bị xâm phạm, kinh hãi kêu lên: “Thả ta ra, cương thi!”

Vốn là ả nghĩ đang bị cương thi bạo hành, thị lại suy nghĩ tiếp: cương thi cũng có thể làm chuyện này ư? Hơn nữa, thân thể này có hô hấp, có hơi ấm, chắc chắn không phải cương thi.

Ả lại nói: “Người là ai? Sao lại làm việc này? Ô ô, nhà người, đừng làm như thế!”

Hy Bình bỏ ngoài tai lời của ả, không chế hai tay ả, không lý đến việc ả ta kêu gào, tiếp tục đưa ả lên đỉnh, cuối cùng ả lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Hy Bình chuyển người xuất lai, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Bạch Tư nói: “Thấy tốt chứ?”

Bạch Tư nhìn chàng một cái, rồi quay nhìn sang hướng khác, chửi: “Không biết xấu hổ!”

Hy Bình tiến tới quay đầu ả lại, hôn lên môi ả một cái, chỉ rời đi khi đã cảm nhận được mùi vị ngọt ngào của ả.

Ả không ngừng khạc nhổ, giận dữ nói: “Hỗ đản, người dám dùng cái mồm bẩn thỉu của người liếm láp bốn tiểu tử? Ta nhất định sẽ làm thịt người!”

Hy Bình mân mê bầu ngực lớn của ả, cười nói: “Đừng quên, nàng đang chờ ta đến làm thịt!”

Bạch Tư quay khuôn mặt phần nộ sang một bên, Hy Bình tạm thời bỏ qua ả, đến bên thiếu nữ còn lại, lại theo phương pháp lúc này, cho đến khi làm ả tỉnh lại rồi lại lấn ra hôn mê, cuối cùng nhìn huyết tích nơi hạ thể của hai ả, trong lòng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Chàng quay lại nhìn Bạch Tư, ả cũng đang nhìn chàng, khi nhìn thấy chàng quay sang nhìn ả, ả lại quay mặt nhìn sang bên.

Hy Bình lại đến bên cạnh ả, nhìn chằm chằm, nói: “Để ta chết đi!”

Hy Bình vuốt ve trên mặt ả, nói: “Cho dù ta không phải rất tốt, nhưng hãy cố thử yêu ta. Nàng không thể chết, thậm chí nếu sau này có thể hận ta cả đời, ta cũng phải cứu nàng. Nàng có thể chửi ta là háo sắc, nhưng cũng không hoàn toàn là do ta, là do cha và anh nàng nữa, ta phải mặt dày xâm chiếm nàng thôi!”

Bạch Tư giận dữ nói: “Đừng nói lời yêu đương đó với ta, người vốn chỉ là một con chó đực.”

Hy Bình nói: “Hả, đúng không?” Liền đứng dậy mặc quần áo.

Bạch Tư nhìn chàng mặc quần áo, trong lòng cảm thấy phần nộ: Tên hỗn đản này vừa mới nói nhất quyết xâm chiếm ta, đã ngay lập tức quên lời, muốn mặc quần áo bỏ đi, hừm! Không cứu thì không cứu, Bạch Tư ta cần đến người cứu ư?

Bạch Tư nói: “Người thấy tự tôn bị tổn thương, định chuồn à?”

Hy Bình nhìn ả cười cười nói: “Nàng mới nói chỉ đụng một nửa.”

Bạch Tư không hiểu tại sao chàng nói vậy, ngơ ngác nhìn chàng, nhưng chỉ thấy chàng mặc quần áo, rồi quỳ xuống bên cạnh nàng nói: “Ta phải đi, nhưng sẽ mang nàng đi cùng.”

Hy Bình ôm ả ngang hông, ả dùng toàn lực tránh, kêu lên: “Bỏ ta ra, ta không muốn bị người ôm!”

Hy Bình ôm Bạch Tư ra khỏi trường bông, nhìn thấy Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba ở bên ngoài, chàng vừa cười vừa chửi: “Các người nghe đủ chưa?”

Hoa Tiểu Ba thành thật nói: “Tỷ phu, người quả nhiên giữ lời.”

Hy Bình nói: “Bọn họ đã tốt rồi, bọn người tiến vào làm bọn họ tỉnh lại! Chúc các người may mắn!”

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba lập tức tiến vào trong trường.

Hy Bình nhìn Bạch Tư trong lòng nói: “Đừng phàn nàn nữa!”

Bạch Tư kêu gào: “Ta cứ nói!”

Hy Bình dùng tay bịt miệng ả lại, tiếp tục đi.

Cách tốt nhất để một người phụ nữ ngậm miệng là bịt mồm họ lại.

Hy Bình sử dụng phương pháp này.

Bạch Tư không biết là thích hay không, ả chỉ biết cách này rất hữu dụng, bởi vì lúc này ả cũng chẳng biết nói gì.

Tất nhiên, trong bụng ả thầm chửi: tên hỗn đản này lại muốn lợi dụng ta, đưa tay vào miệng ta thì khác gì hôn ta...

79. Chương 78: Trường Nội Mê Cảnh

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba đi vào trong trường, nhìn thấy hạ thể của hai nàng, bất giác cùng nghĩ: Hy Bình chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Hoa Tiểu Ba kiến nghị: “Độc Cô đại ca, bọn ta mỗi người một nàng.”

Độc Cô Minh nói: “Phải xem họ muốn ai đã.”

Hai người nhìn chăm chăm vào nơi đó của hai nàng, cùng nghĩ chỉ cần hai nàng sau này cam tâm tình nguyện đi theo bọn họ đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Độc Cô Minh đột nhiên phân vân nói: “Tiểu Ba, bọn ta như thế có hèn hạ không?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Vấn đề này, chúng ta không phải là cứu họ bằng cách nhờ tỷ phu ra tay sao? Sau này khi họ vui vẻ cũng không cho họ biết ngọn nguồn sự việc, ta nghĩ thậm chí sau này họ biết cũng không trách chúng ta được. Nếu để họ biết người đầu tiên của họ là tỷ phu, chúng ta chẳng còn cơ hội nào đâu.”

Độc Cô Minh nói: “Gọi tỉnh họ thôi nhỉ?”

Hoa Tiểu Ba suy nghĩ một lúc rồi nói: “Gọi đi, càng nhanh càng tốt!”

Hai người hân thưởng hai tấm thân lỏa thể một lúc, cuối cùng quyết định lay họ dậy.

Hai nữ nhân vừa tỉnh dậy liền hỏi: “Người là ai?”

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba mỗi người mở khăn bị mắt của một nàng, mắt hai nữ nhân được giải phóng, từ từ có thể nhìn thấy họ.

Hai nàng không hẹn cùng quay về hai người hỏi: “Lúc trước là người à?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Xin lỗi, chúng ta vì cứu người, chỉ biết dùng cách khó xử này, xin tha thứ cho chúng ta!”

Hắn ra vẻ cực kỳ hối lỗi, kể sự việc từ đầu đến cuối, chỉ đem Hy Bình đổi thành bọn hắn, hai nàng nghe xong tin ngay là thật.

Hai nàng quả nhiên là chị em, người chị là Bạch Linh, người em là Bạch Tuệ. Trước lúc bọn họ hôn mê đi, đã nhìn thấy Độc Cô Minh xuất hiện cứu giúp, rất lấy làm ấn tượng, thành ra bây giờ thấy người xâm chiếm họ là Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba, tự nhiên không cảm thấy bị phản, ngược lại là cảm thấy hơi xấu hổ.

Bọn họ vốn đã mất đi người thân, phải tìm một nơi nương tựa khác, hai nam nhân này vốn là hình mẫu mà họ vẫn mơ tưởng.

Người nghĩ là bị Độc Cô Minh chiếm hữu là Bạch Linh, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như ăn đường.

Người nghĩ bị Hoa Tiểu Ba xâm chiếm là Bạch Tuệ, tuy đối với Độc Cô Minh có tình ý, nhưng vì người xâm chiếm nàng là Hoa Tiểu Ba chứ không phải là Độc Cô Minh, cũng đã chấp nhận sự thật này không chút hối tiếc, thực sự, Hoa Tiểu Ba cũng là một nam nhân rất tốt.

Bọn họ nhìn vào hai nam nhân anh tuấn trước mặt mình, hồi ức lại những giây phút vừa thống khổ vừa khoái lạc vừa qua, tư vị sung sướng đó làm cho mặt cả hai đỏ hồng, thực sự không biết tư vị tuyệt hảo đó không phải đến từ hai người đàn ông trước mặt mình mà là một người đàn ông khác.

Bạch Linh đề cập đến vấn đề cũ lần nữa: “Tại sao lúc trước ta hỏi chàng là ai, sao chàng không nói?”

Hoa Tiểu Ba giải thích: “Chúng ta vận công để trục xuất hàn khí, không thể nói được.”

Hai nàng cuối cùng cũng tin, cùng thở dài một cái.

Bạch Tuệ nhìn Độc Cô Minh nói: “Xem ra người rất lạnh?”

Hoa Tiểu Ba thay Độc Cô Minh nói: “Bọn ta vì bọn nàng trục xuất hàn khí, có thể đã bị cảm nhiễm hàn khí từ bọn nàng truyền sang.”

Quả là nói dối không cần nghĩ.

Bạch Linh nhìn qua Hoa Tiểu Ba, nhận ra sự việc kỳ quái, nói: “Sao người dường như không bị nhiễm hàn khí?”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Nội công của ta thâm hậu, tự nhiên không dễ dàng để hàn khí xâm nhập.”

Hai nàng cùng ‘à’ lên một tiếng, dường như đã minh bạch.

Hoa Tiểu Ba cũng không ngờ lại lừa dối nữ nhân dễ thế, nghĩ thầm: Sau này đối với nữ nhân không được nói thật, nhất định sẽ được hái hoa.

Bạch Linh khẩn trương nói: “Vậy chàng có thể gặp nguy hiểm?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Bình tĩnh nào, chỉ cần huynh ấy vận công trực hàn khí là xong mà.”

Bạch Tuệ đột nhiên ngượng ngập nói: “Các chàng mặc quần áo cho bọn ta được không? Chúng ta không di chuyển được! Hai tên phôi đản này thực sự tồi tệ.”

Hy Bình ôm Bạch Tư đi vào trường bông nói: “Lão bà, ta đã về đây.”

Bạch Liên cười mắng: “Người ôm một nữ nhân quay lại, hơn nữa còn là Bạch Tư tiểu tử, xem ra Chỉ nhi đã lo lắng thừa rồi.”

Hy Bình ôm Bạch Tư đi vào giữa bọn họ, Bạch Chỉ đến bên nói: “Tiểu thư, đại phôi đản đã khi phụ người?”

Mồm của Bạch Tư được Hy Bình bỏ ra, liền hỏi chàng: “Sao người ôm ta đến đây?”

Hy Bình ra vẻ đương nhiên nói: “Tự nhiên là phải có hảo sự. Phỉ nhi, Ngẫu nhi, giúp ta cởi áo.”

Hai nàng liền đến bên giúp Hy Bình cởi áo, Hy Bình tiện tay nắm bóp họ, cười nói: “Bọn nàng cũng tự cởi quần áo đi.”

Bạch Tư kêu to: “Không cho phép người trước mặt Chỉ nhi động đến ta.”

Hy Bình liền cố ý quay sang Bạch Chỉ nói: “Tiểu Bạch Chỉ, giúp tiểu thư nàng thoát y giùm ta.”

Bạch Chỉ nhìn nhìn Hy Bình, rồi lại nhìn nhìn Bạch Tư, nói: “Đại phôi đản, ta không thể, chàng tự động thủ đi!”

Hy Bình nói: “Tất nhiên như thế, nàng tự thoát y đi.”

Bạch Chỉ “A” một tiếng, quả nhiên y ngôn hành sự.

Phỉ nhi, Ngẫu nhi vốn đã hoàn thành nhiệm vụ, Hy Bình xích lô ôm bên phải nắm bên trái một hồi, rồi nói: “Nằm ở đây đợi ta.”

Nói xong, chàng đi đến bên cạnh Bạch Tư, ôm nàng quay lại, nói: “Nàng nên mừng vì ta tự động thủ.”

Hai cánh tay to lớn của chàng, cởi giải áo của Bạch Tư ra, Bạch Tư dùng cánh tay vô lực cố gắng chống cự, cũng làm cho chàng một chút phiền phức, liền cầm áo lót của Bạch Tư xé ra làm ba.

Bạch Tư chửi bới: “Hỗn đản, không được xé y phục của ta, y phục đó ta mới có, ta rất ưa thích.”

Bạch Liên cười nói: “Tư tử, Liên nhi có rất nhiều quần áo mới, nếu tử thích có thể lấy hết!”

Bạch Tư phẫn nộ nói: “Người để lão công của người cưỡng gian nữ nhân?”

Bạch Liên thở ra một cái, nói: “Đó là việc của chàng, ta liên can gì?”

Ả che mặt giả vờ ngủ, nghĩ thầm trong bụng: Ta để lão công của ta ân ái với người, người không cảm ơn lại còn trách ta? Đúng là làm phúc phải tội!

Bạch Tư vốn không nghĩ Bạch Liên không thông đạo lý như vậy, bỏ qua nàng ta, chuyên tâm đối phó với Hy Bình. Nhưng cho dù nàng ta chống đỡ như thế nào, cũng không ngăn trở được Hy Bình hành động. Chỉ một lát, y phục vốn ướt đầm nước của nàng ta đã bị lột ra để sang một bên.

Hy Bình ôm thanh thể mỹ lệ vào lòng, bất giác nghĩ thầm: Thân thể Bạch Tư đúng là trắng như tuyết, nhỏ nhắn nhưng khỏe mạnh, ngực không to nhưng rất đàn hồi, thân thể mềm mại êm nhu, cho dù gầy nhưng không lộ xương, mềm mại nhưng cũng rất dai.

Chàng đột nhiên nhìn khắp cơ thể của Bạch Tư ra, nhìn không chớp mắt.

Hạ thể của Bạch Tư vừa đầy đặn lại cao hơn nữ nhân bình thường, vốn không tưởng lại có thể xuất hiện trên thân thể nhỏ bé như thế này, địa phương này quả thật vừa rộng lớn lại vừa hấp dẫn!

Bạch Tư kinh hãi hô to: “Người nhìn gì đó? Không được nhìn.”

Hy Bình vui đùa vào nơi kín đáo của nàng ta, mãi mê hôn hít.

Bạch Tư toàn thân như trải qua một trận kịch chiến, bất giác kêu lên: “Không muốn!” Nhưng thực tế thì tay nàng ta lại vươn ra cổ ôm Hy Bình thật chặt, cảm thấy một hơi ấm vô cùng dễ chịu.

Hy Bình chuyển người đè lên nàng ta trên thảm, hôn đôi môi đỏ của nàng ta, nói: “Chỗ đó của nàng bản à?”

Bạch Tư chẳng biết trả lời gì, chỉ biết phần nộ trừng mắt nhìn Hy Bình. Chẳng hiểu yêu hay không, lúc này nàng ta chỉ biết, người đàn ông đó sẽ là người đàn ông đầu tiên đi vào cuộc đời của nàng ta.

Song thủ điều luyện của Hy Bình nắm bóp toàn thân nàng ta, Bạch Tư chẳng có vẻ gì là tránh né, nàng ta đã nhận ra tránh cũng bằng thừa, việc này dù không được nàng ta cho phép, nhưng cha nàng ta đã giao nàng ta cho hắn.

Ả đã cũng thừa nhận nam nhân này rất tốt, thậm chí đối với hắn còn có hảo cảm, tuy nhiên trong bụng cũng có chỗ hận hắn, nàng ta vốn không chấp nhận hắn có nhiều nữ nhân.

Năm Bạch Tư 15 tuổi, nàng gặp sư phụ cùng với sư mẫu, bọn họ không chỉ dạy nàng công phu mà còn thuyết giáo cho nàng về ái tình.

Từ nhỏ nàng đã thấy cha cũng như anh trai và nhiều người trong tộc có nhiều vợ, nhưng từ khi thấy sư phụ và sư mẫu kể cho những chuyện thần tiên luyện ái, trong trái tim thiếu nữ mới lớn của nàng có những thôi thúc rất lớn.

Ả nguyện sau này sẽ gặp một người đàn ông và người đàn ông này chỉ yêu mình nàng mà thôi, và nàng cũng sẽ dùng cả trái tim để yêu hắn, họ sẽ dành cả cuộc đời để yêu nhau, mãi mãi không lìa xa, sống hạnh phúc đến cuối đời.

Cuối cùng cũng có người đàn ông làm cho trái tim nàng loạn nhịp, kẻ đó hiện tại đang xoa bóp thân thể của nàng để chữa bệnh cho nàng, nhưng hắn có quá nhiều nữ nhân, vì thế nàng không chấp nhận hắn được.

Yêu và hận là hai mặt của tình yêu, nàng làm sao có thể hiểu rõ được cảm giác của mình với hắn ra sao.

Ả nghiêng răng nói: “Người phải làm thì làm đi! Ta vốn chỉ coi ngươi như chó hoang, cũng chẳng có chút cảm giác nào.”

Hy Bình ngừng nắm bóp nàng, liếc nhìn nàng, nói: “Nếu không vì cứu ngươi, ta tuyệt không thềm đụng vào! Ta tuy háo sắc, nhưng cũng không cần thiết phải đụng vào ngươi. Tại trường bồng này, còn có 4 nữ nhân đang chờ đợi ta, ngươi nghĩ ta buộc phải chọn ngươi à? Nếu ngươi thật sự hào sảng, thì sao hai chân đang kẹp kia không mở toang ra?”

Chàng cường bạo tách hai chân Bạch Tư ra, thô bạo xâm nhập nàng.

Bạch Tư kêu lên thảm thiết một tiếng, quay đầu sang cắn vào cổ tay chàng, nước mắt lã chã rơi xuống.

Hy Bình nhận ra mình đã quá tay, dừng lại trong nội thể của nàng, nhẹ nhàng hôn nàng, nói: “Đau lắm hả? Ta sẽ ôn nhu với nàng.”

Bạch Tư cảm thấy bất bình, quên cả việc né tránh, oán giận nói: “Người rõ ràng biết là đây là lần đầu của người ta, sao còn thô bạo vậy? Người không biết cái đó của ngươi rất to à? Thân thể nhân gia bị người là cho tê liệt. Người định dừng lại à? Đến đây! Bạch Tư ta nhất quyết không chịu khuất phục.”

Hy Bình cảm giác được thông đạo của Bạch Tư nhỏ và sâu hơn những nữ nhân khác, làm cho người ta có những cảm giác đặc biệt mỹ diệu, chàng vốn muốn làm nhỏ nam căn lại, nhưng nghe Bạch Tư nói vậy, chàng tức khí nói: “Ta đến đây, xem ai sợ ai?”

Chàng hành động cực kỳ cuồng dã, làm cho bốn nữ nhân vừa nhìn vừa lo cho Bạch Tư.

Bạch Tư liền cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng đi cảm là những khoái cảm dâng trào, từ từ rên rỉ rồi kêu lên điên dại.

Bạch Chỉ nói: “Đại phôi dẫn, tiểu thư đã quá đau rồi, chàng có thể ôn nhu được không?”

Thực sự kỳ quái, Bạch Tư cảm thấy dương căn của Hy Bình trong nội thể từ từ nhỏ lại ngay sau khi Bạch Chỉ nói xong, đồng thời cũng cảm thấy Hy Bình hành xử cũng nhẹ nhàng, nhu tình theo đó mà thăng khởi, không còn cảm thấy bị đè nén nữa, thay vào đó là thâm tình vô hạn.

Hy Bình động tác tự nhiên biến thành ôn nhu, không còn cường bức thô bạo, trong lòng Bạch Tư không khỏi có chút phần nộ.

Nguyên lai sau lúc đó, trong lòng Bạch Tư có cảm giác là dường như trái tim của cả hai đang cùng nhịp đập, không hiểu sao hẳn lại chuyển sang ôn nhu?

Hy Bình nhẹ nhàng nói: “Tốt hơn chứ?”

Bạch Tư vốn không nghĩ mình lúc này lại có thể nói ra được câu nói này: “Ta không muốn người thu nhỏ lại, ta muốn người lại thô và dài như ban đầu cơ, được không?”

Hy Bình vừa làm động tác vừa nói: “Nếu nàng chịu không nổi, nói với ta!” Chẳng quả nhiên từ từ tăng kích thước vũ khí.

Bạch Tư liền nhận được từng trận đau đớn, vội vàng kêu lên: “Đủ tốt rồi, ta chỉ tiếp thụ được đến cỡ đó thôi!”

Hy Bình đột nhiên nói: “Nàng đã thấy kích cỡ lớn như hổ, nhưng đã bao giờ thấy cái đó phân mảnh ra chưa?”

Bạch Tư kinh dị nhìn chàng, kinh hãi phát giác bên trong hạ thể quả nhiên xuất ra vô số cục thịt mọc ra, dường như bị phân mảnh ra, nhẹ nhàng ve vuốt khắp nội thể nàng, nàng cảm nhận một cảm khoái khó tả lưu chuyển toàn thân, nói: “Người muốn làm gì thì làm, ta không phản đối người làm vì với thứ cấu nhục đó.”

Hy Bình cười to, xuất ra toàn bộ bản lĩnh, làm cho nàng cảm thấy vô số chủng loại khoái cảm khác nhau, cảm thấy như bị chìm trong đại dương tình dục, cuối cùng là đuối sức chìm ngimm, hôn mê.

Chàng ly khai thân thể Bạch Tư, ôm Bạch Chỉ lại nói: “Tiểu Bạch Chỉ, thân thể nàng ngày càng phong mãn, sau này sẽ biến thành bà béo mất.”

Bạch Chỉ dựa vào tay chàng, nói: “Không phải thế! Chỉ nhi đang phải tự bồi dưỡng thân thể, để khi đại phôi dẫn nhìn thấy Chỉ nhi thì chỉ muốn giở trò xấu xa ra thôi.”

Hy Bình nghịch ngợm đầu ngực nàng, nói: “Ta bây giờ đúng là muốn giở trò xấu xa.”

Bạch Chỉ nhìn thân thể xích lô của Phỉ nhi và Ngẫu nhi một cái, nói: “Đại phôi dẫn, bọn họ chẳng phải đang đợi chàng sao? Nếu chàng và Chỉ nhi làm chuyện đó, họ sẽ cho là chàng thiên tâm! Chàng hãy cùng bọn họ hoan hảo trước rồi sau đó sẽ quay lại với Chỉ nhi.”

Hy Bình nói: “Họ có biết làm chuyện đó không?”

Bạch Chỉ nói: “Bọn họ đã để Chỉ nhi ở bên cạnh hướng dẫn!”

Hy Bình vuốt mũi nàng, cười nói: “Chẳng mấy chốc, nàng đã thành sư phụ, nàng có thể dạy ta được không?”

Bạch Chỉ đỏ mặt lên xấu hổ, Hy Bình nhẹ nhàng đặt nàng xuống, buông nàng ra.

Hy Bình chui vào giữa Phỉ nhi và Ngẫu nhi, nói: “Ai trong bọn nàng trước đây?”

Ngẫu nhi cúi đầu không nói, Phỉ nhi can đảm nói: “Phỉ nhi hơi sợ, của chàng thực sự rất lớn”

Hy Bình cười nói: “Sao biết là lớn?”

Phỉ nhi nói: “Người ta trước kia nhìn thấy tộc trưởng và phu nhân hoan hảo, người ta hy vọng đầu tiên chàng sẽ để to bằng tộc trưởng, sau đó sẽ từ từ to dần. “

Hy Bình nhìn vào hạ thể của nàng một cái, tựa hồ đã rất ẩm ướt, chàng cười nói: “Xem ra ta không phải khởi động rồi, chỉ việc tiến nhập thôi.”

Tuy nhiên khi Hy Bình tiến nhập vào nàng, nàng kêu lên đau đớn.

Hy Bình vội ôm chặt lấy thân thể phong mãn của nàng, nói: “Hiển nhiên ta đã nhìn ra kích cỡ của nàng rồi, phải không?”

Phỉ nhi “ừm” một tiếng, nói: “Có thể nhỏ hơn không?”

Hy Bình cười nói: “Miễn là ta muốn, hoàn toàn có thể làm nhỏ, có muốn nhỏ hơn không?”

Phỉ nhi nói: “Xem ra tốt rồi, cho dù là nữ hài chưa trưởng thành cũng có thể dung nạp, nói gì Phỉ nhi đã thành niên rồi. Chàng hãy ôn nhu nha, phía dưới của Phỉ nhi đang chảy máu đó, đau vô cùng!”

Hy Bình hôn đôi môi ẩm ướt của nàng, nói: “Ta sẽ ôn nhu với nàng bằng tất cả tấm lòng.”

Phỉ nhi liền cảm thấy chàng đối xử với nàng thật ôn nhu, xem ra xuất phát từ chân tâm, nguyên lai nàng cảm nhận thấy chàng đối xử với nàng như đối với một tiểu thiếp được sủng ái, nàng chìm đắm trong sự ôn nhu và ngọt ngào của chàng, từ từ hôn mê.

Ả nằm mơ thấy một nam nhân cường tráng, đang cầm một trường thương, ngọn thương đó đối xử với nàng vô cùng ôn nhu, ôn nhu đến nỗi chấn động tâm linh, làm cho nàng không cảm thấy một chút đau đớn.

Hy Bình nhẹ nhàng ly khai thân thể nàng, quay sang Ngẫu nhi, nói: “Nàng xem ra có vẻ gầy, làm ta bất nhẫn, không dám hủy liễu.”

Ngẫu nhi nói: “Người phải thực sự thô bạo tiến nhập Ngẫu nhi.”

Hy Bình nhẹ nhàng nắm bóp bộ ngực nhỏ nhắn của nàng nói: “Không sợ ư?”

Ngẫu nhi nói: “Đời người chỉ có một lần, Ngẫu nhi hy vọng lưu lại trong tim khoảnh khắc ấn tượng này, người là người mà ta tốt nhất ta có thể lựa có. Người phải cường tráng như lạc đà nhé!”

Hy Bình cười khỏ, thật không ngạc nhiên tại sao chàng cười khỏ, nguyên lai động vật sống được trên sa mạc là lạc đà, để làm được như yêu cầu của nàng, phải là một nam nhân thực sự cường tráng. Chàng đột nhiên ôm Ngẫu nhi lại, đặt nàng dựa vào cái cột chống to lớn của trường bông.

Ngẫu nhi hai tay ôm chặt lấy cổ, hai chân cặp lấy hông chàng, không ngừng thở dốc.

Hy Bình áp nàng vào cột, tay trái ôm lấy khoeo chân phải nàng, tay còn lại không ngừng xoa bóp nhũ phong cương cứng của nàng, dương căn tại hạ thể trực chỉ âm bộ của nàng sáp lại.

Trước khi vào trận, Hy Bình hỏi lại một lần: “Nàng thực sự không sợ?”

Ngẫu nhi nghiêng răng nói: “Chàng hãy làm cho Ngẫu nhi sống dở chết dở đi!”

“Mau ôm ta!” Hy Bình đột nhiên tách đôi chân dài của ra, nam căn xộc thẳng vào âm môn của nàng, một đi không trở lại.

Ngẫu nhi nhắm mắt lại nói: “Ta cảm thấy một vật cực lớn đang tiến vào người ta! Ngẫu nhi vô cùng cảm kích người, người hãy thô bạo hết mức với Ngẫu nhi, Ngẫu nhi sẽ sử dụng địa phương cực kỳ nhu nhuyễn này để đáp lại sự thô bạo đó. “

Hy Bình đột nhiên đẩy hông lên, Ngẫu Nhi kêu lên điên dại, cúi xuống cắn chặt vào vai chàng, thụ hưởng cảm giác nam căn cự đại nhập thể, nàng phát giác ra hạ thể dường như bị chia thành hai nửa, không chỉ hạ thể đau đớn mà toàn thân cũng phát run.

Hy Bình chẳng chút thương hoa tiếc ngọc, thô bạo rút ra, mang theo những giọt máu đào, rồi lại mạnh mẽ đẩy vào, rất là thô bạo.

Nhưng thiếu nữ gầy gò và nhỏ bé này kiềm chế bằng cách cắn chặt vào bắp vai chàng để không kêu gào lên, quả là một cô gái mạnh mẽ, thật là làm cho đàn ông hăng hái và mê say, phương thức tìm kiếm cảm giác tình ái của nàng làm cho người ta thấy thật là sáng khoái, nàng cũng mê luyến thứ cảm giác đó, cho đến trước khi hôn mê đi, nàng vẫn còn cảm thấy vô cùng điên dại.

Hy Bình nhìn vết thương bị nàng cắn trên vai, lúc này đã đóng vảy, chỉ cần khoảng hai ngày là thành sẹo và sau đó sẽ biến mất. Chàng cười khổ lắc đầu, nếu như thể chất của chàng không thật kỳ lạ, thì những vết sẹo do nữ nhân gây ra quả thật hỗn loạn.

Nữ nhân này thật là phong cuồng, ai ngờ được là mới 17 tuổi chứ?

Hy Bình đặt cả 2 lên giường, quay lại ôm lấy Bạch Chỉ, nói: “Tiểu Bạch Chỉ, vì ta mà sinh ra một tiểu tiểu Bạch Chỉ nhé, được không?”

Bạch Chỉ giận dữ nói: “Người ta chỉ muốn sinh ra một đại đại phôi đản cơ.”

Hy Bình nằm dài ra, cười nói: “Ta vừa lao động nặng nhọc xong, đến phiên nàng chủ động rồi.”

Bạch Chỉ kinh hãi nhìn dương căn của Hy Bình biến thành thô và dài, giống như một cây đại thụ ở giữa hai chân chàng, kêu lên kinh hãi: “Đại phôi đản, cái đó của chàng to bằng cái bắp đùi rồi, Chỉ nhi hoàn toàn không chịu nổi, Chỉ nhi không biết đâu, người mau biến thành nguyên dạng đi.”

Hy Bình vốn chỉ định chòng ghẹo nàng, liền khôi phục dương căn về nguyên dạng, cười nói: “Tiểu Bạch Chỉ, ngồi lên nào!”

Bạch chỉ từ từ ngồi xuống, đột nhiên dừng lại, nói: “Đại phôi đản, người cười Chỉ nhi à? Người ta có thể nhận ra chàng đang nghĩ gì, Chỉ nhi có gì đáng cười?”

Hy Bình nói: “Tiểu Bạch Chỉ, đừng giả vờ không hoạt động, nếu không, ta sẽ thu hồi quyền chủ động của nàng.”

Bạch Chỉ khẩn trương triển khai động tác, Hy Bình thư thái nhắm mắt, cho đến khi nước thủy triều của Bạch Chỉ lai láng, không thể hoạt động nữa, chàng mới mở mắt lại, chuyển người ôm nàng áp vào trụ, biến dương căn lớn hơn, nhằm vào nàng mãnh liệt tiến tới.

Bạch Chỉ rên rỉ: “Đại phôi đản, sau khi người từ Dã Mã tộc quay lại, so với trước đúng là tốt hơn, chàng làm Chỉ nhi hoan hỉ hơn nhiều. Chàng đừng làm cho Chỉ nhi hôn mê nhé, người ta muốn tự mình đi ngủ.”

Hy Bình dụ dỗ nàng, nói: “Nàng không muốn thấy hỏa lực cường đại của ta?”

Bạch Chỉ nói: “Lúc này Chỉ nhi đã nhìn thấy hỏa lực cường đại của chàng với Ngẫu nhi, Chỉ nhi làm sao có thể tiếp nhận được chứ?”

“Không thử sao biết được?” Hy Bình biến dương căn thành to lớn như lúc với Ngẫu nhi.

Bạch Chỉ đột nhiên kêu la cuồng hăm: “Đại phôi đản, không được đâu, Chỉ nhi sẽ sớm gục mất, chàng đừng làm lớn như thế, đau quá, Ô ô, Đại phôi đản, chậm lại, Chỉ nhi không chịu được nữa!”

Hy Bình nhận ra Bạch Chỉ hoàn toàn có thể chịu được, nhưng vì thị không có sở thích như Ngẫu nhi, hơn nữa nàng không khỏe được bằng Ngẫu nhi. Chàng tăng kích cỡ dương căn lên một lần nữa, cho đến khi Bạch Chỉ không chứa nổi nữa.

Bạch Chỉ mở to cả hai mắt, thở gấp, gào lên: “Đại phôi đản, Chỉ nhi hận người, người làm Chỉ nhi đau quá.”

Hy Bình giả như không nghe thấy, chỉ cố liên tục xâm chiếm nhục thể nàng một cách mạnh bạo. Cho đến khi chàng cảm thấy nàng không thể chịu thêm được nữa, chỉ còn tâm hồn và cảm giác còn kết nối với nhau. Lúc này, khoái cảm tuôn ra như thủy triều, chàng dừng mãnh xuất ra tinh hoa của mình, nhập vào hạ thể nàng. Hy Bình dịu dàng nói: “Tiểu Bạch Chỉ, khoái lạc chứ?”

Bạch Chỉ không nói gì, chỉ ghé miệng liếm láp tai chàng.

Hy Bình ôm nàng dậy, đặt nàng ngủ cạnh Bạch Liên. Bạch Liên vốn dĩ đã ngủ rồi, sau một ngày hưng phấn, nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, ngủ cũng là lẽ tự nhiên.

Hy Bình hôn nhẹ lên Bạch Liên, nhìn Bạch Tư đang ngủ, nhớ lại nàng nói chàng là con chó đực, đột nhiên cảm thấy hài hước với suy nghĩ của nàng, chợt cười một mình, chàng phóng khai Bạch Chỉ, ôm Bạch Tư lại rồi tiến nhập thân thể nàng.

Bạch Tư cảm thấy trận trận đau đớn liền tỉnh lại, thấy Hy Bình đang nhắm mắt ngủ, nàng nhìn Bạch Chỉ nói: “Hắn đã ngủ chưa?”

Bạch Chỉ gật gật đầu, biểu cảm không rõ ràng.

Bạch Tư định thoát ly chàng, nhưng liền phát giác đầu nam căn của chàng đang rất to, rất giống chó đực khi đang giao phối với chó cái, đang nằm trong hạ thể nàng, vì vậy nàng không thể thoát ly nổi.

Ả cảm giác rằng Hy Bình đang cười thầm, liền gào to: “Còn chưa phóng khai người ta?”

Hy Bình mở mắt, nói: “Ta có ôm nàng đâu, làm sao phải phóng khai?”

Bạch Tư mặt tím lại, nói: “Người, người,...cái ấy của người! Để ta xem người còn trụ được bao lâu!” Ả lại nằm xuống trong vòng ngực rộng lớn của Hy Bình ngủ tiếp.

Ả vốn nghĩ dương căn của Hy Bình sẽ mềm ra, nhưng sau đó thì nàng mới biết được là không như thế.

Ả làm sao biết được Hy Bình luyện “Thiên địa tâm kinh”, vốn là tu luyện lúc đi ngủ, bình thường dương căn của Hy Bình còn khó mà mềm được, huống hồ là lúc này?

Cho đến ngày hôm sau khi tỉnh lại, Bạch Tư kinh hãi phát giác bên trong nội thể mình vật đó vẫn còn rất sung sức.

80. Chương 79: Cáo Biệt Bạch Dương

Bạch Tử thống lĩnh đại quân quay lại, cùng Bạch Hùng xây dựng lại thôn tộc.

Bạch Hùng đương nhiên là tộc trưởng, vì thế mọi người gọi hắn là Bạch Dương.

Hy Bình hỏi Bạch Dương về vấn đề Bạch Tư, Bạch Dương nói, miễn là nàng nguyện ý, hắn cũng sẽ hoan hỉ, nàng vốn dĩ không yêu hắn, hắn cũng không ép nàng nữa.

Hy Bình hỏi Bạch Dương sau này có phương pháp ôn nhu bí mật nào truy cầu Bạch Tư không? Bạch Dương nói, hắn đã viết thư tình cho nàng, nhưng nàng đều trả lại, hắn đã viết 7 lần, đều bị trả lại.

Hy Bình thực sự thông cảm với hắn.

Bạch Dương nói, kỳ thật vợ của hắn vốn không ít, bây giờ cha của hắn đã mất, các vợ lẽ của cha hắn sẽ thành vợ của hắn, xem ra hắn có tâm nhưng vô lực!

Lão Bạch Dương được hạ táng vào ngày hôm sau, Bạch Liên khóc lớn một hồi. Sau khi khóc, mọi nỗi buồn phiền đều đi hết, chỉ còn lại hoan lạc mà thôi.

Đỗ Manh Manh cũng không thoải mái vì thân thể chưa thực sự khỏe lại, lại chưa thực sự thành thân với Hoàng Đại Hải, cùng với Tiểu Nguyệt ở chung một chỗ.

Tiểu Nguyệt không còn vui vẻ như lúc trước, cả ngày ủ rũ, mỗi lần nhìn thấy Hy Bình đều nhìn trừng trừng đầy oán thán.

Bạch Liên biết quan hệ huynh muội hai có chỗ phức tạp, cũng không nói nhiều.

Bạch Tư sau hai ngày liền không ra khỏi giường, cuối cùng cũng có thể đi lại, khi bị Hy Bình đòi hỏi, nàng liền cự tuyệt, nhưng sau đó chẳng hiểu sao, nàng hợp tác rất tốt.

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba nếu không cùng hai tỷ muội nọ chiến đấu cuồng nhiệt thì cũng đến trường bông của Bạch Dương, Bạch Hoạt và Bạch Tử vui vẻ.

Tứ Cửu và Triệu Tử Uy cả ngày bám chặt lấy lũ đàn bà con gái, tận hưởng ôn nhu.

Sau khi diệt xong cường thi 3 ngày, Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba cùng hai tỷ muội nọ đang diễn cảnh phong tình.

Bạch Linh đột nhiên nói: “Không phải chàng!”

Độc Cô Minh ra vẻ hoang mang, nói: “Nàng nói gì thế?”

Bạch Linh không nói gì, liếc nhìn hần, Bạch Tuệ ở bên cạnh nói: “Tỷ tỷ, ta cũng cảm thấy không giống, cảm giác không giống nhau, kích cỡ của cái đó cũng khác nhau, ta nhớ lúc đó khi nó tiến nhập vào ta thì to và thô hơn nhiều.”

Bạch Linh chất vấn: “Bọn chàng lừa bọn ta? Đó là ai?!”

Độc Cô Minh không có cách nào giấu được, đem sự tình kể qua, hai tỷ muội thực sự là rất giận dữ, nhưng cũng hiểu hai người chỉ vì muốn sở hữu họ nên mới lừa dối họ, từ từ tha thứ cho họ, chỉ là sau này khi bọn họ nhìn thấy Hy Bình, nhân thần có vẻ quái quái, làm cho Hy Bình thực sự không cảm thấy thư thái.

Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh có cảm giác xấu hổ về việc đóng kịch, nhưng khi nhìn thấy Hy Bình trước mặt hai nữ nhân khó xử, bọn họ cảm giác rất tự hào.

Hy Bình hỏi bọn họ sao hai nữ nhân lại như vậy? Cả hai chỉ nói rằng hai nàng đã biết toàn bộ sự việc.

Hy Bình nói, giữ gìn bọn họ cho tốt, đừng để bọn họ câu dẫn ta, bọn người đều biết, ta vốn không chịu được mỹ nữ mê hoặc.

Cả hai đều nói: Đừng lo lắng, bọn nàng chỉ muốn nhìn người đàn ông đầu tiên của họ thôi, bọn nàng coi bọn hần là nam nhân thực thụ của họ, đều biết giữ gìn đạo làm vợ.

Hy Bình nói, nếu như bọn người nói thì tốt, ta không muốn bị bọn họ làm phiền, với lại vướng vào bọn người, lão tử quả là khó xử.

Sau khi cương thi bị diệt 5 ngày, con trai thứ hai của lão Bạch Dương từ Trung Nguyên quay về. Chúng nhân vừa nhìn thấy, liền nhận ra người này tại tỷ võ chiêu thân đại hội tại Vũ Đẩu Môn đã giao thủ với Hắc Kim, chính là Bạch Ngân.

Bạch Ngân cũng nhận ra đám người này chính là tinh anh của Võ lâm Tứ đại thế gia, liền cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, kể lại chuyện Thần Dao Môn bị tập kích, chúng nhân sắc mặt đại biến, tối hôm đó lập tức chuẩn bị mọi thứ, quyết định hôm sau trở về Thần Dao môn.

Cha con Bạch Hoạt cùng đám thê tử của bọn họ đến trưởng bối của Bạch Dương, Bạch Ngân cũng mang ba thê tử của mình đến, Tứ Cửu và Triệu Tử Uy đến trước, Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh sau khi thỏa mãn cùng tỷ muội, vội vàng vàng đến trưởng bối của Bạch Dương.

Cuối cùng, 8 gã nam nhân cùng hàng tá nữ nhân quên đất quên trời một phen.

Hy Bình ở tại trưởng của mình cùng ngũ nữ hoan ái, ôm lấy Bạch Tư nói: “Cha nàng đã cho phép ta, ngày mai nàng có chuẩn bị đi cùng ta không?”

Bạch Tư để mặc chàng ôm, vốn dĩ muốn tránh cũng không được, nàng nói: “Ta sẽ đi Trung Nguyên!” Rồi sau đó lại nói tiếp: “Đừng nghĩ ta đi Trung Nguyên là vì ngươi, ta đến Tiên Duyên Cốc để gặp sư phụ cùng sư nương, ta không thể cưới ngươi.”

Hy Bình nói: “Không quản nàng nguyện ý hay không, chỉ cần có nàng ở bên cạnh, là ta có thể cùng nàng hoan hảo rồi.”

Bạch Tư buồn bực kêu lên một tiếng.

Hy Bình thả nàng ra, quay sang ôm Bạch Liên ở gần đó, nói: “Lão bà, ngày mai nàng ly khai gia đình, có muốn gì khác không?”

Bạch Liên điềm nhiên nói: “Chàng ở đâu, Bạch Liên liền coi đó là nhà.”

Hy Bình cười nhẹ nói: “Ngủ thôi! Để sáng mai còn dậy sớm!”

Bạch Liên nghe xong liền nằm trên cánh tay của chàng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Ba phụ nữ còn lại bị Hy Bình làm cho hôn mê mà ngủ thiếp đi.

Bạch Tư chuyển mình, đến bên cạnh ôm lấy Hy Bình. Chàng mở một mắt nhìn nàng một cái, nhìn thấy nàng nhắm chặt cả hai mắt, tiện thể nhẹ nhàng gỡ một tay ra ôm lấy nàng.

Sáng sớm, cáo biệt Bạch Dương tộc.

Bạch Dương đang đối diện Hy Bình nói: “Chăm sóc muội muội ta tốt nhé.”

Hy Bình ôm lấy hắn, cười nói: “Muội muội ngươi là lão bà của ta, ta đương nhiên sẽ nuôi cho béo trắng lên.”

Bạch Liên dỗi: “Người ta không muốn béo, nếu không sẽ không thể hấp dẫn đại sắc lang ngươi.”

Chúng nhân cùng cười to, Hy Bình nhìn Bạch Dương nói: “Ngươi cũng vui vẻ cai quản thảo nguyên, tìm kiếm một mỹ nữ, sau đó viết một vài lá thư tình hoặc hát vài bản tình ca, ta nói thật, ngươi hát không bì được với ta, sau này gặp lại sẽ dạy ngươi kỹ lưỡng.”

Bạch Dương cười nói: “Da mặt ta cũng không dày như của ngươi.”

Hy Bình nói: “Ngươi thật biết nhún nhường.”

Bạch Hoạt nói: “Hy Bình, ta giao con gái của ta cho ngươi, nếu như nó làm gì không đúng, ngươi cũng nên vì ta mà bao dung.”

Hy Bình nắm lấy tay Bạch Tư, nói: “Nàng thực sự rất láu lỉnh.”

Bạch Tư cựa quậy hai cái, chẳng nói gì.

Bạch Liên đến bên Bạch Tử, hôn môi hắn một cái, nói: “Nếu quả chàng muốn hôn Liên nhi, có thể hôn lúc nào cũng được.”

Bạch Tử cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhìn nhìn Hy Bình, Hy Bình chỉ cười gật gật đầu, hắn kích động ôm chặt Bạch Liên hôn lấy một lúc lâu.

Rời môi ra, trong lòng vẫn còn túy lúy.

Bạch Tử đối với đôi môi này, cả đời không thể nào quên.

Hắn không chỉ hôn một người đàn bà hay tình nhân, hắn hôn tạm biệt một giấc mộng.

Bạch Dương cũng yêu cầu Bạch Tư hôn tạm biệt, nhưng bị Bạch Tư từ chối.

Hy Bình nhẹ nhàng đẩy Bạch Chỉ lên, Bạch Chỉ đi đến bên Bạch Dương, nói: “Ta thay mặt đại tiểu thư hôn ngươi, Bạch Dương tộc trưởng.”

Chúng nhân quả thật đối với việc quay về quả thật chán ghét.

Khi quay về, đã có thêm rất nhiều người. Bên cạnh Hy Bình với 5 nữ nhân của mình, Tứ Cửu bên mình cũng có một mỹ nữ tên Tâm Như.

Triệu Tử Uy tay trái ôm, tay phải ấp, một nàng tên Lệ Đạt, một nàng tên Diễm Phân, sau này quay về, Triệu Tử Uy rất có thể bị Độc Cô Cẩm kéo cho đứt tai.

Sa mạc xa dần.

Cuối cùng, sa mạc cũng biến thành sắc xuân vô biên.

Sau bốn ngày, bọn họ cũng đã về đến Thần Dao Môn.

81. Chương 80: Cửu Biệt Tân Hôn

Thần Dao môn đột nhiên nhiệt náo trở lại, ở trong hồ xuất hiện một đám mỹ nữ nghịch nước, bên ngoài cũng có một đám đông như kiến trào lên xem trộm qua lỗ tường.

Chúng nữ của Thần Dao môn đều tự mình đi tìm nam nhân của họ.

Phong Ái Vũ bất chấp mọi thứ, nhất thiết phải chui vào nằm trong lòng Hy Bình, ngực Hy Bình đang phải chịu cả đánh cả đập cả chửi cả khóc, miệng Hy Bình cũng bị ăn ba chương, chàng kinh hãi kêu lên “không được đánh vào miệng người ta”, tức thì tất cả cánh tay đều dồn lên ngực chàng.

Chúng nhân nhìn thấy bên cạnh Lãnh Như Băng có một nam ba nữ, nam quả thật rất tuấn tú phong lưu, nữ tư dung thiên kiều bá mỹ, chính là hai sư huynh muội Tiên Duyên Cốc cùng với hai nữ tỳ.

Bốn người này đến Thần Đạo Môn cũng đã được hai ngày, Lăng Vô Tâm từ khi đến Thần Đạo Môn liền bám riết lấy Lãnh Như Băng. Lãnh Như không thêm chú ý đến hắn, nhưng hắn cũng đã kịp cùng Thần Đạo Tứ Hoa hoan hảo, làm cho bốn ả thần hồn điên đảo.

Sau khi nhìn thấy Thiên Phong song kiều, vốn nghĩ có thể dễ dàng chiếm đoạt, liền đến bên Thiên Phong Song Kiều triển khai thể công, nhưng bởi vì lương nữ bản thân thanh cao và lại Từ Thanh Vân chết rất thống khổ, căn bản đối với tình công của hắn chẳng có chút may mắn rung động.

Tuy nhiên, hắn không sót ruột, đối với Lãnh Như Băng và Thiên Phong song kiều, hắn quyết chí phải đoạt được.

Biết hôm nay nam nhân của Lãnh Như Băng quay lại, Lăng Vô Tâm liền cùng sư muội đến xem nam nhân làm Lãnh Như Băng mỹ nhân động tâm là thần thánh phương nào.

Vừa mới nhìn, hắn đã biết kinh địch đã xuất hiện, Lăng Vô Tâm nhận ra bằng ngoại hình siêu việt của mình thì không thể thắng được địch thủ, trong bụng hắn quyết định phải sử dụng công phu trên giường vô địch của hắn để đả bại Hy Bình, chinh phục nữ nhân của chàng.

Chàng ôm Phong Ái Vũ và Hoa Tiểu Mạn hai người trong lòng, nói: “Nhường ta ôm bọn họ một chút, được không?”

Lương nữ nhẹ nhàng ly khai khỏi lòng chàng, Hy Bình ôm Lãnh Như Băng và Độc Cô Kỳ vào lòng, nói: “Nhớ ta không?”

Độc Cô Kỳ kích động gật gật đầu, Lãnh Như Băng thì hôn dính chặt vào môi chàng.

Lăng Vô Tâm nhìn thấy cảnh đó tâm lý thật không thoải mái, hắn truy cầu Lãnh Như Băng đã bao lâu, Lãnh Như Băng tuyệt không bao giờ nói với hắn một câu, nhưng khi vừa đối diện với nam nhân của mình, nàng liền chủ động dâng hiến, khuôn mặt lạnh như băng của nàng cũng lập tức trở nên ôn nhu, đối với hắn quả là một sự đả kích trầm trọng.

Thủy Khiết Thu đi đến bên nói: “Người là Hoàng Hy Bình? Ta là Thủy Khiết Thu, là tiểu sư muội của Lãnh tỷ tỷ.”

Hy Bình nhìn ả nói: “Mẹ ngươi không dạy là không được tùy tiện nói chuyện với người lạ à?”

Lăng Vô Tâm vốn sẵn lòng muốn gây hấn, liền tóm được cơ hội, làm sao có thể bỏ qua chứ? Hắn nói: “Đừng nghĩ người và Lãnh Sư muội là bằng hữu là có thể phô trương như thế, người ăn nói cẩn thận đấy.”

Hy Bình nhìn mà như không nhìn hắn một cái, hôn Lãnh Như Băng, nói: “Băng Băng, nói với hắn, ta là gì của nàng!”

Lãnh Như Băng nhu tình nói: “Chàng là nam nhân của Băng Băng, nam nhân duy nhất của ta.”

Lăng Vô Tâm tựa hồ muốn thổ huyết mà chết quách đi!

Hy Bình hôn lên môi nàng, nói: “Thật thông minh, sau này nếu có tên tự cho là phong lưu quần quít lấy nàng, tố cáo với nam nhân của nàng, ta sẽ đánh cho đầu hắn thành đầu heo.”

Lãnh Như Băng cười vui vẻ, nói: “Người ta biết rồi.”

Hy Bình phóng khai hai nàng ra, Đỗ Tư Tư liền chui vào lòng chàng, khóc nói: “Thi Trúc Sinh bắt Tuyết nhi đi rồi.”

Hi Bình an ủi nàng nói: “Đừng khóc, ta sẽ mang Tuyết nhi về, hắn vốn là phụ thân của Tuyết nhi, để hắn chiều cô Tuyết nhi cũng không sao mà.”

Khi Hy Bình gặp chúng nữ, bọn Lôi Long, Tứ Cửu cũng cùng nữ nhân của họ vui vẻ một phen, sau đó mới hàn huyên mọi sự.

Hy Bình đem năm nữ nhân Bạch Dương tộc ra giới thiệu với Lôi Phượng và các nữ nhân khác, sau một lúc huyền náo, cuối cùng bọn họ cũng hòa nhập với nhau.

Sau đó, Bạch Tư và Thủy Khiết Thu nói chuyện, mới biết Thủy Khiết Thu chính là con gái của sư phụ và sư mẫu, còn Lăng Vô Tâm chính là sư huynh.

Lăng Vô Tâm đối với mỹ nữ sư muội Bạch Dương tộc, quả là rất nhiệt tình, hai người kẻ qua, người lại quần quít lấy nhau.

Bốn đại trưởng lão của Tứ đại vô lâm thế gia triệu tập bọn họ lại, để bàn về việc tiêu diệt Địa Ngục Môn, báo thù cho Từ Thanh Vân cùng mọi người. Bàn xong, quyết định hai ngày sau sẽ tập hợp nhân mã đến thẳng Địa Ngục Môn.

Sau đó là yến tiệc đoàn tụ.

Sau khi yến tiệc xong, chúng nhân ai về phòng nấy, ai ở Trường Xuân Đường thì đến Bát Tiên Viện.

Hy Bình vốn muốn chúng nữ ngủ chung một chỗ, nhưng Thần Dao Môn không thể đặc chế đại sàng được như Trường Xuân Đường, chỉ ôm lấy bốn nàng Bạch Dương an bài tại căn phòng trước kia Hồ Diệp Lục Cơ ở.

Bạch Tư từ khi nhận ra sư huynh muội ở Tiên Duyên Cốc, chẳng thềm để ý đến Hy Bình, ả nhất quyết đòi đến ở cùng với sư muội của ả, Hy Bình cũng không cản ả.

Bốn người Bạch Liên nhường Hy Bình bồi tiếp sáu người Lôi Phượng, Hy Bình khen ngợi bọn họ biết nghĩ cho phu quân.

Bạch Liên nói: “Sáng mai thiếp sẽ gõ lên tường một cái, thông báo bọn ta xuất nhập, để cho lão công biết.”

Hy Bình nói: “Đó là ý kiến tốt. Ta qua đó rồi, nếu bọn nàng nhớ đến ta, thì có thể gõ lên tường, hoặc giả nhẹ nhàng đến tìm ta ở phòng bên cạnh, thế nào?”

Bốn ả vừa cười vừa mắng một hồi.

Hy Bình vào căn phòng bên cạnh, Lôi Phượng sáu nàng đã thoát y sẵn đợi chàng, Hy Bình nhìn sáu cổ nhục thể, nói: “Các nàng không sợ là các tiểu bảo bối của ta lạnh à?”

Lôi Phượng không buông tha, nói: “Chàng còn nhớ đến các tiểu bảo bối à? Ta nghĩ chàng không muốn quay về, chỉ muốn ở ngoài tiêu diêu; Chàng không quay về, chúng ta sẽ tìm cho lũ trẻ một phụ thân khác, tử quý!”

Hy Bình đối với Lôi Phượng có một tình cảm cực kỳ đặc biệt, vừa kính vừa sợ, trong đám nữ nhân, chàng luôn nghe lời Lôi Phượng và Lãnh Như Băng, vì thế nghe thấy Lôi Phượng có ý oán trách, liền vội ôm lấy nàng an ủi, đem chuyện từ khi rơi xuống núi đến khi quay lại Thần Dao Môn, tóm tắt kể lại một lượt.

Chúng nữ nghe xong mê mẩn, cũng không trách chàng mang về thêm những thiếu nữ khác, họ biết nam nhân này không thể chỉ yêu một người, đến cha họ còn có một đồng vợ, huống hồ gì nam nhân này lại cường tráng vô cùng, làm sao bọn họ có thể làm hấn thỏa mãn nổi.

Lôi Phượng nói: “Chàng vốn có vận số phong lưu, Phượng nhi không quản, bọn thiếp chỉ cần có chàng bên cạnh thôi.”

Hy Bình ra vẻ khó, nói: “Phượng nhi, có thể ta và bọn nàng phải phân ly một thời gian, ta phải đến Địa Ngục Môn, bọn nàng đang hoài thai, không thể đi xa được. Bọn ta sau khi ở Địa Ngục Môn về, sẽ quay lại Trường Xuân Đường, bọn ta có bốn đại phiêu đầu hòa thượng và hàng trăm hảo thủ, ta bảo chứng bọn ta sẽ khang kiện lại Trường Xuân Đường.”

Chúng nữ cùng phản đối, phản đối kịch liệt nhất tự nhiên là Phong Ái Vũ, ả nhõng nhẽo này nói nhanh gió, nói toàn lời thô lỗ, Hy Bình chỉ biết dừng ả lại bằng cách dùng mồm bịt chặt mồm ả lại, sau đó đưa tay nắn bóp mông ả một lúc, ả liền yên tĩnh trở lại.

Tuy nhiên phản đối chỉ là phản đối, cuối cùng cũng phải chấp nhận việc phải ly khai Hy Bình là sự thật.

Hiển nhiên cũng không phải lo lắng cho sự sinh tử của chàng, bởi vì chúng nữ chỉ nghĩ đến việc sinh nở, vốn không nghĩ được đến chuyện khác.

Bọn họ quyết định nhường Phong Ái Vũ hoan hảo với Hy Bình trước, nhân vì Ái Vũ ngủ tốt, để ả hoan ái trước rồi mãn nguyện đi ngủ. Nhưng có một vấn đề, bọn họ đều đã mang thai, có thể thụ hưởng được sự thô dã của Hy Bình không?

Hy Bình đề nghị: “Ta để hấn nhỏ lại, sau đó sẽ thật ôn nhu, được không?”

Chúng nữ không tin là hạ thể của chàng có thể biến hóa, mắt mở mồm há - trên đời còn có chuyện này ư?

Phong Ái Vũ cho là đùa giỡn, kêu to: “Lại còn có thể biến thành to vài dài ư?”

Hy Bình hiểu ý ả, nhìn sáu nàng đang bán tín, bán nghi, nói: “Không chỉ biến thành bất cứ hình dạng nào, mà còn làm cho bọn nàng thấy bất cứ cảm giác nào mình muốn.”

Phong Ái Vũ đang hoạt động tại phía dưới thân Hy Bình, nói: “Ca ca, chàng phải yêu ta thật ôn nhu, đừng để làm thương tổn đến tiểu bảo bối của chúng ta.”

Hy Bình ôn nhu vô hạn tiến nhập ả, ngay lập tức, ả cảm nhận được Hy Bình đối với mình vô cùng sủng ái, ả ngạc nhiên nói: “Ca ca, Ái Vũ có thể cảm nhận được tấm lòng của chàng!”

Hy Bình nhẹ nhàng ra động tác, nói: “Khi ta ôm bọn nàng vào, thì huyết nhục sẽ liên thông, tự nhiên các nàng phải cảm nhận được.”

Phong Ái Vũ nói: “Bởi vì chúng thiếp mang thai hài tử của chàng, chàng là phụ thân của bọn chúng, đương nhiên phải có cảm giác huyết nhục liên thông.”

Lôi Phượng ở bên cạnh cười nói: “Ái Vũ ngày càng thông minh.”

Hy Bình đưa một tay xoa nắn nhũ phong của Lôi Phượng, nói: “Phượng nhi, nàng ngày càng phong mãn.”

Lôi Phượng giận dỗi: “Người ta trong bụng có con của chàng, tất nhiên phải to lên. Chàng nhìn bọn họ mà xem, ai mà chẳng phong mãn? Hồn đản nhà người ngày càng cường tráng, bọn ta lại bụng ngày càng to, để xem chàng tìm ai để phát tiết!”

Lãnh Như Băng giữ Lôi Phượng lại dịu dàng cười nói: “Phượng tỷ, đừng lo lắng cho chàng, tên gia hỏa này, tự có khả năng kiểm hàng tá nữ nhân để phát tiết.”

Vào lúc này; Phong Ái Vũ bị Hy Bình đưa lên đỉnh tình ái, miệng ả rú rít lên mấy tiếng thô lỗ, rồi từ từ lặn ra ngủ.

Hy Bình lập tức ôm Lãnh Như Băng lại, nói: “Ta hiện tại sẽ phát tiết với nàng.”

Chàng cẩn thận nhìn thân thể Lãnh Như Băng một lượt, tuy nói nàng đang hoài thai, nhưng thân thể quả là không có nhiều biến đổi, da trắng như ngọc, sáng lấp lánh tạo cảm giác mê người.

Nếu như nói chàng yêu ai nhất, chàng sẽ nói đó là Lãnh Như Băng. Nhân vì, trong đám nữ nhân, Lãnh Như Băng là nữ nhân đã cùng chàng trải qua một chặng đường dài. Trong suốt chặng đường dài đó, chàng đã dùng chân tâm để hóa giải khối băng trong lòng nàng, do đó nàng thực sự chỉ yêu thích mình chàng.

Loại tình ái này đúng là toàn bộ xuất phát từ trong lòng Lãnh Như Băng - trừ chàng ra, Lãnh Như Băng đối xử với những người đàn ông khác đều lạnh lùng như băng, thậm chí với bọn Lôi Long, cũng không có gì khác biệt.

Tính cách lạnh như băng của nàng đúng là đối lập với tính cách nhiệt tình như lửa của mẫu thân nàng, tuy nhiên, cuối cùng họ vẫn là mẹ con, cùng chung một dòng máu và ngoại hình, rất nhiều người không hiểu tại sao mẫu thân nàng lại có một người con gái như thế.

Lãnh Như Băng tập trung nhìn người đàn ông duy nhất của đời mình, chàng quả thật anh tuấn làm chấn động thâm tâm của nàng, nàng yêu chàng thật không? Nàng thực sự không biết.

Nàng chỉ biết, từ khi gặp nam nhân này, trái tim của nàng mới tan băng, có lẽ bởi vì cá tính vô lại của chàng làm cho nàng không thể đề kháng, có lẽ bởi tính cách thô dã của chàng đã làm cho nàng cuối cùng cũng thừa nhận chàng là nam nhân của mình.

Có lẽ do nàng bị cưỡng bách, và vì như thế mới chấp nhận nam nhân này, nhưng nam nhân này cuối cùng cũng không làm nàng thất vọng, chàng có tính lực cường thịnh vô cùng lại có tính cách ma mãnh, biến hóa, vô luận là gì, nàng đều nghĩ đến chàng.

Tính cách của chàng luôn không ngừng thay đổi, cũng như lúc tác ái, chàng làm cho nàng luôn gặp những xúc cảm khác nhau, mới mẻ và cũng rất phong cuồng.

Không một chút thuần khiết, chỉ là tuyệt đối phong cuồng.

Nhưng bây giờ nàng không thể phong cuồng được, bởi vì nàng đang hoài thai, tuy nhiên nàng vẫn tận lực dâng hiến, nàng nói: “To hơn được không?”

Hy Bình kinh hãi nói: “Nàng không lo cho tiểu bảo bối của chúng ta à?”

Lãnh Như Băng nói: “Chàng có thể làm nó to hơn, nhưng nhớ là, không được dài ra, nếu dài quá có thể sẽ đắc tội với tiểu bảo bối của chúng ta.”

Hy Bình theo lời nàng tăng kích cỡ dương căn lớn lên, cảm nhận được Lãnh Như Băng áp vào chàng càng lúc càng chặt, nhìn thấy được mồ hôi trên trán nàng chảy ra, chàng biết nàng vốn đang hết sức chịu đựng, liền nhẹ nhàng bắt đầu động tác, đồng thời nói: “Băng Băng, tốt chứ?”

Lãnh Như Băng rên rỉ nói: “Tốt lắm, động tác của chàng nhanh hơn một chút, Băng Băng có thể thụ hưởng được, Băng Băng thích sự thô bạo của chàng, vì vốn tính không phải là nam nhân ôn nhu.”

Sau một khắc, nàng bắt đầu cảm thấy thỏa mãn, bởi vì nam nhân trên người nàng, vốn rất cuồng bạo, bảo chàng ôn nhu thì thật là khó, nhưng bảo chàng thô bạo thì – thật là dễ như ăn cơm bữa.

Lãnh Như Băng trong sự xâm phạm vừa ôn nhu vừa thô bạo của Hy Bình, dần dần cảm thấy mê mẩn, vốn không phản kháng nổi từng đợt sóng tình dục đang dâng cao của Hy Bình. Sau một hồi điên đảo, nàng vô cùng thỏa mãn nói: “Chàng với trước kia không giống nhau, Băng Băng không những có thể liên thông với trái tim chàng, mà còn khiến Băng Băng cảm nhận được vô số cảm giác vô cùng mỹ diệu. Nếu như Băng Băng không hoài thai, người ta có thể sẽ phong cuồng hơn. Băng Băng cả đời này chỉ yêu một nam nhân, chỉ một mà thôi. Ca ca, Băng Băng yêu chàng!”

Hy Bình ngạc nhiên nói: “Nàng lớn tuổi hơn ta, sao gọi ta là ca ca?”

Lãnh Như Băng giận dữ nói: “Người ta nhận ra gọi như thế rất thuận khẩu và cũng dễ nghe, nên nói như thế, chàng không thích à?”

Hy Bình nói: “Thích, thích chứ. Tốt nhất là Tư Tư cũng phải gọi ta như thế!”

Đỗ Tư Tư ở giường bên cạnh trừng mắt nhìn chàng một cái, u oán nói: “Ca ca, Tư Tư yêu chàng!”

Độc Cô Kỳ, Hoa Tiểu Mạn, thậm chí Lô Phượng liền cùng gọi chàng như vậy, Phong Ái Vũ cũng kêu lên một tiếng, Hi Bình nhìn ả một cái, thì ra vốn là ả đang ngủ thật, chỉ mê sảng kêu lên như vậy mà thôi.

Lãnh Như Băng chuyển mình sang giường của Đỗ Tư Tư nói: “Tư Tư, muội nhớ là tỷ vẫn hay gọi thế, không phải ai ràng buộc tỷ nha! Muội mệt quá, phải đi ngủ thôi, vô luận các người có kêu là gì, muội cũng nghĩ không thể tỉnh dậy nổi, mọi người cứ thoải mái mà gào thét nhé, ta tuyệt đối sẽ vẫn ngủ ngon. A, Ái Vũ chắc là cũng giống ta.” Nàng vẫn đang nói, thì cặp mắt mỹ lệ đã nhắm lại ngủ ngon.

Đỗ Tư Tư giận dữ: “Con bé này, dám cười ta à, lần tới phải xem ta hoan hảo!”

Hy Bình trèo lên giường của Độc Cô Kỳ và Hoa Tiểu Mạn, ôm lấy Độc Cô Kỳ, nói: “Nàng là do ta đoạt được, nên không thể nào ôn nhu được, nàng có sợ không?”

Độc Cô Kỳ nói: “Ta không sợ chàng, nhưng tiểu bảo bối có thể sợ, chàng có sợ không?”

Hy Bình trừng mắt nói: “Nếu quả như nàng nói, ta thật sự sợ!” Chàng rất ôn nhu tiến vào thảo nguyên của Độc Cô Kỳ.

Nữ nhân này, nàng ta là do chàng quang minh chính đại đoạt được.

Khi chàng lần đầu tiên nhập nàng ta, vốn rất thô bạo, tuy nhiên nàng ta cũng rất thích sự thô bạo đó của chàng, thậm chí trong nhiều lần ân ái sau này, nàng đòi hỏi chàng phải thực sự cuồng dã.

Nhưng lúc này, nàng thực sự yêu cầu chàng phải nhu tình, bởi vì tiểu sinh mệnh trong bụng nàng, giọt máu của nàng và nam nhân thô dã này.

Hy Bình nhận thấy Độc Cô Kỳ có điểm giống Ngẫu Nhi, bởi vì hai nữ nhân này trong lĩnh vực tình ái đều cực kỳ thích thú sự cuồng bạo, giống như bị cưỡng bức xâm chiếm, chàng đột nhiên hiểu kỳ nghĩ: Nếu quả Ngẫu Nhi hoài thai, không biết có yêu cầu mình ôn nhu không?

Độc Cô Kỳ hưởng thụ sự ôn nhu của chàng, nói: “Có phải chàng đang hoài niệm lại những lần ta và chàng cuồng dã không?”

Động tác của Hy Bình đột nhiên trở lên mãnh liệt, Độc Cô Kỳ kinh hãi kêu lên: “Nếu chàng quả muốn cảm giác cuồng dã đó, chàng nên gọi bọn họ qua đây, bọn ta vẫn còn hai giường trống cho bọn họ, sau này dù sao cũng phải ở cùng nhau, sao không bắt đầu từ tối nay! Mọi người vợ của chàng đều phải công bằng chứ. Ồi da! Hy Bình, từ từ thôi, Kỳ Kỳ không muốn chàng thô bạo như thế! “

Ở giường bên cạnh, Lôi Phượng nói: “Hy Bình, Kỳ Kỳ đã nói rồi, chúng ta không thể giúp chàng tận tình phát tiết, hơn nữa họ và bọn ta cùng là người của chàng, sao không để họ sang đây! Ở đây vốn đã có sẵn bốn chiếc giường, bọn thiếp ban người ngủ trên một chiếc là đủ, bọn họ lại chỉ có 4 người, chắc là vẫn còn đủ chỗ cho chàng hành động.”

“Hi hi!” Hoa Tiểu Mạn ôm chặt lưng Hy Bình đột nhiên cười lên.

Hy Bình vừa rung người vừa nói: “Tiểu Mạn, nàng ở trên lưng ta như vậy đã lâu rồi, nhưng chắc là chưa thấy thoải mái, ở phía dưới thân ta có hấp lực khác hẳn ở trên đó, nàng có muốn đổi chỗ để thử không? Nếu không đổi xử tốt với ta, ta sẽ không cùng nàng hoan hảo, tiểu ni tử!”

Hoa Tiểu Mạn cắn vào tai chàng một cái, cười nói: “Tiểu Mạn không tin, chàng dám như thế không? Chàng đúng là đồ ngư đầu, Tiểu Mạn chẳng thêm lo lắng, chỉ lo là chàng không ôn nhu với người ta thôi. “

Hy Bình rời miệng ra khỏi miệng Độc Cô Kỳ, thở gấp nói: “Đã có lần nào ta chưa ôn nhu chưa?”

Hoa Tiểu Mạn giận dỗi nói: “Lần nào cũng không ôn nhu!”

Lôi Phượng đắp lại chăn cho Phong Ái Vũ và Lãnh Như Băng, nói: “Tiểu Mạn, muội qua đó gọi họ sang đây!”

“Vâng, Phượng tỷ, đợi muội mặc xong y phục đã.” Ầ ừ từ trên vai Hy Bình xuống, chuẩn bị mặc quần áo vào.

Hy Bình ngừng đưa đẩy thân mình, nói: “Không cần phải mặc quần áo, cũng không cần phải gọi bọn họ, tối này khi ta ở với bọn họ, bọn họ đã nói ta đã đi xa một thời gian dài, muốn ta bồi tiếp bọn nàng thật nhiệt tình tối nay, lúc này họ đã ra tín hiệu là đã đi ngủ rồi, cho các nàng biết, bọn họ cũng đã mệt mỏi rồi.”

Hoa Tiểu Mạn nhìn Độc Cô Kỳ một cái, biết là ả đã thỏa mãn lăn ra ngủ, ả đưa mặt lại, vừa ngay cặp môi Hy Bình đưa tới, ả quả là luôn nhớ đến đôi môi này, Hy Bình cũng thích hôn ả nhất, bởi vì đôi môi của ả luôn làm cho chàng phong cuồng.

Đúng lúc chàng đang ôm hôn ả, dương căn của chàng cũng chống lên hôn vào nơi đó của ả, lúc đó thượng hạ mật thiết kết hợp với nhau, đồn bộ của Hoa Tiểu Mạn tự động khai mở – ả vốn luôn chủ động hoan hỉ.

Hy Bình từ từ hạ mình xuống thăm, để ả làm chủ, thích ôn nhu thì ôn nhu, thích cuồng dã thì cuồng dã, theo ý nguyện của ả, ả được phép như thế.

Được giữ quyền chủ động, Tiểu Mạn có cảm giác như là làm chủ nam nhân của mình, do đó cũng nhận được cảm giác hoan ái mà ả thực sự muốn. Rất nhiều lần, ả muốn cảm ơn Lãnh Như Băng, vì nếu như Lãnh Như Băng không xuất hiện, thì Hy Bình cũng chẳng đến, nhưng chàng đã đến và giúp ả kết thúc lịch trình thiếu nữ.

Ả hiển nhiên sẽ không bao giờ hối hận vì đã yêu gã nam nhân này, thậm chí cho dù ban đầu chàng trông còn giống như một lão già, ả cũng không phàn nàn và hối hận, chẳng bởi một lý do nào cả ngoài một tình yêu tuyệt đối.

Hy Bình giúp ả lên tới đỉnh, cảm giác thăng hoa xâm chiếm thân thể và linh hồn, làm cho sóng dục trùng trùng kích vào thần kinh của ả, cho đến khi ả mãn nguyện ngủ thiếp đi, chàng nhẹ li khỏi thân thể kiều mị của ả.

Lúc này, Lôi Phượng vốn đã nằm sẵn trên một trướng giường trống.

Hy Bình tiến lại nằm bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta biết rằng, ta không tốt với nàng, nhưng nàng vẫn yêu thương ta, vì thế ta dù sở hữu vô số nữ nhân, ta cũng không bao giờ lạnh nhạt với nàng, ta cũng sẽ mang lại cho nàng những hoan lạc vô hạn, cả cuộc đời này ta sẽ luôn như vậy!”

Lôi Phượng mắt rơm rớm, gật gật đầu, nàng thực sự cực kỳ yêu nam nhân này, với cá tính ngang ngược của mình, đối với chàng, nàng thực sự thiếu ôn nhu nhất so với các nữ nhân khác, nàng và Hy Bình dường như là cùng một loại người, đối với sự việc căn bản không cần biết đúng sai, chỉ cần biết vui vẻ hay không, nếu có ai làm thương hại đến Hy Bình, nàng có thể không cần biết kẻ đó là ai, lập tức rút kiếm, đứng về phía Hy Bình - thậm chí nếu Hy Bình sai, nàng cũng có thể bất chấp tất cả bảo vệ chàng. Cách Hy Bình đối xử với nữ nhân của mình, xem ra học từ nàng.

Hy Bình phục vụ nàng như nữ hoàng, làm nàng từ từ chìm vào giấc ngủ, sau đó mới đến bên Đỗ Tư Tư an ủi.

Chúng nữ biết Đỗ Tư Tư vì bị cướp mất nữ nhi nên rất đau khổ, cố ý nhường nàng hoan hảo với Hy Bình, để chàng sau khi hoan hảo với nàng có thể ôm nàng mà ngủ.

Hy Bình sau khi cùng Đỗ Tư Tư hoan ái, liền ôm nàng vào ngực. Nàng vốn cần sự che chở của chàng, chàng đem lại cho nàng một sự tự tin không gì sánh bằng, rằng chắc chắn chàng sẽ đem Tuyết nhi về bên cạnh nàng.

Đỗ Tư Tư trong lòng chàng thoải mái từ từ đi vào giấc ngủ. Lâu lắm rồi nàng chưa được ngủ ngon, nhưng bây giờ bởi vì nam nhân này, trái tim nàng đã hoàn toàn bình tĩnh lại – Thật là một quãng thời gian dài! Lúc đó nàng không biết Hy Bình còn sống hay chết, Tuyết nhi bị Thi Trúc Sanh mang đi, làm sao nàng có thể bình tĩnh được?

Kỳ thật lúc trước, không chỉ có mỗi mình nàng, mỗi nữ nhân của Hy Bình đều như vậy, sống trong nhớ nhung và đau khổ. Chỉ bình tĩnh lại được khi nhìn thấy người mình yêu quay về!

Hy Bình nhìn những nữ nhân đang ngủ, nhớ đến phòng bên cạnh còn có Tiểu Nguyệt. ả muội muội cố chấp này toàn tâm, toàn ý yêu chàng, chàng thực sự không dám tiếp thụ tình yêu của nàng.

Nhưng cũng thật kỳ thị, tại sao cha mẹ lại cho phép Tiểu Nguyệt yêu mình? Sau khi về từ Địa Ngục Môn, nhân tiện chàng sẽ quay lại thăm xóm làng, để biết rõ sự tình, cha mẹ không thể cho phép Nguyệt nhi nói ra những điều như vậy được.

Nguyệt nhi, muội đã ngủ chưa?

Kỳ thật Tiểu Nguyệt chưa ngủ.

Tuy nói là Hy Bình vì chúng nữ đang hoài thai, cực kỳ ôn nhu, tuy nhiên bọn họ kêu la cũng rất lớn, hơn nữa âm thanh cộng hưởng của các gian phòng dội lại, làm sao nàng có thể ngủ yên được.

Huống chi trong lòng nàng đang ưu phiền, cũng đang nhớ đến Hy Bình, làm cho nàng thực sự khó ngủ.

Nàng nằm một mình một phòng, trong lòng cũng nhớ đến Tuyết nhi. Đỗ Mạnh Mạnh đã cùng nhị ca của nàng ngủ với nhau, khó lòng gọi nàng đến ngủ cùng được.

Nàng rất muốn được ngủ ở bên Hy Bình, nhưng nàng biết điều này là không thể.

Nếu vẫn còn ở Bạch Dương tộc, chỉ có nàng và đại ca, thì thật là tốt biết bao.

Hai dòng lệ nàng từ từ rơi xuống, ướt đầm hết gối, có ai biết cho tình nàng chẳng?

Lúc chập tối, mỗi người đều có vấn đề của mình, không một ai để ý đến nàng.

Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh chia nhau ra mà gào thét cùng Xuân Thủy và Hạ Vũ.

Tứ Cửu phải chứng minh bản lĩnh với đám nữ nhân của mình, Lan Hoa, Oanh Thúy đã bị hấn chinh phục trước, tuy nhiên đối với Triệu Tử Thanh thì khác, phong độ của hắn so với trước quả là khác xa, nhưng cũng không thể triệt để chinh phục ả, nhưng Triệu Tử Thanh cũng biểu dương tốc độ tiến bộ của hắn, giúp cho hắn có động lực tiếp tục.

Lôi Long không dám kể cho Bích Nhu chuyện phong lưu ở Dã Mã tộc, Bích Nhu không biết là tại sao công cụ của hắn lại lớn lên như vậy, đến mức nàng không thể nào dong nạp được của hắn, cảm giác sung sướng hơn lúc trước gấp bội, thầm nghĩ: Xem ra cang to lớn càng mỹ diệu, không biết tên hỗn đản đó tiến nhập mình thì cảm giác thế nào nhỉ?

Trong lúc này đột nhiên nhớ đến Hy Bình, ả cảm thấy có lỗi với Lôi Long.

Hoan ái xon, Lôi Long dịu dàng nói: “Nhu Nhu, Lôi Long ta vốn có thể chinh phục nhiều nữ nhân khác, nhưng ta chỉ cần mình nàng là đủ, nàng có tin ta không?”

Bích Nhu cảm động nói: “Thiếp tin.”

Hoàng Đại Hải và Đỗ Manh Manh cuối cùng cũng kết thành phu thê, chàng nói: “Sư muội, ta phát giác ra Tiểu Nguyệt và đại ca có vấn đề, bọn họ dường như có ẩn tình gì đó.”

Đỗ Manh Manh nói: “Sư huynh, hai huynh muội thì có vấn đề gì?” Trong lòng lại nói: sư huynh, muội xin lỗi, Manh Manh đã nói dối, nhưng sự thật là Tiểu Nguyệt và Manh Manh đều đã mang trình tiết trao cho đại ca, Manh Manh yêu đại ca, Tiểu Nguyệt cũng yêu đại ca. Đại ca thực sự rất tốt, muội vĩnh viễn nhớ đến khoái lạc mà đại ca đã mang lại cho Manh Manh, không ai có thể thay thế được.

Hoàng Đại Hải nói: “Ta không phải là đa nghi, chỉ là ta luôn luôn có cảm giác có gì đó không đúng.”

Đỗ Manh Manh nói: “Sư huynh, Manh Manh xin lỗi chàng, sau này nếu chàng nhìn thấy nữ nhân nào hợp mắt, Manh Manh đồng ý để nàng cưới thêm về, được chứ?” Á cố ý chuyển chủ đề.

Hoàng Đại Hải được ả ưu ái, kinh hái nói: “Sao có thể như thế được chứ?”

Đỗ Manh Manh nói: “Chàng vốn rất cường tráng, một mình Manh Manh không chịu nổi, những nam nhân khác Manh Manh biết ai chẳng có nhiều nữ nhân? Manh Manh không ép buộc chàng, nếu chàng chỉ có một mình Manh Manh, người khác sẽ nghĩ chàng không có khả năng, Manh Manh không thể để người khác đánh giá thấp nam nhân của mình” Á nói thế, nhưng cũng nghĩ đến việc đền bù cho Hoàng Đại Hải.

Hoàng Đại Hải nghĩ một hồi rồi nói: “Tùy theo cơ duyên thôi!”

Bạch Tư từ khi gặp lại sư huynh muội ở Tiên Duyên Cốc, tự lập thế sẽ thoát li Hy Bình.

Ả đối với Lăng Vô Tâm ấn tượng cực tốt, vị sư huynh tuần tú phong lưu này, không nghi ngờ gì chính là bạch mã hoàng tử của tất cả những thiếu nữ.

Trước này Bạch Tư vốn vừa thuận vừa kháng cự với Hy Bình, này xuất hiện Lăng Vô Tâm làm lòng ả thực sự xao động, ả liền tìm mọi cách li khai Hy Bình, chuẩn bị chui vào vòng tay Lăng Vô Tâm.

Ba sư huynh muội đến lúc cuối ngày, quần lấy nhau nói chuyện rồi cùng ăn tối, đến đêm thì Bạch Tư và Thủy Khiết Thu ngủ cùng một giường.

Thủy Khiết Thu hỏi chuyện Hoàng Hy Bình, Bạch Tư nhất quyết không nói, sau cùng cũng giản lược kể lại một hồi, cuối cùng thì ả gọi Hy Bình là chó đực.

Thủy Khiết Thu kì lạ hỏi: “Chó đực?” Sau đó lại nói: “Sư tỷ, đó là sự đánh giá của tỷ về hắn? Sao những nữ nhân khác đều coi hắn là nam nhất tốt nhất?”

Bạch Tư nghe thấy những nữ nhân khác của Hy Bình, đầu bốc hỏa, nói: “Tốt cái gì chứ?”

Thủy Khiết Thu nói: “Sư tỷ, hắn đúng là rất tuần tú, Vô Tâm ca và biểu ca không bì được với hắn, nhưng hắn không có được khí thế anh hùng khí khái như biểu ca, và cũng không có phong độ, muội cũng không

thích hấn.” Ngày hôm nay r đã cố nói chuyện với Hy Bình, bị Hy Bình cự tuyệt, làm trong lòng ả thực sự phần nộ.

Bạch Tư chán ghét nói: “Hấn quả có phong độ trong một trường hợp đặc biệt.” ả đúng là ghi nhận Hy Bình có một phong độ rất lớn, đó là khi ả ở bên chàng, luôn cảm nhận được một phong độ vô cùng kinh người.

Thủy Khiết Thu tò mò hỏi: “Sư tỷ, cảm giác hoan ái của tỷ và hấn thế nào?”

Bạch Tư cúi đầu xuống, xem ra đang hồi ức lại chuyện cũ, nếu lúc này ả mà soi gương, sẽ phát hiện ra mắt ả đang có những tia hoan hỉ và mê say.

ả nói: “Ta vốn không muốn cùng hấn hoan ái, do hấn cường bạo với ta!”

Thủy Khiết Thu quăn lẩy hỏi: “Thế cảm giác bị hấn cường bạo thế nào?”

Bạch Tư nói: “Khó mà nói rõ được.”

Thủy Khiết Thu cầu xin: “Nói đi mà! Sư tỷ, Khiết Thu vốn vô duyên với nam nhân, rất muốn hiểu cảm giác hoan ái của nam nhân và nữ nhân.”

Bạch Tư nói: “Sư muội, ta thực sự không biết nên nói gì. Mà tại sao sư muội lại vô duyên với nam nhân?”

Thủy Khiết Thu không làm khó xử Bạch Tư nữa, kể chuyện Tuyết Kinh Chi Thân của mình cho ả nghe.

Bạch Tư nghe xong liền cảm thấy đồng cảm với Thủy Khiết Thu, nói: “Sư muội, có cách nào để giải quyết không?”

Thủy Khiết Thu nói: “Nam nhân của Tiên Duyên Cốc của bọn ta còn vô pháp chữa trị, có cách nào khác không? Sư tỷ, cha mẹ ta ngoại trừ dạy võ công cho tỷ, còn có dạy tỷ công phu đặc biệt nào khác không?”

Bạch Tư nói: “Không.”

Thủy Khiết Thu nói: “Sau khi quay về, để mẹ ta dạy tỷ Thái Dương Bồ Âm chi thuật, có thể là cho con chó đực đó cận tinh mà chết.”

Bạch Tư ca thán: “Sư tỷ quyết định ly khai hấn, sau này sẽ không ở bên hấn nữa, vì thế không thể cùng hấn làm chuyện đó nữa.”

Thủy Khiết Thu cười nói: “Sư tỷ, như thế là đúng đó, tên chó đực đó có rất nhiều nữ nhân, vốn không hợp với bổn sự của Tiên Duyên cốc của chúng ta, không nên gắn bó lâu. Sư tỷ, tỷ rất hợp với Tâm ca đó!”

Bạch Tư ngưỡng chừng một hồi, nói: “Huynh ấy không chê ta chứ?”

Thủy Khiết Thu nói: “Không đâu, tỷ rất xinh đẹp, Tâm ca nhất định sẽ rất hoan hỉ tiếp nhận tỷ.”

Bạch Tư nhìn sang Thủy Tiên và Đỗ Quyên ở giường bên cạnh, nói: “Bọn họ thậm chí cũng xinh đẹp hơn ta, sư muội cũng xinh đẹp hơn sư tỷ nhiều.”

Thủy Khiết Thu cười một cái, nói: “Sư tỷ, tỷ đúng là tuyệt thế mỹ nữ, nếu quả Khiết Thu là nam nhân, sẽ rất say đắm tỷ.”

Bạch Tư bị Thủy Khiết Thu tán thưởng một hồi, thật là ù tai chóng mặt.

Thủy Khiết Thu lập tức mới lái, nói: “Sư tỷ, sáng mai ta sẽ nói chuyện với Tâm ca, huynh ấy chắc chắn sẽ thích tỷ, ta phải để cho tỷ biết nam nhân của Tiên Duyên cốc mới chính là nam nhân đích thực!”

Tiên Duyên Cốc nữ nhân là tuyệt nhất! Trong lòng ả vốn luôn nghĩ vậy.

Bạch Tư mơ mơ hồ hồ gật đầu đáp ứng.

82. Chương 81: Nhạ Thượng Vô Lại

Lôi Long, Hoàng Đại Hải cùng với Triệu Tử Hào cùng chuẩn bị tấn công Địa Ngục Môn.

Tứ Cẩu bị bốn người Triệu Tử Thanh quần lấy. Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh hai người từ sớm đã đến tán tỉnh Thủy Khiết Thu. Triệu Tử Uy dù đêm qua bị Độc Cô Cầm véo tai nhưng hẳn chẳng học được gì từ kinh nghiệm đau đớn này, cũng xông đến tán tỉnh Thủy Khiết Thu.

Lãng Vô Tâm tạm thời gác lại si tâm vọng tưởng với Lãnh Như Băng, chuyển sang tán tỉnh Bạch Tư. Với phong độ tuyệt thế và kinh nghiệm lâu năm với nữ nhân, hẳn nhanh chóng làm cho Bạch Tư điên đảo tâm hồn.

Hy Bình từ sớm đã tỉnh dậy cầm Liệt Dương Chân Dao chém loạn một hồi, mồ hôi như mưa, sau đó đi tắm rồi dẫn một đám nữ nhân đi tản bộ quanh Thần Dao môn.

Đám nữ nhân đó không chỉ có thê tử của hắn mà còn có Bích Nhu, Đỗ Mạnh Mạnh, Tiểu Nguyệt cùng với hai nữ nhân của Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh. Tứ Cẩu cũng dẫn bốn nữ nhân của hắn đến cùng.

Triệu Tử Thanh vừa nhìn thấy Hy Bình, liền không thèm nhìn đến Tứ Cẩu, thực sự quần lấy Hy Bình, làm cho Hy Bình cũng thấy sợ nàng ta. Hơn nữa còn có hai tỷ muội Bạch Linh, Bạch Tuệ nhìn hắn dăm dăm, làm hắn thật khó giải thích với đám vợ của mình.

Hy Bình nhìn Tứ Cẩu nói: “Đừng đi theo ta nữa, mang Thanh Thanh đi, ta quả là sợ mụ vợ ngang ngược đó của ngươi.”

Tứ Cẩu cười khổ: “Ta cũng sợ nàng ta, không dám chống lại, ngươi cố chịu đựng! Nàng ồn ã một lát, rồi sẽ yên tĩnh ngay.”

Triệu Tử Thanh kéo tay Hy Bình, nói: “Nếu ngươi còn cản Thanh Thanh đi cùng, tối nay Thanh Thanh sẽ đến ngủ ở phòng ngươi.”

Hy Bình cầu xin: “Ta không cản nàng, đại tiểu tỷ, bỏ tai ta ra.”

Triệu Tử Thanh nhất quyết nói: “Không bỏ!”

Tứ Cẩu cười nói: “Xem ra ngươi chỉ có cách thoát y mới trốn thoát được.”

Hắn vừa nói xong, Triệu Tử Thanh liền bỏ tay Hy Bình ra, quay sang kéo tay hắn.

Tứ Cẩu kêu lớn: “Thanh Thanh, ta biết lỗi rồi, ta xin lỗi, trăm lần xin lỗi, nghìn lần xin lỗi!”

Chúng nữ cùng cười vang.

Phong Ái Vũ nhìn thấy cảnh hoạt kê này, liền nói: “Thanh Thanh tỷ, có cần Ái Vũ giúp không?”

Triệu Tử Thanh liền nói: “Có”

Hai nàng liền tóm lấy tai trái, tai phải của Tứ Cẩu mà kéo, làm cho hắn kêu lên như chó sủa.

Bạch Liên cũng muốn tham gia náo nhiệt, hưng phấn nói: “Thanh thanh, cho Liên nhi tham gia với được không?”

Sau đó, nàng ta liền thay thế Triệu Tử Thanh.

Tứ Cẩu kháng nghị nói: “Bọn nàng không thể khi phụ ta như chó con như thế! Hy Bình, bây giờ không phải là nữ nhân của ta bắt nạt ngươi mà là nữ nhân của ngươi đang chỉnh đốn ta. Ngươi không mau cản bọn họ lại, tai của ta sắp rời ra rồi.”

Hy Bình nhìn thấy tỷ muội Bạch Linh, Bạch Tuệ không rõ là có ý hay vô ý đã đến bên cạnh hắn, liền không quần đến chuyện của Tứ Cẩu nữa, thay vì thế lại kêu lên: “Tứ Cẩu, Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba đi đâu rồi?”

Tứ Cẩu vừa kêu lên đau đớn vừa hồi đáp: “Ai da! Dám khẳng định là đang quần quanh Thủy Khiết Thu như côn trùng.”

Hy Bình kêu lên kỳ quái: “Bọn hắn hại ta thê thảm quá.”

Tứ Cửu minh bạch Hy Bình nói thế là có ý gì. Nam nhân đầu tiên của hai tỷ muội kia vốn là Hy Bình, chứ không phải là Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba, nên đối với Hy Bình có tình cảm cực kỳ đặc biệt. Nhưng Hy Bình không thể làm việc có lỗi với huynh đệ bằng hữu, nên khi đối diện với tỷ muội này, quả là rất bối rối.

Chúng nữ vốn cũng biết qua sự việc, là do Bạch Chỉ tố cáo với Bạch Liên, rồi Bạch Liên nói lại với sáu người Lôị Phượng, làm sáu nàng trách mắng Hy Bình một hồi. Nhưng không mắng việc Hy Bình làm với tỷ muội họ mà mắng chàng không khai báo với bọn họ.

Hai tỷ muội nhìn Hy Bình đắm đuối, nam nhân thật tuyệt mỹ và cường tráng này có phải là nam nhân đầu tiên của bọn họ không?!

Bạch Linh nói: “Tại sao lúc đó không trả lời câu hỏi của ta?”

Bạch Tuệ nói: “Kể cả nếu lúc đó chàng không thích chúng ta cũng không nên cùng bọn họ lừa dối bọn ta! Bọn ta phải được quyền biết nam nhân đã lấy đi đồng trinh của mình chứ? Hay là chàng sợ bị bọn ta làm vướng chân? Chàng đã có nhiều nữ nhân như vậy, thêm hai người nữa thì đã sao? Chúng ta dù vui vẻ với bọn họ nhưng ta và tỷ tỷ sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng. Chàng không dám nhận trách nhiệm, dám làm không dám chịu, là nam tử hán kiểu gì đây?”

Hy Bình ngượng ngùng cúi đầu nói: “Ta đích xác không xứng làm nam tử hán, bọn nàng bỏ qua cho ta, được chứ?”

Chúng nhân nhìn thấy động tác ấu trĩ của hắn, tự nhiên đều bật cười.

Bạch Linh giận dữ nói: “Người ta chưa nói đến chàng, chàng đã tự thừa nhận? Thực là, tỷ muội chúng ta sao lại bị nam nhân như thế này lấy đi trinh tiết chứ? Hừ, không mặc cả với chàng nữa, sau này không được lừa dối bọn ta nữa, bọn ta đâu có ăn thịt chàng, sao lại sợ bọn ta yêu chàng? Thật chẳng biết đạo lý!”

Hy Bình thở dài một cái, nhìn chúng nữ cười cười, nói: “Nhìn thấy rồi chứ? Ta cuối cùng cũng đã biết sợ nữ nhân, sau này các nàng không được khi phụ ta, ta thực sự sợ lắm.”

Rồi hắn lại ôm Lôị Phượng đang ở bên cạnh lại, nói nhỏ: “Kỳ thật ta sợ nàng nhất, bắt quá nàng lại chiều ta nhất!”

Bạch Liên và Phong Ái Vũ cuối cùng bỏ qua cho Tứ Cửu. Nhóm người tiếp tục đi tiếp tức thì gặp ngay đám người Lăng Vô Tâm và Thủy Khiết Thu.

Bạch Chỉ liền chui vào lòng Bạch Tư yêu kiều hỏi: “Tiểu thư, sao lại không ở cùng đại phu nhân?”

Bạch Tư vốn rất yêu quý nàng ta, liền nhẹ nhàng ôm lấy, nhìn Hy Bình một cái, nói: “Chỉ nhi, ta đã tìm thấy nam nhân xứng đáng với ta. Sau này chúng ta phân khai, muội tự chiếu cố mình cho tốt.”

Bạch Chỉ tủi thân nói: “Tiểu thư không cần Chỉ nhi nữa à?”

Bạch Tư không trả lời, hỏi lại: “Muội có thể ly khai hắn không?”

Hy Bình đi đến bên, vươn tay ra, ôm mỗi người một tay, nói: “Hai nàng không thể phân khai được.”

Bạch Tư tránh ra nói: “Bỏ ta ra! Ta vốn luôn không thừa nhận ngươi là tình nhân, sao lại không được quyền tìm người mà mình yêu thích? Ngươi đừng hoành hành quá, đại công hầu!”

Lăng Vô Tâm xuất ngôn: “Hoàng Hy Bình, thả sư muội ta ra, nàng vốn đã chọn ta, nàng đã chọn lựa đúng. Lăng Vô Tâm ta hơn người gấp trăm lần.”

Hy Bình không thèm để ý đến Lăng Vô Tâm, chỉ nhìn Bạch Tư nói: “Phải không?”

Bạch Tư thần nhiên nói: “Ta chính là người của Lăng sư huynh, cần gì phải lừa dối người?” Á cảm thấy sự báo phục này rất khoái cảm.

Hy Bình ngây dại một lúc, rồi từ từ nói: “Ta cũng không phải là muốn làm chuyện đó. Là do phụ thân nàng phó thác nàng cho ta. Nhưng nếu nàng muốn tự do, nếu nàng nghĩ thế là tốt, ta cũng không biết nói gì.”

Chàng thả cả hai ra, nhìn Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba nói: “Bọn ngươi cũng hơi thái quá rồi. Tự mình chạy đi tán gái, bỏ lại hai tỷ muội xinh đẹp tìm ta xử lý, bọn ngươi có muốn ta treo lên không?”

Thủy Khiết Thu nói: “Nếu như người ghen tị, thì cũng có thể truy cầu người ta mà! Sao lại không để họ truy cầu Khiết Thu? Hay là Khiết Thu xấu lắm à?”

Hy Bình đến bên cạnh nàng ta, xăm soi nhìn khuôn mặt khuynh quốc, khuynh thành của nàng rồi nói: “Ai nha! Nha đầu lông vàng này cũng phiền nhiễu thật, có tin ta trị cho người một trận không?”

Thủy Khiết Thu tiến lên một bước, ưỡn ngực tự hào nói: “Người có bổn sự đó không?”

Hy Bình nói: “Phiền người lùi lại một bước, đừng ở gần quá, ta nhìn không nổi cái mặt người.”

Thủy Khiết Thu không giận, cười nói: “Sao lại không thích? Đúng là đồ trẻ ranh, không biết thể nào là đẹp.”

Hy Bình lùi một bước, nói: “Người tựa hồ có hứng thú với ta?”

Thủy Khiết Thu cười ma mị: “Ta đối với mỗi nam nhân đều có hứng thú, bất quá đối với người thì lớn hơn. Ta không hiểu tại sao một nam nhân không có bổn sự như người lại được nhiều mỹ nữ yêu thích như vậy, lại có cả Lãnh tỷ tỷ sống chết bám theo người nữa.”

Bạch Liên kêu lên: “Không được nói lão công ta không có bổn sự. Chàng là nam nhân tuyệt nhất thiên hạ, chẳng có ai sánh bằng chàng!”

Thủy Khiết Thu nói: “Hả, thật chứ? Sao ta không cảm thấy như vậy chứ? Nam nhân chân chính phải có khí khái bất phàm chứ, thậm chí gặp nữ nhân xinh đẹp cũng không có cảm giác thì có phải nam nhân không?”

Hy Bình đột nhiên cười to một tiếng, làm chúng nữ quay lại. Chúng nữ minh bạch ý đồ trong mắt hắn, không hẹn đều cùng nhìn hắn gật gật đầu.

Chàng quay đầu sang Thủy Khiết Thu nói: “Làm sao người biết ta không có cảm giác?”

Trong khi nói, hắn liền vươn tay ôm lấy Thủy Khiết Thu, kéo lại hôn vào đôi môi nhỏ xinh xắn của nàng ta, một lúc sau mới thả ra, nói: “Người có hương vị của hồ ly tinh. Ta sợ đám nam nhân đang đeo đuổi người đội cho ta một cái mũ xanh. Bởi thế! Ta chẳng để ý đến người, nhưng vì phải chứng minh mình thực sự là nam nhân, ta phải làm việc khó khăn này.”

Đột nhiên, hắn đẩy nàng ta ra, lạnh lùng nói: “Sau này đứng xa ta ra, đừng để lão tử cường gian người đó. Hôn còn không biết mà còn đứng trước mặt ta ưỡn ẹo?”

Thủy Khiết Thu bị chiếm mất tiện nghi, phẫn nộ nói: “Người đoạt mất nụ hôn đầu ta định dành cho biểu ca, còn muốn gì nữa?”

Không phải nàng ta muốn cho Hy Bình nhìn thấy thân thể xích lỏa mà không thể tiến nhập của nàng ta chứ? Hay là hiện tại nàng ta bị Hy Bình hôn nên không khống chế được cảm xúc?

Hoa Tiểu Mạn ngôn lạnh ngữ nhạt nói: “Tại người tự dâng hiến đó chứ.”

Hy Bình nói: “Sau này đừng kích động nam nhân nữa, nếu không thiệt thòi chỉ là người thôi.”

Thủy Khiết Thu toàn thân bốc lên khí nóng, nghiêng răng nói: “Người mau cùng ta lên giường!” Ả quyết định sẽ hy sinh thân mình, quyết cùng Hy Bình lưỡng bại câu thương.

Lăng Vô Tâm vội nói: “Khiết Thu, đừng như thế.”

Hy Bình cười nói: “Thật là một ý kiến hấp dẫn, nhưng thật đáng tiếc, ta không có thời gian đợi người trưởng thành được, người còn nhỏ quá!”

Thủy Khiết Thu gào to lên: “Ai bảo ta còn nhỏ? Ta cao gần bằng người, tên mắt giống người đừng đưa ra lý do ấu trĩ đó.”

Hy Bình nói: “Ta mắt giống?”

Chàng chỉ chúng nữ, nói: “Người xem, bọn họ đều đang có tiểu bảo bối của ta trong bụng. Người xem ta có phải mắt giống không? Tiểu nữ hài, đừng kích bác nữa, ta không bị kích động đâu. A, ở đây có nhiều

nam nhân khác, nếu người bắt buộc phải lên giường cùng nam nhân, bọn họ sẽ bồi tiếp người, ta không có thời gian chơi trò vợ chồng đâu.”

Thủy Khiết Thu nhìn Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy và Hoa Tiểu Ba ba người nói: “Các người có phải đã nói sẽ làm tất cả những gì Khiết Thu muốn? Khiết Thu muốn các người đánh hấn, trả hận cho ta, các người có thể điềm nhiên nhìn Khiết Thu bị hấn khi phụ à?”

Triệu Tử Uy lập tức nói: “Ta quên mất, Cầm nhi đang gọi ta về.” Rồi quay người đi mất.

Độc Cô Minh nói rằng: “Đại Hải cần bọn ta qua giúp!” Rồi nhanh chóng chuẩn đi.

Hoa Tiểu Ba nói: “Khiết Thu tỷ tỷ, ta cũng phải qua giúp”. Nói xong, liền đuổi theo hướng Độc Cô Minh vừa đi, kêu lớn: “Độc Cô huynh, sao không đợi ta, chẳng có nghĩa khí gì cả.”

Thủy Khiết Thu nhìn thấy ba gã hộ hoa sứ giả chuẩn đi, tức khí muốn đá một cái.

Hy Bình nhìn khuôn mặt giận dữ của nàng ta mà phát cười, nói: “Tự bảo trọng, ta phải đi.”

Thủy Khiết Thu bật kiếm ra nói: “Ta phải cùng người quyết đấu.”

Đột nhiên, tiếng kiếm rút ra vang lên không ngớt.

Thủy Khiết Thu nhìn thấy hầu như tất cả nữ nhân ở đó đều rút kiếm ra, kinh hãi nói: “Bọn người định làm gì?”

Lôi Phượng lạnh lùng nói: “Nếu người dám động đây, bọn ta sẽ chém người thành đồng thịt vụn.”

Thủy Khiết Thu choáng váng. Nữ nhân này sao lại không biết lý lẽ gì thế? Rõ ràng là nam nhân của bọn họ khi phụ nàng ta, nàng ta muốn cùng hấn quyết đấu công bình, tại sao đám nữ nhân này lại rút kiếm ra trở vào nàng ta? Thế giới quái quỷ gì đây!

Hy Bình đưa hai ngón tay ra kẹp lấy kiếm của ả, nhẹ nhàng đoạt lấy, rồi lại đưa kiếm vào tay còn lại của ả, nói: “Kiếm của nữ nhân chỉ nên sử dụng làm đồ trang sức, không nên dùng để đánh nhau. Người và ta làm gì có thâm cừ đại hận, hà tất phải động đao động kiếm? Sau này ta và người nước sông không phạm nước giếng, sẽ không gặp phải chuyện như ngày hôm nay nữa. Ta nói thật, người là nữ nhân mỹ lệ nhất ta đã từng gặp. Ta cũng rất thích người nhưng lại không muốn cùng người hoan hảo. Người sau này cũng đừng hiếu kỳ về ta nữa. Ta bản chất vốn rất vô lại, người gặp ta chỉ rước lấy xui xẻo thôi, như hôm nay chẳng hạn, hiểu chưa?”

Thủy Khiết Thu tức khí nói: “Ta không hiểu, người phải bồi thường tổn thất của nhân gia.”

Hy Bình cười nói: “Người có mất gì đâu, ngược lại còn được nhiều thứ, ít nhất ta cũng không thu phí dạy hôn cho người, người nên cảm ơn ta mới phải.”

Quả nhiên là vô lại, những lời này cũng có thể nói ra mồm.

Thủy Khiết Thu không tin nổi, nhìn chàng chăm chăm, một lúc lâu sau mới nói: “Như vậy theo người, xem ra ta phải nợ người mới đúng?”

“Người nói vậy nhé”

Hy Bình nói xong, ôm Bạch Chỉ và Phong Ái Vũ đi tiếp. Tứ Cửu và chúng nữ theo sau, để lại ba sư huynh muội Tiên Duyên Cốc cùng hai tiểu tỷ đứng trông theo, minh bạch rằng bọn họ vừa gặp phải một tên đại vô lại.

Lăng Vô Tâm kêu lên oan ức: “Bằng Bằng sao lại đi yêu tên hỗn đản như thế chứ?”

Bạch Tư nói: “Sư muội, đừng nên chấp nhất, sau này không nên lại gần hấn. Hấn thực sự là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.”

Thủy Khiết Thu nói: “Bọn ta ngày mai trở về Tiên Duyên Cốc. Ta không muốn gặp lại tên hỗn đản đó! Ta vốn tưởng hấn là một nhân vật đại anh hùng, nào ngờ lại là loại vô sỉ. Khiết Thu hận hấn muốn chết. Thực sự hối hận đã đến Thần Dao môn. Nếu hấn không phải phụ quân của Lãnh tỷ tỷ, ta sẽ bảo biểu ca giết hấn đi cho rồi! Đã chiếm đoạt nư hôn đầu đời của người ta lại còn nói là ta mang nợ hấn, ta chưa bao

giờ gặp qua loại người này. Thủy Khiết Thu ta gặp hần quả là xui xẻo. Sư tỷ, tỷ lựa chọn thật là chính xác, tốt hơn hết bọn nữ nhân kia nên cùng bỏ hần mà đi, đại công cầu!”

À lúc này rất nóng giận, liền dùng lời của Bạch Tư để chửi Hy Bình.

Bạch Tư nhìn theo hướng Hy Bình đi, chẳng nói gì.

83. Chương 82: Long Xà Tương Ngộ

Hy Bình đang cùng chúng nữ vui vẻ trong phòng, Lãnh Như Băng tiến lại nói: “Hy Bình, Tiểu Nguyệt nhờ ta mời chàng qua.”

Hy Bình đi rồi, Lôi Phượng nói: “Băng Băng, Hy Bình và Tiểu Nguyệt xem ra có gì đó bất thường.”

Lãnh Như Băng nói: “Họ là thân huynh muội, chúng ta không nên can thiệp vào chuyện của họ.”

Chúng nữ chuyển chủ đề, muốn Bạch Liên kể lại chuyện Hy Bình ở Bạch Dương tộc. Bạch Liên kể rất nhiều, chỉ không kể chuyện Hy Bình và Tiểu Nguyệt. Thị vốn là một nữ nhân thông minh, biết rằng chuyện giữa huynh muội bọn họ không thể tùy tiện kể ra.

Hy Bình đến phòng của Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt liền chui vào lòng chàng. Hy Bình ôm nàng lên giường ngồi, nói: “Nguyệt nhi, có việc gì thế?”

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, Nguyệt nhi muốn theo người đến Địa Ngục Môn.”

Sáng nay Hy Bình bảo nàng quay lại Trường Xuân Đường, nàng lúc đó không nói gì, bây giờ lại đòi hỏi như vậy.

Hy Bình nói: “Nguyệt nhi, nghe lời ta, lưu lại Trường Xuân Đường, đại ca sẽ mau chóng về thôi.”

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, huynh nhất quyết phải về Hoàn Sơn thôn một phen, hỏi lại cha mẹ, xem chúng ta có phải thân huynh muội không.”

Hy Bình nói: “Ta hiểu, ta cũng đã nghĩ, dường như cha mẹ có gì khuất tất, sao lại bảo muội làm chuyện đó với ta để biết cảm giác huyết nhục tương liên. Hoặc giả ta không phải là con của cha mẹ. Ta sẽ phải hỏi họ, nếu mọi chuyện đúng như vậy, hiển nhiên chẳng có gì ngăn cản chúng ta, khi ta quay lại, sẽ bồi thường cho muội, được chứ?”

Tiểu Nguyệt nói: “Bao lâu thì huynh có thể quay lại?”

Hy Bình nói: “Bọn ta đi thật nhanh cũng cần phải một tháng mới đến được Địa Ngục Môn. Từ Địa Ngục Môn đến Hoàn Sơn thôn cũng phải đi mất hơn một tháng, có thể phải bốn, năm tháng mới về đến nơi được.”

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, Nguyệt nhi chờ huynh quay lại. Đừng nói bốn, năm tháng, hay là bốn, năm năm, thậm chí cả cuộc đời này, Nguyệt nhi vẫn đợi huynh. Đại ca, hôn Nguyệt nhi một cái, rồi quay lại bồi tiếp bọn họ.”

Hy Bình và Tiểu Nguyệt hôn nhau nồng nhiệt một lúc, rồi quay lại với chúng thê.

Sắp phải chia tay bọn họ, chàng muốn dùng toàn bộ khả năng bồi tiếp họ.

oOo

Lăng Vô Tâm từ từ cởi y phục trên người Bạch Tư. Hần đối với sắc đẹp của Bạch Tư không thực sự nhiệt tình, nhưng nghĩ đến việc chinh phục được nữ nhân của Hy Bình thì rất lấy làm kích động và nhiệt tình.

Nhân vì quan hệ với Lãnh Như Băng, hần cực kỳ đổ kỵ Hy Bình. Nữ nhân ở dưới chính là nữ nhân của Hy Bình, hần dùng nàng để làm thương hại Hy Bình.

Hần luôn tự tin rằng đối với nữ nhân rất có mưu lược và khả năng làm cho phụ nữ ái lạc, nếu có thể, hần cũng muốn chinh phục từng nữ nhân của Hy Bình, sau đó lại quăng hết họ đi.

Bạch Tư để Lăng Vô Tâm tự do sử dụng các kỹ xảo trên thân thể nàng, thậm chí động tình phối hợp động tác với hần. Đối với nam nhân đang ở trên thân thể nàng, nàng quả thật rất mãn ý.

Ngoại diện của hắc tựa hồ có thể anh tuấn như tên chó đực, tuy rằng không được cường tráng như tên chó đực đó, nhưng thân thể cao cao mảnh khảnh của hắc cũng rất có mỹ lực.

À muốn để cho tên chó đực đó biết, không có Hoàng Hy Bình hắc, Bạch Tư vẫn có thể vui vẻ được. Trong lòng, nàng nghĩ Lăng Vô Tâm không hoa tâm như tên chó đực đó, ít nhất là hiện tại, nàng thực sự chưa nhìn thấy đám nữ nhân của Lăng Vô Tâm.

Nàng toàn tâm toàn ý mang thân thể hiến cho nam nhân này, chứ không như tên chó đực đó không theo ý nguyện của nàng, tự tư tự lợi chiếm đoạt nàng.

Lăng Vô Tâm thật rất có phong độ, cho đến lúc này vẫn ôn nhu vô hạn. Nàng vô cùng vui thích với phương thức ve vuốt nhu tình của Lăng Vô Tâm. Nàng muốn qua những ve vuốt của Lăng Vô Tâm để quên đi hết hình bóng Hy Bình còn lưu lại trong tim.

Có lẽ không nên có tư tưởng này nhưng thật sự tên chó đực đó khi hoan ái mang lại cho nàng một niềm hoan lạc khiến nàng vô năng kháng cự và sau đó luôn để lại cho nàng dư vị ngọt ngào. Nàng muốn Lăng Vô Tâm có thể giải trừ cảm giác đó.

Bạch Tư đột nhiên nhận ra Lăng Vô Tâm dừng động tác ve vuốt lại, chỉ nhìn chăm chăm vào hạ thể của nàng. Nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ hỏi: “Sư huynh, Tư nhi có gì hấp dẫn mà huynh nhìn như thế?”

Lăng Vô Tâm nuốt nước bọt. Vốn hắc đã có kinh nghiệm với vô số nữ nhân nên rất thấu hiểu thân thể phụ nữ. Hắc biết hạ thể nữ nhân nào được gọi là “xà nữ” thì rất trân quý. Bạch Tư không chỉ hạ thể có dạng thủy xà, hơn nữa hạ thể của nàng lại cao và lớn vô cùng, thông đạo cũng cao và dài, khi giao hợp sẽ giống như rắn chuyển động, tạo cho nam nhân những khoái cảm mỹ diệu vô cùng.

Nhưng, không phải thông đạo cao và dài của nàng không tiếp thụ được những nam căn to và dài, nó còn có thể mở rộng một cách tự nhiên và rất có đàn tính. Nữ nhân bình thường không thể so sánh, xem ra chỉ có Thủy Khiết Thu có thể so sánh với nàng ta.

Tên Hoàng Hy Bình đó thật là ngu ngốc, không biết thế nào là trân phẩm, xem ra Lăng Vô Tâm ta không chỉ được hưởng tư vị mỹ diệu mà còn có khả năng tăng cường công lực bản thân.

Nếu quả để cho nàng ta học “Nhu nữ thần công” của Lãnh Tinh Oánh, thì ngay cả Lãnh Tinh Oánh cũng khó đối phó lại nàng ta. Sau này quay về, phải cầu xin sư nương truyền “Nhu nữ thần công” cho nàng ta mới được.

Lăng Vô Tâm suy nghĩ thấu đáo rồi hỏi: “Sư muội, hắc có thể làm sư muội thỏa mãn không?”

Hắc sở dĩ hỏi như thế, nhân vì xà nữ có tính dục cực cao, nam nhân bình thường không thể làm cho nàng ta thỏa mãn. Chỉ có những người như hắc, đã luyện qua Ngự Nữ Công Pháp thì mới có khả năng làm mãn nguyện những người như thế.

Hắc nghĩ Hy Bình tuy cường tráng nhưng cũng chỉ là như những nam nhân bình thường khác, chứ không hề biết Hy Bình bên trong thân thể có Cửu Dương Trọng Thể mà chỉ trong thượng cổ y thư mới đề cập đến. Người của Trường Xuân Đường tuy biết Hy Bình có Cửu Dương Trọng Thể nhưng với Cửu Dương Trọng Thể không thực sự hiểu biết nhiều.

Lăng Vô Tâm tin tưởng rằng nam nhân Tiên Duyên Cốc của bọn hắc vốn luôn cường hãn trong đám nam nhân, trong phương diện tình ái, không ai có thể sánh với “Long dương thần công” siêu cấp của bọn hắc.

Bạch Tư không muốn nói đến chuyện của Hy Bình, thậm chí còn cảm giác là Lăng Vô Tâm vừa hỏi một vấn đề rất buồn tẻ, nên không trả lời.

Lăng Vô Tâm tự cho là mình thông minh, nghĩ là Bạch Tư không hỏi đáp chứng tỏ Hy Bình căn bản không làm cho nàng ta thỏa mãn. Điều này làm hắc rất hưng phấn, thâm nghĩ: Để Lăng Vô Tâm ta làm muội thỏa mãn! Muội sẽ biết thế nào là nam nhân chân chính, cho muội suốt đời này nhớ đến sự cường hãn của ta.

Lăng Vô Tâm cởi quần ra, lộ xuất vũ khí siêu cấp của mình, tự mình huyền hoặc mình, nói: “Sư muội, đã nhìn thấy vật nào đáng sợ như thế này chưa?”

Bạch Tư không hứng thú, nhìn một cái, giận dữ nói: “Đến đây! Ác tâm tiểu tử.”

Nàng ta đối với sự tự tôn tự đại của Lăng Vô Tâm có chút phản cảm, vật đó của tên chó đực mới thực sự đáng sợ. Cho dù nam căn của Lăng Vô Tâm cũng đủ nhìn nhưng sau khi Bạch Tư nhìn thấy của Hy Bình, quả thật chẳng coi cái đó của Lăng Vô Tâm vào đâu, bất quá là so với người thường dài hơn một hai lần.

Lăng Vô Tâm vốn nghĩ Bạch Tư cố ý nũng nịu với hắn, liền tiến vào hạ thể nàng, hai tay nắm lấy nhũ phong của Bạch Tư, dùng toàn lực tiến vào, ngay sau khi tiến vào, liền quả nhiên nhận được một cảm giác mỹ diệu vô cùng, bất giác thỏa mãn kêu lên một tiếng.

Hắn kinh hoàng phát giác Bạch Tư có thể dung nạp toàn bộ nam căn của hắn. Phải biết rằng đa phần phụ nữ bình thường không thể thôn tính hắn như vậy. Khi hắn tiến nhập họ, họ lập tức biểu hiện đau đớn đến chết, làm hắn hưng phấn vô cùng, thỏa mãn lớn nhất của hắn chính là làm cho phụ nữ quy phục.

Vô luận với nam nhân nào, đều rất tự hào về phương diện chinh phục nữ nhân, hà huống gì Lăng Vô Tâm hắn trong lĩnh vực chinh phục nữ nhân vốn thực sự là một phong lưu nam tử?

Bạch Tư có một cảm giác khác. Khi tên chó đực tiến nhập vào nàng, nàng liền nhận thấy hạ thể gần như muốn tê liệt, còn khi Lăng Vô Tâm tiến nhập nàng, thực sự không làm cho nàng cảm thấy một chút cảm giác nào như thế, chỉ làm cho nàng cảm thấy hơi có chút cảm giác.

Hơn nữa, Lăng Vô Tâm tựa hồ không có khả năng đưa đến nơi sâu nhất của nàng. Nhưng tên chó đực đó thực sự có thể thâm nhập đến nơi tận cùng đó, tạo cho nàng vô số cảm giác sung sướng.

Điều quan trọng cuối cùng là, nàng không thể hiểu được làm sao có thể cùng Lăng Vô Tâm giao lưu tâm linh. Tên chó đực đó tiến vào nội thể xong, nàng liền có thể cảm nhận được tâm hồn và huyết dịch của hắn lưu thông cũng như toàn bộ tư tưởng của hắn. Nàng thực sự hoài niệm cảm giác ngọt ngào đó.

Lúc này vốn không nên nghĩ đến tên chó đực đó, nhưng thực sự là nàng không thể nào không suy nghĩ về hắn được.

Lăng Vô Tâm trên người Bạch Tư trở hết các loại kỹ xảo động tác, cuối cùng Bạch Tư cũng có được khoái cảm.

Thành thật mà nói, Lăng Vô Tâm đúng là nam nhân có thể mang lại hoan lạc cho bất kỳ nữ nhân nào, chỉ là đối với những người đã kinh qua Hy Bình như Bạch Tư thì lại trở nên quá tầm thường.

Bạch Tư nhiệt liệt nghênh đón hắn, tuy nhiên càng tiếp xúc thân mật như vậy, càng phát hiện Lăng Vô Tâm và nàng cách xa nhau vô cùng.

Động tác tương ái của nam nhân có vẻ như dùng một phương pháp luyện công, thân thể nàng không cảm nhận được một chút kích thích, động tác của hắn như thể có quy luật, đồng thời lại ra sức hấp nạp nguyên âm trong nội thể nàng.

Tuy nhiên khi hắn hoạt động, cũng phần nào đem lại khoái cảm do sự va chạm mang lại, nhưng không thể nào làm cho nàng trong lòng thỏa mãn. Huống hồ, thứ khoái cảm do tên chó đực đó mang lại thật là cường liệt và mới lạ. Vô luận nàng yêu hay hận Hy Bình, nàng đều phải thừa nhận rằng, trong phương diện tình ái, hắn quả là rất có mỹ lực.

Bạch Tư được Lăng Vô Tâm đem đến trùng trùng hoan lạc. Gã nam nhân này về phương diện kỹ xảo thì chính là bản năng nguyên thủy của hắn; còn tên chó đực kia thì chỉ sử dụng bản năng nguyên thủy chứ không hề dùng kỹ xảo.

Nếu như Hy Bình có dùng kỹ xảo thì chàng luôn làm cho người ta cảm giác cường thịnh như dùng bản năng thiên sinh, trần đầy dã tính, chứ không hề ôn nhu chút nào.

Bạch Tư thâm tình nói: “Sư huynh, Tư nhi nguyện ý cả đời này theo huynh, cả đời này huynh có nguyện ý chỉ có một nữ nhân là Tư nhi không?”

Lăng Vô Tâm tiến nhập Bạch Tư từ phía sau, vừa làm động tác vừa nói: “Nguyện ý, Lăng Vô Tâm ta chỉ cần mỗi mình muội thôi.” Hắn đối với nữ nhân tuyệt đối có kinh nghiệm. Hắn đã biết Bạch Tư là loại nữ nhân như thế, hắn bây giờ không giống như lúc trước, cũng không muốn bị mất nàng ta.

Bạch Tư nghe xong trong lòng cảm động. Nàng cuối cùng cũng tìm được một người đàn ông có thể cùng mình bầu bạn cả đời. Nam nhân này thật đặc biệt, mộng tưởng của nàng từ thời còn thiếu nữ đã thành hiện thực.

Nàng không biết rằng, vào lúc này, miễn là phụ nữ muốn nghe gì, gã nam nhân này liền nói như thế - trong khi một nữ nhân xấu xí vô cùng và nam nhân tác ái, với nam nhân, nếu nữ nhân hỏi nàng có xinh đẹp không thì nam nhân đó cũng trả lời rằng nàng ta xinh đẹp như thiên tiên.

Bạch Tư tin tưởng từng lời nói của Lăng Vô Tâm, giống hệt như nữ nhân xấu xí kia tin tưởng sự tán dương của nam nhân kia.

Lăng Vô Tâm vốn là cao thủ tình trường, Bạch Tư có thể đấu lại hắn sao? Nàng thật là thuần chất, thuần chất như giấc mơ của nàng vậy.

Trên thế giới này, nam nhân có bản sự đều có nhiều nữ nhân, Lăng Vô Tâm này đích xác là một nam nhân có bản sự.

Nếu Bạch Tư biết được Lăng Vô Tâm là như thế nào, nàng đã không cười như lúc này.

Nam nhân này chinh phục nữ nhân lắm mà đá dít nữ nhân cũng nhiều. Nữ nhân đối với hắn mà nói, chỉ như một tấm áo, mặc vào rồi lại cởi ra, bản lãnh như hắn, tiếc gì một vài cỗ y phục.

Bạch Tư cũng chỉ là nơi để hắn thoải mái tình dục mà thôi.

Lăng Vô Tâm kích động một hồi, trở thân lui ra, tinh dịch của hắn bắn lên đầy bụng ả.

Bạch Tư không hiểu tại sao, hỏi: “Sao lại như thế?”

Lăng Vô Tâm nói: “Ta không muốn có con.”

Tâm lý của hắn quả thật không thoải mái. Đối phó với Bạch Tư hắn đã tổn thất dương tinh. Tuy rằng hắn đã hấp thu được nguyên âm của Bạch Tư, nhưng khi hắn cùng Bạch Tư hoan ái, không có cách nào kiềm chế tỏa dương, cuối cùng đành phải tiết khí.

Hắn hoan ái với nữ nhân, điều tối quan trọng là không được xuất tinh vì nếu thế sẽ cực kỳ có hại cho Long Dương Thần Công của hắn. Nếu có xuất tinh, cũng tuyệt đối không được lưu lại tại bên trong thân thể phụ nữ - hắn không được lưu lại hài tử. Nữ nhân có được hài tử của hắn, hắn sẽ bị bó buộc cuộc đời, hắn khó lòng mà có thể tự do trên hoa, gheo nguyệt được nữa. Tất nhiên sau này sẽ vô cùng hối hận.

Bạch Tư nhìn nam căn của Lăng Vô Tâm mềm ra, nhỏ lại, nghĩ: nếu là tên chó đực đó, tuyệt đối không mềm lại như vậy, cho dù liên tục xạ tinh, hắn vẫn luôn dựng đứng, huống gì việc xạ tinh hay không đều theo ý nguyện của tên chó đực đó. Hắn đã muốn không xạ tinh, tự sẽ không xạ tinh, thực không hiểu tên chó đực đó được tạo ra từ cái gì nữa.

Chỉ có một điểm nàng không thể nào giải thích nổi, nàng tịnh không phải nữ nhân của Hy Bình, hắn vẫn lưu lại thứ tinh dịch quý báu tại nội thể nàng. Bây giờ nàng muốn có hài nhi với Lăng Vô Tâm, thì Lăng Vô Tâm lại thà xạ lên người nàng chứ không hề muốn phát tiết vào nội thể nàng.

Lăng Vô Tâm vỗ về Bạch Tư, miệng thì thầm bên tai những lời ngọt ngào, làm cho Bạch Tư tưởng như được ăn đường pha mật ong, nữ nhân nào mà chẳng thích lời đường mật.

Hầu như tất cả nữ nhân sau khi hoan ái đều ghét những nam nhân lăn ra ngủ mà không thèm quan tâm đến nàng ta nữa, hoặc giả làm những việc chẳng liên quan gì cả - chỉ có kỹ nữ mới chẳng cần điều gì ở nam nhân, xong việc, kéo quần lên là rời đi, nàng ta còn phải tiếp khách khác.

Bạch Tư nhận ra Lăng Vô Tâm thực sự là một nam nhân khả ái.

Tay chân Lăng Vô Tâm hoạt động liên tục trên mình Bạch Tư, “Long Dương Chi Căn” của hắn làm cho kiều thể của Bạch Tư lập tức có phản ứng. Hắn lại lập tức tiến nhập “xà động” của Bạch Tư.

Long xà hỗn chiến nước nôi bắn tung tóe.

o0o

Sau đó bọn người Tiên Duyên Cốc ly khai, chúng nhân ra tiễn.

Bạch Tư khóc lớn, tất nhiên không phải vì Hy Bình mà là khóc chia tay Bạch Chỉ.

Bọn Hoa Tiểu Ba cũng đến chia tay Thủy Khiết Thu, tuy nhiên ả nhìn thấy bọn họ, cũng không thêm để vào mắt.

Hy Bình nhìn Bạch Tư một cái, sau đó lại nhìn Lãng Vô Tâm nói: “Xin chiếu cố Tư nhi thật tốt.”

Lãng Vô Tâm chỉ cười không nói gì.

Bạch Tư nói: “Sư huynh tự nhiên chiếu cố ta, không cần tên chó đực người nói giúp.”

Hy Bình không thêm để ý đến lời mỉa mai của ả, nói: “Hi vọng nàng nhìn người chính xác.”

Thủy Khiết Thu sau khi đã lên đường, đột nhiên quay lại ôm lấy Hy Bình, hôn một cái, nói: “Ta vốn nợ người, nay ta hôn người để hoàn trả lại, sau này chúng ta không ai nợ nần gì ai.”

Hy Bình cười nói: “Đi đi! Đừng quay đầu lại! Nếu quay đầu lại, có lẽ người sẽ không đi nổi vì yêu ta mất.”

Thủy Khiết Thu hừ một tiếng, nói: “Đừng nghĩ nữ nhân nào cũng thích người.” Rồi quay sang Lãnh Như Băng nói: “Lãnh tỷ tỷ, có thời gian thì đến Tiên Duyên Cốc nhưng đừng cho hấn đến cùng.” Rồi ẩn vào đầu Hy Bình một cái, chuyển thân lên đường.

Ả vẫn nghe thấy Hy Bình nói ở phía sau: “Xem ra ta không được hoan nghênh nhưng cũng không vấn đề gì. Quanh ta vốn cũng đã có lắm phiền nhiễu lắm rồi.”

Thủy Khiết Thu chỉ muốn quay lại đấm cho chàng một phát, nhưng cuối cùng ả cũng nhẫn nhịn được.

Chúng nhân đã chuẩn bị đầy đủ để hôm sau lên đường nên hôm nay họ cố gắng phục vụ nữ nhân của mình, bởi vì bọn họ sắp phải chia ly.

Ngày hôm sau, bọn Hy Bình ly khai Thần Dao Môn, nhằm Địa Ngục Môn tiến tới.

Bắt đầu công cuộc phục thù.

Đội hình cả nam và nữ có tất cả bốn năm trăm người.

Độc Cô Thi cũng đi theo, vì nam nhân của ả bị đám người Địa Ngục Môn sát tử, và vì ả cũng không mang thai, quyết vì người chồng đã khuất mà báo thù.

Hy Bình không nghĩ là phải đi báo thù, chàng chỉ muốn mang Tuyết Nhi về cho Đỗ Tư Tư, nhất định phải mang Tuyết Nhi Hy Bình an về cho nàng.

Sau khi bọn Hy Bình rời Thần Dao Môn được hai ngày, Lôi Phượng cùng chúng nữ cũng quay về Trường Xuân Đường.

Bọn họ tại Trường Xuân Đường được nửa tháng, thì hai nữ nhân của Minh Nguyệt Phong là Mộng Hương và Bảo Nguyệt đến Trường Xuân Đường, đi cùng bọn họ là một trung niên mỹ phụ. Sau đó họ biết đây chính là Đại Nguyệt Nữ của Minh Nguyệt Phong - Mộng Tình, chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Bọn họ nhận ra bà ta rất gần gũi, nhưng bọn họ đúng là chưa gặp bà ta bao giờ.

Mộng Tình đối với bọn Lôi Phượng mấy người cực kỳ thân thiện, nhìn thấy bọn họ là nở nụ cười thương mến nhưng vì chúng nữ đang trong thời gian hoài thai cũng không thực sự để ý. Việc của họ lúc này là giữ gìn sức khỏe để sinh nở cho tốt.

Mộng Tình lưu lại Trường Xuân Đường mười hai ngày rồi quay lại Minh Nguyệt Phong.

Mộng Hương và Bảo Nguyệt thì ở lại, ngoài ra còn có mười nữ đồ của Minh Nguyệt Phong. Mộng Tình sợ là Trường Xuân Đường xảy ra việc như ở Thần Dao Môn, cố ý lưu bọn họ lại bảo hộ Trường Xuân Đường.

Có người của Minh Nguyệt Phong ở đó, có ai trong võ lâm dám gây hấn đây?

Hà huống gì Trường Xuân Đường trước nay chỉ cứu người, bán thuốc lại còn là Võ lâm thế gia, căn bản đối với các đại môn phái của võ lâm không cừu không oán, thậm chí ít nhiều còn có ơn huệ, nên cũng chẳng có ai nhắm vào Trường Xuân Đường mà khai đao.

Hy Bình yêu cầu chúng nữ về Trường Xuân Đường cũng chính là vì nguyên nhân này.

84. Chương 83: Phạt Tiên Nhất Bão

Trong khi chúng thê thiếp của Hy Bình tụ tập tại Trường Xuân Đường, Lôi Long và Hoàng Đại Hải dẫn theo bốn năm trăm người chia thành tám đạo tiến về Viễn Dương Phiêu Cực.

Tuy là võ lâm chính toàn là ân oán và cừu sát, nhưng quan sai không để ý tới, thậm chí là để mặc muốn làm thế nào thì làm, vì thế võ lâm nhân sĩ cũng không một ai động đến quan gia.

Vì thế, bốn năm trăm người không phải là con số nhỏ, tất sẽ gây ra sự chú ý của mọi người, vì thế phải phân chia ra mà đi, mọi người sau khi đến Viễn Dương Phiêu Cực, sẽ chuyển hướng đến Địa Ngục Môn.

Từ Phiêu Nhiên suất lĩnh một đội đi đầu, nhiệm vụ của đội của lão là đến Viễn Dương Phiêu Cực sớm nhất, an bài mọi thứ. Các đội còn lại mỗi đội cũng có một thủ lĩnh.

Hy Bình với Tứ Cửu, Lôi Long, Độc Cô Minh, Hoàng Đại Hải, Hoa Tiểu Ba, Triệu thị huynh đệ, Thần Dao Tứ Hoa, Thiên Phong Song Hùng, Thiên Phong Song Kiều, Thiên Phong Tam Anh và Độc Cô Thi thành một đội, xuất phát sau cùng. Đội nhân mã này tuy ít người, chỉ có mười nam, mười nữ, nhưng lại chính là tinh anh của Tứ đại Võ lâm thế gia.

Sau khi xuất hành, ngựa đều do Bích Lục kiểm trang cung cấp, Bích Lục Kiểm Trang vốn là một mục trường cực lớn.

Tuy nhiên phải phi như điên với ngựa, chúng nhân không thể nào cười nổi, người của Thiên Phong Bảo cảm thấy rất không thuận nhãn, nhân vì sau khi Từ Thanh Vân bị giết dưới tay Thi Trúc Sinh, Hy Bình không dẫn mọi người đi báo thù ngay mà còn có thời gian ngắm cảnh, bảo sao Thiên Phong Bảo có thể cao hứng đây?

Một người đi hành sau một ngày trường mệt nhọc, sẽ cần phải ngủ.

Đương nhiên, không phải ngủ trong trường bỗng, mà là trong phòng khách sạn, hoặc giả nếu không kiếm được khách điểm thì cũng cố mà kiếm một tòa miếu hoang để độ đường. Người võ lâm có thể tùy theo hoàn cảnh mà sinh hoạt, không cần cầu kỳ quá.

Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh nguyên lai quần lấy Thần Dao Tứ Hoa nói chuyện, nhưng sau đó Hoa Tiểu Ba lại chỉ nói chuyện với quả phụ đang thụ tang Độc Cô Thi. Đó là do hắn bị Độc Cô Minh cưỡng bách.

Độc Cô Minh nói: “Muội muội của ta mới mười sáu mười bảy tuổi, không thể để muội ấy là quả phụ cả đời được, người phải truy cầu muội ấy.”

Hoa Tiểu Ba liền nói sẽ không làm chuyện thương phong bại lý như vậy, nhưng Độc Cô Minh vừa mềm mỏng vừa cứng rắn nói: “Nếu như đệ không làm, ta sẽ đánh đệ; nếu như đệ làm được, ta lập tức chỉ cho đệ võ công của ta.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Ta phải học huyết thảo.”

Độc Cô Minh nói: “Cái đó không dạy đệ được.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tại sao trước đó không thấy huynh có thứ võ công lợi hại đó?”

Độc Cô Minh nói: “Vì khi truyền cho ta võ công đó, sư phụ không cho phép ta tùy tiện thi xuất, chỉ những lúc sinh tử quan đầu mới được dùng để cứu mệnh.”

Hoa Tiểu Ba hỏi: “Tên của loại võ công đó là gì?”

Độc Cô Minh nói: “Ta chỉ học võ công đó, không biết tên và lai lịch của nó. Sư phụ chỉ dạy võ công cho ta, cũng không nói với ta điều gì cả.”

Hoa Tiểu Ba không thoát khỏi sự làm phiền của Độc Cô Minh, đành phải đáp ứng đi an ủi Độc Cô Thi, với điều kiện Độc Cô Minh truyền thu cho hắn Tiên Hà Kiếm Pháp và Hư Hoa Kiếm Pháp, Độc Cô Minh cũng nhanh chóng đồng ý.

Hoa Tiểu Ba nói: “Đệ không phải vì truy cầu võ công của huynh, mà là vì muội muội của huynh, chỉ nhìn muội muội mỹ lệ của huynh đã thấy tiếc, đệ chỉ là sợ bị Từ Phiêu Nhiên sát tử, vì tội dám động đến con dâu của lão, sau này nếu có sinh hài tử, sẽ lấy tên của hần đặt cho đứa bé. “

Độc Cô Minh nói: “Người nghĩ là lão tuyệt hậu à? Lão còn có hai con gái sinh đôi, có thể sinh cho lão rất nhiều ngoại tôn, muốn có bao nhiêu tên tuổi để đặt, cần gì đến người. Nhiệm vụ của người bây giờ là phải mang tất cả hoan lạc ra tiếp đãi Thi nhi, tạm thời không được phép tiếp cận nữ nhân khác, đã biết chưa?”

Hoa Tiểu Ba cười khổ: “Sao huynh có thể chiếm tiện nghi với đệ như vậy?”

Độc Cô Minh gõ đầu hần một cái: “Ta mang muội muội ta đến dâng cho đệ, đệ còn thấy chưa đủ à?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Thế nào là đủ?”

Độc Cô Thi cương quyết không chịu chú ý đến Hoa Tiểu Ba. Nhưng Hoa Tiểu Ba chết cũng không buông, mặt luôn nở nụ cười cùng tình ý miên miên, cuối cùng cũng làm cho xuân tâm vốn cô tịch sau khi trượng phu ra đi của Độc Cô Thi tái động, chuẩn bị nở hoa thêm lần nữa.

Người của Thiên Phong Bảo nhìn thấy thế rất ngứa mắt, đặc biệt là Thiên Phong Song Kiều, nhìn thấy Hoa Tiểu Ba ngang nhiên hí lộng vợ góa của đại ca, lưỡng nữ tựa hồ muốn vì người quá cố mà ra mặt cùng Hoa Tiểu Ba quyết đấu, nhưng vì bọn họ là nữ nhi, lại biết Độc Cô Thi đang rất đau thương nên không muốn to chuyện.

Huống hồ, bọn vừa nhìn Hoa Tiểu Ba, Hoa Tiểu Ba liền quay sang cười với họ, biểu lộ tình cảm sâu sắc như biển cả, làm cho bọn họ chao đảo, tự vệ còn chưa đủ, làm sao còn có thời gian quan đến chuyện của Độc Cô Thi?

Độc Cô Minh và Tứ Cửu dùng mọi khả năng, làm cho Thần Dao Tứ Hoa cảm thấy vui vẻ.

Thần Hoa Tứ Dao bị Lăng Vô Tâm bỏ rơi, tuy vẫn còn hoài niệm về hần, nhưng vì bị Độc Cô Minh và Tứ Cửu ve đi vuốt lại, cuối cùng cũng cho Lăng Vô Tâm theo gió, theo mây mà đi, liền đưa mắt đưa tình lại bọn gã, phong tình vô cùng.

Bọn Mai Côi luôn luôn tìm cách tiếp cận Hy Bình, vừa như vô tình vừa như hữu tình. Hy Bình bản tính vốn không đổi, liền không bỏ qua cho bọn Mai Côi, cùng với bọn Độc Cô Minh và Tứ Cửu xông vào trên chóc bọn họ.

Triệu Tử Uy giống như thỏ tốt không ăn cỏ ở gần, hần bỏ qua Thần Dao Tứ Hoa, tấn công Thiên Phong Song Kiều. Hần nhớ Từ Thanh Vân có nói, sẽ đem hai muội muội giới thiệu cho hần, lúc đó hần đang mãi mê với Mộng Hương, đem lời đó bỏ ngoài tai.

Bây giờ Từ Thanh Vân đã về trời truy cầu tiên nữ, Mộng Hương lại không ở bên, hần nhận ra mình vô cùng có lỗi với Từ Thanh Vân, quyết định vì Từ Thanh Vân mà chiếu cố hai bảo bối muội muội của hần. Đường nhiên, sau này nếu gặp lại Mộng Hương, hần cũng sẽ vì Từ Thanh Vân mà thay thế, truy cầu ả.

Triệu Tử Hào, Hoàng Đại Hải và Lôi Long ba người nhìn thấy chỉ biết lắc đầu, bọn họ ngoài ăn, đi và ngủ thì không có thời gian tán tỉnh nữ nhân.

Thiên Phong Song Hùng do lão bà của bọn họ đang cùng hài tử ở Thiên Phong Bảo, vốn để tình nhân lên đường đến Viễn Dương Phiêu Cục trước, vốn định đi sau truy cầu Thần Dao Tứ Hoa, nhưng chẳng ai thèm để ý đến huynh đệ bọn họ, làm cho huynh đệ bọn họ cảm thấy hối hận vì đã đi cùng bọn Hy Bình - Bọn nam nhân đó vô luận võ công, gia thế, tướng mạo đối với bọn họ đều hơn xa, chúng nữ tự nhiên không lý gì đến bọn họ. Nếu như bọn họ đi cùng với Từ Phiêu Nhiên, thì đã có thể cùng đám tình nhân để vui vẻ rồi.

Thiên Phong Song Hùng chỉ hy vọng mau đến Viễn Dương Phiêu Cục, gặp lại đám tình nhân gặp gỡ hoan hảo, chẳng thèm quan đến chuyện của mọi người, cứ cúi đầu mà đi.

Thiên Phong Song Kiều bị đám nam nhân làm phiền đến điên lên, hận không thể hiều nổi bọn họ, sao trên đời này lại có đám nam nhân buồn tẻ đến như vậy? Trong lòng chẳng có chút ý tưởng báo thù gì cả, chỉ suốt ngày lo chòng hoa, gheo nguyệt, phong lưu khoái hoạt, nếu không phải bọn hần võ công cao cường, hai người liền muốn đem bọn họ thiến đi, để bọn họ không nổi thú tính lên được nữa.

Nửa tháng sau, bọn họ đến một ngôi miếu hoang ở Vân Vụ Sơn.

Lúc đó là hoàng hôn, phía trước có một đoạn núi cực dài chắn trước mặt, nếu đi tiếp, khó có thể đến đường cái trước lúc trời tối, liền quyết định ở lại ngôi miếu hoang đó ngủ lại một đêm.

Tòa miếu không lớn, nhưng có thể chứa đến 20 người.

Thiên Phong Song Kiều tự nhiên không nguyên ý, thứ nhất họ chỉ muốn nóng lòng báo thù, thứ hai bọn họ không muốn ở chung với đám nam nhân trong miếu hoang, đến lúc đi ngủ làm sao có thể biết chuyện gì sẽ xảy ra với họ?

Hy Bình ra vẻ rất thông cảm với bọn họ, nói: “Bọn nàng nếu muốn đi nhanh thì cứ đi, nhưng tối nay bắt buộc phải nghỉ tại đây.”

Từ Bạch Lộ buồn bực nói: “Đi thì đi, liên quan gì đến bọn người?” Ấm đang thông thả liền chuyển sang tăng tốc, đám người Thiên Phong Bảo tự nhiên cũng phải đuổi theo.

Hy Bình phóng lên phía trước, bên trái, bên phải mỗi bên ôm lấy một ả, nói: “Phụ thân bọn nàng giao bọn nàng cho ta quản lý, nếu bọn nàng đi đường gặp bất trắc, ta làm sao ăn nói với cha bọn nàng?”

Lưỡng nữ không liệu nổi nam nhân này không có chút luân lý đạo đức, muốn ôm là ôm, chẳng nói lấy một câu đã ôm lấy bọn nàng vào lòng, giãy nảy đòi xuống, lặn trái, lộn phải, chửi mắng: “Hoàng Hy Bình, người là đồ tử quỷ, sao dám ôm bọn ta?”

Hy Bình cười nói: “Nữ nhân vốn sinh ra để cho nam nhân ôm mà.”

Hoa Tiểu Ba vỗ tay nói: “Tỷ phụ, cao kiến.”

Từ Bạch Lộ giận dữ nói: “Người toàn nói lời bẩn thỉu! Nếu không thả bọn ta ra, sẽ đâm cho người một kiếm.”

Tứ Cửu và Hoa Tiểu Ba liền đến bên bọn họ đoạt kiếm chạy đi.

Hy Bình cười lớn nói: “Không còn kiếm nữa, còn muốn đâm ta nữa không?”

Từ Bạch Lộ gào lớn: “Bọn người còn trơ mắt đứng đó à, sao không giết chết gã tử quỷ này cho ta?”

Thiên Phong Song Hùng và Thiên Phong Tam Anh không biết nên làm gì, nhìn hai sư muội của mình giận dữ đỏ cả mặt, lại nhìn Hy Bình đang nở nụ cười tà ác, không biết nên làm gì cho đúng.

Độc Cô Minh cũng nhận ra vấn đề, nói: “Chúng ta chia nhau ra đi săn thú rừng, và kiếm củi đi!” Nói đoạn, hần liền đi ra phía ngoài miếu hoang, chúng nhân cũng đi theo, đám người của Thiên Phong Bảo không biết nghĩ thế nào, cũng đi theo.

Từ Hồng Hà kinh hãi kêu lên: “Đi săn thú và kiếm củi sao cần lắm người thế?”

Ngôi miếu hoang lúc này đã trở lên vô cùng lớn vì nó chỉ còn 3 người.

Lưỡng nữ kinh hoảng, dùng toàn lực để giãy ra, nhưng không làm lung lay được đôi tay của Hy Bình, chỉ biết quát lên yêu kiều: “Người còn muốn ôm bọn ta?”

Hy Bình nói: “Vẫn còn chống đối cơ à? Nếu các nàng chịu yên tĩnh, ta sẽ không ôm các nàng nữa, tự nhiên các nàng sẽ được thả ra.”

Từ Bạch Lộ cay đắng nói: “Tại sao người lại ôm bọn ta?”

Hy Bình nói: “Ta thích, thì ta ôm nữ nhân, không cần lý do, bọn nàng không biết à?”

Từ Hồng Hà nhỏ giọng nói: “Cầu xin người thả ta và tỷ tỷ ra, được không?”

Hy Bình nói: “Thả bọn nàng ra, bọn nàng lại không nghe lời ta thì sao?”

Từ Bạch Lộ nói: “Là người bảo bọn ta đi, bọn ta nghe xong liền chuẩn bị đi, sao lại ôm bọn ta lại?”

Hy Bình nói: “Miệng lưỡi người thật là sắc bén, cần phải mài cho bớt lại.”

Hy Bình xuất kỳ bất ý hôn lên môi Từ Bạch Lộ một cái, Từ Bạch Lộ vội né mặt sang một bên, rống lên một tiếng.

Hy Bình nói: “Bọn nàng thừa biết ta không muốn bọn nàng đi, lại còn dám lên ngựa phóng đi, định làm ta xấu hổ à?”

Từ Hồng Hà nhỏ giọng nói: “Bọn ta không đi nữa, người đừng ôm chặt quá, người ta khó thở lắm.”

Hy Bình cười nói: “Cuối cùng cũng thông minh ra rồi!”

Từ Bạch Lộ quay mặt lại nhìn Hy Bình gào lên: “Bọn ta đã nói không đi nữa rồi, còn không thả bọn ta ra khỏi đôi tay bẩn thỉu?”

Hy Bình ôm nàng ta chặt lại, kéo rịn chặt ngực nàng ta vào ngực mình, nói: “Ta chẳng có lý do gì vì các nàng không đi nữa mà thả bọn nàng ra. Nàng không biết thế nào là thân thể tuyệt hảo à? Được nam nhân ôm thư thái chứ?”

Từ Bạch Lộ nói: “Người...” Sau đó không nói nữa, song quyền tung ra thay cho lời nói, dùng toàn lực nhằm ngực Hy Bình phóng tới, đánh một hồi rồi dừng tay, nằm trong ngực Hy Bình khóc lóc.

Từ Hồng Hà nói: “Tỷ tỷ, đừng khóc nữa, tỷ khóc nữa là muối cũng khóc đấy.” Nói xong, liền nằm trong vòng tay của Hy Bình bắt đầu khóc lóc.

Hy Bình bất lực nói: “Bọn nàng là nữ nhân kiểu gì vậy, nói khóc là khóc, sợ bọn nàng luôn.”

Chàng liền lỏng tay thả bọn họ ra, lưỡng nữ không lập tức ly khai chàng, mà lại tiếp tục gục trong ngực chàng khóc lóc thảm khốc hơn.

Sau một hồi, Hy Bình thấy bọn họ hoàn toàn không ly khai, lấy làm rất kinh ngạc, nói: “Ta đã phóng khai bọn nàng, bọn nàng sao vẫn khóc? Ngực ta ướt hết rồi, bọn nàng khóc đã đủ chưa?”

Lưỡng nữ hoàn toàn không nói gì, chỉ dùng nước mắt để tố cáo ủy khuất của bọn họ.

Hy Bình nghĩ một hồi, rồi nhẹ nhàng vỗ về bọn họ, ôn nhu ôm lấy vai bọn họ, nói: “Coi như ta có lỗi, hướng về bọn nàng nhận lỗi, thế có được không?”

Từ Hồng Hà ngẩng đầu lên nói: “Người có thật thành tâm không?”

Hy Bình mệt mỏi: “Bọn nàng gục đầu vào ngực ta, chẳng lẽ không nghe thấy tim ta không hề đập nhanh? Một người nói thật liệu tim có đập nhanh không?”

Từ Bạch Lộ ngẩng đầu nói: “Không, tim không đập nhanh chỉ là chuyện hoang đường, không chứng tỏ chàng chân tâm thành ý, người ta làm sao có thể bỏ qua?”

Hy Bình nhấc tay ly khai khỏi bọn họ, vừa xoa tay vừa nói: “Không quản bọn nàng bỏ qua hay không, nếu bọn nàng muốn dựa, vẫn còn có vài bức tường, tuy hơi bẩn, nhưng rất chắc chắn, bọn nàng có muện dựa vào không, hử?”

Lưỡng nữ nhận thấy Hy Bình rời bọn họ ra, bọn họ lúc đó vẫn còn nằm trong ngực Hy Bình, liền lập tức đưa tay ôm chặt lấy chàng, rồi chột xấu hổ, lại vội bỏ tay ra, mặt đỏ tía tai.

Hy Bình nhìn bộ dạng của hai mỹ nữ trước mặt, vốn đã đỏ mặt càng đỏ hơn, mặt vẫn còn vương vài giọt lệ như hạt ngọc, chàng bất giác đưa hai tay lên lau nước mắt cho cả hai, lưỡng nữ hoảng sợ lùi lại một bước, Hy Bình thở dài một tiếng, liền bỏ bọn họ lại bước ra bên ngoài.

Từ Bạch Lộ liền vội nói: “Người đi đâu đó?”

Hy Bình nói: “Đi ra ngoài thư giãn chút, bọn nàng muốn theo thì theo.”

Từ Bạch Lộ hừ một tiếng, Từ Hồng Hà nhìn hình bóng to lớn của chàng.

Hy Bình đi ra rồi, Từ Bạch Lộ nói: “Lúc này hửn đưa tay ra định làm gì?”

Từ Hồng Hà nghĩ một hồi rồi nói: “Có thể chàng định lau nước mắt cho bọn ta!”

Từ Bạch Lộ giận dữ nói: “Ra vẻ hảo tâm, cần gì hửn, bọn ta chẳng lẽ không biết lau? Hừ!”

Từ Hồng Hà đột nhiên hỏi: “Tỷ, lúc nãy tỷ dụng lực đánh hấn, hấn có đau không?”

Từ Bạch Lộ lắc đầu một cái, buồn rầu nói: “Hấn ta mà đau? Ngực hấn cứng như thép, tay ta đau thì có.”

Từ Hồng Hà lấy làm kỳ lạ, nói: “Vậy sao tỷ còn không ngừng đánh hấn?”

Từ Bạch Lộ chu miệng nói: “Người ta bực hấn mà!”

Từ Hồng Hà nhớ lại mùi vị, nói: “Tỷ, kỳ thật ở trong ngực hấn khóc thật là sướng khoái!”

Bên ngoài truyền lại giọng nói của Hoa Tiểu Ba: “Bị tỷ phu của ta ôm, đương nhiên thấy sướng khoái rồi.”

Lưỡng nữ vội vàng lau nước mắt, mọi người cũng cùng tiến vào.

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu ta đâu?”

Từ Bạch Lộ nhìn hấn một cái, nói: “Chết rồi!”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Không phải chết dưới quần nàng, trở thành quỷ phong lưu chứ?”

Từ Bạch Lộ giận dữ nói: “Trả kiếm cho ta, để ta cắt cái mồm bẩn thỉu của ngươi ra.”

Hoa Tiểu Ba tự biết đánh không lại, do đó không làm ả giận nữa, đem kiếm trả cho ả, nhân tiện nịnh nọt: “Tỷ tỷ, ta chỉ nói đùa như thế, tỷ phải giận tỷ phu ta mới phải, tất cả là do huynh ấy mà ra, ta chỉ là kẻ bàng quan mà thôi. Thực sự ta rất muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng mà huynh ấy là tỷ phu của ta, ta không thể cản trở huynh ấy được.” Hấn giải thích nguồn gốc sự việc luôn luôn tốt.

Tứ Cửu cũng đem kiếm trả cho Từ Hồng Hà, nói: “Hy Bình đi đâu vậy?”

Từ Hồng Hà nói: “Hấn nói đi ra ngoài thư giãn, bọn ngươi có thấy hấn không?”

Tứ Cửu nói: “Không.”

Lôi Long nói: “Không quản đến huynh ấy, huynh ấy chẳng gặp chuyện gì đâu, bọn ta làm đồ ăn đã.”

Chúng nhân bấy tay tám chân vội vàng tiến hành.

Đinh Phù nói: “Tiểu thư, hấn không đối đãi tệ với bọn tỷ chứ?”

Từ Bạch Lộ buồn rầu nói: “Ngươi còn nói nữa, sao lúc đó không giúp bọn ta?”

Hai nàng liền nhớ đến tình huống cũ, mới nghe Từ Bạch Lộ nói một câu, bọn người kia liền không nói không rằng ra về bận rộn chuẩn đi hết.

Đinh Phù bị Từ Bạch Lộ hỏi, không tìm ra lời nào để nói, chỉ biết ngậm miệng một hồi rồi giải thích: “Ta nghĩ tiểu thư hoan hỉ vì được hấn ôm.”

Từ Bạch Lộ đỏ mặt nói: “Ai nói với ngươi như vậy?”

Từ Hồng Hà vì Đinh Phù giải vây, nói: “Đinh Phù, đừng nói nữa, mau qua giúp mọi người đi.”

Đinh Phù nghe xong như nhận được thánh chỉ, vội quay đầu chạy về phía chúng nhân.

Từ Bạch Lộ trách muội muội: “Muội không thể để cho ta phát tiết một chút sao?”

Từ Hồng Hà cười nói: “Tỷ, khi hấn quay lại, tỷ lại đánh hấn chẳng phải tốt hơn sao?”

Từ Bạch Lộ nói: “Ta chẳng quản đến hấn.” Nói xong, hướng về phía Thiên Phong Tam Anh đi lại.

Từ Hồng Hà cười một tiếng, quay đầu ngóng ra bên ngoài.

Mặt trăng vốn đã lên cao.

85. Chương 84: Ôn Tuyền Diệu Ni

Hy Bình theo ánh trăng đi vào trong rừng.

Không biết đã được bao lâu, cũng không biết đã đi được bao xa.

Rừng núi tĩnh lặng, động vật cũng đã đi ngủ, chẳng có một âm thanh nhỏ, cũng chẳng có một vật nào xuất hiện, có chăng thì chỉ có tiếng chân chàng đạp lên những miếng gỗ mục.

Hy Bình cảm nhận được không khí thật là ôn hòa.

Trước mặt hắn xuất hiện một dòng nước.

Một dòng suối nước nóng.

Hy Bình không ngờ tại địa phương này lại có thể gặp suối nước nóng.

Đột nhiên lại nhớ đến lần gặp Hồ Điệp Thất Cơ đang tắm tại thủy đàm, liền nhớ đến bọn họ.

Bọn họ có sống tốt không?

Bây giờ đã sắp thu tàn, không khí cũng trở nên lạnh hơn.

Suối nước nóng thật là tốt.

Hai ngày không tắm rửa, được hưởng thụ suối nước nóng thật là sướng khoái.

Chàng liền cởi y phục, ngồi xuống suối nước nóng.

Lúc này, chàng nhớ đến tình cảnh ngày đó, tại thủy đàm ôn tồn hưởng thụ Hồ Điệp Lục Cơ, rồi lại nhớ đến Phong Ái Vũ, sau cùng lại kinh hãi nhớ đến cảnh hỉ hoan khi tắm tấp cho Hoa Lôi.

Chàng đột nhiên ngừng cười.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nữ nhân nói: “Sư tỷ, bọn họ toàn bộ đã hạ sơn hồi am rồi!”

Lại có tiếng một nữ nhân khác nói: “Sư muội, đúng vậy, bây giờ suối nóng đã không còn ai, sợ gì mà không tắm?”

Nữ nhân kia nói: “Sư phụ cho chúng ta lên núi tìm thảo dược, chúng ta đi đã được một ngày, chưa quay về, đừng để sư phụ lo lắng cho chúng ta.”

Nữ nhân lớn tuổi hơn nói: “Tắm suối nóng đã rồi quay về.”

Hy Bình lập tức bơi đến chỗ nước sâu, lặn người xuống, vận khí bế tức.

Không lâu sau, cả hai nàng đã bước chân xuống nước.

Hy Bình dưới nước nhìn ngấm, không ngờ gặp được hai mỹ nhân ngư.

Điều làm chàng không ngờ là - hai nữ nhân này lại là hai nữ ni cô.

Chàng ở dưới nước nhìn thấy lỗ thể của hai ni cô, dương căn dưới hạ thể đã chống ngược lên.

Một nàng trầm mình xuống nước, đột nhiên phát hiện ra chàng, kinh hoảng vô cùng, không tự chủ nổi, bị chìm xuống, giống như bị chết đuối vậy, tay vô loạn xuống nước. Nàng còn lại bơi đến để cứu đồng bọn, nhưng phương pháp không đúng, bị nàng ta kéo xuống, làm cả hai gần như chết chìm một chỗ.

Hy Bình bơi lại, ôm họ bơi lên mặt nước, sau đó đưa lên bờ.

Nàng lớn tuổi hơn vốn đã hôn mê, nàng ta là một ni cô khoảng chừng 30 tuổi, Hy Bình nhận ra nàng ta rất quen thuộc.

Nàng còn lại vội nói: “Sư tỷ của ta bị làm sao?”

Hy Bình tử tế nhìn nàng ta một cái, dưới ánh trăng, chàng nhận ra nàng ta chính tiểu ni mỹ diệu tuyệt luân Diệu Duyên, nói: “Chưa chết được đâu.”

Diệu Duyên nhìn thần sắc mê muội của Hy Bình tại thân thượng và các bộ vị của nàng không ngừng đưa tới, xấu hổ nói: “Thí chủ, người cứu tỉnh sư tỷ ta đã, được không?”

Nàng đã nhận ra nam nhân lỏa thể này chính là Hoàng Hy Bình của Trường Xuân Đường.

Hy Bình nói: “Thân thể của nàng thật đẹp, khuôn mặt của nàng cũng thật là đẹp.” Rồi quay đầu sang nhìn lên thân thượng của trung niên ni cô, lại nói: “Nàng ta cũng đẹp!” Rồi cúi đầu xuống.

Diệu Duyên kinh hãi kêu lên: “Thí chủ, người làm gì đó?”

Hy Bình nói: “Hô hấp nhân tạo.”

Trung niên ni cô đã tỉnh lại, nhìn thấy trước mặt là một khuôn mặt đầy nam tính, cực kỳ kinh hãi đẩy Hy Bình ra, nhưng liền phát giác đẩy không được, kinh hãi kêu lên: “Bỏ ra!”

Hy Bình nhìn thấy ả ta tỉnh lại, ngồi sang một bên thở gấp, nói: “Làm ta mệt gần chết” Đột nhiên phát giác huyết đạo đã bị người điểm, nhất thời không thể động đậy được.

Trung niên ni cô nói: “Người vừa làm gì với ta?”

Hy Bình tức giận nói: “Người chết đi, ta cứu người, người lại còn ám toán ta à?”

Diệu Duyên cũng nói: “Sư tỷ, chàng sử dụng hô hấp nhân tạo cứu tỷ.”

Trung niên ni cô nói: “Không phải hẩn, ta có thể bị sắc nước không? Chính là hẩn hại ta.”

Hy Bình kêu lên: “Nếu nàng không giải huyết đạo cho ta, ta sẽ gian dâm nàng đó.”

Trung niên ni cô đại nộ, xích lỏa đi về phía y phục, mang lại một thanh kiếm, nói: “Người định gian dâm ta? Ta cắt nó đi, để xem người còn gian dâm ta được không?” ả đưa tay, một tay cầm cái cựa đó lên, một tay hạ kiếm kê vào nơi đó của Hy Bình, muốn một kiếm chém phứt đi.

Diệu Duyên kinh hãi nói: “Không được, sư tỷ”

Trung niên ni cô muốn muột kiếm tước đi nam căn của Hy Bình, nhưng quái sự đã phát sinh, kiếm của ả chém không được dương căn của chàng, ả thử lại lần nữa, nhưng đến một miếng da cũng không cắt được, cảm thấy vô cùng kinh hãi, nhìn Hy Bình, bán tín bán nghi.

Hy Bình cười nói: “Da của ta vốn rất dày, nàng không thể cắt được đâu, nếu có thể nàng cứ làm mạnh hơn, dùng tận lực mà cắt.”

Trung niên ni cô do dự một hồi, rồi tóm chặt lấy dương căn của Hy Bình, đặt kiếm sang một bên, hai tay đặt lên nam căn của Hy Bình xoa nắn, rất thành thực.

Hy Bình trầm nghĩ: Không lẽ ni cô này lại muốn làm chuyện đó?

Diệu Duyên không dám nhìn nữa, đi đến bên cạnh mặc ni phục vào.

Trung niên ni cô nắn bóp một hồi, không thấy nam căn của Hy Bình dựng lên, cúi đầu xuống, ngậm lấy, ả vừa ngậm vào, đột nhiên phát giác nam căn lớn lên, nghẹn cả yết hầu ả, đầy hết cả miệng, vội vã nhả nam căn của Hy Bình ra.

Nhìn thấy vật đó, hùng tráng vô cùng.

Ả vội yêu kiều đứng dậy, rút kiếm ra chém, nhắm chính giữa mà chém, tuy nhiên dương căn của Hy Bình hoàn toàn không hư tổn, mà còn làm kiếm của ả mẻ đi vài miếng.

Hy Bình nói: “Nàng thực sự gian ác, lão tử nếu đêm nay không gian dâm nàng, thì sẽ cạo đầu làm hòa thượng.” Nói đoạn, liền phóng người tới, ôm lấy trung niên nữ ni.

Trung niên nữ ni tránh né một hồi, nói: “Sao huyết đạo của người lại được giải khai?”

Hy Bình cười nói: “Trò điểm huyết của nàng với ta căn bản là vô hiệu, không ngờ à?”

Diệu Duyên đi đến bên, nói: “Thí chủ, không nên đối xử với sư tỷ như thế.”

Hy Bình nói: “Ni cô cũng là nữ nhân, với nữ nhân bình thường chẳng khác gì nhau, chẳng qua có cạo đi chút tóc, sao lại không được?”

Trung niên mỹ ni bị nam nhân cường tráng đè ra, tuy rằng xấu hổ và phần nộ vô cùng, nhưng trong lòng cố sòng tình nhiều năm bị đè nén đã chảy ra, ả kinh hoảng kêu lên: “Không được đâu!”

Nguyên lai khi ả đang nói, Hy Bình đã mạnh bạo tiến nhập hạ thể ả, ả kêu lên một tiếng kinh hãi, sau đó thì điên dại rên rỉ kêu lên một cách rất tự nhiên.

Hy Bình trên người ả cường mãnh đưa đẩy, dương căn cự đại đưa vào tận nơi sâu cùng, làm cho đầy chật nội thể ả, làm cho ả đau đớn dị thường.

Ả cũng không còn làm chủ được, bất giác tự động phối hợp cùng động tác của Hy Bình, nói: “Người không phải là người, người làm ta đau quá, ai da! Đừng làm nó lớn hơn, ta cầu xin người.”

Hy Bình nghiêng rằng nói: “Để sau này có dám đòi cắt của ta không?”

Hy Bình không ngừng tăng kích cỡ của vũ khí, ôm lấy nhục thể của trung niên mỹ ni, tiến lui với tốc độ ngày càng nhanh và mạnh.

Diệu Duyên tiến đến bên kéo Hy Bình ra, liền bị Hy Bình vươn một tay ra nắm lấy, kéo lại một bên, tiếp túc động tác cường hãn không ngừng nghỉ.

Lưỡng nữ không ngờ đột nhiên bị một nam nhân tác ái như vậy, đã thế lại không có một chút biểu hiện mệt mỏi.

Một nam nhân đáng sợ

Cường tráng đến kinh người!

Trung niên mỹ ni sau một hồi đã không còn sức để né tránh, toàn lực đã được sử dụng để nghênh đón Hy Bình.

Hy Bình ôm Diệu Duyên đặt lên ngực trung niên mỹ ni, chuẩn bị cởi áo Diệu Duyên.

Diệu Duyên kinh hãi kêu lên: “Ta xin chàng, không được!”

Hy Bình ôm nàng sang một bên, nói: “Không muốn thì đừng đến, sao lại xông vào ta, để ta giúp nàng hoàn tục!” Hy Bình sau đó tập trung đối phó với thân thể trung niên mỹ ni, đột nhiên phát giác, thân thể nữ nhân này rất giống Đỗ Tư Tư - Trung niên mỹ ni này thực sự giống Tư Tư, có thể nói giống như tỷ tỷ của Tư Tư vậy.

Diệu Duyên nhìn những động tác kích tình của hai người, trái tim thuần khiết vô cùng của nàng bị kích động vô cùng - nguyên lai ni cô có thể làm việc đó với nam nhân.

Trung niên mỹ ni tuy không nguyện ý, nhưng sự tình cũng đã phát sinh, tình dục lâu năm bị đè nén lại bùng lên không kiềm chế nổi, gã nam nhân trên mình ả so với nam nhân trước kia và ả thì cường tráng hơn nhiều lần, ga nam nhân tuần mỹ trẻ tuổi này lại còn có thể đem lại cho nàng hoan lạc và khoái cảm cực độ, ả căn bản không thể khống chế nổi bản thân, chỉ biết rướn mình lên đón tiếp động tác của Hy Bình.

Ả vốn đã không làm chuyện này 20 năm, thậm chí đã quên thể gian có chuyện này rồi.

Thời gian trôi qua thật lâu, thời gian lúc này rất phong cuồng, suối nước nóng lúc này cũng sôi sục lên.

Sau một lúc lâu, trung niên mỹ ni cuối cùng cũng từ từ lăn ra ngủ.

Hy Bình hôn lên chiếc đầu trọc khả ái của ả, nói: “Đừng nên nghĩ đã là ni cô, thì không cần nam nhân. Mẹ ơi, định cắt trộm ta? Lão tử sợ nàng muốn chết đi được!”

Diệu Duyên kinh hãi kêu lên: “Chàng làm sư tỷ ta chết rồi à?”

Hy Bình chuyển người, rút ra, nhìn nàng ta, nói: “Tạm thời coi như chết, lúc nữa sẽ sống lại. Nàng có muốn biết cảm giác hôn mê như thế nào không?”

Diệu Duyên không trả lời, chỉ nhìn khuôn mặt tuấn mĩ vô cùng của chàng, một hồi sau lại nói: “Tại sao chàng lại phải làm hồng nghiệp tu hành của sư tỷ?”

Hy Bình hàm oan kêu lên: “Ai bảo ả dám dùng kiếm để cắt đi bảo bối của ta, nàng nghĩ ả chặt tre hay sao hả?” Chàng vừa nói vừa ôm trung niên mĩ ni đi lại phía suối nước nóng.

Trung niên mĩ ni bị nhúng xuống suối nước nóng, liền tỉnh trở lại, muốn đẩy Hy Bình ra, nhưng toàn thân không chút khí lực, đành phải bỏ ý định đó đi.

Hy Bình ở bên xoa nắn bờ ngực phong mãn của ả, nói: “Nàng tên là gì?”

Trung niên mĩ ni quay đầu, không lý đến chàng.

Diệu Duyên ở trên bờ nói: “Sư tỷ ta tên là Diệu Ý.”

Hy Bình quay mặt Diệu Ý lại, nhẹ nhàng hôn nàng ta một cái, nói: “Mở miệng ra, đưa lưỡi qua đây, nếu không, ta sẽ dìm nàng xuống nước.”

Diệu Ý nghe xong chỉ biết cùng Hy Bình nấu cháo lưỡi triền miên.

Một lát sau, Hy Bình ôm ả lên bờ, mặc lại y phục cho ả, nói: “Nàng có thể quay về.”

Diệu Ý buồn bực nói: “Người làm cho ta toàn thân vô lực, ta làm sao đi được?”

Diệu Duyên nói: “Sư tỷ, ta đưa tỷ đi.” Nàng liền đi qua đỡ Diệu Ý.

Diệu Ý lườm Hy Bình, nói: “Người tên là gì?”

Hy Bình nói: “Hỏi sư muội nàng, nàng ta biết không ít đâu.”

Diệu Duyên không nói gì, chỉ biết đỡ Diệu Ý đi.

Hy Bình đi đến bên ôm hai nàng lại, đầu tiên là hôn Diệu Ý, sau là hôn Diệu Duyên thật mạnh bạo.

Diệu Duyên giận dữ: “Chàng không biết người ta là ai cô à? Chàng thật là xấu.”

Hy Bình đắc ý cười lớn, thả bọn họ ra, nói: “Đi đường may mắn, không gặp phải đạo tặc hái hoa.”

Lưỡng nữ trừng mắt nhìn chàng một cái, rồi theo ánh trăng đưa nhau xuống núi.

Hy Bình tắm lại một lần nữa, tâm tình hoàn toàn thư thái, tự nhiên muốn hát vài bài.

Đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng bước chân dồn dập, lại có người nói: “Nguyên lai người ở đây hưởng thụ, hại bọn ta tìm đến khổ.”

Hy Bình quay đầu lại cười: “Là bọn người?”

Chính thị là đám người ở miếu hoang, tất cả đều đã có mặt.

Lôi Long nói: “Bọn đệ thấy huynh không quay lại, vì thế mới ra ngoài đi tìm, nghe thấy tiếng ca của huynh, tự nhiên dễ dàng tìm ra huynh.”

Hy Bình cười nói: “Tất cả xuống đây! Đây chính là suối nước nóng.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Thật là chủ ý hay.” Liền chuẩn bị thoát y.

Chúng nữ liền vừa cười vừa chửi một phen.

Độc Cô Thi giận dữ nói: “Nếu người dám thoát y trước mặt mọi người, sau này ta không để ý đến người nữa.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Hai ngày nay không tắm rửa, nàng không muốn tắm rửa ả? Hơn nữa đây là suối nước nóng, rất dễ chịu đó. “

Hoàng Đại Hải nói: “Bọn ta ra bên ngoài đã được một thời gian, ngựa là hành lý vẫn còn ở miếu hoang, bọn ta phải quay về thôi.”

Lôi Long và Triệu Tử Hào cùng với Hoàng Đại Hải quay về, Trình thị huynh đệ cũng đi theo.

Từ Bạch Lộ ngồi đối diện Hy Bình đang hưởng thụ suối nước nóng, nói: “Hoàng Hy Bình, người đã tắm rửa xong chưa? Chúng ta ngày mai còn phải nhanh chóng lên đường.”

Đột nhiên Hy Bình đứng dậy, chuyển thân tiến về phía chúng nữ.

Chúng nữ kinh hãi kêu lên, không ngờ nam nhân này lại đột nhiên xích lõa đứng dậy trước mặt bọn họ, thật là một thân thể hoàn mỹ dưới ánh trăng, giống như một bức tượng thần thánh bằng đá vậy.

Khi Thiên Phong Song Kiều phát giác được, thì bọn họ đã bị Hy Bình ôm lại.

Từ Hồng Hà duyên dáng oán trách: “người làm ướt y phục của người ta.”

Hy Bình nói: “Vây cởi ra nhé?” Rồi quay sang chúng nhân nói: “Sao vẫn đứng đây làm gì?”

Tứ Cửu và Hoa Tiểu Ba ngay lập tức hiểu Hy Bình muốn gì, vội vã cởi quần áo, Độc Cô Minh và Triệu Tử Uy cũng vội thoát ý, không thèm để ý đến chúng nữ trước mặt.

Bốn người mau chóng tắm ở suối nước nóng.

Cực kỳ sướng khoái!

Hoa Tiểu Ba quay đầu nói: “Thì tỷ, tỷ cũng xuống đi! Nước này thực là là người ta khoan khoái lắm đó!”

Hy Bình thả Thiên Phong Song Kiều ra, lại đi giữa họ, nói: “Thế nào? Ta tìm được chỗ này không tồi chứ?” Rồi quay đầu nhìn chúng nữ nói: “Bọn nàng còn chưa xuống à?”

Từ Bạch Lộ nhìn Thiên Phong Tam Anh nói: “Bọn ta quay về”

Thiên Phong Tam Anh nhìn năm gã nam nhân một cái, chuyển thân cùng Thiên Phong Song Kiều quay về.

86. Chương 85: Nguyệt Ảnh Thi Tâm

Ánh trăng chiếu sáng mê người.

Trên bờ chỉ còn lại Độc Cô Thi và Thần Dao Tứ Hoa.

Hoa Tiểu Ba từ dưới nước chạy lên, ôm lấy Độc Cô Thi, lại chuẩn bị giúp nàng thoát y, hắn nói: “Xuống tắm đi, không có gì đáng lo cả.”

Độc Cô Thi vùng ra, nói: “Ta tự mình xuống.” Quả thật trước mọi người thoát y.

Hoa Tiểu Ba ôm Độc Cô Thi đã cởi sạch đồ đến ngồi xuống bên cạnh Hy Bình, nói: “Tỷ phu, đệ có mỹ nhân cùng tắm chung.”

Hy Bình cười, thò tay ra, vuốt nhẹ lên trên bộ nhũ phong mềm mại của Độc Cô Thi, nói: “Thì nhi, vú thật sự mềm mại.”

Độc Cô Thi sắc giọng: “Người lại không an phận, ta sẽ nói cho tỷ tỷ, người khi phụ ta.”

Triệu Tử Uy quay đầu về hướng Thần Dao Tứ Hoa hô to: “Các nàng cũng xuống đi.”

Thần Dao Tứ Hoa do dự một lúc, cuối cùng quyết định xuống nước.

Triệu Tử Uy một tay ôm Cốc U Lan vào lòng, Độc Cô Minh cũng thỉnh Bạch Mạt Lộ, Tứ Cửu bỏ nhào đến nghênh tiếp Dạ Lai Hương, Dã Mân Côi đầu dựa vào ngực Hy Bình.

Độc Cô Thi tuyên bố: “Hôm nay chỉ cho phép ngâm suối nước nóng, không cho phép làm gì khác đối với bọn ta.”

Hoa Tiểu Ba biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: “Làm gì khác là cái gì, Thì tỷ?”

Độc Cô Thi nắm nam căn của hắn, nói: “Người nếu muốn giữ trò, cũng phải chờ ta báo cừu cho Thanh Vân, sau đó nói rõ ràng với Từ Phiêu Nhiên.” Nói xong, nàng rời khỏi Hoa Tiểu Ba, bơi vào vùng sâu.

Hoa Tiểu Ba hướng về Hy Bình làm bộ dạng đáng thương, sau đó bơi đi truy đuổi theo Độc Cô Thi trong màn nước.

Tứ Cửu ôm Dạ Lai Hương hôn tới tấp, nói: “Thơm, là ai chiếm được trinh tiết của nàng?”

Dạ Hương Lai liếc mắt nhìn Triệu Tử Uy, nói: “Là Uy sư huynh, lúc người ta mới mười sáu tuổi, hắn liền lừa người ta lên giường.”

Triệu Tử Uy kêu oan: “Dạ Lai Hương, nàng đừng đảo ngược lại nói, lúc đó là ba bọn nàng câu dẫn ta, chỉ có Dã Mân Côi, là ta trăm cay nghìn đắng mới có được lần đầu của nàng ta.”

Độc Cô Minh nói: “Nhìn không ra tiểu tử ngươi còn có tay nghề, thế tại sao đến bây giờ vẫn không theo đuổi được Mộng Hương?”

Triệu Tử Uy ngạo nghễ nói: “Đó là chuyện sớm muộn.”

Cốc U Lan nói: “Sư huynh, huynh đã lâu không cùng U Lan vui vẻ, đêm nay muốn U Lan, được không?”

Triệu Tử Uy cự tuyệt nói: “Không được, đêm nay chỉ ngâm suối nước nóng, không cho phép phong lưu.”

Tứ Cửu lại nói: “Ta lại không cho là như vậy.” Tứ Cửu ôm Dạ Hương Lai đi qua một bên, thật sự muốn làm chuyện vui vẻ này.

Độc Cô Minh bật cười nói: “Hắn đúng là thô lỗ.”

Bạch Mạt Lị nói: “Độc Cô công tử, người ta cũng muốn chàng thô lỗ một chút.”

Hy Bình liếc nhìn Độc Cô Minh, nói: “Mỹ nhân mời người đấy.”

Độc Cô Minh ngẩng đầu nói: “Ánh trăng trong lòng chiếu, mỹ nhân trong lòng cười.” Hắn ôm Bạch Mạt Lị, cũng chậm rãi đi qua một chỗ khác.

Triệu Tử Uy thở dài: “Xem ra không ai nguyện ý thuần túy ở đây ngâm nước nóng. U Lan, ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của nàng! Hy Bình, ta chưa thấy Dã Mân Côi chủ động đối với một nam nhân tỏ ý hài lòng, ta lúc trước cũng chỉ là cùng nàng thân mật hai ba lần, nàng lại không muốn cùng ta nữa, sau đó rất nhiều nam nhân theo đuổi nàng, đều chỉ sau lần thứ nhất liền bị nàng loại ra. Lần này nàng chủ động dựa vào lòng người, quả thật là lần đầu tiên từ trước tới nay, không biết người có đủ khả năng chinh phục hắc mã là nàng hay không? Không, là hoa hồng đại, đều cùng một loại!” Sau đó, hắn quay lại nhìn Cốc U Lan, nói: “Ta đến đây!”

Cốc U Lan thở nhẹ một hơi, nói: “Sư huynh, huynh thế nào so với trước kia thô dài hơn nhiều như vậy?”

Triệu Tử Uy đắc ý nói: “Toàn bộ đều đã trưởng thành, vở kịch hay còn ở phía sau.”

Mân Côi trong lòng Hy Bình nói: “Chàng không chuẩn bị sủng ái Mân Côi sao?”

Hy Bình nhìn Dã Mân Côi ở trong lòng, nữ nhân này không cao, sắc mặt kiều diễm, song vóc dáng nàng phối hợp với nhau cực tốt, eo nhỏ chắc mà có nhiều tính đàn hồi, hai bầu vú tròn trịa nhất lớn nhất trong năm nữ nhân đang trong suối nước, bờ mông cao đẹp hơn so với nữ nhân bình thường, âm hộ tuy không cao bằng Bạch Tư, nhưng cũng đầy đặn hơn nữ nhân bình thường, cùng một nữ nhân như vậy ân ái đúng là cảm giác cũng không tệ.

Hy Bình cười nói: “Tại sao là ta?”

Dã Mân Côi nói: “Ta thích sự cường tráng và vô lại của chàng, chỉ thế thôi.”

Hy Bình nói: “Nàng rất thẳng thắn, có chuẩn bị sau khi cùng ta vui vẻ lần đầu tiên rồi vứt bỏ ta hay không?”

Dã Mân Côi nói: “Chỉ dựa vào sức khỏe và tướng mạo của chàng, Mân Côi không muốn rời bỏ chàng, nhưng sau khi đã phải thử qua, mới quyết định cả đời có theo chàng hay không?”

Hy Bình nói: “Điều này thì không cần thử, ta dựa vào gương mặt kiếm cơm, tự nhiên cái món đồ phía dưới trông được phải xài được.”

Hắn ôm Dã Mân Côi một bên, bơi đến Độc Cô Thi ôm nàng vào trong lòng, nói: “Thì thì, chúng ta lên bờ thôi! Tiểu Ba, người đến cùng Mân Côi tỷ tỷ thử một chút.”

Hy Bình ôm Độc Cô Thi lên bờ, Hoa Tiểu Ba liền ở trong nước cùng Dã Mân Côi thử nghiệm mùi vị của đời người.

Trong suối nước có hơn bốn đôi uyên ương.

Hy Bình giúp Độc Cô Thi mặc quần áo, sau đó tự mặc cho mình, rồi ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, nói: “Thi nhi, chúng ta trở về.”

Độc Cô Thi không có kháng nghị, dựa vào ngực hắn, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hai người men theo đường trở về mà đi.

Độc Cô Thi nói: “Ca, Thi nhi phạm lỗi sao?”

Hy Bình biết nàng muốn hỏi là gì, nói: “Nàng làm rất đúng, Từ Thanh Vân đã chết, mà nàng lại không nhớ thương hắn, nàng mới mười bảy tuổi, ai cũng không có quyền bắt nàng trông coi một kẻ đã chết. Sau khi báo cừu, tâm ý của nàng cũng tận, đến lúc đó ta sẽ nói chuyện với Từ Phiêu Nhiên, lão sẽ đồng ý cho nàng tái giá với Hoa Tiểu Ba.”

Độc Cô Thi đột nhiên lo âu trách móc: “Ca, vì sao chàng không cần Thi nhi?”

Hy Bình vuốt mũi nàng, nói: “Bởi vì ta có rất nhiều vợ, sợ sau khi nàng gả cho ta, sẽ phải sống trong cảnh nhạt nhẽo.”

Độc Cô Thi giận nói: “Người ta mới không tin! Ta nghe tỷ tỷ nói, chàng làm các nàng ta tối nào cũng cầu xin tha, sau này Thi nhi theo chàng làm sao sẽ sống cảnh nhạt nhẽo?”

Hy Bình giật mình nói: “Bọn tỷ muội các nàng lại bàn tán những loại việc thế này?”

Độc Cô Thi nói: “Ca, đặt tay chàng lên nhũ phong Thi nhi, được không?”

Hy Bình tay di chuyển một chút, đặt tại vùng mềm mại của nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Độc Cô Thi nói: “Thi nhi thật sự hy vọng con đường này vĩnh viễn đi không hết, ta có thể vĩnh viễn dựa vào ngực chàng. Ca, chàng biết hay không biết Thi nhi luôn rất yêu chàng?”

Hy Bình thở dài, nói: “Thật sao?”

Độc Cô Thi dựa sát vào, nói: “Cầm tỷ cũng thích chàng!”

Hy Bình ngạc nhiên hô ra tiếng: “Cái gì?”

Độc Cô Thi bĩu môi nói: “Có cái gì mà ngạc nhiên? Mẹ ta cũng có chút thích chàng, nhưng chàng đừng câu dẫn mẹ ta đấy.”

Hy Bình vội vàng nói: “Sẽ không, sẽ không, tuyệt đối không.”

Độc Cô Thi cười nói: “Nhìn bộ dáng hoảng sợ của chàng kìa, người ta chỉ nói vậy thôi. Ca, ôm Thi nhi đi, được không?”

Hy Bình theo lời nàng ôm nàng vào lòng, nói: “Xem ra đến lúc đó nàng sẽ yêu cầu ta chiếm hữu nàng.”

Độc Cô Thi nói: “Người ta đã sớm đề xuất yêu cầu như vậy, là chính tự chàng không đáp ứng, trong lòng Thi nhi còn oán giận chàng đấy!”

Hy Bình phì cười: “Nghiêm trọng vậy?”

Độc Cô Thi yếu ớt nói: “Kỳ thật Thi nhi không yêu thương Từ Thanh Vân, mà hắn cũng không phải rất yêu Thi nhi. Trước khi gả cho hắn, là bởi vì hắn thắng cuộc mà được Thi nhi. Hắn chết rồi, Thi nhi cũng rất thương tâm, bởi vì hắn dù sao cũng là trượng phu của Thi nhi, mặc kệ yêu hay không yêu, trượng phu chết đi để lại thê tử còn trẻ của hắn sự dả kích rất là trầm trọng. Ta cũng không thương Hoa Tiểu Ba, cùng lắm chỉ là không chán ghét thôi, nhưng chàng muốn ta gả cho hắn, ta sẽ gả cho hắn, nhưng trong lòng ta yêu nhất chỉ là chàng thôi, ca!”

Hy Bình cảm thấy có chút lỗi đối với người ở trong lòng mình, nói: “Vì sao trước kia không nói?”

Độc Cô Thi nói: “Lúc đầu người ta cũng không thích chàng, sau này lúc chàng tranh đoạt Kỳ tỷ, người ta mới hối hận vì sao không phải chàng. Chàng có lẽ rất vô lại, mà còn háo sắc, nhưng có lúc chàng thật sự rất đáng yêu, rất có khả năng khiến nữ nhân mê muội. Huống hồ, bất luận là nữ nhân nào cũng không thể chán ghét vẻ ngoài của chàng, chàng là nam nhân tốt nhất Thi nhi từng thấy, Kỳ tỷ thật sự rất hạnh phúc.”

Hy Bình cúi đầu nhẹ nhàng hôn nàng, nói: “Môi của nàng thật sự ngon ngọt.”

Độc Cô Thi cúi lên nói: “Thế sao chàng không ăn nó luôn đi.”

Hy Bình cười nói: “Ta sợ chính mình ngược lại bị nàng ăn mất.”

Hắn ôm Độc Cô Thi, cười vui vẻ tiếp tục tiến về phía trước.

Ngôi miếu vỡ đã gần trước mắt.

Hy Bình muốn để Độc Cô Thi xuống đất cùng vào, cúi đầu xuống nhìn, nàng đã ngủ say, hắn mỉm cười, ôm nàng vào trong ngôi miếu vỡ.

Năm nam nhân đã ngủ say, năm nữ nhân đột nhiên tỉnh dậy mở mắt nhìn chằm chằm hắn.

Từ Bạch Lộ nói: “Người làm gì đại tẩu ta vậy?”

Hy Bình khẽ nói: “Đừng ồn, Thi nhi đã ngủ rồi, ta ôm nàng ấy trở về.” Hắn ôm Độc Cô Thi nằm xuống bên cạnh Từ Bạch Lộ.

Từ Bạch Lộ quát: “Nằm xa ra chút, đừng đến gần ta!”

Độc Cô Thi bị đánh thức, cảm thấy ngủ trong lòng Hy Bình không ổn thỏa lắm, bèn chui vào giữa Thiên Phong Tam Anh ngủ.

Hy Bình kéo Từ Bạch Lộ bên cạnh ôm vào người, sau đó lại vươn một cánh tay nắm lấy Từ Hồng Hà cũng ôm vào.

Từ Bạch Lộ dấm dáp Hy Bình, làm cho tất cả mọi người đều tỉnh giấc. Bọn họ trợn mắt lên nhìn, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Từ Hồng Hà nói: “Tám người bọn họ đâu?”

Hy Bình nói: “Ồ đó tám uyên ương rồi.”

Từ Bạch Lộ đánh dấm một mẻ, thì chấm dứt hành vi bạo lực của nàng, nói: “Người vì sao không tắm? Người không phải rất muốn phát tiết thú tính sao?”

Hy Bình cười nói: “Ta biết các nàng ở đây chờ ta, cho nên ta mau mau trở về, bằng không các nàng sẽ trách.”

Từ Bạch Lộ nói: “Người tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về! Buông ta ra, ta chẳng là gì của người, người không cảm thấy quá đáng sao?”

Hy Bình nói: “Quá đáng chính là nàng, người đang đè trên người ta là nàng nha, đại tiểu thư!”

Từ Bạch Lộ biết tên này da mặt siêu dày, nói không lại hắn, quay đầu lại không hề lý tới hắn nữa.

Hy Bình hướng về Từ Hồng Hà nói: “Vẫn là nàng biết nghe lời hơn.”

Từ Hồng Hà nói: “Ta cũng không thích giống như thế này, nhưng ta biết giây giụa cũng vô dụng, nên thuận theo người cho xong.”

Hy Bình nói: “À? Ta bây giờ buông nàng ra, nàng sẽ ngủ qua một bên hay không?”

Từ Hồng Hà trơ mắt nhìn hắn, kề miệng sát vào bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “Xin chàng.”

Hy Bình sửng sốt một lúc, hiểu được nàng không muốn hắn buông nàng ra, trong lòng cười thầm: Cô bé ngốc nghếch!

Đúng vào lúc này, Từ Bạch Lộ cũng vui mặt vào căn cổ rần chắc của hắn, hơi thở như hoa lan.

Hy Bình cắn nhẹ vào vành tai của Từ Bạch Lộ, nhẹ nhàng nói: “Nàng muốn là người gì của ta cứ là người đó, ta thế nào cũng sẽ không buông nàng ra.”

Từ Bạch Lộ đè trên người hắn, thân thể mềm mại chuyển động uốn éo hai ba lần, ngẩng mặt lên, hai vành môi nhẹ nhàng lướt qua miệng Hy Bình, sau đó trở mình tuột xuống bên hông hắn, gối đầu lên cánh tay trắng kiện của hắn ngủ.

Hy Bình nhìn hai người hai bên đều có khuôn mặt tuyệt mỹ, nhin không được hôn mỗi bên một cái, thở dài một tiếng, ôm hai nàng nhắm mắt ngủ.

Ánh trăng vẫn mê người.

87. Chương 86: Nan Dĩ Hồi Vị

Buổi sáng hôm sau thức dậy , chúng nhân đều nhìn chăm chú vào thân thể của Hy Bình .

Nguyên là khổ của Hy Bình tối qua đã bị Từ Bạch Lộ trong cơn mê mê hồ hồ cởi ra. Từ Bạch Lộ lại không hề biết, cùng muội muội Từ Hồng Hà của mình mỗi người một tay, trong giấc ngủ vẫn giữ chắc Hy Bình .

Lưỡng nữ tỉnh lại nhìn thấy cảnh tượng đó, xấu hổ cúi mặt xuống đất quả thật muốn xé xác Hy Bình ra, nhưng lại chẳng đủ sức đứng lên .

Hy Bình nhìn chúng nhân nói: “ Nhìn cái gì ? Còn không chuẩn bị đi sao ? “

Chúng nhân cười lớn rồi đi ra khỏi miếu .

Hy Bình nói: “ Bọn họ đã ra rồi, các nàng sao còn nằm trên người ta ? lại còn không dậy , ta sẽ giữ lại và lột sạch nàng ra ! Đúng , nên báo thù .”

Từ Hồng Hà then thùng ngồi dậy, Từ Bạch Lộ hoàn toàn không có một phản ứng, tay giữ Hy Bình cũng chẳng bỏ ra .

Hy Bình quát lên: “ Dậy nhanh ! “

Hắn giữ Từ Bạch Lộ nâng lên, ngồi thẳng lên người dậy, nhìn thấy má nàng hồng lên vì xấu hổ, hai mắt nhắm lại trông thật khả ái, tim đập mạnh muốn hôn nàng .

Từ Bạch Lộ toàn thân run rẩy đẩy Hy Bình ra nói: “ Buổi sáng không cho phép người hôn nhân gia, người chưa đánh răng ! Tối hôm qua người cố ý không tự mình cởi khổ ra , lại cầm tay bốn cô nương dẫn đến đó phải không ? “

Hy Bình nói: “ Nàng thừa lúc ta ngủ sau đó phi lễ với ta, ta không tìm nàng tính sổ , hiện tại muốn cắn lại ta hả ? Dậy đi ! Trách ta không cởi khổ, mẹ nó, sau này đừng hồng ngủ với lão tử ! “

Từ Bạch Lộ tức giận nói: “ Là người tự ôm ta để lên trên người người . “

Hy Bình nói: “ Ta có thể không nói nàng cởi khổ tử của ta , chỉ có đùa với ta thôi ! quả là không có tí đạo đức nào .”

Từ Bạch Lộ lại bắt đầu đánh hắn , nói: “ Người khi phụ ta ! đánh chết người , cầu nhân tro tráo , nhân gia trong lúc ngủ , làm sao biết mình đang làm cái gì ? người hại nhân gia xấu hổ không nói nên lời , lại còn khinh nhờn nhân gia sao ? người toàn thân trên dưới, bọn ta nhìn thấy thì có bị tổn thất cái gì ? còn người nói xem sau này bọn ta làm sao có thể đưa mặt ra nhìn người ? theo chúng ta người phải nói , người nửa đêm tự mình cởi khổ tử dùng sức mạnh ôm lấy bọn ta làm loạn các nơi , bọn ta tuy tức giận nhưng cũng chẳng đánh chết người ! “

Hy Bình cười nói: “ Theo nàng , nàng nói những điều ta làm lúc đầu đều là ngộ nhận , có phải thế không ? “

Từ Bạch Lộ tức giận trợn mắt nhìn hắn nói: “ Ta nghĩ cho người lại còn không cảm kích . “

Hy Bình ôm nàng dậy nói: “ Lại cản đường, đại tiểu tử, nhìn lúc nàng cùng Liên nhi vui mừng điên đảo hắc bạch bất minh, ta ở trên nàng bị ngã đúng là không may với ta. Bất quá, bọn nàng lúc này thật khả ái, không biết quang cảnh khi cùng các nàng tác ái sẽ như thế nào. “

Nói xong Hy Bình vội chạy đi, phía sau lưng nữ truy theo đuổi đánh .

Vừa chạy khỏi cửa miếu, Hy Bình đã thấy Dã Mân Côi đón ở phía trước. Nàng trông như chuẩn bị đánh tới, Hy Bình mất tinh tay nhanh, xuất thủ như gió kéo thân thể mềm mại của Dã Mân Côi lại ôm chặt lấy nói: “ Nàng đánh ta sao ? “

Nàng vùi đầu vào lòng Hy Bình nói: “ Không có , cảm ơn chàng đã ôm Mân Côi . “

Hy Bình phát giác hôm nay nàng quả có điều kì lạ , nói: “ Không giận ta sao ? “

Dã Mân Côi đáp: “ Ừ , giận “

Hy Bình cười nói: “ Kì thật nàng trước kia cùng với rất nhiều nam nhân , ta chẳng nên ghép nàng cùng Tiểu Ba , ta nghĩ nên để cho nàng tự lựa chọn cơ hội, Tiểu Ba không tốt sao ? “

Dã Mân Côi thành thật nói : “Hắn rất tốt , tốt hơn rất nhiều nam nhân khác .”

Hy Bình nói: “ Ta là một nam nhân rất ngang ngược, nữ nhân của ta sẽ không được theo nam nhân khác. Nàng thích chơi đùa, nên nói trước một câu, sau này lại có gia đình, ta sẽ không bỏ qua hiềm khích với nàng. Hơn nữa, nữ nhân bụng to, ta cũng không hoan nghênh, trừ khi nàng mang hài tử của ta, đó là điều nàng nên nhớ kỹ ! Nếu như sau này nàng chịu theo một người trong bọn họ. Ta cũng chẳng muốn gặp lại nàng, nếu như nàng cùng bọn họ chỉ là đùa giỡn tình ái, thì sau khi đùa giỡn, nàng có thể lại đến tìm ta, dù chia ly nhưng trong tâm linh ta cũng không bao giờ quên Dã Mân Côi nàng ! “

Hoa Tiểu Ba bên cạnh vỗ mông ngựa nói: “ Tỷ Phu , ta rất sùng bái huynh ! “

Hy Bình đánh xuống vai hắn một quyền nói: “Không được khi phụ Thi nhi, cho ta yên tâm một phần ! Từ Thanh Vân một ngày chưa báo được thù, ngươi không được rời khỏi Thi Nhi , biết chưa ? “

Hoa Tiểu Ba nói: “ Biết rồi “

Đột nhiên lại nói: “Luôn có thể ôm ôm ấp ấp sao.”

Độc Cô Thi đưa ngũ trảo nổi giận nói: “Ngươi thích chết ? “

Thiên Phong song kiều vẻ mặt chẳng vui vẻ, tất cả nữ nhân này đều là đại tẩu của bọn họ, đại ca mới chết một thời gian làm sao có thể cùng nam nhân quần quýt.

Chúng nhân đã chuẩn bị đầy đủ .

Hy Bình cưỡi trên Ô Long theo hần từ Bạch Dương Tộc , dẫn đầu tiếp theo là mọi người lên đường .

Đến tối đã đến Thiêm Hoa Trấn , tìm đến một khách sạn lớn ăn tối và nằm phòng gian thượng phòng để nghỉ ngơi .

Hai mươi người chia làm hai bàn đang ăn thì ngoài cửa tiến lại một đám khách nhân , chính là Lãng Vô Tâm cùng Thuỷ Khiết Nhu cộng thêm mười sáu người, một nam và mười năm nữ .

Hy Bình nhận ra chính là Lãng Vô Tâm, Thuỷ Khiết Thu cùng hai mỹ tử của nàng, lại có một người lẳng lẽ là Bạch Tư, còn lại đa số là các mỹ nữ mỗi người một vẻ, Hy Bình không biết bọn họ .

Lôi Long mọi người đều biết , nghĩ thầm : Lãng Vô Tâm lần này thấy lại bỏ quên bao nhiêu nữ hài , không biết lần này lại có thêm bao nhiêu khuôn mặt mới ?

Bọn họ không thể không bội phục công phu miệng lưỡi của Lãng Vô Tâm .

Lãng Vô Tâm cùng bọn họ sau khi kêu năm gian thượng phòng , sau đó tiến lại hai bàn phía sau , ngồi xuống bắt đầu ăn .

Hoa Tiểu Ba cùng Độc Cô Minh liền vội vàng đưa mắt nhìn Thuỷ Khiết Nhu , bị Thuỷ Khiết Nhu trừng mắt nhìn lại .

Thủy Khiết Nhu cùng Bạch Tư cùng ngồi xuống, đối diện với Hy Bình, Hy Bình nhìn về phía bọn họ cười nhẹ, Bạch Tư coi như không thấy, Thủy Khiết Thu bấu môi một cái, cầm một viên thịt cho vào cái miệng nhỏ cắn nhai, tưởng tượng Hy Bình chính là khối thịt. Nàng tức không thể cắn xé, nhai nát hẳn thành từng mảnh nhỏ.

Ngồi bên cạnh Hy Bình, Từ Bạch Lộ tức giận nói: “Mĩ nữ đến, sao người không đến đây?”

Hy Bình cười nói: “ Vì sao ta phải qua? Hình như có người đang tiến lại, ta có thể cam đoan rằng, hẳn đến tìm hai tỷ muội bọn nàng.”

Quả nhiên, Lãng Vô Tâm đi đến nói: “Hai vị muội muội, chẳng biết có thể mời các nàng cùng ăn không?”

Từ Bạch Lộ chẳng khách khí nói: “Chúng ta ăn đã no rồi, hảo ý của công tử chúng tôi xin tâm linh, mời quay về! Đám nữ nhân của người trông như chẳng được ăn cơm, trông bộ dạng như muốn giữ bọn ta lại xé ra ăn sống vậy!”

Lãng Vô Tâm tiêu sái cười một cái, nhìn Thần Dao tứ hoa nói “ Lại nghĩ về ta sao?”

Tứ nữ mặt hồng lên, cúi thấp đầu ăn chén cơm còn dang dở.

Lãng Vô Tâm như muốn gây sự với Hy Bình nói: “Băng Băng không đến sao? Nữ nhân của người đúng là tốt, ta hiện tại chẳng những chỉ nghĩ đến Băng Băng, mà còn nghĩ đến cùng nàng và nữ nhân của ta đùa bỡn.”

Hy Bình rất bình tĩnh nói: “Ta chẳng cảm người nghĩ đến bọn họ, nữ nhân của ta quả thật rất tốt, mỗi một người đều tốt vô cùng. Nếu người có bản lĩnh, họ ở bên cạnh ta người cứ việc đoạt đi, bất quá cần nói cho người rõ, người đừng tự cho mưu kế của mình là cao!”

Lãng Vô Tâm nói: “ Bạch Tư chính là người đầu tiên, người nhìn nàng hiện tại rất hạnh phúc khi theo ta!”

Hy Bình cười nói: “Ta hiện tại mời người quay lại chỗ ngồi của người, còn thêm câu nữa, ta sẽ bắt người quay lại.”

Lãng Vô Tâm nói: “Người thật là lễ độ!” Cười rồi quay lại chỗ ngồi, tiếp tục diệt sâu trong bụng.

Hy Bình đang vui đầu ăn cơm, ngẩng đầu lên thấy Bạch Tư đang ngây ngốc nhìn hắn. Nhân thần có vẻ ai oán chẳng thể nói ra, trong lòng hắn tự nhiên thấy đau đớn, chẳng còn tâm tình ăn cơm, buông đũa xuống bỏ đi.

Mỗi gian phòng có ba giường lớn, chúng nhân sau khi tắm gội, đều quay về phòng.

Thiên Phong song kiều, Thiên Phong tam anh cùng Độc Cô Thi một gian, Thần Dao một gian. Thiên Phong song hùng cùng Triệu Tử Hào một gian. Triệu Tử Uy, Lôi Long cùng Hoàng Đại Hải một gian. Hy Bình, Tứ Cầu, Độc Cô Minh cùng Hoa Tiểu Ba một gian.

Hoa Tiểu Ba, Tứ Cầu cùng Độc Cô Minh đi ra ngoài, còn một mình Hy Bình trong phòng. Tự hỏi: “Tại sao Bạch Tư lại biến thành tiểu tụy như vậy, cuối cùng chẳng tìm được đầu mối chỉ có thể thở dài một tiếng.

Cửa vừa mở, có ba người bước ra ngoài.

Hoa Tiểu Ba hơi tức giận nói: “Ta cần gì! Lãng Vô Tâm tự nhiên kêu Thần Dao Tứ Hoa đến phòng của hắn vui vẻ, hại chúng ta không có ai.”

Tứ Cầu nói: “Biết sớm thì rút lại chỉ thuê một phòng, làm chúng ta lãng phí kim tiền.”

Hy Bình cười nói: “Không nên tức giận, bọn họ đã yên phận buổi tối nay rồi!” Nói xong đẩy cửa bước ra ngoài.

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu, định đi đâu thế?”

Hy Bình nói: “Đừng có hỏi nhiều, nhất định ta sẽ quay lại, người thật là lảm chuyện.” Đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Hoa Tiểu Ba còn hai người trong phòng nói: “Tỷ phu nhất định là đi tìm Bạch Tư.”

Hy Bình quả nhiên là đi tìm Bạch Tư, hần gõ cửa phòng Bạch Tư, người mở cửa là Đỗ Quyên. Thấy Hy Bình liền tránh ra một bên , để Hy Bình vào .

Bạch Tư cùng Thuỷ Khiết Nhu nhìn thấy Hy Bình tiến lại, sắc mặt chẳng còn tự nhiên .

Thuỷ Khiết Nhu nói: “ Người định làm gì ? “

Hy Bình cười nói : “ Ta đến để tiếp tục dạy nàng hôn . “

Bạch Tư trên giường hoàn toàn bất động, chỉ đưa mắt nhìn như muốn hỏi Hy Bình .

Hy Bình ngồi xuống bên cạnh nàng nói : “Nàng lại gầy đi rồi .”

Bạch Tư khẽ nói: “Chẳng cần người quản .”

Hy Bình đưa tay vuốt ve thấy mặt nàng tiều tụy nói : “Ta chẳng thể quan tâm đến nàng sao ? Nếu nàng tốt , ta tất nhiên sẽ chẳng nói chẳng hỏi. Nếu nàng tốt, trong lòng ta đã không thấy khó chịu. Phụ thân nàng đã nói, ta phải dốc lòng chăm sóc cho nàng, nhưng nàng lại chẳng chịu lưu lại bên ta, nhìn nàng gầy quá ! “

Tay hần trượt xuống vai Bạch Tư, sau khi vuốt ve vai nàng, ôm nàng vào lòng nói : “Nếu như không chịu được đau khổ, hãy đến chỗ ta ! Bạch Chỉ rất nhớ nàng . “

Bạch Tư muốn đẩy hần ra, nhưng làm sao có thể đẩy được nam nhân cường tráng ra , nàng nói : “Người sao lại đến nơi này , ta hiện tại là người của sư huynh, người cần gì cảm thấy có lỗi với người khác, lúc này Tư nhi muốn người rời khỏi đây! Tư nhi rất là tốt, sư huynh của ta rất yêu thương ta . “

Hy Bình thở dài nói : “Được ! “

Hần đứng dậy quay người đi ra cổng, đột nhiên quay đầu lại chăm chú nhìn Bạch Tư một lúc lâu , nói : “Nàng đừng khóc ! “ sau đó mở cửa đi ra ngoài .

Bạch Tư nhìn theo hình bóng Hy Bình đến khi tiêu thất. Nước mắt lặng lẽ rơi xuống .

Thuỷ Khiết Nhu nói : “Công cầu này lại rất là ôn nhu . Sư tỷ , tỷ sẽ không quay lại với hần chứ ? Tâm ca chẳng chân tâm chân ý yêu một nữ nhân đâu, mỗi nữ nhân chỉ cùng huynh ấy tốt đẹp trong một thời gian, sau đó sẽ bị bỏ quên. Ta cũng bởi vì tỷ đối với huynh ấy có ít cảm tình, nên ta giới thiệu tỷ cho huynh ấy, chẳng ngờ tính tình huynh ấy cũng chẳng cải biến, cả sư muội cũng chẳng yêu thương. Ai ! Sư tỷ , là ta hại tỷ ! “

Bạch Tư nói: “Không trách muội được, là ta tự mình lựa chọn, ta chẳng trách được ai. “

Thuỷ Khiết Nhu nói : “Sư tỷ, hiện tại nhìn xem, nhìn lâu hần quả là kiệt suất , càng nhìn càng thấy được.”

Thuỷ Tiên phụ theo nói : “Đúng ! Tiểu thư , Thuỷ Tiên thấy hần đúng là nam nhân kiệt xuất, hần so với Thiếu gia còn cường tráng hơn . “

Thuỷ Khiết Nhu nói : “Người không động xuân tâm đấy chứ ? đừng quên người mới mười ba tuổi. Còn nữa, người tương lai phải là người của biểu ca ta . “

Thuỷ Tiên oan ức nói: “Tiểu thư, Thuỷ Tiên chỉ nói vậy thôi, chứ không hề nói sẽ theo hần.”

Thuỷ Khiết Thu nói : “Kiệt suất cái gì ? Bất quá chỉ là một công cầu.”

Thuỷ Tiên nghĩ thầm : Chính mình nói , bây giờ lại đổ lên đầu người khác .

Bạch Tư nói : “Sư Muội, đừng trách Thuỷ Tiên, nó chỉ tùy miệng nói thôi , khó có thể không công nhận điều đó.” Rồi nằm xuống giường đi ngủ .

Dù đã cố nhắm mắt nhưng vẫn chẳng thể ngủ được .

Từ lúc rời khỏi Hy Bình , nàng chẳng thể tự mình khống chế không thời khắc nào không nhớ về Hy Bình

Lãng Vô Tâm kiên trì bên một mình nàng chẳng quá hai ngày , ngày thứ ba bên cạnh hần đã lại có một đám nữ nhân theo sau, tuy nhiên sau đó vẫn lại đến cùng nàng hoan hỉ. Sau đó ngày càng ít dần, gần đây nhất đã chẳng đến tìm nàng nữa .

Lăng Vô Tâm tuy đúng là một nam nhân cường tráng, nhưng vẫn cần phải nghỉ ngơi , hẳn một đêm có thể ứng phó với mười nữ nhân, nhưng sau đó hẳn phải nghỉ ngơi hai ba ngày sau mới có thể lấy lại hùng phong .

Lại nói, Lăng Vô Tâm mỗi đêm cùng với ba bốn nữ nhân ngủ, với mỗi nữ nhân hẳn đều dùng uy lực Long Dương Thần Công hạ xuống , tất cả đều cảm thấy đầy đủ sau khi hoan ái . Nhưng đối với Bạch Tư mà nói, quả là chưa được đầy đủ .

Từ sau khi theo Lăng Vô Tâm, không hề cảm nhận được thích thú tột cùng như trong quá khứ. Khi cùng với Hy Bình thì không thể quên, chẳng quản bên Hy Bình có rất nhiều nữ nhân, hẳn luôn luôn vẫn có khả năng làm họ sung sướng đến hôn mê, hoặc chẳng dám làm lại .

Nàng không biết tại sao mỗi lần cùng Lăng Vô Tâm Âm tác ái, tâm lý lại luôn nghĩ đến Hy Bình .

Kì thật Lăng Vô Tâm chỉ cùng nàng hoan ái, một điểm cũng chẳng yêu nàng, hẳn trước kia nói với nàng vốn chỉ là lời nói dối, giấc mộng của nàng sớm đã bị phá vỡ. Bản thân nàng lại chẳng nguyện cùng Lăng Vô Tâm hoan ái, nhưng nàng lại không thể cự tuyệt hẳn .

Về mặt nàng đối với cả quá trình cường công của hẳn đều vô cảm, luôn luôn nhớ đến Hy Bình.

Động tác của Hy Bình là tổng hợp của ôn nhu cùng cuồng dã, cả hai luôn cùng tồn tại. Lúc Hy Bình tiến vào nàng có thể cảm nhận được tức giận của hẳn, yêu thương, muốn cùng chinh phục tình dục. Còn lúc cùng Lăng Vô Tâm, nàng không thể cảm nhận được sự cần thiết của nàng với hẳn, khác biệt không cần phải nói.

Hy Bình có yêu nàng hay không , nàng chẳng thể khẳng định được, nhưng nàng có thể cảm nhận được, Hy Bình rất yêu thương nàng, có thể tại vì nàng là con của Bạch Hoạt chăng ?

Bạch Tư không biết sự lựa chọn của mình có đúng không , nhưng Lăng Vô Tâm không thích phụ thuộc nàng, vì hẳn không thích chỉ phụ thuộc vào một nữ nhân .

Mỗi một nữ nhân đối với Lăng Vô Tâm chỉ là vật chơi đùa mà thôi .

Như ngày hôm nay hẳn lại cùng theo đám nữ nhân , đi cùng Thần Dao Tứ Hoa quỷ hỗn .

Bạch Tư cảm thấy buồn cười bản thân mình nhưng lại không cười lên nổi .

Đột nhiên nàng nhớ tới Bạch Chỉ, Bạch Chỉ không thấy đến, chắc là ở lại Thần Dao Môn.

Bạch Chỉ so ra hạnh phúc hơn nàng nhiều, chí ít Bạch Chỉ cũng có một nam nhân yêu thương nàng để chờ đợi và ngóng trông. Nhưng Bạch Tư nàng, lại chẳng biết chờ ai, huống hồ Bạch Chỉ chờ đợi thì rất nhanh nam nhân đó sẽ chạy đến bên cạnh nàng ta , Bạch Tư nàng thì sao ?

Bạch Tư tự nhiên lại muốn quay về Bạch Dương Tộc, quay về với thảo nguyên quen thuộc .

Lúc đau lòng người người đều nhớ về cố hương .

Nữ nhân khi muốn quay về gia đình là lúc họ đã không có gì để lưu luyến .

Bạch Tư không phải không còn lưu luyến gì mà là tâm lý tuyệt vọng .

Nữ nhân tuyệt vọng thường nhớ lại những việc cũ .

88. Chương 87: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Mọi người dậy rất sớm. Hy Bình không muốn cùng Lăng Vô Tâm mấy người đó đi chung đường, vì vậy trời vừa sáng liền gào thét cả bọn thức giấc.

Hẳn đến gõ cửa phòng Lăng Vô Tâm, Thần Dao Tứ Hoa quần áo xộc xệch hoang mang chạy ra. Lăng Vô Tâm nói một câu, “Sau này đừng đến tìm bọn ta nữa”, rồi lại ngủ tiếp.

Dã Mân Côi lộ ra khuôn ngực trắng như tuyết và nhũ cầu sâu thẳm, cúi đầu bước ra, đến trước mặt Hy Bình nói: “Xin lỗi.”

Hy Bình cài lại áo cho nàng, ôm nàng nói: “Không có gì phải xin lỗi, là tên Lãng Vô Tâm rẻ tiền, đi thôi! Chúng ta còn phải lên đường.”

Khi mọi người cười ngửa đi khỏi, Bạch Tư đứng ở cửa khách điểm tiễn biệt bọn họ đi xa, có điều Hy Bình tịnh không biết việc này.

Trên con đường này, chẳng biết vì sao, chạy ra rất nhiều võ lâm nhân sĩ, đều là cùng bọn họ đi chung một hướng. Một vài giang hồ nhân sĩ, thấy bọn họ trẻ tuổi, lại có nhiều mỹ nữ như vậy, đều muốn hướng đến các nàng nói lời ong bướm, nhưng đều bị Tứ Cửu và Độc Cô Minh đuổi đi.

Nói đến đánh nhau, đám trẻ tuổi bọn họ trái lại còn chưa từng sợ một ai.

Thần Dao Tứ Hoa từ khi cùng Lãng Vô Tâm vui vẻ một đêm xong, có đến hai ba ngày ngượng ngùng khi nói chuyện cùng mọi người.

Nhưng mà Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh không hiềm vì bọn họ. Mới ban đầu còn cho rằng là các nàng ghét bọn họ đến nỗi không nói một lời, về sau phát giác không phải như vậy, nhưng lại làm như không có việc gì, vẫn như trước cùng bọn nàng thông đồng. Thần Dao Tứ Hoa tự nhiên cực kì yêu thích, nên lại quẳng Lãng Vô Tâm sang một bên, chỉ coi như là loại đàn ông ngu ngốc ở bên cạnh.

Mười ngày sau, tới được Cẩm Châu thành.

Cẩm Châu thành tuy phồn hoa, chỉ là đối với bọn họ mà nói cũng không có gì kì lạ, bất quá đối với mỹ nữ trên đường, thì bọn họ lại đặc biệt lưu ý. Đương nhiên, người trên đường đối với đám tuấn nam mỹ nữ bọn họ cũng cảm thấy say mê.

Khi vào thành chỉ mới là chập tối, bọn họ liền đến ở tại một khách điểm.

Trong khi ăn cơm, nghe được xung quanh có người bàn luận gần đây ở Cẩm Châu thành có đạo hoa tặc hoành hành, đã có khuê nữ của hơn mười hộ gia đình gặp tai ương. Quan địa phương khẩn cấp điều tra, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Mọi người nghĩ thầm, tên đạo hoa tặc này quả nhiên biết chọn địa phương, trong thành này mỹ nữ rất nhiều, tùy tiện hái loạn cũng không thể hái nhầm “đậu hủ thối.”

Bọn họ nói đùa với chúng nữ: “Các nàng tối nay cẩn thận chút, đừng có ngủ như chết, coi chừng đạo hoa tặc bò lên người các nàng đó.”

Chúng nữ cười mắng: “Ai sợ ai? Ngay cả đám dâm côn các người bọn ta còn không sợ, lại sợ một tên đạo hoa tặc?”

Liền đó lại tiếp tục nghe thêm, nghe có người nói đạo hoa tặc muốn hái đệ nhất hoa trong thành này - La Mĩ Mĩ.

Nghe nói, La Mĩ Mĩ này là đệ nhất mỹ nữ của Cẩm Châu thành, gia gia nàng từng làm đại quan trong cung. Bây giờ cáo lão về quê nhà, vẫn là nhà giàu nhất trong thành.

Người này có nhất thê tam thiếp, nhưng chỉ sinh được một nhi tử. Nhi tử có nhất thê lưỡng thiếp, nhưng cũng chỉ sinh được một nữ nhi La Mĩ Mĩ, càng đúng là quái sự.

Thế nhưng, La Mĩ Mĩ nữ hài này đúng là một nhân vật xinh đẹp, thiên sinh lệ chất. Năm nàng mười tám, đã có rất nhiều công tử của các quan gia phú thương đến cửa cầu thân, nhưng luôn bị La phủ cự tuyệt, lý do là La Mĩ Mĩ nhìn thấy chướng mắt.

Bây giờ, đạo hoa tặc tuyên bố muốn hái đóa hoa phú quý La Mĩ Mĩ này, La phủ tự nhiên phải phòng thủ nghiêm ngặt, không ai biết đạo hoa tặc có thể đắc thủ không?

Mọi người đối với đạo hoa tặc không có bao nhiêu hứng thú, nhưng đối với La Mĩ Mĩ thì có, thậm chí nghĩ đến việc đi hái hoa cũng cảm thấy cực kì hứng thú.

Cười nói một hồi, rồi cũng tản ra người nào lại về phòng người đấy, lại là một đêm.

Sáng sớm vừa ra cửa, liền nghe trên đường có người bàn tán, tối qua đạo hoa tặc đã đắc thủ, La Mĩ Mĩ đã thất tung, ngay cả tì nữ Tiểu Tước ngủ cùng cũng thất tung theo.

Khi người của La phủ đi vào phòng bọn họ, trong phòng còn có dư vị của mê hồn hương, đoán chừng tặc nhân cũng chưa chạy xa, bắt đầu truy tìm bốn phía.

Mọi người xuôi theo con phố ra khỏi cổng thành, tiếp tục lên đường

Mãi đến tối, thì đến một tòa thâm sơn - Cẩm Lạc sơn.

Lôi Long nói: “Khoái mã vượt qua ngọn núi này, chắc phải mất ba thời thần, xem ra tối nay vô pháp vào được khách điểm rồi.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Ta lại thích ở trong núi này tìm một hang động để ngủ, chỉ cần được ôm mỹ nữ, ngủ ở đâu cũng là thiên đường.” Hắn quay mặt về Thần Dao Tứ Hoa nói: “Tối nay ngủ cùng ta?”

Thần Dao Tứ Hoa cười mắng một trận.

Độc Cô Thi đột nhiên chỉ về phía trước, kinh hãi nói: “Mã xa?”

Thế là, mọi người lại quất ngựa đi tới.

Hoa Tiểu Ba vén mở màn vải trên mã xa, nói: “Trong này có mùi thơm của nữ nhân và mê hồn hương, có lẽ chính là mã xa thả hoa tặc dùng. Giờ hắn lại vứt bỏ xe ở chỗ này, hiển nhiên là chuẩn bị tìm chỗ để làm hảo sự.”

Tứ Cửu nói: “Lộ kiến bất bình.”

Hoa Tiểu Ba tiếp lời: “Bạt đao tương trợ!”

Hy Bình cười nói: “Không ngờ các ngươi cũng có mấy phần hiệp tâm thối này, hắc hắc!” Đưa mắt nhìn con ngựa chết trên mặt đất, rồi lại nói: “Chúng ta quay lại đi! Hắn khẳng định là ở phía sau.”

Không cho một lời giải thích, Hy Bình liền dẫn đầu quay đầu ngựa, quất roi phi như diên trở lại.

Chạy băng băng một trận xong, Hy Bình dừng lại nói: “Vết máu là bắt đầu từ chỗ này, đạo hoa tặc chắc chắn làm hảo sự ở quanh đây, phân ra tìm! Một thời thần sau vô luận tìm thấy hay không, đều tập hợp ở đây. Thi nhi, theo ta.” Hắn và Độc Cô Thi quất ngựa đi vào mật lâm sâu thẳm.

Độc Cô Thi nói: “Ca, muội nghĩ là huynh không giống người làm việc tốt, sao lại tích cực như vậy?”

Hy Bình cười nói: “Anh hùng cứu mỹ nhân là mộng tưởng của nam nhân, ta rảnh không có việc gì, thì lại đến ngay cơ hội này. Nếu cứu được, có thể nàng ta còn dĩ thân tương hứa đến báo đáp ta nữa!”

Độc Cô Thi nói: “Muội đối với huynh dĩ thân tương hứa cũng không thấy huynh tiếp nhận, lại hi vọng nữ nhân khác dĩ thân tương hứa. Chẳng nhẽ huynh chê Thi nhi tàn hoa bại liễu?”

Hy Bình đưa mắt lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp nửa giận nửa vui của Độc Cô Thi, nói: “Thi nhi, nàng ở trong mắt ta vẫn là xử nữ.”

Độc Cô Nhi giận nói: “Người ta là phụ nữ có chồng, sao lại còn là xử nữ?”

Hy Bình nói: “Ta có thể làm nàng chảy máu như vậy, có thể làm nàng đau đến cào cấu diên cuồng.”

Độc Cô Nhi nói: “Ca, chàng xấu xa!” Dừng một chút, mắt nhìn về phía trước, nói: “Trước mặt có ánh lửa.”

Hy Bình xuống ngựa, rồi cũng bế Độc Cô Thi xuống, sau đó buộc hai con ngựa chung vào một cái cây, nói: “Thi nhi, nàng mỹ nữ cứu mỹ nữ, thế nào?”

Độc Cô Thi chu miệng thối nhẹ vào hắn, hai người lặng lẽ đi về nơi phát ra ánh lửa.

Đó là một sơn động, động khẩu khá lớn, ánh lửa là từ trong động phát ra.

Hai người nghe thấy một tiếng quất yêu kiều từ trong động: “Dâm tặc, ngươi dám?”

Xem ra nữ tử này vốn quen la hét người khác, lúc thế này mà vẫn còn ương ngạnh như vậy.

Một giọng đàn ông cười nói: “La mỹ nhân, ta có gì mà không dám? Y phục của hai người các nàng đều bị ta cởi sạch rồi, bây giờ chỉ chờ ta nhập động quang. Sao, không hoan nghênh à?” Ngừng một lúc, lại nói: “Hai người các nàng ai mời ta trước?”

Hy Bình và Độc Cô Thi đã tới gần động khẩu, chỉ thấy trong động rộng lớn, so với sơn động Hy Bình và Lãnh Như Băng với các nàng kia ngủ chung thì lớn hơn gấp rưỡi. Ở trong động quay lưng về phía bọn họ là một gã nam nhân trần truồng cao gầy, hai nữ nhân đang nằm dưới đất cũng lỏa thể như vậy, không nhìn thấy rõ dung mạo bọn họ.

Nam nhân kia nói: “Vậy thì bắt đầu từ La mĩ nhân nha!” Liền muốn nhào lên người mĩ nhân.

Thình lình, đằng sau hắn truyền đến một câu: “Lão huynh, đừng gấp!”

Nam nhân như bị điện giật quay người lại, nhìn thấy Hy Bình. Độc Cô Thi trốn sau đám cây chưa đi ra, bởi vì Hy Bình bảo nàng xem hắn anh hùng cứu mĩ nhân thế nào.

Hy Bình cũng đã thấy rõ nam nhân trước mặt, vóc dáng cũng có thể gọi là cường tráng, chỉ tiếc là xấu cực kì, chả trách lại muốn hái hoa.

Hy Bình nói: “Lão huynh, huynh quả nhiên là sinh ra để hái hoa.”

Xấu xí như vậy, không hái hoa thì ngay cả kĩ nữ cũng lười tiếp đãi hắn. Không còn cách nào khác, nhất định phải trở thành kiểu người chỉ có thể hái hoa.

Gã nam nhân cho rằng Hy Bình nói hắn cường hãn, bất giác cúi đầu nhìn xuống hòng căn của bản thân, ngạo nghễ nói: “Không có chút vốn liếng, làm sao có thể hái hoa?” Đột nhiên lại nói: “Người là ai? Vì sao lại đến đây?”

Hy Bình cười nói: “Lão huynh, kiến giả hữu phạt, dưới đất có hai mĩ nhân, huynh không mời ta cùng hưởng chung sao?”

Nam nhân nói: “Người đừng đến phá hão sự, nếu không, lão tử thịt người đó. Cút!”

Hy Bình tiến tới gần, nhìn hai thiếu nữ trên mặt đất. Nàng lớn hơn nhìn như hoa tựa ngọc, phú quý vô bì, đang phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, sắc mặt tỏ ra khinh thường. Nàng hơi nhỏ hơn kia, có lẽ chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dáng dấp cũng xinh xắn khả ái, đang sợ hãi nhìn hắn.

Hy Bình nói: “Lão huynh, mấy nữ nhi này đẹp như vậy, không chia cho ta một người, không phải là hão hữu đâu.”

Nam nhân nhìn hắn rất lâu, nói: “Xem ra người cũng là người đồng đạo, đã gặp mặt nhau, vậy cùng tới đi! Lúc thế này mà còn giết người không khỏi ảnh hưởng xấu đến tư tưởng.”

Hy Bình lập tức chỉ vào La Mĩ Mĩ, nói: “Ta muốn cô này.”

Nam nhân không vui nói: “Cái này không được, người lấy tiểu nữ hài đó.”

Hy Bình nói: “Không được đâu! Huynh lại kêu ta cưỡng hiếp tiểu nữ hài?”

Nam nhân mỉm cười nói: “Bọn ta làm như vậy được, tám tuổi đến tám chục tuổi đều không bỏ qua.”

Hy Bình tán đồng nói: “Nói phải.” Liền cởi quần áo ra.

Nam nhân vừa muốn nhào đến thân hình lỏa thể của La Mĩ Mĩ, Hy Bình vội nói: “Lão huynh, đợi chút, chúng ta so tài xem ai làm lâu hơn.”

Nam nhân tự đại nói: “So thì so, người sẽ thua mất mặt, nhanh lên.”

Hy Bình cởi sạch y phục liền nhào tới thân thể trần truồng non mềm của Tiểu Tước sờ soàng, gặm mút lung tung. Gã nam nhân nhìn thấy, cười thầm một tiếng, cũng vồ lấy thân hình La Mĩ Mĩ mà dày vò, khi đang muốn đỉnh thương nhập động, bỗng cảm thấy bản thân bị người ôm chặt ở thắt lưng.

Hắn kinh hoàng muốn giãy thoát ra, thì phát giác cánh tay đang xiết hắn cứng như thiết côn, hắn gào to: “Tiểu tử, người dám ám toán ta Thái Hoa Lăng Tử, sư phụ ta Dương Long Quân sẽ không tha cho người.”

Hy Bình cười nói: “Người như vậy mà dám bắt lão tử với một nha đầu măng tơ thân mật. Lão tử tiễn người đến Tây Thiên gặp Phật tổ, sau đó lại cùng với mĩ nữ vui vẻ.”

Thải Hoa Lăng Tử nói: “Chỉ cần người thả ta ra, ta giao La mĩ nhân cho người. Không, cả hai đều cho người!”

Hy Bình nói: “Trễ rồi.” Gắng sức đập đầu hấn vào vách động, kết thúc cuộc đời hái hoa của hấn.

Độc Cô Thi từ khóm cây nhảy ra, nhào vào bờ ngực trần của Hy Bình, nói: “Ca, chàng thật khỏe!”

Hy Bình sợ đáp: “Còn khỏe? Để lừa được hấn tin tưởng, ta phải hy sinh thân thể, cởi hết ra để người khác thưởng thức, lại còn phải cùng tiểu nha đầu nồng nhiệt, nếu như có bảo đao ở trong tay, lão tử tới chém cho hấn một đao.”

Độc Cô Thi nói: “Ca, không có bảo đao, huynh đối phó không được hấn sao?”

Hy Bình nói: “Ta sợ đánh không trúng hấn, lúc trước ta tay không đánh người biết chút võ công, đều là con mẹ nó đánh không lại. Bất quá để ta ôm phải, bọn chúng chỉ còn biết kêu to. Thi nhi, để ta mặc y phục trước đã.”

Lưỡng nữ nằm dưới đất biết nam nhân trước mặt sẽ không làm hại bọn họ, dường như thở phào một hơi.

La Mĩ Mĩ yên tâm kêu lên: “Còn không giúp bọn ta mặc y phục?”

Hy Bình vừa mặc y phục vừa nói: “Các người không phải có tay có chân sao?”

La Mĩ Mĩ mắng: “Hỗn đản, người không nhìn thấy bọn ta không cử động được sao?”

Hy Bình nói: “Thi nhi, giúp bọn họ giải khai huyết đạo. Ta không biết.”

La Mĩ Mĩ nói: “Bọn ta không bị điểm huyết, chỉ là bị tên tử quỷ đó cho ăn một loại thuốc, toàn thân yếu ớt vô lực.”

Hy Bình nói: “Không thể trách lão tử khi ở trên người nàng, nghĩ là nàng cũng giống như là không có xương cốt. Thi nhi, nàng làm hộ đi! Ta muốn ra ngoài ca hát.”

Độc Cô Thi ngạc nhiên hỏi: “Ca, tại sao vậy?”

Hy Bình cười nói: “Bọn họ nghe được giọng ca tuyệt vời của ta, sẽ chạy đến ngay.”

Hấn quả thật chạy ra ngoài động hát to bán dạ tình ca, làm hổ báo diều trùng đang ngủ toàn bộ đều tỉnh bởi tiếng ồn ào. Các loại động vật đều cảm thấy cái con gà trống hoang bị thần kinh này thật kì quái, bán dạ tam canh mà gáy không ngớt.

La Mĩ Mĩ mặc y phục xong liền kháng nghị nói: “Không được hát, tại ta đều bị người làm điếc rồi!”

Hy Bình còn cho rằng cũng không tệ, quay đầu nhìn chằm chằm vào La Mĩ Mĩ, rất không vui nói: “Là ý tứ gì? Lão tử đã cứu nàng, hát vài bài chúc mừng cũng không được?”

La Mĩ Mĩ nói: “Cũng chưa nghe qua có người nào hát khó nghe hơn người.”

Hy Bình nổi cáu nói: “Khó nghe? Ta cứu nàng, nàng không những không dĩ thân tương hứa, còn nói ta hát khó nghe?”

La Mĩ Mĩ bĩu môi nói: “Vốn là như vậy đó!”

Hy Bình ngồi xổm xuống nắm lấy cổ áo nàng, nói: “Nàng không thể thành thực một chút sao? Nói dối đối với nàng có lợi ích gì?”

La Mĩ Mĩ la to: “Buông ta ra, người so với tên dâm tặc đó còn đáng ghét hơn.”

Hy Bình bực tức nói: “Sớm biết như vậy, ta đã để tên dâm tặc không đáng ghét đó vui vẻ với nàng, xem nàng có còn cãi bướng!” Hấn bỏ La Mĩ Mĩ ra, lại đối với Tiểu Tước ra vẻ tươi cười nịnh hót nói: “Tiểu nữ hài xinh đẹp, nàng nói đi ta hát có hay không?”

Tiểu Tước sợ hãi nhìn hấn, không nói ra lời, hiển nhiên còn sợ hấn giống như vừa nãy gặm mút loạn trên người nàng.

Vẻ tươi cười của Hy Bình như đông cứng lại, nói: “Từ lúc bắt đầu nhìn thấy nàng, mãi đến bây giờ, nàng một lời cũng không nói. Chẳng nhẽ nàng là người câm? Cho dù là người câm, nàng cũng nên gật đầu, mới không uổng công ta cứu sự thanh bạch của nàng.”

La Mĩ Mĩ mỉm cười nói: “Người cứu thanh bạch của Tước nhi? Ban nãy ở trên người Tước nhi chính là người, vậy mà vẫn có mặt mũi nói cứu thanh bạch của Tước nhi? Người nhìn kĩ lại đi, trên người Tước nhi vẫn còn nước dãi của người đó!”

Hy Bình tức giận điên cuồng, hướng tới Độc Cô Thi nói: “Thì thì, lấy cái gì đổ vào miệng thối của nàng ta.”

Độc Cô Thi nói: “Ca, muội không thể.”

Hy Bình nói: “Thôi quên đi, để nàng ta tiếp tục nói láo! Cái kiểu nữ nhân như nàng ta, một ngày mà không nói láo, chắc sẽ chết đó.” Hắn lại hướng đến Tiểu Tước nói: “Uy, nàng rốt cuộc nói một câu xem! Ít ra cũng nên nói cho ta biết, nàng tên gì chứ?”

Tiểu Tước khẽ nói: “Tiểu Tước.”

Hy Bình vui mừng nói: “Hóa ra nàng không phải là người câm, mau nói ta hát rất hay đi.” Hắn vẫn là không được thì không chịu.

Tiểu Tước nói: “Muốn ta nói lời thực sao?”

Hy Bình khẳng định nói: “Lời thực.”

Tiểu Tước hơi sợ nói: “Người sẽ không mắng ta, cần ta chứ? Nàng vẫn là sợ Hy Bình như lúc nãy nhào lên người nàng gặm mút.”

Hy Bình cười lớn nói: “Sao lại thế được?”

Tiểu Tước giọng cực nhỏ nói: “Người hát.....rất khó nghe!”

Hy Bình sững người, đột nhiên ôm nàng lên, đặt lên đùi hắn, phát vào hông nàng, nói: “Tiểu hài tử mà lại học người lớn nói láo, để xem nàng sau này có dám không thành thực không!”

Ngoài động khẩu truyền vào thanh âm của Hoa Tiểu Ba: “Tỷ phụ, ai không thành thật?”

Hy Bình vừa cười vừa chửi rủa: “Lúc người đi cái con mẹ nó, cũng không mang dao cho ta, xem làm ta không làm nổi anh hùng.”

Chúng nhân xuất hiện trong động.

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phụ, không có dao, huynh đã tàn nhẫn như vậy, đập vỡ đầu của hắn. Nếu có dao, huynh không phải là chặt hắn ra như tương hay sao?”

Hy Bình nói: “Hắn thấy ta đẹp trai hơn hắn, cực kì tự ti, tự chạy đập đầu vào vách.”

Độc Cô Minh cười nói: “Hóa ra đẹp trai cũng là một loại vũ khí đáng sợ.”

“Đương nhiên rồi.” Hy Bình đắc ý nói: “Còn là một loại vũ khí đối với nữ nhân có lực sát thương vô cùng.”

Từ Bạch Lộ hừ nói: “Xú mĩ!”

Hy Bình đưa mắt nhìn chòng chọc vào nàng, nói: “Nàng nói cái gì? Qua đây!”

Từ Bạch Lộ quay mặt sang một bên, nói: “Ta không!”

Hy Bình cười nói: “Nàng còn không qua, ta sẽ ép cung đó.”

Nguyên lại lần trước Từ Bạch Lộ kiên quyết nói là Hy Bình cưỡng bức nàng cầm lấy nam căn của hắn, Hy Bình trước mặt mọi người đã thừa nhận, lúc này nếu nàng không đi qua, Hy Bình sợ là sẽ thực sự muốn ép cung.

Từ Bạch Lộ chỉ biết cắn giận đi qua, nói: “Được chưa?”

Hì Bình bế Tiểu Tước đang ở trên đùi hán ngồi sang một bên, nói: “Ta không đánh nàng, nàng vẫn nằm trên đùi ta? Di, sao lại chảy nước mắt? Ta đâu có đánh đau nàng!”

Tiểu Tước nói: “Người ta đau đó!”

Hy Bình nói: “Hảo, ta không đánh nàng, ngồi ngoan. Tiểu Ba, qua đây chăm sóc bọn họ.” Nói xong, hán kéo Từ Bạch Lộ vào lòng, hôn mạnh lên nàng, nói: “Đây mới gọi là xú mĩ!”

Hoa Tiểu Ba kiểm tra La Mĩ Mĩ xong, nói: “Bọn họ chỉ bị uống Nhuyễn cốt tán, ba thời thần sau sẽ khôi phục.”

Hy Bình nói: “Người đi ra nhặt chút củi khô, đốt lửa ở đây sắp tắt rồi.”

Hoa Tiểu Ba kháng nghị nói: “Tỷ phu, tại sao mỗi lần đều là đệ? Sắc đẹp của mĩ nữ ở trước mắt này có thể so được Bằng tỷ tỷ, nhìn thấy kiều quý vô cùng, đệ phải giữ gìn hình tượng trước mắt nàng!”

Triệu Tử Uy nói: “Hình tượng nhặt củi cũng tốt, đi đi!

Hoa Tiểu Ba lăm bằm trong lòng:” Vậy sao người không đi?” Nhưng cuối cùng hán cũng đi ra khỏi động, nhặt về một bó củi to.

Lôi Long nói: “Tối nay ở trong này nghỉ ngơi vậy!”

Độc Cô Minh nói: “La cô nương, ngày mai bọn ta không thể đi cùng các nàng. Các nàng có thể tự mình về nhà không?”

La Mĩ Mĩ trừu đối với Hy Bình có thành kiến, còn đối với những người khác đều rất vui vẻ, cười nói: “Chúng ta không quay về, theo các người được không?”

Hoa Tiểu Ba đang cho thêm củi vào đốt lửa, nghe La Mĩ Mĩ nói như vậy, hán mừng rỡ nói: “Tốt quá.”

Hoàng Đại Hải nói: “Như vậy không tốt. Người nhà của nàng sẽ lo lắng.”

La Mĩ Mĩ nói: “Ngày mai đến trấn kế cận, ta sẽ sai người báo với người nhà là ta vẫn bình yên khỏe mạnh, các người không phải vì ta lo lắng.”

Hy Bình nói: “Ta phản đối, trừ phi nàng nói ta hát nghe hay.”

Chúng nhân toàn bộ đều nhăn mày lắc đầu.

Hoa Tiểu Ba vì muốn mĩ nhân đi cùng, đành dối lòng nói: “Tỷ phu, huynh hát đúng là rất hay.”

Hy Bình vui mừng nói: “Vẫn là Tiểu Ba người khá thành thật.”

Từ Bạch Lộ lăm bằm bên tai hán: “Trơ tráo chết người!”

Hy Bình bực bội nói: “Người....”

Bàn tay vỗ vào móng phát ra tiếng vang trong trẻo, truyền khắp cả khu rừng đêm.

Sau đó, lại khôi phục về yên tĩnh.

89. Chương 88: Hoan Bì Vô Ngôn

Hy Bình đối với sự đồng hành của chủ tỳ La Mĩ Mĩ không có ý kiến phản đối, bất quá đối với chuyện này, ngoài trừ hán ra, hầu hết tất cả nam nhân đều tán đồng. Nhưng mà ngựa lại không đủ, đành phải để Thiên Phong Song Kiều cùng cưới một con, La Mĩ Mĩ chủ tổ chung nhau cưới một con. Sau lại phát giác không có thuận tiện, Hy Bình liền dùng lực bế Tiểu Tước ngồi lên trước hán, rồi gọi Từ Hồng Hà ngồi phía sau. Ô Long chính là dị chủng trong loài ngựa, dù chở ba người vẫn cứ phi như bay.

Tiểu Tước có vài lần quay mặt lại hung dữ trừng nhìn Hy Bình, bởi vì hạ thể thô cứng của hán liên tục va chạm làm nàng gần như phải rên rỉ, khiến mặt đỏ bừng. Bọn họ tới một trấn nhỏ, liền đặt mua một con ngựa, tiểu tước không cưới ngựa, vẫn cứ tiếp tục cùng Hy Bình cùng cưới con Ô Long .

Trong lúc đó, La Mĩ Mĩ lấy tiền thuê một người chạy việc tới Cẩm Châu thành báo bình an. Tiền tự nhiên có thể lấy mà không cần hoàn trả - trên thế giới này, nữ nhân mượn tiền nam nhân, rất ít khi trả lại.

Thời gian giống như ngựa phi, nửa tháng trôi qua rất nhanh. Vào tối ngày này, chúng nhân đã đến được Thạch đầu trấn ngoài thành Phượng Tiên, phỏng chừng đêm nay vẫn chưa vào được thành, vì vậy tìm khách điểm ngủ trọ.

Hy Bình vừa mới xuống ngựa, lập tức Tiểu Tước liền hô: “Đại sắc lang, bế Tước nhi xuống ngựa!”

Hoa Tiểu Ba xung phong nhận lấy nói: “Tiểu Tước, ta tới bế người.”

Tiểu tước bủ môi, nói: “người không được, ta muốn đại sắc lang.”

Hy Bình giơ hai tay lên bế nàng xuống tới, nói: “người không được lúc nào cũng bảo ta đại sắc lang, được không? mỗi lần đều bắt ta bế lên bế xuống, không có công lao cũng có khổ lao, người không thể tự mình thay đổi xưng hô dễ nghe một chút sao?”

Tiểu Tước nói: “Ai kêu người lúc trước bỏ nhào vào trên người ta cản loạn? ta phải gọi người đại sắc lang, người đúng là háo sắc ma, mỗi lần đều...”

Nàng vốn định nói “tất cả mỗi lần người chạm vào Tước nhi”, liền bị Hy Bình ngắt lời nói: “tốt lắm, người thích gọi như thế nào thì gọi như thế, đừng có nói bậy.”

Hắn không nghĩ cho mọi người biết hắn trong khi ôm một tiểu cô nương cũng sẽ hưng phấn cương lên, cái đó quả thực là quá mất nhân tính - đương nhiên cũng thật mất mặt.

Tiểu Tước ôm lấy cánh tay cường tráng của hắn, ý ôi nhìn hắn, nói: “Đại sắc lang luôn thương Tước nhi nhất.”

Nửa tháng gần đây, nàng suốt ngày ở trong lòng Hy Bình, lúc đầu còn có sự thẹn thùng của một tiểu cô nương, lại biến thành tiểu điều vởi vĩnh, không những nàng không e sợ sự cường gian từ thân thể hùng tráng của hắn, ngược lại luôn tựa vào trên người hắn, ở đó luôn có một loại cảm giác không thể thay thế thật an toàn và thoải mái.

Cái đó khiến cho Thiên Phong Song Kiều trong lòng rất không thoải mái, chẳng hiểu vì sao, các nàng đúng là không muốn thấy Tiểu Tước cả ngày quần quít lấy Hy Bình, cả Độc Cô Thi trong lòng cũng kì quái.

La Mĩ Mĩ từ một bên nhắc nhở, nói: “Tước nhi, người là định phản bội ta đấy hả?”

Những lời này, nàng đã chẳng biết nói qua bao nhiêu lần, tại giữa chốn đông người, La Mĩ Mĩ thật chán ghét nhất là Hy Bình, thường xuyên cùng hắn đấu khẩu. Hy Bình lúc bắt đầu thì cùng nàng tranh cãi, về sau phát giác chính mình căn bản không phải là đối thủ của nàng, nên cam bái hạ phong, chỉ cần nàng hé cái miệng nhỏ nhắn, Hy Bình miệng rộng sẽ đóng kín.

Tiểu Tước hoang mang nói: “tiểu thư, ta không có mà.”

La Mĩ Mĩ buồn bực nói: “Không có? người biết rõ ta với hắn không đội trời chung, vẫn còn thân cận với hắn? Cần thận hắn đem người ra ăn!”

Hy Bình rốt cục nhịn không được, hô lớn: “Người cầm miệng! người nghĩ ta là người thế nào, sẽ xuống tay với một tiểu cô nương hả? người còn hạch sách, ta đưa người trở lại!”

Thật như vậy, đã biết quá nhiều về Hoàng Hy Bình ta, tất cả mọi thứ đều có trong đầu lão tử. Hắn đích xác hận không thể đem cô gái nhà giàu này cách xa khỏi thân mình, nàng thật sự là phiên toái, hồi hận khi đồng ý với Tứ Cửu và Hoa Tiểu Ba đem nàng ta theo.

Nữ nhân này chẳng những quy định bọn họ không được ôm nàng, hơn nữa lại còn cùng Thần Dao Tứ hoa nói xấu bậy bạ, nói cái gì nam nữ không được như vậy tùy tiện, các người trong giang hồ đúng là không có đạo đức quy củ, làm loạn một chỗ, còn nói nam nữ nhất định phải thông qua cưới hỏi đàng hoàng mới có thể hành chu công chi lễ, tức giận tới phiên bọn họ không biết bao nhiêu con mắt cả chết.

Bọn họ tự nhiên sẽ không thích cái đạo lý to lớn của nàng, vẫn như cũ làm theo ý mình, người tình ta nguyện, nam hoan nữ ái. Đúng lúc này một thanh âm quen thuộc từ sau lưng mọi người truyền tới: “Người không thích nàng thì để cho ta!”

Mọi người vừa thấy, Lăng Vô Tâm mang theo nữ nhân của hắn chẳng biết từ khi nào đã tới sau lưng bọn họ, đám nữ nhân kia tựa hồ có thay đổi 4-5 gương mặt mới, Lăng Vô Tâm thâm tình đối với La Mĩ Mĩ khấn khoản nói: “Cô nương, ta gọi là Lăng Vô Tâm, bọn họ bài xích cô nương, không bằng đi cùng với ta? ta tuyệt đối sẽ không nói ra những lời thô lỗ đối với cô nương.”

La Mĩ Mĩ nhìn thấy một người tự nhiên xuất hiện, công tử phong lưu tiêu sái, trong một lúc tâm động, mê mang nói: “thật vậy chăng?”

Lăng Vô tâm gật đầu, mỉm cười rất có phong độ.

Hy Bình nhìn chăm chú Lăng vô tâm, trầm giọng nói: “Lăng Vô Tâm, nghe ta nói rõ đây, ngươi muốn tìm nữ nhân ở chỗ nào, lão tử sẽ mặc kệ ngươi, nếu ngươi khiến cho ta

thiền phúc, ta liền chém ngươi thành hai mảnh!” dứt lời xoay mặt đối diện La Mĩ Mĩ nói: “Nữ nhân, ngươi cùng hắn một chỗ, không quá ba ngày, trình thao liên không thấy nữa, ta vẫn chưa gặp người nhà của ngươi, tuyệt không để trình tiết của ngươi cho hắn hủy, lão tử không muốn đám gia nhân người nhà ngươi cho rằng ta cường gian ngươi, đi vào!”

Hắn dẫn đầu mọi người đi vào khách điểm, quay đầu lại vừa thấy, La Mĩ Mĩ chẳng những không đi theo tiến vào, lại đã cùng Lăng Vô Tâm mặt đối mặt thật gần. Hắn thả Tiểu Tước nhân đang ôm bên tay hắn, tiến lại ôm ngang hông La Mĩ Mĩ.

La Mĩ Mĩ giãy dụa kêu lên: “Tử dâm tặc, không cho phép ngươi ôm ta!”

Hy Bình không để ý tới kháng nghị của nàng ta, chỉ hướng Lăng Vô Tâm nói: “Người thật là âm hồn bất tán, ta đi đến nơi nào, ngươi liền chạy tới nơi đó.”

Lăng Vô Tâm cười nói: “Người đã sai rồi, ta quả không phải truy tung theo ngươi, ta là hướng đến Quần Phương lâu. Cô nương nếu nàng nguyện ý theo ta, ta nhất định sẽ làm hắn thả nàng ra.”

La Mĩ Mĩ quên giãy dụa, đắc ý hô: “Lão nhà quê thô lỗ, ngươi có nghe được không? còn không để ta xuống!”

Hy Bình chuyển ánh mắt qua Bạch Tư, thấy nàng tiều tụy hơn, cảm thấy lòng trầm xuống, quay đầu bước đi.

Phía sau truyền tới tiếng cười nhạo của Lăng Vô Tâm: “Hoàng Hy Bình, nếu công bình cạnh tranh, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta, ngươi dùng thủ đoạn cường ngạnh này thật sự là làm mất mặt khí phách nam nhân chúng ta, có dũng khí thì thả cô nương đó ra, ta cùng ngươi công bình cạnh tranh, xem nàng cuối cùng sẽ chọn ai?”

Hy Bình cũng không quay đầu lại nói: “Ta đối với ác bà nương này không có hứng thú, ngươi nếu muốn theo đuổi nàng, thì chờ nàng ta sau khi trở về nhà, khi đó ngươi thích thể nào muốn thể nào, cùng ta không quan hệ! La Mĩ Mĩ, xú bà nương ngươi dám cần ta?” Nguyên lai lúc hắn nói chuyện, La Mĩ Mĩ liền cần tới cánh tay hắn.

La Mĩ Mĩ há miệng, cả giận nói: “Ai kêu ngươi dám như vậy đối đãi ta? ta muốn ngươi phải tự mình xin lỗi!”

Hy Bình có chút phiền chán, nói: “Người còn nói một câu nào nữa, ta sẽ quăng ngươi xuống đất!”

La Mĩ Mĩ tiều mi dặng lên, nói: “Người dám?”

“Phang” một thanh âm vang lên, cái móng đầy đặn của nàng đã đánh xuống mặt đất.

Nàng kêu lên đau đớn một tiếng, phần nộ trừng mắt nhìn Hy Bình, nói: “người là đồ vô lại!”

Hy Bình sải bước qua nàng, đi thẳng vào khách điểm.

Mọi người trợn mắt há mồm.

Lăng Vô Tâm đi đến bên La Mĩ Mĩ ngồi xuống, an ủi nói: “Cô nương, nàng bị thương hay không?”

La Mĩ Mĩ cả giận nói: “Không cần người quan!”

Nàng nhịn đau đứng lên, đuổi theo Hy Bình, tại lưng hổ của hắn đánh vào một đấm: “Người này đồ chết tiệt, một điểm phong độ đều không có, ta chỉ có nói nhiều mấy câu, ngươi đem người ta ném xuống mặt đất, ta cùng ngươi không yên! ngươi không có phong độ đúng là đồ nhà quê, đại dâm tặc, ta đánh chết ngươi, đánh chết ngươi, nhìn ngươi còn dám khi dễ Mĩ Mĩ?!”

Hy Bình ngừng lại, mặc cho nàng ta đánh đấm, nàng đánh một, cứ ôm lấy Hy Bình, nằm ở trên lưng hắn, phóng thanh khóc lớn, ủy khuất cực độ.

Hy Bình hướng khách điểm nói với Lôi Long: “Chuẩn bị cơm sẵn chưa?”

Lôi Long cười nói: “Hết thầy đã chuẩn bị sẵn sàng, người xong việc liền có thể dùng cơm.”

Hy Bình quay đầu nói: “La Mĩ Mĩ, còn không buông ta? khóc cái gì khóc! ngươi da thịt đàn hồi, có ngã xuống mặt đất cũng không thấy đau, làm gì tìm ta liều mạng vậy?”

La mĩ mĩ nổi giận nói: “ta không ăn!”

Hy Bình nói: “không ăn càng tốt, đỡ cho ngươi ăn no lại có khí lực tới tìm ta huyên náo, phiền chết người ta.”

La Mĩ Mĩ đột nhiên buông Hy Bình ra, từ sau lưng hắn liêu xiêu đi tới, ngồi xuống ghé bên bàn ăn, cầm bát cầm đũa ăn nhanh.

Hy Bình cười, hướng mọi người hô: “Bắt đầu ăn nào!”

Buổi tối, Lăng Vô Tâm tới trước cửa phòng Thần Dao Tứ Hoa gõ cửa, muốn cùng Thần Dao Tứ Hoa tái phong lưu một đêm, lại bị Thần Dao Tứ Hoa cự tuyệt.

Điều này khiến hắn rất kinh ngạc, với kinh nghiệm của hắn, phạm nữ nhân đã cùng hắn thượng sàng một lần, đều không cự tuyệt được hắn, như thế nào Thần Dao Tứ Hoa lại ngoại lệ? chẳng lẽ nói bọn họ trên giường cũng không thể là nhất thế cao thủ?

Hắn trở về bên nữ nhân của mình gọi ra năm nữ nhân bồi hắn ngủ. Kì thật mấy người này không thể so với Bạch Tư tuyệt vời, nhưng hắn đã có nửa tháng không cùng trên giường với Bạch Tư. Huống hồ, mấy ngày hôm trước hắn đột nhiên biết Bạch Tư đã có thai.

Điều này khiến hắn rất là tức giận, cưỡng bức Bạch Tư phá thai, nhưng nói thế nào Bạch Tư cũng không chịu.

Nàng nói, mặc kệ hắn không thương nàng, muốn hay không có đứa nhỏ, nàng tự mình sanh xuống, còn nói, nàng sẽ không dùng đứa nhỏ tới uy hiếp hắn.

Lăng Vô Tâm không có biện pháp, dù sao Bạch Tư cũng là sư muội hắn, hắn không thể đối đãi với nàng như với nữ nhân của mình, Thủy Khiết Nhu cũng không cho phép hắn làm vậy, sư phụ sư nương nếu mà biết sẽ trách tội hắn.

Hắn chỉ có thể tự trách mình, tại lần thứ hai cùng Bạch Tư tác ái, không khống chế được mình, trong cơ thể nàng xạ tinh! chỉ một lần trúng, khiến hắn không thể không tự bồi phục năng lực sinh sản của chính mình.

Hôm nay Bạch Tư lại có thể có thai với hắn, khiến hắn nghĩ rằng cuộc sống tiêu điều tự tại của mình cuối cùng cũng kết thúc, nếu để sư phụ sư nương biết nhất định sẽ bắt hắn chịu trách nhiệm.

Nhưng hắn như thế nào có thể trở thành một gã nam nhân không thú vị?

Sau khi rời khỏi thần dao môn, hắn không có trở về tiên duyên cốc, nghe nói trên giang hồ đồn đãi, quân phương lâu tại phương tiên thành có một đám dị quốc mỹ nữ, hắn liền dẫn một đám nữ nhân của mình đuổi tới đây. Trên đường tuy có rất nhiều kẻ lăm chuyen tới chọc hắn, đều toàn bộ bị hắn tổng cổ đi cả.

Lần thứ hai gặp lại Hy Bình cùng mọi người, cũng trong trạng thái đề phòng Lãng Vô Tâm hẳn, hẳn biết rõ lộ trình và mục đích của bọn họ, nhưng đối với loại ân oán cừu hận này, hẳn lại không có hứng thú, hẳn đến nơi này. chinh phục mỗi một nữ nhân mỹ lệ, lại vô tình bỏ rơi bọn họ, cuộc sống của hẳn chỉ có lạc thú.

Hắn đã vô duyên với Lãng Như Băng, rồi lại cho hẳn gặp gỡ La Mĩ Mĩ, hẳn nghĩ không thể buông tha cho La Mĩ Mĩ, nhưng mà hẳn không thể nào xuống tay. hẳn tuyệt không e ngại Hy Bình, chỉ là nếu tứ đại vô lâm hướng hẳn công kích, hẳn chỉ có thể theo đuổi nữ nhân hoặc lão bà của diêm vương. Huống hồ, quần phương lâu còn có một đám dị quốc mỹ nữ đang chờ hẳn tới, việc gì phải dây dưa với mấy kẻ điên không nói lý này?

“Ngày mai, đúng, ngày mai có thể hôn tới khuôn mặt của mấy dị quốc mỹ nữ, haha!” Lãng Vô Tâm vừa thi triển động tác trên thân thể nữ nhân vừa nhìn La Mĩ Mĩ - hẳn là dạng nam nhân này, đang trên bụng nữ nhân này, trong lòng lại nghĩ đến cái mông của một nữ nhân khác.

Tại phòng bên cạnh Bạch Tư cũng đang có một phen tâm sự. Nàng từ khi gặp gỡ Lãng Vô Tâm, tưởng rằng mộng đã thành chân, nhưng mà tại giờ chân sắp sửa thật sự trở thành mộng rồi, mộng thật sự, thoáng qua, tan vỡ, thật quá vô tình.

Bỏn lai mộng thường hay vỡ, mộng càng đẹp càng dễ vỡ, nhân sinh có lẽ không nên có nhiều mộng đẹp, bởi vì tan vỡ cũng rất nhiều.

Bạch Tư vốn chỉ có một giấc mộng, cũng đã vỡ tan, nàng còn có thể có cái gì đây? có lẽ là một giấc mộng khác.

Ngủ bên cạnh Bạch Tư vẫn như cũ chính là Thủy Khiết Thu.

Hai nữ nhân đến nay trông có thể coi là hai tỷ muội, hai nàng cái gì cũng đều nói cho nhau, nhưng mà cũng nhất trí cho rằng không thể nhắc tới Hoàng Hy Bình, nhắc tới đồ công cầu này, Bạch Tư sẽ lại trầm mặc, Thủy Khiết Thu thì mất hứng.

Đáng tiếc không có biện pháp, các nàng lúc nào dành cho Hy Bình gặp nhau, hơn nữa Lãng Vô Tâm hôm nay cố ý muốn cùng hẳn tương đấu, cũng cùng trọ ở một khách điểm.

Thủy Khiết Thu nằm ở bên trong nghiêng người hướng ra ngoài, nhìn Bạch Tư mê mẩn, một hồi lâu mới nói: “Sư tỷ, tỷ thật sự muốn sanh đứa nhỏ ra sao?”

Bạch Tư âm đạm, hồi lâu mới nói: “Có lẽ như vậy đành phải xin lỗi hài tử, khiến nó cả đời này không có cha.”

Thủy Khiết Thu kinh ngạc nói: “Tâm ca không phải Phụ thân nó?”

Bạch tư nói: “Hẳn sẽ không thừa nhận đây là đứa nhỏ của mình, hẳn cho tới bây giờ đều không phải là kẻ có trách nhiệm.” Nàng rốt cục hiểu được Lãng Vô Tâm, nhưng mà có lẽ đã muộn. Rất nhiều chuyện đều là như thế này, biết được mọi việc thì đều đã muộn.

Thủy Khiết Thu không nói gì, bởi vì Tâm ca của nàng, đích xác là nam nhân như vậy.

Bạch Tư đột nhiên có chút đau buồn nói: “Ta đã không còn cái gì nữa, ta không thể để mất đi hài tử này, vô luận thế nào, ta đều sẽ sinh hẳn xuống.”

Thủy Khiết Thu suy nghĩ nói: “Sư tỷ, đứa nhỏ này có thể hay không là của công cầu kia?”

Bạch Tư thân thể mềm mại run rẩy dữ dội, sắc mặt kích động ửng hồng.

Đúng rồi! vì cái gì không nghĩ tới điều này? Công cầu kia mỗi lần cùng nàng ..., không phải đều xạ tinh sao? hài tử này, có thể là của hẳn chẳng?

Bây giờ làm thế nào cho phải? mặc dù nữ nhân Bạch Dương tộc có cách tránh thai độc đáo, nhưng nàng mỗi lần không phải bị hẳn lộng đắc toàn thân vô lực tới mê mang cả đi, sao còn có thể chú ý tới hẳn?

Hài tử này, thật sự là của hẳn?

Nhưng cũng có thể là của Lãng Vô Tâm, bởi vì Lãng Vô Tâm tại hai ba ngày đầu, đều cùng nàng triển miên, cũng không ít lần không thể khống chế bắn vào trong cơ thể nàng.

Nhưng mà, bình thường thì hài tử này phần nhiều có thể là của Hy Bình, bởi vì hẳn trước Lãng Vô Tâm đã nhiều lần tiến vào trong cơ thể nàng, cấp cho nàng rất nhiều tinh hoa.

Lãng Vô Tâm lại tin chắc rằng hài tử trong bụng Bạch Tư chính là sản phẩm của mình, mặc dù nàng đã kiên quyết nói rằng mỗi lần cùng Hy Bình hoan ái đều không kịp áp dụng phương pháp tránh thai.

Bất luận nói thế nào Lãng Vô Tâm vẫn cho rằng nàng nói dối, bởi vì hẳn tin chắc rằng Hy Bình không có khả năng khiến cho Bạch Tư lộng đắc tới không kịp sử dụng phương pháp.

Giờ phút này, bởi vì Thủy Khiết Thu nhắc nhở, Bạch Tư mới tỉnh ngộ, hài tử này rất có thể là của Hy Bình.

Cái gã công hầu này, vì cái gì lại muốn cho nàng hoài thượng hài tử của hắn? chẳng lẽ làm hại nàng còn chưa đủ? vì cái gì vừa muốn vứt bỏ nàng vừa muốn nàng hoài thượng hài tử? đều là tại công hầu này, lấy thật nhiều thê tử, duy lại không lấy nàng, chẳng lẽ Bạch Tư nàng so ra kém với các nữ nhân kia?

Bạch Tư cứ thế tự nghĩ, phảng phất quên mất lúc trước là chính mình rời hắn đi, hôm nay nàng lại tự biến thành hắn rời bỏ mình.

Thủy Khiết Thu nhìn Bạch Tư vừa vui vừa buồn, không nói một lời, nghĩ rằng nàng có vấn đề, vội la lên: “Sư tỷ, tỷ làm sao vậy? có phải là Khiết Thu nói sai điều gì? tỷ hãy coi như ta chưa nói qua, hài tử trong bụng tỷ như thế nào lại có thể là của công hầu kia? Sư tỷ, nếu sư huynh không nhận hài tử này, muội sẽ cùng tỷ làm má má của nó. Muội cả đời này có thể không sinh được, thực ra mỗi người nữ nhân đều muốn có một hài tử.”

Bạch Tư bưng tỉnh, thu lại ưu tư, nói: “Sư muội, muội đối với ta thật tốt! kỳ thật ai là Phụ thân đứa nhỏ đối với ta đều không quan trọng, ta chỉ biết mình là mẫu thân của nó, ta nhất định sanh nó ra, nhất định thân ái nó, đến lúc đó ta sẽ bảo đứa nhỏ nhận muội là má má, được không?”

Thủy Khiết Thu đặt tay lên cái bụng vẫn chưa thay hình dạng của bạch tư, vui mừng nói: “Muội thật hy vọng nó nhanh một chút lớn lên, khi đó muội có thể gặp lại một sư tỷ bụng to.”

Bạch Tư e thẹn nói: “Lúc sẽ trông thật là khó coi”

Thủy Khiết Thu bĩu môi nói: “Mới không phải... Ồ, ai gõ cửa?” nàng hướng mắt tới hai ái tì, thấy hai người đã ngủ say, có chút buồn bực, nói: “Hai đứa này, chúng ta còn nói chuyện, các người lại có thể ngủ như vậy chứ!”

Bạch tư đang nằm bên ngoài nên chuẩn bị xuống giường, nói: “Sư muội, ta đi mở cửa.”

Thủy Khiết Thu nhắc nhở nói: “Sư tỷ, tỷ không mặc áo khoác?”

Bạch Tư ở trên mép giường nói: “Lãng sư huynh tại phòng bên cạnh, có thể là các nàng, mọi người đều là nữ nhân, không có gì quan trọng.” nàng hướng cửa phòng đi tới, mở cửa, sau đó ngáy người.

Trước cửa là Hy Bình đang đứng!

Nàng cả kinh nói: “ngươi tới làm gì?”

Hy Bình nhìn xuyên qua món đồ ngủ của Bạch Tư, niêm nở nói: “Trời còn lạnh, ngươi lại ăn mặc như đồ ngủ như vậy đi ra?”

Bạch Tư không lĩnh tình, nói: “Không cần ngươi quản! ngươi nếu không có chuyện gì, xin mời quay về! ta phải đóng cửa.”

Hy Bình cười cười, nói: “Ta đích xác không có chuyện gì, song kẻ nào quy định nhất định phải có việc mới có thể mới tìm người?”

Bạch tư cả giận nói: “Nơi này không hoan nghênh ngươi.”

Nàng định đóng cửa, nhưng Hy Bình đã lách mình tiến đến, đem nàng ôm vào lòng.

Nàng giãy dụa mạnh mẽ, kêu lên: “Buông ta ra!”

Hai tiểu tì đã bị bọn họ đánh thức, hai mắt mơ màng nhìn ra hai người ngoài cửa.

Thủy Khiết Nhu ở trên giường vội kêu lên: “Giờ là lúc nào? người lại ở trong phòng chúng ta làm loạn, còn không buông sư tử ta đi ra ngoài?”

Hy Bình ôm Bạch Tư đi đến trước giường, buông nàng xuống, sau đó trùm chăn lên người nàng, ôn nhu nói: “Nàng hơi gầy đi một chút.”

Bạch Tư vốn đã im lặng, chẳng biết vì sao, Hy Bình vừa buông tay, nàng trong lòng có như có khí, liền xốc chân chui ra, tức khắc đánh vào trong ngực của hắn, kêu lên: “Ta chết cũng không khiến người quẫn, người vì cái gì không ngừng làm phiền?”

Hy Bình thở dài: “Phụ thân người nhờ ta chiếu cố cho nàng, chẳng lẽ nàng đã quên? đừng đánh nữa, đánh nữa tay sẽ đau đấy.”

Bạch Tư quả nhiên an tĩnh lại, thật sự nói: “Người còn dám nói? Phụ thân ta bảo người lo lắng chiếu cố ta, người lại thương tổn ta, người hỗn đản!”

Hy Bình ôm lấy hai vai nàng, nói: “Nàng hãy nằm xuống trước, được không?”

Bạch Tư ngược mắt nhìn hắn, y lời nằm im, chợt phát giác tại trong lồng ngực hắn thật ấm áp thoải mái, trong lòng chợt dâng lên hồi ý, lại bắt đầu giãy dụa, hỏi: “Ta vì cái gì phải nghe người?”

Thủy Khiết Nhu cũng tại một bên lên tiếng phụ họa: “Hoàng Hy Bình, người có quyền gì bảo sư tử làm cái này cái kia?”

Hy Bình đưa tay bồng nàng lên giường, nàng kêu lên sợ hãi, Hy Bình đành phải bỏ ra, cả giận nói: “Người còn lảm nhảm, ta liền khiến cho người có miệng mà không nói được bây giờ.” Rồi sau đó nhìn nàng, cười gian nói: “Người cũng là đã thử qua cái tự vị này rồi.”

Thủy Khiết Nhu nhớ lại lúc bị Hy Bình hôn qua, trong tâm chợt nổi lên một cỗ khí, nói: “Người đừng cho rằng ta sợ cái miệng thối của người, người nếu muốn hôn cứ hôn, đừng có ba hoa lảm nhảm, chiếm người ta tiện nghi còn nói người ta không đúng, chỉ người mới có thể nói thế.”

Có được sự trợ giúp, Bạch Tư tại trong tâm muốn giữ cả tứ chi tán đồng. Thực tế, cả tứ chi nàng đều đã ở trên người Hy Bình.

Hy Bình hiểu rõ nhưng vẫn cố hỏi: “Ta khi nào thì chiếm người tiện nghi?”

Thủy Khiết Nhu đổi chuyện bị hắn dùng cường lực hôn và ôm tuy nói là tức giận, nhưng không nghĩ gì, nhưng nghe đến đây nàng không thừa nhận, trong lòng như bị người đánh một quyền không được thoải mái.

Nàng không để ý vẫn mặc đồ ngủ, đột nhiên ngồi xuống hướng Hy Bình quát: “người giở trò cầu, người cưỡng hôn Khiết Nhu, lại còn chống chế sư tử? ta phải cùng người quyết đấu!”

Hy Bình nghĩ buồn cười, nói: “Lại là quyết đấu? sợ người rồi, nằm xuống đi! bằng không ta chịu không được lại bị người hấp dẫn mất!”

Thủy Khiết Thu quyết không chịu phục, nói: “Trừ phi người thừa nhận chiếm người ta tiện nghi.”

Hy Bình nhún mày nói: “Người lúc đó chẳng phải cũng chiếm tiện nghi của ta? mọi người công bình, nếu người nghĩ người lỗ vốn, có thể hôn ta thêm vài cái, ta sẽ không trốn nợ đâu.”

Thủy Khiết Nhu kêu lên một tiếng nức nở, liếc nhìn hắn bực bội, chui vào đồng chăn, xoay lưng ra ngoài giả vờ ngủ nói: “Sư tử, chúng ta ngủ, không nói lý với hắn nữa.” nàng nói chuyện không có quay mặt ra ngoài, hiển nhiên là rất chi tức giận.

Bạch Tư tư lự, song y lời chui vào trong chăn, nhắm hai mắt, không lí đến Hy Bình, cũng không sợ hắn thừa dịp các nàng ngủ có cái hành vi gì quá đáng.

Hy Bình tại mép giường ngồi một hồi, nghĩ cũng không có ý tứ, đứng lên định đi ra, chợt nghe có người gọi tên hắn, nguyên lai là một trong hai tiểu tì.

Hắn đi đến trước giường hai nàng, nhìn lại lần nữa hai người, các nàng đều rất xinh đẹp, cơ hồ có thể sánh cùng Tiểu Nguyệt, song Tiểu Nguyệt vẫn có hơn một chút. Thủy Tiên so với Đỗ Quyên lại hơn một ít, rất là thon thả, Đỗ Quyên tương đối đầy đặn một ít.

Nếu không phải trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân có chút vẻ ngây thơ, ai cũng sẽ không tin rằng các nàng mới có 13 tuổi.

Hy Bình còn tưởng rằng các nàng đã mười sáu tuổi rồi, bằng không tại sao đã phát dục như vậy? hơn nữa lại có thể hoài xuân, tới ngủ mơ cũng gọi tên hắn? chỉ là chẳng biết rốt cục ai đã kêu tên hắn.

Hy Bình đứng trước giường một hồi lâu, liền nghe được tên hắn, chính là ngủ bên ngoài, Đỗ Quyên tiểu khả ái!

Hắn nở nụ cười khó hiểu, nhẹ nhàng xốc chăn lên, đem nàng ôm lấy, nhìn quanh phòng tam nữ, sau đó đi ra khỏi thụt tay đóng luôn cửa.

Bạch Tư chờ Hy Bình đi ra cửa, liền mở mắt, cho đến khi bóng lưng hắn biến mất ngoài cửa, nàng lại nhắm lại hai mắt, giả vờ đang ngủ, long lại nghĩ tới cái gì cũng không biết.

Thủy Khiết Thu cùng Thủy Tiên thì thật sự là đang ngủ.

Các nàng sau khi tỉnh lại, phát hiện Đỗ Quyên vắng mặt trong phòng, liệu thế nào nhỉ?

Đó là chuyện ngày mai.

90. Chương 89: Thần Dạ Giao Tế

Hy Bình ôm Đỗ Quyên trở lại phòng của hắn, trong phòng chỉ có 3 cái giường không, Độc Cô Minh, Hoa Tiểu Ba cùng Tứ Cầu sớm đã chạy đi cùng Thần Dao Tứ Hoa trác táng.

Hắn đặt Đỗ Quyên ở trên giường mình, đang định cởi hài ra rồi lên giường, Đỗ Quyên đã tỉnh dậy, thấy Hy Bình ngồi ở bên cạnh mình, nàng ta liền kinh sợ, lập tức phát giác mình đã không phải tại trong phòng mình nữa.

Nàng kinh ngạc nói: “Nơi này là phòng của ai vậy? là người đem ta ôm tới đây? nàng bắt đầu giãy dụa, muốn xuống giường, chợt phát hiện không có đi hài.

Hy Bình đem nàng ấn tại trên giường, nói: “Ngoan, ngoan nằm xuống”

Đỗ Quyên một bên hô kêu một bên giãy dụa, Hy Bình xoay người chặn nàng lại, hơn nữa còn dùng miệng bịt lấy đôi môi đỏ mọng đang bất an của nàng, khiến nàng ta động cũng không được, nói cũng không ra.

Hy Bình hôn xong, nàng thở không ra hơi, vẫn lưu luyến không có rời khỏi môi nàng: “Nàng nếu còn kêu, ta liền hôn tới khi nàng nói chuyện cũng không còn khí lực.”

Đỗ Quyên đôi mắt lộ vẻ khỉu khiếp nhìn hắn, không có giãy dụa cũng không có kêu lên, chỉ nhẹ giọng nói: “Người muốn làm gì? để ta trở về, được không? Đỗ Quyên còn nhỏ, người không được thương tổn ta, ta thật sự rất sợ người.”

Hy Bình cười thật ám muội, nói: “Người là bởi vì sợ ta, đến trong mộng cũng kêu tên ta?”

Đỗ Quyên vẻ mặt ngạc nhiên, ngập ngừng nói: “Ta? Trong mộng kêu người?”

Hy Bình khẳng định nói: “Còn kêu rất là thân thiết!”

“Phải không? ta như thế nào không có nghe thấy?” Đỗ Quyên hai má đỏ hồng, cãi lại: “Người gạt người! ta như thế nào lại có thể trong mộng kêu người? ta với người không quen không biết, người khẳng định là nghe sai rồi.”

Hy Bình xoay người từ bên cạnh nàng, nằm ngửa ra, sau đó lại đặt nàng nằm lên ngực mình, tiện tay lấy cái chăn phủ lên trên thân thể cả hai, không để cho giải bày, nói: “Cho dù là ta nghe sai, đêm nay nàng cũng phải lưu lại qua đêm tại chỗ này, nàng không có đường lựa chọn. Nàng nói vẫn còn nhỏ, rốt cục là bao nhiêu tuổi?”

Đỗ Quyên thành thật nói: “Cũng sắp mười bốn tuổi”

Hy Bình toàn thân run lên, nói: “Cái gì? nàng mới mười ba tuổi? tại sao thân thể so với nữ nhân ba mươi tuổi cũng không khác, nàng không phải gạt ta đấy chứ?”

Đỗ Quyên buồn nói: “Cho dù không tin, ta cũng không cùng người đại sắc ma này nói nữa, ta muốn đi ngủ rồi, người đừng thương tổn ta!” nàng quả nhiên nằm ở trong ngực Hy Bình chuẩn bị nhập mộng, xem ra nàng tịnh không có sợ Hy Bình nhân cơ hội chiếm hữu nàng.

Hy Bình vội đẩy nàng ra, nói: “Tiểu cô nương mười ba tuổi, người trở về ngủ đi! ta có cảm giác như đang phạm tội, người ngủ tại trên người ta, khiến ta trong lòng giống như là bị một khối đá lớn đè vậy.”

Đỗ Quyên không đáp trả.

Hy Bình rung rung người nàng, nói lại: “Người rốt cuộc nghe thấy không?”

Đỗ Quyên đầu cũng không động, chỉ là tại hần bên tai nói: “Nghe được, người rầm rĩ cái gì? người ta phải ngủ. Đúng là! nhục sảng có thể ngủ so với giường gỗ thoải mái hơn, không ngủ thử một lần, làm sao biết tốt như thế?”

Hy Bình nhú mày, nói: “Ta gọi là người trở về ngủ!”

Đỗ Quyên sắc giọng: “Ta không có hài đi, làm thế nào đi đường?”

Lý do như vậy cũng có thể thành lập, quả nhiên là mười ba tuổi thật ngây thơ.

Hy Bình rốt cuộc giác ngộ nói: “Người là tại chỗ này không đi?”

Đỗ Quyên cả giận: “Cái gì mà ta? là người chính mình đem ta ôm tới, người tự bế ta về.” dừng một chút, chợt đổi mặt Hy Bình đang trợn mắt há mồm nói: “Người vừa rồi hôn qua người ta, chính là nam nhân đầu tiên cùng ta hôn môi, ta nghe tiểu thư nói qua, ta cùng thủy tiên có thể cùng Lạc Thiên thiếu gia hôn môi. Người hôn người ta, về sau tiểu thư nhất định đại nộ đó.

Hy Bình nắm lấy cái mũi nàng, bật cười nói: “Đồ ngốc, người không nói cho nàng ta, sao nàng ta biết?”

Đỗ Quyên nói thật: “Ta không nghĩ sẽ nói dối tiểu thư”

Hy Bình không nhận được nói: “Tùy tiện người, dù sao đêm nay người không được ngủ chỗ này”

Đỗ Quyên ngẩng mặt lên, vẻ mặt phẫn nộ, kéo lấy cổ áo hần, quát: “người này hỗn đản, là chính mình ôm ta tới đây, bây giờ lại vô duyên vô cớ đuổi ta ra ngoài, người tưởng người là ai? có người đi ra ngoài, dù sao người cũng có khí lực, đại công người !”

Hy Bình bất đắc dĩ thở dài: “Tiểu muội muội, đừng nghịch nữa! lão tử biết người như vậy, thì dù có dùng đao gác trên cổ, ta cũng sẽ không đem người ôm quá tới đây. Người tại sao lại phải tỉnh dậy? không ngủ một mạch tới sáng có phải tốt hơn không? dứt lời, hần nhắm hai mắt lại chuẩn bị đi ngủ.”

Đỗ Quyên áp người lên trên thân thể hần, nhìn hần một hồi lâu, cong miệng, hai tay đồng thời ở tại hai cánh tay cường tráng của hần véo nhẹ một cái, liền nghe được hần hừ một cái, nàng lập tức đặt má lên cổ hần, giả vờ ngủ chuyện gì cũng không phát sinh nữa.

Hy Bình trờng mắt, vỗ ba cái lên trên đôi mông đầy đặn, rồi nhắm mắt, nói: “Ngày mai không được quăng ta nữa.”

Một trận đập cửa dồn dập đánh thức Hy Bình và Đỗ Quyên đang say giấc, Hy Bình đặt Đỗ Quyên ôm sang một bên, nói: “Ai sớm vậy đã tới gõ cửa?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng Khiết Nhu giận dữ: “Hoàng Hy Bình, người quả là đại công cầu, chuyện gì cũng dám làm, mau mở cửa, bà nội người quyết không tha cho người!”

Đỗ Quyên dụi dụi mắt, cả kinh nói: “Là tiểu thư!”

Hy Bình trờng mắt liếc sang nàng, nói: “Ta lại không biết sao?”

Hần tung chăn đứng dậy, đi hài xuống giường bước ra ngoài mở cửa, không ngờ liền bị Thủy Khiết Nhu đánh tới ba chưởng, trên mặt lập tức hiện ra năm ngón tay.

Thủy Khiết Nhu nghiêm mặt giương mắt với Hy Bình nói: “Người thật sự là sắc đảm bao thiên! Cả Đỗ Quyên cũng dám làm, người thật sự không phải là người! Nói, người đối với Đỗ Quyên như thế nào?”

Hy Bình nhìn thoáng qua phía sau nàng là Bạch Tư cùng Thủy Tiên, rồi quay mặt lạnh lùng nhìn Thủy Khiết Nhu, đột nhiên hai tay quơ tới cổ áo nàng, cả giận nói: “Người lại dám đánh ta? ta còn chưa giáo huấn người một lần. mẹ nó, lão tử đau rất cả mặt!”

Hắn đem Thủy Khiết Nhu nhấc tới trước giường, vứt nàng xuống, sau đó lật nàng nằm xuống, khiến mặt đối diện với mặt giường, một tay hắn đặt trên lưng, tay kia ở trên đôi mông đẩy đặn ra sức đánh xuống, hô lên: “Tiểu tao bao, dám đánh lão tử, nàng thì nhận lần phạt này!”

Thủy Khiết Nhu đau quá oa oa kêu to, nước mắt đều chảy ra ngoài, nàng giãy dụa đều không có kết quả, công cầu này khí lực so với voi còn muốn hơn, chỉ cần hắn một tay đặt tại lưng nàng thì giống như một tòa núi, khiến nàng không thể xoay người, chỉ có thể là vung vẩy tứ chi, rồi lại không thể đánh trúng hắn, mà cho dù có đánh trúng, hắn giống như một điểm cũng không sao, căn bản không thể cấu thành thương tổn.

Thủy Tiên cầu xin nói: “Người không được đánh tiểu thư nữa.”

Bạch Tư cũng nói: “Hi..., người thả sư muội, được không?”

Hy Bình quay đầu lại ngưng thị nhìn bạch tư, nói: “Nàng tới tên ta đều không muốn gọi? trừ phi nàng chủ động hôn ta, ta sẽ thả nàng ta ra. Ta nhớ rõ, nàng cho tới bây giờ cũng không có chủ động hôn qua ta.”

Thủy Khiết Thu chịu đau, kêu lên: “Sư tỷ, không phải hôn hắn!” xoay mặt đối Hy Bình nói: “Người này hỗn đản, ngoại trừ sử dụng bạo lực và uy hiếp hai loại thủ đoạn, người còn có thể làm gì? ta Thủy Khiết Thu tuyệt sẽ không khuất phục người, người muốn đánh cứ đánh, đừng tưởng cho ta sợ người! hôm nay ta nhất định phải giúp Đỗ Quyên lấy lại công bình, dám đem nữ nhân của biểu ca ta ôm ngủ! ta không giết người không được! Buông ta ra, chúng ta công bình quyết đấu, hừ! Hoàng Hy Bình, người sao lại gia tăng khí lực? mông ta đều bị người đánh nát, ta mặc kệ, người không nói lý chính là dã man nhân.”

Đỗ Quyên chân trần đi tới, nói: “Hoàng Hy Bình, người đừng đánh tiểu thư nữa có được không, nàng rất đau đó.”

Hy Bình xoay mặt đối với nàng quát lên: “Người im lặng cho ta! tối hôm qua cho người về ngủ, ngược lại nhất quyết không đi, hại lão tử sáng sớm đã bị xú tam bát này đánh ba chưởng.”

Đỗ Quyên cúi đầu không nói gì, mặt đỏ như quả hồng chín.

Bạch Tư nhỏ giọng nói: “Ta đáp ứng người, người buông sư muội ra?”

Hy Bình quay nhìn nàng, hồi lâu, y ngón buông cánh tay đặt trên lưng Thủy Khiết Thu, xoay người đối diện Bạch Tư nói: “Nàng hứa phải giữ lời.”

Bạch Tư nhìn trước mặt mình nam nhân cường tráng tuần mi, không hiểu sao tim đập nhanh, hai má đỏ ửng, mặc kệ như thế nào, nàng cũng phải thừa nhận nam nhân này khuôn mặt đúng là nhất lưu, lãng vô tâm cũng không tuần mi bằng, lại không cường tráng bằng một nửa hắn, nàng chợt cảm thấy nam nhân này mị lực quả thực khó có nữ nhân nào có thể chống lại, lúc trước nàng là thế nào lại kháng cự hắn?

Về điểm này, đến nàng chính mình cũng không được rõ ràng lắm. Mặc dù nàng cùng hắn từng có nhiều lần thân mật tiếp xúc, nhưng đều là hắn chủ động, thậm chí bắt buộc. Hôm nay, nàng lại chủ động hôn hắn, nàng phải làm sao bây giờ? thật sự phải hôn hắn?

Hy Bình thấy nàng bộ dạng khó xử, thở dài: “Không nguyện ý thì thôi vậy, tâm nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thuộc về ta, nếu lúc trước không vì cứu nàng ta cũng sẽ không làm, nếu Lăng Vô Tâm đối với nàng không tốt, nàng hãy quay lại Bạch Dương tộc, nơi đó chính là nhà nàng, có thân nhân, trên thảo nguyên kia có lẽ nàng có thể quên đi hết thảy, tốt nhất cũng quên cả ta đi, bởi vì ta khiến cho nàng hồi tưởng đều là những kí ức không vui, quên, đối với nàng mới có lợi”

Bạch Tư sững sờ.

Nam nhân này vừa nói cái gì? Nói nàng phải quên hắn? Hắn chẳng lẽ không biết hắn làm nàng thương tổn thật sâu đậm sao? Thương tổn khắc cốt ghi tâm này nàng như thế nào có thể quên? Nàng phải hận hắn cả

đời!

Đúng vậy, hận! nhưng vì cái gì nàng phải đau lòng như thế? nàng nên phần nộ mới đúng. Đồ hỗn đản này, vậy mà nói không nghĩ cho nàng, chẳng lẽ lúc trước chính là vì cứu lấy mạng của nàng? Không, tuyệt sẽ không là như thế, trong lúc đó, nàng rõ ràng cảm nhận được hấn trong lòng yêu thích nàng, cảm giác này Lăng Vô Tâm cho tới bây giờ cũng không thể tạo cho nàng cảm giác đó được.

Hắn vì cái gì lại nói như vậy? Chẳng lẽ hắn không biết lời nói này chính là thương tổn của nàng? hơn nữa so với trước kia, thương tổn này còn sâu hơn, còn đau đớn hơn, hỗn đản này từ bỏ nàng còn không đủ, giờ còn muốn nàng quên hắn, hắn rốt cuộc từ khi nào trở nên nhẫn tâm như vậy?

Nhưng nàng vì cái gì phải để ý tới cái đồ thiên hạ đệ nhất phụ tâm? nàng không phải quyết định một đao đem hắn thành hai đoạn? Hừ, nhất đao lưỡng đoạn! Không ngờ hắn cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn? Nàng không phải nên cao hứng sao? Vì cái gì nàng ngược lại cảm thấy đau xót?

Bạch Tư như thế miên man suy nghĩ, đến nước mắt cũng ngừng rơi, nàng đang rơi vào trạng thái vô cùng bi phẫn.

Hy Bình thở dài, nhắc tay thay nàng lau nước mắt.

Thân thể mềm mại run lên, không kịp nghĩ gì lao tới đầu nhập vào trong ngực hắn, rồi lại đột nhiên giãy dụa đòi ra, ngửa đầu giương mắt nhìn Hy Bình, nói: “Người vì cái gì đem ta ôm vào trong ngực người?”

Hy Bình giơ hai tay ra, không có cách nào, nói: “Nàng hỏi chính mình đi!”

Bạch Tư khuôn mặt đỏ ửng, nhìn quanh phòng hắn chỉ có tam nữ, liền xoay mặt đối Hy Bình nói: “Người, người cúi đầu xuống một chút, được không?”

Hy Bình ngạc nhiên nói: “Để làm gì?”

Bạch Tư sẵn giọng: “Người đứng thẳng như vậy, ta như thế nào hôn người?”

Hy Bình giật mình hiểu ra, nhưng vẫn nói: “Người không phải không muốn sao?”

Bạch Tư không có tức giận nói: “Ai nói ta nguyện ý? nhưng ta Bạch Tư đã nói ra được thì cũng làm được, ta không muốn người khác cho ta là người không giữ lời.”

Hy Bình sắc mặt trầm xuống, nói: “Cho dù vậy, không phải cam tâm tình nguyện hôn, không muốn thì thôi.”

Bạch Tư buồn bã nói: “Lúc trước ta cũng không phải cam tâm tình nguyện, người vì cái gì bắt buộc? người tên hỗn đản này!” nàng hai tay ôm gì lấy cổ Hy Bình, cho hắn cúi xuống, sau đó bắt đầu kiểm chân hôn vào đôi môi hắn.

Hy Bình hai tay cũng đồng thời ôm lấy nàng, cùng nàng môi lưỡi triển miên.

Đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân, lại nghe thấy Lăng Vô Tâm nói: “Hoàng Hy Bình, người đang làm gì với nữ nhân của ta?”

Từ phòng ngoài tiến đến đây có một đám người, Tứ Cửu, Lôi Long, Hoàng Đại Hải, mọi người đều tới cả.

Hôn xong, Hy Bình buông Bạch Tư ra, lạnh lùng nói: “Lăng Vô Tâm, ta đối với Tư nhi làm cái gì không khiến người oán, người oán tốt người của mình đi.”

Bạch Tư xấu hổ, đứng giữa hai người, chẳng biết làm thế nào cho đúng.

Thủy Khiết Nhu nói xem vào: “Tam ca, là hắn bắt buộc sự tỵ?”

Lăng Vô Tâm nói: “Ồ, phải không? thật buồn cười! Hoàng Hy Bình, người là không phục ta đoạt tư nhân từ bên người của người về phải không? ta nói cho người, Tư nhi trong lòng chỉ có một mình Lăng Vô Tâm ta, cho dù ta chấp tay đem nàng hoàn lại cho người, trong lòng nàng địa vị của ta cũng sẽ không thay đổi, huống chi nàng trong bụng còn có hài tử của ta? người tỉnh lại đi! sự muội trở lại bên người huynh nào.”

Bạch Tư hướng mắt nhìn Lăng Vô Tâm, rốt cuộc thở dài một tiếng cúi đầu đi đến phía sau Lăng Vô Tâm.

Thủy Khiết Nhu nằm ở trên giường hướng Lăng Vô Tâm cầu cứu nói: “Tâm ca, hỗn đản này canh ba nửa đêm chạy đến phòng của bọn ta, đem Đỗ Quyên ôm tới phòng hẩn, ta tìm hẩn lý luận, hẩn còn đánh người ta nữa, người nhất định phải thay ta lên tiếng.”

Lăng Vô Tâm biểu hiện lạnh lùng hỏi: “Hoàng Hy Bình, người đối với Đỗ Quyên đã làm những gì?”

Hy Bình thô lỗ nói: “ người thật nhiều chuyện nha!, người quản cũng quá nhiều, người còn hạch sách, lão tử đối với người không khách khí.”

Thủy Khiết Nhu reo lên: “Người hủy trình tiết của Đỗ Quyên, lại còn nói cứng? người quả thực là tự mình chẳng biết thế nào là cầm thú, người có chịu thú nhận dùng cường hành xâm chiếm Đỗ Quyên, giống như nam tử hán dám làm phải dám nhận.”

Hy Bình hướng nàng quát: “Người nhao nhao cái gì? người chẳng lẽ không thấy nàng thân vẫn thanh bạch hả? lão tử nếu thật sự làm, nàng bây giờ còn khí lực đứng ở trước mắt người? thật sự là nữ nhân xuẩn ngốc!”

Bạch Tư nghe được, mặt đỏ lên, nhớ tới mỗi lần bị hẩn chiếm hữu xong, toàn thân thật sự không còn một chút cảm giác, nàng bốn năm ngày sau mới khôi phục lại bình thường.

Thủy Khiết Nhu sững sờ, hướng Đỗ Quyên nói: “Hẩn thật sự không có chiếm hữu người?”

Đỗ Quyên đỏ mặt gật gật đầu.

Thủy Khiết Thu lại nói: “Suốt một đêm người cùng hẩn rốt cuộc làm cái gì?”

Đỗ Quyên không đáp lại.

Hy Bình kêu khổ nói: “Ta bị nàng nằm đè cả đêm, còn không tìm nàng tính toán, người ngược lại sáng sớm tới thay nàng xuất đầu.”

Đỗ Quyên vừa nghe, kháng nghị: “Là người chính mình đem ta ôm lên người người mà.”

Hy Bình lập tức đáp trả: “Người đừng lảm miệng, không có lần sau đâu!”

Thủy Khiết Nhu mỉm cười nói: “Người thật xấu xí! ai muốn người ân ái? Đỗ Quyên cùng Thủy Tiên là muốn cùng ta gả cho biểu ca, từ nay về sau có biểu ca sủng ái nàng, như thế nào cũng không tới lượt công cậu người!”

Hy Bình trừng nàng liếc mắt, cả giận nói: “Người có phải muốn bị ăn đòn nữa không?”

Thủy Khiết thu không sợ nói: “Người dám?”

Hy Bình cười lạnh, đột nhiên quát: “Lôi Long, Đại Hải, các người giúp ta đuổi mấy người khách không mời mà đến này ra ngoài phòng!”

Một tiếng ra lệnh, mấy kẻ điên tinh anh của võ lâm tứ đại gia lập tức bạt vũ khí đi ra.

Hoàng Đại Hải nhìn Lăng Vô Tâm nói: “Lăng công tử, xin lỗi, đại ca ta bảo các người trước tiên đi ra ngoài.”

Lăng Vô Tâm lãnh đạm nói: “Tốt, các người toàn là những đồ điên, không có một ai là bình thường cả. Ta cảnh cáo các người, nếu hẩn dám động tới một sợi tóc của Khiết Nhu, chúng ta tiên duyên cốc cùng đại địa minh nhất quyết sẽ không buông tha các người.”

Lăng Vô Tâm dứt lời liền xoay người đi ra ngoài phòng, nữ nhân của hẩn cũng tự nhiên lục tục đi theo.

Bọn người Lôi Long rốt cục cũng rút ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại có Hy Bình cùng Khiết Nhu hai người.

91. Chương 90: Quyết Đấu Sàng Thượng.

Hy Bình đứng bên, đôi tay di chuyển trên đòn bộ của Thủy Khiết Nhu rồi mạnh mẽ hạ xuống phía dưới.

Thủy Khiết Nhu bỗng nhiên quát: “Hoàng Hy Bình, không cho phép người được động đến ta, có dũng khí người cùng ta quyết đấu!”

Hy Bình cười lạnh nói: “Xem ra người không phục, người ở trước mặt ta, đến lực đánh trả còn không có, có tư cách gì cùng ta quyết đấu?”

Thủy Khiết Nhu cũng nói lại: “Ta cùng người tại trên giường quyết đấu.”

Hy Bình ngây ngốc một lúc, mới nói: “Nàng đang động xuân tình, hay là điên rồi?”

Thủy Khiết Nhu lạnh lùng thốt: “Không cần người quản, chỉ cần người nói dám hay không dám là xong.”

Hy Bình thản nhiên nói: “Ai nói là ta không dám? bắt quá! ta không cùng nàng ở trên giường, bởi vì nàng còn quá nhỏ.”

Thủy Khiết Nhu lập tức đáp trả, nói: “Nếu người nhận thua, từ nay về sau nhìn thấy ta đều phải cung kính gọi ta một tiếng Khiết Nhu tỷ tỷ.”

Hy Bình bật cười nói: “Bắt ta gọi nàng là tỷ tỷ? Nàng hãy chờ nhi tử ta xuất thế xong, ta đều bảo bọn chúng gọi nàng là tỷ tỷ.”

Thủy Khiết Nhu cười duyên nói: “Người chính là không dám!”

Hy Bình cả giận: “Cái gì mà không dám? Ta nói cho nàng, về sau đừng có hối hận mà khóc sụt sịt.” Nói xong nghĩ tới lưu manh thủ pháp đối với Thủy Khiết Nhu. Cũng bởi bản sắc nam nhi mà đưa ra một quyết định cuối cùng.

Thủy Khiết Nhu vội hỏi: “Chậm đã, ta phải đánh cược với người, nếu là người có thể đi vào trong cơ thể ta tính là ta thua, nếu không thể tiến nhập thì chính là người thua, người ngoại trừ phải cung kính gọi ta là tỷ tỷ, còn phải đáp ứng ta hai yêu cầu, thế nào?”

Hy Bình thất kinh hỏi: “Ta nghĩ nàng đúng là biến thành ngu ngốc rồi, ta tiến không được vào người nàng? Nàng cho ta là kẻ vô năng hả? Thật sự là quá xem thường nhất đại damsôn hán mà!”

Thủy Khiết Nhu dẫu môi nói: “Cứ đến đi!”

Hy Bình trừng mắt liếc nàng, hai tay liền cởi quần áo ra, không bao lâu đã trần truồng đứng ở trước mặt khiết thu.

Thủy Khiết Nhu nhìn thân thể hùng tráng đầy mị lực mà không thể chuyển dời ánh mắt đi, nàng không phải chưa từng nhìn thấy qua thân thể nam nhân, chỉ là trước mắt mình bây giờ nam nhân trần truồng này khiến nàng vô cùng rung động.

Lăng Vô Tâm khi mặc quần áo thì tiêu sái anh tuấn có lẽ không thua hẳn là bao nhiêu, nhưng mà nếu Lăng Vô Tâm cởi quần áo thì căn bản không thể đánh đồng với cơ thể trần truồng cùng hán.

Thảo nào như vậy lắm nữ nhân quyết chí đi theo hán đến chân trời góc biển, nam nhân này thật sự là một quái vật trần ngập ma tính mị lực. Hay có lẽ nên xưng là thú tính mị lực, khi hán lửa thể thì đều khiến mỗi người đàn bà sẽ liên tưởng đến một dã thú phát tình.

Hùng căn của hán thì Lăng Vô Tâm không thể so sánh được, nguyên lai Tâm ca trước kia luôn tự đánh giá mình quá cao, mà hạ thấp nam nhân này.

Nàng đột nhiên có chút lo lắng, lo lắng chính mình chống cự không lại được với cái vật hùng tráng này.

Nàng châm biếm nói: “Động tác của người thật là nhanh đấy, quả nhiên không hổ là sắc lang chuyển thế.”

Hy Bình mỉm cười nói: “Lời thừa nói ít một chút, muốn cởi tụt cởi, đem y phục cởi ra mau lên, lão tử không có nhiều kiên nhẫn lắm đâu.”

Thủy Khiết Nhu thật sự miễn cưỡng đáp: “Cởi y phục nữ nhân là phận sự của nam nhân, người không phải tự mình động thủ sao?”

Hy Bình đành phải ngồi lên giường, đem nàng cuộn tới.

Nàng kêu lên một tiếng khó chịu, nói: “Đều tại người cả, làm hỏng của ta đau, người là đồ thô lỗ!”

Hy Bình nằm phục ở trên mình nàng, giương mắt ngắm nhìn một hồi lâu, nói: “Ta trước giờ luôn nghĩ kì quái, nàng nữ nhân lăng lợ thế này, sao cho tới giờ vẫn còn là xử nữ.”

Thủy Khiết Thu đáp lại hần một câu: “Rồi người sẽ biết.”

Hy Bình cười cười, hướng tới đôi môi gợi cảm ôn nhu của nàng hôn xuống, Thủy Khiết Nhu khuôn mặt không đổi, khi hần hôn tới mặt nàng, hần nói: “Đến hôn còn không muốn, còn nói cùng với ta hoan hi, lão tử không làm nữa.”

Hần chuẩn bị xoay người rời đi, Thủy Khiết Thu liền hai tay ôm lấy cổ hần, tự mình hiến đôi môi nhu thuận đỏ mọng cho hần, hồi lâu từ môi tách ra, nàng thở gấp nói: “Hôi chết mất, đừng hòng bắt ta lần nữa.”

Nàng chưa chút lời, đã bị Hy Bình cưỡng mãnh hôn tới, hai tay đồng thời cởi quần áo của nàng ra.

Thủy Khiết Nhu thân thể mềm mại run rẩy dữ dội, bất giác thân hình ngăn cản động tác của hần, mặc dù nàng trời sinh lăng lợ, nhưng cho tới bây giờ không có bị nam nhân nào chạm quá, hiện tuy chủ động yêu cầu một nam nhân chiếm hữu nàng, nhưng cũng không phải là thật lòng thích hần, làm như vậy, toàn bởi vì nàng có cá tính thật mạnh mẽ, cùng với nàng có sẵn tự tin hiểu rõ không có nam nhân nào có thể tuyệt đối đi vào trong cơ thể mình, cuối cùng ai cũng sẽ thất bại.

Nhưng mà thủy chung nàng cũng là một nữ nhân, đối với nam nhân thành thực vuốt ve, từng bước từng bước động tác nồng nhiệt, hơn nữa giờ phút này là nàng hy sinh chính thân thể mình làm vật cá cược, thân thể nàng sao có thể để cho cầu nam nhân hôn bừa được?

Hy Bình đình chỉ hết thủy động tác, phảng phất như muốn nhìn xuyên vào trong linh hồn nàng, sau đó thở dài một tiếng, xoay người xuống tới, ngồi ở bên cạnh nàng, nói: “Ta từ nay về sau nhìn thấy người sẽ gọi người Khiết Nhu tỷ tỷ, nàng không cần miễn cưỡng chính mình, chỉ mong từ nay về sau chúng ta không chạm mặt, Khiết Nhu tỷ tỷ!” Dứt lời, xuống giường cầm lấy y phục trên mặt đất chuẩn bị mặc vào.

Thủy Khiết Nhu hô: “Người là đồ hỗn đản, nói đều không giữ lời, còn nói cái gì tự nhận nam nhân?”

Hy Bình cầm y phục, giương mắt nhìn nàng, nói: “Nàng rốt cuộc muốn ta thế nào? Hôn thì nàng lẩn tránh, cởi áo thay nàng thì nàng giữ tay ta, nàng quá phiền nhiễu, ta không có tâm tình chơi với nàng nữa, nàng cũng đừng nói nam nhân cùng nàng quyết đấu! Ta không có lý sự với nữ nhân vẫn còn ấu trĩ.”

Thủy Khiết Nhu cả giận nói: “Người nói ai ấu trĩ?”

Nàng từ trên giường xông tới, bổ nhào vào lòng Hy Bình, ôm lấy cổ hần rồi cắn vào bả vai, khiến Hy Bình đau xót muốn đem nàng quăng ra ngoài, nhưng lại không đành lòng nhẫn tâm.

Hy Bình nghiêng rằng, đem nàng áp ghì xuống một bên giường, hai tay cuồng dã xé rách quần áo trên người nàng, trong khoảnh khắc y phục đã nát bấy, lộ ra thân thể tuyệt đẹp dụ nhân, bất kể nam nhân nào nhìn thấy đều sẽ phong cuồng lên.

Thủy Khiết Nhu cũng không hề giãy dụa, chỉ bình tĩnh nằm tại trên giường, tùy ý cho thân thể cao lớn của Hy Bình đè nặng, khiến nàng không thở nổi, ánh mắt nàng chợt hiện ra một tia yêu mị khó phát hiện - cho dù là ánh mắt nàng lạnh lùng, băng lãnh đó cũng không thể hoàn toàn che đi vẻ yêu mị thiên sinh.

Hy Bình một tay đặt tại nhũ phong phong mãn của nàng, thán phục nói: “Nàng thật là phong mãn, nhũ phong của nàng có thể cùng với Phượng nhi, Liên nhi so sánh, đẹp tới cực điểm, hơn nữa nàng so với các nàng ấy đều xinh đẹp lăng lợ hơn, nếu ta hôm nay không đoạt được nàng, người khác lại cho rằng ta không phải nam nhân!”

Thủy Khiết Nhu chuyện xưa nhắc lại có một chút đắc ý, nói: “Người trước kia không phải nói ta là tiểu cô nương sao?”

Hy Bình để một tay vuốt ve khuôn mặt tuyệt luân của nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng thật sự mới mười lăm tuổi?”

Thủy Khiết Nhu khinh thường nói: “Mặc kệ ta bao tuổi, ta đều sẽ là tỷ tỷ của người, từ nay về sau người đều phải nghe ta nói.”

Hy Bình vỗ vỗ vào bụng, hô ra một mạch, nói: “Nàng đang nghĩ gì vậy, nếu như người yêu cầu ta nghe lời người thì ta không thể. Hiện tại ta trịnh trọng thanh minh, ta Hoàng

Hy Bình tuyệt đối không nghe lời người, tiểu muội muội”

Thủy Khiết thu âm ỉ, nói: “Là tỷ tỷ, không phải tiểu muội muội.”

Hy Bình bình thản đáp: “Giống nhau thôi”

Hắn áp lấy cái miệng đang há ra nói chuyện của nàng, chỉ một tay tại thân thể ưu mỹ của nàng vuốt ve qua lại, sau đó thay nàng cởi quần.

Thủy Khiết Nhu tịnh không có phản kháng, nhưng mà cũng không có bao nhiêu động thái là động tình.

Hy Bình rất lão luyện giải trừ y phục hạ thân của nàng, bắt đầu vuốt ve hạ thể, lại không nghĩ tới Thủy Khiết Nhu nơi đây giống như với nữ nhân bình thường, nơi đây da thịt trơn nhẵn như ngọc, lại có cảm giác mát lạnh.

Hắn có chút kì quái, thân thể lùi xuống phía dưới, ánh mắt nhìn xuống hạ thể của nàng, nơi đây tới lông mao cũng không có một cây, trơn nhẵn, hắn thử lấy tay đặt đùi, thử dừng tai phân khai hạ thể, đột nhiên phát hiện cứng rắn như ngọc, căn bản không thể mở ra, tưởng như bước tường bằng ngọc cứng rắn vô cùng không thể phân khai.

Thủy Khiết Nhu cười tươi như hoa, nói: “Làm sao vậy, đại dams côn? Vì cái gì lại dừng lại? Ta từng phát thệ qua, có một ngày ta sẽ làm người đối diện với nữ nhân xích lửa mà cũng không thể xuống tay, bây giờ nhìn thấy cái bộ dạng ngọc ngà của người, ta thật là vui vẻ. Đần độn, làm nhanh lên nha!”

Hy Bình cười thầm nói: “Tiểu bao bao, ta rốt cục đã hiểu được nguyên nhân nàng vì sao lẳng lơ như vậy lại vẫn còn giữ được thân xử nữ, nàng cả đời này vẫn sẽ chỉ là lão xử nữ, nơi đây đến ngón tay còn không thể vào được, chứ đừng nói là nam nhân gì đó. Nàng thắng rồi, nói ra hai yêu cầu của nàng đi!”

Hắn xoay người, ngồi xuống ở bên giường, ngọc ngà nhìn tới hạ thể Thủy Khiết Nhu, đột nhiên hiểu được là bị nàng đùa bỡn.

Thủy Khiết Thu đắc ý vô cùng, ngồi dậy, nói: “Nàng trước kêu Khiết Nhu tỷ tỷ cho ta nghe đã!”

Hy Bình đành chịu, nói: “Ta chịu thua rồi! Khiết Nhu tỷ tỷ, tiểu đệ phải đi tìm nữ nhân của hắn, nàng tiếp tục làm xử nữ của nàng đi!”

Thủy Khiết Thu đỏ mặt một trận, đột nhiên đẩy Hy Bình ngã xuống trên giường, đánh tới tấp, miệng quát: “Người đi chết đi!”

Hy Bình không hiểu ra sao - mạo phạm nàng lúc nào? tự nhiên lại đánh mắng hắn, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Hắn quơ tới hai tay nàng, nói: “Nàng đánh ta đã đủ chưa? Ta đã nhịn nàng lâu rồi đó.”

Thủy Khiết Thu tức giận đùng đùng nói: “Ai kêu người ở trước mặt ta nói đi tìm nữ nhân của hắn?”

Hy Bình cười lạnh, giương mắt nhìn nàng, nói: “Ta chưa thấy ở nữ nhân khác, có phải nàng không thể có phong vận nữ nhân? Nàng không thể là lão bà của ta, ta không làm gì nàng bởi vì nàng không muốn ta. Đương nhiên, ta sẽ không ngu ngốc mà chịu thua, bởi vì ta có thể hủy bỏ ước định, haha!” Cười một trận lớn, rồi nói tiếp: “Nàng đang tưởng rằng, nàng sẽ không yêu ta?”

Thủy Khiết Nhu bĩu môi, tức giận nói: “Quý mới thích người!”

Hy Bình nói: “Ta tuyệt đối an tâm, ta không nghĩ sẽ ôm một vật như nàng nhìn được mà không dùng được, cũng lưu nàng lại cho biểu ca của nàng hân thưởng! người giờ ở trên người ta thế này, nếu để người khác nhìn thấy chúng ta lỏa thể nằm trên một cái giường, còn tưởng ta với người có cái gì đây! oan uổng cho ta.”

Thủy Khiết Nhu từ trên người Hy Bình xoay người xuống tới, nằm tại một bên, vẻ mặt không hề nói: “Người thật không phải nam nhân!”

Hy Bình lần này nói thật: “Trước mặt nàng, ta đích xác không được gọi là nam tử hán đại trượng phu. Tốt lắm, ta không cùng nàng làm nhộng nữa, ta còn muốn chạy đi, nàng mau nói hai yêu cầu ra, chúng ta mau mau chấm dứt.”

Thủy Khiết Nhu suy nghĩ một hồi, nói: “Ta còn không nghĩ tới yêu cầu người làm cái gì, sau này khi nào nghĩ ra, ta sẽ tới nói cho người biết.”

Hy Bình thở dài một tiếng, ngồi dậy, miết qua khuôn mặt nàng một chút, nói: “Nàng cứ chậm rãi mà nghỉ nha!”

Nói đoạn, hần bước xuống giường, mặc quần áo xong, nhìn thấy Thủy Khiết Nhu vẫn còn nằm ở trên giường, mỉm cười nói: “Nàng là một món đồ nghệ thuật hoàn mỹ, đáng tiếc chỉ có thể nhìn không thể dùng được, thật có chút lãng phí.”

Thủy Khiết Nhu giương mắt nhìn hần, ánh mắt lóe ra một tia đậm quang, phảng phất có chút bi thương.

Hy Bình xoay người đi ra khỏi cửa phòng, đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, nói: “Nàng rất thích hợp làm ni cô đấy, ta đề nghị nàng nên đi làm ni cô, nhất định sẽ trở thành một đại thần ni, khi đó ta gọi nàng là ni cô tỷ tỷ.”

Thủy Khiết Nhu từ trên giường ngồi dậy, hướng Hy Bình hô: “Ta thà chết cũng không làm ni cô! Người là đại công hầu, đem y phục đẹp đẽ của ta xé nát ả, ta bắt người bồi thường ta một bộ. Ờ, người quay lại cho ta, bằng không ta sẽ tìm người quyết đấu!”

Hy Bình đã mở cửa, cũng không cần quay đầu, nói: “Đánh chết ta cũng không cùng nàng quyết đấu, cơ hồ đều bị nàng làm cho dục hỏa thiêu thân mà chết, nàng hãy đi tìm người khác đi, đừng có gặp lại ta nữa, Khiết Nhu tỷ tỷ.”

Hần biến mất ngoài cửa, lúc đó tiến lại Đỗ Quyên và Thủy Tiên.

92. Chương 91: Trọng Tự Viễn Dương

Hy Bình dẫn mọi người trực chỉ Viễn Dương Tiêu Cục xuất phát.

Chúng nữ đều nghĩ vì hần ở trong phòng cùng Thủy Khiết Nhu làm hảo sự, đều bực bội không lí tới hần.

Hy Bình tiến tới muốn ôm Tiểu Tước lên ngựa, Tiểu Tước liền giãy dụa phản đối: “Đại sắc lang, không được chạm vào ta, người ta không cùng người ngồi chung ngựa nữa.”

Bất quá, cuối cùng hần cũng không để ý tới kháng nghị của nàng ta mà cưỡng chế đem nàng bỏ lên trên yên ngựa. Tiểu Tước ngày từ đầu đã không muốn tựa ở trong lòng ngực hần, nhưng chẳng bao lâu, nàng đã lại giống như cũ, dựa hần vào trong ngực hần, Thiên Phong Song Kiều thấy trong lòng tự vị rất không thoải mái.

Hoa Tiểu Ba bên ngoài phòng nghe được một ít âm thanh, rất hứng thú muốn biết Hy Bình cùng Thủy Khiết Nhu trong phòng làm cái gì, lúc này nhịn không được hỏi: “tỷ phu, người cùng Thủy Khiết Nhu bên trong phòng có làm gì không vậy?”

Độc Cô Thi giận dữ mắng: “Người chết đi nha! Sao lại hỏi tỷ phu vấn đề đó được chứ?”

Hy Bình cúi đầu ừ ừ nói: “Ta là không đối phó được với nàng ta.”

Nghĩ tới lúc hần ôm lấy thân hình lửa thể của Thủy Khiết Nhu, lại không có cửa xâm nhập thật là xấu hổ, hần chợt cảm thấy trên mặt không có khí sắc, như là vừa bị nàng tát cho ba cái vậy.

Hoa Tiểu Ba cả kinh kêu lên: “Trên đời không có nữ nhân nào mà tỷ phu không đối phó được, như thế nào lại không đối phó được với Thủy Khiết Thu?”

Hy Bình cười nói: “Tiểu tử người ngày càng vô phép, xem ra Dã Mân Côi cũng không phải là đối thủ của người rồi.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu, người đừng oan uổng người tốt, Dã Mân Côi sao lại chỉ là của Hoa Tiểu Ba ta vậy, cả Tứ Cửu sư phụ cùng Độc Cô Minh lão huynh cũng thường tới hái dóa mân côi này mà!”

Dã Mân Côi đỏ mặt lên, quay mặt về phía trước, chăm chú khiến mã, không dám quay đầu lại nhìn Hy Bình.

Hy Bình cả kinh nói: “Ồ, thật không?”

Tứ Cửu kêu lại: “Hoa Tiểu Ba, người cầm miệng lại cho ta, ta tốt xấu cũng là sư phụ người, người đừng có làm hư hao hình tượng hoàn mỹ của ta.”

La Mĩ Mĩ nhìn không vừa mắt nói: “Các người là một bọn dâm côn làm gì có hình tượng mà nói? Hở ra là giao phối loạn, quả thực chính là bản tính dã thú, đặc biệt là cái đồ gọi là Hoàng Hy Bình đại dâm côn, canh ba nửa đêm chạy đến trong phòng người khác đem tiểu cô nương mười ba tuổi bé về phòng mình làm loạn, dâm côn phía trước nên còn thêm vào mấy chữ ‘cường đạo ác tặc’ bốn chữ vàng thật to, hừ!”

Từ Bạch Lộ cũng hừ theo, nói: “Hắn vốn chính là một kẻ đáng giận như thế!”

Hy Bình lập tức hô: “Các người hai nữ nhân dám nói xấu ta câu nào, tới Viễn Dương tiêu cục ta coi xem các người ra sao.”

Tiểu Tước trong lồng ngực hần đột nhiên miệng xuất ra một câu: “Người không sợ người khác nói!”

Những lời này khiến Hy Bình tức giận tới cơ hồ muốn ngã xuống ngựa - cái gì đây? tới cả tiểu cô nương này cũng phản đối hắn, hắn rốt cuộc khi nào mạo phạm nàng ta vậy?

Hắn ôm lấy Tiểu Tước kêu lớn: “Người nếu còn dám trợn các nàng ấy nói một câu, ta liền đem người bỏ xuống giữa đường, cho mấy đồ đại sắc lang đem người đi.”

Tiểu Tước bĩu môi nói: “Người ngoại trừ hung dữ với người ta ở ngoài, còn có thể làm cái gì?”

Hy Bình nhẹ nhàng hôn một cái vào bên tai nàng ta, nói một cách biến thái: “Ta còn có thể rất ôn nhu.”

Tiểu Tước nhỏ giọng nói lại: “Mắc ới!”

La Mĩ Mĩ thấy vậy, vội reo lên: “Hoàng Hy Bình, người dám hôn Tước nhi?” Nói rồi, hai mắt xéch lên!

Hy Bình ngẩng đầu hướng nàng cười cười.

Hoa Tiểu Ba quay đầu lại nói: “Mĩ Mĩ tỷ tỷ, Tiểu Tước muội muội là thích bị tỷ phu ta chiếm tiện nghi như thế đó.”

La Mĩ Mĩ mắng: “Người cầm mồm chó lại, người tưởng hắn là ai vậy, Tước nhi sao lại thích bị cái mồm thối của hắn hôn chứ?”

Tứ Cửu nói chen vào: “Có lẽ nàng cũng mong như vậy!” Dám ở trước mặt nói hắn im mồm chó, hắn Tứ Cửu vẫn cứ không im đấy!

La Mĩ Mĩ trừng mắt nhìn Tứ Cửu: “Tứ Cửu, ta không có hỏi ý kiến người, người cần loạn cái gì? Cần thận bốn tiểu thư vạn lấy cái răng chó của người!”

Tứ Cửu mỉm cười nói: “Nàng lại có cái bản lĩnh đó sao?”

La Mĩ Mĩ toàn thân run lên, nói: “Người, người...”. Tức giận đến không có nói ra lời.

Độc Cô Minh nói: “La tiểu thư, nàng đừng cùng hắn tranh cãi, hắn vốn đúng là không có phong độ nam nhân, bằng không như thế nào lại dám trêu chọc nàng, làm cô nương xinh đẹp như vậy tức giận?”

Tứ Cửu cùng Hoa Tiểu Ba đồng thanh kêu: “Thấy sắc quên bạn!”

La Mĩ Mĩ rất vui vẻ nói: “Cũng chỉ còn Độc Cô công tử có khí khái nam nhi, không giống như mấy người này, chuyên môn khi dễ nữ hài tử, những người này nha! thật sự là không bằng trư cẩu.”

Hy Bình hướng Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba hai người, nói: “Chính người năn nỉ nàng ta nên đừng có hối hận”

Tứ Cửu chua chát nói: “Hối hận không kịp.”

Hoa Tiểu Ba nói tiếp: “Hối xong đã muộn”

La Mĩ Mĩ buồn bực nói: “Ta còn cho các người là hiệp nghĩa ra tay, còn muốn đi theo các người hành hiệp trượng nghĩa, ai ngờ các người quả là một đám dâm côn so với hái hoa đạo tặc còn đáng giận hơn, đi theo các người thật sự là xui xẻo mà, ở nhà, thảo nào ông nội thường nói với ta rằng ngàn vạn lần không được cùng người trong giang hồ lui tới, nguyên lai đều không phải hảo nhân.”

Từ Bạch Lộ bất mãn nói: “Người nói ai không phải hảo nhân? nói ai đều được, song không được gom cả Từ Bạch Lộ ta vào.”

La Mĩ Mĩ đang cơn nổi nóng, nói: “Người cũng không phải là hảo nhân!”

Nàng tại hơn mười ngày gần đây, nhìn Hy Bình lúc ôm các nàng, hai tỷ muội loạn hôn, nàng trong lòng rất bức bối - nữ nhân tốt sao có thể cùng một nam nhân tùy tiện ôm hôn loạn như vậy?

Từ Bạch Lộ vì câu nói của La Mĩ Mĩ công kích, giận quá thành xấu hổ, quát: “La Mĩ Mĩ, người đừng quá quát, ta Từ Bạch Lộ mà không phải hảo nhân à”

La Mĩ Mĩ hừ một tiếng, nói: “Ta cũng không phải hảo nhân” dứt lời quay đầu sang một bên, không thèm nhìn Từ Bạch Lộ đang tức giận - nữ nhân đang tức giận trông thật khó coi!

Hoa Tiểu Ba mở ra đề tài mới: “Tỷ phu, Thủy Khiết Nhu là một tiểu cô nương, người lần đầu dục hỏa thượng thăng, chúng ta thấy cô ta rất bốc lửa, sao tỷ phu và nàng ta ở chung 1 phòng lại không phát sinh một điểm quan hệ?”

Hy Bình cười khổ nói: “Nàng đích thật là ma nữ hành hạ người mà. Người đã nhìn qua thân thể nàng ta chưa?”

Tứ Cửu buồn bã nói: “Chúng ta theo đuổi nàng ta đã lâu, đến tay cũng chưa từng có chạm qua, như thế nào có thể nhìn thấy thân thể nàng?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Nữ nhân này mỗi lần cười đều tỏa ra tao vị kiêu mị dâm đãng, chỉ là nhất định không cho chúng ta chạm tới nàng, thật không hiểu nàng là nữ nhân thế nào.”

Hy Bình thở dài: “ Bởi vì nàng căn bản không phải là nữ nhân.”

Hoa Tiểu Ba vội hỏi: “Tỷ phu, thử nói qua xem nào?”

Hy Bình đem chỗ kì quái trên người Thủy Khiết Nhu nói lại, chúng nữ vừa ngạc nhiên vừa thẹn, đều mắng Hy Bình chẳng biết liêm sỉ, đến việc này cũng có thể nói lưu loát được, mặt cũng không đỏ, quả nhiên là một sắc lang không sai!

Hoa Tiểu Ba nghe xong, kinh hô: “Nàng là tuyết kinh chi thân!”

Tiếp theo, hắn liền đem truyền thuyết về tuyết kinh thân nói qua cho mọi người biết, sau khi nói xong, hắn vỗ vỗ ngực, lòng còn sợ hãi nói: “Từ nay về sau, có cho ta một trăm lần sắc dâm, ta cũng không dám trêu chọc lại nàng ta”

Tứ Cửu nghe xong, lại là thở phào, nói: “May quá nàng không có thích ta, bằng không ta tứ cầu chẳng biết sự tình, có thể đã xong đời rồi.”

Hy Bình rốt cục hiểu được một chút sự tình, nói: “Thảo nào nàng cứ đòi ta quyết đấu, nguyên là ta tiến vào không được cũng thua, tiến vào được cũng là thua, tiểu nym tử này sao lại hận ta như vậy đa?”

Hoa Tiểu Ba tò mò nói: “Tỷ phu, từ nay về sau người có thấy nàng, nhất định phải gọi tỷ tỷ sao?”

Hy Bình nói: “Người lại nghĩ ta là người nói không giữ lời?”

Mọi người cười to, đây coi như câu trả lời: “Một vô lại liệu có bao nhiêu phần đáng tin?”

Hy Bình bên tai Tiểu Tước nói: “ Tiểu Tước cô nương , nàng cũng không tin?” người lớn không tin, chỉ có thể lừa tiểu cô nương.

Tiểu Tước nói: “Người từ nay về sau không gọi ta là tiểu cô nương, ta liền tin người.”

Hy Bình đầu to như cái đầu, nói: “Nàng vốn nhỏ, tuổi nhỏ, bộ dạng cũng nhỏ, không phải tiểu cô nương, cũng khó thể thành đại nữ nhân?”

Tiểu Tước nói: “Ta mặc kệ, người tới Đỗ Quyên mười ba tuổi cũng ôm vào trong phòng ngủ, Tước nhi đã mười bốn tuổi, so với nàng nhiều hơn một tuổi, như thế nào người lại hiềm người ta nhỏ?” Nàng cầm lấy tay Hy Bình đặt lên ngực nàng ta, lại nói: “Thật ra, Tước nhi chỗ này đã lớn hơn rồi, một nữ nhân chỉ cần nơi này lớn lên, đúng là một nữ nhân trưởng thành, Tước nhi muốn làm nữ nhân của người!”

Hy Bình nói: “Nguyên lai tại ta lúc trước trên người nàng sờ loạn một hồi, giờ nàng đã thích ta rồi, hèn chi ta thấy kì quái, lúc ấy vì sao nàng lại ngoan ngoãn để mặc ta hôn hít đến một tiếng cũng không phản đối? ta còn tưởng rằng nàng còn ngây thơ, ài!”

Tiểu Tước sẵn giọng: “Ta lúc ấy đích thật là bị dọa sợ mà!”

Hy Bình nói: “sao bây giờ lại lớn mật quá vậy?”

Tiểu Tước quay đầu, dịu dàng nói: “Người đồng ý không?”

Hy Bình đề nghị nói: “Ta nhận nàng làm muội muội, được không?”

Tiểu Tước cong môi nói: “Ta không cần là muội muội người, ta muốn làm tiểu thê tử của người, tùy ý người này đại sắc lang muốn làm gì thì làm, ta phải sanh cho người một tiểu sắc lang!”

Nàng càng nói càng lớn tiếng, Hy Bình vội vàng che lấy cái miệng không yên của nàng lại, nói: “Nàng đừng có càng nói càng hào hứng vậy, bọn họ sẽ nghe thấy.”

Tiểu Tước gỡ bỏ tay hắn ra, ngạc nhiên hỏi: “Người sợ chẳng?”

Hy Bình xấu hổ nói: “Đây không phải là vấn đề xấu hổ hay không, mà làm cho bọn họ biết ta ngay cả tiểu cô nương đều không có buông tha, thật là không còn mặt mũi nữa.” Ai! nói như thế nào đi nữa, thể diện cũng quan trọng mà!

Tiểu Tước lại đột nhiên kêu to, hô: “Ta mới không phải tiểu cô nương! ta muốn làm nữ nhân của người, người không được kiếm cớ chối bỏ ta.”

Mọi người đều quay đầu lại nhìn, Hy Bình hiềm khi đỏ mặt, nói: “Trời, Đại Hải bọn họ đã chạy xa rồi, chúng ta mau chạy lên thôi!” Dứt lời kêu lên một tiếng, Ô Long liền phóng tới phía trước, đem mọi người bỏ lại phía sau.

La Mĩ Mĩ ở phía sau đuổi vội, đồng thời mắng lớn: “Hoàng Hy Bình, người là đại dâm côn, người dám chạm vào người Tước nhi, ta liền đem người ra thiến, cho người vào cung làm thái giám.”

Mọi người một đường giục ngựa chạy nước đại, gần tới thì đã tới được Viễn Dương tiêu cục.

Đi ra nghênh đón mọi người, ngoại trừ vợ chồng Lô Dũng cùng Từ Phiêu Nhiên, còn có vợ chồng Hoàng Dương!

Hy Bình vừa thấy cha mẹ, lập tức phóng tới ôm qua Xuân Yển hô lên: “Nương, các người như thế nào lại ở chỗ này?”

Xuân Yển nói: “Bình nhi, buông nương ra nào, nương sớm đã bị người ôm tới không thở nổi rồi.”

Hoàng Dương cười nói: “Chúng ta còn sợ người làm ra mấy chuyện phiến toái, cho nên đi tới Viễn Dương tiêu cục, giờ thì đã tới đây rồi.”

Hoàng Đại Hải đi đến trước mặt bọn họ, cảm động tới chảy nước mắt, thanh âm run rẩy nói: “Phụ thân, nương, con là Đại Hải đây!”

Hoàng Dương hai tay đặt lên vai Hoàng Đại Hải, thở dài: “Lớn hơn nhiều rồi, đến phụ thân cũng không còn nhận ra người nữa.”

Xuân Yển đem Hoàng Đại Hải ôm vào trong lòng, hai hàng lệ trong suốt tuôn ra, nói: “Đại Hải, còn nhớ nương không?”

Hoàng Đại Hải run rẩy nói: “Nhớ”

Xuân Yến vuốt ve hai gò má đầy đặn của hắn, nói: “Người càng lớn càng giống phụ thân người.”

Hoàng Dương cười nói: “Nhi tử ta đương nhiên lớn lên giống ta. Đại Hải, lần trước Nguyệt nhi nói người lớn lên so với ta y hệt, ta còn có chút không tin, bây giờ xem ra quả nhiên là đúng, ha ha! Ta nhớ tới năm đó khiến cho nương người mê tới thần hồn điên đảo, cho đến bây giờ quả là “hổ phụ sinh hổ tử” rồi, theo lời cha nói, có phải có vài nữ hài tử đã bị người mê hoặc chết đi sống lại rồi phải không?”

Hoàng Dương này, da mặt qua nhiên dày, lại có thể trước mắt nhi tử mình điều vô dương oai, khó trách có thể dưỡng ra một da mặt siêu cấp như Hoàng Hy Bình!

Hoàng Đại Hải rốt cục hiểu được tính nết đại ca lại là như vậy, nguyên lai tất cả đều là do một tay cha bồi dưỡng nên, quả thực là cha nào con nấy.

Hắn nghĩ, nếu chính mình từ nhỏ lớn lên bên người cha, có lẽ cũng giống như đại ca bây giờ vô lại ?

93. Chương 92: Huỳnh Muội Chi Mê.

Mọi người sau khi giới thiệu danh tính xưng hô cùng nhau tiến nhập Viễn Dương tiêu cục. Hoàng đại hải cùng Xuân Yến đi tới một chỗ, Hy Bình đã cùng Hoàng Dương song song bước đến. Trên đường, Hoàng Dương lặng lẽ hỏi Hy Bình: “Bình nhi, nơi này nhiều mỹ nữ như vậy, có bao nhiêu người là con dâu của ta vậy?”

Hy Bình đáp lời: “Cha, các nàng đều không phải, lão bà của con đều ở tại Trường Xuân đường chuẩn bị sinh hài tử!”

Hoàng Dương cả kinh nói: “Trường Xuân đường?”

Hy Bình cười nói: “Vâng, đúng là tại sư môn của cha.”

Hoàng Dương càng kinh ngạc hơn, nói: “Tới việc này người cũng biết?”

Hy Bình đắc ý nói: “Con còn lấy nữ nhân của sư huynh cha - Hoa Tiểu Mạn, nàng trong bụng cũng đang mang tiểu tôn tử của cha đó, giới không?”

Hoàng Dương hài lòng gật gật đầu, cười nói: “Nữ nhân của sư huynh không phải gọi là Hoa Tiểu Thiển sao?”

Hy Bình nói: “Đó là người con lớn, con cưới là tiểu nữ nhân của ông ấy, cha không phải vừa mới gặp qua Hoa Tiểu Ba sao? nhạc mẫu đã có thể sinh ra Hoa tiểu tử, đương nhiên cũng có thể sau khi người rời khỏi trường sinh đường, sinh ra lão bà của con hoa Tiểu Mạn.”

Hoàng Dương tiếc rẻ nói: “Tại làm sao người lại không đem Hoa Tiểu Thiển cùng cưới về? cha rất thích nàng ta.”

Hy Bình nản lòng nói: “Không có biện pháp, khi con tới Trường Xuân đường, nàng đã được gả cho Triệu Tử Hào, còn sinh cho hắn một tiểu tử, con thế nào có thể đoạt vợ của hắn đây?”

Hoàng Dương tuy nghĩ có chút tiếc nuối, nhưng qua một khắc lại cười nói: “Nói ra sợ người không tin, người khi mới sanh ra không lâu, nàng ta ôm người nói người rất là đáng yêu, còn nói khi nàng lớn lên nhất định sẽ gả cho người, khi đó gọi người là tiểu lão công, ta còn cho các người có một ít duyên phận, không thể tưởng được đứa con dâu hờ này nhanh đi tình biệt ly vậy.”

Hy Bình cả kinh nói: “Nàng khi đó bao nhiêu tuổi?”

Hoàng Dương nghĩ nghĩ nói: “Năm tuổi!”

Hy Bình bật cười nói: “Nàng ta thật sớm phát dục.”

Hoàng Dương nói một cách tà dị: “Đương nhiên, nàng còn thường xuyên chơi đùa với con tiểu kê của người nữa!”

Hy Bình vừa là cả kinh nói: “ Có việc này nữa?”

Hoàng Dương thấp giọng nói vào bên tai Hy Bình: “Có cơ hội người có thể nói xa nói gần hỏi Triệu Tử Hào xem Tiểu Thiển lúc gả cho hấn còn có là xử nữ hay không.”

Hy Bình không hiểu được, hỏi: “Sao lại thế?”

Hoàng Dương càng nhỏ tiếng hơn, nói: “Người có biết là người bản thân trời sanh dị chủng, mặc dù lúc ấy mới có sanh được vài tháng, nhưng mỗi lần Tiểu Thiển chơi đùa con gà con của người, người đều phát huy uy lực rồi, hơn nữa tiểu hài đó có lòng hiếu kì, liền tự mình ngồi lên. Thân xử nữ của nàng đúng là trong lúc ấy bị hủy. Lúc ấy còn chảy rất nhiều máu, nàng ta khóc không ngừng, khi chúng ta chạy tới thì mọi việc đã xong rồi, may là cửu dương trọng thể của người không có bị nàng dẫn thoát ra, bằng không cái mạng nhỏ của người cũng đã hết. Bình nhi, người làm như thế nào qua được kiếp nạn đó vậy?”

Hy Bình suy nghĩ một hồi, liền đem từ lúc gặp hồ điệp lục cơ kể lại một lần.

Hoàng Dương nghe xong, nói: “Người thật sự là phúc đại mệnh đại.”

Hy Bình đắc ý cười nói: “Đương nhiên là thế, con là nhi tử của người mà!”

Hai cha con vừa đi vừa nói theo mọi người đi, không biết khi nào đã vào tới Viễn Dương đường, Hy Bình cùng vợ chồng Lôi Dũng trao đổi về việc của Lôi Phượng, liền hướng vợ chồng già Lôi Chiến điếm ngón mặt ngữ một phen, khiến hai lão vui tới mặt mày hớn hở. Lúc này, các thành viên trong gia đình đi tới hỏi thăm, kể chuyện tại sao lại quay về? Bọn họ nói chuyện về những lão bà nương cùng nữ nhân, tự nhiên đã uống rất nhiều nước. Cuối buổi tiệc tàn, mọi người bắt đầu náo nhiệt, bàn bạc việc ngày mai lên đường đi tìm Thi Trúc Sinh tính nợ. Sau yến hội, mọi người trở về ngủ, chuẩn bị sức lực cho ngày mai cùng mọi người lên đường - mẹ nó, ăn no không có chuyện gì, chẳng là bất diệu lắm sao?

Hy Bình trước là chạy tới khuê phòng của Lôi Phượng nằm một lúc, sau đó bắt đầu đi ra ngoài gõ cửa phòng vợ chồng Hoàng Dương, tiến vào trong phòng ngồi xuống.

Xuân Yển hỏi: “Bình nhi, tìm chúng ta có việc sao?”

Hy Bình trầm mặc một hồi, rốt cuộc hạ quyết tâm, nói: “Cha mẹ, lần trước Nguyệt nhi trong khi về nhà, các người có phải là cổ vũ nàng yêu con?”

Xuân Yển sững sốt một hồi, mới nói: “Không có nha!”

Hy Bình nói: “Nhưng Nguyệt nhi nói với con, các người không có cấm nàng yêu con.”

Hoàng Dương giải thích, nói: “Nàng là muội muội người, yêu quý người là điều đương nhiên.”

Hy Bình nản chí nói: “Là như thế này sao?”

Xuân Yển nhẹ giọng nói: “Bình nhi, người rất thích nguyệt nhân?”

Hy Bình thành thực trả lời: “Chính vậy.”

Hoàng Dương cười nói: “Vậy cứ thế đi, huynh muội nên tương thân tương ái, chúng ta cũng không có nói khác đâu!”

Hy Bình nói: “nhưng, nhưng...ai! bỏ đi, xem ra là không có kết quả. Cha mẹ, con thăm hỏi hai người một câu, vì sao con lớn lên lại không có giống hai người chút nào vậy? con thật sự là nhi tử thân sanh của hai người?”

Xuân Yển đi tới vuốt lên hai gò má đầy đặn tuấn mỹ của hấn, nói: “người đương nhiên là nhi tử của chúng ta, ai quy định nhi tử phải giống với cha mẹ?”

Hy Bình thở dài một tiếng, nói: “Con biết rồi. cha mẹ, con trở về ngủ, các người ngủ ngon!” dứt lời, hấn liền cáo từ rời đi.

Hy Bình đi rồi, vợ chồng Hoàng Dương lại nằm xuống đồng chăn.

Xuân Yển nhẹ giọng nói: “Dương ca, Bình nhi có biết thân thể của hấn không?”

Hoàng Dương suy ngẫm một hồi, nói: “Có thể còn chưa biết, bất quá có lẽ trong lòng đang hoài nghi.”

Xuân Yển nói: “Chúng ta có nên đem thân thể của hần nói ra không?”

Hoàng Dương thở dài: “Giấy không gói được lửa, sau này giấy sẽ cháy đến lửa, chúng ta tin rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Xuân Yển nói: “Lúc trước, khi tiểu thư đem hần giao cho ta, bảo ta không được dạy hần võ công, cũng không cho hần giao thiệp với giang hồ, là bởi vì hần di truyền ma tính của cha hần, sẽ khiến giang hồ ‘tinh phong huyết vũ’, nhưng không ngờ số phận trêu người, hần cuối cùng cũng trở thành người trong võ lâm, hơn nữa lại còn là thủ lĩnh của đám thanh niên trẻ tuổi của võ lâm tứ đại gia. Đã như vậy còn lấy nhiều thê tử võ lâm, hần nhất cử nhất động đều có thể liên quan tới an nguy của võ lâm, thật sự là mới đầu không thể dự đoán được. Mặc dù hần không phải là nhi tử thân sinh của chúng ta, nhưng mà chúng ta nhìn thấy Bình nhi ra đời, lại một tay nuôi dưỡng thành người, ta đối với hần thâm tình còn hơn cả với Tiểu Nguyệt cùng Đại Hải, ta thật sự sợ hần khi biết được thân thể của mình sẽ không còn nhận ta là mẹ nữa.

Hoàng Dương cười nói: “Nàng không cần phải tự mình lo lắng quá, hần cuối cùng vẫn là nhi tử của chúng ta, so với thân sinh nhi tử còn muốn thân hơn. Lão nói thật, hần ngoại trừ không giống ta ở bề ngoài, song tính cách lại không có khác chi cả. Cứ như Đại Hải! bị Đỗ Thanh Phong lão hỗn đản nuôi dạy thành một đứa ngốc tử, thật không biết Đỗ hỗn đản này nuôi dạy con ta kiểu gì, lần sau mà có gặp hần, ta nhất định phải mắng hần cầu huyết lâm đầu. Hỗn đản này, năm đó còn cùng ta theo đuổi Độc Cô Tuyết, nghĩ tới việc này, ta thật không có cam lòng. Tới bây giờ lại đem nhi tử ta dựng lên hình tượng anh hùng cầu thỉ, kì thật anh hùng có cái gì sung sướng chứ, Hứ?”

Xuân Yển chờ hần “hứ” xong, một tay kia liền dắt hần cái lỗ tai, oán giận nói: “Quái không được lúc ta gả cho chàng, chàng lại trong mộng thường có kêu A Tuyết ATuyết, ta còn tưởng rằng chàng đặc biệt thích mùa đông tuyết rơi, bây giờ mới biết được chàng lúc ấy còn không có được tình nhân ban đầu, nhìn chàng từ nay về sau còn dám ở trước mặt ta nhắc tới ‘Tuyết’ này một chữ!”

Hoàng Dương cầu xin, nói: “Xuân Yển, ta bây giờ trong lòng chỉ có nàng một nữ nhân mà thôi, đều lão phu lão thê cả rồi, nàng còn ghen tuông cái gì? Nhi tử chúng ta còn có một đoàn lão bà, ta cũng chỉ có một lúc cao hứng, chỉ có trong mộng nghĩ tới Độc Cô Tuyết mà thôi, nàng tìm ta tính nợ thế này, thật là không có công bình.”

Xuân Yển mỉm cười nói: “Công bình? Chàng có một phần mười tài năng của Bình nhi hử? Chàng lại có thể trước mặt ta mắng đỗ thanh phong, tưởng nhớ Độc Cô Tuyết, ta không có trừng trị chàng, chàng lại tâm nghĩ tới người khác”

Hoàng Dương biết không thể thuyết phục được nàng, đành phải lảng sang chuyện khác, nói: “Xuân Yển, vừa rồi ta quan sát thần sắc của Bình nhi, giống như là Tiểu Nguyệt thật sự đã nghe chúng ta nói chuyện qua, lớn mật yêu bình nhi, hình như tình cảm giữa huynh muội bọn chúng đã vượt qua tình cảm huynh muội thông thường”

Xuân Yển nói: “Sao có thể như thế? Bình nhi cùng Tiểu Nguyệt không phải thân huynh muội, ta thật hi vọng Tiểu Nguyệt gả cho Bình nhi, hần là loại nam nhân có thể khiến cho nữ nhân sung sướng,

Hoàng Dương cười nói: “Ta đem tinh lực của mình đều truyền hết cho Bình nhi cả, làm sao có thể hung mãnh như trước được? Huống hồ nàng càng ngày trẻ ra, đối với phương diện kia lại càng lúc càng đòi hỏi khẩu vị lớn hơn, ta đâu có thời gian dưỡng sức để cấp cho nàng một lần thỏa mãn?”

Xuân Yển cười duyên nói: “Xấu chưa, bình nhi không phải người thân sinh, người như thế nào di truyền cho hần? hơn nữa trong khi người còn trẻ, cũng chẳng thấy nơi này cường gì cả, chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn mà thôi.”

Hoàng Dương ỉu xiu nói: “Xuân Yển, tốt xấu đã hai mươi năm vợ chồng, nàng để lại cho ta mặt mũi! Nói một câu: Lão công, chàng thật khỏe, sẽ khiến ta sướng chết được.”

Xuân Yển sáng giọng: “Ta chết cũng chẳng có nói buồn nôn như vậy nha.”

Hoàng Dương cười nói: “Ta nhớ rõ hai mươi năm trước, nàng thường xuyên nói vậy mà.”

Xuân Yển nghe vậy đại phát xuân tình, xoay người nằm lên trên người Hoàng Dương, miệng hướng hần, nói: “Chàng là tử lão quý, dám tính nợ cũ với ta? Nếu người có thể trở lại hùng phong năm đó, ta đêm nay liền

nói cho người nghe, được không?”

Hoàng Dương cười lớn, nói: “Ta không phải Bình nhi, sao có thể thường xuyên khởi hùng phong đại tác?”

Xuân Yến nói: “Chàng nói xem, Bình nhi cho dù có già, hùng phong cũng không có giảm?”

Hoàng Dương nói: “ta không biết, bất quá, y thư thường nói, nếu như nó tới lúc già, nó vẫn có thể bảo lưu thân thể cường tráng cùng tính dục mãnh liệt. đương nhiên, dung mạo tuần mĩ, vô luận sau này thế nào, đối với nữ nhân vẫn tán phát mị lực nam nhân.

Xuân Yến nói: “Đương nhiên, hần là nhi tử của ta, ta nói hần là thiên địch của nữ nhân chúng ta.”

Hoàng Dương nói: “Ta cũng nói ta là thiên địch của nàng.”

Xuân Yến tại trong bóng tối đột nhiên yêu kiều hô: “Chàng muốn chết nha!”

94. Chương 93: Mân Côi Chi Dạ

Sau khi Hy Bình đi ra, tâm tình suy sụp cực điểm. Hần trong đầu rất loạn, hần tuy cũng có một chút hoài nghi chính mình không phải là nhi tử do phụ mẫu thân sanh, nhưng sự thật hần cũng là do bọn họ sinh ra.

Nương nói đúng, ai quy định rằng nhi tử nhất định lớn lên phải giống phụ mẫu ? kỳ thật hần lúc ấy cũng sợ phụ mẫu nói rằng hần không phải do bọn họ thân sanh, tuy nhiên bởi vì sự việc hần dây dưa cùng với Tiểu Nguyệt, nên hần cũng lại hy vọng chính mình cùng Tiểu Nguyệt không phải thân huynh muội, nhưng bảo hần thế nào tiếp thụ sự thật này chính mình không phải nhi tử phụ mẫu thân sanh? nếu hần không phải phụ mẫu thân sanh, thì rốt cuộc ai mới là phụ mẫu thân sanh của hần?

Tư tưởng này chợt lóe qua, sau đó cũng bị nhất nhất loại trừ, cuối cùng hần cũng tin tưởng chính mình là nhi tử phụ mẫu thân sanh. Nhưng bây giờ hần cùng Tiểu Nguyệt làm sao cho tốt? Tiểu Nguyệt là quyết tâm yêu thương hần, thân đang là đại ca hần tuyệt không thể nhận tâm chân tình này của nàng được.

Phải làm sao bây giờ đây?

Bất tri bất giác, hần đẩy cửa phòng mình ra, đã thấy Dã Mân Côi ngồi ở trên giường nhìn hần!

Hy Bình trước tiên là kinh ngạc, sau đó nói: “Nàng chờ ta lâu chưa?”

Dã Mân Côi nói: “Chỉ vừa mới thôi, chàng không ở đây, cửa lại không khóa, nên thiếp tự tiến đến đây.”

Hy Bình ngồi tại bên người nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Không bởi tiếp bọn họ sao?”

Dã Mân Côi i ới trong ngực hần, hồi lâu mới buồn bã nói: “Từ cái đêm thiếp bị Triệu Tử Uy đoạt đi thân xử nữ, tim thiếp đã thành hoang dại, trong hai ba năm gần gũi trôi qua, thiếp thay đổi rất nhiều nam nhân. Chẳng biết vì sao, tính dục lúc nào cũng rất mạnh, thường xuyên phải cùng nam nhân âu yếm kích thích, thiếp từng gặp qua vài nam nhân, có chút ít thất vọng, nhưng cũng miễn cưỡng có thể thỏa mãn ta. Bằng hữu của chàng thật là nam nhân trong nam nhân, bọn họ cơ hồ khiến thiếp rất vui sướng mê mang, nhưng mà thiếp biết chỉ chàng mới có thể khiến Mân Côi không còn hoang dại. chàng là nam nhân khiến nữ nhân vừa thấy đã nghĩ cùng chàng lên giường, vẽ bề ngoài tuần mĩ cùng với thân hình cường tráng cộng thêm cách ăn nói ngỗ ngược, đều phát tán ra một loại ma lực khiến nữ nhân vô phương kháng cự. Thiếp biết, chỉ cần chàng nguyện ý, chàng có thể chinh phục bất cứ một nữ nhân nào. Tim của thiếp sớm đã bị chàng chinh phục, thiếp chờ mong chàng có thể một bước chinh phục thân thể ta. Hy Bình, đêm nay chàng có muốn thiếp không?”

Hy Bình ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ người nàng, hít sâu nói: “Sau khi từ Địa Ngục Môn trở về, ta lại muốn nàng, được không?”

Dã Mân Côi khẳng khái nói: “Không, thiếp bây giờ muốn chàng, thiếp sợ trận chiến ngày mai thiếp sẽ không có mạng trở về. Nên, đêm nay thiếp nhất định phải có được sự sủng ái của chàng, trừ phi chàng e ngại thân thể Mân Côi dơ bẩn, Mân Côi sẽ lập tức rời đi.”

Hy Bình liền ôm chầm lấy người nàng, cười nói: “Ngốc tử, ta thế nào có thể e ngại nàng? Nam nhân có thể cùng rất nhiều nữ nhân tác ái, nữ nhân đương nhiên cũng có quyền cùng với nhiều nam nhân hoan hảo, nữ nhân lúc nào cũng khó có thể thỏa mãn, mà nam nhân lại không giống, bình thường nam nhân chỉ cần mấy mươi lần vào ra liền có thể đạt đến cao trào thỏa mãn nhục thể, cho nên nữ nhân khó có thể tìm được thỏa mãn dưới khổ của một nam nhân, vì vậy mà đi tìm một nam nhân khác, đó cũng là chuyện đương nhiên. Mỗi người đều luôn tìm kiếm thứ mình muốn, để mà thỏa mãn nhu cầu chính mình. Nàng từng có bao nhiêu nam nhân, ta cũng không để ý, tình không phải ta không có để ý tới nàng, mà là ta không có quyền quản nàng, vì đó là tự do của nàng. Nhưng nếu thật sự đi theo ta, nàng sẽ mất đi sự tự do này, bởi vì ta tự tư mà.”

Dã Mân Côi xúc động nói: “Qua đêm nay, chàng sẽ có quyền quản thiếp, vì thiếp đã quyết định trở thành một phần trong những thê tử của chàng, sẽ chỉ là thê tử của một mình chàng thôi. Từ nay về sau chỉ trung thành với một nam nhân, đó là chàng, thân thể ta sẽ chỉ cho một mình chàng hưởng dụng.”

Hy Bình nhìn chăm chú vào nàng, nói: “Vì cái gì lựa chọn ta?”

Dã Mân Côi buồn bã nói: “Thiếp cũng không rõ, chỉ biết là sự lựa chọn của mình sẽ không lầm. Lãng Vô Tâm cùng đám bằng hữu của chàng luận từ bề ngoài lẫn năng lực của họ mà nói, đều là nam nhân có thể khiến nữ nhân say mê, đặc biệt là phương diện tình dục, đều khiến nữ nhân cùng họ tác ái có thể thỏa mãn triệt để, động tác cực căn của bọn họ sau khi ở tại trong thân thể của thiếp, Mân Côi thậm chí có chút ít đau đớn, nhưng mà thật sự là vô cùng khoái lạc. Mỗi người đàn bà đều thích nam nhân tiến vào khẩu mật của bọn họ ra vào mà xát cường mãnh, mà bọn họ tán tỉnh nữ nhân vui vẻ cũng có thể xếp là nhất lưu. Nhưng, thiếp hoàn toàn chọn chàng làm tình nhân cuối cùng của Mân Côi, cũng có thể gọi là công.”

Hy Bình cười nói: “Bọn họ đích thật là nam nhân rất tốt, nàng vì sao lại không chọn lấy một trong số họ?”

Dã Mân Côi hôn hấn một cái, nói: “Bởi vì chàng so với họ tốt hơn, thiếp tự nhiên chọn lấy cái tốt nhất.”

Hy Bình nói: “Khẳng định như vậy? nàng không sợ sau khi thử qua mới biết được ta so với bọn họ kém hơn sao?”

Dã Mân Côi khẳng định, nói: “Thiếp tin tưởng vào trực giác của mình!”

Hy Bình thở dài: “Vô luận nữ nhân như thế nào, cũng đều luôn luôn dựa vào trực giác để xác định đúng sai.”

Dã Mân Côi nói: “Chàng hãy thay thiếp chứng thật trực giác của mình nhé?”

Hy Bình trong lòng lúc này không còn chút ưu tư nói: “Có gì không thể?” Nói vừa xong, bàn tay đã chuyển tới bên trên ngực của Mân Côi.

Dã Mân Côi tùy ý hấn vuốt ve, rên rỉ nói: “Thiếp muốn chàng cấp cho Mân Côi một hài tử, thiếp tuy cùng rất nhiều nam nhân đã làm qua, nhưng thiếp cho tới bây giờ không có nghĩ tới vì bọn họ sinh hài tử, bây giờ thiếp thật nghĩ rằng muốn có hài tử của thiếp với chàng, hài tử của chúng ta.”

Hy Bình nói: “Qua đêm nay, nàng trong bụng sẽ có một hài tử.”

Dã Mân Côi đột nhiên đẩy tay hấn ra, đứng ở trước giường, nói: “Mân Côi thích tại trước mặt chàng thoát y.”

Nàng quả nhiên tự thoát khỏi y phục, động tác vừa mềm dẻo vừa cuồng dã, quyến rũ vô cùng.

Hy Bình dõi theo từng động tác của nàng mắt cũng không cử động, cho đến khi toàn bộ y phục của nàng đều đã rơi xuống xung quanh chân nàng.

Dã Mân Côi đôi mắt quyền rũ nhìn tới Hy Bình, dịu dàng nói: “Chàng thích không?”

Hy Bình gã lỗ mãng này lại bắt đầu trở thành thi nhân, hấn nói: “Thân thể giống như đóa mận côi nở rộ, thật sự so với Mân Côi như hỏa diễm mê người.”

Dã Mân Côi ngọt ngào cười, nụ cười thật kiều diễm, ôn nhu nói: “Thiếp cởi áo cho chàng, được không?”

Hy Bình đứng dậy, Dã Mân Côi chỉ cao tới bộ ngực của hắn, nhưng Hy Bình không cảm thấy nàng lùn, bởi vì nữ nhân này có quá nhiều những chỗ đặc biệt, làm người ta dễ dàng bỏ qua chiều cao của nàng.

Dã Mân Côi thuận thực cởi áo cho Hy Bình, động tác như ve vãn tán tỉnh, chẳng mấy chốc, hai người đều trần như nhộng đối diện với nhau.

Hy Bình khoe khoang nói: “Nữ nhân của ta đều nói khi ta cởi bỏ y phục, bộ dạng càng khiến bọn họ say mê hơn, nàng có nghĩ vậy không?”

Dã Mân Côi gật gật đầu, nhìn lại cơ thể nam nhân trước mặt, tuy không phải là lần đầu nhìn thấy, nhưng nàng vẫn cảm thấy sự rung động không giảm.

Nam nhân này có một thân thể thật cường tráng hoàn mỹ, toàn thân mỗi một chỗ nhìn thấy đều là biểu tượng cho sức mạnh, đều khiến nữ nhân cảm thấy kích động hưng phấn, mỗi một tác cơ thể đều tràn ngập lực lượng cường mãnh. Hình thể hoàn mỹ phối hợp với khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, đủ để khiến mỗi người nữ nhân điên cuồng, huống chi hắn cũng không chỉ có thế này?

Hy Bình nàng ôm nàng lên, đè xuống giường, điên cuồng hôn hít vuốt ve, sau đó nhẹ nhàng nắm bóp bộ ngực của nàng, nói: “Sợ hay không sợ đau?”

Dã Mân Côi nắm tới dương căn thô dài của hắn, nói: “Chàng cho dù đem Mân Côi vùi hoa dập liễu, Mân Côi cũng là không có sợ.”

Hy Bình cười nói: “Không có nghiêm trọng như vậy đâu.”

Hai người vừa một phen ve vuốt, Dã Mân Côi đã động tình rên rỉ không thôi, hạ thể của nàng đã là một phiến ướt át.

Hy Bình dò hỏi: “Bắt đầu được chưa?”

Dã Mân Côi mê mê hồ hồ “Vâng” một tiếng, hai mắt nhắm lại, rên rỉ nói: “Chàng, hãy tiến đến đây.”

Hy Bình tiến nhanh vào, Dã Mân Côi hét một tiếng kêu lớn, mười ngón tay cào lên lưng Hy Bình thành mười vết máu, sau đó thì dừng lại.

Hy Bình thương tiếc nói: “Đau không?”

Dã Mân Côi cắn răng nhịn đau “vâng” một tiếng, hạ thể vận vẹo, nói: “chàng không cần quản thiếp, thiếp cảm giác chỗ này phảng phất như bị tê liệt.”

Hy Bình hai tay nắm lấy cặp mông nảy nở của nàng, động tác bắt đầu trở nên có tiết tấu, Dã Mân Côi rên rỉ kêu lên cũng theo tiết tấu đó, khi Hy Bình động tác trở lên mãnh liệt, nàng như quên hết tất cả hết loạn.

Dã Mân Côi tuy dám đương không bằng được Lãnh Tinh Oánh, nhưng là nữ nhân cũng đã trải qua khá nhiều nam nhân, nàng cho tới bây giờ không có gặp qua nam nhân đáng sợ như bây giờ, khỏe mạnh tới khiến cho nàng kinh ngạc.

Cho dù hắn không có cái bộ phận sinh dục to dài kia, thể lực cùng sức chịu đựng của hắn cũng là kinh người, mỗi một lần tiến vào đều là mạnh mẽ vô cùng, huống chi hắn sử dụng vũ khí công kích thật cường悍 không thể chịu nổi?!

Tính trên phương diện này đủ trở thành nam nhân của nàng, biết khoái lạc tự trên thân hình nam nhân này muốn ban cho, nam nhân khác không thể nào cho được.

Nói cũng kỳ quái, nàng thế nào lại có thể cảm giác được tâm tư của hắn, hắn trong lòng giờ phút này toàn bộ đều là nàng.

Đó là một nam nhân kỳ quái, khi hắn cùng một nữ nhân hoan hảo, trong lòng hắn dường như chỉ có một nữ nhân đó trong lòng. Nhưng, một khi hắn rời khỏi thân thể nàng, hắn có hay không còn có thể nghĩ tới nàng?

Hắn như vậy có nhiều nữ nhân, bình thường hắn đều nghĩ tới ai? có lẽ nghĩ tới tất cả, cũng có khi chẳng nghĩ ai hết.

Khiến Dã Mân Côi cảm thấy hạnh phúc chính là, tại giờ phút này trong tâm hần chỉ có nàng, như vậy cũng là đủ rồi.

Mỗi một nữ nhân trong lúc này, đều hi vọng nam nhân nghĩ tới chính mình, đó là đối với các nàng một loại tôn trọng tối thiểu. Nữ nhân chán ghét nam nhân nào trong khi hoan hảo cùng bọn họ, trong lòng lại nghĩ tới người khác.

Dã Mân Côi thích cái loại thân thể cùng tâm linh tương thông như thế này, cái này nam nhân khác không thể nào cho nàng được.

Hy Bình đột nhiên nói: “Thay đổi tư thế nhé, được không?”

Dã Mân Côi mạnh dạn nói: “vậy để thiếp chủ động nhé!”

Hy Bình ôm nàng xoay người, thân mình nằm dưới, để Dã Mân Côi phía trên, hần vừa buông tay, Dã Mân Côi liền ngồi lên eo hần, bắt đầu nhún nhảy lên xuống, trước ngực hai ngọn nhũ phòng cũng lay động kịch liệt, Hy Bình đưa hai tay đặt lên chỗ mềm mại này của nàng, sau đó hần nhắm hai mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ của Dã Mân Côi.

Chẳng bao lâu, Dã Mân Côi đã đạt tới cao trào tình dục, không còn lực tiếp tục, Hy Bình ngồi dậy, ôm lấy nàng, từ bị động chuyển sang chủ động, từ đó thâm nhập trùng kích nàng, khiến cho nàng khoái cảm không ngừng tỏa ra khắp mỗi một dây thần kinh trên thân mình nàng, khiến cho nàng toàn thân rã rời vô lực, dường như thân thể không còn tại mặt đất mà đang phiêu du tại giữa không trung.

Khi Dã Mân Côi tê liệt ở trong lòng hần, hần ôm nàng nằm xuống, nói: “Còn muốn nữa không?”

Dã Mân Côi thở gấp, nói: “Để thiếp nghỉ ngơi một chút, chàng thật là nam nhân cực độ đáng sợ.”

Hy Bình hôn lên trán nàng, cười nói: “Thật sự rất đáng sợ?”

Dã Mân Côi liếc hần, nói: “Đối với một nữ nhân mà nói, trên phương diện này, một nam nhân đáng sợ cũng chính là một nam nhân đáng yêu nhất.”

Hy Bình cười nói: “Nàng cũng là một nữ nhân khả ái.”

Dã Mân Côi nói: “Mỗi một nam nhân cùng thiếp trên giường đều nói vậy, nhưng chàng nói, thiếp rất thích nghe nhất. Chàng có biết không? trước chàng, thiếp gặp được nam nhân tối cường nhất là Lăng Vô Tâm, nhưng mà sau khi gặp chàng, không có một nam nhân nào so với chàng có thể khiến Mân Côi khoái lạc, thiếp cũng sẽ không cho phép nam nhân nào khác tiến nhập vào thân thể mình, thiếp trước luôn tìm kiếm một nam nhân, giờ đây đã tìm thấy chàng, thiếp đời này kiếp này chỉ có 1 nam nhân là chàng mà thôi, thiếp cho tới bây giờ chưa có bao giờ khoái lạc như vậy, chàng là nam thiếp gặp có thú tính nam nhân tối cường nhất.”

Hy Bình bật cười nói: “Ta đây như vậy không phải biến thành dã thú sao?”

Dã Mân Côi nói: “Cùng chàng tác ái, thiếp có thể cảm thấy chàng trong lòng thật ôn nhu cùng thương tiếc, thiếp biết chàng thật sự không có e ngại người ta, nhưng động tác của chàng thật là rất thô bạo, đương nhiên, cũng không mất đi dịu dàng thâm thiết.”

Hy Bình hôn nàng loạn lên, nói: “Nàng tăng tốc ta phải không?”

Dã Mân Côi cắn nhẹ dái tai hần, nói: “Thiếp chỉ là nói thật mà thôi. Thiếp bây giờ mới biết được chàng vì cái gì lại có nhiều nữ nhân như vậy, mà mọi người thủy chung không có một chút dấu hiệu tranh phong, toàn tâm toàn ý yêu thương chàng. Chàng chính là một nam nhân có thể khiến rất nhiều nữ nhân tìm được thỏa mãn cao nhất, có thể cấp cho mỗi nữ nhân một thể nghiệm khác nhau. Mỗi một nữ nhân sở dĩ ghen ghét, là vì nàng lo lắng nam nhân của mình một khi yêu thương nữ nhân khác, sẽ không có thời gian cùng tình lực bồi tiếp nàng thỏa mãn nữa, nàng ta sợ từ đó về sau sẽ bắt đầu thống khổ, tịch mịch cùng khổ muộn chính là địch nhân lớn nhất của nữ nhân. Nhưng chàng là một nam nhân thật đặc biệt, cho tới bây giờ chưa hề khiến cho nữ nhân thất vọng, cho dù cả đời chỉ cùng chàng tương hảo một lần, cũng có thể so với cùng nam nhân khác hoan hảo vô số lần khác. Thiếp suy nghĩ, trên đời này, còn có nữ nhân nào là chàng không thể chinh phục được đây?”

Hy Bình nhớ tới thủy khiết thu, cười khỏ nói: “Đều không phải là tất cả nữ nhân ta đều có thể chinh phục. Ta kì thật rất bình thường, chỉ là sinh ra có dễ nhìn một chút, trên phương diện này cũng có thể khoa trương sức mạnh một chút mà thôi.”

Dã Mân Côi nói: “Tất cả mọi nữ nhân đều thích sự cường hãn trên giường của nam nhân, e rằng đến nữ nhân tối kiên trinh cũng không ngoại lệ.”

Hy Bình lại chợt nhớ tới một số sự việc, nói: “Nàng theo ta, Tiểu Ba chắc sẽ tịch mịch khó chịu lắm đấy.”

Dã Mân Côi gắt: “Hắn mà tịch mịch mới là lạ.”

Hy Bình nói: “Hắn gần đây có cùng ai hảo hảo sao?”

Dã Mân Côi nói: “Chúng thiếp Thần Dao Tứ Hoa ai mà không bị hắn ngủ qua? Bất quá, từ này về sau, chúng thiếp đã quyết định rồi, Dạ Lai Hương theo Tứ Cửu, Bạch Mạt Lị theo Độc Cô Minh, Cốc U Lan theo Hoa Tiểu Ba, thiếp cũng nguyện cả đời làm nữ nhân của chàng.”

Hy Bình nói: “Thế thì Triệu Tử Uy không phải đã thất bại rồi?”

Dã Mân Côi lạnh nhạt nói: “Chúng thiếp Thần Dao Tứ Hoa trình thao đều là bị hắn đoạt đi cả, hắn nếu muốn chúng thiếp thì mọi người đã thành thê tử của hắn từ lâu rồi, hà tất đợi đến bây giờ? Hắn chỉ là cố tình cùng chúng thiếp chơi đùa, đều không phải là muốn chúng thiếp trở thành nữ nhân của hắn. Từ nay về sau chúng thiếp cũng sẽ không cùng hắn lên giường nữa, hắn tự nhiên cũng có mục tiêu mới, hơn nữa đối với Mộng Hương Minh Nguyệt phong, hắn có nhất vãng tình thâm, chỉ có thể hôn lấy mùi hương của người ta mà thôi.”

Hy Bình nói: “Tiểu Ba với Cốc U Lan nghiêm túc, Thi nhi có biết không?”

Dã Mân Côi nói: “Thi nhi thì sớm đã biết rồi. Chỉ là, nàng không có thêm để ý, mặc dù nàng cũng có một chút một chút điểm thích Tiểu Ba, nhưng mà chúng thiếp đều biết nàng trong lòng yêu nhất chính là vị tỷ phu này thôi, chàng cũng lấy luôn nàng về đi nha! nàng cũng thật đáng thương, tuổi còn trẻ mà đã thành quả phụ, nam nhân nàng yêu, lại một lòng đem nàng cho nam nhân khác.”

Hy Bình nghĩ nghĩ, nói: “Ta không thể lấy nàng được, như vậy Tiểu Ba sẽ không vui, ta có thể đoạt của người sở ái của người khác, nhưng quyết không thể đoạt đi người sở ái của huynh đệ được.”

Dã Mân Côi nói: “Nếu chàng lấy Thi nhi, Tiểu Ba có lẽ còn cảm tạ chàng. Hắn lúc trước bị Độc Cô Minh bức phải theo đuổi nàng, liền phát giác nàng đã nhất tâm để ý đến chàng, rất hối hận đã chọc tới nàng rồi. Hắn lúc cùng thiếp hoan ái có nói qua, hắn sợ nhất gặp được nữ nhân đã gặp qua tỷ phu hắn, chính vì Bạch Tuệ của hắn không có quên được chàng mà có khi nằm mơ cũng kêu tên chàng. Hắn nói kỳ thật hắn đã là rất cường hãn rồi, nhưng Bạch Tuệ nói hắn còn không đủ tiêu chuẩn, đó chính là tại sao Bạch Tuệ không có quên được chàng đi, mà Bạch Linh của Độc Cô Minh cũng phát sinh ra cái tình huống như thế. Tiểu Ba nói, một Bạch Tuệ đã khiến hắn đau đầu, nếu có hơn nữa một Thi nhi, hắn sẽ không có cuộc sống tốt đẹp nữa, hắn muốn tìm nữ nhân, cũng là tìm nữ nhân mà tỷ phu hắn chưa có động tới, như vậy mới có thể khiến cho hắn thể hiện được uy phong lẫm lẫm của mình.”

Hy Bình cười nói: “Tiểu tử này thật sự là đáng chán, ta trước đâu có động tới Thi nhi, hắn tự mình khấn trương cái gì cơ chứ?”

Dã Mân Côi sắc giọng: “Thi nhi yêu thích chính là chàng, chàng không phải là không biết.”

Hy Bình nói: “Vô luận Thi nhi nguyện ý thích ai. Ta đều sẽ làm cho nàng được như sở nguyện.”

Dã Mân Côi động tình, nói: “Chàng thật sự là một nam nhân đa tình, Mân Côi có được như vậy một đêm đã là đủ rồi, cho dù ngày mai tử trận tại Địa Ngục Môn, Mân Côi cũng không có tiếc nuối điều gì nữa.”

Hy Bình thật sự nói: “Nàng sẽ còn có vô số đêm như thế này nữa.”

Nói xong, Hy Bình bàn tay lại bắt đầu đặt lên trên người Mân Côi bắt đầu chuyển động. Dã Mân Côi cảm thấy cái cự vật cứng rắn trong cơ thể nàng bắt đầu chuyển động, nàng bắt giác lại phải rên lên.

Hy Bình xoay người áp nàng nằm xuống dưới, giống như một con dã thú đang tấn công mãnh liệt tới thân thể mềm mại của nàng, có khi thật ôn nhu, có khi lại quá cuồng dã.

Một đêm này, bọn họ hoán đổi nhiều tư thế, Dã Mân Côi thu hoạch nhiều phương thức khoái lạc, quả qua năng lực và tư thế cuồng hoan bất đồng và tầm thường của nam nhân này, nàng biết được mình cả đời này không thể rời khỏi nam nhân này, đó là nam nhân duy nhất có thể nắm giữ cả cơ thể và tâm linh của nữ nhân.

Dã Mân Côi đẹp lạ thường dưới những động tác yêu thương của hắn, dần dần hôn mê đi. Đây là lần đầu tiên nàng có thể hoan ái tới hôn mê bất tỉnh, cho tới bây giờ không có nam nhân nào khiến nàng khoái lạc tới hôn mê, nhưng mà hiện tại đã có nam nhân này làm được, chính như lời nàng nói, đó là một nam nhân vừa đáng sợ vừa đáng yêu.

Hy Bình ôm lấy cơ thể mềm mại như nước, thì thào vào tai nàng: “Ngày mai, nàng hãy lưu lại nơi đây chờ ta khỏi hoàn trở về.”

Hắn là cố ý khiến cho Mân Côi phải mê đi, sau khi nàng hôn mê chỉ một khắc, hắn đem tinh hoa đi vào trong cơ thể nàng, hắn đã từng đáp ứng qua cấp cho nàng một hài tử.

Ngày mai, khi hắn rời đi, nàng chắc là sẽ không biết. Hắn muốn khi nàng tỉnh dậy đã có thể thấy hắn từ Địa Ngục Môn trở về, hoặc là lẳng lặng tại nơi đây lẳng lặng nhớ về hắn, cũng đợi hắn trở về. Trải qua một đêm điên cuồng, nàng đã không còn năng lực chiến đấu được nữa rồi.

Hắn nhẹ hôn nàng, rồi sau đó bình tĩnh ngủ đi.

Mặt trời đã mọc từ phương đông, tia sáng ban đầu như huyết.

95. Chương 94: Địa Ngục Huynh Muội

Mặt trời trên cao.

Thi Trúc Sinh từ trong luyện công phòng đi ra, từ khi hắn không thể luyện địa tang hoàng vì giấc mộng xưng bá vô lâm, hắn dứt khoát dẫn đao tự cung để tu luyện “tuyệt tình luân hồi đao”. Lần đem người đi Thần Đao môn, một là vì cướp đoạt lại con gái của mình, hai là vì thử kiếm.

Sau khi trở về, càng chuyên tâm tu luyện song tu luyện trở nên chậm chạp, điều này nhiều ít cũng khiến hắn có chút buồn bực. Hắn vốn muốn bắt đầu từ thần đao môn, từng bước xâm chiếm các phái vô lâm. Nhưng mà cuối cùng lại không thể luyện thành “tuyệt tình luân hồi đao” tới tuyệt đỉnh cảnh giới, khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn hướng nhị kiệt nói: “các nàng đang ở đâu?”

Thiên Kiệt trả lời, nói: “tại hậu hoa viên Tróc mê tàng”

Thi Trúc Sinh cười, nói: “tất cả đã sắp xếp ổn chưa?”

Thiên Kiệt nói: “môn chủ, bố trí đã xong, nhân mã của tứ đại gia mà tới, đảm bảo bọn chúng có đi mà không về.”

Thi Trúc Sinh hài long. nói: “các người hãy đề cao cảnh giác, ta muốn tới hậu hoa viên”

Nhị kiệt đồng thanh nói: “vâng, môn chủ.”

Tại hậu hoa viên của địa ngục môn, Tuyết Nhi ở bên trong vườn đang chạy vài vòng, chợt dừng lại hô: “a di, Tuyết Nhi tìm không thấy người, người mà không ra, Tuyết Nhi sẽ không chơi nữa đâu.”

Dứt lời, cô bé nhìn khắp chung quanh, cũng không có nhìn thấy người mà cô bé muốn tìm, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, dậm chân nói: “chân con bị sái rồi?”

Cô bé vỗ bả vào hông, quả nhiên hướng cửa hoa viên đi đến, đi chưa được mấy bước, liền quay đầu lại nhìn, miệng nhỏ mím lại, rồi quay đầu bước từng bước nhỏ đi về phía trước.

Ở đằng sau giả sơn xuất hiện một thiếu nữ, bộ dạng của một thiếu nữ mười bảy tuổi, tư sắc tuyệt mỹ, nàng nhẹ nhàng đi lại phía sau Tuyết Nhi, vươn hai tay che lấy hai mắt cô bé, trên mặt hiện ra nụ cười thật xinh tươi.

Tuyết Nhi nói: “a di, người từ nơi nào đi ra vậy? người còn che mắt Tuyết Nhi nữa, sẽ bắt người phải hôn Tuyết Nhi .”

Thiếu nữ buông đôi tay đang bịt mắt Tuyết Nhi, Tuyết Nhi lập tức xoay người lại, reo lên: “a di, Tuyết Nhi tìm được người rồi.”

Thiếu nữ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Nhi một cái, cười nói: “Tuyết Nhi, a di là chính mình đi tới để người tìm thấy, Tuyết Nhi thua rồi, chúng ta chơi lại.”

Tuyết Nhi trề môi ra nói: “ con không chơi, mỗi lần đều là con thua, người đều không nhường Tuyết Nhi.”

Thiếu nữ nháy nháy mắt, nói: “đúng là mỗi lần đều là ta chính mình đi ra ư!”

Tuyết Nhi giả bộ dạng đáng yêu, nói: “ nếu người nhường Tuyết Nhi. A di người muốn Tuyết Nhi cảm ơn như thế nào?”

Thiếu nữ ngồi xuống, nói: “như vậy nha! Hôn a di một cái thật kêu.”

Tuyết Nhi nhảy vào long thiếu nữ hôn thiếu nữ một cái, nói: “ a di, con nhớ mẫu thân, Tuyết Nhi khi nào mới có thể thấy mẫu thân?”

Thiếu nữ khó xử nói: “ Tuyết Nhi, chuyện này đã hỏi qua nhiều lần rồi mà, a di thật sự không có biết!”

Tuyết Nhi nói: “ a di, phụ thân Tuyết Nhi từ khi nhảy xuống dưới núi không thấy nữa, mẫu thân rất là thương tâm! Bây giờ lại vắng mặt Tuyết Nhi, mẫu thân nhất định càng thêm thương tâm đó, Tuyết Nhi thật muốn về bên người, a di có thể đem Tuyết Nhi đi tìm mẫu thân được không?”

Thiếu nữ nói: “ Tuyết Nhi, a di từ nhỏ đến lớn còn chưa đi qua bên ngoài, a di không có biết đường mà!”

Tuyết Nhi không tin nàng, nói: “ người lừa tuyết Nhi, a di lớn thế này rồi, sao lại còn chưa đi ra ngoài? Tuyết Nhi và mẫu thân đi đến nhà ngoại công, nhưng lại gặp được ba ba. A di, người biết không? Phụ thân lúc đầu thật xấu a, về sau lại trở nên xinh đẹp lắm, mẫu thân với nhiều a di cũng thích ba ba. Phụ thân đối Tuyết Nhi rất tốt, cho tới bây giờ cũng không có đánh Tuyết Nhi, còn phụ thân đối mẫu thân và các a di thật là hung dữ, mỗi đêm còn đánh các nàng rất là đau, rõ ràng các nàng bị đánh mà còn thích nữa!”

Thiếu nữ ngạc nhiên nói: “ phụ thân Tuyết Nhi thật là hung dữ à?”

Tuyết Nhi tưởng rằng thiếu nữ là sợ cha nàng, nói: “ a di, người đừng sợ, phụ thân rất thương Tuyết Nhi, Tuyết Nhi bảo phụ thân không có đánh người, phụ thân nghe Tuyết Nhi nói sẽ không có đánh a di đâu.”

Thiếu nữ cười nói: “ta là không có biết hần, ta sẽ không có sợ hần đâu!”

Tuyết Nhi tự co mình thông minh, nói: “ đúng vậy a di mà thấy ba ba, nhất định cũng sẽ thích ba ba, chỉ là không biết phụ thân có trở về không.”

Thiếu nữ quả trách: “ a di không thể tùy tiện thích nam nhân, Tuyết Nhi không biết sao?”

Tuyết Nhi ầm ức nói: “ đó là Tuyết Nhi thích ba ba, a di cũng không thể thích sao?”

Thiếu nữ nói: “không thể”

Tuyết Nhi làm bộ rất là tức giận.

Thi Trúc Sinh đi đến, cười nói: “Tuyết Nhi, ai dám làm con tức giận vậy?”

Tuyết Nhi nói: “thức thức, a di làm Tuyết Nhi tức giận đó!”

Thi Trúc Sinh đem Tuyết Nhi ôm ở trong long. Mỗi lúc như thế này, hần sớm đã biết đồ tư tư vì hần mà sinh ra cho mình con gái này, đúng là trước đây đối đồ tư tư thật không có tình ý, cũng rất ít khi nhớ tới đứa con này.

Nhưng mà từ khi hần dẫn đao tự cung, hần bắt đầu nhớ đến người con gái mà mình chưa từng gặp mặt, có lẽ là vì muốn cho thi gia lưu hậu, hần xông vào thần đao môn đoạt lại đứa con của mình.

Lúc đầu, Tuyết Nhi cả ngày lúc nào cũng khóc, nhưng mà dù sao cũng là tính trẻ con. Cuối cùng cũng quên mất rằng mình bị bắt tới đây, hơn nữa cô bé lại thấy Thi Trúc Sinh hai huynh muội cùng với mọi người nơi này đối với mình rất tốt, cũng dần dần thích ứng với cuộc sống ở địa ngục môn.

Thi Trúc Sinh tịnh không có cho mọi người biết quan hệ giữa hần và Tuyết Nhi, ngay cả muội muội hần là Thi Nhu Vân cũng không biết Tuyết Nhi là con gái thân sinh của đại ca mình. Đúng vậy, Thi Trúc Sinh hần có thể làm thương tổn rất nhiều người, nhưng hần nhất định không làm thương tổn chính con gái mình, nếu Tuyết Nhi biết cha đẻ mình là kẻ bất nam bất nữ, cô bé chịu được đả kích này không?

Thi Trúc Sinh hiểu được hiện tại như thế này là rất tốt rồi, chỉ cần Tuyết Nhi ở tại bên người hần là được. Hần phát giác ra từ khi dẫn đạo tự cung, đã tâm đã dần dần biến chuyển, rất dễ tìm được thỏa mãn, không như lúc trước hung tâm tráng chí.

Thi Trúc Sinh thở dài một hơi, nói: “Tuyết Nhi, nhớ mẫu thân sao?”

Tuyết Nhi nói: “thúc thúc, người đem Tuyết Nhi tới nơi này, Tuyết Nhi ở chỗ này rất vui vẻ, chỉ có mẫu thân không biết, người nhất định sẽ lo lắng cho Tuyết Nhi, người đem Tuyết Nhi đi tìm mẫu thân, được không?”

Thi Trúc Sinh thở dài nói: “có lẽ không lâu nữa Tuyết Nhi sẽ trở lại bên người mẫu thân.”

Tuyết Nhi vui mừng nói: “thật thế sao?”

Thi Trúc Sinh đột nhiên cảm thấy thê lương ảm đạm, đứa nhỏ này yêu mẫu thân nhiều hơn là yêu hần. kì thật chuyện này vốn rất bình thường, chỉ là trong lòng hần có chút không thoải mái.

Tuy nói hần không dám cùng Tuyết Nhi nhận nhau, nhưng cuối cùng vẫn là cha của Tuyết Nhi, hần cũng có tình yêu của một người cha, cũng hi vọng Tuyết Nhi yêu thích mình. Nhưng mà hần bây giờ không còn là nam nhân nữa, làm sao bảo Tuyết Nhi gọi cha đây?

Vì luyện “tuyệt tình luân hồi đạo” hần đã phải trả một cái giá thật lớn.

Mẫu thân sau khi sinh hạ Thi Nhu Vân ba năm thì tạ thế, cha bởi vì biết được hần tu luyện ‘tuyệt tình luân hồi đạo’ cũng tức giận đến nổi tẩu hỏa nhập ma mà chết, nhưng cái tin Thi Viễn Lệnh chết còn chưa truyền ra giang hồ, cho nên ít người biết được.

Từ khi tu luyện “tuyệt tình luân hồi đạo”, hần chẳng những không có dứt được ‘tình’, mà ngược lại còn sinh ra rất nhiều tình cảm không nên có, võ công càng cao, hần lại đổ với việc xưng bá võ lâm càng lãnh đạm.

Thời gian hơn nửa đời người qua, hần chỉ một lòng cầu đến một ngày có được cảnh giới chí cao của võ đạo, đã tâm xưng bá võ lâm. Cho nên vì để vượt lên, hần không tiếc bất kể thủ đoạn ti bỉ ác độc, nhằm chiếm lấy tình cảm của đồ tử tư, thậm chí tự tàn hại thân thể.

Hần không phải là kẻ vô tình, ít nhất đối với muội muội Thi Nhu Vân của mình, hần hết mực yêu thương. Đến giờ xuất hiện thêm một Tuyết Nhi, con gái thân sinh của mình, hần sao lại có thể không thương ái?

Thi Trúc Sinh nói: “Tuyết Nhi, nói cho Tuyết Nhi biết một tin tức tốt lành, phụ thân của Tuyết Nhi đã trở lại, hần bây giờ đang chuẩn bị đón Tuyết Nhi trở về đó!”

Tuyết Nhi nhảy lên hoan hô, kêu lên: “thúc thúc, phụ thân của ta thật sự đã trở về rồi?”

Thi Trúc Sinh cười nói: “thúc thúc sao lại lừa con chứ?”. Trong lòng hần nghĩ thầm: “hần nếu không chết, có thể đúng là tat hi trúc sinh này chết.”

Tuy nói tu luyện “tuyệt tình luân hồi đạo”, song Thi Trúc Sinh đối với lời kiếp thân đạo của Hy Bình vẫn có chút sợ hãi, đó là một loại võ công không thể đoán được, hơn nữa Hy Bình này vốn cũng là một kẻ không thể dự đoán- nam nhân này, cả người tán phát ra một lực lượng cùng mị lực không thể kháng cự.

Thi Nhu Vân có chút không hiểu nói: “ca, Tuyết Nhi thật sự phải rời chúng ta đi sao?”

Thi Trúc Sinh nhìn chăm chú muội muội đáng yêu của mình, gương mặt của nàng rất giống với nương, nhưng nàng so với nương thì mềm yếu hơn, phẳng phất có một chút gió thổi tới có thể đem nàng xa tận mười tám ngàn dặm.

Hắn khi 10 tuổi thì nhu vân sinh ra, muội muội này trên thực tế cơ thể quá yếu, không thích hợp luyện công, nên dù sinh ra ở một võ lâm thế gia một điểm võ công cũng không biết, chính như vậy nàng phải y lại vào hắn, nếu tại trận chiến trước mắt, hắn gặp bất trắc gì nàng phải biết dựa vào ai đây?

Thi Trúc Sinh trầm giọng nói: “có lẽ vậy!”

Thi Nhu Vân cũng chăm chú nhìn Thi Trúc Sinh, nàng trong đời yêu nhất là hai người nam nhân, một là cha nàng Thi Viễn Lệnh, một là người đại ca trước mắt. Cha chết đi, nàng vô cùng thương tâm, cho đến khi đại ca đem Tuyết Nhi trở về, nàng luôn luôn cùng Tuyết Nhi chơi đùa cùng một chỗ, dần dần sự bi thống khi mất cha cũng dần dần được giải tỏa.

Nàng thật không biết rõ lắm tại sao cha lại đột nhiên tử vong, cha nàng vốn thật là khỏe mạnh một chút dấu hiệu tuổi già cũng không có, nhưng mà người lại đột nhiên ra đi.

Nàng cũng biết rõ ràng thay đổi của đại ca, đại ca càng ngày càng không giống nam nhân nữa, không có râu, yết hầu cũng dần dần biến mất, thanh âm trước đây nghe trầm ổn giờ biến thành một âm điệu chói tai, hơn nữa còn có ra khỏi nhà một chuyến, trở về thì mang theo Tuyết Nhi.

Từ lần trở về đó, đại ca khôi phục nguyên trạng y phục nam nhân, không hề trang điểm theo kiểu nữ nhân nữa, nhưng có rất nhiều chỗ vẫn không thể giống nam nhân. Nàng cũng không tìm hiểu kỹ, mặc kệ đại ca biến thành hình dạng gì, tại trong lòng nàng, đại ca đều là tự mình một trang nam tử đỉnh thiên lập địa.

Thi Nhu Vân nói: “ca, Tuyết Nhi sau khi cùng phụ thân nàng đi rồi, liệu có thể còn quay lại chơi cùng với nhu vân không?”

Thi Trúc Sinh cười nói: “ đương nhiên có thể.”

Thi Nhu Vân yên tâm rồi, đột nhiên nhớ lại một điều, nói: “ca, đại tẩu nhờ ta nói, thấy ca thì gọi ca đi sang đó xem”

Thi Trúc Sinh cảm thấy một trận kinh hoảng, lại ra vẻ trấn tĩnh nói: “phải không? Người cùng Tuyết Nhi chơi tiếp đi, ca ra đây một chút.”

Dứt lời, Thi Trúc Sinh đặt Tuyết Nhi xuống đất, xoay người đi khỏi hậu hoa viên.

Tuyết Nhi hoan hô: “ tốt quá, phụ thân đã trở lại, tuyết nhi lại có thể thấy phụ thân rồi. A di, người và Tuyết Nhi cùng đi nhé! Phụ thân sẽ thích người đấy, phụ thân bên người cũng có rất nhiều a di xinh đẹp.”

Thi Nhu Vân đỏ mặt nói: “ a di nơi này không có đi đâu, Tuyết Nhi, chúng ta lại chơi trò trốn tìm, được không?”

Tuyết Nhi vênh môi lên nói: “ ta không chơi nữa.”

Thi Nhu Vân nói: “ vậy muốn chơi gì nào?”

Tuyết Nhi nói: “a di thổi tiêu cho Tuyết Nhi nghe, được không?”

Thi Nhu Vân do dự một chút nói: “ được rồi.”

96. Chương 95: Địa Ngục Phu Phụ

Thi Trúc Sinh gõ cửa, bên trong truyền ra một thanh âm nhu mì: “ ai?”

Thi Trúc Sinh nói: “ Túy tử, là ta.”

Thanh âm bên trong nói: “ tiến vào đi, cửa không có khóa.”

Thi Trúc Sinh đẩy cửa bước vào, đi đến trước mặt một thiếu phụ hình dạng giống như nữ nhân, sinh ra đã thiên kiều bá mị, đúng là thê tử Thi Trúc Sinh - Vưu Túy. Người trong giang hồ tưởng rằng Thi Trúc Sinh không có vợ, đó là không chính xác.

Kì thật Vưu Túy từ nhỏ đã được thi gia nuôi dưỡng, nàng so với Thi Trúc Sinh còn lớn hơn 3 tuổi, bây giờ đã ba mươi, mới nhìn thấy thật sự còn tưởng là thiếu nữ mới hai mươi, chỉ là hơn 1 tháng trước nàng mới chính thức trở thành thê tử của Thi Trúc Sinh, mới hành động và ăn mặc giống thiếu phụ.

Vưu Túy nói: “khi nào chúng đến?”

Thi Trúc Sinh nói: “có thể là đêm nay, cũng có thể là ngày mai, nói chung là sẽ đến, nàng không cần lo lắng.”

Vưu Túy nói: “chúng ta có thể thắng không?”

Thi Trúc Sinh bình tĩnh nói: “ta cũng không có nắm chắc được bao nhiêu phần.”

Vưu túy nói: “bọn chúng rất mạnh?”

Thi Trúc Sinh nói: “ta chỉ sợ một người trong bọn chúng, tất cả còn lại đều không phải là đối thủ của ta tuy nói vô lâm thất đại công tử có bốn kẻ trong bọn chúng nhưng bọn chúng tuyệt không làm ta phải e ngại, ngược lại không biết từ đâu xuất hiện một tên tiểu tử vô lại khiến ta cảm thấy khó địch.”

Vưu Túy ngạc nhiên nói: “hắn là ai vậy?”

Thi Trúc Sinh nói: “Hoàng Hy Bình”

Vưu Túy nói: “chưa hề nghe qua, võ công của hắn thật sự rất cao à?”

Thi Trúc Sinh cười khổ nói: “ta cũng không biết rõ về hắn, chỉ biết là có lúc hắn riêng một tên cứu lưu cũng đánh không thắng, có lúc thực sự làm người ta cảm thấy hắn là bất khả chiến bại.”

Vưu Túy nói: “hắn sử dụng võ công gì?”

Thi Trúc Sinh nói: “chính là Lôi Kiếp Thần Dao của Cuồng Dao Lôi Liệt, chỉ là có nhiều lúc giống như thất thất.”

Vưu Túy nói: “đến lúc đó để ta gặp hắn nha! Xem coi hắn có bao nhiêu bản sự.”

Thi Trúc Sinh không nói tiếp, đối với nữ nhân trước mặt này, hắn là vừa kính vừa yêu. Nếu như nói Nhu Vân là một tay hãn và Vưu Túy nuôi lớn, thì hắn cũng là một tay Vưu Túy nuôi lớn.

Nữ nhân này nếu nói về thiên phú võ học thì hắn tự nhận không bằng, võ công nào để nàng học qua một lần đều thành, từ trước đến nay hắn không phải là đối thủ của nàng, cho dù luyện tuyệt tình luân hồi đao, hắn cũng chưa phải là đối thủ của nàng.

Nữ nhân này rất yêu hắn, hắn từ trước tới giờ chưa có chạm qua nàng, nếu như có thể, thì hắn đã không lừa gạt Đỗ Tư Tư mà hắn không yêu. Nhưng mà muốn tu luyện Địa Tàng Chi Khí, thật sự phải là song phương nam nữ đều không có cảm tình mới được, thật sự năm đó hắn mà biết Đỗ Tư Tư thành linh gặp gỡ trong ba ngày đối với hắn đã phát sinh tình cảm sâu đậm, hắn tuyệt đối sẽ không lãng phí Địa Tàng Hoàn của hắn trên người nàng.

Có đôi khi tình cảm của nữ nhân trao tặng có phần quá dễ dàng, đối với điều này, Thi Trúc Sinh trong lòng chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Vưu Túy nói: “vì sao lại im lặng thế?”

Thi Trúc Sinh nói: “ta rất cảm kích nàng.”

Vưu Túy bật cười nói: “ngươi nói cái gì vậy, chúng ta là phu phụ, ta không giúp ngươi, thì giúp ai?”

Thi Trúc Sinh xấu hổ nói: “Túy tỷ, nàng không trách ta chứ? Ta trước giờ đều chưa làm tròn trách nhiệm của phu quân.”

Vưu Túy âm thầm, lời nói Thi Trúc Sinh vừa động tới nỗi đau của nàng. Thi Trúc Sinh có một thời gian ăn mặc giống nữ nhân, nàng đã nhìn thấy qua, nhưng nàng lại cho rằng hắn chỉ là nhất thời hứng thú, nên không lưu ý đến hắn.

Quả nhiên, sau khi hắn từ Thần Dao môn trở về, hắn khôi phục lại nam trang, nhưng không còn cái khí khái nam nhi nữa, ngược lại ngày càng có nhiều tư vị của nữ nhân. Hắn vừa trở về, liền bảo nàng kết hôn. Khi Thi Viễn Lệnh còn tại thế, cũng nhiều lần nói qua về hôn sự, nhưng hắn đều nói cứ để từ từ, vì hắn còn nhiều việc phải làm, tạm thời không có nghĩ đến cưới vợ sinh con. Khiến Vưu Túy sinh ra nghi hoặc, hướng hồ hấn tự thân thay đổi hơn nữa sau khi cưới hắn lại không cùng nàng động phòng, cho dù nàng thật sự không còn cảm xúc, nàng từng vài lần hỏi qua hắn, hắn lúc nào cũng lấy luyện công làm nguyên nhân.

Rốt cuộc là vì luyện võ công gì? Khiến cho hắn chẳng những không muốn cùng nàng đồng sàng lại càng ngày càng giống nữ nhân. Nàng mặc dù biết được rất nhiều lưu phái võ công, thậm chí là ngay cả những võ công Thi Viễn Lệnh cũng không biết như các loại võ công thất truyền nàng cũng biết được một hai. Nhưng nàng lại không biết Địa Ngục Môn hai đại trấn sơn tuyệt học Địa Tàng Chi Khí cùng tuyệt tình luân hồi đao chỉ độc gia tu luyện, cho nên nàng không biết Thi Trúc Sinh đã vung đao tự thiên.

Nàng nghĩ chỉ là luyện công đến giai đoạn khẩn yếu không thể phân tâm đây là hiện tượng tất nhiên, đợi đến ngày hắn thành công cũng tốt, nhưng Thi Trúc Sinh cũng đã nói như thế, nàng cũng đã tin, bởi vì nàng nhìn thấy hắn lớn, từ nhỏ thanh mai trúc mã, nàng rất yêu hắn, cũng tin Thi Trúc Sinh cũng yêu nàng như vậy.

Không sai, Thi Trúc Sinh chính thị rất yêu nàng, nhưng trên sự việc này, đành phải lừa dối nàng.

Tại đêm tân hôn động phòng đó, Thi Trúc Sinh nói trong lúc luyện công không thể động phòng, cho nên đêm đó không có qua đêm với nàng, cho đến tận bây giờ cũng không có động phòng cùng nàng.

Đã nửa tháng rồi, nàng có lúc nghĩ. Thi Trúc Sinh có hay không có vì nguyên do luyện công, đã trở nên không công tính dục của nam nhân? Nhưng nghĩ kỹ thì không thể như thế được, hắn rốt cuộc là nam nhân. Chỉ cần là nam nhân, bất luận hắn luyện công như thế nào, cái kia của hắn vẫn còn, thì cũng còn hữu dụng, như thế nào lại không có tính dục đây?

Rất nhiều năm qua, sau nhiều lần chờ đợi cũng được như sở nguyện, đó là nàng luôn luôn muốn vì Thi gia mà sinh ra vài hài tử, nhưng Thi Trúc Sinh không chạm tới nàng, nàng không biết làm thế nào có thể vì Thi gia nối dõi tông đường đây?

Bây giờ đại chiến cận kề. việc này có lẽ không thể trì hoãn nữa, nàng nói: “ việc này ta đều không trách người, nam nhân nên lấy sự nghiệp làm trọng, ta ở chỗ này, người lúc nào muốn cũng đều có thể tới. nếu chỉ là việc của cá nhân ta, người cả đời cũng không cùng ta động phòng, ta cũng không trách gì người cả, nhưng người nên biết rằng, ta tịnh không còn là nữ nhi, do vậy, người nên vì Thi gia lưu lại hậu thế chẳng?”

Thi Trúc Sinh khuôn mặt chợt co rút, đè nén thống khổ nói: “ việc này hãy để nói sau.”

Vưu Túy thở dài nói: “không thể lại chờ nữa, người trong trận chiến này nếu vô sự là tốt nhất, nhưng nếu có tam trường lưỡng đoạn, Thi gia sẽ tuyệt hậu. Ta chỉ cầu người cùng ta hoan hảo một lần thôi, nếu ta có thể hoài thai, dù liều mạng ta cũng phải sống sót, để hài tử của chúng ta được sinh ra, ít nhất thì không hổ thẹn với liệt tổ liệt tông của Thi gia.”

Thi Trúc Sinh nói: “ Túy tỷ, ta không nhất định sẽ thất bại.”

Vưu Túy nói: “ có lẽ người sẽ nghĩ rằng ta lắm điều, nhưng ta muốn nói cho người biết, hai ngày nay ta trong lòng luôn có cái cảm giác này. Lần này ta thật sự rất lo cho người. Người phải biết rằng, trực giác của nữ nhân có đôi khi là không thể tưởng tượng, ta không thể nào gạt bỏ được ý nghĩ đó! Trúc Sinh !”

Thi Trúc Sinh cũng biết rõ Vưu Túy lo lắng không phải là không có cơ sở, bởi vì đối với trận chiến này, đến ngay cả hắn chính mình cũng không có tin tưởng, một khi không có lòng tin, hắn đã thua một nửa rồi.

Nhưng hắn làm sao có thể đáp ứng thỉnh cầu của Vưu Túy đây?

Hắn căn bản là không thể hoàn thành sứ mệnh của nam nhi, từ căn bản trên mà nói, hiện tại hắn đã không còn là nam nhân nữa rồi.

Hắn áy náy nói: “ nhưng....” Chờ một hồi lâu hắn không thể nói tiếp được.

Vưu Túy nói: “ đừng có “nhưng nhị” nữa, tóm lại là Túy tỷ vì Thi gia liệt tổ liệt tông cầu người một lần thôi, có được ko ?”

Thi Trúc Sinh trầm mặc, qua hồi lâu, dường như rốt cục cũng hạ quyết tâm, nói: “Túy tỷ, được rồi! ta đáp ứng nàng, trong đêm nay, nàng không cần phải đóng cửa phòng, hơn nữa phải tắt tất cả đèn trong phòng đi, sau đó cởi sẵn quần áo trên giường đợi ta, ta sẽ đến, bất luận trong tình huống nào, đều không được cùng ta nói chuyện, nàng có thể làm được chăng?”

Vưu Túy kinh ngạc nói: “ vì cái gì?”

Thi Trúc Sinh nói: “ không vì cái gì cả, chỉ vì ta yêu nàng.”

Vưu Túy trầm tư một lát, nói: “được, ta sẽ đáp ứng người.”

Thi Trúc Sinh nói: “ta đêm nay sẽ tới tìm nàng, bất luận phát sinh sự tình gì, ta đều sẽ tới.” dứt lời, xoay người đi ra khỏi phòng.

Vưu Túy nhìn hắn rời đi, không hề giữ hắn lại, cũng không có nói cái gì, chỉ là nghi vấn trong lòng như thế nào cũng không thể giải nổi.

Thi Trúc Sinh từ trong phòng Vưu Túy đi ra, sắc mặt trầm trọng, hắn cho người gọi Địa Kiệt vào bí thất, nói: “ Địa Kiệt, người cùng Thiên Kiệt đều biết rõ tình huống hiện tại của ta, ta muốn người giúp ta làm một việc.”

Địa Kiệt được sủng ái mà lo sợ nói: “ môn chủ, tôi thề chết trung thành với ngài, cho dù làm việc gì, Địa Kiệt tôi cũng sẽ tuyệt không nhú mảy.”

Thi Trúc Sinh nhìn Địa Kiệt cao gầy nghĩ thầm: “ chỉ mong Túy tỷ sẽ không cảm giác thấy điều gì bất ổn mới tốt” trong miệng lại nói: “ ta đã không còn là nam nhân nữa, nhưng phu nhân nhất định phải cùng ta “tương hảo” một lần, đêm nay người hãy thay ta tới phòng phu nhân cùng phu nhân động phòng.”

Địa Kiệt lập tức quên ngay lời vừa phát thệ của hắn, lập tức nhú mảy, kinh hãi nói: “ môn chủ, việc này làm sao mà được ?”

Thi Trúc Sinh buồn rầu nói: “ nàng là thê tử của ta, ta cũng làm được, người có gì lại không được ?”

Địa Kiệt nói: “phu nhân sẽ giết tôi mất”

Nguyên lai là như thế, còn tưởng rằng hắn rất có đạo đức, rất có nghĩa khí nữa! hừ, sợ chết tất yếu mệnh!

Thi Trúc Sinh sau một phen giải thích, nói: “ nàng đối với thân thể ta rất xa lạ, người không có nói, trong bóng tối đó, nàng sẽ không phát hiện ra đâu, sau khi làm xong việc thì lập tức đi ra, người nếu muốn ngủ, người vĩnh viễn không thể nào tỉnh dậy được nữa.”

Địa Kiệt cũng lo lắng nói: “ vạn nhất phu nhân phát giác, tôi tất sẽ không còn mạng bởi môn chủ đánh thiên hạ nữa rồi.”

Thi Trúc Sinh nói: “ cho nên người tốt nhất đừng để nàng phát giác ra cái gì không đúng, bằng không ta cũng không thể nào cứu được người đâu.”

Địa Kiệt mặt mày đau khổ nói: “ thật sự phải đi à?” tuy nói Vưu Túy là một đại vưu vật khuynh quốc khuynh thành, nhưng rốt cuộc sinh mạng vẫn trọng yếu hơn.

Thi Trúc Sinh nói: “ ta đang nói đùa sao?”

Nhưng bởi vì không phải vậy mới phiền toái!

Địa Kiệt liền làm bộ anh hùng nghĩa khí nói: “ được rồi! môn chủ, tôi đi!” trong lòng thầm nghĩ “ xem ra lần này làm quỷ cũng phong lưu rồi”

Thi Trúc Sinh nói: “ sự việc này nhất định phải giữ bí mật, chỉ có trời biết đất biết người biết ta biết, hiểu không ?”

Địa Kiệt không biết làm sao đành gật gật đầu.

Thi Trúc Sinh phất tay nói: “ đi ra ngoài đi!”

Địa Kiệt xoay người đi tới hai ba bước.

Thi Trúc Sinh đột nhiên kêu hấn dừng lại, nói: “ người có thể trụ được bao lâu?”

Địa Kiệt nhất thời không nghĩ ra, lại không rõ ý Thi Trúc Sinh, hỏi lại: “ cái gì ạ?”

Thi Trúc Sinh lại nói: “ con lừa ngu, ta hỏi người và nữ nhân làm cái việc ấy có thể duy trì được bao lâu?”

Địa Kiệt xấu hổ nói: “ đại khái có thể là nửa giờ!”

Thi Trúc Sinh nghĩ thầm rằng: “ nên để cho Túy tử một ký ức khó quên, miệng liền nói: “ cấp cho ta một điểm hung phong, đừng con mẹ nó ra sớm quá, người nhất định phải cho phu nhân khoái lạc, đừng làm mất mặt Thi Trúc Sinh ta.”

Lợi hại như thế này, người vì sao không đi”

Địa Kiệt đành phải đưa đầu ra đỡ nói: “ vâng, môn chủ, ta nhất định chống chịu tới cùng!” dứt lời liền bước ra.

Thi Trúc Sinh chờ Địa Kiệt đi khuất, hổ thẹn áy náy nói: “ Túy tử, xin lỗi”

Đêm dần buông xuống.

Viễn Dương Tiêu Cục ở trong thành Phượng Tiên, Địa Ngục Môn tại thành bắc, ra khỏi thành là một phiến thảo nguyên, lúc trước Hy Bình đứng là chạy theo ngựa của Lôi Phượng đi tới thảo nguyên này.

Ở đầu cuối thảo nguyên chính là Địa Ngục Môn, sau lưng Địa Ngục Môn là Thanh Sơn.

Mặt trời lặn phía tây.

Trong bí thất Địa Ngục Môn .

Thi Trúc Sinh cùng nhị kiệt chính đang mật đàm.

Lúc này Thiên Kiệt nói: “ môn chủ, bọn họ đã tới thảo nguyên rồi, cách chúng ta không xa, sau nửa giờ có thể tiến tới.”

Thi Trúc Sinh nói: “ chờ đợi lâu như vậy, rốt cục cũng đã tới.”

Thiên Kiệt nói: “ nhưng bọn họ đặt trướng doanh trên thảo nguyên, mà không phải trực tiếp tấn công chúng ta.”

Thi Trúc Sinh nói: “ tác chiến trong đêm, đối với bọn họ tuyệt không có lợi, đêm nay bọn họ có thể án binh bất động, phải chờ tới bình minh mới có thể phát động công kích.”

Địa Kiệt lập tức hiển kế nói: “ chúng ta có thể đánh lén bọn chúng.” Đối với chính mình có thể nghĩ ra phương pháp hay như vậy, trong lòng có vài phần đắc ý.

Thi Trúc Sinh ngay lập tức mắng: “ người cho rằng người khác đều là lũ ngu xuẩn giống người thế này hả? bọn họ đã dám ở trước mắt chúng ta hạ trại, đương nhiên phòng bị nghiêm cẩn, đã có kế sách vẹn toàn, chúng ta nếu bỏ qua địa hình có lợi mà mạo hiểm xuất kích, chẳng phải là trúng vào tâm ý bọn chúng. Đến lúc đó đánh lén không thành mà ngược lại bị bọn chúng phản kích đến chạy trốn tới quần cũng không có mà mặc. Đánh lén? Cám ơn người đã nghĩ ra con đường chết này, đi làm việc chính của người đi! Đồ trư bát giới nhà người, nhà người còn nghĩ mình là Gia Cát Lượng nữa à? Ta khinh, thật là con mẹ nó mất hứng!”

Địa Kiệt hoảng hốt nói: “ vâng, vâng, môn chủ, ta lập tức đi làm chánh sự!” liền nhanh chóng xoay người đào tẩu, trong nháy mắt biến khỏi bí thất.

Nói cũng kỳ quái, môn chủ sau khi cất tiểu kê kê, cũng dần trở nên giống như là nữ nhân thích chửi người, vài ngày gần đây, hẳn cung Địa Kiệt - Thiên Kiệt đúng là không có chửi thiếu một ai, có thể tránh xa được bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu!

Địa Kiệt đi rồi, Thi Trúc Sinh nói: “tùy thời mà đề cao cảnh giác, bọn chúng có thể tại trước sáng sớm một khắc sẽ phát động công kích, bởi vì thời gian đó chính là thời khắc tinh thần người ta kém nhất, bọn chúng cho rằng chúng ta còn trong mộng, thật sự là một đám trư.”

Thiên Kiệt lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Thi Trúc Sinh liền nhắm mắt lại, bồi dưỡng tinh lực, chuẩn bị nghênh tiếp trận chiến sang sớm mai.

97. Chương 96: Nhất Dạ Phu Thê

Trên thảo nguyên, một trận âm ỉ.

Từ Bạch Lộ nhìn xung quanh truy vấn tới cùng nói: “Hoàng Hy Bình hôn dẫn kia chạy đi đâu rồi?”

Mọi người đều lắc đầu.

Từ Bạch Lộ tức giận nói: “hôn dẫn này mỗi lần đều là như thế này, chẳng nói với người ta một tiếng đã bỏ chạy vô tung vô tích.” Nàng nhớ tới lúc ban đầu tại phá miếu bị Hy Bình hôn, hần cái gì cũng không giải thích liền nhảy xuống ôn tuyền.

Độc Cô Thi một trận mặt đỏ bừng.

Từ Phiêu Nhiên nói: “các người không cần làm nhộn lên, chúng ta tới nơi này không phải chỉ có tìm người, tất cả trở về ngủ lấy tinh thần cả đi, sáng sớm ngày mai lập tức phát động tấn công.”

Hần trước giờ không có thích Hy Bình, lúc này biết được Hy Bình cùng Độc Cô Thi tựa hồ có quan hệ, đồng thời Hy Bình chơi trò gì vô cơ mất tích, càng khiến hần tức đến điên đầu.

Hoa Tiểu Ba nghĩ thầm: “nhìn tính cách của người này, còn tưởng rằng mình là lão đại chắc! cho dù tỷ phu không ở đây cũng không đến lượt phiên tử lão đầu ngươi đánh rắm? Đừng cho rằng cứ tuổi lớn là làm lão đại, thật không biết xấu hổ!

Tuy là như thế, mọi người đều hiểu được Từ Phiêu Nhiên nói rất có đạo lý, vì vậy cũng không có gì phản đối.

Hy Bình nếu muốn trở lại thì tự nhiên trở lại, cho dù không trở lại, hành động ngày mai vẫn chiếu theo kế hoạch mà tiến hành. Nhưng mà bọn họ từ trước tới giờ tất cả đều theo sự chỉ dẫn của Hy Bình, giờ phút này thiếu đi Hy Bình, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái, cũng thấy thiếu một loại cảm giác an toàn không tên.

Rốt cuộc Hy Bình đi đâu nữa?

Bầu trời tối đen, lúc này Hy Bình chính đang ở mặt sau Địa Ngục Môn, hần nghĩ cũng giống với lần toàn thân không mặc gì lén lút trở về nhà vào năm đó ở Hoàn Sơn Thôn, cực kỳ giống như chuyện hần trộm gà bắt cho, lẩn tránh đến chỗ này.

Kì thật hần đối với lần hành động báo thù này thật sự rất không nhiệt tình, chỉ là muốn đem Tuyết Nhi từ trong tay Thi Trúc Sinh bế trở về. Nên lần này hần ly khai mọi người một mình hành động, cũng muốn là tìm được Tuyết Nhi trước tiên.

Bỏ lại hần nghĩ mình còn chưa đi tới phía trước Địa Ngục Môn, sẽ bị môn nhân chặn lại, nhưng Địa Ngục Môn lại giống như chẳng có chút phòng thủ nên hần rất dễ dàng vòng ra được phía sau lưng Địa Ngục Môn.

Sớm biết như thế, hần đã đề nghị mioj người lập tức phát động tổng tấn công, nhưng hần không thể cũng không nghĩ quay trở về báo tin, chỉ nghĩ tìm một chỗ có thể tiến nhập vào trong Địa Ngục Môn. Có điều tường bao thật sự cao, hần trèo không lên được.

Đang lúc phát rầu, thì chợt thấy dưới chân có một cái lỗ chó chui lớn, tựa hồ có thể đủ cho một người bò vào.

Hắn lập tức nghĩ, không biết có chó canh giữ ở bên trong không? Thế là, hắn đành nằm bò xuống đất nhìn vào bên trong, chỉ thấy một mảnh tối đen, hắn chỉ đành nằm xuống bò vào bên trong - Thi Trúc Sinh làm sao có thể nghĩ được địch nhân mà hắn muốn thấy nhất, lại có thể chui qua cái lỗ chó vào nhà hắn chứ?

Làm Hy Bình có cảm giác an ủi là bên trong không có chó. Xem ra chó ở Địa Ngục Môn này giống như chủ nhân Thi Trúc Sinh của nó cũng cao ngạo, đại địch đến trước mặt cũng có thể gối đầu mà ngủ.

Hy Bình cũng không biết nên đi đâu, hắn không thể biết hiện tại chỗ mình đang đứng là hậu hoa viên của Địa Ngục Môn. Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, hắn vội vàng trốn vào một chỗ, liền thấy Địa Kiệt lén lút đi tới.

Tới bên cạnh hòn giả sơn, Địa Kiệt giương mắt nhìn tứ phía, sau đó mới cởi bỏ khổ tử tự bản thân tạo khoái cảm, đắc ý lắm bầm tự nói: “ môn chủ cũng quá coi thường Địa Kiệt lão tử ở chỗ này tự mình giải quyết một lần, đợi đến khi gặp gỡ cũng có thể lên đến một thời thần, cho dù là bà nương tối tao tối dâm dăng nhất cũng phải kêu lớn “ ta lên thiên đường”. Huống chi là phu nhân chưa qua nam nhân?”

Địa Kiệt tưởng tượng tới hoa dung mỹ lệ của Vương Túy, càng động tình hơn, động tác càng mãnh liệt hơn, không phải dạng tự thỏa mãn nữa, mà dường như đang cùng với Vương Túy phiêu vân phúc vũ.

Hy Bình có chút bối rối không tên, bất quá nhìn qua cũng thấy thú vị, muốn cười mà không dám cười, hắn nín thở nhẹ nhàng bước tới đằng sau lưng Địa Kiệt, dung ngón tay gõ gõ lên lưng hắn.

Địa Kiệt toàn thân chấn động, quay đầu lại nhìn, sắc mặt đại biến, kinh hô: “ người....”

Không đợi hắn nói hết, quyền của Hy Bình đã tới ngay trước mặt Địa Kiệt. Hắn trúng quyền ngã xuống.

Hy Bình không dám tin nhìn vào nắm quyền của mình, nói: “ nguyên lai quyền đầu của ta cũng có thể đánh trúng võ lâm cao thủ, hơn nữa so với dung đao thuận tiện giảm lực hơn nhiều, về sau phải nhiều lần phát dương mới được. Từ lúc rời Hoàn Sơn Thôn đến giờ luôn dung đao, thiếu chút nữa quên mất mình là quyền vương rồi, thật sự là quên gốc.”

Hắn lắc lắc đầu, nhìn trên mặt đất từ Địa Kiệt đang vận động kịch liệt giờ nằm im bất động trên đất, xoay người hướng cửa hậu hoa viên đi tới, đương nhiên là phải thật là nhẹ tay nhẹ chân. Hy Bình lần mò đi loạn, có lúc chạm phải người của Địa Ngục Môn, ngừng đều là mấy đứa nha hoàn, tịnh không thấy nam nhân ăn mặc theo võ sĩ. Điều này khiến hắn rất là kỳ quái, chẳng lẽ võ sĩ Địa Ngục Môn trốn hết bên ngoài rồi sao?

Kỳ thật hắn không thể ngờ nơi này là hậu cung của Địa Ngục Môn, ở bên trong đều là nữ quyến. Có đại địch ở trước mặt, Thi Trúc Sinh hạ lệnh chúng võ sĩ ngủ sớm lấy tinh thần sang sớm mai nghênh địch, phụ trách tuần tra chỉ có một ít võ sĩ, không đi vào nơi đây.

Chúng nha hoàn nhìn thấy hắn vài lần, hơi ngạc nhiên vì vẻ tuấn mỹ hung tráng của hắn, mà cũng không nhận ra hắn cuối cùng là ai, các nha hoàn gặp lại hắn cũng có đến hai ba lần song cũng chẳng hỏi han gì, hắn thoải mái mà đi.

Cái này chứng minh hắn rất có thiên phú trộm gà bắt chó, nhưng không thể để hắn biết, bằng không hắn lại muốn kiêu ngạo.

Cũng có chút tẩu xảo, Hy Bình nơi nào không đi lại nhắm đúng chỗ Vương Túy đi tới, hơn nữa trong lúc hồ lí hồ đồ lại tiến vào trong phòng.

Kỳ thật cũng không thể hoàn toàn trách hắn, bởi vì cửa phòng kia mở rộng, trong phòng tối đen như mực, ai biết bên trong sẽ có một nữ nhân toàn thân lồ thể nằm ở trên giường?

Trong bóng tối, Vương Túy nghe được tiếng bước chân cực nhỏ, mừng rỡ nói: “ người thật sự đến đây?”

Hy Bình cả kinh, đứng người lại, nghĩ thầm: “ nàng sao mà biết ta đêm nay sẽ đến? nàng ta là ai? Chẳng lẽ lại biết ta? Nhưng mà thanh âm của nàng thật êm tai —

Chẳng chờ hắn xuất đầu tiến lại, Vương Túy đã nói: “ Trúc Sinh, đã đến đây, vì cái gì chàng lại đứng ở đó bất động?”

Hy Bình cuối cùng hiểu ra, nguyên lai là nữ nhân này nằm ở đây chờ Tử Súc Sinh, đột nhiên giật mình: Tử Súc Sinh cũng sẽ tới đây, không chừng sẽ đụng đầu lão tử, ta phải đi trốn nhanh chóng.

Hắn vừa chuyển thân, Vưu Túy lại nói: “ chuyện người đáp ứng với Túy tỷ còn chưa làm, lại muốn đi sao? Vô luận như thế nào, ta cuối cùng vẫn là thê tử của người, cho dù người không nguyện ý, người cũng phải có trách nhiệm của trượng phu, chỉ là làm một lần cũng được.”

Hy Bình trong lòng lại nghĩ: “ nữ nhân này nhất định là vô cùng xấu, bằng không tên Tử Súc Sinh kia sao lại không muốn cùng nàng ta động phòng? Đúng, nếu là như thế này, hắc, xem ra Tử Súc Sinh cũng là bởi vì nàng mà tự nguyện đem tiểu đệ đệ của mình cắt đi.

Hắn nghĩ như vậy, cước bộ tự nhiên lại càng nhanh hơn.

Đột nhiên, một trận hương phong ào tới, Hy Bình nhân thấy thân mình đã bị người khác từ sau lưng ôm giữ lại, hắn có thể cảm giác được người ôm hắn là một nữ nhân trần như nhộng, hắn có một loại cảm giác đại nạn lâm đầu.

Vưu Túy buồn bã nói: “ Trúc Sinh, người đã đáp ứng đem nay cho ta mà, nếu người thật sự không để ý tới lời hứa, ta sẽ không cho người đi, thậm chí ép buộc người cùng ta động phòng, cho dù về sau người mắng Túy tỷ dâm tiện cũng không tiếc.

Hy Bình không dám lên tiếng, cũng không dám giãy dụa, trong lòng chỉ dám kêu to: “ ta không phải là Tử Súc Sinh của nàng! Nàng đừng có loạn lên tìm người phát tiết thú dục nha! Ê ê! Tử Súc Sinh, mau lại cứu ta, lão bà của người vụng trộm với người này!”

Đang lúc hắn phiền não, đột nhiên nhớ tới Thi Trúc Sinh cũng không thể nhân đạo, vì sao lại đáp ứng cái yêu cầu này của nàng mà hắn ki thể làm được? tiếp theo hắn lại nghĩ tới Địa Kiệt lúc này trong bong tối ở hậu hoa viên, cuối cùng thì hiểu được Thi Trúc Sinh đêm nay tuyệt sẽ không tới nơi này, lập tức hối hận quyền đầu của mình tại sao lại quá uly mãn, xem ran guy cơ xuất hiện đem nay do chính bản thân một tay gây ra rồi, ai!!

Hắn hơi cự quây một chút, liền phát hiện hai tay nữ nhân này giống như là dây trói vậy, không phải dễ dàng mà thoát ra. Hắn vừa định vận toàn lực thoát ra, đột nhiên có cảm giác làm thế này sẽ chấn hai tay nữ nhân ở phía sau rời khỏi thân, dù sao nữ nhân này với hắn cũng vô oán vô cừ, hắn sao có thể thương tổn nàng đây?

Vưu Túy lại nói: “ Trúc Sinh, chúng ta đến bên giường đi!”

Hy Bình chỉ cảm thấy thân hình nặng nề của mình vậy mà bị nâng lên khỏi mặt đất, nữ nhân xấu xí này khí lực thực sự quá lớn.

Hắn bị nữ nhân lật chuyển qua lại dề xuống giường, đã không còn biện pháp vùng vẫy đào thoát được nữa, bởi vì hắn muốn để nữ nhân trên người tự động đạp hắn xuống giường.

Vưu Túy phát hiện hạ thân nam nhân này đã có biến, vui mừng nói: “ Trúc Sinh, ta đã biết là người rất thương Túy tỷ mà, để Túy tỷ thay người cởi áo. Ai, lại nhớ tới, ta đã có mười năm nay không có cởi áo cho người rồi.”

Nàng vừa nói vừa cởi bỏ trang giáp phòng vệ trên người Hy Bình, không bao lâu, Hy Bình cũng trở nên giống nàng trần truồng cả.

Hy Bình chỉ cảm thấy hai bàn tay mềm mại của nàng đã đặt lên trên ngực hắn vuốt ve, rồi cảm thấy một trận nhiệt khí phà tới mặt, bất giác, hắn xoay mặt một bên, nữ nhân liền hôn vào bên má của hắn - sao có thể để nữ nhân xấu xí này hôn lên đôi môi nhạy cảm của hắn chứ? Tưởng tượng cùng một nữ nhân xấu xí hôn nhau, hắn đã muốn ọe rồi.

Vưu Túy u uất nói: “ Trúc Sinh, người không nguyện ý cùng ta thân mật phải không? Túy tỷ cũng không nghĩ được người lại cường tráng thế này, cơ nhục của người cường tráng đến nỗi khiến Túy tỷ vuốt ve đến tâm túy thần mê, Túy tỷ đã hơn mười năm rồi không có nhìn thấy người thoát quang y phục, nếu không phải người không cho phép ta châm đèn, ta bây giờ thật sự muốn nhìn ngườiỏa thể, nhất định là rất có mị lực. Bây giờ người là một nam nhân để nữ nhân gặp một lần là muốn cưỡng gian.”

Nàng dung thủ pháp vụng dại của mình muốn khơi dậy dục vọng trong người Hy Bình, chợt phát giác Hy Bình không có phản ứng gì, lại thử dung miệng của mình thử đi thử lại, cũng hoàn không được.

Vưu Túy đành chỉ hết thấy động tác, thở dài nói: “ta cuối cùng cũng biết người vì cái gì lại trốn tránh ta, kỳ thật Túy tỷ không có trách người, Túy tỷ bỗn mệnh vốn khổ mà.”

Hy Bình thầm nghĩ rằng, nữ nhân này đối đãi với Tử Súc Sinh cũng thật là một mực hết lòng, gặp được sự tình này cũng không thể trách Tử Súc Sinh được, phải tự oán số mệnh của mình thôi. Ai! Vốn muốn cho nàng phần nộ một cước đạp mình xuống giường, bây giờ xem ra không thể thực hiện được rồi.

Vưu Túy nói: “dù sao người không thể cho Túy tỷ, Túy tỷ cũng không có cưỡng cầu, bây giờ chỉ nhớ tới hình dáng của người, có lẽ chỉ là nhìn thấy người, cũng có thể cho ta một loại hạnh phúc!” nói xong, từ trên người Hy Bình vùng dậy, chuẩn bị xuống giường.

Hy Bình nghe được sững sốt một chút, đột nhiên tỉnh ngộ là nàng ta muốn đi thấp đèn, liền vùng đại thủ lên, đem kiều thể đầy đặn mà mềm mại vô hạn ôm vào trong lòng, xoay người áp nàng xuống giường, vừa định nhổm người dậy bỏ đi, nhưng lại nghĩ đến toàn thân mình trần như nhộng, y phục ở nơi nào cũng không biết, lại không thể châm đèn tìm y phục, cũng không thể hỏi được làm sao bây giờ? Hắn do dự.

Vưu Túy nói: “Trúc Sinh, người muốn Túy tỷ rồi sao? Thế nhưng người không làm được mà! Túy tỷ bây giờ mãn nguyện rồi, chỉ cần được thân hình cường tráng của người đè lên cũng là một loại hạnh phúc đối với Túy tỷ.”

Hy Bình không chú ý tay đưa qua khuôn mặt nàng, cảm thấy có một ít ướt ướt nóng ấm, hắn biết đó là nước mắt, nước mắt nữ nhân.

Nữ nhân này cũng thật là si tình, nhưng cũng là mệnh khổ, tự nhiên lấy phải một thái giám.

Vì muốn thuận lợi thoát thân, Hy Bình quyết định trừ khi làm cho nữ nhân này hôn mê thì không thể, cũng tốt để cho nữ nhân mệnh khổ này có một hồi ức cuồng hoan sâu sắc.

Vưu Túy đột nhiên cảm giác được nam nhân loạn lên, kinh hãi, nói: “Trúc Sinh, người có thể?”

Hy Bình trong lòng nói thầm: “Tử Súc Sinh không thể, lão tử đương nhiên là có thể rồi.”

Hắn tách hai chân nữ nhân ra, sau rồi mạnh mẽ tiến vào.

Cho dù hạ thể Vưu Túy đã có một chút ướt át, nhưng vẫn là không thể chịu được xâm nhập đột nhiên của Hy Bình, hạ thể nàng giống như là bị phanh ra, đau đớn đến nỗi nàng phản xạ cắn mạnh vào bắp vai hắn. Hy Bình bị nàng cắn tới, hự lên một tiếng đau nhức, sau đó chuyển động có tiết tấu, cũng tuyệt không chạm tới mặt nàng.

Vưu Túy điên cuồng hét một tiếng, rồi mới rên rỉ nói: “Trúc Sinh, chàng có rất nhiều nữ nhân đúng không? Túy tỷ có thể cảm giác rõ ràng trong lòng chàng đang tưởng nhớ tới nữ nhân khác, người rất yêu thương bọn họ, thật sự là vì cái gì lại không có một điểm yêu thương cho Túy tỷ sao? Người thật sự là chán ghét ta sao? Trúc Sinh, người chậm một chút, người lớn quá, lại còn không ngừng lớn lên, Túy tỷ sợ không thể chịu được ra vào của người.” Tiếp theo nàng là một trận hoan khiêu cuồng loạn.

Hy Bình có chút kỳ quái, lão bà của Tử Súc Sinh kỳ thật lại là xử nữ, sau lại cảm thấy chuyện đó cũng không có gì kỳ quái, chính là nữ nhân này quá xấu xí! Chỉ là làm hắn kỳ quái chính là, nữ nhân này ở đây cất giấu rất nhiều bí mật đặc biệt, hơn nữa thông đạo của nàng tùy theo khoái cảm mang đến không ngừng mở rộng, hắn không tự giác tăng lớn kích cỡ của mình, liền bị nữ nhân nhận biết.

Vưu Túy nói: “Trúc Sinh, cho dù người trên người Túy tỷ còn nghĩ tới nữ nhân khác, Túy tỷ cũng không ghen tuông đâu, người là một nam nhân vô cùng cường tráng, có thể cấp cho thân thể Túy tỷ hoan lạc vô cùng, Túy tỷ yêu người cực kỳ, người muốn cưới bao nhiêu nữ nhân thì cưới bấy nhiêu, Túy tỷ chỉ mong người có thời gian thì đến bồi tiếp ta cũng được.”

Hy Bình không rảnh trả lời, đương nhiên cũng sẽ không ngốc mà mở miệng nói chuyện, chỉ là càng thêm mãnh liệt trùng động, muốn rằng đem nữ nhân này từ bóng đêm hắc ám đưa lên tới thiên đường tươi đẹp. Đương nhiên, chuyện này thì hắn quả nhiên có thể làm được.

Khi Vưu Túy cảm thấy như không thể chịu được thêm các kích thích vô tận ấy, hai chân nàng kẹp lấy hông hắn, hai tay ôm ghì lấy thân hình cường tráng của Hy Bình, thân thể mềm mại run rẩy dữ dội, điên cuồng kêu lên: “Trúc Sinh, ta không muốn người rời ta đi!” sau rồi mê man đi.

Hai canh giờ đã trôi đi thật nhanh.

Hy Bình cuối cùng cũng thở được ra một hơi, hổn hển nói: “ cuối cùng cũng đã có thể khiến nữ nhân xấu xí này hôn mê đi rồi, cả đêm kêu gào bên tai ta, tai đều chảy ra, sau này nàng đến trước Tử Súc Sinh mà kêu ây ây a a! lão tử không thể phụng bồi.”

Hắn chuẩn bị đứng dậy, chợt phát giác tứ chi nữ nhi đã ôm chặt lấy thân thể hắn, tưởng như nàng là một bộ phận trên người hắn không thể phân khai, chứ đừng nói là thoát thân.

Hy Bình cả giận nói: “ nàng xú tam bát này, ngắt đi rồi lại còn không tha cho ta, nếu không phải thấy nàng đáng thương, lão tử không phể tứ chi nàng không được, thật con mẹ nó người vương vếu, ai mà cưới nàng thì xui xẻo cả đời, Tử Súc Sinh đúng là một tấm gương tốt.”

Không có biện pháp nào khác, hắn đành phải ở trên người nữ nhân xấu xí này ngủ một giấc.

Qua không biết là bao nhiêu lâu, Hy Bình bị một loạt âm thanh hỗn tạp đánh thức, tiếp đến là tiếng hét chém giết, đao kiếm chạm vào nhau, tiếng ngựa hí, tiếng kêu thảm thiết—

Hy Bình nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy, trời đêm đã gần sang, biết bọn người Đại Hải đã phát động tổng công kích, mà hắn một mình lại vẫn còn ở trên thân thể của lão bà Thi Trúc Sinh, thật là một kẻ vô tích sự mà.

Hắn cố vùng vẫy, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của nữ nhân, tùy tiện hét lớn: “Thi Trúc Sinh chết rồi!”

Nữ nhân vừa nghe, lập tức tỉnh lại hoảng hốt hét: “ Trúc Sinh!” đột nhiên phát giác nam nhân còn ở trên người nàng, thở ra một hơi, sau đó lại cũng nghe được tình huống bên ngoài, tùy tiện nói: “bọn họ đến rồi, Trúc Sinh, chúng ta đi ra ngoài hỗ trợ.”

Hy Bình cuối cùng cũng thoát ly được sự đeo bám của nữ nhân này, nhảy xuống giường, quay xung quang tìm kiếm quần áo của mình, mò quanh chẳng thấy, lo lắng lên tiếng hỏi: “quần áo ta đâu rồi?”

Vưu Túy nghe thấy không phải thanh âm của Thi Trúc Sinh, trong lòng hoài nghi - chả lẽ thanh âm của Thi Trúc Sinh chỉ trong một đêm đã từ giọng nữ biến lại trở thành giọng nam sao?

Nàng muốn ngồi dậy, chợt phát giác toàn thân đau nhức vô lực, tính toán trong đầu, nói: “ ta cũng không biết ở nơi nào, người châm đèn lên mà tìm xem!”

Sau đó nói ra vị trí ngọn đèn.

Hy Bình cũng không nghĩ nhiều, y lời thấp đèn lên, trong phòng lập tức vang lên tiếng Vưu Túy kêu lên sợ hãi: “ dâm tặc, người là ai?”

Hy Bình quay đầu vừa thấy, một thiếu phụ quốc sắc thiên hương chính đang trừng mắt nhìn hắn, trên người nàng đã phủ một cái chăn, đôi tay khấn cấp giữ chặt lấy tấm chăn, hắn nhìn có chút buồn cười - nữ nhân này và hắn ngay cả việc kia cũng đã làm rồi, lại còn sợ hắn nhìn thấy thân trần của mình nữa?

Hắn cười nói: “ nàng là ai?”

Vưu Túy tức giận đến sắc mặt tím tái, tức giận nói: “đồ vô sỉ người, cười cái gì?”

Hy Bình quả muốn nhảy múa lên, nói: “ ta cao hứng, cho nên ta cười. Tối hôm qua ta còn tưởng bị một nữ nhân xấu xí cưỡng gian, hôm nay mới biết hóa ra là một nữ nhân xinh đẹp như hoa nên muốn cười nữa.”

Vưu Túy nói: “ người rốt cuộc là ai?”

Hy Bình cười nói: “ ta sao lại phải cho nàng biết chứ? Nàng gọi là Túy tỷ, đúng không?”

Vưu Túy cả giận nói: “ dâm tặc, Túy tỷ lại để người gọi a? người cầm miệng cho ta! Nói, tại sao lại ở chỗ này?”

Hy Bình nói: “ vừa muốn ta cầm miệng, vừa muốn ta nói, cái này thật sự là làm khó ta mà. Ta không cùng nàng chơi nữa, ta phải mặc quần áo đi ra ngoài.”

Hắn tìm y phục ở bốn phía giường, cũng chẳng thể tìm thấy, rất ngạc nhiên: “ chẳng lẽ quần áo cũng có chân?”

Hắn đi đến trước giường, nói: “nàng đem y phục ta giấu ở chỗ nào rồi?”

Vưu Túy nhìn co thể hùng tráng trước mặt, mặc dù là chưa từng gặp qua nhưng khuôn mặt thật sự vô cùng tuấn mĩ khiến nàng có một chút mơ màng, đây đúng là nam nhân, tối hôm qua đã thay Thi Trúc Sinh cấp cho nàng một sự hoan lạc lớn nhất. Đột nhiên, nàng nhớ lại trong lúc kích tình nàng từng nói với hắn: “ Trúc Sinh, cấp cho Túy tỷ một hài tử.” và nam nhân này tự nhiên nghe theo lời nàng, cấp cho nàng rất nhiều tinh hoa sinh mệnh, nàng có thể như vậy hoài thai hài tử của hắn chẳng?

Hy Bình nhin không được, nói: “ nàng rốt cuộc có nói hay không?”

Vưu Túy cũng cuồng loạn hét lên: “ đam tặc vô sỉ, ngươi đã hủy ta rồi, còn dám đối với ta gào thét? Người tưởng có thể chạy dễ dàng, ta không giết ngươi không được.”

Hy Bình nói: “ nàng nên biết rõ ràng, là nàng chính mình ôm ta tới giường ép buộc ta lão tử còn không tổ nàng cưỡng gian đã là đại cát rồi, bây giờ nàng còn oan uổng cho người tốt nữa, à?”

Vưu Túy một tay chỉ tới Hy Bình, nói: “ngươi, ngươi....” đột nhiên nhụt chí, khóc lên nói: “ ta vốn cho rằng ngươi là Trúc Sinh, ta mới có thể.... đều tại ngươi sai, ai cho ngươi chạy vào trong phòng của ta?”

Hy Bình biện bạch: “ ta sao mà biết đây là phòng ai? Nàng nữ nhân này cũng kém nữa, đến lão công của mình như thế nào cũng không biết, thật sự lão tử sống đến giờ mới thấy!”

Vưu Túy điên cuồng chộp lấy, nói: “ngươi vô sỉ, hạ lưu....” sắc mặt biến đổi, nói: “ ngươi nói Trúc Sinh không có à?”

Hy Bình nói: “ sớm đã bị hắn tự cắt đi rồi.”

Vưu Túy hét lớn: “ ta không tin!”

Hy Bình nói: “cho dù nàng không tin, nàng cũng phải đem y phục trả lại cho ta, ta không có muốn cùng với nàng nhiều lời nữa.”

Vưu Túy nói : “ Người đừng có mơ . “

Hy Bình nói : “ Nàng không sợ ta lại cưỡng gian nàng nữa à ? “

Vưu Túy tức giận hừ một tiếng , xoay mặt sang một bên không có nhìn hắn . Hy Bình phản nộ giật lấy cái chăn trên người nàng , nhìn thấy một thân hình lỏa thể tuyệt mỹ của nữ nhân , thân hình lỏa thể đang đè lên bộ y khó , chính là y phục của hắn .

Hắn hiểu được liền mỉm cười , đem nữ nhân lỏa thể đẩy sang một bên , cầm lấy y phục của hắn , trong lúc vô ý nhìn thấy thảm trạng hạ thể của nàng cùng vài giọt máu xử nữ , nói : “ Lần sau tìm lấy một lão công , đừng có lại tìm một thái giám nhé . “

Vưu Túy sắc mặt đỏ bừng , dùng tay che lấy chỗ kín của mình , nói : “ Không cho phép nhìn . “

Hy Bình cố ý trêu nàng nói : “ Cái gì không cho phép nhìn ? Đã thấy từ sớm rồi ! “

Vưu Túy tức giận đến không nói được gì .

Hy Bình nhanh chóng mặc y phục , nói : “ Chuyện giữa chúng ta , coi như là một lần hiểu lầm , lần sau gặp mặt , ai cũng không biết ai , hiểu không ? “

Vưu Túy cả giận nói . “ ngươi làm cho ta trở thành kẻ mất trinh , chỉ cần gặp lại ngươi , ta sẽ giết ngươi ! “

Hy Bình nói : “ Sao lại không phải bây giờ ? “

Vưu Túy nói : “ Người đừng đắc ý , chỉ cần cho ta một thời thần . Cho dù không thể khôi phục lại như cũ , ta vẫn có đủ khí lực để giết ngươi , ngươi dám chờ không , dám tặc ? “

Hy Bình nói rất dễ dàng : “ Ta phải đi đánh cái tên Tử Súc Sinh kia , không có thời gian chờ nàng . “

Dứt lời đã mặc quần áo xong , cất bước muốn đi ra .

Vưu Túy hét : “ người đứng lại cho ta , người dám động tới một cọng lông của Trúc Sinh , ta sẽ bỏ người một kiếm . “

Hy Bình cười lạnh nói : “ Bằng nàng ? Tỉnh lại đi ! Ta Hoàng Hy Bình bây giờ sẽ đi đập hấn thành một cái đầu heo . “

Vưu Túy cả kinh nói : “ Người là Hoàng Hy Bình ? “

Hy Bình đột nhiên nở nụ cười tà dị : “ Thích không ? “

Vưu Túy công môi , vừa định chửi hấn vài câu , đã thấy hấn đi hường ra cửa phòng , nàng lập tức đem từ “ Cầu Thi “ từ yết hầu nuốt xuống bụng , hét lớn : “ Dâm tặc , chuyện giữa chúng ta còn chưa xong , người không được đi ! Hoàng Hy Bình , đại hấn dẫn , người trở lại cho ta ta cùng người quyết đấu ! “

Hy Bình mới bước ra tới cửa phòng cũng không có quay đầu lại nói : “ Ta sợ nhất là cùng nữ nhân quyết đấu đó , Túy tỳ ! “

Vưu Túy nhìn lục quang của bối ảnh hấn , trong lòng tức giận , ngoan độc nói :” Lần tới ta không giết người không được ! “

Nàng khó khăn quay người , mặt ép xuống giường , lưng hướng lên trên , sau đó cố gắng nhấc hai chân lên , mới được một nửa đã không chịu được hạ xuống , đành phải dùng hai tay trợ giúp đem hai chân kéo lên tới vai , sau đó lại càng khó khăn xoay người , đặt hai chân ở sau lưng , như trên hai vai dường như vừa mới sanh ra đôi chân vậy , hai tay đặt lên bàn chân , để lòng bàn tay bàn chân đối nhau , cứ như thế mà vận công .

Nữ nhân kỳ lạ , võ công kỳ lạ .

98. Chương 97: Địa Ngục Huyết Chiến

Quá nửa đêm, tất cả cảnh vật chìm trong một màn tối đen.

Từ Phiêu Nhiên phát lệnh tổng công kích.

Thảo nguyên sôi sục, cả mặt đất rung động. Sau nửa giờ, hơn tám nhân sĩ võ lâm đã tiếp cận Địa Ngục Môn, cũng là tiếp cận với tử vong.

Tất cả võ sĩ Địa Ngục Môn đã ẩn nấp mai phục từ lâu đồng loạt dương cung, lập tức vô số mũi tên đã xé gió nhằm tới bọn người đang lao lên tiến công của võ lâm tứ đại thế gia bắn tới vung vãi, trông phứt chốc, bltdth cùng Viễn Dương Tiêu Cục người thương kẻ chết không biết bao nhiêu, tiếng kêu thảm xen lẫn tiếng tức giận chửi rủa tạo thành một trường âm thanh hỗn loạn.

Tử vong uy hiếp, đến từ bóng tối không đáy.

Sau khi mưa tên qua đi, bọn võ sĩ Địa Ngục Môn hùng dũng xuất hiện.

Trên đầu tường Địa Ngục Môn từng điểm lửa cháy bùng lên.

Trong ánh lửa le lói, hai đội nhân mã bắt đầu cuộc chém giết đẫm máu.

Hỏa quang, kiếm quang, đao quang, huyết quang, ánh sáng tàn khốc của tử vong!

Phảng phất như ánh sáng và bóng tối đang hỗn chiến.

Thời gian trận hỗn chiến trôi qua rất nhanh chóng nhưng cũng thật tàn nhẫn.

Ánh rạng đông buổi sang cuối cùng cũng xuất hiện, trận chiến giữa hai bên bắt đầu nóng dần lên.

Lúc này phía trước Địa Ngục Môn máu chảy thành sông, xác chết đầy đất.

Từ Phiêu Nhiên cùng Thiên Phong song kiêu càng giết địch nhân càng hưng phấn, Thiên Phong song kiêu gặp người là giết, là đâm, là chém; Từ Phiêu Nhiên đối diện tam quý trong ngũ quý là Hỏa Quý, Mộc Quý, Thủy Quý.

Bởi vì Kim Quỷ, Thổ Quỷ đã bị giết, cho nên chỉ còn lại tam quỷ đối đầu với người của võ lâm tứ đại thế gia đang cầm hận thấu xương, Từ Phiêu Nhiên như say máu bất chấp sống chết xuất chiêu tàn độc không lưu lại một đường rút lui, dù cho ông ta là loại cao thủ cấp tông sư nhất thời cũng không thể tha cho bọn họ.

Độc Cô Thi vì báo cừu sát phụ, cũng không hề nương tay, nhưng khổ nỗi võ công mình không cao, hiện tại võ sĩ Địa Ngục Môn đã chặn đứng nàng lại.

Độc Cô Minh vì chiếu có muối muối, từ khi bắt đầu hỗn chiến, liền không rời Độc Cô Thi quá năm bước, thấy Độc Cô Thi gặp nhiều hiểm nguy, hẳn dù sao cũng là võ lâm công tử, những võ sĩ bình thường sao có thể chịu được mười chiêu của hắn?

Bộ dạng Hoa Tiểu Ba vẫn như cũ, bị Địa Kiệt từ hậu hoa viên xông ra cầm côn đuổi đánh, căn bản là không có lực hoàn thủ.

Địa Kiệt trước bị Hy Bình đánh cho hôn me, vừa mới tỉnh lại trước đó, chợt nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài, không kịp cân nhắc, liền xông ra trước cửa đánh giết. Vừa hay lại gặp Hoa Tiểu Ba, lập tức truy đánh, thấy một côn không có hiệu quả, hắn tức giận đến bốc hỏa tam trường, tối qua bị Hy Bình đánh vẫn còn đau âm ỉ, oa oa kêu lớn, giống như bà nương phát điên đuổi đánh lão công, nghiêng rằng quyết tâm không đánh gãy chân Hoa Tiểu Ba thì không bỏ cuộc.

Thiên Kiệt so hạnh vận hơn Địa Kiệt nhiều, đối chiến cùng Thiên Phong song hùng, cùng với Trình thị huynh đệ đánh ngang tay.

Trong Thần Dao tứ hoa, ngoại trừ Dã Mân Côi không thể đến, còn lại tam hoa khác cùng Thiên Phong tam anh này hợp thành sáu mỹ nữ sát thủ, đánh cho võ sĩ Địa Ngục Môn mắt hoa mày choáng, đầu hôn não choáng, trong lúc mơ mơ màng màng bước đến hoàng tuyền chính thức trở thành võ sĩ địa ngục.

Thật là làm quỷ cũng phong lưu.

Bọn Tứ Cửu, Lôi Long, Triệu Tử Hào, Triệu Tử Uy và Hoàng Đại Hải năm người hợp lực đấu với Thi Trúc Sinh, vẫn chỉ có thể cùng Thi Trúc Sinh đánh giằng co tương đương.

Không phải là võ công năm người và Thi Trúc Sinh sai biệt quá xa, mà là Thi Trúc Sinh thi triển Tuyệt Tình Luân Hồi Dao có loại khí âm u quỷ dị, trong đao thể vận dụng rất nhiều âm hồn đáng sợ cùng khí tức tử vong, khiến cho khí thể của năm người bị yếu đi rất nhiều phát huy không đến một nửa bình thường.

Nếu không có Tứ Cửu với Phách Vương Thương chí dương chí cương cùng Triệu Tử Hào với hào khí của Bàn Cổ Liệt Thiên Dao, triệt tiêu một ít tử khí phát ra từ kiếm của Thi Trúc Sinh, thì khả năng của năm người đến năm thành công lực bình thường cũng không có thi triển được.

Lôi Long một thanh Du Long Kiếm.

Triệu Tử Hào một thanh Liệt Thiên Dao.

Triệu Tử Uy một đôi Nhật Nguyệt Luân Hồi Dao.

Hoàng Đại Hải một thanh Trường Sanh Kiếm.

Tứ Cửu một thanh Phách Vương Thương.

Tất cả bọn họ ra sức chống đỡ với Tuyệt Tình Luân Hồi Dao của Thi Trúc Sinh.

Những người khác đều cách bọn họ khoảng ba bước, căn bản không thể tiến vào tham chiến vòng đả đấu của bọn họ.

Sinh mạng trong cuộc hỗn chiến vô vị này đều bị coi nhẹ, tử vong đối với bọn họ mà nói chỉ là một cuộc chơi.

Đột nhiên một tiếng kêu kinh hãi phát ra từ miệng của Hoa Tiểu Ba. Mặc dù công phu né tránh của hắn thuộc hàng nhất lưu, nhưng với hơn ngàn người trên chiến trường này, rốt cuộc vì có rất nhiều người vô tâm làm vướng chân vướng tay, hắn một lần không cẩn thận, nên không thể tránh kịp bị Thiên Kiệt đâm trúng

một kiếm vào đùi trái. Hắn trong khi dung chân phải toàn lực thoát ra đồng thời kêu thảm một tiếng, mắt đã nhìn thấy một kiếm của Thiên Kiệt truy kích như muốn kết liễu sinh mạng hắn.

Trong tình huống nguy cấp, Tứ Cửu với Triệu Tử Hào đang gần Hoa Tiểu Ba nhất vội vàng quay người theo hướng Thiên Kiệt truy kích. Thiên Kiệt cảm thấy sau lưng sát khí đại tăng, vội bỏ qua việc đả thương Hoa Tiểu Ba, thành linh quay người tránh qua chống lại, nhưng làm sao hắn có thể chống lại một kích toàn lực của hai đại cao thủ?

Thiên Kiệt sắc mặt xám tro, phản xạ đã không kịp nữa, Liệt Thiên Dao khí của Triệu Tử Hào từ cổ chém qua, thương của Tứ Cửu đâm xuyên tim hắn, trong phút chốc, Thiên Kiệt thân thể chia hai nơi, máu phun ra xối xả.

Nhưng Thi Trúc Sinh ở bên này, do vì hai người đồng thời rút lui, khiến cho khí thế Tuyệt Tình Luân Hồi Dao của hắn đại tăng, kiếm thế liên chuyển biến. Trong nháy mắt phát ra tám mươi bảy kiếm, kèm theo là kiếm khí âm hàn cùng hình tượng quỷ hồn bức tới hướng ba người, khí thế ba người liền giảm sút, tim lạnh mặt run, cảm thấy không có chiêu nào chống lại.

Hoàng Đại Hải ngăn chặn được ba mươi chín kiếm của Thi Trúc Sinh, lo lắng không thể kéo thân rút lui, nhưng Lôi Long cùng Triệu Tử Uy thật sự có muốn lùi cũng không thể lùi được.

Sau khi chống chịu được hai mươi tư kiếm của Thi Trúc Sinh, Lôi Long tay phải đã bị kiếm đâm trúng, phải buông kiếm rơi trên mặt đất, ngực phải Triệu Tử Uy bị một kiếm thích lên một vết thương dài hơn một gang tay, vô lực tái chiến.

Cùng lúc đó, Tứ Cửu cùng Triệu Tử Hào xoay người ngăn chặn Thi Trúc Sinh đang thừa thắng truy kích, Hoàng Đại Hải cũng vừa thoái lui liền quay trở lại, ba người lại cùng Thi Trúc Sinh bắt đầu chiến đấu kịch liệt.

Chỉ là, bại đã thấy rõ.

Thi Trúc Sinh cười nói: “ xem ra các người hôm nay là có đi không về rồi.”

Hoàng Đại Hải nói: “ vị tất”

Tứ Cửu chửi ầm lên: “ ta đề chết mẹ ngươi!”

Thi Trúc Sinh giận dữ, kiếm thế đại tăng.

Đột nhiên, một tiếng gầm điên cuồng phát ra, làm nhân tâm phần chấn.

Tứ Cửu cuồng hỉ nói: “ là Hy Bình!”

Không sai, chính là gã hỗn đản đó.

Hy Bình ôm một cái cây gỗ to tròn dài ba mét từ Địa Ngục Môn đột ngột phóng ra.

Hắn sau khi từ trong phòng Vưu Túy đi ra, liền đi thẳng tới nơi này, nhất thời không có vũ khí, liền đưa chân nhằm cột trụ cứng rắn dung để chống nhà đập đổ, đoạn ôm cây cột trụ to tướng này lao tới.

Chỉ thấy đại mộc trụ của hắn hoành tảo tả hữu, hướng tới những võ sĩ Địa Ngục Môn đến bao vây đánh bay sang hai bên, không ai có thể chạm vào người hắn.

Hắn lao thẳng về hướng Thần Dao tam hoa và Thiên Phong tam anh, lục nữ đang tạo thành một vòng tròn bảo vệ những nam nhân yếu ớt thụ thương là Triệu Tử Uy và Hoa Tiểu Ba. Lôi Long mặc dù bị thương, nhưng tịnh không yếu ớt, hắn chuyển kiếm sang tay trái, vẫn đang cùng tử sĩ Địa Ngục Môn liều chết huyết chiến.

Hoa Tiểu Ba hét lớn: “ tỷ phụ, đao của huynh nặng quá, hại ta hành động không tiện, bị tử quỷ Thiên Kiệt đó đâm trúng, bây giờ trả lại cho huynh, tiếp lấy.”

Hy Bình lấy mộc trục hoành tảo tả hữu hai lần nữa, đồng thời hướng tới ba người đang bị Thi Trúc Sinh bức đến vô lực hoàn thủ nói: “ các người lui ra, Tử Trúc Sinh nhượng lại cho ta!”

Mộc trụ trong tay hần thoát khỏi tay phóng ra, hướng thẳng đến trước mặt Thi Trúc Sinh lao tới. Đồng thời quay người lại tiếp lấy Liệt Dương Chân Đao mà Hoa Tiểu Ba vừa quăng qua.

Thi Trúc Sinh lùi lại một bước, tránh khỏi hướng lao tới của mộc trụ, mộc trụ này không trúng đích lao thẳng vào hướng vách tường, xuyên phá qua bức vách.

Mọi người không khỏi kêu lên kinh hãi về thần lực của Hy Bình.

Hy Bình hét: “Tử Súc Sinh, ngươi có dám cùng ta đơn đả độc đấu hay không? Một trận chiến định thắng thua!”

Tử Súc Sinh ngạo nghễ nói: “ có gì mà không dám?”

Hy Bình cười nói : “ ngươi sau khi cắt đi tiểu kê kê, ngược lại so với trước kia có dễ chịu hơn, bây giờ ta thấy ngươi có phần đáng yêu hơn.”

Thi Trúc Sinh nói: “ quá khen! Tìm người phân định tới đây!”

Hy Bình nói: “ đã là một trận định thắng thua, ngươi ta trước tiên bảo bọn họ ngừng chiến! mẹ nó, đánh nhau mà không có người xem cổ vũ làm sao mà đánh?”

Thi Trúc Sinh nói: “hảo!”

Hai người đồng thanh hét to, thanh chấn trăm dặm, khiến tất cả võ sĩ song phương tại trường đang liều chết liều sống chấn động dừng lại, toàn trường trong phút chốc trở nên rất yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Từ Phiêu Nhiên đã giết chết Hỏa Quỷ và Mộc Quỷ, chính đang muốn một chưởng đánh nát thiên linh cái của Thủy Quỷ, nghe thấy tiếng hét của ba người bèn dừng lại, chỉ đành phải tạm thời buông tha cho Thủy Quỷ, phi thân tới bên cạnh Hy Bình, trách hỏi: “ Hoàng Hy Bình, ngươi có ý tứ gì vậy?”

Hy Bình miễn cưỡng nói: “ không có ý tứ gì cả, chỉ là không muốn thấy nhiều người nữa chết mà thôi!”

Từ Bạch Lộ giận dữ nói: “ không thể tưởng được ngươi còn có một trường hảo tam, hừ!”

Hy Bình cười nói: “ nếu không phải tâm của ta tốt, trong cái bụng nhỏ của nàng sớm đã có giống của ta rồi.”

Thi Trúc Sinh nói tranh vào: “ ta thắng, các người lập tức biến mất trước mặt ta.”

Từ Bạch Lộ hừ một tiếng nói: “ ngươi thua thì sao?”

Thi Trúc Sinh nói: “ ta nếu thua, lập tức đem Tuyết Nhi hoàn trả lại cho các người.”

Từ Phiêu Nhiên lãnh đạm nói: “ ngươi giết nhi tử duy nhất của ta, tưởng có tiện nghi như vậy hay sao?”

Thi Trúc Sinh cười lạnh nói: “ ngươi muốn như thế nào?”

Từ Phiêu Nhiên nói: “ta chẳng những muốn cái đầu trên cổ ngươi, còn muốn diệt toàn tộc của ngươi nữa.”

Thi Trúc Sinh giận quá thành cười nói: “ ngươi có bốn sự đó à? Hơn 800 võ sĩ của các người đã ngã xuống một nửa, trong khi chúng ta còn hơn 700 tinh anh, nếu còn tái đấu, kẻ bại chắc chắn là các người. Ta đây xem trọng Hoàng Hy Bình mới cho các người một cơ hội, đừng quên đây là Địa Ngục Môn!”

Từ Phiêu Nhiên tức giận nói: “ thủ hạ chúng ta chỉ....”

Hy Bình đột nhiên ngắt lời bọn họ, nói : “ ta đáp ứng người!”

Từ Phiêu Nhiên nói : “ Hoàng Hy Bình, ngươi thực muốn tự làm theo ý mình hả?”

Hy Bình nói: “ rất cục là ai tự làm theo ý mình hả? là ta sao ? ta thấy điều này như không phải, vậy là ông rồi? ông thử hỏi chúng ta mang người đến, nhìn xem người ủng hộ ai nhiều hơn, nếu như người ủng hộ Từ bảo chủ chiếm tuyệt đại đa số, thế này, các người từ từ đánh, tối qua ngủ chưa đủ, còn muốn ngủ thêm.” Dừng lại một hồi, hần lại nói: “ đơn giản để tat hay người hỏi bọn họ xem! Uy , mọi người chú ý, ai ủng hộ ta cùng Tử Súc Sinh luận võ định thắng thua, mỗi giờ vũ khí trong tay các người lên!”

Vừa dứt tiếng, bảy mươi phần trăm võ sĩ võ lâm tứ đại thế gia đều giơ vũ khí trong tay lên, tất cả bọn họ đều không có trực tiếp xung đột cừu hận với Địa Ngục Môn, đương nhiên không cần liều mạng là tốt nhất.

Từ Phiêu Nhiên sắc mặt đại biến, thật sự cũng không thể nói gì hơn được.

Hy Bình quay lại nhìn Thi Trúc Sinh nói: “nào chúng ta bắt đầu.”

Hắn tiến lên ba bước, rút đao ra khỏi vỏ. Tất cả mọi người, mặc kệ là muốn hay không muốn, đều nhường ra một khoảng đất đủ rộng.

Hy Bình cùng Thi Trúc Sinh đối diện với nhau ở đương trường.

Thi Trúc Sinh kiểm chỉ hướng tây, hai ngón tay trái hợp lại thành mũi kiếm chỉ xuống dưới đất, ánh mắt lóe lên hàn quang khiến người khác rùng mình, y bào trên người không gió tự rung động.

Hy Bình đao xuất thành hồn, thân đao tỏa ra nuốt vào quang mang màu ám hồng, ầm tang tiếng sấm. Đối với huyền tượng quỷ hồn hiện rõ trước mặt, hắn không có nửa điểm sợ hãi, ánh mắt hắn vẫn như xưa, bức xạ ra quang mang như cười như không, cả người phảng phất như một ma thần tuần mi, tán phát một mị lực thật mê người và cũng lại rất đáng sợ.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi. Thi Trúc Sinh kêu lên một tiếng, kiếm hoa liền xuất ra một hình tượng khô lâu khủng bố, bộ khô lâu này đột nhiên bùng nổ lao tới, điểm điểm hàn quang rải về hướng Hy Bình.

Phía đối diện, Hy Bình hét lớn một tiếng, lời thanh phá không, đao tại trước ngực huy xuất một phiến hỏa vân, hỏa vân cũng đột nhiên nổ tung bắn ra, nghênh đón kiếm mang của Thi Trúc Sinh.

Trong tiếng lời mình, một vùng thanh âm đao kiếm tương kích, Hy Bình đã sử ra đao chiêu, mỗi một đao đều chém lên trên kiếm phong của Thi Trúc Sinh.

Thi Trúc Sinh hoảng sợ vạn phần, thầm nghĩ Hy Bình nam nhân này cũng thật sự thần kỳ, hiển nhiên không hề e ngại Tuyệt Tình Luân Hồi Đao đặc biệt có hiệu quả gây ảo giác của hắn, mỗi một âm hồn đến trước người hắn đều đột nhiên vỡ tan, nếu không phải kiếm của mình nhanh, và trong tay là một thanh bảo kiếm hiếm có, sợ rằng sớm đã bị hắn chém thành mười đoạn tám đoạn.

Hy Bình cũng cảm thấy gian nan, đao chiêu của hắn chính thị là chỉ công không thủ, trước kia hắn cùng người đối địch, đều chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đánh bại đối phương, tuyệt không giống hiện tại bây giờ đã lâu mà vẫn chưa hạ được.

Thi Trúc Sinh mỗi kiếm đều có chỗ lợi hại, cho dù Hy Bình không e ngại quỷ ảnh hư ảo đó, kiếm của Thi Trúc Sinh tỏa ra hàn khí cũng có phần nào khiến cho động tác của hắn hơi chậm lại, nếu đổi lại là người khác, sớm đã bị âm hàn chi khí này đông kết kinh mạch mà chết rồi. Nhưng điểm lợi hại nhất của Thi Trúc Sinh chính là kiếm chiêu phòng thủ của hắn đến một giọt nước cũng không lọt, giống như một bức tường kiếm, Hy Bình căn bản là không thể chém tới hắn.

Thi Trúc Sinh tới tận bây giờ mới hiểu được vì sao Hy Bình trước mỗi lần ra chiêu đều làm cho người khác cảm thấy một loại áp bức khủng bố, bởi vì Lôi Kiếp Thần Đao của Hy Bình lấy công là chủ, chưa từng có từ trước tới nay, làm cho người ta cảm thấy không thể chống cự nổi, hắn không dám tin rằng trên đời này còn có người sử đao như vậy, mỗi một đao đều là tấn công mạnh mẽ và còn hàm chứa khí thế lôi đình vạn quân, nếu không phải là người trời sinh thần lực thì cũng là người có thể lực và nhãn nại kinh nhân, ngoài ra tuyệt đối không thể sử xuất ra loại đao pháp này.

Đây là một loại đao pháp tuyệt đối bất bại! khi loại đao pháp này ở trước mặt, chỉ có người tử vong, hoặc giả lưỡng bại câu thương.

Một khi đình chỉ công kích, vận mệnh của người sử đao cũng được định sẵn.

Cho nên, chỉ có chết, không có bại.

Thi Trúc Sinh đột nhiên cảm thấy lực bất tòng tâm, đã có điểm khó có thể chống cự lại được nữa, thể lực của hắn giờ đã tiêu hao không ít. Hắn rất muốn tìm cơ hội phản kích, thật sự là không biết phản kích từ đâu, chỉ cần một sơ suất nhỏ, hắn chỉ có một con đường chết.

Nam nhân này trước mặt hắn, giờ phút này giống như một con dã thú phát cuồng, xem ra không có chút dấu hiệu mệt mỏi nào, phảng phất càng lúc càng mạnh mẽ. Hắn đã vài lần phải lùi lại, tốc độ cực nhanh không thể tưởng được, vậy mà vẫn bị Hy Bình đuổi sát không tha, hắn đành bỏ ý định thoái lui, quyết định đứng lại mạo hiểm một phen.

Trong nháy mắt Hy Bình chém tới bảy đao, mỗi bên tả hữu hai đao đồng thời lẳng không ba đao, kiếm của Thi Trúc Sinh chống đỡ được tả hữu tứ đao và lẳng không hai đao, sau đó một đao tối hậu chém xuống đỉnh đầu hắn, đầu hắn nghiêng một bên, kiếm trong tay chém tới cổ tay Hy Bình.

Hy Bình không ngờ Thi Trúc Sinh sẽ có hiểm chiêu như vậy, nếu chính mình tiếp tục chém xuống, tất nhiên trúng kiếm này sẽ có thể cụt tay, một đao này với Thi Trúc Sinh có lẽ không còn đủ lực để sát thương tí nào, nhưng biến chiêu đã không kịp nữa.

Cổ tay Hy Bình bỗng cảm thấy lạnh đi, kiếm của Thi Trúc Sinh đã tới cổ tay hắn, đao khí mạnh mẽ của hắn rút trở vào tay, cùng thời gian đó, chân trái phi ra một cước, đá trúng bụng dưới của Thi Trúc Sinh, làm Thi Trúc Sinh văng ra ngoài xa năm bước, hữu thủ ngược lại chính đang tiếp lấy Liệt Dương Chân Đao đang quăng lại, vô đao trong tả thủ ném qua một bên, song thủ cầm đao, lôi điện hợp vào nhau, hiển nhiên bày thế đao chi phách.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng đao chi phách đối địch!

Thi Trúc Sinh đột nhiên thở ra nói: “ ta bại rồi.”

Địa Kiệt nói : “ môn chủ, bị thương chính là hắn, là người thắng chứ.”

Thi Trúc Sinh nói: “người không hiểu sao, ta nói bại nhất định là bại, không thể tưởng được Thi Trúc Sinh ta thiên tâm vạn khổ luyện thành Tuyệt Tình Luân Hồi Đao, vẫn bại như cũ. Địa Kiệt, trở lại đem Tuyệt Nhi và Nhu Vân ra đây, nhớ rõ là phải bịt mắt Tuyệt Nhi lại nhé.”

Hy Bình cũng không hiểu, nói: “ thế nào? Chưa đánh xong mà người lại nhận bại vậy?”

Thi Trúc Sinh cười thảm nói: “ còn cần phải đánh nữa sao?”

Từ Phiêu Nhiên nhân cơ hội nói: “ người đã bại rồi, hãy mau trả giá đi.”

Thi Trúc Sinh cười lạnh nói: “ lão đầu, ta đây không phải là bại trong tay người, người đừng có khoa trương, ta muốn giết người rất dễ dàng đấy.”

Từ Phiêu Nhiên biết Thi Trúc Sinh đích xác có năng lực này, nhưng mà ông ta há có thể chịu nhịn, cả giận nói: “ ta muốn nhìn xem người dễ dàng như thế nào đấy!” liền bước tới vài bước định ra tay đánh nhau với Thi Trúc Sinh.

Thi Trúc Sinh mỉa mai nói: “ lão già, chớ động can hỏa, rất dễ làm tổn thương mình đó.”

Hy Bình nói: “ Từ bảo chủ, người nếu cùng với Thi Trúc Sinh đơn đấu, ta sẽ không phản đối, nhưng hãy đợi ta đem Tuyệt Nhi mang đi đã, nếu người muốn tìm cái chết cũng đừng có vội.”

Từ Phiêu Nhiên tức giận đến đôi môi phát run, cơ hồ hộc máu tại trận.

Từ Bạch Lộ buồn bã nói: “ Hoàng Hy Bình, người dám nói chuyện như thế với cha ta sao?”

Hy Bình lãnh đạm nói: “ nàng muốn ta nói như thế nào đây?”

Từ Hồng Hà nói: “ tax in người không không như thế này, được hay không?”

Hy Bình nhìn thiếu nữ có hình dạng giống Từ Bạch Lộ như đúc này, giờ phút này nàng chính đang dung một đôi mắt bi ai khẩn cầu nhìn lại hắn, khiến cho hắn cũng sinh ra một ít cảm giác áy náy, không dám cùng nàng đối thị.

Hy Bình chuyển hướng sang Thi Trúc Sinh nói: “ ta chỉ cần Tuyệt Nhi, hơn nữa muốn người từ giờ về sau không được có chủ ý động đến mẫu tử bọn họ, còn các chuyện khác ta mặc kệ.”

Thi Trúc Sinh cười nói: “ người thật sự là một kẻ hỗn đản triệt để”

Hy Bình nói : “ ta tự mình cũng có đồng cảm.”

Hai người đều cùng cười.

Địa Kiệt đã bế Tuyết Nhi với đôi mắt được bịt kín ra, bên người hắn còn đem theo một tinh linh cô nương, đôi mắt đẹp thuần khiết của nàng nhìn tử thi trên đất, nhất thời ngây ngốc, sắc mặt tái nhợt.

Thi Trúc Sinh đột nhiên nói với Hy Bình: “ta biết người chuyện gì cũng mặc kệ, nhưng đến lúc nào đó người nhất định sẽ nhúng tay vào, ta đánh không lại người, ta chỉ cần người đáp ứng ta một thỉnh cầu.”

Hy Bình nói: “nói đi.”

Thi Trúc Sinh nhìn qua Tuyết Nhi cùng Thi Nhu Vân, xoay mặt hướng tới Hy Bình nói: “ta hi vọng người từ nay về sau hãy chiếu cố tốt tới Tuyết Nhi, đồng thời cũng chiếu cố Nhu Vân giúp ta, nàng là muội muội mà ta yêu quý nhất, ta đem nàng giao thác lại cho người, trước khi nàng ta tìm được nam nhân để có thể nương tựa, người tất cả phải bảo vệ nàng ta không để bị thương tổn nào hết.”

Hy Bình trầm tư một lát, nói: “được, ta nhận lời.”

Thi Trúc Sinh trong mắt bắn ra một tia cảm kích, nói: “có lời này của người, ta cũng an tâm rồi.” đoạn tiếp tục sớm quay mặt liếc nhìn võ sĩ Địa Ngục Môn ở bốn phía, giọng pha một chút bất lực, thật sự tiếc nuối nói: “từ nay về sau, đừng chính thức giải tán, trừ danh trong chốn võ lâm.”

Dứt lời, thanh kiếm trong tay Thi Trúc Sinh đột nhiên đâm ngược, xuyên thấu qua ngực, trong miệng phun ra một cổ tiên huyết đậm đặc.

Mọi người đều không tưởng đến dị biến này.

Thi Trúc Sinh ngã ngối trên mặt đất.

Thi Nhu Vân bổ nhào tới khóc nói: “ca, huynh vì sao lại phải như thế này? Huynh đừng có chết! ca, huynh chết rồi, Nhu Vân phải làm sao bây giờ? Mẫu thân đã mất, phụ thân cũng đã chết, huynh bây giờ cũng chết đi, chỉ còn lại co Nhu Vân một mình, ca ca, Nhu Vân cũng không muốn sống nữa.”

Thi Trúc Sinh cố nén đau, cảm hơi an ủi nói: “Nhu Vân, đừng như vậy, muội nhất định phải sống thật tốt, từ nay về sau Thi gia chỉ còn có một mình muội thôi. Ca sớm đã cảm thấy sống không còn lạc thú gì nữa. Ta có lỗi với cha mẹ, có lỗi với muội, có lỗi với Túy tỷ, ca chết đi, thế là xong. Muội đừng thương tâm, về sau có hắc chiêu cố muội, không ai có thể khi phụ muội được.”

Thi Nhu Vân ngoảnh lại nhìn Hy Bình, rồi quay đầu ôm lấy Thi Trúc Sinh nói: “không, ta không muốn hắc chiêu cố, là hắc đã hại chết ca ca, ta phải vì ca mà báo thù.”

Một thanh âm vang tới trước mặt nói: “đúng vậy, nhất định phải báo thù.”

Mọi người nhìn về nơi thanh âm phát ra, thực là một thiếu phụ vô cùng xinh đẹp không thể nói nên lời, nàng chính là Vưu Túy thê tử của Thi Trúc Sinh.

Hy Bình vừa nhìn thấy nàng đã nghĩ tới chạy trốn, trong lòng nghĩ: “nữ nhân này sao lại có thể nhanh chóng xuống giường như vậy?”

Vưu Túy tiến tới bên cạnh Thi Trúc Sinh, khuôn mặt đầm lệ, thống khổ nói: “Trúc Sinh, người sao lại nhẫn tâm như vậy?”

Thi Trúc Sinh xấu hổ nói: “xin lỗi, Túy tỷ.”

Thi Nhu Vân chỉ vào Hy Bình, nói: “đại tẩu, là hắc hại đại ca thành ra như thế này.”

Vưu Túy nhìn qua Hy Bình, ánh mắt lộ vẻ phức tạp, cắn răng nói: “ta sẽ giết hắc!”

Thi Trúc Sinh khó nhọc lắm mới đưa miệng sát bên tai Vưu Túy nhỏ giọng nói: “Túy tỷ, ta đã là một nam nhân vô dụng rồi, cho nên đành phải để Địa Kiệt tới giả mạo ta, nàng có oán hận ta không?”

Vưu Túy cũng kề miệng sát tai hắn, ôn nhu nói: “chỉ cần người nguyện ý, ai cũng đều không sao cả.”

Thi Trúc Sinh lại nói: “lúc Địa Kiệt vừa đi ra, hắc nói với ta rằng tối hôm qua tịnh không có đi tới phòng của nàng, bởi vì hắc bị Hoàng Hy Bình đánh ngất đi, mà sau khi nàng đi ra, ta nhìn thấy nàng đã chính thức trở thành phụ nhân, có thể nói cho ta biết tối hôm qua nam nhân thay ta là ai?”

Vưu Túy nhất thời chẳng biết có nên trả lời hay không.

Thi Trúc Sinh lại khó nhọc nói: “ kỳ thực ta cũng đã sớm đoán ra rồi, chỉ là muốn cho nàng tự thân nói ra mà thôi. Túy tử, nghe ta nói, lo cần thay ta báo thù, hắn không thể trở thành cừu nhân của nàng. Ta là tự sát mà chết, hắn là một nam nhân không tệ, ta chết rồi nàng hãy theo hắn đi. Hãy giúp ta chiếu cố tốt Nhu Vân và Tuyết Nhi, bọn họ một là muôi muôi của ta, một là nữ nhi thân sinh của ta. Ta, ta không được.....” dứt lời, đầu Thi Trúc Sinh nghiêng sang một bên, không có chút oán khí.

Vưu Túy ôm chặt lấy thi thể của hắn, nhân lệ rơi lã chã, nhưng không hề khóc thành tiếng.

Thi Nhu Vân thì khóc rống lên, tới chết đi sống lại, chẳng bao lâu, đã bị thống ngất đi.

Địa Kiệt lập tức đi tới sơ cứu.

Ánh dương quang chiếu khắp đại địa. Vạn vật than thở.

99. Chương 98: Thiên Sơn Bất Tài

Tuyết Nhi thoát ra khỏi lòng của Địa Kiệt , liền muốn đưa tay lấy dải vải đang bịt mắt của mình xuống .

Hy Bình đi qua bế cô bé lên , âu yếm nói : “ Tuyết Nhi ngoan , chờ chút nữa ba cởi giúp con nhé . “

Tuyết Nhi nũng nịu nói : “ Nhưng Tuyết Nhi bây giờ muốn nhìn thấy ba cơ “

Hy Bình nói “ Ba đang bế Tuyết Nhi đó , Tuyết Nhi phải nghe lời mới được . “

Tuyết Nhi gật đầu “ Vâng “ một tiếng .

Vưu Túy đứng leen nói : “ Hoàng Hy Bình , người trước tiên hãy thả Tuyết Nhi ra , chúng ta phải tính sổ cho xong . “

Hy Bình lúng túng nói : “ Có gì mà tính toán chứ ? “

Vưu Túy cả giận nói : “ Người rốt cuộc có phải là nam nhân không ? “

Hy Bình cười nói : “ Nàng tự mình biết rõ ràng nhất , hà tất phải hỏi ta nữa ? “

Vưu Túy tàn nhẫn nói : “ Ta phải giết chết người ! “

Hy Bình liếc mắt nhìn qua nàng , nói với Tuyết Nhi : “ Tuyết Nhi , để biểu di bế con một hồi , ba bị người ta bức tính sổ . “

Đọc Cô Thi đi qua ôm lấy Tuyết Nhi .

Vưu Túy rút ra 1 thanh bội kiếm , đó là một thanh nhuyễn kiếm dài mỏng , dưới ánh mặt trời , thân kiếm lấp lánh quang mang sáng loáng như tuyết , nàng nói : “ Người chịu chết đi ! “

Hy Bình hào khí đại tác nói : Ta nếu mà ko đem thanh kiếm của nàng bẻ thành bảy đoạn , ta sẽ gọi nàng là lão bà “

Dám phát thệ như thế này à - chúng nhân đều phải bội phục hắn .

Nhưng mà ...

Đao đã thành hồn !

Vưu Túy sắc mặt giận dữ , nhuyễn kiếm linh động như linh xà .

Hy Bình như tia chớp phóng tới trước , kèm theo tiếng sấm ì ùng , như một đoàn liệt hỏa phun tới Vưu Túy , nhưng kỳ lạ thay , mặc kệ cho đao của hắn nhanh thế nào , cũng không thể chạm tới người của Vưu Túy .

Thân pháp của nàng gần như hư ảo , giống như trong gió phiêu du , Hy Bình mỗi một đao chém xuống , nàng đều có thể chọn được nơi để tránh né . Nhưng đao chém lên thân kiếm của nàng , một điểm cũng không xuất được lực , chứ đừng nói là chém gãy kiếm của nàng .

Vưu Túy mỉa mai nói : “ Bằng cái đao pháp vút đi này của ngươi à, còn dám trước mặt ta sinh cường ? “

Nàng đột nhiên chủ động lướt người thoái lui , Hy Bình vội vàng lao theo tức thì , Vưu Túy chuyển bộ ngã người nằm sát trên mặt đất , rồi giống như con trạch từ bên dưới quần Hy Bình chui qua , Hy Bình không kịp xoay người , nhuyển kiếm của Vưu Túy biến thành cương kiếm đâm vào cánh tay phải cầm đao của hắn .

Trong một sát na Hy Bình phản xạ xoay người , kiếm của Vưu Túy theo sát đến ngực hắn . Đao chiêu của hắn vốn trước giờ chỉ là công không thủ , bây giờ một khi đình chỉ công kích , tóm lại thật sự chỉ có nước chờ thua mà thôi, lại cũng không có cách để cứu vãn .

Hy Bình vội vàng nâng đao chống đỡ , kiếm của Vưu Túy quả có chéch đi một chút , đâm chúng vào trong ngực trái của hắn , hắn hét lớn lên một tiếng , bay nguocjw ra sau , nằm ngửa trên mặt đất , bất động .

Vưu Túy nhanh chóng lướt theo tới sát bên người của hắn , nghi hoặc nói : “ Sao lại có thể chết nhanh như vậy ? “

Bỗng nàng cảm thấy không ổn , tay cầm kiếm đã bị Hy Bình đá trúng làm kiếm bay khỏi tay Vưu Túy , nàng vừa định né tránh , đã lại bị Hy Bình từ dưới mặt đất phóng lên ôm chặt lấy eo, hơn nữa còn đem nàng đẩy xuống mặt đất , đè lên nàng , khiến nàng không thể động dậy được .

Hy Bình nhện đau nói : “ Nàng đắc ý quá sớm rồi , lão tử làm sao mà có thể chết dễ dàng như thế này chứ ? “

Vưu Túy cả giận nói : “ Ngươi là đồ lừa đảo lưu manh , có dũng khí thì thả ta ra , ta không đâm lên người của ngươi một trăm linh tám lỗ ta không phải họ Vưu . “

Hy Bình cười nói : “ Nàng là đồ hồ ly tinh , có thể làm ảo thuật , ta không có cùng nàng chơi nữa . Mặc kệ nói thế nào , nàng cuối cùng cũng đã bị ta tóm chặt được , không được kêu ca nữa . Tứ Cửu , tìm lấy một cái dây thừng thật chắc cho ta ! “

Vưu Túy hoảng hốt nói : “ Ngươi định làm gì ? “

Hy Bình nói : “ KHÔNG làm gì cả , chỉ là muốn nàng ngoan ngoãn thôi , đừng dám kiếm loạn lên làm ta đau ! “

Vưu Túy buồn bã nói

: “ Ngươi có phải là nam tử hán không ? “

Hy Bình nói “ “ khôngp phải . “

Tứ Cửu đã đem giây thừng tới nói : “ người trói hay là để ta trói ? “

Hy Bình nói : Đương nhiên là ngươi rồi , không nhìn thấy tay của ta bị nàng nắm lấy tòi hã ?

TỨ Cửu cười nói

Ta chỉ nhìn thấy ngươi nắm lấy tay nàng ta thôi , hơn nữa kại còn đè nàng thật chặt nữa . “

Hy Bình nói : nời bấy ít thôi , trói lại !

Vưu Túy ngoảnh mặt lại lại dám võ sĩ Địa Ngục môn , hét lớn : “ Các ngươi còn không động thủ giết bọn chúng hã ? “

Hy Bình nói : “ Quên nói cho nàng biết , Địa Ngục môn đã không còn tồn tại nữa rồi , danh xưng môn chủ phu nhân này của nàng cũng là không còn nữa , bọn họ chỉ không ngốc đến nỗi tự đi tìm thân chết .”

Hai người hợp tác trói Vưu Túy lại , Vưu Túy vùng vẫy không có hiệu quả , đành phải tùy ý cho bọn chúng bài số , cuối cùng bị hai nam nhân trói thành một cái bánh tét mê người , khiến mọi người nhớ tới hình ảnh Nguyên Chân công chúa lúc trước bị Hy Bình bắt lại .

Hy Bình đứng lên nói : “ Chúng ta trở về rồi tính sau . “

Hoàng Đại Hải đi tới nói : “ Đại ca , huynh bị thương có sao không ? “

Hy Bình nhìn lại , thấy một vết thương trên cổ tay do Thi Trúc Sinh đâm trúng đã kết lại , vết thương trên ngực cũng ngừng chảy máu , chỉ là ngực còn đau âm ỉ mà thôi , hắn miễn cưỡng cười nói : “ Còn tốt , kiếm của nàng ta đâm sâu hơn một chút , mạnh hơn một chút , ta không còn mệnh nữa . Thật là một nữ nhân phiền toái trở về phải làm một cái lồng sắt đem nhốt nàng ta lại mới được . “

Vưu Túy phần nộ quát : “ Ngươi dám ? “

Hy Bình cười nói : “ Nàng nói sao ? “

“ Thả đại tẩu ta ra , ta giết ngươi đồ phơi dản ! “

Mọi người nhìn lại , thấy chính là Thi Nhu Vân .

Nguyên lai nàng vừa được Địa Kiệt cứu tỉnh , nhìn thấy tình huống này liền cầm lấy trường kiếm của Thi trúc Sinh rơi trên mặt đất xông về phía Hy Bình .

Võ kiếm của Hoàng Đại Hải tức thì đánh trúng thanh kiếm trong tay nàng một cái , thanh kiếm vô lực liền thoát khỏi bàn tay nhỏ nhắn của nàng bay ra xa xa .

Hy Bình đại thủ khéo léo , đem thân hình nhỏ nhắn của nàng ôm vào lòng , thương tiếc nói : “ Nàng giống như Ái Vũ vậy , một điểm võ công cũng không có , làm sao báo thù ? “

Thi Nhu Vân vùng vẫy trong lòng của hắn , chửi mắng : “ Ngươi thả ta ra ! Là ngươi hại chết ca ta , ta phải giết ngươi , giết ngươi , đại phơi dản ! “

Hy Bình quay lại Hoàng Đại Hải nói : “ Chúng ta trở về thôi ! “

Từ Phiêu Nhiên nói : “ Chậm đã , ta phải đốt trụ Địa Ngục Môn , giết bằng hết toàn tộc hắn , giải mối hận trong lòng ta ! “

Hy Bình hai mắt tỏa ra tia sáng tà dị , nhắm vào Từ Phiêu Nhiên , lạnh lùng nói : “ Thật không ? Ông trong lòng có mối hận lớn như vậy à ? Chẳng lẽ Thi Trúc Sinh chết đi vẫn còn không thể hóa giải sao ? Còn muốn làm chuyện diệt tuyệt như thế này à ? “

Từ Bạch Lộ cả giận nói : “ Đại ca ta là bị hắn giết chết , đừng nghĩ vì hắn tự sát rồi mà chúng ta không truy cứu . Ta muốn đem tất cả thân nhân của hắn giết chết hết , cho hắn biết sự đau khổ khi mất đi thân nhân . “

Hy Bình ánh mắt buồn bã nói : “ Đúng , nàng nói cũng đúng , đây nàng ta đây ? “ Hắn chỉ vào Thi Nhu Vân trong lòng , sau đó liền nhìn sang Vưu Túy , nói tiếp : “ Tịnh không phải chỉ có nàng có thân nhân nha ! Hơn nữa , Thi Trúc Sinh đã chết , nàng cho dù giết bọn họ , hắn làm sao mà biết đây ? Nàng đừng quá độc ác , cẩn thận không ai cười . “

Từ Phiêu Nhiên ngẫm nghĩ một chút , nói : “ Ít nhất ta phải giết bằng được hai nữ nhân này . “

Hy Bình hết nhẫn nại nói : “ Ta còn sống một ngày , ông đừng hòng động tới một cọng lông sợi tóc của bọn họ ! Ta Hoàng Hy Bình đáp ứng chuyện gì , nhất định sẽ làm đến cùng ! “

Từ Bạch Lộ nói : “ Ngươi chỉ đáp ứng chiếu cố muội muội của hắn , tịnh không có đáp ứng chiếu cố thê tử của hắn “

Hy Bình chỉ định Bạch Mạt Lị và Cốc U Lan phụ trợ Vưu Túy , từng chữ từng câu nói : “ Từ bây giờ trở đi , nàng ta cũng là nữ nhân của ta , ai dám làm thương tổn nàng ta , ta liền đối với người đó không khách khí . “

Vưu Túy phần nộ quát : “ Cầm miệng ngươi lại , ai là nữ nhân của ngươi ? “

Hy Bình không để ý tới nàng , ngồi quay lại hướng Triệu Tử Uy , Lôi Long , Hoa Tiểu Ba ba người nói : “ Các người không có chuyện gì đáng ngại chứ ? “

Hoa Tiểu Ba nói : “ Mẹ nó , Địa Kiệt nã côn truy đuổi ta đang rất tốt , lại đột nhiên đổi thành Thiên Kiệt , nhất thời không thích ứng được , đạo huynh lại quá nặng , ta liền bị trúng chiêu . “

Lôi Long cười khổ nói : “ Không chết được . “

Triệu Tử Uy nói : “ Còn may là người tới nhanh , Bằng không bị thương không chỉ có ba chúng ta . “ Tiểu tử này đến chết vẫn còn muốn giữ thể diện , đánh chết cũng không thừa nhận mình đáng thất vọng hơn người khác .

Hy Bình hướng về Tứ Cửu và Hoàng Đại Hải nói : “ Thu thập một chút , chúng ta cần phải trở về . “

Cốc U Lan và Bạch Mạt Lệ hai người kèm hai bên ‘ chiếc bánh tét ’ Vuw Túy bước đi , Vuw Túy quay đầu lại hét : “ Địa Kiệt , Địa Ngục môn giờ giao cho người , người phụ trách làm hậu sự cho môn chủ , cùng với hết thầy mọi sự trong môn phải chu toàn , ta sẽ đem đầu Hoang Hy Bình về tế hán . “

Tứ Cửu nói : “ Hy Bình , nàng ta giống như không phải là nữ nhân của người a . “

Hy Bình nhìn Từ Phiến Nhiên cùng Thiên Phong Song Kiều tức giận cầm đầu đám người khai ở đằng xa đứng đợi mọi người , cười nói : “ ta có nói là nàng ta sao ? “

Hoàng Đại Hải thở dài : “ Xem ra chúng ta cùng với Thiên Phong bảo chằm dứt rồi . “

triệu Tử Hào nói : “ Bọn họ cũng thật là không có nhân tính , ta ủng hộ với Hy Bình , làm người mọi việc đều không cần phải tuyệt tình , Thi Trúc Sinh đã chết rồi , vì sao lại còn muốn giết thê tử và muội muội của hán nữa ? Không phải bọn họ đi giết nhi tử của ông ta , hơn nữa chúng ta cũng không phải là lũ đồ tể . “

Tứ Cửu nhìn sang Thi Nhu Vân , nói : “ Hy Bình , tiểu mỹ nhân trong lòng người không còn vùng vẫy nữa kìa “

Hy Bình thở dài : “ Nàng ta không còn khí lực nữa , ai ! Tử súc sinh cũng thật là , chết đi cũng không để người ta bình an . “

Thi Nhu Vân nói : “ Người không được chửi ca ta , người thả ta ra , ta phải thay ca ta báo thù . “

Hy Bình nói : “ Tất cả đã nói rồi , ca ca nàng không phải do ta giết , nàng rõ ràng thấy ca ca nàng tự sát , cừu cái gì mà báo ? Về sau ngoan ngoãn cho ta a , ta sẽ là đại ca mới của nàng , nàng phải nghe lời ta . “

Thi Nhu Vân gào lên : “ Tóm lại là người hại chết ca ta ! Ta không cần người chiếu cố , người là đồ phôi đản , cuồng sát nhân , người mới không phải đại ca ta , ta ăn bản không có biết người ! “

Độc Cô Minh đi tới nói : “ Tất cả đều đã xử lý xong , chúng ta có thể khởi hành rồi “

Hy Bình đem đao giao cho Tứ Cửu , ôm chặt lấy Thi Nhu Vân không còn vẻ láu lỉnh , nói : “ ĐI thôi ! “

“ Ta không đi , đồ phôi đản nhà người thả ta ra , ta phải lưu lại bồi tiếp đại ca ta , các người hại chết ca ta ! Ô ô , ca ca , bọn họ muốn đem Nhu Vân mang đi , Nhu Vân chỉ muốn ở lại bên cạnh huynh thôi ! Ca ! “

Thi Nhu Vân lại bắt đầu vùng vẫy , đôi bàn tay nhỏ bé đánh vào Hy Bình , nhưng mà sức mạnh của nàng đối với Hy Bình mà nói , là không đủ tạo thành thương tổn gì , chỉ là nàng có khi đánh trúng vào vết thương nơi ngực hán , khiến hán đau đớn cắn chặt quai hàm chịu đựng .

Hy Bình mặc kệ nàng cắn đánh như thế nào , vẫn ôm nàng tới bên cạnh tuần mã ô long .

Ô long đột nhiên quỳ gối xuống , Hy Bình ôm lấy Thi Nhu Vân ngồi lên trên lưng ô long , nói : “ Nàng lưu lại nơi này ta không an tâm , mặc kệ là nàng muốn hay không muốn , ta đã đáp ứng ca nàng . Nếu như hán còn sống , ta có thể nuốt lời , đáng tiếc hán chết rồi , ta phải đáp ứng thỉnh cầu của hán , cho nên , nàng về sau không được rời khỏi ta . ! “

Thi Nhu Vân đối với lời này của hán , một câu cũng không có lọt tai , vẫn như trước vùng vẫy kêu khóc : “ Ta không ! Ta hận người , người gì cái gì lại dẫn người tới nhà ta ? Người hại chết ca ta , người có biết không ? Ca đối với Nhu Vân rất tốt ! Ca là người tốt nhất trên đời , người là kẻ xấu nhất , ta không muốn ở bên cạnh người , người mau thả ta xuống , người ... “

Nàng đột nhiên nói không ra lời , bởi Hy Bình đã cúi xuống , đem khuôn mặt nhỏ của nàng nâng lên , hôn bịt miệng nàng .

Cái hôn ôn nhu của cừu nhân , so với bị một kiếm của tình nhân còn bất ngờ hơn .

100. Chương 99: Hương Diễm Nan Đề

Mọi người về đến Viễn Dương tiêu cục vào lúc trời đã tối đen .

Từ Phiêu Nhiên dẫn đầu bốn người Tiên Phong bảo , sớm hơn chúng nhân một bước đã trở về Thiên Phong bảo , xem ra là muốn cùng bọn Hy Bình phân rõ giới tuyến .

Người của Viễn Dương tiêu cục đi ra nghênh đón , cùng nhau chào hỏi một phen , đoạn Lôi Chiến đem Triệu Tử Uy , Hoa Tiểu Ba , Lôi Long mấy người bị thương đi trị thương .

Hy Bình phó Tuyết Nhi , Thi Nhu Vân , Vưu Túy đến phòng Lôi Phượng , rồi mới đi tới chỗ vợ chồng Hoàng Dương vẫn an .

Tiến vào phòng phu thê Hoàng Dương , Xuân Yển bảo Hy Bình cởi áo , bà muốn nhìn xem thương thế của Hy Bình thế nào .

Hy Bình nói : “ Nương , con không có việc gì đâu . “ Nhưng hấn vẫn cởi áo ra .

Xuân Yển nhìn miệng vết thương đã đóng vẩy , mỗi lần đánh nhau trở về đều đem theo một ít thương tích , khiến cho nương lo lắng , có còn đa không ? “

Hy Bình nói : “ Sao lại không đau chứ . “

Hoàng Dương thấy nhi tử không có gì đáng ngại , ông nói : “ Ta đi trợ giúp lão gia tú chăm sóc người bị thương , có gì cần thì cứ tới chỗ của ta . “

Xuân yển nói : “ Chàng đi đi ! Ta muốn nói chuyện với Bình nhi . “

Hoàng Dương xoay người ra ngoài .

Xuân Yển vẻ ngạc nhiên nói : “ Bình nhi , các vết thương của ngươi trước kia sao giờ đều biến mất hết vậy ? “

Hy Bình lắc đầu nói : “ Con cũng không rõ lắm , mỗi lần sau khi con bị thương , máu đều tự động ngưng chảy , khoảng mười ngày nửa tháng gì đó thì ngay cả miệng vết thương cũng tự nhiên biến mất . “

Xuân yển cười nói : “ Con thật sự là thần kỳ , nương thật ao hứng thay cho con , con mặc áo vào đi , thấy con không có việc gì , nương an tâm rồi . “

Hy Bình mặc lại áo , rồi nói : “ May mà nàng ta dùng chưa hết lực , bằng không ngực con đã bị nàng ta xuyên thủng qua rồi , thật sự là nữ nhân không nói lý , đem hết thảy mọi việc đều đổ lên đầu ta . “ Kỳ thật hấn biết rõ Vưu Túy một liêm này đã sử ra toàn lực rồi .

Xuân Yển nói : “ Ai ? “

Hy Bình nói : “ Chính là nữ nhân bị con trói về đó , nàng ta gọi là Vưu Túy , là vợ của Thi Trúc Sinh “

Xuân Yển cả kinh nói : “ Ngươi đem nàng ta về làm gì ? “

Hy Bình phải đem chuyện hồ đồ giữa hấn và Vưu Túy thuật lại một lần , kể xong thì nói : “ Bây giờ Thi Trúc Sinh chết rồi , hướng hồ nàng với Thi Trúc Sinh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa . Con với nàng mới chính thức là vợ chồng , cho dù giữ nàng bên người là một chuyện nguy hiểm , con vẫn muốn mang nàng theo , có lẽ đến một ngày rồi nàng sẽ hồi tâm chuyển ý . “

Xuân Yển thở dài : “ Đã như vậy , con phải đối tốt với nàng ta nghe . “

Hy Bình cười nói : “ Nương , việc này là đương nhiên rồi , con đối với mỹ nữ từ trước đến giờ vẫn luôn cực kỳ ôn nhu . “

Xuân Yển cũng cười , nói : “ Bình Nhi , ngươi gặp Hoa Lôi chưa ? “

Hy Bình nhớ tới tình cảnh lúc Hoa Lôi đang tắm rửa , trả lời : “ Con gặp rồi . “

Xuân Yển nói : “ Nàng ta bây giờ thế nào rồi ? “

Hy Bình đem những gì biết qua về Hoa Lôi tường tận nói qua một ít .

Xuân Yến kinh ngạc nói : “ Tiểu nữ tử này cho đến bây giờ vẫn còn độc thân ! Ài , có thể thấy được nàng đối với cha người thật là sâu đậm . “

Hy Bình cả kinh nói : “ Nương , người nói là Hoa Lôi thích cha ? “

Xuân Yến cả giận nói : “ Đâu chỉ có thích ? Nàng ta mười ba tuổi đã đại ngôn nói phải lấy cha người . Lúc ấy còn cùng với ta ghen tuông đó ! “

Hy Bình nói : “ Không trách gì lúc nào nàng cũng gọi tên cha , lúc nào cũng có một bộ dạng nhớ nhung thâm tình . Nguyên lai nàng luôn muốn gả cho cha . Mị lực của cha cũng thật là dai dẳng . Trở về Trường Xuân Đường con lập tức làm bà mối , biến nàng thành nhị nương của con . ”

Xuân Yến buồn nói : “ Hồn cầu tiểu tử , người rốt cuộc giúp nương hay giúp nàng ta ? Nếu cha người dám cưới nàng ta , ta liền chết cho các người xem ! “

Hy Bình ngạc nhiên nói : “ Nương , con có thể lấy nhiều lão bà thế này , vì sao cha lại chỉ được lấy có một a ? “

Xuân Yến giải thích : “ Người với tử lão quỷ kia không giống nhau , hưởng hồ người là nhi tử của ta , người càng cưới nhiều lão bà , nương càng cao hứng . Nhưng cha người hẳn chỉ có thể có một mình nương , nếu hẳn có chủ ý lấy thêm nữ nhân , nương sẽ cho hẳn biết tay , hừ ! “

Hy Bình cảm thấy buồn cười , không nghĩ được máu ghen của nương còn lớn như thế này , hẳn nói : “ Chờ khi chúng ta trở lại Trường Xuân đường , sẽ gặp lại Hoa Lôi thôi ! “

Xuân Yến nói ra một câu kinh nhân : “ Bình nhi , sau khi trở lại , người liêm câu dẫn Hoa Lôi , biến nàng ta thành con dâu của ta . “

Hy Bình cả kinh nói : “ Điều này sao mà làm được ? “

Xuân Yến nói : “ Sao lại không được ? Nàng ta bắt quá hơn Vưu Túy hai ba tuổi mà thôi , Vưu Túy nhìn qua cũng chỉ có hai mươi ba hai mươi tư tuổi , Hoa Lôi nhìn qua là hai mươi lăm , hai mươi sáu tuổi . Người ngay để Vưu Túy cũng dám làm tới , còn sợ Hoa Lôi sao ? “

Hy Bình giải thích nói : “ Nàng ta là cô cô của Tiểu Mạn , hơn nữa người nàng thích không phải là con , con sao có thể cưới nàng ta ? “

Xuân Yến nói : “ Vô luận như thế nào , người phải thu phục lấy lòng của nàng ta lại ! “

Hy Bình nói : “ Nương , người lại biến con thành một trâu tâm tặc rồi . Nhưng lại là tình địch của phụ thân , cho nhi tử chạy tới cùng với phụ thân tranh thưởng nữ nhân ? “

Xuân Yến xúi giục , nói : “ Vì hạnh phúc của nương người , người không thể hy sinh một chút được sao ? “

Hy Bình gầy đầu nói : “ Vạn nhất con không thể lấy được phương tâm của nàng , nàng không phải quay sang với lão gia sao ? “

Xuân Yến quả quyết phán : “ Nhi tử của ta là nam nhân nào ta biết rõ ràng nhất . Chỉ cần người theo đuổi nàng , tuyệt không thể có lý do thất bại . Người đừng nghĩ tới chuyện rút lui . Nếu người lấy khong được hoan tâm của nàng , ít nhất cũng khiến nàng đối với cha người mất hy vọng , nàng muốn lấy ai đều được cả , duy chỉ không được lấy cha người ! “

Hy Bình cười khổ nói : “ Nương , người cấp cho nhi tử một vấn đề nan giải rồi ! “

Xuân Yến nói : “ Mặc kệ khó khăn thế nào , người đều phải cho nương một câu trả lời hoàn mỹ . “

Hy Bình đứng dậy cáo từ , nói : “ Nương , người để cho Bình nhi về nghĩ lại đã . “

Xuân Yến nói : “ Được rồi ! Người cũng cần phải trở về , nương không lưu lại người nữa , nhớ rõ lời nương nói , đừng khiến nương thất vọng đấy . “

Hy Bình “ Vâng “ lấy một tiếng , ly khai khỏi phòng của phụ thê Hoàng Dương .

Thật sự là một vấn đề nan giải khiến người ta đau đầu mà .

101. Chương 100: Tân Đích Nhất Tiên

Hy Bình đẩy cánh cửa phòng của Lôi Phượng , Tuyết Nhi rảo bước đi vào . Hy Bình bế nàng lên , nói :

“ Tuyết Nhi bao nhiêu ngày không gặp ba ba rồi ? Nhớ ba ba không ? “

Tuyết Nhi gật gật cái đầu nhỏ nhắn nói : “ Có nhớ a , Tuyết Nhi rất nhớ ba ba mẹ mẹ . “

Hy Bình véo nhẹ vào cái mũi nhỏ của cô bé nói : “ Ba ba mẹ mẹ cũng nhớ Tuyết Nhi lắm a . “

Tuyết Nhi nhìn nhìn Vưu Tuý và Thi Nhu Vân nói : “ Ba ba sao người lại trói thắm thắm như thế kia vậy ? A Di cũng không thể động đây được ! “

Hy Bình nhìn Thi Nhu Vân đang ngồi bất động trên ghế , nghĩ rằng chắc là nàng đã bị Thần Dao tam hoa điểm huyết rồi . nói : “ Bởi vì các nàng đều không ngoan như Tuyết Nhi , cho nên ba ba phải dạy các nàng học ngoan . “

Tuyết Nhi bấu cái môi nhỏ nhắn của mình nói : “ Đúng vậy a ! A di đúng thật là không có ngoan a , mỗi lần chơi trốn tìm đều không cho Tuyết Nhi tìm thấy ! “

Hy Bình ôm nàng đi đến bên giường , ngồi xuống , đặt cô bé nằm ở trên giường cạnh Dã Mân Côi nói : “ Nàng đã đỡ hơn chưa ? “

Dã Mân Côi nói : “ Các nàng kia nhất định sẽ cười người ta , chàng thật là xấu , khiến cho Mân Côi tới giờ vẫn không rời giường được . Hôm nay tiểu ný tử kia đến đây rất nhiều lần rồi , chắc là chút nữa vẫn sẽ tới nữa đây . “

Hy Bình nói : “ Chàng chỉ chính là Tước Nhân sao ? “

Dã Mân Côi nói : “ Không phải nàng ta thì có ai vào đây nữa ? Tiểu ný tử này cũng thật là một mảnh suy tình , một ngày không nhìn thấy chàng thì không được . Tới nơi này còn làm giận với ta hỏi ta tối qua làm cái gì với người , thật sự là tiểu quỷ nhân . “

Tuyết Nhi đột nhiên nói xen vào : “ A di , người tối hôm qua có phải là cùng với ba ba đánh nhau không ? “

Dã Mân Côi đỏ mặt nói : “ Tiểu hài tử không có được hỏi chuyện người lớn . “

Vưu Tuý đột nhiên hỏi : “ Hoàng Hy Bình , người chẳng lẽ cứ định trói ta như thế này ? “

Hy Bình vừa định trả lời thì nghe thấy tiếng gõ cửa , liền hướng ra cửa hỏi : “ Ai ? “

Tiểu Tước ngoài cửa nói : “ Là ta . “

Hy Bình mở cửa , Tiểu Tước liền bỏ nhào vào trong lòng hắn , làm nũng nói : “ Nghe nói người bị thương , ở chỗ nào ? Để Tước nhân nhìn xem nào ! “

Hy Bình nhàn nhạt nói : “ Đúng là có bị một mỹ nhân điên điên làm bị thương ngoài da , không có gì đáng ngại cả . Muộn như thế này rồi , nãi còn đến đây làm gì vậy ? “

Tiểu Tước sắc giọng : “ Người ta là đến để thăm người mà , cũng không được sao ? Tiểu thư còn không cho phép người ta tới đây , người ta còn mặc kệ , nhất định phải đến thăm người mới có thể ngủ được . “

Vưu Tuý tại một bên mắng : “ Tiểu tao tinh ! “

Tiểu tước vẻ mặt bức tức , muốn tìm Vưu Tuý lý luận liền bị Hy Bình ôm lên trên giường ngồi nói : “ Không cần chú ý đến nàng ta , nàng ta là không có nam nhân nuông chiều nên mới thế đây ! “

Tuyết Nhi hướng Tiểu Tước nói : “ Tiểu Tước , nãi cũng thích ba ba sao ? “

Tiểu Tước không có trả lời , ngược lại quay sang hỏi Hy Bình : “ Người đã có con gái nhỏ vậy à ? “

Hy Bình cười nói : “ Cô bé rất đáng yêu ! Nãi nhận nàng làm muội muội được không ? “

Tiểu Tước trề môi lên đáp lại : “ Ta mà nhận nàng ta làm muội muội thì người lại trở thành cha nuôi của ta à ? “ Nói rồi quay sang Tuyết Nhi nói : “ Nãi tên là gì vậy ? “

Tuyết Nhi trả lời thật nhanh : “ Tỷ tỷ , ta gọi là Tuyết Nhi . “

Tiểu Tước làm bộ người lớn nói : “ Về sau đừng gọi ta là tỷ tỷ , gọi là a di được rồi . “

Tuyết Nhi ngạc nhiên nói : “ Sao lại thế ? “

Tiểu Tước mặt đỏ lên nói : Bởi vì nếu nãi mà không gọi ta là a di ta liền không thương nãi nữa . “

Tuyết Nhi không hiểu ra sao , hỏi lại : “ Sao lại như thế vậy ? “

Hy Bình vuốt cái đầu nhỏ của cô bé nói : “ Tuyết Nhi , đêm nay con ngủ với vị a di này nhé , được không ? “

Tuyết Nhi không đồng ý nói : “ Tuyết Nhi muốn ngủ với ba ba cơ ! “

Hy Bình nói : “ Tuyết Nhi sắp lớn rồi , không được ngủ với ba ba nữa ! “

Tuyết Nhi lại nói : “ Các a di đều lớn như thế rồi , sao vẫn còn được ngủ với ba ba ? “

Hy Bình không biết trả lời sao , đành phải làm ra cái uy nghiêm của phụ thân nói : “ Tuyết Nhi nếu không nghe lời , ba ba sẽ không yêu nãi nữa . “

Tuyết Nhi ủy khuất nói : “ Vâng ạ . “

Tiểu Tước cũng không thích , nói : “ Ta muốn ở lại , người lại đuổi ta đi sao ? “

Hy Bình nói :” Tối nay khuya rồi , nãi không có trở về thì sáng mai La Mĩ Mĩ lại tới đây tìm ta huyên não mất . ’

Tiểu Tước suy nghĩ một hồi , nói : “ người phải hôn ta một cái . “

Hy Bình hôn nàng ta một cái , cũng thuận dịp hôn lên cái má tròn trĩnh đáng yêu của Tuyết Nhi , Tiểu Tuyết vẫn còn lưu luyến không rời , ôm Tuyết Nhi đi ra .

Vưu Túy bất mãn nói : “ Thật là đại dâm trùng , đến tiểu cô nương cũng không buông tha . “

Hy Bình đóng cửa , quay đầu nhìn về phía nàng ta , nói :” Nhìn ta cái gì , người ta lại nghĩ là nãi đang ghen .”

Vưu Túy mỉm cười nói : “ Đừng có cho rằng người hơn người , ta nhìn người đều giống ác cầu hơn cả . “

Hy Bình nói : “ Ưc phỉa không ? Tối hôm qua là ai kêu ta là một nam nhân vô cùng cường tráng , lại còn không ngừng nói vô cùng yêu ta vậy ? “

Vưu Túy cả giận nói :” Người làm chuyện thương thiên hại lý , lại vẫn còn dám nói ra nữa ? “

Hy Bình làm ra vẻ vô cùng quang vinh nói : “ Ta lại nghĩ mình làm một chuyện tốt , bằng không nãi cho tới bây giờ vẫn còn là một lão xử nữ . Ta đã phải “ hy sinh “ thân mình thành toàn cho nãi , nãi còn không cảm ơn ta ? “

Vưu Túy hừ lạnh một tiếng , nói “ Ta không cùng với đồ dâm tặc không biết liêm sỉ như người nói chuyện , người mau giải khai huyết đạo cho Nhu Vân , nàng ấy không biết võ công , thân thể lại hư nhược , huyết đạo bị phong bế lâu đối với nàng ấy không tốt , “

Hy Bình nói : “ Nàng ta có bị điểm huyết cam không vậy ? “

Vưu Túy nói :” Không bị . “

Hy Bình ngạc nhiên nói : “ Thế sao nàng ta không có nói một tiếng nào vậy ? Bị cam rồi à ? “

Vưu Túy cười lạnh nói : “ Chẳng lẽ nàng ta đến cái quyền lợi không nói cũng không có sao ? “

Hy Bình nói : “ Ta không biết giải huyết . “

Vưu Túy không tin , nói “ Người tới giải huyết cũng không biết ? “

Hy Bình xấu hổ nói : “ Cái loại tiểu kỹ này Hoàng Hy Bình ta không thêm học . “

Vưu Túy cười nói : “ Bất học vô thuật “

dã Mân Côi nói : “ Hy Bình để ta đến giải huyết ! “

Hy Bình nói , “ Nãi không phải bảo nãi không thể rời giường được sao ? “

Dã Mân Côi sáng giọng : “ Người ta không phải lần đầu tiên , tuy bị người lộng tới nhất thời không rời được giường , nhưng ta trải qua hai ngày rồi , đã không có gì đáng ngại nữa chỉ là vẫn còn hơi có chút mệt mỏi . “

Hy Bình thích chí , nói “ Thế chúng ta đêm nay lại có thể ... ? “

Dã Mân Côi cười duyên nói : “ Người đừng tưởng , đêm nay ta không dám nạp người nữa đâu . “ Nàng ta xuống tới giường , giải khai Thi Nhu Vân huyết đạo rồi trở lại giường .

Hy Bình nói : “ Các nàng đã ăn uống gì chưa ? “

Dã Mân Côi nói : “ Vừa rồi đem tới , các nàng không ăn , còn chờ người trở về . “

Hy Bình đi đến trước mặt Thi Nhu Vân , trừng mắt nói : “ Tại sao lại không ăn cơm vậy ? “

Thi Nhu Vân cũng đồng dạng trừng mắt với hắn , nhất định không thềm nói chuyện .

Hy Bình thở dài một cái , rồi tời trước mặt Vưu Túy nói : “ Nãi nếu hồi tâm chuyển ý , ta có thể cởi trói cho nãi , để nãi được tự do . “

Vưu Túy trừng mắt nhìn hắn , nói : “ Người đừng nghĩ hảo huyền , người giết trượng phu của ta , Vưu Túy ta nhất định phải giết người , lấy đầu người tể vong hồn Thi Trúc Sinh . “

Hy Bình nói : “ Lão nói thật , ta rất sợ nãi , nãi nếu quyết tâm giết ta , ta cũng đành phải quyết tâm trói nãi như thế này , một khắc cũng không có cởi trói cho nãi , nhìn nãi ngoan cố hơn hay ta ngoan cố hơn đây ? “

Vưu Túy sắc mặt biến đổi , nghĩ tới tình trạng bị trói thế này , ăn cũng không tiện , vệ sinh cũng không tiện , hưởng chỉ nàng tới hôm qua cùng với hỗn đản này cùng một chỗ loạn cảo , mồ hôi trên người vẫn còn , nếu vẫn còn như thế này thì không tới một hai ngày thân thể nàng không hiểu hồi tới mức nào nữa .

Dù vậy nàng vẫn mạnh miệng nói : “ Tùy tiện , người phải giết ta nếu không ta cuối cùng cũng sẽ giết được người . “

Hy Bình vuốt lên khuôn mặt của nàng nói : “ Ta làm sao có thể giết nãi được cơ chứ ? “

Vưu Túy xoay mặt sang một bên , nói : “ Bỏ cái tay thói của nhà người ra ! “

Hy Bình nói : “ Ta nhìn nãi có thể chống chịu được bao lâu ! Nãi nhớ lại lúc ấy mà xem , còn chấp mê bất ngộ , biết rõ là Thi Trúc Sinh không phải ta giết . Trước khi hắn chết còn không có một chút hận ta , nãi ngược lại sống chết đòi vì hắn mà giết ta báo thù ? Đừng có tưởng nãi võ công lợi hại , lão tử đây không có sợ nãi ! “

Vưu Túy xì một cái đáp lại : “ Người không sợ ? Không sợ thì sao còn lại phải trói ta lại thế này , còn không phải sợ thì là gì ? “

Hy Bình không nhịn được nói : “ Không có cùng với nãi cãi nhau , ta muốn ngủ rồi , tới hôm qua chỉ vì nãi - nữ nhân điên khiến ta không ngủ được , ta phải hảo hảo ngủ một cái , nãi cứ ngồi trên ghế cả đêm đi ! Xem nãi còn thức tới lúc nào . “

Vưu Túy nói : “ Ta nhất định không chịu thua người . “

Hy Bình không để ý tới nàng ta , đi tới trước mặt Thi Nhu Vân , hai câu không thềm nói liền bế nàng lên .

Thi Nhu Vân giãy dụa nói : “ Không được chạm vào ta , Nhu Vân ta hận người nhất , đại bại hoại , là người đem người đến hại chết ca ca ta . “ Vừa kêu nàng vừa khóc lóc .

Nam nhân này đã bế nàng cả ngày vậy mà đến tối hậu hân vẫn còn ôm nàng ngủ , điều này khiến nàng không thể tha thứ cho chính bản thân mình được - nàng sao lại có thể trong ngực cừu nhân của mình ngủ cơ chứ ?

Vưu Túy cả kinh nói : “ Hoàng Hy Bình , người ôm Nhu Vân định làm gì vậy ? “

Hy Bình nói : “ Nãi tự lo cho mình đi ! Túy tử ! “ Ôm Nhu Vân đi tới trước giường , nói với Dã Mân Côi : “ Nãi nằm dịch vào bên trong một chút . “

Dã Mân Côi y lời nằm dịch vào bên trong giường .

Hy Bình liền ôm lấy Thi Nhu Vân nằm lên trên giường , Thi Nhu Vân trăm lần đều không muốn , lại cũng không có biện pháp , đành phải ở trong ngực hân vừa khóc vừa mắng chửi .

Vưu Túy quát mắng :” Dâm tặc , người có việc gì thì lại tính sổ với ta đây , không được làm hại Nhu Vân . “

Hy Bình nói : “ Ta cảnh cáo nãi , nãi mà còn nói nhiều nữa , ta lập tức muốn nàng ta liền . “

Vưu Túy còn định nói nữa , lại sợ hân nói là làm , đành phải nuốt vào trong bụng .

Hy Bình nói với Thi Nhu Vân : “ Nãi khóc cái gì mà khóc ? Nãi này này nha đầu góc . Ca của nãi nếu thật sự hận ta , coi ta là cừu nhân thì làm sao lại còn bảo ta chiếu cố nãi ? Cho dù nãi muốn tìm ta báo thù , cũng phải ăn được ngủ được , dưỡng tốt thân thể , bằng không cừu còn chưa báo được đã đói chết , sao còn báo thù gì chứ ? Ngoan , ngủ một giấc , ngày mai bắt đầu ăn thật nhiều , bảo dưỡng tốt thân thể mới có thể tìm ta báo thù . “

Thi Nhu Vân nói : “ Người buông ta ra được không ? “

Hy Bình nói : “ KHông ôm nãi thế này , ta không có an giấc . Nãi nếu canh ba nữa đêm tỉnh dậy cởi trói cho đại tẩu nãi , ta đành phải tới âm phủ tìm đại ca nãi tính sổ rồi . “

Thi Nhu Vân biết nam nhân này đã có chủ ý ôm nàng đi ngủ , cái gã được Tuyết Nhi gọi là ba ba này so với ca ca nàng còn tuần mỹ hơn . Từ trước tới giờ nàng chưa từng cùng với một nam nhân nào thân cận như vậy , mà nam nhân này ban ngày lúc nào cũng ôm lấy nàng , đến tối vẫn còn ôm nàng đi ngủ ?

Nàng tận mắt nhìn thấy đại ca mình tự sát nhưng nàng vẫn nghĩ là tại nam nhân này hại chết đại ca , hân phải là cừu nhân của mình , tại sao đại ca lại có thể đem nàng giao phó cho hân chiếu cố ? Kỳ thật nàng vẫn có thể chịu cố tới bản thân mình được , các nàng đều là người lớn như thế này cả rồi mà .

Tuyết Nhi nói hân là một người rất tốt , ban đầu nhìn thì tựa hồ đúng vậy , bọn ác nhân muốn giết nàng và đại tẩu của mình , lại còn muốn đốt nhà của nàng . Là chính hân đã ngăn cản bọn họ không giết nàng và đại tẩu , phòng tử cũng gì vậy mà không bị thiêu cháy . Đột nhiên nghĩ lại Tuyết Nhi từng muốn giới thiệu nàng cho hân , còn nói nàng nhất định thích hân , nàng thật sự sẽ thích hân sao ?

Sẽ không như vậy , nàng hận hân cùng cực .

Nàng không thể không hận hân được , nàng từ nhỏ tới giờ ngoại trừ phụ thân và đại ca ra , người thứ nhất tiếp cận với nàng chính là hân , nàng làm sao mà có thể báo thù đây ?

Nàng giãy dụa lấy vái cái , cũng không thể tránh thoát , đành trừng mắt nhìn nhingax nam nhân này - khuôn mặt hân lóe ra một vẻ nam tính mê hoặc vô cùng , khiến nữ nhân nào cũng đều có thể bị mê hoặc , lúc này hân đã khép cả hai mắt , tựa hồ đã ngủ rồi .

Nàng đột nhiên cảm thấy mình mệt mỏi , đành nằm trong ngực cừu nhân này mà tiến vào trong mộng .

Chẳng biết qua bao lâu , Hy Bình bị Dã Mân Côi nằm bên cạnh lay tỉnh , hân nhẹ giọng hỏi : “ Có chuyện gì vậy ? “

Dã Mân Côi chỉ chỉ tới Vưu Túy , nói : “ Nàng ta nhìn không chịu được nữa . “

Hy Bình nhìn lại phía Vưu Túy , mặt nàng ta giờ tỏ vẻ khó chịu .

Hy Bình nhẹ nhàng ôm Nhu Vân sang một bên , nói với Dã Mân Côi : “ Nãi trong nàng ta nhé , “

Dã Mân Côi nói : “ Người yên tâm đi ! Ta sẽ không để bảo bối của người đánh mất đâu . “

Hy Bình xuống giường , tới trước mặt Vưu Túy hỏi : “ Vệ sinh ? có muốn không ? “

Vưu Túy mặt đỏ bừng như trái thị , nhỏ giọng trả lời : “ Có . “

Hy Bình bế nàng đi vào gian trong , thả nàng xuống , mất một hồi lâu mới cởi được hạ y của nàng , ôm nàng đặt lên trên bệ xí , lập tức nghe được một âm trận âm thanh ồ ồ .

Hy Bình nói : “ Nàng sao lại tự làm khổ mình vậy chứ ? cái chết của Thi Trúc Sinh chính ta cũng không ngờ tới . Kỳ thật cừu nhân của hắc chính là bản thân hắc , nếu không phải hắc lúc trước tới Thần Dao môn giết rất nhiều người của bọn ta , chúng ta cũng sẽ không tới tìm hắc . Bây giờ hắc chết rồi , cũng là chết ở chính kiếm của mình . Ta cũng chỉ muốn đem Tuyết Nhi về , tịnh không muốn cái mạng của hắc . Cho nãi có giết ta , hắc cũng không thể sống được , nãi làm sao phải khổ ? Nếu hắc thật sự vẫn còn sống , hắc có năng lực cho nãi cái gì đây ? Hảo hảo một nam nhân , lại đem cái thứ của mình cất đi , cũng không trách hắc không muốn sống nữa . Ta biết là ta không đúng , ta không nên nữa đem chạy tới phòng của nãi , chiếm tiện nghi của nãi , nhưng việc không nên làm cũng đã làm rồi , giờ biết làm sao ? Chỉ cần nãi đáp ứng về sau không đến phiền ta , ta có thể thả nãi , để nãi quay về Địa Ngục môn . Ngay cả Thi Nhu Vân cũng có thể cùng với nãi quay về , dù sao có đại tẩu như nãi chiếu cố nàng ta cũng không cần tới ta đại cừu nhân này tự ác hảo nhân . Thi Trúc Sinh cũng thật là , biết rõ ràng ta háo sắc , còn đem muội muội xinh đẹp như vậy chuyển cho ta , chẳng lẽ không sợ ta một lúc xúc động hủy đi muội muội bảo bối của hắc sao ? ”

Vưu Túy chỉ lo tới chuyện tiểu , một tiếng cũng không chịu nói .

Nàng bị nam nhân này thoát chính mình hạ y , nhìn mình niệu , cái này khiến nàng ngượng tới muốn chui đầu xuống đất thôi . Nhưng mà khi hắc nhắc tới việc hôm qua , nàng lại không có lý do tức giận , mà một khi đã lại chẳng còn ngượng ngừng nữa thì lại nghĩ , cái gã nam nhân rõ ràng chẳng có một chút hối hận về cái việc hôm qua . Nàng mặc dù cũng hận hắc , cũng muốn giết hắc , nhưng nàng cũng không hối hận về việc hôm qua bị hắc chiếm hữu , còn về phần hắc - đại nam nhân thì hối hận cái gì chứ ? Có hại chỉ còn có chính nàng , đến bây giờ nàng tiểu cũng thấy đau nữa , hắc lại còn có cái gì tổn thất .

Hy Bình biết nàng xong việc rồi , tới bế nàng dậy , sửa sang lại quần áo , thuận tiện nhìn lại dây thừng trói có chắc không , nói : ” Mặc dù võ công của nãi rất cao , nhưng muốn giết ta đều không phải là chuyện dễ dàng , ta không đánh lại nãi , bởi vì căng bản ta không muốn đã thương nãi mà thôi . Nhưng nãi muốn giết ta thì chúng đồng bọn của ta cũng không cho phép , bọn họ nếu liên thủ đối phó với nãi , nãi tự tin có thể đánh bại bọn chúng sao ? Đừng cho rằng bọn chúng đánh không lại Thi Trúc Sinh thì không đáng nhắc tới , bọn chúng chỉ là vì bị ảo giác trong kiếm chiêu của Thi Trúc Sinh áp chế phát huy không tới nữa thành công lực của mình mà thôi , nhưng nãi lại không có bản lĩnh đó của Thi Trúc Sinh , cho dù nãi thật sự so với Thi Trúc Sinh cao hơn , nãi cũng đánh không lại mười thành công lực của bọn họ lúc liên thủ , huống chi ta cũng không phải kẻ ngốc để nãi tùy ý chém giết . Nghe ta một câu , thủ tiêu ý niệm báo thù trong đầu đi , kỳ thật Thi Trúc Sinh thật không phải do ta giết , ta vì hắc vì các nàng đã trở mặt với Thiên Phong bảo , các nàng còn muốn ta làm sao nữa đây ? Chẳng lẽ nãi thật muốn bức ta trói nãi cả đời , hay là ngoan tâm giết nãi đi ?

Vưu Túy cũng không nói lời nào .

Hy Bình ôm nàng đi ra đặt lên trên ghế , nghĩ một hồi , lại ôm nàng đặt lên trên giường .

Cái giường này vừa vặn có thể chứa được ba người ngủ , Hy Bình nhìn Nhu Vân ngủ thật ngon , không muốn làm nàng tỉnh giấc , nhỏ giọng nói với Vưu Túy : “ Nếu nữa đêm Nhu Vân tỉnh dậy cởi trói cho nàng , nàng muốn giết ta thì trước đó chào hỏi ta một câu , như vậy ta chết cũng thanh tỉnh một chút . “ Dứt lời nằm xuống dưới sàn nhà giang tay chân ngủ liền .

Dã Mân Côi nói : “ Nãi muốn giết hắc , hãy giết ta luôn . Còn nữa , nãi trước khi giết hắc , tốt nhất cần thận giấu lại , nãi trên người còn lưu lại mùi của hắc đấy . ”

Nhưng mà đêm đó , Thi Nhu Vân và Vưu Túy đều là ngủ thẳng cho tới tận sáng hôm sau .

Hôm sau , Thi Nhu Vân và Vưu Túy vừa tỉnh lại đã ngửi thấy mùi thức ăn , nhất thời cảm thấy bụng mình sôi lên , đều đưa mắt nhìn về đồng thức ăn kia .

Hy Bình ngồi ở cạnh đồng thức ăn đó , hướng các nàng nói : “ Rất đói phải không ? Bất quá , các nàng trước tiên phải rửa mặt xong mới có thể ăn , hết thấy vì các nàng chuẩn bị đó , rơng giường thôi ! “

Dã Mân Côi đã dậy trước , Thi Nhu Vân bắt đầu nghĩ tới cõi trời cho Vưu Túy , Hy Bình đi tới tròng mắt với nàng , ôm nàng xuống giường để Mân Côi thay nàng rửa mặt .

Vưu Túy nói : “ Ta thì làm thế nào đây ? “

Hy Bình cười trả lời : “ Ta vì nãi đã chuẩn bị nước ấm rồi . “ Đoạn ôm lấy Vưu Túy , đi vào gian trong , vừa đi vừa nói : “ Mân Côi , trong coi Nhu Vân nhé , đừng để nàng ta chạy loạn . “

Vưu Túy nhìn thấy một đục bồn rất lớn , có thể chứa được cả hai , ba người lận , nàng tưởng tượng tới việc sắp phát sinh .

Hy Bình đem nàng buông ra , từ trong túi lấy ra một viên dược hoàn , nói : “ Đây là vừa rồi ta lấy của Tiểu Ba , nãi ăn nó xong , tắm rửa sạch sẽ , ăn cơm rồi thì đem Nhu Vân trở về đi ! Ta không dám đem theo các nàng bên người , mỗi ngày đều phải cẩn cẩn trọng trọng coi chừng . Nãi biết ta là người thế nào , mọi người đều sợ chết , chẳng biết lúc nào nãi xuyên kiếm vào tim ta hoặc là một kiếm đi tới ta tiện không còn cái đầu nữa . “

Vưu Túy nhìn dược hoàn kia hồi lâu , nói : “ Đây là thuốc gì ? “

Hy Bình nói : “ Đối với nãi là có lợi . “

Vưu Túy hoài nghi nói : “ Ta không biết nó có lợi ở đâu ? “

Hy Bình nói : “ Nãi ăn nó vào , hai chúng ta lập tức không còn liên quan gì cả , nãi không phải bảo nãi còn phải báo thù sao ? Nãi nếu không uống nó vào , có thể về sau không nở ra tay báo thù . “

Vưu Túy nói : “ Ta không uống thứ thuốc này của người đều có thể hạ tâm giết dâm tặc nhà người . “

Hy Bình nói : “ Nếu nãi có hài tử của ta thì sao ? Nãi có hay không không chút do dự giết phụ thân của nó ? “

Vưu Túy toàn thân rung lên , sắc mặt tái nhợt , run giọng nói : “ Người nói cái gì ? “

Hy Bình nói : “ Đừng xúc động , chỉ cần nãi ăn nó vào , nãi sẽ không hoài thượng hài tử của ta . Như vậy về sau nãi có thể gặp ta là giết . Nãi nói xem , thuốc này đúng là có lợi không ? “

Vưu túy đặt mông xuống dưới đất , lẩm bẩm nói : “ Ta không ăn , người hỗn đản , hại chết trượng phu ta còn không đủ , bây giờ lại muốn giết chết hài tử của ta , ta chết cũng không ăn cái thứ thuốc này , chết cũng không ăn . “

Hy Bình ngồi xuống một chút , nhìn bộ dạng đáng thương của nàng bây giờ , trong lòng một trận buồn bã , nói : “ Chúng ta cũng chỉ mới một lần , nãi không nhất định sẽ có , đây cũng không tính là hại chết hài tử của nãi , chỉ là đề phòng vạn nhất , nếu nãi không hoài thai thì đối với cả ta và nãi đều tốt . Nãi ngẫm lại , ngược lại nếu nãi hoài thai , nãi làm sao có thể đối diện với Thi Trúc Sinh , khẩn yếu chính là nãi làm sao có thể lập gia đình ? “

Vưu Túy một cước đá về phía hấn nói : “ Ta mặc kệ , ta nhất định không ăn ! “ Rồi bắt đầu khóc , khóc một trận lại nói : “ Người không phải nói không nhất định sẽ hoài thai sao ? Ta nghĩ ta sẽ không hoài thai , ta không cần ăn cái thứ đó . Sau này ta sẽ đem Nhu Vân rời đi , không ta lập tức rời đi ! “ Nói xong lại giãy dụa đứng dậy , lại bị Hy Bình ấn trụ xuống .

Hy Bình nói : “ Ta đối với chính mình bình thường đều rất tự tin , ta khi đó trực giác cho biết đã cấp cho nãi một hài tử , nãi nếu không ăn thuốc này thì phải ở bên cạnh ta nghĩ ngợi nữa tháng , sau nữa tháng này , ta sẽ trả tự do cho nãi , nhưng nãi không được tìm ta báo thù . Nhược là nữa tháng sau xác định nãi không có hoài thai hài tử của ta , đến lúc đó ta để nãi trở về , nãi lúc đó muốn thế sao thì làm , như vậy được không ? “

Vưu Túy nhỏ giọng nói : “ Nếu là ta thấtuwj có thì sao ? “

Hy Bình nói : “ Đến lúc đó nói sau . “

Vưu Túy cắn răng nói : “ Được , ta đáp ứng . “

Hy Bình vui vẻ nói : “ Thế này mới ngoan . “ Sau đó bỏ được hoàn vào trong túi , giúp Vưu Túy cởi giày trối , lại nói tiếp : “ Nãi tắm trước , hay là ta tắm đây ? “

Vưu Túy nói : “ Người tắm trước . “

Hy Bình không khách cỡ quanaos bước vào trong mục bồn , tự thân kì cọ tắm rửa .

Vưu Túy nhìn qua thân hình cường tráng của hấn ngập trong nước , liền lần lần cái túi

của hấn , từ trong đó lấy sra viên thuốc được hoàn kia , vứt nó xuống đất , dùng để giày di nát , trên mặt bất giác lộ ra một nụ cười đắc ý .

Hy Bình cười nói : “ Túy tử , nãi nhất định không có ăn thuốc , cũng không hoài thương hoài tử của ta . Thiếu chút nữa đã quên nói cho nãi biết , ta đem đó với nãi tương hảo thì trước đó đã ăn một loại được , cái loại thuốc này có thể khiến nam nhân trong một ngày không sinh ra tinh trùng hoặc sinh ra tinh trùng đều không có hoạt tình , nãi căn bản là không có khả năng hoài thai đâu .

Vưu Túy sắc mặt kinh biến , lập tức cởi bỏ quần áo , xích lửa nhảy vào trong đục bồn , đánh vào trong ngực Hy Bình , hô hào : “ Người dám tặc , mau trả lại hài tử cho ta . “

Hy Bình nói : “ Ta lúc nào thiếu nợ nãi một hài tử cơ chứ ? Sao ta có thể hoàn lại ? “

Vưu Túy như phát cuồng nói : “ Người nhất định nợ ta một hài tử , người phải trả lại cho ta , trả lại cho ta ! “

Hy Bình nắm lấy hai vai nàng nói : “ Nãi bình tĩnh lại đi chứ ! Nãi vốn không có hài tử , nãi bảo ta làm sao trả lại cho nãi chứ ? “

Vưu Túy đột nhiên ôm sát lấy hấn , nằm trên vai hấn khóc lớn , nói : “ Người cho ta , người cho ta , ngay bây giờ phải cho ta ! “

Hy Bình thở dài , vuốt lấy cái lưng trơn nhẵn của nàng , nói : “ Ta nhìn nãi đời này là không báo được cừu rồi . Kỳ thật nghiêm khắc mà nói , ta với nãi không có cái gì cừu hận . Ta vừa rồi là lừa nãi đó , ta trước khi hoan hảo với nãi không có ăn gì cả , nhưng ta thật tình hy vọng nãi không có hoài thai . “

Vưu Túy nghe hấn nói như vậy , theo phản xạ lui lại tách khỏi người hấn , chuyển khóc thành giận , nói : “ Ai muốn hoài tử của người chứ ? Cho dù hoài thượng ta cũng sẽ phá thai . hừ ! “ Dừng lại một chút , lại nói tiếp : “ Không được chạm vào người ta ! “

Hy Bình đứng lên nói : “ Phải không ? Nãi phải nhớ rõ mấy lời vừa nói đấy , Ta tắm xong rồi , không gây trở ngại cho nãi nữa . Nãi cứ một mình tắm đi tốt nhất là đem mấy cái thứ ta để trong người nãi tẩy ra hết càng tốt .

Vưu Túy tức giận đến thần tình đỏ bừng , hét lên : “ Ta nơi nào cũng có thể tắm , nhất định không có tẩy ở chỗ đó . “

Trong phòng đột nhiên rộ lên tiếng cuồng tiếu của Hy Bình .

Hy Bình vừa cười vừa đi ra , Thấy Nhu Vân như lang như hổ ăn vào , lại cười nói : “ Ăn từ từ , không lại hóc bây giờ . “

Thi Nhu Vân không để ý tới hấn , chỉ lo ăn .

Dã Mân Côi tò mò nói : “ Các người ở bên trong làm gì vậy ? Vừa khóc xong lại đã nháo lên rồi . “

Hy Bình nói : “ Cũng không có gì , chỉ là nàng ta nhàn cư vi bất thiện , tìm ta báo thù , ta cấp cho nàng ta một chút giáo huấn , nàng ta liền khóc lóc làm loạn cả lên . Nàng ta cuối cùng vẫn là một nữ nhân , ta sao có thể đầu lại chứ ? Không nói nữa , ăn cơm ! Ăn cơm no rồi ta còn phải tới xem bọn họ một chút . “

Vừa ăn không được lâu , Vưu Túy ở bên trong hô vọng ra : “ Hoàng Hy Bình , ta không có quần áo thay . “

Hy Bình nói : “ Mân Côi , nãi đi tìm mấy bộ quần áo của Phượng Nhân cho nàng ta .Nàng ta so với Phượng Nhân không sai lệch là mấy , chỉ là hơi thấp hơn một chút thôi , chắc là vừa người . “

Dã Mân Côi buông thức ăn xuống , tìm quần áo , rồi tiến vào bên trong .

Hy Bình chăm chú nhìn Thi Nhu Vân hồi lâu rồi nói : “ Mặc dù ta không phải cừu nhân của nãi , nhưng nãi nhất định cứ nói phải tìm ta báo thù , nãi chỉ có thể đi theo bên người ta mới có thể có cơ hội động thủ . Cho nên , nếu nãi thông suốt không đem ta trở thành cừu nhân thì có thể cùng với đại tẩu của nãi trở về Địa Ngục môn , còn nếu nãi muốn báo thù , thì tốt nhất phải theo sát ta vào , ngày nào đó thừa dịp ta đi ngủ , hoặc không chú ý âm thầm đâm ta một đao , ta nghĩ đó không phải là chủ ý tồi , nãi nói sao ? “

Thi Nhu Vân cũng chỉ lo ăn , cứ như ăn thay cho cả ngày hôm qua vậy , cũng chẳng thèm liếc qua Hy Bình một cái nào cả .

Hy Bình không biết phải làm sao , nói : “ Tiểu cô nương đáng yêu này vĩnh viễn sẽ không có trở thành ách bá đầu . Chỉ là người ta không thích nói chuyện với người đầu . “ Hy Bình nhét mấy món thức ăn vào miệng , ú ớ nói : “ Nãi nói mấy cái lời này là chạm vào lòng tự tôn của ta rồi đấy ! “

Vưu Túy vừa vặn đi ra , mắng : “ Người này đâm tặc còn có ‘ tự tôn ’ nữa sao ? “

Hy Bình nhìn lại Vưu Túy vừa mới tắm rửa đi ra , dường như xinh đẹp hơn cả Lãnh Như Băng , mà phong vận không dưới Lãnh Tinh Oánh , hần cười nói : “ Nãi có hay không phát hiện , từ khi

được ta ‘ chăm sóc ’ nãi càng thêm có nữ nhân vị đó . “

Vưu Túy phì một cái , đáp “ Ta phi ! “ Rồi ngồi xuống bên cạnh Thi Nhu Vân , cũng không để ý chuyện gì nữa , chỉ lo ăn uống .

Hy Bình lắc đầu nói : Nữ nhân khi ăn nên để ý một chút , bằng không sẽ dọa nam nhân chạy xa đó . “

Vưu Túy trừng mắt nhìn hần nói : “ Sao không thấy người bị dọa chạy . “

Hy Bình cười nói : “ Nãi không phải tự mình vừa nói ta không phải là nam nhân à ! Di , ai gõ cửa ? “

Bên ngoài vọng đến một âm thanh ngọt ngào : “ Ba ba , là Tuyết Nhi ! “

Dã Mân Côi ra mở cửa , Tuyết Nhi liền nhảy nhanh về phía trước , đằng sau còn có La Mĩ Mĩ và Tiểu Tước .

Tuyết Nhi ân cần hỏi thăm Vưu Túy và Thi Nhu Vân , sau đó leo lên trên đùi Hy Bình , reo lên : “ Ba ba, Tuyết Nhi cũng muốn ăn ! “

Hy Bình ôm lấy cô bé gấp cho nàng ta một ít thức ăn đoạn hướng La Mĩ Mĩ nói :” Đại tiểu thư , không có chuyện gì sao mà sáng sớm chạy tới đây có phải là muốn tìm ta huyền não ? “

La Mĩ Mĩ một mạch đi tới ngồi ở bên cạnh hần , mạnh miệng : “ Ta chính là muốn xem người đã chết hay chưa . “

Hy Bình nuốt xong một ngụm thức ăn , nói : “ Rất xin lỗi , ta sinh long hoạt hổ , làm nãi thất vọng rồi . Tước Nhân , tới đây cùng ta thân thân nào . “

Tiểu Tước nhìn qua Hy Bình lại nhìn tới La Mĩ Mĩ , cuối cùng không có nghe Hy Bình nói , mà ngồi xuống bên cạnh Thi Nhu Vân .

La Mĩ Mĩ trên mặt tỏa ra một vẻ thắng lợi , mỉm cười đắc ý nói . “ Đại đâm côn , người muốn câu dẫn Tước nhân nhà ta hả . Còn sớm quá đấy ! Có La Mĩ Mĩ ta ở đây gian kế của người đừng hòng hoàn thành , ta nói cho người biết , Tước nhân là muốn cùng với ta một chỗ gả cho công tử nhà giàu , người cái đồ giang hồ vô lại , đừng tưởng nàng chú ý tới . “

Hy Bình cười cười , tiếp tục ăn cơm .

Ăn xong , Hy Bình nói : “ Mân Côi , an bài cho các nàng hai chỗ khác nhé , ta không nghĩ đêm nay lại phải ngủ dưới đất nữa đâu . “ Nói xong chuyển sang ôm Tuyết Nhi đặt lên đùi Thi Nhu Vân ân cần nói : “ Tuyết Nhi , về sau đi cùng với Nhu Vân a di nhé . “

Dã Mân Côi nói : “ Người muốn đi đâu sao ? “

Hy Bình nói . “ Đúng vậy . “ Dứt lời quay ra nhìn La Mĩ Mĩ liền thấy nàng ta toàn thân không được tự nhiên , liền nói . “ Ta không có nhìn nàng , ta chỉ nhìn đằng sau lưng nàng thôi . “

La Mĩ Mĩ vội quay đầu lại nhìn , chẳng thấy có cái gì cả , vừa mới quay đầu lại liền bị dọa một trận .

Nguyên lai mặt Hy Bình đã sát tới trước mặt , nàng chưa kịp phản ứng Hy Bình hắn đã hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nàng , rồi mới nhẹ nhàng chạy ra ngoài , xa xa còn nghe thấy tiếng hắn nói : “ Môi của nãi rất là thơm a ! “

La Mĩ Mĩ dậm chân muốn chạy theo , nhưng đã chẳng thấy bóng dáng hắn đâu cả , nàng có vẻ không vui quay trở về , lớn tiếng tuyên bố : “ Ta phải đi rửa mặt . “

102. Chương 101: Thiên Tự Tuyệt Học

Hoa Tiểu Ba và Triệu Tử Uy ở trong phòng của Lôi Long để dưỡng thương. Hy Bình một mình đi đến, Lôi Chiến phụ phụ cũng đang chờ ở đó.

Lôi Chiến thấy Hy Bình đến, hướng về hắn cười nói: “Bình nhi con đến rồi à”

Hy Bình dạ áp lại rồi bị Lý Vân kéo đến bên cạnh nói: “Bình nhi, để nãi nãi nhìn người xem nào. Uy! Người này tiểu tử cường tráng, lớn lên càng ngày càng đẹp trai phong độ dụ người a. Người lấy được nhiều vợ thế, không được để Phượng nhi nhà ta phải cô đơn nghe chưa.”

Hy Bình kể miệng vào tai Lý Vân, giọng nói nhỏ: “Nãi nãi à, việc này nãi nãi không cần phải lo lắng, Phượng nhi lần nào gặp con đều phải xin hàng, nãi cứ ở đây chờ bề cháu ngoại đi!”

Lý Vân mỉm cười nói: “Như vậy thì tốt rồi, như vậy thì tốt rồi.”

Hoàng Dương nói: “Bình nhi, con cẩn thận lắng nghe Lôi lão nói chuyện đây.”

Kể đến nghe thấy Lôi chiến tiếp tục kể chuyện: “Thật ra bọn ta liên thủ nhưng vẫn địch không lại Thi Trúc Sinh, lý do là như vậy. Nhớ lại hồi đó, gia gia của hần, Địa tàng Vương, là một tởng thập đại cao thủ. Lão cùng với sư tổ của bọn ta Thiên tự lão nhân được xưng tuyệt thế, tịnh không phải hư danh. Bọn ta sợ dĩ không địch lại Thi Trúc Sinh là vì căn bản bọn ta không học được võ công tối lợi hại, tối bá đạo của Thiên tự môn là ‘Thiên Tự Đoạt Suất’. Theo lời phụ thân Lôi Liệt của ta nói, Thiên tự đoạt suất là một loại võ công ngàn lần bá đạo, nhưng muốn tu luyện nó thì phải trả một cái giá hoàn toàn không bình thường. Muốn tu luyện thứ võ công đó phải là đồng nam, vĩnh viễn không được gần nữ sắc, chỉ cần một lần giao hợp với nữ nhân, công lực toàn thân tất cả đều bỏ sông bỏ biển hết. Sư tổ Thiên tự lão nhân của bọn ta vì thế suốt đời không lấy vợ, đến khi chết vẫn còn là đồng nam. Người sau đó không truyền thụ võ công đó cho bốn vị đệ tử của mình, cũng chỉ vì lo nghĩ cho bọn họ. Từ sau khi người chết đi , ‘Thiên Tự Đoạt Suất’ xem như thất truyền.”

Tứ Cửu than: “Loại võ công này không học là phải.” Bảo Tứ cầu hần không chạm đến nữ nhân cũng khó như bảo chó đừng ăn phân.

Hoa Tiểu Ba cất tiếng: “Nhất định là tổ sư gia trông mặt rất khó coi mới có khả năng luyện được cái món ‘Thiên Tự Đoạt Suất’ đó. Cái tên tiểu tử này thật quá bất kính với tổ sư gia.

Lôi Chiến cười nói: “Đích xác thì Thiên tự lão nhân người trông vừa lùn vừa rất khó coi, vì vậy suốt nửa đời người chẳng có nữ nhân thèm ngó ngang đến, nửa cuối đời, tuy danh chấn võ lâm nhưng do luyện Thiên tự đoạt suất nên không có cách nào gần nữ sắc được, người lúc đó lại đã già nên chẳng còn mặt mũi nào để mà kích tình nữa.”

Lý Vân trừng mắt nhìn lão, cười cười nói nói: “Lão đầu tử, lão nói ‘kích tình’ ý là sao? Không biết xấu hổ à!”

Lôi Chiến cười to nói: “Chẳng ý tứ gì cả, chẳng ý tứ gì cả. Bọn người cứ dưỡng thương cho tốt, lão đầu tử ta đi đây.” Nói xong liền cùng Lý Vân rời khỏi phòng.

Hoa Tiểu Ba cất giọng cảm khái: “Lôi gia gia đã già như thế mà vẫn còn sợ lão bà. Rõ ràng Lôi Long cũng được di truyền cái truyền thống tốt đẹp đó.”

Lôi Long cười nói: “Nếu không phải tay ta đang bị thương, chắc ta xé rách cái miệng hôi thối của người ra.”

Hoa Tiểu Ba làm mặt hề nói: “Hiện tại ta đã có thể đi lại được rồi, người tốt nhất cũng nên nghỉ vài ngày!”

Hoàng Đại Hải nói: “Người của Thiên Phong bảo chưa nói với chúng ta lời nào đã bỏ đi, dù tìn hay lý gì cũng không thể nào bào chữa được.”

Hy Bình nhỏ nhẹ nói: “Bỏ đi thì mặc họ! Cũng chẳng có hại gì.”

Độc Cô Minh vẻ nổi giận nói: “Bọn họ đem cả Thi nhi đi. Ta nhìn thấy thật không vừa mắt. Thật khó lòng để muội muội của mình trở lại đó để làm quả phụ cả đời?”

Hoa Tiểu Ba vội vàng nói: “Độc Cô lão huynh, huynh đừng kêu ta câu dẫn muội muội của huynh nữa. Lão đầu Từ Phiêu Nhiên mà nổi giận lên không thiên ta đi mới là lạ đó.”

Độc Cô Minh trợn mắt lên nói: “Xem như xong’ ta thấy người có diễm phúc mà không hưởng được, muội muội của ta đẹp như thiên tiên như thế, không thể nào chịu được cái loại trẻ con đầu để chỏm (mao đầu tiểu tử) không có khí khái nam nhân như vậy.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Uy, Độc Cô lão đại à, huynh đừng quên rằng cái thằng trẻ con đầu để ba chỏm đó đã dạy huynh tán gái như thế nào. Hiện tại dấu cho ta không bị thương đi nữa, bất kể huynh có dùng biện pháp khích tướng gì thì Hoa đại hiệp ta cũng sẽ không chạm tới Thi tiểu thư nữa. Huynh nên tìm một dùng dùng sĩ khác thì hơn! Ta đây tấm òng thì có dư nhưng không có lực. Ai có thể thay ta chịu nổi ‘Toái Ván Chưởng’ nếu Từ Phiêu Nhiên nổi khùng lên?”

Triệu Tử Hào nhú mày nói: “Từ huynh vừa mất, bọn người bày mưu câu dẫn quả phụ của hần ta. Như thế thật là thái quá.”

Hoàng Đại hải tán đồng nói: “Ta cũng nghĩ là không nên.”

Độc Cô Minh bực mình nói: “Cứ cho là các người không nguyện ý giúp đỡ, hà tất phải phản đối như thế? Lão công của muội muội ta chết rồi. Ta thân là đại ca, đương nhiên phải kiếm cho nó một lão công khác, lẽ nào có thể ngồi yên như không nhìn nó mới mười bảy mười tám tuổi phải ở góa như thế sao?”

Tứ Cửu vỗ vai Độc Cô Minh nói: “Lão huynh, ta ủng hộ người. Sao có thể để cho Thi nhi trẻ tuổi xinh đẹp sống cuộc đời không có nam nhân như thế được chứ?”

Độc Cô Minh cảm kích nói: “Người quả là có phong thái đại hiệp, thấy việc nghĩa liền ra tay, quả chân chính là nam tử hán, đại anh hùng!”

Không tưởng nổi Độc Cô Minh xu nịnh cao tay như thế. Cũng không lạ. Về ăn nói hần vốn thuộc hàng nhất lưu, sử dụng những câu chữ nhất lưu để tán dương người ta thì chẳng khó gì trở thành cao thủ xu nịnh.

Tứ Cửu tự hào nói: “Đương nhiên là như vậy.”

Hy Bình nói: “Thi nhi không có ở đây, bọn các người khẩn trương làm gì chứ?”

Hoa Tiểu Ba nhìn Hy Bình, đột nhiên ngạc nhiên nói: “Độc Cô lão đại, muội muội của người tuyệt không phải góa nữa. Chỉ cần tỷ phụ của ta ra tay, Từ Phiêu Nhiên sẽ không dám đánh rắm lấy nửa cái. Thêm nữa, ai cũng biết Thi nhi lúc ngủ nằm mộng thường hay gọi tên tỷ phụ mà.”

Tứ Cửu trêu ghẹo: “Người có đến hai tỷ phụ ở đây, Thi nhi thích tỷ phụ nào đây?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Người lại hỏi chuyện ai cũng biết. Đại tỷ phụ ta vẫn luôn gọi là Hào ca. Ta chỉ dùng chữ tỷ phụ khi gọi Hy Bình thôi. Ta xem người liếm mông nữ nhân mãi đến nỗi đầu óc u mê luôn.”

Tứ Cửu vừa định chửi mắng hần vài câu đột nhiên mỉm cười nói: “Tiểu Ba, ta nghe nói có một nhóm dị quốc mỹ nữ đến Quần phương lâu. Ta vốn định đợi người lành lạnh thương thế, sư đồ ta sẽ cùng nhau đến

đó toàn bộ gom hết. Nay người đã có ý như thế với ta, ta đi với người thật không tốt. Độc Cô Minh, ta và người chút nữa đến đó ngắm mỹ nữ dị quốc chắc cũng không tệ hả?”

Hoa Tiểu Ba vừa nghe thối lền lộ vẻ lo lắng, nói: “Sư phụ Tứ Cẩu, là đồ nhi không đúng, người giá nào cũng phải chờ ta khoẻ lại mới được đi. Cho ta năm ngày, ôi không, chờ ta ba ngày là được rồi. Ta đối với người không có bất kỳ ý kiến gì nữa. Người chính là thần tượng của ta, ta phải theo người học cách tán gái.”

Độc Cô Minh cũng cảm thấy hứng thú hỏi: “Mỹ nữ của nước nào vậy?”

Tứ Cẩu đáp: “Đường như là vũ nữ Thiên Trúc.”

Triệu Tử Uy trở nên kích động nói: “Dù sao cũng là huynh đệ mà, đợi ta đã rồi cùng đi.”

Vừa nói xong liền phát ho dữ dội, cứ như không còn hơi nữa.

Hy Bình dội liền một gáo nước lạnh: “Tứ Cẩu, người không sợ lại gặp chuyện như lần đầu tiên của người sao?”

Tứ Cẩu ngượng nghịu đáp: “Nếu vậy thì chờ bọn họ ba ngày vậy!”

Hắn liên tục nháy mắt với Hy Bình, ý muốn bảo Hy Bình chớ tiết lộ cơ sự giữa hắn và Tiểu Hồng. Hắn hiện tại trong giới võ lâm cũng là nhân vật có danh tiếng, nếu để người ta biết lần đầu tiên của hắn là cùng với một kỹ nữ hạng ba thì còn gì thể diện của hắn nữa?

Hoa Tiểu Ba mừng rỡ nói: “Trong vòng ba ngày này, Hoa thần y ta phải vận dụng hết sở học của mình, tận dụng các loại phương pháp đặc hiệu sẵn có, để kịp bình phục thậm chí so với trước kia còn tráng kiện hơn.”

Hắn quay đầu nhìn thấy Triệu Tử Uy đang giận dữ trừng mắt nhìn hắn, vội cười nói: “Đương nhiên cũng bao gồm cả Uy ca trong đó rồi, hắc hắc!”

Hoàng Đại Hải nói: “Ta cùng với Tử Hào đi chăm sóc các võ sĩ bị thương khác đây.” Rồi cùng với Triệu Tử Hào ra ngoài.

Tứ Cẩu thấy hai người đi khỏi, quay sang Hy Bình hỏi: “Lúc người đi, Dạ Lai Hương có đến chỗ người không?”

Hy Bình lắc đầu đáp: “Chỉ có chủ tỳ La Mĩ Mĩ thôi.”

Độc Cô Minh nói: “Bách Mạt Ly cũng nói rằng phải qua bên người. Hiện tại bọn họ chắc đều ở phòng của người. Bọn ta không quấy nhiễu họ dưỡng thương, người qua đó bồi tiếp họ chẳng?”

Hy Bình hơi do dự. Lôi Long nói: “Bọn người cãi nhau ở đây cả nửa ngày trời, phải để ta nghỉ ngơi một chút chứ.”

Hoa Tiểu Ba cũng nói: “Đi nhanh đi, đi nhanh đi! Nếu đám nữ nhân đó đến đây tìm, bọn ta không thể nào an tâm dưỡng thương được. Các người không được làm hại bọn ta ba ngày sau không đến được Quần phương lâu.”

Hy Bình hạ quyết tâm nói: “Cũng được.” Liền cùng Tứ Cẩu và Độc Cô Minh ra về.

Ba người đi ra ngoài, Hy Bình hỏi: “Tứ Cẩu, người làm sao biết được có đám mỹ nữ Thiên Trúc đến Quần phương lâu?”

Tứ Cẩu đáp: “Lăng Vô Tâm bảo rằng hắn phải đến Quần phương lâu, ta liền bắt đầu chú ý. Sau khi đến được Viên Dương tiêu cục thì hỏi Hoa Tiểu Ba sẽ rõ. Cái tên tiểu tử Lăng Vô Tâm này thật sự chỉ sống vì mỹ nữ. Ở đâu có mỹ nữ, bất kể là ngàn dặm hắn đều chạy đến. Đôi khi ta thật sự bội phục hắn.”

Độc Cô Minh nói: “Ta trong lòng chỉ thấy oan uổng thay cho Bạch Tư. Nhìn thấy rõ ràng, hắn lạnh lẽo với Bạch Tư suốt thời gian dài như thế.”

Nói đến đó vừa vặn về đến trước phòng Lôi Phụng

Hy Bình dừng lại nói: “Bọn người vào xem xem La Mĩ Mĩ đã đi chưa. Ta ghét phải gặp nàng ta.”

Tứ Vẫu cùng Độc Cô Minh hai người tiến vào. Từ trong liễn truyền ra giọng nói của La Mĩ Mĩ: “Hoàng Hy Bình, tên đại dâm côn đồ đâu?”

Độc Cô Minh đáp rất thành thật: “Hình như là ở bên ngoài thì phải.”

Ở bên ngoài Hy Bình chửi rửa: “Thấy sắc quên bạn!”

La Mĩ Mĩ liền như một cơn gió lao ra ngoài, đối mặt Hy Bình vừa đánh vừa đá nói: “Xem ngươi còn dám hí lộng Mĩ Mĩ nữa không?”

Hy Bình đợi cho nàng phát tiết cho hết rồi mới nói: “Chỉ nhằm lần chạm nhẹ vào môi ngươi có một lần, hà tất phải nặng tay vậy chứ?”

Hắn đi vào phòng, La Mĩ Mĩ cũng giận dữ theo sau hắn, vẫn còn đá vào mông hắn thêm mấy cái.

Tứ Cửu cười nói: “Lần này chắc chắn không phải là ta phản bội ngươi.”

Hy Bình không thèm tranh cãi với bọn họ, quay sang hỏi Dã Mân Côi: “Tuyệt nhiên đâu?”

Dã Mân Côi đáp: “Đi chơi với gia gia và nãi nãi. Đã sắp đặt cho Vương Túy và Thi Nhu Vân xong rồi.”

Hy Bình nhẹ nhõm nói: “Vậy thì tốt, hai nữ nhân này mỗi thời mỗi khắc đều muốn sát hại ta. Nếu lại để họ ở bên cạnh, ta không bị giết cũng bị họ làm phiền đến chết mất.”

Tứ Cửu than: “Nói đúng ra, Vương Túy nữ nhân này thật sự lợi hại, còn có thể đả bại cả ngươi!”

Hy Bình nghe thấy, trong lòng cảm thấy không phục, liền phản bác: “Ai bảo ta bị nàng ấy đả bại? Ngươi không thấy cuối cùng chính nàng ta là người bị bắt sao? Ta thủy chung vẫn là người chiến thắng.”

Tứ Cửu cười nói: “Chỉ vì nàng ta chưa hiểu giá trị (hành tình) của ngươi, đến lúc đó mới thấy được ngón nghề của ngươi.”

Hy Bình ngồi xuống giường, quay về phía Tiểu Tước nháy mắt. Tiểu Tước hiểu ý, bèn đi sang ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hy Bình kéo nàng ta ôm vào lòng nói: “Nàng chắc không tin rằng ta chưa từng đánh nữ nhân nào?”

La Mĩ Mĩ la lên phản đối: “Hoàng Hy Bình, ngươi đừng lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi của Tiểu Tước!”

Hy Bình bực mình quay về phía nàng ta nói: “Cái câu này ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi? Từ hồi ta ôm Tiểu Tước ngồi trên ngựa cho đến giờ, ngươi cứ nói hết ngày này qua ngày khác, ngươi không thối phiền à? Ta chiếm tiện nghi là tiện nghi của Tiểu Tước, chứ có phải của tiểu thư nhà ngươi đâu, ngươi có gì phải khấn trương vậy? Còn lải nhải nữa ta chắc phải tóm nàng ném ra ngoài.”

Tiểu Tước thì thầm bên tai hắn: “Chàng không được nói chuyện kiểu đó với tiểu thư.”

La Mĩ Mĩ mắt thoáng hồng lên, cũng không biết là vì tức khí hay là vì e thẹn, nổi giận nói: “Tiểu Tước, ngươi còn ngồi lì trong lòng hắn sao?”

Tiểu Tước liền bắt đầu giãy giụa, Hy Bình bèn thả nàng ta ra. Vừa định nói vài câu chọc giận La Mĩ Mĩ thì nàng ta đã chạy lao người vào lòng hắn, rồi liên tục đánh đấm hắn.

Hy Bình tóm lấy hai tay nàng ta, kéo nàng ta lên giường, quay lại áp người vào nàng ta rồi nói: “Không được mắng ta hay đánh ta, hôm nay không thể nào không trị nàng được!”

Tiểu Tước ở cạnh bên gấp gáp nói: “Đại sắc lang, mau thả tiểu thư ra!”

Hy Bình nổi giận: “Nàng ta còn nợ mấy cú đánh!”

Ka Mĩ Mĩ tuyệt vọng vùng vẫy nhưng không chẳng làm gì được, cuối cùng chỉ đành nắm yên, mặc cho Hy Bình thân hình to lớn của Hy Bình áp chặt vào người nàng, cũng chẳng nói tiếng nào.”

Tứ Cửu cười nói: “Hy Bình, ngươi đừng đè bẹp mỹ nữ của bọn ta chứ.”

Hy Bình đáp: “Coi như không còn ép nữa.”

La Mĩ Mĩ lại vùng vẫy mấy cái.

Độc Cô Minh nhận ra đã đến lúc nên ly khai, bèn nói: “Hy Bình, ta không quấy rối các người nữa. Mạt Lị, chúng ta về thôi! Hiện tại ta đang rất đói, phải về ăn cái gì đó.”

Cốc U Lan hướng ánh mắt mỹ hoặc về phía hắn: “Đừng nghĩ người ta không biết, người chính là đang muốn ăn Mạt Lị thôi.”

Độc Cô Minh ôm Mạt Lị đi khỏi, không quay đầu lại nói: “Nàng, nếu có đói, cũng có thể đến cùng ăn.”

Cốc U Lan nổi giận nói: “Ta ăn cái đầu bò của người á!” Rồi cũng đi theo ra ngoài.

Dạ Lai Hương quay về phía Tứ Cửu nói: “Chúng ta cũng nên đi thôi.”

Tứ Cửu nhìn mấy người nam nữ ở trên giường nói: “Gặp lại sau nha.”

Dạ Lai Hương không thèm khách khí túm lấy lỗ tai kéo hắn ra ngoài nói: “Nhìn cái gì mà nhìn! Chàng còn chưa thấy bao giờ sao? Về rồi ta cho chàng nhìn một cú!”

Tứ Cửu kêu gào: “Hy Bình, cứu huynh đệ, cứu!”

Hy Bình cười nói: “Người tự lo cho mình đi.”

Dã Mân Côi nói: “Hy Bình, chàng có đói không? Thiếp đi bảo người mang cái gì đến cho chàng ăn nhe.”

Hy Bình nói: “Không cần, ta bị nàng ta chọc giận no luôn rồi. Lần nào cũng đối đầu với ta, lần này nếu không giáo huấn nàng ta một bận, nàng ta vẫn cứ nghĩ mình ở đây lớn nhất!”

Tiểu Tước hơi lo lắng nói: “Đại sắc lang, chàng định giáo huấn tiểu thư ra sao?”

Hy Bình không suy nghĩ gì nói: “Ta cứ thế này đè nàng ta xuống, đè đến khi nào nàng ta không dám cùng ta đối kháng nữa. Để xem xem nàng ta sau này còn dám ra cái vẻ uy phong của thiên kim tiểu thư trước mặt ta nữa không?”

Dã Mân Côi nói: “Tốt rồi, chàng thả nàng ta ra đi! Nàng ta bị đè đến phát khóc rồi kìa.”

Hy Bình quay lại nhìn. Mất La Mĩ Mĩ quả thật đang giàn giụa nước mắt, trong lòng liền mềm lại, bèn chuyển thân ngồi dậy bên nàng, quay qua Dã Mân Côi nói: “Nàng đi kêu cái gì để ăn đi!”

Dã Mân Côi ra ngoài phân phó vài câu rồi quay lại.

Tiểu Tước đi sang an ủi La Mĩ Mĩ, lau nước mắt cho nàng ta rồi nói: “Đại sắc lang, sau này không cho phép chàng khi phụ tiểu thư nữa.”

Hy Bình nói: “Chuyện đó nàng không cần phải lo lắng, qua mấy ngày nữa về đến nơi, lúc đó ta ném nàng ta trả lại cho lão gia mình, sau đó sẽ không phải nghe nàng ta lải nhải trước mặt mình nữa. Đường nhiên nàng ta sẽ không phải bị ta chèn ép nữa. Tước nhi, giờ nàng với tiểu thư cứ đi về đi! Nếu không học nữa nàng ta hồi phục, lại làm phiền nhiều ta nữa.”

La Mĩ Mĩ cuối cùng cất tiếng: “Ta không đi.”

Hy Bình lại tức khí lên nói: “Giờ ta phải ngủ, nàng đang chiếm giường của ta.”

Tiểu Tước lấy làm lạ hỏi: “Chàng không phải muốn ăn sao?”

Hy Bình giận giữ nói: “Ta đã no rồi, chỉ muốn ngủ thôi.” Lại quay về phía La Mĩ Mĩ hét lên: “Dậy đi! Nếu không ta ném nàng xuống gầm giường đó.”

La Mĩ Mĩ trừng mắt nhìn hắn rồi đơn giản nhắm mắt lại, làm như không nghe thấy.

Hy Bình đột nhiên nổi xung lên: “Cái loại nữ nhân như nàng còn vô lại hơn cả ta.”

103. Chương 102: Thuỷ Mộ Dung

Suốt ba ngày trời, Tứ Cửu cùng với Độc Cô Minh tới đến từng người thoả mãn riêng với Dạ Lai Hương và Bạch Mạt Lị, ban ngày thì nhàn rỗi vô sự, chỉ đi tán tỉnh mấy nha hoàn con cái các phiêu đầu trong viện

dương tiêu cực, đùa bỡn mấy thiếu nữ hoài xuân đó đến nỗi thần hồn điên đảo, còn khiến cho Hoa Tiểu Ba vốn đang dưỡng thương chưa khỏi mắc phải chứng bệnh ghen tuông.

Để sớm bình phục sức khoẻ hầu có thể phong lưu khoái hoạt, tên tiểu tử Hoa Tiểu Ba này tận dụng tất cả thiên phú của hắn về phương diện y học để hồi phục thương thể cho ba người với tốc độ nhanh gấp nhiều lần so với bình thường. Quả nhiên trong vòng ba ngày sức khỏe họ đã trở lại như ban đầu, ngay cả Triệu Tử Uy bị thương rất nặng cũng có thể đi lại khắp nơi.

Trong khi đó Hy Bình xem ra hơi cô đơn. La Mỹ Mỹ từ sau hôm bị Hy Bình dùng sức áp chế trở đi không dám đến nữa, cả Tiểu Tước cũng không được ghé qua.

Tuyệt nhiên thật ra hằng ngày đều một mình sang chơi với Hy Bình, bắt Hy Bình xướng ca cho cô bé nghe. Mỗi lần như thế, Hy Bình đều gọi Tứ Cửu sang, bắt Tứ Cửu chơi nhạc cho hắn.

Tứ Cửu hợp tác với hắn trong vài bài hát khiến mọi người trong Viễn Dương tiêu cực đồng loạt kháng nghị. Tứ Cửu thường đến nửa đường thì từ chối, bảo rằng bộ dạng này phá hoại hình tượng tình nhân hoàn mỹ của hắn trong lòng các thiếu nữ, vì thế hắn cáo lỗi rồi trốn đi tìm Độc Cô Minh rủ rê đi khắp các nơi chơi bời trác táng.

Dã Mân Côi trong ba ngày này hầu như mỗi thời mỗi khắc đều ở trên giường. Nàng ta hiện tại gặp phải nam nhân này không những tình dục cực thịnh mà thật sự còn là một cỗ máy tình dục, khiến nàng chỉ mong lôi kéo thêm vài người đến giúp đỡ. Tuy nhiên, hiện tại bên cạnh Hy Bình chỉ có mỗi một nữ nhân là nàng, nàng phải tìm ai đây?

Nàng đề nghị Cốc U Lan đến nhưng Hy Bình nói: “Cốc U Lan là nữ nhân của Tiểu Ba, ta sẽ không đụng đến.”

Dã Mân Côi cắn răng xin cho tiểu tước đến thỏa mãn hắn. Hy Bình nói: “Nàng đừng hãm hại ta. Ta không thể để người ta nói ta cả tiểu nữ hài cũng không tha, còn mặt mũi nào nữa.”

Dã Mân Côi tuyên bố phải đình chiến với Hy Bình. Hy Bình bảo: “khi nào đến tới giường bị ta động hai ba chiêu nàng lại cầu ta đến ngay thôi.”

Dã Mân Côi trách yêu: “Đều tại chàng xấu xa.”

Hôm ấy, Tứ Cửu rủ cả Triệu Tử Hào, Hoàng Đại Hải và Lô Long cùng đến Quần Phương Lâu nhưng ba người này từ chối hảo ý của hắn. Cuối cùng năm nam nhân tương thông tương đắc cùng xuất hành từ sáng sớm.

Hy Bình kiến nghị: “Lúc này liệu ca hát ở Quần phương lâu có được không vậy?”

Tứ Cửu mặt tái như tro tàn cương quyết phản đối: “Nếu như người dám ca hát tại Quần phương lâu, ta sẽ tuyệt giao với ngươi.”

Triệu Tử Uy và Độc Cô Minh cũng đồng thanh: “Ta cũng vậy.”

Hoa Tiểu Ba giảng hoà nói: “Tỷ phu, đợi sau khi bọn ta ôm nữ nhân đi về, đệ sẽ bồi tiếp huynh ca hát suốt ngày.”

Dù gì cũng là tỷ phu, nếu không để lại chút mặt mũi nào thì tỷ tỷ nhất định sẽ la rầy - mặc dù tỷ tỷ cũng rất sợ nghe hắn ca hát.

Hy Bình cũng được một chút an ủi, nói: “So ra vẫn là Tiểu Ba có chút lương tâm.”

Tứ Cửu biết rằng Hy Bình tạm thời sẽ không nhắc lại chuyện xướng ca nữa, liền nhẹ nhõm nói: “Chỉ sợ sớm đã bị Lăng Vô Tâm chiếm mất tiên cơ, giống như lúc đến Xà thần bộ lạc, mỹ nữ đều bị hắn cuốn hút. Bọn ta chỉ còn mỗi việc tự đắm vào đầu mình thôi.”

Hoa Tiểu Ba không phục nói: “Lúc đầu ta cũng có sợ hắn một chút nhưng sau khi từ Dã mã tộc trở về, Lăng Vô Tâm hắn không dọa được ta nữa. Ngoại trừ đánh nhau với hắn ra, còn lại, ta chẳng có gì phải sợ hắn cả! Hừm, không lẽ lão tử không kéo nổi mỹ nữ ở bên hắn về với mình sao?”

Độc Cô Minh cười nói: “Tiểu Ba, người đừng khoác lác. Bộ dạng người không thể so được với loại mỹ nam tử như Lăng Vô Tâm đâu.”

Hoa Tiểu Ba mỉm cười đáp: “Chỉ có nữ nhân mới dựa vào khuôn mặt để kiếm ăn thôi. Hoa Tiểu Ba ta thực lực hùng hậu, tất có thể giành được sự ưa chuộng của mỹ nữ.”

Hy Bình cười nói: “Ta đề nghị người theo đuổi Thuỷ Khiết Thu.”

Hoa Tiểu Ba làm bộ hoà giải đáp: “Hắc, tỷ phụ, ban đầu ta đích xác không thể không nghĩ đến chuyện giành lấy nàng ta vào tay mình. Nhưng sau khi biết nàng ta là ‘tuyệt kinh chi thân’, ta đã thể sẽ không câu dẫn nàng ta nữa. Bởi vì mỹ lực của Hoa Tiểu Ba ta thật sự to lớn, ta sợ đến một lúc nào đó nàng động tình với ta thì thật sự là một tai nạn. Ta chắc sẽ thành một con quỷ phong lưu chết vì sắc. Ai! Sao phải vì một cây mà bỏ cả rừng cây chứ? Hơn nữa, cái cây đó thật sự là một quả tạc đạn nếu nổ tung sẽ làm người ta tan xương nát thịt.”

Độc Cô Minh và Triệu Tử Uy nhìn nhau cười.

Tứ Cửu vui vẻ nói: “Các huynh đệ, đến rồi.”

Năm người tiến vào Quần phương lâu gây náo động không ít.

Hoa Tiểu Ba thốt lên một câu hầu như y chang câu Hy Bình nói khi đến đây lần trước -Nữ nhân ở đây thật sự tha mị đích tào”(mình không biết tha mị đích tào là gì, mấy bác admin biết thì bổ sung giúp). Có điều hắn còn bổ sung thêm một câu: “Ta thích nơi này”.

Tiến vào bên trong, hoàn toàn chẳng thấy Tiểu Hồng đâu. Tứ Cửu thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên bộc phát thiện tâm, nghĩ: “Hy vọng có một phú gia công tử nào đó thương yêu Tiểu Hồng, chuộc nàng ta về thì thật tốt”.

Một đám đông những kỹ nữ sắc sảo ăn mặc thật sự đầy yêu khí ào ra đón bọn họ. Mặt năm người lập tức xuất hiện vô số vết môi, bọn họ vốn là những lão thủ trong việc thưởng hoa tự nhiên trong lòng cũng có chút rung động đối với những nữ nhân chuyên nghiệp này.

Tứ Cửu dùng tay cản đôi môi một nữ nhân đang áp tới, nói: “Xem ra bọn ta đến hơi sớm, mấy mỹ nữ dị quốc đó phải đến tối mới biểu diễn.”

Hoa Tiểu Ba loay hoay thoát khỏi cái miệng đói khát của một kỹ nữ, vội vàng nói: “Sao người không nói sớm?”

Tứ Cửu cười nói: “Giờ nói cũng chưa muộn. Đã lỡ đến rồi, bọn ta cứ mỗi người tìm vài nữ nhân, vui chơi cho đến tối, thế không tốt sao?”

Hy Bình nâng hai nữ nhân đang bám chặt trên người hắn bỏ qua một bên, nói: “Đến tối bọn ta quay lại.”

Triệu Tử Uy và Độc Cô Minh cũng quay người theo hắn đi ra ngoài.

Hoa Tiểu Ba nhìn Tứ Cửu, đột nhiên cười nói: “Kể ra về nhà chơi cũng hay! Ta đã bỏ Cốc U Lan lãnh lẽo mấy ngày liền, cũng nên bù đắp cho nàng ta.”

Tứ Cửu véo mạnh vào đỉnh núi trên ngực một mỹ nữ rồi nói: “không ngon.” Rồi cùng theo Hoa Tiểu Ba ra ngoài.

Thật tình cờ, bọn họ vừa ra đến cửa liền đụng phải bọn người của Lăng Vô Tâm.

Nếu nói trên đời này lại có ai lại dẫn một đám mỹ nữ đến làm khách ở kỹ viện thì Lăng Vô Tâm chắc phải được xem là thiên hạ đệ nhất.

Lăng Vô Tâm đương nhiên cũng nhìn thấy bọn họ. Hắn nhìn năm người rồi cười nói: “Bọn người đối với các mỹ nhân Thiên Trúc cũng có hứng thú à? Đã có Lăng Vô Tâm ta ở đây, bọn người đừng hòng nghĩ đến chuyện ăn thực thịt thiên nga.”

Hy Bình thấy Thuỷ Khiết Thu mỉm cười nói: “Khiết Thu tỷ tỷ, gần đây có tìm được ai để quyết đấu không?”

Thủy Khiết Thu tươi cười đáp: “Ồ! Bình đệ đệ, trông bộ dạng người chắc là không được thoả mãn lắm. Hôm nay đến kỹ viện tìm cách phát tiết chứ gì, có muốn tỷ tỷ bồi tiếp người không?”

Hy Bình toàn thân đều nổi da gà, nói: “Mỹ nhân à, xin người không cần phải nhục mạ như thế. Răng lợi của ta đều mềm nhũn hết ra, bảo ta sau này làm sao mà ăn đậu hũ được nữa chứ?”

Lãng Vô Tâm cười nói: “Nhà người trong thời gian này dường như rất thiếu nữ nhân, có cần ta đem Tư nhi hoàn trả cho người không? Ngoài ra còn miễn phí đi kèm theo người một đứa con nữa.”

Hy Bình quay sang nhìn Bạch Tư. Bạch Tư không dám đối mặt với hắn, cúi gằm bộ mặt tiêu tụy trắng bệch của mình xuống.

Hoa Tiêu Ba bất bình nói: “Lãng Vô Tâm, nhà người nói năng chẳng có suy nghĩ gì cả. Tỷ phu của ta sao lại thiếu nữ nhân chứ?”

Hy Bình đột nhiên nói: “Bên cạnh ta hiện tại thật sự rất thiếu nữ nhân, vì vậy ta quyết định lấy một người ở bên cạnh người đi theo ta.”

Lãng Vô Tâm đáp rất tự nhiên: “Nữ nhân của ta rất nhiều, tùy tiện người lựa chọn, tám người, mười người cũng được.”

Hy Bình cười, hỏi có chút thâm ý: “Nhà người có thể làm chủ việc này chứ?”

Lãng Vô Tâm ngạo mạn đáp: “Đương nhiên!”

Hy Bình quay sang nói với Thủy Khiết Thu: “Khiết Thu tỷ tỷ, nàng không phản đối chứ?”

Thủy Khiết Thu giận dữ quay mặt sang bên đáp: “Ta chẳng thèm quản mấy chuyện vợ vãn của các người.”

Hy Bình tiến đến trước mặt nàng ta, nhìn thẳng vào mặt nàng ta rồi đột nhiên nói: “Nàng thật vô cùng khả ái.”

Thủy Khiết Thu kiêu ngạo cong môi miệng lên, định đáp lại thì liền bị Hy Bình hôn ngay vào môi. Thủy Khiết Thu giấy đầu, người liền lùi ra phía sau. Hy Bình cười ha hả, vươn tay phải ra, kéo Đỗ Quyên vào người mình, ôm xóc nàng ta lên rồi cất bước đi ngay.

Thủy Khiết Thu la hét om sòm: “Thả Đỗ Quyên ra!”

Hy Bình không thèm quay đầu lại, nói: “Bọn người chẳng phải nói ta tùy tiện muốn lấy ai cũng được sao? Ta muốn nàng ta.”

Thủy Khiết Thu đuổi theo, đến trước mặt hắn nói: “Đỗ Quyên không được. Cô ấy là người của biểu ca ta.”

Hy Bình cười lạnh đáp: “Bảo biểu ca nàng đến gặp ta mà đòi!”

Thủy Khiết Thu quay sang Lãng Vô Tâm nói: “Tâm ca, huynh cứ như thế mà nhìn hắn mang Đỗ Quyên đi sao?”

Lãng Vô Tâm nhú mắt nhú mày nói: “Khiết Thu, dù gì muội cũng không thể bắt ta nuốt lời được.”

Thủy Khiết Thu nói: “Nhưng Đỗ Quyên không phải là nữ nhân của huynh.”

Lãng Vô Tâm lãnh đạm đáp: “Vậy ta càng không có quyền truy vấn. Thêm nữa, nói thật tình thì Đỗ Quyên cũng không phải là nữ nhân của Lạc Thiên. Nàng ta muốn theo ai, ta cũng không có quyền quản lý nàng ta.”

Nguyên hắn cũng không đồng ý để Thủy Khiết Thu đẩy Thủy Tiên và Đỗ Quyên vào tay Lạc Thiên. Nếu không phải thế, hai nữ nhân này từ lâu đã là người của hắn rồi.”

Hy Bình tránh khỏi Thủy Khiết Thu đang đứng trước mặt mình rồi nói: “Ta chỉ đưa nàng ta đến Viễn Dương tiêu cực tham quan thôi, tối nay ta lại mang nàng ta trả lại cho nàng y nguyên như cũ.”

Thủy Khiết Thu chất vấn: “Người nói xem, làm sao ta tin được người?”

Hy Bình cười nói: “Chả phải ta đã rất giữ chữ tín khi gọi nàng là tỷ tỷ sao?”

Thủy Khiết Thu suy nghĩ một lúc rồi tránh sang một bên nói: “Giờ hãy tạm tin người thêm một lần.”

Hy Bình cao giọng nói: “Tối nay hẹn gặp lại ở Quần phương lầu, Khiết Thu tỷ tỷ.”

Nói xong, Hy Bình liền cất bước đi tiếp, bốn người kia cũng theo sát ngay.

Đi được một đoạn, Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu, thật sự người chỉ định đưa Đỗ Quyên đi tham quan Viễn Dương phiêu cục thôi sao?”

Hy Bình cười rạng rỡ: “Người tin à?”

Tiểu Ba lắc đầu nói: “Có chút không tin lắm.”

Tứ Cửu hô lớn: “Ta trăm lần cũng chẳng tin.”

Hy Bình chẳng thèm lý đến bọn họ mà chỉ cúi đầu hỏi nhỏ Đỗ Quyên trong lòng mình: “Nàng cũng không tin à?”

Mặt Đỗ Quyên đỏ hồng lên, cất giọng líu ríu đáp: “Người ta cảm giác chàng sắp sửa đổi với người ta làm mấy chuyện xấu.”

Hy Bình nháy nháy mắt, cất giọng êm ái: “Có được không?”

Đỗ Quyên nhấc đầu lên, môi kề sát bên khuyên đeo tai của hắn, cất giọng thỏ thẻ: “Người ta nghĩ về chàng nhiều lắm, đêm nào cũng nằm mơ thấy chàng, mơ thấy chàng huỷ hoại người ta. Thật đấy.”

Vừa trở về đến viễn dương phiêu cục, Hoa Tiểu Ba liền đi tìm Cô U Lan. Độc Cô Minh cùng Tứ Cửu tách ra đến chỗ Bạch Mạt Ly và Dạ Lai Hương hai người, vừa đến liền bị bọn họ câu hồn vui vầy với mấy thiếu nữ đang động xuân tình.

Hoàng Đại Hải bước ra đón, trong tay cầm một cây ngọc tiêu thật tinh xảo, nói với Hy Bình: “Mọi việc đã được xử lý xong, đệ tử của ba nhà Võ lâm thế gia đều đã lần lượt quay về. Huynh quyết định bao giờ thì bắt đầu rời khỏi Viễn Dương phiêu cục?”

Hy Bình nói: “Bọn người quyết định đi.”

Hoàng Đại Hải nói: “Bọn đệ quyết định ngày mốt sẽ khởi hành.”

Hy Bình gật đầu đáp: “Vậy để đến ngày mốt!”

Hoàng Đại Hải nhìn thấy bên cạnh Hy Bình có một khuôn mặt xuân tình, chính là Đỗ Quyên, liền đưa cây ngọc tiêu trong tay cho Hy Bình nói: “Cái này của Địa Kiệt mang đến cho Thi Nhu Vân. Hắn nói nàng ta rất quý cái này. Khi nàng ta buồn sẽ cần đến nó.”

Hy Bình nhận lấy cây tiêu rồi đưa cho Đỗ Quyên cầm. Hắn rất thích những thứ được gọi là nhạc khí nhưng lại chẳng biết gì về chúng.

Hoàng Đại Hải nói: “Vây đệ xin cáo từ, không quấy rầy đại ca nữa.”

Đỗ Quyên cầm cây tiêu, mặt đỏ bừng lên, vận không nói gì cả.

Sau khi Hoàng Đại Hải đi khỏi, Hy Bình nói: “Quyên nhi, cái bộ dạng mặt đỏ bừng của nàng là để câu dẫn ta hay sao vậy?”

Đỗ Quyên giận dữ nói: “người ta không có mà.”

Hy Bình choàng tay ôm lấy cơ thể đầy đặn của nàng rồi nói: “Đi thôi! Ta sẽ để nàng tham quan thân thể ta, nhưng thế thì sẽ phải trả một cái giá đắt đấy, được không, hử?”

Đỗ Quyên bối rối đáp: “Người ta không cần phải tham quan thân thể chàng, có gì hay ho để xem đâu chứ.”

Hy Bình cùng Đỗ Quyên hai người cùng cười nói huyền não đồng thời cũng vừa về đến chỗ ở của Hy Bình.”

Dã Mân Côi mở cửa đón họ. Nhìn thấy Đỗ Quyên, giật mình lùi lại sau, nhưng rồi lại cười nói: “Hy Bình, chàng không phải đến Quần phươg lâu sao? Sao lại trở về nhanh thế, lại còn mang theo tiểu mỹ nhân này theo nữa.”

Hy Bình nheo nheo mắt nhìn nàng ta nói: “Nàng không hoan nghênh sao? Vậy ta để nàng ta về vậy.”

Dã Mân Côi bước nhanh đến, túm lấy tay Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên muội muội, muội đến đây thật là hay, chúng ta vào phòng thôi.”

Hy Bình lắc lắc đầu, đi theo hai nàng, tiện tay chốt luôn cửa trong.

Dã Mân Côi kinh hãi hỏi: “Ban ngày ban mặt mà chàng cũng muốn à?”

Hy Bình cười nói: “Nàng cũng biết rõ ta không hề quan tâm ban ngày hay ban đêm mà. Chỉ cần ta thích thì ngay dưới ánh mặt trời cũng có thể làm chuyện thiên hôn địa ám ngay.”

Dã Mân Côi xua xua tay nói: “Thiếp không làm đâu, chàng cùng với Đỗ Quyên được rồi. Thiếp trông chừng cho bọn chàng.”

Hy Bình giang tay ra nói: “Vậy nàng giúp ta cởi áo nào!”

Dã Mân Côi y theo lời cởi áo ngoài cho Hy Bình, khoảng khắc đã làm xong nhiệm vụ thần thánh đó. Tay vuốt ve bộ ngực cường tráng của Hy Bình, nàng ta nói: “Thiếp chẳng bao giờ dám tin có nam nhân cường tráng như chàng thế này. Đỗ Quyên, nàng nghĩ sao?”

Đỗ Quyên nguyên đang ngây ngốc nhìn chăm chăm vào thân thể xích lô của Hy Bình thì nghe Dã Mân Côi hỏi, liền cúi đầu, mặt đỏ bừng lên nói: “Đỗ Quyên không biết đâu.”

Hy Bình nâng cầm nàng ta lên nói: “chờ chút nữa nàng sẽ biết thôi.”

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng rồi nói tiếp: “Mặc dù chiếm hữu nàng gây cho

ta một cảm giác như tội phạm, nhưng bất quá ta cũng chưa bao giờ là người chinh nghĩa. Vì vậy, đối với thân thể sớm đã hoàn toàn phát triển và vô cùng mỹ lệ của nàng, ta không có lý do gì để thuyết phục mình đừng phạm tội cả. Hà huống ta lại biết nàng cũng trông đợi ta, có phải không, tiểu bảo bối?”

Đỗ Quyên gật đầu, “uhm” nhẹ một tiếng rồi nói: “Kỳ thật người ta thật sự đã lớn rồi, thân thể phát triển còn hơn nhiều những nữ nhân của chàng. Bạch tiểu thư cũng không phong mãn như người ta. Chỉ là tuổi người ta còn hơi nhỏ thôi.”

Hy Bình đột nhiên hiểu kỳ hỏi: “Bắt đầu thích ta từ khi nào vậy?”

Đỗ Quyên ngẩng đầu lên, dịu dàng đáp: “Không nói được không?”

Hy Bình bế nàng lên giường, tự mình nằm ngửa, để nàng nằm lên trên ngực mình rồi nói: “Ta chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, Lăng Vô Tâm chính ra cũng là mỹ nam tử hiếm có. Vì sao nàng không thích hắn mà lại yêu ta?”

Đỗ Quyên trầm tư một lúc, nhìn chăm chăm vào Hy Bình rồi đáp: “Người ta cũng không rõ nữa. Từ khi biết rằng trên đời này có một người như chàng, lại có rất nhiều nữ nhân chung tình với chàng, tuy lúc đó chưa hề gặp mặt chàng nhưng người ta đã hiểu kỳ không biết thật ra chàng là con người như thế nào mà Lăng Băng Băng bọn họ tất cả đều một lòng với chàng? Ngay cả đến Lăng Vô Tâm được gọi là ‘nữ nhân sát thủ’ cũng vô pháp lay chuyển được lòng thủy chung của họ đối với chàng, cuối cùng thì chàng là một nam nhân loại nào?”

Sau này gặp được chàng, người ta mới biết rằng kỳ thật ngoại trừ cái vẻ ngoài rất dễ coi của chàng ra, chàng đơn giản chỉ là một tên đại vô lại. Người ta hằng ngày cứ nghĩ về chàng, hằng ngày cứ mơ thấy tên vô lại như chàng. Người ta đã minh bạch rằng số phận mình đã yêu nhầm một kẻ vô lại. Luận về phong lưu tiêu sái, chàng không bằng được Lăng Vô Tâm; luận về khí khái anh hùng, chàng không hơn được Lạc Thiên. Ngoại trừ ngoại hình cường tráng và hoàn mỹ ra, chàng còn có một thứ đặc biệt hấp dẫn nữ nhân, chính là cái tính xấu xa của chàng. Nữ nhân đánh giá cao những nam nhân tốt nhưng nữ nhân lại yêu những nam nhân xấu xa.”

Hy Bình véo mũi nàng ta một cái, mỉm cười nói: “Nàng thật tình tự xem mình là nữ nhân rồi sao? Kỳ thật nàng chỉ là một tiểu nữ hài mà thôi, đừng có nghĩ mình đã nhiều tuổi lắm rồi!”

Đỗ Quyên trề môi đáp: “Ai nói người ta không phải nào? Cái nữ nhân khác có, người ta cũng có. Cái nữ nhân khác làm được, người ta cũng làm được. Lần này chàng đừng hòng đuổi người ta đi như lần trước!”

Hy Bình quay đầu sang nói: “Mân Côi, nàng ngồi đó làm gì?”

Dã Mân Côi làm bộ mặt nhăn nhăn rất khả ái nói: “Thiếp ở đây xem xem chàng tàn phá mầm non ra sao.”

Hy Bình nói: “Có nàng xem cũng hay! Đến lúc Đỗ Quyên không chịu nổi nữa thì nàng lên sàn. Ngồi xem không bằng tự gánh vác. Cứ từ từ mà xem nha.”

Nói xong, tay hắn bắt đầu vân du trên người Đỗ Quyên. Y phục của Đỗ Quyên cứ từng cái, từng cái một rơi dần xuống giường, dần dần đã hoàn toàn lơ lửng, lộ xuất thân thể phong mãn mịn màng, trắng như tuyết. Tuy thân hình Đỗ Quyên không làm kinh tâm động phách nhưng nó đã hoàn toàn nảy nở, thật sự khác biệt so với khuôn mặt như trẻ thơ của nàng.

Hy Bình xoay người đè nàng xuống, một tay xoa nắn ngọn ngọc phong nhu nhuỷ của nàng rồi nói: “Nàng thật sự đã lớn rồi, bắt quá long nàng ở chỗ đó chưa được dài thôi.”

Đỗ Quyên yêu kiều kể: “Chỗ đó của người ta cũng như Thủy Tiên và tiểu thư đều rất mịn màng. Của tiểu thư vốn là thiên sinh như vậy. Còn người ta và Thủy Tiên vì tuổi còn nhỏ nên vẫn chưa dài được, Chàng có phải không thích không?”

Tay Hy Bình vẫn dịu dàng mơn trớn hạ thể nàng, đáp: “Đất phì nhiêu mà cỏ không dày thì chỉ có làm nông phu hoan hỉ thôi.”

Hy Bình thật xứng đáng là một lão hươu ba. Nói chuyện tình yêu mà cũng không thoát được chuyện làm nông, còn không phải là nông phu sao?

Đỗ Quyên động tình, uốn éo thân thể như một con rắn, hiển dáng đôi môi ngọt ngào mien man, ngọc thủ chạm đến phần cứng thô ở hạ thể Hy Bình, hoảng kinh rụt lại, nằm im ru trên người Hy Bình.

Hy Bình ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Đỗ Quyên có chút khiếp sợ, khe khẽ đáp: “Ca, người ta sợ.”

Dã Mân Côi cười cười đến bên cạnh cổ vũ: “Quyên nhi, không cần phải sợ, cái thứ đó của nam nhân mới nhìn trông cũng hơi đáng sợ, nhưng khi vào trong cơ thể nữ nhân chúng ta thì chỉ có đáng yêu thôi. Bình ca ca của nàng chính là chiến tướng vô địch trên phương diện này. Chàng ta đã qua hơn trăm trận, tuyệt đối có thể làm cho nàng chỉ cần thử qua một lần, có muốn dừng cũng không được nữa.”

Ngón trỏ của Hy Bình đã tiến nhập khe dưới cửa nàng, cảm nhận sự nhu nhuỷ vô bì ở nơi đó cùng với cảm giác hơi ướt ươn ướt. Đỗ Quyên đến lúc ấy đã không còn tự chủ được nữa, cứ rên rỉ và vận vẹo không thôi.

Hy Bình dịu dàng nói: “Quyên nhi, nàng chịu đựng một chút, ta phải tiến vào đây.”

Hắn tách hai chân Đỗ Quyên ra, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ướt át đỏ hồng của nàng, đồng thời, hạ thể hắn từ từ nhưng mạnh mẽ xâm nhập vùng cấm xứ nữ của nàng.

Đỗ Quyên cau mày lại, cắn vào môi Hy Bình một cái, sau đó chỉ kêu lên một tiếng: “Đau!”

Hy Bình yêu thương hỏi: “Sao không hét to lên?”

Đỗ Quyên cắn chặt răng đáp: “Đỗ Quyên đã lớn rồi, không sợ bị đau nữa.”

Hy Bình bật cười, bắt đầu hành động một cách dịu dàng, nói: “Kỳ thật, ngay cả Mân Côi cũng phải kêu thét, nàng không nhất thiết phải chịu đựng.”

Đỗ Quyên rên rỉ: “Nhưng người ta nghĩ có thể chịu đựng được, người ta sẽ không kêu.”

Hy Bình nói: “Ồ , phải vậy không?”

Hắn đột nhiên gia tăng kích thước của mình lên. Đỗ Quyên đột ngột kinh hô thất thanh, sau đó cứ theo những động tác cuồng dã của Hy Bình mà kêu thét cuồng loạn. Hai bàn tay nhỏ bé cứ túm chặt lấy cái chân, thân thể cứ quằn quại như một con rắn, sắc mặt theo sự hoạt động không ngừng của huyết dịch trở nên đỏ hồng lên, đôi mắt thì ánh lên một cái nhìn mê nhân. Hy Bình vừa tiếp tục các động tác mãnh liệt vừa nói: “Không ngờ nàng so với Mân Côi còn cuồng dã hơn, khả năng dung nạp của nàng cũng mạnh hơn, còn sự đàn hồi thì thật hiếm thấy.”

Đỗ Quyên thở dốc nói: “Tiên Duyên Cốc bọn thiếp chú trọng Âm Dương song tu, vì vậy lúc chọn đồ đệ đều chỉ chọn những nữ nhân có chút thiên phú. Thiếp là ‘Thủy Mộng Nữ’, gặp nhỏ thì nhỏ, gặp lớn thì lớn, bất luận là nam nhân lớn nhỏ thế nào, gặp phải dạng nữ nhân như thiếp đều có thể hưởng thụ sự khoái hoạt và chặt cứng vô bỉ. Bất kể của nam nhân lớn thế nào, thiếp đều có thể dung nạp. Chỉ là hiện tại người ta hoàn toàn đạt đến cực hạn, chẳng dừng tăng lớn lên nữa, có được không? Quyên nhi không chịu nổi đâu, đây là lần đầu tiên của Quyên nhi mà!”

Nàng ta đột nhiên lại kêu gào cuồng loạn một lúc rồi lại vừa thở vừa nói: “Thủy Tiên chính là ‘Động Huyền Nữ’. Chỗ đó của nàng ta so với những nữ hài bình thường thì dài hơn nhiều. Ngoài ra, bên trong lúc nào cũng rất trơn láng, có thể tùy theo sự tiến xuất của nam nhân mà co giãn. Nam nhân khi giao hợp với nàng ta tuyệt đối có thể tận hưởng mùi vị của sự kích thích tối cường liệt. Bất quá, nếu không có thể lực tương xứng, nam nhân chắc chắn sẽ kiệt sức trong động huyết của nàng ta. Nếu nàng ta đạt đến lúc cao trào, nơi sâu thẳm của nàng ta sẽ sản sinh ra một lực hấp dẫn cường đại.”

Hy Bình đột nhiên nghĩ đến Bạch Tư, lúc hắn cùng Bạch Tư hoan ái, bên trong nàng cũng sản sinh một lực hấp dẫn nhẹ nhàng, vào lúc cao trào thì đặc biệt mạnh mẽ. Có phải cũng giống Thủy Tiên không?

Đỗ Quyên lập tức nhận biết tâm tư của hắn, nói: “Chàng đang nghĩ đến Bạch tỷ tỷ phải không?” Hy Bình dụng hết sức vào ra liền ba cái rồi hỏi: “Nàng không cao hứng sao?”

Đỗ Quyên không đáp lời hắn mà đột nhiên đề nghị: “Thiếp phải ngồi lên người chàng.”

Hy Bình ôm nàng ngồi dậy trên giường, giữ cho nàng ngồi ngay trên cự vật của mình, rồi hai tay trượt theo lưng nàng xuống dưới cặp kiêu đồn đầy đặn của nàng.

Đỗ Quyên tự mình bắt đầu các động tác, cặp song nhũ trên bộ ngực trắng phau của nàng cứ nhún nhảy lên xuống. Nàng nói: “Bạch tỷ tỷ thật ra rất tội nghiệp. Sau khi tỷ ấy đi theo Lăng Vô Tâm, chỉ sau nửa tháng Lăng Vô Tâm đã đẩy tỷ ấy vào lãnh cung. Giờ lại mang trong mình hài tử của Lăng Vô Tâm, thật sự lại không hề được Lăng Vô Tâm quan tâm. Kỳ thật Bạch tỷ tỷ yêu chàng tha thiết, tỷ có lúc nằm mơ gọi tên chàng. Chỉ là lúc đầu tỷ đã ly khai chàng, quyết định chọn Lăng Vô Tâm, lại còn hoài thai cho hắn. Tỷ giờ thật sự không còn có thể lựa chọn được nữa, mà cũng không thể quay đầu lại được!”

Hy Bình trong lòng đau xót than: “Chuyện đó quả không ngờ được.”

Nói xong, Hy Bình lại bắt đầu ngồi dậy, để Đỗ Quyên quỳ sấp trên giường, hai bàn tay to lớn nắm lấy eo Đỗ Quyên, từ phía sau tiến vào. Đỗ Quyên hơi ngẩng lên, kêu lên đau đớn. Hy Bình vẫn tiếp tục một cách mãnh liệt. Mái tóc dài của Đỗ Quyên xoã tung, bay loà xoà trước gió như mây vờn vũ, phiêu đảng.

104. Chương 103: Cường Gian Truyền Thuyết

Dã Mân Côi cũng có chút động tình khi nhìn hai người đang mây mưa trên giường. Nàng vốn không dám chọc ghẹo nam nhân này nữa, từ lúc bắt đầu cùng hắn hoan ái, chiều nào nàng cũng bị hắn hí lộng đến hôn mê bất tỉnh nhân sự, bản thân không biết đã có được bao nhiêu lần sung sướng!

Đây thật là một nam nhân kỳ dị, trước mặt nữ nhân, giống như dã thú phát tình không biết mệt mỏi, cứ như tình dục là bản năng của hắn vậy.

Hắn có thể khiến cho nữ nhân đạt tới sự sung sướng tột đỉnh và trải qua nhiều lần khoái cảm, lúc cùng hắn giao hợp, nữ nhân có thể có được loại cảm giác như thân thể và trái tim hoà hợp cùng hắn, đó là điều mà những nam nhân khác không thể đem tới.

Trên thế giới này, những nam nhân có quyền thế, tiền tài đều có một đại đội nữ nhân, nhưng những nam nhân đó không thể liên tục làm thoả mãn từng người, do đó vẫn còn có những nữ nhân phải ngậm ngùi đắng cay.

Nhưng nam nhân đang ở trước mặt này, tuy rằng háo sắc như mệnh, nhưng chưa từng khiến cho bất cứ một nữ nhân nào phải thất vọng, cho dù trước mặt có rất nhiều nữ nhân, hễ đều có thể triệt để chinh phục từng người.

Nam nhân muốn chinh phục tâm ý của nữ nhân có lúc thật hết sức dễ dàng, chỉ cần vài lời nói đường mật, thể non hèn biến là được, nhưng một nam nhân lại muốn triệt để chinh phục cả thân thể nữ nhân thì phải chứng tỏ được năng lực vượt trội hơn người khác.

Trong tâm lý của mỗi nữ nhân, ái tình luôn là mộng tưởng lãng mạn mà lại hư vô, nhưng nếu là một nữ nhân thành thực thì tình ái lại là một chủ đề vĩnh hằng. Chỉ có sự thoả mãn trên thân thể mới có thể có được sự thoả mãn trong tâm linh.

Dã Mân Côi minh bạch rằng nam nhân này có rất nhiều nữ nhân, nhưng nàng biết hẳn sẽ không bao giờ làm nàng thất vọng, vô luận là tâm lý hay sinh lý, hẳn đều có thể khiến cho nàng được thỏa mãn vô cùng.

Nam nhân này không hề có dã tâm, cũng không phải là anh hùng gì cả, thực sự chính là người bạn đời tuyệt vời nhất của nữ nhân, hơn nữa, hẳn cũng được coi là một nhân vật phong vân, chỉ có chút tác phong vô lại mà thôi.

Có thể là hơi xỏ lá, nhưng tuyệt đối không phải là loại ngốc tử không hiểu tình đời.

Nữ nhân sung bái anh hùng nhưng không yêu anh hùng, cho nên anh hùng thường luôn luôn cô quạnh.

Dã Mân Côi đang trầm tư thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tiểu Tước ở ngoài cửa gọi lớn: “Mân Côi tỷ tỷ, là muội, Tiểu Tước đây!”

Dã Mân Côi giật mình nói: “Muội đợi một chút, ta tới đây.”

Nàng nói với Hy Bình: “Tính sao bây giờ?”

Hy Bình hờn hển nói: “Để nàng ấy vào.”

Ở ngoài cửa Tiểu Tước lại nói: “Tỷ tỷ, tỷ la hét gì lạ thế, tỷ đang làm gì đấy?”

Nàng nhăm tiêng rên rỉ của Đỗ Quyên thành tiếng của Dã Mân Côi.

Dã Mân Côi mở cửa kéo nàng vào trong, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài, thấy xung quanh không có ai, mới yên tâm khóa cửa lại.

Tiểu Tước vừa bước vào liền chết lặng tại chỗ, chỉ thấy trên giường Hy Bình đang quỳ sau mông Đỗ Quyên, ôm lấy cái mông vừa trắng vừa tròn của nàng ra sức gãi gào.

Không hiểu tại sao, trong lòng nàng bỗng thấy vô cùng khó chịu, dậm dậm chân quay người muốn chạy, nhưng ngay lập tức bị Dã Mân Côi giữ lại.

Dã Mân Côi nói: “Tiểu Tước, muội muốn đi à?”

Tiểu Tước bực bội nói: “Không đi thì ở đây để gặp xúi quẩy à?”

Dã Mân Côi kéo tay nàng lại, nói: “Bình thường muện và hân hôn hít sờ mó, cũng có thấy muện nói gì đâu, hôm nay sao lại phản ứng dữ thế?”

Tiểu Tước có chút khó chịu nói: “Muội giận hẳn! Trước đây muội hỏi hẳn có thích người ta không, hẳn nói rằng người ta còn nhỏ, hôm nay lại cùng Đỗ Quyên còn nhỏ tuổi hơn muội làm chuyện này, vậy là có ý tứ gì đây?”

Hy Bình hét lên: “Mân Côi, để nàng ý đi!”

Tiểu Tước quay lại bước đến trước giường, nói: “Người muốn ta đi, ta lại không đi. Sau này để ta gặp mặt, ta sẽ không thèm đêm xía gì tới người. Ngày kia phải khởi trình quay về rồi, ta sau này cũng không biết có

còn cơ hội ở cùng người nữa hay không, ta hôm nay cái gì cũng sẽ cho người, cho dù sau này phải cùng với tiểu thư lấy ai đi chẳng nữa, ta cũng muốn người là nam nhân đầu tiên của Tiểu Tước. Người đừng nói ta nhỏ, Đỗ Quyên mới mười ba tuổi, ta cũng đã mười bốn tuổi rồi. “Vừa nói nàng vừa đứng trước giường cởi bỏ y phục, y phục như lá rụng xuống dưới chân nàng.

Hy Bình đập mạnh như điên, đưa Đỗ Quyên thẳng tới thiên đường tình dục, sau một hồi lâu bị dịch xâm lăng, tiến nhập vào cảnh giới huyền mộng rồi hôn mê bất tỉnh.

Hắn ôm lấy kiều thể của Đỗ Quyên đặt sát cạnh giường, nhìn hạ thể đỏ tươi và cái cự vật cẩu bản thân tuy đã thấm ướt máu đỏ của xử nữ nhưng vẫn còn đang dựng đứng, một hồi lâu mới quay đầu về phía Tiểu Tước nói: “Nàng không sợ sao?”

Tiểu Tước chăm chú nhìn vào dương căn đáng sợ của hắn, có chút sợ hãi nói: “Cái đó của chàng sao còn to hơn lần trước rất nhiều vậy?”

Hy Bình nhìn thân thể trần truồng vẫn còn có nét non nớt của nàng, nàng thuộc dáng người tương đối mảnh khảnh, hạ thể của nàng phẳng và bóng, chỗ đó đã mọc ra một vài sợi lông to, ngực trông rất săn chắc nhưng không to, có thể nhìn ra tim nàng đang đập nhanh.

Hắn nói: “ Tuổi nàng tuy lớn hơn Đỗ Quyên, nhưng chỗ nào của nàng cũng đều tương đối nhỏ, đợi một hai năm nữa nhé! Được không?”

Tiểu Tước không còn dư địa để thương lượng, khăng khăng nói :” Không, ta hiện tại muốn chàng, bất kể chàng sợ thế nào, ta đều không do dự, cho dù là vì thế mà chết cũng không ngần ngại.” Nói xong nàng rúc vào lòng Hy Bình, nói: “Chàng lần trước trên người Tiểu Tước vẫn chưa làm xong, hãy tiếp tục đi! Lần trước trong cơn động thiếp không kháng cự chàng, hiện tại thiếp lại đợi chờ chàng, chào đón chàng, chàng là nam nhân xấu xa nhất mà thiếp từng gặp, cũng là nam nhân có khả năng nhất khiến cho con tim thiếp phải rung động.

Hy Bình vuốt ve bờ vai nhẵn nhụi của nàng, hôn lên mái tóc thắt tha thở dài: “Ta có thể chiếm hữu nàng, đồng thời có thể đem đến cho nàng sự sung sướng to lớn nhất, nhưng nàng hiện tại không thể sinh cho ta hài tử, ta muốn nàng hai năm nữa mới sinh đẻ, nàng nói có được không?”

Tiểu Tước hừ một tiếng, nói: “Thiếp không muốn sinh hài tử, người ta có lẽ vẫn chưa thể có con mà!”

Hy Bình nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên rồi hôn lên cái miệng xinh xắn của nàng, sau đó dịu dàng đặt nàng lên giường, một tay vuốt ve bộ ngực bé nhỏ nhưng săn chắc của nàng.

Hắn sử dụng hầu như toàn bộ các thủ pháp kích tình, tìm cách làm cho tình dục của thiếu nữ vẫn chưa từng giao hợp này tuôn trào, cực kỳ nhu mỹ, sau đó nhẹ nhàng thẳng tiến vào cơ thể nàng.

Lúc cự vật của hắn chạm vào hạ thể non mềm của nàng, nó đột nhiên nhỏ đi rất nhiều, bức nhập vào khe thịt nhỏ hẹp.

Khi nghe thấy tiếng hét thảm của Tiểu Tước, máu hồng chảy xuống theo động tác rút ra của Hy Bình.

Hy Bình ngừng lại một lúc, nhẹ nhàng nói: “Đau lắm à?”

Tiểu Tước nhịn đau nói: “Cảm ơn chàng! Thiếp biết chàng yêu thương Tiểu Tước, cho nên chàng mới ép nhỏ cái đó của chàng lại, vì vậy mới có thể được Tiểu Tước dung nạp. Nếu như chàng miễn cưỡng tiến nhập người ta bằng kích thích trước đó của chàng cùng Đỗ Quyên giao hợp, chỗ đó của thiếp sớm đã bị chàng phá rách rồi.

Hy Bình lại nhẹ nhàng rút vào, nói: “ Ta tịnh không hề có tận lực vì nàng mà ép nhỏ lại, mà lại bảo bối của ta khi vừa chạm chỗ đó của nàng liền cảm thấy chỗ đó khi ở hạn đó có sức chứa lớn nhất thì có thể dung nạp được kích cỡ của nó nên lập tức chui vào hồi thăm.”

Tiểu Tước đâm vào ngực hắn một cái, hờn dỗi nói: “Xú mỹ, chàng nghĩ chàng là thần tiên sao?”

Hy Bình cười lớn, hào tình nổi lên, nói: “Thần tiên là lũ thánh giả không “chim”, họ chỉ biết ăn hương ăn hoa, nào có biết chăm sóc cái “ấy” lằng lơ của nàng.”

Tiểu Tước uốn éo eo lưng như con rắn nước, giận dữ nói: “Người ta không phải là lằng lơ.”

Hy Bình cười nói: “Trải qua sự huấn luyện của ta, muốn không lẳng lơ cũng không được.”

Tiểu Tước cắn vào rạt tai Hy Bình, thỏ thẻ nói: “Cho dù là lẳng lơ, người ta cũng chỉ lẳng lơ với riêng chàng thôi.”

Hy Bình nói: “Không nhất định là như vậy, sau này nàng vướng vào lưới tình rồi gả cho một công tử anh tuấn, nàng có thể không lẳng lơ với hắn ư?”

Tiểu Tước rên rỉ theo động tác của Hy Bình, hai tròng mắt xinh đẹp giận dữ lườm nguyệt hấn mấy lần, hai chân kẹp lấy hông hắn, không chịu bỏ qua, nói: “Chàng dập Tiểu Tước chết đi cho xong.”

Hy Bình bật cười: “Ta sao đành lòng như vậy?”

Nhưng hắn lại đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, động tác cũng mạnh mẽ hơn.

Tiểu Tước hét lên cuồng dại, hai tay đẩy vào ngực hắn, hổn hển nói: “Đại sắc lang, Tiểu Tước không được rồi, chàng nhẹ nhàng một chút, nếu không người ta giận chàng đó.”

Tiết tâu của Hy Bình vẫn nhanh và cuồng loạn, dường như thể lực của hắn không bao giờ cạn kiệt, không ngừng kích thích bộ phận mẫn cảm nhất của Tiểu Tước, khiến cho khoái cảm theo từng động tác của Hy Bình mang nàng tới tận cảnh hạnh phúc.

Dã Mân Côi ở bên cạnh thở gấp nói: “Hy Bình, Tước nhi còn nhỏ, hơn nữa còn là lần đầu, chàng đừng thô bạo quá.”

Hy Bình nói: “Nàng thích như vậy, không có lý do gì mà Tước nhi lại không thích.” Nói xong liền vỗ tay vào mông Tiểu Tước một phát, nói: “Đúng không?”

Tiểu Tước đã sắp ngã quy, thôi không kêu la, hổn hển nói: “Thiếp, Thiếp thích lắm, đại sắc lang, người ta có cảm giác hơi chóng mặt, lâng lâng, thì ra cái vật đó của chàng có thể khiến cho người ta sung sướng đến vậy, thiếp có chút oán hận chàng vì đến bây giờ chàng mới cho Tiểu Tước, chàng nên biết, Tước nhi thật đã lớn rồi, sau này Tước nhi sẽ là nữ nhân của chàng, chàng là niềm hạnh phúc nhất của tiểu nữ nhi, à ờ, a a!”

Đang lúc hai người đang trong cơn cao trào, từ phía ngoài vọng vào tiếng hét của La Mĩ Mĩ: “Tiểu Tước, người ra đây cho ta, ta biết người lại chạy tới tìm tên hỗn đản đó mà, xú nha đầu này, dám dẫu ta đến tìm tên dâm côn này.”

Tiếp đó là những tiếng gõ cửa dồn dập, La Mĩ Mĩ lại nói: “Mở cửa, ta biết các người đang làm chuyện gì trong đó.”

Tiểu Tước kinh hô nói: “Là tiểu thư, nàng ấy tới tìm ta.”

Hy Bình ra sức rút ra chọc vào, nói: “Sợ gì chứ?” Quay sang Dã Mân Côi nói: “Mân Côi, ra tổng cổ ả ấy đi, đừng cho ả vào phá hỏng hứng thú của ta.”

Dã Mân Côi mở cửa, vừa định chặn La Mĩ Mĩ lại thì bị ả chui qua người lao vào phòng.

Nhìn thấy màn biểu diễn khiêu dâm của hai người trên giường, La Mĩ Mĩ sắc mặt kinh biến, giận dữ nói: “Hoàng Hy Bình, người là đồ không bằng cầm thú, ngay cả Tiểu Tước người cũng không buông tha! Người như con chó đực đang phát tình, chỉ chăm chăm trèo lên mình con cái, người cũng không thèm xem xem Tiểu Tước mới được bao lớn? Ta muốn người dừng lại ngay, người là con dã thú, dâm dật điên cuồng!”

Hy Bình không thèm nhìn nàng, thuận lợi vận chuyển “Thiên Địa Tâm Kinh”, rất nhanh chóng đưa Tiểu Tước tới đỉnh điểm tình dục, khiến nàng sung sướng thiếp đi, sau đó ngồi trên giường, hạ thể của hắn vẫn dựng đứng như cái cột chống trời.

Hắn lạnh lùng nhìn La Mĩ Mĩ, nói: “Nếu như nàng không muốn mất trinh, tốt nhất nên nhanh chóng đi ra.”

La Mĩ Mĩ tức giận đến toàn thân run rẩy, đột nhiên cắn răng lao lên người Hy Bình dầm đá cầu xé: “Tên hỗn đản người, từ lúc bắt đầu gặp mặt chúng ta, người đã không ngừng khi phụ ta, ta đánh chết người, xem người còn dám khi phụ Mĩ Mĩ không!”

Hy Bình nắm lấy hai vai nàng, dùng sức tách sang hai bên, hét: “La Mỹ Mỹ, nàng đừng có làm ầm lên được không?”

La Mỹ Mỹ ngừng đầu chăm chú nhìn hắn một hồi rồi mới nói: “Người nói đi, người vì sao lại muốn làm chuyện này?”

Hy Bình bình tĩnh nói: “Vì ta thích.” Ngừng một chốc rồi nói tiếp: “Còn nữa, sau này Tước Nhi sẽ là nữ nhân của ta, ta muốn nàng ý theo ta!”

La Mỹ Mỹ “phi” lên một tiếng, nói: “Người nằm mơ giữa ban ngày!”

Hy Bình quay sang Dã Mân Côi nói: “Mân Côi, giúp ta tiền khách!”

Nói xong, hắn đẩy La Mỹ Mỹ ra, bước xuống giường, chuẩn bị cầm y phục mặc vào. La Mỹ Mỹ lại chạy tới đánh hắn một chưởng, sau đó nộ khí trùng trùng nhìn hắn.

Hy Bình trên mặt nộ tiểu dung phần nộ, dương căn đột nhiên biến thành to dài vô bĩ, cười lạnh nói: “Ta vốn không muốn trông ghẹo nữ quan gia, nhưng nàng không sợ thì ta sẽ phụng bồi đến cùng.”

Hắn một tay ôm lấy La Mỹ Mỹ đang đứng ở trước mặt, tay khác xé y phục đang mặc trên người nàng. La Mỹ Mỹ vừa tránh né vừa kêu là, tuy nhiên chẳng ăn thua gì. Y phục của nàng bị xé toạc thành từng mảnh phấp phới bay khắp phòng, trong khoảnh khắc, nàng ta biến thành một nữ nhi xinh đẹp tuyệt vời như được điêu khắc bằng ngọc trắng.

La Mỹ Mỹ thật sự là rất đẹp, tư sắc của nàng có thể thể cùng Lãnh Như Băng bình phân thu sắc, hơn nữa bên trong còn có kiêu khí và quý khí của một nữ quan gia.

Nàng vì từ nhỏ đã hiểu lẽ nghĩa, tương đối xem trọng luân lý đạo đức, cho nên nhìn thái độ của tên Hy Bình này thật không thuận mắt, đặc biệt là lời nói và hành động của hắn lại càng không thể chịu được, lần nào gặp cũng muốn cùng hắn cãi lộn mấy câu, hai người cũng đã thành oan gia của nhau, không ai nhường ai. Hôm nay nàng trông thấy hắn giữa thanh thiên bạch nhật lại cùng với ba nữ nhân kêu trời gọi đất, cơn giận trong lòng trào ra làm ầm ỹ một trận.

Bây giờ lại bị Hy Bình lột sạch y phục, giống như lúc trước suýt bị tên (Thái Hoa Lăng Tử) lăng tử hái hoa cưỡng gian, ai mà biết được Hy Bình cũng muốn cưỡng gian nàng?

Hy Bình ôm chặt lấy thân thể lỏa lồ của nàng rồi không ngừng hôn hít, hai tay sờ soạng những bộ phận mẫn cảm trên người nàng, nàng tuy có kháng cự đôi chút nhưng không lâu sau cũng tình loạn ý mê, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực, hạ thể bất giác đã trở nên ẩm ướt.

La Mỹ Mỹ đã không còn sức để vùng vẫy, chỉ rên rỉ không ngừng.

Hy Bình ôm chặt lấy nàng, rùn người xuống, sau đó đột nhiên ra sức uốn thẳng mông, dương căn thô trắng của hắn đâm vào trong phùng đạo của La Mỹ Mỹ, đồng thời nghe thấy La Mỹ Mỹ hét lên một tiếng, toàn thân nàng lập tức cứng ngắc, hai mắt hiện lên vẻ không dám tin chằm chằm nhìn vào mặt Hy Bình, mười ngón tay mảnh khảnh bầu chặt móng tay vào mông hắn.

Hy Bình cẩn thận đắp chăn cho tam nữ đang ngủ trên giường, quay sang Dã Mân Côi nói: “Nàng có muốn không?”

Dã Mân Côi mặt đỏ hồng, nói: “Thôi, thiếp sợ không có chỗ cho thiếp ngủ.”

Hy Bình vừa mặc y phục vừa nói: “Vậy thì khi nào?”

Dã Mân Côi nhìn ra ngoài, nói áng chừng: “Đại khái là chập tối.”

Hy Bình thở dài: “Thời gian trôi qua nhanh thật! Mân Côi, gọi người mang chút cơm nước tới đi, ta đói bụng rồi, thật đúng là loại việc phí sức, cho họ ăn no, còn bản thân thì đói meo.”

Dã Mân Côi đi dẫn hạ nhân mang cơm tới, hai người đang ăn thì Hoa Tiểu Ba, Tứ Cầu, Độc Cô Minh và Triệu Từ Uy đi tới.

Hoa Tiểu Ba nhìn tam nữ đang nằm ngủ trên giường, cười nói: “Ta biết tỷ phụ không thể để cho Đỗ Quyên “hoài bích quy triệu” (vật về với chủ cũ) mà, nhưng mà không ngờ cả La Mỹ Mỹ và Tiểu Tước cũng bị phá thân, tỷ phụ người thật là giỏi a! Nói xong gơ ngón cái về phía Hy Bình.

Hy Bình cười nói: “Nói ít lời thừa đi!”

Tứ Cửu nghiêm trang nói: “Chúng ta nên xuất phát thôi, Thiên Trúc mỹ nữ đang đợi chúng ta đó!”

Dã Mân Côi cười đùa nói: “Cái đám người các ngươi! Cứ chỗ nào có mỹ nữ là y rằng lại tới đó vãi dâm trùng.”

Hoa Tiểu Ba nháy mắt với nàng, nói: “Mân Côi tỷ tỷ, tỷ biết rõ là chúng ta tinh lực thịnh vượng, nếu không đi tìm thời cơ để phát tiết thì chịu thế nào được?”

Mặt Dã Mân Côi lại ửng hồng, nhớ lại những ngày trước cùng với họ sống phóng đảng, mà bốn nam nhân trước mặt nhất định là ngựa giống hiếm gặp, lúc này tuy rằng đã gả cho Hy Bình, nhưng đối diện với bọn họ, trong lòng nàng cảm thấy vẫn không được thoải mái.

Nàng giận dữ nói: “Không thềm để ý tới các ngươi nữa!”

Tứ Cửu cười nói: “Nếu như không có Hy Bình, nàng sẽ không có cơ hội để nói câu này đâu.”

Hy Bình hạ chén dưa xuống, nói: “Các ngươi đừng trêu nàng nữa, đi trước đi! Ta sẽ đuổi theo sau.”

Bốn người cười lớn rồi đi ra, Độc Cô Minh tiện tay đóng cửa lại - hẳn lúc nào cũng tỏ ra là người rất có phong độ, lễ mạo, ai dám bảo hắn là xuất thân từ Thiếu Lâm Tự.

Hy Bình bế Đỗ Quyên ở trên giường dậy, sau đó gọi Dã Mân Côi mặc y phục giúp nàng ấy, trang điểm qua loa một chút rồi bế nàng lên, nói: “Mân Côi, mọi việc ở đây phiền nàng chiếu cố.”

Dã Mân Côi sửa sang lại y phục sau lưng hắn, nói: “Chàng cứ yên tâm đi đi! Thiếp sẽ chăm nom tốt mọi việc mà.”

Nàng hôn nhẹ lên cổ hắn, sau đó tiễn hắn ra cửa.

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống.

105. Chương 104: Thiên Trúc Vũ Nữ

Tứ hai tháng trước, có một đám Thiên Trúc mỹ nữ đã tới Quần Phương Lâu, cô nào cô nấy đều vô cùng xinh đẹp, hát hay múa dẻo, khiến cho danh khí của quần Phương Lâu lên như mặt trời chính Ngọ, thanh danh được truyền xa khắp nơi.

Bao nhiêu phong lưu công tử, anh hùng hào kiệt đều mong chóng được nhìn thấy họ! Hơn nữa còn muốn được vuốt ve ôm ấp, nếm thử tình vị của nữ nhân dị quốc. Chỉ là đám vũ nữ này rất kỳ quái, cách ba ngày mới chịu hiến nghệ một lần, lại tuyên bố không tiếp bất cứ nam nhân nào trên giường, thật là đã đi làm gái còn bày đặt thanh cao mẹ nó chứ!

Tuy nhiên người cười sung sướng nhất vẫn là lão bản của quần Phương Lâu, bọn họ đến đây khiến cho nguồn khách của lão không ngừng gia tăng, các nam nhân từ ngũ hồ tứ hải các phương đều đổ đến, tuy không phải ai ai cũng được gặp Thiên Trúc mỹ nữ, nhưng đều là hạng ăn chơi ngút trời, chơi không được Thiên Trúc mỹ nữ thì lại tìm kỹ nữ của Quần Phương Lâu để phát tiết, lợi nhuận ừn ừn đổ vào túi Quần Phương Lâu lão bản.

Gần đến ngày tài nguyên của Quần Phương Lâu sắp cạn kiệt, đành không ngừng tìm cách nhập thêm kỹ nữ, bất kể là xấu hay đẹp, chỉ cần có thể bồi tiếp nam nhân trên giường, tất cả đều được hoan nghênh tới Quần Phương lâu làm gái.

Quảng cáo này được đưa ra, quả nhiên có nhiều gái quê quay sang làm cho Quần phương lâu -thật nực cười, Quần phương lâu chính là ôn nhu hương có danh tiếng toàn quốc, đã làm gái, ai mà không muốn được làm hồng kỹ, ai không muốn được làm trong thanh lâu có tiếng trong thiên hạ? vừa có tiền lại vừa phong quang!

Hôm nay Tứ Cửu không gặp Tiểu Hồng, bởi vì lúc đó nàng đang phải quay cuồng bồi tiếp ba đại hán ở trên giường, lấy đầu ra thời gian rảnh mà chạy tới hò hét với Tứ Cửu hán: “ Chao ôi! Tứ Cửu, chàng đúng là có mới nói cũ!”

Đêm nay chính là đêm Thiên trúc mỹ nữ hiến nghệ, trước quần phượng lâu đến nước cũng chảy không lợ, bàn ghế, sàn nhà ở tiền sảnh đều đầy ắp nam nhân già, trẻ, trung niên, kẻ đứng người ngồi, lại có một vài kẻ đã vào trong sương phòng cùng với kỹ nữ của Quần phượng lâu hú hí.

Tuy nhiên những nam nhân đã đứng đợi ở đại sảnh hoặc phía trước quần phượng lâu, trên mặt không lộ ra vẻ thất vọng thì cũng là phần nộ, toàn cảnh nhốn nháo ồn ào, tuy đều là những lời nói tục tĩu mang ý nghĩa giống nhau nhưng lại có đến mười mấy cách chửi, cũng không biết ai đang mắng ai hay ai là người bị mắng.

Tại sao ư? Bởi vì nơi Thiên Trúc mỹ nữ hiến nghệ là hậu viện của Quần phượng lâu, mà cửa thông với hậu viện đã bị mười tám đại hòa thượng đầu bóng loáng trấn giữ, chỉ có một vài người được vào hậu viện thưởng thức Thiên Trúc vũ nữ và ca vũ của bọn họ.

Nhưng những người không được phép vào vì sao lại không đi? Hóa ra là ở đây có thể nghe thấy tiếng hát ngọt ngào của Thiên Trúc mỹ nữ, cho dù không gặp được người, nhưng thanh âm thì vẫn muốn được nghe.

Kệ! Không nhìn thấy cái rắm, nhưng lại ngửi no rắm thôi, đó chẳng phải là chuyện vẫn thường xảy ra sao?

Bọn Hy Bình đi đến trước Quần phượng lâu, nhìn thấy núi người biển người, muốn vào được thì chí ít cũng phải đổ ra một đồng mồ hôi.

Hoa Tiểu Ba kéo một trung niên nam tử thấp bé hơn hẳn ra đằng sau, noi: “Quần phượng lâu chật khách rồi.”

Tứ Cửu cười nói: “Sớm biết vậy ta cũng mở kỹ viện, nhất định là kiếm tiền đều đặn.”

Hắn gạt trung niên nam tử đó sang một bên, khiến cho nam nhân đó trừng mắt nhìn bọn hắn, tuy nhiên lại không dám mở miệng ra chửi mắng -mấy tên to con này trông thật đáng sợ!

Hoa Tiểu Ba đề nghị: “Nếu như cần nam kỹ, có thể tìm chúng ta giúp đỡ.”

Triệu Tử Uy sốt ruột nói: “Đi vào đi! Thật là lắm mồm rách việc!”

Hoa Tiểu Ba quay sang Hy Bình nói: “Tỷ phu, anh nếu đi làm nam kỹ, chắc chắn là thiên hạ đệ nhất kỹ.”

Hy Bình cười nói: “Người thử hỏi tỷ tỷ của người xem nàng có đồng ý với đề nghị này không?”

Hoa Tiểu ba gãi đầu nói: “Còn phải tính đã.”

Độc Cô Minh và Tứ Cửu từ trong đám đông chen vào được đầu tiên, năm người bọn họ dáng người to cao, đứng trong đám đông chỉ ít cũng cao hơn người khác một cái đầu hoặc nửa cái đầu, tự nhiên là dẫn tới một trận nhốn nháo.

Nhiều nữ nhân tranh thủ sờ nắn cơ nhục cường tráng của bọn họ, có vài nàng còn tự áp sát bộ phận mẫn cảm của mình vào cơ thể họ, khiến cho họ trong lòng ngứa ngáy.

Lúc chui vào được đến đại sảnh, Tứ Cửu chửi rủa: “Nếu không phải vì Thiên Trúc mỹ nữ, lão tử thật muốn ôm lấy mấy đại nương đó cột nhả một trận. Mẹ nó, làm mặt ta đây là vết son môi.”

Hoa Tiểu Ba chỉ vào mặt hắn, cười nói: “Đừng có khoa trương quá, có hai vết mà thôi.”

Độc Cô Minh lắc đầu, tiếp tục đi trước chen đường, tới trước cửa thông với hậu viện, mười tám hòa thượng chia làm ba hàng vây lấy họ, chặn đường đi của năm người.

Năm người vừa định phát tác thì một mỹ lệ thiếu bước ra từ đằng sau đám hóa thượng, thiếu nữ này khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng nõn phối hợp cùng với đôi mắt to, đen, sáng, nhìn rất gây thơ, nhưng lại có dáng vẻ cao gầy, khỏe mạnh.

Thiếu nữ rất lễ phép nói: “Người có thể vào đến hậu viện, nếu không phải là công tử gia môn phú giáp nhất phương thì cũng là võ lâm hào kiệt hùng phách nhất phương, năm vị có thể nói rõ danh tính không?”

Hoa Tiểu Ba quay lưng lại nói với Triệu Tử Uy đang đứng sau hần: “Uy ca, nàng ta đang tra hỏi xem chúng ta có đủ tư cách không kìa?”

Độc Cô Minh đã kiêu ngạo nói: “Võ đầu môn Độc Cô Minh!”

Thiếu nữ chợt biến sắc rồi đột nhiên lại cười nói: “Thì ra là Độc Cô cô nương ở trong võ lâm thất công tử, tiểu nữ có mắt mà không thấy Thái Sơn, mời vào!”

Hoa Tiểu Ba chăm chú nhìn thiếu nữ trước mặt rồi chưng ra dáng vẻ rất phong độ, nói: “Ta tên Hoa Tiểu Ba, mở tiệm thuốc.”

Triệu Tử Uy bước theo Hoa Tiểu Ba, chỉ nói đơn giản ba chữ -Triệu Tử Uy.

Hy Bình bế đồ Quyên bước tới trước mặt thiếu nữ, chặn chú nhìn nàng, khiến cho mặt nàng đỏ hồng lên rồi hần đột nhiên nói: “Nàng rất xinh đẹp!”

Hoa Tiểu Ba quay đầu lại, cao giọng nói: “Tỷ phu, đừng có tán gái nữa.”

Mặt thiếu nữ đỏ lại càng đỏ hơn, Hy Bình cười dài một tiếng, vênh mặt bước vào.

Thiếu nữ trông theo hình bóng hùng tráng của hần, rơi vào trầm tư: năm người này nhất định là một nhóm. Trong đó có hai người còn là đương kim võ lâm công tử, một người là con trai duy nhất của Trường Xuân Đường, hai người còn lại cũng không phải loại vô danh.

Tuy nhiên Hy Bình là người để lại ấn tượng sâu đậm nhất đối với nàng, nam nhân này không nói hần thuộc môn phái nào, cũng không nói ra danh tính chỉ nói một câu “nàng rất xinh đẹp”, nàng lại u mê không biết ngăn cản hần.

Đây là nam nhân khiến cho nữ nhân nhìn thấy phải động tâm, vẻ tuấn mỹ so với Lăng Vô Tâm của Tiên Duyên Cốc chỉ hơn chứ không kém, độ cường tráng tựa hồ như cũng tương đương với thiếu gia của nàng, chỉ là hần không có phong độ tiểu sái như Lăng Vô Tâm, cũng không có khí khái anh hùng như thiếu gia, nhưng mà, hần có một lực hấp dẫn gần như tà mị khiến nàng không thể nói ra.

Điều làm nàng khó hiểu là nam nhân này còn ôm một cô nương, xem ra cô nương trong lòng hần đã tỉnh, chỉ giả vờ như đang ngủ, Cô nương này đã cùng Lăng Vô Tâm đến đây mấy lần nhưng không biết tên gì.....

Thiếu nữ thu hồi lại mục quang đang chăm chú nhìn theo bóng dáng củ Hy Bình, định thần lại rồi đi vào hậu viện.

Hậu viện khá to, có một vũ đài, đại khái là vừa mới được dựng, phía sau vũ đài là một tấm bình phong, trên đó có vẽ bức tranh thiếu nữ đang múa, hai bên có một số cây cảnh, đằng trước vũ đài là một khoảng đất trống, xếp năm sáu chục cái ghế lớn.

Trên ghế lúc này đã ngồi chật kín người, nữ nhân cũng có nhưng nam nhân thì chiếm tuyệt đại đa số, cũng có không ít người vì không có ghế ngồi mà phải đứng, nhân số tổng cộng khoảng một trăm người.

Thiếu nữ đó sau khi vào tới hậu viện liền đi tới hàng lang phía bên phải, phía trong cùng là nơi có mấy sương phòng rất tinh xảo, nàng tiến vào một trong những gian phòng đó.

Bọn năm người vào tới hậu viện rồi nhìn quanh tứ phía, Độc Cô Minh thấy sân bãi đã chật kín người, liền nói: “Chúng ta đến muộn rồi”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Chưa muộn, chỉ cần chưa lỡ dịp mỹ nữ lên biểu diễn thì vẫn chưa coi là muộn.”

Tứ Cầu không phục nói: “Chúng ta chen lên phía trước.”

Năm người không thèm để ý đến sự phản đối và chửi mắng của người khác, cứ ngang nhiên kéo người đằng trước, đẩy người bên cạnh mà chen lên đằng trước, những người bị chen lấn thấy bọn họ tên nào tên nấy to khỏe như trâu bò, ai sáng mắt nhìn một cái đều biết bọn chúng thân hoài tuyệt kĩ, nên không dám chống đối với họ.

Kỳ thật năm người này, vô luận nhìn thế nào cũng không giống hạng người thiện lương, nên đành phải để mặc họ làm cần.

Thông qua việc phát huy hành vi lưu manh, năm người tới được hàng ghế đầu phía bên phải, Hoa Tiểu Ba đột nhiên nói: “Bạch tỷ tỷ, tỷ cũng thích mỹ nữ à?”

Bạch Tư đang ngồi hàng ghế đầu quay mặt ngưỡng đầu nhìn lên họ, không nói câu nào lại cuối đầu xuống.

Quần nữ của Lăng Vô Tâm tịnh không cuất hiện, tới đây chỉ có Thủy Khiết Nhu, Bạch Tư và Thủy Tiên.

Thủy Khiết Nhu cũng đã nhìn thấy họ, nàng cười duyên: “Tiểu Ba, sao không chào hỏi muội muội?”

Hoa Tiểu Ba gượng cười nói: “Khiết Nhu muội muội, muội càng ngày càng xinh đẹp.”

Thủy Khiết Nhu nhìn sang Hy Bình, đột nhiên sắc mặt kinh biến, chăm chú nhìn Đỗ Quyên đang nằm trong lòng Hy Bình, hét: “Hoàng Hy Bình, sao ngươi lại ôm Đỗ Quyên?” Nói rồi đứng dậy đi về phía Hy Bình.

Hy Bình lạnh nhạt nói: “Nàng chỉ là quá mệt mỏi thôi.”

Nàng quay sang nhìn Đỗ Quyên, rồi chăm chú nhìn Hy Bình, mắt cũng không nháy lấy một cái, nói: “Nhười phá thân nàng rồi à?”

Hy Bình chỉ nhìn nàng cười.

Thủy Khiết Nhu đột nhiên chán nản nói: “Ta hồi đó sao lại có thể tin ngươi chứ? Ngươi là dâm côn chuyển thế, Đỗ Quyên lọt vào tay ngươi sao có thể toàn vẹn? Là ta đã nhìn sai, ngươi bản chất đã là tên hỗn đản, đưa Đỗ Quyên lại cho ta!”

Hy Bình bế Đỗ quyên đến trước mặt Thủy Tiên, nói: “Tiểu Thủy Tiên, nhờ nàng nhường chỗ cho Đỗ quyên ngồi, được không?”

Thủy Tiên nhìn hẩn rồi lại nhìn Thủy Khiết Nhu, sau đó đứng dậy bước đến cạnh Thủy Khiết Nhu.

Hy Bình đặt Đỗ Quyên lên ghế, hôn nàng một cái, nói: “Ta biết nàng sớm đã tỉnh rồi, lại không nói không rằng bắt ta bế nàng suốt hơn hai thời thần, sau này nếu nhớ ta thì cứ đến tìm, nàng nếu muốn gả cho ta thì không ai dám cản trở, ta dùng cả tính mạng để cam đoan với nàng, cả cuộc đời này nàng sẽ là nữ nhân của ta!”

Đỗ quyên mở to hai mắt, đáp trả hẩn bằng một nụ cười hạnh phúc.

Thủy Khiết Nhu đi tới chỗ trống bên cạnh Đỗ Quyên, tức giận nói: “Đỗ quyên, muội là người của biểu ca ta, sao lại có thể yêu thích cái tên hỗn đản như hẩn?”

Đỗ quyên cuối đầu nói: “Tiểu tu7, muội đã là người của chàng rồi.”

Sự thật còn rõ hơn lời hùng biện, gạo đã nấu thành cơm, Thủy Khiết Nhu đột nhiên cảm thấy lời nói của mình có hơi dư thừa.

Hy Bình nói: “Khiết Nhu tỷ tỷ, tỷ không cần phải ép nàng gả cho biểu ca của tỷ, ta không cần biết hẩn là ai, nếu hẩn dám động đến Đỗ Quyên của ta, ta sẽ cắt đi hai quả trứng của hẩn rồi bắt hẩn đi làm thái giám!”

Nói xong, Hy Bình vừa cười vừa bước về chỗ bốn người, Thủy Tiên đứng ngay bên cạnh.

Hẩn quay mặt về phía Thủy Tiên nói: “Xấu hổ à, nàng đứng cạnh chúng ta nhé, có muốn ta bế nàng không?”

Mặt Thủy Tiên ửng hồng, không dám ngược lên nhìn hẩn.

Thủy Khiết Nhu giận đùng đùng bước tới, nói: “Thủy Tiên, muội ngồi ghế của ta.” Lại quay sang Hy Bình nói: “Đừng có chọc ghẹo Thủy Tiên, có gan thì tìm ta đây này!”

Hy Bình oa oa nói: “Eo ôi! Hình như ta rất sợ nàng thì phải?”

Thủy Khiết Nhu ưỡn ngực lên nói: “Không sợ sao?”

Hy Bình quay sang Tứ Cầu nói: “Ngươi đối phó với nàng nhe?”

Tứ Cầu vẩy vẩy tay không cầm đao, nói: “Đừng có tìm ta, ta còn muốn phong lưu thêm mấy trăm năm nữa.”

Hy Bình thở dài nói: “Vậy thì ta phải đi rồi!”

Nói xong hần xuất kì bất ý ôm Thủy Khiết Nhu đang đứng sát bên cạnh vào lòng, rồi hôn nàng một lúc mới thôi.

Nhìn Thủy Khiết Nhu đỏ mặt cho đến tận cổ lại đang thở gấp, Hy Bình cười nói: “Thủy Khiết Nhu tỷ tỷ, ta có phải là rất sợ nàng đấy không?”

Thủy Khiết Nhu thét lên: “Thả ta ra, người khác đang nhìn kìa, chẳng lẽ người không nghe thấy họ đang bàn tán sao?”

Hi bình làm vẻ ngó nghiêng xung quanh một hồi, nói: “Đâu có! Ta chỉ nghe thấy tiếng tim tỷ đập thôi, vì bị ta hôn mà tim nàng đập nhanh thế sao, tỷ tỷ của ta.”

Lãng Vọ Tâm quay mặt sang nói: “Hoàng Hy Bình, ta thật lòng khuyên người, nữ nhân nào cũng đều có thể đụng đến, nhưng Thủy Khiết Nhu thì lại không nên chọc ghẹo, nếu không thì bản thân người sẽ gặp xui xẻo đó.”

Hi Bình cười nói: “Người hóa ra cũng có chút lương tâm, nữ nhân trong lòng ta quả thật họa thủy (mầm tai họa), cho nên mệnh nàng thật khổ. Ai! Nữ nhân mà không có nam nhân thì vĩnh viễn không biết được nam nhân rốt cuộc có gì tốt, người chẳng lẽ bắt nàng đi làm ni cô sao, nàng là nhân tuyển đẹp nhất đấy, ha ha!”

Thủy Khiết Nhu thôi không vùng vẫy, kéo tai Hy Bình nói: “Người nhớ lấy, ta tuyệt đối không bao giờ biến thành ni cô đâu.”

Hy Bình ghé sát tai nàng nói: “Nàng nếu như không buông ta ra, ta sẽ cởi sạch y phục của nàng ngay tại đây đây.”

Thủy Khiết Nhu hừ một tiếng, thả tai hần ra, giận giữ nói: “Tại sao người lại đoạt lấy trinh tiết của Đỗ Quyên?”

Hy Bình nói khẽ: “Đừng có ăn giấm chua, hôm nào có cơ hội ta cũng sẽ để nàng sinh cho ta một tiểu Khiết Nhu, được không?”

Thủy Khiết Nhu giận dữ đá cho hần một cái, rồi qua mặt đi không thèm để ý đến hần, bắt quá vẫn còn để mặt cho hần ôm.

Hoa Tiểu Ba đột nhiên kinh hãi nói: “Mỹ nữ ra rồi.”

Tình cảnh vì huyền ảo mà biến thành sôi động, toàn bộ ánh mắt và sự chú ý chuyển từ đám người Hy Bình lên người mỹ nữ dị quốc.

Mỹ nữ đi ra từ gian phòng mà thiếu nữ ấy bước vào, ký thực những mỹ nữ dị quốc này so với mỹ nữ trung nguyên tịnh không có gì khác biệt lớn, chỉ lá có da sẫm hơn một chút, ăn mặc hở hang đủ cho trời đã chớm đông, vì mặc thiếu vải nên những bộ phận mê người và cặp đùi săn chắc lộ cả ra ngoài, chân tay đều mang vòng đồng, giữa trán điểm một chấm hồng, mũi và mắt có nét rất đặc biệt, ngũ quan rõ ràng xinh xắn, dưới ánh đèn lập lờ trông càng mê người.

Tư thế đi lại của họ phối hợp cùng vũ bộ, tạo ra một dạng mỹ thái trên người khó nói thành lời.

Tổng cộng có mười hai mỹ nữ, người dẫn đầu chúng nữ là đẹp nhất, trong mắt Hy Bình, nàng cùng Lãnh Như Băng, La Mỹ Mỹ có thể nói là bình phân thur sắc, nhưng so với Thủy Khiết Nhu trong lòng hần thì còn kém một bậc.

Tuy nhiên cái gọi là hàng ngoại thì lúc nào cũng tốt, trong mắt chúng nhân, kiện hàng ngoại quốc này không ai nghi ngờ gì nữa chính là những đại mỹ nhân khiến cho người đang ngủ phải mộng tỉnh, những người có mặt tại trường vì sự xuất hiện của những mỹ nữ này mà gào thét điên dại -nếu như những người tỉnh táo bước vào mà nhìn thấy, chắc sẽ cho rằng mình vừa lọt vào trại thương điên của một quốc gia nào đấy!

Ngay cả công tử hào hoa như Lãnh Vô Tâm cũng đánh mất phong độ cơ bản, hướng hồ hần cũng chẳng phải là nam nhân có phong độ gì cho lắm.

Mục quang của Hy Bình rời từ sân khấu xuống người Thủy Khiết Nhu đang dựa trên ngực mình, noi: “Tiểu tỷ tỷ, ta thấy nàng rất xinh đẹp, bất quá nàng không thực tế cho lắm, ta nghĩ biểu ca của nàng không cần nàng đâu nàng sau này theo ta đi! Thủy Tiên cũng theo ta rồi.”

Thủy Khiết Nhu giận dữ nói: “Đợi kiếp sau đi! Cái đồ dâm côn nhà ngươi!” Đột nhiên nàng mắng: “Đừng có dí cái đó của ngươi vào ta!”

Hồng hân lại đang kề sát vào hông nàng, cười nói: “Đừng có ngộ nhận, nó hưng phấn tình không phải vì nàng đâu.”

Thủy Khiết Nhu tức giận noi: “Ngươi thử nói lại một lần nữa xem?”

Hy Bình ôm chặt nàng hôn một chút, nói: “Được rồi, ta thừa nhận là vì nàng, được chưa?”

Thủy Khiết Nhu lườm hân một cái rồi quay đầu về phía vũ đài.

Các mỹ nữ đã bước lên trên vũ đài, theo vào trường làm ột số nhạc sư.

Toàn trường im lặng, mỹ nữ dẫn đầu dùng tiếng trung nguyên lơ lơ nói: “Chúng thiếp đến quần phượng lâu đã hơn hai tháng rồi, rất cảm ơn sự ủng hộ và cổ vũ của các vị, không quản xa xôi đến xem chúng thiếp biểu diễn, thiếp Đại Ny thay mặt các tỷ muội khác xin cảm tạ sự hậu ái của các vị ở đây. Thiếp từ nhỏ đã nghe nói trung nguyên có rất nhiều vị anh hùng hảo hán, vả lại văn hóa trung nguyên bác đại tinh thâm, cho nên lòng muốn hướng tới trung nguyên, khôngn ngừng học tập văn hóa và ngôn ngữ trungn guyên, các vị thấy thiếp nói tiếng trung nguyên có hay không ạ?”

Trong trường vang lên tiếng hoan hô -mặc dù nó tốt hay không tốt, thì cũng là tiếng nói của mỹ nhân, chứ con mẹ nó có đánh rắm đi nữa thì cũng vẫn thơm.

Đại Ny hài lòng noi: “Kỳ thật thiếp lần này đến trung nguyên, một là để tiếp xúc với văn hóa trung nguyên, thứ hai là đem ca vũ nghệ thuật của nước mình đến trung nguyên phát dương quang đại, bất quá bọn thiếp đều là nữ nhân, mà nguyện vọng của nữ nhân là tìm được một đấng nam nhân tốt, bọn thiếp cũng không ngoại lệ. Tối nay trongn uh74ng người đã tới đây, thiếp nhìn thấy rất nhiều phong lưu công tử và anh hùng hào kiệt, cho nên quyết định trong các vị có mặt tại đây tìm lấy một hạnh vận nhân (người may mắn) làm lang quân của mười hai tỷ muội chúng thiếp, các vị nói có được không ạ?”

Một tràng hoan hô nữa nổi lên, so lần trước còn hò hét lâu hơn.

Hoa Tiểu Ba có chút kì quái nói: “Trong mười hai nữ nhân này, ngoại trừ Đại Ny là xử nữ, những người còn lại tuy niên kỷ còn trẻ, nhưng đã hoa khai hồng diễm (mất trinh) rồi.”

Tứ Khẩu cười nói: “Mặc kệ có là xử nữ hay không, chỉ cần mỹ nữ là được rồi!”

Đại Ny tung nụ cười ngọt ngào cho những người xem, nói: “Tối nay chúng thiếp sẽ hiến nghệ lần cuối cùng vì các vị, chúng thiếp sẽ dùng ca vũ đặc sắc nhất để hồi báo các vị, tấu nhạc!”

Độc Cô Minh nói: “Chúng ta rất may mắn, được xem đúng lần cuối cùng.”

Tiếng nhạc êm ái vang lên.

Hy Bình đột nhiên nói: “Thật ra xướng ca thì phải tìm ta!”

Thần kinh Tứ Cầu như căng ra, nói: “Lúc không có hay thì ngươi hăng hát nhé!”

Hoa Tiểu ba sử dụng tuyệt chiêu vượt hông ngựa của hân: “Tỷ phu, huynh má hát thì đích xác là không ai có thể hơn được, nhưng huynh cũng không nên hát vào lúc này, đệ sợ những mỹ nhân này nghe thấy huynh hát rồi cảm thấy tự ty mà không dám xướng ca trước mặt huynh, huynh mở miệng một cái là đã hơn đứt họ rồi, thế thì chúng ta sao có thể được xem mỹ nữ biểu diễn nữa?”

Hy Bình hài lòng cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy”

Ha, trúng chiêu rồi, bốn nam nhân còn lại trong lòng reo thầm: Thắng lợi!

Thủy Khiết Nhu mắng: “Các người đừng có làm ồn.”

Hy Bình đành phải nhìn lên vũ đài, nơi mười hai thiếu nữ tung tăng nhảy múa, lại cảm thấy không được vừa ý, rồi nhìn xung quanh, phát hiện tất cả nam nhân trong trường đều lộ thần sắc mê đắm, vì vũ đạo của Thiên Trúc mỹ nữ khác với vũ đạo của Trung Nguyên

Hắn buồn bực nghĩ: “Có gì đẹp mắt đâu chứ? Tư Tư của ta múa thoát y vũ so với họ còn đẹp hơn nhiều, thật là một lũ trâu mù kiến thức.

Song điều khiến Hy Bình không thoải mái nhất là khi Đại Nỵ bắt đầu cất tiếng hát, mà lại không phải là ca khúc turngn nguyên, nhưng lại khiến người nghe trong trường thất điên bát đảo, hẳn đường đường là ca thần mà cũng không thể nào khiến cho người nghe biến thành như vậy, vì sao những ữ nhân này lại khiến cho người nghe si mê như thế? Xem ra những người này hết thuốc chữa thật rồi, không ngờ lại bị điệu ca múa thối nát này khuynh đảo, chẳng có tí tế bào nghệ thuật nào cả.

Hắn lay tỉnh Thủy Khiết Nhu cũng đang chần chú lắng nghe nói: “Nàng vì sao lại cũng không cp1 thắm mỹ như vậy, đi thích cái thứ rác rưởi này, hôm nào ta se cho nàng biết thế nào là nghệ thuật, ta hát mới thật sự là hát, nữ nhân này hát cứ như đang kêu la trên giường vậy, cứ leo lên giường mà kêu cho rồi, hát hò kiểu gì thế không biết?”

Thủy Khiết Nhu bực mình nói: “ người đã là dâm dục rồi lại thêm vô lại, người biết cái gì gọi là nghệ thuật sao? Đừng có làm phiền ta, ta không hơi đâu mà lôi thôi với người.”

Hy Bình tìm không được người để nói, lại không thèm xem tiết mục ca vũ trước mắt, liền quay sang nhìn Bạch Tư, nữ nhân ày từ sau khi theo Lăng Vô Tâm thì càng lúc càng tiêu tụy, giữa hai lòngm ày động một chút ưu oán khó giải, đã mất đi dáng vẻ trước đây.

Hắn nhớ lần trước gặp nàng, hai mắt nàng phát ra ánh sáng mơ ước, luôn tràn đầy tự tin đối với cuộc sống tốt đẹp. Vậy mà hôm nay song nhân của nàng ta trống rỗng, u ám.

Hy Bình cảm thán một tiếng, khó nén khỏi đau lòng.

Đúng lúc Bạch Tư quay mặt sang, ngừng đầu nhìn hắn, hai mắt nàng và hắn gặp nhau, rồi lại quay mặt đi, nhưng không nhìn lên vũ đài, chỉ cuối đầu trầm tư.

Hy Bình muo1n buông Thủy Khiết Nhu để đi đến bên Bạch Tư, nhưng trong nháy mắt vừa mới nói lỏng tay, hai tay Thủy Khiết Nhu túm chặt lấy cổ tay hắn, đồng thời khẽ hứ lên một tiếng, giẫm lên ngón chân hắn như muốn kháng nghị.

Hy Bình lại ôm chặt lấy cái lưng nhỏ của nàng, cười nói: “Nếu như nàng nói không yêu ta, có chặt đầu xuống ta cũng không tin.”

Thủy Khiết Nhu không thèm để ý đến hắn, hắn lại quay đầu mê mẩn nhìn Bạch Tư.

Một lúc sau, Thủy Khiết Nhu quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng si mê của hắn, nàng trong lòng tức giận -Tên hỗn đản này trong1úc ôm nàng lại nhìn nữ nhân khác đến xuất thần ư? Tức quá tức quá, rồi dùng khủy tay thúc vào bụng Hy Bình

Hy Bình rên lên một tiếng, nói: “Nàng muốn lấy mạng ta à?”

Thủy Khiết Nhu nói: “Sư tỷ đã gả cho Tâm ca rồi, người không phải là muốn ăn “hồi đầu thảo” đó chứ?”

Hy Bình trầm giọng nói: “Nàng vốn là nữ nhân của ta, tên Lăng Vô Tâm đã chiếm được tiện nghi lâu như vậy, lão tử quyết lấy lại những gì lẽ ra là của mình.”

Thủy Khiết Nhu cười nói: “Còn phải xem xem sư tỷ có nguyện ý không đã chứ?”

Hy Bình chán nản nói: “Ta đã cho nàng ấy tự do lựa chọn một lần, giờ đây không thể thuận theo ý nàng ấy được nữa, ta nghĩ Lăng Vô tâm cũng không phản đối, phải không?”

Thủy Khiết Nhu biết rằng hắn nói sự thật, Lăng Vô Tâm từ lâu đã không đụng đến Bạch Tư, nếu không phải Bạch Tư là sư muội của hắn, hắn đã sớm đuổi nàng đi rồi.

Lăng Vô Tâm đích xác là một hảo tình nhân, nhưng không phải là một hảo nam nhân. Thế nhưng Thủy Khiết Nhu vẫn thấy Lăng Vô Tâm so với cái tên hỗn đản đang đứng đằng sau vẫn khá hơn một chút, chí ít thì Lăng vô Tâm không bao giờ chọc nằng tức giận.

Thủy Khiết Nhu nói: “Sư tỷ đã có hài tử của Tâm ca rồi.”

Hy Bình cười một cách thần bí nói: “Lăng Vô Tâm thật không biết cẩn thận.”

Thủy Khiết Nhu nói: “Xem ra ngươi không hề có chút lưu tâm, Tâm ca có phải phải cảm kích ngươi.”

Buổi biểu diễn đã gần đến hồi kết. Đại Ný cầm một vòng hoa lớn giống như chim yến đang nhảy múa, nhận được một tràng vỗ tay của chúng nhân.

Đột nhiên, vòng hoa tuột khỏi tay nàng bay lên không trung, rồi trong không trung giống như gặp phải một cơn gió to, cứ bay xoáy trên đầu chúng nhân, rồi rẽ ngoặt hai lần mới rơi xuống, vừa khéo chụp vào cái cổ của Tứ Cửu đang nhìn đến chảy nước miếng, giống như cái vòng sắt chụp vào cổ con chó được đang phát tỉnh.

Lúc chúng nhân đang há miệng trợn mắt, ừ ừ cạc cạc thì nhạc tắt

Đại Ný nói: “Người được vòng hoa chụp lấy chính là người may mắn, chàng sẽ trở thành phu quân của mười hai tỷ muội bọn thiếp.”

“Hà hà.....” Toàn trường đại loạn

Có người nói như thế không công bằng? Có người nói sao có thể như vậy được? Có người nói vì sao không phải là ta? Có người nói tiền của tam át trắng như thế này sao? Có người chỉ vào Tứ Cửu nước bọt phun tứ tung nói người như hân sao có thể đồng thời có được mười hai mỹ nữ chứ? Có người lại nói, vì bọn họ không biết vòng hoa được ném ra đó có thể quyết định diễm phúc của một nam nhân, bọn họ muốn có một cơ hội cướp đoạt công bằng! Có người thậm chí còn há miệng thét lớn, đòi tìm Tứ Cửu quyết đấu

Tứ Cửu có nằm mộng cũng không tưởng được là có một ngày như hôm nay, bị sự sung sướng làm cho choáng váng đầu óc, chỉ đứng đó lấy tay vuốt ve vòng hoa rồi cười ngây ngô.

Thanh âm của Đại Ný lại vang lên: “Các vị anh hùng hào kiệt, đối với sự hậu đãi của các vị, Đại Ný cảm kích bất tận, nhưng hạnh vận nhân chỉ có một, các vị xin mời!

Tuy Đại Ný hạ lệnh đuổi khách nhưng chúng nhân nào có đồn ý cơ chứ?

Tiếng mắng chửi cứ thao thao bất tuyệt, có người khí thế hăm hăm đòi tới đập bẹp Tứ Cửu, có người phi lên vũ đài muốn ôm mỹ nhân chạy về.....

Lúc này trên vũ đài xuất hiện mười tám hòa thượng troc đầu, những nam nhân dâm dề phi lên đài đều bị đánh bay xuống dưới, ở hai bên cũng chạy ra hai đội võ sĩ để trấn áp tình cảnh hỗn loạn.

Còn những nam nhân muốn tìm Tứ Cửu quyết đấu thì bị Độc Cô Minh Triệu Tử Uy và Hy Bình đánh bật trở lại.

Đại Ný sắc mặt sương lạnh nói: “Nếu như các vị ngay cả chút thể diện cũng không cho tiểu nữ tử, thiếp chỉ đành phải nói lời xin lỗi.”

Trong chúng nhân có một vài vị phú gia công tử non gan hoặc không biết võ nhìn thấy trận xô xát đều luống cuống, chửi mát vài câu rồi bước ra. Một ít võ lâm nhân sĩ muốn gây sự nhưng thế lực đơn bạc, chỉ đành phóng vài phát rầm sau cùng rồi bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại năm người Hy Bình và năm người Lăng Vô Tâm.

Đại Ný vẫy tay một cái, hòa thượng và võ sĩ đều đi ra, nàng bước xuống vũ đài, nói: “Lăng công tử, vì sao chàng còn chưa đi?”

Lăng Vô Tâm chậm chậm nói: “Tại hạ đối với cô nương tình thâm như biển, sao đành bỏ đi như vậy chứ?”

Đại Ný nói: “Thiếp tin vào vận mệnh, nếu như mệnh trung đã định là chàng thiếp sẽ không chút do dự mà gả cho chàng nhưng vận mệnh xiêu xiêu lại chọn đúng vị công tử này” Nói xong dùng ngón tay xinh xinh chỉ vào tứ cửu.

Sau đó Đại Ný bước đến gần Lãng Vô Tâm, ghé vào tai hắn nói: “Lãng Công Tử, người đã vụng trộm với bốn tỷ muội trong chúng ta rồi còn chưa vừa lòng sao?”

Lãng Vô Tâm cười nói: “ Chính vì như thế cô nương mới có thể hiểu ra ta là nam nhân chân chính, cô nương không cảm thấy đánh mất ta làm ột tổn thất nghiêm trọng hay sao? Huống gì ta chỉ yêu có mình nàng, cô nương lại càng phải báo đáp thâm tình này của ta.”

Đại Ný noi: “Bên cạnh chàng không phải đã có rất nhiều nữ nhân rồi hay sao? Sao lại nói là yê mình thiếp? Ta thấy vị nữ hài này vừa bị khai bao (xòe nụ -ý là bị phá trinh), nhất định là kiệt tác của công tử rồi hả?”

Lãng Vô Tâm cười khỏ nói: “Nếu như là ta thì tốt qua, đáng tiếc người cướp đi lần tuh71 nhất của cô ấ là nam nhân khác, cô nương đừng hiểu lầm.”

Hy Bình ôm Thủy Khiết Nhu bước tới,noi: “Luận về tư sắc Đỗ Quyê cũng không kém nàng bao nhiêu, vả lại còn trẻ tuổi hơn, Lãng Vô Tâm đương nhiên không muốn bỏ qua, đáng tiếc tiểu Đỗ Quyên của ta lại không yêu hắn. Lãng Vô Tâm thích giữ gìn phong độ, lại tự tin là nữ nhân trong thiên hạ đều muốn tự động nhào vào lòng hắn, cho nên hắn không bao giờ cưỡng bức nữ nhân tương hảo, đây là chỗ khả ái nhất của hắn, ha?”

Hy Bình không quên nháy mắt với Lãng Vô Tâm, khiến Lãng Vô tâm tức giận nhưng không thể nói gì. Bất quá hắn cũng thích Hy Bình nói hắn có phong độ khả ái -hắn lúc nào cũng nghĩ như vậy.

Đại Ný quát vào mặt Hy Bình: “Người là ai”

Hi Bình cười nói: “Nếu như nàng muốn lấy được người may mắn của nàng, trước tiên nên đối tố với ta, nếu không thì đừng mong có được hạn vận nhân của nàng.”

Đại Ný lập tức hiểu ra nam nhân này và hạnh vận nhân của nàng la cùng một nhóm, không tiện dò hỏi Hy Bình liền quay sang Lãng Vô Tâm nói: “Lãng công tử, thiếp quay lại đây! Thei61p đã là danh hoa có chủ, thứ chothiếp không thể tiến chàng.”

Lãng Vô Tâm đột nhiên cười lớn: “Nàng bằng lòng chọn người kém hơn chứ không chọn người tốt nhất, vậy thì tùy nàng thôi Ta đã thử qua tư vị của Thiên Trúc mỹ nữ, coi như không uống chuyến đi lần này.” Hắn quay mặt sang nói với Hy Bình: “Ta rất thích băng Băng, và còn La xử nữ ở bên cạnh ngươi cũng là một mục tiêu của ta.”

Hy Bình hồ hững nói: “Băng Băng chỉ yêu một nam nhất duy nhất là ta thôi, còn những nam nhân khác trong mắt nàng chỉ là bãi cứt chó,! Còn như La xử nữ! Thật bất hạn, bắt đầu từ chiều hôm nay nàng đã vứt bỏ kiếp sống xử nữ, người đi tìm mục tiêu khác đi!”

Lãng Vô Tâm rất có phong độ nói: “Tay chân ngươi nhanh lắm, không biết ai bảo muốn bảo trụ trinh tiết cho La Mĩ Mĩ nhỉ?”

Hy Bình thê lưỡi liếm môi nói: “Hình như là ta, bắt quá nàng chỉ muốn ta cưỡng hiếp nàng, ta cũng chẳng biết làm sao.”

Lãng Vô Tâm nghiêm túc nhìn Hy Bình nói: “ xem ra ta phải đánh giá lại thực lực của ngươi, nam nhân có thể khiến cho Đỗ Quyên phải rã rời kiệt quệ đích xác không phải là nam nhân đơn giản, dù sao thì cũng là “Thủy Mộng Nữ” trăm năm khó gặp!” Nói xong, bế Đỗ Quyên đang ngồi trên ghế lên, nói với Thủy Khiết Nhu: “Khiết Nhu, chúng ta đi!”

Hy Bình buông Thủy Khiết Nhu ra, cười nói: “ Lãng Vô Tâm, phiền ngươi chiếu cố cho Đỗ Quyên.”

Lãng vô tâm ôm Đỗ Quy6n, dẫn Thủy Khiết Nhu ba người hướng về phía Đại Ný cáo từ. Hy Bình lại vọt lên trước bước tới ôm lấy Bạch Tư từ đằng sau.

Bạch Tư vùng vẫy nói: “Ngươi muốn gì?”

Hy Bình kiên định nói: “Ta muốn mang nàng về nhà.”

Bách Tư hét lên: “Ta không muốn quay về, ta không muốn về Bạch Dương bộ lạc.”

Lăng vô Tâm quay đầu lại nói: “Sư muội, muội cứ theo hần về đi! Theo ta sẽ không có kết quả tốt đâu.”
Ngừng một chút, lại cười với Hy Bình: “Hoàng Hy Bình, ta thay người chiếu cố cho Đỗ Quyên, người cũng thay ta chiếu cố cho hài tử trong bụng Bạch Tư. Khi hài tử ra đời, đừng quên xem xem nó giống ai, haha!”

Bạch Tư xấu hổ nói; “Lăng Vô Tâm, người là đồ vô sỉ!”

Lăng Vô Tâm cười dài một tiếng, bước đi trước.

106. Chương 105: Duyên Túy Trường Dạ

Đại Ný nhìn Tứ Cửu, nam nhân này cao to khỏe mạnh, tướng mạo cũng rất anh tuấn. Kỳ thật 5 nam nhân này đều là nhân trung chi long, mỗi người đều có những điểm đặc biệt riêng nhưng nam nhân này thật sự tuấn mỹ hoàn toàn không có vẻ vô lại như Hoàng Hy Bình. Kể từ phút lỡ sự phản đối của nữ nhân mà cứ ôm riết lấy người ta không chịu buông. Đáng tiếc hần không phải là hạnh vận nhân cho nên nàng không để ý nhiều đến hần.

Đại Ný nói với Tứ Cửu: “Phu quân, có thể nói tên của chàng cho Đại Ný biết được không?”

Tứ Cửu choàng tỉnh khỏi giấc mộng, nói: “Tứ Cửu”

Đại Ný nhú mày nói: “Tứ Cửu?”

Hoa Tiểu Ba chen vào nói: “Cũng gần giống thế”

Đại Ný ngạc nhiên hỏi: “Các người là?”

Độc Cô Minh, Hoa Tiểu Ba & Triệu Tử Uy ba người tranh nhau giới thiệu về bản thân mình.

Đại Ný cười nói: “Nguyên lai các vị đều là huynh đệ của phu quân thiếp, vả lại ai ai cũng là anh hùng. Đại Ný thật là cao hứng vì phu quân của mình có được những huynh đệ như thế này.”

Tứ Cửu vẫn có chút không tin những chuyện này là thật, nói: “Nàng thật muốn làm nữ nhân của ta à?”

Đại Ný cười nói: “Không chỉ thiếp là nữ nhân của chàng mà 11 người bọn họ cũng là nữ nhân của chàng.”

Hoa Tiểu Ba cười lớn: “Oa! Sư phụ, người phát tài rồi, ngay cả tỷ phu cũng không có được diễm phúc như người.”

Tứ Cửu lúng túng nói: “Không dám, không dám.”

Đại Ný nhu tình như thủy nói: “Phu quân, chàng bây giờ đưa thiếp về nhà nhé? Đêm đã khuya lắm rồi.”

Tứ Cửu nói: “Nhưng mà còn đám thủ hạ & lũ đầu trọc của nàng?”

Đại Ný giải thích: “Bọn họ thu xếp xong mọi việc ở đây sẽ quay trở lại Thiên Trúc báo tin vui cho nhà thiếp. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ thiếp, nay thiếp đã có phu quân bảo vệ, nhiệm vụ của họ coi như đã hoàn thành, Sau này phu quân phải bảo hộ cho bọn thiếp nha!”

Tứ Cửu nghe những lời nũng nịu này của nàng, toàn thân gần như mềm nhũn, bất giác vênh vao nói: “Đương nhiên là như vậy rồi, ai dám đụng đến nữ nhân của Tứ Cửu ta!”

Đại Ný nói: “Thiếp thấy phu quân cầm đao, biết ngy chàng là một nhân vật tài ba.”

Tứ Cửu xấu hổ nhìn Hy Bình, nói: “Ta bình thường không hay dùng đao vì đao này lực sát thương quá lớn, ta sợ giết nhiều người sẽ gặp báo ứng”

Đại Ný nói: “Vậy phu quân ngoại trừ đao pháp ra còn biết công phu gì?”

Tứ Cửu khoác lác nói: “Ta mười tám môn võ nghệ môn nào cũng cao cường”

Đại Ný hỏi: “Còn dùng đao thì sao?”

Tứ Cửu do dự một hồi, hơi đỏ mặt nói: “Đương nhiên là thiên hạ vô địch!”

Bốn nam nhân khác suýt nữa thì bật cười nhưng nén lại kịp. Phải để cho huynh đệ chút thể diện chứ!

Đại Ný nói: “Phu quân, Đại Ný rất nôn nóng muốn thành nữ nhân chân chính của chàng”

Hoa Tiểu Ba thò đầu ra nói: “Đã là như vậy, tax in thay sư phó dẫn đường. Các vị mỹ nữ, xin hãy theo.”

Hy Bình nhìn 4 nam nhân & mười mấy mỹ nữ lần lượt bước đi, âu yếm nói với Bạch Tư đang ở trong lòng mình: “Bạch nhi, chúng ta cũng trở về nhé?”

Bạch Tư nói trong nước mắt: “Không, thiếp không theo chàng quay về đâu, thiếp hận chàng!”

Hy Bình thở dài thất vọng, nói: “Ta biết nàng hận ta, nhưng hiện tại nàng không còn ai để nương nhờ, ta không đành lòng, ta muốn mang nàng về cạnh phụ thân nàng. Sau này nàng không sợ phải gặp ta nữa”

Bạch Tư đột nhiên ra sức giãy giụa khóc: “Chàng khi phụ Tư nhi! Ngay từ đầu đã khi phụ người ta, thiếp không muốn về!”

Hy Bình lau nước mắt cho nàng nói: “Đừng khóc, khóc nhiều không tốt cho thân thể, đối với hài tử trong bụng nàng cũng sẽ không hay.”

Bạch Tư tức giận nói: “Đã không phải là của chàng, không cần chàng quan tâm.”

Hy Bình đột nhiên hỏi: “Nàng có yêu Lăng Vô Tâm không?”

Bạch Tư sắc mặt trở nên lạnh lùng nói: “Liên quan gì đến người?”

Hy Bình thở dài: “Chuyện đó có liên quan đến ta, nàng đã từng yêu ta phải không?”

Bạch Tư nghiêng rằng nói: “Ta từ trước đến nay chưa bao giờ yêu cái tên chó đực như người!”

Hy Bình nói: “Chúng ta đi thôi, nàng nếu không muốn đi, ta đành phải ép nàng đi.”

Bạch Tư biết hắn có khả năng đó, vì hắn ngoại trừ là một tên chó đực ra còn là một tên trâu nước, man lực toàn thân có sức mạnh như trâu. Trọng lượng của thân thể nàng đối với người có thể lực kinh nhân như hắn mà nói, căn bản không đáng kể cho nên cuối cùng vẫn bị hắn bế trở về.

Về tới Viễn Dương tiêu cục thì đã nửa đêm.

Trên đường đi, Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh & đám mỹ nữ Thiên Trúc rất thân thiết với nhau, tựa hồ như có thể bỏ dưa ăn chung. Đường nhiên, trên danh nghĩa đám nữ nhân này là thị thiếp của Tứ Cửu, bọn họ chỉ đành nhỏ dãi mà thêm thôi chứ tịnh không muốn chiếm đoạt đồ vật của huynh đệ. Đường nhiên, đồ mất là không thể tránh khỏi.

Hy Bình không muốn chen vào giữa bọn họ, chỉ lặng lẽ ôm Bạch Tư đi về phía hậu viện của bọn họ.

Triệu Tử Uy cũng nhả nhận hơn nhiều hoặc là vì vết thương lại bắt đầu đau.

Lúc bước vào Viễn Dương tiêu cục, ngoại trừ người trực đêm ra thì những người khác đều đã đi làm mộng Chu Công.

Tứ Cửu luôn cảm thấy mình như đang nằm mơ, trong một đêm lại có đến 12 mỹ thê tiểu thiếp khiến cho hắn đi đường mà người cứ lâng lâng.

Hắn nhẹ nhàng kéo Đại Ný sang một bên, nói: “Hắc, lão bà, à không Đại Ný, ta muốn thương lượng với nàng một chuyện!”

Đại Ný ân cần nói: “Chàng nói đi! Thiếp mọi việc đều nghe lời chàng!”

Tứ Cửu nhìn chúng nữ bên cạnh đang ngẩn ngơ nhìn hắn & Đại Ný nói: “Những huynh đệ này của ta đối với tỷ muội của nàng rất có hứng thú, mà tỷ muội của nàng & họ hình như cũng rất hợp nhau. Nàng biết đấy, các nàng có đến 12 người mà ta chỉ có một mình, sao ta có thể độc hưởng cái diễm phúc này chứ? Hơn nữa ngoài ra ta còn có vài lão bà, ta sợ bọn hốc nhiều nữ nhân quá ta kham không nổi, nàng có thể bảo bọn họ từ trong những huynh đệ của ta chọn lấy người ưng ý mà theo không?”

Đại Ný mỉm cười hiểu ý nói: “Phu quân, chàng thật là có khí khái, có thể đem nữ nhân của mình hai tay dâng cho người khác. Chàng đã nguyện ý thì bọn thiếp có gì mà không được chứ.”

Tứ Cửu cảm kích hôn lên mặt Đại Ný một cái rồi quay đầu lại đồng dục nói: “Các vị mỹ nữ, lão đại của các nàng đã nói rồi, các nàng không nhất định phải theo ta, các nàng có thể tìm quyền lợi cho riêng mình. Những huynh đệ này của ta đều là những nam nhân rất khá, các nàng thích ai thì cứ theo người đó! “

Chúng nữ đồng loạt vui mừng, nhìn lên ngọc đèn trong phòng của Viễn Dương tiêu cực, đêm nay lại có nhiều ngọn đèn muốn sáng hơn rồi.

Hoa Tiểu Ba kinh hỷ nói: “Sư phó quả nhiên không quên đồ nhi.”

Triệu Tử Uy bước qua vố lên vai Tứ Cửu, nói: “Hảo huynh đệ!” Rồi quay lại ôm 2 mỹ nữ bước đi trước.

Độc Cô Minh cũng ôm lấy 2 mỹ nữ đứng cạnh nói: “Một khải xuân tiêu đáng giá như thế nào mọi người đều hiểu cả, ta cũng muốn đi tìm hiểu kỹ mỹ nữ của đêm xuân đây, hẹn ngày mai gặp lại.”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Sư phụ, đồ nhi là yêu thương người nhất, để giảm nhẹ gánh nặng cho người, con sẽ nỗ lực gấp bội. Cho tới lúc này, cuối cùng cũng tìm được 3 vị hảo tỷ tỷ rất tâm đầu ý hợp với con, người đã không phản đối thì con xin đem họ về dạy cho họ gọi con là thân ca ca. Người bảo trọng thân thể, con xin cáo từ” Nói xong hắt chu mỏ huyết sáo rồi sải bước về phía trước, chỉ thấy trong đám có 3 mỹ nữ cúi đầu đi theo hẳn.

Tứ Cửu cười mắng: “Tên tiểu tử này!”

Hy Bình cũng cười nói: “Năm nữ nhân lại cộng thêm một Dạ Lai Hương, người ngày mai liệu còn có thể động đây không?”

Tứ Cửu cả kinh nói: “Người không giúp ta à?”

Hy Bình nhìn Bạch Tư trong lòng mình nói: “Người hình như quên mất rằng bên cạnh ta cũng có không ít nữ nhân, hơn nữa hiện tại còn đang ôm một nữ nhân phiền phức, người tự mình hưởng dụng đi nhé! Hạnh vận nhân!”

Tứ Cửu nhìn Hy Bình rời đi, rồi lại nhìn 5 nữ nhân bên cạnh mình, hừ một tiếng nói: “Không có nghĩa khí!”

Đại Ný quay lại nói với Tứ Cửu: “Phu quân, nam nhân này rất kỳ quái”

Tứ Cửu nói không ra đầu ra đuôi: “Kì quái còn ở về sau kia!”

Đại Ný không hiểu ý, chỉ đáp lại một tiếng: “Vậy ư?” Bỗng đổi giọng hờn dỗi nói: “Phu quân, không nói đến hẳn nữa. Đêm nay đúng là một đêm tuyệt vời đối với chúng ta, cần phải quý trọng. Đưa bọn thiếp về phòng chàng, bọn thiếp sẽ vì chàng mà biểu diễn những tiết mục ca vũ tuyệt vời nhất nhé!”

Tứ Cửu nhất thời sắc tâm đại khởi, hào khí đại phát nói: “Theo ta nào! Các mỹ nữ, ta muốn cho các nàng biết Tứ Cửu ta cũng là một thiết đả hán tử.”

Bạch Tư nằm trong lòng Hy Bình khẽ nhúc nhích, mở mắt nhìn chăm chăm vào Hy Bình, mang theo khẩu khí không thể lý giải lại có chút chua xót: “Người không phải rất háo sắc ư? Vì sao lại không muốn mấy mỹ nữ đệ quốc đó để phát tiết thú dục?”

Hy Bình nói: “Nàng không phải đã nói ta có quá nhiều nữ nhân sao? Ta có nhiều nữ nhân như thế, hà tất phải đi tranh giành địa bàn của huynh đệ? Đương nhiên, nàng nếu muốn quay lại làm nữ nhân của ta, ta cầu còn không được!”

Thân hình mảnh mai của Bạch Tư khẽ run rẩy nói: “Nằm mơ giữa ban ngày”

Hy Bình nói: “Mặc dù nàng đã cho ta trình tiết, hơn nữa số lần cùng ta hoan ái cũng không ít, nhưng nàng từ trước tới nay chưa bao giờ chủ động hiến thân cho ta, cho nên ta ngu ngơ không thể đoán được tâm ý của nàng đối với ta. Ta chỉ cam đoan làm những chuyện mà ta muốn làm, lúc trước để cho Lăng Vô Tâm mang nàng đi là bởi vì ta mong nàng tìm được người trong mộng. Hôm nay, ta quyết lưu nàng lại vì ta cảm thấy nàng nên quay về nhà. Mặc kệ nàng có nguyện ý hay không hya là nàng yêu Lăng Vô Tâm nhiều như thế nào, nàng cũng chỉ có một cách lựa chọn là ở bên cạnh ta cho tới ngày ta mang nàng về Bạch Dương tộc, mình bạch chưa?”

Bạch Tư như giận dỗi mà không phải dỗi nói: “Người ngoại trừ dùng trò ngang ngược ra còn biết gì nữa?”

Hy Bình không trả lời chỉ lạnh nhạt nói: “Ta đề nghị nàng thử từ trong tâm linh thu nhận ta. Nói thật, chỉ cần có ngày nàng cam tâm tình nguyện trở thành thê tử của ta, ta sẽ rất cao hứng.”

Bạch Tư đột nhiên khe khẽ nói: “Người không để tâm chuyện ta đã từng cùng Lăng Vô Tâm hoan ái sao, còn hài tử của hắn đang ở trong bụng ta nữa?”

Hy Bình cười nói: “Chỉ cần người nàng yêu là ta, ta sẽ đem đến cho nàng sung sướng & thỏa mãn vô hạn. Nàng cần phải biết rõ là ta có thể làm được!”

Bạch Tư còn có thể nói gì nữa? Nam nhân này chuyện khác thì không nói, chứ về phương diện thỏa mãn nữ nhân thì đúng là vô nghi. Nàng chỉ có thể hừ một tiếng rõ to rồi nói: “Đại công hầu!”

Ngoài chuyện này ra nàng không nói gì khác.

Đột nhiên Dã Mân Côi mở cửa ra, nói: “Bạch tỷ tỷ, ai là đại công hầu?”

Hy Bình nói: “Mân Côi, nàng vẫn chưa ngủ à?”

Dã Mân Côi nói: “Vừa bị tiếng ồn đánh thức, La mỹ nữ của chàng tỉnh lại cứ khóc mãi không thôi, thiếp mất hồi lâu mới khiến cho nàng yên tĩnh trở lại. Bất quá nàng ấy vẫn chưa ngủ, còn đang nằm trên giường đợi chàng kia!”

Hy Bình nói: “Thật đã làm khổ nàng rồi, ta sẽ bồi thường cho nàng” Rồi bế Bạch Tư bước vào phòng.

Trên giường, La Mĩ Mĩ & Tiểu Tước nhìn thấy Hy Bình, đầu tiên thì giận dữ, sau đó lại vui mừng.

Hy Bình đặt Bạch Tư ngồi lên ghế, nói: “Tước nhi, sao còn chưa ngủ?”

Tiểu Tước không trả lời, La Mĩ Mĩ mở miệng mắng: “Hoàng Hy Bình, tên dâm tặc người, trả lại sự thanh bạch cho ta!”

Hy Bình cười nói: “Hiện tại đêm đã khuya rồi, nàng nếu cứ làm huyên náo như vậy, ta sẽ làm nàng trước tiên để cho nàng yên lặng.”

Dã Mân Côi nói: “Hy Bình, hai người bọn họ nếu không có thời gian 2, 3 ngày thì không thể hành động tự nhiên được, ngày mai làm thế nào để lên đường trở về?”

Hy Bình đã từng là hỏa xa phu nên nói ngay: “Tìm 2 cỗ xe là được rồi.”

La Mĩ Mĩ nói: “Chỉ cần ta trở về, lập tức sẽ trình báo lên quan phủ mang tên dâm tặc người đi hoạn rồi bắt vào cung làm thái giám.” Ngữ khí của nàng tuy độc ác nhưng tiếng nói lại rất nhỏ, có lẽ sợ Hy Bình lại xâm chiếm nàng.

Hy Bình đột nhiên nghĩ lại thấy nàng & trung niên ni cô giống hệt như là Đỗ Tư Tư bèn cười nói: “Nữ nhân muốn hoạn ta không chỉ có một mình nàng đâu nhưng không có ai thành công cả. Nàng biết vì sao không? Vì những người hoạn ta đều biến thành bị tar a sức hoạn hết, ha ha!”

La Mĩ Mĩ hừ một tiếng

Dã Mân Côi đột nhiên nghĩ ra gì đấy, nói: “Hy Bình, đêm nay chàng còn muốn ngủ ở đâu không?”

Hy Bình trầm tư một chốc, nói: “Nàng sang chỗ Tứ Cầu gọi Dạ Lai Hương sang đây. Ta thấy nàng ấy đêm nay chắc không được Tứ Cầu sung ái đâu. Nàng đem nàng ta tới phòng La Mĩ Mĩ & Tiểu Tước mà ngủ đi.”

Dã Mân Côi nói: “Tứ Cầu mang theo mấy nữ nhân về?”

Hy Bình nói ngắn gọn: “Năm người”

Dã Mân Côi nói: “Tên Tứ Cầu này, ngày mai nhất định sẽ ỉu xìu cho mà xem. Hy Bình, thiếp đi kiểm Lai Hương đây, nếu chàng chịu không nổi thì tới phòng của bọn thiếp để Lai Hương bồi tiếp chàng.”

Hy Bình tiễn nàng ra ngoài nói: “Tuy nàng & Lai Hương đều không phản đối, nhưng ta không thể qua được. Chúc nàng ngủ ngon, đêm mai đừng có mượn cớ mà trốn ta đấy nhé!”

Dã Mân Côi cảm thán: “Có nhiều lúc thiếp thật hoài nghi chàng không phải là người!” Nói xong mỉm cười một cái rồi quay người thiết tha bước đi.

Hy Bình khóa cửa lại nói: “Tự nhi, ngủ đi!”

Hy Bình cởi quần áo, giày dép rồi bước đến giường, chui vào trong chăn ôm lấy La Mĩ Mĩ lả lợ nằm bên cạnh, sau đó dịch sang một chút nhường nửa giường cho Bạch Tư. Bạch Tư còn chưa chịu bước lên, hình như có ý không muốn đi ngủ. Hy Bình không chế sự giãy giụa yếu ớt của Mĩ Mĩ, quay sang nói với Bạch Tư: “Nàng không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ đến hài tử ở trong bụng chứ. Nào, ngủ đi! Về sau không có sự đồng ý của nàng, ta sẽ không cưỡng bách gì nàng nữa, được không?”

Bạch Tư nhìn hẩn một lúc, cuối cùng cũng hoà hoãn bước lên giường. Nàng vừa nằm xuống thì không biết tại sao trong phút chốc nàng đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, hai hàng nước mắt lặng lẽ ứa ra.

Hy Bình dùng một tay đắp chăn cho nàng, giọng nói ôn nhu như dỗ dành hài tử: “Như thế mới ngoan chứ!”

La Mĩ Mĩ thôi không ngo nguậy, nói: “Cho ta về phòng ngủ?”

Hy Bình hỏi lại: “Nàng có thể đi lại à?”

La Mĩ Mĩ yên lặng.

Hy Bình trầm tư một lúc, nói: “Nàng không thích ngủ cùng ta à?”

La Mĩ Mĩ nói: “Người biết rồi còn hỏi”

Hy Bình nói: “Vậy thì đổi cho Tước nhi nằm cạnh ta đi.”

Hẩn vừa định ngồi dậy thì cảm thấy cánh tay bị La Mĩ Mĩ nắm lấy, hơn nữa mặt nàng cũng đồng thời vùi vào cổ hẩn.

Hẩn hình như hiểu ra điều gì đó, nói: “Thôi được, nàng không thích thì cũng chỉ chịu một đêm nay thôi, từ ngày mai nàng sẽ được khôi phục lại tự do.”

Tiểu Tước thâm tình nói: “Đại sắc ma, Tiểu Tước muốn vĩnh viễn được ở bên chàng!”

Hy Bình nghiêng mặt sang hôn nàng, nói: “Chắc chắn!”

Tiểu Tước lại nói: “Thiếp muốn gối lên cánh tay cường tráng của chàng để ngủ”

Hy Bình đưa cánh tay đang đặt trên lưng Mĩ Mĩ ra cho nàng gối, cánh tay khác cũng rời khỏi lưng La Mĩ Mĩ luồn dưới cổ Bạch Tư nhẹ ôm lấy nàng nói: “Nàng cũng gối lên tay ta mà ngủ, đừng phản đối.”

Bạch Tư không kháng nghị, nàng lấy ống tay áo quạt qua khóe mắt đang ươn ướt, sau đó dung tay phải vuốt tóc.

Hy Bình nói: “Trong ba người nàng, bất kể là nguyện ý hay không nguyện ý thì đêm nay đều là nữ nhân của ta, còn ngày mai có muốn làm nữ nhân của ta hay không thì các nàng tự quyết định. Mĩ Mĩ, đừng có dùng răng cắn tay ta, ta muốn ngủ!”

La Mĩ Mĩ biện bạch: “Người ta có làm gì đâu.”

Hy Bình cười rồi nhắm hai mắt lại chuẩn bị ngủ.

Cho dù 3 nữ nhân này trong lúc hẩn ngủ, có làm gì trên người hẩn, hẩn cũng không cảm thấy chán ghét.

Mà có lẽ chỉ thấy vui thích.

Có những lúc ngoài miệng nói không thích thì trong lòng lại thích muốn chết. Miệng nói hận thì trong lòng lại tình sâu như biển.

Hẩn thật sự đã ngủ.

Một giấc ngủ rất ngon.

107. Chương 106: Cừu Ái Đồng Độ

Cáo biệt Viễn Dương tiêu cực, mọi người lại một lần nữa bước lên đường.

La Mĩ Mĩ & Bạch Tư đêm đó sau khi tỉnh lại, kiên quyết không chịu ngủ chung phòng với Hy Bình. Cho nên trên đường đi, Hy Bình an bài cho 2 nàng & Vưu Túy, Thi Nhu Vân ở cùng nhau, chỉ để lại Dã Mân Côi & Tiểu Tước bồi tiếp hần.

Tứ Cửu hưởng hết điểm phúc, năm mỹ nữ Thiên Trúc lại thêm Dạ Lai Hương, khiến hần gần như thở không ra hơi. Cho nên trên đường đi, mấy lần ngủ gà ngủ gật trên lưng ngựa mà ngã cả xuống đất. Cũng may hần da dày xương cứng không đến nỗi vì thế mà bỏ mạng.

Điều khiến cho Tứ Cửu cảm thấy kỳ quái nhất là Đại Nỵ khi giao hoan cùng hần thì chiều chuộng trăm điều, nhưng bình thường lại rất dễ phân tâm, giống như đang nghĩ về một điều gì đấy. Có nhiều lần hỏi nàng tại sao, nàng chỉ nói là có chút nhớ cổ hương & người thân ở đó.

Nhưng tới buổi tối lúc giao hoan, nàng lại biểu hiện nhu tình vô hạn, lại còn thường nũng nịu đòi Tứ Cửu cho nàng xem thử đao pháp. Nàng nói muốn nhìn thấy khí phách anh hùng của phu quân lúc sử đao.

Tứ Cửu có nỗi khổ thì chỉ đành tự mình nuốt, lúc trước vốn là Hoa Tiểu Ba cầm Liệt Dương Chân Đao, nhưng do Hoa Tiểu Ba thụ thương nên đao lại rơi vào tay hần.

Sau này Hoa Tiểu Ba cầm kim thương thấy thoải mái hơn nhiều so với cầm đao cho nên không muốn đổi lại cho Tứ Cửu, hơn nữa càng quán quýt đòi Tứ Cửu dạy hần thương pháp.

Tứ Cửu vì chót khoe khoang trước mặt Đại Nỵ là hần võ nghệ siêu hạng, rồi lại bị Hoa Tiểu Ba rít đòi mượn kim thương, cuối cùng phải cho luôn Hoa Tiểu Ba, hơn nữa còn ba hoa dùng thương chưa phải là cường hạn của hần, hần thích dùng đao hơn. Tứ Cửu sở dĩ nói vậy là vì vào cái đêm Đại Nỵ hiến thân cho hần đã nói rằng nàng thích nhất là nam nhân dung đao.

Cho nên bất kể là hần thích hay không thích dung đao hoặc là biết hay không biết dùng đao đều đã không còn quan trọng, chỉ cần có thể làm cho nữ nhân vui vẻ, điều đó mới là tối quan trọng. Nếu không phải là lúc khẩn yếu thì đao không cần phải giao lại cho Hy Bình.

Hy Bình thì càng chẳng cần phải nói, hần từ trước đến nay chỉ khi nào cần dùng đến đao thì mới sờ đến nó, bình thường thì đều là hai tay không, càng tiện để hần trái ôm phải ấp.

Một chiều hoàng hôn sau mười ngày lặn lội, bọn họ dừng chân tại một khách sạn.

Tứ Cửu nhanh nhanh chóng chóng chạy vào phòng tiếp tục hưởng điểm phúc, Hoa Tiểu Ba thì bị 4 nữ nhân kéo vào phòng làm thân ca ca, Triệu Tử Uy, Độc Cô Minh đương nhiên cũng không chịu thu kém, Hoàng Dương phu phụ & những người khác tự nhiên cũng muốn nghỉ ngơi.

Hy Bình để cho Dã Mân Côi & Tiểu Tước ngủ trước rồi đưa Tuyết Nhi tới phòng đám nữ nhân Vưu Túy.

Dã Mân Côi & Tiểu Tước đồng thanh nói: “Tốt nhất là đêm nay chàng đừng có quay lại, cho dù có quay lại cũng không được đánh thức bọn thiếp. Chàng đúng là con trâu đực vĩnh viễn không biết mệt mỏi”

Tuyết Nhi ngơ ngác hỏi: “Phụ thân sao lại biến thành con trâu đực thế?”

Hy Bình nói: “Đáng tiếc là các nàng phản đối, vậy ta cũng chẳng có cách nào hơn.”

Hy Bình bế Tuyết Nhi đến trước cửa phòng Vưu Túy gõ cửa.

Trong phòng vọng lên tiếng của La Mĩ Mĩ: “Tuyết Nhi à? A di ra mở cửa đây”

Người mở cửa lại là Thi Nhu Vân, Hy Bình cười cười với nàng, nói: “Vì sao lần nào ra mở cửa cũng là nàng?”

Thi Nhu Vân không thèm để ý tới hần, chỉ lẳng lặng khép cửa lại.

Hy Bình đặt Tuyết Nhi xuống, đột nhiên cảm thấy sau lưng nhói đau, vòng tay lại chộp một cái, nắm được ngọc thủ của Thi Nhu Vân, đoạt lấy trủy thủ trong tay nàng, nói: “Ta đã nói nhiều lần rồi, muốn giết được

ta thì phải mua lấy một thanh trủy thủ sắc bén, lần nào cũng cầm thanh này đâm ta, đến một chút sáng ý cũng không có, nàng thật thiếu tính nhẫn nại.”

Tuyết Nhi nói: “Phụ thân, a di lại chơi cái trò gọi là “sau lưng đâm một dao” với cha à?”

Hy Bình ném dao cắm sâu vào ván cửa, nói: “Tuyết Nhi ngoan, để thăm thăm bé con đi ngủ.”

Vưu Túy bế Tuyết Nhi lên giường, để nó nằm ngay ngắn rồi mới nói: “Hoàng Hy Bình, người đừng làm đau thay Thu Vân.”

Hy Bình nói: “Túy tỷ, ta không thể để nàng ấy lưu lại bên cạnh. Nàng ấy rất phiền phức.”

Vưu Túy nói: “Người đừng nói với ta là ước định giữa người & Thi Trúc Sinh không liên quan đến ta. Người nếu như muốn đối với người chết cũng không giữ chữ tín thì cũng không ai dám nói gì người, dù sao thì đó vẫn là thói quen xấu của tên hỗn đản người”

La Mĩ Mĩ nói thêm vào: “Đúng, Túy tỷ, hẳn là tên vô lại không biết nói chữ tín.”

Hy Bình nói: “Mĩ Mĩ, nàng không cần phải ý kiến nhiều như thế, cho dù nàng nhìn không quen tác phong của ta thì cũng xin nàng hãy nhẫn nại vài ngày. Ta tin rằng không cần bao lâu ta sẽ làm thay đổi cách nhìn của nàng. Nàng tính thử xem còn cách nhà nàng bao nhiêu lộ trình.”

La Mĩ Mĩ sáng giọng: “Ta không biết tính.”

Hy Bình bế Thi Nhu Vân lên giường của Vưu Túy, Vưu Túy nhường nàng nằm trong còn Tuyết Nhi thì nằm giữa.

Vưu Túy không khách sáo nói với Hy Bình: “Người có thể đi được rồi.”

Hy Bình lại ngồi lên mép giường, chăm chú nhìn nàng hồi lâu rồi nói: “Nếu như Thi Trúc Sinh không chết liệu nàng có gả cho ta không?”

Vưu Túy nói: “Trúc Sinh là phu quân ta, cả cuộc đời Vưu Túy ta chỉ xuất giá một lần.”

Hy Bình nhặt nhẹo nói: “Có thể” rồi hôn lên môi nàng một hồi lâu, sau đó nói: “Đã lâu rồi không hôn nàng, không ngờ vẫn rất thơm ngon.”

Vưu Túy tức giận nói: “Người có tin là ta rút kiếm chém người không?”

Hy Bình cười nói: “Thị phu nhân, xin bớt giận”

Thân hình mềm mại của Vưu Túy khẽ run lên, nói: “Người gọi ta là gì?”

Hy Bình nói: “Chẳng lẽ không phải à?”

Vưu Túy không biết phải trả lời như thế nào.

Hy Bình lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên tiểu dược hoàn màu trắng, nói: “Đã là nữ nhân thì không nên mang hài tử không phải của trượng phu, ước định nửa tháng đó từ tối hôm nay bắt đầu hết hiệu lực. Chỉ cần nàng uống nó, nàng lập tức có thể đem Thu Vân trở về hoặc là chọn cách lập tức rút kiếm đâm chết ta?”

Vưu Túy sắc mặt biến thành trắng bệch nói: “Ta, ta vì sao lại phải uống nó?”

Hy Bình liền giải thích: “Rất đơn giản, trong bụng nàng đã có hài tử của ta”

Vưu Túy vừa vui vừa sợ, nói: “Sao người lại biết?”

Hy Bình cười cười nói: “Giờ đã là lúc phải kết thúc, đã xác định rằng nàng có mang, nàng lại chán ghét ta như vậy đương nhiên không thể làm mẫu thân của con ta, đúng không?”

Vưu Túy gương mặt ngơ ngác nhìn Hy Bình, hai tay đang túm chặt chăn khẽ run rẩy.

Hy Bình nói tiếp: “Cho nên ta quyết định giúp nàng phá đi đứa nhỏ này, không để hài tử trở thành gánh nặng của nàng, có được không Thị phu nhân?”

Vưu Túy dung hai tay đẩy vào ngực Hy Bình, hét lên: “Người cút đi, cút đi”

Hy Bình nói: “Nàng chẳng phải đã nói là không thích loại người như ta sao?”

Vưu Túy hai mắt đầm lệ, nói: “Tên hỗn đản, ma quỷ người lúc nào cũng muốn làm tổn hại đến hài tử trong bụng ta, người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa!”

Hy Bình nói: “Đây cũng là hài tử của ta, nàng cho rằng ta muốn vậy lắm sao? Nhưng nàng ngoan cố muốn báo thù cho Thi Trúc Sinh, hơn nữa xem ta là đại cừu nhân, nàng đã muốn giết ta thì sao lại sinh hài tử cho ta chứ?”

Vưu Túy khóc nói: “Hài tử này là của ta, không phải của người.”

Hy Bình nói: “Thân thể nàng chỉ có ta tiến nhập vào một lần, không phải của ta thì của ai chứ?”

Vưu Túy kiên trì đến cùng nói: “Ta không cần biết, ta nói không phải của người thì không phải của người.”

Hy Bình nói: “Hà tất phải cố chấp như vậy? Sau khi nàng uống thuốc này rồi có thể giết ta mà không băn khoăn gì cả. Hơn nữa sau này nàng muốn có hài tử chỉ cần tìm một nam nhân tốt. muốn sinh bao nhiêu cũng được. Nào, nghe lời ta uống nó đi hai người chúng ta sẽ không còn liên quan gì đến nhau, không phải là rất tốt sao?”

La Mĩ Mĩ bất bình nói: “Hoàng Hy Bình, người tàn nhẫn lắm.”

Hy Bình quát lên: “Không phải việc của nàng!”

Vưu Túy ngồi dậy vừa khóc vừa đi giày, mặc cho nước mắt ướt đầm khuôn mặt nàng cũng chẳng buồn lau đi.

Hy Bình kinh ngạc nói: “Nàng xuống giường làm gì?”

Vưu Túy khóc lóc nói: “Ta đi, bây giờ ta sẽ đi.”

Hy Bình nói: “Nàng tốt nhất hãy ngoan ngoãn nằm lại giường, bằng không chút nữa trong bụng nàng sẽ có thêm một viên được hoàn nữa đấy.”

Thi Nhu Vân ngồi dậy nói: “Đồ xấu xa, không ai đối đãi với đại tẩu ta như người.”

Hy Bình nói với nàng: “Nàng cuối cùng cũng chịu nói rồi à? Ta còn tưởng nàng câm rồi cơ đấy!”

Thi Nhu Vân lại tức giận nằm xuống, hơn nữa còn phẫn nộ lườm hằn.

Vưu Túy đã đi xong một chiếc hài, lúc này đang cầm chiếc còn lại không biết có nên đi vào hay không!

Hy Bình đoạt lấy hài của nàng rồi ném xuống đất, rồi nhấc chân đi hài của nàng lên rồi cởi nốt ra, nói: “Thi phu nhân, nàng muốn có hài tử này cũng được, nhưng mà nàng phải suốt đời ở bên cạnh ta. Hài tử sau khi sinh ra cũng nhất thiết phải mang họ ta, cho dù nàng thích hay không thích ta, điều này ta không quan tâm nhưng mà tuyệt đối không được xem ta như kẻ thù! Thu Vân có thể ám sát ta, nàng lại tuyệt đối không thể.”

Vưu Túy đâm vào ngực hằn nói: “Người là kẻ vô lương tâm, người khi phụ người ta, có gan thì chúng ta quyết đấu công bình, ta sẽ một kiếm giết chết người.”

Hy Bình rất tán đồng, nói: “Hảo! Nàng uống thuốc rồi ta & nàng công bình quyết đấu, để cho nàng thống khoái mà rút kiếm giết ta!”

Vưu Túy không động dậy, phục trên vai Hy Bình, giơ tay từ đằng sau lưng hằn lên lau nước mắt, sau đó buông hằn ra, chui vào trong chăn nói: “Ta buồn ngủ rồi.”

Hy Bình bỏ lại được hoàn vào bình, đút vào ngực, nói: “Nếu như nàng không nguyện ý theo ta, nàng ngày mai có thể đi, lúc đi mang luôn Thu Vân theo, đi rồi thì tuyệt đối không được quay lại.”

La Mĩ Mĩ lầm bầm: “Làm bộ hào phóng.”

Hy Bình đứng dậy bước đến giường của Bạch Tư, ngồi xuống rồi nói với La Mĩ Mĩ: “Nàng nếu muốn đi, ta nhất định sẽ vỗ tay kêu tuyệt.”

La Mĩ Mĩ bĩu môi nói: “Ta sẽ đi, chỉ là còn chưa đến lúc.”

Hy Bình mỉm cười nói: “Vẫn còn không lên tiếng nhờ ta đưa nàng về nhà.”

La Mĩ Mĩ trừng mắt nhìn hấn, nói: “Không nói với người nữa, ta buồn ngủ rồi.”

Hy Bình đột nhiên sắc tâm nổi lên, nói: “Có muốn ta bồi tiếp nàng ngủ không?”

La Mĩ Mĩ cả kinh: “Không cần”

Hy Bình cười nói: “Không cần thật à?” Nói rồi nắm lấy tay nàng đút vào trong chăn nhẹ nhàng xoa lấy vú nàng.

La Mĩ Mĩ giống như bị điện giật, đẩy ma trảo của hấn ra, nói: “Đừng đụng đến ta!”

Hy Bình nói: “Cũng tốt, nàng là phú gia thiên kim, được chiều chuộng hết sức, đương nhiên tên nhà quê như ta không thể đụng vào. Đáng tiếc a! Nàng đêm hôm trước lại bị tên nhà quê như ta đoạt mất trinh tiết, sau này sao có thể gả cho hào môn công tử được đây! Nói cũng khá chí lý!”

La Mĩ Mĩ bực bội nói: “Gả cho ai cũng không thêm gả cho người.”

Hy Bình chọc ghẹo nói: “Vậy thì ta yên tâm rồi, ta còn sợ nàng đòi chết, đòi sống muốn gả cho ta cơ đấy!”

La Mĩ Mĩ bị chọc tức đến á khẩu vô ngôn.

Bạch Tư nhẹ nhàng nói: “Chúng ta thật đã buồn ngủ rồi, người đi đi được không?”

Hy Bình quay sang nhìn nàng hồi lâu rồi nói: “Xem ra ta ở trong phòng này rất không được hoan nghênh, đành phải quay lại chỗ có người hoan nghênh ta vậy. Áyyy! Chỉ mong Mân Côi & Tước nhi chưa ngủ”

Nói xong hấn đột nhiên cúi đầu xuống hôn La Mĩ Mĩ rồi mới đứng dậy cất bước ra khỏi phòng.

La Mĩ Mĩ dung tay quệt đôi môi bị hấn hôn, bật khỏi giường đi khóa cửa lại, nói: “Dâm côn!”

Bạch Tư thở dài: “Hấn từ trước đến giờ đều là như thế.”

La Mĩ Mĩ trèo lên giường, nói: “Chính vì các bộ dạng đó nên mới bị ghét. Không hỏi người ta nguyện ý hay không mà cứ cưỡng ép.”

Bạch Tư nói: “Lúc đó hấn cho muội đi, tại sao lại không đi?”

La Mĩ Mĩ bĩu môi nói: “Muội đã nói nhiều lần rồi! Muội đã nói nhiều lần rồi mà, muội lúc trước không hiểu vì sao lại không đi, căn bản là không sợ hấn, không sợ hấn chiếm hữu muội.”

Bạch Tư nói: “Khó hiểu thật.”

Vưu Túy bước xuống giường, nói “Mĩ Mĩ, muội vào trong ngủ một chút đi.”

La Mĩ Mĩ nghe lời nhảy khỏi giường nhường chỗ cho Vưu Túy, nhường nàng & bọn họ ngủ cùng nhau.

Vưu Túy nói với La Mĩ Mĩ: “Ta thấy nàng sớm đã yêu cái tên hỗn đản đó rồi, bằng không sao lại tự động tiến ra đến cửa?”

La Mĩ Mĩ nói: “Muội có sao? Muội ghét nhất là hấn, còn suốt ngày cãi cộ với hấn nữa.”

Bạch Tư buồn bã thở dài: “Chúng ta đều là nữ nhân bị ép vào lãnh cung.”

La Mĩ Mĩ nói: “Tỷ sao lại nói như vậy? Là chúng ta bị đi đây cho hấn mới đúng chứ. À! Bạch tỷ, tỷ không còn yêu hấn nữa sao?”

Bạch Tư nói: “Kỳ thật không thể hoàn toàn trách hấn, lúc trước hấn vì cứu ta mới phải xâm phạm ta. Nói thật lòng, ta từ trước đến giờ không hề hận hấn, lúc đầu ta còn không thể kìm được lòng mà ái mộ hấn. Hấn là loại nam nhân có thể khiến cho nữ nhân phong cuồng. Nhưng lúc ta hấn có rất nhiều lão bà, ta cảm thấy rất tức giận, huống hồ hấn còn cưới Bạch Liên khiến cho thành kiến của ta đối với hấn càng thêm sâu đậm, ta nghĩ lúc đó ta đã ăn phải dấm chua. Từ lúc gả cho Lăng Vô Tâm, mặc dù ta đã vô số lần tự nhắc nhở bản thân không được nghĩ tới hấn, nhưng ta làm không được. Lại còn lúc ân ái với Lăng Vô Tâm, ta trong lòng vẫn còn nhớ đến hấn, ta nghĩ ta đã hết thuốc chữa mất rồi.”

La Mĩ Mĩ ngạc nhiên nói: “Sao tỷ không nói rõ cho hấn biết?”

Bạch Tư hồi tưởng lại nói: “Hắn cũng đã từng nói, chỉ cần ta nói một câu, lúc nào cũng đều có thể trở thành tiểu kiều thê của hắn. Nhưng ta lúc trước đã lựa chọn gả cho Lăng Vô Tâm, giờ đây còn mang trong bụng hài tử của Lăng Vô Tâm, muội bảo ta còn mặt mũi nào mà quay trở lại để hắn ôm ấp?”

Vưu Túy nói: “Vậy muội có thật muốn trở lại Bạch Dương tộc không?”

Bạch Tư trầm tư nói: “Muội cũng không rõ.”

La Mĩ Mĩ bất bình nói: “Hắn là tên không có trách nhiệm mà! Có nói thế nào thì lúc đó hắn cũng không nên nhường tỷ cho Lăng Vô Tâm, nữ nhân miệng nói không đúng với lòng cũng là chuyện bình thường.” Ngừng một chút rồi lại nói: “Đừng nhìn muội, muội là ngoại lệ, muội nói ghét hắn tức là ghét hắn, La Mĩ Mĩ sao có thể yêu cái tên nam nhân thô lỗ như hắn chứ? Muội là người đọc sách hiểu lễ nghĩa mà.”

Bạch Tư cười nói: “Thật hâm mộ, vậy cứ chờ xem nhé.”

La Mĩ Mĩ lộ ra thần tình kiêu ngạo nói với Vưu Túy: “Túy tỷ, tên dâm côn đó vừa mới nói sẽ cho tỷ đi, tỷ ngày mai có thể quay lại Địa ngục môn rồi.”

Vưu Túy nói: “Ta không đi.”

La Mĩ Mĩ ngạc nhiên nói: “Tỷ không đi? Nếu hắn lại bức tỷ bỏ hài tử thì tỷ biết làm sao? Tên dâm côn này thật tàn nhẫn, cả cốt nhục của mình cũng đòi hủy.”

Bạch Tư nói: “Ta chỉ thấy lạ là sao hắn lại biết Túy tỷ có mang nhanh vậy, chuyện nay ngày cả chúng ta cũng đều không biết.”

Vưu Túy thở dài: “Hắn nói cũng có đạo lý, ta mang hài tử của hắn lại cứ tìm hắn báo thù, ta chung quy có thể tự tay giết cha đẻ của con mình hay không? Trúc Sinh trước khi chết đã bảo ta phải nghe lời hắn, nhưng ta sao có thể làm điều có lỗi với Thi gia được chứ? Ta cảm thấy rất khó xử, sống đã ba mươi năm, thật không dễ để có được một đứa con, ta sao lại không cần đứa con này chứ? Ta dù sao cũng là nữ nhân, không hề có dã tâm, chỉ mong có được một gia đình hạnh phúc, có trượng phu & hài tử. Giờ đây trượng phu đã không còn, đứa con là duy nhất đối với ta, có ra sao thì ta vẫn muốn sinh hạ đứa con này.”

La Mĩ Mĩ nói: “Tỷ không định báo thù nữa sao?”

Vưu Túy không nói gì còn Bạch Tư thì buồn bã thở dài.

La Mĩ Mĩ nói: “Trượng phu của tỷ cũng thật là, đường đường làm nam nhân thì không muốn lại muốn đi làm thái giám, để cho tên dâm tặc đó thừa nước đục thả câu hại tỷ bây giờ phải khó xử.”

Ở trên chiếc giường khác Thi Nhu Vân nói: “Không được nói xấu ca ca của ta”

Vưu Túy nói: “Nhu Vân, muội còn chưa ngủ à? Tuyết Nhi đã ngủ chưa?”

Thi Nhu Vân nhìn Tuyết Nhi, nói: “Ngủ rồi.”

Vưu Túy nói: “Nhu Vân, muội có về không?”

Thi Nhu Vân thương cảm nói: “Nhu Vân đã không còn có nhà rồi, Nhu Vân muốn ở bên cạnh tên bại hoại, nhất định phải giết hắn để báo thù cho đại ca.”

Bạch Tư lắc đầu nói: “Đừng nhìn hắn hoàn toàn không giống như người có võ công, lúc hắn xuất Lôi Kiếp Dao Pháp thì thật sự đáng sợ kinh người.”

Thi Nhu Vân nói: “Hắn đánh không lại đại tẩu, chỉ biết giả chết thôi.”

Bạch Tư nói: “Cho dù hắn không dùng đao vẫn rất đáng sợ, ngay cả Ô Long cũng bị hắn tay không chế phục. Chỉ cần bị hắn chế trụ, địch nhân dù võ công cao đến mấy cũng không thoát thân được, thần lực & dự tính của hắn đều kinh nhân như nhau.”

Vưu Túy nói: “Nhu Vân, báo thù rất khó, muội mỗi lần dung thủy thủدام hắn đềuدام không được. Ta lần trước tuy cóدام trúng hắn nhưng lại không có cách nàoدام sâu được thêm nữa, hơn nữa từ trong người hắn truyền lại một cỗ nội lực tựa hồ như chấn bay kiếm khỏi tay ta. Đại tẩu hiện tại cũng không biết phải làm sao mới phải, ngay cả dung khí báo thù cũng không có, tỷ có lỗi với đại ca càng có lỗi với Thi gia”

Thi Nhu Vân nói: “Đại tẩu, muội hiểu rồi. Bình thường bọn họ nói muội cái gì cũng không hiểu, kỳ thực muội minh bạch Thi gia bọn muội mới là có lỗi với tỷ, cừu hận của ca ca cứ để Thi Nhu Vân muội đòi, muội có thời gian, muội không tin không giết được tên bại hoại đó.”

La Mĩ Mĩ nói giúp: “Ta cũng muốn hoạn hần.”

Bạch Tư nói: “Tỷ hình như đặc biệt thù hận thâm căn của hần?”

La Mĩ Mĩ nói không ra đầu ra đuôi: “Cái đó của hần đi vào trong ta khiến ta đau chết đi sống lại, còn chảy ra bao nhiêu máu nữa, ta chẳng lẽ không nên hận à?”

Bạch Tư mỉm cười, nhắm mắt ngủ.

Vưu Túy đột nhiên nói: “Muội khi nào muốn hoạn hần thì bảo ta một tiếng”

La Mĩ Mĩ nói: “Vì sao?”

Vưu Túy lại nhắm hai mắt lại giống như Bạch Tư.

La Mĩ Mĩ bĩu môi nói: “Cứ như người ta.”

108. Chương 107: Tráng Sĩ Mỹ Nữ

Tứ Cầu có lẽ quá hạnh phúc, đã không phải cưỡi ngựa nữa mà đã biến thành ngồi xe ngựa rồi.

Kỳ thực hần coi như là một nam nhân cường tráng, chỉ là mỗi đêm đều ngủ không đủ, ban ngày lại phải ngủ bù xung để buổi tối còn tiếp tục “mây mưa tái chiến”.

Sáu nữ nhân bên người hần nghĩ đến chủ ý thật là tốt, bởi vì thời gian vận động về đêm của hần thật sự quá dài, nữ nhân của hần làm sao có thể để hần vất vả được. Tìm một chiếc xe ngựa, bắt hần ngoan ngoãn nằm ngủ trong xe. Bởi vì nếu để hần cưỡi ngựa, hần sẽ bị ngã từ lưng ngựa xuống, sau đó nói đại lộ tay chân người ngợm hần có bị thương chỗ nào, không thể “sinh hoạt”, thì làm sao có thể đáp lại thâm tình của đám nữ nhân chứ? Bởi vậy bọn họ mới nghĩ ra cách này, bắt hần ban đêm làm việc, ban ngày tránh ở trong xe nằm mộng chu công (mộng chu công=ngủ ngon)

Hôm nay hần lại giống như con mèo động đực, buổi tối nỗ lực bắt chuột, ban ngày ngủ trong một cái hộp lớn di động thu lấy quyền lợi được nghỉ ngơi. Việc này khiến hần thật mất mặt nhưng hần không thể không làm - hần đích thực là cần được ngủ mà Hoa Tiểu Ba có thể thông cảm được sự lao lực quá mức của sư phụ, đề nghị Tứ Cầu chia cho hần một hai mỹ nữ.

Tứ Cầu nói: “ người cảm được tiến thêm chút nào, coi chừng ta bắt ba nữ nhân đó của ngươi phải trở về.”

Hoa Tiểu Ba cười cười, liền đẩy mấy nữ nhân bên cạnh sang cho hần, miệng nói là hiếu kính sư phụ.

Tứ Cầu sắc mặt đại biến, hét lớn: “ Hoa Tiểu Ba, người có phải là muốn hại chết ta không?”

Độc Cô Minh nói: “chết làm quỷ phong lưu, thành quỷ cũng sướng hơn làm thần tiên”

Triệu Tử Uy nói: “Độc Cô huynh, bây giờ ta mới phát hiện ra người nói chuyện rất thú vị, nếu như người lại tiếp tục cùng ta tranh giành Mộng Hương, xem ra trước tiên ta phải khóa miệng người lại.”

Hy Bình mỉm cười: “nói chuyện thú vị, có tác dụng cái rắm á! Tán gái chú trọng chính là thủ đoạn và khí phách, là có thể ăn sạch sẽ rồi!”

La Mĩ Mĩ nghe vậy liền châm chọc: “người thì có thủ đoạn gì? Người chẳng qua chỉ biết hùng hổ, cái thứ man ngư như người, cò nào cũng gặm bừa.”

Hy Bình nghe không vào lời châm chọc của nàng, cơ hồ muốn nhảy xuống ngựa tới phát vào mông nàng mấy cái, quát lớn: “La Mĩ Mĩ, đừng tưởng ta sợ nàng, có tin đêm nay lão tử cưỡng gian nàng không?”

La Mĩ Mĩ cương quyết đáp: “có giỏi thì cưỡi ngựa qua đây!”

Hy Bình đột nhiên cười lớn: “chút nữa thì quên nàng không sợ bị ta cưỡng gian, mà ngược lại còn rất hoan nghênh ta cưỡng gian nàng! Ta cùng nàng bắt hòa ồn ào quá, ngày mai tới Cẩm Châu Thành, ta để nàng lại quê nhà, để xem nàng kiếm ai để bắt hòa?”

Sắc mặt La Mĩ Mĩ liền đành lại, mắng: “Hoàng Hy Bình, tên sắc ma chết dẫm, người để ta xuống ngựa, tên hỗn đản nhà người, không đứng lại khi để Mĩ Mĩ, ta phải thiến chết người!”

Hy Bình hôn Tiểu Tước đang ngồi trong lòng, nói: “tiểu thư của nàng nói là muốn thiến ta, nàng có đồng ý không?”

Tiểu Tước nhu hòa đáp: “đó là chuyện của hai người, chàng đừng hại Tước nhi bị tiểu thư mắng.”

Hy Bình nói: “nàng làm sao lại nói vậy chứ? Ta là nam nhân của nàng, nàng lại không bênh vực ta sao?”

Tiểu Tước vĩnh môi đáp: “chàng cũng là nam nhân của tiểu thư mà!”

La Mĩ Mĩ vặn lại: “Tước nhi, người im miệng cho ta! Hắn thành nam nhân của bốn tiểu thư từ khi nào vậy? La Mĩ Mĩ ta từ khi sinh ra đến giờ còn chưa có nam nhân nào, huống chi là cái thứ hỗn đản như hắn?”

Hoa Tiểu Ba nói xen vào: “Mĩ Mĩ tí tởm, tỷ nói tỷ cũng là hoa chưa được khai mở sao?”

Hy Bình cười nói: “Tiểu Ba, nàng ấy là nói về mình mười năm trước, còn bây giờ thì chẳng biết đã bị lão tử phạm bao nhiêu lần rồi.”

La Mĩ Mĩ phản bác: “người vu khống, mới chỉ một lần đó mà thôi!” vừa dứt câu đã biết mình lỡ lời, nhưng hối hận thì đã muộn.

Mọi người liền cười ồ lên.

La Mĩ Mĩ mắt ngấn nước, ghìem ngựa lại giữa đường, lập tức gục xuống khóc lớn trên lưng ngựa.

Hy Bình quay đầu ngựa, đến bên cạnh nàng, thở dài nói: “vừa rồi còn sính cường, sao bây giờ lại khóc như vậy?”

La Mĩ Mĩ vẫn nằm phục trên lưng ngựa, đáp: “không cần người quan tâm!”

Hy Bình lấy tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng nàng, nói: “ta sợ nàng rồi, từ nay về sau không tranh với nàng nữa, vậy được chưa?”

La Mĩ Mĩ ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt, đáp: “những lời người nói cho đến bây giờ toàn là giả dối!”

Hy Bình đưa tay lên mặt nàng, lau nước mắt cho nàng, nói: “lần này là thật, ngày mai đến nhà nàng, ta sẽ lập tức rời đi, không gặp lại nữa, đương nhiên sẽ không cùng nàng âm ỉ như vậy nữa!”

La Mĩ Mĩ rùng mình, đẩy mạnh cánh tay của hắn đang lau nước mắt cho nàng ra, lạnh lùng nói: “không cần người hảo tâm, người không có lương tâm, lúc nào cũng làm tổn thương trái tim của Mĩ Mĩ.”

Hy Bình cười khổ, hắn thật sự không biết mình làm tổn thương trái tim nàng hồi nào, liền nhẹ nhàng an ủi: “cho dù ta làm tổn thương nàng thì cũng là một lần cuối cùng đừng khóc nữa, đi thôi.”

Tiểu Tước ngồi trong lòng Hy Bình thầm than: “lần này chính là chàng làm trái tim tiểu thư bị tổn thương nhất!”

La Mĩ Mĩ hét lên một tiếng, giục ngựa chạy như điên.

Hy Bình ở phía sau lo lắng nói: “Mĩ Mĩ, nàng chậm chut, đừng để bị ngã!”

“Rốt cục đã về đến nhà rồi!” La Mĩ Mĩ hoan hô một tiếng, nhảy xuống ngựa, chạy về phía cổng La phủ trong Cẩm Châu Thành, miệng hô lớn: “gia gia, Mĩ Mĩ về nhà rồi!”

Hy Bình ôm Tiểu Tước xuống ngựa, lẩm bẩm: “về nhà thì về nhà, cũng đau cần khoa trương như vậy chứ, la to đến nỗi cả thành đều nghe được!”

La Mĩ Mĩ đứng trước hai người hầu canh cổng, quát: “lũ đàn độn các người ngăn ra đó làm gì? Còn không mau vào thông báo!”

Hai người vội chạy vào trong.

La Mĩ Mĩ đắc ý quay đầu nhìn mọi người, nói: “các vị, xin mời vào làm khách ở nhà ta!” lại chỉ tay sang Hy Bình nói tiếp: “hắn không cần vào!”

Hy Bình buông Tiểu Tước ra, bước tới ôm lấy nàng, cười nói: “Mĩ Mĩ, cha mẹ ta ở đây, nàng phải giữ thể diện, kéo cha mẹ ta lại cho là con trai của họ sợ bà vợ chưa cưới này.”

La Mĩ Mĩ đẩy hắn ra, quát: “không được lại gần ta!” nói rồi liền xoay người đi.

Hy Bình cười cười nói: “chúng ta vào thôi!”

“Mĩ Mĩ, con trở về rồi, làm gia gia nhớ muốn chết!”

Một lão nhan to béo 80 tuổi, mặt trắng, dẫn theo một nam bảy nữ tiến tới nghênh đón. Nam cũng đã ngoài 40, anh tuấn thành thực. Nữ già nhất đã ngoài 60, trẻ nhất mới có hơn 20, còn lại đều là trên dưới 30 tuổi, lại không thiếu nét khêu gợi đặc thù của đàn bà từng trải.

Nhưng Hy Bình cũng có kinh nghiệm với nữ nhân, nhìn ra trong đó có ba người vẫn còn giữ được tấm thân xử nữ.

La Mĩ Mĩ bổ nhào vào lòng lão nhân béo mập, nói: “gia gia, Mĩ Mĩ bị người ta khi phụ, người phải trút giận cho Mĩ Mĩ đó!”

Lão nhân cười hiền từ, đáp: “được, được, ai đã khi dễ bảo bối của ta thế? Gia gia tóm hắn tới quan phủ, đánh cho hắn 80 gậy lớn!”

La Mĩ Mĩ lại nghĩ vậy còn chưa đủ, liền nhắc lại: “tốt nhất là vứt hắn vào trong cung, đem thiến làm thái giám!”

Toàn thân lão nhân liền chấn động.

Trung niên nam nhân kia liền lên tiếng: “Mĩ Mĩ, nói năng phải có chừng mực!”

Mĩ Mĩ lập tức uất ức chảy nước mắt đáp: “cha, người quát Mĩ Mĩ, ô ô!”

Lão nhân vỗ vỗ lưng nàng, an ủi: “tiểu bảo bối, đừng khóc nữa, để gia gia mắng cha người, sao lại dám to tiếng với tiểu bảo bối của ta như vậy chứ?”

La Mĩ Mĩ “ừ” một tiếng - quả nhiên là quý nữ được chiều chuộng, với thủ đoạn của nàng, thảo nào trời không sợ đất không sợ, nguyên lai là được gia gia nuông chiều như vậy.

Trung niên mỹ phụ có vài phần giống với Mĩ Mĩ đứng bên cạnh trung niên nam nhân đó lúc này tiến đến cạnh lão nhân nói: “Mĩ Mĩ, con không việc gì chứ?”

La Mĩ Mĩ rời khỏi tay lão nhân, lại vùi đầu vào lòng của mỹ phụ đó, nói: “mẹ, cái tên hỗn đản đó chuyên môn khi dễ con!” rồi xoay người chỉ vào Hy Bình.

Mỹ phụ nhìn thoáng qua Hy Bình, thâm nghĩ: “thật là một nam nhân tuấn hùm!”

Mỹ phụ nói: “được rồi, đừng ồn ào nữa, vào nhà rồi nói.”

La Mĩ Mĩ lúc này mới ngừng tố cáo Hy Bình, giới thiệu hai bên với nhau.

Lão nhân tên gọi La Tùng, trung niên nam nhân là La Niên, mẹ của La Mĩ Mĩ tên là Lương Lệ Quỳnh.

Bốn thê thiếp của La Tùng lần lượt là: Hồi Nương, Mục Thu, Chu Mĩ Tinh, Dương Đình.

Trong đó Hồi Nương là lớn tuổi nhất, phải trên 60 tuổi, là một lão bà rất hiền lành, còn Mục Thu nhìn kiểu gì cũng chỉ khoảng 30 tuổi. Chu Mĩ Tinh và Dương Đình trông đáng vẻ thì chỉ hơn 20 tuổi.

Trong lòng Hy Bình liền khơi dậy ý nghĩ: “La lão nhân này quả là người biết hưởng thụ”

Nhưng có một điểm khiến họ không giải thích được, khó hiểu là Mục Thu, Chu Mĩ Tinh, Dương Đình ba người đó tựa hồ là hoa hồng còn chưa từng khai mở, việc này nên giải thích thế nào đây?

Hai vị tiểu thiếp của La Niên tên là Phó Trân và Lăng Thị, hai nữ nhân này cùng với ba người thiếp của La Tùng đều thuộc loại nhan sắc cực kỳ hấp dẫn.

Người trong La phủ đều biết Hy Bình là ân nhân cứu mạng của La Mĩ Mĩ, đối xử với bọn họ đương nhiên là không tốt không được.

La Mĩ Mĩ thầm cười trong lòng: “cái gì mà cứu lấy sự thanh bạch của ta? Tên hỗn đản đó lại nói được ra miệng, thanh bạch của ta chẳng phải bị cây dâm côn đó hủy mất rồi sao, còn thanh bạch cái gì nữa!”

Chúng nhân bước vào phòng khách trong La phủ La Cân Đường.

Sau khi yên vị, người hầu liền dâng lên trà thượng đẳng.

La Tùng nói với Hy Bình: “đa tạ tráng sĩ đã cứu lấy sự thanh bạch của Mĩ Mĩ nhà ta.”

Hy Bình cười đáp: “đây là đương nhiên, đây là đương nhiên thôi!”

Tứ Cửu ngồi trên ghế cười trộm, La Mĩ Mĩ liếc mắt lườm hắn. Mười hai vũ nữ Thiên Trúc cùng với đám nữ nhân trong La phủ đều đưa ánh mắt đầy nghi vấn qua nhìn hắn.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: “chẳng lẽ mấy ả đàn bà trong La phủ này cũng biết La Mĩ Mĩ đã không còn tấm thân thanh bạch? Quan tâm làm gì! Dù sao cũng là ta trước tiên cứu sự thanh bạch của nàng, sau đó mới muốn có được thanh bạch của nàng mà. Việc ta cứu lấy sự thanh bạch của nàng là sự thật, nhận lấy cảm tạ của lão nhân này cũng còn chưa đủ đâu.”

Hoàng Dương nói nhỏ vào tai hắn: “Bình nhi, ta thấy vị cô nương này đã là đàn bà rồi, còn thanh bạch thế nào được?”

Hy Bình cũng nhỏ giọng đáp lại: “cha à! Con đích thực là cứu lấy thanh bạch của nàng, bất quá sau đó nàng lại muốn con cưỡng gian nàng, cha bảo nàng còn có thể thanh bạch được sao?”

Hoàng Dương giật mình hiểu ra, nói: “thảo nào dọc đường đi con cứ nói muốn cưỡng gian nàng”

Hy Bình đáp: “nàng ấy cũng thích bị con cưỡng gian mà!”

La Tùng tò mò nói: “tráng sĩ và cha ngươi đang nói gì vậy, làm lão hủ cũng nghe được chút ít.”

Hoàng Dương quay sang đáp lại La Tùng: “La lão, ta và nhi tử không có nói gì, chỉ là ngầm khen ngợi nó vài câu thôi.”

La Mĩ Mĩ khinh khi nói: “gia gia, ngươi không cần gọi hắn là tráng sĩ cái gì đó, Mĩ Mĩ nghe thật chối tai, hắn mà cũng xứng được gọi là “tráng sĩ” sao?”

Hy Bình bị nàng đả kích liền động nộ nói lại: “không lẽ ta còn chưa đủ cường tráng sao? Không lẽ nàng còn muốn cường tráng hơn nữa?”

La Mĩ Mĩ biết hắn có ý gì, nét mặt liền đỏ, mắng: “ngươi hạ lưu!”

La Tùng quát: “Mĩ Mĩ, không được vô lễ với tráng sĩ”

La Mĩ Mĩ chau môi, muốn phản bác thì bị Lương Lệ Quỳnh cản lại.

Nàng kéo tay La Mĩ Mĩ đi, nói với mọi người: “các vị, ta và con gái đi vào thay quần áo, sẽ quay lại ngay”

La Mĩ Mĩ lúc đi cũng không quên liếc mắt lườm Hy Bình một cái.

La Tùng cười nói: để các bị chê cười, cháu gái ngang ngạnh này được ta quá nuông chiều thành ra “mục vô vương pháp” (không coi ai ra gì.....)”

Xuân Yển hòa giải nói: “La lão, không nên nói như vậy, Mĩ Mĩ đáng yêu lại còn rất xinh đẹp”

Có người khen ngợi cháu gái mình, La Tùng tự nhiên là cười đến nỗi không đóng nổi miệng.

Hy Bình nói thầm với Xuân Yển: “ mẹ, người nói nàng ấy đáng yêu là thực à?”

Xuân Yến trừng mắt nhìn hấn, gắt: “không thích sao được, người làm gì mà hủy đi thanh bạch của người ta? Tên tiểu tử hư hỏng nhà người, ta trước đó chẳng phải đã nhắc người không được tổn thương nữ hài tử sao? Người có nhớ không?”

Hy Bình không đồng ý, nói lại: “mẹ chỉ nói con không được làm tổn thương nữ nhân yêu con, làm nàng ấy lại không thích con, huống hồ có thấy nàng ấy bị con làm tổn thương gì đâu!”

Xuân Yến tảng lờ hấn, chỉ nói tiếp: “người định đối đãi thế nào với Mĩ Mĩ?”

Hy Bình bất đắc dĩ trả lời: “còn phải xem ý tứ của nàng, mẹ cũng biết, con trước giờ không ép buộc người khác.”

Ai (=oái, ặc, ặc...)! Lời này hấn cũng có thể nói ra được, còn không ép buộc người ta! Rõ ràng hấn đã “ăn” cả rồi!

La Tùng nói: “tráng sĩ, đừng chỉ lo thăm thì cùng mẹ ngài, như vậy là không được đâu!”

Xuân Yến xấu hổ đáp: “là tôi thấy y không hiểu lễ phép, muốn dạy bảo riêng cho y để ngài phải chê cười rồi!”

La Tùng phóng khoáng nói: “không có gì! Chỉ là lòng hiếu kỳ của lão hủ tưởng đối lớn, không nghe được các vị nói gì, tâm trí hơi nôn nóng thôi. Vị Tứ Cửu huynh đệ này, xin hỏi chiếc đao này có phải gọi là Thánh Hỏa Đao không?”

Tứ Cửu không ngờ La Tùng đột ngột mở miệng hỏi hấn, hơi giật mình, đáp: “không phải, nó tên là Liệt Dương Chân Đao”

La Tùng hỏi: “có thể để ta xem qua được không?”

Tứ Cửu khảng khái đưa cây đao cho lão, La Tùng nhận lấy, cẩn thận quan sát cây đao, chìm vào suy tư, hai tay cầm đao hơi run rẩy, thở dài nói: “đúng là một thanh bảo đao.” Dứt lời đã giao cây đao lại cho Tứ Cửu.

Tứ Cửu nhận lại đao nói: “La lão có nhãn quang thực tốt, đây đích thực là một thanh bảo đao.”

Đại Nỵ nhìn La Tùng, ánh mắt chớp sáng, sau đó liền cúi đầu.

109. Chương 108: Phủ Cầm Nữ Nhân

“Mẫu thân, người kéo con rời đi làm gì vậy? Con vẫn muốn chửi tên hỗn đản đó!” La Mĩ Mĩ được mẫu thân đưa vào tắm thất.

Lương Lệ Quỳnh ngồi ở mép giường, bảo con gái ngồi cạnh mình rồi nói: “Để mẹ nhìn kỹ con gái nào!”

Nàng chăm chú nhìn con gái, nhận ra La Mĩ Mĩ tịnh không có thay đổi gì lớn, chỉ là quyến rũ hơn nhiều so với trước, có thêm nét hấp dẫn đặc biệt chỉ có ở thiếu phụ.

La Mĩ Mĩ bị nàng nhìn đến nổi khó chịu, hậm hực nói: “Mẹ, sao lại nhìn con như vậy, con có sứt mẻ chút nào đâu.”

Lương Lệ Quỳnh dịu dàng hỏi: “Đừng lừa mẹ, Mĩ Mĩ, là ai?”

La Mĩ Mĩ mơ hồ hỏi lại: “Ai là sao?”

Lương Lệ Quỳnh thở dài nói: “Mẹ biết con đã không còn là tiểu nữ hài nữa rồi.”

La Mĩ Mĩ bĩu môi đáp lại: “Người ta vốn dĩ đã không phải mà.”

Lương Lệ Quỳnh nhìn thẳng vào nàng: “Mĩ Mĩ, con rốt cuộc vẫn không hiểu mẹ muốn hỏi điều gì sao?”

La Mĩ Mĩ nhướn mày hỏi lại: “Điều gì cơ?”

Không còn cách nào, Lương Lệ Quỳnh đành hỏi: “Con đã cùng ai hoan hảo?”

La Mĩ Mĩ đỏ bừng mặt nói: “Mẹ, sao mẹ lại có thể hỏi như vậy? Người ta sao có thể cùng người khác hoan hảo được, việc đó sao con dám làm? Con trong sạch mà.”

Lương Lệ Quỳnh không tin, nói: “Con không lừa được ta đâu, con đã không phải là xử nữ rồi.”

La Mĩ Mĩ phản xạ theo bản năng, giãy nảy lên: “Hắn cưỡng gian con!”

“Cái gì?” Lương Lệ Quỳnh giật mình hỏi: “Con không phải là được trảng sỡ cứu sao? Chẳng lẽ y cứu không kịp nên con đã bị tên thái hoa tặc đó làm nhục rồi?”

La Mĩ Mĩ chẳng buồn giải thích, hướng hồ nàng thấy không cần thiết cho người nhà biết chuyện giữa nàng & Hy Bình, nàng đáp: “Sai lệch (thời gian) không nhiều.”

Lương Lệ Quỳnh hỏi: “Phải làm sao mới tốt? Con là con gái nhà đại phú, chưa kết hôn đã mất đi sự trong trắng, sau này làm sao mà gả chồng?”

La Mĩ Mĩ đáp: “Không được, con đi tìm hắn tính sổ.”

Lương Lệ Quỳnh cả kinh nói: “Không phải tên thái hoa tặc đó đã chết rồi sao? Con còn muốn tìm hắn tính sổ?”

“A! Mẹ, nói ra mẹ cũng không hiểu đâu, việc này mẹ đừng can thiệp, con tự biết phải làm gì.”

“Ta làm sao có thể không quan tâm đến? Con là con gái của ta mà!” Lương Lệ Quỳnh tỏ ra không vừa lòng với con gái.

La Mĩ Mĩ đáp: “Mẹ, lại là câu nói đó. Con đã trưởng thành, tự chăm sóc mình được, mẹ đừng lo lắng nữa, chúng ta nói chuyện khác”

Lương Lệ Quỳnh biết con gái mình quyết tâm không để cho nàng biết, hỏi : “Tước Nhi có phải cũng bị tên dâm tặc đó làm nhục rồi?”

La Mĩ Mĩ đáp : “Ừ!”

“Sao có thể? Tước Nhi chưa đến 14 tuổi, thân thể chưa phát dục - tên dâm tặc này, quả thực là chó lợn không bằng!” Lương Lệ Quỳnh vốn dĩ là một nữ nhân rất ôn hòa, lần này cũng không tránh được cảm phần dâng trào.

La Mĩ Mĩ cực lực tán đồng, nói : “Đúng, hắn ngay cả chó lợn cũng không bằng.”

“Nhưng, Mĩ Mĩ, dường như con không hề cảm thấy thống khổ?” Lương Lệ Quỳnh nhìn mặt con gái, chỉ có tức giận, nhưng không có chút sắc khí bi thương thống khổ nào.

“Hừ, thì sao?” La Mĩ Mĩ ngẫm nghĩ, lại nói : “Giống như thế này chẳng? Nhưng mẹ à, vì sao nhất định phải thống khổ chứ? Nữ nhân rốt lại cũng phải trải qua một lần, kỳ thật không có gì là không được.”

Lương Lệ Quỳnh nhìn con gái như sinh vật lạ, trách mắng : “Mĩ Mĩ, thái độ nào của con là gì vậy? Chẳng lẽ con quên mất lời mẹ dạy, nữ nhân trong gia đình phải cẩn thận, cần tam tòng tứ đức, không được giống như loại phụ nữ phóng dăng. Con xem mình hiện giờ, một chút lễ pháp bắt buộc của con nhà quyền quý cũng không hiểu.”

La Mĩ Mĩ không nhin được cãi lại : “Hiểu cái gì! Lại mắng con, con khóc!” Nói rồi, hai tay giả vờ quẹt nước mắt, e rằng dù nước mắt không rơi cũng được đôi tay khéo léo của nàng dụ cho chảy ra.

Lương Lệ Quỳnh thở dài nói : “Ta không nói với con chuyện đáng xấu hổ này nữa, nói qua chuyện khác.”

La Mĩ Mĩ cao hứng, hai tay ôm chặt lấy mẹ nàng, hỏi : “Mẹ, chuyện gì vậy?”

Lương Lệ Quỳnh nói : “Mười ngày trước, Cẩm Châu thành lại xuất hiện một thái hoa tặc, mỗi đêm bắt đi hai nữ tử trong thành, phạm những cô gái hắn bắt cóc đều bị tiên dâm hậu sát (hấp diêm rồi giết chết), trên ngực họ đều viết một chữ “Cừu” bằng máu, bộ khoái trong thành toàn bộ đã được điều động, nhưng vẫn chưa tìm ra manh mối gì”

La Mĩ Mĩ nhớ lại lời nói lúc hấp hối của Thái Hoa Lãng Tử, phỏng chừng là sư phụ Dương Long Quân của Thái Hoa Lãng Tử vì hắn báo thù. Trong lòng nàng hốt nhiên hoảng sợ, song sau đó, nàng lại nhớ đến Hy Bình người mà nàng không muốn nghĩ đến nhất, trong lòng hoảng sợ liền trở lại bình tĩnh.

Nàng nói : “Mẹ, người đừng quá lo lắng, tên ác tặc đó nhất định sẽ gặp báo ứng.”

Lương Lệ Quỳnh đáp : “Chỉ mong là như vậy.”

“La tiểu thư, La tiểu thư!” Nhiều tiếng nam nhân từ ngoài cửa vọng vào.

La Mĩ Mĩ buồn bực nói : “Đám âm hồn bắt tán đáng ghét, người ta ngồi còn chưa ấm chỗ, bọn chúng đã mò tới cửa tìm.”

Nàng đứng lên mở cửa, liền nhìn thấy năm thanh niên đang tìm kiếm nàng xung quanh đó.

Họ vừa nhìn thấy nàng từ trong phòng bước ra, liền như trẻ con thấy sữa gọi lớn một tiếng rồi hớn hở chạy lại trước mặt nàng, đứng khựng lại cười nói : “La tiểu thư”

La Mĩ Mĩ bực bội đáp : “Các người đến đây làm gì?”

Một phú gia công tử trông khá anh tuấn trong bọn họ lên tiếng : “Trương Đa Tài ta ba ngày không gặp Mĩ Mĩ tiểu thư như xa cách 3 mùa, biết được tiểu thư đã quay về, vội tới cùng tiểu thư nói chuyện, nghe tiếng đàn của tiểu thư.”

Tên công tử bên cạnh cao lớn hơn nhưng tướng mạo bình thường nói : “Mĩ Mĩ tiểu thư, Trương Đa Tài gạt nàng đó. Thời gian nàng không có mặt, hàng ngày hẩn tới Tiêu Diêu phường tìm cô nương, Lưu Hồ Mẫn ta thấy thật khó coi.”

Trương Đa Tài liền nói : “Lưu Hồ Mẫn, người dám bêu xấu ta? Tên khốn kiếp người thì ngày ngày đều đến đồ trường.”

Một tên công tử vừa béo lại vừa lùn đang muốn lên tiếng thì La Mĩ Mĩ chặn lại nói : “Lí Toàn Tu, người ngừng lại, người nói nữa, ta sẽ chinh các người.”

Trương Đa Tài liền nói : “La tiểu thư, nghe nói nàng bị thái hoa tặc bắt cóc, nàng có bị hẩn cái gì cái gì đó không?”

La Mĩ Mĩ trừng mắt nhìn hẩn, nói : “Cái gì làm sao! Người không thấy ta vẫn rất tốt hả? Hối thừa, kêu Trương Đa Tài gì đó, chỉ bằng gọi là Trương ngu ngốc hay hơn.”

Năm tên phú gia công tử sững sờ : Cẩm Châu thành đệ nhất mỹ nữ sao lại trở nên thô lỗ như vậy?

Lưu Hồ Mẫn thấy Trương Đa Tài bị chửi, vô cùng hả dạ, hỏi : “La tiểu thư, trong thời gian đó nàng đã du ngoạn nơi nào?”

La Mĩ Mĩ cũng vui vẻ cười đáp : “Vẫn là Lưu Hồ Mẫn hiểu biết, đúng là ta đã đi du ngoạn đó.”

Lưu Hồ Mẫn mặt mày hớn hở hỏi : “La tiểu thư đi du ngoạn có vui vẻ không?”

“Đương nhiên rất vui rồi!” La Mĩ Mĩ tặng hẩn một nụ cười ngọt ngào : “Người trước đây không phải là Lưu Hồ Mẫn tử (Lưu rậm râu, hay Lưu râu ria xồm xoàm) sao? Bây giờ lại cạo nhẵn nhụi bóng láng thế kia, có phải rất giống móng đất nữ nhân không?”

Cả năm người liền sững sờ : đây là là lời nói của thực nữ hay sao?

Lưu Hồ Mẫn đáp : “Trong mấy ngày nàng đi, mỗi lần ta nhớ đến nàng, lại nhớ đi một sợi râu, đến bây giờ thì một sợi cũng chẳng còn.”

Bốn người còn lại lập tức ôm bụng bò ra cười.

Trương Đa Tài chỉ vào mặt Lưu Hồ Mẫn nói : “Người đừng pha trò cười, người mỗi ngày đều cùng người ta đánh bạc, mỗi ván thua lại bị nhổ mất mười sợi râu, khiến cho bộ mặt râu ria xấu xí đáng tự hào của người toàn bộ bị nhổ trụi, lại dám lấp liếm trước mặt Mĩ Mĩ tiểu thư? Ta thấy cứ gọi người là Lưu Hồ Quang hay hơn, ha ha, Lưu Hồ Quang!”

Lưu Hồ Mẫn nhắc bóng Trương Đa Tài lên, quát lớn : “Trương Đa Tài, người dám cười nhạo ta? Ta ném người ra đường cho người dẫm đạp.”

Trương Đa Tài hoảng hốt : “Lưu Hồ Mẫn, đừng quên cha người là cấp dưới của cha ta, người mà động thủ, cha người khỏi phải làm quan nữa.”

Lưu Hồ Mãn thả Trương Đa Tài xuống nói : “Xem như ngươi lợi hại”

Trương Đa Tài chỉnh lại y phục, chửi : “Con mẹ đồ thổ phỉ, tên thô lỗ, không ngại trước mặt Mĩ Mĩ tiểu thư biểu hiện bản tính, đúng là loại người cờ bạc!”

Lí Toàn Tu rút lại cũng can đảm phát ngôn, nói : “La tiểu thư, chúng ta đã lâu không được nghe thấy tiếng đàn mỹ diệu của nàng, chúng ta đã đến đây, nàng có thể không đàn cho chúng ta nghe vài khúc sao?”

La Mĩ Mĩ nói : “Được! Ta đã mấy ngày không chạm đến đàn, cũng rất nhớ, hôm nay sẽ vì Cẩm Châu Ngũ Nghĩ các người đàn vài khúc, nhưng mà, ta nhắc các người lần nữa, khi ta đàn, không được lộ ra thần sắc mê mết hay để nước miếng chảy dài!”

Có loại việc này sao?

Năm người lúng túng hỏi lại : “Làm sao có thể?”

110. Chương 109: La Phủ Tuyệt Xương

Hy Bình thấy Cẩm Châu Ngũ Nghĩ đi vào nội viện, thầm nghĩ: “Có lẽ nào La Mĩ Mĩ có nhiều nam nhân theo đuổi đến thế? Nghĩ kỹ lại nếu không có ta chắc nàng cũng có thể gả đi được. Trước đây còn sợ là nàng ta nghĩ luẩn quẩn bây giờ nghĩ lại thấy đúng là có chút dư thừa.”

Xuân Yển bên tai hắc thì thầm: “Bình nhi, con còn dám nói là Mĩ Mĩ không thể yêu. Nhìn xem người ta có bao nhiêu người hoan nghênh kia!”

Hoàng Dương cũng nói: “Nhi tử, đừng có bỏ đi những gì con đang có, bằng không sau này rồi con sẽ hối hận đấy!”

Hy Bình bị 2 người bên tả bên hữu làm cho thâm tâm phiền muộn, vì muốn thoát khỏi sự giáo huấn của 2 người, hắc hướng về La Tùng hỏi: “La lão tiền bối, lúc này tiền bối nói là cái gì sắp đến?”

La Tùng tiếp tục nói: “Mấy ngày trước lão nghe giang hồ đồn rằng Thái Âm Giáo ở Tây Vực xâm nhập vào Trung Nguyên với quy mô lớn, Đại Địa Minh ở Long Thành kêu gọi mọi người chống lại sự xâm nhập của Thái Âm Giáo. Hiện tại các đại môn phái, các lộ anh hùng hào kiệt đang tụ hội tại Long Thành để cử hành Võ lâm đại hội nhằm tuyển ra một Võ lâm minh chủ thống lĩnh quần hùng Trung Nguyên cùng chống lại Thái Âm Giáo.”

Triệu Tử Hào hỏi: “Bao giờ thì cử hành võ lâm đại hội?”

La Tùng đáp: “Mười ngày nữa.”

Hoàng Đại Hải nói: “Không kịp rồi, từ đây mà tới Long Thành nhanh nhất cũng là một tháng.”

Hy Bình mở miệng hỏi một câu khiến mọi người đều phải kinh ngạc: “Võ lâm đại hội là cái gì?”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Tỷ phu, Võ lâm đại hội là tuyển ra một người có võ công cao nhất & người đó sẽ là Võ lâm minh chủ. Chuyện này mà huynh cũng không biết sao?”

“Cái gì mà không biết? Chỉ là biết rồi thì hỏi thêm chút thôi cũng không được hả?” Hắc hướng về phía La Tùng cười nói: “La lão tiền bối, nói ra lão tiền bối không tin, bọn chúng đấu diêm tổ chức cái gì Võ lâm đại hội. Nếu có tiêu bối là tráng sỹ kiêm Quyền vương đệ nhất cao thủ ở đó bọn chúng nhất định là sợ tại hạ, ha ha.”

Đại Nỵ dung nhan tình kỳ quái nhìn Hy Bình, đột nhiên nàng nghe tiếng cười lớn của Tứ Cửu & mấy nam nhân khác, nàng không hiểu bọn họ cười cái gì, nhìn lại thì thấy Thần Dao Tứ Hoa cũng đang che miệng cười.

Nửa tháng vừa qua, nàng ở chung với bọn họ, bị bọn họ làm cho hồ đồ. Đám người trẻ tuổi này mỗi người một vẻ, tính cách thì không có tương đồng, có thể đại khái chia làm hai phe, một phe thì là anh hùng chính nhân quân tử, một phe là vô lại háo sắc dâm côn nhưng bọn họ lại ở chung với nhau, đối xử với nhau rất tốt.

Bọn họ duy nhất có một điểm tương đồng là mỗi người đều có cặp mắt thật dài. Không hiểu tại sao Võ lâm tứ đại gia lại sản xuất ra những tên hoạt bảo này. Đại Ný đang nghĩ thầm thì đột nhiên bên tai bỗng nghe tiếng đàn réo rắt, ở trong tiếng đàn nàng cảm thấy có tàng ái ý, là ai đang đàn vậy lại có thể dùng tiếng đàn để biểu đạt tình yêu sâu sắc như vậy?

Hy Bình kinh ngạc nói: “Là ai đang đàn loạn như vậy?”

La Niên cười nói: “Là tiểu nữ đang phô chút tài mọn.”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Mĩ Mĩ đàn nghe thật hay.”

Hy Bình trừng mắt nhìn Hoa Tiểu Ba, hẳn đang muốn nói là khó nghe muốn chết, tức thì hắn nhận thấy những người khác đều lộ vẻ say mê thưởng thức, hắn thầm nghĩ: “Thật dễ nghe như vậy sao? Tại sao ta lại nghe không được?”

Hy Bình hỏi: “Thật không?”

La Tùng cười nói: “Tiểu tôn tử này của lão hủ thích đàn từ thuở nhỏ. Mặc dù bề ngoài hơi láu lỉnh, nhưng ở Cẩm Châu thành này được xưng tụng là “Phủ Cầm Nữ Thần” “Hy Bình nghĩ tới khuôn mặt cao quý tao nhã của La Mĩ Mĩ thì thấy “Nữ thần” là không sai nhưng tại sao phía trước “Nữ thần” lại thêm chữ “Phủ cầm” thì như là có chút hơi quá!

Thế gian này tại sao lại có người phát minh ra những nhạc cụ vô dụng như vậy chứ? Thật ra nên để La Mĩ Mĩ tay đập chảo sắt, thùng sắt, như vậy mới thể hiện là một người có âm nhạc thiên phú, có thể phối hợp với ca thần ta đây.

Hắn đột nhiên muốn kết hôn với La Mĩ Mĩ để nàng tấu nhạc cho hắn, chuyện này có phải là phu xướng phụ tùy hay không? Nhưng mà thật phiền, nàng ta chỉ thích hắn cường gian thôi chứ không muốn kết hôn với hắn. A! Khó thật!

Hoa Tiểu Ba vẫn không quên vuốt mông ngựa: ““Phủ Cầm Nữ Thần” thật là xứng với Mĩ Mĩ tỷ tỷ. Không những đẹp người mà đánh đàn cũng thuộc hàng nhất lưu cùng với ca vũ của Đại Ný tỷ tỷ bất phân cao thấp. Tỷ phu, huynh đúng là nhặt được đồ quý!”

Hy Bình nói: “Tiểu Ba, cái gì mà nhặt được đồ quý? Ta cùng ngươi & Tứ Cầu cùng đến đó xem, lâu quá rồi chưa được ca hát, hôm nay mà không ca hát mấy bài là không thể được!”

Tứ Cầu như từ trong tuý mộng bừng tỉnh lại, thất sắc nói: “Hy Bình, ngươi muốn ca thật sao? Ta lạy ngươi, mỗi buổi tối ta mệt đủ rồi, ban ngày ngươi cũng không cho ta nghỉ ngơi nữa sao? Đại Ný nàng hãy cản trở hắn, dùng bất cứ phương pháp nào cũng được, chủ yếu là đừng để cho hắn có cơ hội hát, vì chúng ta hãy cản hắn lại mau!”

Đại Ný giọng lơ lớ bằng khẩu âm dị quốc: “Phu quân, Hy Bình ca hát thì có quan hệ gì đến chàng mà chàng lại khấn trương như thế chứ?”

Hy Bình cười nói: “Đương nhiên là có quan hệ, hắn với ta hợp tác rất tốt. Tổ hợp của chúng ta tuyệt đối là thế gian nhất lưu, nàng có muốn xem không?”

Đại Ný trong lòng hiểu kỳ, rất muốn xem cho rõ liền nói: “Muốn!”

Tứ Cầu than thầm: “Thảm rồi!”

Hy Bình đứng lên đi về phía Đại Ný, nhìn thấy cái mũi thanh cao & làn da nâu của nàng cực có cá tính & mị lực, đột nhiên hắn cúi xuống hôn lên trán nàng rồi nói: “Nụ hôn này là chúc phúc cho nàng, thật thống khoái khi nàng lĩnh hội được ý nghĩ của ta. Tứ Cầu, nữ nhân của ngươi muốn coi chúng ta biểu diễn, ngươi tuyệt đối không được từ chối, đem theo nhạc cụ chúng ta cùng đi nào! Tiểu Ba, ngươi đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn nữa!”

Hoa Tiểu Ba mặt mày nhăn nhó nhìn những nữ nhân của hắn nói: “Các nàng đừng có trách ta, tại Đại Ný tiểu thư của các nàng ủng hộ chuyện này.”

“Ôi! Tối nay khi nằm ngủ, nói không chừng sẽ bị ai đó đá xuống giường thôi”

La Mĩ Mĩ gảy đàn được một lúc thì chẳng biết vì sao lại đột nhiên nhớ tới Hy Bình.

Trước mặt nàng là 5 vị công tử, bọn họ được nhìn lại khuôn mặt đầy khí chất văn nhã của La Mĩ Mĩ, trong lòng trở nên say sưa, lúc nàng gảy đàn lại như khiến bọn họ rơi vào một thế giới khác.

Trong con mắt của La Mĩ Mĩ thì ánh mắt si mê của bọn chúng lại giống như năm đôi con người của lũ háo sắc vậy, lại còn có hai hang nước dãi hai bên miệng nữa chứ lại càng khiến cho nàng ghê tởm nhưng ít nhiều gì cũng khiến nàng cũng có chút kiêu ngạo.

Những ngày trước đó, trước dâm uy của Hy Bình, nàng cơ hồ quên hẳn mình là một nữ nhân cao quý. Cái tên hỗn đản kia cả ngày làm nàng tức giận, khiến thực nữ như nàng chẳng thể đứng dậy nổi, mỗi lần cùng hắn cãi lộn là bị hắn mắng thành phong bà nương (bà nương điên), cái này thì làm sao nàng có thể chịu được chứ?

La Mĩ Mĩ nàng chẳng những là mỹ nữ còn là quý nữ, nhã nữ, tài nữ, xử nữ - a, hình như không phải vậy! Đều tại cái đồ dâm côn kia đoạt đi tấm thân xử nữ của nàng!

“Yêu! Mĩ Mĩ, đàn cầm nha?” La Mĩ Mĩ nghe thấy tiếng của Hy Bình, toàn thân chấn động dừng tay nhìn lên, chẳng biết từ khi nào thì đằng sau 5 vị công tử đã xuất hiện một đám người đang tiến lại, chỉ thấy có nụ cười khiến người ta càng nhìn càng tức đang nhìn về phía nàng.

Nàng cả kinh nói: “Người đến đây làm gì? Ta không phải là đàn cho người nghe, ta chỉ có đàn cho 5 vị công tử đây thưởng thức thôi, không liên quan gì tới người!”

Hy Bình cười nói: “Bỏ đi, bỏ đi! Nàng đàn gì mà khó nghe muốn chết đi được, quả thực toàn là thứ vứt đi, làm sao ta nghe lọt lỗ tai? Ta chủ yếu đến đây là để so tài với nàng thôi.”

Năm vị công tử quay đầu trừng mắt giận dữ nhìn Hy Bình. La Mĩ Mĩ chỉ thấy Hoa Tiểu Ba tay trái thì cầm một chậu sắt, tay phải cầm một mâm sắt còn Tứ Cửu thì mâm sắt & mâm đồng. Nàng hoàn toàn không hiểu bọn họ muốn giở trò gì nữa.

Nàng có một chút gì đó hoang mang, ngạc nhiên hỏi: “So tài?”

“Không sai” Hy Bình tiến tới trước cầm cây đàn, tùy tiện khảy lên một âm thanh chói tai, nói: “Nàng quên ta là “Ca thần” rồi hả?”

La Mĩ Mĩ đại kinh: “Người muốn ở đây ca hát sao? Tuyệt đối không thể! Tên hỗn đản người không cùng đám nữ nhân loạn cải đến đây làm loạn, Mĩ Mĩ hận chết người!”

Trương Đa Tài hét lên: “Tiểu tử, người là đứa nào? Báo danh đi, dám chọc tức La Mĩ Mĩ tiểu thơ của bọn ta, người không phải là lẩn lộn chứ?”

Hy Bình nhìn La Mĩ Mĩ cười nhẹ nói: “Đằng sau ta có thằng tiểu tử đang đánh rắm, thật đúng là đồ đáng ghét.”

Vừa nói xong, hắn đột nhiên xoay người đưa một tay nắm lấy áo của Trương Đa Tài, nhấc bổng gã lên, nói: “Ta đây là Hoàng Hy Bình, người ở đằng sau đit ta la lổi cái gì hả?”

Trương Đa Tài bị nắm áo nhấc bổng lên trên không, nhìn thấy trước mặt một người nam nhân cao to như một ngọn núi với một cánh tay cường tráng, gã kinh hoàng thất thố hoang mang nói: “Người thả ta ra ngay, nếu người không thả, ta sẽ nói phụ thân ta cho người bắt người về quan phủ, phụ thân ta là quan phụ mẫu ở Cẩm Châu thành này, người dám vô lễ với ta?”

Hy Bình cười lạnh nói: “Úc, ta thật là sợ a! Bây giờ thả người ra ngay!”

Trương Đa Tài đắc ý nói: “Biết được thì rất tốt”

Hy Bình liền vung tay quăng gã ra xa, Trương Đa Tài bị rớt xuống một bên, gã rên la thống khổ, cố gắng bò ra ngoài.

Hy Bình đuổi theo giữ hắn lại: “Nhanh như vậy đã muốn đi?”

Trương Đa Tài cầu khẩn nói: “Ta không kêu người tới nữa, chỉ cần ngài thả ta đi thôi, đại hiệp.”

Hy Bình lắc đầu nói: “Không được, đã đến đây rồi thì ở lại nghe tài ca hát của ta rồi đi. Ta ca rất hay, người có phải không muốn nghe chứ?”

Trương Đa Tài thở phào nhẹ nhõm, thì ra không phải là đánh ghe là muốn gã nghe ca hát mà thôi, gã lập tức cười nói: “Đại hiệp ca hát tự nhiên là nghe hay rồi. Đa Tài cung kính rửa tai lắng nghe!”

“Đa tạ, ta nhận thấy ngươi là tri âm của ta, sau này ta sẽ giới thiệu vài mỹ nhân cho ngươi!” Hy Bình vui vẻ cực kỳ, lễ phép mời Trương Đa Tài ngồi xuống, chuyển thân chuẩn bị tận tình diễn xướng.

Trương Đa Tài cũng rất thích thú, hoan hỉ nói: “Đại hiệp, cái gì thì Trương Đa Tài không tốt chứ đối với mỹ nhân thì tình hữu độc chung, cực hữu nhất sáo, bất cứ mỹ nhân nào cùng tại hạ làm chuyện tốt đều đạt được khoái cảm”

Lưu Hồ Mãn tán thành, nói: “Đúng đó ! Tại hạ dám cá đại hiệp ở phương diện đó không theo kịp Trương Đa Tài trong Cẩm Châu Ngũ Nghĩa của bọn tại hạ. Hẳn hầu như mỗi ngày đều đến kỹ viện, các chị em trong đó đều rất thích hẳn, có khi còn miễn phí cho hẳn để được gần gũi với hẳn nữa.”

Trương Đa Tài tự hào nói: “Tại hạ có thể với 3 kỹ nữ hoan hảo cùng một lúc, còn làm bọn họ lên đến cao trào hoà hoà, đại hiệp, ngài có khả năng đó không?”

Lưu Hồ Mãn bản sắc không đổi nói: “Để biết giữa hai người ai là người dưới cơ chúng ta cùng đến Tiêu Diêu Phường Hoa gọi một số kỹ nữ bồi tiếp, coi ai trụ được lâu hơn?”

La Mĩ Mĩ thật sự là nghe không nổi nữa, mắng hẳn: “Lưu Hồ Mãn, ngươi toàn nói những lời bậy bạ, lần sau đừng đến gặp mặt ta nữa.”

Hy Bình cười nói: “Khi khác nếu có cơ hội ta sẽ bồi tiếp các người vui chơi, còn bây giờ! Các người hãy nghe ta ca hát, tin chắc rằng so với chuyện bồi tiếp nữ nhân còn có phần thú vị hơn. Tứ Cửu, Tiểu Ba chuẩn bị!”

La Mĩ Mĩ trừng mắt giận dữ nhìn Hy Bình rồi ôm lấy cây đàn bỏ đi.

Hy Bình gọi to: “Mĩ Mĩ, nàng không nghe ta hát sao?”

La Mĩ Mĩ quay đầu lại dứt khoát nói một câu: “Ngươi muốn ta chết hả! Đồ mù nhạc.”

Hy Bình nhìn mọi người khoa tay múa chân, nói: “Nàng tự biết mình không bằng ta nên tốt nhất là bỏ đi, nàng là nữ nhân nên ta không so bì với nàng. Tứ Cửu, ngươi gọi bọn Đại Nỵ khiêu vũ cho chúng ta, được không?”

Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy, Hoa Tiểu Ba cùng Tứ Cửu mặt mày 4 người liền lộ ra vẻ khó khăn. Chờ lẽ lại để những Thiên Trúc mỹ nhân của bọn họ phối hợp múa vũ ca với cái kẻ nát bét này sao?

Cẩm Châu Ngũ Nghĩa không biết chuyện lập tức vỗ tay khen hay, Đại Nỵ cũng cúi đầu xuống nói: “Cũng được!”

Tứ Cửu cười thầm nói: “Lão bà, ta chắc chắn nàng sẽ là người hối hận trước những người khác!”

Hy Bình lớn tiếng nói: “Các vị, Ca thần với sự hợp tác của Vũ hậu sắp bắt đầu. Xin mời các vị rửa tay nghe tiết mục mà quý vị đã chờ đợi đã lâu. Nhạc công, tấu nhạc!”

Hắn còn đang nói thì thấy bọn người Lôi Long, Triệu Tử Hào quay người bỏ đi để lại 12 nàng vũ nữ Thiên Trúc, phụ tử La Tùng cùng 7 người thê thiếp chưa biết chuyện, còn có Cẩm Châu Ngũ Nghĩa đang chờ đợi nữa.

Hy Bình thật sự quá vui với số lượng khan giả như vậy, hẳn đưa cao hữu thủ nhìn Tứ Cửu & Hoa Tiểu Ba hai người rồi phất tay xuống, lập tức âm thanh của những mảnh kim loại vang lên.

Mọi người ngạc nhiên.

Đầu tiên là Thiên Trúc thập nhị vũ nữ giống như ngọn gió tản ra, chạy thoát ra ngoài.

Phụ tử La Tùng & thê thiếp của bọn họ cũng tương kế trối chết chạy đi, Cẩm Châu Ngũ Nghĩa vừa định đứng dậy lại bị Hy Bình chặn lại bắt trở lại chỗ ngồi.

Hy Bình ngừng hát, nói một cách uy hiếp: “Các người chỉ được làm 2 động tác, một là mở miệng khen hay, hai là vỗ tay cổ vũ. Còn lại bất kỳ động tác nào khác đều là dư thừa, để ta nhìn thấy nhất định là ăn một quyền.”

Lộ Nhân & Lộ Giáp trong Cẩm Châu Ngũ Nghĩa đồng thanh nói: “Tại hạ thà nhận quyền đầu của ngài!”

Hy Bình bước đến trước mặt bọn họ, nhìn thẳng vào mặt bọn họ, lắc đầu thở dài nói: “Đây là tại các người yêu cầu nhé!”

Song quyền của hắn xuất ra phân biệt tại mặt của 2 người bọn họ, hai người lập tức la lên ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

“Mời các người làm thính giả cao nhả các người lại hết lần này tới lần khác muốn làm cái đầu heo!” Hắn quay mặt nhìn 3 người còn lại nói: “Bọn các người cũng muốn thưởng thức quyền đầu của ta chứ?”

Ba người đồng thanh nói: “Bọn tại hạ thật sự là thính giả trung thành của đại hiệp, rất nhiệt tình say mê ca nhạc!”

“Tốt, rất tốt!” Kết quả rất tốt, thế là hắn lớn tiếng hát những bài hát thối nát của hắn.

Thế nên ba vị thính giả trung thành chỉ còn biết nhẩn! Nhẩn! Nhẩn!

Trương Đa Tài căn bản là có gương mặt tuần tú bây giờ nhẩn nhúm giống như trái khổ qua, Lưu Hồ Mãn hai tay không ngừng bứt tóc mình, Lý Toàn Tu hai tay không ngừng đập xuống phiến đá Đại Lý dưới chỗ ngồi, thân thể chảy đầy mồ hôi. Lại còn sau mỗi bài hát, ba người bọn họ đều vỗ tay rất to, lớn tiếng khen hay.

Hy Bình rất là mãn ý với biểu hiện của ba người bọn họ, sau một vài bài hát, nói: “Tam vị huynh đệ quả nhiên là tri âm của ta, cảm tạ các người vì ta có thể cho ta ca hát mê say!”

Trương Đa Tài nhân cơ hội này nói: “Đại hiệp, xin ngài ngừng hát một chút, sang mai lại hát tiếp!”

Lưu Hồ Mãn cũng nói: “Sáng mai bọn tại hạ lại tiếp tục cổ vũ cho tiếng hát của đại hiệp!”

Lý Toàn Tu mặt mày nhẩn nhó nói: “Đại hiệp, tại hạ đói bụng rồi, muốn đi ăn một chút gì đó rồi trở lại nghe đại hiệp hát tiếp.”

Thấy Hy Bình không có phản ứng, Trương Đa Tài lại nói tiếp: “Đại hiệp, bọn tại hạ mời ngài ra một tửu lâu bên ngoài, sau đó cùng nhau tới kỹ viện lớn nhất Cẩm Châu thành là Tiêu Diêu Phường Hoa mời một vị muội muội hấp dẫn nhất bồi tiếp ngài, ngài thấy sao?”

Hy Bình cười lớn nói: “Không tốt, hay là mọi người lại tiếp tục nghe giọng ca mỹ diệu của ta, tiếp tục vỗ tay, tán thưởng!”

Cho đến gần tối, ba bàn tiệc lớn đã được dọn ra La Cân Đường, giọng ca Hy Bình vẫn còn vang vang, chỉ hơi khan khan.

La Tùng nhíu mày nói: “Mĩ Mĩ, đi mời Hoàng tráng sỹ dung cơm! Cậu ta cũng hát đã hơn nửa ngày rồi.”

Trong nửa ngày qua, lão đã đi dạo mười vòng quanh Cẩm Châu thành này rồi. Lâu lắm rồi lão không đi dạo, lão cũng sắp vào quan tài rồi, thường thì một năm đi dạo chưa tới một lần, nhưng hôm nay lão đi dạo như vậy bằng mười năm cộng lại, đúng thiệt là khổ nhưng lão phải nghe Hy Bình hát thì thà lão đi dạo một trăm vòng quanh Cẩm Châu thành cũng còn đỡ khổ hơn!

La Mĩ Mĩ bực tức nói: “Tiểu tôn không đi, cái tên hỗn đản đó hát no rồi, cần gì dung cơm?”

Cái mặt dày của Hoàng Dương cũng không còn chịu nổi được nữa, xấu hổ lên tiếng: “Hai vị đừng tranh cãi nữa. Cái tên nhĩ tử của tại hạ là như vậy đó. Lúc ở thôn trang, nếu không hát thì tìm người đánh nhau, bởi vậy tại thôn trang không có cô nương nào thêm để ý đến hắn.”

Xuân Yển đứng lên nói: “Để thiếp đi gọi nó cho! Nếu để bất cứ ai đi gọi cũng không lay động được nó đâu.”

“A di, cho con theo với!” Tiểu Tước dừng cảm xung phong đi theo sau Xuân Yển.

Mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm, tuyệt xướng cuối cùng cũng kết thúc, cảm tạ Phật tổ!

La Tùng nói: “Tướng mạo của Hoàng tráng sỹ thì không chê vào đâu được, lại còn có tấm lòng hiệp nghĩa nữa. Duy chỉ có tiếng ca của cậu ấy thì lão hủ không có can đảm để nghe, Lão hủ cả đời này âm nhạc nào cũng đã nghe qua nhưng chưa có nghe thấy ai hát như vậy, khiến chẳng ai có thể nghe được.”

La Mĩ Mĩ bất mãn nói: “Gia gia, cái tên đó không những ca hát khiến người ta buồn nôn mà hết thấy hành vi với phẩm hạnh của hắn đều chán ghét đến cực điểm. Gia gia còn nói hắn có tấm lòng hiệp nghĩa nữa sao?”

La Tùng không có một chút nào phản đối lại lời nói của tôn nữ mình, chính mắt lão đã thấy hành động vô lễ của Hy Bình khi quăng Trương Đa Tài chổng bốn chân lên trời, sau đó lại biết Lộ Nhân & Lộ Giáp bị Hy Bình đâm cho một quyền, hiện tại chắc còn đang nằm ác mộng, ấn tượng tốt của lão về Hy Bình còn được bao nhiêu?

Tiếng hát chấm dứt không lâu, mọi người nhìn thấy Cẩm Châu Ngũ Nghĩa đi ra. Lộ Nhân & Lộ Giáp làm như vừa tỉnh dậy, cái dấu quyền đầu trên mặt vẫn còn đó, Trương Đa Tài toàn thân hư thoát giống như vừa làm chuyện đó xong với ba nàng kỹ nữ, không còn tinh khí để ra nữa. Lý Toàn Tu hai tay chảy máu ròng ròng, y phục toàn thân ướt nhem, thấy người gầy như không có tí thịt nào.

Nhưng kỳ quái nhất là Lưu Hồ Mãn, trên đầu không còn một cọng tóc nào, chỉ có những vết trầy xước còn chảy máu do hấn gãi. Điều này phải đổi tên thành Lưu Quang Quang thôi. (Chỗ này tác giả chơi chữ, Hồ Mãn = rất nhiều, rậm rạp, Quang Quang = trọc lốc, trống trơn)

La Tùng nhìn thấy bọn họ liền chào hỏi: “Ngũ vị công tử, mời các vị ở lại dùng cơm xong rồi về?”

Trương Đa Tài cự tuyệt ngay tại chỗ: “La lão gia, trong phủ của lão gia có đến một nhân vật thật đáng sợ, bọn huynh đệ tiểu bối không dám lưu lại thêm một khắc nào nữa cả.”

Lưu Hồ Mãn thống khổ tiếp lời: “Tiểu bối bài bạc hơn mười năm, lần này thua thật thê thảm!”

Lý toàn Tu bị phần nói: “Tiểu bối phải đem hết toàn bộ ca nữ trong nhà đem bán vào kỹ viện hết, sau này không còn dám ăn cơm nữa. Không phải, sau này không còn dám nghe hát nữa, thật là ác mộng!”

Lộ Nhân & Lộ Giáp đã chạy tới cửa cũng quay đầu nói với lại: “Quyền đầu của hắn cứng quá, chúng ta không dám ăn.”

La Mĩ Mĩ hừ lạnh nói: “Toàn là lũ vô dụng!”

“Ai vô dụng thế Mĩ Mĩ?” Giọng Hy Bình khàn khàn truyền tới.

La Mĩ Mĩ quay đầu lại nói với hắn: “Người!”

“Ta có thể chứng minh với nàng rằng ta là người hữu dụng!” Hy Bình nhìn nàng ta cười một cách gian xảo, sau đó quay sang nói với La Tùng: “La lão tiên bối, bọn tiểu bối toàn thân đầy mồ hôi, cho phép bọn tiểu bối được đi tắm rửa trước? Mọi người cứ dùng bữa trước đi, không cần đợi bọn tiểu bối. Tước nhi, dẫn đường bọn ta tới phòng tắm!”

“Có quý mới chờ người!” La Mĩ Mĩ nhìn bốn người đi khỏi La Căn Đường, hốt nhiên mặt biến sắc, đứng lên vội vàng đuổi theo.

Hy Bình vừa ra khỏi La Căn Đường lập tức ôm Tiểu Tước vào lòng, hôn một cái rồi nói: “Tước nhi, nửa ngày không có cùng nàng thân thiết, có nhớ ta không?”

Tiểu Tước giận dữ nói: “Đại sắc lang, người chàng đầy mồ hôi làm y phục của Tước nhi bẩn hết rồi.”

“A! Thiếu chút nữa làm Tước nhi của ta giận rồi.” Hy Bình nói xong làm bộ như muốn buông Tiểu Tước ra.

Tiểu Tước liền ôm lấy hắn chặt hơn, nói: “Người ta rất thích mùi vị của đại sắc lang.”

Hy Bình nói: “Sáng mai ta phải đi rồi, nàng đi theo ta thôi!”

Tiểu Tước do dự một chút rồi nài: “Tiểu thư có cùng đi với đại sắc lang không?”

Hy Bình nói: “Như quả nàng ta nguyện ý, ta có thể mang nàng ta theo. Nàng ta cũng là nữ nhân tốt, chỉ tội hay thích cãi nhau thôi.”

“Tiểu thư thật sự rất yêu chàng” Tiểu Tước ngẩng đầu lên nhìn hấn một hồi, rồi nói tiếp: “Người ta cũng muốn có thể cùng chàng vĩnh viễn ở cùng một nơi nhưng thiếp lại không nào xa tiểu thư được. Hiện tại người ta rất mâu thuẫn! Đại sắc lang, xin chàng đừng có làm tổn hại đến tiểu thư có được không?”

Hy Bình chăm chú nhìn vào đôi mắt khẩn cầu của Tiểu Tước kiên định đáp: “Ai yêu ta, ta đều sẽ không thương tổn đến họ. Phàm là người ta yêu, ta nguyện dùng cả đời mình canh ỹ. Nhưng mà có một số việc phải cần tới thời gian, nàng hiểu không?”

Tiểu Tước si mê nói: “Thiếp hiểu!”

Hy Bình cười nói: “Vậy thì phải tắm chung với ta!”

“Hoàng Hy Bình, ta biết là người lúc nào có cơ hội nhất định sẽ chiếm tiện nghi của Tiểu Tước mà. Người cũng không nhìn xem nơi đây là đâu, người muốn làm cho cả cái La phủ này mọi người đều biết đến dâm tặc nhà người đã hủy trình tháo của chúng ta hay sao?”

La Mĩ Mĩ tức giận đuổi theo đằng sau, muốn kéo Tiểu Tước ra khỏi hữu thủ của Hy Bình, lại bị tả thủ của hấn ôm vào lòng.

Hy Bình nói: “Nàng không muốn người khác biết, sao lại la to thế?”

La Mĩ Mĩ vùng vẫy một vài cái, sau đó yên tĩnh lại nói: “Người đừng có ôm như vậy, hạ nhân có thể nhìn thấy.”

Tiểu Tước nói: “Đại sắc lang, tới phòng tắm rồi, thiếp đi đổ nước cho chàng tắm, chàng thả người ta & tiểu thư ra được không?”

Hy Bình cười nói: “Mỗi người phải hôn ta một cái!”

Tiểu Tước nhón chân lên hôn hấn một cái, La Mĩ Mĩ thì mím môi kại không thềm để ý đến hấn.

Hy Bình buông Tiểu Tước ra, ôm lấy La Mĩ Mĩ hôn vào cặp môi đang mím lại của nàng, nhỏ giọng nói: “Tối nay ta muốn nàng!”

Hai nàng đứng nhìn ba người tiến vào phòng tắm. Tiểu Tước nói: “Tiểu thư sang mai có cùng đi với hấn không?”

La Mĩ Mĩ thở dài nói: “Tâm sự của ta không thể giấu người. Tước nhi, sáng mai người cứ đi chung với hấn.”

Tiểu Tước kinh ngạc nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư thì sao?”

“Để một thời gian nữa ta nghĩ lại chuyện này. Nếu như ta không quên được hấn, ta sẽ đi tìm hấn. Nhưng mà ta không thể trước mặt hấn nói yêu hấn được.”

La Mĩ Mĩ lại thở dài, rồi lắc đầu quay đi. Tiểu Tước đi theo sau nàng cũng thở dài nhẹ.

Hai nàng vừa đi khỏi không lâu, bọn ba người Hy Bình ra khỏi phòng tắm quay trở lại La Cân Đường.

Thấy mọi người còn chưa dùng bữa, Hy Bình nói: “Để mọi người phải chờ lâu, thật là ngại quá.”

La Mĩ Mĩ nói: “Ta một điểm cũng không thấy người có chút gì gọi là ngưng ngừng cả.”

Hy Bình cho nàng một tràn cười đầy kịch tính, sau đó ngồi bên cạnh Hoàng Dương nhỏ giọng hỏi: “Phụ thân, so với hồi trước con hát hay hơn nhiều hay ít?”

Hoàng Dương liếc nhìn mọi người rồi nói: “Cũng được, nhưng so với lúc ở Hoàn San thôn thì thanh thế không bằng.”

La Tùng nâng ly rượu, hào tình sung mãn nói: “Các vị anh hùng hào kiệt, lão hủ xin kính Hoàng tráng sỹ & các vị một ly.”

Sau khi mọi người cạn ly, La Tùng nói: “Mời mọi người tùy tiện.”

La Cân Đường trở nên nhiệt náo, một bên thì nữ nhân thưởng thức những món rau mĩ vị nhỏ tiếng, một bên thì nam nhân ăn uống nói cười ầm ĩ.

La Tùng nói: “Hoàng tráng sỹ, không biết tráng sỹ có thể ở lại Cẩm Châu thành nghỉ ngơi được mấy ngày được không?” Nhưng tuyệt đối không được hát - Trong thâm tâm của La Tùng thật sự rất muốn nói câu này nhưng lại không có nói.

Độc Cô Minh đáp: “Hy Bình, đề nghị của La lão tiên bối rất hay đó. Chiều nay bọn ta đi dạo một vòng, thấy có rất nhiều mỹ nữ, bọn ta tưởng như đang đi lạc vào thiên đường vậy.”

Hoa Tiểu Ba nôn nóng hỏi: “Độc Cô đại ca, huynh có cơ hội hạ thủ không? Có đem theo mỹ nhân nào về không? Tỷ phu, huynh coi đó, huynh hại đệ không có cơ hội cùng với Độc Cô lão huynh đi tìm mỹ nhân, cái gì mà ca với hát!”

La Tùng cười nói: “Tiểu hỏa tử, chỉ cần cháu ở Cẩm Châu thành này vài ngày thôi, chắc chắn cháu sẽ được như ý thôi.”

Hoa Tiểu Ba vui mừng hỏi lại: “Thật vậy không?”

Tức thì bị Cốc U Lan ở bên cạnh nhét một miếng rau vào miệng, chỉ nghe nàng nói: “Đương nhiên là thật rồi, ăn rau đi.”

Cả đại sảnh vang tiếng cười.

Hy Bình lập tức cự tuyệt, nói: “La lão tiên bối, bọn tiểu bối quyết định sáng mai là quay về. Đã ly khai đám thê tử đang mang thai một thời gian, bọn tiểu bối phải quay về gấp để chiếu cố cho bọn họ. Nam nhân có thể phong lưu khoái lạc bên ngoài nhưng không thể quên là ở nhà có đám thê tử mang nặng đang trông chờ mình về, lão tiên bối nói có phải không?”

La Tùng tán thành: “Lời của tráng sỹ nói rất đúng, lão hủ kính tráng sỹ một ly!”

Hoa Tiểu Ba cố gắng nuốt miếng rau còn ở trong miệng xuống, luyến tiếc nói: “Còn tưởng cùng tỷ phu đại náo kỹ viện một phen, nay phải từ bỏ ý định rồi.”

Một số nữ nhân cùng trừng mắt nhìn gã.

La Mĩ Mĩ nói: “Hoa Tiểu Ba, ngươi dám không?”

Hoa Tiểu Ba cười cười nói: “Mĩ Mĩ tỷ tỷ, thỉnh thoảng thì tiểu tử đây cũng dám lắm!”

“Ngươi thử coi.” Lần này là giọng của Vưu Túy.

Hoa Tiểu Ba nhìn thấy gương mặt lạnh như tiền của Vưu Túy, liền cúi đầu xuống gấp miếng rau bỏ vào miệng rồi nói: “Không dám nữa, không dám nữa, ăn cơm!”

Gã không sợ La Mĩ Mĩ, tại vì nàng không có võ công, nhưng mà nàng Vưu Túy này đã từng đánh ngang tay với Hy Bình, Hoa Tiểu Ba gã có mười lá gan cũng không dám chọc giận tới nàng.

Hắn gấp một gấp thức ăn nhét vào miệng, vừa nhai vừa nghĩ thầm: “Nữ nhân này cũng thật là kỳ quái, tỷ phu không phải là lão công của nàng ta, nàng ta ghen tuông cái gì chứ?”

Vưu Túy quay đầu nhìn về Hy Bình, tức thì thấy Hy Bình đang nhìn nàng cười cười, gương mặt nàng tự nhiên nóng bừng lên, bên tai còn nghe tiếng Hy Bình nói: “Túy tỷ đang mang trong người hài tử của đệ, đừng có nổi nóng nhé!”

Xuân Yển kinh ngạc hỏi: “Bình nhi, phải nàng có mang với con không?”

La Tùng cười nói: “Cung hỉ, cung hỉ!”

Hoàng Dương hồi lễ đáp: “Tạ lời chúc mừng của La lão gia!”

Hy Bình bên cạnh Hoàng Dương nói: “Phụ thân, tương lai không lâu, sẽ có một đám hài tử vây quanh phụ thân gọi là gia.”

Hoàng Dương nói: “Không sao cả! Mấy chục năm làm phụ thân, bây giờ cũng muốn làm gia gia rồi. Nhưng mà mấu thân của con không phục là mình già, nếu muốn một nữ nhân thừa nhận là mình già thật đúng là sự kiện khó khăn.”

Hy Bình nhìn Xuân Yến rồi nói: “Phụ thân, thật ra mẫu thân đích xác là còn rất trẻ người không biết sao?”
Hoàng Dương mắt trắng dã, hết lời để nói.

111. Chương 110: Thái Hoa Cường Nhân

- Tước nhi, cái tên hỗn đản đó có nói tối nay muốn đến để làm trò đồi bại, hấn có thật sự đến không?

La Mĩ Mĩ đang nằm trên giường, nghiêng người qua nhìn Tiểu Tước. Sở dĩ nàng hỏi vấn đề này là lo lắng Hy Bình thật sự sẽ đến.

Trên đường đi, Hy Bình có rất nhiều cơ hội để chiếm hữu nàng, nhưng hấn đều bỏ qua, lại nói sẽ cùng nàng hoan hảo ở nhà nàng, nàng thật sự không biết lời nói của Hy Bình được bao nhiêu phần thành thật?

Mặc dù nàng hay mạnh miệng nói quan hệ giữa nàng và Hy Bình chỉ là cưỡng gian nhưng nàng lại tịnh không kháng cự cái hành vi tính dục dã man đó

Nếu như không phải hiện tại đang ở nhà mình thì không cần biết lời nói hôm nay của Hy Bình là thật hay giả, nàng đều không coi đó là một vấn đề, nhưng vấn đề ở đây là cái tên dâm côn đó sẽ cưỡng gian nàng tại nhà nàng, điều này làm cho mặt mũi của La Mĩ Mĩ nàng biết bỏ đi đâu?

Tiểu Tước suy nghĩ rồi nói: “Cứ theo sự hiểu biết của mọi người về chàng, sau khi chàng nói loại lời này đại đa số đều là sự thật, nếu như chàng nói chàng tuyệt không có đụng đến ta, như thế chàng chỉ trong một khắc sẽ lột sạch y phục của ta.”???

La Mĩ Mĩ hoảng hốt nói: “Chuyện này sao được? Để người nhà biết được thì thật là phiền, bọn họ không cho phép ta gả cho người trong võ lâm.”

Tiểu Tước nhỏ nhẹ hỏi: “Tiểu thư, đây cũng là nguyên nhân ta thường hay giả bộ kháng cự đại sắc lang không?

La Mĩ Mĩ giận dữ nói: “Cái gì mà giả bộ? Ta một mực kháng cự hấn, mọi người không thấy sao? Phiền cái là mọi người nói chuyện có chút thành thực, thời gian mọi người làm nữ nhân so với ta còn lâu hơn, mỗi đêm đều cùng tên dâm côn đó ở chung.”

Tiểu Tước xấu hổ nói: “Không phải là mỗi đêm, người ta đâu tiếp thụ nổi chàng - Có tiếng gõ cửa, tiểu thư, đại sắc lang đã tới.”

Hy Bình ở ngoài cửa gọi: “Tước nhi, là ta, mở cửa mau!”

La Mĩ Mĩ ẩn thân hình muốn nhổm dậy của Tiểu Tước xuống, nói: “Không cho mở cửa!”

Hy Bình đứng ở ngoài cửa phòng một lúc, không thấy ở trong phòng có bất kỳ động tĩnh nào, đưa mắt nhìn tứ phía, như muốn quay trở về, nhưng mới bước được mấy bước thì quay lại nói: “Mĩ Mĩ, ta tới đây là muốn từ giã nãi, có chút việc gấp không thể chờ đến sáng mai. Tước nhi, nàng ra đi! Cùng đi với ta!”

La Mĩ Mĩ khấn trương hấn lên, nhỏ giọng nói: “Tước nhi, hấn nói hấn phải đi kia.”

Tiểu Tước không có gì kinh ngạc, trầm ngâm nói: “Cứ theo sự suy đoán của mọi người, lời nói này của chàng là giả.”

Hai nàng còn đang nói, thì nghe tiếng bước chân của Hy Bình xa dần. La Mĩ Mĩ vội vã tung mền ra, mang giày vào, chạy thẳng ra ngoài cửa phòng, gọi lớn theo hình bóng của Hy Bình: “Dâm côn, ngươi thật sự muốn đi sao?”

Hy Bình quay đầu lại, cười một tiếng rồi nói: “Nàng nói cái gì?” quay đầu trở lại tiếp tục bước đi.

Trong lòng La Mĩ Mĩ thấy khấn trương, hai chân không thể khống chế đuổi theo tới nơi, nắm lấy áo Hy Bình. Hy Bình ngừng lại quay đầu nhìn nàng, nàng cũng ngẩng đầu nhìn hấn không nói một lời nào.

Hy Bình cúi xuống hôn nàng rồi nói: “Nàng không cho ta đi sao?”

La Mĩ Mĩ vẫn không nói một lời nào, nhìn nam nhân này. Tại sao hắn luôn luôn lấy tổn hại nàng làm niềm vui vậy?

Nàng không có lỗi gì đối với hắn, chỉ có đôi lúc châm chích cãi nhau với hắn, chẳng lẽ hắn không biết long của nữ nhân sao? Nữ nhân nếu yêu một nam nhân nào thì cũng sẽ rất thích cãi nhau, còn ngược lại nếu không yêu thì một lời cũng không muốn nói.

Cái tên hỗn đản này, nàng đã cam tâm tình nguyện cho hắn cưỡng gian, hắn còn chưa thỏa mãn sao?

Hy Bình đứng vào lúc này thì thầm nói: “Nàng không sợ ta cưỡng gian nàng sao?” Nói xong hắn ẵm nàng đi về hướng cửa phòng.

La Mĩ Mĩ bị Hy Bình ẵm lên, liền bắt đầu quyền đánh chân đạp nhưng không mở miệng nói một lời. nàng biết rằng chỉ cần nàng la lên một tiếng là kinh động đến toàn bộ La phủ, đây là tình huống nàng không muốn thấy chút nào.

Hy Bình nói: “Nàng làm ơn cho ta yên tĩnh một lúc, đừng cứ mỗi lần đều dùng hết khí lực trước, đến lúc ta chân thành chiếm hữu nàng thì nàng không còn khí lực để kháng cự ta. Như vậy thì còn gì mùi vị của việc cưỡng gian?”

La Mĩ Mĩ: “Người không phải nói rằng nhất định phải đi sao?”

Hy Bình cười nói: “Ta đã từng nói tối nay muốn nàng, cưỡng gian nàng ta lại đi sao? Hừm” Hắn ôm thân thể của La Mĩ Mĩ tiến vào phòng.

Hướng sang Tiểu Tước đang nằm trên giường liền nói: “Tước nhi, nàng qua bên phòng của ta mà ngủ tối nay ta phải bồi tiếp tiểu thư của nàng cho thật tốt, không thôi nàng ta lại ghen tị.”

“Hai người đừng có làm lớn tiếng quá.” Tiểu Tước xỏ giày, khoác áo ngoài vào bước ra khỏi phòng, cửa phòng cũng được nàng đóng lại.

La Mĩ Mĩ trong lòng của Hy Bình nhỏ giọng quát mắng: “Ta cảnh cáo ngươi, ở đây là nhà ta ngươi mà dám vô lễ với ta, ta sẽ thiên ngươi.”

Hy Bình đè nàng nằm xuống giường, cười nói: “Ta coi hết y phục để cho nàng thiên một cái, có được không? Cả ngày lúc nào cũng nói thiên ta, xem ra tối nay phải cấp cho nàng một đĩa hài tử, để nàng thay đổi giống Tuý tử. Mĩ Mĩ, nàng thích nam hài hay nữ hài?”

La Mĩ Mĩ giãy nảy nói: “Người dám làm cho bụng ta lớn lên ta liền..... ta liền chết cho người coi.”

Hy Bình đùa giỡn nói: “Làm sao thành linh làm bụng nàng lớn ra được.”

Tay của hắn đặt nhẹ lên tiểu phúc phẳng phiu của La Mĩ Mĩ tiếp tục nói: “Nàng chết rồi thì tai của ta sẽ được thanh tịnh. Nhưng mà, nàng tựa hồ cả đời này rất muốn thiên ta. Trước khi chưa thiên được ta chắc nàng chưa muốn chết đâu? Mĩ Mĩ này, Hummm, sáng mai đi theo ta, nàng nhất định là lão bà của ta, về sau này ta ca hát còn nàng gảy đàn, như vậy có phải tốt không?”

La Mĩ Mĩ vừa nghe xong, tức giận nói: “Tên hỗn đản ngươi! Ngươi tưởng cưỡng gian thân thể của ta chưa đủ hay sao mà còn muốn cưỡng gian tài nghệ của ta nữa? Suốt đời này, đừng nghĩ là ta vì ngươi mà đánh đàn! Con người của ngươi, một điểm tế bào âm nhạc cũng không có, chỉ giống con chó điên sủa bậy, bảo người ta thể nào chịu đựng nổi? Buông ta ra! Ngươi nặng quá, đồ con trâu bự!”

“Xin lỗi, nữ nhân thiên sanh là không sợ bị nam nhân nằm đè lên người, tạm thời ta không thả nàng ra bởi vì nàng chưa biết học khôn.”

Nói xong hai tay Hy Bình nắm lấy quần của La Mĩ Mĩ cởi ra, tức thì bị nàng đưa hai tay giữ lại. Hắn không thể dùng những thủ pháp ôn nhu mà chỉ có thi triển những thủ đoạn thô bạo, y phục trên người của La Mĩ Mĩ trở thành những mảnh vải vụn bay xuống giường.

La Mĩ Mĩ tức giận nói: “Hỗn đản, ngươi lại xé nát y phục của ta lần trước ta còn chưa tính toán với ngươi, ngươi còn không biết hối cải?”

Hy Bình cảm thấy buồn cười, cả thân thể nữ nhân này đều cho hắn lại còn để ý đến hai bộ y phục, hắn không cầm được khăn giọng nói: “Đừng có tức giận như thế, có một vài bộ y phục chứ mấy, gia đình nàng có tiền mà, sáng mai sẽ mua lại. Bất quá nàng đừng có xé y phục của ta. Bỏ tay nàng ra! La Mĩ Mĩ, nàng đã xé nát áo của ta rồi, nàng nếu dám xé quần ta nữa lão tử sẽ không làm nữa!” Nói xong, hắn liền gạt tay La Mĩ Mĩ đang nắm lưng quần hắn ra nói: “Để ta tự cởi lấy, chưa từng thấy cường gian mà còn nhờ nữ nhân cởi quần mình bao giờ, như vậy đâu có được, hàng ngày muốn lão tử mang cái mũ trùm mặt mà cường gian, cứ như vậy thì đâu phải là cường gian!”

Hai tay của La Mĩ Mĩ dùng sức nhéo hai bên eo của Hy Bình, nói: “Ta không có kêu ngươi cường gian ta, ta là phú gia thiên kim tiểu thư, là một nữ hài biết lễ giáo, ngươi tưởng ta cam tâm tình nguyện cùng ngươi là tên giang hồ đại lừa đảo à? Ta bị cường gian, có chuyện gì xảy ra ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm, toàn bộ trách nhiệm đấy! Hồn dân! Ngươi có nghe thấy không?”

Hy Bình tự cởi quần mình ra quăng sang một bên nói: “Sợ nàng luôn, ta chịu trách nhiệm. Nàng đừng có động đây, nàng không biết mình phiền toái như thế nào sao? Làm sao mà ta lại gặp một nữ nhân như nàng so với Liên nhi nàng còn phiền toái hơn.” Nói xong, hôn lấy môi La Mĩ Mĩ, một tay hắn vuốt mái tóc tuyệt đẹp của nàng, tay còn lại xoa nhẹ trên cặp ngực mềm mại của nàng.

La Mĩ Mĩ đẩy mặt của hắn, có cơ hội vội vàng hít thở mấy hơi dài, rên rỉ nói: “Cái miệng của ta toàn bộ bị ngươi lấp lại, ta thở không được.”

Hy Bình nói: “Mĩ Mĩ, không biết nàng có phát giác bánh bao trắng của nàng được kích thích so với trước lớn hơn nhiều. Đó là công lao cường gian của ta, nàng cảm tạ ta thế nào đây?”

“Ngươi, cái đồ vô sỉ!” Nàng gạt bàn tay của hắn đang ở trên ngực nàng ra, giận dữ nói: “Đây là địa phương kiều ngạo nhất của nữ nhân, là tính sáng tạo vĩ đại nhất của thần linh. Ngươi lại lấy bánh bao trắng ra mà hình dung? Cái tên nông dân nhà ngươi cả đời không được ăn no hay sao? Thấy cái gì cũng cho là bánh bao, ừ! Đừng có cọ sát chỗ đó của ta, cái tên dân côn nhà ngươi!”

Tay của Hy Bình trêu chọc ở nơi tư ẩn của nàng, cười nói: “Cặp bánh bao cũng vĩ đại rồi, bánh bao trắng lại có dinh dưỡng.”

Hai tay của La Mĩ Mĩ không biết để đâu cuối cùng ôm chặt lấy lưng của Hy Bình, động tình nói: “Hy Bình, Mĩ Mĩ không thể theo chàng, chàng có trách Mĩ Mĩ không?”

Hy Bình hôn nàng rồi nói: “Chỉ có lần này, nàng mới gọi tên ta một cách thân mật, ta cũng biết nàng trăm lần không chịu để ta hoan ái với nàng. Kì thật nói yêu nàng thì cũng có chút ít thật nhưng nàng ương ngạnh muốn ta nói thành cường gian ta cũng hết cách. Thật là xin lỗi, trên đường đi đều không hoan ái với nàng, tối nay ta sẽ bồi thường lại. Có lẽ gia đình nàng không đồng ý cho nàng theo ta, sau khi ta đi rồi, nàng có lấy người khác không? À mà không nên hỏi nàng vấn đề này, nàng hiện tại đang ở trong lòng của ta mà. Nhưng nàng nếu muốn lấy người khác ngàn vạn lần phải lấy một người nam nhân tốt một chút, đừng có giống như Túy tử. Nàng ấy rất khổ, ta muốn an ủi và yêu thương nàng ấy, nàng ấy cứ kiên trì muốn làm phu nhân của thằng tử quỷ Thi Trúc Sinh, ta chỉ còn cách để nàng ấy làm Thi phu nhân hữu danh vô thực mới để nàng trở thành kiều thê tài tình nhất của ta. Nàng với Túy tử đều rất đẹp, không mấy người trong số thế tử của ta bằng các nàng. Ta phải đi, không thể cho nàng lời hứa nào, chuyện này rất là hão huyền, ta chỉ có khả năng cho nàng những buổi tối cường gian điên cuồng mà thôi!”

La Mĩ Mĩ hai mắt đầy nước mắt, ghen ngào nói: “Cái kiểu cười cười nói nói của ngươi, ta không thích.”

“Ta cũng không thích, ta chỉ thích cường gian nàng thôi! Mĩ Mĩ, ta muốn tiến vào đây.”

La Mĩ Mĩ cảm giác được cái cường tráng của Hy Bình đang xâm nhập vào địa phương bí ẩn của nàng, cả thân tâm (thân thể và linh hồn) của nàng rung động - Cái tên dân côn này cường gian nàng lần thứ hai.

* * * * *

“Mĩ Mĩ không còn là xử nữ, chàng coi ra sao?” Lương Lệ Quỳnh không thể nào ngủ được, nàng cảm giác nữ nhi của mình lúc sau này biến đổi rất nhiều. Hôm nay nàng hỏi han nữ nhi ứng phó trong tâm trạng không ổn định, thế nào thất tình lại không giao phó một cách rõ ràng, sau chuyện này nàng bình tĩnh suy nghĩ lại, lúc nữ nhi giận dữ đối với nàng, nàng nhất thời hồ đồ.

La Niên bình tĩnh nói: “Sao lại không nhận ra đạo lý đó, Mĩ Mĩ bị thái hoa tặc bắt đi chuyện thất thân khó có thể không xảy ra. Còn mạng là tạ ơn trời đất rồi, huống hồ cũng không thấy nữ nhi có cái gì không đúng, tựa hồ vui vẻ hơn trước nhiều, nàng lại muốn khơi lại vết thương đó? Đừng có coi chuyện thất thân của nó là đại sự, bọn ta coi như không biết gì, như vậy có phải tốt hơn không?”

Lương Lệ Quỳnh nói: “Chuyện kì lạ ở đây là nếu nữ nhi của mình bị thái hoa tặc lăng nhục, tại sao nó lại không có chút gì đau khổ? Trừ phi nó cam tâm tình nguyện hiến dâng, nhưng nó lại nói bị cưỡng gian. Thiếp nghĩ chuyện này là người khác làm, hơn nữa người đó là Hoàng tráng sĩ.”

La Niên nói: “Lệ Quỳnh, mấy mươi năm gần đây sự tưởng tượng của nàng càng phong phú đấy. Nàng không nghĩ cậu ta đã cứu thoát nữ nhi của chúng ta, nó lại đem thân đền ơn sao?”

Lương Lệ Quỳnh rầu rĩ nói: “Ai tưởng tượng phong phú? Thiếp vừa mới thấy tên họ Hoàng đứng trước cửa phòng của Mĩ Mĩ, không có gì ám muội mới là lạ.”

La Niên cười nói: “Nàng canh chừng cả đêm chỉ để xem ai gõ cửa phòng của Mĩ Mĩ?”

Ta còn tưởng nàng vì ái nữ của nàng, sợ nữ nhi lại bị thái hoa tặc bắt cóc, nàng đặc biệt để ý âm thầm bảo hộ, nguyên lai là nàng có thâm ý khác. Tại sao nàng không coi tiếp tục?”

Gương mặt Lương Lệ Quỳnh đầy phần hận nói: “Hắn ẵm Mĩ Mĩ tiến vào trong phòng, thiếp còn coi cái gì?”

La Niên nói: “Nếu là như vậy, nàng không nên hoài nghi nữa, nhận định trực tiếp là hắn. Kì quái, nàng bỏ đi như vậy, không sợ nữ nhi lại phải chịu đựng sự tổn thất nữa sao?”

Lương Lệ Quỳnh tức giận nói: “Nữ nhi đã gặp phải sự tổn thất lớn nhất trong đời, còn phải sợ cái gì nữa? Thiếp vẫn thấy không thoải mái chút nào, đường đường là một tiểu thư khuê các sao lại thích một tên giang hồ lăng tử? Chúng ta không có dạy nó võ công không phải là vì để cho nó tránh không tiếp xúc với người trong võ lâm sao? Sau này làm sao chúng ta giao phó với Hoàng thượng đây, còn ba tháng nữa là nó được mười tám rồi, nếu Hoàng thượng đòi người thì làm sao?”

La Niên thở dài nói: “Đích xác đây là một vấn đề, nhưng nữ nhân của Hoàng thượng đã quá nhiều, thiếu Mĩ Mĩ của chúng ta chắc không có chuyện gì đâu.”

Lương Lệ Quỳnh nói: “Cái gì mà không có chuyện gì, chuyện của nam nhân các người chẳng lẽ chàng không biết? Chỉ hiếm là có nữ nhân quá ít, cái tên tiểu tử đó có một vị Hoàng hậu hiền đức, bảy vị Hoàng phi, hai ngàn giai lệ ở hậu cung, rồi sao? Không phải là mỗi năm đều muốn tất cả các địa phương trên toàn quốc sưu tầm mỹ nữ để tiến cung đó sao? Năm trước thấy Mĩ Mĩ nhà chúng ta, đã cử người tới nhắc nhở là mười tám tuổi phải tiến cung, cái gì mà hắn không có?”

La Niên nói: “Hoặc giả Hoàng thượng quên mất Mĩ Mĩ nhà chúng ta.”

Lương Lệ Quỳnh nói: “Mĩ Mĩ và thiếp là cùng một dạng mỹ nhân được điêu khắc ra, làm sao hắn có thể quên được?”

La Niên không nói lên lời.

Lời nói gì đây? Tuy chỉ nói Mĩ Mĩ là nhất đại mỹ nhân, tức là rõ ràng nói mình là mỹ nhân làm cho mọi người khó quên! Hắn còn nói được lời gì? Nếu nói không quên thì là đúng ý nàng, ngược bằng nói quên thì là không nể mặt của nàng.

Lời nói nào cũng không được, La Niên lập tức chuyển đề tài: “Phụ thân có gọi ta tới đến tới phòng ông ấy một lần ta đi đây, nàng ngủ trước đi không cần chờ ta.”

Lương Lệ Quỳnh nhìn bóng lưng La Niên nói: “Chàng đừng nghĩ thiếp không biết gì, chàng muốn đến chỗ của hai con hồ ly tinh kia. Từ lúc hai đứa nó vào nhà này đến nay, thiếp không có một ngày hạnh phúc. Chàng đi phong lưu khoái hoạt, đương nhiên là không muốn thiếp chờ chàng rồi.

La Niên lắc đầu, bỏ đi ra.

Lương Lệ Quỳnh khoá trái cửa, rồi ngồi xuống một lúc thật lâu ở trên giường, liền đứng dậy, mở cửa đi ra, đi về hướng phòng của La Mĩ Mĩ.

Vừa mới bước tới trước cửa phòng của La Mĩ Mĩ, Lương Lệ Quỳnh nghe được âm thanh rên rỉ sung sướng, chuyện này càng khiến nàng giận dữ hơn.

Vừa mới muốn quay người bỏ đi, thì lại nghe tiếng La Mĩ Mĩ la lối: “Hỗ đản, ngươi cưỡng gian ta, ừ! Ta phải thiến ngươi, không muốn đâu!”

Lương Lệ Quỳnh nghe thấy lời đó, trong lòng chấn động, một cước đạp thẳng vào cửa phòng.

Hai cánh cửa phòng vừa bật ra, thì thấy La Mĩ Mĩ đang ngồi nhún nhảy trên người của Hy Bình - Đạo lý gì đây hả trời? Rốt cuộc ai đang cưỡng gian ai?

Lương Lệ Quỳnh giận dữ quát: “Mĩ Mĩ, hạ xuống ngay cho ta!”

Hai người đang ở trên giường không ngờ ở vào thời khắc này lại có người xông vào, mà lại chính là thân mẫu của La Mĩ Mĩ cục diện trở nên rắc rối rồi đây.

Gương mặt hồng hào của La Mĩ Mĩ trở nên đỏ dần ngay người nhìn thân mẫu của mình một lúc, đột nhiên nằm úp người xuống ngực của Hy Bình dấu mặt mình cào cổ hần, thở hổn hển nói: “Là mẹ thiến, đâm côn, ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Hy Bình cũng ngậy người nhìn Lương Lệ Quỳnh, người nữ nhân này không già như số tuổi của nàng ta, ngược lại còn rất trẻ, gương mặt của nàng so với La Mĩ Mĩ có bốn năm phần tương tự, chỉ là phong vận có mấy phần thành thực hơn, chuyện này làm hần hưng phấn một cách không có lý do, hạ thể hần đột nhiên to ra làm cho Mĩ Mĩ phải rên nhẹ lên một tiếng.

Hần ho khan một vài tiếng rồi nói: “Nhạc mẫu tới đúng vào lúc này, không biết có chuyện gì chỉ giáo?” Quả nhiên đúng là bản sắc bất cải, da mặt càng dày thêm chứ không giảm.

Lương Lệ Quỳnh lúc này không biết phải làm thế nào, nàng vốn biết trong phòng xảy ra chuyện gì, nhưng khi tiến vào phòng, thì lại thấy nữ nhi mình đang ở thế chủ động lại càng không thể liệu được Hy Bình đối với nàng lại rất ư là tự nhiên.

Nàng nhìn thân thể của hai người đang quấn lấy nhau ở trên giường, ngậy người ra nhìn, một lúc lâu mới nói: “Chuyện này là hành vi anh hùng của người sao?”

“Anh hùng hoà mĩ nhân, thiên kinh địa nghĩa.” Hy Bình ôm La Mĩ Mĩ đặt xuống giường, cự vật của hần thẳng đứng ngạo nghễ, hần bước xuống giường hướng bước về phía Lương Lệ Quỳnh nói: “Nhạc mẫu đã tới, thôi thì để con cưỡng gian một lúc.”

“Ngươi!” Lương Lệ Quỳnh vừa mới nói thì quyền đầu của Hy Bình đã hướng ngay tới mặt của nàng mà chào đón. Nàng thật sự kinh tâm, lập tức tránh ra, xuất ra một cước ngay bụng của Hy Bình, đá cho hần bay vô tường, hần liền như con cá chết nằm trên đất, không động đậy.

Lương Lệ Quỳnh chăm chú nhìn vào hạ thể của Hy Bình đến xuất thần, không thể hiểu tại sao cái vật này của hần lại to và dài đến như vậy.

La Mĩ Mĩ trách móc nói: “Mẹ, sao mẹ đá huynh ấy chết?”

Lương Lệ Quỳnh nói: “Đá chết có phải tốt không? Anh hùng cái gì? Cẩu hùng thì có! Con nói, con bị hần cưỡng gian cách nào thế? Con luôn kêu là bị hần cưỡng gian? Theo mẹ thấy thì con thông gian với hần hoặc là con cưỡng gian hần! Tại sao nữ nhi của Lương Lệ Quỳnh ta lại có thể không biết vô sỉ là gì? Sau này làm sao con nhìn mặt người khác đây?”

La Mĩ Mĩ giãy nảy lên, giận dữ nhìn thân mẫu mình nói: “Mẹ hỏi nhiều vấn đề quá, làm sao mà con trả lời được? Cho dù hần không đúng mẹ cũng không nên đá chết hần, mẹ ác lắm mẹ làm nhi nữ của mẹ thống khổ!”

“Ai bảo hần tệ như vậy chứ? Mẹ hoài nghi hần ban đầu làm thế nào mà cứu được con! Với sức hần, làm sao cứu nổi con? Đúng là cái đồ bị thối!” Lương Lệ Quỳnh bước tới thân thể của Hy Bình tiếp tục nói: “Con không phải nói muốn thiến hần sao? Mẹ hiện tại thay con thiến hần!”

La Mĩ Mĩ giật mình la lên: “Đừng mà!”

Thủ chương của Lương Lệ Quỳnh đã hướng tới hạ thể thẳng đứng của Hy Bình đánh ép xuống một cái, liền nhìn thấy dương căn trúng chương của Hy Bình hoàn hảo không có tí gì là tổn hại không nhị được nhìn vào bàn tay mình tự nhủ: “Không lẽ là ta chưa xuất hết toàn công lực?”

Nàng không thể nào tưởng tượng được toàn thân Hy Bình nơi kiên ngạch không thể phá vỡ nhất là hạ thể của hắn, công phu của hắn tu luyện theo “Thiên Địa Tâm Kinh”, cho nên chỉ tu luyện nơi phần thân thể đó thôi cũng đạt đến toàn thân đã tu luyện.

Từ khi được nguyên âm của các nàng xử nữ của Dã Mã Tộc kích phát và thấm nhuần, dương vật của hắn biến thành kiên ngạch không thể phá vỡ, đạt đến cảnh giới “Cửu Dương Chi Tiên” bởi vậy trước đây Diệu Ý có dùng thanh kiếm sắc bén để chém hắn nhưng không gây tổn thương một phân hào nào, cũng bởi vì thiên dương địa âm chân khí tự lưu chuyển trong thân thể của hắn mà sinh ra kháng lại ngoại lực. Ban đầu kiếm của Vũ Tuý cũng không đâm vào, Thi Nhu Vân nhiều lần ám toán cũng không xong.

Lương Lệ Quỳnh đang ngây người, đột nhiên cảm thấy kinh khí bức nhân chạm ngay mặt mình, rồi thì người choáng váng bất tỉnh nhân sự đổ người xuống đất.

Hy Bình thu quyền lại, nói: “Đừng có trách ta, tại bà bức ta xuất quyền.”

La Mĩ Mĩ ở trên giường nói: “Từ dâm côn, người giả chết? Người đánh mẹ ta đến hôn mê, người thể nào đối xử với mẹ ta như vậy? Còn không mau làm mẹ ta tỉnh dậy!”

Hy Bình bước đến bên giường ngồi xuống nói: “Nàng muốn ta làm bà ta tỉnh dậy? Ta không có đao bên người nếu như bà ta tỉnh lại thấy gương mặt mỹ nhân của mình bị biến thành đầu heo làm sao mà bà ta không lấy mạng ta? Phương pháp giả chết chỉ sử dụng được một lần mà thôi, lần thứ hai là chết thật đó, nàng không muốn ta chết chứ? Đến đây, để ta tiếp tục hành hạ nàng, hành hạ nàng tới chết!”

Hắn lại ôm lấy thân thể trần truồng của La Mĩ Mĩ trên giường, hạ thể hai người lại dính vào nhau. La Mĩ Mĩ thở nặng nhọc nói: “Từ dâm côn, ta không muốn, ta phải coi mẹ ta!”

Yên tâm đi, bà ta không chết đâu, điều này ta có thể khẳng định, ta làm việc gì cũng rất thận trọng.”

Mẹ kiếp, cái gì mà thận trọng? Chỉ có hắn mới có những lời như thế.

La Mĩ Mĩ cũng hết cách, chỉ không đây một vài giây là bị Hy Bình làm cho rên rỉ điên cuồng không có thời gian quay đầu lại nhìn mẹ mình, dần dần cảm thấy hồn mình bay lên, người bồng bênh, cuối cùng cũng giống như mẹ mình hôn mê bất tỉnh. Một khắc trước lúc mà nàng hôn mê, dương tinh của Hy Bình lập tức xuất ra vào nội thể của nàng.

Hy Bình rút ra từ nội thể ướt nhẹp của nàng, hôn lên mặt nàng nói: “Mẹ nàng tự nhiên xông vào bất thành lĩnh, đột nhiên không thể không cho bà ta một quyền, để cho bà ta nhớ rằng sau này mỗi khi tiến vào phòng người khác thì phải gõ cửa!”

Hắn bước xuống giường mặc lại quần áo, sau đó ngồi xuống giường, thay La Mĩ Mĩ đắp mền lại, nhìn xuống gương mặt sưng phù thâm tím của Lương Lệ Quỳnh đang nằm trên đất, thở dài một tiếng, ôm nàng đặt lên giường chung với La Mĩ Mĩ.

Hắn nói: “Nếu không phải bà là nhạc mẫu của ta, lại có một ông chồng tốt, ta sẽ cho bà ném hậu quả của việc thiên ta. Bây giờ là hôn trước, coi như trừng phạt!” Nói xong, hắn cúi xuống thật, hôn lên đôi môi hồng nhuận của Lương Lệ Quỳnh. Hốt nhiên, hắn đảo tròn mắt, bước xuống giường và lăn người vào gầm giường.

Đúng lúc này, ở cửa phòng đang mở tiến vào một người trung niên nhỏ thó thấp lùn. Trong ánh đèn mờ mờ người trung niên này cỡ khoảng bốn năm chục tuổi, tướng mạo bình thường, nhân tình thì giống trộm cướp, trông mắt đảo một vòng khắp phòng, cuối cùng thì dừng lại trên giường.

“Hừm, La Mĩ Mĩ, công nhận nàng can đảm thiệt, ngủ mà không khoá cửa, giống như nàng đang đợi ta tới để sủng ái nàng.” Nói xong, hắn khoá trái cửa lại, nhẹ nhàng bước tới giường, hốt nhiên cười nói: “Ha ha, mẹ con cùng một chỗ, rất tốt. Í, chuyện gì thế này? Mặt của Lương Lệ Quỳnh giống như bị ai đánh, là ai làm? Nàng La Mĩ Mĩ này đúng là đẹp hơn mẹ nàng nhiều, chẳng trách cái tên đồ đệ tệ hại của ta lại mất cái

mạng nhỏ vì nàng. Không hổ nhất đại tuyệt sắc chỉ là thân thể không còn là xử nữ nữa, đáng tiếc ôi đáng tiếc! Tên đồ đệ của ta chết cũng làm con quỷ phong lưu!”

Ở dưới gầm giường Hy Bình nghe được thì minh bạch người này là sư phụ của Thái Hoa Lăng Tử, Dương Long Quân, nhưng hắn nghe thì rất bức mình. Cái người này nói tiếng Trung nguyên so với Đại Ni còn khó nghe hơn, không phải khẩu âm Trung nguyên nói không có xuôn xẻ, khẩu âm dị quốc rất là nặng, nhưng không biết là người nước nào, chỉ tịnh là không phải người Trung nguyên. Làm sao lại tới đây để hái hoa, lại còn muốn hái La Mĩ Mĩ của hắn?

Tay của Dương Long Quân xoa lên mặt của La Mĩ Mĩ một vài cái, trong miệng phát ra âm thanh rên rỉ: “Cả đời này bẻ hoa vô số, nhưng chưa thấy da thịt tươi mát như vậy, thật sự tuyệt diệu không thể tả, tuyệt diệu!”

Tay hắn tiếp tục vuốt xuống cổ của La Mĩ Mĩ, không thể kiềm chế được nữa vuốt ve một hồi, sau đó mới tung tấm mền ra, nguyên tấm thân trần lỏa lồ đầy xuân sắc của La Mĩ Mĩ xuất hiện trước mắt hắn.

Hắn kinh ngạc hô lớn: “Thân hình tuyệt đẹp! Thân hình tập trung mọi ưu điểm của mỹ nữ, lão phu vốn muốn đem nàng ra bên ngoài mới hưởng thụ, bây giờ xem ra ở đây hưng phần hơn. Các Tiểu nương này, lại nằm trên giường thoát y sẵn chờ ta, không phải, nhìn những dấu vết trên thân thể cô ta, chắc vừa mới cùng nam nhân nào đó làm hảo sự, lão phu không thèm cũng nàng so bì, không cần biết nàng qua tay bao nhiêu nam nhân, đối với ta mà nói, nàng vẫn mê hoặc, vẫn còn mới. Sau khi lão phu thưởng thức xong sẽ kết liễu nàng, lão phu không thể là nam nhân duy nhất của nàng, nhưng sẽ là nam nhân cuối cùng trong đời nàng. Ha ha, đối với sự sát hại tên đồ đệ hỗn đản của ta, ta sẽ từ từ tra hỏi từ miệng của tiểu nha đầu này, không phải lo lắng, từng đứa từng đứa một, lão phu đã lâu không có vui đùa với các người, hiện tại vui đùa với nàng trước, tiểu mỹ nhân!”

Nói xong, muốn nằm lên người của La Mĩ Mĩ mà hôn, đột nhiên cảm thấy y phục bị túm lại, toàn thân bị nhắc bổng lên, nghiêng đầu nhìn lại là một gương mặt rất anh tuấn với nụ cười đầy tà khí.

Hắn giật mình hỏi: “Người là ai?”

Hy Bình cười lạnh nói: “Ta là người đã tổng khứ tên đồ đệ hỗn đản của ngươi xuống địa ngục để bẻ hoa dưới đó, ngươi có muốn thưởng thức mùi vị của địa ngục quỷ nữ không?”

Dương Long Quân không một chút gì là sợ hãi nói: “Ta đang muốn tìm ngươi, ngươi lại đem thân tới nạp mạng.”

Hy Bình nói: “Câu này phải nói ngược lại, là ngươi tự đem thân tới nạp mạng. Dương Long Quân, tên đồ đệ của ngươi cảm thấy rất tịch mịch, hắn có báo mộng cho lão tử để ta tổng ngươi xuống địa ngục chỉ giáo cho hắn vài thế hoặc là giúp đỡ hắn, hắn nói quỷ nữ ở địa ngục thật sự là lợi hại, một mình hắn không thể nào chống chọi được!”

Nói xong, Hy Bình thả một tay ra, một tay còn nắm lấy Dương Long Quân, quyền đầu lập tức xuất phát nhắm ngay mặt của Dương Long Quân mà tiến tới.

Thế mạnh như cuồng phong!

Thân hình của Dương Long Quân tung lên, chỉ nghe tiếng y phục xé nát, thân thể của Dương Long Quân bay thẳng ra ngoài, đập mạnh vào cửa sổ, phá vỡ luôn cửa sổ, rớt vào trong bóng đêm.

Trên tay Hy Bình còn lại là một mớ y phục, hắn nhắc chân đi ra ngoài, đến cửa sổ, cũng nhảy một cái, ra khỏi phòng.

Hắn còn chưa đứng vững, cảm thấy hậu bối đau kịch liệt, giống như bị người ta đá trúng, không thể khống chế thân hình ngã về phía trước, toàn thân vừa tiếp xúc với mặt đất, sau đó liền cảm thấy có một bàn chân thú đang đạp lên lưng hắn.

Trong lòng hắn bạo nộ, hét lớn một tiếng, vận kinh lên lưng, chấn khai cái bàn chân thú ra khỏi người, đứng bật dậy, xoay người lại nhìn thấy người lùn một khúc là Dương Long Quân, hắn nói: “Người dám lấy chân người đạp lên người lão tử? Lão tử mà không biến ngươi thành một mớ bầy nhầy, lão tử không phải họ Hoàng!”

Dương Long Quân kinh miệt cười lớn nói: “Với sức người?”

“Với sức của lão phu ta cũng đã quá dư rồi!” Trong bóng tối, có rất nhiều bóng người đang phi thân đến.

Dương Long Quân cười âm trầm nói: “Trợ thủ tới hử, cũng tốt, giải quyết luôn một lần đỡ mất thời gian. Tối nay ta cho các người ném mùi vị đao pháp lệ hại của bọn võ sĩ chúng ta.”

Ngữ khí của hắn thật chứa đầy mùi vị tàn khốc.

112. Chương 111: Thánh Toả Hồn Phách

La Niên bước vào tấm thất của La Tùng, La Tùng vẫn còn đang thức.

Kì quái là cả bốn người thê thiếp của La Tùng không có một ai ở trong phòng.

La Niên nói: “Nghĩa phụ cho gọi con tới có chuyện gì dạy bảo?”

La Tùng cười nói: “Niên nhi, lại đây ngồi cạnh cha, hai cha con mình trò chuyện”

La Niên ngồi xuống giường rồi hỏi: “Nghĩa phụ có nhận thấy Mĩ Mĩ đã không còn là xử nữ nữa không?”

La Tùng nói: “Kể sáng mắt đều có thể nhìn ra được chuyện đó, cha tuy đã già, hai mắt hơi mờ nhưng cũng còn nhận ra được. Chuyện này đã xảy ra rồi không thể nào vẫn hỏi được nữa, như vị đại phu vô kể khả thi trước căn bệnh tuyệt chủng vậy. Chuyện của Mĩ Mĩ đối với chúng ta mà nói là hết đường lựa chọn, bởi vậy chúng ta hãy coi như không biết, có phải tốt không?”

La Niên nói: “Nghĩa phụ nói đúng, nhưng về phía Hoàng Thượng chúng ta cũng rất khó mà giao phó.”

La Tùng thở dài: “Đó là số mạng, có lẽ Mĩ Mĩ không tiến cung thì là một sự may mắn, mĩ nữ của Hoàng Thượng rất là nhiều, có rất nhiều thiếu nữ ở trong cung cả đời chưa từng thấy qua mặt Hoàng Thượng. Hữu hạnh mà được Hoàng Thượng sủng ái cũng là điều đau khổ, ngay cả Hoàng Hậu cũng còn tịch mịch. Hoàng Thượng chỉ sủng ái Phi Tử thôi, nhưng Phi Tử của Hoàng Thượng thì cũng rất nhiều! Nữ nhân không có nam nhân giống như nam nhân không có người trò chuyện, có thể hạnh phúc sao?”

La Niên nói: “Con cũng không muốn cho nhi nữ của mình phải đau khổ, nhưng bản thân mình là một thần tử, lệnh của vua đã ban ra thì không dám cãi, chuyện này đúng là số mệnh của gia đình ta.”

La Tùng nói: “Hi vọng Hoàng Thượng khi thấy Mĩ Mĩ không còn là xử nữ nữa sẽ phóng thích nó.”

La Niên nói: “Con chỉ sợ Hoàng Thượng trách tội chúng ta, nhân vì Ngài đã muốn chúng ta bảo vệ tốt cho Mĩ Mĩ, chúng ta lại để cho Ngài thấy Mĩ Mĩ có sự mất mát. Mà còn là cái quý nhất của nữ nhân, trinh tiết.”

La Tùng nói: “Chuyện đã như thế này, chỉ có thể nói là bị thái hoa tặc hủy đi sự thanh bạch.”

La Niên giật mình nói: “Nghĩa phụ, cha cũng nhận thấy là Mĩ Mĩ không phải bị thái hoa tặc hủy đi sự thanh bạch.”

La Tùng cười nói: “Nếu thâm tâm của nó không nguyện ý, thì mặt mày của nó không có xuân sắc như vậy.”

La Niên cũng cười đáp: “Nghĩa phụ chỉ nhìn qua những sự việc như vậy mà biết hết mọi việc!”

La Tùng nói: “Cái tên tiểu tử nhà ngươi, tuy cha không ăn thịt heo nhưng cũng nhìn thấy heo chạy, nghĩa phụ của con đã nhìn nữ nhân mấy chục năm, có loại nữ nhân nào mà chưa thấy qua, còn phải để con dạy cha sao? Nói thật lòng, con không nên nạp thiếp, ở bên cạnh cha có ba nữ nhân rất tốt, con hãy thay cha thỏa mãn những nàng đó đi.”

La Niên vội vàng nói: “Những nàng đó trên danh nghĩa là can tướng của con, nhi tử nào dám có ý tưởng phân hưởng? Huống hồ những nàng đó là do Hoàng Thượng an bài bên cạnh nghĩa phụ, con lại càng không dám. Còn nữa, con chỉ mới nạp có hai người tiểu thiếp thôi, Lệ Quỳnh đã lái nhãi cần nhân không ngừng rồi, con còn dám để ý tới nữ nhân khác sao? Nghĩa phụ, cha đừng làm khó con, ba người cũng đủ làm con mệt rồi, con không phải là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tuyệt đối là người thu tàng mỹ nữ, tàng trữ hàng ngàn mỹ nữ, có nhu cầu thì lập tức có người hầu hạ ngay, không có nhu cầu thì trong cung không ai có thể

rung động nổi. Nếu con mà có thu nạp số mỹ nữ như vậy, chỉ không bồi tiếp một thời gian, bọn họ cảm thấy tịch mịch sẽ nghĩ đến chuyện ngoại tình, thì chắc chắn cái sừng sẽ mọc trên đầu một cách oan uổng.”

La Tùng nói: “ Nam nhân có một vài chỗ đích xác không như nữ nhân.”

La Niên đồng cảm nói: “Sự thực là vậy.”

La Tùng cười cười rồi nói: “Chúng ta nói chuyện chánh sự, con có biết cha gọi con tới vì chuyện gì không?”

La Niên nói: “Xin nghe nghĩa phụ dạy bảo!”

La Tùng nói: “Chuyện bắt đầu vào thời của vị hoàng đế trước, vào thời điểm cha chưa nhập cung, trong hoàng cung phát sinh một sự kiện mà mọi người đều biết là đại sự, số là có một vị đại đao thị vệ cùng một người cung nữ có ý đồ tư奔, bị hoàng thượng phát giác. Trong quá trình truy sát hai người, nàng cung nữ bị loạn tiên bắn chết, ba ngày sau, vị đại đao thị vệ đó đột nhập vào trong cung cướp đi vật tiến cống của Ba Tư là Thánh Hỏa Dao, đồng thời cướp luôn thi thể nàng cung nữ, kết cục bị ba ngàn binh sĩ vây hãm. Hắn vác xác của người cung nữ trên vai, huy đao đột vây, chém chết khoảng hơn một ngàn tinh binh, thụ thương chạy trốn, từ đó không còn thấy tung tích, Thánh Hỏa Dao cũng mất tích theo. Hoàng cung đã âm thầm điều tra ba năm, nhưng cũng không truy ra được điều gì, đành phải bỏ qua, đại khái hoàng thượng cũng từ từ quên đi.”

La Niên kinh hoàng nói: “Ý của nghĩa phụ muốn nói là Liệt Dương Chân Dao của Tư Cấu chính là Thánh Hỏa Dao?”

La Tùng nói: “Sau mười hai năm xảy ra chuyện này thì cha nhập cung, thời điểm đó cha mới có mười tuổi, sau này phát hiện ra giá đao của Thánh Hỏa Dao, cha mới hỏi hoàng thượng tại sao chỉ có giá mà không có đao? Hoàng thượng chỉ nói đích xác là thanh đao tốt, mỗi lần cầm thanh đao lên là trong thâm tâm cảm thấy mình như đang thống lãnh toàn thiên hạ cùng với cảm giác vô cùng an toàn, ngài rất thích thanh đao này, chỉ tại nó không thuộc về ngài, ngoài ra hoàng thượng không nói thêm một lời nào khác, tuy nhiên cha vẫn ghi nhớ tên và hình dáng của thanh đao đó. Cho đến đời của vị hoàng thượng hiện tại, sau năm năm tại vị, đã ra lệnh cho ta âm thầm lưu ý trong giang hồ coi thanh đao đó có xuất hiện hay không, lại cho Mục Thu, Chu Mĩ Tĩnh và Dương Đình Lưu hiệp trợ cho cha. Cha nghĩ ngài muốn qua thanh đao đó coi có hậu nhân nào của vị thị vệ đó tồn tại hay không, để thu hồi lại trấn quốc chi đao của hoàng gia, nhân vì thanh đao đó đã tạo ra một huyền thoại, dưới đao phong của nó đã huyết tẩy hơn một ngàn hoàng gia tinh binh, thanh đao đến từ Thái Dương Thần của Ba Tư, mang tên là “Vô Địch Thánh Hỏa Dao”!”

La Niên kinh ngạc thở dài thốt: “Chẳng lẽ có chuyện thần kỳ như vậy?”

La Tùng những tưởng muốn trả lời thì nghe bên ngoài có tiếng động lớn, hai người cùng đưa mắt nhìn nhau.

La Tùng nói: “Niên nhi, chúng ta ra xem có chuyện gì.”

La Tùng và La Niên cùng rời khỏi phòng đi về hướng “Phủ Cầm Viện” của La Mĩ Mĩ.

Vừa bước vào trong sân thì đã thấy có rất nhiều người đang đứng đó, hạ nhân đã thấp đèn treo lên sáng rực cả một vùng.

Một người đàn ông trung niên lạ mặt đang từ từ rút từ sau lưng ra một thanh binh khí đao không ra đao, kiếm không ra kiếm, gương mặt nghiêm túc lạnh lùng, lãnh khốc nói: “Cho các người nếm mùi lợi hại Võ Sĩ Dao của ta!”

Hy Bình đứng trước mặt hắn cười nói: “Cây đao của ngươi giống như người người trông thật buồn cười, nhỏ hơn cả kiếm mà dám gọi là đao? Cho ngươi biết, giảng cứu về đao là một loại lực phách, một khi xuất ra làm cho người đối diện cảm thấy một loại áp lực trầm trọng lên người, như vậy mới xứng đáng gọi là đao, ta cho ngươi kiến thức thế nào là đao! Tứ Cấu, đưa đao cho ta!”

Gương mặt Đại Ni vụt biến sắc, kinh dị nhìn Tứ Cấu, rồi nhìn Hy Bình, hai chân dường như đứng không vững.

Tứ Cấu ứng tiếng hòa theo, đưa Liệt Dương Chân Dao cho Hy Bình.

La Niên và La Tùng cũng kinh ngạc nhìn Hy Bình: nguyên lai chủ nhân chân chánh của thanh đao lại là tên nam nhân này!

Dương Long Quân nói một cách nhạo báng: “Người cũng sử dụng đao?”

Hy Bình thành thật trả lời: “Không phải, thật ra thì đao sử dụng ta mới đúng. Một khi mà đao sử dụng ta thì thường thường là có giết người, đương nhiên, người không phải là do ta giết, người nên biết là cái mạng của người không còn bao lâu đâu?”

Dương Long Quân cười điên cuồng nói: “Bọn người Trung Nguyên các người thật là thú vị, nhưng sự thú vị cũng cho thấy là bọn các người quá ấu trĩ, ta tới Trung Nguyên đã ba năm, cũng đã thưởng ngoạn qua nhiều nữ nhân, có rất nhiều người hận ta muốn chém ta chết, tuy nhiên ta gian dâm vợ con của bọn chúng mà ta vẫn sống rất là thoải mái! Người đừng có ba hoa, ta bội phục bọn Trung Nguyên các người nhất là sự ba hoa, ngoài điểm đó ra mọi thứ đều là vớ vẩn. Đương nhiên đại gia ta đây rất thích đao, cũng không đến độ thân thiết với nó cho lắm, thật đáng tiếc, thân thiết quá độ, mạng người cũng không còn.”

Gương mặt Hy Bình hốt nhiên trở nên lãnh tuấn như thiếc, nhãn tình đầy tà mị, nói: “Nói về ba hoa, ta thừa nhận mình rất là ba hoa, nhưng mà một khi ta nói phải giết người, tuyệt không phải là ba hoa!”

Hét lên một tiếng lớn, Liệt Dương Chân Đao lãnh nhiên xuất ra, khí thế như sát hồn!

Đao ánh hỏa quang, như thiêu đốt, lôi thanh đầy trời.

Dương Long Quân hai tay cầm đao, đao chỉ về phía trước, thế đao phủ toàn bộ người của Hy Bình, không lường trước được Lôi Kiếp Thần Đao chỉ có một chiêu “Đao Chi Phách”, mà là thế sát thủ.

Thân đao như màu tuyết, sáng rực một vùng, sát khí rất thịnh.

Dương Long Quân hét lên một tiếng lớn: “Sát!”

Phi thân về hướng Hy Bình, thế như trẻ tre.

Ánh tà mị trong mắt của Hy Bình càng đậm, toàn thân kinh khí bạo phát, tay cầm Liệt Dương Chân Đao như một ngọn đuốc đang cháy, đột ngột bước tới tiếp chiêu.

Không sợ, không hối hận, thề chết mới thôi!

Hai người chạm nhau, Vô Sĩ Đao của Dương Long Quân ngân quang thấu xạ, tấn công dũng mãnh vô bì cùng với Liệt Dương Chân Đao tương kích.

Mọi người không thể ngờ rằng chiêu đao của Dương Long Quân lại có cái thế khư vô hồi, so với tốc độ của Hy Bình bất phân cao thấp.

Hai người đều cùng sử dụng khoái đao, loại đao pháp chỉ có công mà không có chiêu thủ.

Chỉ thấy ngân quang cùng hồng quang xoắn lấy nhau tạo nên những tiếng sấm sét, cũng có thể ẩn ước nghe được tiếng kim loại va chạm nhau, trong nhất thời, không biết ai hơn ai.

Vô Sĩ Đao của Dương Long Quân thật sự là một bảo đao, bị Liệt Dương Chân Đao của Hy Bình chém hơn một trăm nhát, chẳng lẽ không có tổn hại một phân một hào nào sao?!

Triệu Tử Hào cả kinh thở dài nói: “Không biết đây là đao pháp của nước nào lại cùng với đao pháp của Hy Bình cùng một dạng, toàn là chiêu thức lấy mạng, không có tới nửa chiêu nào là hoa mỹ.”

Độc Cô Minh nói.

- Hắn và Hy Bình coi như là đã gặp kình địch, chỉ có thể nhìn thấy ai nhanh, ai tầm độc hơn, nhưng nếu hắn gặp Bàn Cổ Liệt Thiên Đao của Triệu huynh thì sẽ sợ bị từ bên ngoài đánh vô, hơn nữa hắn không thể đến gần huynh một cách dễ dàng trong khi đó huynh lại có thể ở khoảng cách xa chém chết hắn.

Triệu Tử Hào cũng không khách sáo cười nói: “Có lẽ thế”

Đao mang của Dương Long Quân đại thịnh, người đột nhiên biến mất trong bóng tối, mọi người cùng thất kinh.

Hy Bình định người lại tại đương trường, nhần thần kinh dị.

Hoa Tiểu Ba la lớn: “Í, không thấy người, hấn trốn đâu rồi?”

Đúng lúc này, Hy Bình cảm thấy sát khí tập kích ở dưới chân, những muốn ra chiêu để chống đỡ nhưng không còn kịp, Vô Sĩ Dao của Dương Long Quân như từ dưới đất chui lên chém một nhát ngay ngực hấn.

Y phục rách nát, máu nóng tuôn trào!

Thân thể Hy Bình văng ra sau, ngồi bệt xuống đất, vết thương trước ngực của hấn dài khoảng mười phân, máu chảy lai láng.

Nhiều bóng người phi thân tới bảo vệ lấy Hy Bình, Dương Long Quân bị Lôi Long, Triệu Thị huynh đệ, Độc Cô Minh và Vuy Túy vây khốn.

Hoàng Đại Hải đỡ lấy người Hy Bình, hoang mang hỏi: “Đại ca, vết thương của huynh ra sao rồi?”

Hy Bình nhin đau cười nói: “Chỉ bị thương ngoài da, chưa chết đâu, làm sao huynh lại chết dưới đao pháp thối nát của kẻ khác chứ?”

Hoa Tiểu Ba vội vàng chạy tới nói: “Tỉ phu, để đệ băng bó cho huynh.”

Hy Bình xua tay nói: “Để đó đi! Chảy có tí máu có nhằm nhò gì đâu, ta mà không để cho hấn chảy hết máu, ta không phải là Hoàng Hy Bình! Lão tử cả đời đánh nhau chưa thua bao giờ, ta không thể chỉ mới có bị thương chảy máu chút xíu mà đã nhận thua, lão tử không phải là loại người đó!”

Dương Long Quân đang bị vây khốn, nói: “Tiểu tử, nếu ta mà không đánh giá người thấp, người còn được ngồi đó mà lớn lối? Nói tới cái mạng còn chưa tuyệt của người, dường như đã luyện thành thân kim cương, nếu không một đao của ta đã chặt đứt người ra làm hai đoạn rồi, bất quá mạng người cũng không còn lâu đâu, ta giải quyết xong năm người này rồi tổng tiến người xuống dưới mà gặp đồ đệ ta. Còn đám nữ nhân này, không chết được, chắc chắn! Lưu lại để lão phu hưởng dụng.”

Hy Bình thở nặng nhọc nói: “Các người đừng giết hấn, hấn là của ta, ta mà không giết hấn, thề không là người!”

Tiểu Tước quỳ bên cạnh hấn khóc lóc nói: “Đại sắc lang!”

Hy Bình nhìn gương mặt đầy nước mắt của Thi Nhu Vân, ráng nhin đau cười nói: “Nàng khóc là vì ta sao?”

Thi Nhu Vân hốt nhiên lao vào lòng Hy Bình, hấn rên lên một tiếng, gương mặt đầy thống khổ, cố gắng nhin cơn đau ở ngực nói: “Quả nhiên là tiến bộ nhiều, đã biết cách tìm mua một thanh chủy thủ sắc bén, ngoan nào, tránh sang một bên.”

Hy Bình ly khai Thi Nhu Vân trong một sát na, mọi người hiển nhiên đều kinh hãi.

Một thanh chủy thủ cắm trước ngực của Hy Bình, cắm sâu độ chừng một phần ba.

Tứ Cửu bạo nộ, cổ hấn nổi đầy gân xanh, nắm lấy Thi Nhu Vân ở ngay tai, hét lớn: “Người làm gì vậy?”

Hy Bình lập tức nói: “Đừng đánh nàng, nàng thật đáng thương.”

Nói xong hấn vùng đứng lên, lớn tiếng hét: “Các người lập tức tránh ra, càng xa càng tốt.”

Năm người đang vây hãm Dương Long Quân cùng nhìn Hy Bình, nhưng không có hành động gì, gương mặt Vuy Túy đầm lệ.

Hy Bình lại lớn tiếng hét: “Lập tức tránh ra, không nghe gì sao? Tránh ra!”

Hấn đưa tả thủ ra lượm lại thanh đao rơi dưới đất, hai tay nắm chặt lấy đao.

Hồn phách trở về!

Trong mắt của hấn tựa cười mà không phải cười, ánh tà mị càng lúc càng đậm đặc biến đặc vô hạn, trông mắt từ từ xuất hiện màu máu đỏ.

Mọi người bất giác tự động lùi ra xa, năm người đang đứng ở trong kinh hãi nhìn hần, hốt nhiên đồng thời phi thân thối lùi ra xa, để lại một khu vực lớn cho hai người.

Dương Long Quân không thể nấp tin được, chăm chú nhìn Hy Bình, hai tay cầm chắc Vô Sĩ Dao chuẩn bị chiến đấu, thanh âm run run nói: “Người gọi là Hoàng Hy Bình?”

Không có hồi đáp!

Lôi thanh chói tai, thiểm điện bạo phát, xuyên suốt bóng tối.

Gương mặt Dương Long Quân giống như xác chết, ngửa mặt lên hét lớn: “Hoàng Hi Bình!”

Âm thanh như xé rách màn đêm!

Thân ảnh của Dương Long Quân vội vàng thối lui, muốn đỡ lại trò cũ, ẩn thân vào bóng tối.

Lôi điện bạo phát, thanh chủy thủ đang cắm trước ngực của Hy Bình bị kinh khí ở trong nội thể hần bức bắn ra ngoài, một vòi máu phun ra từ ngực hần!

Cả thân thể hần như tựa trên gót chân, sử dụng chiêu “Đao Chi Phách” như thiểm điện chém tới Dương Long Quân đang vội vàng thối lui, Dương Long Quân mở to hai mắt, cử đao lên đương đầu với thế đao chém xuống như thiên quân vạn mã.

Huyết quang tản mát, lôi điện tiêu thất.

Thi thể của Dương Long Quân bị phân thành hai mảnh bay ra hai bên!

Máu tươi rơi vãi đầy dưới đất, Vô Sĩ Dao bị chặt gãy thành hai đoạn, rơi vào vũng máu.

Hy Bình cười lạnh nói: “Ta đã nói qua, giết người tuyệt không phải là ba hoa!”

Vừa nói xong thì Liệt Dương Chân Đao trong tay hần đột nhiên rơi xuống đất, tấm thân to lớn của hần đang đứng thẳng cũng lao đảo ngã xuống.

Tiểu Tước phóng người tới bên cạnh hần, khóc lóc thảm thiết nói: “Đại sắc lang, chàng không thể chết!”

Hai mắt của Hy Bình mở ra một chút xiu nói: “Nàng cùng đi với ta chứ!”

Tiểu Tước lộ vẻ thống khổ nhưng đầy tình thâm nói: “Chàng đi đâu, Tước nhi theo đến đó, ngay cả xuống địa ngục!”

Dã Mai Côi lau đi những giọt máu trên mặt hần.

Xuân Yến khóc lóc nói: “Bình nhi, con đừng có hù nường, nường không cho con chết.”

Hy Bình ráng nhịn đau cười nói: “Đánh nhau bị thương là điều không tránh khỏi, nường có bao giờ thấy con nói đến chết chưa? Nường yên tâm đi! Con chỉ chảy có chút máu, nghỉ ngơi một hai ngày là có thể đánh nhau tiếp, lúc trước không phải cũng như vậy sao? Chỉ hại nường phải chảy nước mắt, lần này thì không thể lau nước mắt cho nường được.”

Hoàng Dương lau nước mắt trên mặt của Xuân Yến rồi nói: “Nhi tử chúng ta không phải là thằng chết yếu, nàng khóc vội vàng quá.”

Hy Bình nói: “Chỉ có cha là tin tưởng con, Đại Hải, trở về Trường Xuân Đường cho mau, đừng hỏi huynh vì sao, huynh muốn ngủ, đừng có tranh luận với huynh!”

Hần nhắm mắt lại, không nói một lời nào nữa.

Không biết hần có phải hôn mê không?

Hoa Tiểu Ba vội vàng băng bó lại những vết thương của Hy Bình, gã biết thân thể của Hy Bình có khả năng tự động cầm máu và làm vết thương liền lại, nhưng vết thương này quá lớn, không thể trong chốc lát có thể liền lại được, tất phải cần tới ngoại lực trợ giúp để cầm máu, nếu không gã vô phương có sự thuận lợi như vậy.

Tỉ phu của gã thật là một người cường tráng, vết thương như vậy mà cũng chẳng thêm để ý, Hoa Tiểu Ba gã tin rằng không tới một vài ngày là tỉ phu của gã kang phục lại như trước, không còn một vết sẹo nào trên người.

Cái thân thể của người nam nhân này Hoa Tiểu Ba gã không thể dùng y học để giải thích được, thân thể của hắn tự động trị liệu với tốc độ mà những dược vật trị liệu thần hiệu nhất cũng không thể so sánh nổi.

Hoàng Đại Hải ôm Hy Bình ở dưới đất lên rồi nói: “Thu thập mọi thứ, tức tốc quay về Trường Xuân Đường!”

Chương sau sẽ ra sao:

+ Sau khi Vũ Lâm Tứ Đại Gia ly khai La Phủ, La Tùng cho La Niên mang La Mĩ Mĩ tiến

Cung, La Mĩ Mĩ có khi nào trở thành phi tử của Hoàng Đế không? Bằng cách nào mà một đoạn li kì cổ sự bị lộ ra?

+ Trên đường trở về, đi qua Vạn Diệu Am, nguyên lai Vạn Diệu thần ni từng yêu thầm Hoàng Dương, nhưng người tình đầu của Hoàng Dương lại là Độc Cô Tuyết tức Diệu Ý, Diệu Ý lại có mang với Hy Bình, chuyện này phải giải quyết ra sao?

+ Đại Ni cùng với một nữ tử bí mật đàm thoại, lộ ra một bí mật kinh nhân, có âm mưu nào đang tiến hành?

+ Hoa Lôi vì không thể cùng Hoàng Dương kết hợp nên trở thành si khờ, nàng có kang phục lại không?

+ Bảo Nguyệt của Minh Nguyệt Phong bị Hy Bình kéo khăn che mặt xuống, nàng là nữ nhân như thế nào? Chuyện xảy ra giữa nàng và Hy Bình sẽ như thế nào?

113. Chương 112: Dạ Khứ Mộng Tại

Người của La phủ nhìn đám người võ lâm tứ đại gia đã đi xa, khuất dần trong bóng tối.

La Tùng nói: “Chúng ta quay trở lại tìm Mĩ Mĩ”

La Niên ứng lời: “Cũng hay, Lệ Quỳnh cũng ở trong phòng Mĩ Mĩ”.

Ông ta đi bên cạnh La Tùng, sau lưng là đám quần nữ quần theo.

Tiến vào phòng của La Mĩ Mĩ, nhìn cảnh mẹ con bọn họ đang nằm ở trên giường, La Mĩ Mĩ toàn thân trần trụi cứng đờ, khiến La Tùng hai người không khỏi thất kinh.

La Niên nhanh chóng bước đến bên giường, nhìn Lương Lệ Quỳnh bị Hy Bình đẩy quá mạnh, kinh phần dị thường, đưa tay kéo chắn che lên thân thể lõa lồ của La Mĩ Mĩ, tiếp đến lay Lương Lệ Quỳnh tỉnh lại, hỏi: “Lệ Quỳnh, bà tại sao lại nằm trên giường của Mĩ Mĩ? Có phải là bị hoa tặc nhân đêm tối tấn công không?”

Lương Lệ Quỳnh phòng mang trợn mép gầm lên: “Hoàng Hy Bình đâu?”

La Niên nhú mày, nói: “Ta đang hỏi bà cơ mà! Bà lại hỏi đến anh ta là sao?”

Lương Lệ Quỳnh ngồi dậy, giận dữ quát: “Đưa gương cho ta!”

Tiểu Tước liền mang gương đồng đến cho bà ta.

Bà ta nhận lấy, vừa soi vào đã lập tức ném xuống đất, chửi rủa: “Hoàng Hy Bình, cái tên đâm tặc nhà ngươi, dám làm cho ta trở thành ra thế này, ta tuyệt không bỏ qua cho ngươi!”

La Niên kinh hãi nói: “Là Hoàng tráng sĩ đã làm bà trở thành như thế này sao?”

Lương Lệ Quỳnh lửa giận ngút trời, nói: “Ông còn dám đến trước mặt ta nói một lời hấn là tráng sĩ nữa, ta sẽ không thềm lí tới ông nữa! Ông nhìn ta bị hấn làm cho trở nên như thế này, chẳng lẽ không cảm thấy đau lòng hay sao? Ông là nam nhân cái kiểu gì vậy, còn không giết hấn báo thù cho ta hay sao?”

La Niên không biết nói gì.

La Tùng nói: “Lệ Quỳnh, hấn đã đi rồi, chuyện báo thù này để sau hãy nói, hiện tại con hãy kể lại cho chúng ta hay là thực sự chuyện đã xảy ra như thế nào”

Lương Lệ Quỳnh trầm mặc một hồi, kể: “Ta vừa bước đến trước cửa phòng của Mĩ Mĩ, thì nghe thấy tiếng hân khi phụ nữ nhí của ta. Ta bèn đập cửa xông vào thì hân xông tới tới trước mặt ta đột nhiên tung ra 1 quyền, ta liền né đi. võ lâm cao thủ, anh hùng tránh sĩ gì chứ? bị ta một cước đá bay đi, văng vào góc tường, gi ả v ờ ch ết, lợi dụng lúc ta không phòng bị cho ta 1 quyền, ta liền hôn mê cho đến bây giờ. Cái loại tiểu dân tộc này, ta hận không lột da xẻ thịt, rút gân của hân ra!” Bà ta càng nói càng hận

La Tùng phụ tử nghe mà chết lặng đi.

La Niên nói: “Mĩ Mĩ không phải bị hoa tặc cưỡng đoạt chứ?”

Lương Lệ Quỳnh ảo não: “Nữ nhí của ông tâm cam tình nguyện để hân cưỡng gian, ông thoả mãn chưa? Còn hoa tặc nào nữa! Đã biết hoa tặc chỉ có thể là hân. Tại sao khi thấy hân chuồn đi nhanh như vậy, ông chẳng lẽ không có lấy một điểm hoài nghi hay sao?”

La Niên nghe chi tiết việc vừa phát sinh thì biến sắc, 1 lúc sau nói: “việc gì đều có nguyên nhân, hiện tại nghi lại, khi hân tỉnh lại, hân sợ là sẽ bị trả thù, sợ dĩ hân ko quản thân thụ trọng thương mà lập tức li khai trong đêm tối. Ài! Cái người trẻ tuổi này!”

Lương Lệ Quỳnh không dám tin, nói: “Võ công của hân lại có thể đạt tới trình độ đáng sợ như vậy sao?”

La Tùng than: “Nam nhân có khả năng sử dụng thánh hoả đao ấy, tuyệt không phải là người có thể một cước mà đá bay được.”

Lương Lệ Quỳnh đáp: “Cha, người là kiểu gì vậy, người không tin lời con dâu mình nói hay sao?”

La Tùng lắc đầu, La Niên cũng chỉ biết lắc đầu theo.

Tính ra, không kể hai cha con ông nói gì, sau này còn gặp lại hân, ta phải đá cho cái đồ chó hân phải bò ra cho các người xem. Lương Lệ Quỳnh tự cho rằng bản thân mình có khả năng này. Nói xong câu này, bà ta nhìn thẳng sang sắc mặt của La Mĩ Mĩ, phát hiện nàng có vẻ hoan ái sau khi ngất đi trong quá khứ, tâm lý thất kinh thầm nghĩ: Như quả không phải là tên hoa tặc đã đến, Hoàng Hy Bình cái tên dân tộc này có thể nào sau khi lộng hôn Mĩ Mĩ thì cũng cưỡng gian ta không?

La Tùng nói: “Lệ Quỳnh, lời con nói là sự thật, nhưng lời ta nói cũng không phải là giả; con cứ ra cửa xem thì sẽ rõ. Niên nhí, con đi với ta, ta có chuyện muốn thương lượng cùng con.”

Lương Lệ Quỳnh nhìn họ đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn để lại mình Tiểu Tước, bà ta sau đó mới lay La Mĩ Mĩ tỉnh lại hỏi: “Mĩ Mĩ, tại sao mẹ lại nằm ở trên giường thế này?”

La Mĩ Mĩ không biết gì, mê mang hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại nằm trên giường con?”

Lương Lệ Quỳnh vừa nhìn thấy thần thái La Mĩ Mĩ, thì hiểu rằng nàng không biết gì về chuyện này, nói: “Sau khi ta hôn mê, có phải con đã cùng hân hoan hảo không?”

La Mĩ Mĩ lắc đầu nói: “Chàng mạnh mẽ tiến vào, khiến con lập tức bị chàng làm cho hôn mê. Mẹ, chàng đã làm gì với mẹ?”

Lương Lệ Quỳnh không để La Mĩ Mĩ nói hết câu, đã giận dữ quát: “Hân dám?”

La Mĩ Mĩ hiểu rõ tính cách của Hy Bình, hân gần như chẳng có gì là không dám, chỉ vì một nguyên nhân nào đó mà không làm, nàng nói: “Con nghĩ, có thể mẹ được chàng ôm lên giường.”

Lương Lệ Quỳnh giận dữ nói: “Nếu không phải là hân đã nhanh chóng chuồn mất, thì hân sẽ rơi vào cảnh thê thảm.”

La Mĩ Mĩ đột nhiên biến sắc thất kinh, kích động ôm lấy đôi vai Lương Lệ Quỳnh, hỏi: “Mẹ, mẹ nói gì? Chàng đi rồi? Sao chàng chẳng nói một lời cáo từ với con mà đã đi? Điều này thật mờ ám nha!”

Lương Lệ Quỳnh quay sang Tiểu Tước nói: “Tước nhí, người nói đi.”

Tiểu Tước đem sự tình từ trước đến sau kể lại, La Mĩ Mĩ nghe mà nước mắt như mưa, khóc nức lên: “Tước nhí, sao em không đi theo bên chàng, chiều cố tốt cho chàng nha!”

Lương Lệ Quỳnh an ủi: “Nữ nhi, đừng khóc, loại nam nhân bất trị ấy chẳng đáng để khóc vì hắn, có chuyện gì, để mẹ tính - đừng nói nữa, hãy quên hắn đi.”

Tiểu Tước giải thích: “Em đã để Đại Hải nói với hắn, Tước nhi sẽ cùng tiểu thư đi tìm hắn. Tước nhi đi rồi, ai sẽ bồi tiểu thư đây?”

La Mĩ Mĩ đột nhiên sà vào lòng Lương Lệ Quỳnh mà khóc to, tiếng nói lí nhí của Tiểu Tước cũng chìm trong tiếng khóc.

Lương Lệ Quỳnh thở dài, nói: “Nếu thực sự yêu hắn, đến một ngày, ta sẽ bảo cha mang con đi tìm hắn, ai!”

Tuy nhiên, La Niên thực sự có thể mang Mĩ Mĩ đi tìm Hy Bình ư?

La Niên không thể làm như thế, chí ít là hiện tại không thể. Ông ta đang đứng tại tấm thất của La Tùng, những người khác đã trở về phòng của mình, lúc này trong phòng La Tùng chỉ còn lại phụ tử hai người bọn họ.

La Tùng nói: “Trước đây trong cung có lưu truyền rằng một thị vệ năm đó bằng một đao đã sát thương hơn ngàn tinh binh, ta vốn là không tin, nhưng hiện tại hoàn toàn có thể khẳng định. Thanh đao này khả dĩ có thể xuất ra lôi điện, khiến người ngoài nhìn thấy mà không thể rời đi. Khi đó, Dương Long Quân khiếp ý đến nỗi vô lực đề kháng, chỉ muốn đào vong, song bị sấm sét chặn ngay giữa đường, căn bản là vô pháp trốn thoát. Với võ công cao cường như Dương Long Quân, mà bất ngờ lại bị Hy Bình một đao chém thành hai nửa, thực sự Hoàng Hy Bình con người này quả là đáng sợ.”

La Niên nhớ lại rồi nói: “Con trông hắn bình thường thì vui vẻ, nhưng khi thấy hắn đối địch thì khiến con có cảm giác như ma thần tái thế, khiến người ta phải sinh khiếp ý, nam nhân này tuyệt không giống như biểu hiện đơn giản bên ngoài của hắn.”

La Tùng nói: “Đơn giản mà nói là người có thể trở thành một đại thủ lĩnh mới của tứ đại võ lâm thế gia. Trong võ lâm, có thực lực nhất chính là Đại Địa Minh, tiếp theo là Thiếu Lâm, Minh Nguyệt Phong, Cái Bang, hiện tại trong võ lâm, thời kỳ huy hoàng của võ lâm tứ đại thế gia tựa hồ đã bị quên lãng kể từ 20 năm về trước, sau trận chiến với Huyết Ma, tứ đại võ lâm thế gia kỳ thực chỉ còn lại cái danh. Nay nhìn vào võ lâm, những người trẻ tuổi này có thể hội lại thành một lực lượng tân tiến trong võ lâm, trọng chấn lại uy danh của võ lâm tứ đại gia.”

La Niên nói: “Nghĩa phụ, như quả không có Hoàng thượng ở phía trước, Mĩ Mĩ theo Hoàng Hy Bình thì cũng có một chốn tốt để về.”

La Tùng trầm mặc 1 lúc, sau đó mới nói: “thật là một chốn về rất tốt, bởi nơi ấy mới chính là mái ấm trong tâm hồn Mĩ Mĩ. Tuy nhiên, vì hoàng thượng đã chọn nó từ lâu rồi, e rằng dù phải trở về nơi đau khổ nhất, chúng ta vẫn phải nhanh chóng đưa nó về thôi. Có những chuyện, tâm lý dù rất không nguyện ý, nhưng chúng ta cũng vẫn phải làm, ai bảo chúng ta là thần tử, chúng ta có thể kháng lại ý nguyện của hoàng thượng hay sao?”

La Niên thống khổ than: “Không thể.”

La Tùng trầm mặc 1 hồi lâu, sau đó mới chậm chậm lên tiếng: “Ngày mai, con hãy đưa Mĩ Mĩ tiến cung, thuận tiện đem chuyện thánh hoả đao kể cho hoàng thượng, chúng ta thân là thần tử thì phải làm điều đó, việc này có thể sẽ bị trừng phạt, nhưng có muốn giấu cũng không thể giấu. Con quay lại đi! An ủi Lệ Quỳnh cho tốt, nữ nhân vĩnh viễn cần được nam nhân yêu thương che chở, kể cả miệng có luôn nói nam nhân là quái vật, thì trong lòng vẫn sẽ lắng nghe. Đi đi! Ta mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi.”

Ông ta nhìn La Niên đã đi xa, ngẩng đầu nhìn bầu trời tinh quang âm đạm, thở dài khép cửa, trở lại giường, đặt lưng xuống mà trong lòng cứ bồn khoăn mãi xung quanh một vấn đề: Ta cả đời này sẽ phải sống cô độc một mình hay sao?

114. Chương 113: Đường Ngã Nhập Mộng

Hy Bình bình phục với tốc độ đúng như Hoa Tiểu Ba đã tiên liệu, sau hai ngày đã hoàn toàn khỏi hần. Vết thương trước ngực đã kéo da non, tinh thần cũng phục hồi như trước, chỉ khổ cho Mai Côi, Vương Túy cùng

Bạch Tư ba người, trong ba nữ nhân này thì hai người nhất định không thừa nhận là yêu hấn. Thật ra từ lúc hấn bị thương đã luôn luôn túc trực bên cạnh hấn, lệ đầm mắt hoa.

Kì thực Thi Nhu Vân đã khóc đến ngất đi, nhưng Hy Bình không thể đại đột vì vẻ bi thương của nàng mà chịu thụ thương lần nữa. Cả bọn không cho nàng đến gần Hy Bình, tuy nàng thực không biết võ công nhưng vẫn bị xem là nhân vật nguy hiểm vì ai dám nói trước nàng không tìm được thanh chuỷ thủ nào bén hơn chứ

Hoàng Đại Hải cùng Tứ Cửu vốn có ý định đuổi nàng đi nhưng Hy Bình vẫn cho nàng theo phía sau. Với hấn, chuyện nàng báo thù cho đại ca là lẽ đương nhiên. Hơn nữa, hấn đã đáp ứng tên súc sinh là sẽ lo cho nàng. Về chuyện này, hấn quyết giữ lời hứa, Thi Nhu Vân cuối cùng cũng chỉ là một tiểu nữ hài tứ cố vô thân mà thôi.

Từ đêm qua, Hy Bình đã hoàn toàn khôi phục. Vợ Bạch lương nữ hiện đã không còn túc trực ở phòng Hy Bình nữa. Hai nàng lại như trước đây cùng Thi Nhu Vân ở chung một gian. Lần này Tuyết nhi cùng Hy Bình, Dã Mai Côi cùng chung một phòng. Hy Bình sau cùng cũng làm cho Tuyết nhi cười được một lần sau hai ba ngày chỉ biết khóc. Tuyết nhi mệt mỏi mà thiếp đi ngay trên ngực phụ thân với nụ cười trên môi, đã lâu rồi nữ hài này không được ngủ trên bộ ngực ấm áp của phụ thân rồi.

Cả bọn thấy Hy Bình vô sự thì tinh thần đại chấn, bộ dạng cũng khôi phục lại như lúc trước cùng với đám nữ nhân cười cười nói nói. Nhưng cũng có hai người vẫn giữ nguyên bộ mặt dầu dầu không vui, một là Thi Nhu Vân, một là Đại Ny.

Đại Ny từ lúc Hy Bình thụ thương trở nên trầm mặc ít lời, mỗi lần phải đi cùng Tứ Cửu nàng đều tìm cơ lánh tránh, các ý định cũng hoàn toàn trái ngược với trước đây. Nàng không còn hỏi Tứ Cửu về đao pháp cũng như yêu cầu hấn biểu diễn đao pháp nữa, về đao pháp nàng đột nhiên không còn một chút hứng thú.

Gã Tứ Cửu này! Phải đối phó với nữ nhân cũng có chút hiểu biết, đối với sự chuyển biến thái độ của Đại Ny, hấn tuy kì quái, nhưng vẫn thầm biết ơn sự cự tuyệt đó, vì năm nữ nhân kia đã khiến hấn thân thể rã rời, hấn vốn nghĩ Hy Bình có thể gánh giúp hấn vài phần, nhưng Hy Bình lại không chịu “hưởng” cái diễm phúc của Tứ Cửu hấn. Hấn chỉ còn biết cố gắng chống đỡ mà thôi. Sở dĩ Đại Ny cự tuyệt nhiệt tình của hấn, hấn tự chung cũng chỉ là mất đi một đối tượng. Đôi khi có lúc hấn cũng muốn Đại Ny không từ chối hấn, trong lòng hấn khổ não một cách kì quái: làm sao nữ nhân có thể nói thay đổi là thay đổi thể nhỉ? Đúng là lòng nữ nhân như kim đáy bể.

Lòng Tứ Cửu đã tiêu sái trở lại. Hấn biết nữ nhân này tâm tình không tốt, không nên đòi hỏi thái quá. Tầm thân xử nữ của Đại Ny đã trao hết cho Tứ Cửu hấn, lẽ nào không thể cho phép nàng có bí mật khác hay sao?

Có lẽ nàng hận hấn gạt nàng! Thanh đao thực ra là của Hy Bình, Tứ Cửu hấn vốn chỉ có thể nâng đao chứ không thể dùng đao, như vậy đã đủ gọi là lừa dối chưa? Chẳng trách nàng không lí tới hấn nữa, hấn cũng không có thời gian để bồi tiếp nàng, quá nhiều nữ nhân vây quanh hấn, hấn đã đủ rã rời, đến lúc ngủ sau này cũng không thể ngủ, không được ngủ có ngày còn không biến thành con heo chết!

Tuy nghĩ vậy, hấn vẫn yêu thích nữ nhân, thấy được nữ nhân hấp dẫn là hấn phải ngắm cho mãn nhãn, hễ có cơ hội là hấn nhất định sẽ theo đuổi nữ nhân mới. Nam nhân về phương diện này không bao giờ cảm thấy thỏa mãn, Tứ Cửu nếu có thể ngoại lệ đã không còn là Tứ Cửu, hơn nữa Lan Hoa đâu có khả năng kèm chế hấn.

Kì thực, không chỉ riêng mình hấn là nam nhân yêu thích nữ nhân, nam nhân nào mà lại chẳng yêu thích nữ nhân, chỉ thấy có nam nhân thích nhiều nữ nhân chứ ít có nam nhân nào chỉ chung tình với một nữ nhân.

Ví như là có người thích đi cầu độc mộc cũng có người thích đường rộng rãi sáng sủa, nhưng có một điểm chung là nhất định ai cũng phải đi qua.

Thế gian này, người đi qua con đường rộng rãi sáng sủa khẳng định nhiều hơn người đi cầu độc mộc.

Cũng có lúc, nữ nhân buộc nam nhân phải tìm thêm nữ nhân khác, Dã Mai Côi thuộc dạng này. Sau bốn đêm liên tục bị Hy Bình làm cho tứ chi bải hoải, đêm thứ năm, nàng nhất định không cho Hy Bình nằm chung trên giường nữa.

Dã Mai Côi quả quyết: “Chàng mà còn tiếp tục thượng mã không thể không giết Mai Côi, chàng không đi tìm bọn họ, tuyệt không cho chàng chạm vào thiếp nữa!”

Hy Bình mặt mày khổ não: “Nàng cũng không phải không biết, họ không cho ta chạm vào, da mặt ta sao có thể dày thế chứ?”

Dã Mai Côi đảo ánh mắt kì quái, giọng giận dữ: “Da mặt chàng không dày? Không quấn chàng nữa, không cho chàng lên giường!”

Hy Bình nói: “Nàng biết ta rõ quá mà, sao không kêu Tước Nhi đi cùng? Nếu nàng ấy có ở đây, nàng đâu phải mệt thế chứ?”

Dã Mai Côi nói: “Tước Nhi phải ở lại bên cạnh Mĩ Mĩ, sau này họ lại có thể đến tìm chàng. Lại nói chuyện này, lúc đó vì cớ gì chàng vội vã nhất định li khai La phủ?”

Hy Bình gơ tay lên trời than: “Ta ở trước mặt nhạc mẫu đã bị biến thành đầu heo, còn không chạy cho mau?”

Dã Mai Côi cười cười: “Thiếp thấy mọi chuyện không chỉ giản đơn vậy.”

Hy Bình đành phải khai thực: “Ta lúc đó đang cưỡng gian Mĩ Mĩ, Lương Lệ Quỳnh tiến vào, ta lại nói phải cưỡng gian nàng ta, đơn giản vậy thôi.”

Nguyên lai là vậy!

Dã Mai Côi đã nằm xuống nói: “Thiếp phải nghỉ ngơi đây, chàng đi tìm họ, để Mai Côi nghỉ ngơi một hai ngày, sau này sẽ lại bồi tiếp chàng. Trước đây thiếp cho rằng bản thân rất bền bỉ, vĩnh viễn không thể thoả mãn, nay gặp chàng lại phải xin tha, chàng đúng là đồ đầu trâu!”

Hy Bình đi đi lại lại hết hai vòng trong phòng, dừng lại nói: “Mai Côi, thực ra ngủ chung một phòng, không nhất định phải làm chuyện đó, nàng có thể cho ta ngủ chung một chỗ không?”

Dã Mai Côi trả lời: “Ngủ với ai khác thì không nhất định phải có yếu tố đó, còn chàng! Mai Côi tuyệt đối không tin tưởng.”

“Ta nói thật lòng như vậy mà nàng không tin sao?” Hy Bình thở dài, nhìn Dã Mai Côi nằm trên giường, đoạn cúi xuống hôn nàng rồi nói: “Đùa với nàng thôi, ta đi tìm bọn họ, ai! Trở về Trường Xuân Đường rồi, lại có thể thoải mái, nàng ngủ đi! Nghỉ cho khoẻ trở lại để ta lại ân ái nàng, đoá hoa hồng của ta, ngủ ngon nhé!”

Dã Mai Côi cười ngọt ngào: “Ngủ ngon nhé, sói yêu của thiếp”

“Cửa không cần đóng, có thể sẽ có người cần phải ra vào đó.” Hắn quay về phía Dã Mai Côi nở nụ cười thần bí, khép hờ cửa phòng rồi bỏ đi.

Đến trước cửa phòng Vũ Tuý, Hy Bình gõ cửa vài lần rồi nói: “Tư nhi, ta đây.”

Cửa mở, vẫn là Thi Nhu Vân mở cửa.

Hy Bình bước vào phòng, quay đầu lại phía cửa nhìn Thi Nhu Vân nói: “Sao nàng không cho ta một đao từ phía sau? Nàng không thể mua một thanh chuỷ thủ khác sao, có cần ta cho mượn tiền không?”

Vũ Tuý nói: “Người đến đây làm gì? Mới đến đã khi phụ Nhu Vân, người không có ai khác để khi phụ sao?”

Hy Bình bước đến trước giường, Tuyết Nhi leo sang để hắn ôm vào lòng, rồi quay sang Vũ Tuý nói: “Sau khi ta thụ thương, nàng trông chừng ta suốt hai ngày hai đêm, nàng không cảm thấy ta nên đến coi nàng hay sao? Tuyết Nhi, lúc đó con thấy có phải nàng ta khóc đến sưng mắt lên không?”

Tuyết Nhi hồn nhiên trả lời: “Thấy chứ! Họ khóc đến sưng cả mắt, Tuyết Nhi cũng khóc nhiều lắm, ai đã làm phụ thân bị thương vậy? Tuyết Nhi phải mắng hắn!”

Vũ Tuý mặt thoáng hồng trả lời: “Người đừng có mà đắc ý, ta là khóc cho phụ thân của con ta thôi, không phải khóc vì người, người chết thì càng tốt, còn đến đây làm gì? Chỗ này không chào đón người!”

Hy Bình để Tuyết Nhi vào lòng Thi Nhu Vân rồi nói: “Nàng đưa Tuyết Nhi sang phòng Mai Côi ngủ.”

Thi Nhu Vân ôm Tuyết Nhi lại ngồi trên giường Vưu Tuý. Vưu Tuý nhường cho nàng ngồi chỗ trước mặt, đầu Hy Bình to ra, tiểu nữ tử này không phải đang có ý chống đối hẳn chứ?”

Vưu Tuý bất mãn hỏi: “Người sao lại bắt họ đến phòng người ngủ chứ?”

“Vì tối nay ta phải ngủ tại đây, họ không thích hợp ở lại đây, nàng không hiểu ư?” Hy Bình láu lỉnh nhìn lại nàng, ánh mắt lộ ra một nét cười mờ ám.

“Không tốt, người không thể ngủ tại đây.” Vưu Tuý chưa kịp phản đối, ở giường bên kia Bạch Tư kinh hãi cố nén tiếng la.

Vưu Tuý khổ sở nói: “Người mà tiến thêm một tấc thì là tiểu hỗn đản.”

Hy Bình mỉm cười: “Nàng thật là hiểu rõ ta, nàng nên biết, ta nhất định sắp xếp những chuyện xưa nay ai cũng cần làm. Bé cam (tiểu ách ba), ta nói nàng đi, nàng không đi phải không? Nàng đừng hối hận đó!”

Hắn uốn lưng xuống, ôm gọn Thi Nhu Vân vào lòng. Thi Nhu Vân hết sức vùng vẫy, mặt hoa ửng hồng, không nói một lời.

Vưu Tuý nói nhanh: “Người sao lại phải đối xử với Nhu Vân như vậy? Thả Nhu Vân ra!”

Hy Bình ôm Thi Nhu Vân ngồi xuống mép giường, đặt nàng ngồi trên đùi hắn rồi nói: “Đừng cử động, đầu phải lần đầu ta ôm nàng, mỗi lần ôm đều động đậy không ngừng, đến lúc mệt lại còn nằm trong lòng ta mà ngủ. Nói thật, dựa vào bản thân nàng để báo mối thù chưa trả, nàng nên bỏ ý định đi! Ta nợ nàng một mạng, há trách nàng hận ta sao? Đại ca nàng giao nàng cho ta, thực sự đã chọn đúng chỗ, tiểu tử hắn lúc chết đã phải nhắc ta, bọn các nàng nếu đã kiên quyết thế, thực không tin ta lập tức huỷ ước?”

Thi Nhu Vân cắn môi dưới, ngưng giấy dựa, nhìn hắn chăm chú.

Hy Bình thở dài: “Nàng có ý trung nhân chưa?”

Thi Nhu Vân nhân thần lấp lánh, không một lời đáp.

Hy Bình lắc lắc hai vai nàng hỏi thúc: “Ê ê, nàng thật sự trở thành người câm rồi à? Nói gì đi chứ! Nàng làm ta tức chết!”

Tuyết Nhi cải chính: “Phụ thân, a di không phải người câm, phụ thân đừng lắc a di nữa.”

Vưu Tuý tức giận nói: “Nhu Vân từ nhỏ đã ít khi ra ngoài, ngoài người ra, chưa từng tiếp xúc qua nam nhân nào khác, làm sao có ý trung nhân được? Người động não một chút đi?”

Hy Bình quát lên: “Ta phải gả cô ta đi, lỡ cô ta theo bên cạnh ta rồi xảy ra chuyện gì, vậy còn không phạm vào hiệp ước giữa ta và Thi Trúc Sinh? Bé cam à, nàng chính tai nghe anh nàng nói, nàng nếu tìm được nam nhân có thể nương tựa, ta lúc đó không cần quản nàng nữa, ta nghĩ nàng nên sớm thành thân đi.”

Thi Nhu Vân nhân thần mờ lẹ, đột nhiên vô lực ngã vào lòng Hy Bình, khóc nức nở.

Bạch Tư bất bình mở lời: “Người làm Nhu Vân khóc rồi kìa.”

“Ta đã làm gì để nàng khóc chứ? Ta không đánh, mắng nàng, nàng thích khóc thì khóc ta quản thế nào được?” Hy Bình không biết vì sao Thi Thu Vân khóc? Nữ nhân thường rơi lệ một cách không có đạo lý.

Hắn đẩy nhẹ Thi Thu Vân ra một chút rồi cúi xuống nhìn nàng nói: “Ngoan nào, ta không bắt nàng phải thành thân nữa, để nàng bên cạnh ta, nghĩ cách lấy mạng ta, vậy được chưa? Chưa thấy báo được thù lại còn khóc trên ngực cừu nhân. Nàng bây giờ đi sang phòng Mai Côi, ta còn đại sự phải làm, không thể để nàng khóc trong lòng ta được. Ta cảnh cáo nàng, đừng như trước đây khóc đến ngất đi trên ngực ta, ta mà ôm nàng vào phòng thì ta sẽ từ cửa nhân chuyển thành lão công đấy.”

Thi Thu Vân giấy giữa vài cái rồi nói nhanh: “Người thả tar a.”

Hy Bình y lời thả nàng ra, nàng xô hải xuống giường, ôm lấy Tuyết Nhi quay người bước đi, không hề ngoái lại.

Hy Bình khóa cửa lại rồi quay đầu nhìn 2 nữ nhân mỉm cười: “Đêm nay ta ôn lại giấc mộng ngày xưa.”

Vưu Túy nói giọng uy hiếp: “Ta là gái đã có chồng, người không được làm loạn, nếu người không nghe lời ta, ta giết chết người!”

Hy Bình trả lời: “Trông thật đáng sợ quá, bắt quá cũng do nàng quá sợ hãi mà thôi.” Hắn bước đến trước giường Bạch Tư cúi xuống nhìn nàng: “Trước đây thực ra nàng chưa chắc đã đồng ý, cũng chưa chuẩn bị để ta chạm vào nàng, nhưng giờ bên cạnh ta chỉ còn Dã Mai Côi, ta không thể không chiếm hữu nàng.”

Tay hắn vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Bạch Tư, nàng gạt tay hắn ra gắt: “Đừng chạm vào ta!”

Mặt nàng đột nhiên trở thành lãnh băng, song nhãn nhìn trừng trừng về phía Hy Bình.

Hy Bình không biết vì sao nàng làm vậy liền hỏi: “Nàng thật sự không tiếp nhận ta?”

Bạch Tư cười lạnh: “Ta vì sao phải nhất định tiếp nhận người? Người là cái gì của ta? Người chẳng phải có rất nhiều nữ nhân sao? Hiện giờ bọn họ không ở bên cạnh người, người lại nghĩ đến ta sao? Người nói người cần bản không muốn chạm vào ta, giờ lại muốn chiếm hữu ta. Người nghĩ Bạch Tư này là gì chứ? Người cút đi, cút!”

“Ta cũng nghĩ nước mắt của nàng đã nói lên tình ý của nàng đối với ta, có vẻ nàng không dễ gì quên đi được chuyện trước đây.” Hắn bắt kể Bạch Tư kháng cự, đã ôm nàng từ trên giường vào lòng quay về phía giường Vưu Túy nói: “Túy tỷ, nàng ngủ phía trong!”

Vưu Túy như không nghe thấy hắn nói, thản nhiên bất động.

Khuôn mặt tuần mỹ của Hy Bình thoáng lạnh: “Tư nhi, bất kể nàng tiếp nhận hay không, nàng nguyên là nữ nhân của ta, còn động dục ta sẽ dết dít nàng. Thi phu nhân, sáng mai hãy cùng Thi Thu Vân trở về Địa ngục môn” Nói rồi quay đầu bước về phía cửa.

Vưu Túy sắc mặt đại biến, hét lớn: “Người đứng lại cho ta!” Nhân ảnh thoát động đã đứng cản trước mặt Hy Bình nói: “Chẳng phải người muốn phát tiết thú tính sao? Ta cho người toại nguyện!”

Nàng ở trước mặt Hy Bình cởi bỏ quần áo, cơ thể mại đầy đặn sung mãn ẩn hiện dưới yếm ngực cùng quần lót, không chậm trễ, hai phụ kiện này cũng nhanh chóng bị tháo bỏ, cơ thể tuyệt mỹ của nàng đã hoàn toàn lộ ra, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Hy Bình, hai mắt sắc như dao.

“Mặc quần áo vào!” Hy Bình thở dài, chuyển thân trở lại trước giường Vưu Túy, để Bạch Tư lên giường rồi nhẹ giọng nói: “Đừng nghĩ ta với nàng một điểm lưu luyến cũng không có. Nếu thật sự ta cảm thấy không thể làm nàng hạnh phúc, ta sẽ không chấp nhận nàng trở thành nữ nhân của ta. Từ giờ trở về sau tuyệt không phải là không muốn nàng, chỉ là không minh bạch được suy nghĩ nàng ra sao thôi. Nhưng mà, phải nói rõ cho nàng, ta phải chiếm hữu nàng không phải vì bên cạnh ta thiếu nữ nhân..... Ừm, thực ra chẳng vì gì cả, chỉ vì nàng!”

Hắn quay đầu nhìn Vưu Túy đứng ngây ngốc, do dự một chút rồi bước lại phía nàng, bồng nàng lên rồi đặt nàng bên cạnh Vưu Túy, sau đó đắp chăn cho họ rồi trở lại giường của Bạch Tư nằm xuống ngủ.

Vưu Túy ngoảnh mặt nhìn Bạch Tư, Bạch Tư ngạc nhiên nhìn lại Vưu Túy.

Vưu Túy hướng về Hy Bình nói: “Người ngủ rồi à? Người tự mình không muốn thì đừng có trách ta, ta ngày mai sẽ không trở về Địa ngục môn”

Chờ một hồi không thấy Hy Bình hồi đáp, nàng cúi xuống gần giường nhặt một chiếc hài ném một chiếc hài hướng vào Hy Bình, chiếc hài chạm mặt Hy Bình, nhưng hắn vẫn nhắm mắt không lý gì đến nàng.

Vưu Túy bực bội nói: “Vô lại!”

Bạch Tư cười cười: “Túy tỷ, Dã Mai Côi mặt hắn dày lắm, tỷ chỉ dùng một chiếc hài sao có thể lay động được hắn? Mà tỷ cũng không cần lý tới hắn, hắn là vậy đó, chỉ có thể khiến người ta tức điên.” Tâm tình nàng lúc này cực tốt, chỉ vì vừa rồi Hy Bình cùng nàng đã nói chuyện thông suốt.

Vưu Túy không cam tâm, đối với nam nhân trẻ hơn nàng mười tuổi này, nàng & hắn gặp nhau rất bất ngờ, vừa mới quen nhau đã bị hắn nhanh chóng chiếm lợi, hơn nữa lại còn hồ đồ dâng hiến cho hắn tám than

trình bạch đã gìn giữ suốt ba mươi năm, lại còn hồ đồ giữ lại đứa con của hần, hồ đồ nhớ nhung hần, cuối cùng là hồ đồ kháng cự hần, nhưng nàng thực có thể kháng cự hần được sao?

Hài tử cuối cùng cũng phải sinh ra.

Bạch Tư mơ màng nói: “Ngủ đi! Túy tử!” rồi khép mắt lại chìm dần vào giấc ngủ. Nửa đêm thức dậy, Bạch Tư vẫn thấy Vưu Túy vẫn còn thức, nhẹ giọng hỏi: “Túy tử, chưa ngủ ư?”

Vưu Túy chán nản nghen ngào nói: “Ta phải ngăn cản hần, ta sợ hần cũng giống như lần ở La phủ, bỏ đi trong đêm. Hần bỏ ta & hài tử lại, ta sao có thể ngủ được chứ?”

Bạch Tư thở dài: “Kỳ thực tử không nên cự tuyệt hần, muội biết đòi hỏi tình dục của hần rất mạnh, một mình Dã Mai Côi không thể thỏa mãn nổi hần, hần đến tìm tử cũng là chuyện thường, huống hồ nói nghiêm khắc thì hần là nam nhân chân chính của tử mà.”

Vưu Túy trả đũa: “Người cũng là nữ nhân của hần, hần đến tìm người sao người cũng cự tuyệt?”

Bạch Tư hồi tưởng lại nói: “Muội thực ra đâu muốn cự tuyệt hần, nhưng vì hần nói thiếu nữ nhân mới đến tìm muội, muội liền tức giận. Hần trước kia vì cứu muội mà phải chạm đến muội, cứ như là mỗi lần hần phải chạm đến muội đều là rất miễn cưỡng vậy, nên muội mới.... A! Nhưng hần bỗng muội lên giường, nói hần muốn muội chỉ vì đơn thuần hần nghĩ về muội, muội liền nguôi giận. Nếu không phải vì từ đầu đã phản ứng lại hần, lại có hài tử của nam nhân khác, muội có lẽ đã không cự tuyệt hần, cho dù hiện tại có cự tuyệt hần đi nữa cũng chỉ là làm ra mặt vậy thôi.”

Vưu Túy buồn bã nói: “Muội đâu cần nói nhiều như vậy, kỳ thực muội không cần quá lo lắng, muội đâu giống ta, ta là gái đã có chồng.”

Bạch Tư tiếp lời: “Không sai, tử là gái đã có chồng, tuy nhiên lần đầu tiên của tử là do hần mang đến cho tử, tử không thể phủ nhận. Nói khó nghe một chút, Thi Trúc Sinh căn bản không phải chồng của tử bởi vì căn bản hần không phải là nam nhân.”

Vưu Túy yên lặng, đối với Thi Trúc Sinh, nàng còn có thể nói gì thêm?

Bạch Tư đột nhiên nói: “Nhu Vân có lẽ đã phải lòng hần, tử có nhận thấy không?”

Vưu Túy điềm nhiên nói: “Hài tử này ta trông nom từ nhỏ đến lớn, ta sao có thể không minh bạch tâm tư nó chứ. Nó từ nhỏ đã không ra khỏi Địa ngục môn, hiếm khi giao tiếp với người khác, từ khi Tuyết Nhi đến, mới trở thành hoạt bát như vậy. Nhưng bất ngờ cả phụ thân & đại ca cùng bỏ nó mà qua đời, ngoại trừ ta & Tuyết Nhi nó không còn người thân nào cả. Nó biết Hy Bình là kẻ thù của nó, tuy nhiên nó lại không thể cầm lòng mà yêu kẻ đại thù. Nó vùng vẫy giữa yêu & hận, sống khổ sở hơn người thường nhiều. Nó phải báo thù nhưng kẻ thù lại là kẻ từ đáy lòng nó yêu tha thiết. Sau cái chết của Trúc Sinh, ta & nó đều đi theo Hy Bình, có thể thấy Thi Trúc Sinh hần thực không hận Hy Bình, trái lại hần rất tin tưởng tên vô lại này. Trúc Sinh yêu thương nhất là Nhu Vân nhưng hần vẫn tin tưởng giao phó cho Hy Bình. Hần sợ dĩ làm như vậy là vì hy vọng sau khi hần chết, Nhu Vân có nơi nương tựa, Nhu Vân thật là một hài tử mệnh khổ”

Bạch Tư nói: “Có lẽ con người ai cũng khổ, chỉ là mỗi người khổ một cách khác nhau.”

Vưu Túy nói: “Ngày nào đó, Nhu Vân suy nghĩ thông suốt, không coi hần là kẻ thù nữa, ta có lẽ sẽ an tâm theo hần còn bây giờ thì không thể, ta dù sao cũng là người của Thi gia, sao có thể cải giá với kẻ thù của Thi gia được? Thi gia chỉ còn có Nhu Vân & Tuyết Nhi, ta nghĩ Tuyết Nhi về sau sẽ theo họ của tên vô lại này, nó chỉ biết Hy Bình là cha nó, nó chỉ nhận một mình Hy Bình. Ta không thể không lo cho Nhu Vân, ta tuy không thể giúp cho nó báo thù nhưng vẫn chiếu cố nó được, nó vốn đã không có nơi nương tựa rồi.”

“Không, tử lầm rồi. Nhu Vân tuyệt đối không thể bị tổn hại gì đâu!” Bạch Tư ngoái đầu liếc mắt về phía Hy Bình vẫn đang ngủ say nói tiếp: “Muội tin chắc hần sẽ chơm sóc tốt cho Nhu Vân, hần bị Nhu Vân đâm một dao vẫn không cho người khác làm hại đến Nhu Vân, cho thấy rõ hần không để Nhu Vân bị tổn hại. Nói như vậy, Nhu Vân không phải là không nơi nương tựa, kẻ thù trong lòng Nhu Vân chính là kẻ nó tuyệt đối có thể nương tựa. Tên nam nhân đó có thể là kẻ cực kỳ vô sỉ, vô lại nhưng hần có thể mang lại cho nữ nhân cảm giác an toàn không gì sánh nổi. Hần đã quyết ý phải bảo hộ cuộc đời một nữ nhân thì hần nhất định sẽ làm được. Tử tin hay không, dù là ai có ý động đến Nhu Vân, hần đều nhất định hết mình xuất

thủ. Hắn tuy không nói ra miệng nhưng trong tâm đã coi Nhu Vân là nữ nhân của hắn rồi, đây vốn cũng là bản sắc của tên sắc lang hắn.”

Vưu Túy thì thào vào tai Bạch Tư: “Hắn thật đã ngủ say? Chúng ta nói chuyện này giờ, hắn có nghe thấy không?”

Bạch Tư thoả mái nói: “Đừng lo, trước đây muội bị hắn ôm chặt mà ngủ, nửa đêm thức dậy hôn trộm hắn, hắn còn không biết, huống chi chúng ta nói nhỏ như vậy?”

Vưu Túy cả kinh: “Muội bị hắn ôm chặt mà ngủ lại còn hôn trộm hắn?”

Bạch Tư đỏ bừng mặt: “Chỉ có một hai lần thôi.”

Vưu Túy đột nhiên cúi sát vào khuôn mặt đỏ bừng của Bạch Tư cười nói: “Thực sự có mùi vị hôn trộm.”

Bạch Tư ngúng nguẩy: “Túy tỷ, dám cười ta, ta phải trừng phạt tỷ.” Đoạn dùng luồng vào trong chăn vuốt ve thân thể trần truồng của Vưu Túy.

Vưu Túy yếu ớt cầu xin: “Tư nhi, buông ra, đừng như vậy, hắn thấy ồn ào tỉnh lại bây giờ.”

Bạch Tư nói: “Tỉnh lại gấp thì càng tốt, có muốn muội làm co tỷ xuân thủy lai láng rồi nhờ hắn đến chống lựt lợi không?”

Vưu Túy nói: “Được rồi, đừng giỡn nữa, ta mệt lắm rồi, muội cho ta ngủ được không?”

Bạch Tư cười nói: “Muội ôm tỷ ngủ.”

Vưu Túy không phản đối, để mặc Bạch Tư ôm mình ngủ, đột nhiên mong muốn người ôm mình là Hy Bình.

Hai nữ nhân ngủ chưa lâu thì trời đã sáng.

Hy Bình tỉnh dậy, dụi mắt rồi ngáp một cái, xuống giường đi đến bên giường nhị nữ, thấy hai nàng còn đang ôm nhau ngủ, không nhận được phải mỉm cười, quay người đi vài bước, cúi xuống nhặt bộ đồ đêm qua Vưu Túy đã làm rơi trên đất, đưa đến trước mũi hít một hơi, rồi đến cạnh giường hai nàng ngồi xuống.

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc Vưu Túy, nói: “Thật là, thà ôm nhau mà ngủ cũng nhất định không ôm ta.”

Nhị nữ vẫn say sưa ngủ.

Hy Bình giả vờ hét lớn: “Hoàng Hy Bình đi rồi!”

“A! A!” Hai tiếng vang lên, hai nàng mở mắt thấy Hy Bình ngồi ở cạnh giường đang cười phá lên liền cầu nhau: “Người la lối gì vậy? Sao không để bọn ta ngủ thêm chút nữa?”

Hy Bình cười cười: “Các nàng ngủ tiếp đi, ta đi trước đây.”

Vưu Túy nắm áo hắn kéo mạnh, ngồi dậy, tấm chăn tuột xuống để lộ tuyết nhũ như ngọc, cúi đầu nói: “Đưa y phục cho ta!”

Hy Bình ôm nàng vào long nói: “Ta giúp nàng mặc!” tay đã sờ nắn trước ngực Vưu Túy.

Vưu Túy rên nhẹ: “Không cậgn, tự ta mặc lấy, người đừng sờ mó ung tung nữa.”

Vưu Túy giãy giụa thoát ra, xuống giường lấy y phục mặc vào.

Hy Bình hướng về Bạch Tư nói: “Về tới Trường Xuân đường rồi, nếu nàng vẫn không muốn tiếp nhận ta, ta sẽ đưa nàng trở về Bạch Dương tộc được chứ?”

Bạch Tư mơ màng trả lời: “Nếu như trở về giữa đám thê tử của người, người đâu cần ta nữa?”

Hy Bình vuốt ve khuôn mặt nàng, nhẹ giọng: “Ta sau này vẫn cần nàng, chỉ là sau này nàng có thực tâm muốn theo ta không?”

Bạch Tư đột nhiên nhẹ giọng nói: “Đại công hầu, bỏ tay người ra, ta còn chưa rửa mặt.”

Hy Bình cười một cái, đoạn đứng dậy, đi đến trước mặt Vưu Túy nói: “Mặc đồ nhanh lắm! Thi phu nhân!”

“Bốp” một tiếng rõ mạnh, mặt Hy Bình hằn rõ một bàn tay.

Hắn không thể tin được Vưu Túy đột nhiên lại đánh hắn, giận dữ hỏi: “Nàng đang nghĩ gì vậy? Mới sáng sớm không lý do lại cho ta một bạt tai.”

Vưu Túy nghiêng răng giận dữ nói: “Về sau người dám gọi ta một tiếng Thi phu nhân thì ta sẽ lại bạt tai người.”

Hy Bình trong lòng oan uổng xoa má nói: “Nàng đừng nghĩ ta không dám đánh nàng! Ta không đánh nàng, nàng cũng không cần theo ta nữa, ta cùng nàng từ nay một đao cắt đứt, coi như không quan hệ gì nữa.”

Vưu Túy một điểm cũng không sợ, nói: “Người cứ thử coi! Ta ngày ngày đều sẽ đánh người” Nàng biết rõ Hy Bình trừ Lôi Kiếp đao pháp không thể sử dụng võ công nào khác, mà cho dù có Liệt Dương chân đao trong tay hắn cũng không thể sử dụng để đánh nàng, nàng muốn đánh Hy Bình thì rất dễ dàng.

Hy Bình cười lạnh: “Nàng đang đe dọa ta?”

Vưu Túy nói: “Người lúc nào chẳng uy hiếp ta! Có giỏi thì một đao giết chết ta đi không thì về sau trước mặt ta phải ngoan ngoãn, người chỉ có hai chiêu là trá tử & liều mạng thôi, ngoài ra không thể chế trụ được ta đâu. Trá tử chiêu này đối với ta đã không còn dùng được nữa rồi, người không thể cầm đao thách ta liều mạng với người, ta tuy không dám giết người nhưng dám đánh người, không có đao người có thể là đối thủ của ta được sao?”

Nàng dương dương tự đắc nói một hồi, Hy Bình nghe mà mắt trừng miệng há,瑟瑟 nghĩ: Nữ nhân này thật đáng sợ.

Vưu Túy quay về phía Bạch Tư mỉm cười, quay người bước ra cửa, đột nhiên thấy eo bị ôm chặt, nàng vùng vẫy la hét: “Tiểu vô lại, người làm gì vậy?”

Hy Bình ôm chặt nàng, hướng về cái môn tròn của nàng đánh mạnh, miệng phát tiết: “Đánh mặt ta! Lão tử đánh môn người! Ngày ngày đều đánh ta? Ta nói người ngày ngày bị ta đánh! Ta nói cho mà biết, đối phó người, ta không có cách nào, người cũng phải ngoan ngoãn đưa môn cho ta đánh, đừng nghĩ mấy chiêu nát bét của con mẹ người có thể phô trương. Quyền vương ta không thể làm ướt được à? Biết điều thì kêu đau đi! Để xem sau này người còn dám ngạo mạn nữa không?”

Vưu Túy đau đớn la hét: “Tiểu vô lại, người sẽ phải trả giá! Ui da, đau quá!”

115. Chương 114: Vạn Diệu Chi Am

Hai ngày sau, trở về Vân Vụ Sơn. Chúng nhân hồi tưởng lại tình cảnh tại suối nước nóng. Hy Bình nhớ lại ngôi miếu xiêu vẹo, nhớ đến Thiên phong song kiều, bọn họ có lẽ cũng rất oán hận hắn ta?

Độc Cô Minh hỏi: “Có phải là đang nhớ tới suối nước nóng hay không?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Đương nhiên là nhớ, đó đích thực là một địa phương mỹ diệu không gì sánh nổi khiến đệ cả đời này mãi khắc sâu vào tim” nói đoạn, cố ý đưa ánh mắt nhìn sang trư chọc Dã Mân Côi, vẻ mặt dương dương tự đắc.

Triệu Tử Uy nói: “Cổ vẻ như đã sắp tới nơi rồi, chúng ta còn phải đi ngâm nước vào ban đêm nữa sao?”

Hy Bình lo lắng hỏi: “Liệu cái miếu xiêu vẹo đó có thể dung nạp được nhiều người thế này không?”

Lôi Long nói: “Tốt nhất (hy vọng) là có thể.”

Xuân Yến đột nhiên nói: “Vạn Diệu am nằm trên ngọn núi này, chúng ta có thể tạm thời tới trú tại đó.”

Hoàng Dương vui mừng nói: “Nàng muốn nhắc đến việc Vạn Diệu thăm yêu ta đó hả?”

Xuân Yến giận dữ: “Ai thèm yêu thăm chàng? Thật là chẳng biết tốt xấu gì cả, Vạn Diệu là thần ni đã đắc đạo, làm sao còn có thể thích loại phàm phu tục tử như chàng nữa chứ?”

Mọi người cười thầm.

Hoàng Dương đáp: “Thật ư? Nhưng ta lại thấy thời gian nàng ta si mê ta còn nhiều hơn thời gian nàng ấy si mê Phật tổ đấy. Đương nhiên nếu ta thực có ý muốn rat ay, nàng ta sẽ lập tức hoàn tục cưới ta cho mà xem.”

Xuân Yến giận dữ nói: “Chàng dám?”

Hoàng Dương cảm thán nói: “Chính bởi vì không dám mà trước giờ ta chỉ có một vợ mà thôi. Bình nhi, Đại Hải, nếu các con kiếm vợ ngàn vạn lần đừng tìm đến “Hổ đầu đàn”

Xuân Yến trách: “Nhi tử cần chàng phải dạy hay sao? Chúng có bản sự hơn chàng nhiều”

Hoa Tiểu Ba nghe nói đến Vạn Diệu am, trong lòng trở nên vui vẻ nói: “Độc Cô lão huynh, huynh lại nhớ đến Diệu Duyên, đồ đệ của Vạn Diệu thần ni hử? Thật đúng là một mỹ nhân nhi. Như quả có cơ hội, ta khuyên nhủ cô ta hoàn tục, đẹp như vậy mà làm ni cô thì thật là đáng tiếc”

Độc Cô Minh tán đồng nói: “Ngựa tốt tặng anh hùng, chỉ có đầu heo mới dùng để cúng thần.”

Hy Bình giật mình nói: “Diệu Duyên ở tại Vạn Diệu am sao?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Một điểm cũng không sai. Tỷ phu, huynh phải chăng là có điều nghi vấn?”

Hy Bình nói: “Ta không đi Vạn Diệu am, ta phải cùng Mân Côi đến ôn tuyền ngâm nước vào buổi đêm nữa. Sáng mai bọn người cứ thuận đường đến tòa phế miếu kêu bọn ta một tiếng là được. Tút tỷ, qua đây bế lấy Tuyết nhi!” Đoạn bỗng Tuyết nhi đang ngồi trong lòng giao cho Vưu Túy.

Xuân Yến hỏi: “Bình nhi, vậy tại sao lại không đi?”

Hy Bình nhăn nhó: “Con sợ các ni cô, đặc biệt là các ni cô ở Vạn Diệu am, con cứ mỗi lần nhìn thấy là muốn điên lên.”

Xuân Yến đáp: “Vậy thì không cần phải miễn cưỡng.”

Tứ Cửu ngạc nhiên: “Nguyên nhân như thế cũng có thể cho qua sao?”

Hy Bình cười nói: “Có lẽ căn bản là không cần lý do, chỉ là mẫu thân ta đã hỏi thì tối thiểu ta cũng phải đưa ra lý do khiến ta không thích đi. Mân Côi, chúng ta đi.”

Dã Mân Côi liền thúc ngựa đuổi theo.

Xuân Yến nói: “Chúng ta sẽ tới Vạn Diệu am tá túc qua đêm. Nhưng trước tiên phải nói với các người, đừng có ý định động tới các ni cô của Vạn Diệu am. Cái lũ tiểu tử hỗn đản các người khiến ta chẳng an tâm chút nào.”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Bên cạnh bọn con đã có nhiều mỹ nữ rồi, chẳng hề có chủ ý xấu xa lộ liễu đến vậy. Hơn nữa bọn con dù sao cũng còn có phong độ của nam nhân. Độc Cô lão huynh, huynh nói có phải không?”

Xuân Yến nói: “Đi thôi! Khá lâu rồi không gặp cố nhân, không biết Vạn Diệu ra sao rồi?”

Sau một thời thần, hoàng hôn buông xuống.

Mọi người tới Vạn Diệu am dưới chân Vân Vụ Sơn.

Am này đã có 50 năm lịch sử, bình thường hương hỏa rất thịnh. Hiện giờ Vạn Diệu Thần Ni là chương môn nhân đời thứ hai của Vạn Diệu am. Vị chương môn trước đây có hiệu là Diệu Niệm, còn danh hiệu trước khi xuất gia thì chỉ có bản than bà ta biết được mà thôi.

Vạn Diệu am tổng cộng chỉ có 23 ni cô nhưng cũng được biết đến như là một danh phái trong giới võ lâm, có địa vị hiển hách bởi võ công của các giai nhân Vạn Diệu am đã từ lâu nổi danh trong chốn giang hồ.

Cũng bởi vì thế, nếu võ công không giỏi làm sao có thể tự bảo vệ được bản thân? Mặc dù đã là ni cô nhưng suy cho cùng thì cũng vẫn là nữ nhân, nếu lỡ gặp phải dâm tặc, không có võ công cao cường, làm sao có khả năng tự phòng vệ cho mình? Võ công cao cường, thêm nữa bản than vốn là không có tóc, dù là không có tóc, dù là giới dâm tặc cũng không dám khinh cử vọng động. Hơn nữa, chuyện cường gian ni cô tất sẽ gây nên sự công phẫn, chỉ kể ra thôi cũng đã chẳng còn mặt mũi nào.

Thế gian chẳng lẽ không còn một nữ nhân nào hay sao? Cần gì phải cưỡng gian ni cô cơ chứ?

Chúng nhân vừa tiến vào cửa am, Vạn Diệu đã đích thân ra nghênh đón, cười nói: “Xuân Yến thí chủ, đã 20 năm không gặp, vẫn ổn cả chứ?”

Xuân Yến nói: “Thần ni vẫn giữ được phong thái như ngày nào, 20 năm đã trôi qua mà bà vẫn chẳng thay đổi gì mấy, còn ta đã già & xấu xí đi nhiều.”

Vạn Diệu thần ni đáp: “Thí chủ cứ khiêm nhường, thí chủ vẫn mỹ lệ như xưa còn lão ni thực sự đã già rồi.”

Hoàng Dương không vui đáp: “Nhị vị đều không già đi chỉ là ta đã già rồi, già đến không ai nhận ra cả.”

Sau khi Vạn Diệu thần ni tự thân ra nghênh đón, cũng chẳng thèm nhìn ông ta lấy một cái, vậy mà tự xưng là được Vạn Diệu thăm yêu, long thực chẳng có chút tư vị nào.

Nam nhân trên phương diện này ai cũng sĩ diện cả.

Vạn Diệu nhìn qua Hoàng Dương, chậm rãi đáp: “Hoàng thí chủ, Vạn Diệu đã thất lễ rồi.”

Mọi người chỉ cho rằng những điều Hoàng Dương nói về mối tình thâm kín không phải là giả, nguyên lai vị thần ni này cũng có một tấm lòng trung kiên. Hoa Tiểu Ba cũng không khỏi nghĩ đến nàng Diệu Duyên trung kiên đó, long thâm vui sướng, phảng phất như đã nhìn thấy trong thâm tâm của Diệu Duyên cũng thâm yêu Hoa Tiểu Ba hấn, nàng ta quả thực chính là mỹ nhân của mọi mỹ nhân.

Xuân Yến nói: “Thần ni, đừng để ý đến lão già ấy, chúng tôi nghĩ mình có thể tìm được một chỗ tá túc qua đêm ở đây?”

Vạn Diệu nói: “Chúng ta luôn chuẩn bị các phòng khách dành cho khách hành hương. Hôm nay cũng chỉ có một người khách hành hương đến nên vẫn còn rất nhiều phòng để trống, mời các vị hãy qua thưởng thức thanh trà, ta sẽ bảo người chuẩn bị đồ chay.”

Nói xong bà dẫn mọi người tới phòng khách để chiêu đãi, đột nhiên Hoàng Dương chột chú nhìn vào một trong ba vị ni cô tại căn phòng lộ ra thần sắc cực kỳ kích động. Ni cô thần sắc cũng đại biến cúi gầm mặt xuống tránh né cái nhìn của ông ta.

Hoàn Dương đến trước mặt bà, kích động gọi: “Tuyệt muội.”

Vị ni cô chính là người khiến cho Hy Bình phải nổi lòng xuân, chính là Diệu Ý.

Xuân Yến cũng tiến lại gần hỏi: “Độc Cô Tuyệt? Làm thế nào mà cô lại ở đây?”

“Độc Cô Tuyệt?” Độc Cô Minh thất kinh, ngây ngốc nhìn người có đến 6, 7 phần giống với Đỗ Tư Tư này. Vị trung niên ni cô này phải chăng chính là vị cô cô đã thất tung hơn 20 năm của hấn? Hấn bước tới bên cạnh Diệu Ý, kích động vạn phần nói: “Người là cô cô? Con là Minh nhi đây, cô cô!”

Diệu Ý nhìn Độc Cô Minh một lúc rồi khẽ nói: “Con là Minh nhi, con đã lớn thật rồi. Tư Tư có mạnh khỏe không?”

Độc Cô Minh nói: “Tư Tư vẫn khỏe, Tuyệt Nhi lại đây khấu kiến bà ngoại. Cô cô, đây là con gái Tư Tư tên là Tuyệt Nhi, Tư Tư luôn nhớ đến cô cô!”

Diệu Ý chăm chú nhìn Tuyệt Nhi, nhẹ giọng nói: “Con là Tuyệt Nhi à? Mấy tuổi con đâu?”

Tuyệt Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nói: “Người chính là bà ngoại của Tuyệt Nhi sao? Tuyệt Nhi chưa thấy người bao giờ, sao người lại bất hòa với ngoại công? Tuyệt Nhi còn có một bà ngoại nữa, bà ta toàn làm Tuyệt Nhi đau thôi.”

Diệu Ý ôm lấy Tuyệt Nhi, đoạn nhìn qua Độc Cô Minh hỏi: “Tư Tư đâu?”

Độc Cô Minh đáp: “Tỷ tỷ ấy đang lưu lại Trường Xuân đường, hiện đang mang thai”

Diệu Ý trầm mặc một hồi, nói: “Trượng phu của Tư Tư có phải tên gọi là Hoàng Hy Bình không?”

Độc Cô Minh trở mắt ngạc nhiên hỏi: “Chính vậy, cô cô đã biết cả rồi sao?”

Diệu Ý không đáp hỏi tiếp: “Hoàng Hy Bình không đi cùng các người ư?”

Hoàn Dương nói lớn: “Tuyệt vời, con ta sợ ni cô, vì thế không đi cùng. Tại sao nàng lại trở thành ni cô? Có phải Đỗ Thanh Phong cái tên tiểu tử đó đã khi phụ nàng không? Chuyến này về ta phải tính sổ với hắn mới được.”

Diệu Ý không đáp, tiếp tục hỏi: “Hoàng Hy Bình hắn đi đâu rồi?”

Độc Cô Minh nói: “Hắn đến ngâm mình ở suối nước nóng rồi.”

Diệu Ý ôm Tuyết Nhi giao cho Độc Cô Minh nói: “Ta phải đi đây.” Rồi thi triển khinh công, ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chúng nhân đều cảm thấy kỳ lạ: Vị ni cô này sao lại quan tâm đến Hy Bình đến vậy? Không phải là đi tìm nữ tể tốt nhất của bà ta đấy chứ? Hay là đi đến địa phương khác?

Hoàng Dương vốn đã định đuổi theo nhưng thấy Xuân Yển trừng mắt giận dữ nên không dám đuổi theo, tỏ vẻ oan uổng: “Hoàng Dương ta sao lại bất hạnh đến thế? Cả hai người phụ nữ thầm yêu mình lại đều trở thành ni cô khiến ta thực đau lòng!”

Vạn Diệu khuôn mặt ửng hồng, nói: “Các vị thí chủ, xin hãy lưu lại dùng trà, bần ni xin cáo từ.”

Hoàn Dương đặt tay lên ngực, thâm tình nói: “Đi, từng người một cứ ra đi, khiến trái tim ta chỉ muốn tan thành từng mảnh.”

Xuân Yển giận dữ quát: “Lão hồn đản chàng nếu còn nói lung tung nữa, ta sẽ không tha cho chàng. Chàng từ trước đã là phôi đản, lại còn dạy con hi tử cái thói phôi đản, chàng thỏa mãn chưa? Nó kế thừa cái thói đa tình của chàng, lại còn phát dương quang đại hơn nữa. Ta cảnh cáo chàng, nếu bén mảng tìm đến mối tình xưa tại Trường Xuân đường, chàng hãy cẩn thận với ta đó.”

Tứ Cửu ngạc nhiên: “Bá phụ, không ngờ người có mị lực lớn như vậy. Thời còn trẻ nhất định là rất phong lưu!”

Hoàn Dương đắc ý cười đáp: “Đúng thế, đúng thế.”

Hoa Tiểu Ba thất kinh hỏi: “Sư thúc, Trường Xuân đường cũng có ư, là ai thế?. Không phải cô cô của ta chứ?”

Xuân Yển đáp: “Chính là cô cô Hoa Lôi của người”

Hoa Tiểu Ba nói: “Không ngạc nhiên rằng cô cô bao nhiêu năm rồi mà chưa lấy chồng, hóa ra là chung tình với sư thúc, người Hoa gia thật là si tình. Sư thúc, người đừng phụ tấm lòng của cô cô con, cô ấy là người si tình nhất, là nữ nhân tốt nhất mà con từng thấy.”

Xuân Yển quát: “Tiểu Ba, người chớ có đa sự. Cô cô người si tình là chuyện của bà ta, ta không cho phép ông ta làm tổn thương đến cô cô người. Cô cô người cũng không thể có hạnh phúc với ông ta, bảo cô cô người hãy đi tìm người khác để khỏi phải chịu cảnh cô tịch nữa.”

Hoa Tiểu Ba đối với chuyện này cũng chẳng biết phải làm sao, lảng đi: “Con vốn là hậu bối, những chuyện trước đây của các thượng bối các người chẳng liên quan gì đến ta. Ha ha, chuyện của ta vốn đã vô vãn rồi, không rảnh để chia xẻ nỗi buồn với các người, truy cầu mỹ nhân chính là chuyện quan trọng nhất đối với Hoa Tiểu Ba này.”

Hoàng Dương cười nói: “Người thay đổi nhanh thật, quả đúng là người của Trường Xuân đường.”

Hoa Tiểu Ba nói: “sư thúc quá khen, quá khen rồi.”

Sau khi dùng cơm, mọi người đều đi nghỉ.

Bởi tại ni cô am này, nam nữ không thể ở cùng nhau, vì thế Độc Cô Minh, Tứ Cửu, Triệu Tử Uy & Hoa Tiểu Ba cùng ở chung một phòng vô cùng nhiệt náo, chúng nhân đều đem nữ nhân ra làm chủ đề, đàm tiếu vô cùng sôi nổi. Cả bốn người đều cùng nhận ra rằng cả ngày hôm nay không hề thấy Diệu Duyên tiểu ni đâu cả.

Hoa Tiểu Ba cảm thán: “Các người nói thử xem, hiện tại Diệu Duyên đang đi hóa duyên tại đâu? Huynh đệ chúng ta khó khăn lắm mới đến đây được, sao nàng ta không ra nghênh tiếp nhỉ?”

Độc Cô Minh cảm khái: “Mỹ nhân tất cả đều như nhau, cứ khi người ta ngàn vạn lần tình ý thì mới bắt đầu ra đi.”

Triệu Tử Uy gật đầu đáp: “Mộng Hương của ta mặc dù đã bỏ đi, thực sự cũng vô cùng thần bí, chẳng biết đến khi nào mới có thể bỏ tấm sa thần bí đó của nàng. Người trong mộng của ta! Đến khi nào nàng mới chịu ngã vào vòng tay của ta đây?”

Độc Cô Minh nhắc nhở hắn: “Đừng có mà vọng tưởng, người chẳng có hy vọng gì đâu.”

Triệu Tử Uy giận dữ: “Độc Cô Minh, tự bản thân người biết mình không có hy vọng thì đừng có trù yểu ta, Triệu Tử Uy ta không giống như người, bỏ dở giữa chừng không phải là tác phong của ta. Ta phải theo đuổi đến cùng. Trước đây kể cả có hai đối thủ ta còn không sợ, giờ chỉ còn lại một, khả năng chiếm lấy Mộng Hương chẳng phải lại càng dễ dàng hơn sao?”

Hoa Tiểu Ba lên tiếng giảng hòa: “Đừng nói tới Mộng Hương nữa, nàng ta thực quá xa vời! Chúng ta sao không nói về Diệu Duyên ấy, tiểu ni cô đầu trọc khả ái này như đã thấp sáng trái tim hồng của ta, có ai trong số các người có thể thuyết phục nàng ấy hoàn tục không? Nàng ấy nếu hoàn tục, mọi người đều sẽ có cơ hội.”

Độc Cô Minh nói: “Chuyện này cũng xa vời như Mộng Hương vậy. Tiểu Ba, ahy là chúng ta thương lượng nhé, tại sao không quay lại tìm cách tiếp cận Đào nhi, Liễu nhi, cơ hội hơ mọi người sẽ lớn hơn nhiều, nếu chính thức tiếp cận họ chúng ta sẽ có thể thành công. Đào nhi có nụ cười ngọt ngào thật là mê người, ta rất thích.”

Hoa Tiểu Ba nhìn sang Tứ Cửu hỏi: “Tứ Cửu sư phụ, người hình như có điều gì phiền muộn, sao chẳng thấy nói năng gì vậy?”

Triệu Tử Uy cười: “Hắn có vẻ mệt mỏi quá độ, khi trở về nhất định sẽ bị muội tử của ta trách mắng cho mà xem.”

Tứ Cửu đáp: “Nàng ta dám trách mắng ta, ta sẽ “bỏ đói” nàng ta luôn. À, không biết Đại Nỵ của ta thế nào nhỉ? Đã mấy ngày nay chẳng thấy thân mật với ta, nàng ta dường như có nhiều tâm sự, mỗi đêm đều trần trọc thao thức. Đêm nay ta không ở bên cạnh nàng, phải chăng nàng sẽ lại không ngủ?”

Ba người không lý tới tiếng thở dài của hắn, chỉ biết nghĩ đến xuân phong đặc ý trong lòng mình.

Kẻ đặc ý vĩnh viễn sẽ không hiểu được lòng kẻ thất ý.

Tứ Cửu lo lắng cho Đại Nỵ đến nỗi trần trọc, thao thức không thể ngủ được, bởi vì nàng ta căn bản chẳng hề thấy nghĩ ngợi. Sau bữa tối, nàng rời khỏi Vạn Diệu am tiến vào trong Vân Vụ Sơn để thư giãn.

Lúc này, nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở phía sau, nàng ngẩng đầu lên nói: “Cô đã đến?”

Thiếu nữ đó bước tới nói: “Ta đã chờ cô ở đây 2 ngày rồi, ta biết cô nhất định sẽ qua đây, ta vốn sống tại Vạn Diệu am, giờ cô đã tới, ta đi đây.”

Đại Nỵ hỏi: “Hắn ổn chứ?”

Thiếu nữ nói: “Thiếu gia thật tốt, cậu ấy nhờ người đưa tin là sẽ gặp người sử dụng Lôi Kiếp Dao Pháp tên là Hoàng Hy Bình.”

Đại Nỵ âm thầm nói: “Chuyện đó thì ta biết rồi, huynh ấy không nhắn gì thêm à?”

Thiếu nữ nói: “Hắn mong cô sớm hoàn thành nhiệm vụ. Hắn nhớ cô rất nhiều, mong sớm được gặp cô.”

Đại Nỵ đột nhiên hỏi: “Anh ta nhớ tôi sao? Nếu để ý đến tôi tại sao lại bắt tôi làm những việc mà tôi không thích, tại sao bắt tôi đi nói chuyện với người đàn ông khác? Tiểu Lộ, cô biết không? Tôi đã đi sai phương hướng rồi, người đàn ông mà tôi hiến thân thật ra thì không biết dùng đao, tôi đã trả một giá rất đắt nhưng lại không có được thứ mà anh ấy muốn. Tại sao anh ta không nói với chúng ta trước?”

Tiểu Lộ nói: “Như vậy cũng hết cách rồi, khi chúng ta đến Quần Phương lâu, Hoàng Hy Bình chỉ mới bước vào giang hồ, thiếu gia cũng chỉ biết tin tức một tháng trước cũng không kịp thông báo cho chúng ta. Chúng ta ở Quần Phương lâu cũng vì muốn tiếp cận người họ Lôi, chẳng thể ngờ được rằng truyền nhân của Lôi

Kiếp Đào Pháp là người khác? Chúng ta đã nghĩ người giữ Liệt Dương Chân Đào chính là truyền nhân của Lôi Kiếp Đào Pháp, không ngờ chúng ta sai rồi.”

Đại Ný ngược nhìn về nơi xa nói: “Ta muốn quay về, bởi vì thực sự là không có cơ hội để tiếp cận Hoàng Hy Bình. Có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không có ích gì trong chuyện này.”

Tiểu Lộ nói: “Thiếu gia muốn cô tiếp tục ở bên cạnh hắn, giám sát tình huống rồi báo cáo lại.”

Đại Ný dừng lại, nói: “Chàng không quan tâm tới ta phải không? Sao chàng có thể nhẫn tâm bảo ta phải ở cùng chỗ với nam nhân khác chứ?”

“Sau này người tự hỏi thiếu gia, ta không hiểu được trái tim người nghĩ gì?”

Tiểu Lộ thở dài, nhìn vào bộ mặt thống khổ của Đại Ný, nói: “Hắn muốn cô tìm cơ hội dụ hoặc Hoàng Hy Bình.”

Đại Ný nói: “Muốn dụ hoặc hắn thật sự rất khó. Quanh hắn mỹ nữ như mây, vả lại ta bây giờ là nữ nhân của huynh đệ hắn, ta nghĩ hắn không thể để ý đến ta. Ta biết bọn họ tuy là một lũ háo sắc nhưng nữ nhân của huynh đệ họ quyết không đụng đến.”

Tiểu Lộ hỏi: “Cô đã từng thấy hắn sử qua Lôi Kiếp Đào Pháp?”

Đại Ný đáp: “Đã từng nhìn thấy.”

Tiểu Lộ tò mò hỏi: “Thế đào pháp có dữ dội không? Kể cả việc thiếu gia của chúng ta biết rõ mọi chiêu thức của đào pháp?”

Đôi lông mày nhíu lại, Đại Ný nhớ lại: “Chỉ có thể dung hai từ”khủng khiếp” để mô tả, nhưng nỗi sợ thật sự không phải là đào pháp mà là Hoàng Hy Bình. Ta đã nghĩ hắn là một tên vô lại háo sắc tuyệt đỉnh, bên trong con người hắn có lúc lại là một ma vương, xác thực là như vậy. Hãy nhớ lời của ta, hắn không phải là con người bình thường mà là quỷ, là dã thú.”

Tiểu Lộ ngạc nhiên đáp: “Tôi cũng đã nhìn thấy họ nhưng cũng không dám khẳng định ai trong số họ là Hoàng Hy Bình, thực sự một số điều về người này theo cô nói là khủng bố?”

Đại Ný chỉ cười cười đáp: “Sau này gặp lại hắn tự nhiên cô sẽ biết. Cô có còn vấn đề gì khác không?”

Tiểu Lộ đáp: “Thiếu gia còn một lời nhắn gửi, giả thử tối nay ta không quay trở lại cô có điều gì muốn nói với thiếu gia không?”

Đại Ný than thở, bước mấy đoạn nói: “Người nói với hắn, ta hối hận vì đã đến Trung Nguyên, ta hận hắn!”

Tiểu Lộ thất kinh: “Tại sao?”

Đại Ný không trả lời vào vấn đề chính, chỉ nói: “Ta đã bỏ đi một thời gian, cũng nên quay trở lại, tối nay cô đã chuẩn bị nơi nào để nghỉ chưa?”

Tiểu Lộ nói: “Cái này người bắt tất phải lo lắng, ta đã từng đến địa phương này rồi.”

“Hảo à! Ta quay về đây” Đại Ný cáo biệt Tiểu Lộ, hướng về Vạn Diêu am mà đi. Tiểu Lộ nhìn hình bóng của Đại Ný xa dần, lẩm nhẩm tự hỏi: “Ai là Hoàng Hy Bình? Hắn ta thực sự đáng sợ như những lời cô ta nói sao?”

116. Chương 115: Ôn Tuyền Phong Vạn

Hy Bình & Dã Mân Côi cười ngựa đến bên bờ suối ôn tuyền, Ô Long quả là ngựa tốt.

Dã Mân Côi hỏi: “Vì sao chàng lại sợ đến am Vạn Diêu vậy?”

Hy Bình trả lời: “Nàng đừng hỏi, có hỏi ta cũng không thể nói được. Mân Côi, cảnh đêm nay đẹp quá, gió mơn man, nước âm ẩm.”

Hắn có cảm giác mình là thi nhân, chỉ có thi nhân đều gầy, còn hắn do từ nhỏ đã bắt đầu đánh nhau & chạy nhảy trong thâm sơn, có được thân thể cường tráng liền cũng mất đi tư cách thi nhân. Chẳng lẽ thi nhân thì nhất định phải gầy sao?

Dã Mân Côi nhìn ôn tuyền mơ màng nói: “Nước suối này đã hòa lẫn cả nước mắt của Mân Côi”

Hy Bình ngạc nhiên hỏi: “Thật ư?”

“Thật!” Mân Côi ngoảnh lại nhìn Hy Bình rồi nói tiếp: “Bởi vì tại đây chàng đã một lần từ chối người ta.”

Hy Bình dung hai tay nâng mặt nàng lên, cúi xuống nhẹ hôn lên đôi môi nàng rồi nói: “Ta tuyệt không từ chối nàng, ta chỉ từ chối sự thăm dò của nàng mà thôi. Nàn là tiểu mỹ nhân kiều mỹ của ta, mẫu thân của hài tử ta.”

Dã Mân Côi mỉm cười hạnh phúc nói: “Ở đây đêm nay thiếp vẫn đang muốn rơi lệ nhưng rơi lệ vì hạnh phúc. Hy Bình, Mân Côi phải cùng chàng ân ái tại ôn tuyền này.”

Hy Bình không kiềm chế nổi la lên: “Còn chờ gì nữa? Mau cởi y phục ra! Nữ nhân ngốc!”

Hai người tiến vào ôn tuyền, nhiệt tình cháy bỏng mây mưa lần nữa.

Hy Bình âu yếm Dã Mân Côi xuân tình chưa dứt, nói: “Muốn nữa không?”

Dã Mân Côi vùng sang một bên bờ, cười nhẹ nói: “Thiếp còn phải giữ sức để bơi chứ, chàng không thấy thiếp giống một mỹ nhân ngư sao?”

Hy Bình nhìn Mân Côi vui sướng bơi trong nước, lòng thầm nghĩ đến những nữ nhân của hắn. Nếu tất cả đều ở đây bơi đi bơi lại để hắn ngắm bọn họ thì đó chẳng phải là một loại phúc phận sao. Thượng thiên đối với hắn không bạc, cho hắn quá nhiều hạnh phúc. Hắn bất giác nhắm mắt lại, đang mơ mộng thì đột nhiên nghe tiếng hét lớn: “Hoàng Hy Bình, người lên đây cho ta!”

Hy Bình mở mắt quay đầu lại nhìn, thì ra là ni cô Diệu Ý, cô nàng đầu trọc này đã đến tìm hắn đòi nợ, đêm nay không thể yên tĩnh rồi.

Hắn nói: “Ta đang ngâm nước rất thoải mái nên không muốn lên, nàng xuống đây đi.”

Diệu Ý nhặt một hòn đá lên nói: “Người có lên không? Không lên, ta chọn người đó!”

“Ta không lên”

Hòn đá nhằm thẳng đầu hắn bay tới, người hắn đột nhiên chìm xuống nước lặn sang bờ bên kia, hắn nổi lên mỉm cười nói: “Ném không trúng rồi. nàng sao không hiểu cho ta, trở về niệm kinh ni cô của nàng đi! Đừng ở đây làm ta mất hứng.”

Dã Mân Côi hỏi: “Hy Bình, nàng ta là ai? Sao lại ném đá vào chàng? Chàng quen nàng ta à?”

Hy Bình đáp: “Mân Côi, đừng hỏi nhiều quá. Ta không quay lại Vạn Diệu an cũng vì sợ gặp mặt nàng ta, sao biết được trốn cũng không thoát chứ.” Lại rút đầu một cái tránh một viên đá khác ném tới.

Dã Mân Côi ném mạnh một hòn đá lên bờ hướng về phía Diệu Ý nói: “Người là ai? Sao lại ném đá vào người khác thế? Tuổi tác người không còn nhỏ, sao lại hành động như con nít thế?”

Diệu Ý ném nốt hai viên đá rồi nói: “Liên quan gì đến người? Ta thích ném hắn thì ném, không phiền đến nha đầu người lo.”

Dã Mân Côi định phản bác, thấy nàng ta để tay lên giải cột y phục, kinh ngạc nói không ra lời - Ni cô này muốn làm gì đây? Chẳng nhẽ lại động xuân tình?

Hy Bình lại trôi lên mặt nước, Diệu Ý đã cởi gần xong, hắn cất tiếng ngăn lại: “Nàng đừng cởi nữa, ta lên ngay bây giờ đây, coi như ta sợ nàng, mẫu đầu trọc.”

“Ừm” một tiếng, Diệu Ý hoàn toàn lỏa thể nhảy xuống nước bơi về phía hắn, la lớn: “Người ép người quá đáng, người đã coi đã chưa?”

Hy Bình không trốn, ôm lấy cơ thể xinh đẹp đang bơi lại của nàng, bơi về chỗ nước cạn, rồi nói: “Có gì mà coi đã chứ? Nàng đã mập ra nhiều đó, chẳng lẽ có lên ăn vụng thịt mỡ?” Hôn lên cổ nàng rồi kề vào tai nàng nói nhỏ: “Chẳng lẽ vì đã có hài tử của ta, nàng mới gấp gáp đến tìm ta như vậy sao?”

“Sao người biết được?” Diệu Ý kinh ngạc nhìn hấn chăm chăm. Cơ thể nàng chưa có biến đổi gì, hấn vì có gì lại biết nàng có mang nhanh như vậy.

Dã Mân Côi bơi lại gần bên họ, nhìn Hy Bình, lại nhìn Diệu Ý, hỏi: “Hy Bình, chàng và ả?”

Hy Bình đáp: “Ngạc nhiên lắm phải không?”

Dã Mân Côi lắc đầu: “Không hề, chỉ là hơi đường đột.”

Quả thực, đối với nam nhân này, nàng còn có thể ngạc nhiên sao? Chắc chắn hấn đã làm ni cô trung niên xinh đẹp này rồi. Nàng cũng đã liên tiếp thấy qua nhiều việc hoang đường, hấn đã làm qua nữ hài 13, 14 tuổi huống gì đây lại là nữ nhân thành thực quá 30.

Diệu Ý nhìn Dã Mân Côi rồi hỏi: “Ở trước mặt nàng ta nói chuyện có tiện không?”

Dã Mân Côi phản đối: “Có gì không tiện? Ta cũng là nữ nhân của hấn!”

Hy Bình gật gù: “Nàng muốn nói gì thì nói đi, Mân Côi là nữ nhân yêu của ta, ta trước mặt nàng ta không có gì để dấu diếm cả.”

Tay Diệu Ý chải mái tóc ướt đầm của Hy Bình, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hấn như một loại tà thần, nhân tình nàng lộ ve mê muội nói: “Người thấy ta giống ai? Ta chính là mẫu thân của Tư Tư - Độc Cô Tuyết đây, người biết chưa?”

Hy Bình toàn thân đại chấn, á khẩu vô ngôn: Nàng ta chính là mẫu thân của Tư Tư? Trong bụng của mẹ con nàng đều là cốt nhục của hấn, sao lại có thể như thế chứ?

Dã Mân Côi hỏi: “Cô là mẫu thân của Tư Tư? Cô chắc cũng lớn tuổi lắm?”

Độc Cô Tuyết không trực tiếp đáp, chỉ nói: “Ta sinh Tư Tư lúc 17 tuổi, người nói ta đây bao nhiêu tuổi?”

Dã Mân Côi nhìn Độc Cô Tuyết một lúc rồi nói: “Sao trông cô không giống ngoài 40 vậy? Nhưng nhìn cô & Tư Tư cũng rất giống nhau”

Diệu Ý trừng mắt nhìn Hy Bình hét lớn: “Tiểu dâm tặc, người nói gì đi chứ? Người bảo ta phải làm sao đây?”

Hy Bình đáp: “Ta có thể nói gì đây? Nàng bảo ta nói gì đây? Nàng phải sinh hài tử hay là hủy nó đi. Cũng chỉ có hai lựa chọn này thôi.”

Diệu Ý cất giọng phiến não: “Người nói dễ nghe quá nhỉ! Ta là mẫu thân của Tư Tư, cô mẫu của Kì Kì, ta có thể hạ sinh đứa hài tử này sao? Còn nữa, ta là một ni cô mà sinh hài tử, đúng là một chuyện cười lớn đó.”

Hy Bình lắc mạnh đầu thở dài: “Ta ban đầu chỉ nghĩ ni cô có mang là chuyện lý thú, ai mà biết được bây giờ chẳng lý thú chút nào. A! Không thể hạ sinh được, lúc đó hài tử của Tư Tư gọi ta là phụ thân, nó sẽ gọi nàng là bà ngoại, hay là gì gì đó nương? Thật loạn hết rồi, phiền nhất là ta phải gọi nàng là nhạc mẫu hay nương tử đây? Đồ lão đầu biết được ta không chỉ muốn nhi tử của lão mà còn làm luôn bà lớn của lão lại không liều mạng với ta sao? Chuyện thành ra thế này, nàng không có hài tử này thì tốt hơn.”

Diệu Ý liên tục dấm mạnh hai bàn tay trắng nõn vào ngực Hy Bình, mặt lạnh như sương lạnh lùng nói: “Ta cảnh báo người, ta nhất định phải sinh hài tử này, người dám nói nửa lời không muốn hài tử này ta sẽ xé xác người ngay!”

Hy Bình xoa xoa chỗ bị dấm, cầu nhàu: “Nàng mạnh tay quá vậy? Nàng xé xác ta đâu phải là biện pháp. Việc đến nước này ta nhất định gánh vác lấy. Có điều ta nói thực, ta trong lòng có một điểm không phải đối với Đồ lão đầu, lão là nhạc phụ của ta, ta lại đi cướp thê tử của lão. Ta về tình về lý đều nói không xong, quả thực là nói không xong.”

Diệu Ý nói: “Người không cần lo cho hấn, người chỉ cần nói người tính thế nào cho ta?”

Hy Bình ngoác miệng nói: “Đương nhiên phải để nàng theo ta, Hoàng Hy Bình ta có thể để hài tử của mình lưu lạc ở ngoài sao? Đến lúc đó có ai hỏi nàng về chuyện này, nàng cứ nói là bị ta cưỡng gian, người khác chắc chắn không trách nàng mà còn đồng tình với nàng.”

Diệu Ý suy nghĩ rất lâu mới nói: “Nói vậy không được đâu, sẽ có hại cho người đó.”

Hy Bình ngạo nghễ đáp: “Ai dám hại ta? Ta sợ ai chứ? Nói về thanh danh, thanh danh ta tốt hay không cũng không sao; phải đánh nhau, ha ha, ta còn cầu mà không được. Chỉ có điều, hắc hắc, có điều sợ Tư Tư, cũng sợ Đỗ lão đầu không chịu nổi đả kích này thôi.”

Diệu Ý lạnh lùng nói: “Độc Cô Tuyết ta từ ngày bỏ hấn đã 20 năm, từ đó không còn là thê tử của hấn nữa, người cần ta nói thêm gì chứ?”

Nàng có vẻ từ đầu đến cuối chỉ nói có vậy? Hy Bình trợn mắt hết cỡ, không dám tin, nói: “Diệu Ý, chuyện này đã nói đủ rồi mà. Nàng cũng tuyệt tình quá, ta sợ có một ngày nàng cũng đối với ta như vậy.”

Diệu Ý nói: “Từ một tháng trước đây, ta đã hoàn tục rồi. Từ nay về sau không có Diệu Ý nữa chỉ có Độc Cô Tuyết, người đừng dung tên ni cô để xưng hô với ta nữa! Ta & Đỗ Thanh Phong duyên phận đã hết, không thể tiếp tục duyên xưa. Ta tuyệt tình? Ai kêu hấn đa tình, dám cùng nữ nhân khác cặp kè!”

Hy Bình thoáng hiểu giữa nàng & Đỗ Thanh Phong có chuyện ghen tuông, bèn dò hỏi: “Nàng nói nữ nhân khác, có phải là Lãnh Tinh Oánh?”

“Sao người biết?” Độc Cô Tuyết kinh ngạc nhìn Hy Bình.

Hy Bình biết Diệu Duyên chưa nói cho Độc Cô Tuyết nghe, vì thế hấn kể lại chuyện xảy ra năm đó giữa Đỗ Thanh Phong & Lãnh Tinh Oánh & không ngừng sửa sai, cuối cùng nói: “Tất cả đều là ngộ nhận, nàng lúc đó cũng đã hiểu lầm.”

Độc Cô Tuyết nhẹ giọng: “Ta lúc đó chính mắt trông thấy chuyện đó, ta làm sao biết được nội tình.” Nàng cuối cùng cũng cảm thấy có một chút hổ thẹn, ôi nữ nhân!

Hy Bình nói: “Nàng nên cho lão một cơ hội để giải thích. Nàng không nói không rằng, một mực bỏ trống phụ cùng nữ hài đi làm ni cô suốt 20 năm, có đáng không? Nàng cũng ghen tuông quá sức, một nam nhân dù có đi lại vài lần với nữ nhân khác cũng là chuyện thường tình, huống hồ gì Đỗ lão đầu lúc đó là một hào hoa công tử thì mê chết nữ nhân là chuyện đương nhiên, nếu không phong lưu sao có thể là chính lão được? Ui da! Sao lại đánh ta? Nàng tửu trọc đầu này!”

Dã Mân Côi nói thêm: “Độc Cô Tuyết, Hy Bình không thích hợp với cô đâu. Cô ghen tuông như vậy, cô có biết kẻ đang ôm cô có bao nhiêu nữ nhân không?”

“Ta sao lại không biết chứ! Cùng với tiểu nha đầu người đến đây” Độc Cô Tuyết quay lại phía Hy Bình quát lớn: “Nói, người chuẩn bị nhận bao nhiêu thê thiếp?”

Hy Bình cười cười: “Người xưa có nói, ngưi có 108 loại, mỹ nữ cũng vậy! Tâm nguyện của ta là thu đủ 108 thê thiếp!”

“Người dám?” Lương nữ đồng thanh la lên.

Độc Cô Tuyết giận dữ nói: “Người đừng mộng tưởng, có ta rồi ngưi đừng tưởng có thể chiêu nạp thêm nữ nhân. Ta có thể tha cho người chuyện trước đây nhưng tuyệt không thể tha cho người chuyện sau này đâu!”

Hy Bình nhìn trời thở dài thườn thượt: “Chẳng trách cha ta dậy đừng tìm đàn bà thích ăn giấm, nguyên lai loại đàn bà này là phiền nhất”

Độc Cô Tuyết giận dữ nói tiếp: “Cha người? Hấn trước mặt ta rầm cũng không dám đánh, không tưởng dám nói những lời như vậy? Trở về ta không giáo huấn hấn nhất định không được.”

Hy Bình bỏ Độc Cô Tuyết sang một bên, lặn xuống nước, lúc trời lên mặt nước hấn mới bình tĩnh nói: “Mân Côi nói đúng, nàng đúng là không hợp với ta. Ta thực là một sắc lang, thấy mỹ nữ là động tâm. Nàng nếu không chịu được cảnh ta cùng nữ nhân khác hoan hảo thì đừng theo ta. Ta không thể vì nàng mà thay đổi đâu.”

Độc Cô Tuyết nghiêng mặt nhìn Hy Bình, một tay vuốt ve khuôn mặt tuấn mĩ của hắn, giọng nhỏ nhẹ: “Thiếp quả thật không thích hợp với chàng, chỉ vì lúc gặp chàng thiếp như có ma vậy. Nguyên ý vì chàng mà sinh hài tử, cũng không dám ăn giấm của chàng. Chàng đi rồi, ta sẽ quay lại Vạn Diệu an tiếp tục đợi chờ cho đến khi hạ sinh hài tử của chúng ta. Nếu ta nhớ chàng, ta sẽ lên đi tìm chàng được không? Chàng là dạng thanh niên cường tráng, cũng là thứ khiến người ta mê mẩn, chàng có vài điểm giống phụ thân chàng - Hoàng Dương, hẳn lúc trẻ cũng như chàng là một tên vô lại, bất quá chàng còn hơn hắn”

Hy Bình reo lên trong lòng: “Cuối cùng cũng có người nói ta giống phụ thân”

Độc Cô Tuyết nói tiếp: “Chàng có bao nhiêu nữ nhân cũng không liên quan đến ta, ta là nữ nhân của chàng, chuyện này là tuyệt đối. Nhưng chàng thực không phải là nam nhân của ta, ta không thể đòi hỏi điều gì ở chàng!”

Hy Bình lại ôm nàng vào lòng mỉm cười: “sao ta lại không phải nam nhân của nàng? Nếu không phải là nam nhân của nàng, nàng sao lại để ta tùy tiện tiến nhập chỗ cấm của nàng chứ?”

“Sao lúc trước không nói vậy?” Độc Cô Tuyết ôm chặt Hy Bình, nàng không thể nghĩ Hy Bình lại tiến nhập bất thành lĩnh như vậy. Nam nhân này lấp đầu bên trong nàng, công kích tận cùng bên trong nàng để gợi tình, nàng nói: “Chàng nương tay, không có ai đưa thiếp trở lại đâu, chàng phải chờ cho thiếp một chút sức lực để trở về chứ?”

117. Chương 116: Để Ta Chọc Ghẹo

Hy Bình nhìn Độc Cô Tuyết biến mất trong màn đêm thở dài: “Không biết ta và nàng ấy kết quả thế nào, nhưng nếu nàng ấy thực lòng yêu ta, ta sẽ không để nàng ta thất vọng. Mân Côi, chúng ta đi! Đến lúc đi ngủ rồi, chúng ta phải tìm một chỗ qua đêm thôi.”

Hai người lên ngựa, từ từ hướng về toà phá miếu tiến tới.

Hy Bình nói: “Mân Côi, nàng nghĩ Tư Tư có mắng ta không? Ai ta cũng không sợ, ta lại sợ nàng ta, ta không muốn nàng ta khổ tâm hay sốc không chịu đựng nổi.”

Dã Mân Côi nói: “Không sao đâu, tốt nhất là lúc đầu đừng nói ra cho họ biết, chuyện này chỉ có ba người chúng ta biết, bọn họ tuy không phản đối chàng vui cùng nữ nhân khác, nhưng Độc Cô Tuyết là mẹ của Tư Tư, là trưởng bối của nhiều nữ nhân của chàng, nàng ta cùng Đỗ Thanh Phong là phụ phụ, cũng là mối tình đầu của cha chàng, chàng thông cảm cùng với nàng ta thật sự là hành động không sáng suốt.”

Hy Bình cười nói: “Đừng nói với ta nhiều luân lý đạo đức quá, ta là người đến từ sơn dã, ta chỉ biết phương thức tồn tại ở cùng sơn dã thôi. Chuyện này không chỉ có ba người chúng ta biết đâu, còn có một tiểu ni Diệu Duyên nữa, nàng ta biết so với nàng còn rõ hơn, ta hối hận trước đây đã không làm cho bụng nàng ta to ra! lần sau nhất định sẽ tìm cơ hội khoá miệng nàng ta lại.”

Dã Mân Côi kinh ngạc nói: “Chàng đoán Diệu Duyên không bỏ qua?”

Hy Bình điềm nhiên mỉm cười: “Nàng ta không bỏ qua cho ta! Ta nhìn sao cũng không thấy nàng ta giống ni cô, để nàng ta thay ta giữ bí mật, nói không được phải làm cho cái đầu trọc của nàng ta mọc dài một mái tóc đen óng ả xinh đẹp. Nàng không thấy nàng ta nếu như quả có một mái tóc so với trước đây thì đẹp hơn nhiều sao?”

Dã Mân Côi cười khở: “Thiếp chỉ thấy được sự tham lam háo sắc của chàng thôi, nữ nhân nào cũng muốn cả!”

Hy Bình lại cười cười, không nói.

Dã Mân Côi ngoảnh lại nhìn hắn, nàng không thể không thừa nhận hắn muốn chiếm hữu lấy mọi nữ nhân, cũng có thể nói, nữ nhân nào cũng nguyện ý để hắn chiếm đoạt, hắn thật là một nam nhân rất cường mãnh, cho dù về phương diện nào, hắn đều cường mãnh cả.

Mấy tháng trước đây, võ lâm căn bản không biết đến người này. Tuy nhiên chỉ trong vài tháng ngắn ngủi hắn đã trở thành thống lĩnh chân chính của võ lâm tứ đại thế gia. Thế lực của hắn có cả Viễn Dương tiêu

cục, Vũ Đẩu môn, Cái bang cùng võ lâm tứ đại thế gia, cô lẽ có thể tính luôn Bạch Dương tộc, nhưng chỉ nói về thế lực giang hồ, đã là lớn mạnh khiếp người. Bản thân hần võ công cao đến kinh người, một người như vậy sao không làm rung chuyển võ lâm? Có bao nhiêu võ lâm Mỹ nữ trong mộng đều mơ về hần đây?

Dã Mân Côi nghĩ ngợi mãi, lại nghĩ đến nam nhân này trên giường rất cường mãnh, cuối cùng là thân thể hần cũng là không thể tưởng tượng được, nam nhân này trong phòng the có sức lực tựa hồ không bao giờ cạn, chính là vũ khí tối thượng để chinh phục nữ nhân.

Hai người tiếp tục ra roi nhẹ nhàng vượt qua sơn lộ, gian phá miếu từ từ xuất hiện trước mắt bọn họ.

Hy Bình nói: “Mân Côi, có người chiếm chỗ của chúng ta rồi!”

Dã Mân Côi nhìn con ngựa cột cạnh thân cây trước toà phá miếu nói: “Con ngựa này là của nữ nhân cười.”

Hy Bình mừng rỡ: “Nữ nhân? Hắc, quả thực tốt, không biết đến lâu chưa? Ngàn vạn lần không phải là loại người khiến kẻ khác gặp phải ác mộng.”

Hần xuống ngựa, kế tiếp ôm Dã Mân Côi xuống ngựa, hai con ngựa thuộc nòi linh mã.

Kéo tay Dã Mân Côi, hần vừa tiến vào miếu vừa nói: “Nếu nàng ta không phải nữ nhân khiến người gặp ác mộng, thì ác mộng của nàng ta đã đến, hình như ta đã nói rằng thấy nữ nhân đẹp thì động tâm.”

Dã Mân Côi cười cười, nhìn vào bên trong miếu, một thiếu nữ ngồi trên nệm lông kinh hải nhìn về phía họ, tay phải để trên chuôi kiếm nằm dưới đất.

Hy Bình hai mắt sáng lên, thả tay Dã Mân Côi ra, bước lại trước mặt thiếu nữ, hỏi: “Này, người sao ở đây? Người có phải là kỹ nữ ở Quần phương lâu không?”

Thiếu nữ nhìn mặt nam nhân tuấn mỹ vô bì này, nhớ lúc ở Quần phương lâu nàng đã to mồm nói nàng rất ái mộ nam nhân này? Hần là người của võ lâm tứ đại thế gia, sao không ở Vạn Diệu am mà lại chạy đến toà phá miếu này? Hần là ai chứ? Còn dám nói nàng là kỹ nữ ở Quần phương lâu? Làm như ở Quần phương lâu thì đều là kỹ nữ vậy? Hần có biết suy nghĩ không?!

Thiếu nữ nổi giận quát: “Ta không phải là kỹ nữ, người còn nói bậy, ta sẽ không khách khí.”

“Thực không khách khí?” Hy Bình cười tà dị, quay về hướng Dã Mân Côi nháy mắt, rồi bất ngờ phóng lại đề phía trên thiếu nữ, tay trái đè chặt tay phải nàng, khiến nàng không thể động đậy, mỉm cười đen tối nói: “Một nữ nhân trước mặt nam nhân, không lẽ cứ động tay động chân là dùng kiếm, lại còn nói khách khí hay không khách khí. Nhưng lẽ thường trấn áp nữ nhân phần nhiều là nam nhân, cho nên đừng thấy có kiếm bên mình là có thể tự bảo vệ, người bây giờ không khách khí sao?”

Tay trái hần đoạt kiếm của nàng, ném về một bên.

Thiếu nữ liều mạng vùng vẫy trong vô vọng, sợ hãi nói: “Người muốn làm gì ta? Ta và người không biết nhau, người mau thả ta ra!”

Hy Bình đáp: “Thả người ra cũng được, người trước tiên cho ta biết, người tên gọi là gì?”

Thiếu nữ nghĩ ngợi rồi đáp: “Tiểu Lộ.”

Hy Bình sẫm soi môi nàng rồi cúi xuống hôn, sau đó thấy nàng giận dữ, hần cười đắc ý nói: “Lanh lợi quá, nàng được trời phú cho một đôi môi thật thơm! Đừng giận, ta chán ghét nhất là nữ nhân đang giận, nàng đã đáp ứng ta một điều kiện, không lẽ ta lại giữ nàng đến sang. Nàng cũng phải biết, một nam nhân giữ chặt một nữ nhân, chuyện gì sẽ xảy ra chứ?”

Tiểu Lộ cảm thấy hạ thể hần cứng lên, ép vào hai chân nàng, nàng ta thần sắc phức tạp, nói gấp: “Bất cứ điều kiện gì, ta đều đáp ứng người, chỉ cần người thả ta ra.”

Hy Bình vô sỉ nói: “Nàng gọi ta ba tiếng hảo hảo công, ta thả nàng ra, điều kiện này lãng mạn không?”

“Người!” Tiểu Lộ sắc mặt giận dữ, quay mặt nhìn thanh kiếm bị ném ra xa, không nói một lời.

Hy Bình hướng về Dã Mân Côi nói: “Nàng ngồi xuống đi! Coi kịch thường ai cũng ngồi coi.”

Hai tay hắn quay mặt Tiểu Lộ lại, môi hắn lại một lần nữa chụp lên đôi môi đang ngậm chặt của nàng, nhưng đầu lưỡi hắn không thể tiến nhập miệng nàng.

Hắn bắt đầu nổi giận nói: “Mở miệng người ra, nữ nhân!”

Tiểu Lộ giọng như sắp khóc: “Ta đáp ứng người, được chưa?”

Hy Bình nói: “Cuối cùng cũng đáp ứng, gọi đi! Ta tử tế lắng nghe.”

Tiểu Lộ nói nhỏ: “Hảo lão công.”

Hy Bình nói: “Vậy được, chỉ là gọi nhỏ quá, nàng còn hai lần chưa gọi đó.”

Tiểu Lộ tiếp tục gọi hai tiếng nữa, nước mắt dù kìm nén cũng đã chảy dài.

Hy Bình nói: “Vì nàng đã gọi ta ba tiếng lão công, nàng phải vui chứ sao lại khóc? Được rồi, thả nàng ra, đừng mưu sát thân phu đó!”

Hy Bình lật mình ngồi xuống bên thân nàng, đột nhiên tay nàng vụt đánh vào mặt hắn, hắn liền chớp lấy bàn tay đang đánh của Tiểu Lộ lại: “Mặt ta không ngày nào không bị đánh, nàng muốn đẩy ta ra? Có lẽ không nên thả nàng ra, nàng là loại nữ nhân không giữ lời, chẳng trách chi muốn lấy kiếm đâm ta? Có cần ta làm cho nàng không còn chút khí lực nào không?”

Tiểu Lộ khiếp sợ nói: “Người là ai?”

“Không phải lão công của nàng sao? Vừa mới gọi thân mật như vậy, sao mới quay lại đã quên rồi?” Hy Bình nắm tay nàng kéo lại, hôn nhẹ lên môi.

Tiểu Lộ không dám ra tay hết sức đối với hắn. Dùng tay còn lại đẩy mặt hắn ra nói: “Người thả ta ra, ta đối với người nhất định biết điều, ta không làm phiền người, được không?”

Hy Bình rời khỏi nàng nói: “Nàng nói ta làm sao tin nàng?” Tuy nói không tin, nhưng hắn vẫn y lời thả nàng ra, đứng dậy bước đến nhật thanh kiếm quay lại đưa cho nàng: “Nếu thật sự ôm kiếm ngủ khiến nàng cảm thấy an toàn, nàng cứ ôm kiếm mà ngủ.”

Tiểu Lộ kinh ngạc nói: “Người không sợ ta dùng kiếm chém người?”

“Sợ ư? Ta sợ, ta cũng không trấn áp nàng để nàng gọi ta là lão công. Huống chi, ta biết nàng không phải vô sự kiếm chuyện, ta với nàng không tiến thêm một bước, nàng cũng không ngốc đến nỗi bức bách ta?” Hắn quay đầu lại phía Dã Mân Côi cười nói: “Kịch đã hết, Mân Côi yêu, nàng ngủ cùng diễn viên nữ chính này, đúng theo kịch bản, ta là diễn viên nam chính đêm nay phải ngủ ở cửa trước, thật là tốt quá.”

Hắn quả nhiên đi đến nằm ngang cửa ngủ, trong bụng nghĩ: “Lão tử con mẹ nó cũng nên thử viết kịch, ai! Bất quá bút nặng hơn đao.”

Dã Mân Côi nói: “Nhưng mà chỗ đó dơ lắm.”

Hy Bình nói: “Dơ cũng trễ rồi, ai nói ta không được ngủ cứ bước ra? Sợ dơ thì không phải đàn ông, nữ nhân thì phải giữ sạch sẽ, sáng mai mà chưa tắm rửa thay đồ thì nhất định không ôm nàng.”

Dã Mân Côi nói giọng giận dữ: “Người ta không biết đó là ý gì, người ta chỉ quan tâm chàng thôi mà!”

Hy Bình mỉm cười, nhe hai hàm răng về phía nàng, rồi nhắm mắt ngủ.

Dã Mân Côi nằm xuống kế Tiểu Lộ nói: “Người thật may mắn, hắn với người thực sự không tiến thêm một bước.”

Tiểu Lộ giận dữ: “Ta may mắn ư? Ta gặp được một tên sắc lang vô sỉ, hắn sàm sỡ với ta rồi bỏ đi, nữ nhân gặp phải chuyện như vậy, còn gọi là may mắn sao? Ta hận không giết chết được hắn, người là gì của hắn?”

Dã Mân Côi điềm tĩnh nói: “Nữ nhân của hắn, người cũng vậy.”

Tiểu Lộ tức giận hét to: “Ta không phải! Ta căn bản không biết hắn, hắn là đồ vô sỉ, ta cả đời chỉ mới thấy lần đầu, nữ nhân của hắn ư? Trừ phi ta chết!”

Dã Mân Côi điềm nhiên mỉm cười: “Người không nhận ra hắn rất tuấn mỹ?”

Tiểu Lộ trở mắt, hướng về phía Hy Bình nhìn một cái mới nói: “Tuần mỹ có ăn được không? Ta chán ghét bọn nam nhân tuần mỹ.”

Dã Mân Côi không đôi co với nàng nói: “Ta rất mệt, phải ngủ đây, ngươi không phiền chứ?”

“Ngươi ngủ mặc ngươi, can gì đến ta?” Tiểu Lộ nhắm mắt không để ý tới Dã Mân Côi nữa, nữ nhân với nam nhân kia đúng là một đám vô sỉ.

Tiểu Lộ ôm chặt kiếm trong tay, tự mình lo sợ lúc nào đó tên lang sói trước cửa sẽ hành động, tuy nhiên cơn buồn ngủ cuối cùng cũng thắng nàng.

Lúc trời hừng sang, Tiểu Lộ thức giấc, toát mồ hôi lạnh - nàng thấy Hy Bình đang ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm vào nàng.

Tiểu Lộ nói: “Ngươi sao không chịu ngủ, lại đến đây nhìn ta?”

Hy Bình tức giận quát: “Nàng hỏi hay nhỉ? Ta vốn ngủ rất ngon, ta đang có giấc mộng đẹp, nàng con mẹ nó lại la rầm lên là không muốn thế này không muốn thế kia, rồi khóc như là sắp chết vậy, bảo ta làm sao mà ngủ? Ta qua coi nàng không muốn gì, ta sẽ nói cho nàng biết, nàng không muốn ngủ, nhưng lão tử muốn!”

Tiểu Lộ mặt đỏ bừng, mới đây nàng mơ thấy Hy Bình nổi cơn thô bạo với nàng, nàng trong mộng khóc la không muốn, lại bị hắn nghe được, nàng nói: “Ta gặp ác mộng, ta không ngủ nữa, giờ ta phải đi, ngươi tên gọi là gì?”

Hy Bình cười nói: “Nàng lại gọi ta một tiếng hảo hảo công, ta sẽ nói cho nàng, ừmm?”

“Còn lâu!” Tiểu Lộ đứng dậy chạy ngay ra ngoài.

Hy Bình cũng đứng dậy nói: “Nàng đi đâu vậy? Không mang theo nệm của nàng sao?”

Tiểu Lộ trèo lên ngựa, giọng giận dữ: “Cho đôi cẩu nam nữ các ngươi dùng.”

“Oa! Vãn chưa cảm ơn nàng, kỹ nữ đào vong như nàng phải cẩn thận, coi chừng lại bị bắt về tiếp khách đó.”

Hy Bình đá mạnh vào mông ngựa, con ngựa hí dài, phóng chạy như điên, hắn hướng về Tiểu Lộ trên ngựa la lớn: “Bà vợ, lão công ta tên là Hoàng Hy Bình, sau này trong mơ nhớ đừng gọi lộn tên đó.”

Tiểu Lộ đột nhiên ghì cương ngựa đang chạy nhanh, quay đầu kinh ngạc dõi về phía hắn hỏi: “Ngươi thực là Hoàng Hy Bình?”

Hy Bình hôn gió về phía nàng, mỉm cười nói: “Là nam nhân nàng trong mơ cũng nhớ tới đó.”

“Ngươi đi chết đi!” nàng một lần nữa hét to thúc ngựa chạy đi, nháy mắt đã đi rất xa.

118. Chương 117: Hồ Mâu Nhất Tiểu

“Tỷ phu, tỷ phu!” Hoa Tiểu Ba quay trở lại phá miếu, mở miệng hết cỡ la rung ca núi. Tiếng gọi của hắn đánh thức hai người đang ôm nhau ngủ trong ngôi phá miếu.

Hy Bình nói: “Tiểu tử này lúc nường hcho hắn hát, hắn chối không hát được,. Giờ lại đi đánh thức người khác, thật tức chết.”

Dã Mân Côi vuốt lại mái tóc, nói: “Chàng sau này nếu phải ca hát, nhớ để Mân Côi đi xa xa trước rồi hãy hát. Mân Côi không muốn chàng làm gì, chỉ không cho chàng hát trước mặt Mân Côi.”

Hy Bình cười khở: “Nàng ra mặt một chút, được không? Nàng không thể cứ như vậy hòa vào ca hát sao?”

Dã Mân Côi giận dữ: “Dù sao đi nữa thiếp cũng không thể đáp ứng chàng, chàng chẳng lẽ không cho tai thiếp được thoải mái một chút sao? Thiếp không muốn để cho chàng dạy hư hại tử trong bụng. Mân Côi định cả đời chỉ có một hài tử, sao có thể để chàng dạy hư hại tử này chứ?”

Đích xác, dạy dỗ trẻ con cũng rất quan trọng!

Hy Bình đành nhượng bộ: “hồi được ta không nói nàng tới nghe hát nữa. Nàng cứ đừng nói ta không nên hát. Mọi người chung sống hòa bình. Ai, đêm qua có một khán giả sẵn sàng, sao lại lại dễ dàng thả đi như vậy chứ? Lần sau nhất định nàng ta đến ta hát cho nghe, hắc hắc hắc!”

Hắn cười lớn bước ra cửa lớn, nhìn về phía đám người từ Vạn Diệu am đang tiến đến.

Tuyết Nhi từ trên lưng Nhi Nhu Vân nhảy ra la lớn: “Phụ thân bé Tuyết Nhi, Tuyết nhi phải cười đại hắc mã.”

Hy Bình bế cô bé lên, mỉm cười nói: “Tuyết Nhi và Nhu Vân a di cùng cười một thốt ngựa không được sao?”

Tuyết Nhi tự mình nói: “Tuyết Nhi thích ngủ trên cái ngực thật lớn của phụ thân. Con sợ a di không ôm nổi Tuyết Nhi để Tuyết Nhi tuột khỏi ngựa!”

Hy Bình cười nói: “A di cũng thích ngủ trên cái ngực thật lớn của phụ thân đó! Tiểu ách ba! Có đúng không?”

Tuyết Nhi nhìn Thi Nhu Vân hỏi: “A di cũng thích ngủ trên cái ngực thật lớn của phụ thân sao? Vật Tuyết Nhi nhường cho a di một ngày, ngày mai tuyết Nhi lại ngủ trên ngực phụ thân.”

Hy Bình âu yếm hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của cô bé nói: “Tuyết Nhi thực giỏi, Tỷ tỷ lại đây bế Tuyết Nhi.”

Vưu Túy không bước lại, Hy Bình đến cạnh Dã Mân Côi nói: “Tuyết Nhi để ta bế. Nàng lại đó dùng phương pháp xấu kiểm tra xem nàng ta có hung khí trong người không.”

Thi Nhu Vân sắc mặt chợt biến, Hy Bình đã bước lại trước mặt nàng, mỉm cười: “Tuyết Nhi nhường cho ta ôm ấp a di của nó, ta thấy chủ ý này không tệ, nàng cũng thấy vậy chứ?”

Hắn bắt kể Thi Nhu Vân phản kháng bằng cách giãy dụa, ôm nàng lên lưng Ô Long, sau đó tự mình cũng leo lên.

Cảm thấy lưng của Thi Nhu Vân dựa vào ngực mình không thật sự thoải mái, Hắn liền ôm nàng xoay lại, để bộ ngực mềm mại của Thi Nhu Vân dựa vào bộ ngực rắn chắc của hắn rồi nhẹ nhàng nói: “Ôm chặt nhé.”

Hoa Tiểu Ba lo lắng nói: “Tỷ phu, huynh phải cẩn thận, cô ta có thể lại dả thương huynh đó.”

Vưu Túy trách mắng: “Ngân hàm răng đen của ngươi lại, không ai nói ngươi cầm đầu.”

Hoa Tiểu Ba kêu oan: “Ta cũng vì lo lắng cho an toàn của tỷ phu thôi mà!”

Thi Nhu Vân im lặng cúi xuống, nói nhỏ vào tai Hy Bình: “Ta phải ngồi quay lại, ngồi thế này, người ta không thở được.”

Hy Bình ngẩng người cúi xuống, cũng ôm nàng quay lại, để lưng nàng dựa vào ngực hắn, cúi đầu nói vào tai nàng,: “Như vậy đi được chưa, ngựa của nàng giờ không cần thiết nữa. Sau này nàng cuàn Tuyết Nhi cùng cười Ô long với ta, nàng ngồi phía sau, Tuyết Nhi ngồi phía trước, được không? Hay là, đi như vậy cũng được, nàng ôm Tuyết Nhi ngồi dựa vào ngực ta? Ta biết nàng vẫn chưa có tiền mua chủ thủ đầu.”

Thi Nhu Vân không nói một lời chỉ nhắm mắt dựa vào người hắn, không biết lúc này nàng trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Hy Bình nhấn mạnh: “Nàng không nói gì, ta coi như nàng đã chấp thuận.”

Vưu Túy xen vào: “Ngươi như vậy còn không phải là uy hiếp Nhu Vân sao?”

Hy Bình nhìn nàng cười rực rỡ: “Một sự uy hiếp rất ngọt ngào, nàng muốn không?”

Hoa Tiểu Ba cũng nói: “Tỷ phu, nếu như Diệu Duyên cũng chịu cuộn mình trong lòng ta như vậy thì tốt quá. Ai! Trở lại Diệu Vân am trông trơn. Không tưởng không gặp lại được Diệu Duyên, thật sự quá thất vọng. Nếu nàng chịu để tóc dài, đương nhiên có thể cùng Băng Băng và La Mỹ Mỹ của tỷ phu sánh với Đại Ný của Tứ Cầu sư khó bình phân thu sắc. Trong lòng ta thật ngứa ngáy!”

Lại nói với mình: “Cũng là ta đã lập thệ khiến cho cái đầu trọc của nàng mọc ra thác mây nhưng huyền.”

Dã Mân Côi nhìn Hy Bình nói: “Chuyện này cạnh tranh thật kịch liệt. Bọn nam nhân các người nha! Đòi bao nhiêu mới đủ đây.”

Hi Bình thúc ngựa cản trước Hoàng Dương hỏi: “Cha tình nhân đầu tiên của cha không đáp lại cha là sao vậy?”

Hoàng Dương xả giận: “Nàng ta gặp ta chưa đầy hai khắc, đã bỏ đi. Sáng nay lúc chia tay, lại chửi ta không biết dạy dỗ con cái, nói con trai ta là đồ hư hỏng. Nói vậy là có ý gì, con trai ta không hư, thế nào lại có thể ra tay thu thập con gái nàng ta chứ?”

Xuân Yến mắng lão: “Lão già rồi mà không sửa, lão thật sự muốn thu Độc Cô Tuyết vào tay sao?”

“Chính thế -à không!” Hoàng Dương lập tức tỉnh mộng- giả vờ phản bác: “nàng ta không phải đã đi làm ni cô rồi sao?”

Hy Bình đỡ lời: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng, cha không có cơ hội đó đâu. Thêm nữa cha dám nghĩ chứ không dám làm, người không thể vượt qua ranh giới đó đâu.”

“Tiểu tư người sao nói cha người kém vậy?” Hoàng Dương giận đến suýt rơi khỏi ngựa, lập tức kháng nghị.

Hy Bình cười noi: “Cha con nghi ngờ Đại Hải về sau làm theo cha cũng thật thất vọng. Trong lòng nó cha là một người thực vô cùng nghiêm túc, ít ra cũng có khí độ như Đỗ Thanh Phong. Dù mặt Đỗ Thanh Phong hơi dày nhưng lão không làm mất tư cách của một trưởng bối. Nhưng cha không có được khí độ của Đỗ Thanh Phong. Không lạ là năm đó cha bại về tay lão trên tình trường. Lão so với cha quả thực hơn một bậc lực nam tính. Bất quá con trai của cha đã thu thập được nữ nhi của lão, còn lão không thể sinh được một tiểu tử để cướp nữ nhi của cha, cha có thể kiêu ngạo rồi cha à!”

Hoàng Dương quả nhiên xuất hiện một phần kiêu ngạo: “Chuyện này đủ để chứng minh ta về sau so với hắn mạnh hơn. Cho dù hắn thực có sinh ra một nữ tử đến rửa thù, cũng không thể cướp nổi con gái ta, Nguyệt Nhi sao có thể thích nữ tử thối của hắn chứ!”

Hoàng Đại Hải lúc này không thể nghe tiếp nói: “Cha, đại ca, các người đừng nói xấu sư phó của con nữa.”

Lôi Long lắc đầu than thầm: “Chỉ có người chan hư vậy mới tạo ra nữ tử thế này được.”

Xuân Yến trợn mắt nhìn hai cha con nạt: “Cũng chỉ có Đại Hải hiểu chuyện.”

Hoàng Dương giận dữ: “Nếu năm đó ta không phải lên núi, nhất định đã đuổi Đỗ Thanh Phong ra khỏi cửa. Đã ăn của ta, ngủ phòng ta, lại mang con trai con gái ta đi, lại dạy con trai ta chống lại ta ? Ta còn gặp lại hắn, phải kêu hắn thử sức.”

Hoa Tiểu Ba dội một gáo nước lạnh: “Sư thúc, thúc đánh không lại lão đâu. Trường Xuân Đường chúng ta chỉ có cái tiếng là công phu nhất lưu, cái này tiểu diệt hiểu rõ.”

Hoàng Dương gỡ gạc: “Đánh không lại thì chửi. quân tử động khẩu bất động thủ!”

Nói đúng đạo lý, không thẹn là Hoàng Dương

Xuân Yến giận dữ hỏi: “Chàng là quân tử à?”

Mọi người đều dùng một ánh mắt nhìn lão -Hắc, không tin được!

“không tin là được rồi, cần gì dùng ánh mắt đó dồn ép ta?” Hoàng Dương không tin được uy tín bản thân lại thấp như vậy, cả đám tiểu bối cũng dám trước mặt hắn tùy tiện phát biểu ý kiến. Không biết đã nói ra một câu danh ngôn của một số thư sinh lúc đánh nhau tự nói mình nhu nhược vô dụng sao?

Chính lúc Hoàng Dương cuối đầu tức chết, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa khua nhẹ sau lưng, ba thót ngựa nhanh chóng vượt qua bọn họ, Tất cả nhận ra lưng của ba nữ nhân, thiếu nữ trên con ngựa ở giữa quay đầu nhìn bọn họ rồi nở nụ cười rực rỡ.

Gương mặt đó thật sự thuần mỹ vô bì, ánh mắt đó có sự trong suốt long lanh như của tiểu Nguyệt, còn hơn một phần thần sắc câu hồn nhiếp phách. Độ tinh mỹ của gương mặt, chỉ có Thủy Khiết Nhu có khả năng cùng nàng so sánh, nhưng nàng không có vẻ ma quái của Thủy Khiết Nhu, chỉ có sự thuần khiết, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng chỉ có thuần khiết mà thôi!

Mỹ lệ là tuyệt tuyệt đỉnh, thuần khiết cũng là tuyệt tuyệt đỉnh.

Trong chớp mắt nàng quay mặt lại. Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh, cùng Triệu Tử Uy kích động đến rơi khỏi ngựa. Tất cả cũng chỉ vì cái quay đầu mỉm cười hờ hững đó, bọn họ đã mất hồn!

Mỹ nhân và tuần mã đã khuất dạng.

Hoa Tiểu Ba từ trên mặt đất đứng dậy, liền quay về hướng Hy Bình la lên: “Tỷ phụ, cho đệ mượn tuần mã một lần!”

Độc Cô Minh cùng Triệu Tử Uy cũng đồng thanh: “Để ta đi!”

Hy Bình không nói gì nhìn nhìn Thi Nhu Vân trong lòng nói nhỏ: “Mỹ nhân đột nhiên đến, ra đi cũng thật nhanh! Các người không cần la, Nhu Vân đang ngủ.”

Hai tay hần nhẹ nhàng ôm Thi Nhu Vân âu yếm, nhìn nhìn về hướng ba nữ nhân vừa mới biến mất, cuối đầu hôn hít mái tóc đẹp của Thi Nhu Vân, thở dài im lặng.

Nhân thế lắm mỹ nhân, chỉ có nữ nhân trong lòng là đáng trân trọng.

Từ đó về sau, Thi Nhu Vân và Tuyết Nhi cùng Hy Bình ngồi chung một ngựa.

Thi Nhu Vân ngay từ đầu đã không nguyện ý. Lúc Hy Bình ôm nàng để lên ngựa nàng đều tránh, đương nhiên kết quả vẫn bị Hy Bình ôm lên ngựa. Nàng chỉ biết ôm Tuyết Nhi dựa chặt vào ngực đại cừ nhân, ngày nào cũng vậy nàng chấp nhận số phận, có lẽ nên nói là đã thành tập quán.

Nàng luôn có thể ngủ, Tuyết Nhi cũng ngủ. Mỗi lần nàng tỉnh dậy, phát hiện cánh tay dài của Hy Bình ôm trọn nàng và Tuyết Nhi. Có lẽ con ngựa đen này quá to lớn, đi lại cũng hết sức nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Nàng chỉ có thể ngủ, trong lòng nàng rất hận bản thân, vì sao có thể ngủ yên trong lòng cừ nhân chứ?

Nàng nghĩ về cái chế của đại ca, đồng thời cũng nghĩ về trao đổi của đại ca.

Đại ca chân chính không hận nam nhân đã man này sao? Có lẽ cái chết của đại ca thực sự do nam nhân này đem tới, nhưng mà, nếu không có kẻ đã man này ai có thể nói Từ Phiêu Nhiên lão đầu sẽ không giết bọn nàng, đốt nhà nàng?

Vì sao nam nhân bị Tuyết Nhi gọi là phụ thân này phải xuất hiện? Từ khi hắn xuất hiện trở đi, lòng nàng rối loạn, nàng hận hắn. Đúng vậy. Vì cái chết của đại ca, nàng hận hắn, phải giết hắn. Thế mà nàng có lúc thường nghĩ tới hắn. Có lúc đang ngủ còn mơ thấy hắn. Quả thực rất hận hắn, lúc mơ thấy hắn lại rất ôn nhu bảo hộ nàng.

Lúc chủ thủ của nàng cắm vào ngực hắn, nàng tự thấy mình đau đớn vô cùng. Vì sao nàng đau khổ? Nàng phải vui sướng chứ, bởi vì nàng cuối cùng đã thương hại được cừ nhân, nhưng -Thi Nhu Vân vẫn tiếp tục không nghĩ thông về chuyện này. Trong cơ thể mềm của nàng tựa hồ có hai bản thể, một bản thể phải giết Hy Bình vì đại ca báo thù, một phải dựa vào Hy Bình.

Có lúc nàng nghĩ, nếu đại ca nàng không chết, tình huống gặp hắn có thể trở thành như thế nào đây? Tuyết Nhi nói không sai, hắn đúng là một nam nhân rất dễ nhìn. Lúc đó Tuyết Nhi nói nàng nhất định sẽ yêu thích hắn, tuy nhiên lúc này, nàng còn có thể yêu thích hắn không?

“Không thể!” Thi Nhu Vân trong chốc lát đánh thức bản thân. Không thể yêu thích đại cừ nhân này! Nhưng trong sâu thẳm tâm linh nàng lại có thanh âm nói: “Nàng có thể, hắn không phải là đại cừ nhân của nàng.”

Hắn thực sự không phải là cừ nhân của nàng sao?

Ai có thể cho nàng biết, đại ca nàng vì sao lại tự sát đây?

Tất cả cũng chỉ vì hắn!

Nếu như không phải hắn đánh bại đại ca, đại ca nàng đã không tự sát.

Dù sao đi nữa, nàng cũng phải theo bên mình hắn, không chỉ vì báo thù, còn là vì nàng phải nghe theo di nguyện của đại ca. Còn một số nguyên nhân khác khiến nàng lúng túng.

Vì vậy dưới sự ép buộc của Hy Bình, nàng không chỉ đi theo hắn, hiện tại cuộn mình trong lòng hắn, yên bình ngủ ngon.

Hôm sau sẽ về đến Trường Xuân Đường, nghĩ đến việc sẽ được cùng các nữ nhân của mình vui vầy cá nước, tâm tình của bọn nam nhân đều cực tốt

Hoàng Dương phụ phụ, vì sắp được cùng sư ca sư tẩu tương kiến, tự nhiên cũng kích động vạn phần.

Hoàng Dương cảm thán: “Rời khỏi Trường Xuân Đường đã gần hai mươi năm, tưởng chừng cả cuộc đời không có cơ hội trở về thăm lần nữa.”

Xuân Yển tiếp lời: “Trở về chốn cũ tự nhiên hoan hỉ nhưng chớ có mà hâm nóng tình xưa.”

Hoàng Dương kêu oan: “Nàng nói chuyện gì vậy? Ta ở Trường Xuân Đường làm gì có tình xưa nào?”

Xuân Yển giận dữ nói: “Chàng không có nhưng cô ta có! Cô ta ba bốn chục tuổi vẫn chung tình với chàng. Cho đến lúc này với chàng vẫn một lòng không thay đổi, vì chàng không xuất giá, vậy còn không quá rõ ràng sao?”

Hoàng Dương cười cười: “Nàng đang nói về Lôi Lôi à! Ta lúc nào cũng đối với nàng ta như muối muối, với nàng ấy chỉ có tình huynh muội thuần khiết tuyệt không có nửa sợi tơ nghĩ khác. Nàng không cần quá lo lắng. Ta là nam nhân rất chung tình.”

“Chàng mà chung tình à?” Xuân Yển liên tục nói ra bốn năn tên nữ nhân, nói thẳng không khoan nhượng trước mặt lão.

Hoàng Dương cảm thấy oan uổng. Những nữ nhân Xuân Yển kể ra với lão đều là hữu duyên vô phận. Lão do đó trở thành tội nhân, lão than: “Ta cả cuộc đời chỉ có nàng là vợ, gặp gỡ bên ngoài đều không một lần gặp lại, nàng còn nói ta đa tình? Tốt xấu gì đi nữa, nếu ta thực sự cùng nữ nhân nào đó có một lần gặp lại, nàng lại không do dự làm oan uổng ta sao!”

Hoa Tiểu Ba đính chính: “Sư thúc, người lại nói sai rồi, như vậy không gọi là oan uổng, phải gọi là bất gian tận giường.”

Lôi long chuyển đề tài: “Trời còn chưa tối chúng ta đi đâu đó đi!”

119. Chương 118: Công Cầu Tình Thoại

Hy Bình cùng Dã Mân Côi cười đùa trong phòng, đang đề Dã Mân Côi lên giường mà chọc lét, chợt nghe tiếng gõ cửa, liền thả nàng ra mở cửa. Người đến là Xuân Yển.

Hy Bình nói: “ mẹ, người vào đi”

Xuân Yển đi vào nhìn thấy Dã Mân Côi đang sửa lại y phục thì nói: “ Mân Côi. Con ra ngoài một chút được không? Ta và Hy Bình có chuyện bất tiện cần nói.”

Dã Mân Côi ứng đáp: “ dạ được, mẹ.” rồi bước ra ngoài.

Hy Bình quay ra đóng cửa, để Xuân Yển ngồi xuống cạnh giường rồi hỏi: “ mẹ, có chuyện gì vậy?”

Xuân Yển ngẩng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của con trai, đưa tay vuốt ve rồi từ tốn hỏi: “ con là sự kiêu ngạo một đời của mẹ, mẹ muốn hỏi con có thực sự yêu Nguyệt nhi không?”

Hy Bình nhàn thản kiên định đáp lời : “ mẹ, Bình nhi yêu Nguyệt nhi, với một tình cảm còn vượt qua tình huynh muội bao dung nữa. Con cũng biết chuyện này là không phải với cha mẹ, cũng có thể bị người ngoài cười chê, tuy nhiên chỉ cần Nguyệt nhi vui vẻ, còn lại đều là không quan trọng.”

Xuân Yển im lặng, chỉ nhìn Hy Bình với đôi mắt tràn lệ.

Hy Bình đưa tay lau những giọt nước mắt tràn ra của bà, nói: “ mẹ, đừng khóc, Bình nhi sợ nhìn thấy mẹ khóc lắm.”

Xuân Yến thở dài nói: “ huynh muội các con phân ly quá sớm, căn bản không có gì là tình huynh muội. Nguyệt nhi gặp được con liền yêu con, cũng là chuyện dễ hiểu.”

Hy Bình nghĩ ngợi, hạ quyết tâm nói: “mẹ, Nguyệt nhi đã là nữ nhân của con rồi.”

Hắn kể lại vắn tắt chuyện xảy ra giữa hắn và Nguyệt nhi.

“Đây là định mệnh!” Xuân Yến tịnh không mắng hắn. Cũng không vì quan hệ vượt quá luân thường của huynh muội hắn mà đau lòng hay giận dữ. Chỉ nhẹ nhàng nói hết câu đó, rồi sau đó nói tiếp: “Bình nhi, nếu như Nguyệt nhi thực sự yêu con, đừng làm nó tổn thương, được không?”

Hy Bình đáp: “ con không để Nguyệt nhi tổn thương đâu.”

Xuân Yến đứng dậy nói: “ mẹ cảm thấy nhẹ nhàng hơn rồi, mẹ trở về ngủ đây. Có một chuyện con cần phải ghi nhớ, cho dù thế nào cũng không được để Hoa Lôi quấy nhiễu cha con. Con hãy đi thu nạp nàng ta đi, khiến nàng ta trở thành con dâu của ta. Để ta không còn phải lo nàng ta thành tình địch của ta nữa.”

Hy Bình to đầu ra than: “mẹ, mẹ đã hơn một lần nhắc nhở con, làm thế là hãm hại con trai mẹ đó!”

Hắn tiễn Xuân Yến đến trước cửa, Xuân Yến đột nhiên quay lại nói: “Bình nhi, có nhiều chuyện con không minh bạch. Nhiều lúc ta cảm thấy không phải với con.”

“ Mẹ, con biết rồi, mẹ đối với Bình nhi rất tốt.”

Tiến Xuân Yến xong, quay về phòng nằm xuống một cái, rồi đứng dậy đi sang phòng của Vưu Túy và bọn nữ nhân.

Nghe thấy tiếng cười của Dã Mân Côi trong phòng vọng ra, Hy Bình nói: “Mân Côi yêu, ra nghênh tiếp nam nhân của nàng đi!”

Dã Mân Côi mở cửa ra nói: “ mẹ đi rồi sao?”

“ Umm” Hy Bình nắm bàn chân trần đang chạy lại của Tuyết Nhi ôm vào lòng, ngồi xuống cạnh giường của Bạch Tư hỏi: “ sang mai Tuyết Nhi có thể gặp lại mẹ rồi, con vui không?”

Tuyết Nhi vui vẻ đáp: “vui chứ! Phụ thân, cha cũng vui phải không?”

Hy Bình cười, vặn nhẹ cái mũi đẹp nhỏ bé đáp: “ phụ thân đương nhiên vui rồi. Mẹ con gặp lại chúng ta cũng sẽ vui lắm. Tuyết Nhi lúc nào cũng ngoan. Đến ngủ với Nhu Vân a di, được không? Phụ thân có chuyện quan trọng cần nói với Bạch Tư a di!”

“Tuyết Nhi đi sang giường a di đây, Tuyết Nhi rất ngoan mà.”

Hy Bình thả cô bé xuống, cô bé chạy đến trước giường Vưu Túy. Vưu Túy bế cô bé lên, phẩy phẩy bàn chân nhỏ của cô bé, rồi để cô bé xuống ngủ bên trong Thi Nhu Vân.

Hy Bình nằm xuống cạnh giường, tay chống mặt nhìn Bạch Tư đang nằm thẳng trước mặt nói: “ giữa ta với nàng nên có một kết cục. Ta thừa nhận rằng lúc nào cũng luôn dung cách cưỡng ép để chiếm hữu nàng, ta cũng không nhận ra được điều đó là sai. Rồi để nàng theo Lăng Vô Tâm một đoạn thời gian, là vì để cho nàng đi tìm giấc mộng của nàng. Nay giấc mộng vỡ tan đưa nàng trở về trong lòng ta, ta tịnh không xem chuyện nàng hoan hảo với nam nhân khác là phản bội ta. Thế gian này, rất nhiều nam nhân chỉ có duy nhất một thê tử, nhưng tịnh không thể nói bọn họ trong cuộc đời chỉ biết qua một nữ nhân hoặc nói bọn họ không hy vọng có thêm nữ nhân. Ta có rất nhiều nữ nhân, đây là nguyên nhân cơ bản khiến nàng bỏ ta mà đi. Nếu phải nói về tình yêu, ta không biết bản thân có thể cho nàng nhiều hay ít, tuy nhiên ta yêu thương từng nữ nhân của ta. Ta nhất định hết mình bảo hộ và đem lại cho họ vui sướng lớn nhất. Ta không dám khẳng định nàng sẽ yêu ta, có lẽ nàng vẫn nhớ về Lăng Vô Tâm. Hắn quả thực là một nam nhân rất ưu tú. Chỉ có điều hắn mãi mãi không thuộc về nàng, càng không phải là nơi nàng có giấc mộng của nàng. Mà nàng, cũng tuyệt không thuộc về hắn, hoặc có lẽ cũng không thuộc về ta. Nàng chỉ thuộc về giấc mộng của nàng. Ta khiến giấc mộng của nàng tan vỡ, ta có trách nhiệm vì nàng tạo ra một giấc mộng khác, giấc mộng tồn tại theo cách của ta. Nếu như nàng không cự tuyệt ta cho nàng giấc mộng này thì trở lại trong lòng ta, lại dựa vào ngực ta tiếp tục mơ mộng. Thật đó, Tư nhi, nàng có yêu ta không?”

Hai mắt Bạch Tư không tìm được chỗ dựa, mắt mờ mờ nhìn về nam tử tà mị này, từ sau khi tay cầm kiếm của nàng run rẩy đặt trên cổ hắn, trái tim nàng cùng sự chống cự của nàng về giấc mộng bao năm cũng lay chuyển theo. Nhưng vì quá cố chấp nên nàng đã mất mát quá nhiều, nàng cứ tưởng cả cuộc đời không thể nào quay lại trong lòng hắn nữa.

Nàng đã từng cự tuyệt vòng tay cường tráng của hắn, cũng chỉ vì trong lòng hắn dung nạp quá nhiều nữ nhân. Có điều, bất kể hắn ôm ấp bao nhiêu nữ nhân, hắn vẫn ôm ấp nàng một cách kiên định hệt như lúc đầu, khi dựa vào hắn cũng giống như dựa vào một quả núi. Nàng như một con chim nhỏ từ trong núi bay ra, nàng bất kể thời khắc nào đều gắn bó với quả núi đầy nam tính này.

Thực sự, nàng yêu hắn, từ khoảnh khắc chạm mắt hắn. Nàng đã không thể tìm được thêm yêu hắn, hắn là loại nam nhân khiến nữ nhân nhìn thấy phải động tâm.

Nàng thường nghĩ đến chuyện trở về trong vòng tay hắn, chỉ không biết thực sự hắn không chán ghét nàng sao? Trong bụng nàng là hài tử của nam nhân khác. Nàng đã từng ở trong lòng nam nhân khác như thuận tin yêu, nàng quả thực có thể nhẫn nhịn đối diện hắn sao? Nếu thực sự chắc chắn có thể quay lại trước kia, nàng thà không cần giấc mộng của bản thân, chỉ mong trở thành một người trong đám kiều nữ của hắn.

Nàng lí nhí: “ chàng thực sự có cần Tư nhi sao?”

Tay Hy Bình vuốt ve mái tóc nàng, hôn lên giọt lệ trên mi nàng, nhẹ giọng: “không được hoài nghi nam nhân của nàng, chuyện này trái lại còn không tốt cho nàng. Nàng nên biết, Mân Côi trước đây cũng có nhiều nam nhân, ta cũng vẫn yêu cô ấy, vẫn để cái bụng nhỏ của cô ấy mang hài tử của ta. Nữ nhân của ta rất nhiều, trong đó có người bằng thanh ngọc khiết, cũng có người đã qua tay nhiều nam nhân. Bất kể bọn họ thế nào, chỉ cần nguyện ý theo ta, ta đều trân trọng như nhau. Nam nhân không nên cưỡng cầu mọi nữ nhân, gặp qua đều là xử nữ bằng thanh ngọc khiết, bởi vì thế gian không chỉ có mình hắn là nam nhân. Kỳ thực, nàng cho ta lần đầu tiên của nàng, ta làm sao có thể để ý chuyện khác của nàng?”

Bạch Tư kích động, tuy nhiên vẫn buồn bã than thở: “ nhưng ta đã có hài tử của người khác, chàng kko để ý sao?”

Hy Bình mỉm cười: “ nàng hứa với ta một câu, nói nàng yêu ta, ta sẽ cho nàng một sự ngạc nhiên vui sướng.”

Bạch Tư đáp: “chàng để ta suy nghĩ, được không ? quá đột ngột, ta thật khó nói ra ba tiếng đó.”

“Tốt lắm. Sau này khi nào nàng cảm thấy trong tim có đại công cầu ta, nàng hãy cho ta biết, ta sẽ đến nghe nàng nói.”

Hắn đứng dậy bước đến giường Vương Túy, cúi đầu xuống hôn lên môi nàng, nói: “ta không ép buộc nàng, nàng làm sao thì làm, nếu không có ý với ta, tốt nhất nên sớm ra đi.”

Tuyết Nhi la lên: “ phụ thân, Tuyết Nhi cũng muốn hôn.”

Hy Bình mỉm cười hôn lên hai má bé bỏng mềm mại đáng yêu của Tuyết Nhi nói: “Tuyết Nhi, hỏi Nhu Vân a di có muốn phụ thân hôn không .”

Tuyết Nhi day day vai thơm của Nhu Vân hỏi: “ a di, di có muốn phụ thân hôn không?”

Thị Nhu Vân làm khuôn mặt như đã ngủ, nhưng cả cổ và mang tai cũng đỏ hồng lên. Hy Bình ôm nàng kéo lại, nàng vẫn cố nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt đỏ hồng như trái táo chín, hắn hướng tới đôi môi hồng tươi nóng bỏng của nàng mà hôn.

Nàng đột nhiên trợn mắt, hai bàn tay nhỏ cùng đẩy mặt Hy Bình ra giận dữ nói: “không cho người hôn ta!”

Hy Bình nói cả ngày hôm nay, nàng không biết bị ta hôn bao nhiêu lần, vẫn chưa quen sao?”

Thị Nhu Vân vừa thẹn vừa giận đáp: “ người là thừa lúc người ta ngủ mà hôn trộm, người ta làm sao biết.”

Hy Bình cười vặn lại : “ a? không biết, nàng làm sao có thể nói ta hôn trộm nàng? Đây là giấu giếm tang vật, nàng tiểu ni tử này!”

Thi Nhu Vân không nói một lời, hai tay vô lực kháng cự Hy Bình, chỉ đành để môi hắn chà xát lên đôi môi hồng mềm mại của nàng.

Sau khi hôn đã đời mới đứng thẳng người lên nói: “ hôn môi của cừu nhân thật là kích thích, sau này ta chỉ ít cũng phải hôn môi nhỏ của nàng nhiều lần hơn mới được. Hắc, chủ ý của Thi Trúc Sinh thật không tệ, đến bây giờ mới phát hiện, thật quá tuyệt.”

Hắn quay lại sải bước đến giường Bạch Tư, giở chăn ra, bế ngang nàng lên từ trên giường, nói: “ mặc dù nàng không nói nàng yêu ta nhưng ta nghĩ nàng không thể từ chối ta yêu nàng. Mân Côi yêu, tối nay tha cho nàng, để nàng nghỉ ngơi cho tốt một đêm, nàng ngủ ở giường Tư nhi, ta phải về phòng.”

Dã Mân Côi mỉm cười: “ chàng quả thực là đại công cầu. Tư nhi một điểm cũng không nói sai về chàng.”

Hy Bình nói nhanh: “ ngủ ngon”, rồi ôm Bạch Tư bước ra khỏi cửa.

Trở về phòng, Hy Bình đặt nhẹ Bạch Tư xuống giường, quay ra khóa cửa, rồi leo lên giường.

Hắn vuốt ve khuôn mặt đẹp của nàng nói: “ người và thú đều giống nhau, vì thế không thể tránh được, ta cũng có thú tính. Nhưng đêm nay ta sẽ rất ôn nhu, nàng không cần lo cho hài tử trong bụng.”

Bạch Tư hỏi: “vì sao chàng không hận tư nhi?”

Hy Bình đáp: “ bởi vì nàng quá tốt. Giữa chúng ta, chàng chỉ có ta không phải với nàng, nàng hiểu không? Ta chắc chắn phải bù đắp cho tổn thất của nàng, ta phải cho nàng cảm thụ lại sự cuồng dã và ôn nhu bên trong đó của ta.”

Bạch Tư nghiêm túc nhìn hắn một lúc, rồi vui sướng nói với hắn: “chàng cố ý phục cho Tư nhi, được không? Tư nhi thấy nóng quá.”

“Ta cũng vậy.” Hy Bình tự mình cố ý phục, sau đó mới nhẹ nhàng cởi áo của Bạch Tư.

Bạch Tư vuốt ve bộ ngực rộng của hắn, thở dài: “đây quả là cơ bắp mạnh mẽ lực lưỡng nhất thiếp từng thấy qua. Chàng là một nam nhân thần kì. Vết thương lúc trước, hiện tại cả sẹo cũng không còn thấy nữa.”

Hy Bình vuốt ve phần bụng nàng, nói: “ nếu không thì trên thân thể ta đã đầy những vết răng cùng vết cào của các nàng rồi? nàng trong đêm đầu tiên đã cắn cổ tay ta đến chảy máu, ta còn chưa tính với nàng đó!”

Bạch Tư giận dữ nói: “ai kêu chàng đã man như vậy chứ?”

“Cả đời của nàng không thoát khỏi sự xâm chiếm dã man của ta, nàng chấp nhận số phận đi!” đoạn môi Hy Bình phủ lấy môi nàng.

Bạch Tư nhiệt liệt đáp ứng, cơ thể nàng dần dần nóng lên, hô hấp gấp rút, đỉnh mũi xuất mồ hôi. Sau khi nàng mơ hồ rên lên những tiếng dài, nàng cảm thấy hùng căn của Hy Bình tiến mạnh vào đường sinh mệnh nàng.

Trong khoảnh khắc, nàng lại cảm thấy sự tồn tại của tâm linh Hy Bình, trái tim hắn thực sự ôn nhu, rất sung mãn tình ý đối với nàng. Lúc này hắn chỉ nghĩ đến một mình nàng, bất kể hắn có bao nhiêu nữ nhân, sau lúc tiến vào nàng, tâm hồn hắn toát ra toàn bộ tình cảm dành cho nàng.

Hy Bình nhẹ nhàng ra vào, thô cự của hắn chà xát với nhu thuận của nàng, đem cho nàng khoái cảm hạnh phúc tột cùng. Nàng đã trải qua đau buồn quá lâu, hắn phải bù đắp cho nàng bằng nhịp điệu bền bỉ nhất.

Bạch Tư nhận thấy tốc độ tiến vào của Hy Bình chậm hơn nhiều so với trước đây, cũng không sâu như trước, biết rằng hắn vì nội thể nàng có hài tử đã tính toán khoảng cách để tiến nhập nàng. Nam nhân này quả thực là quái vật không thể bàn cãi. Hắn có thể khiến cho nữ nhân một đời phải mộng tưởng đến đâu.

Ở phương diện tự nhiên này, bất kể nam nữ, đều có mộng tưởng kì quái.

Yêu dù không phải từ tính cách hư hỏng, cũng là từ tính cách trăng hoa.

Bạch Tư biết bản thân là hư hỏng, không những hư hỏng bởi không gian tình ái do hắn tạo nên, mà còn hư hỏng vì sự dã man không thể thay thế cùng sự ôn nhu không thể chê trách của hắn.

Hắn thực sự là một đại công cầu.

Đại công cầu của nàng.

120. Chương 119: Tình Xưa Trốn Cũ

Về tới Trường Xuân Đường , liền có một đám đông nữ quyến đang chờ đợi họ .

Hy Bình nhìn không thấy Lô Phụng , Đỗ Tư Tư , Phong Ái Vũ , Độc Cô Kỳ , cả Hoa Sơ Khai phụ phụ cũng không thấy ra , liền cảm thấy kỳ quái . Tuyết Nhi ngồi trong lòng hắn cũng hỏi : “ Cha , mẹ đâu ? Sao không thấy mẹ vậy ? “

Hy Bình đáp : “ Có lẽ mẹ ở bên trong , chúng ta vào đến nơi là gặp thôi . “

Lần này , bọn nữ nhân sớm đã ra mừng họ , các nàng đều tìm đến nam nhân của mình . Một đám người trở lại chuyện nói không kịp , rồi hoang hoang hỉ hỉ trở vào Trường Xuân Đường .

Tứ Cửu có thêm sáu nữ nhân , liền khiến Lan Hoa cùng Oanh Thúy nổi giận không thềm để ý tới hắn . Còn Tâm Như thì đã thấy qua nam nhân Bạch Dương tộc có rất nhiều nữ nhân , hơn nữa nữ nhân Bạch Dương Tộc coi chồng như Trời nên với chuyện này không có ý kiến gì hết .

Triệu Tử Thanh thì nổi giận bưng bưng , đá hắn liền mấy cái , rồi kéo tay hắn không buông : “ Nói chàng đi báo thù , chàng lại đi nạp thiếp . Giờ thì sướng chưa , mười mấy nữ nhân , chàng nói thiếp sau này chịu đựng làm sao đây ? “

Tứ Cửu bào chữa : “ Thanh Thnah, không phải mười mấy , chỉ có mười thôi ! ’

Triệu Tử Thanh giận dữ cãi : “ Ngọc Diệp không tính sao ? “

Tứ Cửu lại kêu oan : “ Nàng ta không ở đây , bên cạnh ta chỉ có mười . Thanh Thanh , nàng kéo tay ta đứt ra , coi chừng sinh con ra sẽ không có tai đó . “

Hoa Tiểu Ba cười trên sự đau khổ : “ Sư phó , có vẻ người không chịu nổi chịu này rồi . Ta lại là đồ đệ người nhưng gia thất lại bình yên nhe ! Ui da ! Xuân Thúy tỷ tỷ , tỷ sao có thể dùng chiêu này với ta được ? “

“ Người đừng tưởng mình may mắn thoát được . Theo ta về phòng , ta trừng trị ngươi , coi ngươi còn có thể ở đây hoa tâm hoa khẩu không ? “ Xuân thúy kéo tai hắn . Hắn một mặt dùng tay chụp tai lại một mặt vừa kêu vừa la theo Xuân Thủy đi ra khỏi đại sảnh .

Bạch Tuệ nhìn Hy Bình một cái , kín đáo thở dài , cũng đi khỏi đại sảnh .

Độc Cô Minh kéo Bạch Linh và Hạ Vũ vào lòng âu yếm : “ Không biết phải giải thích với các nàng thế nào , vì thế ta cũng không giải thích . “ Rồi hôn lên mặt mỗi nàng một cái . Với việc hắn có thêm ba nữ nhân cũng không có lời giải thích nào .

Bạch Linh tuyệt không phiền lòng vì chuyện đó : “ Nữ nhân Bạch Dương tộc bọn thiếp trước nay đều không hỏi về chuyện của nam nhân . Có một điều hiển nhiên , nam nhân ở Bạch Dương tộc mà có nhiều nữ nhân là rất bình thường . “

Độc Cô Minh buồn bã thì thầm vào tai nàng : “ Hy Bình mới trở về . Nàng có thể nhân cơ hội tương phùng đòi hắn ôm nàng . Ta biết hai tỷ muội nàng vĩnh viễn không quên được hắn . “

Bạch Linh thở dài : “ Không cần , vòng tay hắn không mở rộng vì ta . Ta không có duyên với hắn , ta thuộc về chàng . “

Độc Cô Minh hỏi : “ Bạch Dương tộc bọn nàng nếu như không có sự cho phép của bản thân trưởng phụ , không thể cùng nam nhân khác hoan hảo sao ? “

Bạch Linh chỉ còn biết thở dài . Cũng chỉ vì Hy Bình .

Hy Bình cùng mỗi nữ nhân ôm hôn hết một vòng , ôm lấy Lãnh Như Băng và Bạch Liên hỏi : “ Bọn họ đâu ? “

Hoa Tiểu Mạn bên cạnh đáp : “ Bọn họ cùng cha mẹ thiếp đến Cái Bang rồi . “

Hy Bình hiếu kỳ hỏi : “ Đến chỗ nhạc phụ làm gì ? “

Lãnh Như Băng đáp : “ Phong bang chủ thụ thương trong đại hội nửa tháng trước . Bọn họ phải trở về trông coi . Ái Vũ khóc đến ngất đi ! “

Hy Bình lặng người .

Bạch Liên tiếp : “ Bọn thiếp cũng định đi nhưng Phượng tỷ để bọn thiếp ở lại đợi chàng . Tỷ nói , nếu như đi hết , lúc chàng trở về sẽ không ai hầu hạ chàng . Lúc đó thiếp cũng nói , chàng ra ngoài một lần nhất định sẽ có thêm một đám mỹ nữ . Thiếp quả nhiên nói đúng . Lão công , chàng thật có may mắn . “

Nữ nhân Bạch Dương Tộc thật đặc biệt . Bọn họ vì nam nhân của mình có thể chinh phục nữ nhân khác mà cảm thấy kiêu ngạo .

Hy Bình cười đáp : “ May mắn của lão công nàng đâu có lớn dữ vậy . Ngoại trừ Mân Côi là nữ nhân của ta còn lại đều không phải . “

Bạch Liên hỏi : “ Bạch Tư cũng không à ?

Hy Bình đáp : “ Nàng tự đoán xem . “

Bạch Liên nhìn sang chỗ Bạch Tư và Bạch Chỉ đang ôm nhau nói : “ Không cần đoán nữa . Ta biết nàng ta chốn không thoát vòng tay chàng . Bạch Liên thiếp thân là công chúa cũng rơi vào vòng tay chàng nữa là cô ta . “

Hy Bình nhìn sang Hoa Tiểu Mạn đang bế Tuyết Nhi nói : “ Tiểu Mạn , bụng nàng cũng lớn rồi , không cần phải mệt như vậy , đưa Phỉ nhi bế đi ! “

Tuyết Nhi ở trong lòng Phỉ nhi nói : “ A di , con lúc trước chưa gặp a di . A di có gặp mẹ chưa ? “

Phỉ nhi cười đáp : “ A di gặp mẹ con rồi . Con nhất định là Tuyết Nhi , thật đáng yêu quá . Phỉ nhi thích Tuyết Nhi lắm ! “

Tuyết Nhi thích thú nói : “ Thật nhe ! Thật nha ! Con gọi là Tuyết Nhi , là một hài tử khả ái . Mọi a di thúc thúc đều thích Tuyết Nhi . Nhưng mà sao không thấy mẹ đâu hết ? Tuyết Nhi nhớ mẹ lắm ! “

Tuyết Nhi đừng lo , vài ngày nữa là có thể gặp mẹ . Tuyết Nhi ta bỗng được không ? “ Ngẫu nhiên đón Tuyết Nhi từ tay Phỉ nhi , hôn lên khuôn mặt nhỏ của nó .

Hy Bình nói với đám thê thiếp của hắn : “ Các nàng mau qua chào hỏi cha mẹ ta , đừng để họ không rõ đâu là con dâu mình . “

Chúng nữ nhất tề xúm lại chỗ tiểu Nguyệt và Hoàng Dương phụ phụ .

Đỗ Mạnh Mạnh rời khỏi vòng tay Đại Hải , đến trước mặt Hy Bình , nói không ra lời . Hy Bình nhẹ nhàng mỉm cười ôm nàng vào lòng .

Hai tay nàng ôm chặt Hy Bình , nói nhỏ vào tai hắn : “ Đại ca , Mạnh Mạnh nhớ huynh . “

“ Umm , đại ca biết . “ Hy Bình vuốt nhẹ mái tóc đen huyền , nhẹ nhàng đáp .

Đỗ Mạnh Mạnh rời khỏi Hy Bình , cũng đến bên cạnh Hoàng Dương phụ phụ .

Hy Bình nhìn bóng lưng nàng , trong lòng buồn bã . Đến trước mặt Bạch Linh , nhìn Độc Cô Minh hỏi : “ Nữ nhân của ngươi có thể để ta ôm không ? “

Độc Cô Minh cười đáp : “ Ngươi cứ tự nhiên đi . “

Hy Bình ôm lấy eo thon mềm mại của Bạch Linh , thấy nàng rung rẩy liền ôm chặt hơn , cúi đầu nói vào tai nàng : “ Bọn nàng hận ta à ? “

“ Bọn ta sẽ dùng cả cuộc đời để quên ngươi ! “ Bạch Linh nặng nề thốt ra một câu . Tuy nhiên nàng thực có thể quên nam nhân này sao ? Nàng sau này trong lúc ngủ cũng la gọi tên hắn nhưng hắn không phải là nam nhân của nàng . Nàng chỉ có thể chọn cách quên hắn .

Thời gian cả cuộc đời , thật là quá dài ! Có lẽ thực bởi vì không quên được . Vì vậy phải dùng thời gian cả cuộc đời thì mới quên được chăng ?

Hy Bình thở dài : “ Bọn họ so với ta thì tốt hơn nhưng hy vọng nàng có thể quên . Không cần quá nhiều thời gian ! “ Thả Bạch Linh ra , đến trước mặt Tứ Cửu nói : “ Thanh Thanh , cô tha cho hắn đi ! Tai hắn cũng làm bằng thịt đó . Thực sự đau lắm , cô không đau lòng sao ? “

Triệu Tử Thanh trút giận sang hắn : “ Trừ phi người đưa tai cho ta kéo . “

Hy Bình xua tay nhận bại : “ Vậy thì không được . Tứ Cửu , từ từ hưởng thụ , huynh đệ đi trước . “

Tứ Cửu la lên : “ Hy Bình , dừng đi . Đến đây giupps mau , xuất tuyệt chiêu , lột sạch y phục nàng ta . “

Hy Bình hỏi lại : “ Nàng ta là nữ nhân của người , người nói ta nghĩ sao về cái hảo ý này ? “

Lúc này , cả nhà đều đã ngồi xuống , chỉ có Tứ Cửu vẫn bị Triệu Tử Thanh kéo y đứng nguyên .

Hy Bình ngồi xuống , vẫy tay gọi Bạch Chỉ nói : “ Tiểu Bạch Chỉ , lại đây cho ta ôm . “

Bạch Chỉ bước lại ngồi trên đầu gối hắn nói : “ Đại phôi dẫn , Chỉ nhi cứ vào giờ này ngày này đều nhớ tới chàng . “

Hy Bình đưa tay lau nước mắt nàng hỏi : “ Tiểu Bạch Chỉ của ta , nàng vì sao lạ khóc ? Ai đã phụ nàng ? “

Bạch Chỉ đáp : “ Thiếp biết đại phôi dẫn không làm tiểu thư đau lòng , thấy đại phôi dẫn đưa tiểu thư cùng trở về . Chỉ nhi cao hứng lắm . Đây không phải Chỉ nhi khóc . “

Hy Bình mỉm cười hỏi : “ Umm , tốt . Chỉ nhi khóc không phải khóc , vậy gọi là gì ? “

“ Rơi lệ vì cười . “ Bạch Chỉ ngọt ngào cười , liếc về hướng Bạch Tư một cái .

Hoàng Dương khen ngợi : “ Bình nhi , con đúng là có bản lĩnh . Thế này nhân khẩu của gia đình chúng ta sẽ hưng vượng . Con ra ngoài chưa lâu đã thu về một đám đông thê tử khả ái , thực khiến tổ tông rạng rỡ mặt mày . “

Hoa Tiểu Mạn hỏi : “ Sư thúc , người sao lại nói như vậy ? “

Hoàng Dương cười lớn nói : “ Tiểu Mạn , người còn gọi ta là sư thúc à ? Người phải theo Bình nhi mà gọi . Người bây giờ không phải là người của Hoa gia nữa , người là người của Hoàng gia ta . “

Hoa Tiểu Mạn mặt thoáng đỏ , nói : “ Con đi dặn người hầu làm thức ăn . “ Quay người đi ra khỏi đại sảnh .

Hoàng Dương nói với Hy Bình : “ Bình nhi , thế này cũng không tệ . “

Hy Bình biết ý lão nghĩ là Hoa Tiểu Thiển đổi thành Hoa Tiểu Mạn . Bởi nhớ rằng khi xưa chưa từng biết Hoa Tiểu Thiển là nữ nhân như thế nào , vì sao tiểu bảo bối đó thích đùa với hắn như vậy , nhưng hay bị đùa đến mức nổi giận bỏ đi ? Hắc , không nghĩ được bản thân ra đời chưa bao lâu đã đùa bỡn với nữ nhân rồi , không lạ là sau khi lớn lên lại háo sắc như vậy .

Xuân Yến bĩu môi : “ Lão đầu tử , sao lại không tệ . Ta thấy mọi cái đều rất tốt . “

Hoàng Dương mỉm cười thần bí : “ Ta không cãi với bà , bà hiểu chưa ? Câu nói đó của ta chỉ có hai chúng ta minh bạch , còn bọn các người à ! Hắc hắc ! “

Xuân Yến giận dữ : “ Lão ... “

“ Sư ca ! “ Hoa Lôi bước vào đại sảnh , ngậy người đứng tại cửa , vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ la lên , lệ phủ tràn mi .

Xuân Yến nhìn thấy Hoa Lôi , trong lòng kinh ngạc than thầm : “ Tiểu ny rử này sao bây giờ trở nên mỹ lệ thế này , lại còn trẻ như vậy . “

Hoàng Dương từ trên ghế đứng dậy , đến trước mặt Hoa Lôi nhìn từ dưới lên trên , đoạn nhẹ giọng hỏi : “ Lôi Lôi , muội vẫn tốt chứ ? “

“ Umm “ Hoa Lô lao vào lòng Hoàng Dương , ứa lệ đáp : “ Lô Lô có thể gặp lại sư ca , cái gì cũng tốt hết “

Hy Bình nhớ lại lúc ở phòng Hoa Lô có thấy người gổ , bây giờ mới nhận ra chúng là hình của ai , trong lòng nghĩ . “ Mẹ nói một câu cũng chẳng sai . Hoa Lô này đã từng có một đoạn tình sâu đậm với cha . “

Xuân Yến nháy nháy Hy Bình . Hy Bình đầu đầu suy nghĩ . “ Lần này mẹ không phải bảo hấn đi lấy gậy đập đôi uyên ương chứ ? Hoàng Hy Bình hấn sao có thể làm người kém đức như vậy . “ Vì thế hấn nhìn Xuân Yến lắc đầu .

Xuân Yến mắt ứa lệ cảnh cáo hấn . Hấn chỉ còn cách ôm Bạch Chỉ để qua bên cạnh , đi đến đứng bên hai người , cố ý ho khan vài cái , nói : “ Hắc , nghe con nói một câu đi , hai người đứng này giờ không mỗi sao ? có thể ngồi xuống nói chuyện không ? Ô , hai người không thấy là ngồi thì thoải mái hơn đứng sao ? Như vậy tốt lắm đó ! “

Hấn thấy bản thân mình giống như thằng gỗ , một mình ở chỗ này tự nói tự hiểu .

Hoàng Dương giải nguy : “ Lô Lô , hấn là con ta , chúng ta sang bên này ngồi xuống từ từ nói chuyện , được không ? “

Hoa Lô lại cũng “ Umm “ một tiếng , kéo tay Hoàng Dương đến giữa mọi người , ngồi xuống dựa vào vai lão .

Điều này khiến Xuân Yến cực kỳ khó chịu , lại đưa mắt ướn nhìn hấn .

Hy Bình trong lòng kêu khổ .” Sao mẹ hấn lại muốn hấn làm cái việc vô đạo đức thế này ? Bọn họ đã ngồi xuống rồi , giờ phải nói bọn họ đứng dậy sao ? “ Hấn nhìn khuôn mặt si tình của Hoa Lô , mặt nàng nghiêng qua chăm chăm nhìn cha hấn với một loại nhãn thần si tình .

Hy Bình nhún nhún trái phải , chỉ còn biết đến sau lưng hai người , cúi đầu vào giữa hai người , đầu hấn chặn ánh mắt si tình của Hoa Lô lại , cười hỏi : “ Hai người đã ngồi rồi , không nói chuyện sao ? “

Hiện giờ thật là vô duyên lắm rồi ! Hy Bình trong lòng tự mắng mình một câu .

Hoa Lô giận dữ hỏi :” Hoàng Hy Bình , ngươi đến cùng là muốn gì ? “

Hy Bình mỉm cười : “ Ta muốn gì , nàng còn chưa rõ à ? “ Rồi lập tức hạ giọng : “ Nàng cùng ta ra ngoài một chút , ta đem mọi chuyện nói rõ cho nàng , ưm ? “

“ KHÔNG ! Ngươi tránh ra , ta phải cùng cha ngươi nói chuyện . “ Hoa Lô dùng tay đẩy mặt hấn ra .

Hy Bình biết điều , đi đến sau lưng Xuân Yến , cúi xuống nói vào tai bà : “ mẹ , con bây giờ vô kế khả thi . Mẹ nguy rồi . “

Xuân Yến đột nhiên khóc rống lên .

Hoàng Dương vội vã chạy lại hỏi : “ Nương tử , bà có sao không ? “

“ Ta không muốn sống nữa . “ Xuân Yến càng lúc càng khóc mạnh , càng khóc to hơn .

Hy Bình vội nói : “ Cha , chỉ bằng cha đưa mẹ về phòng đi , con nói Bằng Bằng dẫn hai người đi .

Theo chỉ dẫn của Lãnh Như Bằng , Hoàng Dương ôm Xuân Yến rời khỏi đại sảnh . Hy Bình nhìn theo sau họ , không thể không bội phục tuyệt chiêu vô lại của mẹ .

Nữ nhân hình như quen dùng chiêu này !

Hy Bình quay lại nhìn Hoa Lô rơi vào yên lặng , trong lòng nhói lên một nỗi đau vô lý . ngồi xuống chỗ của phụ thân , hấn nói : “ Cô cô , cô không thể buông tha cho cha ta sao ? Cũng là buông tha cho cô mà . “

Hoa Lô chợt nổi giận trừng mắt nhìn hấn , mặt lạnh lẽo nói : “ Chuyện của ta không cần ngươi lo . Ta không phải cô cô của ngươi ! “ Đứng dậy phất tay bỏ đi .

Hy Bình nghĩ ngợi . “ Nàng không phải cô cô của ta , chẳng lẽ nàng lại còn muốn làm nhị nương của ta không bằng ? “

Bạch Liên nói : “ Lão công , nàng ta rất có ý tứ với cha chàng đó nha ! “

Hy Bình cười đáp : “ Nói chuyện gì thế mẹ ta rất chống đối nàng ta . Liên nhi , lại đây ngồi lên đùi lão công , đừng đừng có quan tâm giữa bọn họ có phiền phức gì . “

Tới giờ cơm , Tựa Cầu định uống cho thật say để trốn nhiệm vụ tối nay với mỹ nhân , nào ngờ Triệu Tử Thanh nói hắt lấy trà thay rượu , không chỉ làm mất mặt đại nam nhân hắt , mà còn làm hắt không tránh khỏi kiếp số .

Hoa Tiểu Ba trái lại vui vẻ, hắt hôm nay bị Xuân Thủy lôi về phòng , dùng hành động giải thích hao tâm của hắt , vì thế Xuân Thủy và Bạch Tuệ đã bỏ qua cho hắt .

Một bên , Hoa Lôi không ngừng liên tục gấp thức ăn cho Hoàng Dương , nhìn Hoàng Dương ăn , nàng lại không ăn . Xuân Yến cũng giận dỗi không ăn . Hai nữ nhân này , lúc đầu thì làm như no lắm , về sau thì ăn như vũ bão .

Hy Bình làm như không thấy , một mực cầm cúi gấp thức ăn , ngửa mặt uống rượu . Không phải hắt không muốn giúp Xuân Yến, chỉ là hắt không biết phải giúp như thế nào

Để hắt chiếm đoạt Hoa Lôi, chuyện này với hắt đối lại không có gì là có lỗi . Có điều Hoa Lôi là cô cô của Tiểu Mạn , hơn nữa Hoa Lôi với cha hắt một đời si tình , nói hắt làm sao hạ thủ đây ? Chỉ còn cách uống thật nhiều , không say cũng giả thành say , ai cũng không trách được hắt .

Dùng cơm xong , mọi người về phòng nghỉ ngơi .

Xuân Yến thấy Hoàng Dương sắp ra ngoài , vội hỏi :” Lão đi đâu đó ? “

Hoàng Dương thở dài : “ Yến à , Lôi Lôi muội ấy đòi ta qua đó một lần . “

Xuân Yến lập tức rơi lệ nói : “ Ta cũng biết lão không cần ta nữa , ta không cho lão đi . “

Hoàng Dương ôm bà ta vào lòng an ủi : “ Yến à , bà phải tin ta chứ . Ta với Lôi Lôi chỉ có tình huynh muội , ta làm sao có thể thay đổi được ? Nếu ta tiếp nhận muội ấy , chẳng phải cháu lớn hơn con sao ? Bà ở chỗ này đợi ta , ta cùng muội ấy nói chuyện minh bạch xong sẽ quay về . Lôi Lôi kỳ thực cũng rất đáng thương . “

Xuân Yến dọa : “ Vậy lão phải mau quay về đó , không thì ta sẽ đến bắt gian . “

Hoàng Dương cười xòa : “ Ta đã già thế này , bà cũng biết sức của ta , ta muốn gian cũng gian không nổi nữa . Bà lo lắng cũng không cần dư thừa vậy . Được rồi , hôn bà một cái . “

Hoàng Dương hôn Xuân Yến xong thì ra khỏi phòng , đi đến Mộc Nhân Cư , gõ cửa hai cái gọi : “ Lôi Lôi , sư ca đến rồi . “

Cửa mở , Hoa Lôi nói : “ Sư ca , Lôi Lôi sợ huynh không đến ! Huynh vào đi , Lôi Lôi chờ huynh lâu lắm rồi . “

Hoàng Dương tiến vào phòng , Hoa Lôi đóng cửa lại nói : “ Sư ca , huynh ngồi lên giường đi . “

Hoàng Dương thoáng chút do dự nhưng cũng y lời ngồi xuống cạnh giường . Lão nhìn qua cách bố trí trong phòng , so với lúc lão ra đi không một chút thay đổi . Hai mươi năm rồi , điều này cho lão càng cảm giác y như hai mươi năm trước nhưng vật không như người . Tiểu tử hài năm đó giờ đã là nữ nhân thành thực rồi tuy trái tim yêu lão sai đằm vẫn y như trước . Lão phải làm sao đối diện nữ nhân mỹ lệ si tình này đây ?

Hoa Lôi đến ngồi cạnh lão , nhìn lão mê mẩn nói : “ Sư ca, huynh cuối cùng đã về bên cạnh Lôi Lôi rồi , huynh có biết không ? Lôi Lôi dù bao nhiêu năm cũng vẫn nhớ nhung huynh . Năm đó huynh không nói với Lôi Lôi một lời đã bỏ đi . Lôi Lôi hận huynh không biết bao nhiêu . Nhưng mà huynh đã quay về rồi , Lôi Lôi lại không hận huynh nữa . “

Hoàng Dương thở dài : “ Lôi Lôi , sư ca không phải với muội . “

Hoa Lôi duỗi tay vuốt mặt Hoàng Dương nói : “ Đừng nói vậy , là Lôi Lôi tự nguyện mà . “

Hoàng Dương giữ tay nàng lại , nắm trong tay nói : “ Lôi Lôi , sư ca giờ đã già rồi , con cái cũng lớn rồi . Sư ca không phải không hiểu lòng muội , chỉ là sư ca không cách nào đáp lại tấm lòng muội , sư ca không muốn hại muội . “

Lão nói hoàn toàn là sự thật . Năm đó lão cũng minh bạch cảm tình của nàng , chỉ là lão vẫn một mực xem nàng là muội muội cần được bảo hộ thôi . Lão không thể và cũng không có khả năng nảy sinh tình cảm với nàng . Lão không tính được Hoa Lôi vẫn một mực chờ đợi mười mấy hai mươi năm . Tình cảm này tuy sâu nặng nhưng không thể tiếp nhận được .

Lão bây giờ đã già , trên phương diện tình cảm không thỏa mãn được Hoa Lôi , trong sinh hoạt vợ chồng , càng không bao giờ có thể thỏa mãn nàng . Lão không có khả năng nhận sự thương yêu này , bởi vì lão không muốn vì chuyện này mà thương hại đến Hoa Lôi .

Sợ rằng lắm lúc có lòng tốt tiếp nhận tình cảm của một người là một dạng thương hại không thể bù đắp được cho người ta .

Hoa Lôi nói : “ Không ! Sư ca một chút cũng không già . Sư ca trong lòng Lôi Lôi vẫn như xưa . “ Nàng rút tay ra khỏi bàn tay Hoàng Dương , đi đến cạnh bàn , cầm hai người gỗ lên . “ Sư ca , đây là huynh khắc cho Lôi Lôi . Lôi Lôi mỗi ngày đều ngắm chúng . Huynh từng nói để chúng vĩnh viễn ở chỗ này nhưng huynh vì sao có thể bỏ rơi Lôi Lôi ? Sư ca , huynh không thể để Lôi Lôi cùng huynh mãi mãi ở một chỗ sao ? Chỉ cần được sống cùng huynh , Lôi Lôi đã hoàn toàn mãn nguyện rồi . “

Hoàng Dương nhẹ nhàng thở dài . Đây là lão trước khi đi Trường Xuân đường đã tặng cho Hoa Lôi . Lão tuyệt không có ý khác . Lúc đó lão nghĩ cả đời này chắc sẽ không có cơ hội quay lại , vì vậy đã theo hình dáng của mình và Hoa Lôi đeo hai người gỗ nhỏ tặng nàng làm kỷ niệm .

Đời người như mây trôi , ai đoán được chuyện hôm nay chứ ?

Hoa Lôi trân trọng để hai người gỗ nhỏ ngay ngắn lại trên bàn , ngồi xuống cạnh giường nói : “ Sư ca , huynh minh bạch tâm ý Hoa Lôi rồi . Lôi Lôi chỉ muốn thành tiểu thê tử của sư ca thôi , huynh có thể đáp ứng Lôi Lôi không ? “

Hoàng Dương ngưng trọng nhìn nàng nói : “ Nếu có thể đáp ứng , năm đó sư ca đã đưa muội theo cùng rồi . Lôi Lôi , sư ca không muốn làm muội đau lòng . Muội cũng đừng làm khó sư ca , sư ca đã là một lão già có con có cháu rồi .”

“ Nhưng ...” Hoa Lôi tranh luận : “ Có rất nhiều nam nhân đa thê , sư ca vì sao không thể có hai vợ ? “

Hoàng Dương lại nhìn Hoa Lôi chăm chăm nói : “ Sư ca một đời này đã từng yêu qua hai nữ nhân , không phải với hai nữ nhân . Lôi Lôi , sư ca không phải với muội ! “

Hoa Lôi ảo não nói : “ Sư ca thật sự không hoàn thành tâm nguyện của Lôi Lôi sao ? “

Hoàng Dương lại thở dài thườn thượt : “ Lôi Lôi , trừ sư ca ra , trong lòng muội không có nam nhân nào khác sao ? Rất nhiều nam nhân tốt hơn sư ca mà . Muội cũng nên coi lại rồi nói , sư ca không muốn hại một đời muội . Muội cũng đừng vì sư ca mà ôm thẹn nửa đời , được không ? “

Hoa Lôi cuối đầu , đột nhiên nghĩ đến một kẻ đáng ghét .

Nàng im lặng hồi lâu , đột nhiên bên ngoài có tiếng người ca hát âm ỉ , mặt thoáng biến sắc , giọng kinh nộ : “ Hoàng Hy Bình ! “

121. Chương 120: Tân Nhân Truyện Xương

Hy Bình và đám thê tử đang đùa giỡn trong phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra thấy Xuân Yến: “Mẹ vào đi!”

Xuân Yến đáp: “Ta không vào đâu. Bình Nhi cha con sang chỗ Hoa Lôi rồi đến bây giờ còn chưa về. Con qua đó coi sao, đừng để lão làm ra chuyện hồ đồ gì.”

“Chuyện này! Hắc.” Hy Bình gãi gãi đầu. Mẹ nói hắc canh ba nữa đêm đi bắt gian, Hoàng Hy Bình hẳn là loại người này sao?

Xuân Yến đáp: “Con phải đáp ứng ta, con mà không đi ta sẽ khóc đó.”

Hy Bình đầu hàng: “Được rồi con sang bên đó gọi cha về, con trai đi bắt gian cha mình, cũng chưa từng thấy qua chuyện như vậy.”

Xuân Yến mỉm cười: “Ta cũng biết Bình nhi nghe lời mẹ nhất mà, ta qua coi Nguyệt Nhi thế nào, con nhất định phải đi đó.”

Hy Bình nhìn Xuân Yến vào phòng Nguyệt Nhi, nói với bọn thê tử mấy câu, rồi ra khỏi Nhạc Hoa Viên, đi đến Mộc Nhân Cư. Đến trước cửa phòng Hoa Lôi, rồi chần chừ quay đầu bước ra. Hắn dù sao cũng không thể mặt dày mày dạn đi phá đám cha già cùng tiểu tình nhân tâm sự! Nghĩ ngợi mãi bèn nảy ra một ý, sao không hát nhỉ!

Thật tuyệt!

Thế là, nửa đêm tiếng hát tại Mộc Nhân Cư nổi lên.

Hoa trong phòng xông ra quát lớn: “Hoàng Hy Bình, người canh ba nửa đêm chạy đến đây hát hò gì thế?”

Hy Bình cười đáp: “Nàng cùng cha ta lâu ngày hội ngộ, không có âm nhạc lãng mạn thì làm sao hay được? Ta đặc biệt trình bày ca khúc kinh điển của ta để hai người tăng thêm một phần tình tứ.” Nói xong, lại tiếp tục hát, bao nhiêu lãng mạn tình tứ tốt đẹp đều bị tiếng hát như sói tru của hắn phá hỏng hết.

“Con trai ngoan nào đừng hát nữa.” Hoàng Dương từ trong phòng bước ra cản không cho hắn hát.

Hy Bình nói: “Hay, cha, sao cha ra sớm vậy, mẹ sốt ruột quá bắt con đến đây mời cha về.”

“Lôi Lôi, sư ca không thể ở đây nữa, phải về trước.”

Hoàng Dương đi đến bên Hy Bình nói nhỏ: “Con trai, mẹ con có nổi giận không? Nếu như có cơ hội, con cứ chiếm đoạt Lôi Lôi. Cha con không được rồi. Cha tin tưởng con không làm cha thất vọng.”

Hắc, thế giới gì thế này? Cha mẹ cùng nói hắn chiếm đoạt Hoa Lôi?

Hắn nhìn Hoàng Dương đi khỏi Mộc Nhân Cư, rồi nhìn Hoa Lôi đang phẫn nộ nói: “Nàng nên quay về ngủ đi.”

Hoa Lôi sắc giọng: “Tiểu sắc ma, người thực cố ý đến đây phá ta?”

Hy Bình đáp: “Ai kêu nàng câu dẫn cha ta.”

“Người, người, người” Hoa Lôi giận dữ không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Hy Bình đi đến trước mặt nàng, cúi đầu ép sát vào mặt nàng nhìn trừng trừng nói: “Ta làm sao nào? Ta vui sướng phá hỏng việc tốt của nàng thì sao nào? Ta đã từng nói qua, phải làm nàng thành nữ nhân của ta, nàng nhớ không? Nàng tuổi không còn nhỏ nữa, cũng nên tìm một nam nhân, đừng ở chỗ này hồ tư loạn tưởng.”

Hoa Lôi nói: “Người cút đi, ta không muốn nhìn thấy mặt người, người còn không đi ta la lên đó.”

Hi Bình bước tới một bước, một tay ôm lấy Hoa Lôi đang lùi lại nói: “La đi! Nàng la lên đi! Sao lại không la thế?”

Hoa Lôi cố sức vùng vẫy nhưng vẫn bị Hy Bình ôm lại đưa vào phòng, đè nàng lên giường, nàng kinh hãi la lên: “Tiểu sắc ma, người dám khi dễ ta, ta sẽ huhu!”

Hy Bình tưởng nàng sẽ nói một hai câu ngang bướng, ai ngờ nàng lại khóc?!

Hắn vội ôm lấy nàng ngồi dậy, ôm nàng trong lòng an ủi: “Đừng khóc nữa, ta sẽ không làm gì nàng hết. Nàng xem, hiện tại không phải ta đã thả nàng ra rồi sao?”

“Người không có, người vẫn còn ôm ta!” Hoa Lôi đầm liên tục vào ngực hắn giọng giận dữ.

Hy Bình giải thích: “Nàng đúng là không cho ta ôm, mà ôm thì có sao! Trước đây nàng trần trụi để cho ta ôm cũng không có chuyện gì, huống hồ là bây giờ còn mặc y phục?”

Hoa Lôi kiên quyết: “Ta dù sao cũng không cho người ôm!”

Hy Bình thở dài: “Nếu như ôm nàng là cha ta, nàng thực sẽ không nói câu đó. Ký thực, nàng với cha ta đúng là hữu duyên vô phận. Lúc trước ta hôn nàng, nàng nói ta phá vỡ giấc mộng đã giữ gìn bao năm của nàng. Ta biết đó là nụ hôn đầu đời của nàng, nàng định để dành trao cho cha ta đúng không? Có lúc ta quả thực muốn thành toàn cho nàng với cha ta, có điều ta cũng yêu nàng lắm, nàng biết không? Nàng phải làm nữ nhân của ta, ta nói thật lòng đó.”

Hoa Lôi đẩy hẳn một cái, tức giận: “Ta cũng nói rất thực lòng, tiểu tử đại dâm người. Hoa Lôi ta cả đời dù không có ai cũng không gả cho người, người thả ta ra.”

“Hóa ra nàng còn để bụng chuyện lúc nhỏ ta đại dâm lên mình nàng. Cha ta đã nói với ta rồi, nếu không ta không biết nữ nhân nàng lại thù dai như vậy. Bất quá lúc nhỏ ta cũng chỉ đại dâm lên mình nàng một lần, sao nàng lại ghét ta như vậy? Nàng lúc đó không được sự cho phép của ta đã ôm ta, tính hết lời lỗi, ta phải ôm nàng thật lâu, nếu không ta sẽ lỗ to, kì thực, hiện tại ta tính ra vẫn còn đang lỗ, nàng ngồi trong lòng ta đương nhiên rất dễ chịu còn ta thì mệt mỏi.”

“Vậy sao người ôm ta chặt quá vậy? Người buông ta ra, tên tiểu sắc ma này, ta phải đi ngủ rồi.” Hoa Lôi lại bắt đầu giãy dụa, một kiểu giãy dụa vô vọng.

Hy Bình cất giọng dụ hoặc: “Cô Cô, ta coi cho cô ngủ, có được không?”

Hoa Lôi ngồi yên, quay mặt qua một bên, đáng vẻ giận dữ bưng bưng.

Hy Bình quay mặt nàng lại, hôn lên môi nàng, đầu lưỡi xuyên qua hàm răng ngậm chặt của nàng. Tiến vào trêu đùa cái lưỡi thơm tho ẩm ướt của nàng. Thân thể mềm mại của Hoa Lôi trong lòng hắn rung động không ngừng, hai bàn tay ngọc cổ đẩy ngực hắn nhưng một chút sức lực cũng không có. Đến khi môi Hy Bình rời môi nàng, nàng cũng chỉ có thể cố gắng thở mà thôi.

Hy Bình nhìn khuôn mặt đượm hồng dưới ánh đèn của nàng nói:

“Vì sao mỗi lần ta gọi nàng là cô cô nàng cũng đặc biệt nổi giận? Nàng nếu thực sự không thích ta, vì sao không cắn đứt lưỡi ta? Nàng luôn nghĩ bản thân yêu cha ta, thực ra nàng lắm rồi! Cha ta chỉ có một giấc mộng cổ chấp của nàng. Hiện tại ta là người chân chánh xâm nhập tâm linh nàng, thành trì của nàng nhất định sẽ có một ngày bị ta công hạ!”

“Người đừng có mơ, người dám hôn ta nữa ta sẽ cắn đứt lưỡi người.” Hoa Lôi một chút cũng không lưu tình đáp.

Hy Bình nhìn nàng tà ác: “Thật không, dù sao ta cũng không tin đâu?”

Hai tay hắn nâng mặt Hoa Lôi lên rồi hôn lên môi. Thấy rằng nàng cắn chặt lại, lưỡi hắn lại đẩy rằng nàng ra, tiến vào cái miệng thơm tho của nàng. Chợt thấy đau đầu lưỡi, tay hắn bóp mạnh hai hàm Hoa Lôi, rút lưỡi ra khỏi miệng Hoa Lôi nâng mặt nàng lên nhìn giận dữ.

Hoa Lôi dùng nhãn thần thách thức nhìn hắn không nói một lời.

Hy Bình cười lạnh: “Nữ nhân nhà người, thực sự cắn ta?”

Hoa Lôi nhìn Hy Bình, trong mắt xuất hiện tia khiếp ý. Nam nhân này lúc còn nhỏ nàng đã từng bế hắn. Nàng từ đó đến đây cũng không thể xem hắn như một nam nhân. Nhưng vào thời khắc này, nàng nhận ra đứa bé năm xưa bây giờ đã trưởng thành rồi, cũng đã trở thành một nam nhân đáng sợ!

Hoa Lôi đáp: “Là người ép ta.” Đột nhiên cảm thấy oan uổng, nước mắt lại trào ra.

Hy Bình lạnh giọng: “Có lẽ, nàng nói đúng rồi. Ta ép nàng, ai cho ta ép nàng đây? Nàng muốn tìm ai là chuyện của nàng, ta không quản được. ta bây giờ đã ép nàng một lần, vậy sẽ không ép nàng lần nữa. Nữ nhân của ta rất đông, chẳng có lý do nào ta phải đi cưỡng bách nàng. Bọn họ còn đang đợi ta, ta sao phải khổ sở ở đây lãng phí thời gian với nàng chứ? Nàng có thể lãng phí thời gian mấy chục năm chờ đợi một nam nhân nhưng ta thì tuyệt không thể vì nàng lãng phí thời gian của thế tử ta.”

Hắn để Hoa Lôi xuống một bên, cương quyết đứng dậy, lại phát hiện y phục mình bị Hoa Lôi giữ chặt. Hắn quay lại nhìn nàng, nàng vẫn cúi đầu làm thinh.

“Nàng đang nắm y phục của ta đó, nàng không biết sao?”

Hoa Lô buông tay ôm mặt khóc.

Hy Bình đi về phía bàn, mỗi tay cầm lên một mộc nhân nói: “Giữ lại còn ích gì? Mộng của nàng sớm đã tan vỡ từ khi nàng tạo ra nó.” Hai tay đột nhiên đập lại, hai mộc nhân tức thì đập vào nhau, nát thành bụi phấn, từ trong tay hắt lững lờ rơi xuống mặt đất.

Hắn quay lại nhìn Hoa Lô, nàng đang đứng cạnh giường, nhẩn thần si ngốc, trong miệng lẩm nhảm: “Mộng của ta, vỡ rồi à?”

Hy Bình trong lòng đau nhói, nén nỗi đau trong lòng bước ra khỏi phòng, còn nghe tiếng khóc của Hoa Lô: “Người trả mộng cho ta, người trả Lô Lô!”

Hắn không quay lại, một mạch đi khỏi Mộc Nhân Cư, trở về Nhạc Hoa Viên.

Bạch Liên hỏi: “Lão công, chàng sao đi lâu quá vậy. Liên nhi còn nghĩ đêm nay chàng không quay lại!”

Hy Bình nhìn lướt qua bọn kiều nữ, liền đem Hoa Lô cùng thất ý với Hoa Lô ném ra khỏi đầu, mỉm cười nói: “Sao ta lại không quay lại, ta làm sa bả các nàng ở bên ngoài hứng gió đêm chứ? Liên nhi, lão công đêm nay không yêu nàng không được rồi.”

Hắn lên giường lớn. Phỉ nhi cùng Ngẫu nhi trái phải cởi y phục cho hắn. Hai tay hắn đưa ra xoa nắn thân trên lưỡng nữ, lưỡng nữ cùng mỉm cười rên rỉ.

Hy Bình nói: “Đêm nay ta làm bụng hai nàng to ra có được không?”

Phỉ nhi đáp: “Không được, bọn thiếp nếu đều có mang thì ban đêm lấy ai bồi tiếp cô gia. Các vị tử tử sinh hài tử xong, bọn thiếp hai người sẽ vì cô gia sinh hài tử.”

Hi Bình cười cười: “Cũng là nàng lo cho người khác.”

Phỉ nhi đáp: “Kỳ thực bọn thiếp đã sớm nghĩ đến việc vì cô gia sinh hài tử nhưng Lãnh tử tử nói, như quả có lúc không ai tiếp cô gia, chàng không biết sẽ ra ngoài kiếm bao nhiêu nữ nhân nữa.”

“A! Ta cứ tưởng là vì lo cho ta, thực ra là lo cho bản thân các nàng” Hắn trần truồng đến bên mình Lãnh Như Băng, ngồi xuống, vuốt ve nàng rồi nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ băng sương như trước kia nói: “Cho dù nàng với mọi người mọi chuyện đều lạnh băng băng nhưng cũng vì ta mà ăn nhiều dấm lắm rồi. Đầu tiên là ăn dấm của Phương nhi, bây giờ là ăn dấm của nữ nhân trong thiên hạ. Đừng nghĩ nam nhân của các nàng hề cứ thấy nữ nhân là thích. Ta chỉ hứng thú với nữ nhân yêu thương ta thôi. Lần này ra ngoài, so với người khác ta đưa về ít nữ nhân hơn nhiều. Thực sự làm tổn hại đệ nhị đại danh Tình Thánh của ta đó.”

Lãnh Như Băng giận dữ nói: “Chàng không phải cũng đem về bốn người sao?”

Hy Bình đáp: “Tuy nói là đưa về bốn người, bất quá bọn họ không ở lại Nhạc Hoa Viên, đủ chứng minh bọn họ tạm thời không phải nữ nhân của ta.”

“Cũng đâu khác nhau.” Bạch Liên đền sau lưng hắn, cắn vành tai hắn nói: “Lão công, thiếp tin chắc bọn họ sẽ trở thành con mồi của chàng. Chàng là thợ săn cường tráng nhất thế gian, bao nhiêu nữ nhân trong lòng chàng đều có thể thỏa mãn.”

Hy Bình đáp không biết ngượng miệng: “Ta cũng biết vậy, nếu không nàng đã không nguyện chỉ cần vô lại không cần anh hùng rồi.”

Lãnh Như Băng giận dữ: “Vì đã chọn vô lại rồi, sao có thể chọn anh hùng? Nhưng chàng sau này có lúc so với anh hùng cũng là anh hùng. Băng Băng cũng là yêu chàng điểm này.”

Hy Bình phản đối: “ai nói ta không có hùng tâm chí tráng chứ? Ta đánh nhau về sau không thể thua được. Một nam nhân sao có thể thua về tay kẻ khác chứ? Không đánh ngã đối thủ, không phải là rất mất thể diện sao? Không đánh cái đầu heo bọn chúng, không phải là không giữ được danh xưng quyền vương ta sao? Ngoài ra, cùng nữ nhân đại chiến trên giường ta cũng không thể không thắng, bọn nàng ai muốn đấu trước với ta?”

Lãnh Như Băng đột nhiên chạy trốn khỏi vòng tay Hy Bình, hoảng hốt: “Chàng đừng tìm ta, ta phải bảo vệ hình tượng trước mặt bọn họ. Đến khi bọn họ tất cả không giữ được hình tượng nữa, ta mới cho chàng làm xấu với ta. Như vậy bọn họ mới không cười nhạo Băng Băng được.”

Hy Bình ôm Bạch Chỉ nằm kế bên nói: “Tiểu Bạch chỉ, nàng không phải thích làm mẫu sao? Nàng có muốn tiên phong cho bọn họ không?”

Bạch Chỉ cả mặt thẹn thùng, nhẹ giọng: “Đại phôi đản, chàng phải nhẹ nhàng đó, trong bụng người ta đã có tiểu phôi đản rồi.”

Hy Bình ha hả cười lớn nói: “Đương nhiên rồi, ta nói không biết bao nhiêu lần là ta rất giữ lời. Đối với các nàng ta sẽ rất ôn nhu, rất là ôn nhu. Chỉ lưu giữ tất cả thô bạo để đối phó hai tiểu ny tử muốn giam giữ ta, để bọn họ cũng chạy theo ta tìm nữ nhân khác, hắc hắc!” Đoạn hướng về Phỉ nhi cùng Ngẫu nhi cười âu yếm.

Miệng hai nàng đồng thanh: “Ai sợ ai chứ?”

oOo

“Đại ca, đại ca!” Tiểu Nguyệt ở trước cửa gọi rất gấp

Hy Bình đang thẳng cẳng ngủ say, nghe tiếng la của Tiểu Nguyệt tỉnh dậy, lay nhẹ tấm thân trần của Hoa Tiểu Mạn đang ngủ trên người hần nói: “Tiểu Mạn, Nguyệt nhi gọi ta, chắc có chuyện gấp.”

Hoa Tiểu Mạn thức dậy, bò sang ngồi một bên hỏi: “Chuyện gấp gì vậy?”

“Tạm thời còn chưa biết.” Hần thức dậy, Phỉ nhi cùng Ngẫu nhi cố gắng bò dậy, mặc quần áo cho hần. Hần xuống giường đi giày vào, mở cửa hỏi: “Nguyệt nhi, tìm đại ca gấp như vậy, có phải có chuyện gì rồi không?”

Tiểu Nguyệt kéo tay hần chạy, vừa chạy vừa nói: “Sáng nay người đưa thức ăn tới, thấy Lôi di ngồi ngay góc dưới đất, giống như mất hồn vậy. Ai cũng không nhận ra, cha nói muội chạy gấp đến gọi đại ca qua.”

Hy Bình đột nhiên rụt tay khỏi tay Tiểu Nguyệt, chạy như bay đến Mộc nhân Cư.

Lúc này người đã đứng đầy Mộc nhân Cư.

Hy Bình tiến vào phòng Hoa Lôi, Hoàng dương lập tức tra hỏi hần: “Bình nhi đêm qua con đối với Lôi Lôi như thế nào?”

Hy Bình không trả lời, hiện tại không phải lúc giải thích, hần nhìn Hoa Lôi ngồi trên đất.

Mặt nàng mê man, hai tay nâng nắm bụi gỗ, trong miệng chỉ lẩm nhẩm liên tục hai câu: “Chàng trả mộng cho ta, chàng trả Lôi Lôi.”

Hai bình quý xuống trước mặt nàng, hai tay run rẩy nâng khuôn mặt nàng.

Nhân thần nàng đột nhiên rừ mê muội trở nên trong sáng, như ánh mắt thuần chân của trẻ thơ, nàng hưng phấn la lên: “Ca ca, huynh đến rồi. Mộng của Lôi Lôi vỡ rồi, huynh phải trả mộng cho Lôi Lôi, huynh trả Lôi lôi!” Thần thái như một tiểu tử hài bảy tám tuổi.

Tim Hy Bình như vỡ ra, cặp mắt hổ ngấn lệ trong suốt, cắn răng đáp: “Trả, ta trả nàng, trả nàng!”

Hoàng Dương sau lưng hần quát lớn: “Bình nhi con cuối cùng đã làm ra chuyện gì? Vì cái gì mà Lôi Lôi bị đã kích lớn như vậy?”

Hy Bình gáy nổi gân xanh vùng đứng dậy, sắc mặt đầy đau khổ, hét cuống: “Tất cả ra ngoài, ra ngoài!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thở dài, đi ra khỏi phòng.

Hoa Lôi ngây thơ nói: “Ca ca huynh dữ quá à, bọn họ bị huynh dọa chạy hết rồi. Ca ca bọn họ là ai vậy? Vì sao Lôi Lôi không nhận ra bọn họ?”

Hy Bình thống khổ nói: “không cần để ý bọn họ, muội nhận ra ca ca là được. Lôi Lôi, muội một đêm chưa ngủ rồi, ca ca ru muội ngủ, được không?”

Hoa Lôi vỗ tay đáp: “Hay quá! Ca ca ru Lôi Lôi ngủ.”

Hy Bình ôm nàng nằm lên giường, âu yếm nói: “Là ta hại nàng, nàng muốn ta làm gì để bồi thường cũng được. Ta đền nàng một giấc mộng, sau này nàng cũng theo cạnh ta, ai phản đối cũng không được.”

Hoa Lôi trở mình nằm úp lên người hắn nói: “Ca ca, sau này Lôi Lôi chỉ ở bên cạnh huynh thôi. Lôi Lôi chỉ biết ca ca thôi. Lôi Lôi sợ bọn họ.”

Hy Bình nhìn khuôn mặt thành thực với thần thái ngây thơ. Cái miệng đặc biệt nhỏ của nàng thốt ra lời lẽ của tiểu hài. Hắn nhẹ thở dài: “Lôi Lôi không cần sợ bọn họ, sau này muội sẽ thích họ thôi, bọn họ đều rất thích Lôi Lôi.”

Hoa Lôi nói: “Hay quá Lôi lôi nghe lời ca ca sau này không sợ họ nữa.”

Hy Bình âu yếm hôn lên đôi môi nhỏ của nàng nói: “Vậy là ngoan lắm, ngủ đi!”

Hoa Lôi cao hứng hôn lại Hy Bình một cái, ngoan ngoãn nằm lên ngực hắn, nhắm mắt lại, mỉm cười hạnh phúc. Không lâu sau đã từ từ chìm vào giấc mộng.

“Lôi Lôi, Lôi Lôi!” Hy Bình gọi nhỏ vài tiếng, biết chắc nàng đã quá buồn ngủ, lúc này đã ngủ say. Hắn nhẹ nhàng ôm nàng đặt nằm xuống, đoạn xuống giường, ra khỏi phòng, khép nhẹ cửa lại, đi khỏi Mộc Nhân Cư.

Bước vào đại sảnh, tất cả mọi người đều ở đó, nhìn Hy Bình với ánh mắt dò hỏi.

Hoàng Dương đến bên hắn hỏi: “Bình nhi Lôi Lôi sao rồi?”

Hy Bình tìm một chỗ ngồi xuống, nói: “Nàng ta ngủ rồi, bây giờ ta muốn tuyên bố một chuyện. Lôi Lôi về sau là nữ nhân của ta.”

Xuân Yến nói: “Bình nhi Hoa Lôi vì sao lại trở nên thế này?”

Hy Bình đem sự việc từ đầu đến cuối thuật lại một lượt, không kìm nổi nói: “Ta cũng không biết vì sao lại trở nên như thế này. Hi vọng nàng ta có thể hồi phục như xưa. Bất kể nàng ta trở thành thế nào, cả cuộc đời này vẫn chiếu cố nàng.”

Mọi người nghe xong tuy thấy kì lạ, vẫn không thể không tin.

Xuân Yến thở dài: “Có lẽ nó bị kích động quá lớn. Dù sao cũng là giấc mộng gìn giữ hơn hai mươi năm, đột nhiên biến mất tất cả, làm sao nó chịu nổi mất mát này? Nếu biết trước như vậy ta đã để lão đầu lấy nó. Nó là loại nữ nhân quá si tình, chúng ta đều đã làm tổn thương đến nó.”

Hoàng Dương vô lực ngồi phịch xuống ghế. Lão biết lúc này không cách nào trách oan trai được bèn nói: “Bình nhi, là ta không phải với muội ấy. Hi vọng con có thể cùng với muội ấy, chiếu cố tốt cho muội ấy. Có điều muội ấy là trưởng bối của Tiểu Mạn Nhưng tình cảnh bây giờ, muội ấy cũng chỉ có thể nhận ra con, cũng chỉ có thể để muội ấy theo con.”

Hy Bình bình tĩnh nói: “Con không quan tâm nàng là ai hay là người thế nào, con chỉ biết nàng là nữ nhân của con ai cũng không thể ngăn cản. Các người tổ nhất không nên phản đối, nếu không với ai ta cũng không khách khí.”

Mọi người ngạc nhiên. Kỳ thực trong lòng bọn họ ít nhiều thấy việc Hy Bình thu nạp Hoa Lôi có chút không bình thường, nhưng Hoa Lôi như thế này cả nhà cũng đã thấy. Hy Bình phải chiếu cố nàng một đời, chắc chắn là xuất phát từ tâm lý ôm thẹn mà chuộc tội.

Hy Bình lại nói: “Tiểu Mạn, nàng đi coi Lôi Lôi. Ta sợ nàng ta sau khi tỉnh dậy không thấy ta, lại có chuyện nữa.”

Hoa Tiểu Mạn y lời đi ra. Nàng không phản đối Hy Bình thu nạp Hoa Lôi. Nhiều khi nàng cũng đồng tình với vị cô cô này. Nàng nghe bọn họ kể chuyện cô cô như vậy, sớm đã muốn đến thăm. Bây giờ Hy Bình đã đi ra còn nói nàng đến chăm sóc, nàng tự nhiên nguyện ý.

Mọi người tại đại sảnh nhất thời không biết nói gì. Mãi đến giờ ăn khi đã nạp tí rượu vào người mới nói to thoải mái vài câu.

Sau bữa ăn, Triệu gia huynh đệ cáo từ trở về thần đạo môn. Hoàng Dương phụ phụ cùng Hoàng Đại Hải cũng chuẩn bị khởi hành đi Bích Lục Kiếm trang

Lúc chia tay Xuân Yển kéo Hy Bình ram ôt bên nói: “Bình nhi, Nguyệt nhi đêm qua đã nói với ta. Trong lòng nó chỉ có đại ca con thôi, con đừng để nó thất vọng thương tâm. Trái tim nữ nhân mềm yếu lắm.”

Hy Bình nói: “Con là người nữ nhân nào cũng dám yêu, sao lại sợ có thêm một muội muội. Người ngoài muốn nói gì thì nói, có đều đừng để con nghe được là tốt rồi. Mẹ, mẹ đừng lo lắng con không để Nguyệt nhi thất vọng đâu. Con là người cái gì cũng dám làm, con sợ lấy muội muội sao?”

Xuân Yển thở dài: “Khổ cho con rồi Bình nhi!”

Hy Bình ôm Xuân Yển, nhẹ giọng nói: “Mẹ, mẹ cũng rất khổ đó, mẹ trong lòng phải gìn giữ bí mật quá lớn.”

Xuân Yển toàn thân run bắn, ngây người lập tức. Hy Bình buông bà ra, đến chỗ mọi người.

Hoàng Dương ôm Hy Bình nói: “Lôi Lôi giao cho con, nếu sư huynh trở về phản đối, con ức cho cha biết, cha tìm ông ta nói chuyện. Cha giờ phải đi tìm Đỗ Thanh Phong tính toán tổng số. Mong là lúc trở về, con có thể cho cha thấy một Lôi Lôi hoàn hảo như trước, hạnh phúc vô bì. Cha tin tưởng con sẽ làm được, con là nhi tử đáng kiêu hãnh nhất của cha.”

Hy Bình đáp: “Cha! Bất kể Lôi Lôi như thế nào con cũng sẽ chiều cố tốt cho nàng, khiến nàng vui vẻ.”

Hoàng Dương buông hấn ra, vỗ vỗ vai hấn nói: “vậy mới được chứ.”

Triệu Tử Hào ôm Hy Bình, cười nói: “Triệu Tử Hào ta một đời bội phục không nhiều người nhưng ta thực lòng bội phục ngươi. Mặc dù ngươi sau này nhiều lúc vô lại thậm chí vô sỉ nhưng trên người ngươi có một mị lực bất khả kháng cự, khiến người ta cam tâm phục tùng ngươi! Người trời sinh là một nam nhân đầy bá khí.”

Hấn đột nhiên nói nhỏ: “Bất quá ta thích tên vô lại ngươi, cái kiêu của ngươi vừa tức cười vừa khả ái. Mong rằng ngươi đừng vì chuyện gì đó mà đánh mất tính cách này. Sau này nếu có cần đến ta xin cứ nói một tiếng. Ta hân hạnh được cùng ngươi kề vai tác chiến, giờ ta phải về trước lo vợ con, tái kiến!”

Hy Bình cười đáp: “Ngày nào ta đi của gái sẽ kêu ngươi cùng đi, chúng ta cùng kề vai tác chiến!”

Triệu Tử Hào không đáp, lão đệ hấn lại đáp: “Thiên vạn đừng quên chúng ta!”

Mọi người đột nhiên cười lớn, tiếng cười vang trầm dậm.

Tiếng cười trong đời, buồn buồn vui vui, chuyện trong chớp mắt.

122. Chương 121: Vị Vong Thần Dục

Hoa Lôi tỉnh dậy, người đầu tiên nhìn thấy không phải là Hy Bình, mà là cháu gái mình, nàng có lẽ còn chưa kịp nhận ra rằng, từ giờ sẽ phải gọi Tiểu Mạn là tỷ tỷ, điều này khiến Tiểu Mạn đôi hàng lệ vẫn chảy dài trên má.

Thấy Hy Bình từ đằng xa tiến lại, Hoa Tiểu Mạn lập tức lao ủa vào lòng Hy Bình. Khóc: “Cô cô ta, ta”

Hy Bình vội an ủi: “Đừng khóc nàng sẽ ổn thôi mà, sau này chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc nàng ta, được không?”

“Ừ” Hoa Tiểu Mạn gạt đi đôi hàng lệ trên mắt, rời khỏi lòng Hy Bình.

Hoa Lôi từ trên giường bước xuống, đôi chân trần vừa chạm đất, liền nói: “Ca ca, Lôi Lôi thật rất vui!”

Hy Bình ngạc nhiên: “Lúc này ư?”

Hoa Lôi ngây thơ đáp: “Đúng thế! Lôi Lôi sau khi tỉnh dậy thì cảm thấy rất hưng phấn, ca ca không biết hay sao?”

Hy Bình chợt nhớ ra là Hoa Lôi có sở thích tắm vào buổi sáng, chàng thực sự ngạc nhiên, tại sao ngay đến cả lúc này mà nàng vẫn không thay đổi tập quán đó của mình nhỉ?

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Để thiếp sai người đi chuẩn bị nước ấm.” Nói xong liền rời đi.

Hy Bình ôm Hoa Lôi vào lòng âu yếm hỏi: “Lôi Lôi, tại sao khi vừa mới tỉnh dậy đã phải đi tắm?”

Hoa Lôi bướng bỉnh: “Người ta thích thế. Người ta không biết, chỉ thấy cần phải tắm. Ca ca, chàng cùng Lôi Lôi tắm chung có được không?”

Hy Bình đáp: “Không được, Lôi lôi tự tắm lấy đi, ca ca không thích tắm lúc này.”

Hoa Lôi biểu tình lặc lợng, buồn rầu: “Chẳng có ai chịu cùng Lôi Lôi nghịch nước cả. Ca ca, chàng giúp Lôi Lôi tắm đi mà.”

Hy Bình nhìn vào ánh mắt mong đợi của nàng, đoạn đưa tay nhẹ vuốt tóc nàng, tay kia nâng nhẹ cằm nàng: “Được mà ca ca giúp nàng tắm rửa, nàng còn yêu cầu gì nữa không?”

Hoa Lôi không yêu cầu gì khác, nàng lộ rõ vẻ vui mừng: “Tốt quá, ca ca, chúng ta cùng đi tắm.” Đoạn kéo tay Hy Bình bước ra ngoài.

Hy Bình kéo tay nàng lại bảo: “Nước vẫn chưa đủ ấm đâu, chúng ta ứ ở đây, đang lúc rảnh rồi, ca ca hát cho nàng nghe nhé?”

Hoa Lôi ngồi trên giường vỗ tay hưởng ứng: “Hay lắm! Hay lắm! Lôi Lôi muốn nghe hát. Ca ca mau hát đi!”

Hy Bình đột nhiên hăng hái, ưỡn ngực, húng hắng vài tiếng cho thông cổ, mở miệng hát những ca khúc kinh điển, Hoa Lôi lộ ánh mắt tươi cười, nhảy nhót như hải đồng.

Lúc này Hy Bình như bắt được báu vật, ca khúc từng bài từng bài trình diễn, gần như gây chấn động toàn căn phòng, hẳn một mình cũng đang khiêu vũ, cũng uốn éo lắc mông, vỗ tay mỉm cười chọc ghẹo Hoa Lôi.

Hy Bình vừa hát vừa nghĩ, bộ dạng Hoa Lôi thật khả ái, thật trăm lần khả ái, trước kia nàng rất khó chịu khi nghe chàng hát, hiện tại đột nhiên lại giống Tuyết Nhi tôn sùng ca thần Hoàng Hy Bình là thần tượng của mọi thính giả. Hẳn cực kỳ thỏa mãn, có lẽ sau này chỉ dạy nàng ta thật lạ thú vô cùng.

Nhưng, chẳng lẽ lại để nàng và hẳn ở chung trong căn phòng này sao? Chuyện này có vẻ không được ổn lắm, mặc dù nàng ta là một nữ nhân đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng lúc này nhìn nàng lại giống như một tiểu hài nữ, thực có nhiều điều bất tiện, hay để nàng ta ở cùng với Nguyệt nhi? Chuyện này để tối nay nhắc lại.

Trong khi hai người đang nhiệt náo trong phòng, Hoa Tiểu Mạn bước vào nói: “Hy Bình, nước đã chuẩn bị xong, nàng đưa cô đi tắm đi!”

Hy Bình đáp: “Lâu lắm rồi mới có dịp được hát, nàng không thấy ta hát làm nàng ta rất vui hay sao? Hãy để ta hát thêm một lúc nữa đã!”

Hoa Lôi cất giọng thổ thê: “Ca ca, Lôi Lôi rất hân hoan.”

Hy Bình không ngại nói: “Được rồi! Để huynh đưa muội đi tắm. Tiểu Mạn, muội thấy đó, biết nghe huynh hát thật tuyệt vời đấy, thế mà trước đây toàn cấm ta hát, muội không nghe cũng đừng cấm người khác không nghe chứ? Tiểu Mạn, như quả đã thích ta có thể hát tiếp cho nàng nghe.”

Hoa Tiểu Mạn giận dỗi nói: “Chàng thích hát thì cứ hát, người ta không nghe cái giọng quỉ khóc của nàng đâu.”

Hy Bình khổ sở đáp: “Huynh hát có chỗ nào không hay chứ?”

Hoa Tiểu Mạn cười đáp: “Huynh hát ma hay ư? Thật không đó. Không nói với huynh nữa, muội phải đưa cô cô đi tắm đây.” Nói rồi nàng chạy đến nắm tay Hoa Lôi: “Cô cô, cùng tắm với Tiểu Mạn nhé?”

Hoa Lôi rút tay nàng ra đáp: “Tỷ gọi ta sao, tỷ tỷ? Ta không phải là cô cô nữa, gọi ta là Lôi Lôi thôi, ta không tắm cùng tỷ được, ta phải tắm với ca ca.”

Hoa Tiểu Mạn ngạc nhiên: “Chàng phải giúp cô cô tắm rửa ư?”

Hy Bình hôn lên đôi môi xinh của nàng nói: “Cả hai nàng đều là nữ nhân của ta, ta không những giúp nàng ta tắm rửa, mà còn giống như tắm cho uyên ương, nàng đi cùng chúng ta chứ?”

Hoa Tiểu Mạn than: “Chỉ mong cha mẹ có thể chấp nhận sự thật này, ta cùng Tiểu ba thì không có vấn đề gì, cô cô thực sự rất đáng thương, nếu để cô cô lựa chọn một nam nhân, có lẽ lựa chọn chàng là một sai lầm. Nhưng dù có sai thì cô cô cũng sẽ rất hạnh phúc, giống như cháu mình vậy, đã tìm được một nam nhân tốt, cũng sẽ sống rất vui vẻ.”

Hy Bình nói: “Sau này nếu nàng ta chấp thuận, ta lo lắng không biết nàng sẽ phải gọi nàng ấy thế nào?”

Hoa Tiểu Mạn giận dữ: “Đương nhiên vẫn gọi là cô cô!”

Hy Bình nói: “Ta phải đưa nàng ta đến phòng tắm, nàng tìm giúp một bộ y phục mang đến nhé”. Hắn chuyển qua ôm Hoa Lôi, cùng bước đến phòng tắm, bất chợt nhớ lại tình cảnh trước đây cũng từng diễn ra tại phòng tắm này, lòng bất giác bồi hồi.

Hoa Lôi cùng Hy Bình ngồi xuống, nói: “Ca ca, giúp Hoa Lôi thoát y đi.”

Nàng nói thực giản đơn, dường như đối với chuyện này cũng rất tự nhiên.

Nếu đổi lại là nam nhân khác trong tình huống này nhất thời sẽ không biết phải xử trí như thế nào, nhưng Hy Bình lại không giống như những nam nhân khác, đôi tay hắn thuần thực cởi bỏ y phục trên người Hoa Lôi, đoạn nói: “Như quả nàng trước đây, cũng để ta làm những việc này cho nàng, ta sẽ rất hoan hỉ đáp ứng. nhưng nếu có thể quay trở lại, nàng có hối hận không? Nàng vốn dĩ có thể yêu tất cả những nam nhân khác ngoại trừ ta ra, ta thực sự đã sùng thủ đoạn để có được nàng, sau này nàng sẽ không thể có nam nhân khác nữa, nàng chỉ thuộc về Hoàng Hy Bình ta thôi!”

Hoa Lôi lờ lững mắt nhìn hắn, nói: “Ca ca, chàng sao nói xấu thiếp? Lôi Lôi không thích nghe chàng nói thế!”

Lúc này Hoa Lôi đã khỏa thân, Hy Bình nhìn muốn xuyên thấu thân thể tuyệt mỹ này, hạ thể liền có phản ứng, thì thầm nói: “không thể hiểu nổi, nghe những lời đó, hiện tại nàng la rầy, ngăn cản thì ta không nói nữa.”

Hắn bế Hoa Lôi vào bồn tắm, nàng tự kỳ cọ thân thể, hắn vừa tắm rửa vừa ngó ngàng nhìn nàng.

Hy Bình hỏi: “Lôi Lôi có chuyện gì sao không tắm?”

Hoa Lôi, hít một hơi sinh khí, trả lời: “Chàng nói giúp thiếp tắm rửa.”

Hy Bình rung mình một cái, Hoa Lôi, nàng không phải đang khảo nghiệm sức chịu đựng của ta? Ta đang tắm, không biết bắt đầu tắm cho nàng từ đâu, do đó tắm cho nàng bắt đầu từ khuôn mặt.

Hoa Lôi đẩy tay hắn ra, gắt giọng: “Ca ca, chàng dùng sức mạnh quá, làm mặt người ta đau.”

“Được, lỗ khinh suất một chút.” Miệng tuy nói thế, Hy Bình hoàn toàn không có khả năng khinh suất.”

Hoa Lôi kháng nghị: “Ca ca, chàng làm trầy da mặt Lôi Lôi, để Lôi Lôi tự kỳ, chàng giúp Lôi Lôi kỳ cọ thân thể đi.”

Hy Bình đặt giá treo quần áo sang một bồn tắm khác, giúp nàng kì cọ cổ và vai. Hoa Lôi táp nước vừa đủ lên những chỗ vừa kỳ cọ, ngay khi nước đã ướt hết mọi chỗ, lệnh cho Hy Bình ở phía sau từ từ nhúng bông tắm.

Nàng đột nhiên đứng dậy, chuyển thân tới nói: “Ca ca, giúp Lôi Lôi rửa phía dưới đi.”

Hạ thể của Hy Bình đột nhiên vươn thẳng lên, đội lên trong khó, đứng lóng ngóng đương trường: Nàng dâu mới qua cửa nhà chồng này thực không hiểu có chuyện gì lại khiến sắc lang trở nên như vậy?

Hoa Lôi thú vị nói: “Vô lại ca ca, giúp Lôi Lôi rửa đi.”

Hy Bình nhìn thấy khối thịt phồng lên đầy lông ảm ướt thật hấp dẫn chết người, như muốn phun máu ngay lập tức.

Vừa đúng lúc Hoa Tiểu Mạn mang y phục tiến lại, hắn cầm khăn tắm dúi vào tay trái Hoa Tiểu Mạn đang không cầm y phục nói: “Nàng giúp cô cô nàng tắm rửa, ta sợ rằng chưa tắm được phân nửa, không chịu được lại thuận dịp chiêm hữu nàng ta, nàng ta thế nào cũng trừng phạt ta mất.” Nói xong hắn chuồn thẳng.

Hoa Tiểu Mạn nhìn thân thể trần truồng của Hoa Lôi trong bồn tắm khê thổ dài: “Cô cô, người thật thích trên người.”

123. Chương 122: Yêu Không Hối Hận

Đến khi trời tối Hoa Lôi vẫn ở lại Mộc Nhân Cư. Hy Bình không yên tâm về nàng nên cho Hoa Tiểu Mạn qua ngủ với nàng.

Hy Bình ở trong phòng cùng bọn nữ nhân đùa giỡn, ôm Lân Như Băng nói: “Đêm nay ta qua phòng Nguyệt nhi ngủ, các nàng có phản đối gì không?”

Tứ nữ Bạch Dương tộc biết giữa hân và nguyệt nhi có qua hệ rất mơ hồ, cũng không nói gì cả.

Lân Như Băng quá kinh ngạc hỏi: “Hy Bình, chàng cùng Nguyệt nhi sao?”

Hy Bình tỏ dãi: “Nàng cũng biết rõ chuyện giữa ta và Nguyệt Nhi. Ta không thể để Nguyệt nhi thương tâm chút nào nữa.”

Lân Như Băng nói: “Nhưng đó là muội muội của chàng.”

Hy Bình không nén nổi, nói: “Có lẽ! Chính vì vậy, ta không thể khiến nàng ta tiếp tục tiêu tụy. Nàng ta dám chọn ta, ta vì sao không thể chọn nàng ấy? Các nàng không nói ra ngoài, ai mà biết được chứ, nàng nói đúng không?”

Lân Như Băng hết lời, nhìn Hy Bình đi khỏi, rồi mới nói: “Các người không ngạc nhiên sao?”

Bạch Liên điềm nhiên nói: “Lúc hân ở Bạch Dương tộc, đêm nào cũng cùng Nguyệt nhi ngủ chung một lều, lúc đầu ta còn nghĩ vì họ không phải anh em ruột, ai biết lại là anh em ruột. Phải quẩn, chúng ta cũng quẩn không được, huynh muội bọn họ đều không sợ, chúng ta gượng lại lo lắng gì chứ? Để họ tùy tiện đi, chúng ta ngủ.”

Lân Như Băng chấn kinh nhưng chấn kinh xong thì lại bình tĩnh trở lại.

Phải sai lầm, thì để hân làm sai đến cùng.

Hy Bình gõ cửa phòng Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt hỏi vọng ra: “Ai đó?”

Hy Bình im lặng một lúc rồi đáp: “Đại ca.”

Bên trong vọng ra tiếng bước chân mở cửa. Tiểu Nguyệt bận áo ngủ, nàng ngẩng mặt nhìn Hy Bình, nhẹ giọng: “Đại ca, huynh đến rồi à?”

Hy Bình tiến vào phòng, nhìn Tiểu Nguyệt đóng cửa lại, hân nói: “Nguyệt nhi, đêm nay, đêm nay Ài!”

Tiểu Nguyệt ngẩng mặt nhìn hân chằm chằm nói: “Đại ca, Nguyệt nhi đã chờ đêm nay lâu lắm rồi.”

Nàng sà vào lòng Hy Bình, Hy Bình ôm chặt lấy nàng, hỏi: “Mẹ và muội đã nói chuyện gì?”

Tiểu Nguyệt do dự một lúc đáp: “Mẹ cái gì cũng không nói.”

“Có lẽ cái gì cũng không cần nói.” Hy Bình bế Tiểu Nguyệt đi đến giường, đặt nàng nằm xuống, cởi hài giúp nàng, rồi tự mình cởi giày leo lên giường, vuốt nhẹ tóc nàng im lặng rất lâu.

Tiểu Nguyệt nắm tay hân lại nói: “Đại ca, huynh không phải muốn làm hư với Nguyệt nhi sao? Muội thấy huynh ưc này không giống đại ca háo sắc của muội, Một điểm khí phách sắc lang cũng không có. Hừm, có phải chê Nguyệt nhi quá xấu xí không? Cả sắc lang nhìn thấy cũng không có khẩu vị nữa?”

Hy Bình trong lòng kinh hãi: “ây, Nguyệt nhi làm sao biết rõ cảm tưởng lúc trước của ta vậy?”

Tiểu Nguyệt giận dỗi: “Đại ca, có phải không hả?”

Hy Bình đáp: “Sao lại thế được? Nguyệt nhi là nữ hài mỹ lệ nhất mà!”

“Vậy sao cả loại sắc lang như huynh cũng do dự với muội? Huynh phải xuất ra bản sắc sắc lang của huynh, hướng tới muội muội của huynh, chứng minh đi. Không cần nói muội là muội muội nên huynh không dám,

đó không phải là lời của sắc lang. Hơn nữa huynh không phải lần đầu làm hư với người ta.” Cặp mắt ướt của Tiểu Nguyệt thấy được sự hoảng hốt trong lòng hắn.

Hy Bình nén giận, đè nhẹ Tiểu Nguyệt một cái, day mũi nàng nói: “Tiểu ný tử muội này, muội dám chọc đại ca hả?”

Mặt Tiểu Nguyệt thoáng hồng, cũng không biết vì thẹn hay vì ánh đèn hồng, nàng nói: “Huynh trước đây thường bị muội chọc đến hỏa dục thiêu đốt, huynh không có chân chính muốn Nguyệt nhi, đêm nay huynh có phải đơn thuần đến đây ngủ với Nguyệt nhi thôi không? Huynh cứ nói, bất luận thế nào huynh tìm cha mẹ về bồi thường cho muội. Đại ca, huynh thật là khiến Nguyệt nhi thất vọng?” Nước mắt nàng lấp lánh dưới ánh đèn.

Hy Bình cuối đầu xuống, hôn lên đôi mắt ướt át của nàng, giọng ôn nhu: “Muội biết đại ca trước giờ rất uy tính mà, làm sao đánh lừa muội được?”

Cười khúc khích một tiếng, Tiểu Nguyệt yêu kiều nói: “Đại ca, huynh nói dối thường như cơm bữa, huynh còn nói giữ uy tín? Huynh không biết lừa Nguyệt nhi bao nhiêu lần rồi, từ nhỏ đến lớn huynh toàn là người ta, huynh là đại ca hư, còn dám nói không lừa muội? muội đánh chết huynh!”

Đôi tay mềm mại lại bắt đầu âu yếm vuốt ve Hy Bình. Đột nhiên mọi động tác đều dừng lại nhìn Hy Bình chằm chằm, nhẹ giọng: “Đại ca, có một bộ phận trên người huynh lúc nào cũng nói sự thật.”

Hy Bình lật người nằm ngửa xuống, ngẩng đầu nhìn xuống cái quần trousers lên như cái lều của mình.

“Mẹ nó, từ lúc nào đã vọt lên thế này?”

Vọt lên một cái cũng nói lên sự thật, lúc này đúng là bi ai của nam nhân!

Tiểu Nguyệt nhồm dầy nằm đè lên mình hắn yêu kiều giận dỗi: “Đại ca, huynh đến đã lâu rồi còn chưa hôn đôi môi ngọt ngào của Nguyệt Nhi đó!”

Đôi môi hồng của nàng ấn lên cái miệng đang mở ra định nói của hắn, đầu lưỡi như linh xà trườn vào miệng hắn, sử dụng cách giao lưu không cần mở miệng nhưng ngọt ngào nhất, Trong số các bộ phận cấu thành ngôn ngữ giao lưu của tình nhân song phương, lưỡi cho dù không dùng để nói, cũng đem đến cho cả hai sự thấu hiểu sâu sắc.

Hy Bình phản kích hôn lại khiến Tiểu Nguyệt hô hấp khó khăn, đến khi nhịp tim đập lên cuồng loạn hai đôi môi mới lưu luyến rời nhau.

Tiểu Nguyệt gục đầu vào cổ Hy Bình nhẹ nhàng thở gấp nói: “kỳ thực chỉ cần đại ca yêu Nguyệt nhi, thường xuyên ôm hôn Nguyệt nhi muội cũng mãn nguyện lắm rồi,. Muội biết muội muội không được yêu ca ca, cũng biết không thể xin ca ca chiếm hữu muội muội. Nhưng muội đã yêu ca ca, muốn để ca ca chiếm hữu Nguyệt nhi, muốn vì ca ca sinh hai tử. Có nhiều lúc Nguyệt nhi không thể đơn thuần xem huynh là đại ca. Nhiều lúc, huynh là nam nhân trong tim của Nguyệt nhi. Không phải do tai nạn đó khiến đại ca trở thành nam nhân đầu tiên của Nguyệt nhi chỉ vì Nguyệt nhi không cảnh giác, đã phải lòng đại ca. Đỉnh vậy đại ca tốt như vậy, vì sao nữ nhân khác có thể có đại ca, muội muội thân thiết lại không thể có?”

Hy Bình đáp: “Thì ra là muội ghen với bọn họ à!”

Tiểu Nguyệt dõa3u môi: “Vậy thì sao nào? Huynh đêm nay không có câu trả lời thỏa đáng, muội tuyệt không tha cho huynh!”

Hy Bình nói giọng sợ sệt: “Sao dữ quá vậy? không chút ôn nhu sao? Tốt! Muội muốn thế nào thì thế ấy, đại ca đêm nay tùy muội phân phó!”

“Một chút thành ý cũng không có!” Tiểu Nguyệt ngồi dậy đôi tay khéo léo cởi y phục Hy Bình.

Hy Bình nhìn nàng, để mặc nàng cởi hết y phục mình, hùng phong kiên định trước mặt Tiểu Nguyệt, để lộ dương cương kỳ vĩ to lớn.

Tiểu Nguyệt nói: “Đại ca, huynh cởi y phục cho nguyệt Nhi đi? Muội muội đã phục vụ ca ca rồi, giờ đến lượt ca ca phục vụ muội muội đó.”

Hy Bình cu6o62i cười: “Ta saol ại có muội muội dâm dăng như muội chứ?”

“Ca ca háo sắc, muội muội sao không thể dâm dăng.” Tiểu Nguyệt nằm ép vào ngực hắn, dùng nhãn thần thánh thiện nhìn hắn, âu yếm nói: “Nữ nhân có rất nhiều khuôn mặt. nguyệt nhi cả đời này chỉ dâm dăng trước mặt đại ca thôi, chỉ vì một mình đại ca lộ vẻ lãng ơ.”

Hy Bình xoa nhẹ đầu nàng, hôn lên trán nàng: “Yêu đã thuần chân, trao cũng đơn giản!”

Tay hắn trượt xuống eo nàng, nhẹ nhàng tháo dải lưng. Đôi tau để ngoài y phục, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mềm mại đàn hồi, lại nhẹ nhàng giữ bỏ tấm áo ngủ cho nàng. Một tấm thân tinh mỹ lungl nh dưới ánh đèn, hòa cùng một tấm thân nam nhân cường tráng, tạo thành kiệt tác hoàn mỹ nhất của tạo hóa.

Tiểu Nguyệt hỏi: “Đại ca, muội muốn biết lần đầu huynh nhìn thấy thân thể Nguyệt nhi, huynh kinh ngạc như thế nào?”

Hy Bình trả lời thành thật: “Ta nghĩ thân thể muội cũng như khuôn mặt muội vậy. Khuôn mặt quá xấu xí, khiến người ta cảm thấy ghê tởm.”

Tiểu Nguyệt giận dỗi: “Huynh dám nói muội xấu? Saol úc đó huynh dám làm xấu với người ta? Huynh thật là hư hỏng!”

Hy Bình đáp: “ta lúc đó nhắm chặt hai mắt, cắn răng bước qua, gắng gượng được bốn năm lần, lúc đó ta cho đó là việc xui xẻo nhất đời ta.”

Tiểu Nguyệt nhe nhàng hỏi: “Giờ thì sao?”

Hy Bình đè nàng xuống, hai tay đỡ mặt nàng, hôn nhẹ rồi nói: “Cho dù là chuyện xui xẻo nhất, ta cũng phải làm, muội hiểu không?”

Tiểu Nguyệt nắm chặt hông khu của hắn đáp: “Nguyệt nhi hiểu rồi. Giữa huynh muội xảy ra chuyện này là không bình thường nhưng đại ca vẫn làm, bởi vì đại ca không muốn thấy Nguyệt Nhi khóc một mình. Nguyệt nhi vì đại ca dâng hiến tâm hồn lẫn thể xác, cũng như là vô oán vô hối,. Đời người có nhiều điều sai, chúng ta cũng là sai, lại không được chọn lựa! Kỳ thực, yêu đại ca là hạnh phúc lớn nhất một đời Nguyệt nhi. Muội nguyện cả đời cảm ơn trời cao vì đã khiến Nguyệt nhi cùng đại ca từ nhỏ phân ly. Lúc gặp lại có thể dùng phương thức ngọt ngào mỹ lệ khác yêu đại ca.”

Hy Bình cười đáp: “Môi của muội ngọt ngào nhất đó. Muội là muội ngọt ngào mỹ lệ nhất của ta. Dù sợ bị người đời chửi là không bằng súc sinh, ta vẫn phải có muội. Đại ca là nam nhân rất ích kỷ, tham lam đến nỗi muội muội cũng chiếm hữu. Thứ mỹ hảo ta không thể gặp. Nếu gặp được mỹ hảo nào đó, ta đều sẽ chiếm lấy. Lúc nhỏ ôm muội ta thường nghĩ sau này ai có thể có được muội muội khả ái của ta? Không đoán được sau khi lớn lên, là ta có được muội. Muội là muội muội của ta, cũng là nữ nhân của ta. Nữ nhân của ta có thể có cái gì, muội trong vòng tay ta cũng có thể có cái đó.”

Tiểu Nguyệt rên rỉ nhẹ nhàng nói: “Muội cảm tạ sự ích kỷ của đại ca. Chỉ có nam nhân tự tư mới bảo hộ nữ nhân mà hắn thương yêu. Trời cao an bài thật tốt, muội được xếp đặt làm của riêng đại ca. Huynh là đại ca thân mật nhất của Nguyệt Nhi, tình nhân vĩnh hằng của nguyệt nhi!”

Tay Hy Bình vuốt ve cổ nàng, đôi môi hôn lên bộ ngực nhu nhuyễn của nàng. Nàng nhẹ nhàng rên rỉ, đôi tay nhỏ chà nắn vành tai hắn, đôi môi hé mở, liên tục thở ra từng làn hơi nóng ẩm. Mũi lấm tấm mồ hôi, nhũ phong nàng bắt đầu căng lên, nhũ đầu cũng săn cứng.

Hy Bình rất ôn nhu vuốt ve nàng, chỉ thấy đôi ma trảo của hắn, lúc này đã giữ lấy song nhũ của nàng. Mặt hắn ma sát vào tiểu phúc của nàng phát ra âm thanh mê người của thổ chạy trong cổ. Mặt hắn úp sát vào vùng tam giác chết người của nàng. Môi hắn hôn lên mật huyết nàng. Đầu lưỡi cắt ra một đường rồi tiến vào khe nứt, tạo ra một loại âm thanh như quấy nước, đồng thời phối hợp với âm thanh rên rỉ mô hồ trong miệng nàng.

Một loại hương dụ hoặc áp ủ dưới ánh đèn, thân thể cả hai bắt đầu nóng lên.

Tiểu Nguyệt cảm thấy cái hang ướt của cô có một dòng nước ấm chảy ra. Thân thể mỹ lệ uốn éo điên cuồng, rên rỉ thành tiếng: “Đại ca, Nguyệt nhi cần huynh!”

Hy Bình ngồi dậy, ôm nàng ngồi đối diện trong lòng, hai người trao nhau nụ hôn nóng bỏng, ngón giữa tay phải từ phía sau tiêng vào thám sát mật động của nàng, nhu tình vô hạn nói: “Nếu tiến nhập vào có thể đem tới cho muội sự hoan lạc lớn nhất. Dù sợ chuyện tiến nhập này trời cũng không dung, ta vẫn không do dự tiến vào sinh mệnh muội. Muội muội của ta, đại ca đến đây!”

Đoạn đôi tay hắn nâng mỹ đồn của Nguyệt nhi lên, hùng căn lúc đó trụ tại động khẩu của nàng. Tay hắn từ từ hạ xuống, đồn bộ của nàng cũng nhẹ nhàng hạ xuống theo. Hùng căn hắn từ tốn tiến vào sinh mệnh đạo của nàng, tất cả đều vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng chậm rãi. Xảy ra như chuyện tự nhiên.

“Đau lắm hả?” Hy Bình nhìn đôi mi nhắm nghiền của Tiểu Nguyệt. Hắn biết nàng rất đau.

Tiểu Nguyệt nhìn đau đáp: “Đau là quyền lợi của nữ nhân. Làm nữ nhân đau là nghĩa vụ của nam nhân. Có thể khiến ừ nhân thống khổ, cũng là một loại bản lãnh của nam nhân, Nguyệt nhi vì kiêu ngạo, muội trong đau đớn cảm thấy huynh cho Nguyệt nhi hoan lạc lớn nhất.”

Đôi bàn tay nàng ôm lấy tấm lưng hổ của Hy Bình, áp sát ngọc phong vào ngực hắn. Tay Hy Bình đỡ lấy đồn bộ nàng giúp nàng vận động. Môi cả hai quyện chặt vào nhau. Cả hai giữ tư thế này giao hợp một lúc lâu. Thân thể Tiểu Nguyệt do đau đớn ban đầu nên chuyển động theo tiết tấu của Hy Bình. Thân thể cả hai xuất mồ hôi, mồ hôi lóng lánh dưới ánh đèn.

Hy Bình cảm thấy vách nhục động của Tiểu Nguyệt rung rẩy, thu nhỏ, bóp chặt lấy dương căn thô đại của hắn, làm cho khoái cảm của hắn đại tăng. Tốc độ hoạt động của hắn từ từ trở nên mãnh liệt, không còn sự ôn nhu ban đầu nữa.

Dưới sự công kích cường liệt của hắn, Tiểu Nguyệt không còn dè nén nổi dục vọng.

Miệng nàng bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, càng lúc càng lớn, trong thanh âm tràn đầy yếu tố khiêu khích. Nàng cảm thấy thân thể như không còn là của mình, hoàn toàn không theo sự khống chế của nàng nữa. Tư tưởng nàng trở nên mơ hồ. Kể xâm nhập vĩ đại này - đại ca nàng, là ôn nhu cùng thô bạo tập hợp lại. Không lâu trước đây hắn còn như tình thánh với nàng, nhu tình như nước, lúc này lại như bạo chúa thô bạo với nàng.

Thú tính của nhân loại không phải thể hiện ra trong chém giết, mà lộ ra trong tình ái.

Tiểu Nguyệt biết thú tính của đại ca nàng so với người thường thể hiện lâu hơn. Trong tình ái hay trong chém giết đại ca nàng đều bạo phát thú tính cường đại vô bì. Nàng yêu sâu sắc thú tính của đại ca nhưng nàng không thích đại ca như vậy. Nàng cảm thấy bình thường đại ca vô lại thấu trời là khả ái nhất. Bởi vì lúc đó hắn có nhân tính thiện lương cũng không thiếu sự thú vị của việc trêu chọc người.

Rất nhiều lần, nàng cảm thấy đại ca hư một tiểu hài khả ái. Lúc đối địch với hắn, nàng lại thấy hắn đầy ma tính mị lực của một ma thần. Nhưng trong tình ái, nàng rất dễ dàng liên tưởng đến hắn như một dã thú.

Bởi vì yêu sao?

Đúng vậy, kể từ khoảnh khắc đại ca tiến vào nàng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng tâm linh hắn rung động cùng toàn bộ tư tưởng hắn. Cũng trong khoảnh khắc đó nàng cảm thấy một cảm tình thâm tàng đột nhiên bạo phát, cũng giống như thú tính của hắn khiến nàng mê say.

Trong tình ái, thú tính so với mọi thú khác đều chân thật hơn và có mị lực không thể kháng cự.

Tại thời khắc này, cho nhân tính con mẹ nó đi gặp quỷ đi!

Tiểu Nguyệt lúc này không thể ức chế khoái cảm tràn đầy trong nội thể. Thân thể nàng bắt đầu rung lên bằng tất cả cơ năng, khoái cảm cực đỉnh của nàng không dừng lại, xâm nhập thần kinh nàng. Nàng đột nhiên cảm thấy thể giới nhẹ nhàng phiêu hốt. Trong mắt nàng mất đi mọi sự tồn tại, chỉ trong sâu thẳm tâm hồn nàng, mờ nhạt tồn tại một bó đuốc nóng bỏng đang đốt cháy lên khoái cảm bên trong nàng. Nàng trong khoái cảm vô bì mê mất hồn.

124. Chương 123: Thuỳ Tại Phiến Thuỳ

Hy Bình mở cửa đại phòng gọi lớn: “Các vị lão bà lười biếng, rời khỏi giường đi nào!”

Trong phòng ngủ nữ đều bị đánh thức bởi tiếng ồn của hân. Phỉ Nhi bước ra mở cửa, giọng oán trách: “Gia hỏa, người đêm qua cùng Nguyệt nhi ồn chết đi được. Bọn thiếp phải khó khăn lắm mới ngủ được, giờ lại bị người làm cho tỉnh giấc.”

Hy Bình ôm nàng vào lòng cười nói: “Ta nghĩ khi ta ở trong nàng thì nàng không thể yên ổn được đâu. Ngay cả khi ta không ở trong nàng, nàng thậm chí cũng không thể ngủ được nữa. Nói vậy thôi, lúc ở trong người nàng, đích thực ta không thể không say mê ngắm nàng, thưởng thức hương thơm nồng nàn của nàng.”

Bạch Liên hờn dỗi nói: “Tướng công, nếu Băng Băng không đồng ý thì hân người không cho bọn ta đi theo. Ta đã sớm muốn đi theo tướng công rồi. Tất cả là nhờ có Băng Băng. Tướng công thật không công bằng, tại sao lại không cho phép những người kia đi theo.”

Hy Bình trèo lên giường, ôm nàng ta âu yếm: “Đã hoài thai rồi mà còn không chịu kiểm chế sao?”

Bạch Liên uỷ khuất nói: “Sớm biết như vậy thì thiếp đã chẳng vội sinh hài tử cho chàng nữa. Đều là tại chàng hại đó. Mỗi lần chàng ôm người ta hôn bừa, người ta chẳng biết làm thế nào cho hữu hiệu cả. Lòng không cam tâm tình nguyện sẽ phải mang cái bụng to tướng thế này cho chàng nữa.”

Hy Bình nói: “Băng Băng, vì sao không cho các nàng ấy nói những chuyện quá khứ? “

Bạch Liên thấy Lãnh Băng Băng đỏ mặt liền nói: “Tỷ ấy nói chàng & Nguyệt nhi là huynh muội, bọn ta đi theo không tiện. Điều đó thực sự bất tiện, Nguyệt nhi không những coi thường đạo đức luân thường khi chúng ta cùng ngủ chung mà khi đó chàng còn chìm đắm với nàng ta trước mặt bọn thiếp.”

Hy Bình xoay gương mặt của nàng lại hỏi: “Nàng cảm thấy mối quan hệ giữa ta & Nguyệt nhi là không bình thường sao?”

“Thế nào là không bình thường?” Bạch Liên dấu khuôn mặt trong ngực Hy Bình, mê hoặc nói: “Chàng là một nam nhân đặc biệt, làm việc gì cũng khác thường”

Lãnh Băng Băng từ phía sau nắm lấy tay Hy Bình nói: “Chuyện của chàng & Nguyệt nhi hoàn toàn không được truyền ra ngoài. Tiểu Mạn cũng được thiếp giải thích rồi. Tối mai nàng ta sẽ nhường cho Nguyệt nhi ngủ ở đại phòng.”

Hy Bình nói: “Băng Băng, ta muốn để Nguyệt nhi & Lôi Lôi cùng ở một chỗ. Nếu ta muốn Nguyệt nhi, ta sẽ giao Lôi Lôi cho nàng. Nàng ta không hiểu chuyện giữa ta & Tiểu Nguyệt. Nàng ta cũng thanh khiết như Nguyệt nhi vậy, chỉ biết Nguyệt nhi vì bị ta đánh đau mà kêu khóc. Có lẽ cũng như người khác, nàng ta không thể tưởng tượng được. Ta thực sự có lỗi với Lôi Lôi mong nàng ta sẽ sớm ổn trở lại. Chờ nàng ta ổn định sẽ để cho nàng ta có thời gian xem xét lại. Như quả nàng ta tuyển chọn cha ta, ta sẽ thành toàn giúp nàng. Nàng ấy là một nữ nhân tốt, người tốt thì thường hay phải đau lòng. Kỳ thật, trước đây ta đã quá phi lễ với nàng ấy. Ta nói thật, ta thích vô lễ trước mặt nàng ấy, chẳng hiểu sao, ta lại thấy vui khi vô lễ với nàng ấy, ha ha!”

Lãnh Như Băng sắc giọng: “Thật là nam nhân không biết lễ nghĩa. Vì sao chàng nói như vậy? Trông tuấn mỹ thế kia, thế mà không biết lễ nghĩa, chàng đúng là sắc lang mà!”

Hy Bình đột nhiên nói: “Nàng trông thật là bắt mắt!”

Bạch Chỉ giận nói: “Không giống, nhưng đích xác là như vậy.”

Hy Bình cười nói: “Tiểu Bạch Chỉ đừng quên, là chính nàng cố ý tiến lại để ta vô lễ đấy chứ.”

Bạch Chỉ sắc mặt ửng hồng: “Sau này thì không, lúc đó người ta có phản kháng mà”

Hy Bình nói: “Đây rõ ràng gọi là thích mà vẫn chống cự, tưởng ta không biết hay sao?”

“Chàng!” Bạch Chỉ tiện tay cầm chiếc gối ném qua, giận dỗi hét: “Đại phôi đản!”

Hy Bình buông Bạch Liên ra, đưa tay chụp lấy chiếc gối, đưa lên mũi hít hà rồi nói: “Trên này có mùi hương Tiểu Bạch Chỉ của ta! À, trước tiên ta phải đi đả, sau khi hoàn tất chỉnh trang sẽ quay trở lại.” Hân chuyển thân qua hôn Lãnh Như Băng, đoạn xuống giường phóng thật nhanh ra ngoài.

Bạch Chỉ nằm trên giường hét lên: “Đại phôi đản, nếu chàng không quay lại, Chỉ nhi sẽ giận, Chỉ nhi đêm nay sẽ cắn chết chàng!”

Hy Bình tiếp tục chạy đến Mộ Nhân cư, thấy phòng ngủ của Hoa Lôi không khóa bèn đẩy cửa vào, nghe thấy có tiếng ở trong phòng tắm nhưng khi mở cửa thì không mở được. Biết rằng Hoa Tiểu Mạn đang ở bên trong tắm cho Hoa Lôi, thầm nghĩ: “Hoa Lôi tiểu nữ nhân này, đi nghỉ cũng tắm, vừa thức dậy cũng tắm, thực là sạch sẽ thái quá mà.”

Tựa hồ như nàng có quên hết tất cả mọi chuyện thì vẫn nhớ phải tắm vào buổi sáng vậy?

Hắn lắc đầu cười khở rồi trở lại phòng ngủ của Hoa Lôi, nằm trên giường của nàng. Trên giường như vẫn còn lưu lại hương thơm của xử nữ. Chợt nhớ lại cái nhục thể đầy mê hoặc của nàng, phía dưới hạ thể của hắn bắt giắc dựng đứng lên.

Đột nhiên nghe tiếng bọn họ đã rất gần, liền vận khí điều tức cho hạ thể lắng xuống, vờ như đang ngủ.

Tiếng của Hoa Lôi vang lên: “Tỷ tỷ, ca ca đến rồi, đang ngủ trên giường của Lôi Lôi.”

Hy Bình biết Hoa Lôi đang nằm trên người hắn, liền mở choàng cả hai mắt chuyển thân đè nàng ra giường rồi hôn nàng.

Hoa Tiểu Mạn ngồi bên cạnh giường nhìn nam nhân của mình & cô cô nồng nhiệt hôn nhau, trong ánh mắt lộ ra nụ cười có phần rụt rè e thẹn rất khó để nhận biết.

Hy Bình sau khi nhìn thấy đôi môi nhạy cảm của Hoa Lôi đột nhiên mím chặt nói: “Lôi Lôi có thích bộ dạng này của ca ca không?”

Hoa Lôi thần nhiên đáp: “Thích!”

Hy Bình nghĩ: “Hắc, sau khi tỉnh táo, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra? Bây giờ lão tử không chiếm chút tiện nghi thì phải coi lão tử ta là người như thế nào? Không nghĩ đứa bé ngày trước nàng ta ôm, quan tâm lúc ta là một tiểu hài nhi. Hôm nay lão tử mới biết ta một bụng chứa đầy mọi thứ! He he.”

Hoa Lôi thuần chất đáp: “Ca ca, Lôi Lôi thích được chàng chiếm tiện nghi. Chàng có thích chiếm tiện nghi của Lôi Lôi không?”

Hy Bình nói: “Đương nhiên là muốn rồi, Lôi Lôi đích thực rất thơm!”

Hoa Lôi nói: “Người ta vừa tắm xong mà! Ca ca, chàng không tắm à?”

Hy Bình cười: “Có người không tắm à?”

Hoa Lôi đáp: “Ca ca thật là hôi đó!”

Hy Bình kinh ngạc: “Có thật không?”

Hoa Tiểu Mạn đã kiểm tra trên thân Hy Bình đúng là đang có mùi mồ hôi & mùi nữ nhân. Nàng nói: “Đúng là có mùi của chàng & bọn họ. Chàng không đi tắm rửa đi lại còn ôm cô cô, rõ là xú ca ca.”

Hy Bình đáp: “Không có gì, đó chỉ là mùi hương của hạnh phúc thôi.”

Hoa Tiểu Mạn tròn mắt nhìn chàng.

Hy Bình liền quay sang Hoa Lôi nói: “Lôi Lôi, ca ca hát cho nàng nghe nhé.”

Hoa Lôi đáp: “Nhưng Lôi Lôi đang đói lắm, Lôi Lôi muốn ăn chút gì đã.”

Lại thế nữa! Hy Bình rất thất vọng, ngồi xuống giận dữ nhìn Hoa Tiểu Mạn. Sau đó ôm nàng vào lòng hôn thấm thiết. Nụ hôn của Hoa Tiểu Mạn rất say người, nó thật ngọt ngào.

Môi hai người gắn chặt đến nỗi không biết sống chết, đôi môi không thể nào phân khai.

Hoa Tiểu Mạn giận dữ nói: “Sau này không cho phép chàng hát cho cô cô nghe nữa. Cô cô của ta trước đây rất có khí chất nghệ thuật, không cho phép chàng bóp chết những phẩm chất nghệ thuật của cô cô.”

Hy Bình vừa định lên tiếng phản đối, chợt thấy Thi Nhu Vân đang tiến lại, liền chuyển sang giọng vui mừng: “Nàng đã đến rồi.”

Thi Nhu Vân nói: “Tiểu Mạn, Bạch tỷ tỷ bị bệnh rồi, muội hãy qua xem sao”

Hy Bình bật dậy khỏi giường, ôm chặt hai vai của Thi Nhu Vân hỏi: “Tư nhi bị bệnh à? Tiểu Mạn, chúng ta mau qua đó xem sao.” đoạn hần cấp ngang người Thi Nhu Vân mang đi.

Thi Nhu Vân la lên: “Chàng mau đặt ta xuống. Ta có cả tay cả chân, không cần chàng ôm.”

Hy Bình đáp: “Ta thích ôm nàng. Ta cũng có cả tay cả chân, tại sao lại không để ta ôm nàng đi chứ?”

Hoa Tiểu Mạn nói với Hoa Lô: “Cô cô, ở lại đây một lát, để ta đi cùng xem sao.”

“Ừ!” Hoa Lô đáp: “Đại ca, tỷ tỷ, hai người hãy sớm quay lại nha.”

Hy Bình gật đầu với nàng, nhanh chóng rời khỏi phòng, lòng chàng vì Thi Nhu Vân mà tranh đấu. Chàng nói: “Thật là tiểu ách Bạch Tư, tự nhiên tự mình coi thường mình.”

Thi Nhu Vân nói: “Hiện tại không phải là cười ngựa, chàng không được ôm người ta.”

Hy Bình bỗng cảm thấy hứng thú, liền trêu chọc nàng ta: “Nhất định cứ phải cười ngựa mới được ôm sao?”

Thi Nhu Vân đáp lại hần bằng cách im lặng của mình, hai mắt trừng lên nhìn hần, hần học không nói.

Hy Bình nói: “Đúng là tiểu nữ nhân. Nói không được hai câu với ta thì đã lờ đi. Với bộ dạng này, ta sẽ làm cho cái bụng nhỏ của nàng ngày càng to ra, như thế còn dám cừ hận ta không? Nhìn không giống bộ dạng nữ nhân chút nào. Nên nhớ lão ca của nàng không phải ta giết, đừng coi ta là cừ nhân. Lão ca của nàng không còn tiểu kê nên xấu hổ với liệt đại tổ tông, vì vậy phải tự sát, ta không kịp trở tay.”

Thi Nhu Vân giận dữ quát: “Chàng mới không có tiểu kê kê.”

Hy Bình long mày dựng ngược đáp: “Thật ư? Vậy tại sao mỗi lần cười ngựa nàng đều oán trách ta xâm phạm cái môn nhỏ của nàng? Sao không thử kiểm tra xem tiểu kê kê của ta có còn kiện toàn không?”

Thi Nhu Vân cũng không nói, liền dùng cái miệng xinh xắn của nàng cắn vào tay Hy Bình, khiến Hy Bình phải đau đớn la lên: “Ái, Nhu Vân, dám cắn ta ư? Tiểu mỹ nhân này! Có miệng lại không dùng để nói mà lại để cắn người như thế à? Có bỏ miệng ra không? Được rồi, ta nhận thua, tax in, sau này sẽ không khi phụ nàng nữa”

Thi Nhu Vân cuối cùng cũng phải mở miệng, nhân tình không hiểu sao lại uơn ướm, nói: “Chẳng phải chàng đã nói là sẽ không khi phụ Nhu Vân hay sao?”

Hy Bình nói: “Không khi phụ mà.”

Thi Nhu Vân lại trào nước mắt ra.

Hy Bình không dừng lại nhưng bắt chợt lý giải: “Thường lúc khi phụ nàng, cũng bởi vì nàng không hay tỏ ra thông minh.”

“Ta biết ngươi không phải là người tốt.” Thi Nhu Vân như nổi cơn phẫn nộ, tuy nhiên lại sợ Hoa Tiểu Mạn khả ái bên cạnh có thể cảm thất được tâm trạng hoan hỷ ở trong của cô ta.

Hy Bình đột nhiên nói: “Yêu đại ca hay không yêu đại ca?”

Thi Nhu Vân vốn không định trả lời nhưng bị đẩy tới giới hạn của sự nhẫn, không thể chịu nổi đáp: “Đương nhiên là yêu, chàng....”

Hy Bình mỉm cười & nói: “Điều này chứng tỏ rằng nàng đã yêu ta. Cũng bởi vì đại ca của nàng đích thực là một con người tốt & cũng như đã nói, ta cũng là người như vậy. Nhưng nàng lại nói rằng, nàng thích cái tính vô lại của đại ca nàng, người đã giải thích cho nàng tình yêu có thể có trong người đại phôi đản. Nàng thường gọi ta là tên vô lại, cũng nên nói là trong tim nàng xem ta là tên vô lại đó. Thương thay! Tiểu Nhu Vân đáng yêu, nàng đã yêu chính kẻ thù của nàng!”

Thi Nhu Vân không tưởng rằng, cái con người dở hơi này ở điểm này lại quá tự cao tự đại.

Nam nhân này hẳn biết thế nào là tình yêu sao?

Ba người vừa bước vào phòng của Vu Tú thì thấy Tuyết nhi khóc nói: “Cha, Bạch Tư a đi bị bệnh rồi.”

Hy Bình đặt Thi Nhu Vân xuống, bước đến trước giường của Bạch Tư quan tâm hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

Bạch Tư đáp: “Chỉ hơi khó chịu một chút thôi, có cái gì đó như bị nghẹn vậy.”

Hoa Tiểu Mạn ngồi xuống bên cạnh Bạch Tư thăm mạch sau đó nói: “Không có vấn đề gì. Tất cả các triệu chứng y học đều rất tốt nhưng....” Nàng ta đột nhiên hướng nhãn thần quái dị nhìn Bạch Tư muốn nói rồi lại thôi.

Hy Bình khẩn trương hỏi: “Tiểu Mạn sao thế?”

Hoa Tiểu Mạn không trả lời nhìn Hy Bình rồi quay sang Bạch Tư nói: “Tư tử, hãy nói xem đứa trẻ này có phải là của Lăng Vô Tâm không?”

Bạch Tư tròn mắt, không hiểu sao Hoa Tiểu Mạn lại hỏi như vậy. Điều đó quả thực như một tảng đá đè nặng trong tim nàng, thực không biết phải đề cập đến như thế nào, nàng đáp: “Đúng thế.”

Hoa Tiểu Mạn thần sắc cổ quái nói: “Nhưng.... để muội xem lại mạch. Dường như chuyện này có điều gì không bình thường.”

Bạch Tư thất kinh: “Sao muội lại nói thế?”

Hoa Tiểu Mạn nói: “Theo lý mà nói thì khi tử mang thai vẫn chưa gặp Lăng Vô Tâm mà, làm sao có con với hắn được? Đứa con này tuyệt đối không phải của hắn. Trước khi đến Trung Nguyên thì tử đã mang thai rồi mà!”

“Có thật không?” Câu hỏi này tuy là hỏi Hoa Tiểu Mạn nhưng ánh mắt nàng lại cứ nhìn chằm chằm vào Hy Bình rồi nói một cách nhỏ nhẹ với Hy Bình: “Đứa con trong bụng là của chàng à?”

Hy Bình mỉm cười: “Ta đã nói rất nhiều lần, chỉ cần nàng nói yêu ta thì ta sẽ cho nàng một điều ngạc nhiên. Thật sự ta biết đứa con trong bụng của nàng là của ta từ lâu rồi. Bất cứ người phụ nữ nào khi mang thai với ta, khi ta ôm họ thì đều có một cảm giác huyết nhục tương thông.”

Bạch Tư rơi nước mắt & cười một cách lạnh lùng: “Chàng đã gạt ta bao lâu nay! Hèn gì lần nào ta nhắc đến đứa con trong bụng thì chàng cứ tỏ vẻ không quan tâm. Ta thật sự tưởng chàng rất rộng lượng thì ra chàng đã biết nó là đứa con của chàng. Tại sao phải gạt ta? Chàng cảm thấy vui khi gạt ta sao? Chàng không nghĩ đến tâm trạng của ta sao? Đúng là ta yêu chàng, chính vì yêu chàng nên ta mới cảm thấy có lỗi với chàng. Cứ nghĩ rằng mình đã mang thai với tên kia. Nhưng chàng không có lỗi với ta sao? Chàng sao có thể tổn thương ta lường gạt ta như vậy? Ta vốn đã rất đau lòng, nhưng tại sao chàng lại làm ta đau lòng thêm nữa?”

Hy Bình làm ra vẻ vô cùng lo lắng vội giải thích: “Tư nhi, làm sao khác được, ta thật sự không cố ý. Không tưởng nàng sau này lại nói yêu ta, nàng đã tặng ta một món lễ vật, ta không muốn sự việc xảy ra như thế này.”

Bạch Tư làm bộ cự tuyệt hẳn: “Chàng đừng có ôm ta, ta hận chàng!”

Hy Bình nói: “Đừng bướng bỉnh như thế, nếu tính những chuyện ta đã gạt nàng thì đây cũng chỉ là chuyện vụn vặt mà thôi.”

Bạch Tư nghiêng rằng: “Đối với ta mà nói thì đây lại là chuyện rất quan trọng.”

Hy Bình không biết nói gì hơn, chỉ ôm nàng không buông.

Bạch Tư buồn bã nói: “Ta không thể bỏ qua cho chàng. Ngày mai ta sẽ rời khỏi Trường Xuân đường tới Tiên Duyên cốc gặp sư phụ & sư nương.”

Hy Bình năn nỉ: “Đừng đi mà.”

Bạch Tư kiên quyết nói: “Ta phải đi!”

Hy Bình thở dài nói: “Rồi nàng sẽ trở lại chứ?”

Bạch Tư nhìn Hy Bình nói: “Vớ! ta, đứa con này cũng chỉ như một giấc mộng. Cũng như ta chỉ yêu một nam nhân duy nhất đó là chàng! Nhưng chàng lại luôn lừa dối ta, làm tổn thương ta. Nếu một ngày ta có thể bỏ qua cho chàng ta sẽ quay trở lại. Nếu như không có cách nào tha thứ cho chàng, ta cả đời này cũng sẽ không trở lại bên chàng nữa.”

Hy Bình thống khổ nói: “Thực sự nàng hận ta đến thế sao?”

Bạch Tư nói: “Cũng bởi vì ta yêu nên mới phải ra đi.”

“Khi nào?” Hy Bình biết rằng không có cách nào có thể thay đổi được quyết định của nàng.

Bạch Tư nghĩ một hồi rồi lên tiếng: “Bây giờ.”

“Tiểu thư, có thể để Chỉ nhi đi cùng được không?” tiếng của Bạch Chỉ cùng lúc cất lên sau lưng Hy Bình.

Lãnh Như Băng chúng nữ đã đến đây được một lúc, chỉ có điều các nàng im lặng không lên tiếng mà thôi.

Hoa Tiểu Mạn hướng đến Hy Bình nói: “Thật xin lỗi chàng.”

Hy Bình đáp: “Thật kỳ lạ, không thể hiểu được. Ta sớm muộn gì cũng phải tìm hiểu bằng được.”

Bạch Liên liếc mắt qua nói: “Bạch Tư, sao cô có thái độ như thế? Lão công chúng tôi đâu có ý lừa dối. Cô lại luôn lừa gạt chàng, hay là cô quá cao hứng nên mới tỏ ra như thế!”

Bạch Tư nhạt giọng nói: “Bạch Liên công chúa, bị làm phiền chính là muội, muội đương nhiên cao hứng.”

Bạch Liên tức khí chứa đầy bụng, chuyển thân bỏ đi nói: “Phỉ nhi, Ngẫu nhi, chúng ta đi. Lúc còn ở Bạch Dương tộc, nàng ta đã luôn đổ kị, bây giờ cũng không có hảo ý khiến ta lại càng thêm chán ghét nàng ta. Mọi chuyện đều do nàng ta gây ra, nàng ta lại luôn gây khó dễ.”

Hy Bình nói: “Ta sẽ đi nhưng nàng phải đáp ứng ta một điều kiện. Nếu không ta sẽ không rời khỏi nàng”

Bạch Tư nói: “Nói đi.”

Hy Bình nói: “Chỉ nhi muốn đi theo nàng, nàng hãy đáp ứng nàng ta. Bất quá cả 2 người đều hoài thai, phải có người chiếu cố. Ta để Phỉ nhi theo nàng đến Tiên Duyên cốc.”

Bạch Tư trầm tư một lúc rồi nói: “Được thôi!”

“Vậy được.” Hy Bình nói tiếp: “Vậy nàng ngày mai hãy đi, tối nay ta bồi tiếp 3 nàng.”

Bạch Tư nói nhanh: “Vì sao ta lại nhất định phải bồi tiếp chàng?”

“Ta sẽ chỉ bồi tiếp nàng nếu nàng không có toan tính! Đó là nằng tự lưu lại một đứa con sau khi bồi tiếp ta.” Nói xong Hy Bình mang Tuyết nhi rời khỏi phòng, Hoa Tiểu Mạn & Lãnh Như Băng đi theo hần.

Bạch Chỉ đang ngồi bên mép giường nói: “Tiểu thư vì chuyện gì mà lại ly khai đại phối dẫn?”

Bạch Tư cảm thán nói: “Ta chỉ tạm thời ly khai, sau này sẽ trở về bên chàng.”

Vưu Túy nói: “Hà tất phải như vậy? Dù đi đến đâu, cuối cùng thì cũng phải trở về. Sau khi mang hài tử này của chàng, nàng sẽ rất hoan hỉ. Có thể vì nam nhân mình thương yêu mà sinh hài tử thì nhất định mọi chuyện đều có thể bỏ qua được.”

Bạch Tư giải thích: “Muội căn bản là vì nghĩ đến Tiên Duyên cốc. Hơn nữa giờ lại đang hoài thai, không nên vì một lần bồi tiếp chàng mà trở thành điên đảo. Giờ tìm một nơi nào đó yên tĩnh để đi, vì chàng mà sinh hài tử. Nhưng muội cũng biết, chàng không hề muốn ly khai muội. Sở dĩ muội sắp đặt như thế vì không muốn gây đổ vỡ. Chàng có thất vọng cũng không quan trọng chủ yếu là chàng có yêu muội không?”

Bạch Chỉ liền nói: “Đại phối dẫn rất yêu tiểu thư.”

Bạch Tư cười nói: “Ta biết, sở dĩ ta cảm thấy hạnh phúc nhất là được ở bên sư phụ, sư nương.”

Vưu Túy đột nhiên nói: “Vì vậy, điều khiến muội thất vọng nhất tới giờ vẫn là tiểu ni tử!”

Bạch Tư nói: “Nữ nhân rất thích bị nam nhân lừa gạt tình cảm nhưng ta lại lừa chàng.”

Vưu Túy sững sốt: “Muội lừa chàng chuyện gì?”

Bạch Tư nói: “Muội yêu chàng đến tận xương tủy nhưng lại nói là không yêu chàng. Chỉ muốn sinh với chàng một đứa con. Trước khi gặp chàng, muội thực sự chưa gặp qua một nam nhân nào. Không cần biết lời nói từ thân thể hay con tim, đối với muội chàng là đệ nhất nam nhân. Muội không thể rửa hận, Nhu Vân cũng e ngại rửa hận.”

Thi Nhu Vân kháng nghị nói: “Bạch tỷ tỷ, đừng lôi kéo muội vào chuyện này! Tỷ không thể xúc phạm muội.”

Bạch Tư hối lỗi nói: “Xin lỗi Nhu Vân, tỷ tỷ chỉ nói lời con tim thôi.”

Bạch Chỉ nói: “Lãnh tỷ tỷ nói không sai, tất cả chúng tôi đều là nữ nhân của đại phiêu dân.”

Thi Nhu Vân nói: “Ai là nữ nhân của hắc ta? Hắc ta đối với tỷ là đại cừu nhân.”

Vưu Túy nói: “Chỉ nhi, tỷ cũng là gái đã có chồng, không còn là con gái. Hơn nữa nữ nhân bên chàng cũng quá nhiều không cần phải có thêm Vưu Túy, tỷ hà tất phải làm nữ nhân của chàng?”

Bạch Tư mỉm cười nói: “Tuý tỷ, nói vậy nhưng có thực sự tỷ được thanh thản không? Có muốn muội kêu Chỉ nhi gọi chàng đến kêu một tiếng Thi phu nhân không?”

Vưu Túy hét lên: “Hắc dám à?”

Bạch Tư mỉm cười: “Tỷ không cần khẩn trương. Muội đã biết chuyện này từ lâu. Chàng từ lâu đã gọi Túy tỷ rồi, đã tỏ rõ tình ý rồi. Chàng gọi Thi phu nhân, với tài mạo xuất chúng của tỷ chàng đã âm thầm công nhận tỷ là vợ chàng. Muội đánh cuộc rằng, trong mộng tỷ đã đáp ứng chàng. Nói rằng gái đã có chồng nhưng phu quân lại là Hoàng Hy Bình chứ không phải ai khác. “

Thi Nhu Vân nói: “Đại tẩu của muội không phải người Hoàng gia, tỷ ấy là vợ của đại ca ta.”

Bạch Tư nói: “Vậy người là người của Hoàng gia à?”

Thi Nhu Vân tức giận hét lớn: “Muội không phải!”

Vưu Túy cảm thán. Nàng biết Bạch Tư nói điều đó không phải là sự thật nhưng cũng không khác sự thật mấy.

Bạch Tư mỉm cười nói: “Cũng được, cứ cho tỷ tỷ nói sai, Nhu Vân không phải là người của Hoàng gia. Nhu Vân sau này sẽ trở thành phu nhân của người khác. Làm gì có chuyện lấy cừu nhân Hoàng Hy Bình phải không Nhu Vân? Chàng nói sẽ giúp muội tìm một nam nhân, muội hãy xuất giá nhanh lên, tỷ thật hoan hỉ đó!”

Thi Nhu Vân phát cuồng hét lớn: “Muội không lấy chồng, muội không lấy chồng. Tất cả là kẻ khinh người. Nhu Vân không cần.”

Bạch Tư không còn lời gì để nói với Nhu Vân, nàng nghĩ: “Trong mộng tiểu ni tử này luôn hét lớn danh tự đại công hầu, nhưng cũng..... uhm, muội ấy thật thô lỗ!”

Nàng nói: “Nhu Vân, ngày mai muội có cùng ta đi Tiên Duyên cốc không?”

Nhu Vân cương quyết nói: “Muội không đi.”

Bạch Tư cố ý nói: “Tại sao vậy?”

“Muội phải lưu lại bên hắc, muội phải báo thù cho đại ca.” Thi Nhu Vân vẫn cố chấp đưa ra lý do. Trừ lý do đó ra, nàng ta không thể đưa ra bất cứ lý do thuyết phục nào khác để không rời xa Hy Bình.

Vưu Túy cảm thán nói: “Nhu Vân, muội không thể báo thù.”

Thi Nhu Vân kiên định nói: “Không thể báo thù thì phải ở bên cạnh hắc.”

Đây là ý gì? Không thể từng tượng nổi cô ta muốn trói buộc Hy Bình bằng đứa con? Nếu không thể giết chết Hy Bình thì cũng gây phiền hà cho hắc tới chết chắc?

Kỳ thực Bạch Chỉ nữ nhân kia nghĩ đến nàng ta mà e ngại. Đã là nữ nhân thì đều có bản lĩnh cực cao đó. Không dùng nước mắt, không hy sinh sắc tướng, cũng không cần phải dùng cách đe dọa tìm cái chết mà phải làm cho nam nhân phiền đến chết. Đó là cách cuối cùng mà nữ nhân đối phó nam nhân. Hầu hết tất cả đều ngại nhất chiêu thức này.

Nàng ta quả nhiên không hổ là muội muội của Thi Trúc Sinh, thật là lợi hại.

Bạch Tư nói: “Cách thức của muội, tỷ không thể dùng, vì thế tỷ chọn cách rời chàng. Tỷ nhớ đã từng nói, một khi tỷ trở về với chàng thì tỷ khẳng định là nữ nhân của chàng. Tỷ đối với chàng một lòng luôn tin tưởng. Tỷ tuyệt đối tin tưởng về hành vi của chàng, thời khắc nào cũng có thể động tình mạnh mẽ như công cầu lên cơn? Chỉ nhi có thể chứng minh!”

Bạch Chỉ chỉ biết nói: “Tuyệt đối không thể.”

125. Chương 124: Bảo Nguyệt Lạc Sa

Bạch Tư tam nữ đi được mười ngày thì bọn Hy Bình đến tổng đàn Cái Bang.

Tuy nói Cái Bang là đoàn thể do ăn mày tập hợp lại nhưng thực ra tổng đàn cũng đẹp đẽ hoàng hoàng, lại còn khá rộng lớn. Cũng không biết những khát cái này lấy đâu ra lắm tiền đến vậy. Thật sự thế giới này đặc biệt có nhiều người hảo tâm đến thế ư? Có vẻ cũng không cần nhiều đến thế.

Có lẽ vì khát cái thực sự quá nhiều, mỗi khát cái đều có một cái tô mẻ cùng bộ dạng đáng thương, gặp người thì nói: “Tiên sinh/ Tiểu thư/ Thái thái/ Lão gia làm việc thiện. Nhà con trên dưới già trẻ ai ai cũng đều không no bụng. Xin người làm ơn làm phúc!” Làm gì mà chả được chứ. Cứ như vậy, mỗi người làm phúc một ít, rồi lại từ những điểm ân huệ này trích ra mỗi người đóng góp cho Cái Bang tổng đàn một chút. Ngày ngày tích lũy, tháng tháng tích lũy, cũng đủ phú quốc cùng dân rồi, làm gì chẳng có được Cái Bang tổng đàn hoàng hoàng như vậy. Thế mới nói, chỉ cần anh chịu khó bỏ đi một chút tự tôn, đi làm ăn mày so với mọi nghề khác còn dễ dàng hơn nhiều.

Hy Bình bất giác nhận ra nhạc phụ đại nhân Phong Tự Lai của hần cũng rất có bản lĩnh. Làm khát cái thôi mà cũng trở nên phát đạt đến vậy.

Phong Ái Vũ biết Hy Bình đến, chạy ra lao vào lòng Hy Bình khóc.

Hy Bình an ủi: “Tiểu Ái Vũ, nín đi, thương thế của nhạc phụ đỡ chưa?”

Phong Ái Vũ nín khóc nói: “Cha đỡ nhiều rồi.”

Cả bọn đến Cái Bang nghị sự đại sảnh - Nhân Thực Đường, Hoa Sơ Khai phu phụ cùng Minh Nguyệt lương nữ cũng đã đến. Mộng Hương & Bảo Nguyệt vẫn che mặt.

Hy Bình nhìn bọn họ cười: “Hãy, có vẻ như các cô vĩnh viễn không có mặt mũi gặp người khác hay sao ấy nhỉ?”

Hần rất muốn lại gần Bảo Nguyệt nhưng bị Bảo Nguyệt trừng mắt nhìn một cái rồi còn lùi lại vài bước. Hần nhận ra động cơ bất lương của mình đã thất bại, đành quay sang Hoa Sơ Khai phu phụ chào hỏi: “Nhạc phụ, nhạc mẫu vẫn khỏe chứ ạ? Cha mẹ con cũng đã đến Trường Xuân đường rồi.”

Hoa Sơ Khai phu phụ vui mừng hỏi lại: “Thật chứ?”

“Thật mà!” Hy Bình cười nói: “Chỉ là họ đã đến Bích lục kiếm trang tìm người tính sổ rồi. Cha con & một nhạc phụ khác của con hình như từng là tình địch!”

Hoa Sơ Khai phu phụ thấy Hoa Lôi cũng đến cảm thấy có chút kỳ quái. Đến gần Hoa Lôi định nói chuyện thì Hoa Lôi đã nhào vào lòng Hy Bình. Hoa Sơ Khai thấy vậy trừng mắt cứng lưỡi, muội muội lão sao lại lao vào lòng nữ tể của lão?

Âu Dương Chân không hiểu, hỏi lại: “Lôi Lôi, muội làm gì vậy?”

Hy Bình có chút khốn khổ, gãi đầu nói: “Hắc, nhạc mẫu, nàng ta hiện giờ không nhận ra các người.”

Hoa Sơ Khai kinh ngạc hỏi: “Cái gì? Lôi Lôi làm sao có thể không nhận ra chúng ta? Ta là đại ca nó kia mà! Bình nhi, ngươi cùng Lôi Lôi làm loạn thế này..... nó làm sao lại trở nên như thế này?”

Hy Bình bị lão chiêu bí. Làm sao thành thế này? Ông hỏi tat a biết hỏi ai? Hoàng Hy Bình ta cũng đang rất hồ đồ, dù sao cũng đã trở thành thế này, ta có thể làm gì được bây giờ?

Hoa Tiểu Mạn đáp thay: “Cha mẹ, chuyện này để con nói! Chúng ta đến phòng hai người đi! Để con kể cho cha mẹ rồi cha mẹ chẩn bệnh cho cô cô, được không. Chúng con đưa cô cô đi theo cũng là để cha mẹ cùng xem bệnh của cô cô có thể chữa được không? Cô cô chúng ta đi nhé?”

Nàng kéo áo Hoa Lôi, Hoa Lôi lại ôm Hy Bình chặt hơn: “Ta không đi, ta phải ở cùng ca ca. Lôi Lôi không có bệnh, không uống thuốc đắng đâu.”

Hoa Sơ Khai kinh hãi nói: “Lôi Lôi, muội làm sao có thể gọi Bình nhi là ca ca? Muội điên à? Hoa Sơ Khai ta mới là ca ca của muội.”

Âu Dương Chân lẩm bẩm một mình: “Thế giới gì đây không biết!”

Hy Bình chỉ đành dõ dằn Hoa Lôi, nói: “Lôi Lôi, bọn họ không bắt muội uống thuốc đâu. Muội đi với họ một lần được không? Ca ca chút nữa sẽ đến tìm muội.”

Hoa Lôi đáp: “Không!”

Hy Bình giả vờ giận nói: “Muội không nghe lời, ca ca không cần muội nữa.”

Hoa Lôi sợ hãi đáp: “Được! Lôi Lôi nghe lời, huynh phải nhớ đến tìm Lôi Lôi, Lôi Lôi sợ lắm!”

Hy Bình cười nói: “Không phải sợ, bọn họ không ăn hiếp Lôi Lôi đâu.”

Hoa Tiểu Mạn nắm tay nàng theo sau Hoa Sơ Khai phụ phụ rời khỏi Nhàn Thực Đường, Lôi Lôi quay lại nhìn Hy Bình mấy lần như sợ Hy Bình đi đâu mất.

Hy Bình hai tay ôm Lôi Phượng & Độc Cô Kỳ hôn mỗi người một cái, cười nói: “Các nàng vẫn rất thơm!”

Tuyệt Nhi trong lòng Đỗ Tư Tư to mồm oang oang: “Cha, mẹ thơm nhất, cha mau lại hôn mẹ đi!”

Hy Bình đáp: “Không phải cha mới hôn rồi sao?”

Tuyệt Nhi không chịu thua nói: “Nhưng mới đây cha cũng hôn Phượng di & biểu di rất lâu sao còn hôn nữa? Vậy không công bằng, cha hôn a di rồi, cũng phải hôn mẹ & Tuyệt Nhi nữa.”

Mọi người ôm bụng cười lớn, Lãnh Như Băng đón Tuyệt Nhi từ tay Đỗ Tư Tư nói: “Để Băng di hôn Tuyệt Nhi, miệng cha con không phải dùng để hôn đâu. Con đừng bắt cha hôn nữa. Miệng cha con còn phải dùng để ăn chứ, Tuyệt Nhi nói có phải không?”

Tuyệt Nhi đột nhiên hiểu ra nói: “Đúng rồi, miệng còn dùng để ăn, nói chuyện, uống nước, nhổ nước bọt, không phải chỉ để dùng để hôn. Tuyệt Nhi biết rồi.”

“Hoa Tiểu Ba, ngươi tránh xa ta một chút!” Bảo Nguyệt hét lên giận dữ, chấn động toàn sảnh.

Hoa Tiểu Ba giật mình lùi lại hai bước, vỗ vỗ ngực nói: “Dọa chết ta mất, ta chỉ bắt quá muốn hỏi cô có thích tỷ phụ ta không thôi? Cô cần gì trở nên giận dữ như vậy? Ta đâu có ý chiếm lấy cô, ta chỉ muốn thay tỷ phụ hỏi cô, làm mai đâu có phạm pháp?”

Mọi người đều ngạc nhiên, Vương Túy lập tức nổi ghen bưng bưng: “Hoa Tiểu Ba, ngươi không có chuyện đừng gán ghép lung tung.”

Hoa Tiểu Ba với chuyện này không chút sợ hãi. Hắn nhìn Vương Túy cười cười nói: “Túy tỷ, ta không có gán ghép lung tung. Nàng ta gặp tỷ phụ trước tỷ, hơn nữa đã sớm yêu thâm tỷ phụ. Chưa nói tỷ phụ từng hôn nàng ta giữa đông người.”

“Hoa Tiểu Ba, ngươi còn nói một câu nữa ta cho ngươi nhuộm máu liền!” Đôi mắt vốn trong trẻo của Bảo Nguyệt lúc này bùng cháy, kiếm trong tay cũng đã rút ra.

Độc Cô Minh vội án trước mặt Hoa Tiểu Ba, cất giọng giảng hòa: “Bảo Nguyệt cô nương, cô đừng nóng! Hắn chỉ muốn đùa giỡn một chút thôi mà.”

Mộng Hương cất giọng nhẹ nhàng: “Đùa giỡn cũng không nên quá đáng như vậy?”

“Cái gì quá đáng vậy?” Hy Bình buông lưng nũ ra, đến trước mặt Bảo Nguyệt, nhìn nàng chòng chọc nói: “Tiểu Ba nói hầu hết là sự thật! Trừ thâm yêu ra, còn lại đều là thật. Đương nhiên yêu thâm cũng là thật. Nam nhân như ta nữ nhân nào lại không thích chứ? Trừ phi nàng không phải là nữ nhân!”

Bảo Nguyệt giận dữ: “Người mới không phải nữ nhân.”

“Hắc hắc, hắc hắc!” Hy Bình uốn eo quy mông 2 vòng nói: “Ta đương nhiên không phải nữ nhân rồi, nàng đúng là nói thừa!”

Bảo Nguyệt giận đến nổi tay cầm kiếm cũng run lên, tay còn lại chỉ Hy Bình nói: “Người, tên sắc ma này. Người ăn hiếp người ta, ta phải mách sư phó.”

Oa! Bảo Nguyệt này rốt cuộc sao vậy? Nghĩ là trẻ con cãi nhau sao? Cũng mười bảy mười tám rồi, còn như con nít bảy, tám tuổi. Bị người ta ăn hiếp thì gọi người lớn? Cái này thiệt lạ nha?

Mọi người cảm thấy Bảo Nguyệt có điểm thực không bình thường, so với Hoa Lôi thì không khác là bao. Hy Bình trong lòng chợt hoảng sợ, không phải là sợ sư phó nàng mà sợ nàng ta không chịu nổi đả kích cũng trở thành như Hoa Lôi hiện giờ thì thật là phiền phức. Hoa Lôi dù đã trở thành bộ dạng như vậy cũng vẫn là đại mỹ nhân. Nếu mặt cô nàng Bảo Nguyệt này sau tấm mạng xấu như đầu heo mà cũng hán là Hoa Lôi gọi hán là ca ca, hán phải trốn vào đâu đây?

Hắn vội nói: “Bảo Nguyệt, nàng đừng nói sư phó. Ta không ăn hiếp nàng nữa, nàng làm ơn đi, đừng gọi bà già đến phiền ta.”

Bảo Nguyệt giận dữ nói: “Sư phó ta không già, người nói vậy.”

Hy Bình cãi bướng: “Không già thì hán cũng xấu. Ta với nữ nhân xấu xí cũng không có hứng thú.”

Hoa Tiểu Ba nhắc: “Tỷ hu, sư phó Mộng Tình của họ năm xưa danh xưng là vô lâm đệ nhất mỹ nữ. Tuyệt không phải xấu xí, huynh nói thế sai rồi.”

“Vô lâm đệ nhất mỹ nữ à?” Hy Bình không tin “Có hấp dẫn như Băng Băng của ta không? Hay có đẹp hơn Thủy Khiết Thu không? Tiểu Ba, người gặp sư phó bọn họ chưa?”

Hoa Tiểu Ba thở dài: “Chưa gặp qua.”

Hy Bình đập cho hắn một cái vào gáy nói: “Chưa gặp qua, người nói cái gì mỹ nữ? Mỹ nữ là phải dùng mắt mới đánh giá được. Chỉ nghe nói sao được? Người xem, dạy người bao lâu rồi, đúng là không chút tiến bộ!”

Hoa Tiểu Ba xoa gáy: “Tỷ phu, huynh không cần lúc nào cũng đánh đầu đệ như thế chứ. Đệ dù gì cũng đã có vợ, để người khác thấy, đệ làm sao có thể diện đây?”

“Ta đá đít người vậy nhé!” Hy Bình cười đá một cước, Hoa Tiểu Ba vội vã tránh xa.

Tứ Cửu cười nói: “Hy Bình, tiếp tục cố đi, gần đá trúng rồi. Người đang đến gần rồi đó.”

“Ta là ca thần, sao có thể đá hụt chứ?” Hắn quay sang Hoa Tiểu Ba dùng tuyệt chiêu của ca thần: “Hoa Tiểu Ba lại đây đưa mông cho ta đá. Nếu không ta sẽ hát, người chọn để ta đá đít hay chọn tấu nhạc cho ta?”

Hoa Tiểu Ba đến trước mặt Hy Bình, cúi lưng xuống giọng thăm nã: “Tỷ phu, huynh nhẹ thôi. Mông đệ không phải mông nữ nhân, không có nhiều thịt cũng không mấy đàn hồi.”

Hy Bình một chân giơ lên đá: “Cái tên tiểu tử người dám để cái mông thối vào mặt ta? Không đá chết người mới lạ. À, Tiểu Ba người thực không muốn tấu nhạc cho ta sao?”

Tuyệt Nhi vỗ tay reo lên: “Hay quá, cha cùng các thúc thúc ca hát đi!”

Hoa Tiểu Ba lại không giữ lời lập tức tránh thoát một cước của Hy Bình, quay lại giải thích: “Tỷ phu, huynh là người mạnh như điên. Không đá được thì không sao, bị huynh đá trúng mông đệ nhất định sưng

lên. Huynh tha cho đệ đi? Thời gian nằm sấp ban đêm của đệ đã dài lắm rồi, không thể cứ nằm sấp suốt cả đêm mà ngủ được. Tỷ phụ, hầu huynh ca hát nhé?”

Hy Bình vui vẻ đáp: “Rất tốt, Tiểu Ba, người thực là tốt. Cho đám nữ nhân của người tới cổ vũ nhé?”

“Được mà!” Hoa Tiểu Ba đáp ứng thật đơn giản. Hắn biết thừa đáp ứng là một bổn phận của hắn, còn bọn họ chịu hay không là chuyện của bọn họ. Chả quan hệ gì tới Hoa Tiểu Ba hắn cả.

Bích Nhu nói: “Tiểu Ba, làm nữ nhân của người thực thảm. Vì cái mộng thói của mình mà người dễ dàng bán đứng họ.”

Hy Bình nhảy vào hòng Bích Nhu: “Bích Nhu, đây không phải là bán đứng mà là bồi dưỡng khả năng nghệ thuật của họ. Bích Nhu, nài nỉ đến để nghe ta hát nhé!”

Lôi Long cười nhạo báng: “Hy Bình, Bích Nhu của đệ toàn thân trong ngoài chỗ nào cũng là nghệ thuật tuyệt mỹ. huynh đừng làm nàng tiêm nhiễm thứ nghệ thuật rác rưởi của huynh chứ. Huynh cứ ở đó tự hát tự khen, bọn đệ cũng chỉ vì huynh thôi. Nếu huynh còn làm khó người khác nữa, bọn đệ sẽ thực hiện cưỡng chế hành động đối với huynh, khiến huynh cả nghĩ đến ca hát cũng không được.”

Tứ Cửu nói: “Chuyện này nghiêm trọng rồi đó, Hy Bình!”

Hy Bình nhún vai nói: “Không có chuyện gì! Tỷ tỷ còn không phản đối, đệ đệ dám phản đối sao? Chỉ cần Phượng nhi của ta trừng mắt với hắn một cái, hắn chạy còn nhanh hơn gió, huống chi Bích Nhu còn không phản đối. Bích Nhu như muốn đến cổ vũ thì cho hắn mười phần đảm lược hắn cũng không dám phản đối.”

“Bài hát của chàng người ta sợ nghe mà!” Bích Nhu phản đối tuy không quyết liệt nhưng kiểu nói này đủ khiến ca thần Hoàng Hy Bình đau lòng rồi. Gương mặt tối sầm, đôi mày chau lại: “Vì sao ai cũng sợ nghe ta hát? Cũng khó nói được, lẽ nào hắn hát hay quá khiến bọn họ tự than không bằng, vậy nên không dám tới nghe hắn hát? Cũng phải, nếu để bọn họ tự ti đến tự sát vậy thực không hay.”

Mộng Hương cất giọng nhẹ nhàng như trong mộng: “Bảo Nguyệt, chúng ta đi thôi!”

“Từ từ đã!” Hy Bình cản họ lại nói: “Các người còn chưa nói đến đây với mục đích gì?”

Bảo Nguyệt hỏi lại: “Người có hỏi bọn ta đâu, hỗn đản!”

Hy Bình nhìn nàng làm mặt quỷ cười nói: “Mới vừa hỏi đấy thôi.”

Bảo Nguyệt giận dữ: “Không nói!”

Lôi Phượng nói: “Hy Bình, bọn họ tới là để bảo vệ chúng ta.” Nói rồi đem chuyện Mộng Tình phái hai nàng tới Trường Xuân đừng kể lại.

Hy Bình nghe xong nói: “Sư phó của các cô thực tốt bụng. Vì cảm kích bà ấy, ta sau này không tưởng tượng bà ấy thành bà già hay nữ nhân xấu xí nữa.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Phượng tỷ tỷ, tỷ nói bọn họ dẫn hai ba chục nữ đệ tử đến Cái Bang đi, các nữ nhân này có hấp dẫn không?” Tên tiểu tử sắc tình này quan tâm nhất vẫn là vấn đề nữ nhân.

Lôi Phượng nói: “Người tự mình đến coi đi.”

Bảo Nguyệt nhìn Hy Bình nói: “Sư phó ta muốn gặp người!”

Hy Bình kinh ngạc: “Bà ta ở đây? Bà ta gặp ta có chuyện gì? Không phải là muốn đem nàng hứa hôn cho ta chứ? Như vậy không tốt, trừ phi nàng bỏ khăn che mặt xuống.”

“Ai muốn hứa hôn cho người? Tên sắc ma người!” Bảo Nguyệt thốt ra một câu, quay lại bỏ đi.

Hy Bình nhảy tới một bước, ôm nàng từ phía sau, đồng thời đưa tay phải lên giật mạnh khăn che mặt xuống.

“A!!!”

Một tiếng la lớn trong đại sảnh!

Khăn che mặt của Bảo Nguyệt rơi trên mặt đất. Nàng cũng đứng ngây người, mục quang của tất cả mọi người tập trung trên mặt nàng.

Hy Bình ôm nàng quay lại, ngắm khuôn mặt trong sang đẹp như trăng rằm của nàng. Trong đôi mắt trong veo của nàng lúc này chỉ có hình ảnh hắn, đôi má nàng ngoài việc đem cho người khác cảm giác mỹ lệ, còn có một loại cảm giác không thể giải thích, khiến người ta khi nhìn nàng như đang thất sự trong sang tinh thuần nhất.

Sự trong sang của nàng không giống vẻ hoạt bát của Tiểu Nguyệt, cũng không giống Thi Nhu Vân ngây thơ như giấy trắng, cũng không giống Thuỷ Khiết Nhu đẹp bởi sự thuần khiết mà là một loại trong sang dụ hoặc không thể diễn tả, cho người ta thấy một nét đẹp trong suốt thanh tịnh, thuần khiết!

Nàng ở trong lòng Hy Bình ngây ngất một hồi rồi tỉnh lại, bắt đầu liều mạng dấy dựa miệng hét lớn: “Sắc ma, người thả ta ra! Sắc ma, thả ta ra mau!”

Hy Bình bị sắc đẹp của nàng làm chấn động, để nàng giẫy dựa một hồi, ôm chặt nàng hơn, âu yếm thủ thủ: “Bảo Nguyệt, ta đã từng nói sẽ phải bỏ khăn che mặt ra để hôn nàng một cái, nàng còn nhớ không?”

Bảo Nguyệt lúc này mới biết sợ. Nam nhân này không phải thực sự muốn cướp nư hôn của mình chứ? Nàng sợ hãi nói: “Ta không nhớ. Không, ta nhớ người nói sợ hôn ta. Nói ta rất xấu xí cũng đều là người cả, người đừng có chối! Ta muốn người thả ta ra! Đồ ngốc!”

Hoa Tiểu Ba bắt đầu la lên: “Tỷ phu, hôn đi, hôn đi, hôn đôi môi khả ái của nàng ta đi!”

Mộng Hương sắc giọng: “Hoàng Hy Bình, thả Bảo Nguyệt ra!”

Hy Bình khống chế Bảo Nguyệt đang giẫy dựa, nhìn Mộng Hương nói: “Nàng nói thả, ta phải thả không phải rất mất mặt sao?”

Ánh trắng nhoáng lên: “Bách, bách” hai tiếng. Trên mặt Hy Bình đã hằn hai bàn tay. mọi người nhìn lại, Mộng Hương đã trở lại chỗ cũ.

Hy Bình giận dữ: “Nàng tam bát này, nàng dám đánh vào mặt ta à?”

Mộng Hương bình tĩnh trả lời: “Người còn dám không thả Bảo Nguyệt, lần sau không chỉ đơn giản là tát như vậy đâu.”

Phong Ái Vũ chửi mắng: “Nữ nhân thối, nữ nhân gốc kia. Người lấy tư cách gì đánh Hy Bình chứ? Nữ nhân điên nhà người, Hy Bình đâu có ôm người đâu. Người đừng tưởng dùng mấy chiêu công phu mèo cào là có thể đánh người đâu. Ta gọi anh em trong bang chặt người ra đem cho chó ăn!”

Lôi Phượng, Lãnh Như Băng, Đỗ Tư Tư, Độc Cô Kỳ bốn người vây quanh Hy Bình cùng Bảo Nguyệt, đề phòng Mộng Hương lại lên đánh Hy Bình. Không cần nghĩ cũng biết trong bụng bốn người lửa giận đã lớn như thế nào!

Hy Bình nói: “Các nàng tránh ra, đừng để nàng ta làm bị thương hài tử của các nàng. Ta đường đường là nam tử hán, sao phải để vợ mang bầu đứng ra bảo vệ?”

Mộng Hương nói: “Ta không muốn ra tay lần thứ hai đâu.”

Vưu Túy lạng tới trước mặt Mộng Hương, lạnh lùng nói: “Người tốt nhất không nên xuất thủ nữa!”

Hy Bình nhìn Bảo Nguyệt trong lòng mình nói: “Nàng nếu thực không loạn động, đứng yên nghe ta mấy câu, ta sẽ thả nàng ra.”

Bảo Nguyệt liền ngưng giẫy dựa, do dự một lúc nói: “Nói đi!”

“Nàng phải đáp ứng ta một điều kiện” Hy Bình ngưng thị nhìn nàng, giữa hai mắt chỉ có một khe hở.

Bảo Nguyệt ngửa đầu ra phía sau nói: “Người nói đi.”

Hy Bình nghĩ ngợi nói: “Ta phải mang khăn che mặt lại cho nàng.” Hắn thấy Bảo Nguyệt mở miệng vội nói: “Đừng hỏi ta vì sao, chỉ cần nói đáp ứng hay không?”

Bảo Nguyệt nói: “Ta đáp ứng ngươi.” Kỳ thực lúc này nàng thực sự muốn hỏi hần vì sao, chỉ là không có cơ hội.

Hy Bình thả nàng ra, cúi người xuống lượm khăn che mặt trên đất, rất chân thành giúp nàng đeo lại. Rồi nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, thở dài nói: “Ta vốn tính sau khi tháo khăn che mặt của nàng ra sẽ hôn nàng cho thỏa nhưng ta đột nhiên nhận ra như vậy là không phải. Nữ nhân của ta giờ đông đến nỗi ta hôn còn không hết, sao phải khổ sở thêm nàng vào? Chưa được phép của nàng đã giật khăn che mặt của nàng, với chuyện này ta rất hối tiếc! Nàng là nữ nhân tuyệt thế hiếm có, vì cớ gì không cho người khác thấy mặt? Khoảnh khắc ta thấy mặt thật của nàng, ta thực có động tâm qua. Tuy nhiên lúc ta giúp nàng mang khăn lại, khiến nàng trở lại bộ dạng bí hiểm, tim ta cũng theo đó bị che lại. Ký ức về nàng cũng lập tức phong kín. Nhất thiết giữa ta & nàng coi như chưa từng phát sinh chuyện gì. Sau này nàng là nàng ta là ta. Giữa ta & nàng không có cớ sự gì. Nàng có thể đi rồi, sau này ta sẽ không giật khăn che mặt của nàng xuống một cách thô lỗ như bây giờ, cũng tuyệt không hôn nàng. Mẹ nó, động tác sao nhanh quá, hai mang tai bị đau thật oan uổng!”

Tứ Cửu cười méo xệch: “Lúc đầu nói chuyện còn thương cảm như thi nhân, cuối cùng kết thúc lại như thô nhân.”

Bảo Nguyệt ngưng thị nhìn Hy Bình, hai mắt trong sang của nàng chợt hiện lên giọt lệ long lanh, nàng nói: “Từ lần đầu gặp ở Vũ Đẩu môn, ngươi đã ăn hiếp Bảo Nguyệt. Ngươi không biết người ta sợ người lắm sao?”

Nàng đưa tay phải lên định cởi khăn ra, Hy Bình giữ tay nàng lại, nàng liền thuận thế phục vào ngực hần.

Hy Bình nhẹ giọng nói: “Nàng còn không đi, tiểu thư của nàng lại làm như ta không chịu thả nàng, lại đánh ta nữa đó.”

Hần nhẹ nhàng đẩy nàng ra.

Động tác tuyệt tình hần cũng làm bằng ngàn vạn lần nhu tình.

Bảo Nguyệt bên tai hần không nghe: “Ta không biết, sư phó đã nói, ta..... , ta là muối muối. Ta phải đưa huynh đi gặp sư phó, nói huynh luôn ăn hiếp ta, nói bà dạy dỗ huynh!”

Hy Bình nhừa nhựa đáp: “Ta không quen sư phó nàng, không gặp bà ấy đâu. Muốn gặp thì nói bà ấy tới gặp ta. Nàng nên đi đi, ta không muốn cùng tiểu thư nàng giao đấu. Trừ phi là ở trên giường, còn thì trong tình huống khác hay bất kỳ kỳ nơi nào khác ta đều không muốn cùng nữ nhân giao đấu. Nàng không phải muối muối ta, xin đừng nhận thân bừa bãi.”

Bảo Nguyệt giậm lên bàn chân hần, giọng tàn nhẫn: “Ta mới không muốn làm muối muối của ngươi!”

“Ai da, đây là nàng nói!” Hy Bình bị đâm phải, tuy không đau lắm nhưng cũng không phải nhẹ nhàng, lạnh lùng đáp: “Cũng tốt, tránh được nhiều phiền phức.”

Bảo Nguyệt quay đầu nhìn Mộng Hương, lại quay đầu nhìn Hy Bình nói: “Ngươi vừa rồi đã nói sai rồi. Ngươi phải thu hồi toàn bộ, nếu không sẽ gặp phiền phức lớn. Bảo Nguyệt ta không phải để ngươi ăn hiếp không đâu. Ta cho ngươi biết, giữa ta & ngươi không phải không có cớ sự. Ta & ngươi không bao giờ kết thúc.”

Thanh âm dễ nghe của Mộng Hương lại cất lên: “Bảo Nguyệt, nói xong thì đi thôi.”

Mọi người nhìn Minh Nguyệt lương nữ đi khỏi, không khỏi thở dài.

Phong Ái Vũ ôm tay Hy Bình nói: “Hy Bình, chàng nên đi thăm cha muối.”

126. Chương 125: Cái Bang Tổng Luận

Mọi người tiến vào tầm mắt của Phong Tự Lai, Phong Tự Lai đang nằm trên giường, khí sắc cũng tính là tốt.

Hy Bình nói: “Nhạc phụ, người làm sao đáng thất vọng vậy, bị người đánh nằm ra giường không thể động dậy, nếu để nữ tể người ra tay, nằm trên giường phải là tên hỗn đản đã đánh người đó. Lại nói chuyện cũ, người đánh nhau mà quên mất Quyền Vương nữ tể của người sao, như có vẻ thiếu nghĩa khí đó?”

Phong Tự Lai cười: “Người không đủ cho hấn đánh đâu, hấn gần như có thể gọi là đệ nhất cao thủ trên võ lâm!”

“Cái gì?” Hy Bình nhảy lên, giống dạng một con khỉ chí choe: “Nhạc phụ, người nói gì? Con không đủ cho hấn đánh? Hấn là ai? Con không dám hấn không được!”

Phong Tự Lai nói: “Lạc Hùng, Đại Địa Minh minh chủ, bây giờ là Vô Lâm Minh Chủ.”

Hy Bình vẫn chưa nguôi giận, nói: “Nhạc phụ, đợi thương thế người hồi phục, người dẫn con đi khiêu chiến hấn, cho hấn biết lợi hại của nữ tể người. Minh chủ cái gì chứ? Đánh hấn thành manh trư(ho heo mù)!”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Tỉ phu, huynh có vẻ cả võ lâm minh chủ đại biểu cho cái gì cũng không rõ. Vô Lâm Minh Chủ, nói cách khác, cả võ lâm phải nghe lời hấn, huynh hiện tại cũng nằm trong khu vực quản lý của hấn.”

“Còn lâu! Hấn quản được ta sao?” Hy Bình mắng lại, đột nhiên quay mặt nhìn Phong Tự Lai nói: “Hắc hắc, nhạc phụ, con cũng là vì giành thể diện cho người mà cùng hấn giao đấu, nguyên lai người cũng đang có chức quyền! Người hiện tại là đầu đảng cũng là biểu tượng của khát cái, như quả nói người đi làm Vô Lâm Minh Chủ, người không phải càng phát đạt hơn sao? Tiểu Ái Vũ, đầu óc làm ăn của cha nàng cũng thật nhạy bén đó!”

Phong Tự Lai khốn khổ trả lời: “Tiểu tử nói vậy, người nói đến đâu rồi?”

Hy Bình đáp: “Tiểu tử biết sai. Nhưng mà, nhạc phụ, không phải là chức vụ rõ ràng gì, người hà tất phải tranh giành đến nỗi cả mạng cũng hi sinh? Còn may là nữ tể người có bản lãnh, tìm một nhạc phụ khác đến liệu thương cho người.”

Phong Ái Vũ giận dữ: “Hy Bình, chàng nói chuyện với cha ta, không thể nghiêm túc một chút sao?”

Phong Tự Lai xua tay, nói: “Ái Vũ, đừng cưỡng cầu nó, cha không thích nó quá nghiêm túc. Kì thực ta lúc mới bắt đầu cũng không có ý liều mạng, nhưng mà, ai! Một lời nói không hết.”

Lão gặp Lạc Hùng thì nổi giận! Trong cuộc đời lão, tuy nói toàn bộ tình cảm dành cho Độc Cô Vũ, nhưng trước khi gặp được Độc Cô Vũ, lão từng có theo đuổi một mối tình khác, nhưng giữa chừng lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, chính là Lạc Hùng, làm mê mẩn phương tâm thiếu nữ của cô gái đó, cô gái đó lại gả cho Lạc Hùng.

Nhưng không biết vì sao, sau bảy năm cô gái đó lìa đời, lão nhận thấy phần lớn là do Lạc Hùng không chiếu cố tốt cho duyên cũ của lão, nếu không lại có nguyên nhân khác.

Lúc đối mặt với Lạc Hùng trên lôi đài, cũng vì một phần giận khi gặp tình địch, phần vì người yêu mất sớm lúc xuân xanh, lửa giận thiêu đốt trong lòng, chút nữa liều cả mạng già, vẫn là cảnh tượng như tình trường năm đó, thất bại do đất.

Hy Bình an ủi: “Nhạc phụ, không cần xấu hổ, nếu đánh nhau phải có tinh thần không sợ chết, đánh mà không liều mạng làm sao thắng được?”

Thảm nhất chính là, mất mạng rồi cũng không đánh thắng! Điều này trong lòng lão không hề nói ra.

Tứ Cầu giận dữ: “Người nghĩ ai cũng như người sao?”

Độc Cô Minh vỗ vai Hoa Tiểu Ba, nói: “Tiểu Ba của chúng ta bắt đầu đánh là chỉ bỏ chạy, chính là một minh chứng rất tốt.”

Hoa Tiểu Ba gạt tay hấn ra, cãi lại: “Hai người huynh, đừng có hại kẻ khác tại chỗ này, ta khi nào lại lâm trận bỏ chạy chứ? Ta là truyền nhân duy nhất của hành y thế gia, từ khi sinh ra đã có tâm hồn thiện lương, cho dù thỉnh thoảng vì tuổi trẻ khí thịnh bùng phát lên cùng người đánh nhau, cũng chỉ chọn cách tránh né làm chủ, thương người làm thứ, các người hiểu cái gì? Một đám hồ ngôn!”

Độc Cô Minh “a” lên một tiếng, nói: “Tiểu Ba, còn cần ta tiếp tục dạy đệ võ công không?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Đương nhiên cần.”

Độc Cô Minh nói: “Người không phải nói cần giữ tấm lòng thiện lương sao? Nếu người không dám thương hại người khác, vì sao phải học võ công làm thương hại người khác?”

Hoa Tiểu Ba liền dùng sức ôm mạnh Xuân Thủy, kiêu ngạo nói: “Ta phải bảo hộ nữ nhân của ta, vì thế, ta cần trở nên cường đại hơn!”

Xuân Thủy giận dữ: “Ai cần người bảo hộ nào? Ta không thể tự bảo vệ bản thân sao?”

Hoa Tiểu Ba cảm thấy mất thể diện, nghĩ ngợi, nói: “lúc có chuyện nàng tự mình bảo hộ, lúc không có chuyện ta lại bảo vệ nàng.”

Tứ Cửu ngạc nhiên nói: “Đây là kiểu bảo hộ của thời đại nào vậy?”

Hoa Tiểu Ba cười đáp: “Thời đại Hoa Tiểu Ba.”

Độc Cô Kỳ giải thích: “Hoa Tiểu Ba thời đại , kiểu bảo hộ của kẻ thối ! Hum..., không có một chút tính trách nhiệm.

Xuân Thủy xô hấn ra, nói: “Theo ta ra ngoài, để ta cho người biết, cái gì là người hoàn thành trách nhiệm, người là tên nam nhân không có lương tâm!” Nói xong, lắc hông đi ra khỏi phòng.

“Ta không đi ra!” Hoa Tiểu Ba vừa dứt lời, liền thấy đau hai vành tai, Bạch Tuệ cùng Cốc U Lan một trái một phải xách hai vành tai hấn, hấn chỉ còn cách cúi người đi theo, đi chưa được mấy bước, đột nhiên kêu hoảng: “Vũ Sắc, bọn nàng cũng đi theo sửa lưng ta?”

Vũ Sắc là một trong 12 cô gái Thiên Trúc, cũng là một trong ba thê tử Thiên Trúc của Hoa Tiểu Ba, hai người khác phân biệt gọi là Vũ Tự và Vũ Bình.

Những nữ Thiên Trúc này đầu tiên đều có tên riêng, nhưng bọn họ hiềm tên bọn họ vừa dài vừa xấu gọi lên khó nghe, lại khó nhớ, ví thế, trừ Đại Ný ra, bọn họ đều tự mình đổi tên. Hai nữ nhân của Triệu Tử Uy đổi thành Vũ Tân và Vũ Đình, Độc Cô Minh gọi là Vũ Diễm và Vũ Yến, bốn người của Tứ Cửu chia ra gọi là: Vũ Tĩnh, Vũ Tranh, Vũ Phong, Vũ Tần.

Vũ Sắc, Vũ Tự và Vũ Bình tam nữ tự nhiên cũng giúp phu tướng ra ngoài.

Phong Tự Lai hướng Tứ Cửu nói: “Người dùng thương phải không?”

Mọi người không biết vì sao lão hỏi vậy, Tứ Cửu trả lời: “Đúng vậy.”

Phong Tự Lai trầm ngâm một hồi, nói: “Trải qua trận này, hùng tâm tráng chí vốn có của ta cũng không còn nữa. Trước đây một lòng muốn trở thành bang chủ thiên hạ đệ nhất bang, bây giờ làm nên rồi, cũng bất quá chỉ thế này. Hiện tại Vũ (Độc Cô Vũ) đi rồi, Ái Vũ cũng có nơi nương tựa, tâm nguyện của ta cũng đã hoàn tất rồi, chỉ muốn tìm một bằng hữu đã ẩn cư. Nói ra các người không tin, ta cả đời này, kết giao tuy nhiều, nhưng bằng hữu chân chính chỉ có một, hấn tuy nhiên trong mắt người đời không phải người tốt, nhưng lại là người chân thành, nói khắp giang hồ, ta cả đời này kính trọng nhất chính là hấn. Từ sau khi mẹ Ái Vũ qua đời, ta đã muốn tìm hấn, nhưng ta tìm kiếm nhiều năm, cho tới mới đây hấn mới nhờ người chuyển cho ta một lá thư, từ đó mới biết hấn ở đâu. Hai mươi năm không gặp hấn, không biết hấn có thay đổi gì không?” trong đôi mắt lão thoáng hiện một loại ánh mắt mong chờ.

Phong Ái Vũ ngạc nhiên hỏi: “Cha có bằng hữu như vậy sao? Vì sao chưa từng nghe cha nói tới? Ông ta tên gọi là gì?”

Phong Tự Lai vô ý nhìn Hy Bình một cái, nói: “Ta không nhớ được tên họ của hấn, chỉ nhớ hấn là bằng hữu duy nhất của ta.”

Mọi người trong lòng hiểu rõ lão không muốn nói , cả tên họ cũng không nhớ được, còn nói cái gì bằng hữu?”

Phong Tự Lai lại hướng Tứ Cửu nói: “Người có hay không ý chí làm bang chủ Cái bang?”

Tứ Cửu đại kinh, đáp: “Tôi được sao?”

Độc Cô Minh nói: “Ta cũng đang hoài nghi.”

Tứ Cửu quát: “Độc Cô Minh, ngươi lại không thể cho ta một chút thể diện sao?”

Tứ Cửu hần thực không làm sao tốt được, bất quá một chút thể diện không giữ sao?”

Người sống trên đời, ai không cố giữ thể diện?

Da mặt càng dày, càng phải giữ thể diện.

Lôi Long cổ vũ hần: “Ta thấy ngươi rất thích hợp làm bang chủ, bởi vì ngươi và khất cái cùng có da mặt dày.”

Phong Tự Lai cười nói: “Ta nói ngươi được, thì ngươi được.”

Tứ Cửu mừng rỡ nói: “nói như vậy, người muốn truyền vị cho ta?”

Phong Tự Lai nói: “Tạm thời có ý này.”

Hy Bình hỏi vặn: “Cái gì tạm thời? Muốn truyền thì truyền, không truyền thì đuổi ra.”

Phong Tự Lai đáp: “Còn phải coi hần học được ‘Thần Lai Chi Thương’ không.”

Độc Cô Minh nói: “Cô nương, theo như cháu biết, muốn làm bang chủ, tất phải học được ‘Đả Cửu Bổng Pháp’ -”

“Ày, Độc Cô Minh, Ngươi không phải đang chửi ta chứ?” Tứ Cửu tự nhiên không chấp nhận, ai bảo hần gọi là Tứ Cửu? Đả Cửu Bổng Pháp? Đây không phải là đánh hần sao? Ta khinh!

Hy Bình gõ lên sọ hần, nói: “Tứ Cửu, ngươi không biết ngắt lời người khác là rất khuyết đức sao? Lão ca, nói tiếp đi, hay nhất là nói tới Sát Cửu Dao Pháp, cái này mới là tuyệt đó.”

Độc Cô Minh tiếp tục nói: “Cùng ‘Hàng Long Thập Bát Chương’, còn phải có đả cửu bổng làm tín vật truyền vị, sao có thể nói học được Thần Lai Chi Thương là được?”

Phong Tự Lai giải thích: “Đó là chuyện trước kia, cái gì Đả Cửu Bổng Pháp, Hàng Long Thập Bát Chương đều đã hết thời, hiện tại võ công lợi hại nhất trong bang là Thần Lai Chi Thương, chỉ có luyện thành loại võ công này, mới có thể kế thừa chức vị bang chủ.”

Độc Cô Minh hai mắt tròn tròn, kinh ngạc nói: “Vì sao cháu chưa từng nghe nói qua?”

“Chuyện ngươi chưa nghe nói qua có nhiều lắm! Mới ra khỏi Thiếu Lâm tự mấy ngày, lại làm như lão giang hồ rồi.” Tứ Cửu chung quy cũng báo xong một mối thù, trong lòng sảng khoái vô bì.

Phong Tự Lai mất bình tĩnh nói: “Các người đừng cãi nữa! Để ta nói đã, ta bây giờ nói chuyện rất tốn sức. Kì thực Cái bang bọn ta tuy đông người, người chân chính có võ công rất ít, người có võ công coa cường lại càng ít trong số ít. Một đoàn thể do khất cái các nơi tạo thành, cũng như một nắm cát khô. Lúc bọn họ dùng được, liền nói ta là đại diện của Cái bang, làm sao người khác cũng không dám lớn gan ăn hiếp họ, nhưng mà, đến lúc trong bang cần bọn họ giúp chuyện gì, bọn họ lại nói ta là một khất cái, cả ta cũng như bỏ tất sang sông không giữ nổi mình, có thể giúp được chuyện gì chứ?”

“Bọn họ lúc thường thì van xin người khác làm ơn, nhưng thỉnh thoảng cũng trộm cắp móc túi, để bọn họ đi làm việc chính của họ thì họ sợ khổ, chỉ thích cả ngày lười nhác nhàn nhã, chờ ăn của từ thiện. Người ta nói Cái bang là bang phải hiệp nghĩa, thực ra bởi vì bọn chúng chuyện xấu không dám làm to ra, lại có cơ sở là dân chúng, đến bốn phương đều tuyên dương Cái bang là bang hội chính nghĩa, người nói lời ta nói nhiều cũng hợp lại thành một hiệp danh.”

“Huống chi, chỗ nào có chuyện bất bình, người khác đi thảo phạt kẻ xấu, bọn họ cũng theo ở phía sau lấy đả cửu bổng đập chén mẻ rồi là hết, người khác lại cho rằng bọn họ rất có lòng hiệp nghĩa. Cái bang bọn ta có hai loại võ công lợi hại nhất, một loại gọi là đánh hội đồng, cái này không nói các người cũng biết, một loại khác chính là Thần Lai Chi Thương, cái ‘thương’ ban đầu phải là ‘thưởng’ nghĩa là giết, nên phải gọi là ‘Thần Lai Chi Thưởng’, các người không nhận thấy khất cái xin ăn là một loại ‘giết dọc’ rất công chính sao? Hắc, hắc, hắc, cho nên nói, Thần Lai Chi Thưởng, về sau cũng sửa thành Thần Lai Chi Thương, bị tôn lên làm Cái bang chí cao võ học.”

Hy Bình nói: “Wa, nhạc phụ, người làm sao đột nhiên nói ra nhiều chuyện xấu của bang mình như vậy, khiến con làm nữ tể cũng không biết để mặt mũi đâu? Người không thể nói Cái bang của người võ công nào cũng cao cường sao? Đương nhiên, ngoại trừ đánh không lại con ra, để bọn họ đứng thứ nhì cũng không sai. Tứ Cửu, mau bái nhạc phụ ta làm sư phó!”

Tứ Cửu quỳ gối xuống, dập đầu nói: “Sư phó trên cao, xin nhận của đồ nhi ba lạy!”

Phong Tự Lai ha ha cười lớn, cực kì mãn ý.

Tứ Cửu lạy xong ba lạy, đứng dậy, nhìn Hy Bình nghi hoặc, nói: “Người vì sao tích cực như vậy, có vẻ còn hưng phấn hơn cả ta?” Nhất định có âm mưu!

“Đương nhiên rồi! Người làm bang chủ rồi, lại dạy bọn chúng đập mâm sắt tô sắt tấu nhạc cho ta, hoặc là tập hợp bọn chúng đến xem bọn ta mở hội ca hát, người hâm mộ của ta không phải sẽ tăng đến mức không thể tính được sao?” Hy Bình trên mặt xuất hiện ánh sáng hồng, hẳn có vẻ như thấy được sự rực rỡ của bản thân.

Tứ Cửu cự tuyệt thẳng thừng: “Chuyện này tuyệt đối không được, một đại bang chủ phải có uy nghiêm!”

Hy Bình phản bác: “Khó nói tấu nhạc là không có uy nghiêm đó? Ta nói Tứ Cửu, tấu nhạc không chỉ là không có uy nghiêm, hơn nữa còn biểu hiện người là một vị bang chủ có tài hoa, có khí chất!”

Tứ Cửu lắc mạnh đầu: “Không được, không được! Ta một đại thô nhân không cần có tài hoa, cũng không cần có khí chất. Hy Bình, ta cầu xin người, sau này trước mặt bang chúng đừng bắt ta tấu nhạc, lúc nào đó ta cùng người mở hội âm nhạc được không, chúng ta gọi thêm Tiểu Ba, còn gọi Ái Vũ, Kỳ Kỳ, Tư Tư cùng Tuyết nhi của người đến làm khán giả, không phải là tổ hợp tốt nhất sao?”

Hy Bình cười nói: “Tính lại người còn có điểm lương tâm, Tốt thôi! Tha người một lần.”

Tứ Cửu nhảy lên la lớn: “Hy Bình vạn tuế!”

Lôi Long nói: “Không cần khoa trương dữ vậy.”

Tứ Cửu nói: “Công tử —”

Lôi Long cản lại không cho hắn nói, nói: “Về sau đừng gọi ta là công tử nữa, nghe không thuận tai.”

Tứ Cửu gọi đã quen, nhất thời sửa không được, nói: “Công tử, vậy gọi thế nào?”

“A Long!” Lôi Long mỉm cười vỗ vỗ vai hắn.

Phong Tự Lai đột nhiên nhìn Tiểu Nguyệt đứng cạnh Hy Bình cười cười nói: “Hy Bình, vị mỹ lệ thê tử đứng cạnh người tên gọi là gì vậy?”

Mọi người đều nhìn sang Tiểu Nguyệt, mặt nàng ửng đỏ, giận dữ nói: “Thúc thúc, người ta tên là Hoàng Tiểu Nguyệt, là muội muội, không phải thê tử đâu!”

Phong Tự Lai cười ha hả, trong lòng lại cực kì kinh ngạc, lão nói: “Là ta nhìn lầm, là ta nhìn lầm, thực là lão hồ đồ rồi, mẹ người thực gọi là Xuân Yển sao?”

Tiểu Nguyệt ngạc nhiên nói: “Thúc thúc, người từng gặp mẹ cháu?”

Phong Tự Lai đáp: “Gặp qua một hai lần, người rất giống cô ta lúc trẻ, bất quá so với cô ta người mỹ lệ hơn, có lẽ có nhiều người theo đuổi lắm phải không?”

Tiểu Nguyệt trề môi nói: “Không có ai hết!”

“Không thành thật.” Phong Tự Lai đương nhiên không tin lời nàng, cô gái mỹ lệ nhường này làm sao có thể không có ai theo đuổi?

Phong Ái Vũ đỡ lời: “Cha, Nguyệt nhi thực sự không có người theo đuổi! bình thường nàng ta tuy cười với người khác rất dịu dàng xinh xắn, những xú nam nhân bên cạnh nàng đều không dám có chủ ý với nàng, bởi vì Nguyệt nhi có một đại ca quá cuồng bạo, ai dám có chủ ý xấu với nàng chứ?”

Phong Tự Lai tử tế nhìn lại Tiểu Nguyệt, đột nhiên mỉm cười nói: “Có chút đạo lí, bởi vì nó có một đại ca như vậy.”

Độc Cô Minh nói: “Không phải vậy đâu, bởi vì Nguyệt nhi cả cuộc đời không gả đi, mới cự tuyệt mọi kẻ theo đuổi.”

Tứ Cửu tò mò: “Người làm sao biết được? A, Độc Cô Minh, người tiểu tử này nhất định đã theo đuổi Tiểu Nguyệt, hơn nữa đã bại. Hay, tiểu tử người tay chân cũng nhanh đó, có điều công phu không đủ.”

“Các người không cần làm loạn ở đây, muội muội ta không phải để cho các người bàn cãi.” Hy Bình có chút mất bình tĩnh.

Kẻ theo đuổi? Sau này ai dám có chủ ý động đến Nguyệt nhi, Hoàng Hy Bình hẳn sẽ đánh kẻ đó.

Nguyệt nhi là người của hắn, vĩnh viễn như vậy!

Tiểu Nguyệt mặt mũi đỏ rực, nói: “Đại ca, Nguyệt nhi ra ngoài đây.” Nắm tay Bạch Liên cùng Lãnh Như Băng chạy ra ngoài.

“Nữ Hải hay nguyệt!” Phong Tự Lai nói xong một câu, lại nhìn Tứ Cửu nói: “Ba ngày nữa, ta truyền võ công cho người, hi vọng sau ba ngày nữa ta có thể ra khỏi giường.”

“Phong bang chủ, ba ngày nữa ngài không chỉ có thể rời giường, truyền võ công cũng có dư.” Hoa Sơ Khai từ bên ngoài bước vào.

Hoa Lô lao vào lòng Hy Bình, nói: “Ca ca, huynh lừa Lô Lô, huynh không có tới tìm Lô Lô, là Lô Lô tới tìm huynh.”

Hy Bình nói: “Ta vừa mới định đi tìm muội, muội đã tới rồi.” Hắn nhận thấy trước mặt Hoa Sơ Khai phụ ôm ấp Hoa Lô kiểu này thực không hay, nhưng không ôm thì không được.

Hoa Sơ Khai phụ phụ lên bên cạnh hắn, không kìm được nói: “Lô Lô là bị mất kí ức có chọn lựa, cũng là nó đem mọi việc cùng mọi người nó không muốn nhớ ép vào đáy kí ức, không biết vì sao, nó chỉ chọn nhớ về người. Trước khi Lô Lô mất trí nhớ người cuối cùng nó gặp là người phải không?”

Hy Bình gật gật đầu, nói: “Con nghĩ vậy.”

Hoa Sơ Khai nói: “Nó hiện tại chỉ nhớ được người, rất ỷ lại vào người, bọn ta cũng không có cách nào, chỉ còn nước giao nó cho người. Nó không chỉ chọn nhớ người mà còn chọn nhớ về thời kì thơ ấu ngày thơ của nó.”

Hy Bình vội vàng hỏi lại: “Vậy nàng ta có đột nhiên tốt trở lại không?”

“Có khả năng lắm!” Hoa Sơ Khai nói: “Nó chỉ tạm thời bị như vậy, tính có một ngày sẽ khôi phục, hoặc giả ngày nào đó tỉnh giấc cũng không biết được.”

Hy Bình lo lắng: “đến lúc đó nàng ta có nhớ được mọi chuyện xảy ra sau khi mất kí ức không?”

Hoa Sơ Khai cười nói: “Nhớ rất rõ ràng!”

Hy Bình lẩm bẩm: “Thảm rồi, lần này rắc rối rồi, trước đây nàng ta chán ghét mình nhất, sau khi lành lại nhất định tìm mình tính sổ.”

Hắn lo lắng chính là, Hoa Lô có nhớ được hắn hát cho nàng nghe không, có nhớ được hắn tùy tiện hôn nàng không. Hay, đơn giản là tìm cơ hội biến nàng thành mẫu thân của hài tử hắn? Nhưng chuyện này không được, nếu nàng ta khoẻ lại nhưng không thích hắn, không phải càng rắc rối hơn sao? Ngốc tử, không sợ, nàng ta nếu có thể nhớ rõ ràng, đương nhiên cũng nhớ được rằng nàng ta tự nguyện, hắc hắc, cam tâm tình nguyện, nàng ta có thể trách hắn?

Âu Dương Chân nói: “Hy Bình, người phải chiều cố tốt Lô Lô, khiến nó có chút hạnh phúc, nó đến nay đã 20 năm không cảm thấy hạnh phúc rồi, hài tử này sống thật sự khổ!”

Hy Bình không cố ý nói: “Chỉ cần nàng vui vẻ, ta làm gì với nàng cũng không sao cả?”

Hoa Tiểu Mạn biết được hấn nói có ý tứ gì, giọng giận dữ: “Chàng nào xấu này, nghĩ đến đâu rồi? Sắc tâm chàng có phải lại động rồi không? Chàng phải nhớ kĩ, đó là cô cô ta, chàng mà dám cả cô cô cũng huỷ, ta không tha cho chàng, sắc ma!”

Hy Bình đẩy Hoa Lôi ra, nói: “Nếu đã như vậy, thì đừng để nàng ta lại gần ta, các người cũng biết, ta là người chịu không nổi dụ hoặc. Tiểu Mạn, nàng đưa cô cô nàng về canh giữ cho kĩ, đợi nàng ta khoẻ lại, nàng ta lại có thể tìm cha ta.”

Hoa Lôi thật sự muốn lao vào lòng Hy Bình, la lên: “Ca ca, huynh làm sao đẩy Lôi Lôi ra? Huynh không cần Lôi Lôi nữa sao?”

Hy Bình đáp: “Không dám cần muội.”

Hoa Tiểu Mạn xẵng giọng: “Lão đầu xấu, người dám không cần cô cô, ta sẽ, ta sẽ làm người không thể đẩy cô cô ra, người như vậy chỉ khiến cô cô buồn thôi.”

Hy Bình không minh bạch nói: “Là nàng nói ta không được chạm tới nàng ta.”

Hoa Tiểu Mạn cứng họng.

Hoa Sơ Khai nói: “Được rồi, Hy Bình, Lôi Lôi từ nay giao cho người, người muốn làm gì nó với chúng ta không có quan hệ, chỉ cần Lôi Lôi vui vẻ là tốt rồi. Ai! Ba nữ nhân của Hoa gia ta, đứa nào cũng với người - Ai! Duyên như thế, phận cũng vậy, đời trước của Hoa gia nợ người quá nhiều.”

Hy Bình nhú mày nói: “Nhạc phụ, người nói làm sao giống như triết gia vậy?”

Hấn càng nghe càng hồ đồ, vì sao không thể nói đơn giản một chút chứ?

Người ta nói chuyện, không phải vì để người nghe có thể minh bạch ý tứ của họ sao?

Hoa Lôi lại nép vào ngực Hy Bình, giọng giòn tan: “Ca ca, hôn Lôi Lôi đi.”

“Không hôn, về phòng mới lại hôn!” Da mặt hấn tuy dày, cũng ngượng ngùng khi phải âu yếm Hoa Lôi trước mặt Hoa Sơ Khai phụ phụ.

Hoa Lôi xô đẩy ngực hấn, không nhẽo nói: “Không mà! Lôi Lôi hiện tại muốn ca ca hôn,” Nàng nhắm hai mắt, nhón hai chân, cổ gờ đôi môi đặc biệt nhỏ của nàng lên.

Hy Bình nhìn mọi người một cái, nói: “Không được trách ta, là nàng ta đòi.” Hấn cúi đầu xuống hôn lên môi Hoa Lôi, bị nàng quần lấy hôn nồng nhiệt.”

Hoa Lôi thoả mãn xong, vui vẻ nói: “Ca ca, về phòng lại hôn Lôi Lôi nha, ở chỗ này, Lôi Lôi xấu hổ, mắc cỡ lắm!”

Mọi người đều nghĩ: “Còn mắc cỡ ư?”

Hoa Sơ Khai thở dài, nói: “Trông như nhà ta loạn rồi, gặp phải tiểu tử này đúng là vận xui của Hoa gia.”

Âu Dương Chân nói: “Có lẽ là vận may.”

Hy Bình tự hào nói: “Câu này của nhạc mẫu hợp tâm ý con nhất.”

Hoa Sơ Khai nói: “Các người nên ra ngoài rồi, để Phong bang chủ nghỉ ngơi cho tốt.”

Mọi người thấy Phong Tự Lai thực có chút mệt mỏi, liền nghe lời ra khỏi phòng.

“Tư Tư, Tuyết nhi để ta bế,” Hy Bình ôm lấy Tuyết nhi, tay còn lại ôm lấy eo Đỗ Tư Tư, mỉm cười thủ thủ: “Đêm nay nàng vũ thoát y cho ta xem nhé?”

Đỗ Tư Tư giận dỗi: “Người ta không múa.”

Hy Bình trả giá: “Ta cho bọn họ cùng nàng múa, được không?”

Đỗ Tư Tư lén nhéo hấn một cái, rít nhẹ: “Chàng sắc dục điên cuồng, hư hỏng hết rồi!”

127. Chương 126: Nhu Vân Tâm Tự

Cuộc sống tiếp tục trôi đi, Tứ Cửu cùng Phong Tự Lai đều tập luyện võ công.

Độc Cô Minh cũng Hoa Tiểu Ba sắc tâm vẫn không đổi, chuyên môn đi câu dẫn các nữ đệ tử xinh đẹp trẻ trung của Minh Nguyệt Phong. Đương nhiên, mục tiêu tối chủ yếu của hai người này vẫn là Bảo Nguyệt. Ái tâm của Độc Cô Minh vốn đã chết từ lâu nay lại bị diện mạo thực sự của Bảo Nguyệt kích hoạt trở lại, hấn lại tiếp tục thể hiện những ái tình tuyên ngôn của mình. Hoa Tiểu Ba dường như cũng không chịu ở lại sau. Hai người tuy là hảo huynh đệ, nhưng trong chuyện của gái này thì đều bình đẳng như nhau, hoa lạc vào tay ai thì còn phải tùy vào bốn sự.

Lôi Long đích thực người chồng gương mẫu, luôn cùng với Bích Như tản bộ, kể chuyện, ngắm bình minh, hưởng thụ cái tình yêu say đắm.....

Hy Bình gặp lại được các lão bà bụng to không tìm được người phát tiết, phải chờ tới tối. Hấn ban ngày căn bản là không làm gì được, luôn luôn có một đám nữ nhân bám theo hấn, Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh chạy đi tìm con mồi mới của bọn chúng rồi, nữ nhân của bọn chúng và Tứ Cửu dĩ nhiên cả ngày đi theo Hoàng Hy Bình hấn.

Mấy cái này cũng không phải là vấn đề, mà vấn đề lại là Bạch Thị tỷ muội, Triệu Tử Thanh lúc nào cũng không buông tha hấn, ở trước mặt hấn chuyện gì cũng có thể xảy ra, véo tai hấn, làm nũng, thậm chí ôm hấn hôn loạn, chỉ sợ là những lời nói tình tự cũng có thể từ miệng các nàng nói ra, bảo hấn làm sao cho tốt bây giờ ?

Hấn đi mới được nửa đường ngẫu nhiên gặp được Hoa Tiểu Ba, hấn đang giữ chặt lấy phần hông của một nữ đệ tử Minh Nguyệt Phong, lại bắt buộc Hoa Tiểu Ba vì hấn tấu nhạc, hấn muốn ca hát, một lần cũng được. Chúng nữ liền chạy đi thật là xa - lưu lại chỉ có Phong Ái Vũ, Độc Cô Kỳ và mẹ con Đỗ Tư Tư, ngay cả Hoa Lôi cũng bị “tỷ tỷ” của nàng Hoa Tiểu Mạn dắt đi.

Khi màn đêm buông xuống, cũng giống như trước đây, Hy Bình cùng thê tử của hấn độc chiếm riêng một lạc viên - Thanh Nhân viện.

Đương nhiên, trừ thê tử của hấn ra, còn có nữ nhân khác không phải là thê tử của hấn cũng ở tại Thanh Nhân viện - Tiểu Nguyệt và Hoa Lôi.

Thành thử, chúng nhân thực không thể hiểu nổi, Hoa Lôi thì không nói làm gì, nhưng Tiểu Nguyệt lại ở cùng đại ca nàng, thực là điều khiến chúng nhân không sao minh bạch nổi. Tại sao Tiểu Nguyệt lại không sợ cái thanh âm ồn ào trong đêm mà đại ca nàng cùng chúng nữ tạo ra đó nhỉ?

Tuyết Nhi thì cứ mỗi tối lại chạy qua ở cùng Vu Tú và Thi Nhu Vân lưỡng nữ, nó biết cứ đến tối là bắt kể cha, mẹ hay các a di đều không hoan nghênh mình, nó cũng biết rằng cứ đến tối là Thanh Nhân viện lại đặc biệt vô cùng ồn ào, hơn nữa cũng có ý không muốn làm phiền họ, đến ban ngày, họ lại thi nhau bông nó, hôn nó, trêu chọc và cùng nó chơi đùa, không thể không yêu thương nó được. Nó còn nhỏ nên không thể minh bạch chuyện của người lớn.

Kỳ thực, nó đối với tất cả những chuyện này vẫn còn hồ đồ lắm.

Tứ Cửu luyện võ cũng đã mệt mỏi, lúc này bước ra ngoài để hóng gió bỗng thấy Hy Bình đang xướng ca còn có đại đội bang chúng tụ tập lại cùng rống lên, vỗ tay, reo hò ca ngợi. Khiến hấn cảm thấy thực kỳ quái: Hy Bình toàn hát những bài mục rữa, tại sao cái đám khát cái bang hội này lại có vẻ hoan hỉ đến thế nhỉ?

Điều này quả thực là một kỳ tích!

Tứ Cửu nghĩ rằng, có lẽ những bài hát của Hy Bình cũng giống như quần áo của bọn họ, cũng mục ruỗng như nhau nên vì thế mà đúng với khẩu vị của bọn họ chăng? Hấn cũng nguyện ý gia nhập cùng Hoa Tiểu Ba khởi tấu nhạc, tiếng mâm bàn lại khua hòa vào tiếng hát như kéo dài vô tận khiến ngay đến đại bang chủ cũng phải cảm thấy vinh dự, mơ màng nghĩ rằng: Nguyên lai xướng ca không những chỉ biểu hiện tài nghệ mà còn không làm mất đi sự uy phong nữa.

Tuy nhiên, Tứ Cửu cũng không có nhiều thời gian. Hấn chỉ tới tham gia trong vai trò người góp vui, sau đó lại trở về Luyện võ đường tiếp tục tập luyện Thần lai chi thương.

Hoa Tiểu Ba cũng đã bố trí kín hết cả thời gian, vì thế sau đó Hy Bình cũng không thể tìm được người tấu nhạc cho hắn, hắn đành phải tạm ngừng hội diễn. Diễn xướng một khi tạm ngừng, một đội nữ nhân sẽ lại bất ngờ xuất hiện vây lấy hắn, hắn lúc này sợ nhất là Đại Ny. Nữ nhân này không biết uống nhằm phải thuốc gì, luôn xuất hiện một cách mờ ám cứ như là làn khói thoảng, đề nghị, câu dẫn hắn. Thiên Trúc mỹ nữ này không những sắc đẹp mặn mà, hơn nữa lại còn cả cái vẻ phong tình của người dị quốc, nếu như nàng ta không phải là nữ nhân của Tứ Cửu thì Hoàng Hy Bình hẳn thực đã tựa như hổ như sói xâu xé nàng rồi.

Nhưng hiện tại hắn cũng chỉ đành biết trốn đi mà thôi.

Đặc biệt là Thi Nhu Vân và Vưu Túy lương nữ, kể từ lúc đến Cái Bang, Hy Bình chẳng hiểu làm sao, lại rất ít khi tìm đến họ. Không phải là hắn không muốn tìm, mà bởi vì họ không hoan nghênh hắn, hắn nghĩ vậy.

Đến tối ngày thứ thì Hy Bình cũng quyết định tới tìm họ, hắn chưa từng tới trước cửa phòng họ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng tiêu ưu mỹ từ trong phòng truyền ra, hắn tuy tự xưng mình là ca thần, kỳ thật với nhạc lý thì mù tịt, đương nhiên là không thể hiểu được, không thể thưởng thức được phẩm vị.

Hắn lo lắng đi về phía cửa, đập mạnh lên cánh cửa rồi hét lên: “Ai ở trong đó?”

Thi Nhu Vân tiến ra mở cửa, dẫn hắn vào, sau đó đóng cửa lại.

Hy Bình tiến vào trong phòng, ngó đông ngó tây, thấy trong phòng chỉ có Thi Vưu nhị nữ không còn ai khác. Hắn bước vào đóng cửa lại, đi từng bước đến bên giường, sau đó đứng trước giường cắn ngón tay, thì thào: “Một người nữa! không biết đã đi đâu? như thế nào lại giống đêm đó Dương Long Quân đột ngột không thấy nữa, kỳ quái!”

Vưu Túy không hiểu hắn định làm gì, bèn hỏi: “Hoàng Hy Bình, ngươi định làm trò quái quỷ gì vậy?”

“Chuyện này ta không hỏi nàng, sao nàng lại hỏi ta?” Hắn phải phải y phục, rồi lê mông đến ngồi gần Vưu Túy.

Vưu Túy kêu lên: “Thần kinh.”

Hy Bình giận dữ: “Nàng mắng ta?”

Vưu Túy lập tức quay đi, nhìn vào tường chứ không thèm nhìn hắn nữa.

Hy Bình đành phải khuất phục, nói: “vừa rồi nam nhân trong phòng cười nói giờ trốn đi chỗ nào rồi?”

Vưu Túy đáp lời hắn: “Nam nhân nào? Trong phòng này cũng chỉ mình ngươi là nam nhân được phép tùy tiện ra vào thôi.”

“Không phải sao? Rõ ràng vừa rồi có tiếng nam nhân huyết sáo ở trong phòng này, ta đứng bên ngoài nghe thấy rất rõ nhưng khi bước vào lại chẳng thấy ai cả” Hy Bình nói một cách ngạc nhiên thực sự.

Vưu Túy quay mặt nhìn hắn, trong lòng cười thầm nhưng lại giả vờ giận giữ nói: “Đó là Nhu Vân đang thổi tiêu, ngươi không biết thì đừng có nói bừa. Trí tưởng tượng ra sao a! nam nhân? lại còn huyết sáo?”

Nàng cầm lấy chiếc ngọc tiêu trên giường gõ gõ vào đầu Hy Bình, đó chẳng phải chiếc tiêu mà chính Hy Bình đã đưa cho Thi Nhu Vân quần hay sao?

Hy Bình đầu rụt lại, la lên đau.

Thi Nhu Vân chạy lại tiếp lấy ngọc tiêu trong tay Vưu Túy, nói: “Đại tẩu, vật này là của đại ca đưa cho muội, người đừng làm hư nó, muội sau này còn muốn thổi.”

Vưu Túy sắc mặt ửng hồng đáp: “Xin lỗi Nhu Vân, đại tẩu thực không cố ý.”

Hy Bình quay đầu nhìn sang Nhu Vân, nói: “Cái đầu quý báu của ta bị đánh, nàng đã không thông cảm, lại còn thương tiếc khúc gỗ mục này hay sao?”

Thi Nhu Vân không thèm để ý đến lời hắn, ôm cây tiêu lên giường nằm xuống, quay lưng về phía hắn mà ngủ.

‘Ai nha! Nàng sao lại đi ngủ sớm như vậy? tốt xấu ta cũng đã đến, nàng không nói được mấy câu với ta hả?’ Hy Bình kéo vai nàng, Thi Nhu Vân cũng vẫn không thèm lí tới hắn.

Vưu Túy mỉm cười nói: “Nàng vốn không thích nói chuyện với người, người tỉnh tỉnh lại đi!” Lại chuyển giọng: “Người tới đây làm gì?”

Hy Bình cười đáp: “Đến xem hài tử của chúng ta.”

Vưu Túy trừng mắt nhìn hắn: “Người vẫn còn nhớ tới hài tử mình ở chỗ này cơ à?”

Hy Bình nói: “đương nhiên là nhớ rõ, ở trong bụng nàng mà!”. Hắn thuận thế áp mặt dán vào bụng nàng, hai tay nhẹ ôm.

Vưu Túy muốn xô hắn ra, sau lại bất động, đánh vào đầu hắn một cái, sẵng giọng: “ Người không được ép chặt quá, đây không phải là hài tử của người, người ép con ta đau, người này hỗn đản!”

Hy Bình mỉm cười nói: “ Túy tỷ, hài tử của nàng trong bụng nói với ta này!.”

“Nói bậy” Vưu Túy lại dùng sức gõ vào đầu hắn, đột nhiên lại hỏi: “Hài tử nói với người cái gì thế?”

Hy Bình nói: “ hài tử nói nha! Vì sao ba ba mẹ mẹ lại không ngủ cùng một chỗ?”

Vưu túy như vừa mới uống rượu, mặt mày đỏ bừng, nói: “Người mà còn ăn nói lung tung ta liền đuổi người ra ngoài đây. Người đứng dậy, không được đặt cái mặt xấu xí lên bụng ta nữa.”

“ Được rồi! Ta không áp trên bụng nàng nữa”. Hy Bình lấy đầu đặt vào ngực nàng, nhanh chóng nói: “ giống như thế này mới thật khoan khoái, Túy tỷ, nàng không còn nói ta dè nặng lên hài tử của nàng nữa nhé?”

Vưu Túy rên rỉ: “ tiểu dân côn, người không phải nói không chạm vào ta nữa sao?”

Hy Bình ngạc nhiên nói: “ khi nào ta nói không chạm vào nàng vậy?

Vưu Túy nói: “ Người gần đây đối với chúng ta không nghe không thấy, người nghĩ ta cảm thấy thế nào, người tưởng ta không thấy hả? Có một đám thê tử mỹ lệ bên người, đương nhiên không có tìm nữ nhân làm loạn nữa, người có thể trở về với đám kiều thê được rồi đấy!”.

Hy Bình nói: “Để ta ở cùng nàng một lúc nữa, bằng không nàng càng oán giận ta, A! Túy tỷ, chờ hài tử xinh xong, ta với hài tử cùng bú sữa của nàng nhé, nàng có chịu không?”

“Không được!” Vưu Túy tức giận đẩy hắn ra, ma trảo của hắn đang luồng dưới y phục đặt trên phong tiêm(đầu vú) của nàng, nàng hét lớn: “ Người không được ở chỗ này làm loạn, ta không muốn.!”

Hy Bình ở trên ngực nàng nhẹ nhàng xoa nắn, cười nói: “ Túy tỷ, nàng không phải thích ta như vậy sao? A, hình như là có chút hơi quá, nhưng là ta thích, chỉ cần ta thích thì nàng không thích cũng phải tiếp thụ. Đương nhiên, nếu nàng trở về địa ngục môn ta sẽ không thể thế này với nàng được nữa.”

Do Vưu Túy bị hắn chọc phá làm cho tình dục bốc lên, lúc này nghe hắn nói xong, tình dục trong nháy mắt chợt tắt phụt, nghiêm mặt nói: “Bây giờ là khi nào rồi, người còn dám bảo ta về địa ngục môn? Buông cái tay thối của người ra, không được chạm vào ta, hỗn đản!”

Hy Bình nói vội: “tất cả là tại ta, hôn một cái xin lỗi.”

Vưu Túy đẩy mặt hắn ra: “ không được hôn ta”.

“ Ngoan, hôn một cái thôi thì hết giận ngay.” Hy Bình vẫn ngoan cố muốn hôn.

Vưu Túy ương ngạnh nói: “ ta nói không cần người là không cần mà”

Hy Bình cũng kiên quyết nói: “ Ta nói muốn chính là muốn”

Vưu Túy quay mặt đi, tuy hắn muốn làm gì làm.

Hy Bình kề sát tai nàng nói: “ Thi Phu nhân, nàng thực sự không nguyện ý?”

Vưu Túy quay mặt, một đầu chui vào trong ngực hắn, hai tay dùng sức đánh véo hắn, khóc nói: “Ai đều có thể bảo ta thi phu nhân, nhưng mà người thì không được! không cho phép người gọi ta như thế, người là bắt nạt người ta!”

Hy Bình nói: “ trước nàng nói không phải là nữ nhân của ai? Không cần nói? Nhưng sau ta nói, nàng là thê tử của Thi Trúc sinh, ta gọi nàng là Thi phu nhân là không đúng à?”

Vưu Túy khóc càng dữ dội hơn, hoàn toàn không phải là nữ nhân mà là một hài nữ.

Hy Bình nói: “Nữ nhân của ta là tùy tiện để ta hôn, nàng còn muốn cự tuyệt ta hả?” Hắn hai tay nâng khuôn mặt đầy nước mắt của nàng lên, lau đám lệ đó cho nàng rồi cúi đầu hôn nàng một cái: “Nàng lúc nào cũng muốn ta xuất tuyệt chiêu mới chịu đồng ý. Nào, lại giúp ta cởi y phục đi, ta đêm nay muốn ngủ ở chỗ này, Túy tỷ ngoan!”

“Không được!” Kêu phản đối lại chính là Thi Nhu Vân, nàng đã xoay người lại trùng mắt với Hy Bình: “Không cho phép người ngủ ở chỗ này!”

Hy Bình trong lòng có ý cười thầm, cởi giày leo lên giường, giường mắt nhìn lại nàng ta, nói: “ ai nói không được? nếu tối nay ta thực sự muốn ôm nàng ngủ thì sao?”

Thi Nhu vân liền xoay người quay lưng lại với hắn, hắn liền trực tiếp từ đằng sau ôm lấy thân thể mềm mại của nàng ta, ở bên tai nàng ôn nhu thì thầm: “Tiểu ách ba, nàng yếu như vậy không được động một tí là gãy dựa. nàng trên người có chỗ nào là chưa bị ta trông qua, Nàng xem, nàng muốn là muối muối của ta hay là tiểu thê tử của ta? ca của nàng đem nàng giao cho ta, ý tứ kia thì dễ dàng hiểu được, đây chính là muốn nàng trở thành lão bà của ta.”

Thi Nhu Vân quơ tay cố đẩy ma quỷ của Hy Bình đang đặt trên người mình, dùng thập phần khí lực nhưng cũng không thể đẩy ra được, rên rỉ nói: “Không phải!”

Hy Bình nhẹ nhàng cắn lấy cái tai của nàng, nói: “Nàng nói kia là vì sao?”

Thi Nhu Vân không đáp lại, chỉ thở gấp nói: “Người không được cắn lỗ tai ta, ta ngứa”

Vì sao nàng bây giờ không có dùng chủ thủ đâm ta nữa? Hy Bình không có chờ nàng ta hồi đáp, lại nói: “Tiểu ách ba, đừng quay lưng về phía ta, xoay người lại được không? ta muốn ngắm nhìn mặt nàng”

128. Chương 127: Dị Tình Dụ Hoặc

Hy Bình không ngờ bản thân trong lúc thất ý lại gặp Đại Ny.

Nữ nhân này từ khi đến Cái Bang đã cùng Tứ Cửu sống riêng, một mình đòi luôn một căn phòng. Tứ Cửu trong lòng tuy không vừa ý, nhưng hắn cũng không tìm ra nguyên nhân nào để từ chối, huống hồ hắn còn phải ứng phó với rất nhiều nữ nhân, hơn nữa còn phải theo Phong Tự Lai tập võ, hắn hoàn toàn không để cập đến chuyện tình cảm.

Đột nhiên, Đại Ny xuất hiện trong đời hắn, làm hắn có cảm giác như trời cao có ý an bài cho, nếu không Tứ Cửu hắn làm sao có thể có được sự chiều cố quan tâm của mỹ nữ dị quốc đẹp như thiên tiên này chứ?

Hắn vô cùng mãn ý, nhưng cũng vô cùng tiếc nuối, vì từ sau đó, hắn như có cảm giác lòng nàng không dành cho hắn, tựa hồ như cách xa hắn diệu vợi, đối với hắn tuy biểu hiện bên ngoài rất tốt, phảng phất cũng chỉ là một loại kỹ xảo gượng ép nào đó.

Tứ Cửu là một kẻ lười biếng, chuyện nghĩ hoài không hiểu, sau đó lại cũng chẳng cần nghĩ tới.

Đại Ny xuất hiện một cách đột ngột, hoặc có thể nói là duyên đến, lúc duyên đó bỏ đi thì cũng rất đột ngột, nhất thiết, tùy theo duyên số vậy!

Hy Bình đương nhiên không thể giải được nỗi buồn rầu của Tứ Cửu, cũng không biết giữa Tứ Cửu và Đại Ny có khúc mắc gì, hắn chỉ cảm thấy rất kì quái vì cái gì mà Đại Ny lại muốn ở một mình?

Khi hắn nhìn thấy Đại Ny, nàng tựa hồ như chính đang đợi ai đó, hắn lễ độ nói: “Đại Ny, đêm đến, không trở về phòng nghỉ ngơi sao?”

Đại Ny nói: “Ta đang chờ người”

Hy Bình sửng sốt: “Nàng chờ ta làm gì?”

Đại Ný nói: “Có chút chuyện cần nói với người, người đến phòng ta ngồi một lát được chứ?”

Hy Bình thản nhiên cười nói: “Có gì không thể?”

Đại Ný cười nhẹ, tay phải nâng lên trước trán vuốt tóc, sau đó quay người nhẹ nhàng bước đi, Hy Bình bị mỹ thái liêu nhân của nàng hấp dẫn đến hút hồn, thần sắc hoảng hốt đi theo đến phòng nàng.

Đại Ný đột nhiên xoay người nói: “Không phải là mỗi lần nữ nhân gọi người tới phòng của họ, người đều vui vẻ tuân theo sao?”

Hy Bình sửng sốt, nói: “Cũng phải nhìn xem nữ nhân kia thế nào đã?”

Đại Ný nói: “Nếu là mỹ nữ thì sao?”

Hy Bình cười nói: “ Nam nhân có nghĩa vụ phải chọn mỹ nữ, cũng có quyền lợi bỏ qua sửu nữ (nữ nhân xấu xí), ta là nam nhân, đương nhiên chọn lựa nghĩa vụ.”

Đại Ný nở nụ cười yêu mị nói: “Tiến đến đây! Nam nhân!”

Bàn tay nàng đặt lên cánh cửa đẩy nhẹ, cửa mở ra.

Hy Bình đi theo tiến vào, đoạn ngồi xuống, hướng đối diện với Đại Ný nói: “Bây giờ đã khuya, ta không thể ở lại lâu, ta sợ người khác hiểu lầm. Nàng đã biết ta là một nam nhân hảo sắc, người khác cũng biết, cho nên cùng một mỹ nhân như nàng ban đêm ở chung một phòng, rất khó làm cho người khác không nghĩ xấu, nàng nói đi! Có chuyện gì?”

Đại Ný hai tay chống cằm, ngưng thị nhìn hắn, nói: “Không có việc thì không thể gọi người tới sao?”

Hy Bình dựa vào thành ghế, hít sâu một hơi, nói: “Nàng tuy là nữ nhân của huynh đệ ta, nhưng ta và nàng tịnh không quen thuộc. Ta nhớ rõ ràng, sau khi nàng ở tại La phủ, mới chú ý tới sự tồn tại của ta. Nàng nói không sai, đúng là không có chuyện cũng có thể gọi ta đi tới, bất qua ta đã đến đây, nàng nếu không có việc gì nói với ta, ta sẽ đi liền.”

Hắn vừa đứng lên, Đại Ný vội nói: “Chậm đã, ta muốn cùng người nghiên cứu về âm nhạc.”

Hy Bình liền quay trở lại, kinh ngạc vui sướng nói: “Âm nhạc?!”

Đại Ný khẳng định nói: “Đúng vậy, cũng là ca hát.”

Hy Bình mặc kệ ba bảy hai mốt, lập tức đặt mông ngồi lại trên ghế, giống như mấy bác nông dân vỗ đùi, hưng phấn nói: “Hà, Đại Ný, nàng thế nào lại không nói sớm? Ta đặc biệt thích ca hát, nhưng nàng, cũng thích chăng? Nàng tựa hồ vũ khiêu vũ một chút cũng làm cho người ta nhìn không hiểu, cũng như khi nàng ca hát! Ta cũng cảm thấy nghe không thể hiểu, ta nghĩ bài hát của nàng hát nên quãng sọt rác đi, tốt nhất thay bằng bài hát của ta đây.”

Đại Ný nói: “Quốc gia chúng ta nổi danh là vương quốc ca vũ, ta thích khiêu vũ, đương nhiên cũng thích ca hát.”

Hy Bình lập tức dương dương tự đắc: “Đã như vậy, ta sẽ dạy người một ít công phu ca hát cơ bản, để người từ nay về sau cũng sẽ phong quang giống như ta vậy.”

Hắn nhớ tới cái ngày tại Cái Bang nhận được sự ủng hộ của mọi người, thật sự tưởng rằng chính mình là “ca thần”, đúng vậy, hắn một điểm cũng không có hoài nghi - ai lại hoài nghi tài năng của chính mình chứ? Huống chi hắn chính là Hoàng Hy Bình?

Đại Ný lộ ra một nụ cười thật kiều diễm, hai tay nắm lấy đôi đại thủ của Hy Bình ở trên bàn, thanh âm yêu kiều nói: “Người dạy ta đi!”

Hy Bình do hưng phấn quá độ , cũng không quá để ý đến thái độ và cử động quá mức của Đại Ný, chỉ cố học theo mục bản đưa ba hoa: “Xướng ca không chỉ có kĩ xảo, hơn nữa quan trọng là cần phải có thiên phú, đầu tiên phải có thiên phú, tiếp theo kĩ xảo có thể từ từ học tập. Thiên phú lại không thể bắt chước được, giống loại ca thần như ta vừa có nhất lưu thiên phú lại vừa có nhất lưu kĩ xảo, trên thế gian chỉ có ta và ta thôi. Về phương diện thiên phú chính là có từ lúc mới sinh, nói thế có thể nàng không hiểu. Mặc dù nàng có hiểu ra, nàng cũng có một thiên phú, ta chỉ nên cùng nàng nói về kĩ xảo. Thứ nhất , xướng ca nhất

định phải có cổ họng lớn phát ra âm thanh to; thứ hai, xương ca tất yếu phải có tình cảm; thứ ba, xương ca tuyệt đối phải có óc sáng tạo.”

Đại Ný mở to hai mắt, nhìn thẳng vào Hy Bình, nghe hắn nói xong, thật sự là không khỏi cảm thấy kỳ quái, nói : “Ta không hiểu? “

Hy Bình không lấy làm phiền nhẩn nại nói: “Ta sẽ giải thích cho nàng nghe, sở dĩ xương ca cần đại thanh, chính là nàng cần phải đưa âm thanh đến cho tất cả mọi người, như thế mới thể hiện nàng là cao nhân nhất đẳng. Có cảm tình chính là..... ài! Phải chọn cách thể hiện phù hợp, nàng hát đến chỗ khoái lạc, nàng phải cười, hát đến khúc bi thương, chẳng ngại lưu dấu tích nước mắt.”

Đại Ný lắc đầu: “Vẫn không hiểu”

Hy Bình nói: “Rất đơn giản, nàng hát một ca từ biểu đạt sự khoái lạc, thì nàng phải lớn tiếng cười vài tiếng, sau lại tiếp tục hát một câu sau, hát xong một câu lại cười lớn, thế này người ta mới biết nàng vì khoái lạc mà hát, nàng sẽ mang lại cho họ nụ cười chúc phúc và hoan lạc. Nếu như để biểu hiện sự bi thương, nàng ca xong một câu thì phải khóc một tiếng, nếu thật sự là khóc không được - loại tình huống này thường phát sinh à nha - nàng lấy tay che mặt lấy chút nước bọt chấm lên khoé mắt, thế này mọi người nhìn thấy nước mắt của nàng khi nàng khóc, mọi người mới sinh ra đồng cảm, nàng tự nhiên cũng sẽ được nhiều tiếng vỗ tay. Đã hiểu chưa?”

Đại Ný vẫn lắc đầu: “Vẫn là không hiểu”

“Ta thua!” Hy Bình không khách khí hất tay nàng ta ra, rồi khoanh tay trước ngực nhìn thẳng vào nàng, hắn không thể hiểu nổi tại sao nữ nhân này lại dần dần như vậy? Không trách được cả xương ca lẫn múa đều không thể phối hợp lại với nhau, có lẽ đó chính là sắc đẹp và trí tuệ không thể cùng tồn tại, hoặc nói rõ ràng ngực lớn không có đầu óc, tóc dài trí ngắn!

Hắn nhận ra rằng không nhất thiết phải cùng nàng ta bàn luận để làm sáng tỏ cái vấn đề uyên thâm này, đã nói thì cũng phải nói rõ, thật vô vị! Hắn phần nộ nói: “Với loại người không có thiên phú như nàng, có cùng nàng đàm luận về kỹ xảo, nàng cũng vô phương vận dụng được. Ôi! Trí âm khó tìm làm sao!”

Đại Ný với đôi mắt đầy mị lực và quỷ dị nhìn thẳng vào nam nhân tuấn mĩ trước mặt như đang nhập tà, nàng không hiểu tại sao trời cao lại hí lộng cho người như vậy, cho hắn một ngoại diện không có điểm nào chê trách được, lại cho hắn cái bên trong thối nát như vậy, cũng không biết trong đầu hắn chứa đựng cái gì!

Lúc này, nàng không ngừng quan sát hắn, đầu óc hắn cứ như một hải đồng vô tri, hành động thì như một tên vô lại dâm côn, nhìn sao cũng không giống một con người! Nhưng hắn chính thực là một con người nổi tiếng, không nghi ngờ gì hắn chính là đầu lĩnh của võ lâm tứ đại thế gia, võ công bản thân hắn cũng cao thâm khó lường.

Hắn ta là một nam nhân có mị lực tuyệt đối, bên cạnh là một nhóm mỹ nữ thê tử, từ nhân tình của nữ nhân của hắn ẩn chứa lộ ra xuân ý, Đại Ný cũng hiểu rằng hắn ta ở vài phương diện nào đó cũng thật cường hãn, chỉ ít cũng không đến mức tệ hơn so với Tứ Cửu.

Nàng đã từng hỏi qua mười một tỷ muội của nàng, nếu để bọn họ chọn lại lần nữa, bọn họ sẽ chọn ai? Đáp án chính là Hoàng Hy Bình!

Nam nhân này đúng là quái vật, bình thường bị Vương Túy thượng cẳng tay hạ cẳng chân, căn bản không có lực hoàn thủ, nhưng nàng tại La phủ lại chính mắt thấy hắn đả bại võ sĩ Đông Dương. Nàng biết được Dương Long Quân là người Đông Dương, vì Dương Long Quân sử dụng võ học của Nhân Giả, nhưng do sử đạo nên chính là Võ Sĩ đạo đặc trưng của Đông Dương.

Điều khiến nàng ấn tượng sâu sắc chính là trong khoảng khắc lúc Hy Bình bạo nộ, tuyệt không phải anh hùng khí khái, nhưng là một loại ma phách làm người ta hồn bay phách tán, trong sát na đó làm người ta phải sợ hãi.

Đúng vậy, nhiều lúc hắn ta tất cả đều không phải là anh hùng, nhưng có những lúc hắn còn muốn làm cho nữ nhân loạn động hơn hắn so với anh hùng vĩ đại nhất. Đường nhiên, cùng hắn ở một chỗ, nàng không gặp áp lực gì, rất nhiều lúc hắn đích thực là một thằng hề gây cười, hắn so với thằng hề còn muốn tức cười hơn, nhưng cũng khá ái giống như vậy.

Đại Ný không hiểu rõ chính mình vì cái gì mà cảm thấy Hy Bình khả ái, chỉ là nàng rất thích ở cùng một chỗ với hắn, thật sự, sự thích thú này xuất phát từ nội tâm của nàng.

Nàng cùng với Tứ Cửu, chỉ là loại gặp gỡ dạng một lần cho biết mà thôi

Nếu như lúc ban đầu người cầm Liệt Dương Chân đao là nam nhân trước mặt này, như thế nàng đã trở thành nữ nhân của hắn.

Nàng nói: “Người cảm thấy ta khiêu vũ như thế nào?”

“Xem không hay” Hy Bình nói rất bình thường, hắn tựa hồ không hiểu là nam nhân nên chừa cho nữ nhân chút thể diện: “Tư Tư của ta khiêu vũ thoát y mới hấp dẫn.”

“Oh, thật à?” Đại Ný thầm than hắn nông cạn, dám đem nghệ thuật của nàng và thoát y vũ so sánh với nhau, không biết đó là vũ nhục nàng, hoặc là bản thân hắn vô tri, tuy vậy nàng vẫn nói: “Vậy ta đây cũng khiêu vũ thoát y được không?”

Hy Bình ngưng thị nhìn Đại Ný, trên mặt nàng nở một loại nụ cười rất động tình, ánh mắt thật là khiêu gợi quyến rũ, tim nàng ở đâu?

Hắn đột nhiên đứng lên, cử động của hắn làm Đại Ný ngạc nhiên.

Đại Ný vội nói: “Người lại muốn đi rồi à?” Nàng bắt đầu hoài nghi mị lực của mình, ngay cả một sắc lang cũng không thể hấp dẫn?

“Không” Hy Bình nói: “Ta muốn thắp thêm vài cái đèn nữa, như vậy mới thấy rõ ràng một chút.”

Đại Ný lòng thầm thở ra, ở trong lòng nảy sinh ra một chút khinh bỉ: “còn tưởng sắc lang này tuy háo sắc, đối với huynh đệ có thể nói có chút nghĩa khí, nguyên lai nàng sai rồi, Tứ Cửu cũng sai rồi.”

Hy Bình châm thêm ba ngọn đèn nữa, làm cả gian phòng đều được chiếu sáng, quay đầu lại thấy Đại Ný đã đến ngồi trên giường, phát giác nàng đã chìm vào suy tư.

Hắn nói tiếp: “Ta đã chuẩn bị đầy đủ ánh sáng cho rõ, mị nhân, nàng có múa thoát y không? Đừng để ta phải chờ quá lâu như vậy, cái bổn sự này của nam nhân không thể chờ nữ nhân được”

Đại Ný bị những lời của hắn làm cắt đứt mạch suy tư, hướng tới hắn mỉm cười duyên dáng, hai tay đang chuẩn bị thoát y, thì lại nghe tiếng Hy Bình nói: “Không được, làm sao có thể thoát y vũ khi đang ngồi trên cái giường nhỏ của nàng được? Đại Ný, nàng hãy bước xuống trước giường múa cho ta xem, giữ một cự ly đủ gần thế này, ta mới có thể nhìn thấy rõ ràng được.”

Đại Ný theo lời bước xuống giường, chân trần đứng trước giường, chiếc vòng đeo chân lấp lánh dưới ánh đèn vàng, nàng đưa tay nhẹ tháo tóc ra, đầu như được choàng lên một làn suối tóc đen tuyền, có lẽ nguyên do là vì nàng vừa mới tắm, không giống với cách búi tóc thường ngày, tùy ý rủ xuôi xuống đất, mái tóc lúc này cũng đã khô.

Hy Bình đi qua cúi đầu hôn nàng, sau đó thổi nhẹ một hơi, tóc mai hai bên nàng liền hướng về phía sau bay lên.

Hắn nói: “Nàng nếu như hối hận, bây giờ có thể đuổi ta đi.”

“Ta ngược lại thì nghe ra người có chút hối hận, hoặc giả là e sợ.” Đại Ný khiêu khích nói.

Hy Bình thả nàng ra, trở lại ngồi lên ghế đối diện với nàng, giữa đầu mỉm cười nói: “Ta ngay cả xé y phục nữ nhân còn không sợ, lại đi sợ nữ nhân cởi quần áo? Nếu ta mà không nhìn, ta mới hối hận đó! nàng có thể múa được rồi, phải múa một cách lộng lẫy một chút, cho người xem sáng mắt, đặc biệt như ta đây là người xem xếp vào hạng nhất lưu.”

Đại Ný nhướn mày: “Còn là hạng nhất lưu à! Đến hạng ba vẫn còn chưa xứng”

Thân thể nàng bắt đầu nhẹ nhàng múa, trông thanh nhã mà có lẳng lơ, thanh âm lục lạc trên tay và chân phát ra uyển chuyển đến mê hoặc, nét đẹp của mỗi điệu múa đều toát ra sức hấp dẫn. Đối với những người biết thưởng thức nghệ thuật vũ đạo mà nói, có lẽ sẽ thực sự bị những tư thế múa của nàng làm cho khuyhnh đảo.

Thật đáng tiếc trước mặt chỉ có duy nhất một người xem thật sự, là độc nhất vô nhị chính là ca thần Hoàng Hy Bình. Hắn còn muốn đem nghệ thuật rác rưởi của nàng bẻ làm đôi, hắn không thèm nhìn lấy vài phút, cuối cùng hết kiên nhẫn nói: “Đại Ny, nàng làm gì vậy? Loạn tới hoảng lui không thấy mệt à? Thế nào không thấy nàng thoát bỏ y phục vậy? Không chịu thoát bỏ y phục, còn múa thoát y vũ lộ bịch nữa hả?”

Đại Ny chưng hửng, không nghĩ rằng cái tên này không phải bần khoản về sắc, bỗng lại muốn nàng một phen kích tình. Nàng ta không thể không cởi y phục xuống, phút chốc cả cơ thể xinh đẹp như một con linh xà chỉ còn mỗi chiếc quần lót.

Hy Bình đại kinh: Nguyên lai cô gái này không mặc áo lót, vừa rồi vì sao ta không có chú ý nhỉ? Có vẻ như những ngày gần đây lúc xuân phong đặc ý đàn ca, quên kiểm tra nữ nhân này, hôm nay phải nhìn thật kỹ mới được.

Nghĩ như thế, nhãn tình của hắn không ngừng lướt qua lướt lại trên thân thể của Đại Ny, hạ thể của hắn cũng bắt đầu thẳng đứng như sắt, hắn chú ý đến một cái khuyên vàng nhỏ xinh xuyên trên rốn của Đại Ny, đặc biệt nổi bật trên tiểu phúc bằng phẳng của nàng ta, song nhũ nửa hình tròn, không lớn, nhưng thẳng đứng, chân thì đặc biệt thon dài quả là loại tuyệt mỹ, màu da thì óng ánh sắc hồng chanh rực rỡ dưới ánh đèn.

Hắn nghĩ, con mẹ nó Tứ Cửu, nữ nhân này của Tứ Cửu thật tuyệt, so với vẻ đẹp của Băng Băng của lão tử không phân cao thấp, chẳng trách Tứ Cửu khó thuần phục nàng.

Hai tay Đại Ny đưa lên vuốt ve ngực, hai ngón tay xe xe nhẹ đầu vú, vừa kéo, vừa thả, nhũ phong trước ngực rung động không ngừng.

Nàng không quên đánh mắt quyến rũ dâm dật hướng tới Hy Bình, nở nụ cười cực kỳ dâm dăng, thanh âm dụ hoặc vang lên: “Hy Bình, thân thể thiếp có đẹp không?”

“Tuyệt vời” Hy Bình nuốt nước bọt, trong lúc hắn nói, gần như nhều cả ra - may mắn là hắn đã kịp thời nuốt lại vào bụng.

Đại Ny thấy thế trong tâm tự nhủ: “Chánh tông sắc lang”

Hy Bình si dại nhìn hồi lâu, nhưng vẫn chưa thoả mãn nói: “Đại Ny, ở giữa hai chân nàng bị mảnh vải đáng ghét che đầy làm mất đi vẻ mỹ lệ của nàng, hãy bỏ nó ra đi!”

Đại Ny cười nói: “Vâng, thiếp sẽ bỏ nó ra.”

Hy Bình tiếp tục nhìn Đại Ny cởi bỏ cái tiểu khố ra, sau đó nàng quăng tiểu khố về hướng mặt hắn, hắn liền đưa tay tiếp nhận, rồi quăng nó ra một bên - mẹ nó, đừng chần tâm nhìn của lão tử!

Cái vùng tam giác của Đại Ny rất là um tùm, Hy Bình căn bản không nhìn thấy gì, trừ hắc sắc thảo nguyên tựa như bóng đêm.

Hy Bình nuốt nuốt nước bọt, nói khan: “Đại Ny, hãy làm những tư thế có tính nghệ thuật đi.”

Đại Ny linh động múa những vũ điệu thướt tha khiêu gợi quyến rũ nhất vòng quanh hắn, sau đó trước mặt hắn chống một chân trên mặt đất, một chân đặt trên vai hắn. Hy Bình nhìn thấy, kích động cực độ, từ trên ghế tuột ngay xuống đất.

Đại Ny tiếp tục chuyển thân, rồi cúi cái đầu xuống, quỳ ngay trên đất, nguyên cái đồn bộ đầy đặn nở nang cơ hồ áp sát vào mặt Hy Bình. Hy Bình nhãn thần mở thành một hình tròn lớn, nhanh chóng nuốt nước bọt hai lần, đưa tay ra chà sát nhẹ để hoa (cái bông hoa của nữ nhân là cái chắc ai cũng biết, để hoa thì tưởng tượng bay bổng tý là ra) của nàng, thân thể xinh đẹp của nàng run rẩy, không tự giác rên lên một tiếng, nàng vội vàng bò lại lên giường, đối mặt với Hy Bình nằm nghỉ ngơi. Lúc này mặt đối mặt với Hy Bình, nàng liền nhấc chân qua lên một bên, toàn bộ cơ thể gợi dục thành chữ “đại”, đoạn tay nàng để ngay nơi thâm kín của nàng vuốt ve nhẹ nhẹ, nhưng cũng thỉnh thoảng phát ra tiếng lú rú của một loại dục tình nào đó mà tất cả động vật đều có thể hiểu.

Theo cảm xúc nàng bật ra tiếng rên rỉ nói: “Hy Bình, thiếp đang đợi ân sủng của chàng này, lại đây! Nam nhân, cánh cửa mềm mại vì chàng mà mở.”

Hy Bình như chó dái nhảy phốc lên người nàng, điên cuồng hôn hít, đột nhiên dừng lại, một ngón tay đang ở trong mật động của nàng cũng kéo ra, nói: “Tại sao muốn cắn dẫn ta?”

Đại Ný giống như một thiếu phụ dâm đãng cười nói: “Tại vì người ta thích chàng.”

“Nhưng ta không thích nàng!” Hy Bình đột nhiên rời khỏi nhục thể mê người, bóp mạnh một cái lên ngực nàng, đoạn bước xuống giường quay người bỏ đi, vừa đi vừa nói: “Nàng múa thoát y vũ hay lắm, cảm ơn đã cho ta thưởng thức miễn phí, ta giờ phải quay về coi cái bụng lớn của mĩ nữ của ta, như quả sau này tâm huyết của nàng lại dâng trào muốn múa thoát y vũ, đừng có quên mời ta làm khán giả nhé, nói thật, ta nhất định sẽ là một khán giả tốt nhất. Ha ha..... Đại Ný, bên dưới của nàng đã phát sinh lũ lụt, ta nghĩ Tứ Cửu nguyện ý hi sinh tính mạng thay nàng cứu nạn, nàng không còn chỗ nào ắt phải đến hân cầu cứu thôi.”

Đại Ný nhìn Hy Bình đóng cửa lại, trong lòng nàng không biết là đang xấu hổ hay là giận dữ, nàng hoàn toàn bị Hy Bình làm cho động tình, hạ thể sớm đã ẩm ướt, vài lần tay nàng đều đã lướt tới khổ đang (ngã ba quần) của hân, nắm lấy dương căn của hân, thật sự muốn lôi dương căn của hân từ trong khổ đang của hân ra ngoài.

Nàng nghĩ nam nhân này sẽ không chống đỡ được nhục thể dụ hoặc của nàng, ai biết hân ngay lúc quan trọng này lại quay đầu, thành linh nói đi là đi, một điểm lưu luyến cũng không có.

Hân rốt cuộc là sắc lang hay quân tử?

Nàng đột nhiên cảm thấy chính mình đối với nam nhân này mọi đánh giá về hân quả thực đã sai lầm, không nghĩ nàng sẽ bắt lực như thế này.

Hy Bình ra khỏi phòng Đại Ný, sau khi chàng bỏ đi không lâu, từ một chỗ khác xuất hiện hai thân ảnh, hai người này đưa mắt nhìn nhau, rồi đi về phương hướng ngược lại.

Trên đường, một người nói: “Độc Cô lão huynh, ta đều nói tỷ phu sẽ không thừa cơ hội mà vào mà, tỷ phu ta làm sao đối với mỹ nữ của Tứ Cửu như thế được chứ?”

Độc Cô Minh nói: “Tiểu Ba, ta cũng chưa nói Hy Bình sẽ làm như vậy nha!”

Hoa Tiểu Ba nói: “Ừ, huynh chưa có nói!”

Độc Cô Minh nói: “Hy Bình cũng thật sự có thể nhẫn nhịn được, trong tình hình đó, còn có thể lâm trận đào thoát, thật sự không phải bổn sắc của hân, bởi vậy ta có thể yên tâm rồi.”

Hoa Tiểu Ba vui vẻ nói: “Đúng thế! Ta xem tỷ phu bây giờ thế nào trêu chọc nữ nhân khác, đương nhiên cũng đối với Bảo Nguyệt không dám có hứng thú. Như thế, đã đến thời đại của Hoa Tiểu Ba ta.”

Độc Cô Minh nói: “Thế nào là thời đại của Hoa Tiểu Ba người? Không có Hy Bình cùng người cạnh tranh, còn có ta Độc Cô Minh, chúng ta huynh đệ thì huynh đệ, cái việc tán gái này, phải tách biệt ra, phải công bình cạnh tranh. Ô, Bảo Nguyệt, nàng là ánh trăng trong lòng Độc Cô Minh cả ngàn thu.”

Hoa Tiểu Ba vỗ vỗ vai Độc Cô Minh cười nói: “Đó là đương nhiên, thời đại của ta mà không có Độc Cô lão huynh, không phải biến thành vô vị sao? Ai! Nói thật, chỉ cần không phải là tỷ phu, ai làm đối thủ cạnh tranh của ta, ta đều không sợ. Do vậy ta mới kiến nghị với tỷ phu, muốn xác định xem tỷ phu thật sự có tâm ý với Bảo Nguyệt hay ko, bây giờ thấy rõ huynh ấy chẳng có ý cùng chúng ta tranh giành.”

Độc Cô Minh thở dài: “Người cũng nói thế, ta cũng sợ làm tình địch của hân, ta nói chuyện yêu đương trước mặt hân rõ ràng là bất lực. Nếu hân theo đuổi Bảo Nguyệt, ta chỉ còn cách ở bên cạnh hét to cổ vũ mà thôi.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Kỳ thật tuyệt chiêu tỷ phu đúng là không thể nhìn ra, làm người làm việc hoàn toàn không thể nói đạo lý, đương nhiên cũng không có đạo đức. Ta Hoa Tiểu Ba không sợ người giống Lăng Vô Tâm cái loại tình trường phong lưu công tử, chỉ sợ tỷ phu không nói đạo lý.”

“Ừ, người nói thật đúng” Độc Cô Minh cực kỳ đồng ý: “Tiểu Ba, chúng ta ngày mai lập tức can đảm theo đuổi Bảo Nguyệt?”

Hoa Tiểu Ba nói ngay: “Lão huynh, là huynh lên trước hay ta lên trước, hay là đồng loạt lên?”

Độc Cô Minh cân nhắc một hồi, nói: “Chúng ta luân phiên xông lên, dựng xa luân chiến, đồng loạt lên sẽ loạn, có thể cho kẻ khác cơ hội, chúng ta không thể cho người khác không gian và thời gian. Ngày mai người lên, ngày mốt tới ta, như thế luân phiên trọng phục, xem mị lực ai lớn, ai sẽ đắc thủ nhân tâm Bảo Nguyệt đầu tiên.”

Hoa Tiểu Ba xu nịnh (nguyên văn: vỗ mông ngựa) nói: “Độc Cô đại ca, hảo điểm tử, chúng ta cứ thống nhất như vậy. Ngày mai đồng loạt lên, ta hướng tới Bảo Nguyệt thi triển mị lực trước tiên, sau khi ta đi rồi, người tiếp theo tiến lên bồi thơ với nàng. Từ nay về sau chúng ta cứ mỗi người một ngày, thay nhau chinh chiến tình trường, xem ai đoạt suất, như thế nào?”

Độc Cô Minh giơ bàn tay, cùng Hoa Tiểu Ba đưa tay ra vỗ một cái.

Cùng là người trong sắc đạo, vỗ một cái là hợp.

Sau tiếng vỗ tay, Độc Cô Minh nói: “Tiểu Ba, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Hoa Tiểu Ba động não, đoạn nói: “Chúng ta quay lại Minh Nguyệt Phong cùng nhiều mỹ nữ tỷ tỷ thân cận.”

Độc Cô Minh lo lắng nói: “Nhưng những ngày này, chúng ta đều đã qua đó nhiều lần, bọn họ đối với chúng ta không để ý tới, chẳng có hứng thú.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Độc Cô lão huynh, không phải ta đã nói với huynh, ban đầu huynh kêu ta theo đuổi lão muội Độc Cô Thi của huynh, huynh cũng kêu ta có chết cũng phải làm là sao? Bây giờ huynh lại quên sạch hết rồi.”

Độc Cô Minh nói: “Cái loại phương pháp đó thích hợp với người mà! Ta thân là phong độ nam nhân, làm sao có thể đối với nữ nhân có chết cũng phải làm? Thật là tổn hại hình tượng hoàn mỹ Phiền Phiền công tử của ta”

Hoa Tiểu Ba phát tiết nói: “Muốn dụ hoặc nữ nhân, còn muốn phong độ, thật là phục huynh.”

Độc Cô Minh biện bạch nói: “Dụ hoặc nữ nhân cũng cần phải làm có phong độ, cái này mới là chân bản lĩnh của Độc Cô Minh ta.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tính ra, đêm nay cũng khuya rồi, bọn mỹ nữ e rằng đã ngủ sớm, chúng ta cũng nên trở về cùng các lão bà là tốt lắm rồi.”

Độc Cô Minh đột nhiên cảm thán nói: “Tiểu Ba, ta bây giờ cảm giác đối phó bọn họ thật sự quá mệt mỏi, đôi khi thật sự muốn chạy ra bên ngoài bê gậy từng đoạn quang côn cho rồi”

Hoa Tiểu Ba nói: “Ta cũng rất mệt. Có đôi khi muốn tìm tỷ phụ hỗ trợ.”

Độc Cô Minh cười mắng: “Người đích thực là nam nhân vô dụng.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Chẳng những bọn họ tuyệt sẽ không cự tuyệt tỷ phụ, mà chỉ có vui mừng. Độc Cô lão huynh, không bằng chúng ta cũng cho phép bọn họ đi câu dẫn tỷ phụ?”

129. Chương 128: Hồi Xuân Mộng Lôi

Hy Bình quay lại Thanh Nhàn viện, đây là một lạc viện nhỏ, chỉ có ba phòng, gian giữa là lớn nhất, hai gian cạnh thì nhỏ.

Hy Bình và thê tử của hắn ở tại phòng lớn. Gian nhỏ bên trái là nơi Tiểu Nguyệt và Hoa Lôi ở, gian trái là của mẹ con Đỗ Tư tư, tuy nhiên thời gian ở đây sẽ không lâu.

Tuyết nhi có lúc gặp và đùa nghịch với hai nàng, thỉnh thoảng lại sang gian nhà của Tiểu Nguyệt và Hoa Lôi, như tối nay, cô bé lại sang ở cùng họ.

Hy Bình đi vào đại gian, trong đó đã có bốn cái giường, không khí trong phòng đầy xuân sắc.

Hy Bình tiến vào giường đầu tiên, nhắc chiếc chăn mỏng lên, nhìn thẳng vào ngực của Phong Ái Vũ, cười nhẹ: “Tiểu Ái Vũ, nàng chưa đi nghỉ à?”

Phong Ái Vũ sáng giọng: “Người ta phải đợi chàng về mới có thể ngủ ngon được.”

Chiếc giường trong cùng là của Lôi Phượng, nàng nói: “Hy Bình, chàng đã đi đâu vậy, sao muộn thế này mới về?”

Cùng giường với Lôi Phượng là Lãnh Như Băng, nàng tiếp lời: “Hắn ta có thể đi đâu được cơ chứ? Chắc là đi ‘trêu hoa vờn thảo’ chứ gì”.

Hoa Tiểu Mạn đứng lên bên phải Hy Bình, Dã Mân Côi áp mình vào lưng Hoa Tiểu Mạn, nhìn tới Hy Bình bị Phong Ái Vũ đè lên, nàng nói: “Hai vị tỷ tỷ, chàng nhất định là đã đi tới phòng của Túy tỷ, bắt quá muội thấy chàng là bị đá ra ngoài”

Chúng nữ cười rộ lên.

Bạch Liên lên tiếng bênh vực: “Hai đại tỷ ở đây, chồng chúng ta thì lại cứ quan tâm đến họ, họ đối xử với chàng như vậy, phải dạy cho chúng một bài học.”

Hoa Tiểu Mạn nằm bên cạnh Hy Bình, nói: “Bọn muội đều nghĩ huynh tối nay không trở về cơ, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nếu chàng muốn, hãy quan tâm đến họ, những tối khác không được cùng họ, mmm?”

Độc Cô Kỳ ở một giường khác nói: “Tiểu Mạn, muội sao lại nói những lời như vậy, không sợ bọn tỷ nghe thấy à?”

Hoa Tiểu Mạn nói: “Không”

Hy Bình cười nói: “Tiểu Mạn nói là muốn lập tức chiến đấu với ta, nàng đã chuẩn bị kỹ chưa?”

Độc Cô Kỳ cùng giường Đỗ Tư Tư nói tiếp: “Tiểu Mạn, những lời muội vừa nói ra rất đúng, tối nay không cho phép hắn khoe khoang nữa. Muội phải một mình với hắn, tối nay ta sẽ không để cho hắn tiến vào ai cả, cả những ngày sau nữa sẽ dẫn Tuyết nhi đi chơi.

Chúng nữ đồng thanh phản đối Hy Bình thay đổi, Hoa Tiểu Mạn lên giọng: “Không biết đúng hay sai, muội có ý không đồng ý, hắn quá khùng bố. Lão sắc ma này, người ta thích cùng chàng nói chuyện thế mà ta lại bị họ vây lại như thế đấy, chàng nếu không nghe lời ta, ta sẽ không cùng chàng nữa. đại sắc ma, không được động ở đó.”

Hy Bình rời tay khỏi người Hoa Tiểu Mạn, vừa cười vừa nói: “Tốt thôi, tối nay sẽ không động thủ với nàng, sẽ để nàng yên tĩnh, hy vọng là nàng sẽ ngủ ngon. Tiểu Ái Vũ, hôn ta”

Hy Bình cùng chúng nữ luân phiên hôn hít, đến lượt Lãnh Như Băng, nói: “Băng Băng, chúng ta đến phòng Nguyệt Nhi chứ?”

Lãnh Như Băng nói: “Thiếp không đi đâu, chàng hí lộng bọn họ, bọn họ không dám qua với chàng, chàng hãy cùng Tư Tư, Ngẫu nhi qua đó đi!”

Hy Bình hôn lên môi nàng, rồi cùng Đỗ Tư Tư và Ngẫu Nhi ra khỏi phòng.

Lãnh Như Băng nhìn theo bọn họ rời khỏi, nói: “Chúng ta đều mang bầu thế này, đành phải nhìn chàng đi tìm người phụ nữ khác.”

Lôi Phượng nói: “Để cho hắn đi, đó là vấn đề của hắn, nhìn và ngắm hoa không nói nhiều lời, chúng ta không được bỏ qua cho hắn. Liên Nhi, Mân Côi, hai em mới hoài thai không lâu, tại sao không bồi tiếp hắn?”

Bạch Liên nói: “Muội bị hắn làm cho đến cực điểm hôm qua, gã vô lại này không biết thế nào là đủ, hắn dừng mãi vô bì. Mọi người đều giờ chờ trắng đầu hàng, chẳng lẽ em và Mân côi lại dám treo cờ đỏ ư?”

Phong Ái Vũ rất nhanh đã ngủ, Hoa Tiểu Mạn ôm nàng, nhỏ giọng nói: “Ái Vũ ngủ rồi, chúng ta cũng ngủ thôi?”

Lãnh Như Băng leo lên giường, u u thở dài: “Chỉ mong hắn không để Tiểu Nguyệt hoài thai.”

Hy Bình trái ôm phải ấp đi ra khỏi phòng, hôn lên môi Đỗ Tư Tư một cái, nói: “Tư Tư, nàng đem Tuyết Nhi đưa cho các nàng rồi tới phòng Tiểu Nguyệt nhé, được không?”

Đỗ Tư Tư nhẹ nhàng véo một cái vào eo hần, sáng giọng: “Không được, người ta phải chú ý tới bảo bảo ở trong bụng, bất luận chàng ôn nhu thế nào, người ta cũng sẽ phát cuồng đó.”

Vừa nói chuyện xong, Ngẫu Nhi đã gõ cửa rồi. Tiểu Nguyệt đi ra mở cửa.

Tuyết Nhi ở trên giường kêu lên: “Ba Ba, người lại không cho ta ngủ ở đây nữa à?”

Đỗ Tư Tư nói: “Tuyết Nhi thật ngoan, mẹ mẹ sẽ ngủ cùng Tuyết Nhi nha.”

Tuyết Nhi khê bĩu đôi môi nhỏ nhắn nói: “Không, người bình thường đều không có cùng với Tuyết Nhi ngủ, chỉ có lúc nào ba ba tới chỗ Tiểu Nguyệt a di này người mới ngủ cùng với Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không thích mẹ mẹ nữa.”

Đỗ Tư Tư có chút xấu hổ, Hy Bình ôm lấy Tuyết Nhi, hôn lên khuôn mặt xinh xắn của cô bé, cười nói: “Tuyết Nhi không được khó xử mẹ mẹ nha, Tuyết Nhi lại như thế nào không thích mẹ mẹ thế? Ngoan, Tuyết Nhi với mẹ mẹ đi ngủ nhé, để ba nói chuyện với các a di.”

Tuyết Nhi sáng giọng: “Ba Ba gạt người, Tuyết Nhi biết đêm nào người cũng đánh các a di, các a di đều kêu đau a, Sao ba ba nói chuyện với các a di mà lại không cho Tuyết Nhi nghe? Tuyết Nhi thích ngủ với ba ba cơ.”

Chúng nữ không có nói gì, Hy Bình trả lời: “Ba biết Tuyết Nhi thích ngủ với ba ba, từ nay về sau ba ba và mẹ mẹ sẽ ngủ cùng một chỗ với Tuyết Nhi, được không nào?”

Tuyết Nhi suy nghĩ một hồi, nói: “Khi nào Tuyết Nhi lớn sẽ được giống với các a di?”

Hy Bình sửng sốt: “Đây là có ý gì?”

Hần nói: “Tuyết Nhi lớn rồi cũng không thể ngủ cùng với ba ba giống các a di.”

Tuyết Nhi không cao hứng nói: “Sao lại thế? Các a di không phải đều ngủ với ba ba sao?”

Hy Bình ách khẩu không nói được gì - không nghĩ được ca thần này lại không nói được một tiểu cô nương, ai! thất bại!

Đỗ Tư Tư nói: “Tuyết Nhi, không được hỏi nhiều như vậy, mẹ mẹ bế con ra khỏi, không nghe lời là bị ba ba đánh mông đó.”

Nàng ôm lấy Tuyết Nhi, ở trên phần mông của cô bé nhẹ nhàng vỗ một cái. Tuyết Nhi định nói thêm nhưng đã bị Tư Tư bế nàng ra khỏi phòng rồi.

Hy Bình rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm: Tiểu ác ma cuối cùng cũng tạm thời biến mất rồi.

Hần lại nói: “Ngẫu nhi, nàng đưa Hoa Lô sang phòng lớn đi”

Tiểu Nguyệt đi cạnh Hy Bình, nói: “Đại ca, cô cô nhìn như là ngủ rồi, không nên đánh thức cô cô dậy”

“Không tỉnh cũng phải tỉnh” Hy Bình xoay người đối diện Ngẫu nhi nói: “Sau khi nàng đưa Hoa Lô đi thì trở lại đây nhé, nàng chưa mang thai, không được lâm trận rút lui đâu đấy”

Ngẫu Nhi tiến đến trước giường Hoa Lô, không thấy nàng ta có động tĩnh gì, bèn lắc nhẹ vào người nàng.

Hoa Lô mở mắt nhìn thấy Hy Bình, vui vẻ nói: “Đại ca, đến ngủ cùng Hoa Lô ư?”

Hy Bình ngồi lên giường, cười nói: “Nàng hãy cùng Ngẫu Nhi đến phòng lớn nghỉ ngơi, lát nữa ta và nàng sẽ cùng ngủ, có được không?”

Hoa Lô kêu lên: “Ta không muốn, mỗi lần người ở đây, thì mỗi lần bắt Lô Lô phải ra phòng lớn, lúc này Hoa Lô đang nghỉ, Hoa Lô muốn cùng chàng ngủ cơ.”

Nói kiểu gì Hoa Lô cũng không ra phòng lớn, Hy Bình cười xảo quyệt, nói: “Ngẫu Nhi, nàng không phải đi nữa, chủ nhà không rời đâu.”

Hoa Lô cao hứng: “Đại ca, Lô Lô không cần Ngẫu Nhi muội đưa đi”

“Ừ, không đi nữa” Hy Bình bế Hoa lô đưa vào giường trong cùng, cởi giày lên giường nằm.

Chiếc giường này rất rộng, có thể chứa được nhiều người, có thể chứa được khoảng ba mươi bốn đại hán, tự nhiên là đủ cho bốn người nghỉ ngơi.

Hy Bình nhìn mặt hai nàng, nói: “Hai nàng định mặc thế đi ngủ à? Sao không cởi quần áo ra?”

Lưỡng nữ má ửng hồng, tiểu nguyệt nói: “Đại ca, cô cô vẫn ở đây.”

Hy Bình nói lớn: “Sợ gì, nếu ta muốn, ta sẽ biến nàng ấy thành nữ nhân của đại ca ngươi.”

Ngẫu Nhi bắt đầu cởi áo khoác, Tiểu Nguyệt ngẫm nghĩ, không nói lời nào cũng cởi quần áo ra.

Hoa Lô ngạc nhiên: “Đại ca, tại sao họ lại cởi hết quần áo ra, lại không đi tắm, thật là lạ”

Nàng ta chỉ cảm thấy lạ, cởi quần áo ra mà chỉ dùng để tắm chứ không biết làm gì khác nữa???

Hy Bình rời khỏi Hoa Lô, cởi hết y phục, nam căn hùng tráng nhìn rần như sắt.

Hoa Lô sắc mặt tái nhợt, sợ hãi nói: “Đại ca, đây là cái gì vậy, sao Lô Lô lại không có?”

Hai tay nàng nắm lấy nam căn của Hy Bình.

Hy Bình tách hai tay Lô Lô ra khỏi, nói: “Hoa Lô, ngoan nào, không được táy máy, nếu không ta sẽ không cho nàng ở đây đâu”

Hoa Lô quả nhiên không dám động đây gì nữa, chỉ nhìn Hy Bình một cách kì quái.

Tiểu Nguyệt cùng Ngẫu Nhi lúc này đã ở trần hết, cả hai cùng ở trên giường, Hy Bình ôm lấy họ, môi liền môi, chuyển động không ngừng.

Được một lúc, Hy Bình rời khỏi Tiểu Nguyệt, nói: “Tiểu muội muội, muội ra cùng Hoa Lô đi, ta và Ngẫu Nhi hảo hảo xong sẽ ngủ cùng muội, nhưng không được ngủ trước đâu đấy.”

Tiểu Nguyệt tức giận nói: “Đại ca ở bên cạnh thế thì làm sao sao mà ngủ được?”

Hy Bình chỉ cười, hôn môi Ngẫu Nhi, hai người quấn lấy nhau không ngừng, quay qua quay lại triền miên.

Hy Bình hai tay quấy các điểm mẫn cảm trên thân Ngẫu Nhi, sau cùng ngừng lại ở động mật của nàng, cười nói: “Nhớ lần đầu tiên của chúng ta, nàng cứ yêu cầu ta mạnh mẽ chiếm hữu nàng, nhưng càng về cuối, nàng lại bắt ta phải nhẹ nhàng, ôn nhu”

Ngẫu Nhi một tay bầu vào lưng hổ hấn, một tay nghịch hùng căn của hấn, nói: “Lần đầu tiên thiếp muốn sự thô bạo của chàng, gia, lần sau chàng lại ôn nhu với thiếp, lại còn cuồng bạo với thiếp, thiếp yêu chàng!” nói xong, nàng nằm ngửa lên, hai tay buông thõng xuống giường, chờ đợi Hy Bình xâm phạm.

Hai tay Hy Bình di chuyển đến đôi mông, thưởng thức đôi mông tuyệt vời này, đè lên người nàng, hùng căn quét qua quét lại động mật của nàng, đột nhiên, hùng căn rắn chắc, toàn lực xâm nhập động, Ngẫu Nhi hét lên, toàn thân rung lên.

Hoa Lô hét lớn: “Đại ca, đại côn của huynh làm thế nào mà đưa vào người muội muội thế? Lô Lô cũng có một cái hang như thế, huynh cũng phải làm thế với Lô Lô nhé?”

Hy Bình không hồi đáp Hoa Lô, chỉ chú tâm vào thân thể trắng như tuyết của Ngẫu Nhi, làm cho Ngẫu Nhi như hoá điên, toàn thân thể không còn là của nàng ấy nữa. Ngẫu Nhi lại cảm nhận được sự cuồng dã của hấn, lần đầu đã cường liệt mạnh mẽ như vậy, nàng cảm nhận được mỗi lần hấn xâm nhập, càng lúc càng mạnh, cho đến lúc nàng cảm thấy mệt mỏi, nàng vẫn còn mơ như bị xâm chiếm bởi một con dã thú hung hãn.

Nàng ngủ trong tình yêu, quả thật nam nhân này là một dã thú.

Hy Bình đặt Ngẫu Nhi đã ngủ xuống giường, quay sang Tiểu Nguyệt, nói nhẹ nhàng: “Nguyệt Nhi, muội chỗ nào cũng không thay đổi sao lại chỉ có hai tiểu bạch thỏ ở trước ngực lớn lên nhiều thế? Có thể nói cho đại ca nguyên nhân không?”

Tiểu Nguyệt gắt giọng: “Đại ca tự đi hỏi mình đó, cái này là kiệt tác của đại ca, ta sao biết được?”

Hy Bình tay mân mê ngực nàng, cười nói: “Hay để ta làm cho bụng muội cũng lớn lên nhé.”

Tiểu Nguyệt nói: “Mmm, Nguyệt nhi nguyện ý sinh hài tử cho đại ca”

Hy Bình nói tiếp: “Nhưng sau này có người hỏi muội, đứa bé này là con ai, muội trả lời như thế nào?”

Tiểu Nguyệt u buồn nói: “Nguyệt nhi không quan tâm đến những chuyện đó, Nguyệt nhi chỉ nói đó là con của Nguyệt nhi, tại sao lại muốn Nguyệt nhi nói ra cha của nó? Chỉ cần trong lòng Nguyệt nhi biết nó là con của Đại ca, là Nguyệt nhi mãn nguyện rồi. Đại ca, cho Nguyệt nhi một hài tử đi?”

Hy Bình thản nhiên nói: “Được, tối nay Đại ca sẽ tặng muội một đứa, để cho Tiểu Nguyệt muội làm mẹ. Nguyệt nhi, huynh sẽ tiến vào muội, có thể đau đấy”

“Muội biết là đại ca có thể làm cho tất cả các phụ nữ khác thống khổ, Nguyệt nhi là cam tâm tình nguyện chịu đựng mọi đau đớn đại ca mang tới”

Khi Hy Bình tiến nhập vào khe của nàng, Tiểu Nguyệt hét lên đau đớn, nhưng loại đau đớn này, nàng đã được biết trước rồi.

Trong tim nàng không tưởng là phức tạp, kỳ thật lại quá đơn giản, nàng đang yêu đại ca của nàng, tình yêu duy nhất của nàng, tình yêu lớn nhất. Nàng không quản lời ong tiếng ve của thiên hạ, chỉ quan tâm đến việc đại ca nguyện ý với nàng, bất luận nói kiểu gì, thậm chí là loạn luân, nàng cũng chấp nhận.

Một phụ nữ, khi đã yêu một người đàn ông, nhất thời sẽ có sai lầm, tuy vậy có thể có sai lầm thường tình, mang đến ảo tưởng về hạnh phúc, không quan tâm đến hậu quả mà tình yêu đó mang lại.

Tiểu Nguyệt cố gắng chịu đựng nỗi đau Hy Bình đem đến, đồng thời cũng đang hưởng thụ hoan lạc từ chàng.

Bi hỉ luôn đồng thời tồn tại nhân thế này, rất tự nhiên và không thể phân chia được.

Hy Bình nằm đè lên người Tiểu Nguyệt, không di chuyển nữa, tai lắng nghe nàng hét, nhìn mồ hôi trên mũi và hai mắt nhắm nghiền của nàng, nhẹ nhàng nói: “Nguyệt nhi, có muốn đại ca mạnh hơn không?”

“Mmm, đại ca cứ làm đi, Tiểu Nguyệt vẫn có thể chịu được mà”

Chưa đến nửa khắc, nàng cảm thấy hạ thể tựa hồ như tê liệt, lúc gậy sắt tiến nhập vào, tựa hồ như linh hồn nàng đã bay lên, chỉ còn cảm thấy khoái lạc.

Nàng biết toàn thân uể oải, rên rỉ nói: “Đại ca, muội xin đại ca, không được để Nguyệt Nhi mê đi, Nguyệt Nhi đang rất hạnh phúc, muội muốn thanh tỉnh mà ôm đại ca tự nhiên nhập mộng.”

Hy Bình cảm nhận được sự mát lạnh rung động của nàng, thu sức, sau đó tiến nhập vào nàng mãnh liệt, đưa nàng lên đỉnh vu sơn, một luồng dương tinh nóng bỏng đã tiến vào hoa cung, tại đó, sẽ có một sinh mệnh sắp ra đời.

Tiểu Nguyệt hoan hỉ, nhẹ nhàng nói: “cảm ơn đại ca, Nguyệt nhi sinh ra là muội muội của chàng, đồng thời cũng là người yêu của chàng.”

Hy Bình vẫn hôn nàng, nói: “Nguyệt nhi, đại ca chỉ có thể yêu muội lúc này, không quản được người ta nói gì, chỉ cần Nguyệt nhi vui, không cần quan tâm đến những người khác, ta chỉ quan tâm đến người yêu ta, Nguyệt nhi, là lỗi của ta”

Tiểu Nguyệt chỉ cười: “Đại ca, có phải huynh muốn yêu cô cô không?”

“Muội quan sát tốt lắm” Hy Bình cười thần bí, rời khỏi người Tiểu Nguyệt, nằm lên người Hoa Lôi, nói: “Lôi Lôi, nàng nhìn đủ chưa?”

Hoa Lôi vui sướng nói: “Ca ca, người muốn đem cây côn kia nhét vào trong người Lôi Lôi à? tỳ tỳ rất đau a, Lôi Lôi cũng sợ đau lắm đó.”

“Không sao!” Hy Bình hôn nàng, hai tay nhẹ nhàng cởi hết quần áo, nàng cũng không có phản ứng gì.

Một lúc sau, thân thể trắng nõn đã hiện lên trước mắt Hy Bình, tay Hy Bình di chuyển khắp chỗ kín của nàng, cơ thể nàng run lên, có vẻ chấp nhận.

Hắn nghĩ: Hoa Lôi tuy lớn tuổi, nhưng tâm tính vẫn còn như một đứa trẻ, cơ thể tuy đã phát triển, nhưng vẫn chưa là phụ nữ chân chính.

Hoa Lôi nói nhỏ: “Đại ca, tay của đại ca làm Lôi Lôi mắc ứ đọng, đại ca vẫn muốn cùng Lôi Lôi chứ?”

Hy Bình cười: “Tất nhiên là rất muốn”

Hoa Lôi vẫn nói, Hy Bình vẫn hôn lên môi nàng, nói thật ra, môi Hoa Lôi đích thực rất ngọt ngào, Hy Bình rất thích.

Hoa Lôi bị hôn cho đến khi không thể thở được, nhiệt độ cơ thể nóng lên, Hy Bình mới buông tha môi nàng, miệng hắn chuyển xuống cổ nàng, tay hắn đặt lên ngực mềm mại của nàng.

Một lúc lâu sau, Hy Bình mới chuyển tay xuống cầm đĩa của nàng, ngón tay giữa có cơ hội tiến nhập vào động nhỏ của nàng, bởi vì lâu không có người khai phá, nên rất nhỏ và chặt, ngay cả khi một ngón tay tiến vào, Hoa Lôi đã hét lên đau đớn.

Hy Bình nói: “Lôi Lôi, ta sẽ đưa tiễn xử nữ tuổi ba mươi của nàng, hi vọng nàng sẽ tiếp nhận ta, sẽ có thể nàng sẽ thuộc về ta, có thể nàng sẽ không chờ đợi ta, có thể sẽ làm nàng buồn, bởi vì ta không còn lựa chọn khác, nàng không phải là ta, còn cách nào khác?”

Hoa Lôi nhìn Hy Bình, cảm thấy được ngón tay của hắn đã ra khỏi động mật, nhưng dương căn nóng bỏng của hắn đang dính tại động hoa của nàng.

Hai mắt nàng loé lên, hai tay đẩy hắn ra, hét lên: “Hoàng Hy Bình, người đang làm gì ta vậy?”

Hy Bình kinh hãi, ngừng lại, tránh đòn của Hoa Lôi, cặp mắt hổ nhìn nàng một lúc, nói: “Nàng tỉnh rồi à?”

Hoa Lôi hét lớn: “Ta tỉnh cái gì? Ta vẫn còn tỉnh táo, à, đây là đâu, tại sao ta lại ở đây? Cô ta? Cô ta là Tiểu Nguyệt! Người và tiểu muội người đã làm chuyện này? Người là tiểu sắc ma, dám cởi quần áo của ta? Lại dám với ta, người chưa làm, hãy tránh xa ta ra!”

Dương căn của Hy Bình vẫn dính tại động khẩu của nàng, nói lớn: “Nếu nàng lại động thủ, ta sẽ tiến vào đấy!”

Hoa Lôi không dám loạn động nữa, cả thân người thẳng ra, cơ nhục căng lên, run run nói: “Nếu người tiến vào, ta sẽ cắn lưỡi tự tử”

Hy Bình không vội vàng trả lời nàng, hắn không mong đợi Hoa Lôi tỉnh vào lúc này, quá nhanh, hắn chỉ nghĩ nàng như là đứa trẻ, sẽ nghe theo lời hắn, lại không thấy được mắt Hoa Lôi như là đứa trẻ, bây giờ lại là đôi mắt phần nổi đến vậy.

Đúng là, Hoa Lôi không thuộc về hắn, Hoàng Hy Bình.

Hắn cố gắng nói: “Nếu nàng không nói chuyện giữa ta và Tiểu Nguyệt, ta có thể buông tha cho nàng, để nàng vẫn còn trinh trắng, mà mơ tiếp giấc mộng của nàng.”

Hoa Lôi cảm nhận được tại động khẩu của nàng nóng bừng, nàng tự suy nghĩ: cái của hắn “không” thể xâm nhập vào người ta được, bèn nói: “Giấc mơ của ta đã bị người làm phiền, làm sao ta có thể mơ mộng tiếp đây? Giờ người muốn làm nhục ta? Lại còn dám đe dọa ta? Hừ, tất cả là tùy người!” Không nói hết lời, nàng đã khóc nức nở.

Hy Bình than nhẹ: “Có thể nàng không nhớ chuyện của bọn ta, tất cả là lỗi của ta, tuy nhiên ta không có lựa chọn lúc này, ta sẽ đợi nàng hứa sẽ không nói chuyện của Tiểu Nguyệt và ta, ta sẽ quản theo người, ngay cả khi người lấy cha ta, cũng là do người”

Hoa Lôi không nói lên lời, chỉ có biết khóc, Hy Bình nhìn Tiểu Nguyệt, phát hiện Tiểu Nguyệt không biết gì hết, nàng đã quá mệt mỏi.

“Ta biết nàng không thể nói” Hy Bình lau nước mắt Hoa Lôi, đứng lên, nói: “Nàng đã mất trí nhớ một thời gian, nàng như là một đứa bé làm theo lời mẹ nghe lời ta, không thể rời xa ta, ta có rất nhiều cơ hội để chiếm hữu nàng, nhưng ta không làm như vậy. Ta chỉ đợi nàng tỉnh lại, cam tâm tình nguyện thành người đàn bà của ta, nhưng hiện tại ta đã biết, nàng không muốn làm người của ta. Hãy mặc quần áo vào đi!”

Hoa Lôi ngây ngốc nhìn loã thể Hy Bình, nói: “Người không khi phụ ta chứ?”

Hy Bình bình tĩnh nói: “Đúng vậy, lúc đầu ta cũng muốn xxx với nàng, đáng tiếc là nàng lại tỉnh lại. Ngày mai nàng sẽ có thể trở về Trường Xuân Đường, cũng có thể đến Bích Lục Kiếm Trang tìm cha ta, ta nghĩ mẹ ta sẽ không ngăn cản chuyện của người và cha ta, nàng đã chờ đợi hai mươi năm mới có thể được, lúc đó có thể ta sẽ gọi người là nhị nương.”

Hoa Lôi đột nhiên lao đến ôm lấy Hy Bình, đánh vào lưng hắn, hét lớn: “Ta sẽ không trở về Trường Xuân Đường, cũng sẽ không trở về Bích Lục Kiếm Trang, ta sẽ không đi đâu cả, chuyện của ta không cần tên hỗn đản người quần đến!”

Tiểu Nguyệt bị tiếng hét làm tỉnh dậy, lén nhìn Hoa Lôi, nàng biết rằng Hoa Lôi đã hồi phục trí nhớ, cũng biết là nàng ấy đang tính toán với đại ca, nàng cảm thấy rất buồn bã, nhắm mắt ngủ tiếp.

Hy Bình nói: “Nàng đi đâu với ta không có liên can gì, tiểu hỗn đản ta sẽ không quản người, Cô cô, mong đừng đánh ta nữa!”

Hoa Lôi vô lực vẫn dựa vào người Hy Bình, nức nở nói: “Không được gọi ta là cô cô, ta không phải là cô cô của người, không phải.”

Hy Bình không quản, nói tiếp: “Nếu như nàng không thích ta, thì hiện tại, có thể rời xa ta. Nàng không thừa nhận là cô cô của ta, thì ta sẽ không gọi như thế nữa, mà có lẽ cũng không quan trọng, ngày mai ta sẽ đưa tiễn người, sau này sẽ không gặp lại nữa. Người có thể rời khỏi người ta không? Kéo lại nói là ta khi phụ người.”

Hoa Lôi trầm mặc ngồi xuống, với tay lấy quần áo trên giường, nhìn vào y phục, nói một mình: “Còn nói là không khi phụ ta, kỳ thật người luôn khi phụ ta! Trên thế gian này, ai làm tổn thương ta, đại ca ta không cần ta, đại ca không quan tâm đến ta, hmm, tất cả đều không quan trọng! Hoa Lôi ta sẽ vững tâm, một người có ý với Hoa Lôi ta, chính là khi phụ ta.”

Hy Bình đã hiểu được trái tim nàng, hắn còn có thể nói gì đây? Hoa Lôi yêu người khác, chứ không phải Hoàng Hy Bình hắn!

Hắn cũng ngồi mặc quần áo, mặc xong nói với Hoa Lôi: “Nàng phải biết tự quan tâm đến bản thân, ta sẽ bảo bọn họ nhượng lại một phòng cho người vào ngày mai.”

Hoa Lôi đột nhiên nói: “Người đã nói sẽ chiều lòng ta bất cứ chuyện gì, ta sẽ không đi đâu hết, ta sẽ ở phòng này.”

Hy Bình đầu nở to lên: Hoa Lôi sao lại nhắc lại đến chuyện này, thế là có ý gì đây?

Hắn nói: “Nàng không phải là phụ nữ của ta, nàng nghỉ ở đây không tiện.”

Hoa Lôi phản biện: “Tiểu Nguyệt là muội muội người, tại sao nó lại nghỉ ở đây?”

Hy Bình cười nói: “Nàng đừng quên, nàng ấy cũng là người đàn bà của ta.”

Hoa Lôi hét lên: “Ta không quan tâm, ta sẽ không đi đâu hết.”

Hy Bình nói: “Nàng nếu quyết ý không đi, hãy làm người phụ nữ của ta đi.”

Hoa Lôi nói: “Người đừng có mà mơ, ta sẽ không bao giờ lấy chồng, cũng không làm nữ nhân của tiểu sắc ma người.”

Hy Bình cười nói: “Cũng tốt thôi, chúng ta sẽ rời khỏi đây ngày mai, lý lẽ ấy, sẽ không tồn tại nữa, sẽ giải quyết hết mọi ân oán này, sau này sẽ gặp lại, vui vẻ thì sẽ hét lên, chứ không giả vờ như nàng đâu.”

Hoa Lôi húc đầu vào ngực Hy Bình, khóc nói: “Người thật không có lương tâm, Lôi Lôi ta hận người, cũng không cần người thương hại, không cần người giả vờ tốt bụng đâu.”

“Ta biết là ta đã khi phụ nàng, ta cũng không dám làm tổn thương nàng một lần nữa. Hoa Lôi, cho phép ta được nói nàng như vậy, ngày mai ta sẽ không thương hại nàng nữa, nàng sẽ trở lại như trước đây, là một người chấp mê bất ngộ. Ta nên đi!” Hắn rời khỏi người Hy Bình, đi đến giường, xỏ giày vào, nói: “Chúc nàng có một giấc mơ như ý!”

Hy Bình rời khỏi căn phòng, vẫn còn nghe thấy tiếng khóc của Hoa Lôi, hẳn biết nữ nhân thanh tỉnh này sẽ để hắn đi, trái tim của nàng không thể tiếp nhận con trai của người tình trước đây, thậm chí là người con trai ấy đã là người đàn ông chân chính.

Hy Bình mở cửa phòng mẹ con Đỗ Tư Tư, nằm xuống giường cạnh hai mẹ con, hẳn bế Tuyết nhi lên ngực hẳn, Tuyết nhi vẫn ngủ ngon lành trên ngực hẳn.

Đỗ Tư Tư nói: “Hy Bình, sao chàng lại về vậy?”

Hy Bình nói như thật: “Hoa Lôi bị bệnh, ta cũng nên về với hai mẹ con nàng, để cho Tuyết nhi ngủ trên ngực ta, là cha, thì cũng nên hi sinh vì con chứ.”

Đỗ Tư Tư ngạc nhiên, hỏi: “Chàng thực sự từ bỏ Hoa Lôi ư?”

Hy Bình cười khổ: “Không từ bỏ ư? Nàng ấy như hiện tại là do ta”

Đỗ Tư Tư nói: “Chỉ e không như là chàng nghĩ, theo trực giác của nữ nhân, thiếp khẳng định từ lúc ở Trường Xuân Đường Hoa Lôi đã có tình cảm với cha chàng, thiếp không có loại cảm nhận ấy.”

Hy Bình nói: “Kể cả là như thế, cô ấy vẫn sống ổn, cô ấy yêu ai hay không yêu ai cả, ta không quản được, cũng không có quyền hỏi, ta chỉ mong nàng ấy có thể chịu đựng được”

Đỗ Tư Tư cười nói: “Chàng nói là không biết lý do của nàng ấy ư? Cô ấy khước từ chàng? Và nói là không biết đi đâu ư?”

“Ừ.” Hy Bình trả lời.

Đỗ Tư Tư nhân thần ánh lên, nói: “Hãy để nàng ở cùng với Vưu Túy và Nhu Vân đi, nàng có lẽ phải cần một ít thời gian, nàng cũng không còn là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi nữa rồi, nàng cũng biết rõ ràng trong lòng mình nghĩ gì. Cũng là chướng ngại duy nhất trong lòng của nàng. Hy Bình, chàng đừng khiến cho nàng ấy thương tâm nữa, đối với một nữ nhân, thương tâm nhiều sẽ không tốt. Thiếp muốn ngủ, bỏ tay của chàng ra nào!”

130. Chương 129: Các Vi Ngẫu Tượng

Hoa Tiểu Ba đã khá lâu chưa dậy sớm như vậy.

Hắn vì sáng sớm hôm nay nên tối hôm qua kiên quyết không chạm đến đám nữ nhân của hắn, lấy cố hắn đã bị bọn họ ép kiệt sức. Chúng nữ thấy hắn thường ngày đích xác là liều cả cái mạng hầu hạ bọn họ nên cũng đặc biệt cho phép hắn nghỉ một đêm. Hoa Tiểu Ba cực kỳ vui mừng, đầu óc chỉ nghĩ đến Bảo Nguyệt rồi ngủ. Trong giấc mơ hắn toàn lực thi triển tài hoa tán gái phi thường!

Khi Hoa Tiểu Ba đến gian phòng của Mộng Hương và Bảo Nguyệt, lương nữ vẫn chưa đi ra, hắn liền đứng ngoài cửa yên lặng chờ đợi. Tên Hoa Tiểu Ba này về phương diện này cũng giỏi như năng lực chạy trốn của hắn. Nhớ hồi đó khi Hy Bình thay Bạch Thị tỷ muội liệu thương, hắn với Độc Cô Minh đều có thể ở ngoài trường chờ lâu như vậy, hà huống là hiện tại?

Chẳng biết đã qua bao lâu thì cửa mở, người đi ra chính là Bảo Nguyệt mà hắn chờ đợi đã lâu, hắn liền nở một nụ cười rực rỡ.

Bảo Nguyệt không ngờ mới sáng sớm mà Hoa Tiểu Ba đã đứng thủ ngoài cửa. Mấy ngày gần đây, Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh luôn thừa cơ tiếp cận nàng, ít nhiều nàng cũng đoán ra bọn chúng muốn làm gì, chỉ là cái kiểu bất thanh bất hướng chờ ngoài cửa này đúng là dọa nàng hết hồn.

Nàng nói: “Hoa Tiểu Ba, ngươi ở đây làm gì đó?”

Hoa Tiểu Ba vẫn tươi cười bởi vì hắn tự cảm thấy dương quang tiểu ý của mê nhân, sở dĩ tận lực ở trước mặt nữ nhân cười thật lâu. Bất quá mọi người đều nói cái kiểu cười hề hề của hắn có chút thần kinh, ài!

Hắn nói: “Bảo Nguyệt tỷ tỷ, đệ ở đây chờ tỷ đó.”

Bảo Nguyệt bực mình nói: “Có việc gì?”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Kì thật cũng không có gì, chỉ là muốn cùng tỷ tỷ trò chuyện một lát, chẳng biết tiểu đệ có vinh hạnh này hay không?”

“Người đối ta chẳng có chút hảo cảm, không muốn nói với người nữa”. Bảo Nguyệt tiếp tục đi về phía trước.

Hoa Tiểu Ba ngó vào trong phòng thấy không có động tĩnh, biết Mộng Hương không đi cùng, dăm sắc đại tăng, ngoảnh đầu đuổi theo Bảo Nguyệt, vẫn giữ cái kiểu mặt cười cười đó nói: “Bảo Nguyệt tỷ tỷ, vấn đề hảo cảm đó cần phải có thời gian bồi dưỡng, chỉ cần tỷ cho đệ tiếp cận tỷ, tỷ sẽ biết đệ kì thật là nam tử không tệ.”

Bảo Nguyệt nói: “Cái đó quan hệ gì với ta?”

Hoa Tiểu Ba kích động nói: “Đương nhiên có quan hệ chứ, chẳng nhẽ tỷ không muốn gả cho hảo nam tử sao?” Nói xong hần tự cảm thấy không đúng, sao lại có thể bộc lộ mục đích nhanh vậy được? Hần liền chữa lại: “Ý của đệ muốn nói là tỷ không phải muốn kết giao bằng hữu với hảo nam tử sao?”

Bảo Nguyệt đưa nhãn thần trong veo trừng mắt lườm hần, nói: “Ta đặc biệt ghét bọn người Trường Xuân Đường các người, tuyệt đối không cùng các người kết giao bằng hữu.”

Hoa Tiểu Ba trong lòng kêu oan ức: đều là do lỗi tỷ phụ.

Hần nói: “Bảo Nguyệt tỷ tỷ, cái đó không thể trách Trường Xuân Đường bọn đệ, là tỷ phụ có lỗi với các tỷ, đệ xin thay tỷ phụ nhận lỗi.”

Bảo Nguyệt cười nhạt nói: “Phải vậy không? Khi cái tên hỗn đản đó vô lễ với ta, là ai ở bên vỗ tay kêu gào ‘Tỷ phụ hôn lên cái miệng nhỏ để thương của nàng’ hả?”

Hoa Tiểu Ba đầu ử rũ, nhụt chí nói: “Cái đó là do lúc đó đệ vô tâm, đệ kì thật sao lại cam lòng để cái miệng nhỏ của tỷ bị tỷ phụ hôn chứ? Đệ hận không thể tự mình đến hôn....” Hần bỗng nhiên dừng một lát, đổi giọng nói: “Đệ hận không thể tự mình ngăn tỷ phụ vô lễ với Bảo Nguyệt tỷ tỷ, nhưng đệ rất sợ tỷ phụ của đệ, hần mười phần là một tên dã man!”

Bảo Nguyệt hất mặt nói: “Người đừng có đi theo ta, phiền quá.”

Hoa Tiểu Ba bị kích động bất chấp hậu quả nói: “Ta sao lại không thể đi cùng nàng? Tỷ là nữ nhân ta lúc nào nằm mơ cũng muốn làm.”

Oa, Hoa Tiểu Ba xứng đáng là Hoa Tiểu Ba, nói đúng là con mẹ nó rất dứt khoát, có chí khí!

Hần tự cảm thấy có một chút vui mừng, đủ năng lực nói ra những lời như vậy, trên thế giới này trừ Hy Bình và Tứ Cửu cũng còn có Hoa Tiểu Ba hần nữa!

Tưởng chừng như là một động vật quý hiếm, nên được xếp vào quốc bảo, được hưởng thụ đãi ngộ cao cấp và bảo hộ của quốc gia.

Chẳng ngờ lại nhận được một cái tát từ Bảo Nguyệt, đánh thẳng vào mặt hần, phát ra một tiếng kinh điển “Chát”!

Hoa Tiểu Ba xoa bên má bị đánh đau, không dám tin nói: “Nàng đánh ta?”

Đúng nha! Ta Hoa Tiểu Ba mặt mày anh tuấn thế này, mà nàng nữ hạ thủ?

Bảo Nguyệt tức giận nói: “Là người muốn bị đánh!”

Nàng không biết vì sao từ lúc gặp mặt Hy Bình xong, tính khí của nàng trở nên nóng nảy, động một chút là tức giận, nàng hồi trước đâu có như vậy! Dù gì nàng cũng không hề hối hận đã tát cái tên Hoa Tiểu Ba này.

Hoa Tiểu Ba tuy trong lòng còn tích một bụng điều khí, nhưng không dám biểu hiện ra, hần nói: “Bảo Nguyệt tỷ tỷ, đệ chỉ bất quá là nói ra suy nghĩ chân thực trong lòng, nói ra ảo tưởng của đệ với tỷ, đồng thời hi vọng có thể theo đuổi tỷ, vì sao tỷ lại vô duyên vô cớ tát đệ? Tỷ không thích đệ thì thôi, bắt tất phải tát người ta! Nhìn không ra người ôn nhu như tỷ có lúc lại dùng chiêu thối của mấy con mụ đánh đá, đệ Hoa Tiểu Ba có điểm nào đối với tỷ không phải?”

Bảo Nguyệt cũng cảm thấy có chút áy náy, nhưng sắc mặt vẫn không hòa nhã, lạnh lẽo nói: “Người sợ bị đánh thì tránh xa một chút, lần sau ta sẽ rút kiếm đó.” Nói xong, ngênh ngang bước đi.

Hoa Tiểu Ba cũng không đuổi theo, hẩn nhìn bóng Bảo Nguyệt đi xa dần, cảm tức nói: “Ta nhất định phải kích động tỷ phu, kêu tỷ phu lại đối phó người! Mẹ con tiểu nữ nhân, nhất định phải cho người ném thử hỏa lực của nam nhân! Lão tử thật sự phát hỏa rồi!”

Phát hỏa thì kêu tỷ phu lại làm đạn pháo, hắc hắc, Hoa Tiểu Ba quả nhiên vẫn còn có chỗ dựa này.

Bảo Nguyệt tuyệt không biết mà cũng chẳng quản cái chỗ dựa này của hẩn, chỉ tiếp tục đi, nàng muốn đi tìm những đệ tử Minh Nguyệt Phong khác, bởi vì bọn họ ngày mai chuẩn bị đến Đại Địa Minh để giúp đỡ chống lại sự xâm nhập của Thái Âm giáo. Mộng Hương để nàng thu xếp hành trình, nhưng nàng không đoán được ngay sau đó lại gặp phải tên nan huynh nan đệ của Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh.

Gã Độc Cô công tử này hai tay ôm một bó hoa tươi chẳng biết hái ở đâu, rồi từ một xó xỉnh nào đó nhảy đến, dọa cho nàng xuýt nữa phải rút kiếm ra.

Nàng nói: “Độc Cô công tử, huynh dọa Bảo Nguyệt à.”

Độc Cô Minh rất có phong độ liền xin lỗi: “Xin lỗi, Bảo Nguyệt cô nương, ta không nghĩ nàng ở đây, xem chút nữa đừng phải cô nương, Độc Cô Minh xin nhận tội với nàng, đóa hoa này là khiếm ý của ta với cô nương, xin nàng thu nhận lấy!”

Nhân tình trong suốt của Bảo Nguyệt lộ ra tia tiếu ý, nói: “Kì thật cũng không có gì, đa tạ hoa của huynh, Bảo Nguyệt xin nhận.” Nàng tiếp đóa hoa trong tay Độc Cô Minh, đưa lên trước mặt, qua lớp diện sa khe người, lòng thầm tán thưởng: “Hoa này thật là thơm!”

Độc Cô Minh cười tiêu sái, nói: “Hương hoa phối minh nguyệt, nhân thể diệc phân phương!”

Bảo Nguyệt cơ hồ bị mỹ ngôn của hẩn làm cho lung lay, nói: “Àn, Độc Cô công tử đúng là phong nhã chí sĩ, Bảo Nguyệt nghĩ Độc Cô công tử là nam nhân phong độ nhất trong tứ đại vũ lâm thế gia, Bảo Nguyệt không ghét huynh đâu! Độc Cô công tử, Bảo Nguyệt còn có việc phải làm, không thể lưu lại đây được. Đúng rồi, huynh muốn đi đâu vậy?”

Độc Cô Minh nói: “Ta vốn ở hoa viên thưởng hoa, nhìn thấy mấy bông hoa này thấy đẹp nên tiện tay hái, định khi về sẽ tặng các nàng. Vừa lúc đó thì chạm phải cô nương, ta liền nghĩ hoa này phải để cho với cô nương mới thích hợp. Hiện giờ ta cũng không có việc gì, cô nương còn phải làm việc gì? Có thể tại hạ giúp được gì cho cô nương.”

Bảo Nguyệt cảm kích nói: “Không cần làm phiền công tử, chỉ là việc nội vụ của Minh Nguyệt Phong chúng ta, không tiện để ngoại nhân nhúng tay vào. Ta đi đây, tái kiến, Độc Cô công tử.”

“Không làm phiền không làm phiền, tái kiến, Bảo Nguyệt cô nương!”

Câu “tái kiến” này thật ra không phải là lời nguyện ý của Độc Cô Minh, chỉ là Bảo Nguyệt đã đi xa, hẩn không nói tái kiến sao được?”

Ai! Hẩn cũng giống Hoa Tiểu Ba cố dậy thật sớm, không phải là vì Bảo Nguyệt sao? Vậy mà nàng lại không hiểu cho khổ tâm của hẩn?

Không sai, cái bang quả là có một tòa hoa viên không phải nhỏ, nhưng ở đó có khi nào thấy được hoa đâu? Đã sớm bị lũ khất cái trẻ tuổi lén lút hái mang tặng cho mấy ả gái điếm nào rồi, làm gì đến lượt Độc Cô Minh hẩn thưởng hoa rồi hái hoa tươi?

Tuy như vậy, khi Bảo Nguyệt đi xa rồi hẩn vẫn nhảy nhót múa may để chúc mừng cái tiền đồ của hẩn thêm sáng lạn.

Bảo Nguyệt nếu thấy được cái kiểu nhảy múa của hẩn, sợ sẽ sớm ném đóa hoa trên tay xuống đất rồi giẫm đạp lên không chừng? Cũng may là nàng không thấy, vẫn đang vui sướng ngửi mùi hoa thơm.

Khi Bảo Nguyệt đang ngửa đầu ngửi hoa thì nàng thấy Hy Bình đang đâm đầu đi tới, trong lòng bắt đầu rối loạn, nàng cho rằng Hy Bình vẫn sẽ như cái kiểu hồi xưa trêu chọc nàng, nhưng mà không phải, Hy Bình làm như không nhìn thấy nàng, bước đến sát vai mà hẩn cũng không thêm chào hỏi một tiếng.

Bảo Nguyệt cảm thấy trong lòng đầy chua xót, quay đầu chạy nhanh theo hần mấy bước rồi đứng chặn trước mặt Hy Bình quát: “Hoàng Hy Bình người mù hay sao mà không nhìn thấy ta?”

Hy Bình cười lách qua nàng rồi tiếp tục đi tới.

Bảo Nguyệt lại chặn hần lần nữa, hai mắt trong veo của nàng nhuộm một thần sắc thống khổ, u buồn nói: “Tại sao không lí gì đến Bảo Nguyệt?”

Hy Bình dừng mắt nhìn nàng, nói: “Có thể tránh ra không? Ta không muốn va chạm gì với nàng nữa, nàng biết chứ.”

Bảo Nguyệt hét lớn: “Ta không, tuyệt không tránh ra! Người là tên hỗn đản, mấy ngày nay nhìn thấy nhân gia cũng không nói một tiếng, nhân gia giận người, hôm nay người thế nào cũng phải giải thích rõ cho ta!”

Hy Bình cười nói: “Hoa nàng cầm trong tay không tệ, là ai đã tặng vậy?”

Bảo Nguyệt ngẩn ra, nói: “Là Độc Cô công tử tặng, người đừng có chuyển đề tài.”

Hy Bình nói: “Độc Cô Minh lại bắt đầu theo đuổi nàng lần nữa? Ân, hần là nam nhân không tệ, chí ít cũng không giống cái kiểu thô lỗ như ta, nàng đã tiếp nhận hoa của hần đương nhiên cũng tiếp nhận cả hần.”

“Ta không tiếp nhận nữa!” Bảo Nguyệt ném hoa sang một bên, ngẩng đầu nói: “Người nói đi, tại sao lại khi phụ Bảo Nguyệt?”

Hy Bình kêu oan: “Ta đâu có khi phụ nàng.”

Bảo Nguyệt giậm chân giận dữ nói: “Người có!”

Hy Bình buông thõng tay, nhún vai nói: “Hảo, cho dù ta có thì cũng là trước kia, từ lần giúp nàng khoe mặt ra, sau đó ta đã bảo đảm với nàng là sẽ không khi phụ nàng nữa, giữa ta với nàng giờ cũng đâu có phát sinh việc gì, sở dĩ ta cũng không muốn lại có thêm chuyện gì, gặp mặt tốt nhất cũng không muốn có gì.”

Bảo Nguyệt nhào vào lòng Hy Bình, đâm thùm thụp vào ngực hần nói: “Ta không muốn kiểu bảo đảm này của người, người chỉ biết khi phụ ta, người là tên xấu xa, ta chưa có kêu người thay ta đeo lại diện sa, chuyện giữa ta và người vẫn chưa có xong! Người không lí gì đến gia nhân, tên đại sắc ma người, người nói gỡ diện sa của gia nhân xuống rồi phải hôn gia nhân nữa mới đủ, nhưng mà người chưa có làm xong, lời người nói không tính! Người đeo diện sa của nhân gia lên lại, còn nói nhảm nhí một trận làm cho người ta vô pháp chịu đựng, ta muốn người phải thu hồi lại toàn bộ!”

Hy Bình nắm lấy hai vai nàng, nói: “Chậm đã, nàng không biết nàng đang nói gì hả?”

Bảo Nguyệt uất ức nói: “Ta không biết, ta chỉ biết người không lí gì đến nhân gia thôi.”

Hy Bình cười khổ nói: “Ta sao còn dám trêu ghẹo nàng? Khi có người chạy đến tát ta, ta vẫn còn mặt mũi gì sao? Da mặt ta tuy dày, nhưng cũng không thể để người khác tùy tiện đánh được.”

Bảo Nguyệt cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cũng đâu phải là ta đánh người!”

Hy Bình nói: “Lúc đó nếu không phải nàng kêu réo vùng vẫy loạn cả lên thì ta đâu có bị đánh? Đúng rồi, ta còn nhớ nàng còn rút cả kiếm muốn giết ta nữa.”

Bảo Nguyệt xấu hổ nói: “Ai kêu người lúc đó phi lễ với ta?”

Hy Bình kêu oa oa nói: “Ta khi đó phi lễ với nàng? Chẳng nhẽ nàng hiện tại không sợ bị ta phi lễ sao? Ta mà gặp phải nữ nhân xinh đẹp thế nào cũng làm vậy, sở dĩ mới phát thệ không chạm đến nàng nữa. Lời hứa này ta rất tuân thủ, đã phát thệ thì tuyệt đối giữ lời.”

Bảo Nguyệt nói: “Người bây giờ đã chạm đến ta rồi. Lời hứa của người bị phế bỏ.”

Hy Bình nói: “Cái này không tính, là nàng tự làm.”

Bảo Nguyệt nói: “Vậy người buông ta ra, người nắm vai ta đau quá, đồ man ngư!”

Hy Bình y lời buông nàng ra.

Nhưng trong phút chốc, nàng lại ôm sát lấy người Hy Bình, gục đầu vào ngực hắn, xúc động nói: “Người biết không? Lúc trước Bảo Nguyệt thật sự là tức người lắm, khi ở Vũ Đẩu Môn, người trước bao nhiêu người vô lễ bắt Bảo Nguyệt phải nhường chỗ cho người, gia nhân lúc đó thật là muốn đánh người đó! Người ở Thần Dao Môn cường hôn Bảo Nguyệt, không biết chút xấu hổ, người thật là xấu xa! Người bây giờ lại ôm ta, người còn nói là không khi phụ ta? Người phải chăng còn muốn kéo diện sa nhân gia xuống nữa?”

“Ta ôm nàng? Ai! Đúng là đầu heo (đầu to), phải, ta ôm nàng, ta thừa nhận, nhưng nàng cuối cùng muốn ta sao đây?” Hy Bình hai tay ôm đầu nói.

Bảo Nguyệt buồn bã nói: “Người sau này đến Minh Nguyệt Phong chúng ta, được không? Sự phụ ta nói người là thân nhân của người, bảo ta với sự tỷ đưa người đến gặp người, lúc đó chắc người sẽ tác chủ cho Bảo Nguyệt.”

Hy Bình còn chưa nghe hết câu, chỉ nghe nàng nói xong câu thứ nhất trong lòng hắn liền chấn kinh: “Ta là thân nhân của sự phụ nàng?”

Bảo Nguyệt không thấy hắn trả lời, vội nói: “Người không đáp ứng nhân gia chuyện này được sao?”

Hy Bình thở dài một tiếng, rồi lại nhìn chăm chú vào nàng, bình tĩnh nói: “Cho dù không phải vì nàng, ta cũng sẽ đến Minh Nguyệt Phong gặp sự phụ nàng. Trong lòng ta có nhiều việc không được minh bạch, biết đâu sự phụ nàng có thể giải đáp.”

Bảo Nguyệt bỏ tay ra khỏi eo lưng Hy Bình, khẽ ngẩng mặt vén mở diện sa, lộ ra chiếc cằm nhỏ nhắn trắng tinh cùng với đôi môi hồng nhạt, nói: “Hôn ta!”

Hy Bình ngây người ra, hắn đã từng cưỡng hôn qua thiếu nữ mỹ lệ này, song hắn cũng không đoán được lúc này nàng lại chủ động đòi hắn hôn. Hắn nhìn khuôn mặt đang ngẩng lên rồi từ từ cúi đầu xuống hôn lên đôi môi nàng.

Nụ hôn này, dường như đã hôn đi tất cả sự thanh khiết trong nhân thể. Trong đôi mắt trong veo của Bảo Nguyệt dâng lên những cơn sóng tình vô hạn, trái tim bình lặng bao năm giờ cũng giống như đôi mắt nàng, bởi vì nam nhân đang ôm nàng đây như đang trút xuống toàn bộ sự hân hoan và kích động.

“Hoàng Hy Bình, người hôn đủ chưa?” Thanh âm như mơ của Mộng Hương xộc đến chỗ hai người đang hôn nhau, tình không làm người ta cảm thấy giật mình.

Bảo Nguyệt đẩy Hy Bình ra, diện sa tự nhiên đã buông xuống che lấy khuôn mặt thẹn thùng của nàng, đôi song nhãn không dám nhìn Mộng Hương.

Hy Bình mặt cười cười ngênh đón Mộng Hương, nói: “Có vài người đúng là không biết làm người, biết rõ người khác đang làm việc mà vẫn cố ý xen ngang, hay là tự coi mình là xú thí (rắm thối).”

Mộng Hương nhàn tình không hề biến đổi, chỉ nhìn sang Bảo Nguyệt, nói: “Bảo Nguyệt, muội cho hắn hôn?”

“Vâng, tiểu thư.” Thanh âm Bảo Nguyệt mảnh như là tóc của nàng.

Hy Bình cực kỳ đắc ý, khoa tay múa chân nói: “Nghe Bảo Nguyệt của ta nói chưa? Người còn muốn lấy cớ gì để tát ta hả? Ta hôn Bảo Nguyệt của ta, với Mộng Hương xú thí người chút quan hệ cũng không có, người còn không nhanh đi đi! Đừng làm trở ngại bọn ta thân mật. Bất quá! Dù người có ở trước mặt ta, ta vẫn dám cùng với Bảo Nguyệt thân mật đó.”

Bảo Nguyệt tức giận nói: “Ai là Bảo Nguyệt của người? Người còn nói mấy lời khinh bạc này, sau này ta không lí đến người nữa.”

Hy Bình nói: “Bảo Nguyệt, những gì ta nói đều là sự thật.”

Mộng Hương nói: “Bảo Nguyệt là người của ta, không có sự đồng ý của ta, muội ấy không được cùng bất cứ nam nhân nào thân mật, người nói ta có thể không quản được sao?”

Hy Bình đi vòng vòng quanh Mộng Hương, nhìn tỉ mỉ một lượt, cười nói: “Nếu nàng cũng trở thành nữ nhân của ta, Bảo Nguyệt sẽ phải thuộc về ta rồi?”

Thân ảnh chớp lên, “Chát, chát” hai tiếng vang lên, hai bên mặt Hy Bình đều in dấu bàn tay.

Hắn phần nộ: “Mộng Hương, bà nương thối này, lão tử không đánh ngươi thì không phải là quyền vương.”

Hắn toàn lực bổ nhào về phía Mộng Hương, ai ngờ lại nhào vào không khí, thân thể không khống chế nổi loạng choạng chạy tới trước vài bước, hắn đứng vững lại rồi quay đầu nhìn thấy Mộng Hương vẫn đứng nguyên đó, nhưng giờ đã quay mặt về phía hắn.

Hắn lắc đầu, không dám tin lắm bầm nói: “Lão tử rõ ràng một quyền đả hôn địa kiệt, sao lại ôm không nổi một nữ nhân? Uy, cái đồ nhìn không thấy ánh sáng kia, có gan thì lấy cứng chọi cứng, né né tránh tránh là có ý chết tiệt gì?”

Mộng Hương coi thường nhìn hắn một lúc lâu, cười khẩy nói: “Cái loại như ngươi, ta thật không hiểu nổi sao có thể thành tân thủ lĩnh của Tứ đại vũ lâm thế gia? Về sau ta mới nghĩ thông, ngươi không phải dựa vào thực lực, chỉ biết bám váy đàn bà, thân pháp kẻ khác còn không rõ, lại còn muốn tìm người đánh nhau? Người sống lâu được như vậy, ta thấy toàn là hạnh vận, ngoài điểm này ra ngươi cái gì cũng không phải.”

Hy Bình cũng không tức giận, mặt cười hì hì nói: “Lão tử chí ít cũng là nam nhân, ngươi tin hay không tin?”

Mộng Hương quay đầu không thèm nhìn hắn, tên nam nhân trước mặt nàng quả thật đàn độn.

Bên tai nàng vẫn vang lại giọng nói của Hy Bình: “Nếu không tin, ta lập tức cởi quần ra cho ngươi kiểm chứng, tuyệt đối chính phẩm nam nhân, nếu giả thì đổi lại!”

Nàng nhìn chòng chọc vào hắn nói: “Ngươi có thể nói lại một lần, vì ta nghĩ ngươi nói cũng trúng điểm yếu.”

Hy Bình cười nói: “Đương nhiên, lão tử có thể để ngươi làm cái việc nằm sấp của nam nhân, tuyệt đối đó!”

Hắn còn chưa dứt lời, bụng đã bị Mộng Hương đá một cước, bay ra xa mười bộ, rồi nghe Mộng Hương nói: “Ta cũng có thể tùy tiện biến ngươi thành nữ nhân đó! Bảo Nguyệt, đi theo ta!”

Bảo Nguyệt xót xa đưa hai mắt nhìn tên quyền vương đang nằm dưới đất, thở dài trong lòng rồi lặng lẽ đi theo Mộng Hương.

Hy Bình lồm cồm bò dậy, chỉ vào bối ảnh Mộng Hương, gào to: “Xú nương ngươi, có giỏi thì đến đây đánh lại! Thừa dịp lão tử không chú ý thì xuất chiêu, ta phải tính sổ với ngươi! Wei, ngươi có quay lại hay không? Mẹ nó, rồi có ngày lão tử làm ngươi phải chết trên giường!”

“Tỷ phu thực anh minh thần vũ!” Hoa Tiểu Ba từ sau lưng Hy Bình chợt xuất hiện.

Hy Bình nói: “Ngươi đến từ khi nào?”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Ngay lúc tỷ phu bị đá bay ra ngoài đó!”

Hy Bình giận dữ nói: “Đã như vậy tại sao không ra cổ vũ cho ta?”

Hoa Tiểu Ba bối rối nói: “Tỷ phu, huynh biết mà, gặp đánh nhau là đệ chạy nhanh hơn ai hết còn lo cổ vũ cho huynh thế nào được?”

“Đao của ta?” Hy Bình cuối cùng nhớ đến đao của hắn.

Hoa Tiểu Ba dơ hai tay ra, nói: “Ồ bên dưới giường.”

Hy Bình điên tiết hét: “Ngươi lại dám vứt đao của ta xuống gầm giường?”

Hoa Tiểu Ba sợ hãi nói: “Tỷ phu, giờ đệ vào lấy cho huynh ngay.”

Hy Bình nói: “Còn có ích gì nữa? Ngươi thì đã đi không thấy bóng rồi, lần sau nhớ phải xuất hiện đúng lúc. Tên tiểu tử ngươi làm gì cũng chậm trễ, con mẹ nó lúc đánh nhau thì thích về sớm bận một chút cũng giúp không được.”

Hoa Tiểu Ba cong lưng cười nói: “Được được, đệ nhớ rồi. Tỷ phu, đệ nghĩ mang đao đánh thắng bọn họ cũng không có gì ghê gớm. Tốt nhất là làm cho bọn họ phải mục ở trên giường, cái đó mới biểu hiện mị lực vĩ đại của tỷ phu.”

Hy Bình ra vẻ trầm tư, nói: “Chủ ý của ngươi không tệ, chỉ sợ là Mộng Hương kém hơn cả Trư Bát Giới.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Vậy trước tiên phải tán Bảo Nguyệt xong đã”

Hy Bình mỉm cười: “Bảo Nguyệt đã là nữ nhân của ta, không cần phải tán.”

“Cái gì?” Hoa Tiểu Ba kinh ngạc nói: “Bảo Nguyệt thành nữ nhân của tỷ phu khi nào?”

“Mới đây.” Hy Bình không dấu được vẻ kiêu ngạo.

Hoa Tiểu Ba khen ngợi: “Tỷ phu quả thực lợi hại, xem ra đệ phải còn học tập nhiều.”

Hy Bình đối với ‘rắm ngựa’ của hắn tỏ ra rất hài lòng, lớn tiếng tuyên bố: “Mộng Hương đại xá thí nhìn không thấy ánh sáng này. Lão tử phát thệ phải cưỡng dâm người một vạn lần rồi lại một vạn lần!”

Hoa Tiểu Ba nhân thần ngưng tụ rồi kết thành hai chữ hoàng kim thật lớn: Thần tượng!

131. Chương 130: Túy Tâm Nguyệt Vũ

“Ta dù nói thế nào cũng không đi!”

Từ chiều đến giờ, Hoa Lôi chẳng biết đã nói bao nhiêu lần những lời này rồi.

Khi hoàng hôn xuống, Hy Bình nói muốn mang nàng tới phòng của Thi, Vưu hai người, nhưng nàng lại quyết tâm ở lại trong phòng Tiểu Nguyệt, thế nào cũng không chịu rời đi.

Hy Bình nói: “Bây giờ nàng đã tốt rồi lưu lại ở trong này làm gì?”

Hoa Lôi nhìn nữ nhân đầy trong gian nhà, nói: “Mặc kệ mọi thứ, nhất định không đi.”

Hy Bình khổ sở van xin nói: “Cô nãi nãi của ta, coi như là ta cầu xin người mà, nãi đừng ở đây gây trở ngại với ta, đã bị người làm phiền chết mất, sớm biết thế này lúc trước đã tác hợp cho nàng với cha ta rồi. Ái! Nương ơi, người là yêu tinh hại người, người làm hại nhi tử bảo bối của người thật là khổ đó!”

Hoa Tiểu Mạn nói: “Ai bảo chàng hồi đó quấy rối cô cô chứ?” Nàng rốt cuộc là cháu gái ruột của Hoa Lôi, đương nhiên là thể hiện bất bình giúp cô cô nàng.

Hy Bình trợn mắt lên, nói: “Ta không hối hận sao? ta làm sao biết được một nữ nhân diễm đạm dịu dàng, có thể trở nên khó ứng phó như vậy? Bảo nàng làm nữ nhân của ta, nàng lại không muốn; bảo nàng đi, nàng lại làm biếng bất động, sau này bảo ta bồi tiếp các nàng ra sao đây? Dù sao cũng không thể mỗi đêm đều thu xếp một khán giả cùng bao nhiêu người nghe ở bên người chứ? Ta lại không phải đang ca hát! Khi ca hát, dù cho trâu kéo nàng ta cũng không đến.”

Hoa Lôi tức giận nói: “Chẳng lẽ lưu lại chỗ này thì nhất định phải nghe người ca hát hoặc làm nữ nhân của người sao?”

“Đương nhiên!” Hy Bình lý thẳng khí hùng (vàng thật không sợ lửa) nói: “Bằng không người lưu lại làm gì?”

Hoa Lôi nhú mày nói: “Thế người trước kia vì sao lưu ta lại bên mình người?”

Hy Bình nói: “Người không biết khi đó người rất khả ái, vừa nghe ta ca hát, vừa cùng ta thân mật, ta sao có thể không ôm lấy người lưu giữ bên người?”

Hoa Lôi giận dữ nói: “Ta mới không cùng tên tiểu quỷ nhà người thân mật, người không được nói lung tung.”

“Ta nói lung tung?” Hy Bình chỉ vào chúng nữ, nói: “Người hỏi các nàng ấy xem, các nàng ấy đều có thể làm chứng.”

Hoa Lôi sắc mặt hơi đỏ lên, cúi đầu không nói gì.

Lôi Phượng nói: “Hy Bình, chúng ta trở về phòng lớn đây, chuyện của chàng với cô cô, chúng ta không giúp gì được, bản thân chàng tự xử lý vậy!”

Phong Ái Vũ nói: “Chàng cần phải xử lý cho tốt, bằng khôngta liền trách móc chàng.”

Hy Bình kêu lên: “Phượng nhi, Băng Băng, Liên nhi, các nàng đừng đi, Hoa Lôi này quấy rầy lão công các nàng đến chết mất, các nàng không nói giúp ta vài câu sao?”

Lãnh Như Băng hồ hững nói: “Chúng ta không phải là cố vấn tình yêu của chàng, bản thân chàng tự gây nên, thì chính chàng tự giải quyết sự tình, suy nghĩ quá nhiều sẽ không tốt đối với hài tử trong bụng chúng ta, cho nên những chuyện hao tâm tổn trí này, có lẽ tốt nhất là giao cho đại tình thánh chàng đây.”

Chúng nữ rời đi, trong phòng chỉ còn lại có Hy Bình, Tiểu Nguyệt, Hoa Tiểu Mạn và Hoa Lôi.

Hy Bình ôm lấy Hoa Tiểu Mạn, thổi nhẹ vào tai nói: “Tiểu Mạn, nàng khuyên nhủ cô cô nàng một chút, ta thật sợ nàng ta rồi, nếu mà nàng ta đêm nay không đi, ta có thể phải chiếm hữu nàng ta, đến lúc đó nàng đừng trách móc ta.”

Hoa Tiểu Mạn nói: “Vậy chàng tốt nhất là cứ chiếm hữu nàng ấy, ta chỉ giúp cô cô, bởi vì chàng, con người đầy xấu xa này, Ai cho phép chàng xâm nhập phòng tắm của cô cô ta?”

Hy Bình trở mặt lú lười: Tiểu Mạn đang khích lệ hấn chiếm đoạt cô cô nàng?

Nhìn Tiểu Nguyệt đã nằm ngủ trên giường, Hy Bình ho khan hai tiếng, hướng về Hoa Lôi nói: “Cho dù không đi, nhưng đêm nay là đêm đầu tiên nàng lưu lại, ta sao có thể cho phép nữ nhân của ta vẫn còn là xử nữ?”

Hoa Lôi nói: “Ta chưa từng đáp ứng làm nữ nhân của người.”

Hy Bình bắt lực nói: “Vậy nàng muốn làm loại người gì của ta nào? Nếu như nàng muốn làm nhị nương của ta, thì hãy đi tìm phụ thân ta, chứ không phải quẩn quít lấy nhi tử của người.”

Hoa Lôi cúi đầu nói: “Ta không muốn làm nhị nương của người, ta chỉ là muốn ở lại bên cạnh người. Người thực sự muốn Lôi Lôi chịu khuất phục, người mới có thể buông tha ta sao?” Đôi mắt nàng bắt đầu róm lệ.

Hy Bình thở dài, ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ôn nhu nói: “Tại sao không thể quyết định được? Kỳ thực, nàng cùng với Túy tỷ các nàng ấy ở cùng một chỗ, cũng là theo bên mình ta rồi. Ta sẽ cho nàng thời gian đầy đủ, cho phép nàng thanh lọc tư tưởng rồi bởi trong lòng mình, ngày nào đó nàng thực sự quyết định làm nữ nhân của ta rồi, ta lại thỉnh cầu nàng được chứ? Nàng có biết ta và Nguyệt nhi cần phải làm ra chuyện gì không, nếu nàng chờ đến lúc Nguyệt nhi ngủ, cho dù là lúc nàng không nguyện ý, ta sẽ buộc phải chiếm hữu nàng. Tối hôm qua đã là nhấn nại cuối cùng của ta rồi, đêm nay nàng lại tiếp tục lưu lại nơi này, ta đã không thể nhấn nại được nữa. Đúng vậy, ta đã từng nói muốn nàng trở thành nữ nhân của ta, nhưng ta lại muốn nàng cam tâm tình nguyện, nếu không, trước kia nhiều cơ hội như thế, vì sao ta vẫn còn bảo lưu đồng trình cho nàng? Ta đã nói rồi, phá bỏ một giấc mộng của nàng, ta sẽ trả lại cho nàng một giấc mộng khác, trong giấc mộng này nàng là kiều thê suốt đời của Hoàng Hy Bình ta.”

Hoa Lôi sắc mặt đỏ bừng xấu hổ nói: “Người ta lớn hơn người đấy!”

Hy Bình phì cười nói: “Điều đó có quan hệ gì?”

Hắn nhớ tới Vương Túy, sau đó nhớ tới mẹ con Độc Cô Tuyết, rất nhiều nữ nhân của hắn không phải đều lớn hơn hắn rất nhiều sao?

Nhưng mà, có quan hệ gì chứ? Không có.

Hoa Lôi nép sát khuôn mặt tựa vào ngực hắn, nhẹ giọng nói: “Chàng không lừa gạt Lôi Lôi chứ?”

Hy Bình nói: “Ta đã khi nào lừa gạt nàng chưa?”

Đại khái là lừa gạt quá nhiều, cho nên hắn không còn nhớ rõ là đã lừa lúc nào.

Hoa Lôi nói: “Chàng rất nhiều lúc đã lừa gạt Lôi Lôi.”

Quả nhiên là vậy, hắc hắc.

“Thật sao?” Hy Bình kinh hãi nói: “Vậy nàng cho phép ta lừa gạt thêm một lần nữa cũng không sao cả.”

Hoa Lôi đâm một cái vào ngực hắn, giận dữ nói: “Không sao cả cái gì? Lần này chàng tuyệt đối không được phép lừa gạt ta.”

Hy Bình nhẹ hôn lên trán nàng, cười nói: “Mặc kệ ta lừa gạt nàng như thế nào, cũng là bởi vì ta yêu thích nàng, nàng có tin hay không?”

“Ừ, Lôi Lôi tin tưởng chàng.”

Hoa Lôi cho phép Hy Bình ôm nàng đặt xuống giường, Hy Bình ôm lấy nàng, tay kia quơ lấy cháu gái nàng, nói: “Tiểu Mạn, chúng ta cùng với cô cô nàng đi thôi.”

Ba người lợi dụng bóng đêm, đi tới trước phòng Thi, Vưu hai nàng.

Đúng lúc Hoa Tiểu Mạn định gõ cửa, Hy Bình nhỏ giọng nói: “Các nàng tự mình đi vào, ta không vào đâu, trước tiên phải trở lại đã.”

Hắn buông hai nàng ra, xoay người bước đi.

Hoa Tiểu Mạn gõ mở cửa, Thi Nhu Vân nói: “Ta vẫn tưởng là kẻ xấu kia chứ, các người đến có chuyện gì vậy?”

Hoa Tiểu Mạn tiến vào trong phòng, cười nói: “Các người trong phòng này tuy rằng có hai chiếc giường bày ra, nhưng có một chiếc thường xuyên để không, cô cô ta ở Thanh Nhân Viện có chút bất tiện, kẻ xấu mà người nói đã định đem thu xếp cho cô cô ta ở chỗ này, người sẽ không phản đối chứ?”

Thi Nhu Vân đóng cửa lại, quay đầu vội vàng nói: “Không, ta không phản đối. Nhưng mà nàng ấy không phải suốt ngày đều quần quít lấy kẻ xấu hay sao?”

Hoa Lôi mặt đỏ lên, nhẹ giọng phản bác nói: “Ta mới không có quần lấy hắn.”

“Ừm?” Thi Nhu Vân nhìn chòng chọc vào Hoa Lôi bằng một đôi mắt kỳ quái.

Vưu Túy đang nằm trên giường ngồi dậy, hỏi: “Tiểu Mạn, người nói là hồn đản đó bảo các người sang đây? Hắn đâu?”

Hoa Tiểu Mạn ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: “Túy tỷ, hắn cùng chúng ta tới bên ngoài, bảo chúng ta đi vào, bản thân hắn lại trốn tránh trước.”

Sắc mặt Vưu Túy lộ xuất vẻ phẫn nộ, nói: “Tiểu khí quỷ (thằng nhỏ hẹp hòi) này, đi đến tận ngoài cửa phòng chúng ta cũng không vào, ta tức chết thôi!”

Nàng mặc áo khoác, đi giày, rồi tông cửa xông ra.

Hoa Tiểu Mạn và Hoa Lôi nhìn Thi Nhu Vân với vẻ dò hỏi, muốn biết được sự việc này rốt cuộc là thế nào.

Thi Nhu Vân cúi đầu nói ra chuyện Hy Bình bị Vưu Túy quăng xuống giường, nhưng che giấu đi những chi tiết xấu hổ đó giữa nàng ta với Hy Bình, cho dù như vậy, sắc mặt nàng cũng hồng lên như quả đào.

Hoa Tiểu Mạn oán giận nói: “Túy tỷ sao lại có thể đối với chàng như vậy? Chẳng trách chàng không muốn gặp các người, nếu các người lại tiếp tục như vậy, đến lúc chàng đuổi các người trở về Địa Ngục Môn, chúng ta cũng không giúp được các người.”

Thi Nhu Vân uất ức nói: “Người ta không muốn hắn giở trò xấu, hắn liền buồn bực đến mức không muốn gặp chúng ta, Nhu Vân cũng phiền muộn hắn lắm!”

Hoa Tiểu Mạn nói: “Chàng vốn đã xấu xa như vậy, người không cho phép chàng giở trò xấu, chàng đương nhiên mất hứng. Nhu Vân, người muốn ly khai hắn, hay là tiếp tục ở lại bên cạnh hắn?”

Thi Nhu Vân lễ thẳng khí hùng nói: “Nhu Vân muốn báo thù, tất nhiên là phải ở lại bên cạnh hắn rồi.”

Hoa Tiểu Mạn cười cười với vẻ không lưu tâm, hướng về phía Hoa Lôi nói: “Cô cô, người cùng Nhu Vân nói chuyện nhé, điệt nhi phải trở về đi ngủ rồi.” Ra đến cửa, bỗng nhiên quay đầu lại nói: “Cô cô, người đã bị bệnh lâu như vậy, vì sao đột nhiên lại sắp khỏe mạnh?”

Hoa Lôi sắc mặt đỏ ửng nói: “Hắn muốn xâm phạm ta, cái kia của hắn cực kỳ hăm dọa người, cô của người cũng thấy sợ hãi.”

Khi Hoa Tiểu Mạn ly khai, hướng về phía hai nàng nói một câu như vậy: Sau này đừng nên cự tuyệt hắn.

Lúc nàng trở về, tỉnh không có gặp Hy Bình, bởi vì Hy Bình bị Vưu Túy truy tìm được, kiên quyết lòi đi đến nơi khác rồi.

Vưu Túy mang theo sự phẫn nộ lao ra ngoài, khi đó Hy Bình vẫn còn đang nhìn đầu ngón chân mình rời đi, đột nhiên nghe thấy quát to phía sau: “Hoàng Hy Bình, nhà ngươi không có lương tâm, ngươi đứng lại cho ta!”

Hy Bình đành phải đứng lại, Vưu Túy đi đến phía trước hắn, hai mắt tức giận lườm hắn, cũng không nói.

Hắn bắt lực nói: “Ngươi lại có chuyện gì vậy?”

Hắn vừa mới giải quyết xong việc Hoa Lôi, không ngờ việc Vưu Túy lại đến, xem ra nam nhân thực sự không được phép có quá nhiều mị lực, bằng không sẽ bị nữ nhân quấy rầy đến chết mất.

Vưu Túy không nói hai lời, kéo hắn bước đi.

Tới trước gian phòng nào đó, thấy phía trong có ngọn đèn, cẩn thận nghe ngóng, phát giác phía trong không có ai, bàn tay nhỏ nhắn đẩy một cái, cửa không khóa, đẩy một lần đã mở ra, nàng kéo Hy Bình đi vào.

Hy Bình nói: “Ừ, ngươi kéo ta tới nơi này làm gì? Đây là phòng của hai xú thí nữ nhân đó của Minh Nguyệt Phong.”

Vưu Túy nói: “Phòng các nàng ấy lại là loại nào? Chẳng lẽ Vưu Túy ta sợ các nàng ấy hay sao? Ngươi tiểu hồn đản này, vì sao lại trốn tránh ta?”

Hy Bình nói: “Nực cười, Hoàng Hy Bình ta phải trốn tránh ngươi sao?”

Vưu Túy cả giận nói: “Ngươi rõ ràng tới ngoài cửa phòng ta, cũng không vào, không phải là trốn tránh ta à?”

Hy Bình nói: “Ngươi sao lại đã quên nhanh như vậy? Ta nói rồi, ngươi không yêu cầu ta, ta sẽ không tiến vào phòng ngươi, lẽ nào cho rằng lão tử lại có thể tùy tiện bị nữ nhân quăng ném, lão tử chẳng muốn quan tâm tới các ngươi.”

Vưu Túy ngẩng mặt nhìn hắn, đột nhiên hai tay vung lên đâm vào ngực hắn.

Hy Bình túm chặt lấy hai tay không chịu yên phận kia của nàng, nói: “Nữ nhân nhà ngươi này, không có chuyện gì vẫn lại đánh ta, lưu lại chút khí lực sinh hài tử không được sao?”

Vưu Túy giãy dụa hai ba cái, nói: “Ngươi dựa vào cái gì mà không để ý tới ta? Ta đâm chết ngươi, ngươi thật nhẫn tâm, người ta cũng không phải cố ý muốn nắm lấy ngươi quăng xuống giường, ngươi lại mang hận, không để ý tới người ta.”

Hy Bình nói: “Ngươi còn không phải cố ý? Nếu không phải ta thân thể cường tráng, sớm đã ngã còn nửa cái mạng rồi. Ngươi đã không nguyện ý, hà tất đi theo ta làm gì? Không bằng ngày mai ta đưa các ngươi trở về, tránh cho lão tử ngày nào cũng phải tâm huyết dâng trào, có lẽ Nhu Vân, ngươi mới biết hối hận.”

Vưu Túy chăm chú nhìn Hy Bình, hai mắt đăm đăm lệ quang, nước nở nói: “Vì cái gì ngay từ khi bắt đầu ngươi đã luôn luôn muốn ta đi? Người ta hiện tại cái gì cũng không có, cũng không biết đi đâu, chỉ biết là đứa nhỏ trong bụng mình có một phụ thân cực kỳ hỗn đản, chẳng lẽ ta vì đứa nhỏ này đi theo phụ thân hắn cũng không được sao? Mà nam nhân không có lương tâm này, vì vứt bỏ ta, luôn luôn đều muốn tiêu trừ hài tử trong bụng ta, bây giờ còn định không để ý tới mẹ của đứa nhỏ này, ô ô!”

Hy Bình hai mắt tròn lớn, há mồm sắp sửa phản bác vài câu, nhưng rồi lại bỏ qua.

Vưu Túy nói: “Ngươi không thể nói sao? Bởi vì ngươi đúng là người như thế!” Trong ngữ khí có phần đắc ý.

Hy Bình buông hai tay nàng ra, xoay người lưng quay về phía nàng, thở dài nói: “Có lẽ ngươi đúng, ta quả thực giống như ngươi nói, cho nên ta khuyên ngươi nên cố gắng sớm ly khai ta.”

Vưu Túy từ sau lưng ôm chặt lấy hắn, nói: “Ta không đi, ta sẽ cả đời đi theo phụ thân của hài tử.”

Hy Bình âm thầm nói: “Nếu như ta không phải là phụ thân hài tử của người, người vẫn còn sẽ đi theo ta không?”

Vưu Túy thân thể mềm mại run lên, hồi lâu mới nói: “Sẽ không.”

Hy Bình nhìn lên ánh đèn vàng đỏ trên tường, chậm rãi nói: “Người khẳng định?”

Vưu Túy nhẹ khóc nói: “Đừng bức bách người ta, được không?”

Hy Bình thở dài một tiếng, uốn tách hai tay nàng ra, tiến lên phía trước một bước, xoay người nhìn nàng chăm chăm, nói: “Ta không đùa giỡn nàng, nàng yên tâm đi! Nàng có thể đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không đụng chạm nàng nữa, nếu như ngày nào đó nàng phải đi, ta cũng sẽ không ngăn cản nàng.”

Vưu Túy khuôn mặt thanh tú đột biến, bỏ nhào vào trong lòng hắn, khóc to nói: “Không, người làm người ta tấm tức! Người biết rõ người ta không phải là ý tứ này, mà lại nói ra những lời làm tổn thương trái tim Vưu nhi như vậy.”

Hy Bình sửng sốt: Đây là lần đầu tiên hắn nghe được Vưu Túy tự xưng là Vưu nhi.

Hắn ôm chặt lấy Vưu Túy, thương yêu nói: “Nàng không phải là tiểu hài tử nữa, vì sao vừa động chạm tới đã khóc thét? Dù sao ta vẫn cảm thấy nàng là một nữ nhân kiên cường, đã không thích ta, vì sao không ly khai ta? Hài tử tịnh không phải là lý do rất tốt, nàng có thể lựa chọn không muốn có hài tử. Còn như một lần đó giữa chúng ta, cũng đến mức không có nửa điểm cảm tình, thuần túy là một lần quan hệ nhục thể sai lầm, nàng có thể ngăn chặn không để xảy ra việc thụ thai qua. Ồi chao! Túy tử, không được cản trở công của người!”

Vưu Túy cắn một miếng lên cánh tay hắn, tức giận nói: “Mau hướng về ta xin lỗi! Ta mới không muốn kiên cường, người tên tiểu vô lại này, muốn vứt bỏ ta cũng không cần phải nói hay ho đến như vậy. Không ngờ, một lần đó, ta đã phó xuất toàn bộ thể xác và tinh thần.”

Đúng vậy, bất quá hình như là đối với Thi Trúc Sinh chẳng?

Hy Bình cười nói: “Ta không tin, trừ phi nàng bây giờ liền đổi tốt với ta.”

Vưu Túy cự tuyệt rất dứt khoát: “Không được”

Hy Bình nói: “Nàng truy tìm ta đến, nhất định là muốn nói cho ta biết việc này? Ài! Kỳ thực nàng muốn đối xử tốt với ta, ta cũng không nhất định sẽ tiếp nhận đâu - tức chết nàng chưa? Đùa nàng đó! Ta hiện tại nói cho nàng hiểu rõ, sở dĩ ta cho phép nàng đi theo ta, là bởi vì trong lòng ta có nàng, mà không phải đơn thuần vì hài tử trong bụng nàng. Nếu như nàng không hướng tới ta, ta sẽ lựa chọn thả cho nàng tự do, đương nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng nàng.”

Vưu Túy trong ánh mắt lóe lên tia hưng phấn cùng vui sướng: “Chàng nói trong lòng chàng có ta? Chàng không có lừa gạt Vưu nhi chứ? Nhưng chàng làm sao có thể nói trong lòng Vưu nhi không có chàng chứ? Nếu như ta không thích chàng, ta sẽ không sinh hài tử cho chàng rồi.”

Nàng đột nhiên muốn chui xuống đất, đây là chuyện gì vậy? Nàng sao lại có thể nói ra nguyên nhân vì sao nhất định muốn sinh hạ hài tử chứ? Điều này là chuyện xấu hổ biết bao!

Nhưng nàng yêu thương hắn lúc nào nhỉ? Là bởi vì có hài tử của hắn mới yêu hắn, hay là bởi vì yêu thương hắn mới khẳng khái kiên trì muốn sinh hài tử cho hắn? Chẳng lẽ nàng là loại nữ nhân dùng hài tử để trói buộc nam nhân sao? Làm sao có thể như vậy nhỉ? Nàng đã hồ đồ rồi, cũng được, ngực nam nhân này có thể cho phép nàng vùi kín khuôn mặt, bằng không vẽ mặt nàng há không phải giống như ngọn đèn đang cháy kia?

“Nàng cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi, bắt đầu từ giây phút này, nàng không còn là thê tử của Thi Trúc Sinh nữa, mà là nữ nhân của Hoàng Hy Bình ta!” Hy Bình nâng khuôn mặt đỏ rực của nàng lên, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Vưu Túy sau khi chấm dứt nụ hôn này, thở gấp nói: “Chàng sau này chỉ có thể ức hiếp ta, không cho phép chàng ức hiếp Nhu Vân.”

Hy Bình cười nói: “Có thể, ta sau này không dụ hoặc nàng ta, ta sẽ cố gắng nhanh chóng giúp nàng ta tìm được một lão công tốt.”

Vưu Túy lại nói: “Chàng dám? Chàng lại tiếp tục bắt nạt Nhu Vân như vậy nữa, ta liền đánh chàng!”

Hy Bình thất thanh nói: “Như vậy cũng là bắt nạt nàng ta sao?”

Vưu Túy nói: “Chẳng lẽ là không phải à? Chỉ cần nếu như Nhu Vân thương tâm, đều là bắt nạt nàng ấy, chàng dám nói là không khiến cho Nhu Vân thương tâm không?”

Hy Bình bắt lực nói: “Được rồi! Sau này ta nhìn thấy nàng ấy thì giở trò xấu với nàng, nàng ấy chắc chắn sẽ không thương tâm nữa, đến lúc đó nàng không được mang ta ném xuống giường, muốn ném cũng phải chờ ta mặc quần đã.”

Vưu Túy ngắt lời nói: “Cũng không được giở trò xấu đối với Nhu Vân.”

“Đối với nàng thì có thể chứ?” Hy Bình say mê nhìn Vưu Túy, dứt khoát nắm lấy nàng ngắm nhìn dáng vẻ cúi đầu xấu hổ, hần đột nhiên cười to, ôm lấy nàng bước đến trước giường, đặt nàng lên trên giường, hôn lên môi một cái, lập tức cởi giày lên giường, nói: “Lần này nếu như nàng không ngoan ngoãn nghe lời, ta liền cưỡng bức đó.”

Vưu Túy nói: “Người ta không nguyện ý, chàng có thể cưỡng bức sao? Lẽ nào đã quên chàng đánh không lại ta!”

Hy Bình cười nói: “Ta đúng là đánh không lại nàng, nhưng nàng bị ta ôm, nàng giãy dụa có thoát khỏi không? Không có một nữ nhân nào mà khí lực lớn hơn được lão tử, cũng không có một nữ nhân nào có thể đánh thắng được ta ở trên giường, ta là quyền vương danh phù kỳ thực, nàng cuối cùng sẽ lấy tư thế của kẻ thất bại nghênh đón ta, ta là kẻ chinh phục của nàng suốt cả đời.”

Đồ kiêu căng điên khùng! Vưu Túy tạo ra hình dáng muốn nôn mửa, nói: “Chàng căn bản đúng là mệnh danh triêm ô quyền vương (quyền vương nhơ bẩn), chàng chỉ là một con ngựa giống siêu cấp danh phù kỳ thực.”

Hy Bình cười to nói: “Ngựa giống không tốt sao? Nàng xem ô long của ta, tới đây, đều có thể làm cho một đám ngựa cái kêu lên hỗn loạn, đây là mị lực của ngựa giống! Nàng cũng không phải đang biểu lộ ra cử chỉ rối loạn với ta sao? Nhớ lại nàng còn chưa gặp mặt ta từ trước liền đã hiến thân một cách nhiệt tình cho ta, bởi vậy có thể biết mị lực dụ hoặc của ngựa giống là kinh người biết bao!” Hần vừa nói vừa bảo Vưu Túy tháo áo cởi quần.

Vưu Túy la hét nói: “Tiểu hồn đản, không được ở chỗ này, đây là phòng của Mộng Hương và Bảo Nguyệt, các nàng ấy khi trở về thì sẽ trông thấy.”

Hy Bình ngạc nhiên nói: “Nàng không phải là nói không sợ các nàng ấy sao?”

Vưu Túy á khẩu vô ngôn, nàng vừa rồi đích xác đã nói lời như vậy, giờ đây lại bị Hy Bình đem tới phản bác. Nàng không sợ Mộng Hương, nhưng mà loại chuyện xấu hổ này, làm sao có thể để ngoại nhân nhìn thấy?

Hy Bình cũng không quản những việc này, hần loại bỏ y phục Vưu Túy, nhìn nàng không còn một mảnh vải che thân nằm trên giường, đắc ý cười, nói: “Đừng lo lắng về các nàng ấy, nếu các nàng ấy trở lại, ta muốn mời các nàng ấy cùng tham gia chơi đùa với chúng ta, ta nghĩ Bảo Nguyệt sẽ không cự tuyệt. Biết không? Bảo Nguyệt và nàng giống nhau, đều là nữ nhân của ta!”

Vưu Túy giật mình nói: “Bảo Nguyệt trở thành nữ nhân của người bao giờ?”

Hy Bình cười nói: “Từ lúc ta mới bắt đầu gặp gỡ nàng ấy, nàng ấy đã nhất định làm nữ nhân của ta, nàng ấy với nàng đều cùng một dạng, nàng nói xem nàng có thể may mắn thoát khỏi không?”

Vưu Túy giận dữ nói: “Ta mới không phải là nữ nhân của người!”

“Hứ?”

Hy Bình cười không để ý, lúc này hần đã cởi hết y phục bản thân tới trần truồng hoàn toàn rồi, nằm sấp trên thân thể xinh đẹp khiết bạch của Vưu Túy, hần vui khuôn mặt xuống lấp kín miệng nàng, Vưu Túy

một đôi ngọc thủ vẫn đặt trên lưng hấn vuốt ve. Hai người triền miên một trận như thế, bàn tay Hy Bình đặt trên ngực nàng dụi vò, chông ghẹo trên nhũ tuyến của nữ nhân khoái cảm thần kinh vĩnh viễn bất biến, Vũ Túy dưới sự nhiệt tình chơi đùa của hấn, nhẹ nhàng rên rỉ, trong miệng chiếc lưỡi tuyệt diệu nhẹ nhàng xuất ra tỉ mỉ liếm lên chiếc cổ cường tráng của Hy Bình.

Hy Bình khoan khoái nói: “Túy tỷ, nàng có thể không làm nữ nhân của ta, ta cũng là nam nhân vĩnh viễn của nàng, cho nên ta phải thương yêu nàng, chiếm đoạt nàng, thỏa mãn nàng, ta là người đầu tiên của nàng, cũng là người cuối cùng của nàng, Hoàng Hy Bình ta quyết định có gì đó, thì tuyệt đối sẽ không buông tay, cho dù nàng là thê tử của người khác, ta cũng muốn cưỡng chiếm lấy nàng.”

Vũ Túy cắn vào thùy tai hấn, nói líu ríu trong hạnh phúc: “Chàng cứ thô bạo đi!”

“Lẽ nào đã quên, chúng ta trước kia một lần duy nhất, là nàng thô bạo đối với ta!” Tay hấn xoa mới bới vét mái tóc hỗn loạn của Vũ Túy ra, nhẹ hôn lên vầng trán sáng ngời của nàng, bàn tay kia di chuyển đến nơi thâm kín của nàng, vân vê lấy lông tơ của nàng về kéo một cách nhẹ nhàng, đột nhiên xuất ra ngón giữa, xuyên vào trong nhục khe của nàng.

Vũ Túy rên rỉ ra tiếng, nói: “Khi đó ta cho rằng ngươi là Thi Trúc Sinh đó!”

Ngón giữa của Hy Bình rút ra cắm vào trong khe của nàng một trận, ngón trở tranh thủ cùng tham gia, hai ngón tay xoay tròn trong thông đạo của nàng, xuất nhập, cười nói: “Thi Trúc Sinh làm sao có thể cùng nàng làm việc này? Chỉ có lão tử mới có thể cho nàng điên cuồng kêu réo không ngừng, hơn nữa sau đó không có khí lực tìm ta báo thù, ha ha!”

Vũ Túy không chịu nổi sự trêu đùa của hấn, tình dục luân chuyển hướng về đỉnh cao nhất!

Hy Bình dồn bộ ưỡn ra, dương căn đã xộc thẳng vào mật động của nàng.

Nàng há miệng thét lên đau đớn, nén giận nói: “Người ta hoài thai, ngươi vẫn còn thô lỗ như vậy? Người đừng làm hư hại đến hài tử, ta không tha cho ngươi!”

“Phải như thế nào?” Hy Bình hôn nàng, động tác từ tốn hơn rất nhiều, khi hấn đột nhiên xộc vào thân thể Vũ Túy, hấn hiểu rõ đáy lòng nữ nhân này đang yêu thương hấn, cái loại ý nghĩ yêu thương cuồng liệt này lại giống như vương hỏa (lửa mạnh) thiêu đốt!

Vũ Túy cũng cảm thấy Hy Bình trong lòng yêu thương nàng, rên rỉ nói: “Tiểu hỗn đản, vì sao khi mỗi lần chàng tiến vào thân thể người ta, người ta đều có thể cảm giác được cảm tình chân thành tha thiết ở sâu trong tâm linh chàng? Lần trước chàng tiến vào trong thân thể người ta, trong lòng chứa đầy bất lực cùng chán ngán, lại còn không ngừng nhớ tới nữ nhân khác. Nói, vì sao khi đó phải đối xử với ta như vậy?”

Hy Bình ưỡn ra mạnh mẽ lay động bốn năm lần, không ngừng làm nàng nắm chặt tấm đệm mà kêu la, sau đó mới tiến ra một cách nhẹ nhàng, cười nói: “Bởi vì khi đó ta tưởng rằng đang cùng một nữ nhân xấu xí nhất thiên hạ ân ái, nàng có biết, đó đúng là nỗi bi ai cùng cực ác mộng của mỗi một nam nhân!”

Vũ Túy thân thể mềm mại vặn vẹo, giận dữ nói: “Vũ nhi mới không xấu xí đâu!”

Hy Bình nói: “Cho nên ta lượm được vật báu, hiện tại đang nghĩ rằng, Thi Trúc Sinh thật tốt, trong số nữ nhân của ta có rất nhiều người, đều là hấn tặng cho ta. Ha ha, sau này ta làm cho bụng dưới của Nhu Vân to ra, cũng cho phép một trong các hài tử của nàng lấy họ Thi, có thể kế tục hương hỏa Thi gia.”

Vũ Túy nói: “Không chính phái, úc (đang hiểu ra), chàng đừng quá gắng sức! Tiểu hỗn đản chàng này, cái đó cũng hỗn đản, thoát to thoát bé thoát dài thoát ngắn, tức chết chàng mất!”

“Khi làm loại việc này, ai có thể vẫn còn chính phái được chứ?”

Hy Bình lại nhất tâm nhất ý hoạt động một cách không chính phái, Vũ Túy ở trong động tác vô cùng ôn nhu của hấn, cảm thấy nội tâm sùng ái của hấn đối với nàng, hóa ra tiểu nam nhân này thật sự rất yêu thương nàng!

Nàng luôn luôn đều cho rằng một lần đó giữa nàng và hấn là một lần sai lầm, nàng trong một lần đó, nhận được chỉ là sự buồn rầu trong lòng hấn, mà bởi vì khi đó hấn tưởng đang cùng một nữ nhân xấu xí ân ái?

Hỗn đản này, hại nàng khi đó nổi ghen, nàng cho tới bây giờ chưa hề biết, khi một nam nhân cùng nàng ân ái, trong lòng nghĩ tới nhiều nữ nhân như vậy, chắc chắn là rất hoa tâm rồi!

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà nàng sau này không tha thứ cho hắn, hắn sao lại có thể có nhiều thê tử như vậy? Hơn nữa lúc cùng nàng ân ái người nghĩ tới không phải là nàng, mà là thê tử khác của hắn, nàng có thể không tức giận sao? Chỉ là dần dần tiếp nhận sự thật này, mặc kệ hắn có bao nhiêu thê tử, hắn đều sẽ không khiến nàng thất vọng.

Nam nhân này so với nàng nhỏ hơn mười tuổi, cường tráng có thể làm cho mỗi nữ nhân bất kỳ đều kinh sợ, lại còn tán phát ra mị lực xấu xa làm cho nữ nhân vô pháp kháng cự, không hổ là đại hỗn cầu chuyên nghề dụ dỗ con gái nhà lành!

Nhưng mà, giờ đây nàng chỉ có thể cảm thấy Hy Bình đối xử với nàng nhất tâm nhất ý, loại cảm giác này đến từ nhu tình ở sâu trong tâm linh gắn bó với tình dục mãnh liệt đến từ thân thể nàng, khiến nàng điên cuồng mê mẩn. Khi nàng ở trong sự xâm phạm của nam nhân này, nàng tiến nhập vào một loại cảnh giới gần như phong cuồng, khoái cảm có được cùng với thân thể giao kết làm cho nàng dần dần đạt tới đỉnh cao tình dục.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu lần chấn động cao trào, nàng đã có chút mê hồ. Lúc đang mê muội sắp ngủ, bỗng nhiên nghe được một tiếng trách mắng phẫn nộ: “Hoàng Hy Bình, ngươi lại dám ở trên giường ta làm việc này sao?”

Đó là thanh âm của Mộng Hương, Vương Túy mang máng nghe được, song sau một khắc nàng đã ngủ mê mẩn.

Dương căn của Hy Bình lưu lại sâu trong thể nội Vương Túy, quay mặt nhìn Mộng Hương cùng Bảo Nguyệt, cười nói: “Ý tứ không tốt, làm cho giường ngươi ô uế. Bảo Nguyệt, giường này nàng cũng có một nửa phải không?”

Bảo Nguyệt nhìn cơ thể trần truồng cường tráng của hắn, cúi đầu “ừ” một tiếng.

Hy Bình nói: “Bảo Nguyệt, qua đây nào, ta muốn nàng trở thành tiểu thê tử của ta. Này, bảo bối nghe lời chứ!”

Mộng Hương hai mắt tựa như mộng rớt cuộc hiện ra một tia phẫn nộ, quát lên: “Hoàng Hy Bình, đồ vô sỉ nhà người, còn không mau mặc y phục cút ra ngoài!”

Hy Bình đảo mắt một cái, nói: “Ta vô sỉ? Người hiện tại nhìn thấy mô dạng hoàn toàn trần trụi của ta vẫn còn có thể đứng tại nơi này phóng trung tiện, trong số các nữ nhân thì tính ra da mặt của ngươi dày nhất.”

Mộng Hương nhìn chòng chọc vào hắn một hồi, xoay người đi ra khỏi cửa, đồng thời ném ra một câu: “Ta cho ngươi một khoảng thời gian không nhiều lắm, lúc ta quay lại, ngươi vẫn còn ở đây, ta liền hoạn ngươi!”

Hy Bình nhìn theo hình bóng nàng, trong lòng cười thầm: Lại là một nữ nhân muốn hoạn ta!

Hắn hướng về phía Bảo Nguyệt nói: “Nàng muốn lưu lại bồi tiếp ta chứ?”

Bảo Nguyệt không nói gì, chỉ là đứng yên tại dương trường, ngưng mắt nhìn hắn.

Hy Bình bứt ra từ trong thể nội Vương Túy, trần truồng đi hướng về phía Bảo Nguyệt.

Bảo Nguyệt nhìn thấy thân hình nam tính vô cùng cường tráng chính đang hướng tới gần nàng, thể xác và tinh thần không tự chủ chấn động một cái, hắn cường tráng vượt quá tưởng tượng của nàng, lúc này đích hắn tựa như một chiến thần hoàn mỹ tỏa sáng! Chính chiến với mỗi tâm linh của nữ nhân!

Hắn ta mỉm cười không đành lòng, làm cho tâm hồn thiếu nữ của nàng run rẩy.

Khi Hy Bình ôm nàng hôn nhẹ, nàng mới biết được đây không phải là mộng, nàng sẽ không cự tuyệt nam nhân này, cũng cần bản không có thời gian cự tuyệt.

Nàng đã mất đi năng lực suy xét rồi, ngay cả khí lực cũng biến mất trong cái ôm hôn của hắn.

“Sau khi gặp mặt sư phụ nàng, ta hướng về bà hồi cưới nàng!” Hy Bình khi vừa kết thúc nụ hôn này xong, vô cùng kiên định nói, trong ngôn ngữ hắn có chất bá đạo không thể kháng cự.

Bảo Nguyệt không nói câu nào, nhưng từ trong lòng nàng thích câu tỏ tình bá đạo này của hắn, có lẽ lời sư phụ dạy rất đúng, hắn rất xấu xa, nhưng lại khiến cho người khác vô pháp cự tuyệt, nàng không biết từ khi nào thì yêu hắn, chỉ biết rõ trong giấc mơ của bản thân từ rất sớm đã có cái xấu xa của hắn rồi.

Nàng thấy Hy Bình mặc y phục, sau đó lấy chăn bao trùm lên trên người Vưu Túy, rồi ôm ngang Vưu Túy đang ngủ mê mịch như vậy, đi đến trước mặt nàng một lần nữa.

Nàng nói: “Y phục của Vưu Túy, người không cần sao?”

Hy Bình cười nói: “Ngày mai lúc nàng rời đi, phải làm lễ vật tặng cho ta, được không?”

Bảo Nguyệt nói: “Người vừa rồi nói là sẽ thực hiện cơ mà?”

Hy Bình lại kiên định nói: “Nàng là kiều thê cả đời của ta, đây là sự chấp thuận duy nhất của ta với nàng!”

132. Chương 131: Tiên Thối Chi Gian

Minh Nguyệt Phong chúng nữ rời đi, nhất định sẽ mang theo cả niềm hoan lạc lẫn hăng hái nhiệt tình của cả Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba, chắc chắn là như thế.

Hai người trong thời gian vừa qua, thường chơi cùng đám nữ nhân đó, vì chính là muốn ôm nhiều mỹ nữ, e rằng bọn họ mệt mỏi đều bất động nằm nghỉ trên bụng của nữ nhân. bọn họ nghĩ nữ nhân còn quá ít, bọn họ phải phấn đấu ôm nhiều nữ nhân mỹ lệ về cho mình, hoặc có thể nói là săn gái..

Đáng tiếc chính là trời cao chẳng chiều lòng người, bọn chúng tình không chiếm được bao nhiêu tiện nghi của chúng nữ Minh Nguyệt Phong. đương nhiên Minh Nguyệt Phong không phải là Hồ Điệp Phái, nhưng hai người theo đuổi Bảo Nguyệt đều thất bại, trong lúc thương tâm không tránh khỏi ôm các nữ nhân của mình hét lên Bảo Nguyệt là của ta, nhất thời bọn họ lộ ra cái đuôi của mình, chỉ vì những chuyện này, làm mọi người cũng đều nghĩ rõ ràng hai người này quả thực là những nam nhân thiên hạ đệ nhất si tình, tựa hồ còn vượt quá cả Trư Bát Giới trư lão đệ nhì.

Cho nên buổi sáng lúc từ biệt chúng nữ Minh Nguyệt Phong đều không thấy mặt bọn chúng, có lẽ là sợ thương tâm.

Hy Bình lăm lét nhìn qua Bạch Thị tỷ muội, lưỡng nữ giận dữ quát: “Đêm qua thì như một con cá chết, sáng ra thì lại chẳng khác gì một cái đầu heo chết vậy.”

Hy Bình hiểu ý thì liền cười, lại nghe Bạch Tuệ tiếp tục nói: “cái này đều phải trách người, lại còn giở trò gian trá bần thủ giao người ta cho người khác, thực chẳng có lấy một chút trách nhiệm nào hết.”

Hy Bình vờ cười, bước qua ôm Tuyết nhi đang ở trong lòng Đỗ Tư Tư, hôn lên đôi má nhỏ xinh của nó, thì thầm: “Tuyết nhi, mau qua bảo Bạch Tuệ a di bồng con đi.” Hắn muốn làm như vậy để tránh khỏi những lời oán trách của Bạch Tuệ.

Tuyết Nhi không chịu nói: “Nhưng con thích được ba ba bồng cơ!”

Bạch Tuệ chạy tới trước chặn Hy Bình lại, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Người thật là một nam nhân đầu tiên dở trò quỷ với người ta, cũng không để người ta làm nũng một chút? Tuyết Nhi, lại đây, cho a di ôm con nào!”

Nàng ta đến trước mặt Hy Bình ôm lấy Tuyết nhi, đồng thời tặng cho Hy Bình một cước, Hy Bình cũng không dám kêu, lại bị Tứ Cửu nhìn thấy, tên tiểu tử này đắc ý liền chống hông ra trước mặt Hy Bình.

Hy Bình ánh mắt tóe lửa, tiến lên một bước, tung một cước vào cái hông đang lắc lư của hắn, đồng thời nói: “Mẹ người, cái tên tiểu tử này, mấy ngày nay tập luyện thương pháp thối nát đó, lại muốn đánh lộn phải không?”

Tứ Cửu xoa xoa cái hông vừa bị Hy Bình đá đó, oang oác kêu lên: “Hy Bình, cái giày của ngươi hôm nay vừa giẫm phải cứt chó, giờ lại đá ta, khiến lão tử thực bị giẫm sứt a”

Hy Bình cười nói: “Ta hoài nghi đó chính là ngươi, là quan hệ gì vậy?”

Chúng nhân đều cười rộ lên.

Bảo Nguyệt nhìn Hy Bình như trách khất, nói: “Người ta phải rời khỏi, sao ngươi lại không nghiêm chỉnh một chút?”

Bảo Nguyệt vẫn che mặt như thế, nhưng thật ra trong đôi mắt nàng tràn đầy nỗi oai oán, Hy Bình dường như nhận thấy lòng đầy thương tiếc, dịu dàng nói: “Nàng muốn ta ôm nàng chứ?”

Hy Bình vừa nói lời này, liền quay sang nhìn Mộng Hương, nhưng Mộng Hương đã quay người đi mất. Bảo Nguyệt vâng nhẹ một tiếng, lập tức bị song thủ cường tráng của Hy Bình ôm chầm lấy, đôi hàng lệ châu lóng lánh lăn dài từ đôi mắt nàng!

Hy Bình đưa tay lau đi những giọt nước mắt của nàng, nhẹ nhàng lên tiếng: “Nàng trở về nói với sư phụ nàng rằng, nàng chính là người của ta, khi ta gặp bà ta rồi, sẽ có thể mang nàng đi!”

“Ừm!” Bảo Nguyệt đột nhiên quàng tay ôm chặt lấy cổ hắn, kiễng chân hôn lên môi hắn, mặc dù vẫn bị ngăn cách bởi lớp sa che mặt, nhưng thực sự đã biểu đạt tất cả thâm tình của nàng ta.

Lúc Hy Bình ở cùng chúng nữ, Bảo Nguyệt đến bên Hy Bình sớm hơn nhiều người, tuy nhiên trong khoảng khắc đó, chỉ mình nàng ta mới tiếp thụ nam nhân này, khả dĩ có thể nói trải nghiệm một đoạn thời gian dài, từ hận đến yêu, không thể nào giải thích, riêng Bảo Nguyệt tự mình cũng không thể minh bạch, chính là tình yêu mù quáng, yêu vô cùng nam nhân vừa ôn nhu vừa thô bạo này.

Không chỉ có Bảo Nguyệt, rất nhiều nữ nhân khác cũng đều như thế.

“Bảo Nguyệt, phải đi rồi!” Mộng Hương đột nhiên nhẹ nhàng nói 1 câu, khiến cho giấc mộng của Bảo Nguyệt bỗng nhiên tan vỡ.

Bảo Nguyệt đẩy ngực Hy Bình ra, giọng yếu ớt: “Buông Bảo Nguyệt ra, người ta đi đây, chàng không được quên Bảo Nguyệt đâu đấy, nếu không ta sẽ hận chàng suốt đời.”

Hy Bình cười nói: “Thật khó để một nam nhân có thể quên một nữ nhân mỹ lệ như nàng, ta không những không thể quên nàng, mà ngay cả trong mơ cũng mơ về nàng! Bảo Nguyệt, còn tiểu thư xấu xí của nàng thì sao?”

Bảo Nguyệt nghe được nửa câu đầu của hắn thì tâm lý rất là hoan hỉ, nhưng khi thấy hắn bảo Mộng Hương xấu xí, thì trở mặt ra, nói: “Tiểu thư không những không xấu xí, mà còn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nữa kia!”

“Bảo Nguyệt, muội nói nhiều quá đấy!” Với tu vi nội công của Mộng Hương, đương nhiên có thể nghe thấy lời hai người thì thầm nói chuyện.

Hy Bình cố ý trêu tức Mộng Hương, nói: “Ta thích Bảo Nguyệt nói nhiều hơn nữa, ừ, tiểu Bảo Nguyệt đáng yêu, để ta hôn môi nàng nào!”

Hắn lại vòng tay định ôm Bảo Nguyệt trở lại, khiến Bảo Nguyệt mặt đỏ dựng lên, đẩy hắn ra, rồi lách người sang một bên, giận dữ nói: “Chàng thật là xấu!”

“Ha ha! Không xấu làm sao đủ tư cách làm nam nhân của nàng.” Hắn bước tới ôm lấy Lãnh Như Băng và Phong Ái Vũ, hướng tới Mộng Hương nói: “Mộng xú thí, ta nghe Bảo Nguyệt bảo nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cũng nghe nàng nói cả đời này sẽ không thành thân, điều này làm sao khiến nam nhân chúng ta có thể chấp nhận? Sau khi nàng trở về có thể nghĩ đến những nam nhân tốt, hoặc giả nghĩ đến nam nhân xấu xa ta đây, tất sẽ cảm thấy hứng thú đối với nam nhân. Nữ nhân mà không có nam nhân, căn bản không phải là một nữ nhân hoàn chỉnh, xét trên ý nghĩa này, có thể nói không phải là nữ nhân. Nàng nếu không thành thân, chỉ trừ phi nàng tưởng “trường kê ba” (cái đó dài) a”

Mộng Hương hai mắt như kiếm sắc hướng về phía Hy Bình, gằn lên từng tiếng: “Hoàng Hy Bình, ta cho ngươi bị thương một lần nữa”.

“Nàng nếu không thành thân, trừ phi ...”

“Hy Bình, Bảo Nguyệt cầu xin chàng được không” Hy Bình một câu còn chưa kịp nói hết, Bảo Nguyệt đã lên tiếng chặn lại, nàng không thể nhìn Mộng Hương và Hy Bình lại xuất thủ một lần nữa, ai thắng ai thua nàng cũng đều không muốn nhìn, giữa 2 người này, nàng thực sự không thể chọn lựa.

Hy Bình vốn định nhắc lại danh ngôn của hần, bởi hần nghĩ rằng “trường kê ba” thực sự là một điều đặc ý của bản thân, cơ hồ thắng cả câu của phu tử “ thực sắc tính dã”.

Chính lúc đó hần chợt nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Bảo Nguyệt, hần liền ho ho 2 tiếng, cười nói: “Nói thật khó nghe nha! Bảo Nguyệt, nàng đã trực tiếp nói như thế, hần dẫn ta sẽ không nói nữa. Còn nói nữa thì sợ sẽ không thể lấy được nàng. Tốt, Bảo Nguyệt, tiểu thư của nàng không cần nàng nữa phải không?”

Bảo Nguyệt vội vàng lắc đầu, nhìn sang phía Mộng Hương đã mang 1 nữ đệ tử đi trước, nàng liền chạy lên theo, nói: “Tiểu thư, nàng thực không phải tức giận Bảo Nguyệt đúng không?”

Mộng Hương không quay đầu lại đáp: “người đã có một nam nhân xấu xa đó còn quản ta tức giận hay không tức giận sao?”

Nghe thấy vậy, Bảo Nguyệt tiếp tục nói: “Tiểu thư, người trước đây chẳng phải nói Bảo Nguyệt đi tìm một nam nhân xấu xa hay sao?”

“Nhưng ta không bảo muội tìm Hoàng Hy Bình, nam nhân trong thiên hạ chỉ có hần không được, muội ngàn lần lại đáp ứng hần, vậy còn không phải đối với ta sao?”

Mọi người nghe đến câu đó, Bảo Nguyệt đối đáp thế nào hoặc Mộng Hương hỏi đáp ra sao, mọi người không hiểu gì cả.

Lúc này, Minh Nguyệt Phong chúng nữ đã đi rất xa rồi.

Sau khi Minh Nguyệt phong chúng nữ rời đi, Phong Tự Lai cũng rời khỏi Cái Bang.

Lão dạy cho Tứ Cửu “thần lai chi thương”, tiện cho Tứ Cửu cử hành nghi thức kế vị, Tứ Cửu trên bục phô biện một bộ thương pháp, chúng khát cái nghĩ hần đủ tư cách làm bang chủ- riêng cái kiêu vô sỉ của hần khả năng cũng là lý do, lãnh đạo mọi người đi khát thực đương nhiên chỉ là một đĩa rau nhỏ.

Thế giới này, người da mặt dày rất được ưa chuộng.

Cuối cùng Tứ Cửu vô tình làm làm bang chủ Cái Bang, tên thế giới này cũng nhiều đại nhân vật là một bạch cật(người ăn không cần trả tiền).

Cùng thời gian đó, một nửa bang chúng Cái bang hướng dẫn Phong Tự Lai bang chủ Bạch Cật bang từ chức, một đám đông ăn xin gọi lão tiến lên trước, nghe lão tuyên bố từ chức — mỗi người làm qua thủ lĩnh đều được tất cả mọi người đều yêu mến, chứng minh cho lời của nhân loại truyền lại không sai – nếu có va vấp thì cũng được tìm thấy.

Phong Ái Vũ thật không muốn rời xa phụ thân, liền nhào vào lòng Phong Tự Lai khóc: “ Phụ thân, người không được bỏ Ái Vũ mà đi, người không được bỏ rơi đứa con gái này của người!”

Phong Tự Lai biểu hiện một người cha tốt, vuốt ve mái tóc Phong Ái Vũ, mỉm cười nói: “ Tiểu Ái Vũ sao mà mau nước mắt như mẹ ngươi thế? Làm sao mà khóc ồ ồ thế? Phụ thân có nói là sẽ không trở về đâu, cha con chúng ta rất nhanh gặp lại nhau, Phụ thân cũng phải tương kiến với người bằng hữu, mà đối với con rất quan trọng , tất cả sau này con sẽ biết!”

Phong Ái Vũ ngạc nhiên hỏi: “ Bằng hữu của phụ thân quan trọng hơn Ái Vũ sao? “

Phong Tự Lai cười nói: “không chỉ thế mà còn quan trọng đối với con nữa đấy” lão đưa ánh mắt lơ đãng nhìn Hy Bình, tiếp tục nói: “ Mà còn đối với những người bên cạnh con đều vô cùng quan trọng”

mọi người đi theo Phong Ái Vũ cũng cảm thấy kỳ lạ, mặc dù mọi người cũng biết Phong Tự Lai không nói rõ ràng, tất cả đều hiểu rằng không dám nhiều lời.

Chỉ có Phong Ái Vũ mở miệng nói: “ cha muốn đi bao lâu”

Phong Tự Lai nói: “Có thể rất nhanh sẽ trở về cũng có thể rất lâu nữa.”

Phong Ái Vũ giận dỗi khóc nói: “ con biết cha yêu con chỉ là chiều lệ”

Phong Tự Lai an ủi nói: “ được rồi, cha đáp ứng với con sẽ quay về sớm để trở thành ông ngoại tốt?

Phong Ái Vũ vui mừng nói: “ cha nói thật chứ?”

Phong Tự Lai trên mặt hiện lên vết nhăn, nói: “ cha giống người thích nói dối lắm sau?”

Hy Bình không đợi Phong Ái Vũ hồi đáp, mỉm cười nói: “ nhạc phụ không phải là người nói dối, mà là cao thủ nói khoác”

Phong Ái Vũ nhìn Hy Bình nói: “ không cho phép chàng nói với cha như vậy, cha không giống chàng, chàng mới là cao thủ nói khoác, lừa gạt biết bao nhiêu nữ nhân!”

Hy Bình gãi đầu không có lời gì nói lại.

Phong Tự Lai nhìn thấy bộ dạng lúng túng của hắn, không ngăn được tiếng cười to, nhìn Phong Ái Vũ nói: “ nữ nhi, chính là một nam nhân có thể làm nữ nhân hạnh phúc, lời nói khoác lác như thế nào hả? bây giờ con có được hắn không phải rất hạnh phúc hả? lúc cha rời khỏi con, lời nói khoác của hắn có thể lừa được người như con, cha cũng thấy vui.”

Lão nhẹ nhàng đẩy Phong Ái Vũ ra và chào tạm biệt mỗi người trong chúng nhân, lên ngựa, một mình lên đường.

Phong Ái Vũ nhìn theo bóng hình xa dần, trong lòng rất thương cảm.

Nam nhân đó chính là phụ thân vĩ đại của nàng, từ khi nàng mới lọt lòng, luôn đi một mình, có lẽ vì mẹ nàng, cũng có lẽ vì nàng.

Bây giờ, lão một thân một mình lên đường, lão nói cả đời lão mục đích duy nhất là tìm kiếm một vị bằng hữu, trong thời khắc này lòng lão rất cô đơn?

Sau cùng, chính nữ nhi của lão là trách nhiệm của lão, không thể hoàn thành tâm nguyện của lão, có lẽ do tâm nguyện của lão, hay do lời lão đã hứa với mẫu thân đã mất của nàng, hoặc có lẽ bằng hữu của lão ở tại đó.

Phong Ái Vũ biết phụ thân nàng chỉ có một bằng hữu thâm giao đang đợi gặp mặt, bao nhiêu đó làm nàng cảm thấy an ủi.

Nữ nhi không có khả năng làm gì cho phụ thân, nhưng trong tim luôn chúc phúc cho phụ thân.

Hy Bình từ phía sau ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói: “ tiểu ái vũ, nàng hãy xem nhạc phụ cảm nhận được cao hứng.”

” Uhm, cha rất vui mừng” Phong Ái Vũ quay mình dấu mặt trong ngực Hy Bình, đó là lòng ngực của nam nhân này từ nay có thể thay thế phụ thân của nàng, là chỗ dựa tin cậy của nàng mãi mãi.

Triệu thị huynh đệ thành linh đi đến, Phong Tự Lai rời khỏi đã được 2 ngày, mọi người đi sau nhắm hướng Cái bang tiến thẳng.

Mọi người mời Hy Bình đến Đại Địa Minh trợ lực, nói rằng võ lâm minh chủ thống suất võ lâm trung nguyên đối phó với Tây Vực Thái Âm giáo đang xâm nhập, hỏi Cái bang mới biết việc này? Mà người làm Bạch Cật thiên vương của Bạch Cật bang lại là Tứ Cửu nên không thể thoái thác.

Sau cùng mọi người thống nhất lý giải rằng: “ lúc trước Bạch Cật bang chủ bị võ lâm minh chủ đánh trọng thương, võ lâm minh chủ không có hảo ý khi gọi bang chúng tới giúp, đơn giản mà nói, điều đó có điểm không phải với thiên hạ đệ nhất bang.

Ta bắt mẹ hắn, đi chơi với a di hắn, mai táng nãi nãi hắn, Lạc Hùng không bằng heo bò, đã thương sư phụ ta và những người khác, thật không có lương tâm!

Tứ Cửu nóng như thiên lôi, đem 18 đời nam nữ tổ tông Lạc Hùng ra chửi, là do tình cảm thắng lý trí!

Bất quá hắn cũng không mất hết toàn bộ lý trí, lên ngựa hắn còn chửi một câu: “đồ heo chó cùng không bằng” - tại sao lại phải mắng chửi chứ? hắn và chó cùng loại, không thể chửi như vậy, mà phải là “đồ heo

bò cũng không bằng”, đó là thành ngữ mới được Tứ Cửu dùng tâm huyết nghĩ ra để chửi! phải được biểu dương!

Hy Bình toàn lực chi viện nói: “ Tứ Cửu, chửi rất hay, nếu người bị thương là cha Ái Vũ, chúng ta không thể giúp hắn, mà phải đánh hắn, sau đó mới giúp cho Thái Âm giáo được không?

Mọi người không thể tin được nhìn hắn: người đó cuối cùng là có đầu óc không?

Độc cô Minh nói trước tiên: “ Hy Bình, cô trưởng và Lạc Hùng là công bình tỷ đấu, dù bị đánh chết cũng không phải trách nhiệm của Lạc Hùng, hà huống mới bị thụ thương?

Hắn đánh chết cha vợ ta, làm cho Ái Vũ của ta khóc, ta sẽ moi trái tim hắn cho chó ăn!” Hy Bình rất kích động, ngắt lời Độc Cô Minh.

Tứ Cửu hét lớn: “ ta tuyệt không ăn hắc tâm của hắn, ta sẽ nhúng nó vào phân”

Loại báo thù này, thừa nhận chỉ có chó mới làm như thế?

Mọi người đối với lời nói của hai người, đều lắc lắc đầu, thở dài thầm nghĩ: “Hai người này biến Lạc Hùng thành cái gì đây? Người ta đúng là đường đường Võ Lâm Minh Chủ, nhất đại anh hùng hào kiệt khôn ngoan tới cái miệng của bọn chúng lại biến thành “cứt chó”. Mà hai người này lại có thể dẫm đạp tàn bạo như vậy. Ài! Lạc minh chủ đáng thương!”

Độc Cô Minh nhú mày nói: “ bọn Người để ta nói có được không?”

Có hai người đồng thanh nói: “ Người nói đi”

Độc Cô Minh nói: “Nếu chúng ta giúp đỡ thái âm giáo, chúng ta sẽ trở thành Hán gian, các người nói coi cái này có dễ nghe? cho nên chúng ta thế nào cũng phải trợ lực Lạc Hùng”

Tứ Cửu suy nghĩ sâu xa hỏi: “Là không thể nào dễ nghe.”

Hoa Tiểu Ba nói vào: “ Độc cô lão huynh, nghe nói Thái Âm giáo có nhiều mỹ nữ, đặc biệt nhất là Thái Âm thánh nữ, có thể tề danh cùng về nguyệt nữ của trung nguyên minh nguyệt phong.”

“Ài, chuyện này làm sao ta quên được” Độc Cô Minh vỗ vào trán mình, nói lớn: “Thân là nam nhân, không phải có khả năng trợ giúp mỹ nữ a? Hy Bình, ta kiên quyết chi viện ngươi, cùng giúp Thái Âm giáo đánh Lạc Hùng lạc cứt chó, trở thành anh hùng cứu mỹ nhân, để mỹ nhân lấy thân đền đáp.

Ồ, trên đời này làm gì chỉ có Độc Cô Minh!

Mọi người đều quay lại nhìn hắn: có thể tưởng tượng nữ nhân có thể làm nam nhân này thất điên bát đảo.

Sau cùng thái thượng hoàng Lôi Phượng nói một câu: “Bọn chàng phải giúp Lạc Hùng”

Hy Bình kinh ngạc nói: “ Điều đó là như thế nào? nàng hãy giải thích cho ta rõ, tại sao trở thành minh hữu của hắn?”

Lôi Phượng bình tĩnh nói: “Đánh xong Thái Âm Giáo, chàng lại quay lại đánh hắn!”

Vẫn là Lôi Phượng cứng cỏi.

“ Điều này quả thực không sai” Hy Bình vui vẻ nói ra một câu, đột nhiên ngưng mắt nhìn Lôi Phượng, nói: “Nàng không đi cùng chúng ta sao?”

Lôi Phượng nói: “Không nên, nhà chúng ta đều là người mang thai, không thuận tiện trong việc di chuyển, đánh giết giết không muốn nhìn thấy, các người tự đi làm, bọn ta nhanh chóng trở về Trường Sinh Đường để sinh hài tử”

Hy Bình trầm tư như đã hiểu ra đạo lý nói “Khi nào về đó ?”

Lôi Phượng nhìn Lãnh Như Băng tựa hồ trưng cầu cho ý kiến.

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng nói “Ngày mai “

133. Chương 132: Dạ Lộ Khinh Nhu

Từ Thần Dao Môn đi về phía bắc là Kim Tu Thành nơi tụ hội của bang chúng cái bang, gần đó là Long Thành tổng đàn của Đại Địa Minh.

Từ Cái Bang tới Đại Địa Minh, tốn ba ngày cưỡi trình.

Tứ Cửu không phải cùng Hy Bình đi tới Đại Địa Minh, hẳn tự nhiên ăn uống không chú ý gì đến tên chường quỹ gần đó, hơn nữa hẳn còn có vài yếu sự cần xử lí, mặc dù việc đó nằm ngoài tầm tay của hẳn, bất quá thì “ngồi chờ” cũng khá dĩ mà? Chính xác! Không được xem thường Tứ Cửu hẳn a!

Hiện tại Tứ Cửu phải thích ứng với thực trạng chỉ có hai nữ nhân bên mình. Triệu Tử Thanh cùng Dạ Lai Hương, Lan Hoa, Oanh Thúy, Tâm Như tam nữ đã về Trường Xuân Đường, Đại Ný cũng đã về Đại Địa Minh, mang bốn thiên trúc mĩ nữ của hẳn đi mất, làm cho tâm tư hẳn cảm thấy buồn chán, nhưng khi nghĩ đến tối nay, được phục dụng(hoan hảo) hai nữ nhân hấp dẫn, trong lòng hẳn không khỏi reo lên, Ai! Cuối cùng cũng có thể thư giãn!

Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh đem theo toàn bộ nữ nhân của bọn họ; Bích Nhu không muốn rời xa Lôi Long, bởi vậy cũng bám riết y.

Hy Bình cũng hoạt động tích cực với Dã Mân Côi, Tiểu Nguyệt cũng đi theo, trong chuyến đi này, Hy Bình không dám khinh cử vọng động đối với Tiểu Nguyệt, về phía Hoa Lôi, Vưu Túy và Thi Nhu Vân chúng nữ dường như cũng có cảm tình với hẳn, chỉ là từ khi Vưu Túy rời khỏi phòng của hẳn, đối với Hoa Lôi và Thi Nhu Vân, Hy Bình không có cơ hội làm gì.

Mọi người đều nói Hy Bình là một con thú dục không bao giờ biết thỏa mãn, Hoa Tiểu Ba còn chêm vào, nếu tử phụ không khống chế bọn họ, thì chúng nữ nhân làm sao tha cho hẳn, kết quả thế nào hẳn cũng bị ngũ nữ đánh thành cái đầu heo, năm nữ nhân này mà làm phiền hẳn, thì hoa tiểu ba hẳn có mọc thêm chân để chạy, liệu có thể chạy thoát sao?

Sau lần câu dẫn Hy Bình thất bại, Đại Ný không nói với Hy Bình một tiếng nào, mỗi lần đối mặt với Hy Bình, nhân thần chỉ lộ thần sắc mơ màng, Hy Bình như không có một chút cảm giác, chỉ suốt ngày cười nói cùng chúng nhân.

Đương nhiên, ngoại trừ một số ít người, những người còn lại không có hứng thú cùng hẳn hợp xướng.

Trên đường đi, Hy Bình ngồi trên lưng ngựa đùa cợt cùng Dã Mân Côi. Thi Nhu Vân và Hoa Lôi không quen với việc đó, hai nữ nhân này tuy đã từng cùng Hy Bình ngồi chung ngựa, Hoa Lôi lúc này điềm tĩnh trên lưng ngựa của nàng, Hy Bình vốn muốn Lôi Phượng đem nàng trở về Trường Xuân Đường, nhưng nàng lại không nguyện ý, trong lúc tức giận òa khóc lên như một tiểu nữ hài, hẳn đành gơ hai tay đầu hàng, nhưng đối với Thi Nhu Vân, sau khi nghe Vưu Túy khuyên giải, hẳn không khi phụ nàng nữa.

Hai nữ nhân này tuy niên kỷ khác nhau, nhưng tính cách quả là có điểm tương đồng, hẳn nói một câu, Hoa Lôi trả lễ đủ mười hai câu, Thi Nhu Vân nữa chữ cũng không nhường hẳn chiếm tiện nghi.

Sau hai ngày hành trình, Đại Địa Minh không còn xa, ngày mai khả dĩ bọn người Hy Bình sẽ tới Đại Địa Minh.

Đêm xuống bọn họ dừng chân tại Long Biên khách sạn ở Hắc Long Trấn ngoài Long Thành.

Thật là xảo hợp, tại khách sạn, Hy Bình gặp lại Tiểu Lộ.

Khi hẳn chuẩn bị đột nhập phòng của Vưu Túy tam nữ, Hy Bình trước cửa phòng của Vưu Túy gặp Tiểu Lộ, ánh mắt cả kinh nhìn hẳn, muện thế này rồi mà tên vô sỉ này không ở trong phòng hẳn mà lại ở trần chạy rong, hẳn muốn làm gì đây?

Hy Bình thì ngược lại rất là hưng phấn, gia tăng cước bộ, thấy nàng chuẩn bị chuyển mình bỏ đi, la lên: “Lão bà, nàng đứng đây chờ ta hả?”

Tiểu Lộ tức giận nói: “Người dám làm loạn, ta giết người đó!”

“Uy, phu thê với nhau, lời đầu tiên khi gặp mặt là giết sao? Lại đây, kêu lão công một tiếng cho ta nghe!” Hy Bình vốn tưởng nữ nhân này muốn quay đầu bỏ đi sau khi nghe hắn nói.

Tiểu Lộ nhìn hắn bức tới, nói: “Không kêu!”

Hy Bình tới gần nàng, đưa cười không hảo ý nói: “Nàng không sợ ta áp nàng vào tường, sau đó để nàng ngoan ngoãn kêu ta hai tiếng lão công sao?”

“Người mà dám sao!” Ở khách điểm này, có rất nhiều người không phải là ở miếu hoang đâu, bởi vậy nàng mới cam đoan là hắn sẽ không dám làm càn, nếu hắn làm bừa nàng sẽ la lên, hắn còn dám loạn động sao?

Hy Bình cười cười nói: “Phải rồi a ta không dám đâu, nàng không phải giường cung bật kiếm như vậy, cho lão công biết nàng đang trọ tại phòng nào vậy?”

Tiểu Lộ ngưng thị nhìn Hy Bình, trong lòng lúc nào cũng nhớ về hình ảnh của hắn, nhưng lại không nguyện ý nói: “Tại sao ta phải cáo trình với người?”

“Ô?” Hy Bình nói: “Nhưng lão công rất muốn biết mà!”

Tiểu Lộ nói: “Đó là việc của người, với ta vô can!”

Hy Bình nở một nụ cười, nụ cười của hắn làm cho trái tim thiếu nữ của Tiểu Lộ loạn nhịp, Nàng nhìn thân trên cường tráng của nam nhân này, không hiểu tại sao hắn lại cường hãn như thế, nụ cười cũng phát ra khí tức tà mị, nhưng cũng không thể phủ nhận, cái kiểu cười tà dị này, đối với nữ nhân lại hết sức hấp dẫn, Nàng tưởng Hy Bình bị nàng kích nộ, không ngờ sau khi cười xong hắn lại quay lưng bỏ đi.

Tại thời điểm đó, trái tim thiếu nữ cảm thấy lạc lõng. Nhưng đột nhiên, hắn quay lại, nàng không kịp phản ứng, bị hắn ôm vào lòng.

Lúc đó nàng thấy thân thể mình bị thân hình cường tráng của hắn ép vào tường, tai nghe hắn thì thầm: “Ta đã nói là sẽ ép nàng vào tường mà, sao nàng mau quên quá vậy?”

Tiểu Lộ vừa phản ứng, thì phát hiện kiếm đã bị hắn đoạt mất, nàng khó nhọc nói: “Hoàng Hy Bình, người điên rồi, thả ta ra mau!”

Hai tay cố sức đẩy bờ ngực đang để trần của Hy Bình, muốn xô hắn ra, nhưng nàng đã thất bại, sức mạnh của nam nhân này nặng như núi đè lên nàng, sử dụng nội lực cũng không thể đẩy hắn ra.

Gương mặt của Hy Bình áp vào tai nàng, nói nhỏ: “Nếu như ta thả nàng, nàng có thể lừa ta, ta nguyện không lừa nàng, bất quá, nàng có khả năng biết được ta lừa hay không lừa nàng sao?”

Nói rồi, chỗ thắt lưng của hắn, Tiểu Lộ cảm thấy có dưới hạ thể hắn một cự vật qua lớp quần áo chạm vào địa phương thâm kín của nàng, nàng thất kinh sợ sệt ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không một chỗ thừa, thấy nụ cười tà mị của hắn, trái tim nàng loạn nhịp, thân hình mềm nhũn vô lực dựa vào tường.

Nàng nói trong hơi thở nặng nhọc: “Ta và người chưa biết gì về đối phương, sao người đối xử với ta như vậy?”

Hy Bình mở mắt ra, nói: “Vấn đề ta cũng đang suy nghĩ.”

“Người!” Tiểu Lộ nghe câu hỏi đáp vô lai của hắn không khỏi tức giận, dùng sức không lại hắn, miệng nàng ta bắt đầu phát huy sự lợi hại, cắn lấy tay phải của hắn.

Hy Bình đau quá hét lên một tiếng, cả khách điểm sáng rực đèn đóm, tiếng động xé tai ngoài cửa làm mọi người giật mình thức dậy, chạy ra xem có nơi phát sinh tiếng động đó.

Chỉ thấy một nam nhân cao thân trên để trần đang ép một thiếu nữ trên tường, thiếu nữ đó đang cắn lấy cổ để cơ bắp của tên nam nhân đó làm cho hắn đau đớn kêu lên đau lòng hơn cả la cả thể giới đã biết hắn là một nam nhân bị cắn bởi nữ tử.

Đồ điên!

Hi Bifnh la lên”Uy, nàng xem nhiều người nhìn chúng ta quá kìa! Nữ nhân phải biết tự trọng chứ, đừng có suốt ngày cấn nam nhân không chịu buông tha như vậy, đừng có bức hiếp ta nữa. Ô!Lão bà à, đừng có cấn mạnh hơn mà!”

Thật là điên đảo thị phi, mọi tiện nghi, mọi tội lỗi đều đổ lên đầu Tiểu Lộ đang trong lúc phần nọ, đưa mắt phượng trừng trừng nhìn hấn hí lộng, cấn chặt không chịu buông.

Dã Mân Côi đi tới nói: “Hy Bình, chàng làm sao mà nàng ta lại làm phiền chàng vậy?”

Hy Bình nặn ra một gương mặt ngây thơ không tì vết như tờ giấy trắng, vô lại nói: “Nàng xem ta là bị nữ cẩu đa tình này cấn bừa a!” Rồi quay qua mọi người cười nói: “Mọi người xem, bán dạ tam canh, đừng có đi ra ngoài một mình, nếu không rất dễ trở thành đích nhắm của những nữ nhân điên dại như vậy.”

Nghe câu đó, nhiều người muốn nhảy vào đâm một cái cho hấn tỉnh, nhưng nhìn thấy bờ ngực tựa như kim thạch của hấn, thì ý định hộ hoa cũng tiêu tan.

Có câu, anh hùng cứu mỹ nhân cũng phải nhìn lại phân lượng của mình, nhìn thấy thân thể cao to vạm vỡ của tên hỗn đăng đang khi phụ nữ này. Đám đông bất giác rời đi quá nửa, tìm nơi an toàn không muốn can dự vào chuyện này.

An toàn là nhất rồi mới tới mỹ nữ a!

Tiểu Lộ bị lời nói của Hy Bình làm cho hết sức tức giận, nàng mở miệng chửi: “Đồ chó đực, ta không khi phụ người, người đừng si tâm vọng tưởng, ta không biết người là ai!”

Hy Bình nhìn răng trên tay mình, lắc đầu nói: “chửi hay, trước nàng chưa có nữ nhân nào chửi ta như vậy, lão bà à, cảm giác thật mới lạ a.”

Tiểu Lộ vô ý nhìn về hướng Đại Ny, nhân thần xuất ra tia nhìn cầu cứu.

Đại ni nhìn thấy những giả vờ không biết, chuyển thân li khai trở về phòng, trùm chăn ngủ tiếp.

Hy Bình đưa mắt nhìn quanh, đoạn thô lỗ hét lên: “Nhìn đủ chưa? Mẹ nó, lão tử đã lâu chưa đánh nhau rồi nha.”

Chúng nhân đương trường phần nộ, nhưng không dám phát biểu ý kiến, không muốn lưu lại lâu, tên hỗn đăng này quả thực có khí tức nguy hiểm như thú dữ, làm chúng nhân trong lòng run sợ, bất giác lục tục đi về phòng của mình.

Trên thế giới này, quả thật có một nam nhân như vậy sao?

Tiểu Lộ nhìn thấy mọi người kéo nhau về phòng, chỉ còn có Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh và Vưu Túy, Hoa Lôi, Thi Nhu Vân, chủ khách điểm cũng đã trở về chăn êm nệm ấm của lão.

Nàng lo lắng nhìn Hy Bình, thấy hấn đang từ từ cúi đầu, thấy tên hỗn đăn này đang tính hôn mình, nàng nhất thời nóng giận, sao hấn dám hôn mình giữa nơi đông người như vậy ?

Nàng không nguyện ý quay mặt đi chỗ khác, nhưng một bàn tay mạnh mẽ đã giữ cằm nàng lại, nàng không thể nào tránh khỏi bờ môi nóng bỏng của Hy Bình.

Mặc dù nàng ra sức kháng cự, nhưng nàng cũng không biết tại sao, trong tâm nàng không phải là không thích đôi môi này, nàng hết sức hổ thẹn, trong tâm trí nàng lóe lên hình ảnh của một nam nhân khác, bất giác những giọt nước mắt những giọt nước mắt ai oán rơi xuống.

Thi Nhu Vân bắt nhần nói: “Người, người làm đại tử này khóc rồi, người thả nàng ta ra được không?”

Hoa Tiểu Ba kinh dị kêu lên: “A, Tiểu Nhu Vân cuối cùng cũng chịu khai kim khẩu.”

Hy Bình rời môi Tiểu Lộ, quay đầu nhìn Thi Nhu Vân nói: “Tại sao ta phải nghe lời nàng?”

Thi Nhu Vân hấp tấp nói” Bởi vì,bởi vì...” nàng không tìm ra lí do nào xác đáng cả, bất giác cuối đầu im lặng, khôi phục lại phong cách thường nhật của nàng.

Hy Bình thở dài, quay đầu nhìn gương mặt đăm lẹ của Tiểu Lộ, đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói: “Ta không phải là lão công tốt, ta đã ép buộc nàng.”

Tiểu Lộ yên lặng, nhân tình phong mẫn trở lại.

“Nếu nàng không nguyện ý gọi, ta sẽ dìu nàng về phòng, lão công chân chính của nàng.”

Lời Hy Bình vừa nói ra, Hoa Lô châm chọc: “Đừng làm chuyện trái với lòng!”

Hy Bình nói: “Ta cũng không ép nào, tại sao nàng cứ theo ta vậy?”

Hoa Tiểu Ba nhanh nhẩu dắt Độc Cô Minh chạy mất, nên biết, Hy Bình và cô cô hẳn có vấn đề khó nói, hẳn không muốn da sự, không muốn tiếp tục ở lại xem nhiệt náo, nhiều lúc hẳn tự hỏi: “Không biết nên gọi Hy Bình là tử phụ hay là cô trượng đây?”

Hoa Lô nói: “Người cứ ôm ôm ấp ấp nữ nhân khác trước mặt chúng ta là không đúng, Người tên hỗn đàng này, người không có nữ nhân để ôm ha ? Thả nàng ta ra!” Nói rồi chạy lại kéo tay hẳn ra.

Hy Bình tay bị nàng ta kéo lấy, không khỏi đau đầu than: “được rồi, ta sẽ thả nàng ta ra! Nàng nghĩ ta muốn ôm nàng ta sao? Chỉ là ta bị nàng ta đụng trúng nên vô tình ôm phải nàng ta thôi, ta không bao giờ vô cớ ôm nữ nhân lạ mặt đâu, nàng hà tất phải ghen tuông như vậy. Lô Lô, ngủ chung với ta nha?”

Hoa Lô thấy hẳn sắp thả Tiểu Lộ ra, rít lên giận dữ: “Sao ta lại phải ngủ với người?”

“Úc! Tiểu Lộ, nàng sao lại lên cơn điên như thế?” hẳn rút tay lại, tay trái hẳn bị Tiểu Lộ cắn mạnh hơn hẳn kêu lên trong đau đớn: “Nhã ra mau, nếu không ta ôm nàng lên giường thiệt đó.”

Tiểu Lộ tiếp nhận lời uy hiếp đó, tên nam nhân này thật đáng ghét, ôm nàng khi nàng không nguyện ý, rồi nói cái gì mà hẳn vô ý ôm phải nàng vì nàng va phải ngực hẳn? Thử hỏi có nữ nhân nào chịu được sự vũ nhục này?

Hy Bình tay phải mò vào y phục của nàng, da thịt mềm mại của Tiểu Lộ run lên, yêu kiều la lên: “Hoàng Hy Bình, bỏ tay ra khỏi người ta!”

“Mẹ nó, lão tử đã thả nàng ra, nàng có cần phải cắn ta thê thảm như vậy không? Ta có phải là khúc mía đâu? Nàng cắn ta ta phải chiếm chút tiện nghi của nàng! Mới hả giận!” Nói rồi tay véo hạt châu của Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ than nhẹ: “Ai kêu người chiếm tiện nghi của ta, lại còn tổn thương ta nữa.”

Hy Bình nói: “Ta có làm sao?”

Tiểu Lộ nắm lấy ma thủ của hẳn nói: “Người ôm ta sau đó lại hôn ta, rồi nói không thích!”

Hy Bình cười nói: “Hóa ra nàng thích được ta ôm sao? Hay để ta thân mật thêm chút nữa nha?”

Tiểu Lộ nói: “Không thích.”

“Vậy nàng đi đi!”

Hy Bình thả Tiểu Lộ ra, nàng vô lực dựa vào tường, nhân thần phúc tạp nhìn Hy Bình, không hiểu tại sao hẳn thay đổi luôn luôn, vài khắc trước hẳn còn muốn nàng kêu hẳn là lão công mới chịu thả ra, bây giờ đột nhiên lại thả nàng ra như vậy, trong tâm nàng không khỏi có cảm giác bất bình.

Nàng nói: “Tại sao ta phải nghe lời người ?”

Hy Bình than: “Ta có nói là nàng phải nghe lời ta sao?” Rồi ôm Vưu Túy nói: “Túy tử, ta tới phòng của tử nha.”

Thi Nhu Vân lên tiếng phản đối: “Không người không được vào.”

“Ta không có hỏi nàng, sao tối nay nàng đa ngôn như vậy?” Hẳn ôm tiểu yêu của Vưu Túy, rồi quay đầu hướng về phòng của tam nữ.

Tiểu Lộ nhân thần lạc lõng, bỗng nhiên: “Rốt cuộc hẳn là con người như thế nào?”

Thi Nhu Vân im lặng, Hoa Lô nói: “Người cần biết về hẳn làm gì ?” Hỏi nhiều quá!

Tiểu Lộ lấy lại sinh khí, tâm hồn non nớt sinh nhiều thị phi, lượm bội kiếm lên, đi về phòng đóng sầm cửa lại.

Hoa Lô nói: “Thật là một tiểu nữ hài thiếu giáo dục mà!”

Thi Nhu Vân đột nhiên nói: “Lôi di, chúng ta cũng vào trong chứ?”

“Đương nhiên rồi, còn đứng đây làm gì nữa?” Hoa Lô dừng lại một chút, rồi nói “Nhu Vân, cứ kêu ta là Lôi tử được không? Tại sao cứ kêu ta là Lôi di vậy, bộ ta già lắm sao?”

Thi Nhu Vân hồn nhiên bật cười như chuông, rồi đi trước vào phòng, Hoa Lô cũng theo sau, thuận tay đóng luôn cửa lại.

Hai người vừa vào tới nội phòng, thấy Hy Bình đang ôm Vụ Túy trên giường thăm thiết.

Thi Nhu Vân mặt chuyển hồng, Hoa Lô đằng hắng” Hoàng Hy Bình, Bọn ta đã về rồi!”

Hy Bình đặt Vụ Túy ngồi lên trên bụng, nhìn Hoa Lô nói: “Ta biết rồi, đâu có sao đâu? Lại đây cho ta hôn một cái nào!”

Hoa Lô nói: “đừng có mơ.”

Hy Bình cười nói: “nàng đừng mạnh miệng, ta sẽ làm cho nàng nhu nhuyển lại a. Y! Sao Nhu Vân tiểu bảo bối nghỉ ngơi sớm vậy!”

Thi Nhu Vân đã nằm xuống giường của nàng, không lý gì tới hấn.

Hy Bình cảm thấy vô vị, sau lần dụ hoặc Thi Nhu Vân thất bại và bị câu dẫn bởi Vụ Túy, hấn chưa có dịp chủ động bắt chuyện với Thi Nhu Vân, tối nay không hiểu sao, hấn nảy sinh ý muốn trêu ghẹo nàng.

Hấn nói lần nữa : “Tiểu ách ba, nàng đối với ta như cái mộng của nàng vậy,coi chừng ta đánh vào mộng nàng bây giờ.”

Thi Nhu Vân vẫn không nói lời nào, Vụ Túy than: “Nhu Vân ngủ rồi, chàng đừng chọc phá nàng ta nữa.”

Hy Bình buông tha Thi Nhu Vân, nhìn về phía Hoa Lô đang si ngốc đứng đó, nói: “ Nàng hoàn hồn lại chưa? Chừng nào mới chịu hiến thân cho ta đây?”

Hoa Lô vung chân, dậm một cái thật mạnh, rồi cũng trèo lên giường.

Hy Bình thở dài: “Thấy nàng như muốn làm nhị nương của ta vậy, để ta bàn bạc với phụ thân, kêu phụ thân nạp nàng làm nương tử luôn!”

“Ta không cưới ai hết!” Hoa Lô hét lên một tiếng giận dữ, rồi cũng bắt chước Thi Nhu Vân không nói câu nào nữa.

Hy Bình cười nhẹ, hôn Vụ Túy nói, nói: “Ta phải trêu ghẹo Nhu Vân mới được.”

Vụ Túy nói: “Hôm nay chàng không chú ý tới nàng ta, nên nàng ta không vui.”

Vụ Túy rời khỏi thân Hy Bình, khích lệ hấn đi trêu ghẹo biểu muội của nàng.

Hy Bình lặn xuống giường tới trước giường của Thi Nhu Vân, cúi người nhìn vào đôi mắt đang nhắm tít của nàng, lặng gở chăn của nàng ra rồi trèo lên giường sờ nắn lưng ngọc của nàng.

Hy Bình thì thầm: “Nhu Vân tiểu bảo bối, đại cừu nhân của nàng bồi tiếp nàng ngủ nha.”

Thi Nhu Vân không động đây, nhưng Hy Bình cảm thấy hơi thở nàng đang gấp rút hơn, bộ võ phục trên người phập phồng theo từng nhịp thở.

Hấn chuyển thân thể nàng lại ôm nàng vào ngực, đoạn nhéo chiếc mũi xinh xắn của nàng, cười nói: “Tiểu ách ba, giả bộ ngủ nha, ta phải cởi y phục của nàng ra mới được.”

Thi Nhu Vân mở to làn thu ba, miệng thở hắt ra một hơi thơm tho, nói”Phôi đành, người đừng nhéo mũi người ta, người ta không thở được, hãy thả ra đi mà!”

Thi Nhu Vân đẩy mạnh ngực của Hy Bình, kéo tay hấn ra khỏi mũi của nàng.

Hy Bình thả tay ra, cho nàng tự do hô hấp, đưa tay ôm nàng hân nói: “ Tại sao nàng lại không đoái hoài gì đến ta.”

Thi Như Vân thở ra một hơi nói: “Đừng có ôm ta!”

Hy Bình cười nói: “Không muốn đại cừu nhân của nàng ôm nàng ư? Nhưng ta rất thích ôm tiểu ách ba, cho ta hôn nào!”

“Không!” Thi Như Vân kêu lên cự tuyệt, nhưng bị Hy Bình đưa môi bịt lại.

Hy Bình đưa cặp môi chiếm hữu bờ môi đỏ của nàng ta, thanh âm nhẹ nhàng: “Tại sao lại từ chối ta ?”

Thi Như Vân quỳn cả hồi đáp, si dại nhìn hân, không tưởng được nam nhân trước mặt lại hỏi mình câu đó, hân là cừu nhân của nàng, đương nhiên là nàng phải cự tuyệt hân rồi ài!

Tuy nhiên, bản thân nàng cũng không chắc mình có ghét hân không, khi được hân ôm, được hân hôn, nàng tuy không nguyện ý, nhưng nàng chưa bao giờ ghét hân, nhưng sau đó thấy hân không chào hỏi một tiếng, trò chuyện cùng nàng, nàng thấy trong lòng không vui, rốt cuộc trong lòng nàng cũng không cắt nghĩa mối quan hệ vi diệu với hân.

Hy Bình trong lòng cảm thấy thoái mái, nhìn nàng trong một thoáng, rồi nói: “Nàng không nguyện ý ?”

Thi Như Vân mấp máy môi, nói: “ là người nói không lí gì đến ta, người không lí gì tới Nhu Vân rất lâu rồi, tại sao chúng ta lại đối xử với nhau như vậy?” vừa nói vừa thốn thức.

Hy Bình nói: “Nàng thích sự quan tâm của ta hay nàng yêu thích tính tình vô lại của ta ? Ta biết trong mắt nàng ta là cừu nhân của nàng, không muốn ta ôm nàng, nhưng cừu nhân như nàng thật là khả ái, ta rất thích khi phụ nàng, sở dĩ trong một thời gian ta không bức hiếp nàng bởi lẽ ta tự hứa với lòng mình là chỉ khi phụ nữa nhân mà ta yêu thương thôi. Dĩ nhiên, nếu nàng không cho phép ta khi phụ nàng, ta sẽ chiều theo lời nàng, cho nàng và cho cả anh trai đại ca của nàng nữa.”

Thi Như Vân: “ Đừng có nhắc đến đại ca của ta, Nhu Vân không thể báo thù cho đại ca, ta có lỗi với đại ca! Hơn nữa ta không có kêu người khi phụ Nhu Vân, nghe rõ chưa, người là người xấu!”

Hy Bình thở dài: “Đại Ca của nàng không phải do ta giết, nhưng cái chết của y cũng có một phần trách nhiệm của at. Đại Ca nàng trước khi chết có thể rất hận ta, nhưng lúc hấp hối, y không hề thù hận gì ta cả, hơn nữa còn giao muội muội của y duy nhất của hân cho ta, nhờ ta chiếu cố, như ta không phải là người tốt, ta không thể không an bài cho nàng. Tiểu ách ba à, nàng có lúc thật khả ái làm cho sắc tâm của ta dao động mãnh liệt a! Nếu như nàng không thích ta đối với nàng như vậy, ta cũng chiều theo ý nàng, từ giờ sẽ đối đãi với nàng trên lập trường của một ca ca, xem nàng như muội muội của ta, săn sóc cho nàng như anh trai nàng, rồi tìm một nam nhân thật tốt để bảo bọc cho nàng, hoàn thành tâm nguyện cho đại ca của nàng. Còn về trả thù, nàng đừng nên lo nghĩ nhiều, giả sử quả thật anh trai nàng là do ta giết, ta cũng không tình nguyện cho nàng giết, bởi lẽ mỗi người đều có đấu tranh cho sự tồn của bản thân, hơn nữa ta là con người ích kỷ, điều này nàng hiểu rất rõ nhất mà.” Dừng một chút hân nói tiếp: “Bây giờ nàng chọn đi muốn một cừu nhân vô lại, hay muốn một đại ca đối với nàng thật tốt, a?”

Thi Như Vân cắn môi, nước mắt lăn tròn trên má, đột nhiên vùi đầu vào lòng Hy Bình nức nở, hai tay không kháng cự hân nữa, mà vòng qua lưng hân ôm hân thật chặt.”

Hy Bình để nàng khóc ho hã, tay mân mê lưng của nàng, an ủi: “Đừng khóc nữa, sau này ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.”

Làn da mềm mại của Thi Như Vân rung lên, ngược đầu lên, vừa khóc vừa nói: “ Ta không muốn người đối đãi tốt với ta, người càng không phải là đại ca của ta, ta không cần nam nhân chăm sóc, ta có thể tự chăm sóc bản thân mình. Ta hận không thể một đao đâm chết người, không cho người theo ta, hoặc Nhu Vân sẽ không lí gì tới người nữa.”

Hy Bình nói: “ Sau này đừng đối với ta như cừu nhân của nàng được không?” Tay hân mân mê gương mặt của Thi Như Vân, nhẹ thở dài một tiếng.

Đưa bàn tay mềm mại giữ lấy tay hân, Thi Như Vân nói: “Tại sao người dẫn người đến đánh đại ca ta? Tại sao người không đi một mình? Ta có thể nói đại ca trả Tuyết Nhi lại cho người.”

Nàng ta nói thật đơn giản, có nhiều sự tình tư duy thuần khiết của nàng ta không thấy hiểu được, cũng như việc tại sao nàng ta không tự chủ được đem lòng yêu thương nam nhân này vậy, nam nhân này lại là cừu nhân của nàng. Vấn đề tưởng như đơn giản nhưng kỳ thực phức tạp vô cùng.

Hy Bình không muốn thấy biểu tình đau đớn của nàng, nói: “Ngủ đi! Đừng hỏi đừng nghĩ gì nữa, việc ngày mai tính, đêm nay ta muốn nàng có một giấc mộng thật đẹp trên ngực của ta. Ta muốn sau này cả đời sẽ là chỗ dựa cho nàng, chừng nào nàng còn nguyện ý. Nàng biết không, nàng coi ta là đại cừu nhân của nàng, ..., trong tâm mình, ta nguyện ý là chăm sóc nàng cả đời, đến bao giờ nàng muốn.

Thi Nhu Vân chìm trong im lặng, hiển nhiên đã ngủ rồi.

Hy Bình nhìn về phía Vư Túy và Hoa Lô, bọn họ cũng đã yên giấc.

Hắn đương nhiên cũng mệt mỏi vô cùng!

Ôm tiểu bảo bối Nhu Vân của hắn chìm vào giấc ngủ.

Đêm yên tĩnh, Đại Nỵ tiến vào phòng của Tiểu Lộ, hai người vai trong vai tiến về phía giường rồi ngồi xuống.

Đại Nỵ nói khẽ: “Tiểu Lộ, cô và hắn xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Lộ kể chuyện xảy ra với Hy Bình, rồi oán trách: “Tại sao lúc đó cô không giúp ta?”

Đại Nỵ giải thích: “Đó là trường hợp gì chứ, ta làm sao để giúp cô đây.”

Tiểu Lộ nói: “Ít ra cô cũng phải thuyết phục hắn thả ta ra chứ.”

Đại Nỵ nói: “Cô không phải là không biết con người Hoàng Hy Bình mà, hắn dễ dàng nghe người khác nói sao?”

Tiểu Lộ cá giận nói: “Tại sao lại có nam nhân như vậy, khi gặp hắn cứ tưởng là một đại nhân vật, hơn nữa hắn xách động giang hồ trong thời gian hắn như vậy, không tưởng con người hắn lại như vậy?”

Đại Nỵ thở dài: “Còn nhiều chuyện cô không biết hết đâu, ta cứ tưởng hắn là một tên sắc lang, ra sức dụ hoặc hắn, nhưng thất bại, bây giờ ta không còn tự tin để đối phó với hắn nữa.”

Tiểu Lộ nói: “Việc thiếu gia giao cho cô cô vẫn chưa hoàn thành sao?”

Đại Nỵ thần sắc thất vọng, buồn buồn nói: “Ta lẽ ra không nên tới Trung Nguyên này, việc thiếu gia người nhờ vả có lẽ suốt cuộc đời này ta cũng không hoàn toàn nổi. Vô công của y đã là vô địch rồi, sao y còn dòm ngó Lô Kiếp Đạo Pháp làm chi? Tiểu Lộ, yêu một người nhất định phải vì người đó bất kể sống chết sao? Cô cũng yêu hắn, cô và ta vì hắn trả cái giá này có đáng không?”

Tiểu Lộ trầm mặc.

Đại Nỵ nói tiếp: “Ta giờ đây lại nghĩ, có lẽ ta thích như tên vô lại Hoàng Hy Bình, hắn ít nhất có thể yêu hết dạ! Ai!”

Tiểu Lộ đột nhiên nói: “Ta nghe nói Hoàng Hy Bình có rất nhiều nữ nhân, không biết hắn có thể thỏa mãn cho nữ nhân của hắn không?”

Đại Nỵ nói: “Theo ta được biết, nữ nhân của hắn rất tốt, hắn cũng rất thương yêu các nữ nhân của hắn, mỗi người đều được hắn sủng ái!”

“Thật sao?” Tiểu Lộ trầm tư, hồi ức về Hy Bình ô ạt trông tâm trí nàng, trong lòng nàng bỗng dâng lên một niềm vui không tên lẽ ra không thể hiện hữu, nàng nhớ thân hình khôi vĩ của hắn, gương mặt tuấn mỹ vô song, nụ cười vừa vô lại vừa rất có mị lực của hắn, nhớ cái ôm hữu lực của hắn và nụ hôn vô lễ đó, nhớ lúc hắn bắt nàng kêu đi kêu lại hai tiếng lão công.”

“Người đang nghĩ về thiếu gia của người hả?” Đại Nỵ cắt dòng duy tư của nàng ta.

Tiểu Lộ sực tỉnh, hoang mang kêu lên một tiếng: “Ừ.”

134. Chương 133: Xà Ảnh Phi Thăng

Sau vụ nhiệt náo của Hy Bình đêm qua, toàn bộ khách điểm không ai được ngủ ngon, nên ngày hôm nay tất cả đều dậy đặc biệt muộn, tên chủ phòng quĩ cũng ngồi ngáp ngán ngáp dài, có không ít khách nhân còn lỡ lịch trình của họ.

Hy Bình mơ màng mở mắt, thấy cặp thu nhân linh tuệ của Thi Nhu Vân đang mở ra nhìn hắn, hắn cười nói: “Nàng trộm ngắm ta đã lâu chưa? Cừu nhân của nàng đáng nhìn đây, càng nhìn càng yêu đấy chứ?”

“Làm như mình dễ nhìn lắm vậy? đúng là một tên tiểu quỷ mà!” Thi Nhu Vân chưa kịp trả lời, Hoa Lôi bực bội nói chen vào.

Hy Bình ngồi dậy, đặt Thi Nhu Vân ngồi trên đùi hắn, quay mặt về phía Hoa Lôi nói: “Nàng đang oán trách tên tiểu quỷ này tại sao không ôm nàng ngủ phải không?”

Hoa Lôi tức khí: “Ai thêm người ôm? Hoa Lôi ta cần người ôm sao, người chưa thỏa mãn sao mà còn muốn ôm ta? Trời sáng rồi, còn không mau thả Nhu Vân ra, người ôm vẫn chưa đã sao? Tiểu dân trùng!”

Thi Nhu Vân mặt phớt hồng, vùng vẫy muốn thoát khỏi ma thủ của Hy Bình, Nhưng bị hắn ôm chặt lại, nàng lí nhí: “Lôi đi lại chọc ghẹo người ta.”

Hy Bình cười ha ha nói: “Nàng đừng giận, là ta không tốt.”Nói xong hắn hôn lên gò má chín đỏ vì thẹn của nàng, xong nói tiếp”Hôm nay cùng cười Ô Long với ta được ko?

“Không tốt sao?”Hy Bình kì vọng hỏi.

Thi Nhu Vân vội vã gạt đầu, rồi không nói gì nữa.

Hoa Lôi liền nói: “Nhu vân, bắt tất đáp ứng hắn, người sẽ bị hắn chiếm tiện nghi đó.”

Hy Bình cười nói: “Nữ nhân không thể tránh khỏi bị chiếm tiện nghi mà, tiểu ách ba không sợ ta chiếm tiện nghi thì nàng lo lắng cho nàng ta làm gì?”

Vưu Túy lúc này đang ngồi trước bàn trang điểm, lên tiếng: “Hy Bình, chàng nói chân mày của thiếp vẽ sao cho đẹp đây?”

Hy Bình lướt ngắm nàng, rồi nói: “Chân mày của nàng vừa mỏng vừa cong, rất là hấp dẫn a, vẽ thêm vào sẽ làm mất vẻ hấp dẫn của nàng, ta thích nàng để chúng thật tự nhiên, bởi vì như vậy nàng mới thật kiều diễm.”

Vưu Túy sung sướng kiều tiểu, rồi quay lại tiếp tục trang điểm

Hoa Lôi tuột xuống đi tới phía sau Vưu Túy nói: “Túy Nhi, để tớ giúp muội chải tóc nha.”

Hy Bình thả Thi Nhu Vân ra nói: “Nàng cũng đi chuẩn bị đi, tóc nàng rối hết rồi kìa, ta rất thích nhìn chúng thật gọn gàng.”

Nói rồi y cất bước ra ngoài, Thi Nhu Vân lúc này mới lên tiếng: “Đại ca thật sự không cho chúng ta báo thù sao?”

Vưu Túy nói: “ừm, đúng vậy, Trúc Sinh có nói với tỷ, hơn nữa còn giao tỷ cho hắn. Nhu Vân à, tại sao muội lại hỏi như vậy?”

Thi Nhu Vân u uẩn nói: “Có lẽ đại ca muốn tốt cho chúng ta, huynh ấy biết Nhu Vân không có khả năng báo thù, Nhu Vân bây giờ không biết làm sao cho phải.”

Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy gần như phát cuồng!

Mới sáng sớm ra khỏi cửa ba tên đụng phải một thiếu nữ, làm bọn họ ba người rơi vào lưới tình tức thì.

Nguyên lai thiếu nữ này đích thực mỹ lệ có thể sánh với Thủy Khiết Thu, vận lam sắc y phục tựa thiên thượng trên cao kia, xanh huyền hoặc như đại dương sâu thẳm, quần quanh thân hình gợi cảm(hấp dẫn) của nàng.

Không như Thủy Khiết Thu, Khiết Thu có vẻ quyến rũ kêu gọi tự nhiên, nàng lại là nữ nhân không thể động vào, thiếu nữ này thì khác, nàng đẹp thuần khiết như trăng rằm, một vẻ đẹp thuần khiết vô bờ, nếu gọi vẻ thuần khiết của Thi Nhu Vân là u uẩn, buồn bã. Thì nữ tử này mang một nét thánh thiện thôn dã, chân thực.

Có thể nói với vẻ đẹp thiên hạ vô song mang cả tính thuần chân khiến cho giới nam nhân phải điên đảo thần hồn!

Họ nhìn thấy nàng ở tửu điểm ngoài Long Thành, đi cùng nàng là hai nữ nhân tầm tam thập cũng thuộc hàng mỹ nữ khó gặp.

Khi bước vào tửu điểm, thấy tất cả các bàn đều có người, Hy Bình nhìn lão bản hỏi: “Tửu điểm của lão lúc nào sinh ý cũng tốt thế này sao?”

Lão đầu cười nói: “Không phải, chỉ hôm nay thôi, lão đã mở tửu điểm này năm năm, hôm nay sinh ý thật là tốt, nam nhân tại trường quên cả gọi món, cứ dán mắt nhìn ba nữ nhân vừa xuất hiện, phảng phất từ người nữ nhân mùi u hương!”

“Ta sẽ không đụng tới nữ nhân mà các người thích, bắt quá nhìn tình hình, các người thích đứng đây ngửi mùi hơn thích kiểm gì bỏ bụng!”

Hy Bình đưa mắt qua lão bản rồi nhìn Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy, chỉ thấy bọn họ không rời mắt khỏi ba nữ nhân kia, khi bọn họ tới, có vài người chuyển mắt sang nhìn bọn Hy Bình, nhãn thần giật mình thất sắc.

Bởi lẽ, những nữ nhân đi cùng bọn họ ai cũng có thể làm cho nam nhân phát cuồng, Đại Nỵ và Vưu Túy nhan sắc chỉ hơi kém hơn thiếu nữ nọ chút ít đều là vưu vật hiếm có, hà huống bọn nữ nhân đi sau ai cũng là sắc đẹp khuynh thành?

Lão bản dần dần chú ý tới bọn tuấn nam, mỹ nữ này.

Lôi Long nói: “Hy Bình, chúng ta chậm một bước rồi.”

“Ai nói chúng ta chậm bước?” Hy Bình cất bước đi về phía một đại hán thân hình thô tráng, đặt tay lên vai y, cười nói: “Đại ca, thức ăn của huynh nguội lạnh cả rồi, nhất định là ngồi đây đã lâu, ta nghĩ huynh cũng no rồi, sao huynh còn ngồi đây giữ chỗ?”

Đại hán tức giận quát: “Lão tử hoan hỉ muốn ngồi bao lâu thì ngồi, mắc mớ gì tới tiểu tử ngươi?” Còn không mau lặn qua một bên, không thì lão tử không khách khí đâu!

Hy Bình nói: “Ta chỉ muốn tìm địa phương để dùng bữa thôi mà, ngươi la làng cái con mẹ gì?”

Hai tay hấn nắm chặt gã đại hán, tên đại hán chưa kịp suy nghĩ, bị hấn quăng ra khỏi tửu điểm, bò lăn bò càng hết sức khó coi.

Chúng nhân trong tửu điểm giật mình, nhìn tên nam nhân thô bạo này, ráng nặn ra một nụ cười cầu tài, những tưởng hấn sẽ hòa hoãn trở lại, không dè hấn quát luôn: “Ai không ăn nữa thì cũng biến đi, mẹ nó, muốn ngắm gái thì đi lầu xanh mà ngắm, đừng ở đây làm phiền lão tử dùng bữa!”

Hấn tung cước đập một cái bàn ăn để tiết giận, những tưởng cái bàn mộc này sẽ vỡ ra mười hai mảnh, không tưởng cái bàn lại không suy suyền gì, không kiềm được hồ đồ mắng luôn: “Tức chết ta mà, cái khách điểm mộc nát này không ngờ có chiếc bàn tốt như vậy, hại lão tử vô pháp lập uy mẹ nó.”

Những thực khách ngồi ở bàn đó đứng phắt dậy trừng mắt nhìn hấn, hấn khiêu khích nói: “Nhìn cái gì? Muốn đánh nhau hả?”

Hầu như tất cả nam nhân có mặt ở đó đều đứng dậy, ít nhất là hai mươi ba mươi người, đồng thanh hưởng ứng: “nện nó đi!”

Độc Cô Minh và Triệu Tử Uy rút kiếm ra khỏi bao, Hy Bình đưa tay cản họ lại, đoạn quay lưng đi ra ngoài khách điểm, chúng nhân tưởng hấn sợ nên tự động bỏ đi, chuẩn bị tha thứ cho hấn, không dè hấn đứng ngoài cổng khách điểm hét vô: “Tên nào muốn đánh lão tử ra ngoài này, lão tử sẽ đánh hấn thành đầu heo!”

Hoa Tiểu Ba quan tâm nói: “Tỷ phu, đao vẫn còn trong tay đệ!”

Hy Bình nói luôn: “Dùng đao làm gì? Danh hiệu Quyền Vương của lão tử không phải là hư danh!”

Tất cả nam nhân trong tửu điểm cùng nhìn hấn, quả thật hấn khôi vĩ vô song, nhưng họ đều không tin hấn có thể đấu với hai ba chục người.

Mẹ kiếp, tên đáng ghét này, đúng là tự tìm đường chết!

Bọn Độc Cô Minh toan trợ trận cho hấn, nhưng Lôi Long nhấn lại nói: “Cứ để Hy Bình tự xoay xở, hấn thích nhất là hỗn chiến!”

Đây là do Tứ Cửu nói, Lôi Long vẫn chưa quên.

Tiểu Nguyệt bình tĩnh nói: “Chúng ta ngồi xuống rồi đặt món nha?”

Hoa Tiểu Ba ngạc nhiên nói: “Tiểu Nguyệt, nàng không lo lắng cho tỷ phu sao? Huynh ấy không có đao, so với Hoa Tiểu Ba ta còn thảm hơn!”

Phải ha! Ít ra Hoa Tiểu Ba còn có thân pháp bỏ chạy của hấn!

Tiểu Nguyệt ngạo nhiên nói: “Đại ca chưa thua ai bao giờ, Nguyệt Nhi tin vào đại ca!”

Hy Bình nhìn chúng nam đứng xung quanh, nhớ những kỷ niệm ấu ỉu đã khi còn ở sơn thôn, bất giác hấn nhoẻn miệng cười, đây không phải là nụ cười tà mị thường trực của hấn thường ngày mà là nụ cười chân chất ngây thơ của tiểu hài. Hấn nghĩ, nếu như có Tứ Cửu ở đây thì hay quá, gã nhất định sẽ cùng hấn đánh một trận thống khoái, Độc Cô Minh và Lôi Long không thích hợp với những trận hỗn chiến như thế này.”

Nhưng mà hấn thích nhất là hỗn chiến, Tứ Cửu cũng không ngăn mà cùng hấn thống khoái một trận. Thật đáng tiếc là Tứ Cửu không có ở đây, hấn phải một mình chống đám nam nhân này rồi.

Khi nụ cười tiêu biến, gương mặt tuấn tú của hấn lãnh phải một đấm, toàn thân hấn cũng nhận vô số quyền cước. Hấn nhận ra kẻ đấm vào mặt hấn, không quan tâm quyền cước của những kẻ còn lại, chỉ chuyên tâm truy kích tên ra đòn hiểm ác kia.

Hy Bình quăng tên đó ngã xuống đất, không màng gì đến những kẻ bao vây xung quanh, ngồi lên ngực tên đó, hai tay đấm thẳng vào mặt tên đó, trực tiếp biến bản mặt hấn thành cái đầu heo, sau đó chuyển qua mục tiêu kế tiếp cứ thế lặp đi lặp lại.

Khi hấn biến kẻ thứ bảy thành cái đầu heo, vài người không biết làm gì hơn là co chân đào tẩu, bởi vì họ hiểu ra là mình đã dây vào một tên điên, bất kể bọn họ đánh hấn như thế nào, hấn vẫn không suy suyển gì, chuyên tâm truy tìm kẻ nào đánh hấn mà ăn miếng trả miếng, nhìn thấy cảnh tượng rừng rợn này tất cả mọi người đều bị đả kích nghiêm trọng. Nếu hấn chuyển mục tiêu qua mình, thì không phải sẽ trở thành một đồng thịt băm hay sao?

Mặc dù có nhiều kẻ khôn ngoan đã kịp thời tháo chạy, nhưng cũng có không ít kẻ tuy khôn ngoan chỉ là đã bị Hy Bình dẫn cho một trận nên không thể chạy được nữa.

Hy Bình thấy chúng nhân đào tẩu, hét lên: “Êh, làm gì chạy nhanh vậy, ta còn chưa động thủ đánh người mà, người chạy cái gì chứ?” Nói xong rồi giáng một quyền tối hậu vào kẻ xấu số, xong hấn đứng dậy phủi bụi trên người, lầu bầu tự nói với mình: “Đúng là một đám người không biết đạo đức nghề nghiệp, đánh nhau cũng phải có nguyên tắc chứ!”

Hoa Tiểu Ba cười gượng nói: “Tỷ phu à, họ sợ cái tên ngu đầu huynh đó!”

Hy Bình dời chân bước vào khách điểm, y phục của hấn bị rách nhiều chỗ, trên mặt cũng xanh tím từng chỗ.

Tiểu Nguyệt đứng dậy, lấy khăn tay lau vết thương cho hấn, quan tâm nói: “Đại ca huynh vẫn như trước đây, mỗi lần đánh nhau là bị thụ thương đây mình.”

Lôi Long cười nói: “Bây giờ đệ đã hiểu tại sao Tứ Cửu sợ đánh nhau tay không với tỷ phu rồi, phương pháp đánh nhau của huynh thật là khủng khiếp, ai mà không bị dọa cho chết khiếp?”

Hy Bình nói luôn: “Người ở Hoàn Sơn thôn chúng ta không có phân lượng sao được?” Tứ Cửu, bọn Đại Phong và ta thường xuyên đánh nhau, tuy bọn chúng thường xuyên đánh thua và đầu hàng, nhưng tuyệt đối không lâm trận bỏ chạy a. Ta nhớ kẻ nào đâm vào mặt ta, lần sau khi ta gặp lại nó, ta sẽ trả miếng y như vậy!.”

Vưu Túy nói: “Nhưng chàng không dùng đao, chỉ có thể loạn đả như vậy sao?”

Hy Bình nói: “ Loạn đả thì sao? Thắng được là tốt rồi, đánh nhau thì cần gì phải văn nhả phong độ?”

Triệu Tử Hào cười nói: “Có lẽ chỉ có người mới có thể đánh nhau như vậy.”

“Quả xứng danh là quyền vương của Hoàn Sơn thôn!” Độc Cô Minh tiếp lời, nhớ lúc đầu mới gặp, Hy Bình cứ tự nhận hần là quyền vương, Độc Cô Minh cảm thấy thật buồn cười.

Lôi Long nghĩ kỹ rồi nói: “Đệ tới giờ vẫn chưa minh bạch tại sao huynh có thể trở thành người của võ lâm, huynh giống người đến từ miền sơn cước giản đơn, lỗ mãng, nói trắng ra là thổ phỉ a.”

Hoa Tiểu Ba nói đứt quãng: “Tỉ Phu nhiều lúc chính thị là một tên lưu manh vĩ đại.”

“Hoa Tiểu Ba, ngươi còn dám cười nữa, ta đâm cho ngươi ra thành cái đầu heo!” Hy Bình tìm chỗ ngồi xuống, Hoa Tiểu Ba nhanh chóng thu lại nụ cười

Lôi Long la lớn: “ Lão bá, dọn những bàn này đi, rồi đem ra thật nhiều thịt tươi và rượu nào.”

Lão đầu lúc này sực tỉnh, liền lên đáp nhanh, nhanh chóng đi chuẩn bị thức ăn, trong lòng lão, bốn người võ lâm thế gia đã trở thành một đám sơn tặc từ trên núi cao mới hạ sơn.

Ai! Thật đáng thương cho thanh danh của Võ Lâm Tứ Đại Gia, tất cả trong một chốc đều bị hủy trong tay gã quyền vương Hy Bình.

Cả khách điểm chỉ còn lại bọn họ và ba nữ nhân kia.

Triệu Tử Uy nháy mắt cho Hoa Tiểu Ba, Hoa Tiểu Ba lập tức hiểu ra, ba cặp mắt đều nhìn về phía thiếu nữ.

Độc Cô Minh nhỏ giọng nói: “Tiểu Ba, ngươi trước!”

Hoa Tiểu Ba xoay đầu nói: “ Nếu tỉ phu không bị đánh ra thành cái đầu heo, với gương mặt anh tuấn của huynh ấy sẽ làm cho mỹ nữ này xao động, nhưng giờ đây huynh ấy chính thị là một tên đầu heo, phong độ không có, chính là lúc Hoa thiếu hiệp lộ diện!”

Hắn nói lời này vào tai Độc Cô Minh, những tưởng Hy Bình sẽ không nghe thấy, không ngờ Hy Bình nghe rõ từng chữ, giận dữ quát: “Hoa tiểu tử, mẹ nhà ngươi dám gọi ta là heo, lại còn dám nói ta không có phong độ? Lúc lão tử đánh nhau là lúc phong độ nhất, ngươi dùng từ cho cẩn thận, không được hồ ngôn loạn ngữ!”

Hoa Tiểu Bang liền hạ đài: “Tỉ phu, huynh phải biết là hình tượng của huynh bây giờ so với lúc trước cũng rất hấp dẫn nha, bởi vì nữ nhân rất thích các nam nhân bạo lực mà.”

“cũng là người biết thức thời, nếu không mục tiêu bạo lực tiếp theo của ta sẽ là người.” Hy Bình cao hứng trở lại không quên tán dương Hoa Tiểu Ba là kẻ biết thức thời.

Triệu Tử Uy không giữ bình tĩnh được nữa nói: “Tiểu Ba, nên lo chính sự đã.”

Hoa Tiểu Ba nhìn thiếu nữ lần nữa, đột nhiên nói với Độc Cô Minh: “Lão huynh, hay là huynh trước đi! Những lời tình thoại của huynh là nhất lưu, chỉ có nữ nhân phóng đảng mới thích tên Hoa Tiểu Ba này, còn những anh thuần thiếu nữ thì lại thích huynh hơn.”

“Kiếm đâu ra hoa tươi bây giờ?” Độc Cô Minh nói, tặng hoa làm quà gặp gỡ cho nữ nhân vốn là chiêu bài của hắn.

Triệu Tử Uy nhanh chóng bỏ đi, một lúc sau hắn trở lại, trong tay là một hoa cầu màu hồng tươi chính là Hàm Tu Thảo, đưa hoa cầu cho Độc Cô Minh nói: “Có hoa tươi rồi, ngươi còn cần gì nữa không?”

Hoa Tiểu Ba giật mình nói: “Uy Ca, hoa đại bên đường thiếu gì sao huynh không hái! Sao lại chọn ái Hàm Tu Thảo !”

“Không sao!” Độc Cô Minh cho rằng Hàm Tu Thảo cũng không phải là thất lễ với mỹ nhân, chỉ cần có hoa có cành là tốt rồi, hắn nói: “Cái hoang dã của Hàm Tu vốn cũng có nét biểu lộ tình ý của nó!”

Hoa Tiểu Ba giờ ngón tay cái, nói: “Bội phục!”

Độc Cô Minh đứng lên, phong độ ngời ngời đi về phía thiếu nữ, đoạn cúi người đưa Hàm Tu Thảo ra trước mặt thiếu nữ, với một thanh âm giàu sức lôi cuốn hắn nói: “Vị cô nương này, nàng và ta đã tương ngộ hai lần, đây nhất định là duyên phận rồi. Tại hạ là Độc Cô Minh, muốn tặng bó Hàm Tu Thảo này cho cô nương, nàng cũng xinh đẹp như loại hoa này vậy, ngay khi nhìn thấy được cô nương, nàng cũng như hoa cầu này đem lại cho ta giấc mơ màu hồng, mỗi lần ta đều thấy phương dung của cô nương trong kí ức của tại hạ, tại hạ không dám cưỡng cầu cô nương đem lòng yêu mến tại hạ, tại hạ chỉ mong được biết phương danh của cô nương, hãy cho tại hạ được được gọi đi gọi lại tên cô nương trong giấc mộng, như vậy Độc Cô Minh ta đã là người hạnh phúc nhất trên đời này!”

“Yeah!” Hoa Tiểu Ba vỗ tay tán thưởng: “Lão ca thật là lợi hại!”

Những lời tình tự lợi hại của Độc Cô Minh, không ai có thể chống lại!

Hạ Vũ tuổi nhỏ không biết, nguyên lai Độc Cô Minh với nữ nhân nào cũng nói những lời tình tự ngọt ngào như thế. Ban đầu nàng cũng bị những lời tình thoại chết người này làm cho đầu óc u mê đem lòng yêu hắn, bây giờ thấy hắn trước mặt thiếu nữ lạ mặt tình thoại tuôn ra như nước, chỉ muốn cho hắn vài bạt tai.

Nàng giận dữ nói: “Hoa Tiểu Ba, đều là người nói hắn lừa gạt ta phải không?”

Hoa Tiểu Ba cảm thấy đại họa lâm đầu, hoảng hốt nói: “Không, không phải, Độc Cô lão huynh đối với tỷ nhất dạ tình thâm, tuyệt không lừa gạt tỷ, không tin tỷ có thể hỏi huynh ấy.”

Thật là tên hảo bằng hữu Hoa Tiểu Ba, bao nhiêu tiện nghi trách nhiệm đều đổ lên trên mình Độc Cô Minh

Đôi mắt của thiếu nữ sang lên, nở một nụ cười ngọt ngào, đón lấy Hàm Tu Thảo nói: “Cảm ơn thành ý của công tử, tiểu nữ tên Thiên Diệp Bội.”

Yeah, đại công cáo thành!

Độc Cô Minh nói tiếp: “ Chẳng hay cô nương đang trọ ở nơi nào, và muốn đi về đâu?”

Thiên Diệp Bội nói: “ Chúng ta hữu duyên tương phùng(có duyên gặp mặt), sao phải hỏi thời khắc phân li?”

Độc Cô Minh gật đầu nói: “Ồ, cô nương nói không sai, tại hạ thất lễ rồi.”

Thiên Diệp Bội chỉ về phía chỗ ngồi đối diện nói: “Công Tử có muốn cùng dùng bữa với chúng tôi không?”“

Độc Cô Minh cười phong độ ngời ngời nói: “Vô cùng vinh hạnh!” Đoạn ngồi xuống, si đại nhìn Thiên Diệp Bội ở đối diện

Triệu Tử Uy và Hoa Tiểu Ba cảm thấy bức mình, tên tiểu tử Độc Cô Minh này ngay khi đắc sủng đã quên đi hai người bạn họ. Cả hai cùng rời khỏi chỗ, đi về phía Độc Cô Minh.

Triệu Tử Uy cả giận quát: “Độc Cô Minh, ta khổ thân đi tìm hoa, cho ngươi mượn hoa hiến phật, bây giờ, ngươi thành công rồi, lại quên đi chúng ta sao?”

Hoa Tiểu Ba đã đứng trước mặt Thiên Diệp Bội nói: “ Thiên Diệp tỉ tỉ, Đệ là người thừa kế của Trường Xuân Đường Hoa Tiểu Ba, một trong võ lâm thất công tử.”

Chúng nhân bị hắn làm cho hồ đồ: “Trong võ lâm thất công tử có tên Hoa Tiểu Ba hồi nào vậy?”

Thiên Diệp Bội cười ngọt ngào nói”Theo tỉ được biết, trong võ lâm thất công tử không có tên của đệ.”

Hoa Tiểu Ba giải thích: “Chắc tỉ tỉ cũng biết chuyện Thi Trúc Sinh tự vẫn, trước khi tự sát huynh ấy chỉ đích danh đệ muốn đệ kế thừa danh hiệu của huynh ấy, đệ là người thay thế, đệ là lực lượng mới của võ lâm thất công tử, tuy bây giờ mọi người chưa biết, để sau này đệ bố cáo thiên hạ, thiên hạ sẽ biết danh tự của đệ trong võ lâm thất công tử.”

“Ồ?” Thiên Diệp Bội tự hồ đã hiểu ra, nhưng xung quanh lại thêm nhiều kẻ cảm thấy hồ đồ.

Đang bị Hy Bình ôm trong lòng Thi Nhu Vân kháng nghị: “Người sao có thể thế cho đại ca ta?”

Hy Bình cười nói: “Nhu Vân tiểu bảo bối, đừng để ý tới hần, nhanh giúp ta xoa vết thương trên mặt đi.”

Thi Nhu Vân tức tối nói: “Không thích, ai kêu người đánh nhau với người ta?”

Hy Bình không biết trả lời sao, không tưởng được tiểu ách ba này lại trả lời sắc bén như vậy.

Độc Cô Minh cả kinh vội giới thiệu Triệu Tử Uy: “Thiên Diệp cô nương, vị này là thần đao môn nhị công tử Triệu Tử Uy, một trong võ lâm thất công tử, chắc cô nương cũng đã nghe qua đại danh?”

Thiên Diệp Bội hữu lễ nhìn Triệu Tử Uy nói: “Hân hạnh gặp Triệu Công Tử!”

Triệu Tử Uy vội vã đáp lễ: “Cô nương bất tất khách khí, tại hạ có thể ngồi cùng bàn với cô nương không?”

Quả nhiên là không khách khí, ha ha, ta chính là Uy ca!

Thiên Diệp Bội tịnh không cự tuyệt: “hoan nghênh tam vị công tử, đã nguyện ý ngồi cùng bàn với tiểu nữ, tiểu nữ thật vinh hạnh.”

Hoa Tiểu Ba cùng Triệu Tử Uy vội vã kéo ghế gia nhập với Độc Cô Minh.

Hoa Lôi trêu Hy Bình: “Tiểu dâm ma, sao người không đi cùng?”

Hy Bình cười khở: “Gương mặt ta thế này làm sao xuất sơn chứ? Với lại, nếu bọn họ thất bại thì ta sẽ lộ diện thu thập, lo gì chứ? Lôi Lôi, giúp ta xoa vết thương đi, tiểu ách ba này thật không biết nghe lời mà.”

Hoa Tiểu Ba quay đầu lại nói: “Tỷ phu, đừng lớn tiếng như vậy, khi nào trở về đệ sẽ bồi tiếp huynh ca hát, thế nào?”

“Người nói đó nha!”

Hy Bình đồng ý ngay, nhưng về phía Hoa Tiểu Ba đang có khoảnh khắc bình yên cùng mỹ nữ thay vì hần ra sức để lại ấn tượng hoàn mỹ trong lòng mỹ nữ, nghĩ tới điều kiện xứng ca cùng Hy Bình, nghĩ đến đây hần không khỏi trầm mặc.

Hy Bình hai mắt xoay chuyển, nói lớn: “Triệu Tử Uy, Độc Cô Minh, hai người cũng bồi tiếp ta ca hát chứ hả?” Phải biết tận dụng lúc này mà uy hiếp bọn chúng, không thì sau này đừng hòng có cơ hội.

Hai tên dâm tặc nghe Hy Bình nói vậy, sắc mặt đại biến, đồng thanh nói: “Ta nhất định sẽ bồi tiếp huynh.”

“Hần hát có dễ nghe không?” Thiên Diệp Bội đưa mắt nhìn nam nhân kì quái đó, nhớ lại lúc nhìn thấy hần có mỹ nữ đang ngồi trên đùi hần, nam nhân này không giống người trong võ lâm, người trong võ lâm không thể có cái kiểu đánh nhau kì lạ như hần.

Triệu Tử Uy nói: “Đừng đặt câu hỏi này trước mặt hần, hần rất miễn cảm.”

Điều mọi người đang lo lắng cũng xảy ra, Hy Bình nghe mỹ nhân nghi vấn về khả năng ca hát của hần, sợ gì mà hần không thể hiện bản lĩnh?

Bởi vậy hần há miệng hát lớn:

“ Đến đây, đến đây cô nương,

Chúng ta cùng chơi trò thưởng hương.

Đến đây đến đây mỹ nhân

Chúng ta cùng nhau làm gia đình.

Hần nuôi hi vọng Thi Nhu Vân cũng như Hoa Tiểu Mạn, sẽ hôn hần để không cho hần tiếp tục ca hát.

“Hi di, Hoan di, chúng ta đi!”

Thiên Diệp Bội quăng một đỉnh ngân lượng xuống bàn, rồi phi thân đi mất, thân hình uyển chuyển như trường xà, tiêu tán không để lại dấu vết gì.

Tam vị công tử nhìn về phía Diệp Thiên Bội li khai, rồi cùng nhau tỉnh ngộ.

Triệu Tử Uy nói trước: “Hoàng Hy Bình, người hù cho mỹ nhân của chúng ta chạy mất rồi, tên hỗn đản này, để sau hãy hát không được hả?”

Độc Cô Minh thở dài ca thán: “Thiên Diệp Bội làm sao chịu nổi thanh âm của ca thần?”

Hoa Tiểu Ba buồn bã nói: “Đến cũng nhanh mà đi cũng lẹ, không biết chừng nào gặp lại Thiên Diệp mỹ nhân đây?”

Hy Bình rời khỏi bờ môi nhỏ của Thi Nhu Vân nói: “Ba tên hỗn đản, không biết thưởng thức lời ca tiếng hát của ta, cả gan mở miệng chỉ trích ta hả? Đừng quên lời hứa của các người khi nào bồi tiếp ta xướng ca đây?”

Triệu Tử Uy nói: “Trừ phi gặp lại Thiên Diệp Bội, còn không thì đừng có mơ chuyện ta cùng người hợp xướng!”

“Mỹ nhân dĩ khứ, tâm khởi đăng nhạc?” Độc Cô minh một câu hai ý.

Hoa Tiểu Ba đồng ý với tỉ phú của hắn, nói: “Tỉ Phú, chúng ta hợp tác đã lâu, đệ khác bọn họ, huynh đã ca hát, làm sao có thể thiếu phần tiểu ba?”

Hy Bình cười nói: “Cũng là Hoa Tiểu Ba tốt nhất, lần tới ta sẽ tài bồi cho người cách thu phục nữ nhân, còn hai tên hỗn đản này, đừng hòng ta chỉ giáo.”

Hoa Lô bực mình nói: “Người nghĩ người là tình thánh hả?”

Hy Bình trắng khí đại thịnh nói: “Lão tử đích thị là truyền nhân đắc ý nhất của tình thánh, thế nào?”

Vưu Túy đột nhiên nói: “Chàng không cần phải gây chuyện nữa, ba nữ nhân vừa rồi sử dụng khinh công tối thượng Ngọc Xà Phi Thăng.”

“Nàng nói họ là truyền nhân của Ngọc Xà Môn?” Triệu Tử Uy cả kinh hỏi.

Chúng nhân nhất thời bị câu hỏi đó làm chú ý, không may chú ý đến tên ca thần đang cổ ca hát nữa.

Tuy nghi vấn ngày càng nhiều, nhưng tịnh không có câu trả lời.

Hoa Tiểu Ba nói: “Không quản nàng ta là hạng người nào, chỉ cần là mỹ nhân là được rồi.”

Độc Cô Minh thở dài: “Nghe đồn rằng Ngọc Xà Môn là đệ nhất ma môn, đệ tử toàn là nữ nhân, mỗi người đều dâm dăng vô sỉ,”

Hoa Tiểu Ba hoài nghi nói: “Làm sao một thiếu nữ thanh thuần như thế lại là dâm dăng nữ tử được?”

Hoa Lô nói: “Tiểu Ba, nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

“Cô cô giáo huấn rất phải.” Từ nhỏ tới lớn hắn đều nghe lời Hoa Lô, lần này cũng không ngoại lệ.

Hy Bình nói: “Nhìn nữ nhân phải nhìn về bên ngoài của bọn họ, nam nhân nhìn thấy một nữ nhân xấu xí, thì làm sao mà còn tâm tình đi dò xét xem vẻ đẹp nội tâm của nàng ta ra sao? Tiểu Ba, đừng nghe cô cô của người, nàng ta cũng phải nghe lời ta a.”

“Tên tiểu dâm trùng kia, sau này đừng hòng ta bồi tiếp người ngủ!” Hoa Lô bị Hy Bình hí lộng, không ngờ lại nói những lời kinh nhân như vậy!

“Ha!” Cả tửu điểm nhất thời kinh hô, kéo theo sau là một trận cười ầm ĩ.

135. Chương 134: Mẫu Tử Đồng Thai

Đại Địa Minh nằm tại trung tâm của Long Thành. Nơi này ngoài việc luôn bị bao phủ bởi sương mù ra còn là thành thị tập trung nhiều nhân khẩu và có kinh tế rất phồn hoa. Mà Đại Địa Minh lại chính là cột trụ của Long Thành.

Đại Địa Minh từ lúc sáng lập cho tới nay đã qua ba đời. Minh Chủ đương nhiệm Lạc Hùng tại cuộc tỷ đấu võ lâm lần trước đã đánh bại tất cả các đối thủ, được công nhận là võ lâm đệ nhất nhân, hiện tại đang chuẩn bị thống soái võ lâm Trung Nguyên ngăn chặn sự xâm nhập của Tây Vực Thái Âm giáo. Đám người Hy Bình chưa tới nhưng phía trước lực lượng chí nguyện quân đầu tiên đã xuất kích. Kết quả cuộc chiến như thế nào, tạm thời vẫn chưa rõ.

Ngoài Lạc Hùng ra, Đại Địa Minh còn có một nhân vật rất nổi tiếng, chính là nhi tử của Lạc Hùng là Lạc Thiên. Không nghi ngờ gì nữa, hẳn chính là người đứng đầu trong Võ Lâm thất công tử. Trừ hai cha con họ ra, còn có Đại Địa Minh thập đại đệ tử, là những tuyệt đỉnh cao thủ mà ai ai cũng biết. Trong số thập đại cao thủ trẻ tuổi này có năm nam và năm nữ. Danh tự của năm nam nhân này người trong giang hồ ai cũng biết nhưng đối với phương danh của năm nữ nhân, ngoại trừ Lạc Thảo đã hành tẩu trong giang hồ, bốn nữ nhân khác vẫn còn lưu lại cho giang hồ nhiều câu đố.

Đội chí nguyện quân thứ nhất do vị đại sư huynh Lạc Thủy trong thập đại đệ tử suất lĩnh đánh tiên phong. Nghe nói người này là anh dũng tuyệt luân nhưng đó cũng chỉ là nghe nói mà thôi. Nhiều người không tin rằng với cái danh tự “thủy” đó, con người liệu có thể “ngạnh” được tới đâu? Ha! Ha ha!

Võ lâm tứ đại thế gia tới không được Đại Địa Minh nhiệt liệt hoan nghênh cũng là điều hợp lý. Bởi vì Võ lâm tứ đại gia tộc sớm đã suy tàn, sao có thể so sánh với sự trường thịnh không hề suy yếu của Đại Địa Minh? Trước mắt Đại Địa Minh, tứ đại gia tộc tịnh không đáng kể gì, đó gọi là nhân bỉ nhân khí tử nhân.

Toàn bộ võ lâm, Đại Địa Minh chỉ coi trọng Minh Nguyệt Phong và Thiếu lâm. Cho nên Võ lâm tứ đại thế gia tới đây chẳng mang lại hiệu quả gì lớn. Dầu sao thì đây cũng là địa bàn của Đại Địa Minh, cái đó gọi là cường long không thể áp chế được địa đầu xà. Hướng chỉ tới Long Thành rồi, Võ lâm tứ đại thế gia cũng không thành cuồng long gì cả - không thể tính là rồng được nữa, đến làm con sâu cũng còn lâu mới được.

Điều duy nhất có thể khiến người ta phải kinh ngạc là trong tứ đại gia tộc có một đội thanh niên, đều là tuấn nam tuấn nữ. Trong đó chỉ có một người tương đối khó coi - đó là cái mặt của Hy Bình bị đánh đến biến thành cái đầu heo khiến người ta nhìn thấy mà phải lắc đầu ngao ngán. Thế nhưng hẳn vẫn cứ hơn hơn xem mình là đầu linh của chúng nhân, càng khiến người khác phải lắc đầu.

Cũng may là Đỗ Thanh Phong và Hoa Sơ Khai đến trước một bước, hai vị trưởng môn nhân đi ra nghênh tiếp đám hậu bối bọn họ. Nói chung đó chỉ là những nghi thức tiếp đón đơn giản, cũng miễn cưỡng chống đỡ được hình thức bề ngoài. Triệu trưởng môn tịnh không tới Đại Địa Minh mà cứ thư thả từ Địa Ngục Môn quay về, rồi liền tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cùng Võ lâm tứ đại gia. Cho nên tứ đại thế gia chỉ là danh tồn thật vong, giờ chuyển thành tam đại cự đầu - đó là theo sự diễn tả của Hoa Tiểu Ba, hình như có chút hơi quá. Cự đầu? Mẹ, đến là “kê đầu” còn kém xa - đó là những lời nói cay độc trong lòng của nhân sĩ võ lâm.

Đỗ Thanh Phong phụ phụ, Hoa Sơ Khai phụ phụ và Hoàng Dương phụ phụ suất lĩnh một nhóm môn đồ bước ra nghênh tiếp đám người Hy Bình, tất nhiên là lại nổ ra một phen náo nhiệt.

Đại Địa Minh dù sao vẫn còn có chút lòng hảo tâm, an bài cho họ một tiểu lạc viện - duy nhất có một điều khiến người ta không hài lòng là tiểu lạc viện này được gọi là “Phong nhân viện” của đại trạch, tọa lạc ngay tại hậu điện của Đại Địa Minh. Muốn tới được tiền môn của Đại Địa Minh chắc phải đi mất nửa ngày nhưng hình như có cửa sau để đi.

Cũng không có gì kỳ quái, đa số những đại nhân vật trong nhà đều có cửa sau để đi, đó là điều tất yếu.

Sau khi gặp gỡ, chúng nhân liền hoan hoan hỉ hỉ quây lại thành một vòng tròn lớn từ Đại Địa Minh tiền môn tiến về “Phong nhân viện” ở phía sau Đại Địa Minh.

Đỗ Thanh Phong tạm thời đảm nhận vị trí viện trưởng của “Phong Nhân Viện” đương nhiên tận tình tỏ lòng gia chủ.

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba gặp lại Đào nhi và Liễu nhi, sắc tâm lại nổi lên. Hai người này là mục tiêu đầu tiên của họ. Nhớ lúc trước khi vừa bắt đầu biết tán tỉnh liền chọn họ ngay, chỉ là không có cơ hội thực hiện. Giờ nhìn thấy họ lúc nào cũng ở hai bên tả hữu của Vương Ngọc Phân đoan trang như thế chỉ làm cho trái tim của bọn họ càng muốn điên lên. Cũng may cái trò nháy mắt đưa tình của họ đúng là tuyệt

chiêu siêu hạng, có điều không biết hai ả nữ tỳ có nhận được được những tin tức yêu thương được gửi gắm từ trong ánh mắt của bọn họ hay không?

Mọi người tiến vào “Phong Nhân viện”, vừa ngồi xuống là Hoa Lôi liền quần lấy Hoàng Dương. Nhìn thấy thế, đầu Hoa Sơ Khai phụ phụ như muốn vợ tung ra. Xuân Yển cũng cảm thấy khó chịu, có điều lần này bà không dám gọi Hy Bình tới hoành đảo đoạt ái. Lần giáo huấn trước dường như không phải là nhẹ, ai có thể đoán được rằng Hoa Lôi lại có thể biến thành thần kinh thác loạn như vậy? Thôi cứ coi như cho nàng ta mượn tạm lão công của nàng đi, dù gì đi nữa sau này vẫn là Xuân Yển nàng ta mới là người lớn nhất.

Lúc Đỗ Manh Manh ôm lấy Hy Bình, bên tai Hy Bình lại vang lên câu nói muôn thuở - Đại ca!, Manh Manh nhớ chàng.

Hoa Sơ Khai nhìn Hoa Lôi cứ quần lấy Hoàng Dương mà làm nũng, chau mày quay sang Hy Bình buồn rầu nói: “Người không phải là đối với Hoa Lôi có gì gì đây sao?”

Hy Bình trợn tròn mắt, oa oa nói: “Nhạc phụ đại nhân, người sao có thể hỏi con câu đó? Người nên hỏi bảo bối muội muội của người xem nàng ta có làm điều phi lễ với nữ tỳ cưng của người hay không. Con cơ hồ bị nàng ta làm phiền đến chết đó. Cũng may nàng ta mau mắn tỉnh ra, hiện tại cuối cùng cũng nhận ra ai mới là đối tượng để nàng quần lấy. Thật tội nghiệp cho phụ thân, nhi tử cũng đã từng bị thăm lăm rồi, giờ thì đến lượt người.”

Hoàng Dương lúc này đang bị Hoa Lôi nhìn đến toàn thân nhột nhột, nghe con trai mình nói rầm thối như vậy, tức giận nói: “Người là thằng con bất hiếu. Ta giao nhiệm vụ cho người, người không những không hoàn thành lại còn đứng đó mà đổ dầu vào lửa. Thật làm lão tử đây tức chết mà!”

Hoa Lôi nói: “Sư ca, đừng có nói như một tên tiểu hồn đản như vậy. Đã lâu rồi Hoa Lôi không được cùng sư ca nói chuyện, chàng chiều Lôi Lôi một chút có được không?”

Hy Bình cười nói: “Phụ thân, cô cô giao cho người, người chiều đãi nàng ta thật tốt vào!”

Không ngờ Hoa Lôi đang cười cười nói nói, đột nhiên sắc mặt như sương lạnh, đứng dậy bước tới trước mặt Hy Bình, giận dữ gào lên: “Hoàng Hy Bình, người gọi ta là gì?”

Chúng nhân đều chẳng hiểu mô tê ra làm sao mà Hoa Lôi lại nóng giận lên như vậy.

Hy Bình biết rằng chỉ cần mình gọi nàng là cô cô, nàng ta lại có thể nổi điên lên. Hắn bực bội nói: “Nhưng không thể nào trước mặt đám đông mà bảo ta thân mật gọi nàng là Lôi Lôi cưng được, như vậy khó nghe lắm!”

Khuôn mặt xinh đẹp đang căng ra của Hoa Lôi có chút hòa hoãn, nói: “Những chuyện khó nghe người đều đã làm rồi. Người cho rằng người khác không biết hay sao?”

Hy Bình ho khan một tiếng, ngượng ngịu nói: “Thì biết là đã làm rồi nhưng không cần phải nhắc lại nữa.”

Hoa Sơ Khai liền lên tiếng bênh vực Hy Bình: “Lôi Lôi, muội tha cho hắn đi, hắn dù sao cũng là hậu bối của muội mà.”

Ai, nói gì đi nữa thì Hy Bình cũng là nữ tỳ của ông, không giúp thì cũng không phải lắm.

“Đại ca, huynh lại nói giúp hắn đấy à? Hắn không phải là hậu bối của muội. Hắn suốt ngày chỉ biết khi phụ người ta thôi.” Hoa Lôi vẫn cứ không chịu buông tha cho Hy Bình.

Chúng nhân cảm thấy tội nghiệp cho Hy Bình. Hy Bình thấy không có ai đứng ra bảo vệ cho vị hảo huynh đệ như hắn ta, hắn đành phải tự mình cẳng đáng: “Vậy nàng muốn sao?”

Hắn đã mất hết cả kiên nhẫn, trong giọng nói đã có chút cứng rắn. Mà Hoa Lôi này cũng thật là, không có chuyện gì cũng gây sự được. Chẳng thêm để ý đến sắc mặt của nàng ta há chẳng phải là tác phong nhất quán xưa nay của Hoàng Hy Bình hắn sao? Nhất định không bao giờ chịu cúi đầu trước nữ nhân!

Hoa Lôi không ngờ rằng Hy Bình lại dám ngang ngạnh cãi lại. Hơn nữa câu nói này đã làm nàng đau lòng, khiến nàng nay lập tức không thích ứng được, trong mắt lệ hoa lại rơi, dúi đầu vào lòng Hoàng Dương ghen ngào nói: “Sư ca, tên tiểu hồn đản đó đối với Lôi Lôi rất xấu. Chàng phải thay Lôi Lôi phân xử việc này a!”

“Được được! Sư ca sẽ phân xử chuyện này cho muội.” Hoàng Dương vừa an ủi nàng, vừa quay sang Hy Bình nói: “Nhi tử, còn không mau xin lỗi.”

Lão không ngừng nháy mắt ra dấu với Hy Bình. Hy Bình làm như không thấy gì cả, trong lòng vẫn còn thấy oán hận lão gia của hắn: phụ thân là con người cao cả như thế đấy, ngay cả tiểu tình nhân của mình cũng không làm chủ được, còn muốn nhi tử ra tay nữa? Đây là cái thế giới nào vậy hả trời!

Cho dù không có lời xin lỗi của Hy Bình, Hoa Lô khóc một hồi rồi cũng thôi, chỉ rúc trong lòng Hoàng Dương không chịu rời ra. Xuân Yến ngồi bên cạnh trông cứ như uống đầy một bụng giấm chua, chua đến mức không thể chua hơn nữa. Thế nhưng chuyện đến mức như hôm nay, nàng cũng đành bó tay, chỉ có thể oán hận nghĩ: Lão quỷ đáng chết này, trước có Độc Cô Tuyết, sau có Vạn Diệu, giờ lại còn thêm cả Hoa Lô. Không biết sau này còn đuổi theo con hồ ly tinh nào nữa đây? Cái tính phong lưu mãi vẫn như vậy. Nam nhân ai cũng thế, sớm biết thế đã không rời khỏi Hoàn Sơn thôn!

Đỗ Thanh Phong sau khi an bài mọi chuyện chu đáo, đi ra phòng trước, nhìn vào rồi cười nói: “Hoàng tiểu tử, lúc trước ta và người tranh nhau A Tuyết, ta còn cho rằng người rất chung tình. Không ngờ người cũng là một loại phong lưu, thảo nào có thể để ra một tên nhi tử như vậy.”

Hoàng Dương cung kính trả lời: “Đỗ lão đầu, người đừng có đắc ý. Ta để người chiếu cố cho Tuyết muội, người lại hại nàng biến thành ni cô, món nợ này ta sớm muộn gì cũng tính toán với người. Đừng nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho người.”

Đỗ Thanh Phong thần sắc ảm đạm, khôi phục lại vẻ đạo mạo, nói: “A Dương, chúng ta không nên ở trước mặt bọn tiểu bối đàm luận về những chuyện như thế.”

Hoàng Dương cũng cảm thấy những nơi như thế này không nên đàm luận về nhi nữ tư tình. Huống chi lão và Đỗ Thanh Phong đều đã qua tuổi phong hoa tuyết nguyệt, còn tranh nhau ăn giấm chua làm gì? Mà lúc ở Bích Lục Kiếm trang cũng đã tranh cãi với lão không biết bao nhiêu lần rồi, chỉ là vẫn chưa biết ai thắng được ai.

Hy Bình tuy trong lòng nghĩ tới nhạc mẫu Độc Cô Tuyết của hắn, cái món nợ mơ hồ này, về sau không biết phải tính toán thế nào? Hắn chỉ biết cười khổ trong lòng.

Vương Ngọc Phân để ý tới thần tình của Hy Bình, hỏi: “Hy Bình, người có chuyện phiền muộn gì vậy?”

Hy Bình thất ruột lại một cái, nói: “Ta có cái gì mà khổ não chứ? Trên đời này có chuyện gì khiến ta phải để tâm? Trừ việc không thể sanh được hài tử!”

Đối với cái loại ngôn ngữ hàm hồ này của Hy Bình, biểu hiện Vương Ngọc Phân luôn luôn bình đạm. Theo ấn tượng của nàng, mấy đứa trẻ tuổi này đều luôn như thế, quen dần đi thì tốt hơn.

Đại Nỵ đứng dậy, nói: “Ta muốn ra ngoài tản bộ.” Nàng ta nói xong, hai mắt hướng về phía Hy Bình, hiển nhiên là muốn hỏi ý kiến của hắn.

Hy Bình không ngăn cản nàng, nói: “Đến bữa tối thì nhớ quay lại.”

“Ừ.” Đại Nỵ đáp lời rồi đi ra khỏi “Phong Nhân viện”. Những mỹ nữ Thiên Trúc khác cũng đi theo.

oOo

Sau bữa tối, Xuân Yến gọi Hy Bình vào phòng của bà.

Hy Bình hỏi: “Mẹ, mẹ muốn nói chuyện gì với con?”

Xuân Yến nói: “Người và Hoa Lô phát triển đến giai đoạn nào rồi?”

Hy Bình gãi đầu nói: “Hình như không có gì tiến triển. Con vốn cho rằng nàng ta thích nhi tử bảo bối của người, ai ngờ nàng vừa thấy cha liền dấn ngay lấy. Mẹ, người chịu thiệt một chút, cho nàng ta làm tới đi.”

Xuân Yến nói: “Lão gia của con vốn không thể động tay được nữa rồi, sao còn lấy nàng ta được nữa? Ta cho phép con chiếm hữu ả, con có nhiều cơ hội, sao lại không làm được?”

Hy Bình khó xử nói: “Mẹ, cũng phải được nàng nguyện ý thì mới làm chứ!”

Xuân Yến chăm chú nhìn nhi tử, nói: “Có lúc người muốn ả làm gì ả đều nguyện ý, có sao lại bỏ qua? Người cứ làm cho trong bụng nàng ta có cháu của ta, xem ả còn có thể tranh cướp lão công của ta hay không?”

Hy Bình nhìn bà mà không dám tin vào mắt mình, bụng nghĩ: Thảo nào lão tử có công phu mỗi chài thiên hạ vô địch, nguyên lai là được di truyền từ cái tính cách mạnh mẽ này của bà.

Hắn nói: “Mẹ à, nhi tử chính là đang muốn làm chuyện đó nhưng ả đã tỉnh táo lại rồi. Con cũng không có cách nào cả, chẳng lẽ lại bảo con dùng sức ép buộc hay sao?”

Xuân Yến hồi hã nói: “Đã đến lúc khẩn yếu như thế này rồi mà người còn chùn chân hay sao? Người không nghĩ đến bản thân mình thì cũng phải nghĩ đến hạnh phúc của mẹ người chứ. Người xem xem, ả suốt ngày cứ quần lấy cha của người, không phải là muốn làm mẹ của người tức chết hay sao?”

Hy Bình cũng thấy lo lắng thay cho bà nhưng việc này không phải là do hắn quyết định. Nếu không lại sẽ tái hiện cảnh thê thảm như lần trước. Hắn đành phải nói: “Con chỉ có thể cầu nguyện cho sức kháng cự của cha không bị lão hóa mà thôi.”

Xuân Yến hiểu rõ chuyện này cũng chỉ là lo xa mà thôi, liền chuyển đề tài: “Con đối với Nguyệt nhi thế nào?”

Hy Bình thở dài một tiếng, không dám ngẩng mặt nhìn Xuân Yến, lấy giọng nghiêm túc và kiên định nói: “Nguyệt nhi vĩnh viễn là muội muội của con, cũng là nữ nhân của con, nàng sẽ là mẫu thân của hải tử của con.”

Bà đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Hy Bình, nói: “Người lại đi đánh nhau với người ta rồi! Chỉ cần Nguyệt nhi vui, người làm gì với nó, mẹ đều không trách mắng người. Cha người cũng không. Nhưng người khác có lẽ lại không nghĩ vậy, cho nên việc của người và Nguyệt nhi không thể công khai, người hiểu không?”

“Con hiểu rồi. Mẹ, có nhiều chuyện con không muốn nói ra nhưng trong lòng thì rất minh bạch.”

Xuân Yến thở dài nói: “Nếu thế thì đừng nói.”

Hy Bình đỡ Xuân Yến ngồi lên mép giường, nói: “Mẹ, nếu như Hoa Lôi quyết tâm theo cha, mẹ sẽ thế nào?”

“Tùy nàng ta thôi. Chỉ cần nàng nguyện ý, ta cũng đành phải chấp nhận thôi.” Cuối cùng, Xuân Yến cũng phải lần đầu tiên chịu khuất phục trước chuyện này.

Hy Bình đột nhiên cười nói: “Mẹ, con nói cho người một tin rất tốt, nếu như là Hoa Lôi trước đây, có lẽ là thật sự có thể quần lấy lão gia mãi không buông. Còn như là Hoa Lôi của hiện tại, nếu con nói không cần ả, ả nhất định sẽ phát cuồng tìm con liều mạng. Lẽ nào mẹ không phát hiện ra ả đã biến đổi rất nhiều rồi hay sao? Dù là lúc làm nũng với cha, cũng đã không còn có cảm tình đặc biệt như ngày xưa. Mẹ giao cho con nhiệm vụ chinh chiến, con sao dám không xuất toàn lực đối phó? Kết quả lúc trước con đã thắng, giờ chẳng lẽ lại có thể thua hay sao?” Ta là Quyền vương - thiên tài Hoa Sơn thôn này hét thảm trong lòng hàng vạn lần như thế!

“Thật ư?” Xuân Yến vui mừng hỏi lại.

Tin này lập tức khiến nàng hưng phấn. Quả nhiên xứng đáng là hảo hải tử của bà, là thiên địch của nữ nhân a! Bà có thể quên hẳn là chiến tướng trời sinh sao? Bất luận là đánh nhau hay chinh chiến với nữ nhân, hắn đều không bao giờ thua. Huống hồ chỉ Hoa Lôi - cái thành lũy này, trước mắt nhi tử của bà xem ra cũng không phải là kiên cố lắm.

Hy Bình tưởng rằng Xuân Yến không tin, lại nói: “Mẹ, người không tin con sao?”

Xuân Yến nói: “Ta tin con.”

Hy Bình đột nhiên cười thần bí, nói: “Để giải quyết nỗi lo lắng của mẹ, có một biện pháp rất tốt.”

Xuân Yến vội vàng nói: “Bình nhi, nói mau.”

Hy Bình nói: “Mẹ con mình cùng nhau diễn một vở kịch, con biết mẹ diễn kịch có thiên tư cực cao mà.”

Xuân Yến cười nói: “Người muốn hại ta à? Thôi được, chỉ cần để Hoa Lôi biến thành con dâu của ta, ta sẽ cùng con hợp tác.”

“Nhất định.” Hy Bình nói cho Xuân Yển nghe phương án cụ thể.

oOo

Hoa Lô cố ý muốn ở riêng một phòng, thuận tiện để cho nàng và Hoàng Dương vụng trộm.

Hôm nay, trước mặt Hoàng Dương nàng đã nói rất nhiều, tung tăng như một tiểu nữ hài nhưng rốt cuộc đã nói gì, chính bản thân nàng cũng không hiểu rõ.

Lúc ăn tối, Xuân Yển hầu như không ăn gì, nàng thì ngược lại, ăn đặc biệt nhiều, ăn mãi cho đến lúc Hoàng Dương kéo nàng về phòng.

Khi Hoa Lô yêu cầu Hoàng Dương ngồi lên giường của nàng, lúc nàng dựa vào vai ông, Hoàng Dương cuối cùng cũng không nén được mà hỏi thật nàng một vấn đề: “Lôi Lôi, nàng thật yêu thích sư ca chứ?”

Hoa Lô hồn nhiên nói: “Đương nhiên rồi. Lôi Lôi từ nhỏ đã rất thích sư ca.”

Hoa Lô rời khỏi vai ông, nghiêng mặt im lặng nhìn Hoàng Dương một hồi lâu vẫn không nói gì.

Câu nói này nàng đã đợi hai mươi năm rồi thế nhưng lúc này thoáng chốc từ miệng Hoàng Dương nói ra, nàng lại cảm thấy rất ngỡ ngàng.

Mong được lấy sư ca ư? Đó là nguyện vọng từ nhỏ của nàng. Vì câu nói này của ông, nàng đã đợi đủ hai mươi năm dài đằng đẳng. Lúc ông nói ra, nàng cũng đã nghe rõ, nàng chỉ là nhất thời không có cách nào hồi đáp.

Gả cho ông ư? Khi những chữ đó phát ra, trong đầu nàng đồng thời hiện ra hình ảnh nam nhân trẻ tuổi cực kỳ vô lại - đây quả thật không phải là sư ca của nàng.

Hoàng Dương thở dài nói: “Lôi Lôi, sư ca đã già rồi, nàng biết rõ mà.”

Giây phút trầm tư của Hoa Lô đã bị Hoàng Dương phá vỡ, u sầu nói: “Sư ca, sao lúc trước chàng không muốn Lôi Lôi?”

Hoàng Dương nói: “Cho dù là hiện tại, sư ca cũng chỉ đối đãi với nàng như tiểu nữ hài năm đó. Trong đời mình sư ca đã từng yêu hai nữ nhân nhưng không phải là muội. Vì trong mắt của sư ca từ trước đến nay muội không phải là nữ nhân.”

Hoa Lô thở nhẹ, trong giọng nói có chút thất vọng: “Là vậy ư?”

Hoa Dương không trả lời nàng. Hoa Lô cũng không nói gì tiếp. Hai người rơi vào trong không khí trầm mặc.

Trong giây phút im lặng, bỗng nghe thấy tiếng hét kinh điển của Hy Bình. Hoa Lô chấn động trong lòng, bước ra cửa, nhìn thấy Hy Bình và Xuân Yển.

Hôi Lôi tức giận nói: “Hoàng Hy Bình, nửa đêm nửa hôm, ngươi muốn làm ồn chết người ta hay sao?”

Hy Bình cười nói: “Thật là có lỗi, đã quấy rối giây phút lãng mạn của nàng và lão gia của ta.”

Hoa Lô để lộ ra thần thái mà ai cũng biết là tốt thế nào, nói: “Ngươi đến làm gì?”

“Có tin tốt!” Hy Bình bước vào phòng: “Vào đã rồi nói.”

Hoa Lô nhẹ nhàng đóng cửa lại, nói: “Có rắm thì đánh mau đi.”

Hy Bình bước đến trước mặt Hoàng Dương, nói: “Cha, mẹ quyết định cho cha cưới Hoa Lô rồi. Cha nói xem đây có phải là tin tốt lành hay không?”

“Gì cơ?” Hoàng Dương và Hoa Lô đồng thanh hét lên kinh ngạc.

Hoàng Dương tiếp tục nói: “Yển, nàng nói thật không?”

Xuân Yển bình tĩnh nói: “Nàng ta đã đợi chàng hai mươi năm rồi, không cho phép nàng cưới huynh, đối với nàng có chút thật tàn nhẫn.”

Hoàng Dương nói lớn: “Có thể như vậy được sao?”

“Sao lại không được?” Hy Bình khẳng định: “Hoa Lôi sẽ là nhị nương của con cũng tốt mà.”

Hoàng Dương sau khi nhìn Hy Bình, đột nhiên sắc mặt kinh biến, hét: “Lôi Lôi, nàng sao vậy?”

Xuân Yến và Hy Bình đồng thời quay lại, chỉ thấy Hoa Lôi si ngốc đứng đó, hai mắt thất thần.

Hoàng Dương vội vàng lao tới ôm lấy thân hình đang run rẩy của nàng, lay tỉnh nàng, nói: “Lôi Lôi, nàng đừng dọa sư ca.”

Hoa Lôi xà vào lòng Hoàng Dương hu hu khóc lớn.

Hoàng Dương nói: “Đừng khóc, là ai khi phụ nàng, nói sư ca nghe đi.”

“Là hần!” Hoa Lôi rời khỏi lòng Hoàng Dương, mắt đầm lệ chỉ vào Hy Bình, tiếp tục nói: “Hần khi phụ Lôi Lôi. Sư ca, chàng hãy làm chủ cho Lôi Lôi, muội không thể bỏ qua cho hần, hu hu!”

Hoàng Dương trở mặt, cứng lưỡi: Nhi tử của lão khi phụ nàng ta lúc nào? Lão sao một chút cũng không hề biết?

Xuân Yến ngẫm hiểu ngay: Hoa Lôi, nữ nhân này thực sự đã yêu nhi tử của nàng.

Hì Bình cười lạnh nói: “Hoa Lôi, nàng lại vu oan cho ta, lão tử không hề đụng chạm đến nàng, sao lại khi phụ nàng chứ? Còn nữa, ta đã quyết định muốn nàng làm nhị nương, sau này càng không thể đụng đến nàng.”

Hoa Lôi chăm chú nhìn Hy Bình, nước mắt càng trào nhiều hơn, lao như bay vào ngực hần, đầm đầm hần, khóc nói: “Có mà, có mà, người có khi phụ ta!”

Hy Bình đẩy nàng ra, quay sang Xuân Yến nói: “Mẹ, chúng ta quay về thôi, để cho cha ở lại bồi tiếp bà ấy. Nếu không bà ta lại được dịp oán con không biết phải trái.”

“Người không được đi!” Hoa Lôi khẩn trương túm lấy chéo áo của Hy Bình.

Hy Bình không quay đầu lại, nói: “Ta không đi thì ở lại đây làm gì? Ta đã từng muốn nàng trở thành nữ nhân của ta, thế nhưng thấy nàng si tình với lão gia của ta như vậy, ta đành phải thành toàn cho nàng. Xin nàng hãy buông tay ra, người nàng lên bám là cha của ta, chứ không phải là ta đâu!”

Hy Bình vùng thoát khoát tay nàng, kéo lấy Xuân yến đi ra khỏi cửa, đột nhiên nghe Hoàng Dương hét lớn: “Bình nhi, quay lại mau, Hoa Lôi xỉu rồi.”

Hy Bình đột nhiên chuyển mình, Hoàng Dương đang quỳ trên đất ôm Hoa Lôi, ngón tay dè lên nhân trung của nàng.

Hy Bình lao tới, Hoa Lôi vừa khéo tỉnh lại, hướng tới Hy Bình lẩm bẩm nói: “Người không cần ta, không cần Lôi Lôi của người, lòng dạ của người thật độc ác, tim Lôi Lôi đau lắm!”

Hai tay nàng vô lực giơ về phía Hy Bình, khẩn cầu Hy Bình ôm nàng.

Hy Bình xót xa trong lòng, quỳ xuống ôm lấy nàng từ tay Hoàng Dương, song thủ của nàng cũng đồng thời ôm chặt lấy ngực hần.

Hy Bình nói: “Nàng thật khiến người ta phải đau lòng.”

Hoàng Dương đứng dậy nói với Xuân Yến: “Yến, chúng ta đi ra thôi.”

Đôi phu phụ tiện tay khép cửa lại.

oOo

Trên đường đi, Hoàng Dương nói: “Nàng và Hy Bình thông đồng với nhau ăn ý quá!”

Xuân Yến tức giận nói: “Lão già đáng chết, ta và nhi tử là thương lượng chứ không phải thông đồng. Người mới vừa muốn cùng Hoa Lôi thông gian.”

Hoàng Dương dùng khẩu khí ung dung nói: “Hoa Lôi yêu nhi tử của ta cũng tốt, nếu không ta thật là có tội. Nàng sao có thể cam tâm tình nguyện cho ta lấy Hoa Lôi chứ? Lần trước khi quay lại Trường Xuân

đường, ta cảm thấy Bình nhi và Hoa Lôi có gì đấy vướng mắc. Lúc đó Hy Bình gọi nàng ta một tiếng cô, nàng ta liền không kìm được giận. Lúc này mới hay Hoa Lôi trước mặt đã yêu Bình nhi, chỉ là nàng tự mình cũng không rõ mà thôi. Yեն, nàng biết Bình nhi chỉ là trêu trọc Hoa Lôi sao?”

Xuân Yեն nói: “Hình như còn nghe nói nhi tử của chàng đã làm điều phi lễ với nàng ta, kết quả là cưỡng bách tằm cho nàng ta. Tình huống cụ thể là như thế nào thì chàng sau này tự mình hỏi nó đi.”

Hoàng Dương kinh ngạc nói: “Sao? Bình nhi mà cũng làm ra những chuyện như vậy sao?”

Xuân Yեն lộ ra một thần thái dừng dưng, nói: “Có cần phải kinh ngạc như thế không? Những chuyện như thế này đối với nhi tử của chúng ta mà nói thì cực kỳ là bình thường.”

Hoàng Dương không phản bác một lời nào.

Ai bảo ông có một tên hỗn đản nhi tử như vậy.

136. Chương 135: Ái Dích Diễn Dịch

Hoa Lôi sắc mặt trắng bạch, ngây ngốc nhìn Hy Bình. Người thanh niên đang ôm nàng lúc này, ánh mắt đầy quan tâm, từ miệng phát ra những từ nhẹ nhàng: “Ta đang ôm nàng!”

Đúng, hắn đang ôm nàng.

Chỉ đơn giản một động tác, một lời nói đã làm tim nàng ầm ập hương xuân.

Nàng từ từ hỏi: “Chàng không phải đã đi rồi sao?”

Hy Bình cười nói: “Nếu như nàng muốn ta đi, ta sẽ đi. Còn như không muốn, ta nghĩ ta nên ở lại.”

Hoa Lôi đột nhiên lại có sức lực, tránh ra một chút, giận dữ nói: “Chàng thật là trái banh xấu xa, đắc ý cái gì? Nếu phải đi thì cứ đi, tại sao còn chưa đi.”

Ôi, nữ nhân, mồm mép luôn luôn là tật xấu khó sửa.

“Quả thật không có lý do gì để không đi nhưng ta bỗng nhiên lại không muốn đi. Ở lại bồi tiếp nàng qua đêm, được không?”

Hoa Lôi nghe được lời này, mặt đỏ hồng lên, thẹn thùng nói: “Ai cần chàng ở lại qua đêm chứ?”

Hy Bình trợn mắt nhìn nàng, mạnh dạn nói: “Nàng không phải là Hoa Lôi sao? Ta tưởng nàng muốn lưu ta lại, hiến thân cho ta. Giờ thấy nàng không có ý như vậy, thật làm ta thất vọng một phen. Nếu như vậy thì, thôi ta đi vậy.”

“Đồ chàng dám?” Hoa Lôi nói nhanh, nói xong liền hối hận, hỏi tiếp: “Ta lưu chàng lại khi nào chứ?”

Nói xong rồi quên, tính tình của nữ nhân nam nhân thực sự không thể hiểu thấu. Bởi vậy thế gian chỉ có nam nhân là giữ lời, còn nữ nhân đều không thấy cần phải giữ lời - thật là khó vô cùng, cũng như là bắt bà lão sinh con vậy.

Hy Bình thoáng trầm tư, nói: “Theo như ta nhớ, không biết bà già nào cởi quần áo của ta vậy kia?”

Hoa Lôi nổi giận hét: “Hoàng Hy Bình, người dám gọi ta là bà già hả?”

Bàn tay mịn như phấn của nàng bắt đầu đánh vào chỗ nhược của Hy Bình. Hy Bình nói nhanh: “Đánh chỗ nào cũng được nhưng không được đánh vào mặt. Ta hôm nay thật sự đã bị đánh đến trở thành phỉ ra, lại phải đi giảm phi.”

Hoa Lôi nói: “Ai bảo chàng không có bản lĩnh lại còn đi kiếm người gây sự? Bị đánh mà không chết, coi như mạng chàng lớn!”

Hy Bình nói: “Ta mà chết rồi, lấy đâu ra chồng cho nàng chứ?”

Hoa Lôi nói: “ Ta không lấy chồng.”

Hy Bình lập tức lấy lại vẻ mặt bình thường, nhìn Hoa Lôi chăm chú rồi lấy thái độ nghiêm chỉnh hỏi: “Nàng thật sự quyết định suốt đời không lấy chồng sao?”

Hoa Lôi giật mình vì thái độ nghiêm chỉnh đột ngột của hắn, một lúc lâu sau mới đáp: “Bồng ta lên giường đi.”

Hy Bình chiều ý nàng, bồng nàng đặt lên giường, ngồi kế bên nàng, nói: “Ta đã để cho nàng suy nghĩ lâu như vậy, lại còn cho nàng gặp lại cha ta. Chính là để nàng cảm nhận rõ trong lòng mình thật sự đang yêu ai. Ta biết cha ta chính là người trong mộng mà nàng đã ấp ủ bấy lâu nhưng dù gì cũng vẫn không phải là sự thật. Sau khi ta mạo muội xâm nhập cuộc đời nàng, ta mới là người thật sự tồn tại trong cuộc đời nàng. Ta nghĩ như thế đấy. Lần trước ta đã gây cho nàng một nỗi đau rất sâu sắc khiến ta hầu như phải hối hận cả đời. Cũng vì vậy ta mới quyết định đền bù cho nàng. Thậm chí nếu sau này nàng vẫn muốn lấy cha ta, ta vẫn sẽ dốc hết sức thành toàn tâm nguyện cho nàng.”

“Trong tâm tưởng của nàng, ta chỉ là một tiểu hài. Nhưng đã qua hai mươi năm, giấc mộng của nàng dù không thay đổi, đứa tiểu hài mà nàng từng ôm ấp thì đã đổi thay, đã biến thành một nam nhân thật sự, một nam nhân cường tráng. Nếu nàng đồng ý, nam nhân này sẽ biến nàng thành một nữ nhân thật sự, ngay trong đêm nay!”

Hoa Lôi không biết nói gì, chỉ trầm mặc.

Hy Bình thở ra một hơi, đứng dậy rồi hướng cửa phòng đi ra.

Ngồi trên giường, Hoa Lôi hốt hoảng hỏi gấp: “Chàng đi đâu?”

Hy Bình không trả lời.

Hoa Lôi nói tiếp: “Đồ sâu dâm, không phải vừa nói muốn biến ta thành một nữ nhân thật sự sao? Người giờ lại muốn đi sao? Người là đồ nói dối, người chung quy vẫn nói dối Lôi Lôi, người ta không cho người đi!”

Hoa Lôi nhảy xuống giường đuổi theo, Hy Bình dừng lại.

Nàng ta lao vào người Hy Bình, nấc lên sau lưng hắn, hai tay ôm chặt hắn từ phía sau hắn, nói: “Lôi Lôi mọi thứ đều dành cho chàng, chàng không đi được không?”

“Ai bảo ta định đi chứ? Ta chỉ muốn đóng cửa thôi mà, nàng không nghĩ rằng trước hết nên đóng cửa sao? Oh, Lôi Lôi ngốc nghếch!” Hy Bình cười lớn thì ra là Hoa Lôi nôn nóng.

Hoa Lôi phát giác là bị lừa liền nhằm Hy Bình phát tiết, đá vào hạ thân của hắn, phẫn hận nói: “Chàng đúng là người xấu mà, đá chết chàng cái đồ lưu manh!”

Hy Bình xoay người lại, chân Hoa Lôi nhảm đúng ngay giữa hai chân hắn. Hai tay hắn lập tức chụp lấy phần giữa hai chân, miệng la lớn, mặt thì không giấu nổi vẻ đau đớn.

Hoa Lôi giật mình hỏi: “Hy Bình, chàng có làm sao không? Đừng có dọa ta nha!”

Hy Bình thống thiết nói: “Lôi Lôi, nàng hủy sự sống của ta rồi, giờ ta không còn là nam nhân nữa rồi.”

Hoa Lôi lo lắng đến phát khóc, cúi người xuống kéo tay Hy Bình ra, miệng nói gấp gáp: “Để ta xem thử, để ta xem thử!”

Hy Bình nói: “Ta nghĩ nó đã bị nàng đá nát rồi. Ai da, uống cho một người dưng mãnh như ta, giờ lại thành không có trứng!”

“Mau lấy tay ra, ta là đại phu, chàng để ta xem qua thử biết đâu cứu được?” Hoa Lôi trong lúc kinh hoàng nhớ ra mình là đại phu, quên cả khóc.

Hy Bình nói: “Lên giường đi, nàng giúp ta cởi quần ra, xem xem còn có thể cứu vãn được không? Nếu không chắc bọn họ nghiền nàng thành bột mất. Ai da, đau chết mất!”

Hy Bình vừa la thảm vừa lom khom đến bên giường nằm xuống. Hoa Lôi chẳng quản ba bảy hai mốt gì cả, vội vàng cởi quần hắn ra, thấy rõ chẳng có chút thương thể nào cả. Tay ngọc liền kiểm tra âm nang của hắn phát hiện hai trứng cũng không có thương tổn gì. Đang lúc ngạc nhiên thì Hy Bình nhin không được cười lớn. Nàng ta phát hiện lại bị hắn lừa một lần nữa liền lập tức nhổ lông trên thân hắn mà xả giận.

Hy Bình đau đến nỗi ngồi bật dậy, hét: “Ai da Hoa Lôi, muốn giết ta sao hả?”

Hoa Lôi giận nói: “Chàng ba lần bốn lượt lừa gạt ta? Nhỏ một chút lông là còn lịch sự lắm rồi đó.”

Hy Bình nói: “Lông của nam nhân có chỗ có thể nhỏ, có chỗ không được nhỏ. Đó là biểu tượng hùng mạnh của nam nhân, giống như đối với phụ nữ các nàng trinh tiết là của quý vậy! Nàng dám nhổ lông ta như vậy, ta nhất định cướp đoạt trinh tiết của nàng, lão tử ta không thể chịu thua thiệt được.” Hắn ôm lấy Hoa Lôi đang đứng cạnh, kéo nằm xuống giường, xoay người ôm chặt nàng ta nói: “Dám nhổ lông cây gậy thép của ta, lần này nàng phải trả giá thảm rồi.”

Hoa Lôi bị Hy Bình ôm chặt tới thở không nổi, hai tay đẩy ngực hắn ra nói: “Chàng nặng quá, đừng đè người ta nữa. Chàng để ta lên trên đi.”

“Nàng là người chủ động mà!” Hy Bình xoay người ôm nàng đưa lên trên, cười nói: “Lôi Lôi, tiếp theo thì làm gì hả?”

Hoa Lôi rụt rè nói: “Ta không biết.”

Hy Bình nói: “Sao lại như thế? Nàng là đại phu không lẽ không biết tiếp theo phải làm gì sao?”

Hoa Lôi nói: “Không biết là không biết, chàng nói thật thừa. Ta không tiếp tục nữa đâu.” Cô nằm xấp xuống, thân người đè lên ngực Hy Bình, miệng cắn nhẹ tai hắn, thở thỏ thỏ nói: “Trước kia chắc chàng không nói mấy lời thừa như thế với bọn họ. Ta không biết, không lẽ chàng không biết dạy ta?”

Ài, sao lại quên được nhỉ?

Hy Bình nói: “Được, ta dạy nàng! Lôi Lôi, giúp ta cởi áo đi, đừng chỉ cởi quần. Chúng ta có cả buổi tối nay, cứ từ từ thôi!”

Thật là, sao mà mặt đỏ như vậy! Một nữ nhân hơn ba mươi tuổi chưa từng có nam nhân nào, bây giờ như vậy, có lý do để thông cảm.

Hoa Lôi mất một chút thời gian rồi cũng cởi xong áo của Hy Bình. Hy Bình nói: “Lôi Lôi, giờ có thể cởi bỏ luôn toàn bộ y phục của nàng. Nếu nàng thấy có gì phiền phức, ta có thể giúp nàng xé bỏ chúng đi, sao nào?”

“Chàng mà phá hỏng y phục của ta, ta liều mạng với chàng đó. Đúng là lưu manh vô giáo dục mà.” Hoa Lôi vừa mắng Hy Bình vừa ngồi dậy cởi bỏ y phục của mình. Tầm thân trắng bạch kiều diễm của nàng dần dần lộ ra trước mắt Hy Bình.

Hy Bình yên lặng nhìn nàng đến khi không còn mảnh vải nào trên người mới nói: “Nàng giờ đã ngoài ba mươi nhưng mà thân thể nàng thì cứ như một tiểu nữ hài. Thật không đành lòng tàn phá nàng!”

Hoa Lôi hét lên: “Ta mà là tiểu hài tử sao? Ta đã bế chàng từ lúc chàng còn bú sữa đó!”

Hy Bình đưa tay chụp lấy nụ hoa trên ngực nàng, xoa xoa nhẹ nhẹ rồi cười hỏi: “Ta lúc đó có bú sữa của nàng không vậy Lôi Lôi?”

Hoa Lôi nhìn hắn nói: “Lúc đó ta mới mười bốn tuổi, lấy đâu ra sữa cho chàng chứ? Chàng đúng là lưu manh từ nhỏ mà, khiến Thiển nhi...”

Nàng ta không nói tiếp nhưng Hy Bình vẫn biết đại để sự tình. Hoàng Dương đã từng nói qua với hắn. Cô nàng Hoa Tiểu Thiển đó có lẽ chính là nữ nhân đầu tiên của hắn. Nàng ta giờ đã trở thành vợ của Triệu Tử Hào, không biết cô ta là nữ nhân như thế nào? Ký ức của hắn về Hoa Tiểu Thiển thì trống không nhưng Hoa Tiểu Thiển thì chắc phải nhớ cái tên tiểu nam hài đã lấy đi đồng trinh của nàng ta lúc đó chứ?

Hoa Lôi thấy hắn lúc lâu không nói gì hỏi: “Sao vậy? Nói chàng xấu, chàng giận rồi à?”

Hy Bình mỉm cười, tay nâng lên, úp mặt vào ngực nàng, miệng ngậm lấy nhũ phong của nàng.

Nàng ta rên lên: “Hoàng Hy Bình, chàng không còn là con nít đâu.”

Hy Bình đặt nàng xuống giường, miệng bao lấy đôi môi đỏ của nàng, cùng nàng hôn một lúc lâu rồi nói: “Nàng cuối cùng cũng chịu thừa nhận ta là đàn ông rồi hả?”

Tay hã xoa nhẹ1đồ thị nơi thầ kí củ Hoa Lôi. Hoa Lôi cả nhậ sự kỉnh thĩ củ Hy Bình cũ như sự tấn công củ khí tức nam tính trên người hã. Dụ tĩ trong lòg từ từ nhen nhó rồi bùng phá. Hai tay nàg bắt giắc tực1động ôm choàng lấy lưng Hi Bìh, miệg kền tai hã thốã, rên rĩ liên tục.

Trong lúc hai thân thể1quá vào nhau, ngón tay Hi Bìh thâm nhập vào mật động củ nàg, khơi mở dòng nước từ bên trong đó. Đang lúc tình ý nồng đượm, hã nói: “Lôi Lôi, ta công thành nhẽ”

Ngay lậ tứ, Hoa Lôi cóã giá rõ ràng khắ phá củ hã đả đặ ngay trước cổ thầ củ mĩh. Cảgườ nàg rung lên, hông cứ liên tục cựa quậ qua lại, hai tay đả Hi Bìh ra, la lối: “Không đượ, ta sực1đau lấ!”

Hi Bìh cả thấy nỗi sợ củ nàg thật là vô cớ bèn hỏi: “Lôi Lôi à tại sao phải sợ vậ?”

Hoa Lôi căng cứng gườ lạ, nó: “Hò mười bốn tuổ ta đầ hã qua. Nũ hài đó hã má rấ nhiề. Từ đó trở đi ta rấ sợ huyên đó. Lúc ở bên chàng, nỗi sợ đó còn đặc biệt mạnh mẽ hơn.”

Hi Bìh tĩ ngờ “Nũ hài đó chắc lào Tiể Thiế. Còn người làm nàg ta chả má chính là ta phả không?”

“Là sao chàng biế chứ” Hoa Lôi kinh ngạc thố lên. Lú đỏi Bìh chỉaüc1đứ trẻ là sao nhóüc1đượ chuyệ đó chứ

Hi Bìh cườ nó: “Làh ta nó cho ta nghe.”

Hoa Lôi kinh ngạc: “Sư ca nó cho chàng nhữg chuyệ đóao? Thầ ông ta cũg không phả gườ tồ, không trách lạ nuôi lớn mộ tên sắ lang như chàng.”

Hi Bìh nó: “Cha ta không cóoại bả lĩ này đầ. Nghe cha ta nó, ta lào trời sanh như thế, số đã định kiếp này phả làm sắ lang. Ài, kể ra không hiểu sắ cũg không đượ, ai biế ta hã đả như vậ chứ”

Hoa Lôi nghe hã nó như vậ, cau có: “Mề khen mề dà đuôi!”

Hi Bìh hôn lên đôi môi khắ ái củ nàg, nhẹhàng nó: “Bởi vì nàg sợ ta cũg không dám làm gì Sau này nàg khóc than rêu rao khắp nơi rằng ta ứ hiế nàg thìhật không hay.”

Hoa Lôi sững người mộ lúc rồi nó và tai hã: “Chàng muố lâm trậ rú lui phả không? Không cớu cho chàng đầ! Chàng đểa lên trên, đểa trầ, cóẽ sẽ không đau. Chứhàng thô lỗhư vậ, ta không tin chàng chứ nà!”

Hi Bìh liền trồih nằ xuốg đướ, ngắng đầu nhì thắ phía thân dưới như cóc cây trụ đứng đứg lên. Hoa Lôi nhì thắ như hoa mắ, trong lòg phá hoắg. Qua mộ lú, nàg mím chặt môi, ngồ lên bụng dưới Hi Bìh. Mộ tay nằ lắ hùg căn củ hã đưã tồ vùg thầ kí củ mĩh, khi hai vậ chặ và nhau thìùg lạ.

Hi Bìh thắ nàg vẫn không dám liền thở dài mộ cái. Nàg ta ngượng nghịu nói: “Ta thậ không biế đặt cái thứ đó củ chàng vào đầu nũ!”

Ồi, thắ bạ!

“Nàg không phả làoüc1đạ phu sao, hay đi làm ni cô đi!” Hi Bìh không thềm phân trần thềm, vậ nàg ta nằ xuốg rồi đầu như mộ ngộ nú. Đầ thườg đặ ngay cửa huyệ, nó lớ : “Ta không thểhị nổ nũ!”

Ngay lậ tứ, cây thườg to lớ củ hã xâm nhập vào nơi thâm sâu củ Hoa Lôi. Lúc đó trong lòng Hoa Lôi chưa kị chuẩ bị la thắ mộ tiếng, răng gồ lập cập, mồìi đốã khắ gườ.

Hai tay chống lên ngực Hi Bìh, bật khó : “Không chị đầu! Ồi, gườ ta đau quá. Chàng đứg lào sâu dầm mà Cái đó sao lớ vậ chứ Lạ cò hành động thô lỗũ, không nhẹhàng vớ gườ ta giế. Sau nà ta không cho chàng là nũ!”

Ngay lúc Hi Bìh tiến và trong gườ Hoa Lôi liền cả thắ huyết đạo củ nàg thậ bé nhỏ Trong số chúng nũ củ hã có lẽ khắ năng dung nạp củ nàg ta là thấp nhất. Cóüc1điề này có quan hệ vớ cái miệg nhỏ bé củ nàg ta. Không trách nàg ta lại sợ sự cường tráng củ hã như thế. Hã cả nhận đượ nhục thểế mạ củ bố sát lấy vũ khí củ hã, như muố đẩy hã ra. Cái loại cảm giắc bị bó chặt chưa từng thấy như thế khiến hã phát rên lên.

Hã không quan tâm đến sự phản đỏi củ Hoa Lôi, bắt đầu nhẹ nhàng chuyể động, đồng thờ nó: “Lôi Lôi, đừg khó mà Mớ đầ không khỏi bị đau mộ chút, lần sau sẽ bị nũ.”

Hoa Lôi kiên quyết nói: “Không cõn sau đầu! Chàng đứg là hõ tha, là sao mà ừ to vừ dà như vậy chứ Đau chề người ta rồi! Chàng chậ thôi! Ồi Hoàg Hi Bìh, ta phải giế chàng!”

Cơ thểg không cõ khõg chềuc1đượ nữa mà bắt đầu lắ lư qua lại. Hi Bìh hoà toà không muõ giả tồ độ lại theo thỉnh cầu của nàng, trái lại càg ngà càg mãnh liệt hơn. Cái thông đạo chậ hẹp của người phụữgoà ba mươi nhưng chưa từng tiế xú vớ nam nhân nà là cho hắ cả thấ hưng phấ. Mả ngà nay hắ không dám hành động thô lỗ với Dẫn Cõi vàừ Tú vì họ cóhai, cũng không thể phong cuồng với Tiểu Nguyệt. Tình dục bị đè nén bao lâu giữuc1đây bạ phá trên người Hoa Lôi. Cóhềhình dung đượ sự cuõg nhiệ đó. Hoa Lôi cả thấ những cơn đau và luồng khoá cảm trong người nàng cứ ngày càng dâng cao, nữ muõ dừng nữ muõ tiế tụ!

Hai thân thểừn lên xuõg xuõg suốt một lúc lâu. Hùg căn củ Hi Bìh cửa và trong lổyệ mề mại củ Hoa Lôi như mộ người thợhoan giếg. Từtrong những tường thịt tuõn ra những dòng nướ, chảy tràn xuõg thân dướ củ hai người, thấ ướ cảả trả giườg.

Tộ nghiệ cho tá trả giườg. Lúc nào cũng gặp phải cái chuyện xui xẻo đó. Hết lần này đến lần khác đều bị con người làm ô ướ.

Thượg đéag tạ ra con người, khõg chềhủ con người; con người vì vậy sắg tạ ra tá trả giườg, để già vồ.

Nếu không phải Hoa Lôi cảm nhận được sự yêu thương trong lòng Hy Bình, có lẽ nàng đã nghĩ rằng mình đang bị hắ cưỡng gian. Cái đồ nam nhân thô lỗ! Làm tình mà cũng thể hiện cái bộ mặt bạo lực của mình. Tuy nhiên nàng ta lại càng ngày càng ưa thích cái khuyñ hướng bạo lực của hắ. Dịu dàng chỉ là bước đầu tiên của tình ái. Cái làm cho nữ nhân thật sự thỏa mãn trong tình ái chính là sự xâm phạm cuõg đã đầy thú tính. Bất kể nổi đau đớn hay niềm hoan lạc đều là những yếu tồ mang đến sự phong cuồng của nữ nhân - cái nữ nhân yêu nhất chính là cái bạo lực của nam nhân.

Hoa Lôi tuy biết nam nhân có Cửu dương trọng thể rất mạnh về phương diện này nhưng không ngờ mạnh mẽ đến mức nàng ta rơi vào tình thế không tiếp nhận nổi. Nàng là đại phu, đương nhiên hiểu biết rất sâu sắc về thể chất và tính năng của cơ thể con người. Tuy nhiên nam nhân này lại có những yếu tồ thể chất rất không phù hợp với những gì nàng biết mà tính năng cũng rất không tương đồng. Sao lại có nam nhân duy trì được việc này lâu như vậy chứ? Liệu có phải đó chính là cái đáng sợ của Cửu dương trọng thể không? Thêm nữa, cái thứ đó của hắ có thể to, có thể nhỏ, có thể dài, có thể ngắn. Ngay lúc hắ vừa tiến vào cơ thể nàng, tâm linh nàng dường như bỗng tương thông với hắ sao đó? Nàng thích thú cái cảm giác này!

Hoa Lôi cảm thán nói: “Ta cuối cùng cũng hiểu tại sao chàng có thể cùng lúc phục vụ cho bao nhiêu đó nữ nhân. Chàng thật đáng sợ, chàng không phải con người mà!”

“Cái chuyện này... Nếu ta không phải là người sao có thể làm cái chuyện này với nàng chứ?” Hy Bình chịu nổi nữa, tăng thêm tốc độ. Hoa Lôi thật sự đã được hắ đưa đến sự điên cuồng của tình dục. Hắ thì vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn bèn đề nghị: “Lôi Lôi, ta cho lớn thêm một chút nha?”

Hoa Lôi nói lớn: “Ta liều mạng với chàng!”

“Liều mạng thì liều mạng. Tối nay chúng ta cùng thí mạng trên giường đi, ha ha!”

Hy Bình cực kỳ đắc ý, dương căn hắ bên trong người Hoa Lôi đột ngột to lên. Thân thể Hoa Lôi điên cuồng nhún nhảy, không chống đỡ nổi sự công kích mãnh liệt của Hy Bình, chỉ trong khoảnh khắc liền rơi vào trạng thái phong cuồng rồi hôn mê. Cũng như trước đây, khi nữ nhân đạt được đến cực đỉnh tình dục, trạng thái cao trào của Hy Bình cũng tới liền sau đó. Một dòng dương tinh nóng ấm bắn vào trong nội thể của Hoa Lôi. Sau đó hắ ôm thân thể mỏng manh của Hoa Lôi lên rồi nằm xuõg giường, để Hoa Lôi nằm ngứ trên người hắ.

Hắ hôn rất lâu lên cái trán với làn da trắng bạch ướt đẫm mồ hôi của Hoa Lôi một lúc lâu rồi khe khẽ gọi: “Lôi Lôi, tỉnh dậy đi!”

Hoa Lôi không tỉnh lại ngay. Hắ bèn vỗ một cái vào cái mông mềm mại của nàng. Hoa Lôi chỉ hơi phản ứng lại. Hắ liền dùng thêm sức vỗ mạnh vào cái mông tròn căng của nàng một cái nữa.

Hoa Lôi la thẳm: “Ai da, cái tên tiểu lưu manh này. Không được đánh vào mông ta như vậy. Đau thật đó.”

Hy Bình cười nói: “Nàng không phải muốn liều mạng với ta sao? Sao lại ngủ nhanh như vậy chứ?”

Hoa Lôi giận nói: “Chàng đúng là trâu mà. Chàng không biết mệt còn ta thì mệt chết đi được. Đã biết là ta ngủ sao còn làm ồn phá cho ta tỉnh giấc chứ? Lại còn dùng bạo lực nữa. Chàng muốn gì chứ?”

Hy Bình cười cười, rồi vả lả: “Lôi Lôi, chúng ta làm thêm lần nữa nha?”

Hoa Lôi cự tuyệt thẳng thừng: “Không được.”

“Lần này ta bảo đảm sẽ hoàn toàn nhẹ nhàng mà.”

Hy Bình bảo đảm nhẹ nhàng, ai mà tin chứ? Chỉ có đồ ngốc mới tin.

Hoa Lôi đương nhiên là không tin, giận nói: “Người ta đau muốn chết được. Dù cho chàng có nhẹ nhàng thế nào đi nữa, tối nay ta không chịu cùng chàng lần nữa đâu. Ta thà có chết cũng không chịu!” Nàng định trở mình vùng vẫy nhưng toàn thân như vô lực, không làm nổi một động tác nào.

Hy Bình ôm nàng xiết nhẹ một cái rồi cười nói: “Đừng có vùng vẫy mà. Nàng mà nhúc nhích là kích thích ta đó. Nếu như nàng muốn an toàn qua đêm nay, nàng nên yên tĩnh đi hén?”

Hoa Lôi lo sợ nói: “Trừ phi chàng thề đêm nay không động đến ta nữa!”

“Được rồi!” Hy Bình đáp ứng: “Đợi cho nàng khỏe lại đi. Ta nếu tiếp tục làm mạnh với nàng, ta cũng phải cân nhắc nhiều lắm.”

Mẹ ơi, cái tên tiểu tử này, lại lặp lại câu nói của nàng, cân nhắc cái gì? Tầm xàm!

Hoa Lôi cuối cùng cũng tin hẳn - thật ra tên tiểu nam nhân này nói tuyệt đối không thể tin được. Thật ra trong lòng rất khó xử: thật khó tin được a!

Hy Bình véo nhẹ mũi nàng một cái, cười nói: “Tại sao lần trước khi ta vừa chuẩn bị xâm nhập vào trong nàng, nàng liền tỉnh lại ngay?”

Hoa Lôi nói: “Chàng còn dám nhắc lại nữa sao? Lúc đó chàng đã phát cuồng trên thân thể bọn họ lại còn muốn dùng cái thứ đáng sợ đó tàn phá thân thể trong trắng của người ta. Ta đương nhiên là không thể tiếp thu rồi. Còn nữa, lần sau muốn xâm phạm người ta, làm ơn trước tiên đi tắm đi.”

“Lạ thật đó?” Hy Bình nhìn chằm chằm vào Hoa Lôi: “Không ngờ lúc đó nàng lại nghĩ tới những chuyện như vậy. Cuối cùng thì suy nghĩ của nàng cũng chỉ như một tiểu nữ hài thôi, so với Tuyệt nhi còn thua đó!”

Hoa Lôi giận nói: “Tiểu nữ hài thì không sợ cái thứ hỗn trướng đó của chàng hay sao?”

Hy Bình trầm tư một lúc, đột nhiên nói: “Từ đầu đến cuối nàng vẫn tỉnh táo phải không? Cái trạng thái mất trí nhớ và điên điên tạm thời của nàng lúc đó chỉ là giả vờ thôi, có phải không?”

Hoa Lôi không nói gì.

Hy Bình tiếp tục nói: “Tiểu Mạn và nhạc phụ nhạc mẫu đều biết rõ, lại còn cùng với nàng hợp mưu lừa ta, đúng không?”

“Sao chứ hả?” Hoa Lôi thừa nhận không sợ gì cả: “Chàng là đồ lưu manh, dám ức hiếp Lôi Lôi. Không để cho chàng biết lợi hại của ta, chàng sẽ còn tiếp tục ức hiếp người ta.”

Hy Bình đầu to như cái đầu, nói: “Thì ra là như vậy, nàng thật lợi hại! Tại sao nàng không tiếp tục diễn chứ? Nói thật, nàng diễn xuất thật kinh người, đáng được nhận giải biểu diễn xuất sắc. Nàng không làm diễn viên thật là đáng tiếc.”

Hoa Lôi khiếp hãi nói: “Chàng giận rồi à?”

“Mẹ ơi!” Hy Bình hét lớn: “Ta muốn đánh nàng một trận! Sao nàng lại chơi xấu như vậy? Nàng có biết lúc đó ta đau lòng lắm không? Ta gần như vì nàng mà trở nên si ngốc, lo lắng mất bao nhiêu lâu.”

“Lôi Lôi sẽ bồi thường cho chàng mà, thật đó. Chàng tin ta không?” Hoa Lôi áp sát mặt vào ngực hắn, nức nở nhẹ.

Hy Bình cảm thán nói: “Cho ta một lý do đi, không quản là hợp tình hợp lý, chỉ cần ta nghe thấy vui là được.”

Hoa Lôi nói từ từ: “Ta thật không muốn lừa chàng đâu. Ta chỉ biết nếu ta không làm như thế ta thật không có cách nào để vãn hồi. Ta chỉ có thể làm như vậy mới có thể giữ chân chàng được, mới có thể khiến chàng tiếp nhận ta. Chàng biết không, lúc chàng bóp vỡ tượng gỗ rồi bỏ đi, Lôi Lôi đau lòng lắm. Tại vì Lôi Lôi sợ chàng đi không quay lại; nhưng vào hôm sau chàng quỳ trước mặt người ta, người ta đau lòng vì nỗi buồn của chàng làm tan nát cõi lòng Lôi Lôi. Sau đó, Lôi Lôi vui vì chàng lo lắng cho người ta, yêu nhất là cái vẻ kiêu ngạo không thể chịu nổi của chàng.”

“Gì chứ?” Hy Bình kinh ngạc ra mặt, nhìn nàng không chớp, nói: “Nàng nói trước đó nàng đã yêu ta sao?”

Hoa Lôi cảm thấy mặt đỏ hồng, nói: “Ai yêu chàng chứ? Lúc đó người ta giận chàng thôi!”

“Ồ? Giận cũng là một loại biểu hiện của yêu.” Hy Bình ôm nàng đặt xuống giường hỏi: “Sao lại để ta phải chịu khổ lâu vậy chứ?”

Hoa Lôi bình tĩnh trả lời: “Ta thật không muốn làm khổ ai, tuy nhiên có lẽ ta thật sự đã làm khổ chàng, nhưng thật ra cũng là làm khổ bản thân ta. Ta từ lúc còn nhỏ đã sống cùng với cha chàng. Lúc mười ba tuổi, ta phát hiện đối với cha chàng có một tình cảm đặc biệt. Nhưng tới khi ta mười bốn tuổi, huynh ấy rời khỏi Trường Xuân Đường. Ta chưa từng thổ lộ với huynh ấy. Không ngờ đến khi lớn lên ký ức về huynh ấy vẫn lưu lại trong ta. Nhiều năm trôi qua, cứ mong huynh ấy quay lại nhưng huynh ấy không một lần quay lại. Chỉ có con huynh ấy quay lại thôi.” Nàng thở ra một hơi rồi nhìn thẳng Hy Bình, giọng không đổi, nói: “Chàng đúng là lưu manh, quay lại nhân lúc người ta ốm mà vô lễ.”

Hy Bình cười nói: “Cái đó không thể nói là vô lễ, tạm thời gọi là phục vụ. Ta phục vụ cho nàng, nàng còn muốn gì nữa chứ?”

Đại pháo cũng phá không nổi da mặt dân Hoàn Sơn thôn. Tính ra hẳn thuộc loại kinh điển nhất. Tứ Cửu phải chịu xếp thứ hai.

“Tuy nhiên huynh ấy quay lại, nhưng Lôi Lôi không có cái cảm giác ngày xưa. Có thể do huynh ấy đã già, cũng có thể do tâm tình của ta nhiều năm qua đã thay đổi. Đối mặt với huynh ấy cũng không thể làm ta khôi phục lại tâm tình như trước, rốt cuộc cũng kết thúc cái nguyện vọng từ thuở nhỏ của ta. Ngược lại, đối diện với đồ lưu manh chàng, ta thật sự không thể nào bình tĩnh được. Có lẽ chính cái cảm giác đó khiến ta hiểu trong lòng ta chàng đã chiếm một phần không thể định rõ được. Ta không biết mình đã yêu chàng chưa vì vậy ta quyết định tốt hơn là chọn yêu phụ thân chàng. Dù sao thì ta đã chờ phụ thân chàng suốt hai mươi năm rồi. Quảng thời gian đó không phải là ngắn. đúng là một thời gian dài mà. Tất cả đều bị chàng phá hết. Lúc chàng bóp nát tượng gỗ bỏ đi, ta thật sự muốn bằng mọi giá lưu chàng lại nhưng ta không dám. Không nói về tuổi tác thì chàng cũng là phu quân của Tiểu Mạn. Thế ta cũng đủ tuyệt vọng rồi. Ta thật không cam tâm. Ta vì phụ thân chàng mộng tưởng mất hai mươi năm. Ta không thể lại vì chàng mà đau khổ thêm hai mươi năm nữa. Chàng từng nói qua, ta đã hơn ba mươi tuổi cũng cần tìm một nam nhân. Chàng còn nói, ta chính là nữ nhân của chàng. Vì chàng muốn ta tìm nam nhân, ta tìm chàng. Ta không muốn tìm nam nhân khác. cuối cùng cũng có một nam nhân. Lại nói, nam nhân khác ta không quan tâm. Chàng là người ta ôm được, có xấu xa, ta cũng thấy thoải mái..”

Hy Bình nghe xong nhìn ngậy ngốc: Hoa Lôi này thực sự mãnh liệt. Nếu như để nàng bốc thuốc thì người ta chết chắc - chơi toàn đồ mạnh mà. Ôi!

Hắn than thở: “Vậy vì sao nàng lại giả vờ si ngốc như thế với ta?”

“Vậy mà cũng phải hỏi à? Đúng là ngu mà!” Hoa Lôi nói: “Chàng đừng đắc ý vội. Lúc đó ta nảy sinh một ý tưởng, đó là cứ theo sát bên chàng. Do bộ dạng lưu manh và vô số khuyết điểm của chàng, ta sẽ càng ngày càng chán ghét chàng, nhờ đó thoát khỏi tình thế tiến thoái lưỡng nan. Ta cùng đại ca và đại tẩu bàn bạc về ý tưởng này, bọn họ đều tán thành. Có điều khi ta nói với Tiểu Mạn thì nó chỉ cười cười. Về sau ta mới biết mình đúng là mê muội. Đột nhiên tự buộc mình đi nghe mấy bài hát thối tha của chàng. Mà cái đáng giận nhất là lại tạo cho chàng bao nhiêu cơ hội để đối xử xấu xa với ta.”

Hy Bình không hiểu nổi hỏi: “Ta đáng ghét vậy sao, sao nàng lại yêu ta sâu đậm như vậy?”

Hoa Lôi làm vẻ khinh khỉnh bảo: “Bởi vì ta muốn giận chàng suốt đời!”

“Giận ta là phải theo ta?” Hy Bình hoài nghi hỏi.

Hoa Lô gật đầu nói: “Uh, đúng là như vậy.”

Hy Bình đột nhiên có ý kiến: “Lôi Lôi, chúng ta cùng ca nhé?”

Đúng là điên mà! Canh ba nửa đêm mà lại muốn ca hát?

Hoa Lô phát giác ra nam nhân này thật hết thuốc chữa, giận nói: “Sau này chàng mà ca hát trước mặt ta thì ta sẽ cho chàng một liều thuốc, cho chàng biến thành câm luôn.”

“Ta tìm nàng đòi mạng!” Có thể là do truyền nhiễm nên Hy Bình tự nhiên lại học theo cách nói chuyện của Hoa Lô. Ôi, thông qua giao hợp con người còn có thể bị lây lan bệnh gì nữa chứ.

Hoa Lô cười duyên dáng, thân thể mềm mại trên người Hy Bình lăn qua lăn lại, hơi thở như hoa lan nói: “Hy Bình, sáng mai chàng tắm cho ta nhé?”

Hy Bình thở ra nói: “Không được.” Xong nghĩ lại, nói tiếp: “Nếu mà là uyên ương tắm chung thì ta chịu.”

“Không có cửa đâu nha.” Hoa Lô cự tuyệt cái ý định sắc dục của hắn nhưng không cho phép hắn trái ý nàng: “Sáng mai chàng nhất định giúp ta tắm rửa nhưng trong lúc tắm rửa không được làm gì cả. Nếu trong lúc tắm mà chàng xâm phạm người ta, ta sẽ liều mạng với chàng!”

Lại là liều mạng?

Ôi, tối nay ai cũng nhiễm bệnh cuồng mà - hể đụng tới là đòi liều mạng.

Đáng sợ nhất đúng là bệnh lây qua đường tình dục.

oOo

Chuyện Hy Bình không ngờ tới là hắn bị chính Hoa Tiểu Ba gọi dậy. Hoa Lô nhìn thấy Hoa Tiểu Ba thì toàn thân đỏ lên như ánh dương buổi sáng.

Hoa Tiểu Ba nhìn trên giường thấy Hoa Lô nằm đó, nhìn tới Hy Bình, lúc lâu sau nói: “Đệ gọi huynh là tỷ phu, hay là cô trượng bây giờ?”

Hy Bình nói: “Mẹ nói, gọi quen rồi thì làm sao sửa được nữa chứ? Đương nhiên là tỷ phu rồi. Dám gọi ta là cô trượng sao? Sao vậy, bộ ta già lắm sao?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu nói đúng lắm. Nhưng chính huynh đã làm cô cô của đệ!”

Hy Bình bắt đầu làm mặt khỉ nói: “Không hẳn đâu! Đệ có nhìn thấy lúc ta làm cô cô đệ không? Là nàng ta làm ta, cái này gọi là trâu già gặm cỏ non, hiểu không hả?”

“Hoàng Hy Bình, chàng đi chết đi!” Hoa Lô nằm trên giường phản đối theo phản xạ.

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu, đệ hiểu rồi, trước đây đệ từng bị Lãnh Tinh Oánh làm qua một lần rồi. Ôi!”

Hy Bình nói: “Dừng! Tại sao không nói là đệ ăn bà ta? Quan hệ với nhạc mẫu của ta, rồi giờ còn than trách gì. Đệ đúng là nói sao cũng được mà?”

“Không! Đệ thù nhậ, lần1đệ đã vớ bà, kêu là râu non gặm cỏ à.” Hoa Tiểu Ba nói ngoài miệng nhưng nhủ thầm: “Huynh không phải đâu1lần cô cô đệ sao? Sao lạ nó là cô đệ1lần huynh? Đúng là hiểu không có công lý”

Hi Bình nói: “Hoa Tiểu Ba, không được thăm phản đối ta, coi chừng ta ký1đã a. Nó đi, thì ta có gì”

Hoa Tiểu Ba đột nhiên trở nên hưng phấn, nó ló: “Tỷu thậ là không minh, biết đệ huynh vi phạm. Tranh thủ cá bà1đang đi mua sắm, để nghe nó ở ông Thành mỹ1nhiều, biết đâu gặp may, thì được vài mỹ1đem về. Nhưng chuyện như thế đương nhiên không thể thiếu bạc cao thủ trong chuyện đó như tỷu được.”

Hi Bình lộ tứ bứ tứ trứ tấ gương đồng xem bóng mình trong gương, cười nó: “May quá, hầu như đã hồi phục rồi.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Khả năng hồi phục của tỷu thật không ai theo kịp. Tổ qua mặt cò như heo, giờ1đã là bộ dạng điển trai rồi. Chúng ta lộ tứ ra ngoài thì thú vị, ýuynh ra sao hả?”

“Còn sao nữa? Đương nhiên là đi rồi!” Hả vãi Hoa Tiể Ba chuẩn bị đi.

Hoa Lôi nói: “Hoàng Hi Bìh, chàng đúng là đồ tâm mà Người ta còn chưa khổ mà vợ mà ta chàng đã bỏ phải đi thì thúi đợ sao? Chuyện đó ta cũng không chấp nhưng chàng tấ cho ta xong rồi mới đợ đi.”

Hoa Tiể Ba nói: “Sao mà hề phức vậy?”

Hi Bìh nói: “Đều cùg cũng biết rằng cô cô để hề phức sao? Hơn nữ, chuyện này ta còn có thể nói trắng như thể thể hiện da nạng ta phải rất dày. Cũng chứng tỏ đêm qua ta bị nạng ta ép uống.”

Bị ép uống bởi người phụ hề phứ này quả là một việc không hay ho gì. Hoa Tiể Ba cự kỳ đồng tình với Hi Bìh. Bấ quíú không đợ hấn chỉ còn cách bỏ chạy - cũng là ưu điểm duy nhất của hấn.

“Tỷhu à, vậy bọn đệ đi trước, ráng tìm kha khá mỹ nhân. Khi đó sẽ không quên chia lại cho huynh một ít. Đệ đi đây, cô cô giao lại cho huynh. Đệ hay mà cho gia gia và nãi nãi của đệ đó ha ha!”

Hoa Tiể Ba biết mấ như một làn khó, để lại Hi Bìh đứng một mình lẩm bẫm: “Cái tên tiểu tử này, sao chỉ nói toàn những việc ngu ngốc vậy?”

“Hoàng Hi Bìh, chàng đúng là đồ chế mà Đứng ở cửa như thể ở nhiều gió mà Còn không vào đây bế ta đi tấ à?” Hoa Tiể Ba đi rồi, Hoa Lôi không có cớ ừa.

Hi Bìh quay đầu lại nói: “Nếu không phải là yên ương tấ chung, thấ vô vấ.”

Hoa Lôi cười lớ một hơi, nói: “Giờ không cho, sau này ta khổ rồi, thì chàng có hề mà Tiể lưu manh, người ta mới là đồ mà chàng không thể cho sao? Chàng mà không hề nữ thì đồ đúng là ngu như bò”

“Thậ sao?” Hi Bìh lật tứ cả thấ hưng phấ, ôm lấ Hoa Lôi, nó lớ: “Lôi Lôi, nàg thậ là đồ mà Ta nhì, ta sẽ ừ nàg tấ. Oh, lú Á Vĩ ừ ường Xuân Đườg, lú sau này thấ Á Vĩ hạ đệ, lầ ta giữ nàg ấ tấ mới đợ như vậy đó”

Sau đó kể lại một cách sống động tình cảnh lúc hấn tấ chung với Á Vĩ lại còn minh họa cụ thể ngay trên người Hoa Lôi khiến lòng dục của Hoa Lôi cũng nổi lên. Đến khi tấ rửa thật sự, lại bị tên vô sĩ này cưỡng bạo. Khi đó nạng ta mới thật sự hiểu rõ: vấ viễ đờg bao giờ lờ nó củ tên nam nhân trầ.

Hi Bìh bế Hoa Lôi lúc đó đã lim dim ngủ đặt trở lại trên giường. Sau khi nạng ta đã ngủ say, hấ rời khỏi phòng. Đang định đến Long Thành thì bọ Hoa Tiể Ba thì đột nhiên gặp Vương Ngộ Phấn. Hai tiểu nha hoàn của nạng ta lại không có củ bên cạnh.

Hi Bìh mỉm cười chào: “Nhạ mấ đại nhân, người đi chỉ ộ mình thôi sao?”

“Oh” Vương Ngộ Phấn trả: “Thanh Phong đến Đại Địa Minh có việc. Bọn họ đều đi ngoài rồi. Ta nghĩ một mình yên tĩnh nên ở lại. Sao người không đi theo bọn họ?”

Hi Bìh nói: “Con thường hay ngủ trẻ giờ chuẩn bị ừ hành”. Hấ từ tiệ trả, tượ trong đầ - thông minh! Đương nhiên là không thể cùg Hoa Lôi chiế đầ đến bây giờ đợc.

Vương Ngộ Phấn hỏi: “Sao? Người có thói quen ngủ trẻ ừ à?”

Hi Bìh thành thậ trả: “Thường như thế.”

Tổ không ngủ đợc, sá ra cũng không cho ta ngủ à? Hấn phát hiện ra thói quen ngủ trẻ đầ tậ quá không thể cải biến của hấn. Nhiều vợ tổ không thể không làm quá giờ, vậy là sao không dậy trẻ đợc?

Vương Ngộ Phấn nói: “Người muốn đi, ta cũng không cản trở người. Đi chơi vui về.”

Hi Bìh cười nói: “Cả ơn nhạ mấ. Trong việc không có, là hề nhạ mấ trông giữ Hoa Lôi”.

Vương Ngộ Phấn ngạ nhiên nhì Hi Bìh, hỏi: “Hoa Lôi?”

“Nàng ta là ừ nhân của nữ ấ bố củ người, tối qua vừa mới hề thân cho tình yêu. Hành động hơi bất tiện. Nhạ mấ nề không có hề gìn thay con chiế củ nàg ta?” Hi Bìh đã đi qua Vương Ngộ Phấn rồi nhưng vì nghe đợc câu hỏi củ Vương Ngộ Phấn nên quay đầu lại giả thấ.

Vương Ngọc Phân cuốc cùc cùc minh bạch, chấ nhậ yêu cầ củ nữều trong lòng cảm thấy hơi hồ đồ: Hoa Lôi, không phải là muội củ Hoa Sơ Khai sao? Là sao màon vằm củ Hoa Sơ Khai đề trởhà nữhân củ hấ?

Cái thểớ này thật khiến người ta phải hồc1đồ

137. Chương 136: Cao Thủ Quá Chiêu

Hy Bình quả nhiên rời khỏi Phong Nhân viện. Vừa ra đến phố lớn liền hét lớn gọi tên Hoa Tiểu Ba. Mọi người trên phố đều nghĩ hấn là thằng điên. Còn bọn Hoa Tiểu Ba thì chẳng biết đã đến cái góc tối tăm nào để tán gái rồi.

Hấn tìm một hồi mà vẫn không thấy, cũng không muốn bị coi là thằng điên, cúi đầu chán nản đi trên con phố. Khi ngẩng mặt lên thì gặp phải đám người Lãng Vô Tâm đang đi tới. Thủy Khiết Thu và hai tì nữ của nàng đương nhiên cũng đi cùng. Bên cạnh Lãng Vô Tâm còn có một đám nữ nhân, đưa mắt nhìn qua, ước chừng có đến ba bốn chục người, hơn nữa toàn bộ đều... mẹ kiếp, đều là mỹ nữ. Hy Bình nhìn qua liền thấy ghen tức, càng không nói tới những nam nhân trên phố - hấn bản thân mình không phải là Lãng Vô Tâm, tên tạp chủng này, không biết là mẹ hấn đã nuôi hấn bằng gì mà hấn lại có nhiều mỹ nữ thế? Muốn hại nam nhân toàn thiên hạ phải chịu sống độc thân hết cả sao?

Hy Bình thậm chí còn nghĩ, công phu của gái của Lãng Vô Tâm có thể xưng là thiên hạ vô địch. Phải tìm cơ hội kiếm hấn để thỉnh giáo mấy chiêu.

Lãng Vô Tâm cũng đã nhìn thấy Hy Bình. Hấn cũng thấy Hy Bình chỉ có một mình, hoa tâm nở rộ, đắc ý cười nói: “Hoàng Hy Bình, sao chỉ có mình ngươi trên phố thế? Bọn họ đá ngươi rồi à?”

Hy Bình nghe xong nổi giận nói: “Lãng Vô Tâm, mẹ kiếp! Ngươi nghiện cái trò trai lơ này à? Không có việc gì lại dẫn một lũ tam bát lang thang trên phố. Lão tử ta thấy thật chướng mắt.”

“Hoàng Hy Bình, ngươi chửi ai là tam bát?” Vô duyên vô cớ bị người khác chửi là tam bát, Thủy Khiết Thu cũng nổi cơn tức giận.

Hy Bình nói: “Ta mắng ngươi đấy. Không lẽ ngươi cũng có cái đấy sao? Hà ha! Ái! Thủy Khiết Thu, đồ giả nữ nhân, nàng dám đánh vào mặt ta sao?”

Hấn không ngờ động tác của Thủy Khiết Thu lại nhanh đến vậy, cơ hồ có thể còn hơn cả tốc độ của Mộng Hương. Nàng muốn đánh vào mặt hấn, hấn còn có thể tránh được sao?

Thủy Khiết Thu khẽ cười, làm ngây ngất cả thành, mở đôi môi anh đào nói: “Người ta thích đánh vào mặt ngươi đấy, thế nào? Ngươi muốn quyết đấu với ta sao? Không à?”

Hy Bình hết cách, tức giận nói: “Ngươi đừng có gây chuyện nữa, ta thấy rất khó chịu. Đỗ Quyên, đến đây để vi phu ôm nào!”

Thủy Khiết Thu gây sự, hấn vô phương chống đỡ, chỉ còn cách gọi Đỗ Quyên đến để giảm bớt bức tức trong lòng. Đỗ Quyên đang định đi tới thì bị Thủy Khiết Thu ngăn lại.

Hy Bình cảm thấy khó chịu, lại nói: “Thủy Khiết Thu, cô đừng chống lại ta như vậy, lão tử đây thấy phiền lắm.”

Thủy Khiết Thu vẫn vừa cười vừa nói: “Một mỹ nữ như ta mà ngươi còn thấy phiền sao?”

“Đối với nam nhân mà nói thì mỹ nữ là thứ phiền hà nhất trong thế giới này.” Câu nói vĩ đại này được phát ra từ miệng lãng tử tình trường Lãng Vô Tâm.

Hy Bình rất tán đồng với lời nói này. Lãng Vô Tâm vừa dứt lời, hấn liền vừa vỗ tay vừa nói: “Hay, hay! Lãng Vô Tâm, lời của ngươi thật hợp với tâm ý của ta. Nhưng....., ngươi nói là phiền hà vậy tại sao lại còn dẫn theo một đám mỹ nữ thế kia?”

“Ta rất thích bị nữ nhân làm phiền!” Lãng Vô Tâm vừa chọc tức vừa ngăm đánh giá Hy Bình. Xem ra về phương diện mặt dày vô sỉ hấn cũng không chịu kém so với nhân vật kinh điển của Hoàn Sơn thôn.

Hy Bình nghe vậy vẫn không nổi giận, cười nói: “Lãng Vô Tâm, người dẫn bao nhiêu mỹ nữ đi phố thế này, người không sợ bọn nam nhân trên phố vây đánh sao? Ta thiết lo lắng cho người đó!”

Lãng Vô Tâm ưỡn ngực, hai mắt phát ra thần mang: “Ai dám?”

Hy Bình không ngờ khi Lãng Vô Tâm nổi giận lại có thể phát ra sát khí ghê gớm như vậy. Những người trên phố đều bất giác lùi lại vài bước, đưa mắt nhìn vị công tử vô cùng tuấn mỹ tao nhã này.

“Xem ra tên tiểu tử người so với ta còn kiêu căng hơn cả ta!” Hy Bình lắc đầu, cúi xuống cởi giày. Mọi người trên phố đều thấy kỳ lạ: tên này trông thì giống nam nhân, sao lại cởi giày giữa phố như vậy? Thật là không có phong độ.

Thủy Khiết Thu hét lên: “Hoàng Hy Bình, không phải người định thoát ỷ trên phố đó chứ?”

“Ta cũng định làm như vậy, nhưng giờ thì không.” Vừa trả lời Thủy Khiết Thu, mỗi tay Hy Bình đã cầm một chiếc giày. Hai chân trần đứng giữa phố, trên mặt như nở nụ cười nói với Lãng Vô Tâm: “Người có tin là có người ném giày vào người không?”

“Người ở một đêm ở Phong Nhân viện, đã biến thành một tên điên rồi!” Thủy Khiết Thu mắng.

Cùng lúc đấy, hai chiếc giày trên tay Hy Bình đã ném về phía Lãng Vô Tâm. Lãng Vô Tâm dễ dàng tránh khỏi. Nhưng một mỹ nữ đứng sau hắn lại vô duyên vô cớ tiến đến, vốn định dựa vào người của Lãng Vô Tâm. Ai ngờ Lãng Vô Tâm lại tránh nhanh như vậy. Trong lúc nàng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã nhận phải hai chiếc giày của Hy Bình, hơn nữa cú ném này thật chuẩn xác - hai đỉnh nhũ phong của nàng bị hai chiếc giày hôn phải.

Hy Bình thích thú nhảy như điên trên phố. Nàng mỹ nữ trừng mắt nhìn tên nam nhân to lớn đang nhảy nhót, hai mắt như phun lửa.

Lúc Hy Bình đang nhảy tưng tưng thì trước mắt thấy bạch ảnh lóe lên, một cước của Lãng Vô Tâm đã trúng ngay vào bụng hắn. Cơ thể to lớn của hắn bay ra sau hơn mười bước, cả người hắn nằm gọn trên đất.

Lãng Vô Tâm tức giận nói: “Hoàng Hy Bình! Ta trước đây vẫn nghĩ rằng người có tài năng, hóa ra chỉ là một thằng điên. Băng Băng thật đã nhìn sai người rồi.”

“Thiếu gia, huynh tùy tiện đánh người như vậy cũng không đúng!” Đỗ Quyên trách móc Lãng Vô Tâm rồi chạy về phía Hy Bình đang nằm trên mặt đất, ân cần hỏi: “Đại hôn dẫn, người không sao chứ?”

Thủy Khiết Thu và Thủy Tiên cũng đi tới. Thủy Khiết Thu hỏi: “Đỗ Quyên, hắn chết rồi sao?”

“Mẹ kiếp, lũ xú nươg các người! Người muốn ta chết, lão tử sẽ sống sờ sờ cho người xem!” Hy Bình đưa mắt lên, cả cái mặt thật bẩn thỉu, ngay cả lời nói cũng vậy.

Ba người thấy hắn không việc gì, đều ngậm thở phào một tiếng. Lúc này mới biết bản lĩnh chịu đòn của Hy Bình cũng là nhất lưu.

Hy Bình cố ngồi dậy. Đỗ Quyên đỡ lấy hắn, nói: “Chàng không biết võ công thì đừng nên gây sự nữa, làm người khác phải lo lắng cho chàng.”

Hy Bình nói: “Đỗ Quyên, giúp ta lau mặt. Lãng Vô Tâm hôn dẫn, trước khi xuất cước cũng không thèm nói một tiếng, làm ta trong lúc không phòng bị dính phải ám chiêu của hắn.”

Hắn đưa mặt về phía Đỗ Quyên. Nàng rút từ trong người ra chiếc khăn, nhẹ nhàng lau mặt cho hắn, đau lòng nói: “Có đau không?”

“Không chết là tốt rồi.” Miệng của Hy Bình thật lợi hại, Đỗ Quyên chỉ còn biết khẽ than. Khi nàng cất khăn vào người thì Hy Bình lại nói: “Đỗ Quyên, đợi ta đánh cho Lãng Vô Tâm đau đến mức phải gọi mẹ ới.”

Tam nữ đồng thanh nói: “Người còn muốn đánh tiếp à?”

“Dĩ nhiên! Đánh không thắng, lão tử sẽ không bỏ cuộc!” Hy Bình đứng dậy, phủ đất cát trên người xuống, tiến tới vài bước, nói lớn: “Lãng Vô Tâm, tiểu tử ngươi dám cả gan dùng ám chiêu với ta!”

Lãng Vô Tâm đáp lại: “Ta thấy lạ là tại sao người vẫn chưa chết.”

Hy Bình tức giận nói: “Có gì mà kì quái? Thầy bói nói ta thọ mệnh bách tuế, nếu như giờ ta mà chết, thế thì làm sao phải với tiền bỏ ra mời thầy bói chứ? Người nghĩ xem bói không phải trả tiền chắc? Lãng Vô Tâm, chúng ta đánh tiếp!”

Lãng Vô Tâm nhìn tên quái vật này hồi lâu, lắc đầu nói: “Trước đây ta rất muốn đấu với ngươi nhưng vừa mới bắt đầu ta đã hết hứng thú. Bởi vì ngươi căn bản không có cách nào ngăn được ta xuất thủ, ngươi không đỡ một cước của ta thì bằng vào đâu mà gọi ta khiêu chiến?”

“Bằng vào đao trong tay ta!” Hy Bình vừa nói, cả phở đã cười ầm lên. Hy Bình lúc này mới tỉnh ngộ. Trong tay hắn chẳng có gì, hai tay còn vừa mới ném giày vào ngực nàng mỹ nữ đáng thương.

Lãng Vô Tâm cố nén cười nói: “Này có phải đao trong tay ngươi không dám nhìn mặt người khác à?”

Hy Bình cũng thấy rất mất mặt, nhưng một khắc sau hắn lại làm một việc mất mặt hơn. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, hô lớn: “Hoa Tiểu Ba, Hoa Tiểu Ba, mau ra đây, lão tử ta muốn đánh ngươi!”

Hắn cơ hồ kêu đến đau cả họng mà Hoa Tiểu Ba vẫn chưa thấy xuất hiện. Đao của hắn tất nhiên cũng đang ở dưới gầm giường nào đó rồi.

Một người bán thịt lợn tiến đến chỗ hắn nói: “Vị đại ca này, xin ngươi đừng kêu nữa. Ngươi kêu so với tiếng lợn bị ta chọc tiết còn khó nghe hơn. Thôi, đây ta cho ngươi mượn cây đao này, nếu người có giết người, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Đồ phu liền đưa cây đao cho Hy Bình. Hắn tuy không phải là người trong võ lâm nhưng hắn cũng cảm thấy được võ công của Lãng Vô Tâm rất cao. Tuy Hy Bình so với Lãng Vô Tâm có cao lớn hơn nhưng chắc chắn không phải là đối thủ của Lãng Vô Tâm. Hắn nói hắn chịu trách nhiệm là bởi vì hắn tính rằng Hy Bình căn bản không thể làm rụng một sợi lông của Lãng Vô Tâm.

“Cũng được, giết lợn lại cần dùng đao người hay sao?” Hy Bình coi thường, nhận dao mổ lợn từ tay người đồ phu, cầm trong tay, nói: “Nhẹ quá, không biết có dùng được không đây?”

Đồ phu nói: “Dùng tốt lắm, tôi dùng nó không biết là đã cắt biết bao nhiêu cái đầu lợn rồi đấy.”

Những người trên phố thấy Hy Bình định dùng dao mổ lợn để đấu võ với người, liền cười lớn. Trong tiếng cười của Lãng Vô Tâm còn có sự khinh bỉ. Đến nữ nhân của hắn cũng có hơn nửa phải cố gắng lắm mới không cười thành tiếng.

“Không biết là có thể giết được cái đầu heo của Lãng Vô Tâm không.” Hy Bình vừa nói xong, mặt Lãng Vô Tâm lập tức chuyển sang lạnh lùng.

Hai mắt Hy Bình lóe lên sự tà dị, y phục đột nhiên phồng lên, luồng chân khí hỏa diễm chân kinh trong người như muốn xuyên qua cây đao mổ lợn trong tay hắn. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng kim loại bị vỡ nát. Thì ra cây đao trong tay hắn đã bị chấn vỡ thành nhiều mảnh rơi xuống đất. Gã đồ phu ở bên cạnh mặt tái ngoét. Mọi người trên phố đều ngưng cười. Vốn nghĩ tên nam nhân này chỉ có vẻ bề ngoài cường tráng thôi, ai có thể ngờ một thanh đao cứng như vậy lại vỡ nát trong tay hắn.

Hy Bình vốn chỉ định thử xem đao này có dùng được không nên đã vận hỏa diễm chân kinh. Không ngờ loại chân khí này thật quá bá đạo, chỉ có Liệt dương chân đao mới có thể chịu nổi. Nếu cầm các thanh đao khác trên tay thì chẳng khác gì so với đao mổ lợn vậy, chỉ dùng để giết lợn thôi.

Lãng Vô Tâm thần sắc liền ngưng trọng, đánh giá lại thực lực của Hy Bình. Thủy Khiết Thu cũng bị nam nhân này làm cho mơ hồ.

Hy Bình quay đầu nhìn gã đồ phu béo, mắng: “Cái đầu lợn nhà ngươi, ngươi nghĩ ta cũng giống như ngươi chỉ là bị thịt thôi sao? Lão tử ta là quyền vương! Ngươi có mấy cái đầu heo mà dám chế nhạo tuyệt thế quyền vương ta? Còn muốn đưa cho ta cây đao nát đó à? Mẹ kiếp, làm ta mừng hụt một phen! Mau đứng sang một bên, xem lão tử ta đánh, nhớ phải võ tay đứng lúc. Nếu không ta đánh hắn xong, sẽ đến khiêu chiến với công phu mổ lợn của ngươi.”

“Vâng, vâng, đại ca, đệ nhất định ủng hộ.” Đồ phu khi này đã lùi ra xa chiến địa, đột nhiên kêu nhỏ: “A, thịt lợn của ta bị trộm mất rồi! A ôi, hôm nay ta thật thiệt hại mà, lúc về nhất định là bị mụ vợ ta mắng, thịt lợn của ta, đao mổ lợn của ta!”

“Được lắm, xem người sau này còn dám quần chuyện không đâu nữa không? Nhớ vỗ tay đấy, nếu người trốn, ta sẽ đâm người đầu tiên!” Hy Bình đưa mắt nhìn lên người Lãng Vô Tâm nói: “Không cần đao, lão tử ta cũng có thể đâm người một trận.”

Lãng Vô Tâm liền đưa kiếm trong tay cho một nữ nhân đứng cạnh, nói: “Tới đây, ta cũng muốn đâm cho người một trận. Nhìn thấy người, ta cũng thấy bức, không phát ra không được.”

“Lão tử ta cũng thế.”

Hy Bình vẫn như xưa, vừa nói xong, hần liền giống như một lão hổ vồ lấy Lãng Vô Tâm, tốc độ so với lúc còn ở Hoàn Sơn thôn còn nhanh hơn gấp bội. Tiếc thay, tốc độ của Lãng Vô Tâm so với hần còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nếu hần có thể dùng “thiểm điện chi túc” thì có thể còn nhanh hơn tốc độ của Lãng Vô Tâm chỉ là không có Lôi kiếp đao pháp khiến dẫn, “thiểm điện chi túc” rất khó phát động. Trừ phi là lúc gặp phải tuyệt cảnh thì tiềm năng của hần mới có thể bạo phát, lúc đó thì tốc độ của hần còn nhanh hơn là lúc dùng “thiểm điện chi túc”. Lúc trước vì cứu Tiểu Nguyệt, hần chạy theo lang đạo hay lúc hần chạy như điên trên sa mạc, tốc độ của hần đã đạt tới cực điểm. Nhưng lúc này, trong lòng hần thì trận đánh này chỉ như là một trò chơi của trẻ con, tốc độ của hần vì vậy cũng không thể nhanh hơn được.

Cú vồ của Hy Bình đã có kết quả, có thể dùng ba từ để hình dung - vồ không khí.

Lãng Vô Tâm nhanh hơn Hy Bình, tung ra một cước, dễ dàng đá vào hông hần. Hy Bình kêu lên đau đớn, vồ lên trên người một nữ nhân. Lạ thay, đấy lại chính là nữ nhân xinh đẹp lúc nãy bị chiếc giày của hần hôn lên ngực.

Mỹ nhân tuy đã ngăn đà lao đến của hần nhưng do lực quá mạnh, kêu lên một tiếng, rồi ngã ngửa ra sau. Hy Bình tự nhiên đè nàng lên đất. Ngay trước lúc nàng chạm đất, một tay của Hy Bình đã vòng ra sau đầu của nàng, bảo vệ cho đầu nàng không bị tổn thương vì tiếp xúc trực tiếp với nền đất, ngã đau đến mức khiến hần hồi hận cũng không kịp.

Kể cả khi mỹ nhân vẫn còn đau rên rỉ không ngớt mà Hy Bình đè lên trên người nàng vẫn bất động, vì lúc này hần muốn cử động thì lại thấy đau đớn.

“Hoàng Hy Bình, tên tiểu tử ngươi chết rồi à? Nếu chưa chết thì hãy đứng dậy đi, đừng đè lên nữ nhân của ta thế.” Lãng Vô Tâm khinh bỉ nói.

Đỗ Quyên vội chạy tới, vội hỏi: “Ca, huynh có sao không?”

“Đỗ Quyên, cái tên hỗn đản ấy chắc chắn không việc gì đâu, người bị đè là ta, ta toàn thân đau nhức, sao người không hỏi ta? Hỗn đản, mau đứng dậy!” Hy Bình vẫn không nói gì, khiến cho mỹ nữ bị hần đè lên càng tức giận. Đẩy hần mấy cái không được, bàn tay liền tát vào mặt hần, gọi hai tiếng “cha ơi.”

Hy Bình kêu lớn như bị chọc tiết: “Xú nương, lão tử ta vì cứu người nên tay ta mới bị đầu người đè lên, sao người lại còn dùng tay tát ta nữa?”

“Chính người làm ta ngã, lại còn dám nói là cứu ta à? Người chỉ biết là tay người bị ta đè, lẽ nào người không biết người đang đè ta sao?”

Hy Bình lại kêu lên: “Người tưởng ta muốn vậy sao? Đây là do nam nhân của người đánh ta về phía người, người ngã sao lại trách ta? Muốn trách thì phải trách Lãng Vô Tâm!” Mỹ nữ nghe câu nói của hần mà kinh ngạc. Hần lại đổi mặt thành cười nói: “Hay là người liên thủ với ta, tìm Lãng Vô Tâm báo thù, thế nào?”

Mẹ kiếp, câu như vậy mà cũng có thể nói ra được, người trên phố đều bó tay với hần.

Mỹ nữ dường như không thèm để ý lời hần nói, cố gắng nói: “Người là thằng điên. Người mà để ta đứng dậy, ta có báo thù thì cũng chỉ tìm người thôi.”

Hy Bình nói: “Thế thì không được, ta không thích đánh nhau với nữ nhân.” Hần liền xoay người, ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy Đỗ Quyên nói: “Chỉ là nhất thời thất thủ thôi, nàng đừng lo.”

“Không, muội không muốn chàng và thiếu gia đánh nhau nữa. Chàng căn bản không phải là đối thủ của thiếu gia. Nếu thiếu gia thật sự muốn đã thương chàng thì chàng sớm đã....”

Hy Bình vội bịt miệng nàng, nhẹ nói: “Đừng nói lời không may thế. Hôm nay ta không lấy lại được thể diện sau này làm sao còn mặt mũi mà đi trên phố nữa? Ít nhất cũng phải đánh cho đầu của hắn thành đầu heo!”

Thủy Khiết Thu cười lạnh nói: “Hoàng Hy Bình, ngươi bỏ ý nghĩ đó đi. Không có tứ đại vô lâm thế gia trợ trận thì ngươi chẳng bằng một nửa Tâm ca của ta.”

Hy Bình đứng dậy, nhìn nàng, nói: “Ồ, không gặp có mấy ngày, sao ăn nói khách khí thế?”

Thủy Khiết Thu quay lưng lại bỏ đi. Hy Bình trong lòng đang tức giận, tiến lên hai bước, xoay người nàng lại, ngấu nghiến hôn nàng.

Cả phố ồ lên.

Lãng Vô Tâm biết Hy Bình và Thủy Khiết Thu đang làm một việc hồ đồ nhưng mặc cho họ hôn, hắn vẫn không nói gì, đứng nhìn bàng quan.

Đây là phong cách của Lãng Vô Tâm - việc không liên quan, tuyệt không can thiệp.

Mỹ nữ bị Hy Bình đè, chạy tới bên cạnh Lãng Vô Tâm hỏi: “Công tử, hắn và tiểu thư sao lại làm vậy?”

Lãng Vô Tâm nói: “Thì là chuyện đấy.”

Mỹ nữ tức giận quay mặt đi, bĩu môi không thèm nói lại hắn.

Nụ hôn dài kết thúc. Mặt Thủy Khiết Thu đỏ ửng, giấu mặt trong lòng Hy Bình thở gấp, ngẩng mặt lên nói: “Người không được hôn ta ở Long thành, nếu biểu ca nhìn thấy sẽ giết người đấy!”

Hy Bình nói: “Tiếc là ta chưa gặp biểu ca nàng. Ta thích hôn nàng lúc nào thì hôn không cần biết là ở chỗ nào.”

Thủy Khiết Thu thở dài nói: “Người buông ta ra. Ta không quản chuyện của người nữa, người không bao giờ chịu nghe lời khuyên cả.” Nàng cúi người xuống, miệng kề cạnh tai Hy Bình nói nhỏ: “Thủy Tiên đã cự tuyệt biểu ca của ta. Ta nghĩ chắc là tại ngươi. Ta cũng không quản nữa, người lo chuyện đó đi. Nhưng ta vốn đã định là người của biểu ca rồi, sau này ngươi đừng làm khó Khiết Thu, được không?”

Ngực Hy Bình như bị một cái búa đập phải, hắn cúi đầu ngấm nhìn nhan sắc tuyệt mỹ của Thủy Khiết Thu. Nhìn thấy trong ánh mắt nàng lộ vẻ cầu xin, hắn đành kìm nổi đau vào trong lòng, than: “Nàng chọn rất đúng. Ta có rất nhiều nữ nhân, còn biểu ca của nàng chỉ có mình nàng. Huống chi, ta là người chỉ coi trọng thể xác, nàng lại là người chỉ có thể nhìn mà không thể động đến.”

“Không!” Thủy Khiết Thu lên giọng nói: “Nữ nhân của biểu ca ta so với người còn nhiều hơn, bình thường bên cạnh hắn luôn có hai mươi bảy người. Đừng nghĩ chỉ có người mới được nữ nhân hoan nghênh.”

Hy Bình giật mình nhưng hắn hoàn toàn không để lộ điều đấy ra ngoài. Chỉ thấy hắn bình tĩnh nói: “Từ trước tới nay, nàng không ngừng chọc tức ta, có phải là muốn đùa giỡn tình cảm của ta, đúng không?”

Thủy Khiết Thu cúi đầu không nói.

Hy Bình buông tay nàng ra, nói: “Hôm nay ta không thể đánh thắng ngươi!”

Lãng Vô Tâm nói: “Người vĩnh viễn không có cơ hội thắng ta.”

“Thật ư?” Đỗ Quyên nắm lấy tay của Hy Bình nhưng bị hắn giằng ra. Hắn tiến tới trước mặt Lãng Vô Tâm, cười nói: “Có gan thì chúng ta giao ước?”

Lãng Vô Tâm khinh bỉ nói: “Đấy chỉ là trò của trẻ con không phải là để người có thân phận như ta chơi. Chỉ có loại ngu ngốc như ngươi mới có thể tìm người giao ước. Tứ đại vô lâm thế gia thật là đáng thương.”

Hy Bình nói: “Người sợ thua?”

Lãng Vô Tâm lắc đầu nói: “Vô ích.”

Kể khích tướng của Hy Bình bị Lãng Vô Tâm phá, hắn không còn cách nào, chỉ biết nói: “Lần sau có đao, chúng ta đấu tiếp. Lần này không tính vì vẫn chưa phân thắng bại, thế nào?”

Về phương diện này hẳn thật là mặt dày. Nhưng đối với việc đánh nhau, có thể hẳn không thể thua, nhưng dù có thua, hẳn cũng vẫn muốn nói thành thắng, tất nhiên trong lòng hẳn cũng chẳng vui vẻ gì.

Lăng Vô Tâm không thèm để ý, nói: “Tùy tiện.”

Hy Bình cảm kích nói: “Ồ, Lăng Vô Tâm, ta đột nhiên thấy thích người. Rất cảm ơn! Y phục người có chỗ bẩn kìa, để ta phải giúp người.”

Hắn liền tiến thêm một bước, đặt tay lên eo của Lăng Vô Tâm. Lăng Vô Tâm cho rằng Hy Bình thật sự đang nịnh mình, đặc ý đưa hai tay lên, khẽ “ừ”. Không ngờ eo của hắn đã bị hai tay của Hy Bình ôm lấy. Hắn vận toàn bộ công lực lên chỗ eo, định chấn khai song thủ của Hy Bình, mới biết song thủ của Hy Bình giống như thiết côn, không những không chấn được mà còn tự làm đau eo mình. Tiếp nhận hai tay của Hy Bình đương nhiên là không tốt rồi, chỉ tại Lăng Vô Tâm chưa biết mà thôi.

Lúc này, Lăng Vô Tâm mới biết tại sao Thủy Khiết Thu võ công cao cường như vậy mà bị Hy Bình ôm cũng hết cách. Hắn trước đây còn nghĩ là Thủy Khiết Thu cố ý để Hy Bình ôm, giờ đã hiểu rõ, bất luận là ai, chỉ cần bị Hy Bình ôm phải, đều khó mà tránh thoát. Kể cả Lăng Vô Tâm hẳn cũng không phải là ngoại lệ, vì sức lực man rợ của kẻ này cơ hồ như không ai hơn được.

Hy Bình ôm Lăng Vô Tâm rồi. Ban đầu định quăng hắn đi nhưng nghĩ đến việc Lăng Vô Tâm võ công cực cao, dù có ném hắn đi cũng chưa chắc đã có chuyện gì với hắn, liền thay đổi chủ ý. Hai tay vẫn ôm chặt lấy hắn còn đầu thì húc mạnh vào ngực hắn, hai chân đạp mạnh, ôm Lăng Vô Tâm ngã ra đất.

Lăng Vô Tâm cũng không vừa, cũng cùng lúc đấy, hai tay hắn nắm lại thành quyền đánh vào hai vai của Hy Bình, định đánh nát vai hắn. Nhưng thật kỳ quái, Hy Bình đã dính phải hai quyền trầm trọng của hắn mà dường như vẫn vô sự. Lúc này hắn mới biết Hy Bình tuyệt không phải là kém, chỉ ít thì Hy Bình cũng đã dính hai quyền chứa tới năm thành công lực của hắn mà vẫn không việc gì, hẳn trong lòng rất kinh ngạc. Hai quyền lại chuyển hướng kích vào hai bên thái dương huyệt của Hy Bình.

Hy Bình phản xạ rất nhanh, lập tức cúi đầu húc vào ngực của Lăng Vô Tâm, tránh khỏi thế công của Lăng Vô Tâm, khiến cho Lăng Vô Tâm phát ra tiếng hậm hực.

Hy Bình bắt đầu phản công, tay trái nhanh chóng đặt vào cổ Lăng Vô Tâm, bóp mạnh, tay phải dấm một cú trời giáng vào mặt bên trái hắn.

Cùng lúc đó, quyền của Lăng Vô Tâm cũng phân thành tả hữu, đánh mạnh vào hai bên mặt Hy Bình.

Hai người quyền qua quyền lại, cùng lúc tới mục tiêu, giống như hai tên man nhân đang tiến hành một cuộc quyết đấu sanh tử.

Đám nữ nhân chạy đến kéo Hy Bình nhưng không làm cách nào kéo hắn ra được.

Thế nhưng lúc này Hy Bình đang ham đánh. Lúc mà hắn đang thích thì dù ông trời có muốn cản cũng khó. Cả phố lại ồn ào.

Tên đồ phu đứng ở một bên lớn tiếng vỗ tay.

Hy Bình không biết đã đánh Lăng Vô Tâm bao nhiêu quyền, càng không biết mình đã bị Lăng Vô Tâm đánh bao nhiêu. Tỷ lệ này có lẽ là một so với hai, bởi vì hắn chỉ dùng có một tay, còn Lăng Vô Tâm thì hai tay cùng đánh.

Mặc dù vậy, Hy Bình hẳn cũng đánh mà không cảm thấy ân hận. Mục đích của hắn chỉ là đánh cho Lăng Vô Tâm thành đầu heo còn bản thân mình thành đầu gà, hẳn cũng không quan tâm.

Một quyền của hắn lại vung lên. Lúc đang muốn đánh xuống thì thấy trước mặt là một khuôn mặt đang ứa lệ. Là Đỗ Quyên của hắn. Quyền của hắn tới gần Đỗ Quyên thì dừng lại. Nhưng Lăng Vô Tâm không dừng. Hai quyền cuối của hắn lại đánh trúng để lại hai vết bầm tím trên mặt hắn.

Lúc này thật ra Hy Bình đang ngồi trên ngực Lăng Vô Tâm. Đỗ Quyên thì từ bên cạnh hắn vội tiến đến, mặt nàng kề vào quyền đầu của hắn, hai mắt ứa lệ, cầu xin: “Ca, Quyên nhi xin huynh đừng đánh nữa.”

Lăng Vô Tâm sau khi đánh ra hai quyền, cũng không đánh tiếp nữa, chỉ đưa mắt tức giận nhìn Hy Bình, không ngừng thở gấp. Mặt bên trái của hắn cũng đầy vết bầm tím.

Cuộc đấu cuối cùng cũng kết thúc.

“Lăng Vô Tâm, lần này coi như hòa, lần sau tìm cơ hội chúng ta tiếp tục.” Hy Bình không đợi Lăng Vô Tâm trả lời đã chuyển thân ngồi xuống bên cạnh, thở như trâu, ôm lấy Đỗ Quyên đang khóc.

Lăng Vô Tâm cũng ngồi dậy, không thèm để ý việc tìm Hy Bình báo cừu. Đám nữ nhân của hắn cũng đã vây lấy, đối với hắn vừa động thủ, động cước lại còn động khẩu nữa, sứt sùi khóc lóc không còn biết ai nói gì nữa, Ai ! Phiền!

Đỗ Quyên sờ lên những vết bầm trên mặt Hy Bình, đau lòng nói: “Đau không?”

Hy Bình trả lời chẳng liên quan gì đến câu hỏi: “Mẹ kiếp, lão tử ta lần này thiệt hại quá. Ta chỉ đánh một bên mặt hắn, hắn lại đâm cả hai bên mặt của ta.”

Đỗ Quyên tức giận nói: “Muội không hỏi điều đấy.”

Hy Bình lúng túng nói: “Thì đau chút chút. Bất quá, tiểu thư của nàng cũng tàn nhẫn lắm, nàng ấy làm ta thật đau lòng.”

Đỗ Quyên biết hôm nay hắn cùng Lăng Vô Tâm đánh nhau trên phố, ít nhiều cũng là vì Thủy Khiết Thu. Nàng liền nói nhỏ: “Sau này Quyên nhi sẽ theo chàng.” Nàng ta lấy chiếc khăn lau những vết máu cho Hy Bình, máu không chảy tiếp nữa.

Hai tay Hy Bình đặt lên má nàng, hai ngón tay cái gạt nước mắt trên mặt nàng, nói: “Đừng khóc nữa được không?”

Đỗ Quyên nức nở nói: “Sau này chàng đừng nên đánh nhau nữa, Quyên nhi sợ lắm.”

Hy Bình cười nói: “Hài tử ngốc, ta rất hay đánh nhau. Hai ngày sau, mặt ta sẽ khỏi thôi. Lúc đấy sẽ trả lại cho nàng một ông chồng tuấn tú.”

Đỗ Quyên càng khóc lớn: “Chàng còn nói nhảm? Vừa mới dọa chết người ta xong. Hơn nữa người cùng đánh nhau với chàng lại là thiếu gia của Quyên nhi, làm sao mà Quyên nhi không đau lòng chứ!”

Hy Bình nói: “Chính bởi vì hắn là Lăng Vô Tâm, ta mới chiêu đãi hắn như vậy. Nếu là cuộc đấu của người trong võ lâm thì đã không đơn giản như vậy.” Đỗ Quyên không cách nào hiểu được lời hắn. Hắn liền vừa cười vừa nói với Lăng Vô Tâm: “Người nói xem ta có đúng không?”

Điều khiến mọi người thấy kì quái là Lăng Vô Tâm đột nhiên cũng hướng về Hy Bình mà gạt đầu.

Mọi người không thể nào hiểu tại sao giữa bọn họ lại thành ra như vậy.

Đồ phu lúc này bước đến, cúi người thi lễ: “Đại ca, vừa rồi tôi vỗ tay rất kêu.”

Hy Bình nói: “Ta nhớ. Người vỗ tay là bởi vì ta bị đánh hai quyền. Bất quá, lúc lão tử đánh, có người ở bên ủng hộ, cũng khiến ta thấy trong lòng rất thoải mái. Thôi người quay về để vợ người mắng đi. Nhớ lần sau chuyên tâm vào việc bán thịt lợn của người, có chuyện gì thì cũng đừng đem dao mổ lợn đến tham gia nữa.”

“Rõ!” Đồ phu vội quay người thu dọn rồi quay về.

Những người xem trên phố cũng dần đi hết. Trong đó không thiếu các nhân sĩ võ lâm nhưng bọn họ hết sức thất vọng với hai ngôi sao mới nổi của võ lâm.

Ai nói bọn chúng là những đại ca thủ mới của võ lâm vậy? Ta nhổ vào!

Không phải là không có lý!

Mặt Lăng Vô Tâm đã được nữ nhân của hắn bôi lên loại thuốc nước làm tan vết bầm. Đỗ Quyên cũng muốn bôi thuốc cho Hy Bình. Hy Bình ngăn nàng, cười nói: “Tiểu điều nhi, không cần thuốc nước, ngày mai sẽ khỏi thôi, tin ta đi.”

“Người ta đau lòng vì chàng, muốn vì chàng mà bôi thuốc không được sao?” Đỗ Quyên oan ức khóc.

Hy Bình đành phải thỏa hiệp, để nàng bôi thuốc lên mặt.

Thủy Khiết Thu cũng đến giúp. Hy Bình không cự tuyệt nàng. Trong suốt thời gian bôi thuốc, nàng không nói gì.

Bôi thuốc xong, đột nhiên Thủy Khiết Thu nhào vào lòng hắn mà khóc.

Hy Bình không ôm nàng như trước, hắn chỉ vuốt mái tóc của nàng, quay đầu nhìn sang thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Thủy Tiên. Nàng đang cùng Đỗ Quyên, chẳng biết là đang khóc cho ai. Những giọt nước mắt kia, ít ra cũng phải có vài phần dành cho hắn. Hắn khẽ than thở.

Than xong, nhìn Thủy Tiên khẽ cười.

“Nước mắt không thể giải quyết được vấn đề.” Hy Bình đỡ Thủy Khiết Thu đứng dậy, khẽ đẩy nàng ra, quay người nói với Thủy Tiên: “Sau khi mặt ta khôi phục lại như xưa, ta sẽ quay lại mang nàng đi. Nàng nhất định phải là nữ nhân của ta!” Hắn nói rất kiên quyết, cho dù Thủy Tiên có đồng ý hay không. Đường như hắn đã quyết phải làm.

Thủy Tiên không nói gì, chỉ lẳng lặng bước tới bên cạnh Thủy Khiết Thu.

Hy Bình nắm tay Đỗ Quyên, nói: “Chúng ta đi.”

Đỗ Quyên hướng về Thủy Khiết Thu nói: “Tiểu thư, nô tỳ không thể tiếp tục phục vụ người. Xin người hãy tự chiếu cố bản thân. Nếu Lạc Thiên đối xử với người không tốt, nô tỳ sẽ kêu ca ca đưa người về.”

Thủy Khiết Thu cũng vui vẻ trả lời lại: “Người đi đi. Nếu hắn đối xử với người không tốt thì khi gặp lại người ta sẽ dẫn người về.”

Hy Bình nói lại: “Sao ta lại đối xử với nữ nhân của ta không tốt được?”

Đỗ Quyên tiến tới Hy Bình nói: “Ca, đừng nói nữa, chúng ta đi thôi.”

Hy Bình làm theo lời nàng. Hắn ôm nàng vào lòng rồi li khai.

Mọi người thấy hai người đã đi khỏi, Thủy Tiên lại nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, tại sao hắn lại đột ngột nói những lời này với nô tỳ. Những lời của hắn có đáng tin không?”

Thủy Khiết Thu trả lời: “Ta nói với hắn rằng, người đã cự tuyệt biểu ca cũng vì hắn.”

Thủy Tiên giận nói: “Tiểu thư, sao tiểu thư lại nói với hắn chuyện đó chi vậy?”

Thủy Khiết Thu nói: “Nếu như các người không muốn cũng có thể cự tuyệt hắn giống như đã từ chối biểu ca vậy.”

“Nhưng....” Thủy Tiên suy nghĩ một chút rồi tiếp: “Hắn không giống như biểu thiếu gia. Hắn nói nô tỳ là người của hắn, nô tỳ cự tuyệt cũng vô dụng mà thôi.”

Hoàng Hy Bình đích thật là người như vậy, Thủy Khiết Thu đương nhiên cũng biết thế. Nàng nói: “Ta không quản chuyện của hắn. Chuyện của người và hắn như thế nào thì người tự quyết định. Ta muốn các người cùng với biểu ca ta, các người có nghe lời ta không?”

Thủy Tiên oan khuất kêu lên: “Tiểu thư!”

“Ta không trách Thủy Tiên.” Thủy Khiết Thu che miệng cười Thủy Tiên rồi nói thầm vào tai cô ta: “Người thường cười Đỗ Quyên mơ mộng tưởng nhớ tới Hoàng Hy Bình, chẳng phải người cũng vậy ư?”

Thủy Tiên khuôn mặt đỏ lựng, kêu to: “Tiểu thư, tôi không có mà!”

Từ đằng sau, Lăng Vô Tâm cất tiếng: “Khiết Thu, chúng ta cần phải quay về thôi.”

Thủy Khiết Thu nói: “Tâm ca, ta có một việc muốn hỏi, sao huynh lại muốn đánh nhau với hắn vậy?”

Lăng Vô Tâm nói: “Đó chỉ là bất đắc dĩ. Ta không ngờ không đánh giá được võ công của hắn, thực lực dường như rất lớn. Ta từng thử dùng nội kinh để chấn khai song thủ của hắn nhưng không ăn thua. Khi quyền kinh của ta chạm vào người hắn dường bị cơ thể của hắn hấp thu, phần không bị hấp thu cũng bị phản lại. Lúc ta thử điểm huyết đạo của hắn mới phát giác ra căn bản không tìm được huyết vị cố định.

Ta chỉ còn cách cùng hấn đánh lộn. Hấn đánh một quyền ta đánh hai quyền. Đánh qua đánh lại ta vẫn còn lời chán.”

Thủy Khiết Thu nói: “Nhưng hai người đều không dùng đến nội kinh sao?”

Lăng Vô Tâm than: “Nói một cách đơn giản, cho dù là Lạc Thiên cũng không hơn được hấn. Trong thế gian này thật khó tìm được một người có sức lực cường đại như hấn..... Bất luận là hấn biết võ công hay không thì thực lực của hấn cũng rất đáng sợ. Khi song quyền của ta lần thứ hai đánh ra là nhằm vào thái dương huyết của hấn, ta cảm thấy mặc dù quyền của hấn đánh vào mặt ta tuy khiến ta rất đau đớn nhưng tuyệt không thể đánh vỡ xương đầu của ta. Với thực lực của hấn, một quyền của hấn chỉ ít cũng có thể đánh vỡ được vài cái xương mặt của ta nhưng hấn đã giảm lực đi khá nhiều. Đường như chỉ là muốn đả ta, tuyệt không có ý làm ta bị thương. Thế nên, ta đang định vận toàn bộ công lực, song quyền đánh ra muốn cùng hấn đồng quy vu tận cũng chậm lại, triệt tiêu hết nội lực, rồi mới đánh lên hai bên mặt hấn. Sau này, quyền qua quyền lại, lực đả của hấn tỏ ra rất có tính toán. Quyền đầu của ta vì vậy cũng hoàn toàn không dùng nhiều nội lực. Tên hỗn đản hấn nhất định là rất thích đánh nhau, hơn nữa lại là thường xuyên đánh nhau, nhưng hấn vẫn không dùng hết sức khi lực đả.”

Thủy Khiết Thu nói: “Hấn thường nói trước mặt chúng ta, hấn là quyền vương, là ca thần ở trong thôn, thế nên nhất định là thường đánh nhau rồi.”

Lăng Vô Tâm nhìn Thủy Khiết Thu, nói: “Hôm nay hấn đánh nhau hoàn toàn là vì muội.”

Thủy Khiết Thu ngạc nhiên: “Sao?”

Lăng Vô Tâm giải thích: “Thật ra ban đầu hấn đã định đi rồi, chỉ là muội nói với hấn muội đã định là nữ nhân của Lạc Thiên. Lúc đó ta cảm thấy được sự phẫn nộ của hấn. Hấn cùng ta đánh lộn cũng chỉ là để phát tiết thống khổ trong lòng. Bất quá, hấn là người rất thiện lương. Ngay khi bắt đầu đánh ta đã cảm nhận được.”

“Hiện giờ ta đã hiểu vì sao Lạc Hỏa khi nói đến hấn thì trong lòng lại có cảm giác rất sợ hãi không thể giải trừ. Có lẽ bởi vì Hoàng Hy Bình đã từng thật sự gây cho hấn cảm giác sợ hãi vô cùng mạnh mẽ. Trước đây, Lạc Hỏa từng nói hấn là một nhân vật lợi hại không thể lường hết được nhưng không có mấy ai tin. Bởi vì trong mắt người võ lâm, hấn chỉ là một tên sắc lang vô lại.”

“Nhưng những người đó đã sai. Hấn vốn đến từ một thôn trang chất phác, trong lòng hấn vẫn có một sự thuần chân và thiện lương của một thôn dân. Ngoài việc hấn có thiên tính của một nam nhân đối với nữ nhân là yêu mến và chiếm hữu dục vọng ra, hoàn toàn chẳng có dã tâm. Hơn nữa, bởi vì hấn vốn là một thôn dân nên trong hấn hình thành nên tính thích đánh nhau, cả cái tính vô lại của hấn, tạo thành một tính cách và tập quán độc đáo. Nhưng hấn tuyệt không thích giết người. Chính vì vậy nên Lạc Hỏa mới còn sống. Lúc Lạc Hỏa nói về hấn thì trong lòng vẫn ẩn chứa một sự kính phục lẫn cảm kích. Bởi vì hấn vốn có thể giết Lạc Hỏa nhưng hấn lại không hề đả thương Lạc Hỏa chút nào.”

“Bất luận là xem xét từ góc độ nào, hấn cũng thực sự là một nhân vật đáng sợ. Hấn thích đánh nhau. Tính cách thích đánh nhau này có ngay từ khi hấn còn nhỏ, giống như một đứa trẻ ham chơi vậy nhưng không hề có mục đích hại người, Khi hấn bước vào võ lâm, nơi lấy giết người làm mục đích của võ công hoặc phương thức giao đấu, đường như hấn rất khinh bỉ. Nhưng không thể phủ nhận, trong cơ thể hấn ẩn giấu một con dã thú đầy ma tính. Lúc muội nói rằng muội là nữ nhân của Lạc Thiên, hai mắt hấn phát ra một thứ khiến người ta khiếp sợ. Đến giờ ta vẫn chưa khỏi kinh hãi. Lúc đó, ta đột nhiên cảm thấy vẻ ngoài vô lại của hấn thật ra rất khả ái, ta không biết vì sao lại có cảm giác này.”

Lăng Vô Tâm nói rất nhiều, nhưng nói rất có lý, khiến người khác không thể không bội phục khả năng quan sát của hấn.

Thủy Khiết Thu than: “Bởi vì hấn không muốn làm tổn thương huynh, nên huynh mới không thật sự đả thương hấn. Nhưng sao lại còn cùng hấn đánh nhau?”

Lăng Vô Tâm cười khổ nói: “Không đánh mà được sao? Muội sau khi bị hấn ôm rồi, muội có thể thoát ra không?”

Thủy Khiết Thu xấu hổ, cúi đầu nói: “Hấn là một man nhân.”

Lăng Vô Tâm nói: “Sao này ta sẽ không để hấn đến gần ta nữa. Thà bị một trăm dây trói còn hơn bị hấn tóm được. Cái đồ hỗn đản, xiết ta chặt cứng đến không thở được.”

Thủy Tiên kinh ngạc hỏi: “Hấn quả thật có sức mạnh man dại thế sao?”

Lăng Vô Tâm nhéo mũi nàng một cái rồi mỉm cười nói: “Tiểu ni tử, người nếu muốn cự tuyệt hấn, tốt nhất đừng để hấn ôm được người. Nếu không cả đời người cũng không thoát ra được.”

Thủy Tiên la lên: “Thiếu gia, mau bỏ tay ra, người nhéo đau ta rồi.”

Lăng Vô Tâm buông tay ra, nghiêm trang nói: “Khiết Thu, ta thật sự khuyên nàng nên chọn Hoàng Hy Bình. Không cần thiết phải hỏi ta tại sao. Ta đã nhìn muội lớn lên, bọn muội ba người đều do một tay ta dắt đi chơi tới tận lúc lớn. Ta rất thương yêu bọn muội. Đối với nữ nhân mà nói, ta không phải là người mà phụ nữ có thể trông cậy được nhưng ta có thể là một người anh rất tốt đối với bọn muội.”

Thủy Tiên nói: “Công tử, nếu có thể thay đổi, ta và Đỗ Quyên đã là thê tử của người chứ không phải muội muội của người. Cự tuyệt người và Lạc Thiên, đối với một thiếu nữ, thật sự là một chuyện rất khó.”

Lăng Vô Tâm nói lớn với giọng châm chọc: “Nếu ta có thể thay đổi được, người và Đỗ Quyên có thể trở thành thê tử của ta. Nhưng câu nói đó chỉ có thể nói trước khi gặp Hy Bình, phải không?”

Thủy Tiên chỉ có thể cười, cũng như là thừa nhận điều đó.

Lăng Vô Tâm lại nói thêm: “Một nữ nhân muốn từ chối nam nhân như Hy Bình, càng là một chuyện khó khăn! Thế nên, Khiết Thu, muội mới khóc phải không?”

Thủy Khiết Thu không trả lời câu hỏi này của hấn, chỉ nhẹ nhàng nói: “Tâm ca, chúng ta đi thôi, ở đây đã nửa ngày rồi, muội cảm thấy thật sự mệt mỏi.”

138. Chương 137: Tề Tập Long Thành

Sáu người Bọn Hoa Tiểu Ba thật sự không thể đợi Hy Bình thêm được nữa. Triệu Tử Hào và Hoàng Đại Hải thì lại kiên trì muốn đợi. Thế nhưng Hoa Tiểu Ba hỏi một câu như thế này: Các người có biết tỷ phu của ta tắm cho nữ nhân phải mất bao lâu không? Độc Cô Minh liền phụ họa, nếu như đơn thuần chỉ là tắm rửa thì không cần nhiều thời gian, song cô cô của người thật sự rất mê người. Triệu Tử Uy cũng nói, có lẽ là tỷ phu của người quá háo sắc. Lôi Long gật gật đầu. Hấn hiểu rõ Hy Bình, biết rằng Hy Bình chắc chắn trong lúc tắm rửa phải tốn sức làm cu-li - chính xác là cần phải có nhiều thời gian.

Triệu Tử Hào và Hoàng Đại Hải đưa mắt nhìn nhau, than thở: “Đi thôi!”

Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh và Triệu Tử Uy đi phía trước. Ba người nhìn thấy mỹ nhân thì ánh mắt liền phát sáng, phóng điện loạn lên, làm rất nhiều phụ nữ lương thiện như gặp giấc mộng tố xuân trong giấc ngủ từng đêm. Có thể nói mị lực phát ra tứ phương.

Lôi Long, Hoàng Đại Hải và Triệu Tử Hào, ba người đi phía sau, hơn nữa đặc biệt cố ý cách xa một đoạn, miễn đừng để người khác ngộ nhận bọn họ cùng với cái bang săn gái này của Hoa Tiểu Ba là cùng một nhóm - kỳ thật đã thành một nhóm rồi. Chính bọn họ bị hấn kéo đi. Thật là kết bằng hữu sai lầm mà.

Trên đường, bọn Hoa Tiểu Ba ba người tuy được các mỹ nữ đưa mắt ngắm nhìn nhưng thật sự không có khả năng làm các mỹ nữ đem thân dâng hiến.

Độc Cô Minh có chút chán nản nói: “Tiểu Ba, ở đây nếu là Dã Mã tộc thì quá tốt. Những nữ nhân này thật sự không biết động tình. Bọn chúng ta tỏ ra quá lãng mạn mà bọn họ lại không chấp nhận những thỉnh cầu lãng mạn của chúng ta, ài!”

Triệu Tử Uy nói: “Bọn họ và lãng mạn có cừ hận, hay là chúng ta học theo phái dã thú của Hy Bình?”

Hoa Tiểu Ba chê nói: “Uy ca, học theo tỷ phu không bằng học theo Tứ Cửu.”

Triệu Tử Uy hỏi: “Là phái gì?”

Độc Cô Minh đáp: “Phái chó mặt dày.”

“Miễn đi.” Triệu Tử Uy phát tay nói: “Học ai cũng được không học hần!”

Hoa Tiểu Ba nói: “Uy ca, chiêu này của hần rất hay, ngay cả muội muội của huynh cũng bị hần nắm trong tay.”

“A....”

Hoa Tiểu Ba tưởng Triệu Tử Uy la lên là lao tới hần, vừa đang định chuồn. Triệu Tử Uy sau khi la lên thất thanh “a” một tiếng, liền “bộp bộp” chạy hướng sang một bên. Lúc đó tại Hoa Tiểu Ba mới mơ hồ nghe được hai từ: “Mộng Hương”.

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba đưa mắt nhìn nhau, cùng nhau lắc đầu, thở than một tiếng: “Lại thêm một kẻ thất bại.”

Hai người bọn họ cũng đang chậm chậm đi về hướng hai thiếu nữ đứng ở chỗ mua trang sức.

Triệu Tử Uy đi đến sau lưng hai nàng, hắng giọng hai tiếng rồi nói: “Mộng Hương tiểu thư, thật là trùng hợp. Chúng ta lại gặp nhau.”

Hai nàng quay đầu lại, trên mặt vẫn còn khăn che mặt như trước. Thanh âm như mộng của Mộng Hương vang lên: “Triệu công tử, đã lâu không gặp.”

Triệu Tử Uy nói: “Đúng vậy, đã lâu không gặp. Nàng có biết Triệu Tử Uy ta tưởng nhớ nàng rất nhiều không? Nhớ đến nỗi hằng đêm đều gặp xuân mộng.”

Độc Cô Minh chạy lại, cười nói: “Mộng Hương cô nương, có thể sớm gặp lại nàng như thế này, thật là hạnh vận! Không biết cô nương cần mua thứ gì vậy?”

Triệu Tử Uy không cao hứng chút nào. Tên tiểu tử Độc Cô Minh này lại cùng hần tranh giành, khó biết được tình xưa của vị đại cữu tử này đối với Mộng Hương có sống lại không? Có lẽ hần không mong xuất hiện đối thủ cạnh tranh nào. Gì đi nữa thì việc theo đuổi Mộng Hương thật sự là rất khó, lại thêm cái tên tình địch cao minh như Độc Cô Minh này không phải khó càng thêm khó sao? Mẹ nó, ngựa tốt không quay đầu ăn lại cỏ. Độc Cô Minh này đúng là đồ ngựa xấu!

Mộng Hương đáp: “Ta muốn mua một cái ngọc trạc .”

Hoa Tiểu Ba tiếp tục nói: “Vây đã mua chưa?”

“Hoa Tiểu Ba! Nói ít lại!” Triệu Tử Uy hét lên, trách Hoa Tiểu Ba lẩm miệng. Câu này phải để cho Triệu Tử Uy hần nói, Hoa Tiểu Ba lại dám giạt từ ngữ của hần, kêu hần làm sao nói? Còn muốn cùng hần tranh nữ nhân thật sự không cân xứng mà?

Hoa Tiểu Ba cất tiếng hỏi: “Tại sao vậy?”

Triệu Tử Uy không thích giải thích với hần, bởi vì hần đã nhìn thấy Độc Cô Minh đang vì Mộng Hương mà lựa chọn ngọc trạc. Hần cũng phải chạy lên cho kịp, dừng lại bên Mộng Hương, giống như một bà dì hoa tay múa chân mồm năm miệng mười.

Bảo Nguyệt hỏi Hoa Tiểu Ba: “Hần đâu?”

Hoa Tiểu Ba ấp úng trả lời: “Tỷ phu à? Huynh ấy còn đang bồi tiếp cô cô ta tắm.”

Bảo Nguyệt kinh ngạc nói lớn: “Tỷ phu người bồi tiếp cô cô người tắm à?”

Ít khi thấy khuôn mặt Hoa Tiểu Ba ửng đỏ như vậy. Hần nói: “Đây là việc của tỷ phu ta, không liên quan đến chuyện của Hoa gia. Đừng dùng cái ánh mắt chăm chăm đó để nhìn ta. Huyết thống của Hoa gia chúng ta thì rất bình thường.”

Bảo Nguyệt mỉm cười nói: “Nhìn bộ dạng của người, ta liền biết rõ ràng huyết thống của Hoa gia rồi.”

Hoa Tiểu Ba vẻ rạn rở nói: “Ta chính là nhân vật kinh điển mà, ha ha!”

Cười rất thường được sử dụng để che giấu cái vẻ bối rối ngượng nghịu.

Mộng Hương lấy một cái ngọc trạc lam sắc, nói: “Lão bản, ta muốn cái này.”

Độc Cô Minh và Triệu Tử Uy tranh nhau muốn trả tiền cho Mộng Hương nhưng lập tức phát giác vì đi ra ngoài quá gấp nên thật sự không mang theo ngân lượng. Bọn họ quay sang tìm Hoa Tiểu Ba để vay nhưng Hoa Tiểu Ba cũng không mang theo. Hai người muốn tìm bọn Lôi Long ba người thì biết Mộng Hương đã trả tiền, cùng Bảo Nguyệt muốn bỏ đi.

Hai vị công tử đi lại, mặt đỏ tai tía, không biết nói gì.

Mộng Hương nói: “Ta biết hảo ý của hai vị công tử, Mộng Hương xin tâm lĩnh, sư phụ đang đợi chúng ta ở Đại Địa Minh, như thế đành phải cáo biệt!”

Triệu Tử Uy thăm van nài: “Mộng Hương ta yêu, xin nàng đừng bỏ đi.” nhưng ngoài miệng chỉ đáp không vui: “Thế này, chúng ta gặp lại ở Đại Địa Minh vậy.”

Độc Cô Minh thật sự có phong độ: “Mộng Hương cô nương, cho ta gửi lời vấn an tới sư phụ nàng. Độc Cô Minh chúc cô lên đường vui vẻ.”

“Đa tạ!” Mộng Hương tặng cho Độc Cô Minh viên đường ngọt xốt làm hấn trong lòng vô cùng đặc ý.

Ồi, sự cảm kích của mỹ nhân cảm kích khiến lòng người đều rung động.

Tim Triệu Tử Uy cảm thấy bạc nhược thật sự như sắp tan vỡ. Sau khi hai nàng bỏ đi, hấn quát to: “Độc Cô Minh, ngươi không phải rút lui rồi hay sao? Sao lại nhảy vào quấy nhiễu hả?”

Độc Cô Minh cười nói: “Muội phu, đừng tức giận. Ta chỉ là lấy lui làm tiến thôi. Hơn nữa Từ Thanh Vân đã lên trời rồi. Ngươi không có đối thủ cạnh tranh, như vậy thắng cũng không hay ho gì.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Đúng vậy, Uy ca, hay đệ cũng gia nhập hàng ngũ tình địch của huynh, để huynh thắng được uy phong nhé?”

Triệu Tử Uy đưa quyền đầu về phía trước, nói: “Ngươi đã lâu chưa chịu thiết quyền của ta phải không?”

Hoa Tiểu Ba lập tức nói ngay: “Uy ca, đệ tuyệt đối ủng hộ huynh của Mộng Hương. Đệ chỉ trợ giúp huynh chứ không phải tranh đoạt với huynh.”

Cái này cũng không sai gì lắm! Triệu Tử Uy nói: “Xem ra ngươi còn thức thời.”

Lôi Long nói: “Có thể đi được chưa? Chúng ta đợi đến phát mệt.”

Sáu người vẫn tiếp tục đi lang thang trên đường.

Trước mặt có ba ni cô đang đi tới, dĩ nhiên là Vạn Diệu, Diệu Duyên và Diệu Ý.

Hoàng Đại Hải và Độc Cô Minh vội vàng chạy đến thăm hỏi Diệu Ý. Hoa Tiểu Ba thì không quên được cái đầu sáng rực rỡ của Diệu Duyên.

Nguyên lai bọn họ mới vừa đến Long thành, đang định đến Đại Địa Minh, cùng sáu người trò chuyện vài câu, liền bỏ đi.

Hoa Tiểu Ba nhìn chăm chú vào phía sau Diệu Duyên, cảm thán nói: “Trên đời một cái đầu trội, Tiểu Ba si tình tìm kiếm.”

Triệu Tử Uy vỗ vào đầu hấn, chửi: “Không phải trang si tình mà là kẻ ác tâm. Tiểu tử ngươi mà là một kẻ si tình à? Tới ni cô cũng không buông tha, làm tổn hại danh dự Tứ đại võ lâm thế gia chúng ta.”

“Gia gia cuối cùng có thể gặp được cô cô, trong vài năm nay ông luôn tưởng nhớ đến cô cô!” Độc Cô Minh cảm động lên tiếng: “Ồi ! Diệu Duyên thật là người ta mê đắm!”

Triệu Tử Uy thất kinh nói: “Ngươi cũng nghĩ đến Diệu Duyên hay sao?”

Độc Cô Minh mỉm cười nói: “Nam nhân nào mà đối với mỹ nữ không có mơ tưởng chứ?”

“Ngươi đừng có tưởng nhớ đến Mộng Hương của ta.” Triệu Tử Uy rất phẫn nộ. Độc Cô Minh thật quá đa tình!

Những lời có cánh của Độc Cô Minh lại phát ra: “Thiên hạ nơi nào mà không có cỏ thơm, hà cớ chi ham luyến bông hoa! Ta hái hoa là giống hoa người, một lòng muốn hái vạn đóa hoa nhân gian.”

Triệu Tử Uy nói: “Người câm miệng! Tiểu tử ngươi mà như thế, ta cũng theo ngươi tranh giành Diêu Duyên.”

Triệu Tử Hào cười ha ha nói: “Các ngươi đừng phá hoại phật duyên của người ta, theo đuổi nữ hài tử cũng không cần theo đuổi đến điên cuồng.”

Ba người nghe được câu này, rất không sảng khoái, sải chân bỏ đi trước, tựa hồ muốn bỏ lại phía sau ba tên hỏa bản bất đồng phong tình, tránh xa cái xấu để tâm tình của bọn họ được trong sạch.

Sáu người đi dạo một lúc, không thấy Hy Bình tìm tới, cũng không thấy một mỹ nữ nào để ôm vào lòng, định chuẩn bị đi về.

Nhưng có chuyện thật bất ngờ, đột nhiên gặp phải Nguyên Chân công chủ và ngũ đoá kim hoa!

Bọn họ làm gì ở Long Thành vậy?

Hoa Tiểu Ba chạy theo phía sau sáu nữ nhân, gọi to: “Công chúa, công chúa!”

Mọi người trên đường đứng lại nhìn: “Công chúa ở đâu?”

Sáu nữ nhân quay đầu lại. Nguyên Chân hỏi: “Là bọn ngươi à?”

Độc Cô Minh và mọi người cũng đi tới, Triệu Tử Uy nói: “Công chúa, nàng đến Long Thành có chuyện gì?”

Nguyên Chân nói: “Mọi người li khai Dã Mã Tộc không bao lâu, ta và ngũ đoá kim hoa liền đến đây.”

Độc Cô Minh hỏi: “Các người đang ở đâu?”

Nguyên Chân nói: “Đại Địa Minh.”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Công chúa, thật là hữu duyên. Chúng tôi cũng ở tại Đại Địa Minh, ài, ở Phong Nhân viện phía sau.”

Ngũ đoá kim hoa trên mặt hiện ra nét cười, Nguyên Chân nói: “Các ngươi đến trợ quyền à?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Không sai, đánh cho Thái Âm giáo tan tác, thế nào có thể thiếu phần chúng ta được?”

Nguyên Chân mỉm cười nói: “Chúng tôi thân cũng theo về Đại Địa Minh. Sau này chúng ta cùng một trận tuyến.”

Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba cùng nói: “Chúng tôi thề đứng bên công chúa cho tới chết, liều mạng đánh Thái Âm giáo.”

Hừ! Hai tiểu tử này, tại Cái Bàng thì nói muốn giúp Thái Âm giáo, đến trước mặt Nguyên Chân thì đổi lời liền.

Nguyên Chân kiêu mị cười một tiếng, nói: “Chúng tôi có việc của mình phải đi trước đây.” Nói xong chuyển thân bỏ đi được vài bước, đột nhiên quay đầu hỏi: “Hoàng Hy Bình đâu?” Sau khi nàng ta đến Long thành, mới biết rằng Hy Bình không chết.

“Đại ca ở Phong Nhân viện.” Hoàng Đại Hải không muốn Hoa Tiểu Ba lại nói Hy Bình bởi tiếp Hoa Lôi tắm rửa, bèn tranh lời đáp.

Nguyên Chân cảm tạ rồi dẫn ngũ đoá kim hoa rời đi.

Hoa Tiểu Ba nói: “Không biết ai ngâm bọn họ.”

Độc Cô Minh kỳ lạ nói: “Tiểu Ba, nói gì vậy?”

Hoa Tiểu Ba giải thích: “Bọn họ không còn là xử nữ nữa. Ai là người khai mở cho họ?”

Triệu Tử Uy nói: “Khả năng là do Lạc Thiên cầu hùng đó, bọn họ không nói thân theo về Đại Địa Minh sao? Ta nghe nói, Lạc Thiên tiểu tử đó cũng rất phong lưu.”

Hoàng Đại Hải trầm tư một lúc, nói: “Đệ chỉ là kỳ quái, tại sao nội khí của Nguyên Chân và hai nữ nhân khác so với trước mạnh hơn nhiều?”

Độc Cô Minh nói: “Huynh cũng có loại cảm giác như thế. Bọn họ giống như biến thành rất cường hãn, khó nói Lạc Thiên truyền võ công cho bọn họ.”

“Cũng không có khả năng đó. Nếu có truyền võ công, bọn họ cũng không thể học nhanh như thế. Hơn nữa, tại sao chỉ truyền cho ba người, mà không phải là sáu người?” Lôi Long phủ nhận phán đoán của Độc Cô Minh.

Hoàng Đại Hải nói: “Đó là chuyện của họ, chúng ta không cần phải biết quá rõ. Không cần biết cũng được.”

Mọi người nghĩ Hoàng Đại Hải nói rất đúng, cũng tự chuyển ý nghĩ sang chuyện khác.

chuyển qua vài con đường, nhìn thấy cái mặt như đầu heo của Hy Bình, sáu người cả kinh, bao vây xung quanh.

Hoàng Đại Hải nói: “Đại ca, ai làm vậy?”

Hy Bình chửi: “Mẹ nó, các người đi đến đâu vậy? Ta tìm không thấy các người, lại tìm thấy Lăng Vô Tâm thì đánh liền, quyền đầu của tiểu tử này quả là cứng, bất quá, cuối cùng hắn cũng thua bại bởi tay ta.”

Hoa Tiểu Ba mở to hai mắt, không dám tin tưởng, nói: “Tỷ phu, huynh không dụng đao cũng có thể đánh bại Lăng Vô Tâm sao?”

Hy Bình hét: “Không tin à?”

“Tin chứ!” Sao dám không tin được? Hoa Tiểu Ba ta không phải là kẻ khờ dại, tự mình cũng biết đánh giá khách quan chuyện này. Nói khoác cũng thật phi thường, hắc hắc!

Độc Cô Minh nhìn Đỗ Quyên, hỏi: “Sao nàng ta lại theo người trở lại?”

“Nàng ta là nữ nhân của ta, đương nhiên là theo ta.” Hy Bình choàng tay kéo ôm Đỗ Quyên vào lòng, hôn nàng vài cái.

Đỗ Quyên rên rỉ: “Ca, không được, lúc này đang ở trên đường.”

Hy Bình buông nàng ra, quay nhìn Hoàng Đại Hải hỏi: “Đại Hải, mẹ và những người kia đâu?”

Hoàng Đại Hải nói: “Bọn họ đi còn sớm hơn chúng đệ. Long Thành này to thật, không thể tìm thấy ngay được.”

Hy Bình nói: “Từ từ mà tìm, trước sau gì cũng gặp. Tiểu Ba, không phải bọn người nói đi cửa cấm sao? Kết quả sao rồi?”

Hoa Tiểu Ba thở ra nói: “Rất thất bại.”

“Hừ!” Hy Bình thô lỗ nói: “Mỹ nữ đầy đường mà bọn người không tìm được thứ gì để săn. Quả thật là mất mặt mà.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Có tỷ phu ra tay là được.”

Hy Bình chỉ vào mặt mình, hét lớn: “Ta còn có thể ra tay nữa sao? Người bảo ta đi dọa chết mỹ nữ à?”

Hoa Tiểu Ba liền giải thích: “Đừng e ngại, bọn họ đều thấy qua mặt thật tỷ phu, dọa cũng không chết được đâu!” Hắn kể về việc gặp Mộng Hương và chúng nữ.

“Cái gì?” Hy Bình đột nhiên gọi Độc Cô Minh lại nói: “Cô Cô của người cũng tới à? Cái đầu trọc này cũng thật là, đã có hài tử mà còn đi loạn tứ tung à, ài, lần này đại phiền nhiều.”

Độc Cô Minh kỳ quái vì sao Hy Bình phản ứng kịch liệt như vậy, hỏi: “Hy Bình có vấn đề gì vậy?”

Hy Bình nói: “Vấn đề lớn, bất quá, không thể nói cho bọn người biết.”

Sáu người đột nhiên đều muốn xuất quyền đánh hắn một cái nhưng thấy hắn hiện tại đã gần như trở thành mặt đầu heo, cuối cùng cũng nhẫn nhịn được.

Hoa Tiểu Ba chuyển đề tài nói: “Tỷ phu, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Nhìn vào mặt ta đi thì biết.” Hy Bình tuy cảm kích Hoa Tiểu Ba đã vì hắn giải vây nhưng hỏi hắn đi đâu bây giờ quả là chuyện không tế nhị chút nào. Với khuôn mặt này của hắn, còn có thể đi đâu nữa? Đường nhiên là trở về Phong Nhân viện.

Hoa Tiểu Ba tự cho mình thông minh nói: “Đệ biết rồi, lại tiếp tục đi tán tỉnh.”

“Tán tỉnh cái đầu người á.” Hy Bình cốc lên đầu Hoa Tiểu Ba, hét lớn: “Muốn tán thì bọn người tự đi đi. Sau khi ta đánh nhau, thật sự không còn mặt mũi đi tán gái nữa.”

Hơn nữa, với cái khuôn mặt này của hắn, đến lão thái bà cũng sợ mất mặt, nói gì đến tiểu nữ?

Lôi Long nói: “Đệ không muốn đi theo ba tên quậy bọn họ. Có lẽ đệ quay về với Bích Nhu của đệ. Đệ nôn nóng trở về để bồi tiếp nàng ta. Nếu nàng ta trở về không thấy đệ thì thật là tội nghiệp.”

Triệu Tử Hào tán đồng nói: “Chúng ta cũng đã ra ngoài một thời gian, cần trở về ăn cơm. Các người muốn nhìn nữ hài tử thì cứ nhìn cho đã, ta thật sự rất đói.”

Độc Cô Minh gọi Triệu Tử Uy đến mỉm cười nói: “Sao đại ca của người không giống người chút xíu nào vậy?”

Triệu Tử Uy nói: “Người nói thật là thú vị. Chúng ta không giống nhau chút nào sao? Chúng ta cùng họ Triệu, điểm này hoàn toàn tương đồng.”

Hoàng Đại Hải nói: “Quả thật là không giống cái gì.”

Triệu Tử Uy vừa muốn nổi nóng, Độc Cô Minh bổ sung thêm một câu làm cho hắn vui lên: “Người biết điều tiết cảm xúc hơn đại ca người.”

Có người nói hắn biết điều tiết cảm xúc, hắn có thể không cao hứng à?

Triệu Tử Uy miễn cưỡng nghĩ thầm: Một nam nhân biết điều tiết cảm xúc, đương nhiên không thể tùy tiện nổi giận. Bởi vậy hắn cũng không nổi giận.

Thật sự là một nam nhân biết điều tiết cảm xúc nha - xem ra tình huống này cũng là một loại điều tiết.

139. Chương 138: Bạch Phát U Nữ

Hy Bình cùng mọi người trở về đến Phong Nhân viện thì các nữ nhân đã quay về đây rồi.

Sau bữa cơm trưa, Hy Bình đến thăm Hoa Lôi. Nữ nhân này muốn hắn làm ru cho nàng ngủ, mới đồng ý cho hắn đến Đại Địa Minh.

Nghe nói, cần phải tổ chức đội quân tình nguyện thứ hai chi viện cho Lạc Thủy, vì vậy mới tập trung võ lâm nhân sĩ tại Đại Địa Minh để thảo luận việc này.

Tân lệnh chủ của Tứ đại võ lâm thế gia tuy là Hoàng Đại Hải, nhưng kỳ thật người chân chính lên tiếng và phân công việc vẫn là Đỗ Thanh Phong. Nhóm mấy người trẻ tuổi Hy Bình thật ra không phải về việc chính mà đến Đại Địa Minh hoàn toàn chỉ để coi nhiệt náo. Ngoài chuyện về giới quần thoa trong võ lâm bọn họ không muốn bàn chuyện gì khác. Đặc biệt những chuyện đối nghịch với các mỹ nữ, bọn họ vô cùng xem thường.

Hoàng Đại Hải và Triệu Tử Hào tuy cũng trẻ tuổi như bọn họ nhưng là những thanh niên có tư cách, vì vậy được theo chân các bậc trưởng bối Đỗ Thanh Phong, Hoa Sơ Khai và Hoàng Dương đến thương lượng đại sự về việc tấn công bọn nữ hài Thái Âm Giáo.

Bọn nữ nhân còn chưa theo chân đến, Hy Bình, Lôi Long, Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh cùng Triệu Tử Uy tự động hình thành một nhóm. Cái nhóm này còn thiếu Tứ Cửu không đến.

Lúc về đến hậu viện, Hoa Tiểu Ba đột nhiên nói: “Mỹ nữ Long Thành tựa hồ tập trung hết tại Đại Địa Minh! Nghe nói, Lạc Thiên của Đại Địa Minh quả là anh hùng, làm mê đắm bao nhiêu mỹ nữ Long Thành. Không biết là thật hay không.”

Độc Cô Minh nói: “Chúng ta Võ lâm Thất công tử, trong mắt người giang hồ lại xếp hẳn là đệ nhất, nghe được thật không tâm phục.”

Hoa Tiểu Ba hỏi: “Ai là người xếp cuối cùng?”

“Đương nhiên là hẳn rồi.” Độc Cô Minh chỉ Triệu Tử Uy nói, trong lòng vô cùng sung sướng.

Triệu Tử Uy bực mình quát: “Độc Cô Minh, rút kiếm ra.”

Song đao của hắn cũng đã nhanh chóng nằm ở trong lòng bàn tay. Vì danh dự của mình, hắn sẵn sàng liều mạng.

Độc Cô Minh cười nói: “Người tìm ta có tác dụng gì? Trong mắt người giang hồ, tên của ta cũng được xếp cuối cùng. Muốn tìm thì tìm Lạc Thiên, đánh thắng được Lạc Thiên là người trở thành người đứng đầu Võ lâm thất công tử. Đánh thắng ta, người cũng chẳng được cái gì! Ha ha!”

Triệu Tử Uy suy nghĩ một chút. Cũng đúng, Độc Cô Minh căn bản không tính là nhân vật danh tiếng, thanh danh cũng không bằng Triệu Tử Uy hẳn. Nếu đánh thắng hẳn cũng là phí sức, còn nếu đánh thua hẳn, không phải tự mình lấy đá đập vào đầu mình sao?

Hắn thu đao vào vỏ, nói: “Sau này còn ăn nói những chuyện xung động như vậy, lúc ấy xem có tha cho không.”

Độc Cô Minh nói: “Người rút đao so với lời nói của ta vẫn còn xung động. Hắc hắc, chúng ta là người quân tử, động khẩu không động thủ.”

Triệu Tử Uy mỉm cười nói: “Mẹ nó, bất quá mới đọc được vài cuốn sách đã dám xưng là quân tử.”

Độc Cô Minh không thèm để ý đến sự châm chọc của hắn, quay sang Hoa Tiểu Ba nháy mắt, nói: “Tiểu Ba chúng ta quay về đi?”

Ánh mắt Hoa Tiểu Ba đang sục sạo trên thân thể mấy tỷ nữ xinh đẹp của Đại Địa Minh, hỏi có vẻ bất mãn: “Quay về làm gì?”

Độc Cô Minh kề miệng đến sát bên tai Hoa Tiểu Ba nói: “Hiện giờ Vương Ngọc Phân đang theo Đỗ Thanh Phong đến Đại Địa Minh. Có lẽ Đào Nhân và Liễu Nhân vẫn còn ở lại Phong Nhân viện. Đầu óc của người để đi đâu mất rồi?”

“Úi chao, Độc Cô lão huynh! Huynh thật là thông minh, chúng ta lập tức quay về đi.”

Hoa Tiểu Ba lập tức chuyển thân đi khỏi. Độc Cô Minh thả lại một câu: “Ta và Tiểu Ba có chút chuyện gấp.” Rồi liền đuổi theo Hoa Tiểu Ba đi khỏi.

Lôi Long nhìn Hy Bình. Triệu Tử Uy thấu hiểu tâm sự của Độc Cô Minh, nói: “Gấp gấp cái gì, lại không đến bám hai đứa con gái Liễu Nhân, Đào Nhân ấy à? Còn làm như bí mật thiên hạ.”

Lôi Long cười nói: “Động tác thật nhanh nhẹn. Ta nghi bọn họ kiếp trước vốn là chuột. Không động nào là không ghé qua.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Triệu Tử Uy không bỏ qua cơ hội buông lời báo thù.

Lôi Long nói: “Ta cũng quay về đây. Cái Đại Địa Minh này chẳng có cái gì khiến ta thấy hứng thú. Vì bọn họ quay về để bám theo mấy đứa con gái, ta cũng muốn về để bồi tiếp Bích Nhu.”

Nhìn theo Lôi Long đi khỏi, Triệu Tử Uy nói: “Hy Bình, chúng ta đến Võ lâm đại hội đi?”

Hy Bình cười nói: “Đến để tiếp cận Mộng Hương à?”

Hắc hắc, hắc hắc, Triệu Tử Uy cười ngượng ngịu nói: “Đi lung tung ở đây không bằng đến tiên viện chờ Mộng Hương về. Để nàng cảm thụ được mối si tình ở mọi nơi của ta.”

Hy Bình nhún vai nói: “Ta không cản trở người nhưng ta sẽ không cùng đi với người. Trừ phi ở đó có đánh nhau hoặc để ta đến đó uống ca.”

Triệu Tử Uy vội vàng vãi hai tay nói: “Người hoàn toàn không cần phải đi đến đó.”

Nói xong, hần vội vàng rời khỏi, nhưng lâu lâu quay đầu lại nhìn xem Hy Bình có đi theo không. Thật tình, hiện tại cũng chẳng phải hần chán ghét Hy Bình mà là rất sợ hãi. Đáng sợ nhất là đúng lúc hần đang tán tỉnh Mộng Hương thì Hy Bình lại cất giọng hát những bài tình ca sơn dã. Đó thật là lấy mạng người ta. Ài! Một người như thế sao lại cứ quyết định phải làm ca thần chứ? Bất cứ ai cũng được, nhưng đừng để cái người đáng sợ đó ở bên cạnh Triệu Tử Uy hần. Chạy trước đúng là diệu kế.

Triệu Tử Uy đi khỏi, Hy Bình liền trở nên cô độc. Đại Địa Minh rất lớn, hần tịnh không biết nên đi đâu. Hần biết Nguyên Chân đang ở đây. Nữ nhân đó khiến hần cảm thấy thích thú. Hần cũng biết Nguyên Chân có hứa đến dự đại hội vô lâm. Nhưng hần chẳng thích thú gì cái đại hội chán phèo đó vì vậy hần không định đi tìm bọn họ. Cứ đợi kết thúc hội nghị, cuối cùng cũng gặp được bọn họ.

Hần cứ đi qua lại mấy đình viện trong Đại Địa Minh, đi qua một cái cổng hình tròn, trong đó có một cái sân vườn rất nhỏ. Bình thường rất ít người đến nơi cái rìa cuối cùng phía đông này của Đại Địa Minh. Hy Bình hoàn toàn không biết rằng hần chính là nam nhân đầu tiên bước chân đến chỗ này trong ba năm trở lại đây.

Trong sân vườn này chỉ có độc một ngôi nhà một gian rất lớn. Cửa không đóng, đẩy một cái là mở. Hy Bình tiến vào chỉ nhìn thấy một cái giường và một cái bàn dài. Trên mặt bàn bày đầy bút và giấy để vẽ. Trên tường treo đầy tranh, trong đó có một bức đặc biệt to, vẽ một thanh niên cao lớn lạnh lùng. Thanh niên này khiến Hy Bình cảm thấy có chút hơi quen quen nhưng lại nghĩ không ra đã gặp qua người này ở đâu rồi.

Hần trầm tư suy nghĩ.

“Khiếu Thiên?!”

Hy Bình toàn thân chấn động, quay đầu nhìn thấy một nữ nhân đang đứng tại cửa ra vào. Hần biết câu nói vừa rồi là của nữ nhân này.

Nữ nhân có sáu bảy phần giống Thủy Khiết Thu. Trong số những nữ nhân Hy Bình từng biết, nàng dường như là hoàn mỹ nhất. Nếu nói Thủy Khiết Thu là tuyệt mỹ thì không đúng lắm. Lãnh Như Băng, La Mỹ Mỹ và Đại Nỵ mới thật là tuyệt mỹ, có điều họ đều còn trẻ tuổi. Vưu Túy có lẽ mới là nữ nhân vừa tuyệt mỹ vừa thành thực. Nhưng đem so sánh với nữ nhân trước mặt, sắc đẹp cần phải kém một phần.

Mái tóc dài trắng như tuyết của nữ nhân vắt qua một bên vai, rỗ xương khuôn mặt như tạc tượng của nàng. Hàng lông mày như một đám mây nhạt bị cơn mưa xuân quét qua. Đôi mắt đen nhánh trông như ánh trăng bị che khuất mất một nửa trong đêm nguyệt thực, thể hiện sự khả ái nhưng lại khiến người ta thương xót. Lúc này đôi mắt si tình đó đang nhìn chăm chăm Hy Bình, từ ngõ ngang chuyển thành phần nộ.

“Người là ai, tại sao đi vào U Liêu Trai này?” Nữ nhân phát giác Hy Bình không phải là người mà nàng cần gặp, lên giọng truy hỏi.

Hy Bình sững sờ, nói: “Nàng vừa mới gọi ta à?”

Nữ nhân quát: “Hãy trả lời vấn đề ta hỏi.”

Hy Bình không trả lời mà chỉ quay lưng lại. Hần đoán trông từ phía sau mình giống ai đó. Nếu không nữ nhân này không thể khi nhìn thấy hần từ phía sau lại giật mình kêu lên cái tên “Khiếu Thiên”.

Nữ nhân không ngờ Hy Bình ngạo mạn như thế. Nhưng trong lúc Hy Bình đứng quay lưng lại, nàng lại thấy tâm tình phức tạp. Người thanh niên vô lễ đứng trước mặt trông phía sau rất giống với hần ta. Nhưng khi nhìn đến cái khuôn mặt bị đánh đến biến dạng của Hy Bình, nàng liền phủ nhận sự phán đoán của mình. Huống hồ, dù cho khuôn mặt của hần có chút giống Khiếu Thiên cũng không thể là Khiếu Thiên. Đã hai mươi năm rồi, hần không thể nào lại còn trẻ như thế?

Hy Bình đột nhiên xoay người lại nhìn thẳng vào mỹ nữ đứng nơi cửa hỏi: “Ta rất giống một người mà nàng quen biết đúng không?”

Nữ nhân đối diện với câu hỏi bất ngờ của hần, không biết nên trả lời thế nào. Sau một lúc bình tĩnh lại mới đáp: “Người vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Thanh âm của nàng rất nhẹ nhàng, trong đó có thể nghe thấy một chút bất lực.

Hy Bình cười cười, tự nói ra danh tính của mình. Hắn nhìn thấy trong mắt nữ nhân thoáng qua một tia thất vọng, nói: “Có thể hỏi phương danh của tỷ tỷ không?”

Nữ nhân kinh ngạc hỏi: “Người kêu ta là tỷ tỷ?”

Hy Bình nói: “Nếu như không thích, ta có thể kêu nàng là muội muội. Nàng xem ra cũng chẳng hơn ta bao nhiêu tuổi.”

Nữ nhân sắc mặt trở nên lạnh lẽo, quát: “Miệng lưỡi trơn tru đúng là đồ thâm tặc. Biến khỏi đây ngay!”

Hy Bình nói: “Đi khỏi thôi có được không?”

Nữ nhân ghét cái tính mặc cả của hắn. Nàng muốn hắn cút khỏi đây, ý tứ chỉ là kêu hắn ra khỏi đây. Hắn lại vì ý nghĩa của hai chữ “biến” với “đi” mà hỏi lại nàng một câu vô vị như thế.

Nhìn lại khuôn mặt đen đúa sừng như phù thũng của hắn, nàng lại càng ác cảm, bèn lạnh lùng nói: “Không cần biết người dùng cách thức nào, tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà này. Nếu không người sẽ rời khỏi thế giới này đó.”

“Vậy ta sẽ rời khỏi ngôi nhà này!”

Hy Bình cười nhẹ, hai tay xò ra, đi về hướng cửa. Nữ nhân tiến lên đằng trước, đứng bên cạnh cửa chờ hắn đi khỏi. Đúng vào lúc Hy Bình đi qua bên cạnh nàng, nữ nhân đột nhiên có cảm giác bị Hy Bình ôm vào trong lòng. Nàng vội vàng vùng vẫy nhưng vô hiệu. Gã nam nhân này với sức một tay cũng chống lại được toàn bộ nội lực của nàng. Tay còn lại hắn dùng để đóng cửa ra vào lại.

Nàng kinh hãi kêu lên: “Người muốn làm cái gì?”

Hy Bình nói: “Một người đàn ông ôm một người đàn bà. Nàng nói xem hắn muốn làm chuyện gì?”

Nữ nhân hiểu rằng tình hình nghiêm trọng, ngay cả tính mạng bản thân cũng nguy hiểm. Nàng chống cự rất lợi hại nhưng tuyệt không hề kêu gào.

Hy Bình lấy làm kỳ lạ hỏi: “Vì sao nàng không kêu lên?”

Nữ nhân nói: “Nếu ta kêu lên một tiếng, người sẽ lập tức táng thân tử địa.”

“Ồ! Đáng sợ thế sao?” Hy Bình đè chặt nàng lên trên giường cười nói: “Nhưng ta thấy nàng rất quan tâm đến vấn đề sinh tử của ta. Bất luận là vì nguyên nhân nào, nàng không kêu là tốt rồi. Nói thật tình, ta cũng hơi sợ nàng kêu gào. Bất quá, chỉ sợ chút xíu thôi.”

Nữ nhân rút cuộc cũng biết mình gặp phải loại nam nhân nào. Nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi trong lòng. Nàng tự cho mình võ công cao cường, tuy nhiên võ công nàng lại không thể sử dụng được. Thanh âm nàng nói cũng bắt đầu run run

“Nếu người thật sự dám vô lễ với ta, ta sẽ kêu gào thật lớn. Người cũng rõ nơi đây là Đại Địa Minh.”

Tay Hy Bình đang vuốt ve mái tóc đẹp dễ trắng như tuyết của nàng, nói: “Nhưng thật ra ta đã vô lễ với nàng rồi, Đại Địa Minh có bỏ qua cho ta không? Nàng có bỏ qua cho ta không?”

Nữ nhân trầm mặc. Trên mặt, nỗi phẫn hận lại càng tăng.

Hy Bình thở dài nói: “Tất nhiên đã làm rồi thì làm tới luôn! Dù sao sau này cũng bọn nàng truy sát, chi bằng hết kiếm chút vốn trước đã.”

Nữ nhân hoang mang nói: “Người thả ta ra rồi, ta đảm bảo không truy cứu lại chuyện này nữa.”

Hy Bình nói: “Ta thường hay nói dối. Nàng nói xem, một người thường nói dối liệu có dễ dàng đi tin lời nói của một người khác không?”

Nữ nhân sốt ruột, lại tiếp tục vùng vẫy. Đương nhiên là càng vùng vẫy càng mệt, lại không thể đẩy được đồ vật khổng lồ ở trên người ra. Nàng hiểu rằng hôm nay gặp phải cao nhân. Sợ rằng đại ca của nàng cũng không thể khống chế nàng được như vậy. Tên nam nhân này so với đại ca của nàng còn đáng sợ hơn.

Trong lòng nàng nghĩ như thế, đột nhiên miệng nàng hét lên: “Có người đến.....”

Tiếng kêu bị đứt đoạn giữ chừng, miệng nữ nhân đã bị miệng Hy Bình bịt chặt. Nàng vội vàng cắn chặt răng, muốn quay đầu tránh, lại bị tay của Hy Bình giữ chặt. Nàng chẳng còn cách nào, chỉ đành chọn con đường bảo vệ tính mạng bằng cách chấp nhận nộ hôn mà Hy Bình cưỡng bách. Trong lòng nỗi kinh sợ càng tăng lên bội phần.

Miệng Hy Bình rời khỏi môi nàng, hỏi: “Vì sao lại vội vàng cắn răng lại?”

Câu hỏi của tên tiểu tử này thật buồn cười, làm như người ta và hắn quen thân lắm?

Nước mắt nữ nhân trào ra, miệng mắng: “Người sẽ gặp báo ứng.”

Hy Bình nói: “Ta lại hiểu rằng nàng là một nữ nhân không nên tin tưởng. Mới vừa nãy nói không báo phục ta. Hiện tại lại nghĩ đến báo ứng ta rồi. Còn may là ta chưa thả nàng ra, nếu không ta cũng không thấy được ngày mai.”

Nữ nhân nói: “Cho dù bây giờ người thả ta ra, người cũng chỉ còn một con đường chết.”

“Xem chừng như thế thật.” Hy Bình dừng lại hai mắt nhìn nàng chăm chăm, nói tiếp: “Vì vậy hiện tại ta không thể thả nàng, vì nàng là nữ nhân chỉ cho ta một con đường chết. Rất đáng tiếc.”

Nữ nhân nói: “Chẳng bao lâu sẽ có người đến đây.”

Hy Bình cười nói: “Ta biết rõ trong phạm vi khu vực này tịnh không có người nào ra vào. Chính ta từ đằng trước đi vào đây. Ta biết rõ một điều, lúc nãy nàng gào lên, căn bản không có ai nghe thấy. Nếu nàng định kêu gào liên tục, ta sẽ không cho nàng cơ hội. Lúc này mọi người đều đang dự đại hội nhiệt náo gì đấy, sẽ không biết ở đây nàng và ta cũng có một cuộc hội ngộ nhỏ. Nàng đừng mong có ai đến, ngoại trừ ta ra, khách khách!”

Nữ nhân phẫn nộ đến cực điểm: “Quý háo sắc người, ta không thể không giết chết người!”

Hy Bình nói: “Trước khi giết ta, cảm phiền nàng cho ta biết, tên nàng là gì?”

Nữ nhân ngừng giây giũa, quay mặt sang một bên, không thèm nhìn vào cái mặt heo của Hy Bình.

Hy Bình muốn đánh cho gục luôn, bèn dùng một loại thanh âm ghê tởm như nhục mạ rống lên: “Nói mau, mỹ nhân, trước khi hiến thân cho ta, nàng hãy nói tên của nàng cho ta.”

Nữ nhân quay mặt trở lại trừng trừng nhìn hắn, quát: “Ai nói ta muốn hiến thân cho người?”

Hy Bình cười: “Ta nhận biết theo hành vi thôi. Một nữ nhân bị ta đè trên giường, không chống cự cũng không kêu gào, tức là chuẩn bị hiến thân cho ta rồi.”

Hai tay nữ nhân đẩy hắn ra, kêu: “Người là đồ con lợn. Ai nói không chống cự, không kêu gào? Ta mệt nhọc chẳng còn một chút khí lực nào, người làm như ta cam tâm bị người hành hạ thế này à? Trừ phi người cả đời này dứt khoát không thả ta ra, nếu không người sẽ chết rất khó coi đó.”

Hy Bình vui vẻ nói: “Có khó coi lắm không? Mặt ta hiện nay cũng khó coi rồi mà? Biết trước hôm nay sẽ gặp nàng, ta đã không cùng cái tên Lãng Vô Tâm ấy đánh nhau. Nói chung, ấn tượng ban đầu là quan trọng nhất. Không có khuôn mặt mê người, bảo ta sau này làm sao đi tán gái đây.”

Nữ nhân chống đỡ không hiệu quả, chỉ đành lại thở dài, lạnh lùng nói: “Rút cuộc người có thả ta hay không?”

“Thả, đương nhiên thả rồi. Nói gì đi nữa cũng không thể đè nàng thế này đến hết đời được. Chỉ cần nàng nói ra tên của nàng, ta sẽ thả nàng ngay. Điều kiện như vậy là được chứ?”

Nếu là người quen biết Hy Bình, tuyệt sẽ không tin tưởng câu nói này. Đáng tiếc nữ nhân này lại là lần đầu gặp hắn.

Nữ nhân suy nghĩ, rút cuộc không cam tâm nói: “Lạc U Nhân.”

Hy Bình tán thưởng: “Hảo danh tự! Cái lão gia hỏa Lạc Hùng ấy là người thế nào với nàng?”

Nữ nhân lại quay mặt sang bên cạnh. Hy Bình giữ mặt nàng trở lại đối diện, lại muốn cúi xuống hôn nàng. Nàng kinh hãi nói: “Hắn là đại ca của ta!”

Hy Bình dừng lại nửa chừng trên môi nàng, không tin tưởng hỏi: “Lão già mập tròn Lạc Hùng đó sao lại có muội muội trẻ tuổi như người được?”

Lạc U Nhân nói: “Ta cũng đã ba mươi bảy tuổi rồi.”

Hy Bình giật mình nói: “Có thể nào? Nhìn nàng bắt quá hơn ta đôi ba tuổi là cùng. So với Lôi Lôi của ta có khi còn nhỏ hơn đôi ba tuổi. Hắc, nàng lừa ta. Không tin!”

Lạc U Nhân giận dữ nói: “Mặc kệ tin hay không, ta đã nói tên mình ra, người nên thả ta ra.”

Hy Bình giả vờ hỏi: “Ta vì sao phải thả nàng ra chứ?”

Đúng là không có lý do gì. Mấy khi dễ dàng ôm được một mỹ nữ chứ.

Lạc U Nhân hai mắt trợn to, đâm thẳng vào ngực Hy Bình. Quyền này nhiều ít cũng có nội kinh nhưng lại không làm Hy Bình động đậy. Nàng phát cuồng nói: “Người đã không giữ lời của người. Người không phải là người. Ta với người căn bản không quen biết, người lại dùng vũ lực khinh bạc ta. Ta giết chết người, ta giết chết người!” Sau khi kêu thét xong, nước mắt nàng trào ra.

Hy Bình nói: “Ta luôn nghĩ đến việc cưỡng gian một nữ nhân nhưng lần nào đi tìm cũng không gặp được thú sẵn. Vì nàng đã nói tàn nhẫn đến như vậy, ta cũng không thể mềm lòng được. Ngoài ra, ta cũng không thích Lạc Hùng. Ta và hắn còn phải đánh nhau một trận, thế nên cũng không ngại phong lưu trên giường cùng muội muội hắn trước một lần.”

Trước sự kinh ngạc của Lạc U Nhân, hai tay hắn bắt đầu xé bỏ y phục trên người nàng. Loại hành động này đối với hắn phải nói là rất thành thực do đó cũng thực hiện khá nhanh. Chỉ trong khoảng khắc, mọi thứ trên người Lạc U Nhân đã bị hắn xé bỏ toàn bộ. Nàng ngoài việc chống cự chỉ còn biết rơi lệ. Kêu gào cũng không có khả năng, miệng của Hy Bình không để cho nàng cơ hội nói lời nào.

“Giờ nàng có thể kêu to lên để mọi người đến xem hình dạng trần truồng, lỗ thối của chúng ta.” Hy Bình nói trong lúc đang tự mình cởi bỏ y phục.

Lạc U Nhân nhìn thấy thân hình lỗ thối cường tráng, hiểu rằng lúc này có người lại đây cứu giúp cũng là việc vô bổ. Chỉ càng làm thêm nhiều người nhìn thấy tình cảnh nàng bị lăng nhục. Nàng thà tự nguyện chọn lựa sau này giết chết Hy Bình hơn bị nhìn nhìn thấy vào lúc này.

Nước mắt nàng rơi mãi không ngừng, nuốt tiếng khóc xuống nói: “Đừng làm như vậy được không? Ta cầu xin người. Ngoài trừ tên người ra, căn bản ta không biết người là ai. Người hãy bỏ qua cho ta đi!”

“Vì sao không kêu nữa?”

Hy Bình chăm chú nhìn thân thể tuyệt mỹ đang bày hết ra. Tuy so với Thủy Khiết Thu trưởng thành hơn mấy phần nhưng thật rất giống nhau. Nếu để hắn nhìn được mỗi phần thân mình thì phẳng phất giống Thủy Khiết Thu. Tuy nhiên cái chỗ riêng tư Thủy Khiết Thu lại trong sáng như ngọc, còn của nữ nhân này lại là một phần đen bóng lộng lẫy, rất mê người.

Tay của hắn đụng nhẹ nhẹ vào chỗ riêng tư của nàng. Lạc U Nhân bật lên tiếng rên rỉ, hai mắt căm tức nhìn hắn.

Hy Bình nói: “Ta tưởng là ở chỗ lông nàng cũng màu trắng, lại không ngờ đen bóng như đêm ba mươi. Nói ta biết, vì sao nàng có mái tóc trắng như tuyết?”

Lạc U Nhân chẳng thèm đáp lại câu nói của hắn. Hắn cười gian xảo, cái vật ở dưới háng hắn theo động tác đưa mông, đâm thẳng vào cửa mình chật hẹp của nàng, nàng kinh hãi kêu thất thanh: “Đau!”

Hy Bình đình chỉ động tác, kinh ngạc hỏi: “Nàng vẫn còn là xử nữ à?”

Khuôn mặt Lạc U Nhân ửng hồng, hai tay đẩy Hy Bình ra. Cảm giác được cái vật thô tráng của hắn còn chực chờ nơi cửa mình, nàng sợ khiếp nói: “Không được!”

“Chúng ta cần một chút dạo đầu.” Hy Bình rút trở lại.

Nhân vì hắn cho vào thô bạo, cảm nhận được sự trở ngại của xử nữ. Đối với một người xử nữ, thậm chí ngay cả khi cương dương, hắn cũng có thể dịu dàng một chút. Hai tay của hắn bắt đầu có những động tác

trên người Lạc U Nhân. Tuy nói là nàng cực lực phản kháng nhưng khi ngón tay Hy Bình cho vào cửa mình nàng, cố gắng mở âm đạo nàng ra, sau những di động của ngón tay trên bề mặt, nàng lại không tự chủ được bật lên tiếng rên rỉ. Nàng cảm giác được hạ thể nàng đang từ từ ẩm ướt, nhiệt độ trong cơ thể từ từ tăng, hơi thở của nàng cũng biến thành gấp gáp. Nàng muốn đẩy Hy Bình ra nhưng toàn thân bất lực. Rốt cuộc cố gắng kèm chế tiếng rên rỉ xấu hổ từ trong miệng mình phát ra, nàng cắn vào bắp tay của Hy Bình.

Hy Bình chịu đựng để nàng cắn, đau đớn kêu: “Lạc U Nhân, nàng không mở miệng ra, ta lại đưa vào đấy.”

Lạc U Nhân không chịu nhả răng ra. Hy Bình không biết thế nào, kéo ngón tay đang ở trong cửa mình nàng ra. Thời cơ cũng đến, hần không do dự nữa, đâm cọc vào.

Vật thể to dài đột nhiên đâm vào trong người Lạc U Nhân. Đau đớn tê liệt khiến nàng la lên thảm thiết: “Đau! Không được! Đồ tạp chủng, ta đau quá! Người dừng lại, dừng lại, ta không cắn người nữa.”

Hy Bình dừng động tác lại, nhìn xuống hạ thể của nàng, một dòng máu nhỏ từ trong đó rỉ ra.

Đột nhiên hần trợn mắt kêu lớn: “Lạc U Nhân, nữ nhân nàng vẫn còn cắn ta sao?”

Hần lại dùng mảnh rút ra đâm vào. Nhưng Lạc U Nhân không vì động tác của hắn mà há miệng ra, trái càng cắn chặt hơn. Hy Bình lại phải dừng lại. Cái đấy vẫn nằm sâu trong nội thể nàng. Một tay hắn bấu chặt cảm nàng, nàng không thể không mở miệng ra.

Hy Bình nhìn vết thương đầy máu nơi bị nàng cắn, mắng: “Nàng muốn cái gì?”

“Ta đau!” Lạc U Nhân kéo tay Hy Bình đang nắm cảm nàng ra, vừa giận vừa uất ức nói.

Hy Bình nói: “Người đau thì kêu, sao phải cắn ta không nhả ra?”

Lạc U Nhân nói: “Ta chết cũng không kêu!”

Hy Bình bỏ tay đang giữ cảm nàng ra, cười nói: “Cũng có khí phách đấy chứ!”

Lạc U Nhân nói: “Cho dù có người lại, liệu có thể thay đổi sự thật này được sao?”

Hy Bình lắc đầu nói: “Thật sự là rất đau sao?”

Lạc U Nhân hai tay đánh mạnh lên mặt hắn, kêu: “Người biết rõ còn hỏi. Ta muốn giết chết người, đem người cắt ra từng khúc nuôi chó. Người sẽ nhận được báo phục.”

“Nguyên cả Đại Địa Minh xuất động, lão tử cũng không sợ. Báo thù? Là chuyện sau này!” Hy Bình cười lạnh, đưa cái gối qua cho nàng nói: “Dừng cắn ta. Nếu đau thì cắn vào gối. Lão tử làm việc tuyệt không nửa đường bỏ phế.”

Lạc U Nhân sưng sờ một chút, nắm gối ném xuống đất, vừa giãy giụa vừa đánh Hy Bình nói: “Ta không cắn vào gối. Ai làm ta đau ta cắn lại nó! Là người cưỡng gian ta, chứ không phải cái gối. Ta phải cắn người, cắn chết người!”

Nàng lại nghiêng mặt qua bên, muốn lại cắn vào tay Hy Bình. Hy Bình đột nhiên xóc người tới. Cái ấy phồng to lên hơn, nhanh chóng chọc vào trong tiến tới.

Lạc U Nhân hô lên một tiếng thê thảm, quay mặt lại trừng mắt nhìn Hy Bình, khóc nói: “Người không phải là người! Cái thứ của người, cái thứ thô bỉ.... ôh ôh.... Ta không muốn. Ta không phải với Khiếu Thiên. Trình trướng một đời của ta toàn bị tên tiểu tử mất dạy nhà người hủy hoại. Người còn chưa đủ sao, vẫn còn muốn khi phụ người ta. Ta đau chết đi được! Ai..... ai..... Xin người..... nhỏ lại, nhỏ lại một chút, ta không cắn người nữa.”

Hy Bình thu nhỏ lại một chút, lưu lại sâu trong âm đạo nàng như cũ, cảm nhận bề mặt mềm mại ướt át, nói: “Lại đây, để ta âu yếm.”

“Không!” Lạc U Nhân cự tuyệt.

Hy Bình không quan tâm việc nàng cự tuyệt, vẫn cương quyết muốn hôn. Thấy nàng đang cắn chặt răng lại, hần liền chuyển động hạ thể. Lạc U Nhân vì thế lại nhả răng ra. Đầu lưỡi của hắn dễ dàng tiến nhập

vào trong miệng nàng. Hồng hấn cử động mềm mại nhiều lần, như thế trên dưới triền miên một trận, Hy Bình đã thôi không còn hôn nàng nữa mà hơi thở Lạc U Nhân vẫn gấp gáp.

Hy Bình nói: “Cảm giác hoàn hảo chứ?”

Lạc U Nhân không biết đôi tay mình từ khi nào đã ôm chặt sau lưng Hy Bình. Nghe nói như thế, vội vàng rút hai tay trở lại, nói: “Đừng hỏi ta.”

Hy Bình nói: “Không hỏi nàng, ta hỏi ai?”

Lạc U Nhân giận dữ nói: “Không được hôn ta nữa!”

Hy Bình cười: “Thật không muốn ta hôn nàng sao?”

Lạc U Nhân cảm thấy khúc thịt ở bên trong người nàng lại bắt đầu to lên nhưng nàng vẫn kiên quyết nói: “Không muốn.”

Hy Bình lại hỏi: “Vĩnh viễn không muốn sao?”

“Vĩnh viễn!” Lạc U Nhân không chút phân vân đáp.

“Là nàng nói đó.” Hy Bình nói dứt lời, bên dưới lại dừng mãnh chuyển động, đồng thời nói: “Ta biết rõ trong lòng nàng đang tưởng tượng đến tên nam nhân trên tường kia. Cũng tốt, nàng tạm thời coi ta là hấn đi. Ta nghĩ hấn chưa hoàn thành nhiệm vụ ở trên người nàng, ta cũng tận lực thay thế hấn hoàn thành. Ta là người trong lòng luôn hướng đến việc lấy giúp đỡ người khác làm vui.”

Lạc U Nhân đau khổ rên rỉ: “Ai cũng không thể thay thế được chàng, người càng không thể. Người bất quá chỉ là tên tặc trộm hoa, dựa vào đâu để đem ra so sánh với chàng.”

“Dựa vào việc ta chính là Hoàng Hy Bình! Nữ nhân, đừng quên, nam nhân hiện đang cười trên người nàng chính là ta chứ không phải nam nhân nào khác. Nghĩa là hiện tại nhất định ta chính là nam nhân của nàng. Như thế sẽ vĩnh viễn là người đàn ông đầu tiên của nàng. Điều đó vĩnh viễn không thể xóa bỏ được. Nàng đã hiểu chưa, nữ nhân?”

Hy Bình hét to một tiếng, hạ thể liên tục chuyển động. Cái ấy ra ra vào vào trong âm đạo Lạc U Nhân phát ra một loại âm thanh mê người.

Lạc U Nhân nước mắt vương đầy mặt. Nàng cảm thấy cơn giận trong lòng Hy Bình đang bạo phát và theo sau đó sự điên cuồng. Cái tên nam nhân đang cùng nàng có cái quan hệ thân mật bậc nhất nhân loại này thật ra hoàn toàn xa lạ với nàng. Nhưng điều không thể chịu đựng nổi là trong lòng hấn chẳng có một chút cảm tình với nàng. Nàng chỉ có thể cảm nhận được ý muốn chinh phục mạnh mẽ như sự phát tiết của một con dã thú. Nhưng vì sao một chút nhu tình vừa đây còn tồn tại trong tâm lý hấn lại tiêu tan đâu mất.

Nàng đột nhiên cảm thấy tâm hồn đau khổ, so với sự đau đớn ở hạ thể còn khó chịu hơn. Nàng trợn mắt nhìn trừng trừng thân thể tên nam nhân cường mãnh vô bì. Hấn trông như một con dã thú lần đầu phát dục đang xâm phạm thân thể nàng.

Nàng đột nhiên gào khóc: “Ta vẫn nhớ chàng, vẫn muốn chàng. Không cần biết người đã làm gì với ta, trái tim ta vẫn là của chàng. Cái người có được chỉ là thân thể ta, người vĩnh viễn không có được trái tim ta.”

Hy Bình không ngừng kéo ra rút vào, lạnh lùng cười nói: “Lão tử lại không quan tâm đến trái tim của nàng.”

“Thứ cầm thú người không khác chi lợn, ta cần chết người!” Lạc U Nhân phẫn nộ lại muốn cắn Hy Bình, trong lòng nàng hận nam nhân này muốn chết.

Hy Bình cũng mặc kệ cho nàng cắn, chỉ có động tác ở hạ thể càng mãnh liệt hơn. Sự xâm nhập của hai loại cảm giác khiến Lạc U Nhân lúc đầu cảm thấy đau đớn, đồng thời khoái cảm cũng tràn đến. Hai tay nàng trong lúc mê mê hồ hồ bầu chặt lưng Hy Bình. Tại những chỗ bầu xuất hiện từng vết từng vết máu. Trong lúc mắt nhắm chặt lại, miệng cũng từ từ hé mở, bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ.

Trong lúc dục tình trở nên không thể chịu đựng nổi nữa, mơ màng như trong giấc ngủ, nàng cảm nhận một dòng dương tinh nóng hổi phun sâu vào trong thân thể nàng.

Hy Bình dừng lại rồi nhưng cái dương căn trong nội thể nàng vẫn căng cứng vô cùng.

Hắn vuốt ve mái tóc trắng như dòng suối trắng của nàng, nói: “Đã lâu rồi không có phong cuồng như thế này. Tuy lúc đầu là cưỡng gian nhưng nàng vẫn cố gắng tiếp nhận ta. Kể ra mà nói nàng cũng đã trên ba mươi tuổi rồi, cũng cần tìm lấy một nam nhân.”

Lạc U Nhân mê mê hồ hồ nghe được câu nói ấy nhưng trong nhất thời nàng chưa mở mắt, Sau một chút nàng cảm giác thấy trọng lượng trên người nhẹ bẫng, Hy Bình rút cuộc đã rời khỏi thân nàng. Nàng có cảm giác trống rỗng như chưa bao giờ có.

Hì Bình mặc lại y phục, ngồi bên cạnh giường nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lạc U Nhân, suy nghĩ không biết có nên gọi nàng tỉnh lại. Hắn ngồi yên cạnh nàng suốt một lúc lâu. Hắn chỉ vô ý làm nàng hôn mê, vì vậy nàng vẫn còn đôi chút tỉnh táo.

Hắn than nhẹ một tiếng rồi gọi khe khẽ: “Lạc U Nhân, nàng có thể mở mắt ra không?”

Lạc U Nhân không có phản ứng. Hắn lắc lắc nàng. Sau một lúc lâu nàng mới từ từ mở mắt ra, hỏi: “Người còn chưa đi sao?”

Hy Bình lấy một miếng vải, chùi nhẹ nhẹ lên trên hạ thể của nàng nói: “Chảy nhiều máu quá.”

Lạc U Nhân nghe thấy lại nộ khí trung thiên, mắng: “Người còn mặt mũi để nói vậy à? Nếu người vẫn không đi là người hết muốn sống rồi đó.”

Hy Bình ném miếng vải rơi xuống bên cạnh, cười nói: “Nàng muốn giết ta à? Nàng còn đủ sức sao?”

Lạc U Nhân bắt lực trường mắt nhìn hắn nói: “Nhặt miếng vải đưa đây cho ta.”

“Để làm gì?” Hy Bình ngạc nhiên hỏi.

Lạc U Nhân nói: “Ta bảo người nhặt thì người nhặt, người hỏi làm gì.”

Hy Bình chỉ còn biết nhặt miếng vải lên đưa cho nàng. Nàng thấy huyết tích loang lổ trên mặt vải lại bắt đầu khóc trở lại. Hy Bình vội vàng nói: “Nàng còn muốn khóc bao lâu nữa?”

Lạc U Nhân không trả lời, chỉ khóc.

Hy Bình nhìn một lúc, cảm thấy an ủi nàng không phải là bổn phận của mình, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Lạc U Nhân nóng ruột hỏi: “Người muốn làm gì?”

Hy Bình nói: “Ta cảm thấy không cần phải ở lại đây nữa rồi.”

Lạc U Nhân oán hận trợn mắt nhìn hắn, nói: “Giúp ta thu dọn lại gian phòng, rồi tìm cho ta một y phục, mặc vào giúp ta.”

Hy Bình theo lời hoàn tất hai việc đó. Lạc U Nhân vì phải mặc lại y phục, nhất thời phải để hắn ôm vào lòng. Hắn hỏi: “Còn có việc gì phân phó không?”

Một lúc lâu sau Lạc U Nhân mới nói: “Lần sau gặp mặt là ngày chết của người.” Giọng nói thì nhẹ nhàng nhưng đoạn cuối được nhấn mạnh.

Hy Bình trong lòng thấy lạnh lẽo, thả nàng ra, nói: “Ra khỏi căn nhà này xong ta sẽ quên nàng. Vì ỏi vậy sau này nàng đến giết ta xin báo tính danh của nàng trước.”

Lạc U Nhân túm cổ áo Hy Bình, nổi giận hét lên: “Hoàng Hy Bình, người dám nói lại lần nữa?”

“Ài! Hôm nay cũng mệt mỏi rồi, không nói nữa.” Hy Bình nhún nhún vai, nắm hai cánh tay trắng trẻo của nàng kéo ra, liền phát hiện có hơi chút khó khăn, nói: “Người bỏ ta ra hay không? Ta muốn đi rồi!”

Lạc U Nhân mắt nhòa lệ nhìn hắn, sau đó cúi đầu xuống, hai tay giữ cổ áo hắn vẫn không bỏ ra.

Hy Bình đành nhắm tâm mở tay nàng ra, chuyển thân, mở cửa đi khỏi.

Lạc U Nhân ngẩng mặt nhìn theo bóng dáng cao lớn của Hy Bình, lẩm bẩm: “Không biết có phải ảo ảnh của ta không?” Nàng nhìn đến khi Hy Bình khuất bóng rồi đột nhiên hét lớn: “Hoàng Hy Bình, ngươi mau quay lại đây để ta giết ngươi!”

Ài! Nữ nhân, một câu nói ngu ngốc như vậy mà cũng nói được.

Hy Bình đương nhiên sẽ không vì câu nói của nàng mà quay đầu lại. Nàng cầm lấy miếng vải có lưu huyết tích xử nữ của nàng lên, nhìn đến si khờ, đột nhiên lại khóc lớn lên, miếng vải lưu huyết thấm ướt nước mắt.

Hy Bình từ trong U Liêu Trai đi ra, đi qua hai ba cái đình viện, vừa vận tình cờ nhìn thấy Tiểu Lộ. Trong lòng hắn cảm thấy tò mò, tự hỏi: “Nữ nhân đó sao lại xuất hiện ở đây?”

Tiểu Lộ nhìn thấy Hy Bình, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác, dừng bước nhìn Hy Bình tiến đến gần. Hy Bình làm như không nhìn thấy nàng, đi lướt qua mà không nói với nàng nửa câu.

Tiểu Lộ quay người lại thật nhanh, hét lên: “Hoàng Hy Bình, đứng lại cho ta!”

Hy Bình đứng lại, quay người hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu Lộ không trả lời.

Hy Bình lại nói: “Không có việc gì mà hô hoán ầm ĩ. Lão tử với nàng cũng đâu phải quen thân lắm.”

“Hoàng Hy Bình, có phải ngươi muốn chết không?” Tiểu Lộ lập tức rút kiếm, trông có vẻ hơi giận.

Hy Bình nói: “Oa! Ngươi rút kiếm cũng nhanh phết chứ? Lúc này ta không muốn gây chuyện với nàng, sau này cũng không muốn gây chuyện. Nói chưa được hai câu, nàng đã rút kiếm ra diệp vũ dương oai rồi. Có phải trong lòng không được yên tĩnh lắm không?”

Tiểu Lộ dứt kiếm trở lại vỏ, lạnh lùng nói: “Ta thấy ngươi mới không ổn. Ngươi lại đối xử như thế à?”

“Ôi, lão bà!” Tinh thần Hy Bình hứng khởi như cũ, nói: “Ta phải làm sao? Cùng lắm là không ngủ với nàng thôi.”

Tiểu Lộ trợn mắt mắng: “Ăn nói sạch sẽ một chút.”

Hy Bình đi tiến lên hai bước, nhích lại thật sát nàng. Nàng ta lại không có nửa phần úy kỵ. Hy Bình kinh ngạc hỏi: “Nàng không sợ ta sao?”

Tiểu Lộ ngược mặt lên nói: “Ai sợ ngươi chứ?”

“Không sợ là tốt.”

Hai tay của Hy Bình ôm trọn nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ thắm của nàng. Tiểu Lộ tịnh không có bật kiếm, cũng không có biểu hiện kháng cự gì lắm. Lại giống như nửa không nửa muốn cùng Hy Bình triển miên.

Bốn vành môi phân khai, Hy Bình nhìn Tiểu Lộ khuôn mặt ửng hồng, hơi thở êm ái liên tục, cười nói: “Miệng của ta hoàn toàn sạch sẽ chứ?”

Tiểu Lộ thanh âm nhẹ nhàng nói: “Xin chàng thả ta ra.”

“À!” Hy Bình hỏi: “Sợ người ta nhìn thấy, hay là nàng có chuyện gì gấp cần phải đi?”

Tiểu Lộ nói: “Trên người chàng có mùi thơm rất đậm đặc, có phải là vừa nãy cùng nữ nhân làm chuyện tốt không?”

Hy Bình cười nói: “Nàng có muốn cùng ta tốt không, lão bà?”

“Không!”

Tiểu Lộ cự tuyệt rồi đẩy Hy Bình ra. Hắn cũng chẳng có ý ôm nàng lâu. Vì vậy nương theo cái đẩy nhẹ của nàng, hắn liền thả nàng ra, chuyển thân rồi khỏi liền.

Tiểu Lộ chăm chú nhìn theo hướng hắn vừa khuất bóng, mê mẩn tự nói lầm rầm một mình: “Cuối cùng thì chàng thật tâm hay giả vờ?”

Thở một hơi cảm thán, tóm lại vẫn là bất lực.

140. Chương 139: Thi Vận Vô Hối

Khi hội nghị ở Đại Địa Minh kết thúc, Hy Bình không rõ là những việc đó có bao nhiêu ý nghĩa đối với hắn, hắn cũng chẳng thêm quan tâm đến. Hắn chỉ chú tâm đến việc người ta có mời hắn xướng ca tại hội nghị hoặc giả đánh nhau hay không mà thôi.

Hắn cũng cảm thấy hôm nay là một ngày hạnh phúc. Mặc dù mỹ nữ tóc trắng Lạc U Nhân cứ luôn miệng đòi phải giết hắn, nhưng hắn không lo. Bởi vì đã từng có rất nhiều mỹ nữ đòi giết hắn. Trong khi đó thì hắn, Hoàng Hy Bình, vẫn còn sống sờ sờ.

Có thêm một Lạc U Nhân nữa, cũng không là cái gì. Giết ta? Hôm nay lão tử đã khiến một dòng máu mỹ lệ trên người nàng phải chảy ra. Hắc hắc..... Lần sau phải ôn nhu một chút. Nếu không người khác lại nghĩ lão tử có cái gì đó đặc biệt. Thật ra lão tử ta cũng bình thường thôi.

Hy Bình cứ thế vừa suy nghĩ, vừa đi ngang qua hậu viện của Đại Địa Minh, bỗng nghe thấy một thanh âm thân thuộc.

“Lạc Thổ, ngươi không nên đi theo ta. Ta thực sự không thích ngươi mà!”

Một giọng nam trầm cất lên: “Thi cô nương, mặc dù cô nương không thích tại hạ, nhưng tại hạ lại rất yêu thích cô nương. Cho đến khi nào cô nương còn chưa tái giá, tại hạ vẫn cứ theo cô nương. Ngay từ lần gặp đầu tiên, tại hạ không thể đổi lòng mình là luôn yêu mến cô nương. Nếu cô nương cũng có ý với tại hạ, tại hạ có thể xin Minh chủ nói chuyện với Từ bảo chủ. Tin rằng họ cũng là những người biết thông cảm.”

Hy Bình trong lòng cảm thấy không hay. Chỉ một lúc sau hắn nhìn thấy Độc Cô Thi và một thanh niên đang theo sát bên mình nàng.

Thanh niên này thấp hơn Hy Bình nửa cái đầu. Khuôn mặt hơi dài trông rất bình thường. Đúng cái loại khuôn mặt khiến người nhìn cảm thấy hắn là một người chất phác. Nhưng trong hai mắt thấp thoáng những tia thần quang lấp lánh đủ để người khác biết hắn là một cao thủ ẩn mình. Tuy nhiên thân người cao lớn kênh cang bộc lộ ra bên ngoài bản chất kiên định chất phác của hắn. Điều đó làm cho người xung quanh dễ dàng sinh hảo cảm với thanh niên này. Nhưng đáng tiếc là Hy Bình nhìn thấy cảm thấy chán ghét hắn. Cũng vì có không ít người cũng đã điên cuồng truy đuổi Độc Cô Thi như hắn.

“Nhưng ta không phải là người biết thông cảm.” Hoàng Hy Bình đứng từ xa lên tiếng nói với Lạc Thổ.

Độc Cô Thi vui mừng, sắc mặt bỗng ứng hồng, trông thật vô cùng kiều diễm, hưng phấn kêu lên: “Ca!” Nàng quên luôn cả kẻ đang theo đuổi mình còn đang đứng bên cạnh, chẳng kiêng dè lao vào lòng Hy Bình, vui mừng như một đứa trẻ. “Thi nhi rất nhớ chàng!”

Lạc Thổ cũng cao hứng tiến lại, hướng đến Hy Bình thì lễ nói: “Từ lâu đã ngưỡng mộ danh tiếng của Độc Cô công tử. Lạc Thổ xin tham kiến Độc Cô công tử.”

Hắn tưởng Hy Bình là Độc Cô Minh. Cũng không trách được hắn, ai bảo Độc Cô Thi gọi một tiếng “ca” làm chi?

Hy Bình cười cười, không thêm đáp lời hắn, chỉ nâng mặt Độc Cô Thi lên hôn nhẹ một cái, rồi nói: “Từ lâu không làm gì nàng chứ?”

Lạc Thổ thấy Hy Bình không thêm để ý đến hắn, trong lòng cảm thấy như bị sỉ nhục: “Mẹ nó! Độc Cô Minh là cái gì. Nếu không phải ngươi có một muội muội khả ái, lão tử lại thêm ở đây cho ngươi khi dễ sao?”

“Không có đâu!” Độc Cô Thi đáp lời Hy Bình. Đoạn nàng quay sang phía Lạc Thổ nói: “Lạc Thổ, chàng không phải là Độc Cô Minh đại ca ta. Chàng là tỷ phu của ta, Hoàng Hy Bình. Ngươi nhầm rồi.”

“Sao?” Lạc Thổ kinh ngạc nhìn Hy Bình, không dám tin nam nhân cao lớn bị ai đánh đến nổi mặt sưng bầm tím này chính là Hoàng Hy Bình mà thời gian gần đây giang hồ thường đồn đãi. Hơn nữa sao hắn lại còn cùng Độc Cô Thi thân mật như thế. Chẳng phải hắn là tỷ phu của nàng sao?

Lạc Thổ liền thay đổi thái độ nhưng vẫn rất lễ độ nói: “Hóa ra là Hoàng công tử, tại hạ xin thất lễ.” Có điều giọng nói có phần đành lại.

Trước mặt Hy Bình, hắn không nhất thiết phải quá giữ kẽ. Tuy tam đệ Lạc Hỏa của hắn đối với kẻ này có vẻ rất sùng bái nhưng Lạc Thổ hẳn tuyệt không tin cái tên tà đạo này. Hơn nữa nam nhân này dường như còn là tình địch của hắn. Có thể vẫn bình tâm tĩnh trí đối mặt với Hy Bình là đã nể mặt Hy Bình lắm rồi.

Hy Bình cười nói: “Người đa lễ quá! Ta lại là người không thích những người quá đa lễ. Vì vậy ta chẳng thích thú gì người. Đương nhiên Thi nhi của ta cũng không thích thú gì người. Hay là người đi tìm nữ nhân khác đi, tránh làm tổn thương hòa khí giữa chúng ta. Đến lúc nào người không còn phong độ nữa, tự nhiên người sẽ biết lễ mạo là thế nào. Chuyện đó thường là vậy. Ha ha.”

Lạc Thổ kinh ngạc: “Thi nhi của người?”

Hy Bình quàng tay ôm Độc Cô Thi lại nói với vẻ kiên quyết: “Thi nhi, bất kể Từ lão đầu có đồng ý hay không, nàng sau này cứ ở với ta. Trừ khi con của lão sống lại, còn thì không thể thay đổi chuyện này được nữa, nhé?”

Cặp mắt Độc Cô Thi ứa lệ, nhẹ nhàng nói: “Ca, thiếp chờ câu nói này của chàng thật sự rất lâu rồi. Ca, thiếp sẽ nghe theo chàng.”

“Không được.” Lạc Thổ hét lên. Hai mắt hắn rừng rực phát ra thần quang kinh nhân, hướng về Hy Bình lạnh lùng nói: “Ta không quan tâm người là ai. Thi nhi là của Lạc Thổ ta. Người tốt nhất nên hiểu lấy điều đó.” Nắm tay hắn bắt đầu nắm lại. Xương cốt lập tức phát ra tiếng kêu răng rắc khiến người ta cảm thấy ớn lạnh, cảm thấy sức mạnh song quyền của hắn vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ.

Hy Bình cười lạnh nói: “Quyền đầu của người rất cứng phải không?”

Lạc Thổ kiêu ngạo trả lời: “Về quyền đầu mà nói, trên đời không có mấy người có quyền đầu cứng như của ta. Trước khi người muốn vung gươm đoạt lấy người đẹp cũng nên cân nhắc lại năng lực bản thân. Ta nghĩ chuyện đó có lợi cho người đó.”

Hy Bình vẫn chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta rất thích đánh nhau, vậy còn người thì sao?”

Lạc Thổ nhất thời ngẩn người ra, sau đó mới nói: “Nếu tất yếu phải như vậy, ta cũng xin lĩnh giáo cao chiêu của các hạ. Giờ người hãy buông Thi nhi ra. Ta hứa rằng khi đánh nhau, ta sẽ xuất thủ thật nhẹ nhàng. Thi nhi, đến đây với ta.”

“Tại sao ta phải nghe theo người? Ta thích ở trong lòng của ca, thích cả đời như vậy.” Độc Cô Thi cất giọng thật dịu dàng đáp.

Lửa trong lòng Lạc Thổ như muốn bùng cháy. Tuy vậy hắn vẫn cố áp chế tâm tư, nói: “Thi nhi, hẳn ta có gì tốt chứ? Cái tên mặt heo này! Lạc Thổ ta dù không được thanh nhã cho lắm, nhưng so với hắn vẫn còn dễ coi hơn một chút. Hơn nữa ta toàn tâm toàn ý với nàng, chẳng lẽ nàng không biết?”

Độc Cô Thi một lần nữa quay đầu nhìn chằm chằm vào Lạc Thổ, nói: “Người đã từng gặp Lăng Vô Tâm chưa?”

Lạc Thổ kinh ngạc hỏi lại nàng: “Gặp rồi! Thế thì sao nào?” Hắn thật không hiểu tại sao Độc Cô Thi tự dưng lại hỏi như thế. Chuyện này với Lăng thiếu gia có mối quan hệ gì sao?

Độc Cô Thi nói: “Người có nghĩ hắn là một người tuấn mỹ không?”

Lạc Thổ thật thà thổ lộ: “Theo Lạc Thổ ta thấy, Lăng thiếu gia là nam nhân có phong độ nhất, tuấn mỹ nhất. Vì vậy quanh công tử có rất nhiều mỹ nữ kề cận, ta cũng nghĩ chuyện đó rất bình thường.”

“Ồ, thật vậy sao?” Độc Cô Thi quay mặt lại, đối diện với Hy Bình. Nàng ngẩng mặt si mê nhìn khuôn mặt Hy Bình bị Lăng Vô Tâm đả thương. Tay nhẹ nhàng vuốt ve, nàng nhỏ nhẹ nói như nói với chính mình: “Ca, ai đã thương chàng để cho người khác nói chàng là mặt heo vậy? Nhưng bất kể khuôn mặt chàng có biến thành như thế nào đi nữa thì Thi nhi vẫn luôn nhận ra chàng! Thậm chí nếu cả đời chàng mang khuôn mặt này, Thi nhi vẫn luôn yêu chàng. Trong lòng Thi nhi, chàng là người tuấn mỹ nhất. Ngay cả Lăng Vô

Tâm cũng không dám đứng trước mặt chàng mà xưng là mỹ nam. Chàng chính nam nhân hoàn mỹ nhất, sự hoàn mỹ khiến nữ nhân phải rung động.”

Lạc Thổ nghe thấy Độc Cô Thi tán dương Hy Bình, trong lòng vô cùng giận dữ, lên giọng mắng chửi: “Thì nhi, hắn đúng là hoàn mỹ! Cái bản mặt của hắn ta có khả năng dọa chết vô số tiểu hài đó.”

Độc Cô Thi vô cùng bức mình. Nàng không cho phép Lạc Thổ nói về Hy Bình như thế, liền đáp lại: “Thế sao chưa dọa chết người đi?”

Lạc Thổ bị Độc Cô Thi phản bác lại, nói không nên lời.

Hy Bình nói: “Vì ngày nào hắn cũng soi gương, ngày nào cũng phải nhìn cái đầu chim của mình, hắn thật sự bị chính mình dọa đến chết khiếp rồi. Đương nhiên ta không làm hắn hoảng sợ được. Thì nhi, ta không muốn ở đây nhìn thấy cái bản mặt của hắn nữa. Như nàng cũng biết, ta rất dễ gặp ác mộng mà. Hắc hắc, lại nói về Lạc Thổ, cũng mong hắn không định dọa ta trong giấc mơ, nếu không lão tử ta sẽ đánh cho mặt hắn trở thành kinh khiếp luôn.”

Độc Cô Thi nói: “Ca, thiếp theo chàng trở về.”

Lạc Thổ nhần nhện hết nổi, rống lớn: “Hoàng Hy Bình, hôm nay dù không có việc của Thì nhi, ta cũng phải dạy người một bài học.”

Hy Bình nghe thấy, buông Độc Cô Thi ra, lên giọng khiêu khích: “Mẹ nó! hôm nay lão tử và Lãng Vô Tâm đánh nhau chưa đã, tay chân ngứa ngáy quá.”

Hắn lập tức diễu ra một thế khiến người ta phải bật cười, chuẩn bị cùng Lạc Thổ đấu đá một trận. Ai da! Nói nhiều cũng mệt. Một ngày phải đánh ba bốn trận. Đánh với Lạc U Nhân một trận mệt muốn chết nhưng cũng thật điên cuồng, hắn rất thích.

Độc Cô Thi nhìn thấy quyền đầu của Lạc Thổ lấp lánh ánh quang màu xám. Trong lòng nàng biết nếu không có Liệt Dương Chân Đạo trong tay, chỉ với quyền đầu Hy Bình không thể là đối thủ của Lạc Thổ, vì thế nói: “Ca, Thì nhi muốn đi về, đừng đánh nhau nữa được không?”

Hy Bình hoàn toàn không minh bạch nỗi lo lắng của Độc Cô Thi nhưng nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của nàng, bèn vội đứng thẳng lên, ôm lấy nàng nói: “Thôi được, trước sau gì cũng đã đánh hai trận rồi. Trận này để sau này rồi đánh. Giờ trước tiên phải bồi tiếp Thì nhi của ta.”

Hy Bình ôm Độc Cô Thi bước đi, hoàn toàn không thèm để ý đến Lạc Thổ đang tức đến ói máu.

Lạc Thổ không ngờ người này biến đổi nhanh chóng như vậy. Chỉ trước đó một khắc vẫn còn âm ỉ đòi đánh nhau. Ngay sau đó lại ôm nữ nhân nói là phải đi. Hơn nữa lại ôm nữ nhân mà Lạc Thổ hắn đã theo đuổi cả nửa tháng trời nay. Hắn làm sao có thể để Hoàng Hy Bình đi được chứ?

Hắn chặn đường Hy Bình, nói: “Tiểu tử, người sợ ta chăng? Sợ thì biết thân biết phận rút đi. Đừng để lão tử phải xuất thủ.”

Hy Bình cười: “Ôi, ta sợ lắm nha. Người đừng đánh ta chứ!”

Nhân thần chàng đột nhiên thay đổi rất nhanh, song nhân phát ra thần quang tà mị, như cười như không, khiến người ta phải lạnh toát. Song nhân như chiếu thẳng vào tâm can Lạc Thổ, khiến hắn cảm thấy toàn thân không tự chủ được, run rẩy.

Đúng lúc ấy, Hy Bình lại bình tĩnh nói: “Ta sẽ cho người một cơ hội biểu diễn quyền thuật nhưng không phải bây giờ. Người hãy nhường đường cho ta!”

Lạc Thổ vẫn không tự chủ được phải dịch qua bên mở đường. Hy Bình và Độc Cô Thi bước qua mặt hắn. Hắn không nói tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm vào sau lưng Hy Bình. Một lúc lâu sau y mới thốt lên một câu: “Có lẽ những lời tam đệ nói là thật.”

Hy Bình ôm Độc Cô Thi rời khỏi Đại Địa Minh hỏi: “Thì nhi, hắn ta đeo đuổi muội từ lâu lắm rồi à?”

“Vâng!” Độc Cô Thi hạnh phúc úp mặt vào ngực Hy Bình, ngẩng đầu nhìn chàng, nói: “Từ lúc thiếp đến Đại Địa Minh, hắn cứ bám riết lấy người ta, phiền muốn chết. Ca, huynh đến Long Thành khi nào?”

“Hôm qua.” Hy Bình trả lời. “Thì nhi, Từ lão đầu có biết việc tên tiểu tử Lạc Thổ đó theo đuổi muội không?”

Độc Cô Thi nói: “Có lẽ biết nhưng ông ta không nói gì cả.”

Hy Bình trầm tư suy nghĩ, nói: “Xem ra Từ lão đầu tịnh không phản đối chuyện muội với nam nhân khác. Cũng có lẽ vì Lạc Thổ là người của Đại Địa Minh nên lão ta chỉ còn cách mắt nhắm mắt mở coi như không thấy. Từ khi con lão chết đi, lão thay con lão viết một bức thư để lão cũng không bị muối mặt khi đi xu nịnh Đại Địa Minh. Cái lão già này, định đem Thi nhi của ta làm đại sứ thân thiện. Ta biết rồi. May là ta đến đây kịp lúc, nếu không Thi nhi của ta đã bị tên gia hỏa Lạc Thổ đó chiếm mất tiện nghi rồi.”

Độc Cô Thi giận dữ nói: “Bất kể lúc nào ca mới đến, Thi nhi vẫn có thể đợi. Trong lòng Thi nhi chỉ có một mình ca thôi, chẳng lẽ chàng không biết sao?”

Hy Bình cười nói: “Biết chứ! Vì thế ta mới không quản đến ý định của Từ lão đầu. Khi nào lão quay lại, cùng lắm là đánh với lão một trận thôi.”

Độc Cô Thi nói: “Chàng lúc nào cũng cứ như thế, người ta cứ phải lo lắng cho chàng.”

Hy Bình nói: “Lo lắng cái gì chứ? Đánh nhau ta là cao thủ mà. Ta lại phải sợ đánh nhau sao? Thi nhi, trở về ta sẽ hát cho muội nghe, chịu không?”

Độc Cô Thi nói: “Ừ, Thi nhi lâu lắm rồi không được nghe ca hát.”

Có lẽ, bởi vì có quan hệ huyết thống, mẹ con Đỗ Tư Tư cùng với Phong Ái Vũ, Độc Cô Thi, Độc Cô Kỳ đều thích nghe Hy Bình ca hát. Chỉ mỗi Độc Cô Minh là không hào hứng gì, xem như là hơi khác thường trong số người Độc Cô gia.

Hy Bình hôn Độc Cô Thi thật sâu, rồi hưng phấn nói khẽ: “Thì nhi, nàng thật tốt.”

Độc Cô Thi đỏ mặt, thấy trên đường mọi người đều nhìn mình với cặp mắt kỳ quái, nàng khẽ nói: “Ca, đang ở trên đường đó, nhiều người đang nhìn kia!”

Hy Bình cười nói: “Cứ để bọn họ nhìn, ta không ngại những ánh mắt đó đâu. Hay nhất là để họ phải ghen tức. Này, Thì nhi, nàng có biết lúc nàng đỏ mặt trông rất là xinh đẹp không?”

Độc Cô Thi cảm thấy ngọt ngào tê người, thỏ thẻ: “Đồ quý!”

Hy Bình rống lên nói: “Thật mà. Nếu không tin chúng ta đi hỏi người khác đi?”

“Đừng! Đừng đi, xấu hổ lắm.” Độc Cô Thi vùi mặt vào ngực Hy Bình, một chút sau nàng ngược mặt lên hỏi: “Ca, sao huynh không hỏi về bọn hai người kia?”

Hy Bình ngẩng người hỏi: “Ý nàng nói là Thiên Phong song kiều à?”

Độc Cô Thi nói: “Phải! Các nàng ấy đều rất nhớ chàng. Dù họ không hề nói ra nhưng Thì nhi thấy các nàng đều nghĩ về chàng. Sau khi đến Đại Địa Minh nhiều người theo đuổi họ nhưng họ đều không để ý tới. Ca, chàng hận các nàng ấy sao?”

Hy Bình nói: “Sao ta có thể hận họ được? Tuy nhiên bọn họ đều có chút hận ta, đặc biệt là Từ lão đầu, chắc là hận ta đến thấu xương. Bây giờ ông ta còn tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với Võ lâm Tứ đại thế gia. Ai chà, ông già chết dịch, sao lại nhỏ nhen như vậy? Thi Trúc Sinh đã xuống làm ma dưới địa ngục rồi, lão ta vẫn còn ghi nhớ kẻ thù của con lão. Cũng không phải Nhu Vân của ta giết con trai lão, lão lại cứ nhất quyết phải bắt Nhu Vân để đòi nợ? Không lẽ hán muốn đưa Nhu Vân xuống địa ngục gả cho Từ Thanh Vân sao? Phì!”

Độc Cô Thi kinh ngạc: “Ca, Thi Nhu Vân vẫn ở với chàng sao? Sao cô ta lại ở với chàng? Không phải là cô ta rất hận chàng hay sao?”

Hy Bình nói: “Hận à? Ha ha, chỉ là nàng ta cố chấp thôi. Ta sẽ cho nàng ta cơ hội trả hận cho đến ngày nào nàng ta không còn hận ta nữa thì thôi. Có lẽ cuối cùng nàng ta sẽ hiểu ta là người thế nào đối với nàng ta. Thì nhi, nàng muốn có con với ta không?” Độc Cô Thi mắc cỡ nói thật khẽ: “Có. Thì nhi muốn sanh một hài tử cho chàng.”

Hy Bình chọc ghẹo nàng, nói: “Không sợ Từ lão đầu sao?”

Độc Cô Thi kiên quyết nói: “Có ca ở đây, Thi nhi không sợ bất cứ điều gì.”

Hy Bình ngửa mặt lên trời nói: “Ta sẽ không để kẻ nào khiến nàng phải sợ. Ai cũng không thể khi phụ nàng được. Nàng là Thi nhi của ta. Ai dám cả gan không tôn trọng nàng ta cũng sẽ không khách sáo với bọn chúng. Sau này nàng cứ đoạn tuyệt quan hệ với họ Từ. Chuyện này ta đã quyết định rồi. Khi Từ lão đầu về, ta sẽ nói với lão. Nàng là nữ nhân của ta, không còn liên hệ gì với đứa con quá cố của lão.”

Độc Cô Thi ngược nhìn Hy Bình. Trong ánh mắt của hắn, nàng cảm thấy lấp lánh ánh tà mị khiến người nhìn phải lạnh tâm run sợ nhưng lại làm cho tấm lòng cô đơn khốn khổ của nàng cảm nhận vô vàn sự dịu dàng.

Nàng hiểu rằng, nếu ánh mắt của nam nhân này đã như thế, lời hắn nói sẽ không bao giờ thay đổi. Cái vẻ đó của hắn khiến lòng nàng xao động. Nhưng nàng ta lại yêu thích cái vô lại và cái tính trẻ con đó của hắn. Cũng vì khi hắn có bộ dạng đó hoàn toàn không có một chút đáng vẻ nguy hiểm nào.

Nàng cất giọng ôn nhu: “Ca, từ giờ trở đi Thi nhi là người của chàng. Bất kể ai nói gì đi nữa, thiếp đều không để ý tới. Chỉ cần ca còn quan tâm đến thiếp, thiếp không bao giờ ân hận hay hối tiếc.”

141. Chương 140: Cầu Tiên Tịnh Thang

Khi Hoa Tiểu Ba cùng Độc Cô Minh trở lại Phong Nhân Viện, mười hai thiếu nữ Thiên Trúc vẫn chưa thấy trở về. Mà bọn họ đi đâu cũng không biết. Hai ngày nay, họ luôn đi ra ngoài. Thời gian lưu lại Phong Nhân Viện không nhiều, tựa hồ như sợ rằng nếu ở lại Phong Nhân Viện lâu, có thể biến thành người điên .

May mắn thay, đây đúng là Phong Nhân Viện chứ không phải là cái nhà thương điên gì cả. Có điều không biết vì sao lại mang tên là “Phong Nhân Viện”? Những người sống ở nơi đây rất bình thường, ngoại trừ có một Hoàng Hy Bình điên rồ.

Đó là mọi người chưa tìm kiếm trong sổ sách của Đại Địa Minh nên coi đó như lý do để tự an ủi mình. Sắp xếp lại một chút, như câu Thi Trúc Sanh đã nói, không phải là quý tộc thì có gì mà khoa trương chứ? Mẹ nó, Địa Minh thôi , khinh người quá đáng!

Hai người vừa tiến lại, lập tức bị chúng nữ vây lấy, bức cung tra khảo xem cái tên điên Hy Bình ấy đang ở đâu.

Hoa Tiểu Ba chỉ cần một câu ‘tỷ phụ đi tán gái rồi’ là giải quyết xong mấy nữ nhân phiền phức này. Độc Cô Minh đang ôm Bạch Linh lập tức đưa mắt về phía Hoa Tiểu Ba nháy mắt ra hiệu để hắn mau tìm biện pháp thoát thân khỏi những nữ nhân này. Phải biết rằng, họ vợ và trở về đây đâu phải để ôm ấp mấy nương tử của mình đâu!

Hoa Tiểu Ba hiểu ý, ôm Xuân Thủy hỏi nhỏ: “Tỷ tỷ, Liễu nhi, Đào nhi đâu rồi?”

Xuân Thủy trừng mắt nói: “Hỏi bọn họ để làm gì?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Đỗ phu nhân bảo bọn ta trở về kêu bọn họ cùng đến Đại Địa Minh. Nàng giúp ta được không? Tối nay ta sẽ toàn lực phục vụ nàng, chịu không?”

Bạch Tuệ mỉm cười nói: “Tiểu Ba, thật chứ? Người nghĩ người tính toán gì, tỷ muội bọn ta còn không biết sao? Có phải là muốn lừa gạt hai tiểu cô nương đó phải không?”

Hoa Tiểu Ba liền thề thốt: “Nếu ta lừa dối nàng, ta sẽ bị thiên lôi đánh tan hồn tan phách!” Đơn giản là nói cho qua còn trong lòng tự nhủ: Công phu đào tẩu của lão tử ta vô địch thiên hạ, thiên lôi có đánh cũng không trúng, ha ha!”

Kỳ thực những nữ nhân của bọn họ cũng không quản chuyện phong lưu của hai người, hơn nữa từ trước cũng đã biết tính cách của bọn họ. Nữ nhân bên họ cũng không ít, thêm một hai nữ nhân cũng là chuyện bình thường.

Xuân Thủy nói: “Dưới nhà bếp.”

Hai người lập tức buông mấy nữ nhân đang ôm trong lòng ra, phóng người chạy xuống bếp

Bạch Tuệ nhìn bóng lưng hai người bọn họ, rồi nói: “Hai tên hỗn đản này! Nữ nhân của mình còn lo chưa xong mà vẫn cứ mãi đi treu hoa ghẹo nguyệt. Xem ra bọn ta lại có lỗi rồi. Ôi, lúc trước thật không nên tin tưởng bọn họ! Cũng tại lỗi của Hoàng Hy Bình. Gây chuyện mà không dám chịu trách nhiệm.”

Tiểu Nguyệt phản kháng nói lại: “Bạch Tuệ tỷ tỷ, đại ca sao lại không dám chịu trách nhiệm chứ?”

Bạch Tuệ trả lời: “Chuyện này không thể nói với muội được. Tiểu Nguyệt muội có lẽ cũng nên tìm cho mình một nam nhân chẳng? Muội xem ở đây có ai thích hợp không?”

Tiểu Nguyệt mặt ửng hồng nói: “Chưa đâu, muội còn nhỏ mà, chưa nghĩ đến tìm nam nhân!”

Bạch Tuệ lại nói: “Muội còn nhỏ à? Tiểu Nguyệt, muội xem xem Đỗ Quyên cũng chỉ mới mười ba tuổi thôi mà đã bị đại ca muội lừa đưa lên giường rồi. Thân là muội tử của hần, sao muội không học hỏi nơi hần chứ? Hơn nữa.....” Nàng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Nguyệt, lấy vẻ nghiêm chỉnh, rồi từ từ nói tiếp: “Tiểu Nguyệt, dường như muội cũng không còn là xử nữ?”

Mặt Tiểu Nguyệt càng đỏ hơn, đôi mắt sâu như nước hồ thu chớp chớp không ngừng, cúi thấp đầu đáp: “Bạch Tuệ tỷ tỷ, đừng hỏi Nguyệt nhi nữa được không? Nguyệt nhi sợ tỷ rồi!”

Bạch Tuệ cũng cảm thấy mình đã đi quá xa về vấn đề này, đành gượng cười rồi tiếp tục nói: “Là tỷ nhiều chuyện thôi mà. Được rồi, Nguyệt nhi mỹ lệ của bọn ta không cần phải xấu hổ. Bất quá, ta cũng thật sự muốn biết người ấy là ai. Ta tin rằng tất cả mọi người cũng muốn biết.”

Chúng nữ nhân gật đầu. Đương nhiên, cũng có người đã biết nội tình nhưng cũng gật đầu hòa với mọi người, làm ra vẻ rất hứng thú với vấn đề này.

Nhưng vấn đề hứng thú thì nhiều lắm - cũng rất nhiều vấn đề thật khó mà tìm được đáp án.

Liễu nhi và Đào nhi đang nấu canh dưới nhà bếp. Đúng ra việc này do gia nhân của Phong Nhân viện làm nhưng bọn họ cương quyết phải tự mình làm. Cũng vì siêng năng như vậy nên Vương Ngọc Phân mới yêu thích bọn họ như thế.

Hai nữ nhân này cũng không ngờ rằng Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba lại đến đây vào lúc này để kiểm họ. Khi hai người nhìn thấy bọn họ, bất chợt sắc mặt cả hai liền đỏ hồng lên.

Liễu nhi hấp tấp hỏi: “Nhị vị công tử, có chuyện gì không?”

Hai người bọn chúng nhìn hai nữ nhân trong mộng của mình. Bọn chúng cũng đã sắp xếp từ trước, Độc Cô Minh thì theo đuổi Đào nhi, còn Hoa Tiểu Ba thì tấn công Liễu nhi. Đó là kế sách từ trước của bọn họ, do đó mục tiêu của hai người rất rõ ràng.

Hoa Tiểu Ba thấy Liễu nhi hỏi liền cất lời đáp lại: “Bọn ta muốn đến giúp các người một tay! Bọn gia nhân Đại Địa Minh này thật một chút tố chất cũng không có, dám để khách khứa tự mình nấu nướng trong khi bọn họ đi nghỉ khỏe thân. Mẹ nó chứ, đúng là đất như thế nào thì người như thế đó. Đại Địa Minh chẳng ra cái thá gì. Liễu nhi, cái công việc nặng nhọc thế này sao lại để cho những nữ hài khả ái như các nàng làm được chứ? May mà có chúng ta đến.” Nói xong liền đưa tay cởi tạp dề của Liễu nhi.

Liễu nhi tránh được, cả kinh kêu lên: “Hoa công tử, người không nên làm vậy. Liễu nhi cũng chỉ là nô tì thôi, cũng phải làm những việc này mà.”

Hoa Tiểu Ba nhú mày nói: “Ai dám bảo các nàng là nô tì? Ai nói vậy? Lão tử ta vả vào mồm nó. Dám cả gan nói người trong mộng của ta là nô tì sao? Mẹ nó! Ôi—” dường như cảm thấy có điều gì thất thố, hần vội chữa lại: “T hang cổ n liễu u, Liễu Nhi, ta thật lỡ lời một chút? “

Đào nhi đã vội chạy đến xử lý việc vừa phát sinh. Liễu nhi nghe đến ‘tình nhân trong mộng của Hoa Tiểu Ba’ đã thật sự lúng túng không biết làm sao. Lúc này nghe Hoa Tiểu Ba chuyển đề tài hỏi nàng, nàng lại càng không biết trả lời như thế nào, hoang mang đáp: “Huynh nói muội là tình nhân trong mộng của mình..... Ô không! Huynh nói nôi cháo đang sôi, Hoa công tử, muội phải xem xem nôi cháo thế nào.” Nàng ngay lập tức xoay người đi đến đứng cạnh bên Đào nhi, khẽ hỏi: “Đào nhi, chuyện này phải làm sao? Vừa

này ta đã lỡ lời. Hai người bọn họ rất xấu. Lúc ở Thần Dao Môn cứ liếc nhìn tỷ muội chúng ta, khiến người ta vô cùng xấu hổ.”

Độc Cô Minh giơ ngón tay ra hiệu tán thành về phía Hoa Tiểu Ba - Giải!

Hoa Tiểu Ba đắc ý nháy nháy mắt rồi hướng về phía lương nữ ra dấu. Độc Cô Minh hiểu ý. Hai người liền tiến lại gần bên lương nữ. Vẫn là Hoa Tiểu Ba lên tiếng trước.

“Ồ, mùi thơm quá. Tay nghề của các nàng chắc chắn là rất cao đây. Trong cái nồi nóng đó là thứ canh gì vậy?”

Đào nhi vội vã đẩy nắp nồi, mặt ửng hồng đáp: “Không có, không có canh gì đâu.”

Hoa Tiểu Ba tức thì gạt phắt đi nói: “Rành rành là nồi canh mà, sao lại bảo là không có?”

Mẹ chứ, cái tên tiểu tử đáng chết này, không thể nhường mỹ nữ một chút sao? Lúc nào cũng muốn giành phần thắng. Sao lúc đánh nhau không thấy hấn quyết tâm như thế chứ?

Độc Cô Minh cực kỳ bất mãn với biểu hiện thất thường này của Hoa Tiểu Ba, trừng mắt nhìn Hoa Tiểu Ba một cái, sau đó tỏ ra rất phong độ, cúi thấp đầu xuống bên Đào nhi hỏi: “Nàng có cần giúp không?”

Đào nhi đáp: “Không cần, Độc Cô công tử, canh đã xong rồi.”

“Có thể cho ta nếm thử tay nghề của cô nương không?” Độc Cô Minh vẫn tiếp tục duy trì cái phong độ quý tộc rởm của hấn, chẳng ngờ Đào nhi lại cự tuyệt một cách rất vô tình: “Tiểu tì học nghệ chưa thông, không dám làm xấu mặt trước Độc Cô công tử.”

Độc Cô Minh ngượng nghịu ho, cứ như cảm nhẹ từ hai năm trước vẫn còn chưa khỏi.

Hoa Tiểu Ba vội vàng đứng ra giúp Độc Cô lão đại của mình giải nguy, nói: “Mùi vị thật tuyệt, ta cũng muốn nếm thử một ít.”

Quả nhiên là hảo huynh đệ, Hoa Tiểu Ba dám nói dám làm, lập tức cầm lấy cái môi, một tay cầm môi, một tay mở vung, nhanh tay chọc cái môi vào. Lương nữ chưa kịp trở tay, Hoa Tiểu Ba đã la lên kinh ngạc: “Ai! Cái gì đây? Cái nồi của các nàng đựng thứ gì vậy?”

Mặt hai nàng hốt nhiên đỏ bừng lên. Độc Cô Minh liền đưa mắt nhìn vào: Hắc hắc, đây không phải là cầu pín sao? Có nhầm không vậy? Thật vậy ư, không biết có phải là cái đó của Tứ cầu không? Đáng thương, thật là thảm thương.

Liều nhi la lên kinh hãi: “Mấy tên hỗn đản các người, sau này không thèm để ý tới các người nữa.” Rồi dậm dậm chân, muốn bùng nồi canh đi ngay.

Hoa Tiểu Ba vội vàng chặn họ lại, nói với vẻ van xin: “Hai vị cô nương, đừng như vậy mà, là tại ta cả. Nhưng không phải ta cố ý, xin các người tha lỗi cho một lần.”

Lương nữ đáp: “Các người cố ý để chúng tôi bị ngượng. Các người không phải là người tốt.”

Độc Cô Minh trong hoàn cảnh nguy hiểm này, liền phát huy tài năng ăn nói siêu quần của hấn: “Hai vị cô nương, kỳ thật cái nồi canh của các vị thật sự cũng không phải chuyện gì đáng ngượng ngừng lắm. Động vật và con người khác nhau. Đây chỉ là một loại thức ăn bổ dưỡng trong y học Trung Hoa, cũng như một loại thuốc mà thôi. Khả năng của nó trong việc cứu người thật là thần thánh chứ không phải khó khăn để người khác có thể chấp nhận như các cô nương nghĩ. Xin hỏi cô nương ai sẽ dùng canh này?” Hấn đổ trách nhiệm lên người khác. Đây đích thật là một cách nói rất cao thâm. Dụng ý của Độc Cô Minh chính là mượn dao giết người.

Quả nhiên, Đào nhi nói: “Là phu nhân bảo chúng tôi nấu nồi canh này.”

Đào đã mượn xong, giết người cũng không còn bao lâu nữa.

Hoa Tiểu Ba lập tức hỏi: “Phu nhân dùng loại bổ dược này sao?”

Đây vốn là thứ dành cho nam nhân ăn. Vương Ngọc Phân chẳng lẽ lại ăn để cho “kê kê” dài ra hay sao?

Liều nhi đáp khe khẽ: “Cái này dường như để lão gia ăn. Chúng tôi không rõ lắm. Phu nhân thường bảo chúng tôi nấu món này nhưng dặn đừng nói cho ai biết.”

Thì ra là đồ bỏ cho Đỗ trang chủ. Chuyện đó cũng tự nhiên thôi. Hai người bỗng nhiên mất hết hứng thú với chuyện này.

Độc Cô Minh nói: “Ta dám cam đoan là, trên đời này chỉ có bốn chúng ta biết chuyện này thôi.”

“Không đúng!” Hoa Tiểu Ba cãi lại: “Còn có lão gia và phu nhân của bọn họ cũng biết. Thêm hai người nữa là sáu!” Hắn chìa hai tay mỗi tay ba ngón ra, cười khiến người ta muốn nôn mửa.

Lưỡng nữ cảm kích nói: “Đa tạ, nhị vị công tử.”

Hoa Tiểu Ba liền đứng thẳng người, lấy vẻ thành thật nói: “Kỳ thật chúng tôi có việc muốn kiếm các người.”

Hai nàng thấy hắn tỏ ra nghiêm chỉnh bèn hỏi: “Công tử, là chuyện gì?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Thật ra phu nhân các người bảo chúng tôi trở về. Bọn họ bảo ta gọi các người sang bên đó, bảo có chuyện muốn tìm các người.”

“Thật không?” Hai người hỏi lại có chút hoài nghi.

Hoa Tiểu Ba nói: “Đương nhiên rồi! Một người còn trẻ như ta không có học thói gạt người.”

Liều nhi nói: “Nhưng phu nhân kêu chúng tôi đến đây lấy canh mà. Vậy món canh này giải quyết thế nào?”

Hoa Tiểu Ba không cần suy nghĩ, ngáp miệng đáp: “Phu nhân của các nàng cũng nói với chúng ta, nếu các nàng nấu canh chưa xong thì cứ để đó lúc về lại nấu tiếp. Còn nếu canh nóng xong rồi thì để ủy lạo cho chúng ta. Phải biết rằng chúng ta chạy đường xa cũng rất mệt, không thể không bồi bổ. Có phải không hả Độc Cô đại ca?”

Mồm miệng Độc Cô Minh cứ trơn tuột như nước, chậm rãi đáp: “Đúng thế, rất là mệt. Nữ nhân muốn nam nhân làm gì, đương nhiên phải bồi bổ thân thể cho nam nhân.”

Đào nhi nói: “Nhưng mà từ đây đến Đại Địa Minh cũng không xa lắm.”

Hoa Tiểu Ba khẳng định: “Cũng không gần. Mấy nữ hài tử các nàng thân hình nhẹ nhàng, khi di chuyển không dụng lực nhiều. Còn nam nhân bọn ta thì khác, thân thể nặng nề, khi di chuyển tổn sức rất nhiều. Đã vậy chúng tôi còn chạy nữa nên còn mệt nhọc hơn. Các người coi mồ hôi đổ trên người chúng tôi còn chưa kịp khô nè.”

Độc Cô Minh trong lòng thật sự bội phục Hoa Tiểu Ba. Vừa rồi đi ngang cái hồ, Hoa Tiểu Ba hất nước ướt cả hai người. Hắn còn thấy làm lạ sao Hoa Tiểu Ba làm ướt cả người và y phục. Nguyên là hắn đã dự tính từ trước. Vô luận những lời nói có hấp dẫn mấy đi nữa cũng không thể biểu đạt hết sự bội phục của Độc Cô Minh đối với Hoa Tiểu Ba.

Hai nàng nhìn nhau một thoáng, rồi cuộc cùng gật đầu giao cho họ nồi canh cầu pín. Hai người cũng chẳng sợ canh còn nóng, ăn hết sạch nồi canh ngay trước mặt hai nàng.

Hắc hắc, nữ nhân thật dễ lừa! Mấy ngày nay quả thật cũng có chút hư nhược, có được những đại bổ cực phẩm hảo hạng này, đêm nay tha hồ sát địch trên giường, thực là uy phong bốn bề!

Hai người không ngừng cười thầm trong bụng, chẳng thềm nghĩ đến việc đây là dược liệu để kích thích hùng phong của Đỗ Thanh Phong. Có vẻ như cái số phận bị mắng chửi của bọn họ cũng không còn xa nữa. Ai, hai người này, vì uy phong của bọn họ, mà quên đi vấn đề hùng phong của người khác - xem ra tâm huyết của Vương Ngọc Phân lại hoài phí mất rồi.

Hai nàng nhìn thấy họ ăn xong liền hỏi: “Có ngon không?”

Hai người đồng thanh đáp: “Tuyệt ngon.”

Hai nàng nở nụ cười vui vẻ nói: “Chúng tôi đi được chưa? Phu nhân có lẽ đã đợi lâu rồi, trễ nải nữa sẽ bị mắng đấy.”

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Được rồi, chúng tôi cũng muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

Để cho hai nữ hài xinh đẹp bị mắng thì thật là sỉ nhục cho nam nhân. Hai vị cô nương, chúng ta đi thôi.” Độc Cô Minh vô cùng vui mừng, chẳng những không nghĩ rằng có thể thuận lợi như thế, lại còn có cầu pín để bổ thân nữa. Thật là quang vinh cho nam nhân, sao lại sỉ nhục cho được? Độc Cô Minh không màng đến vấn đề này. Đó là chuyện của Tứ Cầu. Hắc, ăn cầu pín của chính Tứ cầu!

Hai nàng đi theo bọn họ ra ngoài. Phải sau này các nàng mới biết là bị gạt nhưng đã muộn rồi. Các nàng bị đưa ra khỏi Long Thành đến ngày hôm sau mới trở về. Khi đó các nàng quả nhiên bị mắng chửi nhưng không phải vì cầu tiên mà là vì các nàng đã nhầm nháp nhân tiên.

Độc Cô Minh nói không sai, người và động vật khác nhau. Người mà ăn cây roi của động vật thì không ai dám mắng chửi nhưng nữ nhân mà ăn cây roi của nam nhân, mà lặp lại nhiều lần như vậy thì sẽ có nhiều người đàm tiếu.

Liễu nhi, Đào nhi bị Vương Ngọc Phân mắng cho một trận. Họ chỉ nói được một câu: Phu nhân, chúng tôi bị lừa. Từ nay về sau sẽ không tin tưởng nam nhân nữa.

Còn có từ nay về sau ư? Có chăng là một lần khác.

142. Chương 141: Cựu Tình Trọng Tự

Wương Ngọc Phân cùng với vợ chồng Hoa Sơ Khai quay về Phong Nhân Viện. Sau khi Đỗ Thanh Phong và Hoàng Dương chia tay liền đi tìm Độc Cô Tuyết. Đi cùng họ, ngoài Hoàng Đại Hải và huynh đệ họ Triệu, còn có Minh Nguyệt Phong Mộng Hương và Bảo Nguyệt. Tuy nhiên đáng kể nhất là Mộng Tình, sư phụ của hai nàng.

Mộng Tình xuất hiện tại Đại Địa Minh không những làm Đại Địa Minh kinh động mà gần như làm cả võ lâm đều kinh động. Nguyệt nữ ngày trước được tôn xưng là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, hầu như đã hai mươi năm nay không đi lại trên giang hồ, nay xuất hiện tại Đại Địa Minh làm nhiều người ngạc nhiên và suy đoán. Nhưng cũng làm cho thanh quang Đại Địa Minh tăng không ít.

Trở về Phong Nhân Viện, chúng nữ một số người nhận ra Mộng Tình, liền chạy tới hỏi han.

Xuân Yến gặp được Mộng Tình, không kìm được thần tình xúc động. Bà chạy tới trước mặt Mộng Tình, nhìn vào bà rất lâu, thì thào nói: “Tiểu, tiểu..... người có nhận ra em không? Em là Tiểu Yến tử đây!”

Chúng nhân kỳ quái nhìn họ, kín đáo hỏi nhau: Sao bọn họ lại biết nhau?

Khuôn mặt đẹp như vẽ của Mộng Tình cũng đang kích động. Hai mắt nàng đầm lệ, nói: “Năm đó thật khổ cho cô. Ta cứ tưởng cả đời này không thể gặp cô được nữa! Ai, nháy mắt đã hai mươi năm trôi qua, nó vẫn khỏe chứ?”

Xuân Yến gạt đầu, cúi đầu nói. “Em đã không quản được nó tốt như lời dặn của người. Nhưng nó vẫn tốt. Thật ra, chúng em cũng nhờ nó mà vinh dự.”

Bốn ánh mắt của Mộng Hương và Bảo Nguyệt hai người cứ hết nhìn Mộng Tình lại quay sang nhìn Xuân Yến. Họ không dám tin rằng sư phụ bọn họ và người phụ nữ trung niên mỹ lệ này lại quen biết nhau. Vậy nữ nhân tên là Tiểu Yến tử này thật ra là ai vậy? Bọn họ sao trước đây lại chưa từng nghe sư phụ nhắc đến con người này?

Hoa Sơ Khai cười nói: “Các bà đừng khiến những người khác phải hồ đồ chứ. Có chuyện gì, sau này hai người hãy nói riêng với nhau. Đừng ở đây nói chuyện, làm ảnh hưởng đến mọi người xung quanh! Mộng Tình, ta và Chân Chân đều nói rằng nó vẫn rất tốt, sao bà lại không tin? Giờ nghe Xuân Yến nói, bà đã an tâm chưa?”

Mộng Tình lau nước mắt, cùng mọi người ngồi xuống. Mọi người lần lượt giới thiệu.

Mộng Tình đặc biệt cẩn thận nhìn kỹ Dã Mân Côi, Vưu Túy, Thi Nhu Vân, Đỗ Quyên, Tiểu Nguyệt năm người. Sau đó mỉm cười, khẽ gạt đầu rồi hướng về phía Tiểu Nguyệt nói: “Nguyệt nhi, lại đây cho a đi ôm một cái.”

Tiểu Nguyệt lúc ở Trường Xuân Đường đã gặp Mộng Tình. Lúc này nàng nghe thể liền tiến tới trước mặt bà.

Mộng Tình ôm lấy nàng hỏi nhỏ: “Đại ca người đâu?”

Tiểu Nguyệt đáp: “Huynh ấy đi Đại Địa Minh chưa về. A di, sao người biết mẫu thân?”

Mộng Tình cười nói: “Chuyện này ta sẽ nói cho con biết sau, được không?”

Tiểu nguyệt ngoan ngoãn đáp: “Vâng.”

Mộng Tình buông nàng ra. Tiểu Nguyệt trở về chỗ của mình. Mộng Tình hướng về Hoa Sơ Khai nói: “Sơ Khai, không phải người nói Tiểu Lôi cũng có đến? Sao ta không thấy nàng ta?”

Vương Ngọc Phân nói: “Nàng ta hành động bất tiện, hiện giờ vẫn còn nằm trên giường.”

Mộng Tình cả kinh hỏi: “Nàng ta bị thương à?”

Vương Ngọc Phân nói: “Việc này không biết nói như thế nào đây? Thị bị thương nhưng không phải thương thể bình thường. Ai, ở đây không nói rõ được. Đại nương tự mình đi xem sẽ hiểu.”

Kỳ thật có rất nhiều người biết rõ, chỉ là thương thể đó nói ra không hay lắm. Giống như một người đánh rắm, nói chung đều thấy không hay lắm khi phải thừa nhận rằng mình phóng độc khí. Cũng cùng một nguyên lý thôi.

Xuân Yển đứng dậy nói: “Ta đưa đại nương đến xem, thế nào?”

Mộng Tình lập tức vui mừng đứng lên nói: “Yển tử, tốt lắm! Chúng ta đến xem. Có lẽ ta có thể trị được thương thể.”

Vương Ngọc Phân than: “Thương thể của cô ta không cần phải chữa trị cũng có thể lành. Huống hồ chính bản thân cô ta cũng là một đại phu. Chỉ có điều....., ai, vấn đề của cô ta quả thực là khó xử lý - tiểu tử đó, nữ nhân nào cũng dám làm, đúng là loạn!”

Hoa Sơ Khai cùng Âu Dương Chân nhìn nhau, hai phụ phụ mặt đều đỏ hồng lên.

Mộng Tình cùng Xuân Yển rời khỏi đại sảnh. Xuân Yển nói: “Tiểu thư, cuối cùng cũng được gặp người. Xuân Yển rất nhớ người!”

Bà ta lao vào lòng Mộng Tình thổn thức. Mộng Tình bèn ôm lấy bà ta rồi chậm chậm tiếp tục đi.

Xuân Yển nói tiếp: “Tiểu thư, em để nó xuất hiện ngoài giang hồ. Người không nổi nóng với em chứ?”

Mộng Tình vuốt mái tóc nàng ta, nói: “Mấy năm nay, thật cực khổ cho muội phải không, Yển Tử?”

Xuân Yển nói: “Tiểu thư, em sống rất tốt. Chỉ có tiểu tỷ mới hiểu được quyết định của tiểu thư nhưng kết quả cuối cùng lại không được như ý. Tiểu thư, người không trách em chứ?”

Mộng Tình than: “Có lẽ đây là số mệnh. Nguyên lai nó đã thuộc về giang hồ. Cho dù ta ngàn lần không muốn thì nó vẫn khiến cho giang hồ phải thất bát náo loạn. Trước đây đặt tên cho nó là Hy Bình là hi vọng nó vĩnh viễn bình an và bình tĩnh an phận sống đến hết đời. Đến giờ mới biết đặt cái tên đó thực là một sai lầm. Có lẽ hiện tại nó vẫn bình an nhưng làm sao có thể bình tĩnh được chứ. Bất quá chỉ trong vòng có nửa năm ngắn ngủi, nó đã khiến giang hồ nháo nhào cả lên. Ai, nếu để người trong giang hồ biết được nó thực sự là con của ai thì có lẽ nó sẽ không được may mắn như vậy nữa.”

Xuân Yển nói: “Tiểu thư, đã bao nhiêu năm rồi, người có tin tức gì về Lâm công tử không?”

Mộng Tình trả lời: “Từ sau trận chiến đó, ta không còn biết một tin tức gì về hắn nữa. Cũng không biết rằng hắn còn sống hay đã chết. Có lúc ta rất hận hắn vì không ngó ngàng gì đến hai mẹ con ta. Nhưng nếu gặp được hắn chắc ta cũng không biết phải làm gì. Hiện tại ta cũng không còn trẻ, đại cuộc võ lâm đối với ta đã không còn quan trọng nữa, ôi!”

Xuân Yển than: “Kỳ thực em luôn tin rằng Lâm công tử là người đã dám làm thì dám chịu. Chàng đã từng nói không giết chương môn nhân của Võ lâm tứ đại thế gia thì chắc chắn chàng không giết. Nếu như quả thực là chàng giết, với tính cách của mình, chàng tuyệt đối sẽ không phủ nhận.”

Mộng Tình nói lại: “Có lẽ mọi người đã sai lầm.”

Xuân Yến lại hỏi: “Đường như lúc đó Lạc U Nhân tỷ không tin tưởng Lâm công tử?”

“Yến tử, chúng ta không nói về vấn đề này nữa.” Mộng Tình từ chối tiếp tục vấn đề này. Bà đổi sang một chủ đề khác: “Thằng Hy Bình trông giống ai?”

Xuân Yến trả lời: “Về thân thể hình dáng Hy Bình trông rất giống Lâm công tử nhưng về khuôn mặt thì nó giống tiểu thư hơn! Chỉ có điều là cặp mắt của nó với Lâm công tử hầu như như nhau. Nhưng điểm kỳ quái là thường mọi khi nó trông rất giống tiểu thư, chỉ trong khi giao đấu thì nó mới có ánh mắt như của Lâm công tử. Nói về tính tình thì nó bị ảnh hưởng của lão đầu tử của muội, không có một tí gì giống so với của hai người. Bất kể thế nào nó là một thằng quấy rối luôn làm người khác phải đau đầu.”

Mộng Tình nói: “Ta sợ nó cũng sẽ giống như phụ thân hần trước đây vì thế mới không cho phép nó bước chân vào giới võ lâm. Xem ra trong lòng nó cũng được di truyền sự lãnh khốc và tàn nhẫn từ phụ thân. Ta thực sự lo rằng nó có thể trở thành một tên sát nhân cuồng ma như cha nó. Kỳ thật từ tổ phụ cho đến phụ thân của nó đều vấy máu của giới võ lâm. Nó có thể là ngoại lệ chăng?”

Xuân Yến nói: “Hy Bình mặc dù thích đánh nhau nhưng nó chẳng bao giờ giết người. Rm nhìn nó lớn lên nên em hiểu nó. Tiểu thư, nó rất xấu tính nhưng nó không thích giết người. Có lẽ điều này là do trong người nó còn có một nửa dòng máu của tiểu thư. Lúc bình thường nó rất thiện lương. Thật vậy đó, Yến tử không nói dối tiểu thư đâu. Nếu tiểu thư nhìn thấy nó nhất định sẽ rất vui. Dù gì đi nữa, nó thủy chung vẫn là cốt nhục của tiểu thư mà.”

Mộng Tình buồn buồn đáp: “Đúng thế, nó vốn là do ta sinh ra. Trước đây, ta thật sự phải nén lòng để người mang nó đi. Bao năm trôi lúc nào cũng đều nhớ đến nó. Nếu mọi thứ có thể quay trở lại, ta nguyện dù có phải chịu muôn ngàn sự trừng phạt, cũng không để nó rời khỏi ta.”

Xuân Yến nói: “Tiểu thư, có nên kể sự thật với nó không?”

Mộng Tình trả lời: “Để sau hẵng tính. Ta sợ nó không có đủ can đảm để đối mặt. Hơn nữa, ta cũng như nó có nỗi khổ tâm khi đối mặt với nó. Trước sau gì ta cũng nợ nó quá nhiều. Không biết nó có tha thứ cho người mẹ nhẫn tâm này hay không?” Nói xong, hai hàng lệ từ từ lăn xuống khuôn mặt mỹ lệ của bà.

Xuân Yến nức nở: “Tiểu thư, nó nhất định sẽ hiểu người cũng có nỗi khổ tâm của người.”

Mộng Tình gượng cười hỏi: “Yến tử, chung quy nó có bao nhiêu vợ vậy?”

Xuân Yến suy nghĩ một lát, nói: “Muội cũng không rõ, chắc đã nhiều lắm thì phải?”

Mộng Tình lại nói: “Ta vẫn định nhận hai đứa Mộng Hương và Bảo Nguyệt làm con dâu. Bây giờ xem ra chắc không nên làm hại bọn nó mới đúng.”

Xuân Yến nói thêm: “Tiểu thư, Tiểu Nguyệt của chúng em cũng là nữ nhân của nó!”

“Thật không?” Mộng Tình kinh ngạc nhiên hỏi lại. “Chúng không phải là huynh muội sao? Sao lại phát sinh có sự như thế?”

Xuân Yến đã nghe nói về sự tình éo le của Tiểu Nguyệt và Hy Bình, bèn nói: “Hy Bình và Tiểu Nguyệt vốn từ thuở nhỏ đã phân ly cũng chẳng có tình huynh muội gì cho lắm. Đến khi gặp lại chúng không nhận ra nhau, nhưng lại cùng nhau làm cái việc kia. Đến khi nhận ra nhau thì Nguyệt nhi đã có cảm tình nam nữ sâu đậm với Hy Bình rồi. Bọn em cũng đành mắt nhắm mắt mở làm ngơ thôi.”

Mộng Tình nói: “Những người khác có biết không?”

Xuân Yến nói: “Chuyện của chúng, chỉ có hai vợ chồng muội biết mà thôi. Ngoài ra, muội nghĩ thế tử của Hy Bình chắc cũng biết rõ. Bất quá bọn chúng không nói, cứ để mặc cho huynh muội chúng duy trì mối quan hệ đặc biệt này. Cũng không biết bọn chúng nghĩ thế nào.”

Mộng Tình thở dài: “May thật!”

Hai nàng vừa đi vừa bàn luận, cũng vừa lúc đến trước cửa phòng của Hoa Lôi.

Vừa gõ cửa phòng, bên trong vọng ra giọng nói của Hoa Lôi: “Ai đấy?”

Xuân Yến nói: “Lôi Lôi, là ta.”

Hoa Lôi im lặng một lúc, rồi nói: “Mời vào, cửa chỉ khép thôi.”

Hai nàng đẩy cửa bước vào. Hoa Lôi vừa thấy Mộng Tình, hai mắt mở to đờ ra, ngạc nhiên kêu lên: “Mộng Tình tỷ tỷ?”

Mộng Tình vừa nói vừa mỉm cười: “Muội có khỏe không, tiểu tinh linh của ta?”

Hoa Lôi đỏ mặt nói: “Muội vẫn khỏe, tỷ đến khi nào?”

Mộng Tình và Xuân Yến ngồi xuống giường bên cạnh Hoa Lôi. Mộng Tình trả lời: “Vừa được một lúc, liền đến thăm muội đây. Sao vậy, vẫn còn tưởng nhớ sư huynh của muội không chịu xuất giá sao? Muội đã không còn là tiểu tinh linh thuở nào nữa rồi nha!”

Hoa Lôi mặt càng đỏ hơn, giận dữ nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng chọc ghẹo người ta.”

Mộng Tình nói: “Ta nghe nói cái tên tiểu tử hư hỏng đó luôn quấy rầy khiến muội phải tức giận.”

Hoa Lôi nhất thời không kịp phản ứng, hỏi: “Tên tiểu tử hư hỏng nào?”

Mộng Tình vừa mỉm cười vừa nói: “Muội đã có lần nói rằng, những cái mê người của nó đánh đổ không biết bao nhiêu phụ nữ, muội không nhớ sao?”

Hoa Lôi nói gấp: “Cái tên hỗn đản đó,.....e hèm,.....!” Nàng đột nhiên đổi giọng: “Tỷ tỷ, tỷ nói Hy Bình à? Hắn không dám quấy rầy muội đâu. Muội là trưởng bối của hắn mà!”

“Thật sao?” Xuân Yến cười: “Ta nghe nói hắn đã giúp muội tắm, phải hay không, Lôi Lôi?”

Hoa Lôi sợ hãi nói: “Làm sao tỷ biết? Ôi, không phải, không có chuyện ấy. Nhất định là người khác đặt điều.”

Xuân Yến nói: “Muội không cần giấu diếm. Ta đã biết Hy Bình ở đây với muội cả đêm qua. Hôm nay muội lại không thể ra khỏi giường. Sau này muội phải cùng Hy Bình gọi bọn ta là nhạc nương, được hay không?”

Hoa Lôi nhẹ giọng: “Không được, chuyện này vô cùng hổ thẹn. Lôi Lôi không gọi đâu, chỉ gọi là tỷ tỷ thôi.”

Nàng cuối cùng cũng thừa nhận giữa nàng và Hy Bình có quan hệ. Cũng không còn cách nào khác - cả giang hồ điều biết, không thừa nhận cũng không được.

Xuân Yến vừa mỉm cười vừa nói: “Việc xấu hổ muội cũng đã làm rồi, còn sợ cái điểm nhỏ đó sao?”

Hoa Lôi đỏ mặt tía tai cãi lại: “Nhưng mà....., nhưng mà....., đều tại cái tên hỗn đản đó mà nên. Hắn đã trở về chưa? Muội không thể tha thứ cho hắn. Hôm qua hắn cưỡng ép muội. Món nợ này không thanh toán không được, hừm!”

Mộng Tình nói: “Có thật là nhi tử của bọn ta đã cưỡng ép muội không? Ồ, trước kia lúc muội bông nó cứ hôn liên tục vào má bé xíu của nó. Ta cũng từng nói với muội là, có vẻ muội rất thích nó. Chờ nó lớn lên, rồi lấy nó thật là tốt. Cũng không ngờ được khi nó lớn lên, nó lại đến với muội mà giương cung bá vưng. Xem ra muội không lấy nó thì không được. Ta nghĩ, muội đã nhận thấy nó có cái gì đó giống giống với đứa bé mà muội thường hôn nó, ha ha!”

Xuân Yến cũng cười theo.

Hoa Lôi e thẹn: “Tỷ tỷ, mấy tỷ đừng nói cho hắn biết muội từng hôn hắn nhé. Nếu không hắn sẽ lại càng đắc ý.”

Mộng Tình nói: “Được, bắt quá muội cứ gọi bọn ta một tiếng ‘nương’ trước. Bọn ta nghe xong cảm thấy vui vẻ, tất sẽ không nói, sao nào?”

Hoa Lôi lúng túng. Bọn họ bắt quá chỉ cách nhau vài năm tuổi, kêu một tiếng “nương” bảo nàng làm sao kêu được? Nhưng tiểu tướng công của mình là con trai bọn họ. Điều này chẳng phải khiến nàng thêm bối rối sao?

Hoa Lôi đột nhiên chui vào chăn. Xuân Yển tức thì không bỏ qua cho nàng, nhấc cái chăn lên, nói: “Cái chăn này chưa được thay, muội lại áp vào đó. Chẳng lẽ lại muốn hoài niệm tư vị đêm qua à?”

Hoa Lôi giận dữ nói: “Bà xấu xa như vậy, không ngạc nhiên tại sao lại dạy dỗ ra một tên phiêu đảng như thế.”

Xuân Yển nói: “Lôi Lôi, muội nói đúng, là ta dạy hấn lừa bịp muội! Nếu hấn không làm vậy, không phải muội cứ cùng ta tranh giành lão quỷ chết tiệt đó sao? Nói thật lòng, sư huynh của muội không thể có bản lĩnh khiến muội nằm trên giường suốt mấy ngày liền như thế. Hiện tại ngay cả ta hấn cũng ứng phó không lại, làm sao có thể buộc muội theo ta chịu khổ. Bởi vậy ta gọi nhi tử xuất thủ hỗ trợ phụ thân của hấn, bảo hấn vô luận thế nào cũng phải đưa muội lên giường. Hấn quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của ta.”

Hoa Lôi nghe vậy liền tối tăm mặt mũi, nói: “Hấn đã lấy đi sự trinh trắng của muội. Sau này muội phải làm thế nào?”

Lưỡng nữ lập tức hiểu được tâm tư đó của nàng, Xuân Yển cười nói: “Nhìn cái bộ dạng của cô kia, cô đừng chối nữa! Cô không nghĩ rằng, khi nó lần đầu tiên xông bừa vào phòng tắm của cô, ta đâu có biết nó đến Trường Xuân Đường. Với cá tính đó của nó, lại nhìn thấy cô là một đại mỹ nữ như vậy, lại còn cần ta phải ra lệnh cho nó nữa ư?”

Hoa Lôi mỉm cười sáng lạng, nói: “Tỷ tỷ đã biết hấn là tên háo sắc. Muội nói hấn cưỡng ép người ta, các tỷ tin chứ.”

Xuân Yển nói: “Tin chứ, sao lại không tin? Bất quá, hình ảnh đẹp đẽ của nó không hề cường bức muội khờ khạo quần lấy hấn sao?”

“Là ai đã nói cho hai tỷ biết? Đại ca muội à? Thật là xấu hổ chết được a.” Hoa Lôi chợt bật khóc thành tiếng, pha lẫn trong đó là tiếng cười không cố ý của Mộng Tình và Xuân Yển.

143. Chương 142: Thanh Phong Cô Tuyệt

Trong hội nghị, tâm tình của Đỗ Thanh Phong hoàn toàn hướng về phía Độc Cô Tuyệt. Nhiều năm nay không gặp mặt, nàng không thay đổi bao nhiêu, chỉ là trên đầu thiếu đi mái tóc đen thanh tú. Nàng mang dung mạo của một nữ cô, có thể mơ hồ nhìn thấy một ít tóc ngắn còn lưu lại trên đầu nàng.

Cuối cùng, toàn bộ hội nghị bàn luận về chuyện gì, Đỗ Thanh Phong căn bản không biết rõ. Sau khi nhìn thấy Độc Cô Tuyệt, ông ta thật sự đánh mất lý trí thường ngày của mình. Có lẽ phải nói là, cái hội nghị rối rắm này căn bản đối với Đỗ Thanh Phong không hề quan trọng. Cái quan trọng đối với ông ta là sự xuất hiện đột ngột của Độc Cô Tuyệt.

Kết thúc hội nghị, Đỗ Thanh Phong cùng Hoàng Dương đi theo Vạn Diệu đến phòng của bọn họ. Vạn Diệu biết bọn họ có chuyện muốn nói liền dẫn Diệu Duyên đi ra ngoài, lưu lại ba người trong phòng.

Độc Cô Tuyệt ngồi trên cạnh giường, nói với bọn họ: “Ngồi đi!”

Hai gã tình địch Đỗ Thanh Phong và Hoàng Dương tự ngồi thành một hàng, đối diện với một Độc Cô Tuyệt vẫn xinh đẹp như xưa - nhưng giờ đã là Diệu Ý.

Ba người nhất thời không nói câu nào, chỉ nhìn nhau một lúc lâu.

Hoàng Dương không thể kiên nhẫn được nữa, nói: “Tuyệt muội, ài, ta phải nói gì đây?”

Độc Cô Tuyệt nhếch miệng cười, nói: “Người muốn nói gì thì nói cái ấy. Ta đâu có quản người.”

“Thật vậy, ta thế nào lại ngốc như thế?” Hoàng Dương vỗ vào trán của mình, nghĩ kỳ này không làm kẻ ngốc nữa.

Đỗ Thanh Phong cuối cùng cũng lên tiếng: “Tuyệt, nàng vẫn tốt chứ?”

Trong ánh mắt Độc Cô Tuyệt thoáng qua một tia u oán, thật sự rất giống với Đỗ Tư Tư. Nàng cảm thán nói: “Tốt hay không tốt cũng đã qua rồi. Hà tất phải quay lại so đo? Còn người thì sao, cũng tốt chứ?”

Đỗ Thanh Phong nói: “Cũng đã qua rồi. Có điều thỉnh thoảng vẫn nhớ đến nàng, luôn cảm thấy đã nợ nàng rất nhiều. Có lẽ là ta có lỗi đối với nàng, nếu không nàng đã không đi vào Vạn Diệu am làm gì. Một khi đã đi thì đi đến hai mươi năm. Những năm dài đằng đẵng đó thật sự như một cái chớp mắt.”

Độc Cô Tuyết nhìn chăm chăm vào Đỗ Thanh Phong, người trước đây từng là trưởng phu của nàng. Đến nay cũng vẫn là trưởng phu của nàng, chỉ có điều, nàng không còn là thê tử của ông ta đã hai mươi năm rồi. Giờ phát hiện ra ông ta thay đổi có chút xa lạ, tính không giống lúc hần còn trẻ, có lẽ vì đã già.

Một người già, tính khí thường hòa dịu đi rất nhiều, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại. Trong ba câu cũng có đến hai câu làm người nghe không hiểu nổi, hoặc giả than thở đã trở thành một loại thói quen.

Nàng đã từng rất yêu nam nhân này, nhưng chính vì yêu mà năm đó nàng mới rời bỏ hần. Do lầm lạc nghĩ rằng hần đã phản bội tình yêu của nàng. Nhưng sự thực chứng minh là nàng đã sai. Nam nhân này luôn yêu nàng. Chỉ là một lần ngộ nhận, làm nàng kiên quyết rời bỏ hần hai mươi năm. Nhưng đoạn thời gian đó đủ sức xóa bỏ bất cứ đoạn tình ái nào.

Nàng còn yêu hần không? Phải, có thể còn có yêu, nhưng có thể như thế nào? Trong cuộc sống của nàng, thực sự đã xuất hiện một nam nhân khác. Hơn nữa trong bụng của nàng còn mang hài tử của nam nhân đó. Nàng còn có thể trở về trong lòng của Đỗ Thanh Phong, lại làm thê tử hần được sao? Nhiều vấn đề như thế hiện ra trước mặt nàng. Nàng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, bất giác nhắm hai mắt lại.

Cả hai nam nhân đồng thanh nói: “Nàng sao vậy?”

Độc Cô Tuyết hít thật sâu rồi mở mắt ra nói: “Không có gì, ta chỉ có phần hơi mệt mỏi.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Bọn nàng vừa mới đến Đại Địa Minh, sao không nghỉ ngơi cho khỏe. Tuyết, Tư Tư rất nhớ nàng. Cũng vì nàng mà hài tử đó đã nhiều năm không nói chuyện với ta!”

Độc Cô Tuyết nói: “Thanh phong, kỳ thật chuyện này mà nói lại là do ta sai. Chẳng không trách cứ ta chứ?”

Đỗ Thanh Phong: “Có gì mà trách cứ chứ? Không phải ai đúng ai sai cũng vậy thôi sao? Tất cả đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa. Ta chỉ muốn hỏi nàng, nếu như ta mang nàng trở về nhà, nàng có thể trở về không?”

Độc Cô Tuyết nói: “Ta không có nhà. Nhiều năm trước cũng không có nhà.” Hai mắt nàng đã ứa lệ. Cũng vì những năm cô tịch này mà tuôn lệ.

Hoàng Dương kích động nói: “Nàng sao lại không có nhà? Nếu Đỗ lão đầu không cần nàng thì nàng đến nhà chúng ta.”

Độc Cô Tuyết quay sang nhìn Hoàng Dương. Nam nhân này cũng từng điên cuồng theo đuổi nàng. Có điều nàng tịnh không yêu hần mà lại lựa chọn Đỗ Thanh Phong. Nhưng cuối cùng Đỗ Thanh Phong cũng bị nàng vứt bỏ. Đây có phải là một dạng trò chơi tình ái hay không?

Nàng cười khổ nói: “Có lẽ ta thật sự sẽ đến nhà ngươi. Lúc đó ngươi không ghét bỏ ta mới được!”

Sắc mặt Đỗ Thanh Phong trở nên ảm đạm. Hoàng Dương thật sự cao hứng nói: “Ta tuyệt đối sẽ không ghét bỏ nàng..... Ai, có điều, có điều nhà ta có một con hổ cái. Cũng không biết nàng ta có đồng ý cho ta lấy nàng không!”

Hoàng Dương cũng có chút e ngại.

“Hoàng tiểu tử, ngươi đừng có ở đây mà quấy nhiễu. Nàng là thê tử của ta, ngươi lấy cái gì? Ngươi còn nói vậy, ta sẽ ném ngươi ra ngoài!” Đỗ Thanh Phong hần học nói.

Hoàng Dương trừng mắt nhìn Đỗ Thanh Phong, kháng nghị nói: “Uy, Đỗ lão đầu, ta sợ ngươi sao? Ngươi ngoại trừ dụng bạo lực ra còn có gì hơn so với ta. Hay để chúng ta so bì y thuật! Còn nữa, đừng quên, hai nữ nhi của ngươi đều là người của Hoàng gia chúng ta, đều là con dâu của ta. Ngươi dám đối với ta như thế nào? Nếu không phải ngươi ban đầu đối đãi với Tuyết muội không tốt, nàng ta sao lại đi làm ni cô. Ngươi nghĩ làm ni cô hay lắm hay sao? Mẹ nó, hàng ngày ăn toàn rau xanh, ăn đến cả người đều xanh lè.”

Đỗ Thanh Phong nhú mày lại nói: “Sao ngươi nói nhiều như vậy?”

“Ta nghĩ vậy là còn ít!” Hoàng Dương vẫn giữ thế đối đầu với ông ta. Dù gì cũng đã là thế tình địch, mỗi thời mỗi khắc đều phải kiên trì như thế.

Độc Cô Tuyết nói: “Dương ca, không nên trách Thanh Phong. Ta đã nói rồi, đây là do ta sai.”

“Tốt thôi, ta không thích tranh với hần. Hần vĩnh viễn cũng không nói lại ta.” Ngoài miệng Hoàng Dương nói như thế nhưng trong lòng thật sự lại nghĩ khác: Hần luôn dùng quyền đầu đàm phán với ta, nếu không sợ quyền đầu của hần, trên tình trường, ta cũng không thể thua hần - Hoàng Dương quả nhiên là đệ tử giỏi của Trường Xuân đường, có chút tác phong giống như Hoa Tiểu Ba, miệng thì không nói, trong lòng thì lăm lăm không ngừng.

Đỗ Thanh Phong không thềm để ý đến lời huyền thiên của ông ta, hướng sang Độc Cô Tuyết nói: “Nàng quyết định vĩnh viễn không theo ta trở về nhà sao?”

Độc Cô Tuyết nói: “Ta chỉ muốn gặp Tư Tư. Người khác ta đều đã gặp cả rồi. Hơn nữa, người hiện tại cũng đã có một Vương Ngọc Phân, tịnh không thiếu nữ nhân bồi tiếp người. Ta đã sống lặng lẽ như vậy hai mươi năm. Cho dù lại hai mươi năm như thế, đối với người đối với ta đối với mọi người đều chẳng thương hại gì. Người hiểu được ý tứ của ta chưa?”

Đỗ Thanh Phong trầm mặc trong chốc lát, trầm trọng nói: “Tuyết, ta hiểu rồi!”

Hoàng Dương đột nhiên hướng sang Đỗ Thanh Phong hét: “Đỗ lão đầu, người tính toán thế sao, người chịu thế này là tốt à? Người còn muốn Tuyết muối ăn rau đến khi nào? Người cái lão tiểu tử này, sự mạnh mẽ năm xưa đã đi đâu rồi hả?”

Độc Cô Tuyết mỉm cười, đột nhiên thần sắc đại biến, miệng như muốn ói. Hai người đại kinh, chạy qua đỡ nàng.

Đỗ Thanh Phong lo lắng hỏi: “Tuyết, nàng thấy không khỏe sao? Không phải có bệnh chứ? Hoàng Dương, người mau lại khám cho nàng!”

Hoàng Dương nhìn khuôn mặt trắng bệch của Độc Cô Tuyết với một loại nhãn thần kỳ quái, đột nhiên thả nàng ra, nói với Đỗ Thanh Phong: “Đỗ lão đầu, Tuyết muối chỉ bị suy nhược, để nàng nghỉ ngơi một lát sẽ không sao cả. Chúng ta ra ngoài, không nên quấy nhiễu nàng.”

Nói xong, quay sang nháy mắt với Đỗ Thanh Phong. Đỗ Thanh Phong đặt Độc Cô Tuyết nằm xuống, thật không muốn đi theo Hoàng Dương ra ngoài.

Ra khỏi Đại Địa Minh, Hoàng Dương đột nhiên nói: “Người có biết tại sao ta gọi người mau ra đây không?”

Đỗ Thanh Phong lắc lắc đầu.

Hoàng Dương vui vẻ một lúc, rồi lại buồn bã nói: “Tuyết muối có thai rồi!”

“Cái gì, người nói lại lần nữa xem nào?” Đỗ Thanh Phong hai tay nắm chặt hai vai Hoàng Dương, khuôn mặt kích động đến nhột nhột. Như thế bất chợt già đi vài tuổi.

Hoàng Dương nói: “Sau khi ta đỡ nàng thì cũng đã bắt mạch cho nàng. Từ mạch tượng của nàng cho thấy rõ là nàng đã có thai. Vì vậy ta mới cấp bách kéo người ra ngoài để nói với người.”

Đỗ Thanh Phong bình tĩnh lại nói: “Nàng ta là ni cô, sao lại có thai được?”

Hoàng Dương nói: “Người không tin vào năng lực của ta sao? Người cũng nhìn thấy biểu hiện vừa rồi của nàng. Người đã có hơn hai lão bà, chắc người phải biết rõ.”

Đỗ Thanh Phong thả lỏng hai tay vô lực rơi xuống, chậm chạp nói: “Chả trách nàng, bắt đầu để lại tóc. Có lẽ vì chuyện này. Nàng ta là người hơn bốn mươi tuổi, thực sự còn muốn thế này à, ai!”

Hoàng Dương nói: “Theo ta thấy, bảo rằng nàng ta đã yêu một nam nhân khác tựa hồ không có khả năng. Nhưng nàng thật sự có thai. Chỉ có một cách giải thích, đó là nàng bị người khác cưỡng gian.”

Đỗ Thanh Phong ngẫm nghĩ, rồi lắc lắc đầu, nói: “Không thể có khả năng này. Nếu như thật nàng bị cưỡng bức, với tính cách của nàng, căn bản không thể lưu lại hài tử. Hơn nữa, ta không thấy trong lòng nàng có gì bị thương. Nàng thực sự rất bình tĩnh.”

Hoàng Dương nói: “Tính cách cũng có thể thay đổi. Cũng đã nhiều năm qua rồi. Ai mà không thay đổi chứ?”

Đỗ Thanh Phong lẩm bẩm nói: “Ai mà không thay đổi chứ? Có lẽ, mọi người đều thay đổi, mà không thể quay đầu lại được nữa. Kỳ thực, có thể nhìn thấy nàng một lần nữa, ta đã thoả mãn rồi. Những năm này, ta sống rất buồn chán, thật sự rất đau khổ. Cho dù nàng nguyện ý trở về bên cạnh ta, ta cũng không dám tiếp thụ nàng. Cả cuộc đời này ta đã có lỗi với hai nữ nhân.”

Hoàng Dương ngạc nhiên nhìn hắn, không ngờ hắn lại nói như vậy. Đỗ Thanh Phong lúc trước không thể giống như thế này, Hoàng Dương đột nhiên cảm thấy Đỗ Thanh Phong Thật sự đã già, trong lòng không khỏi cảm khái: cuộc đời nường dâu!

Hoàng Dương nói: “Lão huynh, đừng như thế nữa!”

Đến lúc này, ông ta cuối cùng cũng gọi Đỗ Thanh Phong làm lão huynh. Đó là lời nói biểu tượng tình cảm hình thành trong nhiều năm nay.

Đỗ Thanh Phong cười khổ, nói: “Kỳ thật cũng không có gì. Người không cần rồi rít như vậy. Ta cũng không muốn truy cứu hải tử trong bụng Tuyết là của ai. Những việc này đã không còn đến lượt ta quản. Ta cũng không muốn làm nàng khó xử. A Dương, đáp ứng ta, đừng nói chuyện này ra ngoài.”

Hoàng Dương nói: “Cái này người có thể yên tâm. Ta cũng từng yêu nàng sâu sắc như vậy. Ta có thể để nàng chịu khổ sao?”

Đỗ Thanh Phong than thở: “Tuyết, ta chỉ có thể vì nàng làm như thế thôi. Nàng nếu thật sự có thời gian rảnh, quay về ngắm nhìn nữ nhi của nàng. Nó rất giống nàng nha! Hiện tại nó đang rất hạnh phúc, vì nó gặp được tên ác ma Hoàng Hy Bình.”

Hắn tựa hồ đang nói với Độc Cô Tuyết, nhưng Độc Cô Tuyết tịnh không có ở đây. Hơn nữa, phảng phất như là tự nói với mình. Ý tứ trong đó rất ít người hiểu được, nhưng Hoàng Dương thì có thể hiểu được.

“Một anh hùng thường hay khiến một nữ nhân thương tâm thống khổ nhưng một ác ma luôn liêu lĩnh bảo vệ người hắn yêu. Vì ác ma chỉ vì lòng tự dục mà tồn tại, nhi tử của ta thực là loại ác ma này.”

Đỗ Thanh Phong thừa nhận những lời của Hoàng Dương nói.

144. Chương 143: Nguyệt Thượng Sao Đầu

Mộng Tình muốn ly khai. Lúc bà sắp đi, Bảo Nguyệt đột nhiên nói muốn đợi ở đây một lúc nữa. Mộng Tình cười cười đáp ứng. Mộng Hương lập tức nói với sư phụ nàng cũng lưu lại bồi tiếp Bảo Nguyệt. Mộng Tình đi một mình.

“Mẹ! Mẹ đã khóc rồi!” Tiểu Nguyệt đến gần bên Xuân Yển, giơ tay lau nước mắt cho bà.

Xuân Yển nói: “Vừa rồi gió thổi tới, nhãn tình có chút không thích ứng kịp. Ài, người già rồi, nhãn tình không thể nào còn tốt được nữa!”

Tiểu Nguyệt giận dỗi nói: “Mẹ không già chút nào, mẹ vẫn như tiểu mỹ nhân mười tám tuổi ý, hi hi!”

Xuân Yển cười mắng yêu: “Con làm sao có thể đùa cợt mẹ như vậy?”

“Ai đùa cợt người vậy, mẹ?” Hy Bình ôm Độc Cô Thi xuất hiện trước cửa đại sảnh.

Tiểu Nguyệt kinh hãi kêu lên: “Đại ca, không phải là Nguyệt Nhi làm đâu!”

Hy Bình vừa đi đến vừa cười nói: “Ta không tin! Mẹ, có phải Nguyệt nhi trêu đùa mẹ không? Xem con đánh vào miệng muội ấy đây!”

Xuân Yển nói: “Con không được chọc ghẹo nó. Chẳng lẽ con khi phụ nó còn chưa đủ sao?”

Hy Bình nói: “Muội ấy cứ nhất định tới chết cũng muốn để cho con khi phụ đấy, ai bảo muội ấy là muội muội của con?” Hy Bình buông Độc Cô Thi ra, đỡ lấy Xuân Yển, khẽ khàng nói bên tai bà: “Mẹ, con đem về cho mẹ ba con dâu, mẹ có thích không?”

Xuân Yến kinh ngạc nói: “Ồ đâu ra đến ba người? Không phải là hai sao?”

Hy Bình đột nhiên quay người ôm lấy Bảo Nguyệt, bỏ khăn che mặt của nàng ra, hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng.

Bảo Nguyệt nhận một cái hôn ngoài ý liệu của chàng, tức giận nói: “Người cái tên xấu xa này!”

Xuân Yến nhìn rõ Bảo Nguyệt, cảm thấy nàng có vài phần giống Tiểu Nguyệt, càng thêm thích thú. Bước lại nói: “Người gọi là Bảo Nguyệt à?”

Bảo Nguyệt gật gật đầu, sắc mặt hơi ửng hồng.

Hy Bình nói: “Bảo Nguyệt, gọi mẹ đi.”

Mộng Hương đột nhiên nói: “Hoàng Hy Bình, người có phải hơi quá rồi không? Ta có nói gả Bảo Nguyệt cho người đâu? Không được sự cho phép của ta, Bảo Nguyệt không thể gả cho bất cứ nam nhân nào. Đó là quy định của Minh Nguyệt phong.”

Xuân Yến sắc mặt ảm đạm. Bà biết những lời Mộng Hương nói là sự thật. Bà xuất thân là người của Minh Nguyệt phong, bà biết chắc chắn một điểm - người của Minh Nguyệt phong muốn ly khai Minh Nguyệt phong để tìm phu tướng nhất định phải được sự đồng ý của Nguyệt nữ. Mộng Hương là nhất đại Nguyệt nữ, nàng cũng có quyền lực đó.

Hy Bình bật cười nói: “Rất nhiều chuyện không cần sự cho phép của nàng nhưng ta vẫn cứ làm. Nàng chỉ nói không cho phép gả Bảo Nguyệt cho ta nhưng không có nói ta không thể cưới Bảo Nguyệt. Hắc, nàng có lớn hơn nữa, cũng không quản được lão tử, há há! Bảo Nguyệt, lại đây hôn thêm vài cái nữa.” Hắn lại tiếp tục ôm hôn Bảo Nguyệt.

Nhân thần mơ mộng của Mộng Hương chợt lóe lên. Bước đến gần, thanh âm lạnh lùng như đã nằm mơ gặp một giấc mộng băng giá, cất tiếng nói: “Ta cho người một chút thời gian nữa. Hi vọng người mau chóng tránh xa Bảo Nguyệt một chút. Tính nhân nại của ta chỉ có hạn thôi.”

Hy Bình lặng lẽ nháy mắt với Bảo Nguyệt, đẩy nàng sang bên cạnh Mộng Hương, đồng thời nói: “Được rồi, ta trả Bảo Nguyệt lại cho nàng nhưng nàng đừng có hối hận đấy!”

“Hừ!” Mộng Hương chưa hừ dứt lời, lại đổi thành tiếng kêu kinh hãi: “Hoàng Hy Bình, người dám khinh bạc đối với ta?”

Nguyên lai Hy Bình đẩy Bảo Nguyệt vào lòng Mộng Hương chỉ là cái cớ. Đúng lúc đó hai tay hắn lườn qua Bảo Nguyệt đổi lại thành ra ôm lấy Mộng Hương. Đúng là Mộng Hương không may mắn, bị hắn ôm cả vào lòng. Nàng muốn vùng vẫy nhưng đã quá muộn. Cho dù võ công của nàng rất cao nhưng lúc này sử dụng trên người hắn cũng vô dụng. Nàng không sao hiểu được, sức lực của tên nam nhân bị quyền đánh bay này lại mạnh như vậy. Dưới sự khống chế của hai tay hắn, nàng căn bản không thể cử động.

Lúc đó tại đại sảnh, nữ nhân có cảm thụ giống nhau cũng rất nhiều, nhưng rõ ràng nhất phải kể đến Vưu Túy. Nàng cũng là nữ nhân có võ công cực cao, bình thường cũng có thể túy tiện tung một chân đá bay Hy Bình đi rất xa. Nhưng khi nàng bị hắn ôm chặt, nàng lại hoàn toàn vô kế khả thi.

Bảo Nguyệt ở bên cạnh kinh hãi kêu: “Hy Bình, chàng muốn làm gì hả?”

“Bỏ ta ra, đồ vô sỉ nhà người. Ta phải giết người!” Mộng Hương bị ép đến nghẹn thở trong lòng hắn, vùng vẫy kêu.

Hy Bình cười nói: “Bảo Nguyệt, tiểu thư của nàng thật là thú vị. Việc tốt gì khác không chịu quản, hàng ngày cứ quản lão tử muốn lấy ai! Uy, Mộng xú thí, đừng nói ta không cho nàng cơ hội. Nàng chỉ cần đáp ứng để Bảo Nguyệt gả cho ta, ta lập tức thả nàng ra. Nếu không, hắc hắc, chúng ta cứ tiếp tục như thế này, tốt chứ!”

Triệu Tử Uy sắc mặt xám xanh bước đến bên hai người, nói: “Hoàng Hy Bình, xin người hãy thả Mộng Hương cô nương ra!”

Trên đường đến đây, hắn đã trò chuyện cùng Mộng Hương rất cởi mở và dựa vào sự si tình nhất mực của hắn đối với Mộng Hương, há lại có thể chịu được hành vi của Hy Bình lúc này?

Hai mắt Hy Bình lóe lên ánh tà dị, nghiêng mặt nhìn chòng chọc vào Triệu Tử Uy, chậm rãi nói: “Người rất yêu nàng ta đúng không?”

Triệu Tử Uy không đáp, chỉ rút hai thanh đao từ sau lưng hất ra. Bầu không khí ở đại sảnh bắt đầu trở nên quỷ dị. Kiếm của Vũ Túc cũng đã xuất ra khỏi vỏ.

Hy Bình bình tĩnh nói: “Ta hiện đang ôm nàng. Người có thể hỏi nàng là có yêu người giống như người yêu nàng không? Nếu nàng nói yêu người, ta lập tức thả ra. Còn nếu nói không, xin lỗi, tuy ta cũng rất không muốn nhưng ta cũng sẽ nói không với người!”

Song nhân của Triệu Tử Uy chuyển sang nhìn chăm chú vào cặp mắt xinh đẹp như mộng của Mộng Hương lúc này có chút hoảng loạn, há mồm muốn hỏi, cuối cùng lại không thể hỏi được.

“Mộng xú thí, nàng có yêu Triệu nhị công tử của chúng ta không?” Hy Bình hỏi giúp Triệu Tử Uy.

Đôi má Triệu Tử Uy đột nhiên đỏ bừng, khuôn mặt trở nên căng thẳng, hai tay thả xuống, song đao lại rơi vào bao đựng đao sau lưng hất. “Người không cần hỏi, ta không muốn biết đáp án. Ta chỉ muốn biết đến khi nào người mới chịu thả nàng ra. Ta là người theo đuổi nàng, cũng là huynh đệ của người. Ta vì nàng mà bạt đao, lại vì người mà thu đao. Người có hiểu tâm ý của ta không?”

Hy Bình quay mặt nhìn vào hai mắt Mộng Hương, rồi lại nói với Triệu Tử Uy: “Ta nghĩ người sẽ hối hận vì đã để ta thả nàng ra. Cái này ta cũng hiểu.”

Hắn buông lỏng hai tay đang ôm chặt lấy Mộng Hương. Trong chớp mắt, trước mắt mọi người chột hoa lên. Thân thể to lớn của hắn bắn tung ra đằng sau, làm vỡ vụn vài cái ghế cao và làm một mảng tường cũng bị xuyên thủng.

Khi chúng nhân đã hồi tỉnh trở lại, trước mắt đã không còn thấy bóng dáng Mộng Hương và Hy Bình nữa. Cả hai người bọn họ đều đang ở trong gian phòng đằng sau lưng bức tường bị phá. Từ gian phòng đó phát ra tiếng đánh đập ầm ầm. Cùng với những tiếng đó là tiếng chửi rủa phẫn nộ của Mộng Hương xen lẫn tiếng gào thét thống khổ của Hy Bình.

Vũ Túc là người đầu tiên lao qua lỗ hổng trên tường. Nhưng khi nàng vừa chui qua bức tường bị phá, lập tức phát ra thanh âm đụng độ cực lớn. Tiếp đó nàng lại bay trở về, sắc mặt nhợt nhạt, miệng thở hổn hển, và ngăn cản những người khác tiến nhập vào.

“Đừng có qua, nữ nhân đó đã phát điên. Võ công của nàng ta cực mạnh, đến ta cũng không thể địch nổi. Các người ở đây không ai có thể đối chọi với nàng ta. Nàng đang trong tối, chúng ta rất bất lợi. Triệu Tử Uy, nếu Hy Bình gặp chuyện gì, ta tuyệt không bỏ qua cho người!”

Chúng nhân vô cùng khẩn trương. Tất cả nữ nhân đều lo lắng đến rơi lệ. Tiểu Nguyệt định ngang nhiên chạy qua nhưng bị Hoàng Đại Hải ôm chặt lấy. Hắn biết, võ công của Vũ Túc còn cao hơn hắn nhưng rõ ràng lại bị một chưởng trong bóng tối của Mộng Hương chấn lui. Tiểu Nguyệt nếu qua đó, sẽ chết chắc không nghi ngờ gì nữa.

Dù vậy cũng có rất nhiều người hướng đến chỗ bức tường bị thủng bước qua. Xem ra không có mấy người nguyện ý nghe theo lời khuyên của Vũ Túc. Bản thân nàng cũng đã tiến qua một lần nữa, trong tay đã nắm chặt một thanh kiếm.

“Các người lùi lại, để ta vào!” Triệu Tử Uy vượt qua mọi người, bước nhanh đến bức tường bị phá, hai tay nắm chặt song đao.

Bảo Nguyệt đột nhiên gào khóc: “Tiểu thư, tỷ đừng đánh hắn nữa. Bảo Nguyệt xin đáp ứng với tỷ sau này sẽ không lý đến hắn nữa, sẽ nghe lời tỷ không gả cho hắn nữa. Tiểu thư, tỷ tha cho hắn đi! Đánh nữa hắn sẽ mất mạng đó. Bây giờ Bảo Nguyệt cầu xin tỷ mà, có được không?”

Khi Triệu Tử Uy vừa chạy đến bức tường thủng thì thanh âm trong đó đột nhiên im bật. Trong lòng mọi người đều khẩn trương. Triệu Tử Uy cũng dừng bước lại. Lát sau bọn họ thấy Mộng Hương từ trong phòng đi ra. Bọn họ giờ vũ khí lên tiến lên bao vây. Chỉ có Triệu Tử Uy là ngoại lệ, hắn lùi lại. Nếu hắn không lùi lại, Mộng Hương sẽ không thể đi ra.

Mộng Hương không thèm để ý đến ánh mắt thù địch của chúng nhân. Nàng chỉ nói với Bảo Nguyệt: “Đó là quyết định của người à?”

Bảo Nguyệt lau sạch nước mắt, nói: “Tiểu thư, chúng ta đi thôi!”

Hoàng Đại Hải nói: “Muốn đi à, đâu có dễ dàng như vậy. Người sẽ phải trả giá rất trầm trọng cho hành vi của mình. Ta bất kể người là ai. Nếu đại ca ta không thể sống ra khỏi căn phòng kia thì người cũng đừng mong sống mà ra khỏi đây.”

Thần thái trong cặp mắt như mộng của Mộng Hương đã bình thường. Thay vào đó là một loại tựa hồ hàn quang lãnh đạm. Lợi kiếm trong tay phát tán ra quang hoa mờ nhạt.

Bảo Nguyệt chạy đến đứng sánh vai với nàng, nước mắt còn đầy trên mặt. Tuy vậy nàng lại nuốt lệ kiên định nói: “Ta sẽ không để các người làm thương tổn đến tiểu thư.”

Lôi Long than thở nói: “Ai cũng không muốn tổn thương đến người khác nhưng sự việc đã đến nước này, mọi người đều phải có lập trường của mình. Bảo Nguyệt, chúng ta không trách nàng, chỉ là rất tiếc, chúng ta không có sự lựa chọn.”

Vưu Túy nói: “Ta cũng không có sự lựa chọn. Ta phải vì phụ thân của hài tử mình mà báo cừu.”

Xuân Yến vẫn còn lưu nước mắt tiến đến trước mặt Mộng Hương nói: “Người rốt cuộc đã làm gì Bình nhi rồi?”

Mộng Hương không đáp, lạnh lùng nhìn Xuân Yến.

Xuân Yến nói: “Nếu Bình nhi chết đi, người sẽ hoàn toàn bị cô lập. Sẽ không ai có thể giúp người. Ngay cả đến sự phụ của người, bà ta cũng sẽ không đến truy hỏi chúng ta thật sự thi triển thủ đoạn báo phục gì đối với người. Ta đã mất đi nhiều cảm xúc, sẽ dùng phương thức này để truy hỏi nhà người. Ta đã rất nhiều năm không động võ, ta từ trước đến giờ chưa từng nghĩ, lần động võ trở lại, đối thủ lại là người!”

Bà xoay người bước đến trước mặt Đỗ Quyên, nhận lấy trường kiếm trong tay Đỗ Quyên, rồi lại quay người đối mặt với Mộng Hương. Cặp mắt bức xạ ra hàn mang, trường kiếm trong tay tán xạ ra một loại quang mang màu trắng nhàn nhạt, ôm kiếm đứng yên, mũi kiếm ngang bằng với chân mày. Trong khoảnh khắc, từ mũi kiếm của bà một luồng khói trắng tròn như quả bóng trắng không ngớt xoay vần.

Bảo Nguyệt kinh hãi nói: “Nguyệt Mãn Sao Đầu ?!”

Nhân thần của Mộng Hương nhanh chóng biến đổi, cất tiếng hỏi: “Người là ai?”

Xuân Yến nói: “Sự phụ của các người đã từng nhắc đến Chân Yến với các người chưa?”

“Chân Yến sư cô?” Bảo Nguyệt lại kinh hô.

Mộng Hương đột nhiên thu kiếm vào bao, hai mắt nhắm lại, than thở nói: “Người nói không sai. Ta đã hoàn toàn bị cô lập. Bởi vì đúng là Hoàng Hy Bình đã mệnh tới hoàng tuyền. Ta tịnh không hối hận đã giết chết hắn. Ta ghê tởm hắn, thậm chí nếu là đồng quy vu tẫn, ta cũng không hối tiếc. Ta tịnh không muốn gây thêm sát nghiệt nữa! Bảo Nguyệt, hãy về nói với sự phụ một tiếng. Nói rằng Hương Hương xin lỗi người, đã khiến cho người thương tâm.”

“Hương Hương, nhũ danh thật mỹ vị làm sao. Thật muốn lại được hôn nàng.” Đó là một thanh âm rất quen thuộc.

Chúng nhân nhất tề quay đầu, kinh ngạc: “Hy Bình?!”

“Người chưa chết à?” Mộng Hương kinh ngạc hỏi.

Hy Bình bước ra từ bức tường bị phá, toàn thân trần trụi, thân thể cường tráng đầy nam tính hiện rõ dưới ánh sáng ban ngày thô ráp đến choáng ngợp. Trên thân thể hắn toàn là vết thương, quyền thương có, cước thương có, kiếm thương có. Thương tích nặng nhất là một vết kiếm ở ngực nhưng máu đã ngừng chảy.

Hắn cười khổ nói với mọi người: “Thật xin lỗi, toàn bộ y phục đã bị nàng lão hổ mẫu kia xé nát. Ta cũng không tìm được mảnh vải hoàn chỉnh nào có thể dùng. Triệu Tử Uy, cỡi y phục vứt cho ta!”

Triệu Tử Uy cởi áo khoác ngoài đưa cho hắn.

Hy Bình đón lấy rồi quần vào hạ bộ của mình. Sau đó dưới ánh mắt chần chừ của chúng nhân, bước đến trước mặt Mộng Hương, hỏi: “Nàng thấy rất kì quái là ta vẫn còn sống phải không?”

Mộng Hương đã tỉnh lặng trở lại, nói: “Người là kẻ đáng sợ nhất ta đã từng gặp! Ta chỉ muốn hỏi người, sao phải giả chết?”

Hy Bình cười nói: “Không có nguyên nhân. Ta từ trước đến giờ đều thích giả chết. Có rất nhiều người biết, chỉ có nàng là không biết. Mộng xú thí, biết ta sắp sửa làm gì nàng không?”

Mộng Hương hỏi phục lại vẻ ôn nhu như mộng của nàng trước kia, bình tĩnh nói: “Muốn giết Mộng Hương thì hãy động thủ đi!”

“Hy Bình!” Bảo Nguyệt vừa định nói, liền bị Hy Bình đưa tay ngăn lại.

Hắn chuyển sang nói với Mộng Hương: “Ta rất muốn giết nàng nhưng có rất nhiều người không đồng ý. Có điều có thể khẳng định một điều, suốt cuộc đời này nàng không thể đào thoát khỏi sự báo phục của ta!”

Mộng Hương nói: “Ta tin người có năng lực đó nhưng ta tịnh không sợ hãi. Dù vậy sự cường hãn của người đã đạt đến cảnh giới đáng sợ.”

Tà mang từ hai mắt Hy Bình chiếu vào nhân tình của nàng, trên mặt lướt qua nụ cười tà ác, nói: “Có lẽ, nàng thích sự báo phục của ta. Bảo Nguyệt, theo tiểu thư của nàng trở về đi. Sẽ có một ngày, ta sẽ khiến nàng ta không thể ngăn trở hạo sự của chúng ta.”

Mộng Hương nói: “Ta sẽ không cảm tạ người đâu!”

Hy Bình nói: “Nàng đã làm rồi. Từ trong nhân tình của nàng ta đã thấy điều đó. Mặc dù nhân tình của nàng khiến cho người ta có cảm giác mê man như trong giấc mộng nhưng lần này, trực giác của ta mách bảo trong lòng nàng tồn tại một điểm cảm kích. Mộng xú thí, chúng ta lần này còn chưa đánh xong, hãy nhớ lấy, ta vẫn chưa thua đâu!”

Ài, cái tên này, đến lúc này rồi, dù chết cũng phải thắng, thật sự không biết làm sao mới có thể làm cho đầu óc hắn biến chuyển đây?

Chúng nhân thở dài một lượt, sau đó nhìn hai nữ nhân Minh Nguyệt phong rời khỏi Phong Nhân viện.

Tiểu Nguyệt và Độc Cô Thi lao vào lòng Hy Bình òa khóc.

Triệu Tử Uy đi qua, lúng túng nói: “Người, người không sao chứ?”

Hy Bình cười nói: “Tất nhiên là có sao, bất quá là chưa chết thôi. Ài, hôm nay đánh ba trận, trận này ta bất lợi nhất. Mộng xú thí này không biết cái gì gọi là hạ thủ lưu tình.”

Triệu Tử Uy áy náy nói: “Ta không phải muốn người thả nàng đâu.”

“Bây giờ nói như vậy còn tác dụng gì nữa?” Hy Bình nổi giận lôi đình, quát lớn: “Người cho rằng võ công của Mộng xú thí kém cỏi lắm sao? Nàng ta chỉ là bị ta ôm chặt, không thể thi triển ra. Cái bình dấm tràn ngập thiên địa nhà người lại chạy đến kêu ta thả nàng, ta đã làm! Nếu ta bị nàng ta đưa đến quỷ môn quan, lão tử ta làm quỷ cũng tìm người tính toán.”

Triệu Tử Uy cúi đầu, hắn biết Hy Bình mặc dù mở miệng thóa mạ hắn như vậy nhưng không nghi ngờ gì nữa đã bỏ qua cho hắn. Hắn còn có thể nói gì được?

Hy Bình khế đẩy hai nàng ra, vỗ bồm bộp lên vai Triệu Tử Uy, nói: “Còn muốn theo đuổi nàng ta nữa à?”

Triệu Tử Uy ngẩng đầu, ngưng thị nhìn Hy Bình nói: “Đã biết trước không có kết quả, ta sao lại không thể bỏ cuộc.”

Hy Bình bật cười nói: “Ta sẽ giúp đỡ người. Nhưng lần tới, lúc ta ôm Mộng xú thí, người cũng phải giúp ta. Đừng có mẹ nó rút dao mà đối đầu với ta nữa. Người cũng biết, luận về dùng dao, ta giỏi hơn người. Nếu là trước đây, thanh dao của người sẽ không an lành trở về vỏ của nó đâu nhưng hiện tại, người đã là huynh

đệ của ta, do vậy ta đành phải chọn việc thả Mộng xú thí ra. Ta đã nói, người sẽ hối hận, ta nói tịnh không sai chứ?”

Triệu Tử Uy cũng cười nói: “Ta thực có chút hối hận. Bất quá, mạng người rất cứng. Hơn nữa người vẫn sống khỏe nên ta cũng không hối hận nữa.”

Hy Bình nói: “Đương nhiên là cứng rồi. Nếu không sau khi ta đâm vào tường sao có thể kêu lớn như vậy? Sở dĩ ta kêu lớn thế là muốn thông báo cho mọi người, Hoàng Hy Bình ta vẫn còn sinh long hoạt hổ, không cần lo lắng vì ta. Người tưởng ta vì đau mà rống lên thế sao? Lão tử ta là quyền vương, làm sao có thể dễ dàng bị nỗi đau đòn đánh bại được? Tuyệt đối không kêu đau!”

“Mẹ nó, tới chết cũng muốn giữ thể diện đây mà!”

Triệu Tử Uy cười phá lên, những nam nhân khác cũng cười lớn. Chỉ có những nữ nhân trong tiếng cười khê có pha chút oán trách.

Vưu Túy oán trách nói: “Xem người còn dám ôm loạn nữ nhân nữa không?”

Hy Bình đã chạy đến ôm Dã Mân Côi và Đỗ Quyên, cười nói: “Lần này ta không phải cũng ôm hay sao? Túy tỷ, nàng muốn để ta ôm hay không?”

Vưu Túy yêu kiều nổi giận nói: “Không thèm lý đến người nữa!”

Xuân Yển trả kiếm lại cho Đỗ Quyên, nói: “Bình nhi, con không về thay y phục à?”

Hy Bình ngượng ngùng nói: “Mẹ, con về thay bây giờ.”

Hắn buông hai nữ nhân ra, đến trước mặt Thi Nhu Vân lúc này nước mắt còn chưa khô, khê đỡ lấy nàng, nhu mì nói: “Cùng ta đi về. Thay y phục cho ta nhé?”

Thi Nhu Vân gật gật đầu, vùi đầu vào ngực hắn, khe khẽ ghen ngào nói: “Người với ta không phải có cừu hận sâu đậm sao?”

Hy Bình khê vuốt mái tóc tuyệt đẹp của nàng, nói: “Người trên thế gian đâu chỉ có cừu hận! Nhu Vân, sau này không bận tâm đến cừu hận nữa được không? Tâm tính của nàng rất đơn thuần, không cần phải giữ mãi một điểm cừu hận đó. Ta tịnh không sợ nàng báo thù. Ta chỉ không muốn nàng không nhận được khoái lạc.”

Vương Ngọc Phân nói: “Người hãy trở về thay bộ y phục của người đi, đừng có nói chuyện ở đây nữa. Chẳng lẽ người không biết bây giờ người phơi bày cả mông đít ra hay sao?”

“Người không cảm thấy mông đít trần trụi của ta rất dễ coi sao?” Hy Bình nói xong, liền ôm Thi Nhu Vân chạy như điên. Đỗ Quyên và Độc Cô Thi đuổi theo phía đằng sau.

“Hoàng Hy Bình, người dám nói với ta như vậy hả?” Vương Ngọc Phân quát lên.

Thật là gan mật trùm cả trời đất!

Chúng nữ sắc mặt đều đỏ bừng. Sắc hồng tươi thắm trên gương mặt của hai nữ nhân Vương Ngọc Phân và Bích Nhu là đáng yêu nhất.

145. Chương 144: Thi Đích Quốc Độ

Hy Bình ôm Thi Nhu Vân trở về phòng. Đỗ Quyên cùng Độc Cô Thi đi đến, nắm cửa khóa trái lại.

Thi Nhu Vân nói khê: “Người thả ta xuống được không?”

Hy Bình nói: “Không thích được ta ôm à?”

Thi Nhu Vân không lên tiếng. Hi Bình thở dài, hôn vào môi nàng ta, sau đó mới thả nàng xuống đất.

Thi Nhu Vân đứng ở trước mặt Hy Bình, cúi đầu nói: “Y phục của người để ở đâu ?”

“Nàng tự mà tìm, y phục của ta đều là Mân Côi và Túy tử sắp đặt. Lúc muốn thay thì cũng là bọn họ đến đưa cho ta.” Hấn vừa nói vừa nằm thẳng ra giường, nhìn ba nữ nhân, cười nói: “Căn phòng này nhỏ, cả cái giường này cũng nhỏ. Mà cũng chỉ có một cái giường, làm sao mà đủ dùng. Có lẽ ta cần phải đi bảo người làm chuyển mấy cái giường thừa sang đây. Tôi hôm nay ta không muốn ngủ dưới đất, ài?”

Ba nữ nhân mặt có chút phớt hồng, Đỗ Quyên vội nói: “Thiếp đi lấy y phục, thiếp biết ở đâu.”

Thi Nhu Vân cũng theo Đỗ Quyên đi chọn y phục cho Hy Bình.

Hy Bình hướng tới Độc Cô Thi vẫy tay nói: “Thi nhi, đến đây.”

Độc Cô Thi đi đến trước giường, nhìn nam nhân đang lả lơi. Cơ bắp trên người hấn kết hợp với nhau gây nên cảm giác thu hút, khiến cho tất cả nữ nhân đều bị say đắm. Nàng ngồi ở mép giường, thân thể mềm mại dựa vào ngực Hy Bình, ôn nhu nói: “Ca, ca là nam nhân cường tráng nhất mà Thi nhi từng thấy qua. Bất kể từ phương diện nào mà nói, ca đều là vô cùng cường tráng. Ca, Thi Nhi thật muốn cho chàng xâm phạm thiếp, chỉ là bây giờ là ban ngày. Ôi, ca, chàng thật xấu!” Nàng cảm thấy hạ thể Hy Bình đã bắt đầu cương cứng, kinh ngạc ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào cái dương căn dài thô của hấn, run rẩy nói: “Ca, chàng dọa người như vậy, Thi Nhi rất sợ.”

Hy Bình ngồi dậy, ôm lấy nàng, cười nói: “Lúc vào được bên trong rồi, nàng sẽ yêu thích nó đấy, tin hay không? Không tin thì nói, bây giờ thì có thể thử xem.”

Độc Cô Thi cười duyên nói: “Chưa được! Buổi tối mới cho chàng tiến vào. Chàng thật là hư hỏng, cũng không biết lúc này là lúc nào. Thi nhi không đồng ý chàng hư như vậy. Thiếp muốn đến buổi tối mới được hư, hì hì, chỉ là đối với ca lúc đó thiếp mới hư hỏng! Ở trước mặt người khác, Thi nhi thật sự là rất thực nữ!”

Hy Bình cười nói: “Ta thật cho đến bây giờ cũng không phát hiện ra nàng là thực nữ. Ta nói rồi, nàng phải bị chảy máu một lần, nàng còn nhớ không?”

Độc Cô Thi nói: “Thi nhi nhớ rõ, nhưng, ca, có chuyện này Thi nhi thật không rõ, chàng từng nói lần đầu tiên của nữ nhân đều sẽ chảy máu?”

Hy Bình lúc này đang hôn khắp lỗ tai nàng, lại nhẹ nhàng đáp lại nàng một tiếng: “đúng”

Độc Cô Thi nhỏ giọng nói: “Thi Nhi cho tới bây giờ đều chưa có chảy máu. Lúc cùng Thanh Vân làm lần đầu tiên, thiếp cũng không phát giác được rất đau. Thanh Vân khi đó còn trách ta không phải xử nữ, hấn tra vấn thiếp, nam nhân đầu tiên là ai. Nhưng mà, trước khi Thi nhi ở với hấn, thật sự không có cùng nam nhân khác thân mật. Lúc đó hấn nói oan Thi nhi, thiếp rất tủi thân, sau đó hấn cũng chỉ cùng Thi nhi thân mật vài lần thôi. Thi nhi biết hấn vì Thi nhi không có chảy máu nên đã chán ghét thiếp. Cho nên không muốn cùng thiếp thân mật nữa.”

Hy Bình sững sờ, lớn tiếng mắng: “Thằng khốn nạn, chỉ bởi vì nàng không chảy máu, hấn không thích nàng? Mẹ kiếp, nếu không phải hấn đã chết, lão tử nhất định tìm hấn đánh cho một trận.”

“Chàng hôm nay đã đánh hai trận rồi, còn không đủ sao? Cả ngày cứ muốn đi đánh nhau, cái mặt của chàng đã thành hình dạng gì rồi? Chàng có biết, bọn thiếp lo lắng cho chàng biết bao!” Đỗ Quyên cầm y phục mang đến trước giường, trợn mắt nhìn Hy Bình, miệng oán trách nói.

Hy Bình không biết làm sao đành nói: “Có cách nào đâu, người khác muốn tìm ta đánh nhau, ta thế nào có thể cự tuyệt? Nàng biết đấy, ta từ trước đến nay đều không nỡ cự tuyệt người khác.”

Đỗ Quyên cười cười, nói: “Chàng đang trêu chọc Thi tử? Bọn thiếp muốn giúp chàng thay y phục, nếu mà ở lại đây quá lâu, người bên ngoài sẽ cho rằng bọn thiếp cùng chàng ở giữa ban ngày làm cái chuyện xấu hổ gì đó!”

“Cái gì mà xấu hổ? Ta bây giờ muốn cùng Thi nhi làm. Ta nói qua muốn làm nàng ấy chảy máu, lời nàng ấy vừa rồi nói, làm ta thấy rất kỳ quái. Ta muốn xem nàng ấy có phải là người máu lạnh hay không?”

Hy Bình bắt đầu luồn cởi quần áo của Độc Cô Thi, Độc Cô Thi nửa chống cự nửa dựa sát cùng hấn hi ha ồn ào, giọng trách mắng: “Thiếp không phải là người máu lạnh!”

Đỗ Quyên nói: “Hai người rút cuộc muốn ồn ào đến khi nào? Thi tỷ, tỷ không thể cho chàng mặc y phục trước sao?”

Độc Cô Thi đẩy cái miệng của Hy Bình ra, quay mặt lại nói: “Đỗ Quyên muội giúp tỷ mau! Chàng đối phó tỷ, tỷ cũng bị cưỡng bức. Ờ a, ca, không được hôn miệng thiếp, thiếp còn muốn nói chuyện nữa!”

Độc Cô Thi cũng bị Hy Bình hôn vào miệng, nói không ra lời.

Đỗ Quyên vừa thấy, đem y phục ném ở trên giường, nói: “Các người muốn ồn ào thì ồn ào, thiếp phải ra khỏi đây, cứ chờ tiếp nữa, chẳng biết phải đến lúc nào? Nhu Vân tỷ tỷ, tỷ muốn lưu lại không?”

Thi Nhu Vân vội vàng y phục cầm trong tay cũng ném lên trên giường, nắm lấy bàn tay nhỏ của Đỗ Quyên xoay người đi ra ngoài.

Hy Bình kêu lên: “Các nàng không bồi tiếp ta sao? Nhu Vân, nàng đã nói muốn giúp ta mặc y phục, thế nào còn chưa có mặc lại chạy đi? Tiểu búp bộm nàng, a ô, các nàng không giúp ta khóa cửa à?”

Hai nàng đã ra đến cửa, Đỗ Quyên quay đầu lại cười nói: “Đại sắc lang, bảo Thi tỷ giúp chàng mặc đi! Bọn thiếp không khóa cửa. Bây giờ rõ ràng là ban ngày, thiếp không thể lưu lại cho chàng giở trò xấu xa, buổi tối mới nghe theo chàng.”

Hy Bình nói: “Tiểu diệu nhi, nàng lần đầu tiên là lúc ở ban ngày dâng hiến cho ta, bây giờ đảo ngược trở nên không thích ban ngày?”

Đỗ Quyên đỏ mặt, kéo theo Thi Nhu Vân bước đi, chỉ nghe Thi Nhu Vân nói: “Đỗ Quyên, ban ngày và ban đêm có cái gì khác nhau không?”

Hy Bình không nghe được Đỗ Quyên trả lời, bởi vì các nàng đã đi xa. Còn Đỗ Quyên có trả lời hay không hoặc trả lời như thế nào, hắn thật không thể biết được. Hắn chỉ biết được, hắn phải khóa trái cửa. Nếu không Độc Cô Thi cũng sẽ không cho hắn đạt được tâm nguyện. Mặc dù nữ nhân bao giờ cũng mở rộng bắp đùi để làm việc này, nhưng rất ít nữ nhân thích mở rộng cửa mà làm ân ái.

Hắn ra khỏi giường đi khóa trái cửa, quay đầu lại hướng Độc Cô Thi nói: “Nàng còn muốn đi hay không?”

Độc Cô Thi không hiểu được ý tứ lời nói của hắn, thắc mắc nói: “Sao?”

Hy Bình lại ngồi xuống mép giường, nói: “Nếu nàng còn muốn đi, ta sẽ không xâm phạm nàng, ta mặc y phục rồi cùng nàng đi. Bởi vì, một khi ta xâm phạm nàng, nàng sẽ không còn sức lực để đi.”

Độc Cô Thi cúi đầu không nói gì.

Hy Bình vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp đã ửng hồng của nàng, nói: “Nàng không lên tiếng, ta sẽ giúp nàng quyết định nhé!”

Đã là điều mà sắc lang này quyết định, đương nhiên là chỉ có một, hắn còn có thể quyết định cái gì?

Độc Cô Thi hoảng sợ nói: “Thiếp thật sự sẽ không còn sức lực sao?”

Hy Bình cười quỷ quái: “Nàng đã thử qua rồi mà nói không biết?”

Tiếp theo hắn bắt lấy Độc Cô Thi đè xuống giường, hôn nồng nhiệt, hai tay cởi bỏ y phục của nàng. Độc Cô Thi nhiệt liệt đáp lại hắn, phút chốc, y phục trên người nàng đã bị Hy Bình quăng qua một bên nhanh chóng.

Tay hắn vừa nhẹ nhàng xoa xoa khắp ngực nàng, miệng lướt qua cổ trắng như tuyết của nàng, nhẹ giọng nói: “Thi nhi, nàng không còn là quả phụ trẻ tuổi xinh đẹp nữa, mà sẽ là tiểu thê tử hạnh phúc nhất của Hoàng Hy Bình ta.”

Độc Cô Thi rên rỉ thở ra: “Ca, bất kể đúng hay sai, Thi nhi đều không hối hận, chỉ cần ca không ghét bỏ Thi nhi thì dù đi đến đâu, Thi nhi nguyện cả đời đều làm tiểu kiều thê của chàng, vì chàng sinh thật nhiều hài tử.”

Hy Bình mang nàng ôm vào trong lòng, chăm chú nhìn nàng, thở dài nói: “Rất nhiều nữ nhân yêu thích ta, đều bất chấp đúng hay sai. Ta dù sao vẫn cảm thấy có lỗi với bọn họ, cho nên đối với những nữ nhân này,

ta chỉ quan tâm chăm sóc yêu thương. Còn việc đúng sai của người thế gian trong mắt ta, chỉ là một hạng trò chơi quy tắc không thực tế lắm thôi.” Hần lúc này nhớ tới Tiểu Nguyệt và Độc Cô Tuyết, còn có Hoa Lô đang ngủ tại một gian phòng khác.

Độc Cô Thi xoa khuôn mặt đã bị biến dạng của hắn, nhẹ giọng nói: “Còn đau không? Ca, kỳ thật chàng là người hấp dẫn nhất mà chàng lại không biết. Bởi vì chàng đối với thế gian này chưa thông suốt, cho nên tại trong tâm linh chàng sáng tạo ra một thế gian khác. Nơi đó do chàng làm chúa tể, cho nên chàng lộ rõ sự tự tin tuyệt đối ở trước mặt nữ nhân. Sự tự tin của chàng lại tạo thành một khí phách hơn người, và làm mỗi một nữ nhân bị chinh phục. Nữ nhân trời sinh luôn nguyện ý dựa vào cường giả.”

Hy Bình không rời khỏi người Độc Cô Thi chỉ dùng cánh tay xoa nhẹ lên đầu của nàng, nói: “Nàng thế nào lại nói ta không biết? Ta không có gì là không biết.”

Quả đúng như thế, màn khoe mẽ sự vô tri lại bắt đầu.

Độc Cô Thi lộ ra nụ cười, hai tay vòng qua cổ hắn, mặt tiến gần đến miệng hắn, nói: “Chàng đừng quan tâm thiếp nói chàng thế nào, chỉ cần chàng biết là thiếp yêu chàng, là đủ rồi. Ca, đã đến lúc, chẳng lẽ chàng còn muốn Thi nhi đợi nữa sao?”

“Thi nhi của ta thật sự là rất biết chọn thời gian đấy.” Hy Bình dứt lời, nhảy ra khỏi giường. Hần đứng ở trước giường nhường cho Độc Cô Thi nằm ngang phía dưới, nhắc đùi ngọc của nàng đặt ở trên đôi vai hắn, hai bàn tay to đặt ở bờ hông nàng, Độc Cô Thi cũng tự giúp nam căng của hắn cương lên, hắn nói: “Thi nhi, ta phải khiến nàng đau đớn một lần nữa.”

Độc Cô Thi nói: “Ừ! Ca, Thi nhi cho đến giờ chưa có cảm giác đau đớn. Thi nhi nguyện ý cho chàng làm đau một lần, cho dù là một vạn lần đau đớn, Thi nhi cũng nguyện ý chấp nhận.”

Hy Bình đột nhiên biến nam căng của mình thành thô dài vô bĩ đột ngột tiến mạnh vào chỗ khe hở.

Độc Cô Thi đột nhiên hét ra tiếng, hai khủy tay bám chặt lấy sàng giường chống giữ, hai chân cứng đờ, hông nhấc cao, cơ thịt trên bề mặt cũng rung rung, hiển thị thống khổ cực kỳ. Nàng đau đớn kêu lên: “Ca, Thi nhi bị rách rồi, rất đau, cái đó của chàng như thế nào lại lớn như vậy? Ừ a! Ca, chàng hãy ngừng lại, Thi nhi không muốn nữa.”

“Nàng còn là xử nữ?”

Hy Bình lúc vừa mới tiến nhập Độc Cô Thi đã cảm thấy được vật chướng ngại vững chắc kiên cố. Hần ở trong nháy mắt, lại không kịp suy xét, nam căn của hắn giống như dùi sắt đâm xuyên chướng ngại của nàng mà tiến thẳng hoa tâm thâm xử. Nhưng mà Độc Cô Thi thần thái thống khổ khiến hắn không dám tiếp tục. Đồng thời đem dương căn thu nhỏ lại, rút ra ngoài, hướng tới hạ thể nàng nhìn ngắm. Hần giật mình nhìn thấy nơi đây có máu chảy ra. Nhưng hắn biết, Độc Cô Thi thông đạo thật không có vỡ nứt, giọt máu này, đến từ lớp màng trinh của nàng bị xé hủy.

Nàng vậy mà còn là xử nữ?!

Độc Cô Thi cũng nhẹn đau ngồi dậy, nhìn vào hạ thể chính mình, ngây người một hồi lâu, mới nói: “Ca, vì sao lại như vậy?”

Hy Bình ngồi lại trên giường, ôm lấy nàng, nói: “Có lẽ không nên hỏi nàng, nhưng vì để làm rõ sự việc, cho nên ta phải hỏi. Thi nhi, Từ Thanh Vân tiểu tử kia dương căn có phải là rất ngắn?”

Độc Cô Thi nói: “Ca, Thanh Vân cái đó thì rất ngắn, nhưng cũng hơi to. Chỉ là hắn mỗi lần tiến đến, Thi nhi cảm giác được hắn đâm vào trong Thi nhi, lại không giống ca chàng tiến vào sâu như vậy. Hần dường như chưa từng tiến đến chỗ đó của thiếp vậy.”

“Có lẽ là bởi vì màng trinh của nàng khá dày mà khe mô rất nhỏ, cho nên hắn thật không thể phá được màng trinh của nàng, bởi vậy nàng cũng không có chảy máu.”

Hy Bình phỏng đoán không sai. Kỳ thật Độc Cô Thi cơ hồ có thể được xem là một thạch nữ. Màng trinh của nàng so với nữ nhân bình thường dày hơn rất nhiều cũng cứng dẻo hơn rất nhiều, mà khe mô cũng so với nữ nhân bình thường còn nhỏ hơn rất nhiều. Cho nên dương căn của nam nhân rất khó phá được màng trinh của nàng, cũng chỉ có loại dương căn rắn chắc vô bĩ giống thiết bả của hắn không cần biết dưới tình

hướng nào cũng ngang tàng cường thế mới có thể đột phá được màng trinh của nàng. Nhưng mà, loại nữ nhân giống Độc Cô Thi, thông đạo bản thân thì rất nhỏ hẹp, Hy Bình đồng thời cũng hơn bình thường cả thước tắc mạnh mẽ mà tiến nhập, tự nhiên sẽ khiến nàng đau đớn không cách nào chịu đựng.

Độc Cô Thi ôm chặt Hy Bình, kích động nói: “Ca, chàng nói Thanh Vân thật không có tiến đến chỗ đó của Thi nhi? Chẳng lẽ từ đó đến nay hần đều là ở bên ngoài Thi nhi làm bữa? Ca, Thi nhi còn có thể xem như là xử nữ không?”

Hy Bình cười nói: “Bây giờ thì đã không phải, nhưng mà vừa rồi đỉnh thực là như vậy. Từ Thanh Vân thật sự là thất bại, không trách được nàng không có mang thai hài tử. Thi nhi, vừa rồi có phải là rất đau đớn?”

Độc Cô Thi nói: “Ừ! Người ta thiếu chút nữa đau đến chết.”

Hy Bình nói: “Còn muốn hay không muốn tiếp tục?”

Độc Cô Thi buông Hy Bình ra, điều chỉnh phương hướng, nằm ngửa thẳng mặt lên, nói: “Ca, thiếp biết cái đó của chàng rất xấu xa. Thi nhi đã đau đớn một lần, chàng hãy thu nhỏ lại một chút đi! Chàng hiện tại đủ so với Thanh Vân lớn gấp bội. thiếp muốn của chàng giống như hần to bằng nhau, bởi vì Thi nhi đột nhiên bắt đầu sợ đau rồi.”

Hy Bình nằm sấp xuống, đè lên người nàng, thu nhỏ dương căn lại tiến vào hoa đạo, sau đó nhẹ nhàng hoạt động, nói: “Nàng luôn đều không có được trải qua vui sướng hoan lạc cao trào?”

Độc Cô Thi mơ màng nhìn hần, nói: “Thi nhi không hiểu rõ cái gì là cao trào, Thanh Vân và thiếp lúc đó dường như không làm sao thỏa mãn được, thiếp vẫn phải giả vờ thỏa mãn không đứng lên. Thiếp đi theo hần, chỉ vì bởi vì thiếp là thê tử của hần. Nhưng hần cũng không cần thiếp nhiều, lúc ấy thiếp vì muốn giúp hần sinh một đứa hài tử mới như vậy. Dù sao thiếp cũng từng là thê tử của hần. Nhưng từ nay về sau thiếp không còn là thê tử của hần nữa, bất kể từ trên nhục thể hoặc là trên cảm tình, hần đều chưa từng thật sự tiến đến mức cao nhất của Thi nhi. Thi nhi cả đời chỉ có một nam nhân là chàng! Ca, chàng thật sự mạnh mẽ, Thi nhi lúc trong thống khổ cảm giác được chàng dành cho ta sung sướng và khoái cảm. Tỷ tỷ nói thật không sai, chàng là một công cụ cỡ máy tình ái. Con trâu ngang ngược chuyên vì tình ái mà sống, vĩnh viễn đều có thể khiến nữ nhân vui sướng hô hoán vĩ đại nam nhân!”

Hy Bình động tác càng thêm mãnh liệt ,chuyện cười, có người biểu dương, đương nhiên phải càng thêm cố gắng!

Hy Bình nói: “Xem ra hai tỷ muội các người ở sau lưng ta nói xấu rất nhiều, ta bây giờ phải dày vò đến chết nàng tiểu ny tử!”

Độc Cô Thi rên rỉ nói: “Ca, dù là bị chàng dày vò đến chết, Thi nhi cũng cam tâm tình nguyện! Đến đây! Ca, hãy dùng phương thức mạnh mẽ nhất chinh chiến địch nhân xinh đẹp của chàng mà khiến cho nàng ta trong sát na tử vong thưởng thức được sự rung động nhất đời người!”

Hy Bình nghe được nàng nói như vậy, liền đem dương căn tăng lên đến mức nàng có khả năng dung nạp cực hạn, sau đó cùng đủ loại phương thức xâm chiếm lĩnh thổ cuối cùng của nàng. Độc Cô Thi do bị nam nhân mạnh mẽ xâm phạm bên dưới, lý trí dần dần thất thủ. Trong lúc mơ màng, nàng nhận được nam nhân này dành cho nàng tình ái khoái cảm mãnh liệt nhất, nàng cuối cùng vô lực tê liệt ở trong lòng hần, theo đó mà mê man đi.

Nam nhân này nói thật sự không sai, một khi bị hần xâm phạm, nàng rút cuộc vô lực đi lại. Nàng cuối cùng đã hiểu ra, Đỗ Quyên vì sao phải chạy ra ngoài.

Đỗ Quyên sở dĩ không dám tại ban ngày cùng Hy Bình vui vẻ ân ái là bởi vì nàng biết một khi như vậy, nàng sẽ muốn ngủ thẳng đến hôm sau. Việc đó khiến cho tất cả người Phong Nhân Viện đều biết là nàng ở ban ngày ban mặt cùng Hy Bình là làm chuyện gì. Người khác sẽ nói là nàng điên khùng, nàng không phải Hy Bình, thế nào có thể điên?

Nhưng mà Độc Cô Thi đích xác theo Hy Bình điên một hồi, e rằng còn muốn điên suốt đời. Nàng rất thích loại cảm giác này, cũng giống như nàng thích nghe Hy Bình ca hát vậy, nàng yêu tất cả của hần, yêu luôn cả cơn điên tràn đầy của hần.

Hy Bình giúp nàng đắp chăn cho tốt, sau đó mặc y phục, đóng chặt cửa rồi đi ra ngoài.

Lúc rời khỏi Độc Cô Thi, hắn nói một câu: “Ta đã nói qua, nàng là tiểu kiều thê của ta, ai cũng không thể thay đổi sự thật này.”

Độc Cô Thi khi đó đã mê man, nàng không nghe được lời Hy Bình nói, nhưng tại bất luận lúc nào, nàng đều tin chắc Hy Bình sẽ bảo vệ nàng. Cho nên mặc kệ tương lai ra sao, nàng vẫn như cũ lựa chọn Hy Bình, vẫn như cũ yên bình mà ngủ.

Có lẽ nàng từng là thê tử Từ Thanh Vân, nhưng nàng hiện tại lại chỉ thuộc về Hy Bình, chỉ là thê tử Hy Bình, chính thức thê tử!

Nàng không oán, đương nhiên không hối hận..

146. Chương 145: Chúng Tụ Nhất Đường

Trong khi Hy Bình đến, Hoàng Dương cùng Đỗ thanh Phong đã trở về được một lúc rồi.

Nhìn thấy Hy Bình đến, Vương ngọc Phân trợn mắt hung tợn nhìn hắn, nói:

- Người làm gì ở đây mà lâu thế? Không biết bây giờ là ban ngày sao?

Hy Bình không dám nhìn bà ta, lại hướng sang Hoàng Dương nói:

- O! Phụ thân, người đã trở lại, người có thấy người tình cũ của người hay không. Nghe nói bà ta cũng đi vào Đại địa Minh rồi? Như thế nào, bà không trở về cùng người à?

Tiểu tử này, có tình di chuyển sự chú ý của mọi người, để cho chuyện của Vương Ngọc Phân không bị mọi người để ý. Hắn cũng lại không cần trả lời nữa.

Nhưng mà Vương ngọc Phân tịch không định buông tha hắn, tiếp tục truy hỏi:

- Người cùng Thi nhi ở chỗ đó làm gì?

Ôi a! Nữ nhân này, như thế chưa đủ loạn lung tung? Hy Bình gãi gãi đầu, ngồi xuống ghế, cười nói:

- Cô nam quả nữ ở cùng trong một phòng lâu như vậy, bà nói xem còn có thể làm gì?

Mẹ nó, thoát rồi!

Wang ngọc Phân mặt đỏ lên, Đỗ thanh phong vội la lên:

- Người nói là người cùng Độc cô Thi cái gì rồi?

Hy Bình thản nhiên thừa nhận:

- Ái chà! Cũng là nhục phụ thông minh.

Đỗ thanh Phong thở dài:

- Ta thông minh, người lại làm cho không đủ thông minh rồi. Độc cô Thi là con dâu của Từ Phiêu Nhiên, nhưng người lại cùng nàng làm ra chuyện thế này? Sau khi lão ta trở về, chẳng biết sẽ đối với người thế nào đây? Ài! Lần trước từ Địa ngục Môn trở về, lão ta đã quyết liệt với chúng ta lắm rồi. Giờ đây người làm ra việc này, khả năng lại phải bình hung tương kiến rồi.

Hy Bình nói:

- Con sợ lão ta sao?

- Vấn đề này không phải sợ hay không sợ, mà là vấn đề đạo đức. Độc cô Thi dù sao cũng là vợ của nhi tử lão, người lại không sợ người khác nói người? Cho dù người không thèm để ý người khác nói người như thế nào, nhưng người thử nghĩ một người vợ người ta là sao đối mặt với những lời chỉ trích xung quanh chứ?

Hy Bình đưa mắt nhìn Hoàng Dương, chậm rãi nói:

- Phụ thân! Rất nhiều chuyện không đạo đức, con nhi tử người đều đã làm qua, cũng không sợ làm thêm một lần. Con mặc kệ người khác nói thế nào, chỉ cần không để con nghe thấy thì người đó đều vô sự. Nếu để con nghe thấy có người nói xấu Thi nhi nửa lời, con sẽ đâm vỡ mồm hắn. Thi nhi từ bây giờ đã là nữ nhân của con, với Từ gia không có gì quan hệ. Nếu có người không phục, dù cho kiếm đến Hoàng Hy Bình con, con đều tiếp được toàn bộ. Mẹ nó, đạo đức cái gì, lão tử mới đúng là đạo đức!

Mọi người kinh dị đưa mắt nhìn hắn, người này quả nhiên là một thằng điên.

Đỗ thanh Phong lắc đầu nói:

-Chúng ta quản không nổi người rồi, việc đến rồi phân giải, cũng chỉ còn cách đứng ở bên người rồi. Người luôn mang đến phiền toái cho chúng ta.

Hy Bình cười nói:

- Nhạc phụ, con biết người đối với con rất tốt, đến lúc đó con kêu Tư Tư sinh cho người một ngoại tôn. Để cho lão nhân gia người những năm sau này, cuộc sống không còn tĩnh mịch như vậy nữa.

Những lời này xem như hơi vỗ đít ngựa! Bất quá, thật sự không thể nào cao minh hơn.

Đỗ thanh Phong cũng cười rồi mắng:

- Tiểu tử, ta còn chưa già đến mức không biết phải trái thế nào, người nói sớm quá rồi.

- Không còn sớm, qua mấy tháng là sinh ra rồi, ha ha!

Hy Bình nở nụ cười đến là đắc ý.

Vương ngọc Phân thật sự coi không nổi nữa, giận dữ nói:

- Những lời nói thế này mà người cũng đường hoàng lớn tiếng, tiểu tử chết bầm người!

Xuân yển nói:

- Muội muội, nó lại là người như thế này, nhưng không phải là do ta dạy dẫu.

Bà đem trách nhiệm một hai đẩy sạch sẽ. Cũng không nghĩ đến chính mình một lần đã kêu Hy Bình đeo bím Hoa Lô, cái này cực kỳ không đạo đức, đương nhiên cần phải sửa chữa rồi.

Kỳ thật! Không có cha mẹ như thế, làm sao có được người con như vậy?

Đột nhiên Vương ngọc Phân nói:

- Người là Chân Yển Minh nguyệt Phong? Vì sao lúc trước chúng ta đến Hoàn Sơn thôn, thì người làm như không nhận biết chúng ta? Và còn đem võ công toàn bộ giấu đi, để chúng ta nhìn lộn người chỉ là một phụ nhân rất bình thường, lại không ngờ người là chân nhân bất lộ tướng.

- Chúng ta đã quy ẩn ở núi rừng, chỉ nghĩ sinh hoạt bình bình đạm đạm. Nhưng sự xuất hiện của các người, nói trên căn bản đã làm đổ vỡ sinh hoạt này. Lúc ta thấy các người nhất định muốn lưu lại, mới nhường để các người mang đi huynh muội bọn họ hai người. Nếu không các người lại tình cờ gặp mặt được Dương ca cùng Hy Bình đi hái thuốc trở về. Lại sợ các người là muốn thu Hy Bình làm đồ đệ, cũng sợ các người thân phận thật sự Dương ca cùng với ta. Cho nên phải lừa dối rất nhiều, thật sự là không có ý như vậy. Ta nghĩ các người sẽ hiểu được.

Bà nói đúng vậy, thời gian nàng hành tẩu giang hồ, cũng như Mộng Hương bây giờ tháng ngày mang theo khuôn mặt giả tạo giống nhau. Huống hồ đã trải qua nhiều năm, cho dù vợ chồng Đỗ thanh Phong từng thấy qua bà, cũng nhận không được bà. Nhưng mà Hoàng Dương lại không giống thế, hai kẻ tình địch ấy sao có thể không nhận biết nhau? Theo cơ bản như thế, năm đó Xuân Yển cho kêu bọn họ mang theo Hoàng đại Hải và Tiểu Nguyệt rời khỏi Sơn thôn.

Vương ngọc Phân mỉm cười nói:

- Chúng ta thế nào lại thu cái loại người như nó làm đồ đệ tử?

Bà đối với Hy Bình tựa hồ rất có ý kiến, Hy Bình cũng không biết đã đụng chạm đến chỗ nào của bà.

Đỗ thanh Phong nói:

- Kỳ thật sau này ta cũng đã biết được từ Đại Hải và Nguyệt nhi tên của phụ thân của chúng nó , nhưng ta nghĩ trên thế gian rất nhiều người đồng danh đồng tính. Huống chi đổi lại, cho dù chân chính là Hoàng tiểu tử, đây cũng không gì không thể. Hắn muốn sống tại thâm sơn. Dù sao con gái hắn ở trong tay ta, chỉ là không ngờ người chính là Chân Yến Minh nguyệt Phong . Ài! Nhân thế khúc chiết!

- Đỗ lão đầu, con mẹ nó! Người kêu ta rằng Hoàng tiểu tử hơn mười năm rồi còn không quá nghiệm ngập? Nếu lúc trước ở chỗ ta, tuyệt sẽ không cho người đem nhi tử ta đi. Mẹ nó, nhìn người đem con ta đây một đức tính cùng người, thật khiến cho người ta ân hận! Người lại không thể tìm đối tượng khác đây y được sao?

Hoàng dương vừa kêu vừa réo lớn lên, tóm lại lão hiểu được đứa con thứ hai của lão sẽ tán gái ở bất kể chỗ nào, tính tình nó giống hệt như Hoàng Dương ấy. Sinh con ra đương nhiên cũng được cái giống đa tình thuần chất, có thể Hoàng đại Hải mỗi ngày lại không đúng, người nói lão điên? Còn tốt, có đứa con lớn . chẳng những đa tình, đơn giản là dâm côn!

Đỗ thanh Phong cười y nói:

- Đúng, không đúng cần xem kết quả?

Hoàng Dương tròn mắt không lời đổi lại. Hy Bình phẩy tay nói:

- Khách khách! Nhạc phụ, điểm ấy con rất giống người, coi lại cha con ngày trước thường là bị người chọc tức. Không phải vậy, phụ thân sẽ không sợ những câu nói ấy của người như thế. Cũng phải, phụ thân từ Trường Xuân Đường ra, khả năng thế nào đấu qua người?

Đỗ thanh Phong nói:

- Bất quá cha của người là rất có năng lực chạy trốn. khách khách.

Hy Bình cũng cười to theo:

- Đúng, không đúng một dạng như Tiểu Ba? Cười chết ta rồi! Không có ngạc nhiên trước khi con đánh nhau, tóm lại là phụ thân nói với con đánh không xong lại chạy trốn, nên điểm ấy con không nghe. Quả như mỗi lần đánh nhau con đều bỏ chạy, con còn có thể gọi Quyền vương sao?

Hoa sơ Khai cũng không cam tĩnh mịch nói:

- Bọn người không cần phải cười, tóm lại có một ngày các người sẽ tại trước mặt Trường xuân đường chúng ta hèn hạ cầu xin, đã đánh nhau thì có bao giờ kết thúc.

Sẽ không nhất định đánh nhau? Có cái gì đặc ý chứ? Lão tử Trường xuân Đường có thể cầm tiền đánh chết các người! Coi các người còn khoa trương âm ỹ không?

Tiền nhiều thì lớn tiếng, Đỗ thanh Phong cũng có chút sợ rồi, vội hỏi:

- Hoa tài chủ không cần tức giận, chúng ta chỉ là nói vui mà thôi, đến lúc chia tay đừng quên cho huynh đệ vay chút tiền.

Hoa sơ Khai cười khổ nói:

- Ta chỉ muốn hỏi người, trước kia người mượn, khi nào mới trả lại?

Đỗ thanh Phong, Hoàng Dương và Hoa sơ Khai ba người nhìn lẫn nhau một trận, đột nhiên phát ra tiếng cười cuồng dại.

Sau khi cười qua, Xuân Yến nói:

- Các người cũng nên nói xem lần này tại Đại địa Minh thương lượng cái gì?

Đỗ thanh Phong sắc mặt lập tức nghiêm chỉnh nói:

- Lạc Thủy đã bại trận, còn bị Thái Âm giáo phản công đuổi thẳng trở về. Xem ra không còn bao nhiêu ngày, Lạc Thủy sẽ trở lại Long Thành, mà Thái Âm giáo cũng sẽ lại đánh tới Long Thành. Cho nên Lạc Hùng khẩn cấp triệu tập cao thủ các đại phái, thương lượng sách lược kháng địch.

Vương Ngọc Phân nói:

- Thanh Phong, ta chợt nghĩ ra được ở trong đó có rất nhiều nghi vấn. Rút cuộc là Thái Âm giáo xâm nhập vô lâm Trung Nguyên chúng ta, hay là chúng ta đi công đánh Thái Âm giáo?

Đỗ thanh Phong trầm tư một lát rồi nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, nghe đồn trên giang hồ Thái Âm giáo chuẩn bị xâm nhập Trung Nguyên. Lạc Hùng nghe được tin tức đó, vì sự yên bình của vô lâm Trung Nguyên, cho nên quyết định tiên hạ thủ vi cường, không cho âm mưu Thái Âm giáo đạt được. Và Thái Âm giáo thượng đại Thánh Nữ A Mật Y cùng Huyết Ma có quan hệ rất xa. Theo một gốc độ nào đó mà nói, những người ấy muốn trả thù vô lâm Trung Nguyên, bởi vì Huyết Ma bị chúng ta xuất lĩnh vô lâm Trung Nguyên truy sát. A Mật Y đương nhiên sẽ không thể quên hận thù của tình nhân bà ta với vô lâm Trung nguyên, vì tình nhân sẽ làm hết khả năng có thể. Tóm lại bà ta sẽ tìm kỳ trả thù. Nếu đã muốn phòng, thì sao không tấn công, cho nên mặc kệ là như thế nào, ta đều là ra sức cho Lạc Hùng.

Sắc mặt Xuân Yển buồn bã nói:

- Đại địa Minh cùng Thái Âm giáo cũng có quan hệ rất lớn, vì sao Lạc Hùng lại chủ trương công đánh Thái Âm giáo? Nhiều người đều biết, nãi nãi của lão ta là Thánh nữ Nguyệt như Sương của Thái Âm giáo, lão ta thế nào lại cầm đầu tiêu diệt Thái Âm giáo? Huống hồ Thái Âm giáo tuy nói có thể xâm nhập Trung Nguyên vì Huyết Ma báo thù, nhưng cũng tịnh không có hành động thực sự, có phải là chúng ta quá gấp gáp? Ngược lại giờ đây đem Thái Âm giáo đưa tới rồi. Thực lực Thái Âm giáo tuy lớn, nếu muốn cùng cả vô lâm Trung Nguyên đối đầu thì không có khả năng, bọn họ có thể có thể không về, nhưng mà đã đến đây, đương nhiên là ôm trong lòng quyết tử. Vì thế vô lâm Trung Nguyên cũng phải trả giá thật lớn, lúc ấy vô lâm sẽ lưu huyết không ngừng, còn nói cái gì yên bình nữa?

Đúng vậy có cừu sát, thì có huyết, giang hồ lại tuyệt sẽ không an bình.

Đỗ thanh Phong lâm vào trầm tư, tất cả mọi người nhìn lão.

Hoàng Dương lại đột nhiên nói:

- Ta ghét nhất gã điếu nhân Lạc Hùng ấy.

Xuân Yển toàn thân chấn động, cả kinh nói:

- Dương ca, ngươi vì sao chán ghét lão ta?

Hoàng Dương nói:

- Huynh chẳng biết vì sao, dù sao gặp lại lão ta huynh lại thấy không thoải mái. Năm đó lúc huynh đối mặt với Huyết Ma, mặc dù trong lòng có sợ, nhưng mà lại như trong cái sợ sinh ra một loại cảm giác kính phục. Y là ma nhân, nhưng khí phách của y cũng khiến lão tử khâm phục. Ta nhìn lại Lạc Hùng này công nhận là nhân vật anh hùng mà lại loại cảm giác ghê tởm.

Nguyên lai là thiên kiến!

Mọi người đều thở dài một hơi. Lão nhân, thiên kiến đặc biệt lớn.

Hy Bình quả nhiên không hổ là nhi tử bảo bối của Hoàng Dương, hần phụ họa nói:

- Phụ thân, con ủng hộ người. Lần sau gặp lại lão ta, con lại giúp người chinh lão ta. Phụ tử chúng ta đồng lòng, phụ thân nhìn lão ta muốn buồn nôn, nhi tử thấy lão ta đương nhiên cũng sẽ không ngon miệng, không đánh lão ta thế nào được? Lão tử còn muốn ăn cơm chứ. Đánh lão ta rồi, phụ tử chúng ta hai người mới có thể ăn uống an ổn, bằng không ăn cơm rồi nhìn thấy lão ta lại nôn ra. Điều ấy lại không đáng giá rồi.

Tiểu tử này, vì muốn đánh nó, lý do gì đều có thể đưa ra được.

Hoàng Dương chăm chú nói:

- Tốt lắm, nên như thế.

Không thể tưởng được là người một đẳng kêu Hy Bình chạy trốn, hiện tại lại có thể cũng cao giọng ủng hộ Hy Bình đi tìm người ta, thật sự là tiến bộ thần tốc. Người ta nói, sống đến già học đến già, Hoàng Dương lão nhân đúng là để tử tốt nhất, đến lúc chạy trốn bắt đầu học tập người ta dạy người đánh trả, đó là một con đường xa xôi nhiều?

Hoa sơ Khai nói:

- Ta nói thật, ta cũng không thích Lạc Hùng con người ấy. Có đôi khi ta cảm thấy trong đôi mắt y có tàng trữ điều gì ấy khiến người ta lạnh lòng. Lúc Huyết Ma đánh với Lạc Vân và Võ lâm tứ đại gia, cha ta Hoa Thắng tuy không có tham dự. Nhưng sau khi Lạc Vân bị Huyết Ma đánh chết, bởi vì ngoài y ba vị trưởng bối đều bị thương, cho nên ta không tham gia tang lễ của Lạc Vân, chỉ có cha ta đến đó. Sau khi cha trở về, dặn ta chú ý Lạc Hùng nhi tử của Lạc Vân. Mà Lạc Hùng lúc ấy ở trong chốn Võ Lâm kỳ thật tịch không có nổi danh gì, ta không biết vì sao cha ta muốn ta chú ý Lạc Hùng. Vì vậy hỏi để làm cái gì, cha chỉ có nói một câu “Y so với cha y Lạc Vân còn phải đáng sợ hơn”. Có lẽ là bởi vì những lời này, sau này ta nhìn thấy Lạc Hùng thì tóm lại trong lòng không được thoải mái, nhưng lại không biết không thoải mái ấy vì sao mà đến.

Mọi người hai mắt nhìn Hoa sơ Khai kinh ngạc, nếu đơn giản là Hoàng Dương hay Hy Bình nói chán ghét Lạc Hùng còn có chút đạo lý, bởi vì trong hai người đó một thì thiên kiến, một thì phong tử. Nhưng giờ đây ngay cả Hoa sơ Khai cũng nói như thế, và khai sơn chi tổ Hoa Thắng của Trường Xuân Đường cũng bàn ra thế, lại khiến người ta suy nghĩ sâu xa và khó hiểu rồi.

Đỗ thanh Phong nói:

- Việc này tạm thời không nói, Lạc Hùng là một người như thế nào, tất cả mọi người đều công nhận rồi, chúng ta nói xấu người ta sau lưng tịnh thấy không được tốt lắm. Gần đây phương nam xuất hiện một cổ thể lực, tại ngăn ngủi trong một hai tháng, đem một số ma môn và ma nhân lớn nhỏ hợp thành, nhưng tịch không đến gây sự chánh đạo Trung nguyên. Điều ấy khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái, đúng là còn có Hồ Diệp môn cũng ở trong đó, ta sợ Tinh Oánh đã bị ảnh hưởng đến.

Dứt lời, lão hươu Vương ngọc Phân nhìn thoáng qua, cái nhìn ấy của lão mang rất nhiều áy náy.

Hy Bình cười nói:

- Nhạc phụ, không phải lo, nhạc mẫu này của con không ai dám đụng. Có Hoàng Hy Bình con ở đây, ai dám có chủ ý đánh nhạc mẫu này? Ha Ha, lão tử thiết quyền đón tiếp!

Vương ngọc Phân không khách khí nói:

- Người cho ta chút đứng đắn! Người tính toán điều gì đây? Người làm như người lợi hại lắm không bằng?

Hy Bình trợn mắt liếc qua liếc lại. Ôi! Nhạc mẫu này đối với hắn thế nào mà càng ngày càng nổi giận rồi? Hình như hắn không có làm phiền bà nhiều mà? Trước kia bà giống như Đinh văn Tĩnh, thế nào không được vài ngày lại biến thành bà già ngang ngược rồi?

Hắn đưa ánh mắt hướng sang Đỗ thanh Phong, hy vọng Nhạc phụ này có thể quản quản lão bà của mình, ai ngờ Đỗ thanh Phong đứng lên nói:

- Ngọc Phân, nước đây có thể nguội rồi, ta trở về uống đây. Đúng rồi, cũng không thấy hai tiểu tử ra đây, không biết bọn chúng chạy đi đâu rồi?

Đỗ thanh Phong bỏ đi, là lão muốn uống Cẩu tiên thang. Sau lại mới biết chẳng những canh không còn rồi, ngay cả hai củ nhân sâm hình người ở trong nồi canh cũng bị hai tên hỗn sược Độc cô Minh và Hoa tiểu Ba ăn mất. Lão không có tức giận, chỉ là trong lòng tự nói: “Bọn trẻ bây giờ!”.

Hy Bình vừa thấy Đỗ thanh Phong bỏ đi, mà Vương ngọc Phân lại trừng mắt nhìn hắn. Trong lòng hắn cảm thấy không được thoải mái, muốn đứng lên.

Vương ngọc Phân nói:

- Người muốn đi đâu ?

Hy Bình nói:

- Con muốn ra ngoài hóng gió, trong này có chút buồn bực.

Vương ngọc Phân nói:

- Người còn chưa trả lời vấn đề của ta?

Ồ, có không? Hy Bình cảm thấy kỳ quái, bà đặt vấn đề hỏi hán khi nào nhỉ? Chẳng những Hy Bình, mà mọi người đều có nghi ngờ này. Vương ngọc Phân có hỏi Hy Bình vấn đề gì sao?

Hy Bình nói:

- Vấn đề gì?

Vương ngọc Phân nói:

- Ta hỏi người có bao nhiêu lợi hại?

Nguyên lại điều ấy cũng tính là vấn đề, ài!

Hy Bình không trả lời không được nói:

- Con có lợi hại bao nhiêu, đến lúc đó người sẽ biết, tuyệt đối so với trong tưởng tượng của người phải lợi hại hơn. Bởi vì con là con rể bảo bối của người. Ah Ha, nhạc mẫu, con đến lúc phải đi rồi, sau này lại trả lời vấn đề của người.

Hán vội cong đuôi chạy ra ngoài, Đỗ Quyên chạy theo sau lưng hán hô lên:

- Ca, buổi tối nhớ về ăn cơm?

Hy Bình cũng không quay đầu lại nói:

- Tiểu diểu nhi, nàng đem mình đi rửa trắng nộn thơm phức, buổi tối ta trở về ăn nàng!

147. Chương 146: Ấu Thì Mật Ước

Mộng Hương tự rời khỏi Phong nhân viện, lằm lỳ không nói, Bảo Nguyệt cũng không nói với nàng.

Bảo Nguyệt muốn cùng Mộng Hương nói chuyện, nhưng mà không biết nói từ đâu. Nàng nhìn Mộng Hương ở phía trước, nữ nhân này nguyên là Minh Nguyệt Phong Nguyệt nữ, lại có quyền năng khổng lồ chế cuộc sống của nàng.

Đúng thật, tại Minh Nguyệt Phong, nữ đồ của Minh Nguyệt Phong có thể chọn người mình lấy, nhưng người muốn lấy phải dưới sự cho phép của Nguyệt nữ. Mộng Hương kế thừa địa vị Nguyệt Nữ, cho dù thượng đại Nguyệt Nữ Mộng Tình cũng không có biện pháp không chế nàng ta.

Bảo Nguyệt biết, nếu không có biện pháp để Mộng Hương cho phép, cuộc sống nàng ta, tất cả cùng Hy Bình vô duyên, hoặc giả, vô duyên với tất cả nam nhân. Nhiều nữ đồ Minh Nguyệt phong không thể lấy chồng, không phải Nguyệt Nữ không cho phép lấy chồng, nhưng từ khi lúc bắt đầu bọn họ tiến nhập Minh Nguyệt Phong, thì đã lập thệ suốt đời sống độc thân, sau khi Nguyệt nữ đồng ý, lời thệ này mới đến Lục Quang.

Mộng Hương thỉnh linh quay đầu, nói: “ Bảo Bảo, muội có hận tỷ không?”

Bảo Nguyệt giật mình, ngẩng đầu nói: “ Tiểu thư, tại sao hỏi Bảo Bảo những lời này? Tỷ biết, vô luận tỷ làm chuyện gì, Bảo Bảo cũng không hận tỷ, thật đấy!”

Mộng Hương u oán nói: “ Tỷ biết trong lòng muội hận tỷ. Kỳ thật tỷ sớm biết muội yêu thích Hoàng Hy Bình, có lúc tỷ cũng không phản đối, nhưng Hoàng Hy Bình nói tới nói lui làm người ta khó chịu, tỷ làm sao đối với hán có hy vọng gì?”

Bảo Nguyệt nói:” Muội biết chàng không tốt, nhưng muội -”

Mộng Hương nói: “ Muội muốn lấy hấn, tỷ không phản đối, nhưng giữa chúng ta có một ước định không tầm thường. Với ước định này tỷ phải lấy hấn. Đương nhiên, muội cũng có thể ngăn cản tỷ lấy một nam nhân khác.”

Bảo Nguyệt bước lên phía trước, tay phải nắm giữ Mộng Hương lại, vui mừng nói: “ Tỷ tỷ, tỷ cũng nhớ ước định thuở nhỏ của chúng ta?”

Mộng Hương cũng kéo nhẹ nàng, nói: “ Tỷ không nhớ tỷ phải hội ý cẩn thận muội muốn lấy ai?”

Bảo Nguyệt suy nghĩ nói: “ Ài! Huynh ấy rất xấu, nhưng muội không cần biết, chỉ thích huynh ấy thôi. Tỷ tỷ, muội chắc phải quên huynh ấy thôi, muội không muốn làm tổn thương tỷ tỷ.”

Mộng Hương nói: “Đôi khi, quên một người còn khó hơn nhớ một người nhiều. Có lẽ muội không thể quên hấn, nhưng đó là cái giá phải trả cho cuộc sống độc thân. Nhiều lúc, tỷ tỷ cảm thấy bất công đối với muội, trong lòng cảm giác do mình hại muội.”

Bảo Nguyệt nói: “ Không phải như vậy, tỷ tỷ làm sao có thể hại muội như vậy? Trên đời này, chỉ có sư phụ và tỷ tỷ thương muội nhất.”

Mộng Hương im lặng.

Hai nữ lặng yên bước đi, Mộng Hương nói: “ Có lẽ sư phụ cũng hận tỷ.”

Bảo Nguyệt kinh ngạc nói:” Tỷ tỷ, vì sao sư phụ hận tỷ chứ?”

Mộng Hương cảm thán nói: “ Có nhiều sự việc tỷ không hiểu nổi, nhất định sẽ có đáp án trong hôm nay. Bảo Bảo, muội trước không nói Hy Bình có thể có quan hệ với sư phụ phải không?”

Thật à, Bảo nguyệt nói: “Đó thì không nhiều phải không?”

Mộng Hương nói: “ Nếu như tỷ muốn giết Hy Bình, như vậy có được không.”

Bảo Nguyệt kêu kinh hãi nói: “ Tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn giết huynh ấy? Huynh tuy rất xấu, nhưng huynh ấy, huynh ấy không đối với tỷ tỷ như vậy mà?”

Mộng Hương nói: “ Tỷ muốn biết, nếu tỷ thật sự giết hấn, muội sẽ như thế nào?”

Tay phải của Bảo Nguyệt nắm giữ Mộng Hương run nhè nhẹ, im lặng một lúc lâu.

Mộng Hương than dài một tiếng, tấm màn che mặt thổi ra phía trước, thanh âm như mộng bay vào tai Bảo Nguyệt: “ Thật sự lời sư cô nói không sai, nếu tỷ giết Hy Bình, tỷ hoàn toàn cô lập. Tuy trong tay tỷ có cả Minh Nguyệt Phong, nhưng muội và sư phụ bỏ rơi tỷ mà đi. Điều đó làm lòng tỷ rất đau khổ.”

Bảo Nguyệt kiên định nói: “ Không cần biết như thế nào, muội tất cả không để tỷ bị thương hại, trừ khi Bảo Bảo chết trước tỷ tỷ.”

Mộng Hương nói: “ Muội lại có thể nguyện ý đứng nhìn Hoàng Hy Bình bị thương hại à?”

Bảo Nguyệt rất thành thật nói: “ Các người ai bị thương hại, Bảo Bảo tất cả không nguyện ý đứng nhìn. Dù cho dùng hết tất cả năng lực của muội cũng cản trở các người đấu tranh, dù có chết cũng phải cản trở cho tới cùng.”

Mộng Hương nói: “ Có một số sự việc, muội cản trở không được.”

Bảo Nguyệt nói: “ Muội có thể. Tỷ tỷ, Hy Bình tuy xấu, nhưng huynh ấy nghe lời muội. Muội sau này sẽ kêu huynh ấy không được chọc giận tỷ, huynh ấy sẽ nghe.”

Nàng nói rất thành thật, nhưng trong sự thật ít nhiều cần xung quanh giúp đỡ. Bởi vì nàng đã phát thệ cùng Hy Bình cắt đứt quan hệ. Hy Bình làm sao có thể nghe nàng ta đây?

Hơn nữa, nếu Hy Bình có cơ hội thân thiết với nàng trước mặt Mộng Hương, chuyện đó không thể có khả năng. Mộng Hương mà nhìn thấy có tức giận không?

Hai mắt Mộng Hương như mộng bộc lộ một nỗi buồn, nói:” Đôi khi hấn rất nghe lời nữ nhân.”

“Đương nhiên, huynh ấy thật sự rất thương muội!” Trong lòng Bảo Nguyệt rất vui mừng, thuận miệng nói, nói xong mới biết không thể nói, liền nói: “ Muội chỉ nói lúc trước trước, bây giờ Bảo Bảo không thương huynh ấy nữa.”

Mộng Hương nói: “ muội biết vì sao hần và sư phụ rất giống nhau không?”

Bảo Nguyệt nói: “ Nếu là thân nhân, đương nhiên có điểm giống nhau.”

Mộng Hương nói: “Tĩnh không đơn giản như vậy, việc đó, khi nào cơ hội đến, tỷ sẽ nói với muội. À, sư phụ là người rất tốt, sao lại có một loại hỗn đản!”

Bảo Nguyệt kinh ngạc nhìn Mộng Hương, không hiểu vì sao nàng nói như vậy.

Mộng Hương tiếp tục nói: “ Hỗn đản thì rất hỗn đản, cũng thật sự không đơn giản. Muội luôn lo lắng hần bị tỷ giết, kỳ thật tỷ không có đủ tự tin thắng hần. Rất nhiều người nghĩ hần ngoại trừ dùng đao thì là một người bỏ đi, nhưng tỷ không tin như vậy. Trong phòng đó, hần gần như lấy mạng tỷ. Lúc muội bên ngoài có nghe một âm thanh sấm sét không?”

Bảo Nguyệt nói: “ Có, nhưng rất nhanh, tỷ tỷ, sao lại hỏi vấn đề này?”

Mộng Hương trầm nói: “ Cũng trong khoảnh khắc đó, tỷ cảm thấy e sợ, nhưng cũng đồng thời đối với hần sinh cảm kích. Vì hần có trái tim mềm yếu, cuối cùng phần bại về hần. Nếu hần không giả vờ chết, thì hần đã chết thật sự.”

Bảo Nguyệt không thể tưởng Mộng Hương cùng Hy Bình trong phòng đánh nhau dữ dội. Nàng từ trong lời nói của Mộng Hương, ít nhiều minh bạch cơ hồ Mộng Hương có thể chết trong tay Hy Bình. Nàng nghĩ không ra Hy Bình dùng loại võ công gì làm Mộng Hương thất bại.

Bảo Nguyệt nói:” Tỷ tỷ, huynh ấy nếu bị tỷ tỷ giết chết có lẽ rất bình thường, nhưng muội không hiểu vì sao toàn thân huynh ấy không mặc quần áo bỏ chạy? Trong thời gian ngắn như vậy, huynh ấy không thể cởi bỏ quần áo nha!”

“ Bảo Bảo, sao muội hỏi nhiều vậy?” Mộng Hương giận hờn nói.

Bảo Nguyệt lặng đi, đã một thời gian rất lâu nàng không nghe lời nói giận hờn của Mộng Hương. Nàng đưa mắt ngưng thị nhìn Mộng Hương, phát giác cái cổ của Mộng Hương lộ bên ngoài tấm màn che mặt đã đỏ ửng, nàng phảng phất minh bạch một điều, nói: “ Tỷ tỷ, có phải tỷ cởi y phục của huynh ấy không?”

Mộng Hương phủ nhận nói: “ Tỷ không có.” và đứng lại tiếp tục nói:” Bảo Bảo, muội không nên hỏi chuyện này. Sau này hần không làm phiền tỷ, tỷ cũng không làm phiền hần. Kỳ thật, tỷ có làm phiền hần, tỷ đến chết cũng không e sợ một ai!”

Bảo Nguyệt nói: “ Nhưng, huynh ấy không thể bị tỷ đánh đến toàn thân thâm tím phải không?”

Mộng Hương nói: “ Bởi vì toàn thân bị thâm tím, hần vẫn mạnh như long hổ, điều đó thật đáng sợ!”

Bảo Nguyệt cúi đầu, giống như đang trầm tư. Mộng Hương cũng không nói một lời, lương nữ vẫn tiếp tục nắm tay nhau đi.

Sau một khắc, bọn họ đã đến Đại Địa Minh. Nhiều người trong giang hồ hướng tới họ chào hỏi, bọn họ cũng cho qua. Cứ như vậy đi về phòng của bọn họ, đổi tấm màn che mặt, rồi gấp lại. Có âm thanh vang lên ở trước cửa phòng kế bên phòng của họ, chính là cửa của Mộng Tĩnh: “ Cửa chỉ đóng thôi.”

Bảo Nguyệt trước tiên mở cửa, Mộng Tĩnh nhìn thấy lương nữ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nở nhẹ một nụ cười xinh đẹp nói:” Các con đã trở về”

Lương nữ nhẹ nhàng nói: “ Vâng”, đồng thời lao vào lòng Mộng Tĩnh, cũng như ngày xưa.

Mộng Tĩnh ôm lương nữ, cười nói: “ Vì sao không ở lại Phong Nhân viện mà lại trở về?”

Mộng Hương nói: “ Hương Hương nhớ sư phụ mà!”

Bảo Nguyệt cũng nói: “ Sư phụ, chúng con sẽ không đến Phong Nhân Viện nữa.”

Mộng Tĩnh kinh hãi nói:” Vì sao vậy?”

Mộng Hương nói: “ Con không thích Hoàng Hy Bình.”

Mặt Mộng Tình buồn bã, nói: “ Chỉ vì Hoàng Hy Bình à?”

Mộng Hương khẳng định nói: “Đúng vậy”

Bảo Nguyệt nói: “ Sư phụ, người gặp huynh ấy chưa? Huynh ấy là thân nhân của sư phụ à?”

Mộng Tình im lặng một lúc nói: “Ta chưa thấy qua hần, hần cũng không phải thân nhân của sư phụ, nghe nói hần rất xấu. Hương Hương nguyên lai cũng không ưa hần.”

Bảo Nguyệt kỳ lạ nói: “ Sư phụ, huynh ấy không phải thân nhân của người, người vì sao bảo chúng con bảo hộ thê tử của huynh ấy?”

Mộng Tình nói: “ Ta sao có một tiểu Bảo Bảo có cái miệng lanh lợi thế này? Ta để các con đến Trường Xuân Đường, nhưng ta không nói các con bảo hộ ai mà? Trường Xuân đường là ân nhân của sư phụ. Vì Thần Dao môn đã bị Địa Ngục môn tấn công, ta lo Trường Xuân Đường cũng bị như vậy, để các con trấn thủ cũng hợp tình hợp lý.”

Bà ta nói ra lý do rất miễn cưỡng, lương nữ tự nhiên không tin, nhưng cũng làm khó sư phụ của mình.

Mộng Hương nói: “ Nếu có một ngày, Hương Hương phải cùng Hoàng Hy Bình hoặc giả Vô lâm tứ đại thế gia đối địch, người có thấy Hương Hương kỳ lạ không?”

Mộng tình giật mình, kinh ngạc nhìn Mộng Hương, sau đó thả lương nữ ra, đi đến trước giường, vô lực ngồi xuống giường. Nhưng một lúc ba tà nhìn lương nữ, chậm rãi nói: “ Sẽ có một ngày như vậy à?”

Mộng Hương đột nhiên lao vào lòng Mộng Tình, nói: “ Sư phụ, Hương Hương có chết, con cũng không làm cho sư phụ lo lắng.”

Mộng Tình vuốt ve mái tóc của nàng nói: “ Nếu như thật sự có ngày đó, ta hy vọng con thắng. Nhưng con không cần truy tận sát tuyệt, sư phụ rất cảm kích con”

Mộng Hương nói: “ Sư phụ, con chỉ muốn giáo huấn hần, không muốn giết hần.”

Mộng Tình kinh ngạc nói: “ Con đã biết chuyện gì?”

Mộng Hương nói: “ Vâng, sư phụ, con đã biết, nhưng con không thích hần là đại ca của Hương Hương, cũng không muốn là thê tử hần, không muốn là gì của hần.”

Mộng Tình nói: “Điều đó, ta không miễn cưỡng các con, nữ nhân của hần đã quá nhiều, các con có thể tìm cho mình nam nhân khác tốt hơn, chỉ là muội muội! Hần cũng đã có.”

Bảo Nguyệt tiến lại, nói: “ Sư phụ, các người đang nói chuyện gì! Sao Bảo Bảo không hiểu gì hết vậy?”

Mộng Tình mỉm cười nói: “ Con không cần biết quá nhiều.”

Bảo Nguyệt giận dỗi nói: “ Không chịu nói thì thôi, hừ!”

Mộng Tình nói: “ Bảo Bảo của chúng ta giận rồi, thật nghiêm trọng.”

Mộng Hương ngẩng mặt lên, nhìn thấy nét hằm hằm của Bảo Nguyệt nói: “ Tỷ sẽ nói, khi có cơ hội đến, muội sẽ biết.”

Có gì mà đắc ý chứ? đừng nghĩ người khác không biết chứ? Bảo Nguyệt không linh tình nói.

Mộng Tình kinh ngạc nói: “ Con đã biết gì?”

Bảo Nguyệt nói: “ Dĩ nhiên là biết, nhưng không nói cho các người.”

Mộng Tình và Mộng Hương nhìn bộ dạng khả ái của nàng, thành linh mỉm cười.

Sau khi cười, Mộng Tình nói: “ Hương Hương, có một nam nhân rất tốt nói muốn hội ước với con.”

Bảo Nguyệt và Mộng Hương cả hai chấn động.

Mộng Hương nói: “ Sư phụ, Hương Hương đã nói không lấy ai mà.”

Bảo Nguyệt cũng nói: “ Sư phụ, là ai vậy?”

“ Không có hội ước với con, con không cần phải lo lắng” Mộng Tình nói, chuyển nhãn ngưng thị nhìn mặt Mộng Hương, phảng phất như muốn nhìn xuyên tấm màn che mặt của nàng.

Mộng Hương bị bà ta nhìn không có hảo ý, nhãn tình như mộng xuất hiện hoảng loạn, tay vuốt ve sư phụ của nàng, bên lên như tiểu nữ hài.

Mộng Tình dù nhẹ nhàng nói hai từ: “ Lạc Thiên.”

148. Chương 147: Hoạ Lý Hoàng Hôn

Hy Bình lần đầu vào Đại Địa Minh. Lần này khác với lần trước, chỉ có mình hắn đi vào. Hắn không hiểu vì sao lại chọn Đại Địa Minh, có lẽ bởi vì trong này có nữ nhân hắn muốn gặp.

Võ sĩ giữ cửa nhận ra hắn, vì cái mặt đầu heo của hắn rất dễ nhận ra. Trong nhiều ngày này, ở Đại Địa Minh chỉ có 1 cái đầu heo này, chính là hắn Hoàng Hy Bình. Vì thế hắn rất thuận lợi đi vào.

Hắn đi vào bên trong, nhìn thấy những người võ lâm, hắn cũng không chào ai, cũng không có ai lý đến hắn. Kỳ thật rất nhiều người không biết hắn là ai, cũng có nhiều người nghĩ lưu manh ở đâu vừa đến, cũng có thể nghĩ đó là đại nhân vật của chủ nhà. Có thể có ít nhất 1-2 lưu manh phải không? Trên đời này cũng vậy, ai trở thành một nhân vật, cũng phải có điểm giống một kẻ lưu manh, nhưng lại không quá mức. Hy Bình trong mắt vài người, trở thành lưu manh do Đại Địa Minh nuôi dưỡng.

Hy Bình không cần quan đến chuyện này, hắn đi tản bộ bên trong. Hoàng hôn xuống dần, nhìn ngó khẩn nơi, cảm thấy không muốn trở về. Nghĩ muốn trở về Phong Nhân viện, hắn cũng có cảm giác còn sớm. Không biết Tiểu điều nhi của hắn đã chuẩn bị tốt chưa?

Bởi vậy dừng lại lắc lắc đầu, đột nhiên lấy tay đánh lên đầu đang lắc của mình một cái, quay đầu bỏ đi rất nhanh.

Phương hướng hắn đến tất nhiên là U Liên Trai!

U Liên Trai giống như lần trước, có rất ít người lui tới. Hy Bình xuyên qua cửa, cũng gấp trở lại nhìn xem tình huống bên ngoài viện, cảm giác tất cả cũng bình thường, hắn chỉ đến trước phòng.

Nguyên chuẩn bị trực tiếp mở cửa, nghĩ suy, hắn có thể làm kinh động cả hai. Bên trong truyền ra âm thanh của Lạc U Nhi: “ Có chuyện gì vậy?”

Câu hỏi này Hy Bình không biện pháp hồi đáp. Ít nhiều người cũng đã hỏi câu này, Hy Bình nghi ngờ, có lẽ có vài người đi qua đây lúc này, nghĩ trong phòng Lạc U Nhi lúc này có người, bởi vậy mới có câu hỏi kỳ quái như thế.

Hắn nói: “ không có gì, chỉ muốn tới thăm nàng.”

Lạc U Nhi nghe thanh âm của hắn, nhưng nàng không hồi đáp, trong phòng yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Hy Bình đưa tay đẩy cửa, sau đó khép cửa, chuyển thân muốn vào, chưa bước được một bước, Lạc U Nhi trong phòng nói: “Không được đóng cửa lại.”

Hy Bình thành linh quay đầu, đẩy cửa ra, nhìn Lạc U Nhi đang nằm trên giường. Trước giường của nàng có đặt một cái bàn ăn, thức ăn trên bàn ăn chưa có ăn.

Song nhãn của Lạc U Nhi oán hận trừng trừng nhìn Hy Bình, làm cho Hy Bình không được tự nhiên, đưa tay tìm kiếm dấu vết trên mặt của mình, nói: “ có phải mặt của ta căng ra quá nhiều không? Vừa mới đánh nhau với người khác!”

Hắn đến trước giường, ngồi kế bên Lạc U Nhi, đưa tay chăm sóc cho mái tóc trắng phân tán của nàng, nói: “ thức ăn dùng liền mới ngon, sao không dùng?”

Lạc U Nhi không trả lời hắn, làm hắn có cảm giác không biết làm gì, nên nói: “ nàng không ăn uống đầy đủ, làm sao có khí lực báo thù ta? Àh! Nàng rất không muốn giết ta phải không?”

Lạc U Nhi tức giận nói: “ lấy cái tay hôi thối của ngươi ra.”

Hy Bình lặng đi, nói: “ ta rất thích nghe nàng nói câu này.”

Tay của hắn đưa xuống chiếc cổ trắng tinh khiết của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mơn trớn, Lạc u Nhi nghiêng đầu như muốn cắn bàn tay hắn.

Hy Bình rút tay lại, cười nói: “ Nàng không ăn uống, có thật muốn ăn ta không?”

Lạc U Nhi rất khó vùng vẫy. Hy Bình than một tiếng, ôm nàng vào trong lòng, nàng vì thế mới vùng vẫy được.

Hy Bình nói: “ hận ta cũng không cần phải làm loạn khí lực. Ta và nàng đã làm chuyện gì, nhưng cũng dám để ta ôm phải không? Hiện tại trước tiên phải ăn uống, đợi thân thể nàng khôi phục, sau đó hãy giết ta, có được không?”

Lạc U Nhi nhìn hắn một hồi, chỉ yên lặng để hắn ôm, không vùng vẫy nữa.

Hy Bình ôm nàng để trên bắp đùi, ngồi trước bàn ăn, mỉm cười nói bên tai nàng: “ Có muốn ta đút cho nàng ăn không?”

“ không muốn!” Lạc u Nhi kinh hô một tiếng, hữu thủ đưa ra cầm đũa, tả thủ cầm lấy chén cơm, tự mình bắt đầu ăn.

Hy Bình nhìn nàng ăn trông rất dễ thương, cũng nói: “ ta cũng giữ một miếng thịt của nàng! Ta cũng chưa ăn tối.”

Lạc u Nhi thúc khuỷu tay đánh nhẹ vào bụng của hắn, nói: “ thật là đáng chết.”

“đau quá!” Hy Bình bật la một tiếng, rồi nói: “ nàng không thích như thế à?”

Lạc U Nhi nói: “ ai mà thích ngươi chứ?”

“ Nàng ăn chậm chậm thôi, ta phải trở về ăn đây, bắt đầu đói không chịu nổi rồi!”

Hy Bình muốn ôm nàng để một bên, hắn quay mặt nói: “ Để nàng ăn đầy đủ vậy!”

Hy Bình vẫn tiếp tục để nàng ngồi trên đùi, nhìn nàng ăn rất thích thú. Chính mình cũng đã chảy rất nhiều nước miếng, suy nghĩ: mẹ nó, sớm biết là không tới đây, nữ nhân này thành linh ngồi trong lòng ta ăn rất vui sướng? Có thể nàng quên thời gian trước nàng bị ta cưỡng gian không?

“ Ta ăn đã xong.” Lạc U Nhi nắm bàn tay của Hy Bình đưa lên bên miệng, dùng tay áo của Hi Bình chùi thức ăn còn dính trên cái miệng khả ái của nàng.

Hy Bình kinh hãi la lên: “Oa, Lạc U Nhi, nàng làm gì vậy?”

Lạc U Nhi không khách khí nói: “ Ta lau miệng, không nhìn thấy à?”

Hy Bình ôm nàng sang một bên, nói: “ Nàng đã ăn no, đến phiên ta ăn. Mẹ nó, tay áo ta mà để lau miệng, một điểm đạo đức cũng không có.”

Hắn giữ nửa chén cơm mà Lạc U Nhi ăn còn lại lên miệng bắt đầu nuốt. Lạc U Nhi đưa tay qua rất nhanh đoạt chén cơm trên tay hắn, tức giận nói: “ Cái ta đã ăn qua, ngươi không được ăn!”

Hi Bình gạt tay nàng ra, nói: “ Nàng là nữ nhân, ăn không hết, sao lại không cho ta ăn phụ vậy?”

Lạc U Nhi nói: “ Ngươi không muốn trở về ăn phải không?”

Hy Bình nói: “Để sau, nàng để cho ta ăn hết chén cơm này nha?”

Nghĩ hắn đường đường là nam tử hán, sao có thể làm ra việc này? Một hai lần giả trang giống như một tiểu hài tử!

Lạc U Nhi nói: “ Ai biểu ngươi đến đây?”

Hy Bình nói: “ Ta sớm nghĩ quay về ăn rồi, nhưng nữ nhân nàng không cho rời đi. Nàng hiện tại để ta yên tĩnh, mặt khác lúc ta ăn nàng nhìn rất lôi cuốn!”

Lạc U Nhi đưa mặt sang bên, biểu hiện giận dữ.

Hy Bình nhanh chóng bỏ chén cơm xuống, ôm lấy nàng, nói: “ Nàng hãy nằm xuống, ta ăn xong rất nhanh!”

Không đợi Lạc U Nhi hồi đáp, hắn đã dùng phân nửa sức mạnh bắt nàng phải nằm xuống giường. Sau đó cầm chén cơm lên ăn thật nhanh, cho đến khi thức ăn trong chén đã hết sạch. Hắn vỗ vỗ vào bụng, quay mặt nhìn Lạc U Nhi, tay thâm nhập trong giường nắm lấy ngọc thủ của nàng kéo ra.

Lạc U Nhi kinh hãi nói: “ Người muốn làm gì?”

Hy Bình muốn nắm lấy tay của nàng đưa lên miệng, nói: “ Ta muốn lau miệng!”

Lạc U Nhi rút mạnh tay về, chỉ là không có khí lực thu về, kinh hãi la: “ Hoàng Hy Bình, người dám lấy tay áo ta chùi miệng, ta... ta... không lý đến người!”

phảng phất giống tình nhân giận yêu, vẻ tức giận rất khả ái - giống như vậy.

Hy Bình nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng trong lòng không cảm tình cũng không nguyện ý thả tay nàng ra. Nàng rút nhanh tay mình xuống giường, Hy Bình nói: “ Nàng có thể lấy tay áo ta lau miệng, sao ta lại không thể?”

Lạc U Nhi đưa tay lần mò lên cái gối gần đầu, tìm được 1 cái khăn tay đưa cho hắn, nói: “ Cho người nè, lấy lau miệng đi!”

Hy Bình nhận lấy cái khăn tay, lau thức ăn trên miệng, đưa lại khăn tay cho nàng, nàng khước từ: “ Không cần như thế.”

Hy Bình nói: “ Không muốn thì ta quăng mất à?”

Hắn làm như muốn ném. Lạc U Nhi nhanh chóng chụp lấy khăn tay, cố gắng giật từ trong tay Hy Bình lại, tự mình gấp lại, đặt khăn tay trở lại dưới cái gối trên đầu, sau đó nói: “ Người có thể đi được rồi.”

Lạc U Nhi hạ lệnh trục khách.

Hy Bình cúi xuống eo, cởi hài, chỉnh sửa thân thể nàng một chút, leo lên giường nằm xuống cùng nàng, hương thân hình nhìn thẳng nàng nói: “ ta muốn ngủ lại đây.”

Lạc U Nhi xích người qua song thủ đẩy hắn ra, nói: “ Người đi đi, không cho phép người ngủ ở đây.”

Hy Bình dễ dàng nằm xuống trở lại, ôm nàng sát vào người, cười nói: “ Nàng không cho phép rất nhiều việc, thật đáng tiếc ta đã làm tất cả. Nhiều sự việc do nàng bắt đất dĩ, mái tóc trắng của nàng thật sự rất hấp dẫn!”

Hắn vuốt ve mái tóc của nàng, có một hơi thở nhẹ nhàng trong tai nàng. Lạc U Nhi cảm thấy nhột nhạt, mặt ngẩng lên, dẩu vào nách hắn, nhỏ nhẹ nói: “ Sẽ có một ngày ta giết người!”

“ Giờ nàng nói câu này, ta không có cảm giác áp bức. Nếu muốn ta e sợ, nàng phải học hỏi Mộng Hương, với loại nữ nhân đó thật sự đáng e sợ. Nàng ta thành lĩnh muốn thiên ta, mạng sống của lão tử rất kiên cường.

Lạc U Nhi đưa mặt ngưng thị nhìn hắn nói: “ Mộng Hương là ai?”

Hy Bình lộ ra màu sắc hồi ức, cảm thán nói: “Đó là một nữ nhân rất mỹ lệ, cơ hồ làm cho nam nhi chỉ có trong mộng mới gặp. Nhưng nàng ấy, đều có trong mộng của mỗi nam nhân. Mộng rất hương, tựa như tên của nàng ta - Mộng Hương!”

Lạc U Nhi nói: “ Người nhớ nàng ta à?”

Hy Bình nói: “Nhớ”

Lạc U Nhi đột nhiên vùng vẫy, tức giận nói: “ Thả ta ra, người nghĩ đến nàng ta thì đi ôm nàng ta.”

Hy Bình nhìn chăm chú nàng một lúc, nói: “ Mặc dù ta không dám tin, nhưng thời khắc này nàng rất giống tiểu nữ hài đang ghen. Nói cho ta, nàng đã thật sự yêu ta?”

Lạc U Nhi đưa tay tát vào mặt hắn, nói: “ Có quỷ mới yêu cái đầu heo này!”

Hy Bình đối với cái tát của Lạc U Nhi không để tâm, bởi vì nàng không dùng tất cả khí lực cũng không chửi mắng vào tai hắn, chỉ nói: “ Mẹ ơi, nàng thật sự không nổi giận. Nguyên lai nàng vẫn nghĩ đến cái đầu heo này cường gian nàng. Tốt quá qua hai ngày nữa nàng sẽ thấy được chân diện mục của cái đầu heo này, tuyệt đối là nam nhân trong bức hoạ của nàng. Đầu heo? nếu lão tử là đầu heo thì làm sao có được nhiều lão bà đây?”

Lạc U Nhi nổi cơn thịnh nộ, hét lớn: “ Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa xem, người có bao nhiêu lão bà?”

Hy Bình bấm ngón tay bắt đầu đếm. Lạc U Nhi không thể kiên nhẫn, đưa miệng cắn ngón tay của hắn, tay của Hy Bình vội vàng ấn cầm của nàng xuống, những ngón tay đưa ra hết, hét nói: “ Lạc U Nhi, mẹ nó ăn còn chưa đã à?”

Lạc U Nhi cũng không hồi đáp, chỉ nhìn thẳng Hy Bình, hai hàng lệ rơi ra.

Hy Bình nhìn thấy trong lòng thấy là lạ, chỉ muốn an ủi nàng, nghe thấy bên ngoài có tiếng nói: “ Sư phụ, nước nóng đã chuẩn bị xong rồi!”

Hy Bình kinh ngạc: thanh âm rất hay!

Lạc U Nhi nói nhanh: “ Người hãy đi ra! Cái này ta chưa cần dùng ngay.”

Hy Bình thình lình xuống giường và lẩn vào gầm giường, thuận tiện dấu hai chiếc nam hài của hắn trước giường.

Sau đó Lạc U Nhi chỉ nói: “ Ngày mai!”

người ở bên ngoài nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu nói một câu: “ cũng được”, rồi bỏ đi.

dưới giường Hy Bình lắng nghe cẩn thận, biết người đã đi xa, sau đó chui ra, đứng dậy phủi y phục, nhanh chóng nhìn chăm chăm vào Lạc U Nhi. Nàng cũng đang nhìn hắn, đột nhiên, nàng mỉm cười, giống như một đoá Hồng Sơn Trà nở rộ!

“ Tại sao không nói sớm, hại lão tử phải chui xuống dưới giường?”

Lạc U Nhi nói: “ Ai biểu người hành động nhanh quá, chưa có sự chấp thuận của ta, mọi người không dám tự ý vào phòng ta,” sắc mặt của nàng biến đổi, nhãn thần sắc nhọn, chửi: “ trừ hồn đản nhà người!”

Hy Bình rất chán nản cố ngồi lại trên giường, mang hài nghiêm chỉnh, đứng dậy muốn đi khỏi.

Lạc U Nhi nói: “Bồng ta đi tắm!”

Hy Bình kinh ngạc quay đầu nhìn nàng, không dám tin có loại yêu cầu này, sao nàng thình lình mở miệng nói ra?

Lạc U Nhi nói: “ Không nghe thấy à, đầu heo?”

Hy Bình như vừa tỉnh mộng, nói: “ Hiện tại rất hối hận cường gian nàng. Giống như nàng là một nữ nhân bao năm ghét lấy chồng, lúc gặp cơ hội thì không thể bỏ qua?”

Lạc u Nhi tức giận nói:” Người nói ai ghét lấy chồng?”

Hy Bình không đáp, chỉ lắc mạnh đầu, đèn ôm eo của nàng lên, nói: “ ở đâu?”

Lạc U Nhi hần học không nói.

Hy Bình muốn đặt nàng xuống, nàng nói nhanh: “ Phía sau phòng này”

Hy Bình bồng nàng ra phía sau phòng, phát giác phía sau nguyên lai có ba gian phòng thấp. Lạc U Nhi chỉ gian phòng bên trái, nói: “ Bồng ta đi vào.”

Bên trong bài trí rất đơn giản, có một cái giá áo, có làm một cái bồn tắm dài. Bên trong chứa đầy nước nóng, hơi nóng toả đầy phòng tắm.

“ Không có y phục thay đổi à?” Hy Bình trên giá áo có ba cái khăn tắm.

Lạc U Nhi nói: “ Cái giá áo đã không sử dụng một thời gian lâu, thay đổi làm gì? Muốn thay đổi, người trở lại mang giúp y phục ta tới.”

Hy Bình nói: “ Thật phiền phức, thì thôi vậy.”

Tay của hắn hoạt động trên thân hình của Lạc U Nhi. Nàng cũng không kháng cự hắn, đứng yên lặng để hắn giúp nàng cởi y phục. Đến khi y phục của nàng được hắn giúp cởi ra hết, nàng mới nói: “ Người có thể đi rồi.”

“ Ta cũng muốn tắm.” Hy Bình bỗng nàng tiến vào bồn tắm, không khách khí tự cởi bỏ y phục cho chính mình.

“ hừm!” Lạc U Nhi quay mặt qua bên, không lâu quay mặt trở lại, nhìn Hy Bình cởi quần áo. Nàng đối nam nhân này rất xa lạ, tuy nhiên, đối với thân thể này thì rất quen thuộc. Đây là một thân thể nam nhân hoàn hảo. Nếu mặt hắn không thụ thương, có thể là một nam nhân tốt. Cũng chính nam nhân này đã huy động trình hơn 30 năm của nàng, mạnh bạo tiến vào sinh mạng của nàng bằng một loại xa lạ. Thành tựu của một loại xa lạ vô cùng này là tạo thành một mối quan hệ thân mật vô cùng.

Có một loại hành vi trên thế gian này rất căm ghét, nam nhân này làm một việc rất dũng cảm.

Nàng không biết nam nhân này là ai, cũng không biết sau đó hắn dùng loại tình cảm gì đối với nàng.

Nàng chỉ biết, người này gọi là Hoàng Hy Bình và còn rất trẻ, rất cường tráng, cũng biết hết về hắn. Tuy nhiên không thừa nhận là đệ nhất nam nhân trong đời nàng. Trong một vài ý nghĩa, thực sự hắn là nam nhân.

Nàng đột nhiên than nhẹ một tiếng, song thủ ôm lại trước bộ ngực trắng tinh khiết, phảng phất cảm thấy lạnh.

Hy Bình đã cởi hết y phục, đưa tay lấy 1 cái khăn tắm từ trên giá áo, bước vào bồn tắm, cùng Lạc U Nhi ngồi đối diện trong bồn tắm, nói : “ Nàng cảm thấy lạnh, vì sao không tát nước lên người, nước này rất nóng.”

Lạc U Nhi đưa một tay ra, nói: “ Tắm cho ta.”

Hy Bình nắm lấy tay nàng và kéo nàng lại, ôm nàng vào lòng. Hắn lấy khăn tắm nhúng vào nước, sau đó lấy lên, nhẹ nhàng đặt lên vai nàng dòng nước nóng trên vai chảy xuống dưới. Hắn nói: “ Nàng giúp ta tắm nha!”

Lạc U Nhi do dự một lát, song thủ tát nước lên người của Hy Bình, nói: “ Biết trước ta không thể nào kháng cự lại người mà?”

Hy Bình nói thẳng: “ Bởi vì ta đề suất!” hắn tiếp tục dùng khăn cọ rửa thân thể tuyệt mỹ của nàng. Thực sự nhìn thấy Lạc U Nhi đang tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn nghiêm chỉnh nói: “ Ta không cần hiểu biết quá nhiều. Ta chỉ cần biết việc ta làm, có nhiều sự việc ta không muốn biết, bởi vì có nhiều sự tình trên đời này tất cả chỉ sau này mới biết được kết quả.”

Mặt Lạc U Nhi chậm chậm căng ra, nói: “ Người chỉ dẫn à?”

Hy Bình tự đại nói: “Đương nhiên, có chuyện gì mà hoài nghi.”

Lạc u Nhi nói: “ Trên mặt của người cho thấy người là một người ghê tởm.”

“ Không có khả năng?” Hy Bình lần tìm trên khuôn mặt của mình, chỉ có cảm giác đau một số nơi, thật sự không có cảm giác ghê tởm. Hắn lại nói: “ Ta nghĩ chắc do ăn quá nhiều, có thể gây ra. Ha, Lạc U Nhi, nàng sẽ là mẫu thân của hài tử của ta, xem nàng làm thế nào để giết phụ thân của hài tử?”

Lạc u Nhi kiên quyết nói: “ Ta nếu có hài tử, hài tử cũng phải mang họ Lâm. Nếu như phụ thân của hài tử không phải họ Lâm, thì hài tử này không thể được sinh ra. Nhưng người thật sự họ Hoàng, dù sau này gây ra chuyện, ta cũng không để hài tử sinh ra.”

Hy Bình thất kinh nhìn nàng, nói: “ Nàng nói là họ Lâm, có phải là nam nhân mà nàng vẽ?”

Lạc u Nhi không hồi đáp, thật sự mặc nhận.

Hy Bình tiếp tục nói: “Ông ta chính xác là một nam nhân phong nhã. Nhưng hiện tại bây giờ ông ta không còn trẻ. Nàng chấp nhận lựa chọn một ông già, cũng không muốn ta một người trẻ tuổi? Ta nghĩ nàng là nữ nhân có vấn đề! Không hay ông ta không muốn nàng, nàng thì muốn vì ông ta sinh hài tử, chỉ là đáng tiếc! Ông ta để nàng làm xử nữ hơn 30 năm. Chỉ trái tim của lão tử rất tốt, kết thúc cái nghiệp xử nữ của nàng.”

Trên đời này, cũng chỉ có hắn cường gian cho là làm việc tốt.

Lạc U Nhi tức giận nói: “Người dám nói ra loại lời không biết liêm sỉ đó, ta”

“Nàng làm sao?” Hy Bình nhìn nàng đang nói nửa chừng, nên tiếp tục hỏi.

Lạc U Nhi không đáp vào vấn đề: “Tắm đi!”

Nguyên lai như thế nào! Hy Bình chỉ biết tiếp tục tắm cho nàng, thỉnh thoảng kiến nghị: “Lạc U Nhi, nếu như chúng ta vừa tắm vừa hoan ái được không?”

Lạc U Nhi mặt đỏ hồng, nói: “Không!”

Dương căn của Hy Bình đã sớm thẳng đứng, cũng không quản nàng nguyện hay không nguyện ý, đã ôm nàng ngồi trên dương căn, để mặt động của nàng nuốt lấy dương căn của hắn.

Nàng rõ ràng đau nhẹ, đầu mày nhíu lại, song thủ ôm lấy cái cổ cứng cáp của hắn, mặt áp sát vào vai hắn, rên rỉ nói: “Người vào quá lớn, ta bị đau.”

Hy Bình cười nói: “Ta biết, dạng này thì có thể được.”

Vâng! Lạc U Nhi đáp một tiếng nhỏ, nói: “Ta có thể để người tiến vào, nhưng sau này ta sẽ giết người.”

Hy Bình nói: “Ta không hiểu.”

Lạc U Nhi nói: “Bởi vì thân thể ta đã cho người, hơn nữa bắt đầu lần thứ nhất là người. Sở dĩ người hiện tại hoặc sau này xâm chiếm, ta tất cả cũng không kháng cự. Nhưng trong tim ta thì không có người, người ta yêu không phải là người. Người thật sự làm việc trên người của ta, chỉ có người yêu ta mới làm. Điều đó không thể xảy ra, ta muốn dùng sanh mạng người là cái giá để bồi tội của người.”

Nàng nói bằng một thanh âm rất nhẹ nhàng, tuy nhiên, tai Của Hy Bình nghe, giống như sấm sét đánh vào tai, chấn động này xuyên thấu vào huyết dịch của hắn, tim hắn kinh hãi!

“Đó là lời nói từ trái tim nàng?” Hy Bình than dài.

Lạc U Nhi chỉ đáp lại ba từ: “ta hận người!”

Hy Bình đột nhiên nhún nhảy, nước văng ra tứ tung!

Lạc U Nhi rên rỉ: “Ta đến chết chỉ yêu một nam nhân, và vĩnh viễn không thay đổi!”

“Nàng nói ‘vĩnh viễn’ nhiều quá, ta sớm đã nói, ta không cần nàng yêu. Ta muốn chính là thân thể mỹ hảo của nàng, nàng và ta chỉ có nhục dục!” Hy Bình hét lên, động tác biến thành thô bạo!

Song thủ Lạc U Nhi rời bỏ cái cổ đánh vào lòng ngựa rắn chắc của Hy Bình, đồng thời khóc nói: “Ta không muốn, người là heo, ta bắt người dừng lại!”

Hy Bình vừa hoạt động vừa không ngại phiền nói: “Khóc cái gì? Nàng vừa nói để ta tùy tiện xâm chiếm mà? Mới nói qua đã quên rồi à? Không được đánh, còn đánh nữa ta ném nàng sang một bên!”

Lạc U Nhi không có dùng đánh, lực đạo từ ít đến nhiều, cũng không nói, chỉ nước mắt chảy ra càng nhiều.

Hy Bình thô bạo biến thành ôn nhu rất nhiều, trong lòng dâng lên nhu tình và ý thương hại.

Nhẫn thần Lạc U Nhi nhìn thẳng, ngưng thị ngó Hy Bình. Trong lệ quang có một số loại đề phòng và thoả mãn, song thủ nàng đã ngừng đánh đặt trên ngực của Hy Bình, me mang nói: “Người đối với ta, không chỉ có tình và dục phải không?”

Hy Bình cười nhẹ, không nói lời nào, chỉ dùng dành động ôn nhu đột ngột tiếp tục. Mang loại thô bạo là phương thức tiên hành triển miên ôn tồn, cho đến khi Lạc U Nhi đến cao trào thì vô lực áp sát vào ngực của hắn, hắn hôn vào nhĩ châu(dái tai) của nàng, nhẹ nhàng nói: “Để ta yêu thương miệng của nàng!”

Hắn đẩy mặt Lạc U Nhi ra, cúi xuống từ từ hôn.

Song nhân Lạc U Nhi nhẹ nhàng nhắm lại.

“ Quên ta đã từng nói không vào miệng nàng, oh!”

Nghe lời đó của Hy Bình, thân kinh Lạc U Nhi tĩnh lại thình lình mở hai mắt, nộ hỏa trong mắt nàng như thiêu như đốt, nàng nhìn thẳng Hy Bình. Cuối cùng đột nhiên vận khởi kinh lực toàn thân, đập bay ra, ngồi xuống bên bồn tắm.

Hy Bình kinh hãi nhìn thân hình loả lồ trên đất thể hiện sự vô dụng của nàng, từ trong bồn tắm bước ra, đi đến hướng của nàng. Song thủ của nàng trên mặt đất di chuyển ra sau, trực tiếp lùi lại sát tường. Nàng tập trung hướng mắt của nàng nhìn Hy Bình đang đến gần, trong nhân thần có nét sợ hãi, rất hận, phần nộ, lễ loi và vô dụng vô cùng.

Trong lòng của Hy Bình phảng phất như người bị đâm, thật đau đớn!

Hắn đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống ngay mặt mặt nàng, nói: “ Vì sao vậy?”

Lạc u Nhi toàn thân run rẩy, môi cũng run rẩy, không nói được lời nào.

Hy Bình bồng nàng lên, mang nàng đặt vào trong bồn tắm. Sau đó hắn kỳ cọ thân thể cho nàng, mặc y phục cho nàng, để nàng đứng sát vào tường lại, rồi trở lại cũng tự mình mặc y phục, đi qua ôm nàng, nói: “ Ta bồng nàng trở về.”

Lạc U Nhi bất kể cho hắn bồng về, đi vào phòng của nàng, hắn đặt nàng lên giường, đắp chăn lại.

Hy Bình hoàn thành xong việc đó, cũng muốn lập tức bỏ đi, nghĩ thì nghĩ, lại ngồi trên giường, nhìn Lạc U Nhi nói: “ Nếu có một ngày, nàng có vẽ một bức hoạ cho ta. Ta không hy vọng nàng treo nó trên tường. Ta hy vọng nàng có thể treo hình ta trong tim. Tuy nhiên điều này xem rất khó, nhưng nàng sao hận có thể bỏ vào trong tim, vì sao không thể đem tình yêu tiến nhập vào trong lòng? Ta là người rất thường hay nói hoang, sở dĩ, tuy nói không yêu thương nàng nhưng có lẽ thỉnh thoảng muốn nói yêu thương nàng. Ta muốn đi, nàng muốn báo thù muốn giết ta, có thể tìm ta. Ta tuyệt không tìm gặp nàng nữa. Trừ khi sau này ta nhìn thấy trong lòng nàng có hình tượng của ta. Ta sẽ trở lại tìm nàng. Giờ thì ta hỏi đáp nàng, ta đối với nàng không chỉ tình và dục.”

“ Ta sẽ không hoạ tượng nam nhân nào nữa!”

“ Nàng chắc chắn.” hắn lãnh đạm cười, hiển hiện sự tự tin kỳ lạ, hắn cấu thành một nét động nhân vô cùng đó là nam tính mị lực.

149. Chương 148: Đại Địa Chi Ước

Sắc màu của bóng đêm đã che phủ Đại Địa Minh, giống như một màn ẩm đảm, cũng che phủ cả thế giới trong một loại ẩm đạm, tình sầu không biết kéo dài đến đâu.

Màn đêm này là bạn đồng hành của nỗi buồn của người trên thế gian, ai ai cũng hứa hẹn với nhau.

Điều đó trở thành một loại kết luận mà thế gian không thể phủ định.

Mộng Hương đi đến Minh Ước viện phía sau Đại địa Minh. Minh Ước viện trông thật hiu quạnh, lúc bình thường không như vậy. Đó là một lạc viện rất lớn, bình thường có nhiều người đi đến nơi này, chỉ là bây giờ lại vắng vẻ không có một ai, trừ Mông Hương nàng ở bên ngoài. Nhưng trong hiu quạnh có một loại bất đồng tầm thường nho nhỏ. Bởi vì ở đây có treo một cái đèn lồng, treo tại một trong năm cái đình tử tối đen. Ngọn đèn phát ra ánh sáng trắng, tuyết giống như lu mờ. Sở dĩ xuyên qua một loại tuyết là một dạng ánh sáng mờ chiếu sáng lạc viện, làm cho con người có cảm giác tiêu tụy vô lực. Tuy nhiên, cũng có nhiều

người tin rằng, loại ánh sáng rực rỡ này là một loại u tĩnh nhất và loại kích động lãng mạn, đa số đều có trong lòng những người luyện ái.

Mộng Hương có cảm giác hoàn cảnh rất tuyệt mỹ. Nàng rất thích cảnh vật như thế này, giống như bộ dạng lãnh đạm thường ngày của nàng, cũng giống như nét mơ hồ của nàng sau tâm mạn che mặt, hoặc có thể nói giống như ánh mắt như mộng như huyền của nàng. Người như nàng là một loại người mộng lung huyền ảo.

Nàng rất thích cái cảm giác mộng lung. Trên nhân thể bốn lai ai cũng có nhiều mộng lung, làm cho con người lưu luyến nhân thế.

Bởi vì mới lập động, đêm đang lạnh, nhưng trong Mộng Hương nàng đang có cảm giác, cái lạnh mang đến quá ít.

Bất quả chỉ có thể xuyên một tấm sa mỏng, nàng không có cảm giác lạnh.

Nàng tiến đến Đình tử ngồi xuống, nàng biết sẽ có vài người đến đây tìm nàng. Nàng bắt tất phải đến sớm, chỉ là nghe câu truyện của sư phụ, trong tim nàng không có khả năng giữ được bình tĩnh. Sở dĩ đến đây trước, để tìm nàng sớm bình tĩnh trở lại. Nếu không thể bình tĩnh, cũng dễ dàng chờ đợi.

Hắn cũng có lẽ ở đằng xa, tuy nhiên nàng tự mình không muốn thừa nhận. Nhưng nàng quả thực thấy có một nam nhân đi tới, từ đằng xa có một nam nhân xuất hiện.

Nàng không biết tại sao tự mình cho nam nhân này cơ hội lựa chọn. Bốn lai phó ước lâu nay không phải là phong cách của nàng, bây giờ phải đợi, nàng có cảm giác tự mình thay đổi, có phải nam nhân làm cho nàng thay đổi, gọi là Lạc Thiên không?

Nàng không dám khẳng định, cũng có thể lý giải. Tim của mình sau ngày hôm nay rung động rất lớn. Đúng vậy, nàng từng nói tim mình không thể rung động vì bất cứ nam nhân nào, cũng không lấy bất cứ nam nhân nào. Nhưng là một nữ nhân, nàng có cảm giác, nàng phải tìm một ngọn núi cường đại để nương tựa.

Lạc Thiên, không chỉ là thiếu chủ của Đại Địa Minh. Từ góc độ nữ nhân mà nhìn, hắn là trời gần như để nữ nhân bất kỳ nào cũng có thể nương tựa!

Nữ nhân nào cũng có thể giành được sự bảo hộ của ngực hắn.

Mộng Hương nàng không cần bất kỳ nam nhân nào bảo hộ, mà chỉ những lúc nàng có cũng chưa bao giờ có khủng hoảng quá nhiều. Như thế khi tim nàng khủng hoảng sẽ cần một loại sức mạnh ôn nhu cường đại vượt ve an ủi.

Sở dĩ, nàng đến đây, thứ nhất, biết trước được tấm lòng của một nam nhân cường đại này!

“Để tiểu thư phải chờ lâu, ta không ngờ tiểu thư lại đến sớm thế.”

Một thanh âm ôn nhu cắt đứt dòng suy nghĩ của Mộng Hương. Nàng quay mặt ra nhìn, trong ánh sáng mờ mờ, có một thanh niên như đại đình bạt tử trong bóng đêm mỉm cười đối với nàng. Với nụ cười đầy tự tin nhân thần của hắn thâm nhập trực tiếp vào phương tâm của nàng, làm nàng cảm giác bóng đêm ảm đạm cũng có nhân tính như mị lực của nụ cười.

Nam nhân này, sau khi nàng đến Đại địa minh, đối với nàng biểu hiện tình ý lúc có lúc không. Nàng đối với hắn cũng không phản cảm gì lớn, chỉ là không nghĩ hắn và nàng lại có một bước tiến triển lớn thế này. Tối nay phó ước, có một lý do xuất phát từ Hoàng Hy Bình. Mà cái lý do đó chỉ có duy nhất trong lòng của Mộng Hương hiểu mà thôi.

Mặt của nam nhân này rất an tĩnh, nhưng không mất nụ cười anh tuấn, có thể nói bộ mặt rất mỹ cảm. Mặc dù không thể so sánh với Hy Bình và Lãnh Vô Tâm, nhưng bộ ngực bộc lộ cá tính cực kỳ phân minh, phối hợp với thân thể cao ráo mạnh mẽ. Và tự động nảy sinh một loại ngạo khí giống như khí độ hùng tráng vô cùng, làm cho người nhìn hắn cảm thấy rất uy nghi cao cả, phảng phất như tập hợp linh khí của Đại Địa Minh vào người, tạo cho hắn thành một cao sơn phách lực, một khí phách không thể xâm phạm.

Đó chính là Lạc Thiên!

Chính là người Mộng Hương phải đợi.

Mộng Hương đứng dậy, gió thổi qua tấm màn che mặt của nàng, như muốn bóc lấy da mặt nàng, mỹ cảm mong lung lộ ra làm mê người. Tay nàng đưa lên giữ lấy tấm màn che mặt, phảng phất muốn bay ra ngoài rơi xuống. Chỉ là nàng quá sơ suất, tự nhiên như do trời tạo thành, hơn nữa không người cảm giác như mong muốn.

Mộng Hương nhẹ nhàng nói: “Đến sớm hay đến muộn miễn đến là được rồi. Nếu như đến sớm cũng hay, cũng có thể thưởng thức được bóng đêm này.”

Lạc Thiên đi đến đình tử, nói: “Tiểu thư nói câu này thật hay. Chỉ là ta có quá nhiều việc không đáng kể, bận quá đến bây giờ mới có thời gian rảnh. Mặt khác vì tiểu thư đợi ở đây, chỉ có Lạc Thiên ta. Ta không tập quán đợi người, cũng không có tập quán để người đợi, nhưng đối với tiểu thư, ta có thể đợi, ha ha, mời ngồi!”

hắn chỉ một cái bàn và bốn cái ghế đá gần bên nhau trong đình tử, tự mình tùy ý ngồi xuống một cái. Mộng Hương lựa chọn một cái cân xứng cùng hắn ngồi xuống.

Lạc Thiên nói: “Ta bậc biệt vì người mà bố trí một phen, tiểu thư có cảm giác như thế nào?”

Thanh âm Mộng Hương như mộng, nàng nói: “Công tử cũng ra mệnh lệnh đặc biệt không cho người khác qua lại viện tử này à?”

Lạc Thiên mỉm cười rất tự nhiên, nói: “Điều đó thì tất nhiên phải như vậy.”

Mộng Hương nhìn phía trước hùng vĩ nhưng không thô thiển của nam nhân này, một lúc lâu nói: “có lẽ.”

Lạc Thiên nói: “Có thể ngắm nhìn được khuôn mặt của tiểu thư, đối với Lạc Thiên ta rất vinh hạnh.”

Mộng Hương nói: “Lạc công tử bất tất như thế, kỳ thật là Mộng Hương rất vinh hạnh. Mộng Hương có thể cùng Lạc công tử trò chuyện vui vẻ, cũng là một loại duyên phận khó gặp.”

Lạc Thiên mỉm cười, đột nhiên vỗ vỗ tay, từ trong viện môn một nha hoàn tiến lại, mang một khay có một bình trà và hai chén trà tinh mỹ tiến vào đình tử, đặt bình và chén trà xuống, rồi quay mình bỏ đi.

Lạc Thiên cầm bình trà giúp Mộng Hương châm trà, cũng châm đầy chén trà phía trước của mình, nâng chén lên mời: “Lạc Thiên biết tiểu thư không thích rượu, nên mang trà thay rượu kính nang một chén.”

Mộng Hương nâng chén trà lên rồi hạ xuống nói: “Đa tạ thịnh tình công tử. Chỉ là tấm màn che mặt của Mộng Hương, không có phương tiện để tiếp nhận chén trà xanh, nhưng trong lòng Mộng Hương đã uống rồi.”

Khuôn mặt của Lạc Thiên thể hiện có gì đó mất mát, nhưng liền đó hắn khôi phục lại vẻ khí độ và tự tin, mỉm cười nói: “Dĩ nhiên là như thế, Lạc Thiên không thể làm khó tiểu thư. Lạc Thiên xin uống trước, tiểu thư tự nhiên.”

Mộng Hương cảm kích nói: “Đa tạ công tử!”

Lạc Thiên nâng chén trà lên uống, rồi bỏ chén trà xuống, ngưng thị nhìn Mộng Hương nói: “Lạc Thiên lấy hết can đảm hỏi một câu, không biết tiểu thư đối với Lạc Thiên tâm ý như thế nào?”

Mộng Hương nói: “đó thì....”

“Không được nói, ta khẳng định có thể cho người biết điều đó.”

Đột nhiên có một thanh âm như tiếng sấm động làm hai người trong đình tử giật mình. Nhìn ra xung quanh tìm kiếm, nguyên lai là Hoàng Hy Bình đầu heo!

Mộng Hương nhìn thấy Hoàng Hy Bình, tức giận nói: “Hoàng Hy Bình, người nói thế là nghĩa gì?”

Lạc Thiên cũng kinh ngạc nói: “Hắn là Hoàng Hy Bình?”

Mộng Hương không có hồi đáp. Hoàng Hy Bình thì tiến về trước một bộ, tự giới thiệu mình: “Trừ ta ra, có ai dám tham gia hội ước của bọn người?”

Hắn tiến vào đình tử, tự tiện ngồi lên một cái ghế đá bên trong, làm Lạc Thiên và Mộng Hương phân khai. Hai khuỷu tay chống lên bàn đá, hai bàn tay để dưới cằm, nhàn tình di chuyển qua hai bên, nhìn ngắm Lạc

Thiên, sau ngó Mộng Hương, nói: “ Ta đến đây, không có quấy nhiễu các người chứ? Ah! Muốn hay không muốn bây giờ ta bỏ đi? Không muốn, vậy trước hết để ta uống chén trà. Tốt, Mộng xú khí, chén trà trước mặt nàng này để ta uống! Vì nàng có tấm màn che mặt cũng không thể uống, miệng ta khát muốn chết. Không biết đêm nay ai hái sao, oh, thật sắc sảo!”

Hắn đưa tay ra nâng chén trà trước mặt Mộng Hương giữa đầu uống xuống. Sau đó trầm mặt nhìn hai người, trước khi cầm lấy chén trà trước mặt Lạc Thiên, nói 1 tiếng: “àh, không phiền người chứ!”

Lạc Thiên đẩy bình trà và chén trà lại cho hắn. Hắn nhận lấy tiếp tục uống, sau đó dùng tay chùi miệng, cười nói: “Đa tạ người, xem ra người là người rất tốt, người tên gọi là gì?”

“ Lạc Thiên”

Hy Bình đưa tay vỗ vào vai hắn, nói: “Ta đã nghe nói qua về người, người là biểu ca của Thuỷ Khiết Thu tiểu nương tử ta, nghe nói người đánh nhau rất lợi hại, hôm nay gặp người thật quá tốt.”

“ Hoàng Hy Bình!” Mộng Hương tức giận hét lớn.

Hy Bình bịt kín tai lại, quay mặt về phía nàng nói: “ Mộng xú khí, không được hét lớn vào tai ta. Ta không thể nghe được, nhưng nàng phải rất tế nhị, phải bảo trì phong độ nha!”

Lạc Thiên nói: “ Trà người cũng đã uống, ta nghĩ người nên đi được rồi.”

Hy Bình thả hai tay bịt tai ra, kỳ là nhìn Lạc Thiên, hốt nhiên nói: “ Người muốn ngâm Mộng xú khí à?”

Lạc Thiên nói: “ Người nói cũng không sai. Nhưng có không phải ngâm Mộng xú khí, mà là ta muốn theo đuổi Mộng Hương tiểu thư.”

Hy Bình mỉm cười nói: “ Tuy người sử dụng từ ngữ có văn hoá, nhưng mục đích thì giống nhau, da mặt cũng rất dày.”

Mộng Hương lạnh lùng nói: “ Hoàng Hy Bình, người đi hay không đi?”

Hy Bình bắt đầu nhìn xung quanh, nói: “Ồ, trời đất tối đen thế này, nàng nói ta có thể đi đâu? Ở đây có một ngọn đèn, ta muốn đến đây lấy nó chiếu sáng tìm đường, ai biết thành linh đựng nàng nơi đây hội ước? Sau khi nàng hội ước, Hoàng Hy Bình ta có chút ít khả năng nào không? Hắn muốn ngâm nàng, nàng để hắn ngâm, ta thật sự không được ngâm sao?”

“ Người.....” Mộng Hương muốn nói mà không có lời.

Hy Bình quay lại Lạc Thiên nói: “ Uý, lão huynh, ngâm nữ nhân ai cũng có phần. Người là một những người câu dẫn Mộng xú khí. Thế thì không hay, nếu chúng ta bị Triệu nhị công tử nhìn thấy, e rằng rút đao lấy mạng người. À, Mộng xú khí, nàng nói phải không?”

Mặt hắn chuyển hướng qua Mộng Hương. Mộng Hương đưa chưởng đánh qua, đánh vào mặt đầu heo của chàng, tuy không mạnh, thanh âm cũng nhỏ, nhưng hắn kêu lên đau khổ nói: “ Ngày hôm nay nàng đánh còn chưa đủ sao?”

Mộng Hương nói: “Đáng tiếc là ta chưa giết người!”

Lạc Thiên lúc này phảng phất như là ngoại nhân, ho khẽ một tiếng, bối rối nói: “ Các người, quen biết nhau?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Hy Bình ứng thanh liên tiếp.

Mộng Hương giận hơn nói: “ Ai quen biết với người chứ?”

Hy Bình thâm mặt hướng đến nàng, nói:” Ta gọi nàng là Hương Hương. Đúng! Hương Hương, thật hay, đi, sau này gọi nàng là Hương Hương!”

Tất cả đã qua miệng hắn, thành linh có cảm giác phía sau cổ khó cử động, phảng phất bị người nắm giữ, chính là từ phía sau hắn nắm lấy hắn. Hắn quay mặt lại, nguyên lai người nắm giữ cổ áo chàng là tay của “hảo nhân” Lạc Thiên.

Sự thích thú của hắn hạ xuống, do bởi vì hắn không phải là hảo nhân, đưa tay đánh vào tay hắn, nói: “úy, tiểu tử ngươi, không được nắm y phục ta, muốn đánh nhau thì thả ta ra. Mẹ nó, lão tử đâu có kết thân với thể tử của ngươi, ngươi khấn trượng cái gì?”

Lạc Thiên thả hắn ra. Hắn chỉnh sửa lại cổ áo từ trên xuống, miệng lầm bầm nói: “ Ta muốn giữ quần áo chỉnh tề, nam nhân phải bảo trì được hình tượng của mình trước nữ nhân. Ngươi không được làm lưu mờ hình tượng của ta, phải lật đổ đối thủ cạnh tranh là ngươi, cũng không cần làm mất uy tín tình địch của ngươi!”

Lạc Thiên lại hoài nghi nói: “ Ngươi thực sự là người dẫn đầu tứ đại võ lâm thế gia Hoàng Hy Bình?”

Hy Bình thấy thích hợp liền nói: “Đứng trước ba từ “Hoàng Hy Bình” còn phải cộng thêm hai câu: quyền vương, ca thần.”

“cốc” một tiếng, Mộng Hương đưa tay gõ lên đầu chàng một cái, nghe nàng nói: “ Cầu thủ, đầu heo, sắc lang, vô lại, đó là tất cả đứng trước tên của ngươi, ngươi là hỗn đản!”

Hy Bình xoa xoa đầu, thẳng thắn nói:” Tế nhị chút, tế nhị chút!”

Mộng Hương tức khí nói:” Trước mặt ngươi, bất cứ ai không cần tế nhị. Ngươi để lẫn nhanh đi, nhìn thấy ngươi, ta lại lại thấy khó chịu.”

Hy Bình cười nói:” Nếu nàng để Bảo Nguyệt lấy ta. Ta tự lẫn đi, không thì không đi!” lời này nói không sai, chàng hít vào miệng một hơi lạnh khí!

Mộng Hương quay mặt qua 1 bên, lên giọng: “ không thể được.”

Hy Bình nói: “ Vậy ta sẽ ngồi đây xem các người đàm tình thuyết ái, thuận tiện làm cổ vấn tình yêu cho các người. Hai vị hồng nam lục nữ, có gì anh em em em, mời nói ra nhanh! Nói đi để mọi người còn đi ngủ, các người không cảm thấy hôm nay hơi lạnh sao? Hắc, thật vậy, lạnh rất hay, Mộng xú khí, mượn tay nàng sử dụng một lúc.”

Hắn nắm lấy tay Mộng Hương. Mộng Hương tình linh dẫu tay ra phía sau, giống như hành động của tiểu nữ hài thành linh giận dỗi lên tiếng: “ không cho mượn!”

“ Sao lại khó chịu như thế? Chúng ta cũng đã có ôm qua, cũng đã hôn qua. Hơn nữa, ta cũng đã nhìn hết thân thể nàng, có một tay, cũng không cho ta nắm là sao?”

Mộng Hương nổi giận nâng mạn che mặt lên nói: “ ngươi....”

Lạc Thiên kinh ngạc nhìn Hy Bình, tiếp đó nhìn Mộng Hương, nói: “ Tiểu thư, nàng và hắn....”

Mộng Hương bắn khoắn nói: “ Lạc công tử, không phải như vậy, hắn nói láo!”

Hy Bình nói: “ Ta chuyện gì phải nói láo. Lão tử nói đều là sự thật. Nàng dám nói nàng không để ta hôn vào cái miệng nhỏ của nàng không?”

Mộng Hương đưa cặp mắt tức giận nhìn Hy Bình, lại không nói một lời.

Lạc Thiên đột nhiên nói: “ Dù cho bị ngươi hôn qua, thì cũng không có chuyện gì lớn. Ta dám khẳng định ngươi dùng sức mạnh ép hôn Mộng tiểu thư.”

Hy Bình phảng phất tìm được tri kỷ, vui mừng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tuy dùng sức mạnh hôn, nụ hôn lầu đầu của nàng vẫn là ta. Ha ha, Lạc Thiên, ngươi muốn ngâm Mộng xú khí, ta cũng muốn như thế, chúng ta hãy công bình cạnh tranh như thế nào?”

Mộng vừa muốn mở miệng nói, Lạc Thiên đã nói: “ Ta tiếp thụ lời khiêu chiến này!”

Mộng Hương tức giận nói: “ Các người muốn làm gì?”

Hy Bình vẫy vẫy tay, nói với Lạc Thiên:” Ta và ngươi đánh cá. Chúng ta ngồi đây ngẫm nghĩ nửa khắc, ai tiến tới ai từ bỏ Mộng Hương trước, ngươi nói như thế nào?”

Lạc Thiên nói: “được.”

Hy Bình hốt nhiên cười cười, nói: “ Người kết thúc sẽ rất thảm, ha ha.”

Cười xong, hắn chuyển mặt nhìn Mộng Hương. Hai mắt nhìn nàng đầy ác ý. Lập tức nàng quay mặt không dám cùng hắn đối thị. Hắn đột nhiên đưa tay ôm Mộng Hương vào lòng. Mộng Hương cảm thấy kinh ngạc, muốn tránh nhưng đã muộn, miệng của chàng đã bao quanh môi của nàng, cách tấm màn che mặt hôn nàng!

Lạc Thiên tức giận vô cùng, một chưởng đánh lên bàn đá, bàn đá vỡ từng mảnh, phát ra một âm thanh lớn.

Lúc này Hy Bình không thể nghe không thể nhìn, chỉ biết ôm Mộng Hương tránh đi tiếp tục dùng sức mạnh đôi môi. Nhưng sau một lúc, Lạc Thiên thành linh ngồi xuống, nhìn hai người phía trước, lên một tiếng cũng không được.

Khi miệng của Hy Bình rời môi của Mộng Hương, thì phần tấm màn che mặt ở nơi đó cũng ẩm ướt. Dòng nước mắt từ đôi mắt Mộng Hương chảy ra.

Hy Bình quay đầu nhìn Lạc Thiên nói:” Sức nhẫn nại của ngươi rất mạnh. Nhưng ngươi có di chuyển, hơn nữa, lúc đó ta cũng đã thắng rồi.”

Lạc Thiên không thể nói được gì, Phảng phất không thèm nói chuyện với Hy Bình, hai mắt của hắn cũng nhắm lại.

Mộng Hương sớm đã bình tĩnh trở lại, lúc này Hy Bình không thể hôn nàng. Nàng yên lặng chúi vào ngực của Hy Bình, bộ ngực rất là lợi hại, hơi thở từ miệng xuyên qua qua tấm màn che mặt vào nách của Hy Bình.

Hy Bình ôm chặt nang một chút, nói:” Nếu như nàng để Bảo Nguyệt ở với ta, ta để nàng và Lạc Thiên với nhau. Nếu nàng cản trở chuyện của ta và Bảo Nguyệt, ta sẽ thu nạp nàng.”

Mộng Hương nói qua hơi thở:” thả ta ra.”

Hy Bình nói:” Nàng nếu không đáp ứng ta, ta không thả nàng ra, hơn nữa không đụng vào nàng, tiểu tình nhân?”

Mộng Hương trầm mặt, mắt đầy lệ nhìn chàng.

Hy Bình đưa đầu tới hơn lên nhưng giọt lệ, nói:” Không phải mạnh bạo chứ?”

Mộng Hương bộc lộ sự uỷ khuất trong nhãn thần, có chút mạnh dạng nói:” Ta không đáp ứng ngươi. Ngươi không phải là người tốt, ta tuyệt không đáp ứng!”

Hy Bình có chút thất vọng nói:” ta đích xác không phải là hảo nhân, nhưng Bảo Nguyệt thích con người xấu của ta. Nàng và nàng ta đều là nữ nhân, vì sao nàng làm khó nàng ta? Đồng thời nàng cũng làm khó ta!”

Mộng Hương tránh ra một chút, nói:” ngươi thì biết cái gì?”

Hy Bình nói:” Ta cái gì cũng không biết. Ta chỉ muốn mọi chuyện mà ta muốn biết, ta phải đạt được. Nàng mà cử động nữa, ta sẽ ôm nàng về phòng của ta, không cần biết ta dám hay không, trở về phòng để nàng sinh hài tử cho ta!”

Mộng Hương tức giận hét lớn: “ Ta phải giết ngươi!”

Hồ mục của Hy Bình mở trừng trừng, ôm lấy nàng, đứng dậy bước đi, vừa bước ra khỏi đình tử, phía sau có tiếng hét giận dữ:” Hoàng Hy Bình thả Mộng Hương ra!”

Hy Bình đứng lại, ôm Mộng Hương chuyển thân quay lại.

Lạc Thiên liền nói:” ngươi dừng lại, tự lặn về Phong Nhân viện, ngươi mười phần đều là người điên!”

Hy Bình mỉm cười độc ác nói:” Tốt, làm sao ta có thể quên được ngươi chứ? Không sai, ta nên dừng lại, ta nên rút khỏi, hầu hết không giữ được chữ tín. Ai! Làm nam nhân chân chính thật khó, làm gì cũng phải giữ chữ tín. Trái lại ngươi cũng không biết mệt mỏi, chờ đợi một cơ hội khác, ta và Mộng xú khí nói vài câu thì bỏ đi, ngươi có thể tiếp tục ngâm nang, ha ha.”

Lạc Thiên đang đứng dậy, lúc này nghe Hy Bình nói, suy nghĩ, liền ngồi trở lại ghế đá, để mọi người không thể không bội phục tính nhẫn nại của hắn - quả nhiên là người làm đại sự.

Hy Bình nói bên tai Mộng Hương: “Nàng là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng gặp, có lẽ Thuỷ Khiết Thu có thể so bì với nàng. Ta rất muốn có được nàng, nhưng ta không thể hạ bệ Lạc Thiên, sợ dĩ quyết định thả ra. Ta đã hôn vào cái miệng nàng trong phòng, việc này ta sẽ nhớ mãi, mặc dù cái hôn vừa rồi cách đây không lâu, nhưng lại cách tấm màn che mặt, ta lúc này chỉ nghĩ đến nụ hôn lần trước với nàng!”

“không!” Mộng Hương khóc lớn nói.

Nhưng tay Hy Bình đã nâng tấm màn che mặt của nàng, hôn vào đôi môi hồng của nàng.

Lúc này Mộng Hương đang đối diện với Lạc Thiên, sợ dĩ Lạc Thiên không thể nhìn rõ khuôn mặt của Mộng Hương. Hắn chỉ biết Hy Bình đang hôn Mộng Hương.

Rời môi ra!

Tấm màn hạ xuống.

“Ta đã nói qua phải báo thù người. Với mối thù của ta, ta báo thù đối với nữ nhân, luôn luôn ôn nhu như thế, nhưng là một loại báo thù không có vết thương không có thấy máu, có thể thật sự nàng hận ta suốt đời.”

Mộng Hương lưu lại dòng lệ uỷ khuất, rung động nói: “Người nói lời này trước hay sau hôn ta?”

Hy Bình gật gật đầu, rất chân thành nói: “Đúng! Lúc sau!”

Mộng hương đột nhiên nổi nóng nói: “Thả ta ra, ngươi là hỗn đản, trong hoàn cảnh này, mà ôm ta để làm gì?”

Hy Bình ngừng thị nhìn nàng một hồi, đưa tay lau nước mắt cho nàng lần nữa, thả nàng ra, chuyển thân bỏ đi hai bộ. Hắn thỉnh thoảng cảm thấy sau lưng đau đớn, cho người lao về phía trước, hạ xuống một nơi, có thể đứng lâu dài, chậm chậm chuyển thân qua.

Hắn nâng tay lên phủi bụi trên mặt, nhìn Mộng Hương nói: “Nàng đã quá nhẹ, không thể trúng điểm trọng yếu.” nói xong hắn liền chuyển thân, chuẩn bị bỏ đi.

Mộng Hương nói: “không có ta cho phép, ngươi tới chết cũng không có được Bảo Nguyệt. Người đối với ta có làm tất cả mọi chuyện, không thể tính toán dễ dàng. Người cứ trở về, là nam nhân, hãy đường đường chính chính đánh nhau của ta, không được canh lúc ta không chú ý ôm loạn lên. Người là một đại sắc ma, ừ, người có nghe ta nói không?” Hắn đã biến mất ở phương trời nào.

“Thật không muốn trọng phục! Ta đã nói quá nhiều, ta chỉ đánh nhau trên giường với nữ nhân. Nhưng, nàng muốn đánh nhau như vậy với ta sao?” Hy Bình không trở lại, hắn biết Mộng Hương không muốn đánh nhau trên giường với yêu tinh. Do đó hắn bỏ đi.

Đi ra khỏi Minh ước viện, nghĩ tới nghĩ lui, hốt nhiên, hắn kinh ngạc hét lên: “Nàng làm gì ở đây?”

150. Chương 149: Dạ Sắc Di Mạn

Nhìn Hy Bình ra khỏi Minh ước viện, Mộng Hương im lặng một lúc lâu.

Lạc Thiên cũng đứng yên bất động, chỉ yên lặng nhìn theo bóng của hắn, trong mắt xuất hiện một loại tính chất là thần mang.

Từ trên đỉnh tử ánh sáng chiếu xuống, làm bóng Mộng Hương in lên tường, ánh sáng phản chiếu trên mặt nàng. Mặt của nàng do bị tấm sa mỏng che đi, chỉ nhìn thấy được nhãn thần buồn bã. Phần còn lại không thấy được, có lẽ ánh sáng không thể đến đó.

Hai dòng lệ chảy xuống khăn che mặt của nàng, và nhãn thần trông như ẩn nhập vào bóng đêm buồn bã.

“Tiểu thư, hắn thật sự đã đi.” Thanh âm Lạc Thiên phá vỡ bóng đêm yên tĩnh, làm cho bóng đêm tĩnh mịch tề tựu vào một loại ánh sáng ban ngày của mùa đông.

Thân hình Mộng Hương thỉnh linh đứng thẳng lên, tay thì run rẩy nhân tình của của nàng thì hoảng loạn, không thể lau sạch hết nước mắt, sau đó chuyển thân đối diện với Lạc Thiên. Trong mắt đau khổ xuất ra một tia tiểu ý, nói: “Vâng! Ta biết, chỉ muốn đứng suy nghĩ một chút, hấn đến để làm ta bực mình.”

Lạc Thiên đi tới, tay hấn đưa thẳng ra nắm lấy tay Mộng Hương, mới được nửa chừng cũng dè dặt rút lại, nói một lời yêu cầu:” Chúng ta có thể ngồi ở đình tử nói chuyện.”

Hai người vào trong đình tử ngồi xuống, chỉ là những viên đá nghiền nát trên mặt đất vỡ vụn trong mắt hai người cũng thật hoàn mỹ!

Lạc Thiên cười khổ:” Tại hạ thô lỗ, tiểu thư đừng cười.”

Mộng Hương thị nhìn hấn:” Ta muốn hỏi công tử, vì sao khi hấn dùng sức mạnh đối với ta, công tử không đẩy hấn ra?”

mắt Lạc Thiên lộ vẻ trầm ngâm, một lúc lâu mới đáp lại:” Bằng vào võ công của tiểu thư, thì cũng có thể tự tránh thoát. Hơn nữa tại hạ nghĩ tiểu thư tự nguyện, nên không tiện vào giúp.”

Trong mắt Mộng Hương loé lên màu sắc giận dữ, lập tức khôi phục màu sắc bình tĩnh, nói: “ Công tử nói ra không phải không có đạo lý, nhưng ta tịnh không có tự nguyện. Hoàng Hy Bình căn bản là quái vật, khí lực to lớn không giống như con người. Toàn thân hấn trên dưới không một huyết đạo nào có thể tìm được, cả thân hình như một tấm da trâu chết bất động. Hơn nữa ta lại bị hấn ôm vào thì cũng đã để hấn tha hồ loạn động. Sau khi hấn thả ta ra, một cước của ta đá hấn bay đi!”

Nhân tình Lạc Thiên mở lớn, kinh hãi nói:” Tiểu thư nói là võ công Hoàng Hy Bình cực dữ? Lời này cũng lời truyền ngôn của giang hồ không thật.”

Mộng Hương giận dữ nói:” Giang hồ truyền ngôn, chỉ có háo sắc, vô lại, tự đại là chân thật. Chỉ là nói võ công của hấn, trừ biết đánh liệt dương chân đao, hấn chỉ tìm người đấu vật.”

Lạc Thiên kinh ngạc nói:” Hấn là người Mông cổ?”

Mẹ nó, tiểu tử này thật tinh ranh, trí tưởng tượng thật phong phú!

Mộng Hương nói:” Ta không biết.”

Lạc Thiên nói:” Lúc hấn sử dụng liệt dương chân đao, thì võ công biến thành cực cao phải không?”

Mộng Hương nhớ lại nói:” Đúng cao kinh nhân, hấn làm cho người e sợ cũng làm cho người yêu thích!”

Lạc Thiên nói:” Nếu đổi lại Mộng Hương tiểu thư, người có thể là đối thủ của hấn không?”

“Ta ... không không biết.” Mông Hương tùy tiện nói ra, thỉnh linh giận dữ nói:” Hấn mà dám có ý tứ gì với ta? Ta đánh hấn nằm dài dễ như lật bàn tay!”

Mắt của Lạc Thiên lộ một chút tiểu ý, nói:” Đó không phải là những chuyện đáng e ngại.”

Mộng Hương kinh ngạc nhìn Lạc Thiên, không hiểu vì sao hấn nói lời này, nàng nói: “ Lạc công tử, trời cũng đã muộn. Sau chuyện huyền não của Hoàng Hy Bình, ta có chút mệt mỏi buồn phiền, muốn trở về nghỉ ngơi.”

Lạc Thiên rất tự nhiên nói:” Thế cũng tốt, tối nay đã xảy ra nhiều việc đáng tiếc. Nhưng Lạc Thiên rất vui mừng, hy vọng tiểu thư trở về có một giấc mộng đẹp.”

“Đa tạ Lạc công tử.” Mông Hương chào tạm biệt, chuyển thân ra khỏi Minh ước viện.

Lạc Thiên nhìn bóng của nàng, thu nhãn nhìn những viên đá bị nghiền nát dưới đất. Một tay hấn đưa ra trên mặt đất làm đá tung bay. Hấn quay bước bỏ đi.

Lạc Thiên trở lại biệt viện, nhìn thấy ánh sáng trong phòng hấn, trong lòng thấy lạ: Tối nay hấn tịnh không hẹn ước với ai.

Hấn đẩy cửa tiến vào, ngồi bên trong bất ngờ là Đại Ny?!

“Đến khi nào?” Lạc Thiên đối với sự xuất hiện Đại Ny trong phòng, không có gì ngạc nhiên.

Đại Ný nhìn hẩn tới gần, trong mắt có chút ưu oán không thể hiểu nhưng lại phảng phất có một loại hưng phấn. Nàng đứng lên đáp:” Chỉ vừa mới đến, chàng vừa đi đâu vậy?”

Lạc Thiên trả lời:” Ta đi hội ước cùng Mộng Hương.”

Đại Ný hỏi tiếp:” Chàng không dẫn nàng ta trở về à?”

Lạc Thiên đến bên thân nàng, đỡ lấy nàng:” Ta có thể dẫn nàng ấy trở về, nhưng không phải đêm nay.”

Đại Ný vuốt ve mặt hẩn, ngược mắt nhìn hẩn, cảm thán nói:” Chàng lúc nào cũng tự tin.”

Lạc Thiên cười:” Nam nhân sống là phải biết tự tin. Nếu sống mà không có lòng tự tin làm việc, thì chết còn hay hơn.”

Đại Ný tiếp tục hỏi:” Chàng có thật sự tin tưởng đối với thiếp không?”

Lạc Thiên đáp:” Tất nhiên ta rất tín nhiệm nàng. Lần này nàng thất bại, không phải là lỗi của nàng, đó là một loại phối hợp ngẫu nhiên. Nếu ta sớm thông báo cho nàng, có lẽ nàng là nữ nhân của Hoàng Hy Bình.”

Đại Ný cúi đầu, nhỏ nhẹ:” Chàng nghĩ rất nhiều về chuyện thiếp trở thành nữ nhân của Hoàng Hy Bình à?”

Lạc Thiên nói:” Chỉ là sau khi nàng thành nữ nhân của Hoàng Hy Bình, nàng có đủ hiểu biết giải thích bí mật của hẩn, đó là điều tất nhiên. Bây giờ lại là nữ nhân của Tứ Cửu, lúc này ta không có biện pháp hoàn thành tâm nguyện. Lôi kiếp đao pháp rất lâu ta hi vọng có được bí quyết võ công này. Nhưng mà hiện nay giống như vừa mới bỏ lỡ, thật đáng tiếc! Đối với bài danh võ công thập đại cao thủ năm đó, ta cũng biết ít nhiều. Võ công của Huyết Sát Ma Quân tự Huyết Ma thất tung không xuất hiện trên giang hồ nữa; Ngọc Xà môn đã bị tiêu diệt, thiên tự bất thành khí; Minh Nguyệt cùng Thiếu Lâm không muốn tranh đoạt; giờ chỉ có cuồng đao chính là lôi đao thì ta không dám quên. Ai biết truyền nhân của Lôi kiếp thần đao thành linh lại là một người điên, vậy ta cũng không cần lo nghĩ.”

Đại Ný trở nên vui vẻ :” Chàng nói không cần Lôi kiếp thần đao nữa?”

Lạc Thiên trầm tư một lúc, cúi đầu xuống hôn nàng, nói:” Ta muốn dàn xếp nàng bên cạnh Hoàng Hy Bình. Mặc dù hẩn đối với ta không phải là mối uy hiếp. Nếu nàng có cơ hội, thì giúp ta lấy tâm pháp lôi đao từ miệng của Hoàng Hy Bình. Ta biết Lạc Thiên ta không bắt đãi nàng, sau này ta sẽ bồi thường cho nàng.”

Đại Ný thần sắc ảm đạm:” Lúc thiếp cùng nam nhân khác hoan ái trên giường, chàng có nghĩ gì không?”

Lạc Thiên thấy lạ:” Vì sao lại hỏi câu này?”

Đại Ný nói:” Bởi vì thiếp muốn biết chàng có yêu thiếp không?”

Lạc Thiên không cười mà trả lời:” Thật là ngốc, ta làm gì có thể không yêu nàng?”

Đại Ný giận dữ:” Nếu chàng yêu thiếp, tại sao nhẫn tâm để thiếp hoan ái cùng nam nhân khác? Thiếp đến Trung Nguyên cùng mười một thiếu nữ, tất cả đồng trinh đều bị hủy, chỉ còn lại mình thiếp. Nhưng chàng sao để nam nhân khác đến đoạt thiếp đầu tiên?”

Lạc Thiên không thể mở miệng hồi đáp.

Đại Ný tiếp tục nói:” Nếu biết trước như vậy, thiếp sẽ không vào Trung Nguyên. Hai năm trước đâm sầm vào chàng, bị chàng lấy mất trái tim. Sau đó không nghe lời phản đối của gia đình, theo chàng đến Đại Địa Minh. Chàng thật sự để thiếp dùng thân thể mình lừa dối nam nhân khác. Thiếp đúng là yêu chàng, mà chàng thì đối với thiếp thật tình như thế nào? Chàng chỉ dùng nguyên âm nữ tử để tăng cường công lực của chàng, bởi vì chàng đã đạt đến giới hạn con người, không thể tự mình có cách làm tu vi tăng lên một tầng. Sở dĩ có rất nhiều nữ nhân bên thân, chàng mang thiếu nữ quanh thiếp tất cả đi hủy đồng trinh, thiếp không trách chàng, nhưng chàng không có đụng chạm đến thiếp. Nếu như chàng biểu hiện yêu thiếp, thiếp nghĩ điều đó không có nhiều lực thuyết phục. Nếu yêu thiếp, ban đầu thì muốn thiếp là thật, bây giờ chàng cũng có thể muốn thiếp, nhưng trong ý nghĩ lại trái ngược. Có lẽ chàng nghĩ, giữ đồng trinh cho thiếp, có thể làm Hoàng Hy Bình tin thiếp. Rốt cuộc là một sai lầm lớn, Hoàng Hy Bình không lấy đi đêm đầu của thiếp, ngược lại thiếp tự động hiến thân cho một nam nhân khác. Nếu Hoàng Hy Bình muốn thiếp cũng không được, bởi vì tất cả thiếp vì hẩn mà ra đi. Bây giờ thật sự xuất hiện nhiều người không thích hợp, chàng có biết không?”

Lạc Thiên phảng phất thống khổ:” Ta biết. Đại Ný, không nói nữa, là ta hại nàng. Sau này nàng không muốn trở về bên bọn họ, thì ở lại đây với ta, ta thật sự yêu nàng.”

Một loại thống khổ trong lời tán tỉnh kinh tởm, từ miệng hắn nói ra, thành linh rất tự nhiên.

Đại Ný nói:” Lừa dối thiếp, hãm hại thiếp, chỉ là chàng yêu thiếp, có ngăn cản thiếp chết, thiếp cũng sẽ ra đi. Có lẽ tình yêu đối với chàng căn bản không sai nhưng không thể quay trở lại.”

Lạc Thiên nói:” Kỳ thật nàng ở bên cạnh bọn họ cũng không có tác dụng lớn. Hoàng Hy Bình tịnh không như giang hồ truyền ngôn quá mạnh mẽ, hắn chỉ là một người bỏ đi!”

Đại Ný thần sắc khản trương:” Hoàng Hy Bình theo thiếp biết hầu hết mọi người đều e sợ!”

Lạc Thiên kinh ngạc:” Chuyện này như thế nào?”

Đại Ný nói:” Kỳ thật thiếp không muốn nói. Thiếp chỉ muốn bao cho chàng biết, nếu chàng muốn xưng bá Trung Nguyên thì phải triệt để huỷ diệt Hoàng Hy Bình hoặc giả lợi dụng hắn. Không cần tính đến tu vi võ công, thế lực của hắn có thể cùng Đại Địa minh tranh đấu. Chàng có thể tính các thế tử của hắn đến từ bao nhiêu môn phái, thì sẽ biết thực lực của hắn.”

Lạc Thiên nghĩ khác:”Đó là kết quả của sự háo sắc của hắn, cũng có thể chứng minh thực lực của hắn về phương diện chế ngự nữ nhân.”

Đại Ný cảm thán :” Thiếp không biết chàng vì sao cứ khinh thường Hoàng Hy Bình. Đó tự hồ như có một thiên kiến về hắn. Kỳ thật hắn là người không có quá nhiều nhược điểm. Trong quan niệm của thiếp, hắn có nhược điểm duy nhất đó là hảo hữu của hắn nhưng cũng có những nữ nhân của hắn. Nếu chàng muốn đánh bại hắn, thì phải bắt đầu ra tay từ nữ nhân của hắn. Có lẽ chỉ võ công và thế lực mà luận, chàng không thể thắng dễ dàng. Hắn không phải là người biết trước được, không thể dùng cách bình thường lý giải. Hắn căn bản không phải là người thường. Theo thiếp biết, tại Đại Địa Minh, Thủy Khiết Thu, Bảo Nguyệt, Thi Nhu Vân tất cả là nhược điểm của hắn. Nếu chàng muốn danh chấn ngôn thuận thảo phạt hắn, có thể hạ thủ từ tam nữ này. Một là có thể đả kích tinh thần của hắn, hai là làm hắn nổi giận mất đi lý trí. Như vậy hắn sẽ mất lập trường. Chàng biết đó, hắn cũng đại biểu võ lâm chính phái, không có lý do, chàng không thể loại bỏ được hắn.”

Lạc Thiên nghĩ sâu xa:” Có lẽ Mộng Hương là nhược điểm lớn nhất của hắn. Không cần nghĩ đến phương diện nào, ta tất cả giành được Mộng Hương, có được Minh Nguyệt Phong, tất cả các phái khác trong võ lâm không cần e sợ.”

Đại Ný kinh ngạc khác thường:” Mộng Hương?”

Lạc Thiên uy nghiêm:” Không thể nói điều này, vấn đề hiện tại bây giờ, ta không nghĩ ra Hoàng Hy Bình có gì uy hiếp ta. Có lúc ta nghĩ hắn trước sau gì cũng phải chết, ta biết thế nào cũng phải làm. Sau khi nàng nói đến sự lợi hại của hắn, để cho hắn đánh Thái Âm giáo. Nếu hắn thật sự lợi hại, lúc đó Thái Âm giáo có thể bị tiêu trừ, nếu hắn là người bỏ đi, thì sẽ nạp mạng cho Thái Âm giáo, ha ha!”

Đại Ný hỏi: “ Thái Âm giáo tịnh không phải thế lực Trung Nguyên, vì sao chàng nhất định tiêu trừ?”

Lạc Thiên sau khi cười trả lời: “ Đó không phải chủ ý của ta, đó là ý kiến của phụ thân. Ta không thể hiểu ông ấy. Có lẽ ông ấy nghĩ rằng Thái Âm giáo gây bất lợi cho võ lâm Trung Nguyên, do đó tiên hạ thủ cường, loại trừ tất cả mối họa.”

Đại Ný thốt ra: “ Thiếp cảm thấy trong lòng có quá nhiều nghi vấn.”

Lạc Thiên trầm tư.

Đại Ný đến bên cửa sổ, trên màn cửa hiện ra một điểm, vén lên nhìn ra ngoài, rồi thả hai tấm màn xuống, quay thân trở về, sau đó muốn thoát y.

Lạc Thiên nhìn thấy, vội ngăn:” Tối nay không được, nàng phải trở về, để bọn họ khỏi nghi ngờ.”

Đại Ný than dài, oán hận trừng mắt nhìn hắn.

Lạc Thiên nói:” thật sự là quá muộn, nàng cũng nên trở về Phong Nhân viện, ta cũng muốn ra ngoài.”

“Đi đâu?”

Lạc Thiên trả lời: “Ta tìm phụ thân thương lượng công việc.”

Đại Ný chỉnh lại y phục, bước ra khỏi cửa, Lạc thiên ngồi trong phòng một lúc, cũng bỏ đi.

Lạc Thiên đi đến phòng của Lạc Hùng, gõ cửa. Từ trong phòng Lạc Hùng đi ra một kim phát nữ lang hai bốn hai lăm tuổi. Đó là tiểu thiếp mới nạp của Lạc Hùng 3 năm trước, tên là Mộng Cơ, là do phụ thân vì nàng ta mà đặt. Lạc Thiên không thích một nữ lang ba tư tóc vàng, bởi vì nàng đang ở địa vị mẫu thân của hắn, nhưng nàng ta thật không phải là mẫu thân trong lòng hắn.”

“ Bà?” Lạc Thiên gất gỏng hỏi.

Mộng Cơ dùng tiếng Trung Nguyên đáp lời: “Đi ra ngoài chưa lâu đã nhanh quay trở lại.”

Lạc Thiên chuyển thân đi về.

Mộng Cơ nói: “ A Thiên, ngươi không chờ cha ngươi à?”

Lạc Thiên nói: “ ta sẽ trở lại vào ngày mai.”

Mộng Cơ nhìn Lạc Thiên bỏ đi, đóng cửa lại.

Bóng đêm chìm dần.

151. Chương 150: Hùng Tình Diệu Tâm

Độc Cô Tuyết chỉ có một mình ở trong phòng. Thường thì Diệu Duyên vốn ở chung trong căn phòng này, nhưng lúc tối Vạn Diệu đã cho gọi Diệu Duyên, và có thể nàng ta sẽ không quay lại ngủ cùng nàng. Nàng đâu có làm cách gì cũng không thể ngủ được. Hôm nay tới Đại Địa Minh gặp lại Đỗ Thanh Phong, khiến lòng nàng không thể nào bình tĩnh. Tuy nói Đỗ Thanh Phong là trượng phu của nàng, cảm tình của nàng đối với ông ấy vẫn còn tồn tại. Nhưng sự thật thì hai mươi năm đã trôi qua. Trong hai mươi năm kiếp sống của một ni cô này, nàng vốn đã chẳng còn quan tâm rằng bản thân mình còn có một trượng phu cùng một nữ nhi trong nhà. Trời xui đất khiến nàng lại gặp Hy Bình, làm cho Phật duyên của nàng bị đứt đoạn. Không quản là nàng yêu hay không yêu Hy Bình, trong thân thể nàng đã mang hài tử của hắn, cũng như thân thể nàng cũng đã đón nhận Hy Bình.

Chỉ là lại tồn tại một vấn đề, nam nhân, người khiến nàng một lần nữa hoài thai, chính là trượng phu của nữ nhi nàng. Huống hồ nam nhân tên gọi Hoàng Hy Bình lại còn có rất nhiều thê tử. Nàng có muốn lờ đi cũng không thể lờ đi được. Làm sao nàng có thể đón nhận được nam nhân trẻ tuổi này cơ chứ?

Đỗ Thanh Phong vốn là mối tình cũ của nàng nhưng lại khiến nàng bỏ đi. Chẳng nghi ngờ gì việc nàng đối với ông ta cũng có cảm tình, tuy nhiên có một sự thật trong đó: nàng đối với Đỗ Thanh Phong lại chẳng hề có chút động tình.

Động tình là biểu tượng cho một tình yêu cháy bỏng. Không có nó, tình ái thực sự là một điều không tưởng.

Sở dĩ đối với Đỗ Thanh Phong, điều khiến nàng còn vương vấn có lẽ là một chút lưu niệm hoặc cũng có thể là tội lỗi. Đối với Hy Bình, đó là một nguyên tố hoàn toàn mới xuất hiện trong cuộc đời nàng, là một dạng động tình không thể thay thế. Dạng động tình ấy thiêu cháy cả thân thể cũng như tâm linh nàng. Lúc này trong linh hồn nàng, như đang tràn ngập khắp các đạo thần kinh.

Có lẽ đó chính là tình yêu, cũng giống như sự gần gũi.

Đỗ Thanh Phong tựa hồ như đã già. Nhưng nàng thực ra vẫn còn rất trẻ, nữ nhân chỉ mới ngoài 40 tuổi. Nếu bảo dưỡng tốt, cũng có thể sánh với thiếu nữ đôi mươi. Điều này rất nhiều nam nhân muốn. Cũng vì thế mỗi khi Đỗ Thanh Phong ở bên Vương Ngọc Phân cũng chỉ biết thở dài cảm thán vạn phần.

Độc Cô Tuyết biết rằng tự mình sẽ phải đối diện với một số sự tình, nhưng những sự tình này cũng thật khó để đối diện. Nàng cảm thấy thống khổ, sao lại có lắm chuyện phải phiền não đến thế.

Con người ta trong lúc cảm thấy phiền não, thì thường thích đi dạo, chậm chậm, lúc tỏ lúc mờ. Và Độc Cô Tuyết rời khỏi phòng nàng trong đêm.

Đêm nay thật tối, chỉ có sao mà chẳng có trăng.

Nơi Độc Cô Tuyết ở là một tiểu viện của Đại Địa Minh, có tên gọi là Cổ Phong Tạ. Nơi đây là dành cho các nữ khách, dường như người của Minh Nguyệt Phong và Vạn Diệu Am được an bài tại chốn này.

Độc Cô Tuyết rời khỏi Cổ Phong Tạ, muốn quên đi mọi chuyện, bỗng nghe thấy có tiếng người vọng lại từ hoa viên của Đại Địa Minh.

Từ cổng hoa viên nhìn sang, ầm ầm ước ước có ánh sáng, Độc Cô Tuyết không nén được tiến lại, thoáng chốc đã đến bên cổng, cẩn thận nghe ngóng tiếng đàm thoại bên trong.

Trong hoa viên chỉ có hai người, nàng nghe thấy tiếng thì biết một người trong số họ đích thị là Mộng Tình của Minh Nguyệt Phong, còn người kia chẳng phải ai xa lạ, chính là võ lâm minh chủ của Đại Địa Minh, Lạc Hùng.

“Đã qua bấy nhiêu năm, những chuyện trước đây chớ nên nhắc lại.” Tiếng Mộng Tình thở dài.

Lạc Hùng nói: “Thời gian thì đã qua, nhưng tình là vĩnh viễn.”

Mộng Tình đáp: “Có lẽ chỉ là tình của ông đối với ta. Như ông biết đấy, ta vốn chẳng thể có một chút tình nào.”

“Không, nàng có tình, nhưng không phải dành cho ta, mà là cho một nam nhân khác.”

Mộng Tình khấn trương hỏi: “Người mà ông đang nói đến là ai?”

Lạc Hùng nói: “Nàng cùng U Nhi cũng như A Mật Y đều có chung một tình nhân.”

Khu vườn chìm trong tĩnh lặng.

Độc Cô Tuyết không nghĩ rằng Mộng Tình chẳng còn lời nào để đáp trả. Điều đó chứng minh những lời Lạc Hùng nói là sự thật. Ai ngờ rằng tình nhân của Minh Nguyệt Phong Mộng Tình cùng A Mật Y lại là một người? Tình nhân của A Mật Y là Huyết ma Lâm Khiếu Thiên, Mộng Tình chẳng lẽ cũng phải lòng hắn sao? Nhưng U Nhi là ai?

“Ông biết cũng không ít.” Mộng Tình sau một hồi lâu mới lên tiếng.

Lạc Hùng nói: “Ta vốn cũng không muốn biết quá nhiều. Chỉ có điều những việc không nên biết thì ta lại biết. Lâm Khiếu Thiên khi bị nàng dẫn võ lâm nhân sĩ truy sát, hắn đào vong đến Tây Vực, tịnh dưỡng tại Thái Âm giáo. Sau đó hắn lại lặng lẽ bí mật trở lại Trung Nguyên. Một mình đến Minh Nguyệt Phong khiêu chiến nàng, nàng và hắn đánh hoà nhau. Và thế là hắn chịu lưu lại Minh Nguyệt Phong, cái giá phải trả là nàng trở thành thê tử của hắn. Điều này người trong võ lâm không hề biết. Nhưng Lâm Khiếu Thiên ma tính không trừ. Hắn nửa năm sau thì li khai nàng, tiếp tục huyết tủy võ lâm. Sau khi bị người của Võ lâm tứ đại gia một trận kinh nhân đẩy lùi, khiến tính mệnh hắn gần như khó bảo toàn. Ai có thể ngờ rằng cuối cùng lại được một người che mặt cứu đi. Nàng vẫn thường nghĩ tới hắn, phải không?”

Mộng Tình kinh ngạc thốt lên: “Làm sao ông lại biết rõ như vậy?”

Lạc Hùng nói: “Không thực sự rõ, ta chỉ biết được một số chuyện. Nhưng có một việc mà ta quan tâm nhất, ta lại nghĩ mãi vẫn không minh bạch, đó là tại sao lại là Lâm Khiếu Thiên mà không phải Lạc Hùng ta?”

Mộng Tình đáp: “Ta đối với hắn cũng không có một chút tình nào, chính là bởi vì võ lâm, mà phải làm như vậy.”

Lạc Hùng nói: “Hy vọng như thế.”

Mộng Tình hỏi: “Ông hẹn ta ra đây, chỉ là để nói những lời này với ta thôi phải không?”

Lạc Hùng hỏi lại: “Còn chưa đủ hay sao?”

Mộng Tình trả lời: “Như quả không còn chuyện gì khác để nói, Mộng Tình xin được cáo từ.”

Lạc Hùng than: “Nàng cuối cùng vẫn không thể tiếp thụ ta. Nếu không vì Lâm Khiếu Thiên, ta cũng thể có được nàng. Nhưng cõi lòng ta lại chẳng được an ủi, ngay đến đứa em mà ta nuôi lớn thành người là U Nhi cũng chẳng còn lí tới ta nữa.”

Mộng Tình nói: “Hắn bỗng lai đã là một người không may mắn, nếu không đã chẳng bị người ta gọi là ma đầu. Lạc đại ca, ta quay về đây, hy vọng khi Thái Âm giáo đánh đến Đại Địa Minh, ông có thể cho họ một con đường lùi.”

Lạc Hùng đáp: “Vì sự an nguy của võ lâm Trung Nguyên, ta có thể sẽ rất tàn nhẫn.”

“Ta không hy vọng sẽ phải thấy một Huyết ma thứ hai.” Mộng Tình nói xong, chuyển thân chuẩn bị đi.

Độc Cô Tuyết không dám nán lại nghe tiếp câu chuyện bí mật ấy nữa. Nàng nhẹ nhàng rút lui trong yên lặng, vừa đi trên đường vừa chìm trong cơn trầm tư, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gọi: “Sao nàng lại ở đây?”

Chính là Hy Bình!

Độc Cô Tuyết kinh hỉ vạn phần, nhào vào lòng hắn, hỏi: “Chàng đang tìm ta?”

Hy Bình nói to: “Úi, trọc đầu, có người sẽ thấy mất. Lão công của nàng đang ở Đại Địa Minh, còn không mau buông ra, muốn dọa chết lão tử hay sao?”

Độc Cô Tuyết kéo tai hắn, mắng: “Chàng nói cái gì?”

Hy Bình tiết khí nói: “Không nói gì, nàng thả ta ra trước đã, cứ mỗi lần gặp là lại thật hung dữ.”

“Chàng nghĩ rằng ta muốn thế hay sao? Chẳng phải là tại chàng cường bức ta à?” giọng Độc Cô Tuyết bỗng trở nên yếu đuối thấy rõ, như thể hoá khí trước đó đã đi qua cực điểm! Giống như sự mãn kinh của nữ nhân! Ha ha!

Hy Bình nói: “Nữ nhân các nàng luôn đẩy hết mọi lỗi lầm lên người nam nhân, ài! Làm nam nhân thật là khó!”

Độc Cô Tuyết cướp lời: “Không rảnh rồi cùng chàng ở đây nói chuyện nữa, chàng cùng ta vào trong phòng.” Nàng kéo Hy Bình đi, có lẽ sợ đụng phải bị Mộng Tình biết được mọi chuyện.

Hy Bình nói: “Nàng trọc đầu này quả thực là lắm chuyện.”

Dù gì hắn cũng bị Độc Cô Tuyết kéo đi, chẳng bao lâu thì đã tới Cổ Phong Tạ.

Độc Cô Tuyết nhìn ngó xung quanh không thấy ai, bỗng thực sự cảm thấy kinh dị khi nhìn thấy phòng mình có ánh đèn. Nàng bạo dạn bước tới, đến phía trước gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng Diêu Duyên: “Là sư tỷ phải không?”

“Thẩm!” Độc Cô Tuyết la thẩm.

Diêu Duyên vừa mở cửa, thấy bên cạnh Độc Cô Tuyết là Hy Bình, nhân tình mở to, muốn há miệng hét lên. Hy Bình ánh mắt quét qua thật nhanh, một tay bịt miệng nàng, một tay ôm lấy nàng, kéo nàng vào lại phòng. Độc Cô Tuyết cũng tiến vào bên trong, khoá cửa lại.

“Sư muội, người tại sao lại quay trở lại?” Độc Cô Tuyết hỏi.

Diêu Duyên hai tay đang cố kéo tay Hy Bình ra, nên không thể nói được lời nào.

Độc Cô Tuyết ra lệnh: “Hỗn đản, còn không thả sư muội ra?”

Hy Bình đáp: “Nàng ta sẽ la lên.”

Độc Cô Tuyết giận quát: “Ta bảo chàng thả thì chàng thả, chàng chẳng lẽ muốn làm chết sư muội ta hay sao?”

Hy Bình liền buông tay khỏi miệng Diêu Duyên, Diêu Duyên lập tức cổ thở gấp khó nhọc mà quên luôn cả la lên.

“Vẫn còn một tay.” Độc Cô Tuyết tránh trứ cánh tay trái của Hy Bình vẫn còn ôm người Diệu Duyên, hận hận quát lên.

Hy Bình khẩn nài: “Không buông ra có phải là tốt hơn không?”

Độc Cô Tuyết giận trừng mắt nhìn Hy Bình một cái, nhìn thấy Diệu Duyên không hề kháng cự, nàng cũng đành để yên cho hắn.

Hy Bình ôm Diệu Duyên ngồi trên giường nói: “Tiểu tặc đầu, sư tỷ nàng nói tối nay phải ngủ cùng ta ở đây, nàng không phản đối chứ?”

Độc Cô Tuyết phẫn nộ ngồi xuống bên cạnh Hy Bình, nói: “Ta nói rằng phải ngủ cùng chàng khi nào?”

Diệu Duyên dùng cả hai tay đẩy tay trái của Hy Bình ra, nhưng đẩy cách nào vẫn bất động, nói: “Người buông tay ra, ta tới ngủ cùng sư phụ.”

“Yên lặng.” Tay phải của Hy Bình giơ lên đưa ngón tay làm dấu bên tai nàng, miệng phả ra một hơi thở nhẹ, đôi mắt cảnh giác hướng ra bên ngoài.

Độc Cô Tuyết cũng có cùng một dạng thần tình với hắn. Bên ngoài truyền lại âm thanh của tiếng bước chân. Độc Cô Tuyết biết rằng đó chính là Mộng Tình đã quay trở lại.

Cho đến khi Mộng Tình đã trở vào phòng, ba người cùng thở ra một hơi.

Hy Bình nói: “Ai mà muộn như thế này rồi lại còn đi ra ngoài nhỉ?”

Độc Cô Tuyết đáp: “Là Mộng Tình của Minh Nguyệt Phong.”

“Sao?” Hy Bình la lên

Lúc này lại chính là Diệu Duyên bịt miệng hắn lại, chỉ nghe nàng nói: “Đừng to tiếng, để người ta biết rằng có nam nhân ở trong phòng chúng ta thì không hay chút nào.”

Hy Bình đẩy tay của nàng ra, kìm giọng nói: “Tiểu tặc đầu, tay nàng mà còn dám bịt miệng ta lại một lần nữa, ta sẽ không khách khí với nàng nữa đâu. Mẹ chứ, hiện tại cả đến ni cô cũng dám đoạt đi quyền được nói của ta.”

“Vậy ngươi hãy buông ta ra.” Tiểu ni cô đã lấy lại chút sinh khí.

Hy Bình đơn giản là cởi giày, rồi leo lên trên giường, ôm nàng ngồi trong lòng, song thủ vòng qua ôm lấy vòng eo của nàng, không chế sự chống cự, sau đó nói: “Nàng muốn ta lột sạch y phục của nàng rồi mới chịu yên tĩnh hay sao?”

Diệu Duyên không dám chống cự nữa, chỉ ngồi trong lòng Hy Bình chấp tay bắt đầu niệm ni cô kinh.

Hy Bình quay sang Độc Cô Tuyết nói: “Sao nàng biết đó chính là Mộng Tình?”

Độc Cô Tuyết bèn đem chuyện bí mật đã nghe được tại hoa viên kể lại.

Hy Bình nói: “Hai phụ tử Lạc gia này cũng ghê gớm thật, người cha thì theo đuổi sư phụ, đứa con thì theo đuổi đồ đệ. Mộng Hương rầm thoỉ đó đã đến Minh Ước viện cùng Lạc Thiên hẹn hò, thực muốn chọc tức lão tử!”

Diệu Duyên ngừng niệm kinh, bắt mẫn lên tiếng: “Người ta ước hội, thì có liên quan gì đến ngươi?”

Hy Bình gõ nhẹ lên cái đầu tặc của nàng, nói: “Đa sự, niệm kinh của nàng đi!”

Diệu Duyên quay đầu nhìn hắn tức giận một hồi, rồi cũng tiếp tục niệm kinh tiếp.

Độc Cô Tuyết hỏi: “Giữa Mộng Hương và chàng có quan hệ gì?”

Hy Bình nói: “Nàng ta cũng giống như nàng, muốn thiên ta. Nàng nói xem giữa ta và nàng ta có quan hệ gì?”

Độc Cô Tuyết lắc lắc đầu.

Hy Bình trợn trừng mắt lên, giải thích: “Nữ nhân nào dám thiến ta, ta sẽ xâm phạm nàng ta, đã hiểu chưa?”

Độc Cô Tuyết gật gật đầu. Diệu Duyên bất ngờ cũng gật gật đầu, bởi nàng ta nhớ lại tình cảnh tại ôn tuyến.

Hy Bình đột nhiên ở bên Diệu Duyên cất giọng nhẹ nhàng: “Tiểu tặc đầu, nàng có muốn thiến ta không?”

Độc Cô Tuyết lập tức véo mạnh lên đùi Hy Bình một cái. Diệu Duyên thì vờ như chẳng hề nghe thấy gì, chỉ chăm chăm niệm Phật kinh.

Hy Bình không dám kêu đau, vừa đẩy tay của Độc Cô Tuyết ra, vừa quay sang Diệu Duyên nói: “Ui, nàng đừng có cố niệm kinh mãi thế, quay ra hồi đáp ta một tiếng đi.”

“Là người bảo ta phải niệm kinh.” Diệu Duyên mở mắt ra đáp hần một câu, rồi nhắm mắt lại miệng lại toàn kinh ngôn.

Hy Bình phì cười, một tay nâng mặt nàng lên, hôn lên bờ môi khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng lên. Đoạn hần buông nàng ra, nhìn thấy đôi môi hồng diễm thơm tho đầy dục tính đó, cảm thấy có phần đắc ý, cười nói: “Kinh thư có dạy nàng hôn thế nào không?”

Độc Cô Tuyết mắng: “Cái đồ tiểu phôi đản này, kinh thư đương nhiên không hề có những thứ bẩn thỉu như vậy.”

Hy Bình hoài nghi, hỏi: “Nhưng tiểu tặc đầu này không phải là chỉ mới hôn lần đầu mà?”

Độc Cô Tuyết vừa muốn đáp lời, Diệu Duyên đã lửa giận bừng bừng quát: “Người không phải là lần thứ nhất hôn ta, cái tên hỗn đản này!”

Hay, tiểu ni cô mắng người a!

Hy Bình nhỏ giọng nói: “Đừng làm ồn, có chuyện gì từ từ thương lượng. Vấn đề của ta là, nàng có muốn thiến ta không?”

Diệu Duyên tiếp lời hần, một câu: “Không thiến”, khiến cho hần thất vọng tràn trề.

Hy Bình tiếc nuối dụ: “Thiến ta hay lắm, ta có thể thiến lại nàng.”

Diệu Duyên nói: “Đừng có lừa ta, sư tỷ thiến người thì người chẳng hề gì. Còn sau khi người xâm phạm sư tỷ, làm sư tỷ phải hoàn tục, ta không muốn hoàn tục đâu.”

Hy Bình nói: “Hoàn tục không tốt hay sao? Trên đầu nàng bỗng xuất hiện một sợi tóc dài đen nhánh, nàng nói xem có quuyền rũ không?”

Diệu Duyên biện bạch: “Nhưng Bồ Tát không thích có tóc, đó gọi là lục căn vị tịnh.”

Hy Bình mở to hai mắt, hỏi: “Lại có chuyện như vậy hay sao?”

Diệu Duyên có phần đắc ý đáp: “Ừ! Điều này là ta tự nghĩ vậy.”

Hy Bình thở dài: “Tuy ta không hiểu Phật pháp, nhưng cứ theo lời nàng mà nói, ta có thể khẳng định, tiểu tặc đầu, nàng vô duyên với cửa Phật. Nói thế ngay đến Phật có đứng trước mặt nàng cũng phải cảm thấy xấu hổ, gặp người khác làm sao dám nói ta có dạng đệ tử như thế này chứ? Ngốc nghếch!”

Diệu Duyên chuyển mình qua, ngồi vào trong lòng Hy Bình như trước, miệng đối miệng cãi lời hần: “Ta ngốc nghếch sao? Sư phụ nói là ta thông minh nhất đó.”

Tay Hy Bình trượt từ eo xuống diệu đồn của nàng, cười nói: “Thế sư phụ nàng có nói là nàng khả ái nhất không?”

“Nói rồi.” Diệu Duyên hoàn toàn không quan tâm đến ma trảo của Hy Bình tại đồn bộ của nàng, chỉ cố chuyên tâm hồi đáp.

Độc Cô Tuyết ở bên cảnh cáo: “Hoàng Hy Bình, nói trước, chàng không được mê hoặc sư muội ta.”

“Có sao? Ta là dạng người nào lại đi làm chuyện thất đức như thế? Mê hoặc tiểu trọc đầu? Ôi, thật thất đức.” Hy Bình ôm Diệu Duyên đặt sang một bên, đi giày vào rồi nói: “Có năm sáu nữ nhân rất cao, họ đang ở viện nào vậy?”

Độc Cô Tuyết trầm tư một hồi, rồi nói: “Có thể ở Tây Lăng viện ở phía Tây của Đại Địa Minh, chàng và họ quen nhau sao?”

Hy Bình cười nói: “Người đó là Nguyên Chân công chúa, nàng ta luôn suốt ngày yêu cầu ta cưỡng gian nàng ta!”

Hắn cười lớn bước xuống giường chuyển thân qua ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Duyên để hôn, sau đó buông nàng ra qua hôn Độc Cô Tuyết, đoạn lao vút ra ngoài cửa.

Độc Cô Tuyết nhìn sang Diệu Duyên mặt đỏ bừng, nói: “Sư muội, muội lúc trước niệm là loại kinh gì vậy? Sao ta chưa từng nghe muội niệm loại kinh đó bao giờ nhỉ?”

Diệu Duyên cúi gục đầu xuống đáp: “Muội không biết lúc đó trong miệng muội thì thầm thứ gì nữa. Chỉ biết rằng khi tay hắn trên người người ta loạn động, trái tim người ta bỗng loạn lên, trong miệng bỗng xuất ra sáu bảy tiếng lấp bắp.”

Độc Cô Tuyết dịu dàng cười: “Sau này muội sẽ còn loạn nữa.”

152. Chương 151: Lăng Đẳng Dã Mã

Nguyên Chân đi đến Tây Lăng viện, nơi ở của Ngũ Đóa Kim Hoa, vừa hay gặp Lăng Vô Tâm của Tiên Duyên Cốc và Thủy Khiết Thu chúng nữ.

Lăng Vô Tâm đến sớm hơn Hy Bình nửa tháng, sớm đã gặp lục nữ của Dã Mã Tộc, liền sinh lửa lòng, sớm đã lạnh nhạt với ba mươi một nữ nhân mang theo. Kỳ thật Lăng Vô Tâm vốn chẳng bao giờ tưởng đến việc yêu nữ nhân ngoại tộc. Chỉ là từ khi đến Đại Địa Minh, hắn đương nhiên không thể so sánh với Lạc Thiên. Lạc Thiên đích thân bồi tiếp hai mươi bảy nữ nhân, vốn dĩ không thể so với người khác. Lăng Vô Tâm đương nhiên muốn cân bằng về lượng so với Lạc Thiên. Hắn đã thua Lạc Thiên về phong cách, thì càng không thể thua cả về ‘Phong lưu’ với cùng một người được.

Thủy Khiết Thu không quản đến vấn đề của bọn họ, đến phía sau Đại Địa Minh quán lấy biểu ca. Tuy nhiên từ ngày gặp Hy Bình, nàng không còn trước mặt Lạc Thiên biểu lộ tâm tình như trước nữa, có lẽ biểu hiện của Hy Bình làm nàng không thể chấp nhận được. Nàng tự nhận mình không thích Hy Bình, nhưng trong lòng vốn không nguyện ý chuyện Hy Bình không để mắt đến mình. Bởi vậy nàng hận Hy Bình khôn xiết!

Lăng Vô Tâm vì chuyện hôm nay, vẻ mặt rất khó coi, nhưng không ảnh hưởng đến vẻ phong lưu khoái hoạt của hắn. Vốn dĩ bộ mặt ăn tiền này sao phải sánh với loài hạ đẳng?

Đích thị là rất kỳ quái, hắn đúng là rất phong lưu, nhưng đám nữ nhân đó chẳng thèm nhìn đến. Sáu nữ nhân Dã Mã Tộc ở đại phòng đã thành tập quán. Sau khi Nguyên Chân sáu người đến Đại Địa Minh đã một bước chẳng phân, giống như kiểu sống của người Dã Mã tộc.

Nguyên Nghiên mở cửa, Lăng Vô Tâm đứng trước mặt nàng, thấp hơn nàng nửa cái đầu.

Nguyên Chân nhìn thấy mặt hắn, lập tức cười hỏi: “Lăng công tử, chiếc má anh tuần của công tử bị làm sao vậy?”

Trong phòng có ba chiếc giường lớn do chính họ nhờ chế tạo đặc biệt. Nguyên Mang và Nguyên Hà đang ngủ, Nguyên Đan và Nguyên Linh đang ở trên một chiếc giường khác, Nguyên Chân đang nằm trên chiếc giường còn lại, Nguyên Nghiên đi ra mở cửa vốn dĩ là ở cùng giường với nàng.

“Thật khó nói, sau khi gặp Hoàng Hy Bình, ta thật là xui xẻo. Mặt ta chính là bị hắn đánh.” Nhắc đến Hy Bình, nộ hỏa trong lòng Lăng Vô Tâm đột ngột tăng lên. Hắn đi tới giường của Nguyên Chân mà ngồi xuống, một tay đặt lên bộ ngực đồ sộ của thị nhẹ nhàng ngồi xuống thăm.

Hai mắt Nguyên Chân phát nộ, nhất thời không nói lên lời.

Nguyên Nghiên bước tới đằng sau Lãng Vô Tâm, ngậy thơ hỏi: “Chỉ có hấn đánh công tử thôi sao?”

“Ai nói chỉ có hấn ta đánh ta? Ta đánh cho hấn xưng hai bên mặt, trông như đầu heo!” Lãng Vô Tâm chuyển mình qua, định ôm lấy Nguyên Nghiên.

Nguyên Nghiên tức thì tránh mình, giọng rất không hưng phấn: “Lãng công tử, người ta đã nói rất nhiều là không cho phép công tử chạm vào ta mà.”

Lãng Vô Tâm thất vọng một hồi. Trong đám phụ nữ Dã Mã tộc, chỉ có cô gái trẻ này là khó khăn nhấ. So với năm nàng còn lại, nàng ta cũng là xinh đẹp nhất, ôi! Nửa tháng nay cùng ở đây, đến tay của nàng ta hấn cũng chưa chạm được, làm hấn trong tâm ám thán: Thật là tổn hại đến danh tiếng phong lưu của Lãng Vô Tâm ta!

Lãng Vô Tâm miễn cưỡng cười nói: “Ta bị say ánh trăng, gần như quên mất lời của cô nương”

Nguyên Chân xoa tay, cười nói: “Có cần ta đấm công tử vài cái cho tỉnh không?”

Lãng Vô Tâm lập tức cự tuyệt hảo ý của thị, nói : “Không cần, không cần, ta tỉnh lại rồi. Nàng đấm thêm phát nữa, còn gì là phong biểu nhất lưu của ta”

Nguyên Đan chân tâm phát biểu: “Thật lòng mà nói, Hoàng Hy Bình so với công tử thì đẹp hơn một chút, bởi vì hấn ta còn có cơ bắp rất đẹp và cường tráng. Tuy nhiên Lãng công tử được nữ nhân yêu nhất, chàng so với đàn ông của tộc ta thì hơn rất nhiều!”

Lãng Vô Tâm đắc ý quay lại, dở trò thô bỉ, ma thủ mò vào nội y của Nguyên Chân, mơn trớn nhũ phong của nàng, tự đại nói: “Nói cho đại tỷ biết, mọi người đều biết Lãng Vô Tâm ta công phu trên giường với phụ nữ mới là tuyệt nhất “

Nguyên Chân kêu lên: “Lãng công tử, chàng có thể đoạt được nữ nhân của Hoàng Hy Bình không?”

Tay Lãng Vô Tâm lập tức ngưng thủ, nhìn vào mặt Nguyên Chân, nói: “Nàng hận hấn lắm phải không?”

Nguyên Chân nói: “Đúng vậy, ta hận hấn!”

Lãng Vô Tâm: “Tại sao?”

Nguyên Chân nói: “Đừng hỏi, chuyện dài dòng lắm”

Lãng Vô Tâm thở dài một hồi, nói: “Câu trả lời của ta là: không thể.”

Mắt Nguyên Chân lộ ra thần sắc nghi ngờ, bắn khoắn hỏi: “Tại sao?”

Lãng Vô Tâm nói tiếp: “Ta đã thử nhiều lần, nhưng đều thất bại. Nữ nhân của hấn yêu hấn đến tận xương tủy. Thậm chí nếu ta ra tay cưỡng đoạt họ, thì họ cũng chẳng bao giờ thực lòng yêu ta, tối ngày mơ tưởng đến gã, cuối cùng là quay lại với hấn. Về điểm này, ta thực sự không nghĩ ra, hấn có gì là tốt chứ, bất cứ điểm nào ta cũng tốt hơn gã. Thế sự đảo điên, trong đám nam nhân, ta và Lạc Thiên chẳng phải là rất xuất sắc sao? “

Nguyên Chân nói rằng: “Hấn có thể làm nữ nhân rên to. “

Lãng Vô Tâm không khách khí nói: “Ta còn nóng bỏng hơn hấn!”

Nói xàm không ngưng, Lãng Vô Tâm tất xếp đệ nhất!

Nguyên Hà khách khí nói: “Có lẽ về phương diện làm thỏa mãn nữ nhân công tử rất hoành tráng, nhưng còn thỏa mãn nhiều nữ nhân một lúc?”

“Mặt nào cũng mạnh. Đó chính là nam nhân của Tiên Duyên cốc!” Lãng Vô Tâm nói không chút ngưng – thực sự là không, trước mặt người khác, làm sao mất thể diện được?

Nguyên Mang chònh ghẹo: “Nam nhân của Tiên Duyên cốc có cường hấn nhưng không bằng đàn ông Dã Mã tộc.”

Lãng Vô Tâm nhìn nàng ta nói: “Sao có thể so sánh ngay được?”

Mẹ ơi, làm sao nam nhân lại có thể bất chiến mà bại trước mặt phụ nữ, hần làm sao có thể bỏ qua chứ. Để giữ gìn tôn nghiêm của đồng đạo với đàn ông Dã Mã tộc, Lãng Vô Tâm ta phải ra tay thôi!

Đại mỹ nữ Nguyên Hà nằm cạnh Nguyên Mang liền nâng chân lên, thân thể dụ nhân đầy đặn gần như xích lôa, nói lớn: “So sánh được chứ, đến đây nào!”

Lãng Vô Tâm nuốt nước bọt, lập tức đứng dậy hướng về phía họ

“Cốc, cốc!”

Ai mà khuyết đức đúng lúc này lại gõ cửa vậy?

“Là ta, Lạc Thiên”

Nguyên lai là thiếu chủ của Lạc gia, không hiểu sao lại gõ cửa vào lúc đêm hôm. Lãng Vô Tâm thầm rửa đồng môn đến không đúng lúc, chẳng phải là đang chuẩn bị đối sánh hay sao?

Lạc Thiên chia tay Mộng Cơ, liền lập tức đến Tây Lăng viện. Hần muốn bồi tiếp nữ nhân, thực sự không muốn gặp gỡ ai cả, chỉ muốn ném thử mùi vị nữ nhân Dã Mã tộc.

Giống như trước, người mở cửa là Nguyên Nghiên, Lạc Thiên nhìn thấy quang cảnh trong phòng, bước tới giường Nguyên Chân nâng đầu nàng lên hôn hỏi: “Đã tìm được nam nhân mà nàng yêu chưa?”

Nguyên Chân cười nói: “Ta đã gặp rất nhiều người, chàng vẫn là số một, Lãng công tử cũng thế, chàng hiện giờ là nam nhân mà trái tim Chân nhi thích!”

“Miệng Chân nhi thật ngọt ngào!” Lạc Thiên cắn vào môi Nguyên Chân, quay sang họ Lãng nói: “Sư huynh, ta muốn mượn hai người họ”

Lãng Vô Tâm tiêu sái: “Không sao”

Lạc Thiên nói: “Ta muốn Nguyên Đan, Nguyên Mang.”

“Được mà” Lãng Vô Tâm xuất ra khí độ đại lượng, nói tiếp: “Nếu chưa đủ, có thể qua phòng ta chọn tạm vài người.”

“Thế là đủ rồi.” Lạc Thiên ôm hai nữ tử đi ra cửa, Nguyên Chân khóa cửa lại, trèo lên giường Nguyên Chân, nhắm mắt đi ngủ.

Lãng Vô Tâm cười nói: “Nguyên Nghiên mỹ nhân, không xem ta biểu diễn à?”

“Ta chẳng có chút hứng thú, chỉ là một khúc nhục côn chui ra chui vào một cái nhục đồng, chẳng cần xem cũng tưởng tượng ra được.” Nguyên Nghiên nhắm mắt nói.

Trả lời thật tuyệt!

Lãng Vô Tâm cười thầm nói: “Nàng thật chẳng hiểu thế nào là tình thú!”

Nói đoạn, liền cởi hết quần áo, lộ xuất thân hình cao thẳng đầy nam tính và dương căn ngạo nhân. Nguyên Chân biết rằng nếu như hần được Trọng sanh hoàn cải tạo qua đích thực sẽ được Nguyên Na vô cùng sủng ái. Nguyên Chân tức thì suy nghĩ, Nếu quả mẫu thân gặp Lãng Vô Tâm, có bỏ quyết định không thu nạp sủng nam?

Lãng Vô Tâm đưa mắt lên thân thể tuyệt vời của Nguyên Hà, điều tình một lúc, rồi lập tức nhập liễu. Nguyên Hà hưởng thụ cảm giác khoái cảm mà hần mang lại, tự nghĩ trong lòng từ sau khi Dã Mã Đại Điển, liền kinh qua không biết bao nam nhân Dã Mã tộc, rồi lại đến Trung Nguyên, cũng tương hảo qua không biết bao nhiêu nam nhân, nhưng Lãng Vô Tâm là người làm cho nàng khoái cảm nhất, cũng như Lạc Thiên lúc trước vậy.

Thành thật mà nói, trong phương diện này, Lãng Vô Tâm và Lạc Thiên có thực lực gần như tương đồng. Nhưng trong khả năng tán tỉnh cũng như nói lời đường mật, Lãng Vô Tâm tuyệt đối có thể thắng xuất.

Nguyên Hà bị Lãng Vô Tâm toàn lực tấn công, rên rỉ dâm đẳng, ghé miệng nói: “Lãng công tử, trong đám nam nhân Trung Nguyên Nguyên Hà đã thử qua, chàng là số một.”

Lăng Vô Tâm nói: “Ta cũng nghĩ thế, thứ đó của nam nhân Dã Mã tộc của nàng có thể nào to và dài như thế này không?”

Nguyên Hà trả lời: “Không, tất cả bọn họ đều không cường hãn như của Lăng công tử, nhưng so với nam nhân Trung Nguyên thì thật sự to và dài hơn. Ở tộc chúng ta thỉnh thoảng ta còn có chút cảm hứng, từ khi đến đây, ngoài Lăng công tử thật cường liệt, thì rất nhiều người khác chỉ làm ta cảm thấy hơi hứng thú mà thôi.”

Lăng Vô Tâm chuyển mình, nhẹ rút ra khỏi âm bộ nàng, cười cười: “Của nàng thật là vừa sâu vừa rộng, người như ta đây còn không hoàn toàn vừa, hà huống gì nam nhân khác? Nhưng mà ta cho rằng nàng chắc chưa biết đau là gì, ngay cả lần đầu tiên cũng chưa chắc thấy đau đớn, có lẽ cũng chẳng có ai có thể phá trình bọn nàng cả, ha ha!”

Nguyên Nghiên đột nhiên mở mắt, kháng nghị: “Ai bảo thế? Lần đầu tiên của ta thực sự là cực kỳ đau đớn.”

Nguyên Hà cũng lên tiếng: “Lần đầu tiên ta bị phá trình cũng rất đau đớn, thực sự đau đớn.”

Lăng Vô Tâm dừng động tác, nhìn ba nữ nhân trong phòng, rồi nhìn xuống hạ thể của Nguyên Hà, cảm giác khó tin, hỏi: “Lần đầu tiên của nàng? Hẳn cùng nàng trong bao lâu?”

Nguyên Hà hồi ức kể lại: “Hắn thực sự rất to và dài, gần như làm ta tê liệt. Lúc đưa vào chỉ một khắc rất nhanh, nhưng làm cho ta có một cảm giác vô cùng sung sướng, cả đời này ta không thể nào quên. Chỉ trong khoảnh khắc đó, ta đã cảm nhận được khoái cảm vô cùng cường hãn, đủ làm cho thần kinh của ta tê liệt ngay lập tức.”

Nguyên Linh cũng tán đồng: “Tứ muội, ta đúng là cũng có cảm giác đó.”

Nguyên Nghiên thuận miệng chen vào: “Cả ta nữa.”

Chỉ có Nguyên Chân không nói gì cả.

Lăng Vô Tâm kinh tâm hỏi: “Chẳng phải bọn nàng hoan hảo với cùng một người?”

Nguyên Hà trả lời: “Ừm, đúng là cùng một người, nhưng gã đó chết rồi. Hắn là khai thác giả tối cao của Dã Mã tộc chúng ta, được hưởng toàn bộ xử nữ của bộ tộc ta, chỉ tiếc là hắn đã chết rồi, hừ!” Nữ nhân to lớn đột nhiên khóc to.

Lăng Vô Tâm thực sự không hiểu nàng ta đang nói gì, nhưng hắn biết nàng khóc vì nam nhân đó, hắn an ủi: “Đừng khóc, chết rồi làm sao sống lại, khóc thương thì còn làm được gì, chi bằng cùng ta vui thú một phen.”

Nguyên Hà cũng nghĩ không nên, nói: “Ta không muốn khóc. Chỉ là mỗi lần ta nghĩ về chuyện đó, ta có chút ủy khuất, không biết hắn là ai, mặt mũi ra sao, tất cả đều không biết!”

Nguyên Nghiên, Nguyên Linh lưỡng nữ mắt ngân ngấn lệ. Họ có cùng cảnh ngộ không biết là may hay rủi đó.

Lăng Vô Tâm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: Tại sao đám phụ nữ này đều không biết nam nhân đầu tiên của mình là ai?

Hắn liền hỏi: “Bọn nàng đang đem bị hắn hiếp dâm?”

Nguyên Hà lắc đầu, không trả lời.

Lăng Vô Tâm biết nàng sẽ không trả lời câu hỏi này, tập trung đưa đẩy dương bồng trong nhục căn của nàng. Lúc này hắn thật sự rất bận, không thể nghĩ đến việc khác, tất nhiên cũng chẳng hỏi làm gì. Hắn cần chứng minh trên thân thể Nguyên Hà là hắn uy phong hơn hẳn đàn ông trong tộc của nàng, để chứng minh với đàn ông Dã Mã tộc hắn là thiên hạ vô địch.

Đang lúc cao trào ra vào trên nhục thể Nguyên Hà, bên ngoài chợt có âm thanh xôn xao từng cơn, khác khối!

Ồi cha cha, đứa nào mà khuyết đức vậy?

Hay là Lạc gia thiếu minh chủ?!

Kệ! Lãng Vô Tâm lại tiếp tục đưa vào: quần làm gì chuyện khác, tiếp tục thôi !

153. Chương 152: Tương Kiến Dĩ Văn

Nguyên Nghiên ngồi dậy khỏi giường, hỏi vọng ra ngoài cửa: “Ai gõ cửa vậy?”

Không nghe thấy tiếng người ngoài cửa hồi đáp, Nguyên Nghiên mồm hơi mím lại, đưa mắt ra hiệu cho hai kẻ đang ôm chặt nhau trên giường, rồi đi ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một kẻ thần kinh đáng cười, nguyên lai là Hoàng Hy Bình đầu lợn.

Hy Bình ngó thấy tình cảnh bên trong, bèn đứng ngoài cửa vỗ tay thật to. Nguyên Nghiên kéo hần cũng không vào. mà đẩy thì không chịu bỏ đi. Nàng bèn đi ra hần ngoài cửa, đá một phát vào mông hần.

Hần nhảy luôn vào đến bên cạnh giường Lãng Vô Tâm và Nguyên Hà, chống hai tay vào giường, kêu lớn: “Gần như làm phiền mọi người rồi! Hic, Lãng Vô Tâm, tiếp tục nỗ lực đi. Ta sẽ hô cổ vũ người. Một hai ba, nhấn nhấn rút rút, nhấn sâu rút ra.”

“Hoàng Hy Bình, mẹ người, có thôi không hả?” Lãng Vô Tâm tức giận rời khỏi cơ thể Nguyên Hà, trần truồng đứng trước mặt Hy Bình. Hai tay hần với lấy y phục để mặc vào.

Nguyên Chân đột nhiên kêu lên sợ hãi: “Không được ca hát ở đây”

Hy Bình ngừng nhịp ca đó của mình, cười nói: “Lãng Vô Tâm, người không thể bồi tiếp nữ nhân của người được hả?”

Lãng Vô Tâm chuyển lưng lại, cầm y phục lúc trước cởi ra ném ở trên nền nhà, rồi mặc dần từng cái vào.

Hy Bình thấy Lãng Vô Tâm không lý gì tới mình bèn quay người lại đối diện với Nguyên Nghiên hỏi: “Vừa rồi là nàng đá ta hả?”

Trời, phản ứng của hần mới chậm làm sao.

Nguyên Nghiên duyên dáng chỉnh lại người, quay người nằm lên trên giường. Hy Bình cũng đi theo sau.

Nguyên Nghiên nói: “Biến đi, thật chán!”

“Ta biến đi thì tất nhiên là chán rồi. Để ta ngồi đây cùng mọi người nói chuyện nhé.” Hy Bình đợi Nguyên Nghiên nằm lên giường xong, mặt đầy ngời xuống cạnh giường, giường mất lên ngắm cả hai nữ nhân.

Nguyên Nghiên hỏi: “Người muốn làm gì?”

Hy Bình đáp: “Muốn ngủ ở đây. Ta đang buồn ngủ quá.”

Nguyên Nghiên trừng mắt nhìn hần một cái rồi nhắm mắt ra dáng ngủ.

Hy Bình nói: “Công chúa, nàng nằm dịch vào trong chút đi. Giường này nằm được ba người đó.”

Hần thò tay ra chạm vào người Nguyên Nghiên rồi đẩy nàng vào trong. Nguyên Nghiên mở mắt kêu lớn: “Hoàng Hy Bình, bỏ tay thối của người ra, nếu không ta chặt đứt đó.”

Hy Bình quả nhiên có thần lực giống Ngu Công vậy, đẩy hai nữ nhân nằm xích vào, rồi bỏ giày ra nằm xuống bên ngoài cười nói: “Ta đã bảo giường này đủ chỗ cho ba người mà. Bọn nàng lại không tin. Nay còn nói gì được nữa không?”

“Hoàng Hy Bình, nếu người không ra khỏi giường của công chúa, ta sẽ ném người ra đó.” Lãng Vô Tâm đã mặc y phục xong, nhìn thấy tình hình như vậy tức giận vô cùng. Hần vốn đã tốn rất nhiều công sức mà vẫn không tiếp cận được Nguyên Nghiên. Tên Hoàng tiểu tử này tự dưng lại mò vào đây mà nằm ngủ. Ý tứ gì đây?

Hy Bình nhìn Lăng Vô Tâm nói: “Bên người cũng có hai nữ nhân thôi, tối nay ta không muốn đánh nhau, để sáng mai hãy đánh. Một người hai cô, quá là công bằng. Ta cần tâm sự với công chúa về chuyện xưa. Người cứ kiểm chuyện với ta, phiền nhiều quá.”

Lăng Vô Tâm biết tên này là một kẻ vô lại hạng nhất. Hắn không còn cách nào khác đi sang chiếc giường ở cạnh, tìm Nguyên Hà phát tiết.

Nguyên Nghiên muốn ra khỏi giường nhưng Hy Bình lại nằm ngoài bèn nói: “Hoàng Hy Bình, ta nhường cho người nằm giữa.”

Hy Bình hoài nghi đáp: “Nàng có dám khẳng định là sẽ không rời khỏi giường không?”

Nguyên Nghiên không nói gì.

Hy Bình khê thở dài, nhắc nàng ra khỏi giường nói: “Nàng không muốn ta, ta để cho nàng đi.”

Nguyên Nghiên phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn: “Ta mà không dám bỏ đi sao?”

Hy Bình đáp: “Cứ tùy tiện.”

Nguyên Nghiên thấy Hy Bình quay lưng chuyển thân đối diện với Nguyên Chân trên giường. Nàng chỉ còn cách tức giận trèo lên giường của Nguyên Linh, nhưng không nhắm mắt ngủ mà lại trừng trừng nhìn vào từng cử động của Hy Bình.

Kỳ thật cả năm người trong phòng đều trừng trừng nhìn Hy Bình, xem xem hắn muốn làm gì.

Kỳ quái thật, Nguyên Chân không ngờ lại không nói gì?

Hy Bình ngưng thần nhìn Nguyên Chân với nhan sắc có thể so với đám nữ nhân Lãnh Như Băng kia, dịu dàng hỏi: “Đang nhớ ta hả?”

Ặc ặc - Lăng Vô Tâm bỗng bị cơm ăn lúc chiều ộc lên tận cổ.

Nguyên Chân nhìn Hy Bình, trong mắt lấp lánh nước mắt, ghen ngào: “Mẹ nói chàng đã chết rồi. Sao chàng vẫn chưa chết?”

Lăng Vô Tâm bị thức ăn trào lên cổ hòng ghen thở, làm hắn phải thở hổn hển nghĩ: Nguyên Chân chẳng phải là rất hận Hy Bình sao? Sao giờ lại có vẻ ngược lại như được trùng phùng thế nhỉ?

Hắn bèn khê hỏi Nguyên Hà: “Công chúa và Hy Bình có quan hệ thế nào?”

Nguyên Hà đáp: “Nam nhân công chúa yêu nhất chính là hắn. Công chúa từng nghĩ hắn đã chết rồi vì muốn quên hắn đi, bèn tới Trung Nguyên xem có nam nhân nào làm cho nàng quên được hắn không. Tuy công chúa đã gặp rất nhiều nam nhân, nhưng vẫn không thể quên được Hoàng Hy Bình. Có lẽ chàng không hiểu rõ, trong tim công chúa, Hoàng Hy Bình là người nàng yêu nhất.”

Hy Bình lăm bắm hỏi: “Thật sao? Lại nói ta chết rồi sao? Thế nàng lại đến Trung Nguyên làm gì?”

Nguyên Chân đáp: “Ta muốn tìm một nam nhân như chàng.”

Hy Bình thở dài: “Nàng, thế đã tìm ra chưa?”

Nguyên Chân thật sự đã khóc đáp: “Tìm ra rồi.”

“Ai thế?” Hy Bình chống người ngồi dậy, hai tay nắm chặt lấy vai nàng, có vẻ đang rất kích động.

Nguyên Chân lông mi khê nhăn lại. Hy Bình biết hắn nắm chặt làm nàng đau, bèn bỏ tay ra, lại nằm xuống giường.

Nguyên Chân nói: “Ta có quyền không nói ra.”

Hy Bình đột nhiên chuyển người hét lớn: “Lăng Vô Tâm, có phải người không?”

Lăng Vô Tâm không ra vẻ kém cạnh đáp: “Làm cái gì thế hả?”

“Mẹ nó chứ, tối nay ta muốn đánh nhau.” Hy Bình vừa định ngồi dậy, bỗng phát giác bị Nguyên Chân kéo áo bắt nằm xuống.

Lăng Vô Tâm cố ý chọc tức Hy Bình, vì vậy làm ra vẻ dương dương tự đắc nói: “Bổn công tử tự nhiên lại không muốn đánh nhau. Ha ha.”

Hy Bình quay đầu nhìn Nguyên Chân rồi nói: “Tạm thời tha cho người.”, sau đó ngữ khí hần biến thành ôn nhu hỏi: “Chân Chân, nàng thật sự đã có nam nhân khác rồi sao?”

Nguyên Chân không trả lời.

Hy Bình thấy nàng im lặng thừa nhận, thở dài nói: “Nàng rất giống với mẹ nàng, biết không? Mẹ nàng là tình nhân của ta, nhưng không phải nữ nhân của ta. Ta muốn nàng là nữ nhân của ta. Lúc ở Dã Mã Tộc ta đã quyết định chuyện đó nhưng mẹ nàng không chịu để ta mang nàng đi. Có lẽ mẹ nàng muốn nàng kế thừa chức vị tộc trưởng, kế thừa bốn sắc của bà ta. Đáng tiếc là nàng bây giờ rõ ràng đã rời xa tâm nguyện đó của bà ta, lại còn làm cho nàng nhớ đến ta.”

Nguyên Chân bình tĩnh nói: “Ta không giống mẹ ta, cũng không trở thành nữ nhân của chàng.”

Hy Bình nói: “Nàng bây giờ còn có quyền nói điều này. Tuy nhiên, có một điểm nàng lại quên mất. Nàng đã từng yêu ta. Ta hẳn còn nhớ đôi môi đầy mộng mềm mại của nàng, đó là ấn ký tình yêu ban đầu của nàng. Mặc dù Dã Mã Tộc của nàng không tin vào tình yêu, nhưng nàng lại không như vậy. Nàng vì vậy là phản đồ của bộ tộc. Điều đó nàng không thể phủ nhận.”

Nguyên Chân đáp: “Tiểu nam nhân, dám khẳng định điều đó, chẳng phải cuồng vọng tự đại quá sao?”

Lăng Vô Tâm ở một bên bảo: “Hoàng Hy Bình vốn là kẻ như vậy mà, da mặt thật dày, đúng là một kẻ tiểu nhân tuyệt đối.”

Hy Bình quay đầu nói lớn: “Lăng Vô Tâm, có tin ta sẽ cuỗm nữ nhân của người hay không?”

Lăng Vô Tâm đáp: “Cứ tùy tiện. Ta đang không muốn biết ném thứ ta dùng rồi đi đâu, chỉ bằng ném vào thùng rác người đi”

Hy Bình quả thật vô kế khả thi. Cái tên Lăng Vô Tâm này quả thật là do mẹ hắn đẻ ra, không lạ khi có nhiều nữ nhân bị thương bởi “Âm đao” của hắn.

Nguyên Hà cự thoát khỏi tay Lăng Vô Tâm nói: “Chàng có muốn mất luôn con chim nhỏ của chàng không?”

Lăng Vô Tâm bối rối đáp: “Nói sai rồi, nói sai rồi. Thương yêu ơi, đừng có giận.”

Hy Bình cảm kích nói: “Cảm ơn nàng, Nguyên Hà. Sau này nàng chán hắn rồi thì thành nữ nhân của ta.”

Nguyên Hà đáp: “Bẩn thỉu.”

Hy Bình cười hehe rồi lại quay đầu ngưng thần nhìn Nguyên Chân nói: “Mặc kệ nàng chọn nam nhân tối hậu của nàng là ai, đó là lựa chọn của nàng. Còn lựa chọn của ta vẫn không thay đổi, đó là nàng vẫn là nữ nhân của ta. Ta muốn thế, và cũng khẳng định luôn thế.”

Nguyên Chân chăm chú nhìn nam nhân này. Hắn là nam nhân đầu tiên mà nàng tiếp xúc. Trong trận chiến ngày đó, nàng bị hắn bắt sống, rồi cũng bắt luôn cả trái tim nàng. Người này là người đã chinh phục trái tim nàng bằng tư thế của kẻ chiến thắng. Phải, đúng là nàng yêu hắn. Nhưng tình yêu này, phảng phất đến quá vội, mà đi cũng quá nhanh. Bây giờ, nàng còn yêu hắn không? Nàng không biết. Nếu hắn thật sự chết rồi. Có lẽ hình bóng hắn sẽ mãi mãi ở trong trái tim nàng. Nhưng hắn vẫn chưa chết, ấn ký của hắn trong tim nàng có lẽ sẽ dần dần phai mờ, hoặc sẽ biến mất. Đó là quá trình của tình yêu, giống như quá trình của cuộc sống vậy.

Nhưng nàng đến tận lúc này vẫn nhớ lần đầu hôn hắn, vẫn nhớ lúc hắn hôn hay vuốt ve khắp người nàng. Đó là tình đầu của nàng, là hồi ức hạnh phúc nhất của nàng. Chỉ là chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời nữ nhân của nàng là tối hôm đó không phải là với hắn, mà là do Khai Thác Giả của Dã Mã Tộc. Nàng hận Khai Thác Giả đó, cũng hận mẹ nàng. Mẹ nàng đã lừa dối con gái quá nhiều.

“Không muốn nói chuyện với ta sao?” Hy Bình khê khàng hỏi.

Nguyên Chân hỏi lại: “Chàng muốn ta là nữ nhân của chàng sao? Có dám khẳng định không?”

Hy Bình gật đầu.

“Ngày đó chàng bắt được ta, sao lại để ta nguyên vẹn trở về Dã Mã Tộc? Ta đã từng có nam nhân rồi, chàng có nhìn ra được không?”

Hy Bình đáp: “Cái gì thế này? Kể cả nàng từng có vô số nam nhân, ta vẫn muốn nàng. Điều này ta chắc chắn khẳng định.”

Tay hắn vuốt nhẹ lên mặt nàng. Mặt nàng phủ đầy lệ. Hắn lau mặt cho nàng. Nước mắt nàng ướt hết cả tay hắn.

Nguyên Chân thở dài: “Đáng tiếc ta không thể quay đầu, bởi vì trong lần đi vào Trung Nguyên này, ta đã tìm được một nam nhân thích hợp hơn chàng. Chàng chỉ còn là quá khứ của ta, không phải hiện tại, càng không phải là tương lai.”

Hy Bình cảm thấy trong tim như có một cây kim đang châm.

“Nàng giống hệt như đám Thủy Khiết Nhu, làm cho ta đau lòng, làm cho ta bị ảnh hưởng. Sáng mai ta và Lạc Thiên đánh một trận. Mẹ kiếp, tiểu tử này dám bắt chiếc ta cướp nữ nhân.”

Lăng Vô Tâm hỏi: “Lạc Thiên và người tranh cướp ai thế?”

Hy Bình đáp: “Mộng Hương của Minh Nguyệt Phong. Tiểu tử đó không ngờ hẹn nàng ta canh ba nửa đêm đi ra ngoài. Ta may quá cũng hẹn vào tầm đó. Ta thấy trên đầu bọn họ ít đèn nên miễn phí cấp thêm cho họ một ít.”

Lăng Vô Tâm cười nói: “Chỉ có người mới có thể làm ra những chuyện đó. Nói thật nhé, so với Lạc Thiên thì ta vẫn thích người hơn.”

Hy Bình đáp: “Ta cũng thấy người khá hơn Lạc Thiên. Chính vì ta thấy người thuận nhãn ta hơn, nên mới tìm người đánh một trận. Lão tử của Lạc Thiên đó đánh nhạc phụ của ta, sáng mai phải đánh hắn một trận. Hiện tại ta đang rất muốn đánh nhau.”

Nguyên Chân giậm gót chân vào hắn một cái bực tức nói: “Chàng không sợ trên miệng chàng không lúc nào có lời nói tốt sao? Chưa từng thấy ai như chàng, trừ việc đánh nhau, ca hát và ôm ấp nữ nhân thì chẳng còn có suy nghĩ lý tưởng sự nghiệp gì cả. Chàng nhìn vào gương Lạc Thiên mà xem.”

Hy Bình kêu to: “Ôi ôi, Chân Chân, đừng đập ta. Nàng nói xem, Lạc Thiên thì có lý tưởng gì chứ?”

Lăng Vô Tâm đáp lớn: “Hắn muốn trở thành đệ nhất cao thủ trong võ lâm, từ đó xưng bá. Lý tưởng này không thích hợp với ta. Ta cũng không có điểm hứng thú nào với võ lâm cả. Vì vậy ta không thích hắn. Ngược lại lại thích tên vô lại không lý tưởng người. Ha ha, sáng mai ta cũng theo đuổi Mộng Hương.”

Hy Bình nói: “Mộng tưởng xưng bá võ lâm sao? Ồ, lại cũng giống gã Thi Trúc Sinh. Thật không tốt, hắn một ngày rồi cũng phải cắt bỏ bảo bối của mình rồi. Thật là đáng thương cho hắn. Lăng Vô Tâm, người nếu dám theo đuổi Mộng Hương, hai công tử nhà họ Triệu sẽ giơ đao chặt người đó. Người cẩn thận đấy.”

Lăng Vô Tâm kiêu ngạo đáp: “Trước mặt ta đao của chúng cũng không kịp rút ra. Hơn nữa mị lực của chúng sao bằng được ta. Người thắng sau cùng chắc chắn là ta rồi.”

Hy Bình bực tức: “Người nghĩ người lợi hại như vậy sao?”

Lăng Vô Tâm nói: “So ca hát ta không dám so với người một lời. Nhưng ở trước mặt nữ nhân, ta chắc chắn lợi hại hơn người nhiều.”

Hy Bình tức giận nổi lên đáp: “Mẹ kiếp, người chứng minh bằng cách nào?”

Lăng Vô Tâm cười: “Ở đây có bốn nữ nhân, chẳng bằng chúng ta so xem thế nào?”

Xem ra hắn đã nghiện chuyện hơn thua, vừa rồi phí sức với Nguyên Hà, giờ lại còn đòi thi với Hy Bình sao?

Nguyên Nghiên tức giận mắng: “Hai tên hỗn đản các người làm sao vậy? Còn lấy chúng ta ra để nói chuyện, ta ném hai người ra ngoài đó.”

Lăng Vô Tâm đột nhiên nói: “Hừm, đã quên rồi sao? Ở đây tất nhiên là không thể. Hoàng Hy Bình, ta vẫn vô cùng kỳ quái người bằng vào cái gì mà làm Bằng Bằng luôn lạnh nhạt như vậy với ta. Nhưng sự phụ có nói người ở phương diện nào đó đích xác rất mạnh, không biết là mạnh ở đâu.”

Hy Bình cười cười hỏi: “Thật sự muốn biết?”

Những lời này là hần nói với Nguyên Chân. Nguyên Chân tức giận cắn vào tay hần mắng: “Đừng hỏi ta, tiểu nam nhân này của chàng cũng dám tranh đấu sao?”

Hy Bình đột nhiên kéo chần đang đắp chung với Nguyên Chân ra, sau đó cởi luôn cả quần.

Nguyên Chân sợ hãi hỏi: “Hoàng Hy Bình, chàng muốn làm gì?”

“Mẹ kiếp, cứ luôn miệng gọi ta là tiểu nam nhân, nghe mà phát bực. Lão tử tối nay cho nàng biết thế nào là đại nam nhân.” Hần nắm lấy tay Nguyên Chân đặt lên trên dương căn của mình.

Nguyên Chân khi chạm vào dương căn thô trường vô bì của hần bỗng run rẩy toàn thân, kinh hãi kêu: “Chàng, chàng”

Hai tay Hy Bình cởi luôn y phục của nàng ra. Nguyên Chân bỗng nhiên khóc nức nở. Hy Bình nghe thấy vội ngừng tay lại hỏi: “Nàng thật sự không tiếp nhận ta sao?”

Lăng Vô Tâm đắc ý nói: “Hoàng Hy Bình, đừng phí sức nữa. Trái tim công chúa đã có nơi có chốn rồi - chính là có công tử ta đây. Người không thắng được ta đâu.”

Hy Bình tức giận gầm lên: “Lăng Vô Tâm, mẹ người chứ thật lắm mồm, muốn ta kéo người ra một nơi đánh người thành đầu lợn hử?”

Nguyên Nghiên cũng hét lớn: “Hai người không được cãi cò, nếu không ra ngoài đi.”

Hy Bình lập tức mặc ngay quần vào, đi đến chỗ Nguyên Nghiên nằm, cúi đầu nhìn nàng hỏi: “Nàng vừa rồi nói gì?”

Nguyên Nghiên thẳng mặt ra, nhắm mắt không nói gì.

Hy Bình đột nhiên ôm nàng ta lên. Nàng mở mắt chống cự, nhưng cuối cùng cũng vô hiệu. Môi Hy Bình đã áp vào môi nàng, làm nàng vô pháp kêu gào, hôn đến khi nàng nghẹn thở phải hôn hển hẩn mới bỏ ra, ngoan cổ nói: “Nàng rõ là đã bị thất thân rồi, sao mỗi hôn không cũng không chịu?”

Nguyên Nghiên vô lực gục vào vai Hy Bình nói khê: “Người đi đi, Nghiên Nghiên không thích người. Sau này dù người có được công chúa, Nghiên Nghiên cũng không theo người.”

“Ồ, nàng nói như vậy tức là ai có được công chúa thì bọn nàng cũng phải bồi tiếp sao?” Hy Bình nghĩ đến đây thấy rất thú vị. Nhớ tới tam nữ Nguyên Anh, cũng chung thân bồi ở bên cạnh tộc trưởng. Dã Mã Tộc đúng là có phong tục này, từ nhỏ đã bồi dưỡng thân tín của mình. Tộc trưởng nguyên là có ba kẻ tâm phúc. Nhưng Nguyên Chân lại có năm đoá kim hoa. Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cũng như vậy bồi bạn với nhau cho đến lúc già. Điều này Nguyên Thu đã từng nói đến rồi, nhưng hần lúc đó không để ý lắm.

“Chàng nói rất đúng, ngũ đoá kim hoa trong bất kỳ tình huống nào, vĩnh viễn ở cạnh ta, chỉ có cái chết mới phân khai được thôi. Nữ nhân Dã Mã Tộc không phải để giành riêng cho một nam nhân nào. Kể cả ta phản lại phong tục bộ tộc mà đi cưới chồng, cũng tuyệt không cưới chàng. Hoàng Hy Bình, chàng bỏ cái ý nghĩ đó đi” Nguyên Chân nói đến đây thì ngữ điệu đã trở lên lạnh lùng, làm cho người khác rõ thấy sự kiên quyết của nàng, cũng ần ần cho thấy tình cảm của nàng với Hy Bình chỉ có một chữ - hận.

Hy Bình trong lòng trùng xuống, thả Nguyên Nghiên ra, cúi đầu bỏ đi, khi ra đến cửa thì quay đầu lại nhìn Nguyên Chân nhẹ giọng nói: “Vô luận thế nào, ta không muốn chúng ta là kẻ thù của nhau một lần nữa. Đối diện với nàng, ta không thể hạ thủ.”

Chúng nhân không hiểu sao hần lại nói như vậy, nhưng cảm thấy lời này của hần rất thực. Lời nói thực của hần làm mọi người xúc động ở trong lòng.

Một cảm giác làm người ta phải cảm động ần ần xuất ra từ trên người hần.

Lăng Vô Tâm từ trên giường đứng dậy gọi lớn: “Hoàng Hy Bình, đợi chút.”

“Ta đợi người ở ngoài cửa.”

Hy Bình đi ra ngoài. Lãng Vô Tâm xỏ giày vào rồi cũng đi ra theo.

Nguyên Nghiên khoá trái cửa lại, quay lại nằm cùng giường với Nguyên Chân hỏi: “Công chúa, bọn ta trở về tộc nhé?”

Nguyên Chân hỏi: “Tại sao?”

Nguyên Nghiên đáp: “Ở đây, Nghiên Nhi rất sợ hãi.”

Nguyên Chân hỏi: “Có gì mà sợ chứ?”

Nguyên Nghiên đáp: “Công chúa, ta sợ ta cũng giống người. Vừa rồi người đã khóc. Ta rất hiếm khi thấy công chúa khóc.”

Nguyên Chân chăm chú nhìn Nguyên Nghiên, nhãn thần lộ vẻ dò hỏi. Nàng tuyệt không hiểu ý Nguyên Nghiên nói là gì.

Nguyên Nghiên ừ ừ nói: “Nữ nhân Dã Mã Tộc không nên phát sinh tình cảm với nam nhân nào, đặc biệt bọn ta lại càng không được phép có tình yêu. Nhưng trong lòng công chúa tình yêu đã quá nhiều, vì vậy nó làm cho công chúa vô cùng khổ sở. Nghiên Nhi sợ sẽ giống như công chúa, lại đi yêu thương một người.”

Nguyên Chân phảng phất đã hiểu, vỗ vỗ má nàng ta, nhẹ nhàng đáp: “Người không có cơ hội để yêu thương nam nhân nào cả. Sau này ta không cho phép nam nhân nào được tiếp cận người. Ta không nghĩ người sẽ phải chịu thống khổ như ta. Nghiên Nhi, tên hỗn đản đó vừa rồi hôn có làm người đau không?”

Nguyên Nghiên mặt bỗng đỏ hồng lên, tròng mắt lấp lánh.

“Công chúa, Nghiên Nhi muốn đi ngủ, buồn ngủ quá rồi.”

Trong phòng liền im ắng, chỉ còn vài tiếng thở nhẹ của nữ nhân.

Sau đó đèn cũng bị tắt đi.

154. Chương 153: Bí Mật Chi Đổ

Lãng Vô Tâm từ phòng đi ra, thấy Hy Bình quả nhiên vẫn đang đứng đấy, không tin nổi nói: “Không thể nghĩ ra được là người lắng nghe lời ta đến thế.”

Hy Bình đáp lại: “Không phải vậy, do ta tối qua không có nơi để đi bởi vậy chuẩn bị tinh thần trước.”

Lãng Vô Tâm thắc mắc: “Người có tinh thần gì chứ?”

Hy Bình thành thật nói: “Ta đã canh cửa suốt đêm qua.”

Lãng Vô Tâm nói: “Cũng chẳng lạ gì lắm, từ lâu ta đã nghĩ người trông như một con chó bảo vệ nhà, chỉ khác chút là người bảo vệ một nhóm đàn bà con gái. Người nhìn ta đây, phong lưu tiêu sái, tự do tự tại không cần phải bảo vệ ai!”

Hy Bình bước bỏ đi.

Lãng Vô Tâm nói vọng theo: “Thế nào? Sao không cãi lại ta?”

“Đạo bất đồng, bất tương vi mưu, những lời này không biết người đã nghe qua chưa? Đối xử chân tình với phụ nữ mới có thể nằm lên người họ.” Đây là câu danh ngôn do Hy Bình phát minh ra, trong lòng cảm thấy rất tự hào, quay lại nhìn Lãng Vô Tâm đang tức tối muốn thổ huyết nói: “Người và ta là hai loại người khác nhau. Ta bảo vệ và chăm lo cho những người thân thuộc với ta, còn người thì vứt bỏ sau lưng sau khi đã hưởng thụ. Nếu ta là một con chó đực thì người cũng chẳng gặp gì tốt đẹp đâu. Vì người đến và đi như một con chó đại, có ngày bị người ta dùng gậy đập cho đến chết.”

“Hoàng Hy Bình, người dám nói ta như vậy sao? Lãng Vô Tâm ta đường đường là một mỹ nam tử phong độ, làm thế nào có thể là loại chó như vậy chứ?”

Hy Bình nghiêm mặt nói: “Ta không nói hình dung người, ta nói đều có lý do, giống như là tướng danh giới thiệu tướng ca vậy, ai! Nói ra thì thật là lâu, quên đi vậy.”

Lăng Vô Tâm gầm lên: “Xuất chiêu đi!”

Hy Bình dừng bước, liếc nhìn Lăng Vô Tâm, bực mình cười: “Người thật sự muốn đánh nhau sao?”

Lăng Vô Tâm gật đầu, rất nghiêm túc nói: “Phải!”

“Đánh nhau?” Dĩ tâm của Hy Bình lại nổi lên.

Lăng Vô Tâm nói: “Nhưng bằng cách khác.”

“Ta không có hứng thú.”

Hy Bình cúi đầu xuống thở dài, quyết đấu mà không phải đánh đấm, thật khó làm cho người ta có hứng thú? Bằng phương cách quyết đấu khác thì hẳn cảm thấy lo ngại, nếu quả đó là phương thức mà Thủy Khiết Thu thích, thì hẳn chẳng phải thảm bại rồi sao? Hơn nữa, Thủy Khiết Thu quả là mỹ nữ cả thiên hạ không thể thắng nổi, nếu như mà Lăng Vô Tâm cũng muốn quyết đấu với hắn “trên giường”, nghĩ đến đã muốn ôm, xin miễn! Hai sư huynh muội đó, có thể sử dụng cùng một chiêu lắm. Rất có thể Lăng Vô Tâm cũng có kiểu yêu đương kỳ dị, tốt nhất là mau chuồn, cũng đã muộn lắm rồi.

Hy Bình cước bộ gia tăng, đột nhiên phát giác y phục trên người bị xé ra. Hắn vốn thần kinh quá nhạy, học theo nữ nhân bị đâm tặc cường đoạt, tức thì kêu lên thê thảm: “Ồ, Lăng Vô Tâm người muốn làm gì ta? Đêm hôm khuya khoắt, lại muốn xé đồ ta ra, nếu không bỏ ra, đừng trách ta phi lễ, bỏ ra! Nào, muốn tốt hay xấu đây! “

Hình tượng đẹp nếu không biết giữ gìn, chẳng phải sẽ như dâm phụ lác qua lác lại sao?

Lăng Vô Tâm theo phản xạ thả hắn ra, toàn thân nổi da gà, tức giận nói: “Bộ dạng, khẩu khí của người như quả phụ có chồng bị làm nhục nói chuyện với ta, đừng làm ta mơ thấy ác mộng? Dừng lại, lão tử đối với nam nhân vốn không có hứng thú, tiểu tử người tìm lộn người rồi.”

May thay! Hy Bình vuốt vuốt ngực nói: “Cuối cùng cũng bớt căng thẳng, làm ta sợ người định ôm ta mà làm chuyện đó.”

Lăng Vô Tâm nhổ một bãi nước bọt nói: “Ta nhỏ.”

Hy Bình bịt mũi, miệng lầm bầm: “Thối quá, ai, ai, ai đánh rắm? Mau tránh xa lão tử ra!”

Lăng Vô Tâm hỏi: “Người giỡn đủ chưa?”

Hy Bình mệt mỏi nói: “Ta muốn đi ngủ.”

Lăng Vô Tâm nhìn Hy Bình không muốn ở lâu với hắn, vội đề nghị: “Để ta đưa người tới chỗ ngủ.”

Hy Bình kinh hãi nghi ngờ: “Người tốt vậy không phải là có ý đồ gì chứ?”

Lăng Vô Tâm trợn mắt một hồi đáp: “Ta muốn thử thách người thì có, hiểu chưa?”

Hy Bình cười nói: “Được rồi! Ta để người thử thách ta một lần, nếu không tâm lý của người không thẳng bằng.”

Lăng Vô Tâm dẫn Hy Bình tới chỗ ngủ của hắn.

Hy Bình quan sát bài trí trong phòng Lăng Vô Tâm, cả kinh nói: “Oa, không thể nghĩ ra là Lăng Vô Tâm người lại sống trong cái phòng lớn như vậy! Có cả nơi đi cầu chứ? Phải nói là, tiểu tử người và Lạc Thiên đúng là có quan hệ thân thích, thật là lãng phí tiền bạc.”

Lăng Vô Tâm hừ một tiếng, nói: “Đừng náo nhiệt, trong phòng này có ba mươi một nữ nhân, không phải nơi ta nghỉ ngơi. Ta ngủ ở chỗ khác. Đây là quần phương các của ta, chuyên dùng để lưu trữ nữ nhân của ta, hiểu chưa? Đồ heo!”

Hy Bình tức khí nói: “Lăng Vô Tâm, người còn nói với ta như vậy thì đừng trách ta không khách khí với người. Mẹ ơi. Đừng ép ca thần ta phải hát tại đây.”

Lăng Vô Tâm đã biết hần ca hát hại lợi hại thế nào, mau chóng chịu thua: “Tối nay người nghỉ tại đây.”

Hy Bình thất kinh: “Cái gì?” Tay rờ lên trán Lăng Vô Tâm. Lăng Vô Tâm không khách khí gạt tay hần ra, hần lại nói tiếp: “Người không bệnh chứ?”

Lăng Vô Tâm đáp: “Ta khỏe mạnh giống như trâu mộng, làm sao bệnh được chứ?”

Hy Bình nói: “Không bệnh sao người nói ta ngủ ở đây?”

“Người không dám?” Lăng Vô Tâm hỏi.

Hy Bình đẩy Lăng Vô Tâm lui ra, sau đó trả lời hần: “Ai nói ta không dám? Chỉ là không biết nữ nhân người có nguyện ý không thôi?”

“Tối thui như vậy, họ làm sao biết người là ai.”

Hy Bình nhìn mắt Lăng Vô Tâm than: “Đã không biết người hào phóng như vậy, làm nữ nhân của người thật là khổ. Ai! Về vấn đề này, ta hoàn toàn chẳng muốn. Ta thà cưỡng bức nữ nhân, cũng còn cho họ biết là bị ai hiếp dâm. Nhưng trong phòng tối thui này của người, ta đã phải hi sinh nhan sắc của ta giúp người phục vụ cho những nữ nhân đói khát của người, và sẽ không được ai biết mà nói với ta một lời tri ân!”

Lăng Vô Tâm vốn dĩ đã nghĩ Hy Bình có thể nói những lời dơ bẩn như vậy, nào ngờ Hy Bình lại còn muốn sau này còn có người tưởng thưởng hần?! Không thể biết được cái đầu heo trước mắt nghĩ gì, Lăng Vô Tâm nói: “Đây là phương thức quyết đấu khác của ta.”

Hy Bình đáp trả: “Người và Thủy Khiết Thu thật cùng một kiểu cách, muốn đo lường sức mạnh trên giường của ta, phải không?”

Lăng Vô Tâm nói: “Không sai, vấn đề này thực sự chỉ có hai người chúng ta biết. Ta bảo đảm bằng danh dự cá nhân ta, sẽ không có người thứ ba nghe thấy, người có thể an tâm.”

Hy Bình rất miễn cưỡng: “Danh dự của người.....”

“Thế nào, không tin ta sao?”

“Ta miễn cưỡng tin người vậy. Mà nhân cách của người không như thế, cũng chẳng tốt hơn ta được một điểm nào cả.”

Lăng Vô Tâm nói: “Nói dư thừa, thời gian không còn nhiều, người có tham gia không?”

Hy Bình thắc mắc: “Người vô năng? Nữ nhân của người, người không thương yêu, lại đổ cho lão tử giải quyết hộ? Sao lại có chuyện này trên thế gian chứ? Không làm!”

Lăng Vô Tâm nói: “Người sợ thua ta sao?”

Hy Bình không đôi co, hỏi: “Người có thể làm bao nhiêu nữ nhân thỏa mãn được trong một lần?”

Lăng Vô Tâm cao ngạo nói: “Tất cả.”

“Thật không?” Hy Bình nghi ngờ nhìn Lăng Vô Tâm, ngạc nhiên: “Người nói thì hay đấy. Ha ha, nhưng mà lão tử khó mà tin nổi. Nếu người có thể hàng phục ba mươi mốt người trong một đêm, mẹ của ta cũng phải bái người làm thầy.”

Lăng Vô Tâm tức khí đáp: “Ta không nhận kiểu đồ đệ đó của người, người thì không đủ tư cách.”

Hy Bình lập tức tay hoành trước ngực nhìn Lăng Vô Tâm nói: “Quyết đấu.”

Nói xong câu đó, liền phô bày dáng điệu độc nhất của hần, hiển lộ con người bí mật vào mỗi đêm.

Lăng Vô Tâm trách: “Đừng làm bộ dạng kinh tởm đó trước mặt ta, lão tử không có hứng thú xem.”

Hy Bình đứng thẳng người, cười cười vui vẻ: “Người sợ sao? Đã biết tiểu tử người vốn nhất gan mà!”

Lăng Vô Tâm không quản đến: “Muốn quyết đấu để nhập phòng. Khi nào hoàn tất bọn họ, thì ta chấp nhận thất bại. Sau này ngoại trừ cùng người tranh Mộng Hương, những nữ nhân khác của người ta sẽ không đụng vào. Hơn nữa ta có thể nói cho người một bí mật lớn.”

Hy Bình cười nói: "Ta nói thật, nữ nhân của ta muốn cũng không thể đụng vào. Chỉ duy nhất Tư nhi là ta nhường cho đi với người, nếu ngay lúc đầu ta giữ nàng lại, người đã không thể làm gì được. Người nên biết, Tư nhi từ đầu đến cuối vẫn là yêu ta. Kể cả Mộng Hương, người hãy đánh bại Triệu nhị công tử, và Lạc Thiên đã, sau đó mới tranh giành với ta! Ai! Bọn người kì thực không có cơ hội lớn, người đã nhìn thấy diện mạo thật của Mộng Hương chưa? Vẫn chưa à? Lão tử đây đã xem qua, và cũng đã hôn lên đôi môi xinh xắn của cô ấy! Lãng Vô Tâm, đừng nóng giận, ta đang nói sự thật cho người biết. Tất nhiên, sự thật thường làm thế nhân khó tiếp nhận. Bất quá! Người nói có đại bí mật, ta thực sự đang muốn nghe đây, nói đi! Lãng Vô Tâm, đây là cơ hội cho người trở tài hùng biện của mình đó."

Lãng Vô Tâm chỉ biết hướng vào phòng, rồi mở miệng: "Đã nghe qua người là ngựa tốt, bởi vậy trước tiên nhờ người an phủ con ngựa cái của ta rồi nói tiếp."

Hy Bình nhếch mép hỏi lại: "Ta luôn luôn nghĩ người đùa giỡn?"

Lãng Vô Tâm nghiêm nghị: "Ta nói sự thật đó."

Hy Bình nổi giận: "Thật không nhìn ra được con người này của người?"

Lãng Vô Tâm bước qua Hy Bình, trước cửa phòng, nói to: "Mỹ nhân, ta đã quay lại đây."

Trong phòng phát ra một loạt tiếng động nhỏ, ánh đèn sáng lên.

Lãng Vô Tâm vội ngăn: "Các nàng mau tắt đèn, đêm nay ta muốn tiến hành một ý tưởng mới, sủng ái người trong tối."

Trong phòng lại tối trở lại, bên trong một giọng nói vang ra: "Không biết công tử muốn cùng với ai đêm nay?"

"Toàn bộ." Lãng Vô Tâm quay đầu nhìn Hy Bình đang si ngốc vào phòng, bên trong một loạt tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Sau khi tất cả im lặng trở lại, Lãng Vô Tâm bước tới trước Hy Bình, nói nhỏ vào tai hắn: "Nữ nhân của ta không xấu, vốn không định để đái người, mau đến đi! Để ta xem tại sao có nhiều nữ nhân sẵn sàng chết vì người, cũng là để chứng minh năng lực tiếp đái một lúc nhiều nữ nhân của người."

Hy Bình nghi ngờ: "Người nói bí mật kia và ta có liên hệ sao?"

Lãng Vô Tâm đáp: "Đương nhiên."

Hy Bình hỏi tiếp: "Chỉ có thể dùng phương thức này để trao đổi?"

Lãng Vô Tâm gật đầu: "Ta thích phương thức này."

Hy Bình trầm mặc.

Lãng Vô Tâm tiến bước tới, Hy Bình theo sau.

Hai người đi đến trước phòng, Lãng Vô Tâm gõ lên cửa hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Tất cả đã làm theo công tử phân phó." Âm thanh của đám nữ nhân vang lên bên trong, giống như tiếng rên rỉ của đám phụ vậy.

Lãng Vô Tâm mở cửa, đột nhiên xuất một cước đạp Hy Bình vào trong, Hy Bình kêu lên một tiếng "Ui da", Lãng Vô Tâm tức thì nói lớn lên: "Bốn công tử tới đây!"

Sau đó, cửa phòng được đóng lại, Hy Bình thì ngã vào một nữ nhân đang lỏa thể. Nữ nhân này đau đớn kêu lên: "Ai da! Công tử, người làm nô gia đau! Người trước kia vốn tao nhã sao hôm nay bỗng trở nên thô lỗ vậy?"

Lãng Vô Tâm đứng ở bên ngoài cửa cười thầm, lòng nghĩ: Hoàng Hy Bình, người không muốn cũng phải làm, để ta xem người cỡ nào mà có thể làm những mỹ nhân kia phải điên đảo, không phải chỉ dựa vào bộ mặt của người chứ?

Hy Bình không thể đáp lời nữ nhân. Ba mươi một nữ nhân này, hắn có thể đổi phó. Khi tại Dã Mã tộc, hắn vốn đã kinh qua, nhưng những nữ nhân này vốn là người của Lãng Vô Tâm. Tuy nói hắn với Lãng Vô Tâm

chả phải là bằng hữu gì nhưng mà làm việc này với đám nữ nhân của hắn, thật không phải đối với Lăng Vô Tâm cũng như không phải đối với nữ nhân vô tri này. Chỉ là một khi đã đến đây, cũng phải làm ra sức một phen. Hắn vốn không phải quân tử, thật là giống sắc lang. Bây giờ kim thân ta ở giữa bầy cừu, làm sao có thể không có chút thể hiện?

Lăng Vô Tâm, từ từ ở ngoài mà bực mình đi! Vén màn bí mật thôi!

Hy Bình nghĩ đến đó, liền hạ thủ cước trên thân thể nữ nhân đó, đồng thời để các nữ nhân khác giúp hắn thoát ỷ.

Nữ nhân dưới cơ thể hắn sờ thấy cơ ngực cường tráng của hắn, hốt hoảng hỏi: “Công tử, cơ bắp của người còn tại sao lại phát triển hơn tôi qua?”

Hy Bình kinh hoảng, môi tức thời lắp khóa miệng nữ nhân đó lại, không để nàng ta nói nữa. Nữ nhân này tuy tồn tại hoài nghi, nhưng lại không thể xác nhận, do đó cũng không nói nữa, chỉ biết hưởng thụ sủng ái của Hy Bình.

Đêm nay thật là tối, trong phòng cả bóng cũng không thể thấy.

Dương căn của Hy Bình đột ngột tiến vào nữ nhân đó, cảm giác cái của nữ nhân này thật chặt và hẹp, nghi ngờ nữ nhân này tuy hoa xuân đã được hái, nhưng kinh qua chưa nhiều.

Gần như đồng thời, nữ nhân khác cũng đã cảm thấy sự khác biệt cũng như sự diễm nhiên vô tình, ả trách: “Công tử, người đối với nô gia không có tình cảm?”

Hy Bình đại kinh, nằm sấp bất động trên người nữ nhân.

Nữ nhân oán thán: “Thiếp đã không liệu trước được tình cảm của công tử. Công tử có qua nhiều nữ nhân, làm sao có thể dồn tình cảm cho một người? Chỉ là trước đây không thể cảm giác được sự quan tâm của công tử, nay đột nhiên cảm nhận được, không biết tại sao, thiếp thực muốn biết. Công tử, người ta hiện tại rất đau, công tử có thể thu nhỏ hơn được không? Người trước đây không to và dài như vậy, người đã thay đổi.”

Hy Bình nghe thấy vậy, trong lòng cảm thấy thương cảm. Nữ nhân này, biết là không thể giành được tình cảm của Lăng Vô Tâm nhưng cũng không kêu ca hay hối hận, có lẽ cũng không biết khi trời sáng có thể bị ruồng bỏ bởi Lăng Vô Tâm. Thành ra trong tim Hy Bình trỗi dậy một sự đồng tình với họ, kèm theo đó là những tình cảm vô cùng nhu tình.

Nữ nhân cảm giác dương căn của hắn đột nhiên biến đổi đồng thời có thể cảm nhận được nhu tình đến từ trong thâm tâm của hắn, không thể tự chủ rên rỉ kêu lên, miệng líu lo: “Công tử, kể cả ngày mai người muốn thiếp rời đi, thì cũng có thể được. Thiếp vốn đã thỏa mãn, chàng đối đãi với thiếp quả thật bằng nhu tình xuất phát từ trong tim.”

Hy Bình trong lòng nói: Đêm nay, nàng không chỉ đạt được nhu tình mà nàng muốn, mà ta còn có thể giúp nàng đạt được hoan lạc mà cả đời nàng đi tìm. Những gì Lăng Vô Tâm vốn không thể đem lại, ta sẽ đền bù cho nàng!

Hy Bình tự nhiên nhận ra rằng mình đúng là đáng cứu thế – đúng là suy nghĩ của đầu heo.

Nữ nhân ở dưới hắn đích xác cảm nhận được khoái cảm được kết giao giữa nhục thể và tâm hồn. Ở trong bóng tối này, ả sẽ nhớ mãi cái cảm giác này, và cả cái cảm giác từ từ hôn mê này nữa. Đây là lần đầu tiên ả ngủ đi khi tác ái, nữ nhân này đã ba lần tác ái với Lăng Vô Tâm, đây là lần thứ tư. Lăng Vô Tâm đã không thể làm ả ngủ say như chết. Nàng nhận ra Lăng Vô Tâm tối nay thật sự khác biệt so với những lần trước, thực sự tuyệt vời.

Hy Bình thở ra một hơi, ả thứ nhất đã qua không biết ả thứ hai thế nào đây?

Hy Bình chuyển thân tới một nữ nhân lơ lửng khác, phát giác hạ thể nàng này đang run rẩy, toàn thân dường như đang rất khẩn trương. Khi môi hắn phủ lên môi nàng thì cảm thấy nữ nhân này không biết hôn, thậm chí: Nữ nhân này thật chán ngán? Lăng Vô Tâm vẫn chưa thực sự hôn cô ấy sao? Tên tiểu tử này đoạt hoa thật vội vàng.....

Hy Bình đưa tay hạ lạc tại hạ thể của nữ nhân. Hai chân của nàng kẹp chặt, miệng rên rỉ. Hy Bình thực sự khám phá ra nữ nhân này vốn đã ẩm ướt, biết là liền có thể cùng nữ nhân này chiến đấu. Nữ nhân trong phòng toàn bộ đã bị động tình, xem ra có thể bỏ qua khúc dạo đầu, sau này sẽ trực tiếp đi vào chánh đề.

Hắn tách hai chân nữ nhân này, thô bạo thâm nhập cấm địa, chỉ nghe nữ nhân thất thanh la thảm, lập tức hôn mê ngất đi.

Nữ nhân yếu đuối này, nguyên lai vốn là xử nữ.

Hy Bình tại đương tràng đâm ra ngỡ ngẩn: Xử nữ? Nguyên lai tên tiểu tử Lăng Vô Tâm này gạt ta. Cái gì mà toàn bộ, sao vẫn còn 1 xử nữ trong phòng? Mẹ ơi, quý tiểu tử, chắc chắn có âm mưu.

Hắn rời khỏi cơ thể xử nữ đó, tiến nhập một cơ thể nữ nhân khác cứ thế lặp lại. Thời gian trôi qua, tại ngoài cửa Lăng Vô Tâm càng lúc càng kinh ngạc: Hoàng Hy Bình, người thật sự là giống ngựa tốt a, Lăng Vô Tâm ta thật sự bội phục.

Hy Bình ngờ ngờ nữ nhân dưới hạ thể hắn đã là người thứ ba mươi, tựa hồ chỉ còn lại một. Hắn ở trên chiếc giường này du hí, phát giác ra căn phòng này như một tấm thảm lông, không gian rộng rãi, không có vật gì, liền cảm thấy muốn thực sự học hỏi Lăng Vô Tâm. Hắn nghĩ, sau này quay về bài trí một căn phòng như thế này, các giường nối liền với nhau. Trong phòng tất cả nữ nhân khóa thân nằm trên thảm, hắn tự do hoạt động. Không, theo như Lăng Vô Tâm nói, đúng là cho dù làm thế nào, nữ nhân cũng không phản kháng. Chỉ là tại lúc hắn tiến nhập, nữ nhân trong lòng cũng ít nhiều có hoài nghi, nhưng điều làm hắn thực sự kinh ngạc: trong ba mươi nữ nhân này, có đến năm người là xử nữ!

Nữ nhân phía dưới hắn hốt nhiên rên nhỏ: "Người là ai?"

Hy Bình không trả lời, chỉ gia tăng động tác thêm mãnh liệt.

Nữ nhân hai tay đẩy ngực hắn, nói: "Người là đồ phôi đản, của người to lớn, lại mạnh mẽ, Phương nhi không muốn người, ơ.....người.."

Hy Bình biết không thể để ả tiếp tục nói. Tuy nhiên hầu hết nữ nhân đã ngủ mê mết, nhưng vẫn còn một người thức, bởi vậy hắn đã dùng "Thiên địa giao hợp", làm cho ả đạt tới cao trào, khiến cho ả ngủ mê mết. Hắn không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho thể diện của Lăng Vô Tâm, qua ngày mai, nếu ả có nói với người khác, lúc đó Hoàng Hy Bình ta cũng không quản tới.

Hắn rời khỏi nhục thể của nữ nhân tên là Phương nhi, tiến tới bên trên thân thể nữ nhân cuối cùng. Bằng vào da thịt đang run lên và thần kinh đang khấn trương của nữ nhân đó, hắn đã biết, nữ nhân cuối cùng này vẫn còn là xử nữ. Nói tóm lại, trong ba mươi một đám cỏ ngọt của Lăng Vô Tâm, còn có tới sáu đám còn chưa được khai khẩn.

Hắn hôn lên miệng nữ nhân này, môi của ả vẫn còn cương cứng. Hắn biết, nữ nhân này tuyệt đối không hoài nghi thân phận của hắn, vì thế có thể an tâm hôn ả.

Hắn lần này tiến nhập một cách nhẹ nhàng, nữ nhân cố gắng chống trả lại nỗi đau, không kêu lên một tiếng, máu từ nơi đó tuôn ra.

Hy Bình tiến lui thực sự nhẹ nhàng, dục tính của nữ nhân đó dần dần tăng lên, hạ thể chuyển đưa theo tiết tấu. Vào lúc đó, đột nhiên hắn cảm thấy ngực trái đau nhói, tựa như bị dao đâm vào, chỉ là mới đâm vào da sau đó không thể tiến thêm nữa.

Hắn đoạt lấy chủy thủ trong tay nữ nhân, suy nghĩ đầu tiên: Nữ nhân này muốn hạ sát Lăng Vô Tâm? Suy nghĩ tiếp theo: Cũng may lão tử mệnh lớn. Ý nghĩ thứ ba: Muốn giết lão tử? Xem lão tử giết người không còn một manh giáp!

Tức thì tiến nhập như điên, nữ nhân cảm thấy tâm lý hắn biến đổi. Từ nhu tình muôn vàn liền biến thành thô bạo như cuồng, dường như như mãnh thú xâm phạm trọng địa, ả kêu khóc la lên: "Lăng Vô Tâm, người không phải người. Ta phải giết người, ta thay tỷ tỷ báo thù!Ồ ô ,tỷ tỷ, Ti Mô xin lỗi tỷ tỷ, không thể giết được tên cầm thú này, lại bị hắn.....ah , không, người thả ta ra!Lăng Vô Tâm, người hãy giết ta đi, ta không cho phép người làm nhục ta lần nữa!"

Cả hai tay ả đâm thùm thụp vào Hy Bình, cả người vùng vẫy.

Hy Bình giữ chặt hai tay ả, tiếp tục hoạt động. ả ta lại cúi đầu cắn lên tay Hy Bình. Hy Bình chịu đau, nghĩ thầm: Xú nữ nhân người, ngày hôm nay trên đường lớn đã đánh ta hai chưởng, hiện tại lại còn dùng đao làm đau ta, đã thế lại còn cắn ta. Nếu ta không ra tay với người, ta còn có thể là Hoàng Hy Bình không?

Thì ra nữ nhân này ban ngày bị giày của hắc độn trúng ngực, cũng là thiếu nữ xinh đẹp bị hắc độn nằm đè lên trên đường lớn. Hắc từ thanh âm của ả mà nhận ra.

Hy Bình đột nhiên tăng kích cỡ dương căn lên cực đại, nữ nhân kêu gào cực lớn: “Lăng Vô Tâm, ta cầu xin người, để ta chết, ta.. ta đau...”

Hy Bình chỉ giảm kích cỡ xuống một chút, rồi tiếp tục đưa đẩy. Nữ nhân đã không còn cắn hắc nữa, cảm khoái của ả đã đi đến nơi sâu nhất, đầu óc đã trở nên mê mê hồ hồ, mồm không ngại ngần nói ra những điều cảm nhận được. Sau một hồi, ả luân phiên chìm đắm trong khoái cảm trùng trùng của Hy Bình mang lại, từ từ đi vào giấc ngủ sâu, nhưng cũng vào lúc này, một cỗ tinh dịch nóng hổi phóng ra đi vào sâu trong ả.

155. Chương 154: Tạp Loạn Vô Chương

Trong bóng tối, Hy Bình bò qua các nữ nhân đang nằm ngang dọc dưới thảm, tới cửa liền đứng thẳng dậy mở cửa. Hắc tử Lăng Vô Tâm đang cầm một vòng hoa chờ đợi hắc tử toàn thắng trở ra, nhưng mà lại nhìn Lăng Vô Tâm đứng tại bờ tường trông như một đầu heo chết!

Hy Bình cực kì thất vọng, chân đá vai Lăng Vô Tâm, phẫn nộ: “Lăng Vô Tâm, mẹ ngươi không dạy ngươi sao, khi đang xem người lại đi ngủ à?”

Lăng Vô Tâm giật mình tỉnh dậy nhìn quanh. Hai mắt hắc tử từ từ mở ra, một hồi lâu mới tỉnh lại, xem xét hai lần thấy ngày đã sáng, mới nhận ra Hy Bình đang trần như nhộng phô bày cơ thể rất là nam nhân của hắc tử, hồi trong sự ngạc nhiên: “Người ra rồi à? Trong mơ ta bị trâu húc, nên đã tỉnh được một lúc. Mà sao người không mặc đồ?”

Hy Bình trả lời: “Trong đó tối như vậy, đồ của ta không biết nó nằm ở cái xó nào trong nhóm nữ nhân của người, làm thế nào ta mặc được? Đứng dậy, thắp đèn cho lão tử, ta phải đi tìm đồ mặc.”

Lăng Vô Tâm như đã bắt đầu tỉnh hỏi tiếp: “Người đã làm bọn họ hôn mê hết?”

“Chính là lão trư ta!” Hy Bình rất muốn đập cho Lăng Vô Tâm thêm một cước nữa, nhưng cố dằn lại và tiếp tục: “không còn gì nữa ta đi ra đây?”

Lăng Vô Tâm nói: “Người đợi đã!” Hắc tử vào kế bên thắp một ngọn đèn dầu bước ra, nghi ngờ với Hy Bình: “Thật sự không còn một ai tỉnh sao?”

Hy Bình nói: “Điều này thì ta không dám khẳng định, bởi vì sau khi hôn mê tất cả sẽ tỉnh, Ta chỉ biết chắn chắn hôn mê. Thế nào, người e sợ à?”

Lăng Vô Tâm nghiêng răng: “Đi”

Hắc tử mở cửa dẫn tiến vào phòng, đầu tiên thấy các nữ nhân đang nằm la liệt dưới thảm ngủ như chết, không một ai còn tỉnh, tuyệt đối ngủ say trên thảm. Hắc tử nhìn kinh ngạc: Hoàng Hy Bình tên tiểu tử này thực sự không chỉ là một con ngựa giống, mà là một con ngựa giống làm bằng sắt. Mẹ kiếp, đó là thắng thần mà đánh giá hắc tử.

Hy Bình khê nhích người các nữ nhân qua một bên để lấy lại đồ của hắc tử. Mặc kệ thấy y phục hắc tử hư hỏng bao nhiêu, hắc tử liền mặc y phục lên người, trông thật chẳng khác chi đệ tử cái bang.

Lăng Vô Tâm cười đùa giỡn: “Người sáng mai ra đường, nhất định sẽ được nhiều người cho tiền à nha.”

“Lăng Vô Tâm, người dám cười nửa tiếng nữa, ta sẽ đem chuyện tối nay công bố ra.”

“Người dám sao?”

Hy Bình hầm hừ:” Người thử xem, nữ nhân của ta có thể không quản ta và nữ nhân khác tương hảo. Nhưng để người ta biết tiểu tử ngươi thành linh kêu người khác thay thế để làm chuyện này, thì chuyện phong lưu của ngươi, Tiên Duyên Cốc mãnh nam, có thể hạ thấp xuống 1000 trượng. Ha ha, ta luôn nghĩ tiểu tử ngươi nhiều năng lượng không ngờ vẫn còn sáu xử nữ, thật thất vọng.”

Lăng Vô Tâm vội lý giải:” Là bởi ta không có đủ thời gian, chứ không phải Lăng Vô Tâm không có năng lực. Cả xử nữ ta cũng cho người, người vẫn còn chuyện gì bất mãn nữa?”

Hy Bình vẫn còn giận dữ :” Ta có cái gì không vừa lòng? Lão tử sợ gần chết đấy. Mẹ kiếp, Lăng Vô Tâm, ngươi thật thiếu đức, có nữ nhân không do dự thành linh lấy mạng của ngươi để đổi lấy trinh bạch đấy.” Hắn chỉ vào Ti Mô:” Nàng ta muốn giết ngươi đó, ngươi biết không ?”

Lăng Vô Tâm tự nhiên hồi đáp:” Điều này thì ta đã biết. Nàng ta rất giống chị mình. Hồi trước ta ly khai chị nàng ta, chị nàng ta chịu không được đã tự tử. Vì thế ta đoán được nàng ta đến với ta, là vì nàng ta muốn báo thù cho chị nàng ta. Vả lại ta muốn không xâm nhập nàng ta, dù nàng ta đẹp nhất trong nhóm nữ nhân của ta. Ta giữ nàng ấy bên mình, nhưng không phải chờ cơ hội để xuất thủ.”

Hy Bình hai mắt mở lớn tỏ ra trách móc:” Người đã biết rõ là nàng ta muốn giết ngươi, tại sao không nói cho ta biết một tiếng. Lão tử xuyết chút nữa phải chịu chết thay ngươi.”

Lăng Vô Tâm nói:” Bởi vì ta biết ngươi da dày, đao thương bình thường không thể dễ dàng thương ngươi.”

Hy Bình cảnh giác:” Ở đây có một nữ nhân gọi là Phương nhi, nàng ấy xác định ta không phải ngươi. Người cẩn thận, không nên để nàng ta tiết lộ chuyện này ra ngoài. Người có thể không có thể diện, lão tử cũng rất phiền phức.”

Lăng Vô Tâm buồn bực:” Những nữ nhân này sẽ được hoán đổi.”

Hy Bình ngưng thần nhìn Lăng Vô Tâm, rồi nói:”Người thật tuyệt tình.”

Lăng Vô Tâm vẫn bình thản đáp:” Ta được gọi là Lăng Vô Tâm, dĩ nhiên là không có tâm rồi, làm sao có tình?

Hy Bình không còn kiên nhẫn:”Ta không thể cùng ngươi nói nhảm, nhanh nhanh nói ra bí mật, ta phải quay về ngủ đây.”

Lăng Vô Tâm không gấp, hỏi lại:” Có gì phải lo lắng chứ?”

Hy Bình nổi lửa lớn tiếng:” Người không lo, nhưng lão tử lo. Con mẹ ngươi có thể an tâm đánh một giấc ngủ ngon, còn ta thì phải lao碌. Người nghĩ lão tử ta không mệt sao?”

Lăng Vô Tâm hồ nghi:” Thật sự phải nói sao?”

Hy Bình hiếu kỳ:” Đương nhiên, người nghĩ ta cực khổ vì cái gì?”

Lăng Vô Tâm suy nghĩ một hồi, có phần do dự:” Bí mật này, dù thật có nói ra cũng không có cảm giác hay.”

Hy Bình đột nhiên có cảm giác choáng váng, giận dữ :” Người có ý tứ gì? Bí mật này là gì, với ta có quan hệ ư?”

Lăng Vô Tâm dứt khoát:” Tốt! Nói chung bí mật này và ngươi thực có quan hệ! Đó là, ngươi thực sự mạnh mẽ!”

Hy Bình biết thực sự tới nay đã bị gạt, phàn nàn:” Đó là đại bí mật ư?”

Lăng Vô Tâm gật đầu:” Đúng vậy.”

Hy Bình đưa tay gõ lên trên đỉnh đầu hắn:” Trước không muốn gõ đầu ngươi, nhưng ta phải gõ, đây là bí mật to lớn. Mẹ kiếp, Lăng Vô Tâm, sau khi ta về nghỉ ngơi hồi phục tinh thần quay lại, lại đánh một bên mặt ngươi một cái nữa.” Nói xong hắn quay người ra khỏi cổng.

Lăng Vô Tâm thở dài:” Thủy Khiết Thu hôm nay đã khóc nửa ngày, có lẽ tối nay nàng sẽ không thể ngủ, người nên tìm cô ấy! Nàng ở trong căn phòng phía sau căn nhà này, khoảng cách từ đây tầm 50 bước chân, người đi đến đó rất nhanh.”

Hy Bình gõ cửa phòng Thủy Khiết Thu. Hắn không biết khi gõ cửa có người ra mở cửa hay không, Thủy Khiết Thu không biết đã thực sự nghỉ ngơi được hay không?

Trong phòng tiếng Thủy Khiết Thu hỏi:” Là Vô Tâm sư huynh phải không?”

Hy Bình nói: “Ta.”

Trong phòng một sự tĩnh lặng, sau đó có tiếng bước chân vang lên, ánh đèn sáng lên, Thủy Khiết Thu mở cửa nhìn Hy Bình kinh ngạc hỏi:” Tại sao đồ của ngươi lại trở thành rách nát như vậy?”

Hy Bình không trả lời, mà nói:” Để ta vào trong rồi nói.”

Thủy Khiết Thu do dự:” Tại sao ngươi không quay lại Phong Nhân viện để nghỉ ngơi vào giờ này?”

Hy Bình đáp:” Ta muốn gặp nàng.”

Thủy Khiết Thu nhường Hy Bình tiến vào phòng, đóng cửa lại, quay đầu thấy Hy Bình đã ngồi trên giường. Giường bên trong, Thủy Tiên vẫn đang ngủ say, Thủy Khiết Thu đến bên giường nghi vấn:” Có chuyện gì?”

Hy Bình đột nhiên thở ra:” Không có gì, ta chỉ đi ngang qua thôi.”

Hắn đứng dậy muốn đi, Thủy Khiết Thu ôm hắn cản lại:” Ngươi bị đánh thức bởi tiếng động khác, vì thế mới đi dạo phải không?”

Hy Bình bình thản:” Nàng đối với ta rất lạnh nhạt. Ta không đi là có ý tứ gì, nói thêm lần nữa là ta rất buồn ngủ.”

Đầu Thủy Khiết Thu dựa vào lòng hắn, rồi mạnh mẽ rời khỏi, tiếp tục hỏi:” Trên người ngươi có nhiều mùi vị, ngươi vừa mới làm gì?”

Hy Bình thành thật trả lời:” Cùng nữ nhân hoan ái, đây đích thực là mùi vị của tình ái.”

Miệng Thủy Khiết Thu hung hăng cắn vào ngực hắn, tức giận:” Đã như vậy, vì sao ngươi còn đến phòng người ta? Ngươi luôn luôn như vậy, muốn Khiết Thu tức giận. Ngươi đến với nữ nhân khác để chọc tức ta, ta hận ngươi.”

Hy Bình ôm chặt nàng, ngồi xuống cạnh giường, nhìn áo ngực của Thủy Tiên, giọng ôn nhu:”Nàng cũng không giận ta chứ?”

Thủy Khiết Thu phủ nhận:” Ta không có.”

Hy Bình cảm thán nói:” Lạc Thiên đích thực là nam nhân không sai, nhưng ta không thích hắn.”

Thủy Khiết Thu không hiểu, hỏi:”Ngươi bởi vì sao sinh ghen tức với biểu ca ?”

Hy Bình đáp:” Ta vốn nghĩ là Lạc Thiên thích nàng, là người nàng đã chọn. Ta không thể nói được. Hơn nữa, bây giờ ta cũng không biết nói thế nào.”

Thủy Khiết Thu ngược mặt nhìn hắn mỉm cười hỏi:” Tại sao?”

Hy Bình nói:” Nữ nhân của hắn quả thật hơn nữ nhân của ta nhiều. Nàng đã chọn hắn, ta còn có thể nói gì đây?”

Thủy Khiết Thu lặng yên.

“Nàng toàn tâm muốn lấy Lạc Thiên, có biết Lạc Thiên có hết dạ với nàng không? Đôi khi ta nghi ngờ Lạc Thiên không phải là một người lý tưởng. Kì thật hắn rất thực dụng. Mặc dù ta và hắn lại đồng đạo với nhau, nhưng ta có cảm giác. Đừng nghĩ là ta không có cảm giác, đó chỉ là nhận thức khác, ta không có ý gì cả. Khiết Thu, nàng có lẽ yêu Lạc Thiên, tình yêu của nàng không đáng, một ngày nào đó nàng sẽ hiểu. Có người nói nàng khóc sáng nay, vì vậy ta đến để làm nàng ngừng khóc. Khi nào muốn quay về, trở lại

ngực ta, nàng sẽ cảm giác được chân tình của ta. Nếu ta phải chết, cũng phải giải Tuyết Kinh Chi Thân cho nàng. Nếu có cơ hội hãy hỏi cha nàng, người có Cửu Dương Trọng Thể có thể giải được Tuyết Kinh Chi Thân không?”

Thủy Khiết Thu nghe như vừa tỉnh giấc mộng:” Chàng là người có Cửu Dương Trọng Thể?”

Hy Bình khẽ cười, không đáp, đặt Thủy Khiết Thu nằm xuống giường, đứng dậy bỏ đi.

Thủy Khiết Thu si ngốc nhìn, chỉ khi cửa đóng lại mới xuống giường rồi mới lên tiếng:”Thủy Tiên, đừng giả vờ ngủ nữa, hắn đã đi rồi, nói chuyện với ta! Ta không thể ngủ được!”

Thủy Tiên hai mắt mở to trả lời:” Tiểu thư, tôi đã rất sợ hãi này!”

Thủy Khiết Thu hỏi:” Người sợ gì?”

Thủy Tiên đáp:” Tôi sợ hắn sẽ nghỉ lại đây. Người đã biết con người hắn, một khi hắn nghỉ lại đây, không có gì có thể khiến hắn ra.”

Thủy Khiết Thu gật đầu tán thành:” Ừ. Bất quá hôm nay ta đã làm thương tổn hắn, hắn sẽ không lưu lại đây đâu.”

Thủy Tiên hỏi lại:” Tiểu thư, người biết đã làm thương tổn hắn sao?”

Thủy Khiết Thu hồi đáp:” Kì thật ta không đoán chắc lắm, chỉ là khi con người khi tiến lui đều khó ,thì phải lựa chọn. Có lẽ biểu ca thực sự không yêu ta, nhưng ta đã mộng tưởng sẽ trở thành thê tử của biểu ca. Con người sống vì mộng, đặc biệt ta lại là nữ nhân, cuộc sống nếu không có mộng sẽ không có thú vị gì cả?”

Thủy Tiên đứng dậy ôm chặt Thủy Khiết Thu an ủi:” Nếu như hắn thực sự muốn Thủy Tiên, người nói Thủy Tiên nên làm thế nào? Khuôn mặt của hắn quả thật quá thu hút.”

Thủy Khiết Thu hồ nghi:” Đó là vấn đề của người, hỏi ta cũng vô dụng?”

“Nhưng...” Thủy Tiên giọng nhỏ lại:” Nghe nói thực sự rất đau.”

Thủy Khiết Thu hai mắt tròn xoe:” Người nghĩ như vậy sao? Điều này dễ thôi, ta sẽ cho người uống thuốc tê, thế thì không còn cảm giác đau nữa sao?”

Thủy Tiên đỏ mặt bẽn lèn nói:” Không phải người cũng có cảm giác đó sao?”

Thủy Khiết Thu hồ nghi:” Không phải người sợ đau sao?”

Thủy Tiên xấu hổ:” Tiểu thư, người đáng ghét lắm.”

Hy Bình từ phòng Thủy Khiết Thu ra ngoài, trời đã sáng. Trên mặt đất ánh sáng phủ qua, đã có nhiều vấn đề phát sinh không thể đoán ra được, nếu có thể biết sớm, hắn đã không đến.

Bị Lăng Vô Tâm chơi xỏ làm ngựa giống, tuy có thể đạt được điểm phúc vô biên, nhưng cũng cảm thấy nản lòng. Vì hắn mạo danh Lăng Vô Tâm làm một anh hùng trên giường thực sự không thể đạt được sự nổi tiếng, dự cảm bản thân đang mắc nợ. Dù sao, vào chiều này cuối cùng cũng thấy hắn gặp con người, Độc Cô Tuyết là một trong số đó. Nữ nhân này đã cho hắn một đứa con, hắn phải đi thăm. Thật ra nàng luôn nhớ đến hắn sau khi hắn đến Đại Địa Minh. Hắn đã quyết định phải sớm gặp nàng, nữ nhân xinh đẹp và thú vị này thực sự hận hắn từ tâm. Có lẽ đó là một trong những lý do hắn yêu nàng, đôi khi tình yêu cũng là do quá hận mà ra.

Hắn đi ra cổng lớn Đại Địa Minh, đệ tử canh gác đã tựa vào tường mà ngủ gục rồi. Nguyên do lúc bản thân người trị cũng lười nhác, không kỳ lạ đối với Lăng Vô Tâm cũng lười nhác.

Hắn sau đó nghĩ tới Thủy Khiết Thu, nữ hài này nếu đối với hắn có tình ý, thì hắn sẽ hoành đao đoạt hoa với Lạc Thiên. Thật vậy, Thủy Khiết Thu đúng là tuyệt sắc mỹ nữ, hắn thực sự rất muốn có nàng, có nàng trọn đời.

Mộng Hương cũng là nữ nhân mà hắn muốn có cùng với Thủy Khiết Thu, là nữ nhân tối mỹ mà hắn từng thấy. Lý do hắn có thể thấy được chân diện mạo của Mộng Hương là khi trong phòng đó, Mộng Hương đã

bị hấn ôm. Hấn lập tức cảm giác được mùi hương của Mộng Hương lần đó, bởi vậy rất nhanh Mộng Hương đã thoát ra được. Và hấn tự hứa sẵn sàng chết lần nữa để được thực hiện việc đó lần nữa.

Nhưng Mộng Hương không thích hấn. Trước nữ nhân hấn rất tự tin thậm chí kiêu ngạo, nhưng hấn biết Mộng Hương không thích Hoàng Hy Bình độc đoán như vậy. Hấn trong tâm trí dường như từ bỏ Mộng Hương. Chỉ đối với Mộng Hương vì Bảo Nguyệt, dù có gì đi nữa hấn cũng không từ bỏ nàng ta.

Hấn đã nói là hấn muốn trả đũa Mộng Hương, lúc này hấn đang tìm một vật làm tin.

Vật làm tin này phải thực tế.

Hy Bình vừa đi vừa suy nghĩ đến khi nhìn lại thì Phong Nhân viện đã ở trước mặt. Lần này hấn thực sự chỉ nhớ, hấn là một người từ này viện đi ra, một người điên.

Đúng vậy, ngoại trừ người điên, thì còn có thể là gì?

Hấn suy nghĩ, tiểu điều nhi của hấn có phải thực sự đang đợi hấn quay về?

156. Chương 155: Phong Tuyết Hà Xuy

Mặt trời quá đầu.

Hy Bình đang nằm nghỉ chợt nghe thấy tiếng Hoa Tiểu Ba bên ngoài hô to: “Tỷ phu, tỷ phu!”

Hấn tỉnh lại, nhìn thấy trong phòng chỉ có hấn và Độc Cô Thi, Đỗ Quyên, và hấn đang ôm lấy Đỗ Quyên ngủ. Đêm qua, lúc hấn đến, nơi này chỉ có hai giường, liền lấy thêm chiếc thứ ba nữa. Khi hấn quay lại, Đỗ Quyên nằm trên chiếc giường ở chính giữa, hấn không đánh thức nàng dậy, mà chui vào giường ôm nàng ngủ.

Đỗ Quyên tỉnh dậy, đôi mắt tràn đầy sóng tình, nhìn Hy Bình hỏi: “Chàng quay lại khi nào vậy?”

Hy Bình xoa mũi nàng không trả lời hỏi lại: “Nàng đúng là ngủ như chết, vậy nàng đi ngủ khi nào? “

Đỗ Quyên đáp: “Cả bọn thiếp cả đêm qua chờ chàng, đều là không ngủ, nhưng đợi mãi không thấy chàng về. Chỉ đến tảng sáng bọn thiếp mới ngủ, hiển nhiên là ngủ dậy cũng rất muộn.”

Hy Bình thắc mắc: “Không chờ ta quay về, nàng không ngủ trước được sao?”

“Tỷ phu, ra đây nhanh lên! Cô cô đệ gọi huynh đó!” Hoa Tiểu Ba không ngừng kêu réo ở bên ngoài.

Hy Bình làm bầm chửi: “Mẹ nó, sáng sớm ra đã ở bên ngoài quạc quạc như gà, tiểu tử này đúng là giống hệt mẹ vợ “

Đỗ Quyên nói: “Chàng đi ra đi! Để cho thiếp ngủ tiếp nào.”

Hy Bình đùa giỡn: “Không muốn ta ôm nàng ngủ à?”

Đỗ Quyên vừa cười vừa đáp: “Không muốn, toàn bộ thân thể chàng toàn mùi nữ nhân, hôi muốn chết.”

Hy Bình cười lớn rời khỏi giường, mở cửa, nhìn thấy Hoa Tiểu Ba, chỉ mặt mắng mỏ: “Hoa tiểu tử, nhà ngươi có ý gì đây. Mỗi lần đến đều gây chuyện, làm ta không thể ngủ được, có muốn ta gõ cho lủng đầu không?”

Hoa Tiểu Ba liền đưa tay ôm đầu, cười hi hi: “Tỷ phu, đừng trách đệ, người làm phiền huynh chẳng phải là đệ mà là cô cô đệ kìa. Đệ cũng bị bà ta ồn ào mà thức giấc. Bà ta bắt đệ đến gọi huynh đến, xem ra bà ta phải tắm rửa. Ha ha, tỷ phu, đệ chạy đây. Đệ nghĩ huynh không cần đệ dẫn đường đâu. “ Hấn nói xong quả nhiên bỏ chạy.

Hy Bình bắt lực lắc lắc đầu: Hoa Lôi ơi, nàng thực sự là phiền phức. Sau này ta sẽ tuyệt đối không vì nhất thời hứng thú mà tẩy tấu cho nữ nhân một ngày tắm hai lần nữa.

Hy Bình đẩy cửa bước vào phòng Hoa Lôi.

Hoa Lô vẫn còn nằm trên giường nói:” Chàng dậy thật là sớm, Lô Lô thực sự bị chàng ồn ào mà thức giấc.”

Hử? Không thể? Nữ nhân này kêu gào Hoa Tiểu Ba dậy, gián tiếp làm lão gia thức giấc, bây giờ thì lại thân nhiên nói như vậy? Hy Bình đột nhiên muốn hỏi lão thiên thể nào là công lý?

Hắn nói:” Nếu vậy nàng nên ngủ tiếp, ta đi”

“Hoàng Hy Bình!” Hoa Lô tức tối kêu:” Chàng dám? Lại đây, ôm ta cho đỡ lạnh!”

Hy Bình hỏi:” Nàng chẳng phải đã đi ra ngoài à? Lại còn muốn ta ôm nàng?”

Hoa Lô không đáp:” Ai nói với chàng là ta có thể đi ra ngoài?”

Hy Bình thắc mắc:” Chẳng phải nàng bảo cháu mình đến gọi ta?”

Hoa Lô trả lời:” Ta sai người hầu đi tìm hắn. Chàng làm cho toàn thân ta đau đớn, vô lực, làm sao mà gọi được?”

Nguyên lai là như thế.

Hy Bình bước tới phía trước giường Hoa Lô, ngồi xuống rồi nói:” Nàng thật khó chiều, chẳng trách lão gia nhà ta không muốn nàng. Ô! Tại sao ta lại chịu tội cho phụ thân thể này nhỉ?”

Hoa Lô tức giận:” Chàng được chút tiện nghi nhỏ nhoi mà đã vội đắc chí? Nếu Hoa Lô ta hai chục năm trước bị hủy liễu, thì bây giờ chàng có được hưởng trọn vẹn không?”

Hy Bình than:” Ta hối hận vì đã trở thành nam nhân của nàng.”

Hoa Lô nhìn hắn chăm chăm, nước mắt từ từ rơi ra.

Hy Bình liền mang nàng ôm vào ngực hỏi:” Sao vừa nói thế đã rơi lệ rồi?”

Hoa Lô hồi đáp:” Xuân Yển tỷ tỷ nói, là tỷ ấy bảo chàng làm việc đó với thiếp. Trái tim chàng căn bản không có Hoa Lô, chỉ là chàng muốn thiếp vì mẹ chàng muốn vậy. Điều này thực sự làm Lô Lô rất buồn. Bây giờ chàng lại nói là hối hận vì trở thành nam nhân của Lô Lô, chẳng phải là chẳng muốn Lô Lô còn gì?”

Hy Bình nghĩ thầm: Mẹ thật sự là gây cho ta một thảm họa!

Chàng nói:” Lô Lô, đừng khóc, làm sao ta lại không muốn nàng chứ? Mẹ ta nói không đúng đâu, là ta thực sự muốn làm chuyện đó với nàng, chẳng phải là bà ấy bảo ta làm đâu.”

Hoa Lô ngừng khóc:” Thiếp biết chàng thực sự xấu xa mà, hi hi!”

Vừa khóc vừa cười – đó chính là đại bản lĩnh của nữ nhân.

Hy Bình yêu cầu:” Lô Lô, nàng đã là nữ nhân của ta, hãy đến ở chung phòng với ta!”

Hoa Lô do dự :” Nhưng còn bọn họ?”

“Bọn họ và nàng đều là nữ nhân của ta, tại sao nàng lại không muốn ở cùng bọn họ?”

Hoa Lô đỏ mặt:” Bọn họ sẽ nhìn thấy chàng và thiếp hoan hảo, thật là ngượng chết đi”

Hy Bình cười:” Khi ta và bọn họ hoan hảo, chẳng phải là nàng cũng được xem hay sao? Mọi người đều như nhau mà.”

Hoa Lô giận dữ :” Làm chuyện đó trước mặt mọi người chẳng phải hay ho gì? Khi chàng và họ làm chuyện đó, thiếp sẽ nhắm mắt lại ngủ, thiếp chẳng thèm nhìn.”

Hy Bình nói:” Ô? Nhưng ta nhớ là khi ta và Nguyệt nhi, Ngẫu nhi tác ái, nàng thực sự là đã đứng xem chúng ta chẳng phải vậy sao?”

Hoa Lô bực tức:” Hoàng Hy Bình, chàng đúng là một sắc lang, lại nhắc lại nỗi hổ thẹn của thiếp. Thiếp phải xé xác chàng ra! Bây giờ mau đưa thiếp đi tắm nào.”

Độc Cô Tuyết đi vào Phong Nhân viện, gặp phụ thân Độc Cô Bá, nhất thời nán lại.

Độc Cô Bá sáng nay đến Long Thành, biết được Tứ đại thế gia đang ở tạm Phong Nhân viện, tiện thể ghé qua. Cháu đích tôn của lão là Độc Cô Minh biết tin liền ra nghênh tiếp, để lộ ra chuyện Độc Cô Tuyết. Lão đầu lập tức muốn đến Đại Địa Minh để kiếm con gái lớn. Độc Cô Minh nói là hắn đã gọi cô cô đến rồi! Lão đầu đành phải ngồi đợi, khi nhìn thấy người con gái hai mươi năm mới gặp lại được, nước mắt liền trào ra, đứng bật dậy, giang rộng vòng tay.

Độc Cô Tuyết lệ cũng tuôn trào, chỉ vì một phút giận dỗi, bỏ cha già đi hai mươi năm. Bây giờ đoàn tụ, cha đã già đi rất nhiều, nằng rúc đầu vào ngực cha mà khóc. Nàng chẳng biết nói gì, chỉ ngồi trong lòng cha mà thổn thức.

Độc Cô Bá ôm lấy nàng, nói:” Con à, bao năm rồi đi đâu? Cha vẫn thường mong mỗi con. Con biến mất chẳng có lý do gì đã hai mươi năm, cũng chẳng thêm quay lại thăm cha!”

Độc Cô Tuyết khóc mà rằng:” Cha, con gái xin lỗi cha. Con gái biết lỗi rồi.”

Độc Cô Bá tiếp tục nói:” Cha không mắng con. Lâu rồi không gặp con, cha thật sự rất hạnh phúc. Hai chị em con, sớm đã bỏ cha đi, mãi chẳng thấy đường về. Cuối cùng thì con cũng đã về rồi, đã về rồi! Con gái của ta”

Độc Cô Tuyết vẫn còn ứa lệ:” Cha, cha ngồi xuống đi!”

Độc Cô Bá lại ngồi xuống, ôm Độc Cô Tuyết bằng cả hai tay, kích động hỏi:” Con gái, để cha xem con có tốt không?” Lão tập trung nhìn vào mặt Độc Cô Tuyết một hồi rồi nói:” Con hai mươi năm nay vẫn thế, cũng không thay đổi nhiều, vẫn là con gái thông minh, xinh đẹp của cha. Cha thì thực sự đã già rồi, nếu con không quay lại nữa, có lẽ đã không nhìn được mặt con nữa rồi.”

Độc Cô Tuyết quỳ xuống, ôm đầu vào gối cha già.

Độc Cô Bá vỗ vỗ đầu nàng:” Về là tốt rồi, về là tốt rồi.” Lão kéo con gái đứng dậy, quay sang Đỗ Thanh Phong ra lệnh: “Thanh Phong, qua đây mang vợ về! Đừng để thất lạc nữa nhé.”

Đỗ Thanh Phong bước tới ôm lấy Độc Cô Tuyết, đưa lại chỗ ngồi, Vương Ngọc Phân bên trái, Độc Cô Tuyết bên phải. Vương Ngọc Phân quay sang cười với Độc Cô Tuyết, Độc Cô Tuyết cũng nở nụ cười đáp trả.

Chính vào lúc đó, Hy Bình từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Độc Cô Tuyết, liền ra vãn an. Sau đó hắn đến bên Thi Nhu Vân nhỏ nhẹ:”Tiểu ách ba, nhường ta chỗ này nhé.”

Thi Nhu Vân đứng dậy đi sang một bên, Hy Bình ôm nàng vào lòng trước mặt mọi người, rồi ngồi xuống ghế của nàng.

Vương Ngọc Phân lập tức quát lên:” Hoàng Hy Bình, ngươi thật vô phép, đừng lúc nào cũng hành động như thế trước đám đông chứ.”

Hy Bình cười đáp lại:” Oa. Nhạc mẫu, con ôm tiểu ách tử của con, sao người lại tỏ thái độ đó? Người không biết kêu nhạc phụ lại ôm người một cái à?”

Vương Ngọc Phân tức đến đỏ hết mặt mày, Độc Cô Bá khuyên: “Bình nhi, đừng bắt lịch sự thế chứ.”

Hy Bình nói:” Gia gia, hôm nay chẳng phải gia gia rất vui hay sao?”

Độc Cô Bá cười ha ha:” Vui, vui, lâu lắm rồi ta chưa vui như vậy.”

Ngồi cạnh Hy Bình, Đỗ Quyên hỏi nhỏ:” Chàng tắm rồi à?”

Hy Bình ghé tai thị nói:” Đã tắm rồi. Lôi Lôi nói, sau này tuyệt đối không muốn ta giúp nàng ta tắm nữa. Tiểu diều nhi, sau này ta và nàng sẽ tắm chung. Làm chuyện đó trong nước thật là tuyệt diệu đó!”

Đỗ Quyên má ửng hồng, giận dỗi:” Chàng đi mà tắm với con heo lòng của chàng ấy!”

Hy Bình nói:” Tiểu ách ba, nàng phải tắm chung với ta đó.”

“Không!” Thi Thu Vân lập tức cự tuyệt.

Vương Ngọc Phân trừng mắt nhìn Hy Bình, kéo tay Độc Cô Tuyết:” Tỷ tỷ, chúng ta vào trong nói chuyện!”

Độc Cô Tuyết vô ý nhìn Hy Bình, rồi đồng ý:”Cũng tốt.” và cùng Vương Ngọc Phân đi vào nội viện.

Hai người đi vào phòng của Đỗ Thanh Phong, Độc Cô Tuyết nói:”Hai ta tuy là thê tử của Đỗ Thanh Phong, nhưng lần đầu gặp mặt.”

Vương Ngọc Phân thở dài:” Thanh Phong vẫn luôn nhớ đến tỷ.”

Độc Cô Tuyết buồn buồn:”Ừm! Ta biết thế, chàng cũng rất thương yêu muội, ta có thể nhìn thấy điều đó. Ta vốn là không nên quay lại, bởi vì từ khi ra đi, không nên quay đầu lại. Muội đừng nên lo lắng, Thanh Phong vĩnh viễn là của muội, lần này ta về đây không phải là vì chàng. Từ hai mươi năm trước, ta đã không phải là thê tử của chàng nữa rồi.”

Vương Ngọc Phân nói:” Muội và tỷ tỷ vốn không phải tình địch. Thực sự Thanh Phong bây giờ không được phong độ như trước. Ồ! Tối nay hai người đồng phòng, tất sẽ minh bạch.”

Độc Cô Tuyết cả kinh ngó Vương Ngọc Phân:” Cũng là nữ nhi cả ta nói thật với muội, ta giờ đây đã có nam nhân khác. Bây giờ trong bụng ta còn mang thai của hắn, vì thế không thể hoan hảo với Thanh Phong nữa. Muội nên hiểu, người phụ nữ phản bội rất khó được chấp nhận.”

Vương Ngọc Phân mở to cả hai mắt, kinh ngạc:” Tỷ? Có thai?”

Độc Cô Tuyết gật đầu:” Sau này Thanh Phong nhờ muội chiếu cố. Ta có lỗi với chàng, vốn dĩ không thể tha thứ, có lẽ cả đời này mắc nợ huynh ấy.”

“Tỷ tỷ, muội có thể hỏi câu này được không, nam nhân đó là ai?” Vương Ngọc Phân chờ hồi đáp. Tuy nhiên Độc Cô Tuyết lại trở mình quay đi, Vương Ngọc Phân đột nhiên lên tiếng:” Ta nghĩ cách tỷ tỷ nhìn Hoàng Hy Bình có phần đặc biệt!”

Độc Cô Tuyết kinh hãi, quay lại nhìn Vương Ngọc Phân:” Có lẽ! Hắn là con rể ta, muội không vì thế mà có ý kiến chứ?”

Vương Ngọc Phân nghe vậy chẳng biết nói gì.

Độc Cô Tuyết nói:” Về vấn đề của muội, bằng trực giác của phụ nữ, ta có thể cảm nhận được. Giữa trán muội có những vết nhăn khó thấy, chẳng phải Thanh Phong đã không tốt trong chuyện đó?”

Vương Ngọc Phân trầm mặc, chăm chăm nhìn Độc Cô Tuyết, cuối cùng cũng gật đầu nhẹ một cái.

Độc Cô Tuyết thở dài. Lúc này mới biết, quay lại với Thanh Phong lúc này cũng vô dụng. Bởi vì hắn cũng đâu cần nàng nữa. Bất giác nàng đồng cảm với Vương Ngọc Phân:” Muội hiển nhiên là rất cực khổ rồi.”

Vương Ngọc Phân nói:” Nếu quả như tỷ để ta biết cha đứa trẻ là ai, ta sẽ vì tỷ mà giữ bí mật. Tỷ tỷ, đừng trách ta, phụ nữ luôn luôn tò mò mà.”

Độc Cô Tuyết không vui vẻ:” Muội đang uy hiếp ta à?”

Vương Ngọc Phân đáp:” Có thể nói như vậy.”

Độc Cô Tuyết trầm mặc một lúc, cuối cùng chậm chậm trả lời:” Thực ra nói hay không cũng chẳng vấn đề gì. Cha của đứa trẻ là tên tiểu vô lại đang ôm lũ hài tử đó.”

Vương Ngọc Phân đại kinh, thất sắc, kêu lên:”Hoàng Hy Bình?”

Độc Cô Tuyết cười thâm:” Không tưởng được phải không?”

Vương Ngọc Phân bình ổn tâm tình:” Đúng là không tưởng được, xem ra bí mật này tuyệt đối không thể nói ra được. Tiểu vô lại này thực chẳng việc gì không dám làm cả, căn bản chẳng tuân theo luân lý, đạo đức nào cả. Để giữ gìn cho danh tiếng của Thanh Phong, tỷ hãy quay lại bên Thanh Phong. Sau khi đứa trẻ sinh ra, hãy coi như nó là con của Thanh Phong.”

Độc Cô Tuyết nói:”Làm sao chàng có thể tiếp thụ chuyện này chứ?”

Vương Ngọc Phân nói: “Muội sẽ nói với chàng! Chàng hiện tại đã rất cởi mở. Chàng vẫn luôn để ta đi tìm nam nhân khác, nhưng nói thế nào đây? Tỷ về bên huynh ấy, huynh ấy thực không thể gây hấn với tỷ. Tỷ cũng giữ được bí mật với Hy Bình, chỉ là ta quả thật không hiểu, Thanh Phong có thể chịu đựng được việc này không. Thậm chí nếu Thanh Phong biết, huynh ấy cũng không thể nói gì. Hoàng Hy Bình thực là một nam nhân khỏe mạnh. Nữ nhân của hần, ai cũng đều rất khoái lạc.”

Độc Cô Tuyết cười nhẹ: “Hoàng Hy Bình, có tất cả những gì nữ nhân mộng tưởng, nhưng không thuộc về ta. Ngọc Phân, ta nghe lời muội, nếu Thanh Phong đồng ý để ta sinh hài tử này, ta sẽ quay về với chàng. Sau này sẽ không quan hệ với Hoàng Hy Bình nữa. Muội có thể đối đãi với Thanh Phong thế nào, ta cũng có thể như thế. Hai mươi năm qua ta còn chịu được, còn sợ gì nữa?”

Vương Ngọc Phân kích động, nắm tay Độc Cô Tuyết: “Ta thay Thanh Phong cảm ơn tỷ.”

Độc Cô Tuyết nói: “Ta nợ huynh ấy nhiều, phải cảm ơn huynh ấy mới phải chứ.”

Vương Ngọc Phân thắc mắc: “Muội quả rất hiếu kỳ, làm sao tỷ lại làm chuyện đó với Hy Bình chứ?”

Độc Cô Tuyết đáp: “Hần cưỡng gian ta!”

“A!” Vương Ngọc Phân kinh hãi kêu lên: “Hần dám cưỡng gian nhạc mẫu?”

Độc Cô Tuyết ngượng ngùng kể lại: “Hần lúc đó thực lòng không biết ta là nhạc mẫu. Chỉ vì ta muốn hoạn hần, sau này lại không thể làm chuyện đó được – Ai! Chỉ vì một sự hiểu lầm, làm ta hiện tại thật là khó xử.”

Vương Ngọc Phân vỗ nhẹ lên vầng trán mỹ lệ: “Tỷ tỷ, ta thực sự bị tỷ làm cho hồ đồ rồi. Nếu tỷ không kể từ đầu, ta quả võ đầu mất thôi!”

Độc Cô Tuyết không còn e sợ, đem chuyện với Hy Bình toàn bộ chi tiết tường thuật lại. Nghe xong Vương Ngọc Phân tròn tròn mắt, quả là không tưởng nổi trên thế gian này còn có chuyện hoang đường như vậy!

157. Chương 156: Huyết Địch Hô Hoán

Kỳ thật ý định bỏ trốn đột nhiên xuất hiện trong đầu hần, chỉ có điều với tư cách là một con người làm sao có thể bỏ mặc huynh đệ Cái Bang đây.

Đã thế Triệu Tử Uy còn châm dầu vào lửa: “Người có còn là con người nữa không?”

Tứ Cửu nổi điên thét to: “Triệu Tử Uy ! Người thấy ta không giống người sao? Lão tử ta sẽ không đời nào bất nghĩa như thế.”

Hoa Tiểu Ba nịnh bợ: “Sư phụ người đâu nỡ bỏ huynh đệ Cái Bang phải không? Người có thể giải quyết ổn thỏa sự vụ Cái Bang.”

Tứ Cửu mỉm cười: “Đương nhiên, sư phụ người là người thông minh. Ta để Tiểu Diện Cái toàn quyền xử lý bang chúng. Ha.ha, đơn giản thôi mà, chuyện này đâu cần đến lượt Tứ Cửu ta xuất mã giải quyết.”

Độc Cô Minh thắc mắc: “Nhưng nếu Tiểu Diện Cái không tiếp nhận nhiệm vụ này thì người làm gì?”

Tứ Cửu nói: “Nói người gốc thiết không sai chút nào, không thể sánh được với bậc tình thánh như ta. Ta để hần toàn quyền xử lý xem hần làm việc có kết quả như thế nào. Ta nghĩ có thể đuổi kịp Đại Địa Minh. Sau đó người cứ đi sau hai ngày, ta sẽ đuổi theo.”

Hoa Tiểu Ba vui mừng: “Sư phụ, nếu người đi với bọn ta thì tuyệt quá. Trên đường đi chúng ta sẽ tìm kiếm tuyệt thế mỹ nữ vui vậy, ít ra phải đẹp bằng Thủy Kiết Nhu vậy đó.”

“Mĩ nhân ư?” Tứ Cửu nói tiếp: “Người có chắc là có không?”

Kế bên, Triệu Tử Thanh hét to vào tai Tứ Cửu: “Chàng muốn làm gì?”

Hoa Tiểu Ba lập tức vượt ve Tứ Cửu: “Nếu sư phụ có lòng tham hoa tiếc ngọc, bằng vào cao chiêu của người thì có chuyện gì là không thể.”

“Đó là, đó là...” Tứ Cửu nhất thời cao hứng vô bì, quên hẳn bên tai mình Triệu Tử Thanh đang cực kỳ tức tối. Đột nhiên hai tai hắn bị kéo mạnh ra, Tứ Cửu kêu la thảm thiết : “Nàng! Nàng sao hành thích thân phu, bỏ tay ra. Ta là bang chủ, trước mặt bang chúng nàng cũng phải nể mặt ta với chứ.”

Triệu Tử Thanh thần tình bất hung hãn nhưng không hề bỏ tay ra, hết cách Tứ Cửu đành hướng đến Thiên Trúc mỹ nữ cầu cứu: “Đại Nỵ yêu quý, nàng còn không giúp trượng phu.”

Thiên Trúc mỹ nữ đáp trả: “Nếu chàng cần, thiếp có thể nhỏ nước mắt cho đôi tai của chàng.”

Tứ Cửu nói: “Miễn đi! Nàng là nĐại Nỵ gười đứng ngoài, không ngờ cũng tham gia vào chuyện thị phi này.”

Hy Bình cười cười đi đến trước Tứ Cửu. Nhận thấy đồng minh bước tới, đôi mắt của hắn lộ vẻ cầu cứu. Hy Bình dang rộng đôi tay nói: “Hai người hiệp hãn cũng đủ rồi, bỏ hãn ra được rồi đó.”

Lưỡng nữ cuối cùng cũng bỏ Tứ Cửu ra. Một trái một phải đâm vào vào ngực hắn, Triệu Tử Thanh cất tiếng: “Người can thiệp chuyện chúng ta làm gì?”

Hy Bình đáp: “Cả hai nàng đều đang có thai, thế còn nộ hỏa là sao, không sợ ảnh hưởng đến thai nhi sao?”

“Đúng đó”. Tứ Cửu gật gù rồi nhanh chóng đi đến bên Đại Nỵ cất lên giọng nói tràn đầy thâm tình:”Ta nghĩ đến nàng nhiều lắm, nàng có nghĩ đến ta không?”

“Đã từng nghĩ tới.” Đại Nỵ không giấu được cảm xúc trên khuôn mặt. Thật sự Tứ Cửu như muốn nuốt khuôn mặt ấy, ngay lập tức không kềm chế hôn nàng một cái. Sau đó chuyển thân tìm thê tử Thiên Trúc của mình để trả thù bằng những nụ hôn nóng bỏng.

Hy Bình thoát khỏi lưỡng nữ rồi nói với Tứ Cửu: “Người đã đủ sướng rồi đấy. Ta nghĩ đến lúc chúng ta ở Long thành này trình diễn bản tình ca thiên cổ tuyệt xướng”

Trong lòng Hoa Tiểu Ba đột nhiên dấy lên nỗi sợ hãi.

Tứ Cửu cười ta tiếp lời:” Ta làm sao quên được chuyện đó. Người không biết là kể từ khi người ra đi, bang chúng Cái Bang của ta đều yêu cầu Tứ Cửu này diễn xướng cho chúng nghe. Nhưng ta không chỉ chơi nhạc cụ, ta còn hát nữa, bang chủ hết mình như vậy sao bang chúng không hoan hỉ cho được. Ta cảm thấy khoái chí khi làm điều đó. Cơ bản người nói đúng, ca hát thật sự mang lại cho ta khí chất tài hoa không ai có được. Người không tin thì cứ hỏi bang chúng của ta, chúng đều có thể nói bang chủ là một ca thần thực thụ, rằng Cái Bang có được một bang chủ đệ nhất ca thần. Không chỉ thế toàn Cái Bang còn yêu cầu ta dạy chúng khúc ca có một không hai đó. Ài, người nghĩ mà xem khi đi xin ăn chỉ cần bọn chúng có thể hát được khúc ca của ca thần ta thì thu lợi biết bao thứ chứ hả?”

Nói xong Tứ Cửu hướng về chúng nhân kêu lên một tiếng như muốn tất cả đồng ý với lời nói của hắn. Thật sự tất cả ngậm tán thành ngoại trừ Cái Bang Điều Đầu.

Lôi Long thần tình thống khổ thốt lên: “Ài, thật tình cứ nghĩ Tứ Cửu bị ép buộc nên mới thế, còn bây giờ hắn thực sự là một Hy Bình thứ hai rồi.”

Hy Bình vui mừng trước những lời nói hùng hồn của Tứ Cửu bèn cất giọng hồ hởi:” Nói đúng lắm. Ta phát hiện ra khi người trở thành bang chủ, tài hùng biện của Tứ Cửu người tiến lên một bậc. Có phải hàng ngày người đều như thế không đấy?”

Tứ Cửu đáp:” Đúng! Một điểm cũng không sai, những con người vĩ đại thì làm sao tránh được chuyện này, ta có thể là ngoại lệ sao?”

Hy Bình chỉ về phía Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy hai người nói:” Tứ Cửu! Bọn họ cũng cùng chung một tổ hợp vô địch của chúng ta, có thời gian người nên dạy dỗ thêm cho chúng, đừng làm mất mặt chúng ta.”

Độc Cô Minh và Triệu Tử Uy cả hai ngạc nhiên lên tiếng:” Hoàng Hy Bình! Chúng ta nói phải cùng với người thành tổ hợp từ khi nào thế hả?”

Hy Bình thần nhiên đáp:” Chẳng phải ở trước mặt nữ nhân tại Ngọc Xà môn , các người nói thế còn gì?”

Triệu Tử Uy nổi nóng:” Hoàng Hy Bình, người quả khiến người ta nổi nóng quá mà. Chỉ vì Triệu Tử Uy ta si tâm vọng tưởng đến một nữ nhân mà người nỡ lòng nào châm chọc ta sao?§

Giữa hai tình nhân tình thoại vốn trở nên vô nghĩa. Ài! Bởi tình yêu là cái gì đó khiến người ta phải rơi nước mắt mà, mỗi thương tâm này không phải Độc Cô Minh đã trải qua sao.

Hoa Tiểu Ba nhẹ nhàng nói:” Uy ca! Đệ nhớ rõ tình yêu của huynh giành cho Mộ Dung Hương là gì? Còn nữa, Độc Cô lão huynh, đóa tiên hoa đó cơ bản không thuộc về huynh phải không?”

“Cốc” Hoa Tiểu Ba bị cả hai Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy đánh mạnh vào đầu, một tay ôm đầu Hoa Tiểu Ba cất tiếng than:” Tại sao cứ hay bắt ngờ đánh ta vậy. Có phải cứ nghĩ ta là Hoa Tiểu Ba yếu đuối không?”

“Khoan đã! Người hát bài gì đó? Hát những thứ đó mà được sao? Thật là hổ thẹn với bản thân, hãy nhìn ta nè” Hy Bình cốc vào đầu Hoa Tiểu Ba rồi thần tình thể hiện muốn ca hát.

Độc Cô Phách hấp tấp nói:” Bình nhi! Con hãy để lão già này đi đã rồi hãy hát. Ta già rồi, đi đứng chậm chạp. Ta đi ngay bây giờ, con thấy sao?”

Quả nhiên chúng nhân khi nghe xong lời Độc Cô Phách liền muốn nhanh chân trốn chạy, chỉ không ngờ Độc Cô Phách già cả như thế mà nhanh chân hơn bọn thanh niên.

Thử hỏi ai muốn mình chậm chân trốn khỏi tai kiếp này?

Hy Bình đứng trước cửa nhìn chúng nhân ào ạt trốn chạy tìm nơi ẩn nấp, số người đông đúc đang đứng bồng chốc chỉ còn vài móng, Hy Bình đếm thất kỷ những người ở lại xướng ca với hắn, có Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Thi

“Đừng bắt ta, Hy Bình! Người buông tha ta.” Thi Nhu Vân khẩn thiết nhìn Hy Bình khai khẩu.

Hy Bình đáp:” Hát với ta thì có gì không tốt? Tiểu ách ba, nàng không muốn cùng ta diễn xướng sao? Nàng không mọi người háo hức như thế nào sao?”

Vừa nói Hy Bình vừa chỉ vào một khát cái không bỏ đi đang đứng đó nhưng bóng dáng Tiểu Diện Cái thì chẳng thấy đâu.

Chúng khát cái đồng thanh hét to, nhìn thấy cảnh tượng đó Hy Bình và Tứ Cửu mỉm cười khoan khoái, trong khi Hoa Tiểu Ba sắc diện hớn hở lập tức khoác tay cùng đám khát cái chuẩn bị cho màn trình diễn có một không hai.

Độc Cô Thi khẩn cầu:” Hy Bình à! Chàng để Thu vân tỷ đi đi. Bao nhiêu đây người cũng đủ xướng ca cùng chàng rồi.”

“Được.” Hy Bình liếc Độc Cô Thi rồi quay lại Thi Nhu Vân nói:” Khả dĩ ta muốn ôm nàng và hát cho nàng khúc ca hay nhất, nhưng nếu nàng không thích thì ngày mai ta sẽ gả nàng cho người khác thích hợp hơn.”

Nói xong Hy Bình không để ý gì đến Thi Nhu Vân. Nàng đi được vài bước bèn quay đầu lại, vừa đi vừa gục mặt xuống, khi tới bên Hy Bình rúc đầu vào ngực hắn nhẹ nhàng:” Thu Vân không biết thổi tiêu cho người!”

Hy Bình mỉm cười, vỗ về lưng nữ, cảm thấy tinh thần dâng cao bèn nói lớn:” Tứ Cửu, Tiểu Ba, tấu nhạc lên!”

“Ta là một nam nhân, ôm hai nữ nhân mỹ lệ, ai nói ta không phải là nam nhân ta đánh hắn trở thành đàn bà, chẳng hạn như Thi Trúc Sinh.”

“Không được hát như vậy!” Tiếng hét thật to của Thi Nhu Vân cắt ngang bài hát đầy chân tình của Hy Bình, nàng sụt sùi trong nước mắt:” Huynh ấy là ca ca của muội mà!”

Hy Bình giọng oang oang:” Tiểu ách ba! Sao nàng đánh vào tay ta!”

Thi Nhu Vân không kiềm được nước mắt:” Hiện tại ta đã tình nguyện cho người ôm, hát cùng người, người còn chưa hiểu sao? Dù ca ca của ta xấu xa như thế nào, người cũng phải tôn trọng huynh ấy, bởi người nằm trong vòng tay chàng chính là muội muội của Thi Trúc Sinh đó!

“Thật à? Tiểu ách ba, trông nàng khóc khà ái biết bao. Được, hắn là ca ca của nàng, ta sẽ coi hắn là bạn của ta. Chúng ta tiếp tục ca nào, hôm nay thật sự quả là ngày ta rất cao hứng đó đã!”

Sau đó bài ca khoái lạc của cả bọn lại tiếp tục diễn xướng. Lẫn lộn trong tiếng ca hát là đám người không phân biệt sang hèn, phú hộ, khát cái đều cùng rống to hoan hô hưởng ứng.

Tiếng hát như lời điện giáng xuống

Âm thanh hỗn loạn ấy vang đến mọi góc ngách đại địa mình cứ như tiếng chó sủa từng hồi bay vào trong gió

Cuối cùng Lạc Hùng không thể chịu đựng được nữa bèn bước đến quần hùng ca hát xin hòa đàm. Hắn yêu cầu Hy Bình không hát nữa, bởi hắn đã chịu đựng Tứ Cửu trong một thời gian dài, muốn trốn cũng không trốn được. Hy Bình không những không trả lời còn đánh hắn một quyền khiến Lạc Hùng nằm dài trên đất.

Lạc Thiên quay lại nhìn và nói với phụ thân mình:” Cha, không có chuyện gì đâu, ba vị đại ca hát hay lắm mà. Để bọn họ biểu diễn một hồi rồi đầu lại vào đây thôi.”

Lạc Hùng hòa hoãn:” Các vị anh hùng, cùng ta ra ngoài Long Thành được không?”

Ngoài Lạc Hùng, muội muội yêu dấu của hắn Lạc U Nhi im lặng không nói một lời bởi không thể chịu đựng thêm nữa. Nàng không trốn được cũng không ra được bên ngoài xem hậu quả của dàn đồng ca này để lại, nhưng trong tâm nào phát thệ:” Để ta biết tên nào hát, chắc chắn ta sẽ bịt mồm hắn.”

Đột nhiên Hy Bình cất lên tiếng hát khiến tâm thần nàng chấn động, không còn cách nào khác Lạc U Nhi phải lấy hai nút gổ bịt hai tai mình lại.

Độc Cô Tuyết lên tiếng hỏi tiểu ni cô Diệu Duyên:” Ai hát đấy?”

Lúc này Diệu Duyên đang nhắm mắt tụng kinh, nghe Độc Cô Tuyết hỏi mình liền mở mắt cảm thán:” Trương phu của tỷ chứ ai vào đây!”

Độc Cô Tuyết trả lời:” Hèn gì nghe dễ chịu quá!”

Đột nhiên Diệu Duyên đi đến bên giường mở to đôi mắt đẹp nhìn xung quanh, có lẽ lúc này nàng minh bạch muốn chết cũng chết không được là như thế nào

Mộng Hương giận dữ nói:” Hoàng Hy Bình, tên vô lại kia, sao ngươi hành hạ đôi tai mọi người thế hả?”

Mộng Tình nhịu mày trả lời:” Ngươi nói Hy Bình hát bài này sao?”

Mộng Hương nói:” Còn ai ngoài hắn, đại ca thần của chúng ta đó sư phụ, người lắng nghe đi!”

Bảo Nguyệt giận dữ tiếp lời:” Tỷ à! Muội đâu có thấy gì ghê gớm đâu!”

Mộng Hương mỉa mai đáp:” Muội dĩ nhiên không thấy có gì rồi, chẳng phải muội và hắn đồng thanh tương ứng sao!”

Mộng Tình chen vào:” Kỳ thật, hắn không như cha hắn. Ta thích Hy Bình nhiều lắm. Hắn chỉ là một hài tử ồn ào đáng yêu mà thôi.”

Mộng Hương ngạc nhiên nói tiếp:” Sư phụ, như vậy mà sư phụ cũng thích hắn được sao? Hương Hương không cần biết mình không thích hắn ở điểm nào nhưng cơ bản hắn không thể là người được chọn.”

Mộng Tình trả lời:” Dù ta chưa kiểm chứng hắn. Nhưng Hương Hương, ta chỉ có thể nói với con một điều, hắn là người thích hợp nhất, nếu không con luôn luôn bất an hoặc gặp ác mộng.”

Bảo Nguyệt phản đối:” Sư phụ, sao người lại nói những lời đó, con không hiểu người nói gì?”

Mộng Tình mỉm cười:” Bởi không hiểu nên không cần biết nhiều, chỉ cần con biết hắn là sư huynh của con là được rồi.”

Bảo Nguyệt hỏi:” Tại sao?”

Mộng Tình trả lời:” Bởi sư phụ có thể phải thừa nhận hắn là con trai của ta.”

Bảo Nguyệt không chấp nhận sự thật:” Đó là sư phụ nói thôi, sao trước đây người nói hắn không phải là sư huynh của con.”

“Sư phụ, Hương Hương không muốn có một sư huynh như hần. Dù hần là gì của sư phụ, con trai hay không thì cơ bản Hương Hương không thích hần. Đơn giản là hần không thể làm sư huynh Hương Hương. Hần là kẻ đáng ghét.”

Mộng Tình đột nhiên cười nói: “Hương Hương, không phải con với Lạc Thiên có giao ước không rút lui sao?”

Mộng Hương lúng túng giật tay Bảo Nguyệt thốt lên: “Sư phụ, chúng ta ra ngoài bắt tên hỗn đản ấy cầm miệng lại đi.”

Bảo Nguyệt do dự hỏi: “Liệu chàng có nghe chúng ta nói không?”

Mộng Hương chớp hàng mi tuyệt đẹp của mình đáp: “Hần mà không dám vâng lời chúng ta!”

Lưỡng nữ cuối cùng cũng chạy đến Đại Địa Minh, trước khi vượt qua cánh cửa phong nhân viện chỉ thấy Hy Bình tay ôm nữ nhân đang say sưa hát, Bảo Nguyệt thì không phản ứng gì nhưng Mộng Hương lại quát to: “Hoàng Hy Bình, người hát đủ chưa?”

Hy Bình đang đắc ý xướng ca bỗng nhiên nghe tiếng thét như lôi đình giáng xuống bỗng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai nữ nhân đang che mặt đứng đấy bèn nói: “Mộng xú thí, ta cảnh cáo các người, đừng để lão tử nổi giận là không yên đâu”

Mộng Hương chắn trước mặt hần lãnh đạm nói: “Hãy buông tha họ!”

Hy Bình không thèm đếm xỉa đến nàng, quay vào nói với đám khát cái: “Hỡi những người say mê tiếng hát của ta, bốn ca thần chỉ tạm dừng một chút, để mọi người khỏi chờ đợi ta sẽ tiếp tục gởi đến các người khúc ca chân tình nhất.”

Mộng Hương đảo mắt nhìn đám khát cái, cất tiếng: “Nếu không muốn trở thành đối tượng phát tiết của người ta thì đây là cơ hội tốt để li khai, bỏ chạy là tốt nhất.”

Chúng khát cái biết nữ nhân đang đứng trước mặt chính là tân thánh nữ của Minh Nguyệt Phong liền suy nghĩ sao nàng không đứng ở đây lâu hơn nữa.

“Đứng đó, không được đi. Mộng xú thí kia, sao lại dụ dỗ những người say mê ca thần ta?” Hy Bình dĩ nhiên không thể ngăn cản mọi người li khai nên ngữ khí trở nên giận dữ hơn bao giờ hết.

Mộng Hương mơ màng dùng mắt nhìn Hy Bình rồi nói: “Người trước mặt ta sao dám ôm người mà không chịu bỏ ra hả?”

Hoa Tiểu Ba cùng với Tứ Cầu cùng cất tiếng: “Mộng Hương không phải là ngăn cản Hy Bình ca hát mà đơn giản quan tâm Hy Bình ôm nữ nhân nào mà thôi.”

Hy Bình nói: “Không phải người lần đầu tiên thấy ta ôm ấp nữ nhân, tại sao có ý nghĩ kỳ quá ấy. Ta ôm thê tử của ta, có gì không đúng chứ?”

Mộng Hương thần nhiên đáp: “Ta thấy không vừa mắt chút nào!”

“Mặc kệ người không thuận mắt, ta cứ làm! Đến đây Nhu Vân của ta, để ta hôn nàng trước mặt nàng ta.”

Hi Bình dương dương tự đắc hôn Thi Nhu Vân, Mộng Hương tức nói không nên lời: “Người, người.....”

Hy Bình rời môi Thi Nhu Vân hướng về Mộng Hương châm chọc: “Mộng xú thí xấu như ma kia? Có muốn thử lại không?”

Mộng Hương hét: “Người dám vô lễ với ta, ta sẽ giết người.”

Hy Bình mỉm cười: “Ta đã từng nói ở lần hôn nàng trước đây rồi sao, cảm giác để chúng chạm vào nhau thấy thế nào?”

Bảo Nguyệt kinh ngạc hỏi: “Tỷ à! Tỷ hôn hần khi nào?”

Sư đồ Tứ Cầu kinh hãi thốt: “Người đã từng hôn nàng ta?”

Mộng Hương lúng túng biện bạch:” Chúng ta chưa hề, ta há để cho môi của hần chạm vào ta sao?. Hoàng Hy Bình, người còn để chuyện này tái diễn.Ta...ta.... sẽ khiến người không tài nào được gần nữ nhân của người.”

Thi Nhu Vân nói to:” Cô làm gì hần? Cô dám, thì ta với cô là hai kẻ thù. Cô có thể đả thương hần, nhưng nữ nhân của hần đều hô lên hai chữ : kẻ thù.”

Mộng Hương kiên quyết:” Không nhiều lời với người, ta phải giết hần, bất chấp sự báo thù nào.”

Bảo Nguyệt lo lắng nói:” Sư tỷ!”

“Hy Bình!” Một tiếng kêu vang lên trong đám đông.

Bảy người quay lại chỉ thấy 3 nữ nhân tóc tai bù xù nằm dài trên đất, một người khả dĩ còn tỉnh táo đôi chút, đó chính là Lãnh Tinh Oánh.

Bảy người lảng xảng cứu giúp 3 nữ nhân, ngoài Lãnh Tinh Oánh, hai người còn lại là Xuân Diệp và Ngọc Diệp.

Chỉ thấy cơ thể cả ba đầy thương tích, dù đã tỉnh táo nhưng thần hồn hiện lên sự kinh hãi.

Hy Bình ôm Lãnh Tinh Oánh hỏi:” Nhạc mẫu, ai làm người ra nông nổi này?”

Hoa Tiểu Ba ôm Xuân Diệp nóng lòng nói với Hy Bình:” Tỷ phu, họ cần chữa trị, người đừng nhiều lời, trị thương đã rồi hỏi sau. Xuân Diệp yếu lắm rồi!”

“Người còn nói dài dòng làm gì? Thực hiện mau đi.”

Độc Cô Thi giúp Hoa Tiểu Ba mang Xuân Diệp vào phòng trị thương, lo lắng khiến Hoa Tiểu Ba thúc giục:” Tỷ à! Nhanh chân lên.”

Lãnh Tinh Oánh mở mắt ra nhìn Hy Bình, cất giọng thều thào:” Hy Bình, chúng, phải giết bọn chúng!”

“Cái gì?” Hy Bình ôm Lãnh Tinh Oánh đứng như trời trồng, thân thể to lớn hầu như bất động, xung quanh im lặng không có một âm thanh nào. Đột nhiên hần một tiếng hồng to như Hồ gào Long ngâm vang dội Long Thành.”

Dòng nước mắt chảy dài từ hai mắt của Hy Bình. Hai mắt của Hy Bình đột nhiên đỏ tươi màu máu chính vì thế nước mắt chảy ra cứ như máu thấm cả gương mặt.

Thú ma chi huyết cuối cùng một lần nữa cũng xuất hiện trong tâm hồn Hy Bình

Mộng Hương và Bảo Nguyệt nhìn bộ dạng của Hy Bình liền nhớ đến lời nói của Mộng Tinh: Hần là một con người khủng khiếp. Tại Long Thành khi huyết lệ xuất sẽ nghe thấy tiếng dã thú kêu gào trong gió.

158. Chương 157: Diệp Phi Hoa Nộ

Lãnh Tinh Oánh từ khi ly khai Thần Dao môn quay lại Hồ Diệp phái, quay lại cuộc sống trước kia. Mỗi ngày đều cùng Biện Mệnh Tam Lang lên giường ân ái, kỳ thật trong toàn Hồ Diệp phái, trừ việc này, chẳng biết có thể làm việc gì cả. Môn đồ Hồ Diệp phái đều có thể đóng góp kinh tế, ví dụ như các nữ môn đồ có quan hệ với các thương nhân giàu có, mỗi khi tụt quần thoát y, là tiền lại tự nhiên đến.

Lãnh Tinh Oánh biết Hy Bình không chết, điều này làm ả hưng phấn mấy ngày liền, vì thế trong mấy ngày này, cho dù Biện Mệnh Tam Lang không được khỏe, nhưng hưng phấn của Lãnh Tinh Oánh không vì thế mà giảm xuống, làm bọn họ lao động thật là khổ sở. Đối với Lãnh Tinh Oánh mà nói, Tam Lang chính là lão công của nàng, bọn họ thay nhau ân ái với nàng, chỉ cần làm nàng cao hứng, có thể làm mọi việc – trừ việc ăn phân.

Hồ Diệp Thất Cơ nhất quyết giữ mình, tại Hồ Diệp phái bình tâm đợi Hy Bình, họ tin rằng Hy Bình sẽ tới thăm họ, lúc trước Hy Bình chẳng phải đã hứa với họ, muốn họ trở thành vợ yêu của chàng là gì? Đương nhiên, Ngọc Diệp thực ra là vợ của Tứ Cầu.

Mọi việc đang an lành, không ngờ thảm họa kéo đến.

Khi Lãnh Tinh Oánh đang cùng Biện Mệnh Tam Lang chiến đấu sôi sục, đột nhiên nghe thấy có tiếng ồn ào, nghe như tiếng đánh nhau vang lên không ngừng.

Ngưu Lang nhắc mình ra khỏi nhục thể của Lãnh Tinh Oánh, bốn người vội vàng mặc y phục, vừa lúc Thất Cơ chạy đến.

Vân Điệp nói: “Phu nhân. Một nhóm Đông Dương võ sĩ đang chém giết xông vào.”

Ngưu Lang giận dữ kêu lên: “Kẻ nào dám lộng thủ dưới cước Ngưu lang ta? Ta sẽ biến hắn thành một đồng thịt!” Nói đoạn, liền lập tức đi ra.

Mọi người cũng lập tức đi ra theo.

Tại cổng trước của Hồ Điệp phái, chỉ thấy 450 võ sĩ Đông Dương đang cùng môn đồ Hồ Điệp phái chém giết, nhưng theo tình hình này, Hồ Điệp phái không phải địch thủ của Đông Dương võ sĩ.

Lãnh Tinh Oánh nói: “Dừng tay! Tại sao bọn người vô duyên, vô cớ gây hấn với bản phái? Bọn phái với bọn người có thù oán gì à?”

Một nhóm 8 người Đông Dương võ sĩ đi ra – trong đó có một thanh niên anh tuấn, niên kỷ chừng 30, cười khinh khỉnh, nói giọng Trung Nguyên: “Nàng là Hồ Điệp phu nhân?”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Đúng.”

Gã thanh niên vẫy vẫy tay, Đông Dương võ sĩ liền lùi lại, Hồ Điệp phái đã mất gần nửa số môn đồ, nhưng Đông Dương võ sĩ mới chỉ có một số ít thụ thương.

Gã thanh niên nói: “Người có phải là nhạc mẫu của Hoàng Hy Bình?”

Lãnh Tinh Oánh gật gật đầu, có cái cảm giác đám người này vì Hy Bình mà đến.

Gã thanh niên lại nói: “Hoàng Hy Bình giết hại tiền bối của bọn ta là Dương Long Quân, người nói xem chúng ta có thù oán không?”

Đúng như ả nghĩ, nguyên lai Dương Long Quân chính là người Đông Dương, đương thời, Dương Long Quân bị Hy Bình đánh chết, trước lúc nhắm mắt kêu to danh tự của Hy Bình, để người đi cùng biết là hắn bị giết bởi ai.

Dã Lang cười lạnh nói: “Hóa ra là cừu nhân của cô gia, chính là cừu nhân của Hồ Điệp phái.”

Gã thanh niên nói: “Ta hôm nay đến Trung Nguyên, sẽ tìm giết Hoàng Hy Bình, việc đầu tiên sẽ là huyết tẩy Hồ Điệp phái.”

Bên trái gã thanh niên có một thiếu nữ mỹ lệ, nói giọng Đông Dương: “Ca ca, sao lại cùng ả phế thoại như thế? “

Lũ người Lãnh Tinh Oánh tất nhiên không hiểu nàng ta nói gì, một trung niên võ sĩ bên phải thanh niên đó nói: “Công chúa của chúng ta nói, không cần phải cùng bọn người nói lời phế thoại làm gì.”

Thiếu nữ cười nói: “Ô! Quên mất bọn người không biết ngôn ngữ của bọn ta, lần tới sẽ cải tiến, đến Trung Nguyên phải nói tiếng Trung Nguyên chứ! Tuy nhiên ngôn ngữ của bọn ta cũng đến từ Trung Nguyên, nhưng ngôn ngữ của bọn người không tiến bộ nhiều so với chúng ta, ta có thể nghe bọn người nói chuyện, nhưng bọn người lại không hiểu ta nói gì, đúng là một đám xuẩn trụ.”

Tinh Lang cười hoang dại nói: “Cô nương, dường như nàng quên rằng, dã cẩu có thể nghe được người nói, nhưng người không hiểu chó sủa gì.”

Ngưu Lang tán thành nhiệt liệt, nói: “Tinh ca ca, huynh không chỉ nói chuyện tình ái hay mà còn có thể nói được những lời phản bác thật tuyệt, bội phục, bội phục!”

Tinh Lang nói: “Đa tạ Ngưu đệ đệ, trước mặt mỹ nữ, cho dù muốn chửi người cũng phải chửi cho đẹp, ai bảo mọi người gọi ta là Tinh Lang chứ?”

Cả hai sớm biết hôm nay sẽ phải đánh nhau, người không chết thì ta chết, tại lúc sanh tử quan đầu, tấm lòng cởi mở, quả như có chánh đạo nhân sĩ tại tràng, tất sẽ không thể tin nổi. Nên nhớ ba gã bị cả võ lâm

thóa mạ này vốn là tam đại hộ pháp của Hồ Điệp phái, lúc này đối mặt với cái chết, lại xuất hiện những biểu hiện rất là anh hùng, khí khái.

Lãnh Tinh Oánh nói: “Chuyện này là việc nhà của Lãnh Tinh Oánh ta, bọn người có thể bỏ qua cho môn đồ của ta chăng?”

Trung niên bên phải thanh niên kia nói: “Sinh mệnh của đại ca ta, trăm mạng bọn người cũng không đổi được.”

Chúng nhân Hồ Điệp phái liền cảm thấy phần nộ, đầu khí tràn ngập trong mắt họ, dù họ tự biết không địch lại đám Đông Dương võ sĩ, vốn biết không thể sống được, nhưng vẫn quyết đổi mạng.

Hồ Điệp phái tuy vừa trải qua một trận thảm khốc, nhưng vẫn còn 780 người, đứng tập trung đằng sau Lãnh Tinh Oánh, lúc này bất giác tiến lên phía trước, xếp hàng trước mặt Lãnh Tinh Oánh.

Gã thanh niên nói: “Lũ người Trung Nguyên kia, hắc đạo mà cũng có phong cách của bạch đạo lắm đó, không tưởng bọn ta vì võ lâm mà bài trừ dâm uế, lại gặp lũ người không sợ chết này, trong lòng thực sự kính trọng, chúng ta sẽ làm cho bọn người thống khoái ngay đây.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Ta từ khi lập phái, vốn muốn cùng mọi người tại Hồ Điệp cốc cùng hưởng khoái lạc, nào ngờ mọi người lại vì ta mà Hi sinh, ai da!”

Dã Lang nói: “Bọn ta vốn sống như những người sắp chết, khoái hoạt được ngày nào thì vui vẻ, nếu một ngày nào không khoái hoạt, thì còn gì là thống khoái. Phu nhân, Dã Lang không thể bồi tiếp nàng được nữa, nếu như phu nhân có thể thoát, thì nhờ phu nhân chuyển lời Dã Lang đến cô gia, Dã Lang mong cô gia có thể chăm sóc phu nhân cả đời, và vì Dã Lang mà báo thù.”

Ngưu Lang thở dài nói: “Thực sự rất muốn gặp lại cô gia, cô gia chính là thần tượng của Ngưu ta!”

Tình Lang lẳng lặng nhìn Vân Điệp nói: “Thất Cơ, bọn nàng hộ tống phu nhân đào xuất, bọn ta cùng chúng nhân chặn đường, đừng quên đến chúng ta nữa, nhất định phải gặp lại cô gia, máu của chúng ta không thể đổ lãng phí được.” Hắn đột nhiên nhìn hai người còn lại, cười nói: “Nguyên lai danh tự của chúng ta là Biện Mệnh Tam Lang, không ngờ kết cục lại giống với cái tên?”

Lãnh Tinh Oánh rơi lệ, kêu lên: “Đi thôi! Chúng ta cùng đi thôi!”

Tình Lang tiến lên phía trước, đồng thời nói: “Vân Điệp, nhớ lời ta nói nhé.”

Ngưu Lang kêu lên hoang dại, xuống tấn, hai chân trụ chắc xuống đất, tập trung Hồn Nguyên khí công, toàn lực xuất kích; Dã Lang cúi xuống, hai tay chống xuống đất, giống như sói hoang lúc săn mồi.

Tình Lang rút bội kiếm, chuyển mình sang bên cạnh Lãnh Tinh Oánh nói: “Phu nhân, trước kia chúng ta luôn nghe lời nàng, nhưng lúc này, nàng có thể nghe lời chúng ta một lần được không?”

Lãnh Tinh Oánh trầm mặc, trầm mặc một hồi, rồi nhẹ nhàng gật đầu, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Tình Lang nói: “Anh em, chúng ta với người Đông Dương chơi chút nào, ta vốn đã không thích gì bọn người vốn lùn lại còn đi thủy hải rõ dài đó, mẹ ơi, bọn này hết Hi vọng rồi.”

Dã Lang nhắc song thủ lên, thân thể lập tức xông về phía trước, nhắm đám Đông Dương võ sĩ mà xông vào.

Thấy Dã Lang xuất thủ, chúng đồ Hồ Điệp phái lập tức xông lên, nhắm đám Đông Dương võ sĩ mà chém giết.

Những Đông Dương võ sĩ này võ công, chiêu thức rất bá đạo, kinh nghiệm chiến trường cũng lắm, chúng đồ Hồ Điệp phái tịnh không phải là đối thủ, nhưng vì những lời của Biện Mệnh Tam Lang, bọn họ cảm thấy không sợ hãi gì, hiển nhiên, đám Đông Dương võ sĩ đó không thể bằng Biện Mệnh Tam Lang, nhưng Lãnh Tinh Oánh biết rõ, đám 8 người Đông Dương chưa động thủ kia, tất cả đều là tuyệt đỉnh cao thủ.

Thất Cơ cùng Lãnh Tinh Oánh chưa xuất thủ, bọn họ nhìn thấy nam nữ Hồ Điệp phái bị Đông Dương võ sĩ hạ sát, đồng thời nhìn thấy Biện Mệnh Tam Lang chém giết mà mắt đỏ hồng.

Vân Điệp nói: “Phu nhân, chúng ta chạy theo cửa sau! Chúng ta yểm hộ phu nhân, sau này gặp được Hy Bình, phu nhân nói với chàng, chúng ta yêu chàng.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Thất Cơ, tấm lòng của bọn người ta xin nhận lãnh, nhưng mọi người chiến đấu thế này, ta làm sao có thể chạy được chứ? Không phải chỉ nam nhân mới có thể diện, nữ nhân chúng ta cũng có chứ, chẳng lẽ người ta đánh thì ta bỏ chạy à? Là ý tứ gì đây?”

Lãnh Tinh Oánh đúng là Lãnh Tinh Oánh, tuy rằng dâm dăng nhưng thực sự rất có khí phách, tịnh không nghe lời mọi người khuyến cáo, phi thân xông vào chiến đấu, kiếm của nàng cũng như tên quả là rất lạnh. Thật không thể tưởng, nữ nhân nhiệt tình trên giường như thế, khi rút kiếm không khí lập tức biến thành lạnh lẽo, Thất Cơ thấy nàng động thủ, không đứng bảo vệ nữa, xông vào chém giết lũ Đông Dương võ sĩ.

Thấy 8 người họ xông vào, gã thanh niên Đông Dương võ sĩ đang khoanh tay đứng xem liền nhăn mặt, nói: “Thanh Điền Quân, Đại Tá, Chánh Tông, Dã Bôn!”

Bên phải hần liền có 4 người đứng ra, lĩnh mệnh nhập cuộc.

Lúc đó, còn bốn người chưa động thủ, đó là gã thanh niên, trung niên đệ đệ của Dương Long Quân, mỹ lệ nữ tử ở bên trái gã thanh niên, và một thanh niên có vẻ bằng tuổi ả, đại khái khoảng 20 tuổi, không nói không rằng, hai mắt nhìn đấu trường một cách tàn bạo, như sói điên bị thương.

Nữ tử nói: “Ca ca, ta cũng muốn đánh.”

Gã thanh niên nhìn hai bên, bốn người mới xông vào đang cùng giao thủ với Biện Mệnh Tam Lang, nhưng Lãnh Tinh Oánh và Thất Cơ vẫn là những mối lo lớn, nếu không sớm trừ khử, có thể toàn quân của họ bị diệt, liền nói: “Được, muội cùng với Thôn Dã tới giúp Chánh Tông kết liễu 8 nữ nhân kia cho ta.”

“Tuân lệnh điện hạ!” Gã thanh niên tàn khốc bên cạnh thiếu nữ lãnh khốc kêu lên một tiếng.

Hai người họ liền nhập cuộc, thiếu nữ cùng Lãnh Tinh Oánh giao thủ, Thôn Dã và Chánh Tông cùng Thất Cơ đối kháng.

Tình Lang đang giao chiến với Thanh Điền, người này trong đám Đông Dương võ sĩ có thể nói là cao, nhưng cũng rất gầy.

Tình Lang một mặt thi triển Thiêu tình kiếm, một mặt nói: “Đất nước nhà ngươi quả là rất nghèo, nếu không làm sao lại có loại người như ngươi chứ? Người nào cũng lùn, được người cao thì không có đến nửa mẩu thịt, hơn nữa bọn người rõ ràng là rất khuyết đức, chẳng có mấy người cao ráo, thành thực mà nói, nhà ngươi nên trở đạo, mổ bụng tự sát đi! Trước mặt người đẹp trai như ta, nhà ngươi không thấy tự ti à? Thực là ta không nên nói với ngươi, nhà ngươi thật bất tri đạo lý, hừm, ở nước ngươi, mấy con lợn béo kia nếu không là bảo vật quốc gia cũng là đặc sản hiếm có.” Tình Lang vừa nói vừa nhìn Ngưu Lang chiến đấu với Đại Tá, kinh hãi với thân thể phì nhiêu của hắn.

Thanh Điền biết con lợn béo trong mồm Tình Lang chính là võ sĩ Sumo đệ nhất Nhật Bản Đại Tá, hắn nói: “Nhà ngươi chết đến nơi rồi còn muốn nói lời phế thoại?” Dao trong tay hắn lập tức chém ra mười đạo, kiếm khí chầm lấy Tình Lang, rõ ràng là đã điên tiết lên.

Tình Lang nói: “Kiếm pháp của ta vốn là rất có uy lực với phụ nữ, đánh với ngươi thật là đã giảm sút nhiều, nếu không nhà ngươi sớm đã gặp Diêm La để ngài điều chỉnh hình dong.”

Ngưu Lang nhọc nhằn kêu lên: “Tình ca ca, huynh nói hay lắm, phải xẻo thịt con lợn béo này ra mới được, mẹ ơi, hắn vừa vừa nặng vừa lăm mồm, vừa đánh đã thoát ý chỉ mặc mỗi cái khổ trắng, ta thực muốn lột cái khổ của hắn ra, để xem em trai của hắn có béo như vậy không?”

Tình Lang kiếm vẫn hướng về Thanh Điền chém xuống – không trả lời nổi, xuất một chiêu mà vẫn dùng để đối phó với nữ nhân, nhắm ngực Thanh Điền phóng tới, vừa cười vừa nói: “Xuẩn ngu, sao không lột được quần áo ra cho cân?”

Ngưu Lang nói: “ Nam nhân một khi thoát ý, thường là làm việc gì? Tình ca ca, ta tưởng chỉ có chúng ta có cái tài đó, ha ha, sao con lợn béo này có thể thoát ý nhẹ nhàng như thế nhỉ? Từ từ thôi, lợn béo, Ngưu ta cũng sẽ thoát ý, cho ta chút thời gian, ta sẽ cho nhà ngươi biết thế nào là cơ bắp thực sự.”

Đại Tá tựa hồ hiểu những gì Ngưu Lang nói, tự nhiên dừng cước bộ tại đường tràng đợi Ngưu Lang thoát ý, xem ra hắn thực sự hoan hỉ khi xem nam nhân thoát ý, thật là biến thái.

Trong khi Tình Lang, Ngưu Lang tương bỉ, Dã Lang không được nhân nhã như vậy. Hắn vốn là một kẻ lãnh sắc, vốn là không thích ăn nói, chỉ biết xuất thủ, nhanh chóng sử dụng Lang tê trảo xá nát yết hầu không biết bao người, xông vào Dã Bồn mà xé, Dã Bồn là một trung niên thấp bé, hắn vốn đang sử dụng một thanh võ sĩ đao, nhưng tốc độ của Dã Lang là rất nhanh, nên đao của hắn rất khó tiếp cận Dã Lang, Dã Lang cũng vô pháp tiếp cận hắn, hai tên ‘Dã’ này giao chiến qua lại, khí lực nhanh chóng giảm sút, tựu chung chẳng có chút công hiệu, mồ hôi chảy ra ướt đầm y phục, hiển nhiên là chiến đấu rất kịch liệt.

Thất Cơ hiện tại cũng trong tình trạng, tựa hồ cục diện đã cân bằng.

Lãnh Tinh Oánh đối phó với thiếu nữ thực sự là rất gian nan, thiếu nữ này là phụ nữ duy nhất trong đám người Đông Dương, cũng là người duy nhất dùng kiếm, Lãnh Tinh Oánh dù sử dụng Lạc Hoa Vô Tình Kiếm nhưng tịnh vẫn không phải là đối thủ của thiếu nữ này, bởi vì thân pháp của thiếu nữ này phiêu hốt, lúc kiếm nhanh thì nhanh, lúc kiếm chậm thì chậm, tựa hồ nàng không theo kịp tốc độ của thiếu nữ nọ. Xem ra võ công thua kém ả rất nhiều, vốn dĩ Lạc Hoa Vô Tình Kiếm cực kỳ lợi hại, võ công của Tiên Duyên Cốc nam nữ tu luyện riêng rẽ, sở dĩ Lãnh Tinh Oánh không thể tiếp hội được Tuyết Hoa Xuân Tình Kiếm, là vì đây là võ công dùng cho nam giới, đương thời Tích Hoa Tú Sĩ chỉ truyền lại cho nữ đệ tử những võ công vừa đủ, không được cao minh lắm, sau này nhân vì thu nạp Lãnh Tinh Oánh, Tích Hoa Tú Sĩ đặc biệt tinh tuyển tuyệt học của mình, chế ra Lạc Hoa Vô Tình Kiếm, truyền cho Lãnh Tinh Oánh, riêng võ công tuyệt học “Hàn băng thiện”, trên thế gian này, ngoài trừ Lãnh Như Băng thì chỉ có Thủy Khiết Thu học được.

Phải nói, ngoài khả năng nói chuyện tác ái, Lãnh Tinh Oánh chẳng nói nhiều chuyện khác, phóng ra chiêu số lệ hại, vốn dĩ có thể hạ gục bất kỳ ai! Chỉ tiếc, mọi chuyện lại không được như nàng mong muốn.

Thiếu nữ kia tựa hồ không chút nường tay, vì thế Lãnh Tinh Oánh không thể nào ra tay được, Biện Mệnh Tam Lang thì đang khốn khổ, Thất Cơ nhìn thấy cảnh khổ của Lãnh Tinh Oánh, nhưng vì bị Chánh Tông và Thôn Dã hai người kìm chân, không thể thoát thân.

Biện Mệnh Tam Lang đã biết trường môn bị nha đầu kia khi phụ, trong lòng như có lửa đốt, Tình Lang lập tức vùng kiếm biến chiêu, kiếm chiêu thay đổi, từ từ nhắm mi tâm của Thanh Điền hướng tới, Thanh Điền cười lạnh một tiếng, đao pháp lập tức biến đổi, trong đầu hắn nghĩ, sớm có thể kết thúc bằng một đao vào khe hở ở ngực Tình Lang, nhưng hắn đã lầm, khi đao hắn đâm vào ngực Tình Lang cũng là lúc kiếm của Tình Lang xuyên qua trán hắn, óc bắn tóe ra, thân thể hắn đứng sững tại trường, bất động.

Máu trong ngực Tình Lang trào ra, tưới lên đầu Thanh Điền, làm đỏ hết xác Thanh Điền, hắn cười nói: “Ta đã nói rồi, ta đích thị là đa tình mỹ nam, không thể nào so sánh với đồ xấu xí nhà ngươi, nhìn đi, nhà ngươi vừa so sánh với ta liền lăn ra chết, ta mà làm chuyện đó thay mẹ ngươi, giúp nhà ngươi nhuộm tóc, mẹ ngươi phải cúng giấy tiền cho ta đó, ta xuống đó lại cùng ngươi chém giết, ha ha.” Tình Lang cười nhỏ dần rồi từ từ ngã xuống đất, kết thúc một cuộc đời đầy phong tình.

Ngưu Lang đang cùng Đại Tá vật nhau theo kiểu sumo – nhà ngươi nắm dải quần ta, ta nắm khổ ngươi, giống như kẻ nào xé được quần của kẻ kia trước thì kẻ đó là người chiến thắng – điều này không có nghĩa là, tên béo Đại Tá đó không bị đâm đá, Ngưu Lang sử dụng Hồn Nguyên Khí Công đâm vào thân thể hắn như đâm vào tường, rất là phí sức, chỉ biết chơi trò sumo với hắn.

Cái chết của Tình Lang đã làm Ngưu Lang phát nộ, gào lên bi hồng: “Tình ca ca”, tiện thể nắm chặt bạch khổ của Đại Tá, toàn thân Hồn Nguyên Khí Công bạo phát, chấn khai Đại Tá, chạy đến đỡ thân xác Tình Lang đang quỵ xuống, khóc thảm: “Ai đã đâm thủng ngực ca ca? Có phải gã đồ đầu này không?”

Ngưu Lang điên cuồng đâm vào đầu của Thanh Điền, vốn đã là một cái xác không hồn, làm đầu hắn nát bét như cám, rồi bắt ngờ ôm bụng bò ra đất cười điên dại.

Nguyên lai Đại Tá bị hắn nắm khổ ném đi đang đứng dần ra xấu hổ, cái thứ giữa háng hắn và thân thể hắn thực là tương phản, Ngưu Lang nhìn thấy cái thứ đó của hắn, bất giác cười điên dại đến chảy nước mắt.

Ngưu Lang chỉ vào Đại Tá nói: “Lợn, Lợn béo, cái của ta lúc ba tuổi có thể so với cái của ngươi bây giờ, nhà ngươi nên đâm đầu vào tường đi, đừng xuất hiện trước mặt mọi người nữa.” Nói đoạn, hắn chẳng thèm nhìn lại Đại Tá, dùng tay lau chùi mặt Tình Lang, rồi chải lại tóc cho hắn, nói: “Lúc huynh sống đích thị là một hình tượng bất hảo, nhưng bây giờ trong ta là hình tượng đẹp nhất, thôi, huynh xuống đó vui vẻ với quỷ nữ nhé - ách, lợn béo, ngươi dám đánh trộm ta à?”

Đại Tá trong lúc Ngưu Lang nói đã tiến đến phía sau, bóp chặt lấy họng hấn từ phía sau, làm cho Ngưu Lang không thể thoát được, Đại Tá kêu lên: “Đã bẻ được hai tay hấn rồi!”

“Không!” Lãnh Tinh Oánh bi thảm kêu lên, nhưng quả là đã muộn.

Đại Tá hô to một tiếng, hai cánh tay khỏe mạnh cầm võ sĩ đao chém xuống, Ngưu Lang kêu thảm một tiếng, lập tức hôn mê.

Máu Ngưu Lang từ hay tay tuôn ra ào ạt, Đại Tá cười lạnh buông Ngưu Lang ra, lơ lơ nói bằng giọng Trung Nguyên: “Để xem người còn cười được không?”

Ngưu Lang vẫn còn đứng lắc lự, nhìn vào Đại Tá, hai mắt tựa hồ muốn phun máu, hốt nhiên cười thảm nói: “Là người bức bách Ngưu ta nhé!” Rồi thân thể to lớn khổng lồ tiến từng bước về phía Đại Tá rồi bất ngờ nhảy tới.

Gã thanh niên kêu to: “Đại Tá, lùi lại.”

“Bang!”

Trán của Ngưu Lang đã đập vào trán của Đại Tá, quả là một cú đập khủng khiếp, trán cả hai lập tức vỡ nát, hai thân thể khổng lồ đồng thời từ từ ngã xuống.

Lãnh Tinh Oánh bi thống quá độ, nhưng thị không địch lại thiếu nữ kia, Dã Lang sốt ruột, lang thảo gia tốc, thân thể xông lên, tay trái nhằm bên phải cổ Dã Bồn đưa tới. Dã Bồn chuyển đao, nhằm tay trái Dã Lang chém tới, bất chợt thấy thấy ngực đau nhói, thì ra năm ngón tay của Dã Lang đã xuyên thủng ngực hấn, vô cùng kinh phần biến chiêu, hồi đao dùng toàn bộ khí lực còn còn lại chém thẳng vào người Dã Lang, trong tay Dã Lang đã cầm một trái tim đầy máu – hấn nắm lấy trái tim, đồng thời dậm chân, đá văng thân thể Dã Bồn ra xa.

“Phu nhân, Dã Lang không thể bồi tiếp nàng nữa rồi.” Dã Lang dùng tay phải nắm lấy cán đao đang cắm sâu trong người hấn rút ra, hai chân vô lực, đao trên tay đột nhiên rơi xuống đất, chân không thể giữ được thân thể, từ từ quỵ xuống, dùng toàn sức muốn đứng dậy lại, nhưng thực sự lực bất tòng tâm, cuối cùng song nhãn đột nhiên mở to, trán gục xuống cán đao, cuối cùng cũng ra đình mãi mãi.

Cái chết của Biện Mệnh Tam Lang làm Lãnh Tinh Oánh toàn thân như phát cuồng, hàn khí trên thân kiếm xạ xuất, không kể sống chết xông vào thiếu nữ kia, chẳng quan tâm trên thân đã dính bao nhiêu kiếm.

Thiếu nữ kia đột nhiên nhảy về phía sau, nói: “Nhà người bị mất trí ư?”

Lãnh Tinh Oánh không quan tâm đến ả nói gì, chỉ biết chạy về hướng Dã Lang, vừa khóc vừa vuốt mắt cho hấn, nói: “Người chết mà còn gì chưa nói à? Ta đang lắng nghe người nói đây.”

Thiếu nữ quay lại bên cạnh thanh niên kia, nhìn Lãnh Tinh Oánh từ phía sau, nói: “Đại ca, chúng ta có tàn khóc quá không?”

Gã thanh niên trầm mặc.

Gã trung niên bên cạnh hấn nói: “Công chúa, tinh thần võ sĩ đạo vốn là tàn nhẫn mà.”

Thiếu nữ phản bác lại: “Đó là việc của nhà người, ta vốn là nữ nhân mà.”

Trung niên kia không dám nói gì nữa, nhân vì hấn đã thấy thiếu nữ thể hiện vẻ giận dữ – phụ nữ luôn luôn có trái tim mềm yếu.

Thiếu nữ nói: “Ca ca, huynh hãy bảo Chánh Tông và Thôn Dã dừng tay đi! Bọn họ tựa hồ không kháng cự nữa rồi.”

Gã thanh niên nói: “Ở nước chúng ta, chỉ có những anh hùng tử chết trong chiến trận, không bao giờ biết chạy trốn, muội muốn bọn hạ phá tiền lệ này chăng?”

Thiếu nữ cúi đầu.

Ngay khi thị cúi đầu, Vân Điệp đột nhiên nói: “Điệp tâm vấn hoa.”

Chỉ thấy Thất Cơ đồng thời lùi lại, nhảy lên cao, chính là họ xuất ra tuyệt chiêu tối hậu, vốn định đồng quy ư tận – Diệp tâm vấn hoa.

Chánh Tông và Thôn Dã bị bọn họ vây vào giữa.

Bảy nàng bất thành linh nhảy vào, chỉ có Ngọc Diệp và Xuân Diệp còn sống, ngũ nữ còn lại tan hương nát ngọc, hồng nhan vĩnh thế.

“Tập hợp mọi người lại, đi thôi. Lãnh Tinh Oánh, phiền người nói với Hoàng Hy Bình, ta đợi hắn đến, ta muốn sớm gặp mặt các người lần nữa, lúc đó lại thu giữ linh hồn các người lần nữa! Nói cho người hay, ta vốn là sứ giả địa ngục.”

Gã nói xong, chuyển thân linh suất toàn đội ly khai, khi hắn đến có tầm 560 người, lúc đi chỉ còn lại 340 người, nhưng Hồ Diệp phải thực sự chỉ còn lại 3 người còn sống.

Cái giá phải trả là quá đắt, biết nói với ai đây?

Trong đầu ba nữ nhân đồng thời xuất hiện một hình bóng vừa tuấn mỹ vô cùng lại mạnh mẽ như dã thú - Hy Bình.

159. Chương 158: Thanh Phong Bối Hậu

Hoa sơ khai phụ phụ là y thuật đích thị cực kỳ cao siêu, ba người bọn Lãnh Tinh Oánh đã thoát khỏi hiểm nguy, Ngọc Diệp được đưa đến phòng của Tứ Cửu để dưỡng thương, bởi vì nàng muốn Tứ Cửu một mình bồi tiếp nàng, nữ nhân dạng này luôn luôn hy vọng rằng sẽ được nhìn thấy nam nhân của mình ở kề cận.

Lãnh Tinh Oánh cùng với Xuân Diệp được sắp xếp nghỉ ngơi cùng một gian, lúc này Hy Bình và mọi người đều ở đó. Đồ Thanh Phong đang ngồi kế bồi tiếp Lãnh Tinh Oánh, Hy Bình thì ôm chặt Xuân Diệp vào lòng, trên mặt không có lấy một tia cảm xúc, mà ở đó lại chất chứa ngàn vạn nỗi bi thương, cả năm nữ nhân đều vong mạng khiến cho hắn vô cùng phẫn nộ. Mặc dù sáu nữ nhân này có cuộc sống khá bừa bãi, nhưng họ lại là những người mà hắn gặp lần đầu tiên khi bước chân ra giang hồ và cả 6 người đều là giải khai Cửu Dương chi kiếp của hắn, bây giờ tất cả chỉ còn lại mỗi mình Xuân Diệp - Điều này làm sao hắn có thể quên cho được. Nếu Lôi Phượng là người đầu tiên có tình cảm đối với hắn thì Xuân Diệp lại là người đầu tiên có được nhục thể của hắn, là Xuân Diệp đã làm cho hắn phải nói lời cáo biệt với cuộc đời xứ nam vậy. Không gì có thể biểu hiện hết được tình cảm của hắn đối với Xuân Diệp, hắn có thể khẳng định, Xuân Diệp vĩnh viễn là “Đệ nhất nữ nhân” trong suốt cuộc đời này của hắn.

Vưu Túy nói: “Hy Bình, nàng ấy đã khỏe chưa?”

Hy Bình nói: “Nhạc phụ nói rằng chỉ cần tĩnh dưỡng mười ngày là sức khỏe có thể hoàn toàn bình phục, ta muốn để nàng và nàng ấy được ở cùng nhau.”

Vưu Túy gật gù, nói: “Ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.”

Xuân Diệp nét mặt vẫn còn nhợt nhạt, ẩn chứa trong đó ngập tràn tình cảm đối với Hy Bình nói: “Hy Bình, Tại sao chàng không ở cùng với ta?”

Hy Bình nói: “Vưu nhân là nữ nhân của ta, nàng ấy và Nhu Vân sẽ ở cùng với nàng. Hiện tại nàng đang thọ thương, sẽ không hay chút nào khi ta và nàng ở cùng nhau. Nàng đã biết rằng con người của ta thực rất bạo lực mà, ta sợ nàng sẽ không thể chịu đựng được ta sự quá khích của ta đâu, thiết nghĩ lúc này không nên ở cùng nhau, đợi khi nàng được chữa trị hoàn toàn khỏe mạnh thì hai ta sẽ lại tương hảo cùng nhau. Thực ra ta sẽ thường xuyên đến thăm nàng mà, nàng và họ ở cùng với nhau, thì cũng như là ở cùng với ta vậy, nàng và họ đều là nữ nhân của ta cả thôi, đúng không?”

Nhu Vân khe khẽ phản đối: “Nhu Vân nào phải nữ nhân của người chứ.”

Hy Bình quay lại nhìn Nhu Vân, thì đột nhiên nàng bất giác cúi đầu, Hy Bình nói: “Sao nàng im lặng như vậy, nói lại lần nữa xem nào?”

Nhu Vân không nói lời nào, nắm lấy tay của Độc Cô Thi và Đỗ Quyên chạy như bay ra khỏi phòng, điệu bộ vô cùng khả ái.

“Nàng ấy nói rằng nàng không phải là nữ nhân của người, rõ chưa nào?”. Mộng Hương trả lời Hy Bình thay Nhu Vân.

“Mộng rắm thối, ta có hỏi người đâu cơ chứ, người bắt tất phải nhiều chuyện như vậy hả?”

Mộng Hương giận dữ nói: “Hoàng Hy Bình, ta thách người gọi ta là Mộng rắm thối lần nữa đây, ta đánh vỡ mõm của người.”

“Người dám sao?” Dã Mân Côi và Vu Túc đồng thanh.

Mộng Hương trừng mắt nhìn Hy Bình đầy nộ khí, xoay người nói: “Bão Nguyệt, chúng ta đi.”

Triệu Tử Uy nói liền một câu: “Hy Bình, ta đi đây.”. Sau đó đuổi theo sát Mộng Hương.

Hoa Tiểu Ba thở dài: “Uy ca xứng đáng là Uy ca, quả thực là uy mãnh, biết rõ rằng không có lấy một tia hi vọng thế mà vẫn cứ yêu.”

Triệu Tử Hào lắc đầu: “Đại Hải, A Long, chúng ta ra ngoài thu xếp thôi! Không thể tưởng được rằng Dương Long Quân lại là người Đông Dương (Nhật Bản), nhìn vào lúc nào cũng đàng đàng sát khí a.

Sau khi ba người đi khỏi, Hoàng Dương phu phụ và Hoa Sơ Khai phu phụ cũng đi ra ngoài, đến Đại sảnh gặp Độc Cô Phách cùng nhau thương lượng.

Hy Bình thấy chúng nhân đi khỏi, bé Xuân Diệp lên, nói: “Nhạc phụ và nhạc mẫu, ta phải đưa Tiểu Diệp đến phòng của Vu nhân, sẽ gặp lại sau.”

Sau khi bọn ba người Hy Bình đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại vài người là Đỗ Thanh Phong, Vương Ngọc Phân, Độc Cô Tuyết cùng với Lãnh Tinh Oánh. Đỗ Thanh Phong đối diện với ba nữ nhân thì chẳng biết nói gì thêm, cả ba người này đều có với ông một người con gái, nhưng ông chỉ yêu có Vương Ngọc Phân và Độc Cô Tuyết, đối với Lãnh Tinh Oánh lại chỉ là cảm giác hổ thẹn và tiếc nuối mà thôi, hiện giờ khi Lãnh Tinh Oánh đang thụ thương, thì còn thêm một phần phần nộ và cảm thương, nhưng tự nhiên ông chẳng biết làm thế nào để an ủi được Lãnh Tinh Oánh vậy - như quả có Bằng Bằng tại đây, thì thế nào nữ nhân này cũng có thể an ủi được mẫu thân của nàng.

Lãnh Tinh Oánh nói: “Ngài là lãnh đạo của Tứ Đại Võ Lâm Thế Gia, hiển nhiên phải có nhiều việc để giải quyết, hãy đi lo việc của mình đi! Ta muốn đàm đạo cùng với họ.”

Biểu hiện của Đỗ Thanh Phong lúc này cực kì bối rối, kì thực ông đã muốn bỏ đi từ lâu rồi, chính bởi vì do nàng thụ thương mà lại là mẹ của đứa con gái của ông nữa nên ông mới phải ở lại để chăm sóc mà thôi. Lúc này nghe Lãnh Tinh Oánh nói như vậy ông căn bản chẳng có gì để phản đối vả lại hai phu nhân thì cũng gật đầu đồng ý, quay đầu bước ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại - nói rằng ông ta hồ đồ, kì thực ông ta lại rất sáng suốt, tam nữ tại một nơi, nếu không nhanh chân chạy mất thì hậu quả thật là khó lường, bởi cùng một lúc ông chẳng thể làm vừa lòng tất cả được, khi đó tất sẽ có một nữ nhân ăn phải giấm, cuối cùng ông ta chính là người lãnh mọi hậu quả thôi.

Ba nữ nhân nhất thời không có gì để nói, ta nhìn người, người nhìn ta, cứ thế một lúc lâu. Phải nói rằng Đỗ Thanh Phong rất diễm phúc khi có được ba nữ nhân này, Lãnh Tinh Oánh là xinh đẹp nhất, Độc Cô Tuyết và Vương Ngọc Phân kế tiếp, tuy nhiên, nếu xét một cách cẩn thận thì mỗi người có một vẻ đẹp khác nhau. Lãnh Tinh Oánh như một bông hoa đại đang kì nở rộ, Độc Cô Tuyết thì như áng mây lững lờ trôi trên bầu trời trong xanh, Vương Ngọc Phân lại giống như đóa tuyết liên thanh bạch giữa cao nguyên vậy.

Lãnh Tinh Oánh mỉm cười nói với Độc Cô Tuyết: “Đã hơn 20 năm rồi không gặp lại, trông người vẫn trẻ trung xưa.”

Độc Cô Tuyết rất tự nhiên điềm đạm nói: “Về mỹ lệ, kiều diễm của người cũng chẳng hề giảm đi.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Ta nhớ rằng người đã đột nhiên xuất hiện vào lúc đó, cho Đỗ Thanh Phong hai bạt tai rồi bỏ đi, có phải người đã rời bỏ hắn ngay lúc đó không?”

Độc Cô Tuyết gật gù. Lãnh Tinh Oánh tiếp tục nói: “Người đã đi ngay sau đó, kì thực ta cũng chẳng biết gì về hắn, đó chỉ là tuân theo lệnh của Thi Viễn mà thôi, để cho hắn chiếm được tiện nghi vậy. Nữ nhân như người rất hay ghen, ta cũng chỉ có bấy nhiêu đó để nói thôi.”

Độc Cô Tuyết đáp: “Ta sẵn sàng tha thứ cho hấn.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Ta thấy được rằng, tuy rằng ngươi sẽ không trở về với hấn, mặc dù ta đã có với hấn một đứa con gái, nhưng ta cũng chẳng bao giờ là nữ nhân của hấn, hấn không hề yêu ta, và cũng chẳng hề yêu hấn, ngươi xem như vậy có nực cười hay không cơ chứ?”

Vương Ngọc Phân nói: “Nhân thế này thực là quá trêu ngươi con người a! Hai vị tỷ tỷ, chúng ta đều là những người có số mệnh bất hạnh như nhau cả thôi.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Các người hãy ngồi lên giường với ta này! Trước đây ta cực kỳ căm ghét Đỗ Thanh Phong, nhưng từ sau khi sinh hạ Băng Băng thì cảm giác ấy cũng phai nhạt dần, kì thật đôi khi nghĩ lại đối xử với hấn như vậy cũng không đúng, các người hiểu chứ! Băng Băng chính là một đại mỹ nhân, giả như không có sự hội ngộ oan trái đó, thì ta đã chẳng có được Băng Băng rồi, phải không nào?”

Vương Ngọc Phân nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, thì sinh hạ ra một đứa con gái xinh đẹp là chuyện đương nhiên rồi, chỉ là lại để đi lại với tên hỗn đản đó, thực chẳng xứng gì hết.”

A ha, nữ nhân Vương Ngọc Phân này, đúng là chưa đụng phải Hi, nhược bằng để Hy Bình nghe thấy, thì thật là hấn sẽ phải làm cho bà ta ấy thổ huyết mà chết mất.

Lãnh Tinh Oánh kinh ngạc nói: “Ngươi muốn ám chỉ Hy Bình?”

Vương Ngọc Phân khẳng khái nói: “Không tên đó thì ai vào đây cơ chứ?”

Lãnh Tinh Oánh nhướng đôi mi lên, nói: “Có vẻ như ngươi không thích hấn lắm?”

Vương Ngọc Phân nói thẳng thừng lí do của mình: “Hấn đích thị là một tên hỗn đản thương phong bại tục.”

“Vậy sao?” Lãnh Tinh Oánh không đồng ý, nói: “Ta nghĩ rằng hấn thực sự rất đáng yêu đấy, mặc dù không nên nói ra những lời đó vào lúc này, nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy hấn, ta đã rất muốn tương hảo cùng hấn rồi, hấn đích thị là nam nhân để giao hoan lí tưởng nhất.”

Lãnh Tinh Oánh cuối cùng vẫn là Lãnh Tinh Oánh, bản chất không thể cải biến được, hoang dâm vô độ, dâm dăng không ai sánh kịp, nếu không có thương tích trên thân mình, thì dù cho Hồ Điệp Phái có bị diệt vong đi chăng nữa thì trong tâm linh của bà cũng chẳng hề mảy may thương cảm, lúc này đây trong tâm trí của bà chỉ còn phải làm sao để được thỏa mãn về cái chuyện ấy cùng Hy Bình mà thôi.

Vương Ngọc Phân mở to cặp mắt lá liễu kinh ngạc nhìn Lãnh Tinh Oánh, bà ta không thể tưởng được rằng Lãnh Tinh Oánh lại có thể nói ra những lời như vậy. Phải biết rằng Hy Bình là con rể của Lãnh Tinh Oánh, vậy mà Lãnh Tinh Oánh lại có thể nói ra rằng mình muốn cùng lên giường với nữ tể cho được? Bà ấy bắt giác nhìn sang Độc Cô Tuyết, thì nhận ra Độc Cô Tuyết rất thần nhiên, lúc đó bà ấy mới nghĩ rằng: Độc Cô Tuyết cũng cùng một giuộc với tên hỗn đản đó! Ôi! Hai nhạc mẫu đại nhân này, lại cùng yêu nữ tể của mình, lại còn tương tượng ra cảnh cùng với chàng nữ tể ở trên giường nữa chứ, Thật đáng thương thay!

Lãnh Tinh Oánh nói với Độc Cô Tuyết: “Ngươi không cảm thấy kinh ngạc, có lẽ ngươi cũng cùng có một ý nghĩ dâm loạn như ta?”

Độc Cô Tuyết bình tĩnh nói: “Nếu muốn nói rằng đây là điều bất ngờ hay dâm loạn, ta thực lòng cho rằng ngươi không hề có ý nghĩ như vậy, hài tử đang trong bụng của ta là của Hy Bình đấy.”

Bây giờ thì lại tới lượt Lãnh Tinh Oánh kinh ngạc, bà nói: “ngươi đang nói đùa đấy à?”

Vương Ngọc Phân nói: “Hi vọng chỉ là nói đùa thôi, thật đáng tiếc là ngươi đã nói như vậy, cả hai người - Ôi! Ta thật chẳng còn lời gì để nói với hai người nữa.”

Độc Cô Tuyết và Lãnh Tinh Oánh đồng thời im lặng nhìn Vương Ngọc Phân, Lãnh Tinh Oánh nói: “Ngọc Phân, bằng kinh nghiệm của chính ta, ta có thể nhận thấy ngươi không hề được thỏa mãn trong một thời gian dài rồi, chuyện gì đã xảy ra vậy? Mặc dầu Đỗ Thanh Phong không được mạng mẽ cho lắm, nhưng để thỏa mãn một lúc từ một đến hai nữ nhân, thì ta nghĩ rằng hấn dư sức để làm được điều đó chứ.”

Trên mặt Vương Ngọc Phân thoáng hồng, Lãnh Tinh Oánh nói không sai, nếu là Đỗ Thanh Phong trước kia, thì chắc chắn sẽ làm thỏa mãn được bà, nhưng giờ đây thì..... Ôi! Bà ấy chỉ còn biết thở dài mà thôi.

Độc Cô Tuyết cũng ngao ngán nói: “Thanh Phong hiện tại không được tốt cho mấy.”

Trên mặt Lãnh Tinh Oánh hiện lên thần tình minh bạch: Nguyên lai là như vậy.

“Độc Cô Tuyết, nghe nói giữa người với Hy Bình có vấn đề phải không?” Lãnh Tinh Oánh đối với những chuyện này thì cực kì hứng thú.

“Quá khen.” Nghe nói không thể bằng với được trực tiếp kể lại, Độc Cô Tuyết bắt đầu kể lại mọi chuyện xảy ra giữa mình với Hy Bình.

Sau khi Lãnh Tinh Oánh đã tỏ tường mọi chuyện, không hề để ý xem Vương Ngọc Phân coi Hy Bình hỗn đản như thế nào, đáp lại: “Quả là lãng mạn vô cùng, Ta hi vọng một ngày nào đó cũng được Hy Bình cường gian như vậy.”

Vương Ngọc Phân há hốc miệng nói: “Tỷ tỷ, như vậy là không hợp với luân thường đạo lý đâu.”

Lãnh Tinh Oánh mỉm cười nói: “Cái gì mà không hợp với luân thường đạo lý chứ, trên giang hồ ta đã quan hệ với nam nhân nhiều vô số kể, ai mà không biết tiếng xấu của Hồ Điệp Phu Nhân này chứ, nếu có bị nữ tể cường gian thì đã sao nào? Hắn mà không muốn cường gian ta, thì ta cũng muốn hắn phải cường gian ta, để rồi sau đó hắn sẽ giúp ta đi báo thù, khi đó ta với hắn sẽ cùng nhau cười mây đạp gió, thật là vui sướng biết bao! Điều này ta cũng đã có chuẩn bị để nói với Băng Băng rồi, ta nghĩ Băng Băng cũng chẳng buồn phiền gì đâu, thế gian này, ta chẳng cần người khác xem ta như thế nào. Lãnh Tinh Oánh này xuất thân đã là một con người dám đương nổi danh rồi, thì ta còn phải để ý đến những điều khác là gì cơ chứ.”

Vương Ngọc Phân không còn lời gì để phản bác lại: “Hồ Điệp Phu Nhân trên giang hồ đích thị là đỉnh đỉnh đại danh “Dâm Đăng!” Như vậy thì bà ấy còn có thể phản bác điều gì nữa đây?”

Lãnh Tinh Oánh tiếp tục nói: “Độc Cô Tuyết, nói thật lòng, Hy Bình là nam nhân đáng sợ nhất mà ta từng thấy, người nói xem tư vị khi cùng hắn phẩm thưởng tương hảo như thế nào?”

Vương Ngọc Phân đỏ mặt: Lãnh Tinh Oánh này quả nhiên dâm dật!

Độc Cô Tuyết nói: “Người cứ thử thì biết! Ta chắc chắn khẳng định, sau khi người thử với hắn rồi, thì bắt cứ người đàn ông nào sau này trong suốt cuộc đời của người sẽ trở thành vô vị cả, tất nhiên là người đã có kinh nghiệm cùng vô số nam nhân, nhưng khi người tương hảo cùng hắn sẽ thấy một điều hoàn toàn khác xa, hắn là tuyệt vời nhất, đương nhiên, ta chỉ muốn ám chỉ đến phương diện tình dục mà thôi.”

Vương Ngọc Phân nổi điên, giận dữ nói: “Tất cả mọi sự việc đương nhiên là trở thành giản đơn, nhưng cả hai người không nhận thấy rằng đã đi quá đà rồi sao?”

Độc Cô Tuyết nói: “Cái gì mà đi quá đà chứ, không phải đây chỉ là tưởng tượng thôi sao?”

“Chính thế!” Lãnh Tinh Oánh hòa theo nói: “Cuộc đời này của ta không có lấy một lần được thành hôn chân chính, vả lại nếu có thành hôn với hắn thì cũng chẳng cũng có chuyện xảy ra cả, lão nương cũng chẳng quá già, hắn yêu thích con gái của ta, nên hắn cũng chẳng đại gì mà không làm hài lòng ta, không phải sao?”

Vương Ngọc Phân lớn tiếng quát: “Hai người không màng gì tới Đỗ Thanh Phong sao?”

Độc Cô Tuyết và Lãnh Tinh Oánh nhất thời rung động, Lãnh Tinh Oánh nói: “Kết thúc tại đây đi! chuyện này để sau hẵng nói lại! Bây giờ thứ nhất lão nương phải dưỡng thương cho tốt đã, thứ hai lão nương phải đi báo cừu, Biện Mệnh Tam Lang và tất cả môn nhân đều không thể chết một cách vô ích như vậy được.”

Nét sắc sảo hiện lên khuôn mặt của Vương Ngọc Phân, nói: “Xin lỗi, ta đã quá kích động, kì thật tất cả đều là nữ nhân, ta có thể hiểu được cho mọi người, đích thị là nan giải a.”

Độc Cô Tuyết vỗ vai Vương Ngọc Phân, ta thán: “Có phải người và Thanh Phong đều nói như vậy?”

Vương Ngọc Phân đột nhiên đỏ mặt, nguyên lai tối qua bà ấy và Đỗ Thanh Phong có nói chuyện với nhau về Độc Cô Tuyết, không chỉ riêng Đỗ Thanh Phong không đau buồn và cảm phần nhưng cũng phải tán thành mỗi quan hệ mở ám giữa Độc Cô Tuyết và Hy Bình. Đương nhiên rằng rõ ràng Độc Cô Tuyết vẫn là thê tử của Đỗ Thanh Phong.

Sau hồi lâu suy nghĩ thì Đỗ Thanh Phong đã nói với bà ấy như thế này: “Ngọc Phân, ta đã nói với nàng, để cho nàng đi tìm kiếm những nam nhân khác, kì thật nam nhân khác không nhất định phải là hoàn hảo, như Hy Bình chẳng hạn, theo cảm nhận của mình thì ta có thể khẳng định rằng, có lẽ hẳn rất tệ hại, nhưng hẳn cũng rất tuần mĩ và cường tráng, có lẽ nàng nên học hỏi A Tuyết đi.

Lúc bấy giờ Vương Ngọc Phân nghe thấy những lời đó thì nổi cơn thịnh nộ, đối với Đỗ Thanh Phong mà nói thì bà ấy không thể làm những chuyện táng tận lương tâm như vậy được, lúc này khi được Độc Cô Tuyết hỏi đến thì bà ấy mới cười cười đáp lại: “Đúng thế.”

Độc Cô Tuyết nói: “Thanh Phong đã nói như thế nào vậy?”

Vương Ngọc Phân do dự một hồi mới nói: “Chàng không muốn người khác biết giữa ngươi và Hy Bình có vấn đề, ngoài chuyện đó ra thì tất cả những chuyện khác chàng không muốn quản tới.”

Độc Cô Tuyết trầm mặc hết nửa ngày mới thở dài nói: “Thật khổ cho chàng.”

Vương Ngọc Phân nói: “Điều quan trọng nhất, nếu như đã biết như vậy, ngươi sẽ xử lí như thế nào? Còn những người khác thì phải nói như thế nào đây, có thể chấp nhận được chuyện này hay không?”

“Có thể!” Lãnh Tinh Oánh nói một cách chắc chắn: “Bằng Bằng của ta có thể chấp nhận, nghĩ thử xem nào? Mẫu thân và nhi nữ đều cùng nhau chung thuyền với một trượng phu, thật là phi thường phải không nào? Trên thế gian này cũng đã từng xảy ra những chuyện như thế, khi trượng phu chết đi, nam tử sẽ thu nạp mẫu thân làm thiếp, ngươi cũng nên biết đến chuyện đó?”

Vương Ngọc Phân nói: “Ta thực tình chưa hề biết đến cái tập tục loại này bao giờ.”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Điều này thật không phải, ta chẳng phải là thê tử của Đỗ Thanh Phong. chỉ cần nữ nhi của ta không có ý kiến, thì ta sẽ tìm đủ mọi cách để thu phục tên nữ tể đó. Ngọc Phân, thiết nghĩ ngươi cũng nên dụ dỗ hắn đi, khi đó hương vị của yêu đương sẽ tuyệt vời đấy, tuyệt đến không gì có thể tả cho hết được đâu!” Trên mặt hiển lộ những nét vô cùng dâm dăng, phẳng phất như đang cùng với Hy Bình đồng tây chinh chiến.

“Ngươi nói quá nhiều lời thừa, không nói với ngươi nữa, ngươi với ta không thích hợp với nhau, các ngươi hai người muốn thế nào thì thế ấy, đừng gây rắc rối cho Thanh Phong là được rồi, thế gian này, ta chỉ yêu mỗi Thanh Phong thôi.”

Cả hai nữ nhân nhìn theo bóng hình của bà ấy đang dần đi xa, Lãnh Tinh Oánh nói: “Có phải chúng ta đã đi quá xa rồi không?”

Độc Cô Tuyết buồn bã nói: “Có lẽ! Nhưng cái gì cũng có cái giá của nó! Những chuyện không nên xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, đứa trẻ đã nhanh chóng được sinh ra, ngươi bảo ta phải giải quyết chuyện đó như thế nào đây?”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Hỏi như thế nào cho đúng đây! Thế ngươi có yêu thích Hy Bình không?”

Độc Cô Tuyết trầm ngâm nói: “Nhược bằng khôngng yêu, thì tại sao ta lại để hài tử này được sinh ra chứ? Rất yêu là đằng khác nữa kìa! Nữ nhân nguyện ý vì nam nhân mà sinh hài tử thì như vậy chính là mãi mãi yêu người đó rồi. Có lẽ ta cũng yêu cả Thanh Phong nữa, chỉ là đã đến lúc phải rời bỏ chàng, với Thanh Phong chỉ còn lại những kí ức tốt đẹp mà thôi, những kí ức đó ta sẽ mãi mãi không quên. Nhưng khi con tim của nữ nhân cảm thấy cô đơn nhất, thì chính hắn đã mang lại cho ta một làn sóng tình cảm mới mẻ dâng trào, hẳn thực sự là một nam nhân rất cường tráng, hẳn phải làm cho nữ nhân trên khắp thế gian này không một ai có thể cự tuyệt được hắn. Trong khi ta đang thụ thương, thì ngẫu nhiên hắn đến và hóa giải vết thương đó cho ta. Ta không muốn đối xử bất công với Thanh Phong, chỉ là bởi vì ta đã không còn tình cảm gì với chàng nữa rồi. Chắc là ngươi cũng rõ điều này, nam nhân thì có thể quay lại nhưng nữ nhân một khi đã ra đi thì tuyệt đối không bao giờ trở lại nữa.”

Lãnh Tinh Oánh bắt đầu nhìn Độc Cô Tuyết một lúc rất lâu mới nói: “Hãy đỡ ta dậy nào, ta muốn tính đường cùng một phòng với Xuân Diệp, Đỗ Thanh Phong không có khả năng làm cho ngươi vui vẻ, chỉ là sau này tại căn phòng đó ta đã minh bạch được ngươi cũng đã hiểu nữ nhân không thể quay đầu, chỉ có thể tiến về phía trước mà thôi. Bản thân ta là một nữ nhân mà bị tất cả chúng nhân thóa mạ, chính thế ta không sợ bị chúng nhân thóa mạ thêm. Ngươi nói xem có đúng như vậy không?”

Độc Cô Tuyết gật đầu, nói: “Tiểu vô lại đó cũng không hề sợ.”

160. Chương 159: Thú Tính Phục Nhiên

Tứ Cửu đối với chuyện Ngọc Diệp không phải chịu một thương tích nào nặng nề thì vô cùng hoan hỉ nhưng đối với cái chết của Ngũ Diệp thì kì thực rất bi thương. Tuy rằng Ngũ Diệp chẳng phải là nữ nhân của hắn, tuy nhiên, năm nữ nhân là những người lần đầu tiên hắn gặp khi dẫn dắt Hy Bình sơ nhập giang hồ, vả lại họ đều là nữ nhân của Hy Bình nữa. Nam nhân Hoàn Sơn thôn, khi còn ở Hoàn Sơn thôn, thì có lẽ sẽ liên tục đánh nhau, nhưng khi đi ra ngoài thì lại là gia đình một nhà vậy, không thể phủ nhận điều này. Ở cái thế gian bên ngoài Hoàn Sơn thôn này thì Hy Bình chính là người huynh đệ tốt nhất của Tứ Cửu, chính vì thế nên cái chết của nữ nhân của Hy Bình đã đem đến cho hắn nỗi bi thống mãi không thôi. Thực vậy, Hy Bình vĩnh viễn là người huynh đệ tốt của hắn, cũng như hắn vĩnh viễn là người huynh đệ tốt của Hy Bình vậy - đây chính là điểm tương đồng giữa hắn và Hy Bình.

Ngọc Diệp nằm trên giường, Tứ Cửu vẫn luôn ở kề cận chăm sóc cho nàng, Tứ Cửu vuốt ve lên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, nói: “Đã để cho nàng phải chịu khổ, ngày Tứ Cửu trở thành bang chủ Cái Bang đã đến gần, ta sẽ hạ lệnh toàn thể môn hạ Cái Bang truy kích chúng, báo thù cho nàng. Ngọc Diệp, hãy tỉnh dương cho thật tốt! Sau này ta sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa, hiện tại ta có thể chân chính đường hoàng chăm sóc cho nàng, còn có thể chân chính đường hoàng có con với nàng nữa.”

Ngọc Diệp nói: “Có lẽ không cần chàng phải tìm kiếm chúng làm gì, chúng cũng sẽ sớm tìm đến chúng ta thôi. Trên đường truy bắt chúng, phu nhân đã nói rằng người nghĩ rằng có người đã theo dõi và biết tất cả đường đi nước bước của bọn thiếp, thiếp và Xuân Diệp cũng có cảm giác như vậy, bọn chúng đợi cho Hy Bình đi khỏi, có khi đã biết Hy Bình đang ở Long Thành rồi.”

Tứ Cửu giận dữ sôi trào nói: “Đến là tốt, lão tử học thương pháp đâu phải là để ngắm chơi, lần này sẽ thi triển trên thân thể cái lũ đó. Mẹ nó, ta sẽ mở mắt cho tụi nó vậy.”

Ngọc Diệp mỉm cười.

Triệu Tử Thanh cũng mỉm cười nói: “Thương pháp của chàng thực là ghê gớm, những chiêu thức mục nát đó mà đem thi triển thì chắc là làm cho bọn chúng buồn nôn lên được đấy, đã vậy lại chẳng có một điểm nào giống công phu nào của Cái Bang nữa chứ?”

Dạ Lai Hương nói: “Công phu của Cái Bang cũng không phải là không có cái hay của nó, nhưng cần phải vận dụng nhiều vào thực tiễn, có thể họ ăn mặc rách rưới cũng có thể làm ra tiền vậy, vận dụng thật đúng chỗ đấy.”

Đại Ný nói: “Tứ Cửu, chàng nhớ bồi tiếp vị tỷ tỷ này thật tốt đấy nhé, thiếp và họ phải đi trước đây.”

“Được thôi, gặp lại nàng trong bữa tiệc vậy.”

Tứ Cửu đáp lại Đại Ný, nàng dẫn theo bốn người Thiên Trúc Thiếu Nữ rời khỏi Phòng.

Triệu Tử Thanh nhìn theo bóng ảnh của họ tự nhiên nói: “Không biết rồi sẽ đi về đâu, cả ngày hôm nay xảy ra thật là quá nhiều chuyện rồi. Chỉ có thể chờ đến tối mà thôi, trong đó nhất định có vấn đề.”

Tứ Cửu song nhãn lấp lánh, nói: “Chúng ta không cần phải nói với nàng ấy, nàng ấy chẳng phải là đã có được trái tim của Tứ Cửu này rồi sao, nàng ấy phải đi! Tứ Cửu này, không bao giờ được thất bại, không gì là không thể nắm bắt được, Ồi!”

Triệu Tử Thanh mỉm cười nói: “Tốt nhất là để cho Thiên Trúc nàng ấy đi đi.” Chân thực mà nói, Triệu Tử Thanh làm sao mà lại có thể để cho nữ nhân đi quyến rũ Tứ Cửu cơ chứ? Mặc dù Triệu Tử Thanh chẳng phải là đệ nhất mỹ nữ gì, nhưng khi đem so với Đại Ný đó thì vẫn có phần hơn, thực ra trong mắt của Tứ Cửu thì nàng đích thực là đệ nhất mỹ nữ trên đời này, nhưng nàng vẫn hiểu rõ một điều, Tứ Cửu luôn luôn yêu thương Lan Hoa nhất.

Ngọc Diệp nói: “Ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng ấy, người này mang lại cho ta cảm giác rất kì lạ, chỉ là trong đôi mắt của nàng lúc nào cũng chan chứa nỗi sầu ưu oán, ta nhận thấy trong tim của nàng đang rất khổ đau. Chàng làm thế nào có được nàng ta?”

Tứ Cửu kể rất rõ chuyện gì đã xảy ra tại Quần Phương Lâu.

Ngọc Diệp mỉm cười nói: “Quần Phương Lâu là một nơi rất tuyệt, hai vị huynh đệ của chàng, một người là Công Chủ, còn một người là Thiên Trúc, đều là những nữ nhân xinh đẹp không ai bì kịp.

Triệu Tử Thanh tiếp lời: “có sự khác biệt, hẳn lấy được là thân thể của người ta, nhưng Hy Bình thật sự lấy được cả trái tim lẫn thân thể”

Tứ Cửu mỉm cười nói: “Ta thế nào mà lại đem so sánh với Hy Bình chứ? Hẳn còn hơn cả một tên vô lại nữa kìa!”

“Thế à, sao không thấy Lan Hoa đâu nhỉ?” Ngọc Diệp nói.

Dạ Lai Hương đáp: “Lan Hoa muội muội đang ở Trường Xuân Đường, họ không muốn phải bôn ba đi khắp nơi, sợ dĩ ở lại Trường Xuân Đường để chờ hạ sinh.”

Ngọc Diệp lo lắng nói: “Ở Trường Xuân Đường có an toàn không?”

Tứ Cửu nói: “Bích Lục Kiếm Trang đã phái một đại bộ phận nhân thủ đến Trường Xuân Trường, thêm vào đó cả huynh đệ của Viễn Dương Tiêu Cực nữa, còn có Tứ Cửu này đã an bài cho huynh đệ Cái Bang tại Tử Yên Thành chiếu cố đến nữa, vì vậy sẽ chẳng có vấn đề gì xảy ra đâu. Nghe nói Độc Cô lão đầu đã phái nhân thủ đến rồi, làm tăng lên đáng kể số lượng nhân lực tại đó. Không cần phải quá lo lắng đâu. Huống chi, nếu như Trường Xuân Đường ngộ sự, Triệu Anh Kiệt sẽ thống lĩnh Thần Dao Môn xuất trận hỏa tốc chi viện. Ngọc Diệp à, Trường Xuân Đường tất không giống như Hồ Diệp Phái bị cô lập đâu, thực lực cũng mạnh hơn Hồ Diệp Phái rất nhiều, tập trung ở đó còn có từ bốn mươi đến năm mươi nhân lực Đông Dương nữa chứ, tính không gì có thể phương hại đến họ được. Nghĩ thử mà xem với bằng đó nhân lực thì ai có thể động đến họ được chứ, đó gọi là chiêu “Lấy thịt đè người” đó, bất quá, có điểm ta vẫn không thể nào thông suốt được, trước đây khi bọn ta rất đông cùng nhau vây đánh Hy Bình, nhưng tại sao vẫn chưa một lần giành chiến thắng về tay?”

Ngọc Diệp trầm tư nói: “Bởi vì căn bản huynh ấy không phải là người thường, có khi thiếp lại nghĩ rằng huynh ấy không phải là con người.”

Tứ Cửu ngạc nhiên nói: “Thế thì là cái gì?”

Dạ Lai Hương nói: “Tuần mã như một cổ đại chi thần vậy!”

Triệu Tử Thanh mới nói: “Nhìn từ sự sung mãn cho đến hấp lực của huynh ấy lại như một Thiên Ma vậy!”

Ngọc Diệp nhớ lại những sự việc mới vừa xảy ra, chậm chạp nói: “Cái mà ta nhìn thấy ở huynh ấy chính là thú tính của huynh ấy, khi huynh ấy chiến đấu thì thú tính hiển hiện cùng cực ra bên ngoài, có thể cảm nhận một cách rõ ràng nhất cái sức mạnh cường hoành của loài dã thú. Không còn nhận ra một chút nào cái vẻ trơ tráo thường ngày nữa, cái chết của năm người tỷ muội của ta đã đem đến cho huynh ấy nỗi thống khổ vô biên, thật vượt xa mọi tưởng tượng của chúng nhân, bình thường thì huynh ấy cực kỳ vô lại, chỉ là từ ngày hôm nay trở đi, ta đã không còn nhìn thấy trong ánh mắt của huynh ấy nụ cười nữa rồi. Ta chỉ có thể nhìn thấy trong đó, chỉ có máu, ẩn tàng giữa màu trắng và màu đen trong đôi mắt chỉ có màu đỏ của máu mà thôi. Ta vui sướng khi nhìn thấy huynh ấy trong bộ dạng như thế, huynh ấy đã vì bọn ta mà phẫn nộ, trên thế gian này, đa số chúng nhân đều nhục mạ bọn ta, xem bọn ta là hạ lưu, vô sỉ, chỉ có huynh ấy là bảo vệ bọn ta, xem trọng bọn ta, điều này làm cho ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ta nghĩ rằng dưới cừu tuyền thì năm người tỷ muội cũng cảm thấy hân hoan. Tứ Cửu này, khi đi bào thù thì để Ngọc Diệp đi với, được không?”

Tứ Cửu nói: “Được chứ, ta muốn nàng được nhìn thấy, được tận mắt chứng kiến ta hủy diệt tên đó từ đầu đến chân như thế nào nhé .”

Tứ Cửu nhắc cây kim thương trên giường lên, nhân thần chớp động, trong đôi mắt ánh lên những tia vàng óng của màu kim thương bức xạ ra ngoài, khiến cho chúng nhân tròn tròn mắt lên mà nhìn hẩn.

Nằm trong vòng tay của Hy Bình, Xuân Diệp như cảm thấy thế gian này nhỏ bé hẳn đi, chỉ còn lại có nàng với Hy Bình đang tồn tại mà thôi.

Nàng là nữ nhân trẻ nhất trong Hồ Điệp Thất Cơ, chỉ mới hai mươi ba tuổi thôi. Vào lúc 16 tuổi, nàng đã phải chịu cảnh sáu tên cường hiếp tập thể, Hồ Điệp Phu Nhân khi đấy đi ngang qua đã giải cứu cho nàng, nhưng cũng chẳng thể tới đúng lúc để cứu nàng thoát khỏi năm tên dâm tặc đó, và đã nói với nàng rằng, mối thù này nàng phải tự mình đi đòi lại. Sau đó nàng đã theo Hồ Điệp Phu Nhân, để báo thù, nàng cũng dần trở nên suy đồi trụy lạc cùng với Lãnh Tinh Oánh.

Nàng nghĩ rằng nam nhân trên thế gian này không có lấy nửa điểm đáng tin cậy, càng không đáng để yêu thương, xem nam nhân chỉ là loài vật hạ đẳng để đùa bỡn mà thôi. Chỉ là từ khi gặp được Hy Bình, trái tim của nàng mới có chủ. Mặc dù nàng đã trải qua rất nhiều nam nhân, nhưng tình yêu, thì nàng chỉ mới thực sự cảm thấy được nó trong thời khắc hội ngộ với Hy Bình thôi.

Trong cuộc đời mỗi người đều có rất nhiều chuyện xảy ra một cách rất tự nhiên, điều này không xảy ra với tình yêu tự đáy lòng, nó chỉ có với tình yêu sét đánh mà thôi, điều này làm cho người ta cảm thấy không chân thật. Nhưng, nói như vậy có chính xác hay không? Nàng thực sự không hiểu, nàng là nữ nhân, nàng chỉ biết rằng nữ nhân phải luôn luôn trông cậy vào nam nhân, trước đây nàng đã không hề nghĩ phải trông cậy vào bất kì một nam nhân nào, gặp được Hy Bình, trái tim của nàng đã hoàn toàn trao cho hắn.

Chính thế, nàng nghĩ rằng tất cả những nữ nhân bình thường đều như nhau đều phải dựa vào một nam nhân nào đó. Có đôi khi nàng lại nghĩ là ý nghĩ này trở nên quá xa xỉ, bởi vì nàng biết nàng là loại nữ nhân nào, nàng là loại nữ nhân phóng đảng với vô số nam nhân, loại nữ nhân như thế lẽ nào đủ tư cách để yêu cầu nam nhân chăm sóc chẳng?

Nàng không dám nghĩ là mọi chuyện lại chuyển biến như thế, tuy nhiên, Hy Bình đã dùng hành động để nói lên tất cả: “Bất luận nàng có là nữ nhân như thế nào đi chăng nữa, hắn nguyện ý sẽ là nơi nương tựa của nàng, mãi mãi chăm sóc nàng.

Hắn là một nam nhân vô lại thậm chí còn vô sỉ nữa, có lẽ trong mắt của hầu hết chúng nhân thì hắn chẳng phải là con người tốt lành gì, thế nhưng trong mắt của Xuân Điệp và đa số nữ nhân thì lại xem hắn là một nam nhân chân thật. Nữ nhân đối với một nam nhân thì chỉ có một yêu cầu, họ không cần những phẩm chất ưu tú, mà cái họ cần chính là tình yêu, cho dù người họ yêu có là con người đầy tội lỗi đi chăng nữa thì họ vẫn cứ yêu cả cái tội lỗi đó.

Nàng đã trải qua với rất nhiều nam nhân, chính vì thế dù biết Hy Bình thật sự cũng có rất nhiều nữ nhân bên cạnh nàng vẫn chấp nhận điều đó một cách dễ dàng. Ở điểm này cũng giống như Dã Mân Côi vậy, chỉ là Dã Mân Côi thì hạnh phúc hơn nàng, đơn giản là vì Dã Mân Côi có một tấm lòng bé bỏng, dễ thương.

Hy Bình bế nàng đi theo Vưu Túy, Vưu Túy mở cửa, cả ba người cùng bước vào, khi muốn đóng cửa lại thì thấy Tiểu Nguyệt chạy đến.

Vưu Túy nói: “Nguyệt nhi, có chuyện gì mà khẩn cấp vậy?”

Tiểu Nguyệt nói: “Không có chuyện gì cả, mọi người đang thương lượng một số chuyện, muội chẳng hứng thú với những chuyện đó, vì thế mới đến đây. Tỷ tỷ, tỷ không thích Tiểu Nguyệt đến sao?”

Vưu Túy mỉm cười nói: “Đâu nào? Ai mà lại không thích Nguyệt nhi chứ?”

Nàng đưa Tiểu Nguyệt vào phòng, đóng cửa lại, Hy Bình nhẹ nhàng đặt Xuân Điệp nằm lên giường.

Trong phòng chỉ có một cái giường, là phòng mà Vưu Túy và Nhu Vân nghỉ.

Hy Bình nói: “Túy tỷ, đến tối người hãy tới phòng ta ngủ nhé! Phòng ta có rất nhiều giường.”

Vưu Túy nói: “Như vậy không hay lắm, ta không đi đâu, ta muốn nhờ mọi người chuyển giường đến đây một lần nữa được không vậy?”

Hy Bình nhướn đôi mi lên nói: “Như vậy có phiền lắm không?” Hắn quay sang nhìn Xuân Điệp đang nằm trên giường, đột nhiên nói: “Có phải nàng sợ rằng khi đó ta sẽ chiếm tiện nghi của nàng sao?”

Thanh âm của hắn rất nhẹ nhàng, phiêu lãng, tựa như sợ rằng sẽ chạm đến nỗi đau của tâm linh Xuân Điệp.

Trong đôi mắt của Xuân Điệp long lanh ngấn lệ, dịu dàng nói: “Sau khi thiếp tỉnh lại thì thiếp muốn nhìn thấy chàng, được nhìn thấy chàng thì mọi nỗi sợ hãi đều tiêu tan.”

Hy Bình nói: “Có phải do mặt ta có điểm giống với mặt heo không?”

Xuân Diệp tựa mình trên giường rồi lắc đầu: “Không phải thế, chàng là nam nhân lôi cuốn không ai sánh nổi, vô luận khuôn mặt của chàng có to ra như thế nào đi chăng nữa, mặc dù chàng không động thủ, nhưng với đôi mắt tràn đầy nỗi bi thương và cảm phần của chàng cũng đủ làm cho người khác nhìn vào mà phải run rẩy tâm can. Có thể cảm nhận rất sâu trong đôi mắt đó ẩn chứa ngàn vạn tình thâm, thế nhưng trông mắt lại chứa đầy những tia huyết mang vằn đỏ! Thiếp thực sự không hề muốn nhìn thấy chàng trong bộ dạng đó một chút nào, thậm chí dù cho thiếp và tất cả bọn họ có phải bỏ mạng đi chăng nữa, thì thiếp vẫn không muốn, không hề muốn chàng phải vì chúng thiếp mà đi báo thù, cũng chẳng hề muốn nhìn thấy cảnh chàng sát nhân. Hình ảnh của chàng trong tâm trí của tất cả bọn thiếp là hình ảnh của một nam nhân tuấn mĩ, đáng yêu, chứ chẳng phải là một ai khác không hề có lấy một điểm thiện lương, một con người vô lại, vô lương tâm. Nhớ lại hồi chàng đả bại Địa Kiệt, là lần mà thiếp hạnh phúc nhất trong cuộc đời, không phải bởi vì sự cường đại và mị lực tà ma của chàng, đơn giản là vì chàng đã tha mạng cho Địa Kiệt vậy.

Hy Bình đảo mắt nhìn sang hai nữ nhân bên cạnh, chợt đứng dậy đi ra giữa phòng, rồi dừng lại, sau đó nhìn Xuân Diệp trên giường mới hỏi: “Nàng muốn ta tha mạng cho bọn chúng sao?”

Xuân Diệp trầm mặc hồi lâu, nói: “Thiếp sợ phải nhìn thấy sự thù hận và đau đớn trong đôi mắt của chàng....”

“Giết được hai tên khốn kiếp đó rồi, thì nàng sẽ chỉ thấy nụ cười luôn hiện trên đôi môi của ta. Có lẽ ta là một nam nhân cực kì vô lại, nhưng, chắc chắn là đối với một số vấn đề, ta rất nghiêm túc. Hy Bình nói rất kiên quyết, vừa nói hần vừa tiến lại phía giường và ngồi xuống, âu yếm vuốt ve lên khuôn mặt diễm lệ của Xuân Diệp, tiếp tục nói: “Nữ nhân của ta tử nạn, trái tim của ta có thể không đau đớn được sao? Bọn chúng khiến ta đau lòng, ta có thể bỏ qua chúng được sao? Nàng thật quá hiền lành rồi, đừng sợ, ta trước đây vẫn vậy và cho mãi về sau này cũng vẫn vậy, không hề đổi thay, thậm chí nếu ta có vì giết người mà trở thành loài dã thú đáng sợ nhất, thì loài dã thú này vẫn có trái tim, đối với nàng, cũng như đối với mọi người thân đều vẫn rất ôn nhu, hòa nhã.”

“Muội yêu cái thú tính trong con người đại ca!” Tiểu Nguyệt nhớ lại hồi gặp bầy sói lang, chính Hy Bình đã vì cứu nàng mà trở nên bạo phát thành cường đại thú tính. Lúc đó hần đã hóa cả linh hồn và thân thể thành loài dã thú, rõ ràng địa vị của Hy Bình trong trái tim của Tiểu Nguyệt đã không còn ai có thể thay thế được. Nàng biết, người đại ca này của nàng, vì yêu mến nữ nhân, mà có thể làm bất cứ việc gì - đại ca chắc chắn không phải là một đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, thì chỉ có thể là loài dã thú cuồng hoang mà thôi.

“Nhưng muội thích huynh là một đại ca bản chất vô lại mà thôi, bởi vì khi đó ở đại ca muội luôn cảm nhận được những tình cảm thân thiết nhất.”

Lúc đó trên mặt của Hy Bình xuất hiện những tia cười hoan hỉ, từ khi gặp được ba người Lãnh Tinh Oánh cho đến giờ thì đây là lần đầu tiên hần lại mỉm cười, khi nụ cười này xuất hiện thì mặt hần lại như sưng to lên, khiến cho ba nữ nhân cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hần vậy Tiểu Nguyệt lại, nói: “Nguyệt nhi, lại đây để ta ôm muội nào, đã hai ngày rồi ta không ôm muội.”

“Hiện giờ huynh chỉ biết như vậy thôi sao!” Tiểu Nguyệt nũng nịu, đến bên Hy Bình, Hy Bình liền ôm chặt lấy Tiểu Nguyệt, xoa lên bắp đùi của nàng, véo cái mũi của một cách điệu nghệ, hôn nhẹ lên vùng mềm mại ở tai nàng, rồi nhỏ nhẹ nói với nàng những lời êm ái: “Nguyệt Nhi thực đúng là bảo bảo vô cùng khả ái và đáng yêu.”

“Thực vậy sao?” Tiểu Nguyệt cao hứng vô bì, hầu như quên mất tất cả mọi thứ xung quanh mà vô tình hỏi thật lớn, sau đó giấu mặt vào ngực Hy Bình, hai tai đỏ hồng lên.

Vưu Túy nói: “Hy Bình, chàng và Tiểu Nguyệt đang nói về cái gì mà làm cho tiểu muội của chàng e thẹn, đỏ mặt vì hoan hỉ tột cùng thế kia?”

Hy Bình nói: “Không có chuyện gì đâu, Túy tỷ, nàng ngồi xuống đi! Đứng lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, nàng không cảm thấy gì sao, thế nhưng hài tử của ta vẫn chưa cần phải học đứng đâu.”

Vưu Túy hờn dỗi nói: “Ta đâu có bảo hài tử của người đứng, áy náy cái gì chứ hả? Nếu thật sự có lòng hảo tâm như vậy, thì trước tiên người nên làm sao cho thật xứng đáng với hài tử này đi?” Vừa nói nàng vừa

tìm ghế để ngồi.

Hy Bình nghe nàng nói một thôi một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra là nàng đang phàn nàn về hắn là trước kia đã hí lộng nàng, thật không cần phải nói nhiều lời, quay sang Tiểu Nguyệt nói: “Nguyệt nhi, có người đang hờn giận kia, muội giúp đại ca thuyết phục đi nào, Nguyệt nhi tài giỏi!”

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên, quay sang nhìn Vũ Túy, sau đó đứng thẳng lại thoát khỏi vòng tay của Hy Bình, nàng đi đến trước mặt Vũ Túy, nắm lấy tay của Vũ Túy và nói: “Tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài chơi đùa với mọi người đi, để đại ca xấu ở lại một mình bồi tiếp Xuân Diệp tỷ tỷ vậy, được không?”

Vũ Túy quay sang nhìn Hy Bình, trề môi, quay đầu lại, mỉm cười nói Tiểu Nguyệt: “Được thôi, chúng ta đi nào.”

Hai nữ nhân đi ra ngoài, Hy Bình đóng cửa lại, xoay người lại, thì nghe Vũ Túy nói vọng ở ngoài: “Tiểu Nguyệt này, tại sao muội lại luôn miệng gọi ta là tỷ tỷ vậy? Muội xem ta là đại tẩu của muội sao?”

Tiểu Nguyệt tươi cười nói: “Muội rất thích gọi như vậy, tỷ là đại tẩu của muội, cũng là tỷ tỷ của muội, nhưng muội thích là người sau hơn là người trước, hi hi, tỷ tỷ, mặt của tỷ đỏ lên hết rồi kia.”

Lúc này, hai nữ nhân đi sát vào nhau, Hy Bình trong phòng khẽ lắc đầu, cảm thán nói: “Muội muội cũng là nàng, kiều thê cũng là nàng.”

Xuân Diệp nói: “Muội muội của chàng đích thực rất đáng yêu.”

Hy Bình nói: “Rất đáng yêu, nhưng cũng là muội muội của ta vậy, chỉ bởi nàng là thê tử của ta thôi.”

Hy Bình nói ra những lời tận đáy lòng một cách vô tư, đồng thời cũng đã đem đến cho Xuân Diệp cảm giác vô cùng thân thiết, nàng nói: “Chàng hãy giúp thiếp hạ sinh cho chàng hài tử, chàng đồng ý đi?”

“Tất nhiên rồi!” Hy Bình nói: “Nhưng mà phải đợi đến sau khi nàng hồi phục hoàn toàn đã, ta sẽ tận lực gieo hạt giống trên mảnh đất màu mỡ này.”

“Chàng thật là hư hỏng một cách đáng yêu!”, Xuân Diệp buồn buồn nói: “Kì thật các tỷ tỷ rất muốn sinh hài tử cho chàng, chỉ là đã không dám nói ra mà thôi, họ lo sợ chàng sẽ cự tuyệt họ. Chúng thiếp biết, lúc này chàng đang có rất nhiều vụ việc phải lo toan, chỉ có thể dần lòng lại mà thôi, nếu như chàng không muốn, thì chúng thiếp cũng chẳng oán than.”

Hy Bình nói: “Ta làm sao có thể cự tuyệt nàng đây? Chỉ bởi nàng không nói ra, nếu nàng nói ra thì ta cũng sẽ lo thu xếp để giành thời gian bên nàng mà thôi, có phải nàng sợ sẽ có vấn đề đột ngột nảy sinh chăng?”

Xuân Diệp thở dài nói: “Cuộc đời của các tỷ tỷ đã trải qua rất nhiều cực khổ, gian lao!”

Hy Bình nhớ về năm nữ nhân, tự nhiên muốn khóc, mắt như nhòe lệ, vội lấy tay chùi đi những giọt nước mắt đang chực trào ra, tức thời Xuân Diệp đưa tay kéo Hy Bình vào lòng.

Bàn tay khác lau những giọt lệ trên mặt hắn mà rằng: “Có lẽ nam nhân không bao giờ thích nhỏ lệ, nhưng những giọt lệ của chàng vào lúc này đây, thậm chí chỉ là rất ít thôi, cũng đủ để thấy được tình cảm sâu đậm của chàng đối với các tỷ tỷ và thiếp rồi.”

Hy Bình hỏi: “Nàng hạnh phúc sao?”

Xuân Diệp khẽ cúi đầu.

“Sau này ta sẽ thường xuyên khóc trước mặt nàng vậy, như thế khỏi cần phải nói chuyện tình cảm chi cho phiền phức nữa nhé.”

Xuân Diệp đột nhiên nhìn hắn một cách cực kì nghiêm túc, trên mặt Hy Bình hiện lên những nét tươi cười, Xuân Diệp nói: “Nước mắt nam nhân đối với nữ nhân mà nói chính là những lời lẽ tình cảm chân thành nhất.”

Hy Bình trầm mặc, trong khi đang trầm mặc thì hắn nghe thấy tiếng gõ cửa - rất khẩn cấp!

Có phải là Vũ Túy cùng Tiểu Nguyệt quay trở lại không vậy?

“Vào đi!” Hy Bình mở cửa thì nhìn thấy Hoa Tiểu Ba.

“Tỷ phu, người Đông Dương đã đến, đang ở trước viện.” Hoa Tiểu Ba nói một cách nặng nề và lo lắng.

Hy Bình phóng ra ngoài, phía sau thanh âm của Xuân Diệp vọng đến: “Hy Bình, đừng giết quá nhiều người.”

Hy Bình xoay người lại, nhìn Xuân Diệp nói: “Ta không phải là ai khác, ta vẫn chính là ta, nàng hãy tin tưởng ta.”

Xuân Diệp nói: “Đã có những lời này của chàng, ta rất yên tâm. Chàng đi đi! Nhớ, cái mà mọi người muốn là ở chàng là nước mắt, chứ không phải là máu.”

Nàng nói rất hay, cái mà nữ nhân muốn là nước mắt, là tình cảm chân thành, chứ không phải là máu đỏ hận thù.

Nhưng mà Hy Bình thì sao?

Khi Hy Bình xoay người lại lần nữa, Hoa Tiểu Ba đã cảm giác thấy ở tỷ phu xuất hiện những tia huyết khí tà ác phi thường khiến cho hắn cảm thấy tâm trạng vô cùng bất ổn, không yên.

Hắn nhìn thấy ở đôi mắt Hy Bình rực đỏ những huyết mang vằn vện, chợt rung mình cúi đầu hỏi: “Tỷ phu, huynh sao thế?”

“Nước mắt ta giành tặng cho những người yêu thương, còn máu, ta sẽ trao cho kẻ thù!”

Hy Bình lạnh lùng nói đúng một câu rồi nghiêng chặt hàm răng lại, cơ thể Hoa Tiểu Ba như cứng lại, khi đó Hy Bình đã xăm xăm đi trước, hắn chỉ còn có thể lặng lẽ bám theo.

Trên giường, Xuân Diệp nói: “Tiểu Ba, nếu tỷ phu quả không thể điều khiển được bản thân, người hãy để Nguyệt nhi ngăn cản chàng. Trên thế gian này, người có thể ngăn cản chàng trở nên cuồng loạn, có lẽ chỉ có thể là muội muội thuần khiết ấy thôi.”

Nàng là người đầu tiên có mối quan hệ tương hảo với Hy Bình, hầu có khả năng làm tiêu tán mọi thứ tính chực chờ bạo phát nơi Hy Bình, nàng ấy cũng không hiểu một cách rõ ràng, tại sao Hy Bình lại có thể đánh mất lương tri vào những thời khắc đó? Cho đến bây giờ, nàng vẫn không minh bạch lắm, chỉ là nàng ấy mới lỡ mớ biết được Hy Bình có thể đột ngột bạo phát ra một lực lượng vô cùng đáng sợ, điều này đã thể hiện khi hắn đánh bại Địa Kiệt, nàng ấy cũng chỉ có thể biết đến thế mà thôi. Khi Hy Bình trở nên cuồng loạn thì điều này có thể sẽ dẫn đến một cái giá phải trả là rất đắt, tuy nhiên đây cũng chỉ là sự nghi ngờ, nhưng nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng mãi không yên.

Vì lo lắng trong lòng, nàng đã chọn Tiểu Nguyệt. Nàng không tiếp xúc với Tiểu Nguyệt nhiều lắm, từ khi nàng biết được tình cảnh mà Hy Bình đã vì Tiểu Nguyệt mà giải nguy hồi trước, thì nàng đã thấu hiểu Tiểu Nguyệt đã chiếm giữ một địa vị mà con tim của Hy Bình không thể nói ra, lúc Hy Bình nhìn Tiểu Nguyệt thì trong mắt luôn chan chứa nhu tình lẫn ngàn vạn ái ý, tình thâm, chính điều đó có thể dung hóa hận thù trong tâm can của chàng.

“Tỷ khẳng định Tiểu Nguyệt có thể làm được điều đó sao?” Hoa Tiểu Ba trầm trọng nói.

Hắn hiểu điều Xuân Diệp lo lắng không phải thừa, chính mắt hắn đã nhìn thấy Hy Bình với một tấm thân Cửu Dương Trọng Thể đã bị ma tính xâm hại tột cùng. Mà trước đây khi Tiểu Nguyệt sắp rơi vào miệng sói thì Hy Bình đã hóa thân thành loài dã thú cường hoành, với lại vừa mới đây hắn cũng tận mắt chứng kiến màu máu đang lưu chuyển không ngừng trong đôi mắt của Hy Bình. Đôi mắt đỏ một màu của máu này, Hoa Tiểu Ba cũng đã thấy qua ở Độc Cô Minh, chỉ là trong mắt của Hy Bình thì lại trở nên đỏ rực, sáng chói, chấn nhiếp tận cùng!

“Tỷ phu gần như trở nên điên cuồng rồi!”

Xuân Diệp nhắm mắt lại, nói: “Chỉ có thể đánh cuộc một lần.”

“Thật lòng mà nói, nhìn thấy tỷ phu trong bộ dạng như vậy, cả đệ cũng muốn trở nên điên cuồng cùng với huynh ấy!” Nói xong, Hoa Tiểu Ba vội đóng cửa, phi thân đi mất.

Trên giang hồ, luận về độ nhanh chóng, thì ngoại trừ Hoa Tiểu Ba ra, cũng chỉ có thể là Ba Tiểu Hoa mà thôi.

161. Chương 160: Phong Nhân Đồng Xuất

Triệu Tử Hào không thể nào hiểu được thế tử và hai người tiểu thiếp của hắn lại có thể đến thẳng phong nhân viện, còn ba người Lãnh Tinh Oánh thì lại đến trễ, hắn cùng Hoàng Đại Hải, Lôi Long chạy vào phong nhân viện thì thấy Hoa Tiểu Thiên đang ngồi kế bên Độc Cô Phách. Hoa Tiểu Thiên thấy chúng nhân đến, vội đứng dậy chào hỏi, sau đó để mẫu thân đích thân chào hỏi, rồi mời chúng an tọa, tiếp đó mới rời mẫu thân, quay trở lại ngồi kế trưởng phu, Triệu Tử Hào hỏi: “Sao nàng lại đến đây?”. Nàng hồi đáp: “Thiếp nhớ chàng”.

Triệu Tử Hào bị nàng hoàn toàn đánh bại - nam nhân đối với nữ nhân về mặt này thì đúng là “vô kế khả thi”. Hoa Tiểu Thiên căn bản không có lí do nào cả, ngay lúc đó cũng đã nghĩ ra được một lí do, hắn cũng chẳng nói gì thêm, nhanh chóng ôm lấy đứa con mũm mĩm của mình từ đôi tuyết thủ, tình quái nhìn nàng, tay vuốt lên ngực Hoa Tiểu Thiên nói: “Con trai mình đổi rồi đây.”

Hoa Tiểu Thiên ôm lấy đứa con, không tỏ vẻ giận dữ gì cả, tháo hai nút áo trắng như tuyết ra, sau đó cho con bú.

Trên mặt thoáng lúng túng.

Triệu Tử Hào mạnh bạo ôm chặt lấy nàng, giữ Hoa Tiểu Thiên trước mắt, song thủ với ra vuốt ve hai tiểu thiếp.

Hoa Tiểu Thiên giận dữ nói: “Chàng thật là, mẫu thân cho hài tử bú mà chàng cũng không để yên nữa sao?”

Triệu Tử Hào gãi gãi đầu, quay sang nói: “Ta là một sắc lang mà.”

Hoa Tiểu Ba nói lớn: “A ha, huynh đã trở nên giống với Độc Cô lão huynh từ bao giờ thế? Cũng phải nhắc lại rằng tỷ ấy là tỷ tỷ của đệ, đệ làm sao mà có ý gì với tỷ ấy được chứ?”. Huynh đừng quên chính huynh cũng mình bạch Hy Bình và Tứ Cửu đã đối với Triệu Tử Uy như thế nào, trong đại sảnh chỉ có huynh ấy và Độc Cô Minh, năm tên sắc lang họp lại thành một nhóm đích thị là một điều hay ho.

Độc Cô Minh nói: “Ta thật sự chẳng thấy cái gì cả, ta chỉ nhìn thấy cái miệng xinh xinh đáng yêu của con trai người thôi, thực là rất muốn được như cái miệng đó vậy, Ồi chào!”

Triệu Tử Hào quát âm lên: “Độc Cô Minh, người nói thế chẳng phải là có ý muốn bú sữa của vợ ta sao?”

Độc Cô Minh mỉm cười nói: “Là người đã nói thế, chứ ta chẳng hề nghĩ như vậy, khả khả, Triệu huynh, không nên giận dữ, mặc dù ta thích nhìn ngực nữ nhân, nhưng khi nữ nhân cho con bú thì chẳng ai muốn để ý làm gì, nghe Hoa Tiểu Ba gọi thì ta mới quay đầu sang, thì mới thấy bộ điệu khôi hài của người và Hoa Tiểu Thiên mà thôi.

Mặt Triệu Tử Hào đỏ gay lên, vừa rồi đúng là đã có rất nhiều người quay lại nên không thể không nhìn thấy cái quynh rũ đó của Hoa Tiểu Thiên vậy, Độc Cô Minh cũng chỉ là một trong số họ mà thôi.

Triệu Tử Hào cười khan hai tiếng, nhận thấy chúng nhân đang chế giễu mình, nghe Hoa Tiểu Thiên nói: “Tử Hào, được rồi, đừng nhỏ nhen như vậy.”

Triệu Tử Hào quay lại thì thấy thế tử của mình đã mặc lại y phục, rồi mới ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Sau này không nên lỗ mãng như vậy nữa, người ta cười cho đấy.”

Hoa Tiểu Thiên giận dữ nói: “Ai dám cười chứ? Chính chàng mới là người đã làm trò cười cho thiên hạ đấy.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Đại tỷ, không thể tin được là đã có hài tử rồi đấy, tỷ thật là bạo dạn, đệ nhớ trước đây tỷ rất thanh tao và nhút nhát cơ mà.”

Hoa Tiểu Thiên phản đối: “Tiểu Ba, có phải trước đây tỷ rất nhút nhát không?”

Hoa Tiểu Ba suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Đệ nhớ có một lần, đệ đang giao hoan trong viện tử lí, tỷ nhìn thấy thì vội che mặt lại, rồi âm lên, sau đó mau mắn chạy ra ngoài, như vậy không nhút nhát thì là gì chứ?” Trí nhớ của hắn thực là cực kì tốt, ngay tức khắc có thể nhớ được chi tiết mọi chuyện xảy ra, bội phục!

Khuôn mặt thanh tú của Hoa Tiểu Thiên ửng đỏ, nàng nói: “Đó không phải là nhút nhát mà là xấu hổ!”

Ồ! Thì ra là nàng xấu hổ!

“Thế sao vừa rồi lại không xấu hổ?” Hoa Tiểu Ba cười hỏi, tức thì khiến cho khuôn mặt của lão tử nghệt ra, ngơ ngác.

Hoa Tiểu Thiên bực bội nhìn tên hảo đệ của mình đang hướng về phía ngực Đông Tuyết, kéo mạnh tai của hắn, gắt gỏng nói: “Tiểu Ba, đã lâu tử chưa giáo huấn đệ phải không nào? Cũng đã nửa năm rồi nhỉ, đệ học được ở đâu cái cách ăn nói tệ hại như vậy hả? Lần này ta phải kéo tai đệ thật mạnh mới được!”

“A, Tử tử, nhẹ tay, tại đệ đứt ra mất. Tử, tử chẳng phải vừa nói rằng tử là một nữ nhân thanh tao sao? Chuyện này thực đã tổn hại hình tượng của tử rồi đó, giữ gìn văn nhã, giữ gìn hình tượng của mình, tử tử. Hào ca, mau quản lý lão bà này lại giùm đi! Mấy nữ nhân kia, cũng còn cười sao, tử tử khi phụ hài nhi, tử nói rằng sau khi tử thành thân, sẽ không bao giờ sử dụng bạo lực nữa mà, tử đã nói rằng tử là một thê tử tốt, một thê tử ôn nhu mà, tử không nhớ sao?” Hiện tại Hoa Tiểu Ba đang trong tình trạng rất nguy nan, kêu gọi chúng nhân giải cứu mình khỏi người tử tử này, chỉ là chẳng ai chịu ra tay giúp hắn cả, tử tử giáo huấn đệ là chuyện thường nhật mà thôi, chẳng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra cả, chỉ trách hắn lại đi đắc tội với nàng Hoa Tiểu Thiên này làm gì?

Hoa Tiểu Thiên nói: “Trước mặt đệ đệ, ta phải giữ gìn sự uy nghiêm của vị tử tử này.”

Hoa Tiểu Ba xin xỏ nàng rủ lòng thương: “Tử tử, đệ biết đệ sai rồi, tha cho đệ đi!”

“Không dễ dàng như vậy đâu, ta phải làm cho đệ chừa luôn cái thói hư hỏng này, hiện giờ ta quyết định trừng trị đệ.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tử, từ trước đến giờ chẳng phải tử luôn luôn giáo huấn đệ rất tốt đó sao? Như thế là đủ rồi, để đệ có chút thể diện với mọi người đi mà. Dù gì đệ cũng đã là một lão ba rồi, đâu còn là một tiểu hài tử nữa.”

Hoa Tiểu Thiên nói: “Ta chẳng quan đến những chuyện khác, ta vẫn lớn hơn ngươi.”

Âu Dương Chân khuyên can: “Thiên nhân, tha cho Tiểu Ba đệ đi.”

Hoa Tiểu Thiên tức tối thả Hoa Tiểu Ba ra, Hoa Tiểu Ba ôm lấy tai nói: “Tử, tại sao tử đối với người khác thì rất văn nhã, còn đối với người đệ đệ này thì lại thô bạo và dã man như vậy chứ? Nhị tử bình thường tuy rằng thô lậu, nhưng lại không bao giờ động thủ đối với đệ, chỉ trừng mắt lên nhìn đệ mà thôi, sao tử lại không thể học hỏi nhị tử vậy? Tử ấy chỉ trừng mắt để đệ sợ, còn tử thì luôn bắt đệ phải cầu xin, đệ thề rằng nếu có kiếp sau thì đệ sẽ làm đại huynh chứ không bao giờ làm tiểu đệ nữa, nhìn xem này tử kéo nát cái tai của đệ rồi, thấy không?” Đột nhiên thấy cái tai đau nhức của mình lại bị kéo thẳng ra lần nữa, thì hét ầm lên: “Ai kéo tai của ta?”

“Nếu có kiếp sau, chắc là ta phải làm cho đệ thất vọng rồi, chẳng cần biết đệ có thể làm đại huynh hay không, kiếp này lão nương sẽ không bao giờ tha cho cái tai này của đệ.” Lúc này Xuân Thủy mới cất tiếng thanh tao.

Hoa Tiểu Ba phản đối: “A, Xuân Thủy tử tử, sao tử lại có thể nói như thế chứ, rõ ràng chính tử đã dụ dỗ đệ trước mà, ôi đau quá! Đệ, Ai da, Xuân Thủy tử tử, là đệ sai, đệ sai rồi, đệ sẽ không lặp lại lần nữa đâu, tử tha cho đệ lần đầu đi mà.” Tay hắn kéo ngọc thủ của Xuân Thủy ra, trong lòng cay đắng nghĩ: “Con mẹ nó, con đàn bà này, trước mặt chúng nhân không để cho lão tử có lấy một chút thể diện, để hôm nay lão tử nhất định phải để cô ả van lơn, thèm khát kêu lão tử ba tiếng thân ca ca, cầu xin lão tử thô bạo đối với cô ả - ầy, nhưng mà không được, nàng đã có giọt máu của ta, không thể thô bạo, phải làm như thế nào đây?”

“Hoàng Hy Bình, chó chết thật, ngươi đó, khốn kiếp, lăn ra đây mau!”

Tiếng la hét vang đến Phong nhân viện từ ngoài cửa, làm Hoa Tiểu Ba giật mình thoát khỏi những suy nghĩ đắc ý của mình, những câu nói này là câu nói Trung Nguyên, thực rất ương ngạnh.

Chúng nhân nghe thấy những lời này, đứng hết dậy, nhất thời im lặng.

Thấy không ai nói gì cả, Đại nỵ bèn nói: “Đây là tiếng của người Đông Dương.”

Độc Cô Phách thở dài nói: “Đến rồi.”

Đỗ Thanh Phong chợt nói: “Đại ný, cô mau gọi Tứ Cửu ra ngoài ngay, Tiểu Ba mau đi thông báo cho tỷ phu, mối thù này, nên để hai người đó trả. Mau đi. Còn ta đến chỗ Lãnh Tinh Oánh.”

“Không cần, ta đến rồi.” Lãnh Tinh Oánh do Độc Cô Tuyết diu đang tiến vào đại sảnh, kế bên còn có Vũ Túy và Tiểu Nguyệt, nguyên bà ấy trong phòng có việc phải đến chỗ Vũ Túy, thì gặp hai người bọn Vũ Túy, biết Hy Bình và Xuân Diệp đang ở một mình với nhau, bà ấy mới thay đổi, chuẩn bị đến đại sảnh gặp mọi người, chợt nghe thấy tiếng la hét ở ngoài.

Bà thống hận nghiêng răng nói: “Chính là bọn chúng!”

Đỗ Thanh Phong suất lĩnh chúng nhân đến cửa Phong nhân viện, song nhân như phún máu ra ngoài, mặc dù Lãnh Tinh Oánh chính thị Hồ Diệp Phu Nhân bị cả giới võ lâm chính đạo phỉ nhổ, thực tế bà cũng lại là lão mẫu của con gái Đỗ Thanh Phong, nay tự nhiên xuất hiện lữ người khốn kiếp dám khi dễ Lãnh Tinh Oánh và hủy diệt Hồ Diệp Môn, lẽ nào không khiến cho lão nổi cơn thịnh nộ? Dám bắt nạt nữ nhân của Đỗ Thanh Phong này, như vậy chẳng phải đã không cho Đỗ lão đầu một chút thể diện nào sao?

“Ai là Hoàng Hy Bình?” Tên cầm đầu trẻ tuổi hỏi.

Lãnh Tinh Oánh xuất hiện sau đó nhận thấy đám người Đông Dương hiện có so với lần trước cũng có hơn nửa, đại khái là hơn trăm tên, trong đó còn có một toán thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, Lãnh Tinh Oánh chưa từng thấy qua toán thiếu nữ trẻ tuổi đó, nhưng bà có thể cảm thấy hẳn là một nhân vật vô cùng hung tợn, hẳn có thể là đệ đệ của Dương Long Quân cũng là một cao thủ cùng đẳng cấp.

Xem ra hôm nay tại Phong nhân viện sẽ xảy ra một trường huyết chiến, tuy nhiên, Lãnh Tinh Oánh không hề sợ - đây là Phong nhân viện, cao thủ như mây chứ không như Hồ Diệp môn không hề có lấy một cao nhân nhất đẳng, có chăng cũng chỉ toàn là những cao thủ trên giường mà thôi, còn tại Phong nhân viện này chúng nhân kẻ vai sát cánh bên nhau sẽ không có lí do gì để mà e sợ bọn người Đông Dương đó, với sức mạnh cường hãn tại đây thì không thể nào thua bọn chúng được.

“Ta biết bọn người sẽ tìm đến đây, sự can đảm của bọn người đã khiến ta phải bội phục, tại Trung Nguyên, không một ai có thể lộng hành tác quái được.” Lãnh Tinh Oánh bình tĩnh nói.

Tên cầm đầu trẻ tuổi nói: “Vậy sao? Tiếc thay, không phải là ta, người Trung Nguyên!”

Người bên trái của tên thanh niên đó là đệ đệ của Dương Long Quân hét lớn: “Có phải Hoàng Hy Bình không?”

Hoàng Đại Hải phóng lên phía trước, khuôn mặt giận dữ, rút kiếm ra, chỉ kiếm vào mặt hắn, trầm giọng nói: “Để ta dạy dỗ người cách ăn nói vậy!”

Đệ đệ của Dương Long Quân cười điên dại nói: “Người là Hoàng Hy Bình? Là người, giết ta, khụ khụ - đại ca?”

Độc Cô Minh nói: “Lôi thôi quá, người nên học cách ăn nói trước khi ra ngoài chứ, người nói khó nghe quá, ta chẳng biết người nói cái gì cả.” Hẳn là một cao thủ trong làng ăn nói, khó ai có thể xuất ra những lời hạ nhục đối phương liên tiếp được như hắn.

Hoàng Đại Hải nói: “Hoàng Hy Bình là đại ca của ta, được chưa? Không sao, đã đến rồi thì để ta tiếp người vậy!”

“Cả ta nữa!” Cùng lúc đó thì có thêm nhiều người đồng thanh nói.

Chỉ có Lôi Long, Độc Cô Minh, Triệu Tử Hào và Vũ Túy chậm chậm tiến lên, cùng Hoàng Đại Hải dàn thành một hàng chữ nhất, tiếp sau đó chúng nhân tiến lên phía trước nghênh tiếp.

Một trường âm thanh đao kiếm vang lên liên miên bất tuyệt, đôi bên tuốt trần vũ khí như sao xa.

“Gươm đã nào, phải để lão tử ta từ phía sau thấu phục lữ này với chứ, con mẹ nó, lữ chó ngoan này dám cản đường chủ nhân sao!”

Từ phía sau đám người Đông Dương vọng lại tiếng Triệu Tử Uy, tiếp đó hai tiếng la hét thất thanh vang lên, thì thấy ở phía sau của đám người Đông Dương đó có hai tên bị đánh bay ra ngoài, đích thị là Uy ca ca đã xuất thủ rồi.

Lũ Đông Dương quay đầu lại, thì thấy hai tên đồng bọn đã bị đánh văng đi bất động nằm dài trên đất, tịnh không thấy bóng ảnh của Triệu Tử Uy đâu, đột nhiên nghe thấy tiếng của hắn: “Lão tử hiện đang ở trước mặt các ngươi đây, các ngươi thực đúng là lũ heo đàn ngu ngốc mà, ở sát bên đây này, có thể khinh công của ta đã đạt đến mức tuyệt đỉnh tối cao rồi, đã không làm cho cái đầu u tối của bọn ngươi thất vọng chứ hử. Khả khả, Độc Cô Minh, ta đã nói quá nhiều lời thừa phải không, đây chính là điểm mạnh của ngươi mà, ngươi đích thực là giỏi trong cái trò uốn ba tấc lưỡi đấy - Mà ba người kia đâu rồi?”

Lôi long nói: “Tiểu Ba đi gọi Hy Bình, Tứ Cửu sắp đến rồi.”

Độc Cô Minh nói: “Ngươi không bám theo đuôi Mộng Hương nữa sao?”

Triệu Tử Uy mỉm cười nói: “Ta đi với họ được nửa đường, họ phải về, khi quay lại thì gặp lũ chó này cản đường, họ đang ẩn mình ở trong đám đông để xem chúng ta giết chó như thế nào.”

“Câm miệng!” Muội muội của tên thanh niên cầm đầu lớn tiếng quát.

“Tốt thôi, không thể ngờ được trong đám chó này cũng có một con chó cái xinh đẹp như vậy, Độc Cô Minh, nghe nói ngươi có roi đánh chó, ngươi định ra tay hay là để ta đối phó với cô ả này thật tốt đây.” Triệu Tử Uy ở phía trên Độc Cô Minh nói lớn, không hề coi sự phẫn nộ của lũ Đông Dương ở trước mặt vào đâu.

Thiếu nữ tức điên những muốn xông lên đem cái tên Triệu Tử Uy đó mà băm vằm, chặt xẻ, thì bị ca ca nín lại, chỉ nghe thấy tiếng của hắn nói: “Để tất cả cùng nhất tề xông lên, một trận kết liễu bọn chúng.”

Độc Cô Minh nhìn hai huynh muội đó, quay đầu sang mỉm cười nói: “Ta nghe thấy gì vậy nhỉ? Tiểu Ba chắc chắn sẽ hứng thú hơn ta, nên gọi hắn đến đây, ngươi nên biết rằng bốn công tử rất là thương hoa tiếc ngọc, đừng có nhìn chúng ta như thế, nữ nhân không nên quá đáng, nếu mà ra tay sát hại nữ nhân thì cuối cùng với thân phận một công tử phong lưu như ta, phải ăn nói thế nào đây?”

Triệu Tử Uy nói: “Đợi họ đến đã, không cần đến ta giáo huấn bọn chúng, ngươi cũng biết nên xử lý thế nào mà, kì thật rất đơn giản, phải không?”

“Nói rất phải!” Độc Cô Minh ung dung, mỉm cười nói, bộ dạng tiêu sái của hắn và vẻ ngoài khinh khỉnh của Triệu Tử Uy đã tạo nên một sức mạnh cường liệt vô bì, có thể nói cả hai nam nhân này hiện tại đang cùng một chiến tuyến, cũng có điều không thể hiểu được, đó là không ai hình dung được là trước đây cả hai đã từng là tình địch của nhau vậy.

Hai thiếu nữ Đông Dương đang ở trước mặt năm thanh niên cao to này, cũng nhìn họ, không dám tin là trên đời này lại có một tổ hợp toát ra thần khí siêu nhiên như vậy - Lôi Long thì phiêu lãng, Triệu Tử Hào lại hào hùng, còn Hoàng Đại Hải lại thâm trầm, thanh tao, Độc Cô Minh thì tiêu sái, Triệu Tử Uy lại rất lãng tử, cao sang. Họ phối hợp lại tạo thành một tổ hợp vô cùng xuất chúng, làm xao xuyên tâm hồn nữ nhân, tóm lại họ làm cho tất cả mọi người đều phải kinh hô thán phục! Kì thực, nếu có thêm Hoa Tiểu Ba và Tứ Cửu nữa thì có lẽ chúng nhân sẽ phải kinh hô tán thưởng to hơn nữa.

Đỗ Thanh Phong, Hoa Sơ Khai và Hoàng Dương đứng ở phía sau nhìn năm bóng ảnh trước mặt, xúc động vô biên!

Hoàng Dương nói: “Chúng nó làm cho ta nhớ lại thời trai trẻ của chúng ta.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Ta nhớ người đâu phải là một bậc anh hùng vào lúc đó đâu, người chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi, Sơ Khai cũng thế, nói đến anh hùng thì chỉ có ta và Kiệt Anh, còn có cả Từ Phiêu Nhiên nữa.”

Hoa Sơ Khai tức giận nói: “Đỗ Thanh Phong, gớm đả!” Đúng là, trước mặt những tiểu bối, chẳng lẽ không để cho Hoa Sơ Khai có chút thể diện sao?

Đỗ Thanh Phong cười nói: “Có đi phải có lại, đúng không?”

Bạch nhãn của Hoa Sơ Khai lưu chuyển nói: “Cứ đợi đến lúc cái mạng già của ngươi gặp nguy hiểm đi.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Chẳng cần đến lão đầu ta phải xuất thủ, đám thanh niên này đã trưởng thành hết rồi, đây chính là thời kì huy hoàng của chúng, còn thời kì của chúng ta đã qua rồi. Sơ Khai, người đã quên là chúng ta cùng một tông môn tiên tổ sáng chói sao?”

Thần sắc Hoa Sơ Khai trang trọng im lặng nhìn Đỗ Thanh Phong, bất giác gật đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Nghe thấy đám người Trung Nguyên nói chuyện với nhau, thì đám Đông Dương tựa như bị xem là đã chỉ còn nửa cái mạng vậy, họ để chúng vào đầu trong mắt, đứng trước đám địch nhân cường đại này cười nói sảng khoái ung dung, như không hề có sự tồn tại của chúng, đối với chúng mà nói, đây đích thị là một sự sỉ nhục, trong lòng bị dả kích vô cùng trầm trọng!

Tên thanh niên cầm đầu lạnh lẽo nói: “Các người không biết rằng đang sắp chết đó sao?”

Triệu Tử Uy và Độc Cô Minh nhìn nhau, tự nhiên đồng thanh cười cuồng loạn, đao kiếm đồng loạt tuốt khỏi vỏ!

“Ta biết cái chết đó”. Tiếng Tứ Cửu thâm trầm lạnh lẽo vang lên.

Hoa Tiểu Ba tiếp nữa câu sau: “Sẽ là giành tặng cho bọn người đó!”

Chúng nhân ngạc nhiên quay đầu sang, thì thấy tam đại nam nhân đang đi tới là: Hy Bình, Tứ Cửu và Hoa Tiểu Ba.

162. Chương 161: Tử Vong Chi Thi

Tiếng bước chân nặng nề vang lên trong hành lang thông thoáng của Phong Nhân viện.

Từ khi Lãnh Tinh Oánh tam nữ đau buồn tiến đến, Hy Bình biết rằng có lẽ ngũ nữ và Biện mệnh tam lang đã tử vong, biểu hiện của hấn vô cùng điềm tĩnh!

Hấn rất điềm tĩnh, đó chỉ vì ngọn lửa đang thiêu đốt trong ngực hấn chỉ có thể phong trụ bằng băng. Biết cừ nhân đang tới, hấn cố áp chế bi nộ đang chực phát ra, để có thể bạo phát lực lượng chiến đấu của mình sau này.

Khi ở lang đạo, đối diện với hơn bảy trăm con dã lang, hấn đã bộc phát hết tất cả năng lượng của mình để bảo vệ Tiểu Nguyệt. Bây giờ là lúc đối diện với địch nhân!

Xuân Diệp rõ ràng rất lo lắng cho hấn, Tiểu Diệp khả ái không muốn để tay hấn nhuộm máu tươi. Một người khi đã phải chạm vào máu của nữ nhân mình chảy ra, liệu còn muốn để điều đó xảy ra lần nữa?

Đối với ngũ nữ, dù không thể nói là yêu, thì cũng là tình, luôn luôn là vậy, họ đã thay đổi vì hấn, trả giá vì hấn, luôn luôn mong chờ hấn. Bởi vậy hấn có thể làm bất cứ gì cho họ, hướng chỉ họ đã vì hấn mà chết.

Hấn đối với Biện mệnh tam lang có ấn tượng rất tốt, vả lại, Lãnh Như Băng đã từng vô ý nói thực ra Biện mệnh tam lang chính là dưỡng phụ của nàng. Nhưng bây giờ cũng vì hấn mà chết trong trận chiến thảm liệt này.

Trong thế gian, không chỉ anh hùng chết đi mới khiến nhân tâm rung động.

Hy Bình tin rằng sự hi sinh của ngũ nữ và Biện mệnh tam lang phải trả bằng máu của cừ nhân.

Mặc dù Biện mệnh tam lang mỗi người đều tự mình báo cừ, nhưng hấn qua lời của Lãnh Tinh Oánh biết được rằng Biện mệnh tam lang trước khi chết đều hi vọng hấn có thể phục cừ cho bọn họ.

Biện mệnh tam lang tịnh không phải là người lương thiện, làm gì cũng đòi hỏi lợi tức.

Hy Bình cũng đã nhiều lần tự nghĩ rằng bản thân mình không phải là người tốt đẹp gì. Người khác không biết, nhưng hấn tự hiểu, nhiều khi hấn thậm chí sợ cả bản thân mình.

Hấn cất bước trên hành lang đá, tiến vào đại sảnh, chợt nghe Tứ Cửu hoảng sợ nói: “Hy Bình?” Trong đại sảnh đồng thời vang lên tiếng nữ nhân kinh hô. Họ nhìn thấy Hy Bình đã thay đổi, phảng phất có nét điên cuồng như dã thú.

Hy Bình dừng lại, nhìn vào năm người - Tứ Cửu cùng với Đại Ný phía trước, Dạ Lai Hương cùng Triệu Tử Thanh đang hỗ trợ Ngọc Diệp.

Tứ Cửu than: “Ta chưa từng nhìn thấy người trong bộ dạng này! Người gần như làm ta sợ đấy.”

Hy Bình trầm giọng nói: “Bọn chúng giết nữ nhân của ta!”

“A! Ta hiểu!” Tứ Cửu gật đầu, đột nhiên nói: “Người làm sao thoát ra? Dao của người đâu?”

Triệu Tử Thanh cất tiếng: “Dao của Hy Bình đã bị Tiểu Ba lấy đi rồi.”

Đại Ný cũng nói: “Tiểu Ba không thoát ra cùng, có lẽ đã mang dao theo rồi.”

“Tĩnh không phải có dao mới giết được người, dao dùng để sử chiêu, vũ khí giết người tối thượng chính là nhân tâm” Hy Bình nhìn chăm nhăm vào Đại Ný, huyết mang mạnh mẽ phát ra từ mắt.

Đại Ný chợt thấy rét run, cúi mặt xuống không dám đối mắt cùng Hy Bình.

Tứ Cửu nói: “Hy Bình, người làm mĩ nhân của ta sợ đấy.”

Hy Bình thu liễm hồng quang trong mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên cười ma mị: “Ah, ta không cố ý, chỉ là đã đến mức này, ta thường không còn quá khả ái nữa.”

“Ta lại nghĩ rằng huynh bây giờ là khả ái nhất đó.” Ngọc Diệp nói, lòng cừ hận của nàng đang dâng lên, nàng đang thêm thấy máu.

Hy Bình lại nở nụ cười tà ác, vỗ vai Tứ Cửu, nói: “Đi nào! Sứ giả địa ngục đang kêu gào chờ đợi chúng ta đó.”

Tứ Cửu nói: “Ta đột nhiên thấy lời người nói rất có thi ý.”

“Hả?”

“Bài thơ tử vong!”

“Hoàng Sơn thôn xuất hiện hai thi nhân! Tỷ phụ, chờ ta với, dao của huynh đây.” Giọng của Hoa Tiểu Ba từ đằng xa cất lên.

“Cầm lấy! Ta cho sẽ cho đệ biết cái gọi là quyền vương tuyệt không phải là khoác lác. Cũng giống như ta lúc trước nói Liệt Dương chân đao là thiên hạ đệ nhất đao.”

“Huynh nói huynh là ca thần chứ không phải là kẻ khoác lác, đệ thích nhất là bộ dạng lúc xướng ca của huynh, thật đấy.”

Chúng nhân đại kinh nhìn song nhãn huyết hồng của Hy Bình. Chúng tựa như hai khối cầu sắt nóng chảy, cùng với khuôn mặt tím đen phù ra, trông giống như dã thú. Thậm chí trước đây khi hắn dùng Liệt Dương chân đao đối địch cũng chỉ thể hiện ma tính lạnh đậm. Hoàn toàn không giống lúc này, thú tính hoàn toàn bộc phát.

Hoa Tiểu Ba nhảy xuyên qua, đến bên cạnh Tiểu Nguyệt nói: “Tỷ phụ sẽ nhanh chóng phát cuồng, nàng và Xuân Diệp mau ngăn cản huynh ấy.”

Tiểu Nguyệt không phải lần đầu thấy Hy Bình trong bộ dạng này. Tại lang đạo, Hy Bình còn đáng sợ hơn bây giờ, hắn đã biến thành như vậy là do nàng, do vậy nàng đặc biệt yêu mến người đại ca như hắn. Nàng nói: “Muội muội không thể cản trở đại ca, người không hiểu à?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Ta chỉ chuyển lời thôi, nàng làm thế nào, ta không thể quản được.”

Tiểu Nguyệt đi tới trước mặt Hy Bình nói: “Đại ca....”

“Nguyệt nhi, tránh ra, đại ca phải giết người.” Hy Bình đẩy Tiểu Nguyệt sang một bên, tiếp tục đi tới.

Vương Ngọc Phân song nhãn nhìn chăm chăm vào Hy Bình, chợt nghe Xuân Yến nói: “Dương ca, muội lo có việc phát sinh.”

Hoàng Dương than: “Cái gì phải đến sẽ đến.”

Đỗ Thanh Phong nhìn kỹ Hy Bình một lúc lâu, cũng cúi đầu trầm tư.

Hoàng Đại Hải nhìn thấy Hy Bình tới gần bèn nói: “Đại ca, bọn đệ chờ huynh rất lâu rồi.”

Nói xong hắn lập tức tránh sang một bên nhường một lối đi, Hy Bình cùng Tứ Cửu đi xuyên qua khe hở, đứng trước mặt bọn năm người.

Tứ Cửu cầm kim thương cắm mạnh xuống đất, nhìn vào bên trong nói: “Ai là Chánh Tông và Thôn Dã, đồ chó đẻ, ra đây cho lão tử!”

Hai người đứng đầu tiên ngoài cùng bên phải trong số bảy người Đông Dương nhân lập tức tiến lên một bước, hai bên còn khoảng hai mươi tên, ngoài ra còn khoảng hơn ba mươi tên nữa.

Người đầu tiên là Thôn Dã, khuôn mặt dài và gầy cũng không khó nhìn, chỉ là song nhãn lãnh đạm làm cho toàn khuôn mặt hắn trở lên lạnh lùng, bộ giáp lãnh sắc toát lên sự tàn khốc. Hắn lãnh lãnh nói: “Thôn Dã!”

Tiếp đó, tên còn lại là Chánh Tông, hắn là một nam nhân cường tráng, tầm vóc trung bình, khuôn mặt điềm tĩnh, tay cầm Vũ sĩ đao, nhìn chăm chăm vào Tứ Cửu.

Tứ Cửu trầm giọng nói: “Có phải hai người đã giết năm người phụ nữ?”

Chánh Tông nói: “Không sai, năm nữ nhân đó là do chúng ta giết.”

“Các người chết trước đi!” Một âm thanh trầm lãnh từ miệng Hy Bình phát ra, đó là một thanh âm rất đơn giản, nhưng lại làm tim những người có mặt tại dương trường đập mạnh.

Tên thanh niên thủ lĩnh bọn Đông Dương nhân nói: “Người là ai?”

Hy Bình nói: “Ta là người người cần tìm.”

Muội muội của tên thanh niên hoài nghi nói: “Nghe nói Hoàng Hy Bình là một đại mỹ nam tử, bộ dạng của người mà cũng dám mạo danh hắn?”

Hy Bình đáp không khách sáo: “Người gọi là gì?”

“Mĩ Hạnh Tử!”

“Mĩ thị mĩ, hạnh bất tri, tử bất tử!” Hy Bình nói đều đều, Mĩ Hạnh Tử muốn xuất ngôn cãi lại, bỗng nghe Hy Bình trầm giọng quát to: “Người là tiểu ny tử đã dể thương nhạc mẫu của ta có phải không?”

Mĩ Hạnh Tử run run, sau khi định tâm nói: “Thế là thế nào?”

Hy Bình không quan tâm đến nàng ta nữa, lập tức chuyển mắt nhìn vào Thôn Dã, huyết quang từ song nhãn phóng ra!

Hắn chậm rãi đi về hướng hai người, đệ đệ của Dương Long Quân phi thân tới chặn đường hắn, quát: “Người đúng là Hoàng Hy Bình?”

Không trả lời, Hy Bình vẫn bước tới, đệ đệ của Dương Long Quân bị khí thế của hắn bức tới, bất giác thoái lui.

Tứ Cửu nói: “Người trông rất giống Dương Long Quân, người chắc là đệ đệ của Dương Long Quân! Không biết các hạ xưng hô thế nào?”

“Trì Thương Quân.”

“Trĩ sang khuẩn? (vi khuẩn bệnh trĩ?) Người tránh ra! Đừng có truyền nhiễm sang bọn ta, để loại người như người sống, nhân thế thật là gặp tai họa a!” Tứ Cửu thở dài.

Trì Thương Quân hữu thủ thu về rút bội đao trên lưng, vung đao hướng vào Tứ Cửu.

Tứ Cửu bật cười, bạt thương đánh văng đao của hắn, Hy Bình nói: “Tử quỷ lão ca của người là do ta tiễn đi, người có muốn nghe di ngôn của hắn không?”

“Người giết anh ta? Ta phải giết người!” Trì Thương Quân vung đao chỉ vào trán Hy Bình, gào to: “Xuất chiêu, Ta không giết người thì không làm người.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu, cầm đao!”

“Bỏ cái đao vớ vẩn của người đi, lão tử hết kiên nhẫn rồi đấy!” Hy Bình cuồng hồng hướng tới Trì Thương Quân.

Trì Thương Quân chớp mắt lưỡng lự, đao trên tay chợt rung lên nhưng cuối cùng vẫn chỉ vào Hy Bình.

Trong mắt Hy Bình huyết quang tái thịnh, y phục phồng lên.

“Trì Thương Quân, quay lại, để Chánh Tông và Thôn Dã đối phó bọn chúng.”

Trì Thương Quân quay đầu nhìn thủ lĩnh, đoạn thu đao vào vỏ, quay về đứng bên cạnh hắn, nghiêng rằng nói: “Điện hạ, thần muốn tự tay giết hắn.”

“Ai giết mà chẳng thế?”

Hai câu nói đó chúng sử dụng ngôn ngữ Đông Dương nhân, bọn Hy Bình nghe không hiểu.

Hy Bình đến trước mặt Thôn Dã, đôi huyết nhãn nhìn chăm chú vào hắn.

Tứ Cửu đứng ngay tại trước Chánh Tông, thần sắc biến đổi, cười hi hi nói: “Chúng ta tiến hành một trận tỉ võ hữu hảo có được không?”

Sắc mặt Chánh Tông lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu lời nói của Tứ Cửu.

Tứ Cửu tiếp tục cười nói: “Trước khi bắt đầu, chúng ta bắt tay trước chứ?”

Hắn đưa tả thủ ra, Chánh Tông nhìn nhìn hắn, cũng quay đầu nhìn nhìn thủ lĩnh, chỉ thấy thủ lĩnh thanh niên gât nhẹ, Chánh Tông cũng đưa tả thủ ra bắt tay Tứ Cửu, đột nhiên hắn cảm thấy bàn tay cực kỳ đau đớn.

“Người không có cơ hội đâu!”

Chánh Tông lập tức vung đao chém Tứ Cửu. Kim thương trong tay Tứ Cửu đã biến thành một luồng kim mang xung thiên phóng lên cao, thân ảnh nhanh chóng đến đằng sau Chánh Tông, đồng thời hữu thủ đưa ra chụp tới cổ tay phải Chánh Tông, làm cho Chánh Tông nhất thời không động đậy được.

“Người, tạp chủng, đồ đánh lén!”

“Quên không nói cho người một điều, ta chính là Bang chủ anh minh nhất của Cái bang.”

Một đạo kim quang từ trên trời rơi xuống, đâm thẳng xuống thiên linh cái của Chánh Tông, Thôn Dã bên cạnh Chánh Tông đại kinh, nâng đao định chém Tứ Cửu.

Tiếng sấm đột nhiên rền vang lên, tay áo bên phải của Hy Bình bị chấn rách bay tứ tán, lúc Thôn Dã động thủ, quyền đầu cường đại của hắn chớp nhoáng đánh mạnh vào cổ tay phải cầm đao của Thôn Dã. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, tay cầm đao của Thôn Dã và chuôi đao đồng thời vỡ nát, huyết nhục bắn ra tung tóe.

Thôn Dã nhịn đau xuất quyền, tả quyền mãnh liệt đánh vòng vào thái dương huyệt của Hy Bình.

Hy Bình trầm người xuống, quyền đầu của Thôn Dã trượt qua đỉnh đầu của hắn. Trong chớp mắt, Hy Bình giữ nguyên tư thế bước tới ba bước. Thôn Dã không kịp phản ứng, Hy Bình cúi xuống, quyền đầu với tốc độ không thể so sánh đánh tới não đại của hắn.

Một quyền này, không có tiếng sấm đi kèm.

Có chăng, chỉ là để phát tiết thú tính!

“Bình!” một tiếng, quyền đầu đánh thẳng vào đầu của Thôn Dã!

Óc trắng!

Máu đỏ!

Hỗn hợp trắng đỏ hòa lẫn vào nhau từ não của Thôn Dã bắn mạnh ra!

Tiếng kinh hô cùng vang lên!

Đông Dương nhân cùng rút kiếm hướng tới Hy Bình và Tứ Cửu ồ ạt tiến tới, bên này bọn người của Phong Nhân viện phía trước liền nghênh đón, hai bên lập tức khai chiến.

Nhưng Hy Bình như đang say máu, quyền đầu đánh tới cái đầu vỡ nát của Thôn Dã đã không dừng lại, tại đó đã không còn là đầu lâu hoàn chỉnh. Có chăng chỉ là một lỗ sâu lớn. Quyền đầu nhanh mạnh như không dừng lại đánh thành một lỗ trên mặt đất.

Phía xa Mộng Hương cùng Bảo Nguyệt nhìn chúng nhân tàn sát lẫn nhau cùng với bộ dạng phát cuồng của Hy Bình, Bảo Nguyệt nói: “Tỉ tỉ, ta muốn đến nhìn hắn.” Nước mắt nàng chảy xuống, nàng luôn cảm nhận được nỗi thống khổ của Hy Bình.

Mộng Hương ôm Bảo Nguyệt, nói: “Đừng đi, hắn không nhận ra muối dưa, hiện hắn khả năng đã mất lí trí. Tại căn phòng đó, quyền của hắn đánh tới ta tuy có lỗi thanh, nhưng mắt hắn vẫn bình thường, không có màu huyết quang như hôm nay. Hiện tại hắn như một con dã thú điên cuồng, không còn nhân tính. Kì quái là, khi trước hắn xuất quyền cùng với lỗi thanh bạo phát, y phục toàn thân hắn đều bị chấn nát, sao vừa rồi chỉ chấn nát tay áo?.”

Bảo Nguyệt cuối cùng cũng minh bạch tại sao lúc Hy Bình và Mộng Hương trong căn phòng đó lại xuất hiện tiếng sấm, cũng hiểu rõ ràng tại sao Hy Bình lại lỏa thể đi ra ngoài như thế.

“Tỉ tỉ, chúng ta không giúp ư?”

Mộng Hương nói: “Không ích gì đâu, tuy cao thủ bên Đông Dương nhân chưa ra tay, nhân số xuất động còn lớn hơn võ lâm tứ đại thế gia, thực đã là không tốt, hơn nữa Độc Cô Phách với Đỗ Thanh Phong và Vương Ngọc Phân mấy người còn chưa xuất thủ, tại sao chúng ta phải lo? Nếu như tứ đại võ lâm thế gia sợ Đông Dương nhân, họ đã không tới như thế này. Phải biết rằng, trong Long thành, tứ đại võ lâm thế gia ít nhất cũng có ba trăm người, Độc Cô Phách đã mang khoảng một trăm môn đồ tới, thêm nữa Cái bang nhân số trên một nghìn, chỉ cần một trăm người xuất thủ thôi cũng đủ để dẫm nát chúng như dẫm đậu phụ thôi. Nhưng hiện tại họ chưa xuất thủ, có thể thấy bọn họ không để trăm gã Đông Dương vào mắt. Trong đám người Phong nhân viện, không kẻ nào tốt cả.”

Lúc này, vài tiếng la hoảng vang lên: “A-ya”

“Đại ca!” Một tiếng hét vang lên!

Chỉ thấy một thiếu nữ Đông Đảo vô danh đã nhanh như chớp không biết lúc nào đã đến phía sau Hy Bình vùng đao nhằm bổ tâm hắc chém xuống.

Chúng nhân muốn cứu cũng không được!

Tiểu Nguyệt không màng thân đang hãm tại trùng trùng bao vây, phi thân tới Đông Dương thiếu nữ.

Nhưng mũi đao đó đã cắm vào lưng Hy Bình, thiếu nữ đó run nên, vì đao trên tay nàng ta không thể nào tiếp tục đâm sâu hơn nữa, lực phản chấn cường đại gần như làm đao trong tay nàng bị chấn bay.

Hy Bình đột nhiên hồi thủ, song nhân huyết hồng ngược nhìn thiếu nữ, miệng hồng lên một tiếng, lật tay chụp lấy mũi đao, cùng lúc đó, kiếm của Tiểu Nguyệt hướng bối tâm của thiếu nữ đâm thẳng tới, thiếu nữ đại kinh, tả thủ nhanh như chớp nhằm Tiểu Nguyệt vùng lên, phóng ra một thứ ám khí gọi là thủ lí kiếm phi trúng cánh tay phải của Tiểu Nguyệt. Tức thì Tiểu Nguyệt kêu lên đau đớn, nội lực đứt đoạn, rơi xuống đất.

“Không tự lượng sức - a!” Thiếu nữ kinh hô.

Khi nàng ta quay lại, Hy Bình đã cầm mũi đao nhỏ ra khỏi lưng, ả chỉ thấy trong tay đau nhói, vũ sĩ đao rời khỏi tay ả tới tay Hy Bình, cùng lúc ấy, thân hình cao lớn đã đứng trước mặt ả, đao quang lóe lên, trong lúc ả còn đang kinh ngạc, Hy Bình cười điên cuồng tay cầm đao chặt vào chiếc cổ trắng trẻo thon thả của ả, tức khắc huyết quang bắn vọt lên trời, thiếu nữ đầu một nơi người một nơi!

Hy Bình hữu thủ rung động, đao trong tay bị vứt ra rất xa, hai tay hắn vừa kịp giữ lấy thì thể thiếu nữ không cho ngã xuống, đoạn hai tay cầm lấy hai cánh tay của thiếu nữ không đầu, hét lên một tiếng, hai tay kéo mạnh ra hai bên, hai cánh tay của thiếu nữ cũng như đầu ả bị xé ra khỏi thân thể.

“Anh Tử!” Thanh niên vừa rồi đứng bên cạnh thiếu nữ này vung đao phi tới Hy Bình.

“Sơn Bồn, quay lại!” Mĩ Hạnh Tử sợ hãi la lên.

Nhưng tên thanh niên đã lẳng không phi tới, một đao nhằm đầu Hy Bình chém xuống. Lúc này, mắt Hy Bình xạ hồng quang, sắc mặt lập tức trắng như tuyết phát tán hàn khí mờ nhạt. Hắn hú lên, bằng bản năng phản kích của dã thú, thân ảnh loang loáng vọt lên phía trước, phát sau tới trước, song thủ chụp tới hai chân của Sơn Bồn còn đang vung đao tới giữa không trung, cùng với đà tiến của Sơn Bồn, hai lực mạnh mẽ tương phản cộng hưởng làm cho xương cốt Sơn Bồn gãy nát cùng với một tiếng la thảm, hắn không kịp quay đao đánh trả, đã bị Hy Bình cầm thân thể hắn quăng ra xa, đập vào tường của Phong Nhân viện, não tung máu chảy, tính mạng ô hô!

“Người là đồ dã thú, ta giết người!” Mĩ Hạnh Tử la khóc rút kiếm vọt tới Hy Bình lúc này đã phát cuồng.

Thanh niên thủ lĩnh biến sắc, phi thân giữ Mĩ Hạnh Tử lại, đồng thời hét: “Trì Thương Quân, dẫn người toàn lực giết hết bọn chúng!”

Lệnh phát ra, rất đông Đông Dương nhân không màng sanh tử, cùng vung đao hướng Hy Bình.

Đỗ Thanh Phong hét lớn: “Tiến lên!”

Lời của hắn vừa phát ra, những cao thủ Phong Nhân viện phía trước chưa động thủ xông thẳng tới, lúc này Hy Bình đã hòa vào đám đông Đông Dương nhân, tiếng kêu thảm không ngừng vang lên, thân người liên tục cùng các loại bộ phận như thiên nữ tán hoa rơi rụng khắp mặt đất.

Huyết vũ tinh phong (Gió tanh mưa máu)!

Huyết tựa tàn dương!

“Chậm đã, dừng qua đây! Lôi Long, các người quay lại, nhanh!” Đỗ Thanh Phong kinh hãi hét to.

Lúc này, chỉ thấy Hy Bình trong đám đông, thấy người là đánh, đánh tới là nát, đao của bọn Đông Dương nhân chém vào người hắn cũng không thể khiến hắn dừng lại, mỗi quyền hắn xuất ra tựa hồ làm đầu một người vỡ tung, Đỗ Thanh Phong cuối cùng cũng hiểu tại sao đám lang cẩu ở lang đạo tựa như bị mãnh thú xé xác. Cảnh tượng như vậy thật quá khủng bố!

“Toàn bộ quay lại!” Thủ lĩnh Đông Dương nhân cũng hạ lệnh triệt thoái.

Đám đông nhanh chóng tan rã, trên mặt đất thông thoáng chợt hiện ra một đạo hoa ảnh.

Mĩ Hạnh Tử!

Chính là Mĩ Hạnh Tử, ngay khi ca ca của ả lơ lửng lại đơn độc đánh tới Hy Bình, trong lúc kiếm của ả đâm tới ngực Hy Bình, thì tả chưởng của Hy Bình mạnh mẽ phách tới tay cầm kiếm của ả, hữu quyền nhằm mặt ả kích thẳng tới.

“Hoàng Hy Bình, đủ rồi!” Tiếng la yêu kiều của Mộng Hương từ bên cạnh Mĩ Hạnh Tử vang lên, thân thể mềm mại của Mĩ Hạnh Tử được Mộng Hương kịp thời kéo ra phía sau, nhưng Hy Bình tả trảo đột nhiên vươn ra, cầm lấy cánh tay phải của Mộng Hương.

“Hy Bình, không được!” Bão Nguyệt kinh hãi la lên.

Hy Bình thực tế không thể nghe thấy gì, hữu quyền nhằm thẳng vào mặt Mộng Hương đánh tới.

Toàn trường nín thở, tiếp đó.....

163. Chương 162: Hi Mộng Nhất Chiến

“Bình” một tiếng, tường vỡ người bay, thân thể to lớn của Hy Bình văng vào bàn ghế trong phòng, đồ vật trong phòng đều bị vỡ nát.

Mộng Hương theo sau, Hy Bình không kịp đứng dậy, kiếm của Mộng Hương đã đâm tới ngực hắn. Hắn buồn bực rên một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn mũi kiếm đâm ngập vào ngực mình.

Hắn có thể cảm thấy nó, thanh kiếm, gần như đâm tới tim hắn.

Mộng Hương đổi lại đại kinh, kiếm của nàng, một chút nữa là xuyên qua sau ngực Hy Bình, nhưng chỉ đâm vào một chút nữa cũng không thể. Khi kiếm của nàng đâm vào cơ nhục của Hy Bình, khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy một phản lực cường đại vô bỉ.

Tên vô lại này, cương khí trong cơ thể không ngờ cường đại như thế!

Mộng Hương không do dự, rút kiếm ra, lập tức máu phun ra, kiếm của nàng chém đến chỗ khác trên thân của Hy Bình, nhưng nàng bất ngờ phát hiện, máu tươi từ ngực phun ra lúc đầu, đã nhanh chóng ngừng lại, các vết thương khác trên thân thể Hy Bình cũng vậy, có tốc độ cầm máu kinh nhân.

Kiếm của nàng vô tình chém xuống người Hy Bình, Hy Bình không ngừng kêu lên đau đớn, vết thương trên cơ thể không ngừng tăng lên.

Hắn làm sao có thể tưởng Mộng Hương lại tàn nhẫn đến thế, hắn vừa mới ôm nàng lúc trước, lúc này nàng lại muốn đưa hắn vào tử địa.

Kiếm vô tình, thương mãn thân! (Kiếm vô tình, toàn thân thương)

Mộng Hương trong lúc cực kỳ phẫn nộ, không quan tâm đến sinh tử của Hy Bình. Nàng có định kiến với Hy Bình, nàng đầu tiên biết tư vị bị nam nhân chạm vào, rồi bị nam nhân mà nàng không thích ôm chặt trước đám đông người, bất lịch sự, nàng làm sao có thể tính toán rõ ràng?

Bảo Nguyệt bị hắn dành được, đã làm cho nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu, Bảo Nguyệt cùng nàng là tỉ muội lớn cùng nhau từ bé, Mộng Hương làm sao đoán được Bảo Nguyệt lại yêu tên nam nhân vô sỉ này, chẳng lẽ Bảo Nguyệt không nhớ rằng hắn ba lần bốn lượt quấy rối?

Chẳng lẽ Bảo Nguyệt thích sự quấy rối của hắn.

Nhưng nàng, Mộng Hương, tuyệt đối không thích, cũng tuyệt đối không cho phép nam nhân nào khinh bạc.

Từ nhỏ đến lớn, thân thể mềm mại trong trắng của nàng chưa từng bị nam nhân nào chạm vào, nàng không thích nam nhân ghê tởm như Lãnh Như Băng, trong tư tưởng của nàng, thân thể thuần khiết cao quý vô tỉ của nàng tuyệt đối không cho lũ xú nam nhân đó chút tiện nghi nào, nàng có thể cùng nam nhân tâm tình, tuy nhiên, nàng không cho phép nam nhân nào tiếp xúc.

Nàng từ bé hình thành tư tưởng này, do trên Minh Nguyệt phong chỉ có nữ nhân, nên loại tư tưởng này của nàng thành lập có thể tồn tại lâu dài, cũng theo nàng bước vào giang hồ - cũng là lúc vào vòng tranh đấu, trên đường, nàng gặp rất nhiều nam nhân, nàng minh bạch rằng sống trên đời, không gặp nam nhân là điều không thể, trừ phi nam nhân trên đời này chết hết đi, thì mới có khả năng.

Nàng lúc mười tuổi, Bảo Nguyệt mới có chín tuổi, Mộng Tình qua lễ trưởng thành của môn phái để có thể xuất giá, cũng có thể phân khai, hai câu truyện một lời nói, đã khiến giữa hai cô gái hình thành một lời hứa.

Có lẽ đó chỉ là câu nói đùa vô tri lúc bé, nhưng vô luận là Mộng Hương hay Bảo Nguyệt, đó là một kí ức không thể nào quên.

Đúng, lời hứa nếu không tính toán gì, như vậy, tình tỉ muội từ nhỏ đến lớn giữa nàng và Bảo Nguyệt làm sao có thể tính toán được?

Sau khi nàng một mình xét đoán dần dần hình thành lên một tư tưởng cực đoan, đó là chủ trương thích hợp với Minh Nguyệt Phong. Minh Nguyệt Phong nữ đồ, nhiều người có thể xem là người thanh tâm để tóc tu hành, lớn lên trong hoàn cảnh như thế nàng và Bảo Nguyệt không thể không bị ảnh hưởng, không ngờ Bảo Nguyệt lại bị tên vô lại đó phá vỡ sự thanh tịnh trong tâm, đó là điều mà nàng không mong đến. Nàng

tình không hối hận về lời hứa đó, chỉ là nam nhân mà Bảo Nguyệt chung tình, lại không ngờ là một tên vô lại vô dụng, bảo làm sao nàng có thể chấp nhận được?

Nàng cầm kiếm đâm tới nam nhân nằm trên mặt đất, cắt, chém, Hy Bình không ngờ không phản kháng, chỉ là mỗi nhát kiếm chém vào người hắn, hắn kêu đau một tiếng, quang mang trong hai mắt dần dần tăng cường, trong mắt xuất hiện vẻ ma mị kinh điển.

Mộng Hương đổi mắt với hắn, trong tâm chợt sợ hãi, kiếm trong tay nhằm mắt hắn đâm tới, đầu Hy Bình lệch sang một bên, hữu thủ chụp tới chiếc ghế bên cạnh chặt lấy một đoạn mộc côn đánh tới trường kiếm của Mộng Hương, Mộng Hương nhất thời sơ xuất, kiếm trong tay bị Hy Bình dùng mộc côn đánh bay, khi nàng tỉnh ngộ, Hy Bình với tốc độ mà nàng không thể tưởng tượng nổi phi thân bay lên, lập tức rơi xuống chỗ nàng đang đứng, nàng biết rằng, lúc này không thể lại đánh để thoát nữa.

Nàng biết man lực của Hy Bình, nhưng không biết người này vào lúc cuối cùng lại có tốc độ như vậy, tên nam nhân này bị nàng một chiêu đánh bay vào phòng, sau đó đập vào một bức tường dày mà không ngờ an nhiên vô dạng, nàng đầu tiên không khinh thị hắn, chỉ là biểu hiện không tốt lúc đầu của hắn, làm cho nàng nghĩ rằng hắn căn bản không thể phản kích-, trừ khi nàng bị hắn bắt được, còn không hắn không đủ để nàng sợ.

Tuy nhiên, lúc này, nhìn nam nhân này không đơn giản như bề ngoài, sau khi đập vào một bức tường dày, cũng trúng vô số vết thương do kiếm nhưng vẫn vô sự. Nếu như một người bình thường mà trúng một chiêu phần nộ của nàng, mười mạng cũng không đủ, nhưng hắn vẫn sống. Nàng xuất kiếm dùng tới năm thành công lực, nhưng bao nhiêu có thể đâm vào trong thân thể hắn, chẳng lẽ hắn có thân thể kim cương bất hoại ?

Trong Giá Long thành, người chân chính tu luyện kim cương chi thân chỉ có Lạc Kim, tên vô lại này làm sao có khả năng?

Làm sao nàng có thể biết được, Hy Bình từng ăn được nội đan của Hỏa Vân sư hổ, Hỏa vân sư hổ là một cực độ dương cương chi vật, da của nó đao kiếm bình thường vô cùng khó làm rách. Lúc tại lang đạo, hắn bức ép tiềm năng phát xuất ra ngoài, tính năng của nội đan đó cũng theo huyết dịch của hắn mà kích phát ra ngoài, thêm nữa hắn bản thân tu luyện ‘Thiên địa tâm kinh’ mặc dù chỉ làm cho hắn có lực công kích cực cường, nhưng đối với các bộ phận khác trên toàn thân cũng tạo lên một khả năng phòng thủ mạnh mẽ, lúc này thiên dương địa âm chi khí tùy thời tự động lưu chuyển toàn thân, mặc dù không hoàn toàn tắt cả các công kích lực, nhưng những cái còn lại chỉ làm hắn bị thương nhẹ, trừ khi gặp Mộng Hương là biệt cấp cao thủ, còn không toàn thân hắn không thể phá, giống như lúc đầu Độc cô tuyết kiếm cụt dương căn , đối với người khác mà nói, dương căn là bộ phận yếu nhất, nhưng đối với người luyện Thiên địa tâm kinh như Hy Bình mà nói, bộ phận đó chính là bộ phận mạnh nhất (Hehe ta cũng phải luyện mới đc ^^)

Ai! Tạo vật lộng nhân.

Lúc này, ma tính của Hy Bình bị kích phát, bởi do Mộng Hương dễ dàng đánh ngã Hy Bình, nhưng không đánh vào tim của Hy Bình, tạp loạn vô chương nhằm vào người Hy Bình xuất kiếm, không ngờ bị Hy Bình nắm lấy cơ hội phản kích, và phản kích thành công!

Nàng hối hận vô cùng, chỉ có thể để Hy Bình đè trên mặt đất, cặp mắt như mộng sợ hãi nhìn chằm chằm vào Hy Bình đang trầm phần tà tính.

Trên người nam nhân này, thời khắc này, làm nàng cảm thấy tim run lên.

Hy Bình cười nói: “Nàng đánh mất thời cơ tốt nhất rồi, vô cùng đáng tiếc, lúc này ta sẽ không tùy tiện thả nàng ra được.

“Muốn giết thì giết, đừng nói lời thừa.” Thanh âm của Mộng Hương vẫn rất dễ nghe.

Hy Bình nói: “Nếu như nàng đồng ý ta cùng Bảo Nguyệt , ta sẽ thả nàng.”

Mộng Hương tức giận nói: “Đừng hòng!”

Hy Bình cười tà ác: “Tin hay không ta bây giờ cưỡng đoạt nàng?”

“Hoàng Hy Bình, ngươi chết chắc rồi!”

Cùng với tiếng hét của Mộng Hương, tay nàng cầm thanh côn gãy cường mãnh đánh tới đỉnh đầu Hy Bình.

“Oành!”

“Bình”

Lúc Mộng Hương tay cầm thanh côn gãy đánh tới đầu Hy Bình, lôi thanh kinh hưởng, y phục rách tung, côn gãy lại gãy, Đầu Hy Bình vẫn hoàn hảo vô tổn, nàng không dám tin nhìn chăm chăm vào Hy Bình, trong mắt không có chỉ sự kinh ngạc, mà còn một sự khùng hoảng không nói ra được.

Hy Bình trong song nhãn ma quang đột cường, hữu thủ vung quyền, cùng với quyền phong nóng bỏng hướng ngay mặt Mộng Hương đánh thẳng tới, bản năng của Mộng Hương địa thiên đầu ,quyền phong cường thế thổi bay khăn che mặt của nàng, quyền đầu đột nhiên dừng lại không hạ xuống.

Mộng Hương phơi bày ra gương mặt thật, ngược nhìn thần thái cổ quái của Hy Bình, lúc này, nàng mới biết khăn che mặt đã bị bay mất.

Quyền đầu của Hy Bình tựa hồ sát với làn da trắng trẻo tinh khiết của gương mặt Mộng Hương, hần nhìn gương mặt của Mộng Hương thanh mỹ phẳng phất như cao sơn tuyết nguyệt, trong các nữ nhân hần từng nhìn thấy, chỉ nói về độ mỹ lệ của gương mặt, có lẽ chỉ có Thủy Khiết cùng với Ngọc xà môn thiếu nữ là có thể đẹp bằng với Mộng Hương, nhưng không phải về mỹ lệ của Mộng Hương làm hần chấn động, mà là sắc thái mơ mộng huyền hoặc trong đôi mắt cùng với toàn bộ khuôn mặt làm cho con người có cảm giác như mộng như huyền, làm cho con người tuyệt mỹ này một loại sắc thái mộng huyền, phẳng phất như cực kì chân thực, lại như cực kì mơ hồ, như là nằm giữa hư và thực, quyền đầu của hần không ngừng run lên.

Bảo Nguyệt cùng Mộng Hương, cả hai đều tuyệt mỹ, tư sắc của Mộng Hương thậm chí còn hơn, nhưng khí chất của hai nàng đều tác động mạnh giống nhau tới tâm linh của Hy Bình. Bảo Nguyệt thuần chân trong suốt, Mộng Hương hư huyền phiêu diêu, hai loại so sánh mạnh mẽ, lưỡng nữ cùng ở tại một chỗ, dường như là để chứng minh tính mâu thuẫn vĩ đại.

Hy Bình tay nắm thành quyền bồng lỏng ra, bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt của Mộng Hương, cảm thấy thân thể yêu kiều của nàng run lên nhẹ nhàng.

“Hoàng Hy Bình, ngươi giết ta đi!” Mộng Hương thanh âm run run cầu khẩn, nàng không muốn để Hy Bình khinh bạc.

Hy Bình thán: “Ta không thể hạ thủ.”

Mộng Hương trầm mặc.

Tay Hy Bình vén nhẹ làn tóc rối trên trán nàng, cúi đầu hôn xuống, Mộng Hương muốn tránh, nhưng bị hai tay hần giữ lấy gương mặt, do đó phải chịu đôi môi vô cùng ôn nhu của hần, trong tình huống song phương đối địch như thế này, sau khi vừa mới tàn sát lẫn nhau, đôi môi ôn nhu như nước này, làm Mộng Hương phần nộ đồng thời tâm hồn cũng chấn động.

“Quả nhiên thơm , hương như mộng, nàng là hương thơm nhất trong giấc mơ của cuộc đời ta, ta tại đây thề rằng, trong cuộc đời này tuyệt đối không xuất thủ với nàng, cũng không để bất cứ ai làm hại nàng!”

“Hoàng Hy Bình, ta không chỉ phải giết ngươi, mà còn phải thiến ngươi, ngươi là tên sắc ma, dám vô lễ với ta?”

Trong mắt Hy Bình ma tính biến mất, trên mặt xuất hiện nụ cười hồ hững, thả Mộng Hương, đúng lúc hần muốn đứng dậy, Mộng Hương toàn lực một chiêu đánh tới tim hần, làm cho ngực hần vốn đã cầm máu bắt đầu phun máu, cả thân thể to lớn bay tới đập vào một cái bàn lớn khác, sau đó phá vỡ chiếc bàn, không dừng lại bay tới một bức tường khác, đập tường đổ xuống, đà bay của thân thể cũng hết, rơi xuống chân tường, nằm bất động tại đấy.

Mộng Hương đứng dậy kinh dị nhìn Hy Bình nằm như chết trên mặt đất, thâm thì nói: “Vừa rồi cường hần thể mà, chẳng lẽ chỉ một cước mà chết như thế?”

Nàng bước vài bước, nhặt thanh kiếm trên mặt đất, tiến tới Hy Bình.

“Không cần biết người giả chết hay chết thật, ta phải để người không còn vô lễ với nữ nhân, người là tên hồn đản sắc ma, luôn làm ta tức giận!” Mộng Hương nói xong, kiếm trong tay thẳng hướng tới âm bộ của Hy Bình, nhưng không thể đâm tới được, nàng ngồi xuống nhìn cái huyệt căn đó, gương mặt hồng lên, thì thầm tự nói: “Làm sao có thể thế này?”

Nàng thử đặt tay lên chót mũi của Hy Bình, Hy Bình không còn hô hấp, lại thu tay muốn đặt lên tim hấn, thấy máu phủ đầy, lông mày cau lại, đứng dậy nhặt lên khăn che mặt của nàng, che lại gương mặt của nàng, chỉ lộ ra một cặp mắt như mộng, không nhìn lại Hy Bình trên mặt đất, trực tiếp đi qua lỗ hổng trên tường đi ra.

Cũng tại lúc này, Hy Bình nằm trên mặt đất phía sau nàng đội nhiên mở hai mắt, trong mắt phát ra loại tà tiếu nhẹ nhàng.

Nụ cười ma mị vĩnh hằng!

164. Chương 163: Thú Tính Hồi Quy

Quyền đầu của Hy Bình đã đến ngay giữa mặt Mộng Hương, Mộng Hương không thể tránh khỏi, quyền phong uy mãnh đã hất tung diện sa của nàng để lộ ra nửa khuôn mặt tuyệt mỹ, chúng nhân kêu lên sợ hãi, quyền đầu của Hy Bình dừng lại giữ hờ không, run run.

Huyết sắc trong mắt ánh lên

Không khí xung quanh như bị ngưng đọng lại.

Thời gian như ngừng lại

Mộng Hương đưa tay trái xé diện sa xuống, chúng nam nhìn thấy rõ diện mạo của nàng, kinh ngạc không thốt nên lời. (mục quang chúng nam đều quay về phía khuôn trăng đầy đặn, mỹ miều vô song của nàng.)

Mộng Hương giọng nói như từ trong mộng vọng lại: “Người còn nhớ lời thề của mình không?”

Huyết hồng trong hai mắt Hy Bình từ từ tan biến, dần dần trở lại thành hai màu đen trắng, chăm chú nhìn vào Mộng Hương, quyền đầu trên không cũng vô lực từ từ hạ xuống, cả người yếu ớt tựa vào ngực Mộng Hương rồi bật khóc lớn.

Chúng nhân xung quanh thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Tiểu Ba thầm nghĩ: hóa ra ngoài Tiểu Nguyệt còn có Mộng Hương cũng có thể ngăn Hy Bình phát điên.

Hắn tịnh không hiểu rằng nếu như không phải vì trong sát na sa che mặt của Mộng Hương bay lên, Hy Bình và Mộng Hương bên trong phòng trong nháy mắt phẳng phất thấy mặt nhau, đã khơi dậy từ đáy linh hồn Hy Bình một chút kí ức không cách nào xóa bỏ hoàn toàn được, Mộng Hương sợ rằng hương hồn đã sớm ra đi.

Đã đấu tuy đã kết thúc nhưng vẫn còn khiến những người chứng kiến phải cảm thấy kinh khiếp trong lòng.

Từ dưới đất Mỹ Hạnh Tử bò dậy khởi đao muốn chém chết Hy Bình, bị ca ca của nàng giữ chặt lại, nàng khóc to: “Muội muốn báo thù cho Sơn Bồn!”

Câu này nói bằng ngôn ngữ Đông dương, khiến đại bộ phận chúng nhân tại đó nghe mà không thể hiểu, làm sao có thể đoán được tình cảm không bình thường của cô ta với Sơn Bồn, nhưng Sơn Bồn tựa hồ bị Hy Bình giết hại kia với thiếu nữ này thực sự có một mối quan hệ thân mật.

Người thanh niên thủ lĩnh dùng tiếng Trung Nguyên nói: “Có thù phải báo, nhưng không phải là lúc này!”

Hy Bình vừa ngưng khóc, dựa vào ngực Mộng Hương, Mộng Hương hai tay buông thõng xuống, không biết là nên ôm hấn hay xô hấn ra, nàng trầm tư một lát, rồi khẽ đẩy Hy Bình ra, nhìn vào khuôn mặt nhuốm đầy máu của hắn. Lúc này cả hai mắt hắn đã nhắm nghiền, thật ngạc nhiên là hắn lại lăn ra ngủ. Tiếng thở của hắn, giống như một đứa trẻ mệt mỏi mà thiếp đi, mặc dù trên mặt vẫn còn vấy máu của rất nhiều

người, trông hần vẫn thật thanh thản, máu trên mặt nhuốm đỏ khiến mặt hần càng thêm diễm hồng, giống như hồng hài nhi đang say rượu vậy!

Trái tim nàng run lên (mềm ra), lập tức dang đôi tay, để thân hình cao lớn của Hy Bình dựa vào cơ thể mềm mại của nàng, miệng khẽ cất giọng êm ái: “Hần ngủ rồi”.

Trì Thương bất chợt ghé vào tai của vị thanh niên lĩnh chủ nói bằng một thứ tiếng khác: “Điện hạ, cái dã thú chi huyết lại tồn tại trong nội thể của hần, một khi bộc phát thì sẽ làm hần mất đi lý trí, sau đó sẽ khiến hần trở nên thật khủng khiếp. Nhưng lại cũng có một khuyết điểm là máu cái dã thú của hần một khi dừng lại thì tiềm năng của hần cũng mất theo, vì thế hần phải ngủ một khoảng thời gian để hồi phục. Cho nên bây giờ là cơ hội để có thể giết hần, nếu không, sau này có lẽ không thể hạ thủ hần được nữa.”

Thanh niên trầm ngâm một lúc, bất chợt hỏi: “Dã tính của hần có thể mọi thời điểm bạo phát chăng?”

Trì Thương đáp: “Cái sự bạo phát này có lẽ là rất hiếm, tổng quát mà nói, chỉ khi thật sự phần nộ hoặc thật sự nguy hiểm, thì sau đó sẽ bạo phát ra.”

Thanh niên nói: “Với cái đó có thể có cơ hội hạ thủ hần, nếu như hiện tại động thủ, chúng ta có lẽ không là đối thủ của bọn người này.”

Trì Thương nói: “Tức sử bính trừ nhất tử, đầu tiên phải giết Hoàng Hy Bình, không thể chờ hần tỉnh lại.”

Hai gã dùng ngôn ngữ Đông Dương nói chuyện, ngoại trừ Đông Dương nhân còn những người khác đều không thể hiểu, nhưng thấy đôi mắt như lang sói của Trì Thương nhìn lên thân thể Hy Bình trong lòng Mộng Hương, chúng nhân trong Võ lâm tứ đại thế gia tức khắc phòng bị bọn Đông Dương nhân đột kích. Tất cả là vì Hy Bình đã giết rất nhiều Đông Dương nhân, dĩ nhiên bọn chúng sẽ không để qua chuyện này (dịch theo ý hiểu).

Trì Thương cùng Dương Long Quân giống nhau, có lẽ là nhẩn giả (ninja), không một ai biết như thế nào, chợt hần biến mất. Khi mọi người còn đang ngạc nhiên, bỗng nghe “bùng” một tiếng, thân ảnh của Trì Thương bị Mộng Hương xuất ra một đạo tuyết bạch chưởng kinh kích trúng, sắc mặt hần trắng bệch vì trúng thương trùng trùng nhìn Mộng Hương. Không thể hiểu nổi tại sao nữ nhân này lại có khả năng nhìn ra ẩn thân thuật của hần.

Mộng Hương dùng đôi nhãn thần mỹ lệ nhìn Trì Thương, lạnh lùng gần giọng nói: “Nếu ngươi muốn giết hần ta thì hãy đợi sau khi hần tỉnh dậy. Bây giờ hần đang ngủ li bì, nếu ngươi ra tay lần nữa, hừ!”

Trì Thương nhìn đôi mắt vô cùng mỹ lệ của thiếu nữ, đột nhiên phi thân đến bên cạnh thanh niên dùng ngôn ngữ Đông Dương nói: “Điện hạ, nữ nhân này đích thực võ công cùng vẻ mỹ lệ không gì so sánh được.”

“Lui!” Thủ lĩnh thanh niên trầm giọng hạ lệnh, tả hữu đông dương nhân theo gã rời khỏi Phong Nhân viện. Khi đến oai phong hơn trăm người, đến khi rời đi trái phải chỉ còn năm mươi mạng. Một nửa trong số họ đã sớm táng mạng trong tay Hy Bình.

Mối thù này, không những không thể giải quyết, mà còn sâu sắc hơn.

Tại Phong Nhân viện thấy Mộng Hương cùng Hy Bình đi lại, Xuân Yển cảm kích nói: “Cám ơn người!”

Mộng Hương điềm nhiên đáp: “Không cần phải cảm ơn, ta cũng không muốn thấy nhiều người chết trong tay hần.”

“Thật không nghĩ là tỷ phụ của ta lại chết dưới tay người khác, thật là?” Hoa Tiểu Ba tỏ vẻ thông minh nói, hai cái nhãn cầu của hần cứ chăm chăm nhìn Mộng Hương.

Độc Cô Minh ngây dại ngẩng nhìn khuôn mặt của Mộng Hương, kinh thán nói: “Mộng Hương tiểu thư, nàng quả thật là vô cùng đẹp, mãi đến giờ mới có thể nhìn thấy diện mạo thực của nàng, khiến ta chẳng còn biết phải dùng lời nào để diễn tả vẻ mỹ diệu của nàng.” Tên tiểu tử này, lúc nào cũng dùng những lời tâm tình tuyệt vời nhất để tán mỹ nữ.

Mộng Hương chỉ nở một nụ cười nhẹ với hần lập tức đã khiến trước mắt hần xuất hiện vô số vì sao - lập tức ngất xỉu!

Triệu Tử Uy nhìn Mộng Hương, miệng nở nụ cười một cách ngây ngô, như quên hết tất cả ngôn ngữ.

Đừng nói hai kẻ đó cùng với Hoa Tiểu Ba, cả nhóm người Lôi Long cũng bị vẻ đẹp của Mộng Hương làm rung động, sự chấn động giống như vừa mới thấy Hy Bình phát cuồng, có cùng một độ lớn.

Mộng Hương không lý tới những hành động của mọi người, vẫn lãnh đạm nói: “Ai đỡ hần?”

Hoàng Đại Hải cùng Lôi Long hai người chợt tỉnh, mỗi người tiến đến một bên Hy Bình, Hoàng Đại Hải nói: “Lôi Long, ta sẽ đi cùng đại ca.”

Nói xong, hần mang Hy Bình tiến vào Phong Nhân viện, Vưu Túy, Đỗ Quyên, Thi Nhu Vân cùng Đỗ Mạnh Mạnh đi với họ, Xuân Yên nhìn Mộng Hương một lúc, sau đó dắt Tiểu Nguyệt cùng Âu Dương Chân cũng hướng về hướng Phong Nhân viện mà đi.

Tứ Cửu đột nhiên nói: “Mộng Hương, ta có thể cũng gia nhập hàng ngũ những người theo đuổi nàng?”

Triệu Tử Uy cùng với Triệu Tử Thanh trừng mắt nhìn hần, hần liền cười lớn một tiếng, kể đến Kim thương chậm bước tiến nhập vào Phong Nhân viện, đồng thời nói: “Lão bà, chúng ta vào xem Hy Bình thế nào!”

Đại Nỵ không nói gì, mặc nhiên thừa nhận là Thiên Trúc thê tử của Tứ Cửu đi vào theo. Triệu Tử Thanh, Dạ Lai Hương cùng Ngọc Diệp tam nữ cùng nhìn nhau, rồi chuyển thân đi vào.

Độc Cô Minh nhìn Triệu Tử Uy nói: “Chúng ta hà tất phải đối địch với nhau, huynh hãy trở về với vợ của huynh đi.”

Triệu Tử Uy trừng mắt đi tới đáp: “Ta không thể nào nhường cho người được.”

“Uy ca, ta nhìn ngươi cũng không có muốn ca hát, ha ha!” Hoa Tiểu Ba mặt nói thế mặt khác trở nên một kẻ trốn tránh về phía Phong Nhân viện. Nói thật, Triệu Tử Uy lời nói tuy lớn nhưng nắm tay của hần lớn hơn nữa, hần Hoa Tiểu Ba đầu thì không biết lớn bao nhiêu, khi một quyền to lớn đánh tới, hiện tượng này giống như người đồng dương phá hoại nên bất hảo, thật sự thì cực kỳ bất hảo.

Độc Cô Phách than: “Cuồng đao Lôi Liệt cuối cùng đã tìm được truyền nhân, tôn nữ tể này của ta so với cuồng đao thì lại càng cuồng hơn, ha ha, Lôi lão ca quả nhiên là biết tuyển người.” Ông ta đã sớm quên rằng mình đã từng nói Hy Bình vốn chẳng ra gì, người già thì thường mau quên, có thể tha thứ trong mọi chuyện.

Vương Ngọc Phân cười nói: “Ta nghĩ hần ta đích thực là bị điên.”

“Ta lại nhận ra cái dạng đó, đơn giản là với dã thú không có gì khác biệt.” Đây là lời của Hoa Tiểu Thiên ở cạnh bên Triệu Tử Hào.

Hoàng Dương nói với nàng ta: “Thiên Nhi, tới đây với sư thúc!”

Hoa Tiểu Thiên đến bên cạnh Hoàng Dương, hỏi: “Sư thúc, có chuyện gì không?”

Hoàng Dương thì thầm bên tai nàng ta: “Hần ta là nhi tử của sư thúc, con không nhận ra sao?”

Hoa Tiểu Thiên lắc đầu.

Hoàng Dương nghĩ một lát, rồi tế nhị nói nhỏ nhẹ: “Dù hần có điên cuồng thế nào, hần là nam nhân đầu tiên của con đó, hiểu chưa?”

Hoa Tiểu Thiên sắc diện đột ngột thay đổi, ký ức từ từ hiện ra, hình như nàng ta đã nhớ lại cái văng sự mà không thể nào xóa bỏ, nhìn chăm chăm vào Hoàng Dương một khoảng lâu, rồi hỏi lại: “Sư thúc, Hoàng Hy Bình hần ta là nhi tử của người, cái đứa bé đó.....?”

Hoàng Dương gật đầu, trầm giọng nói: “Hiện tại hần là trưởng phu của muội muội con, con không cần nói nhiều về hần, dầu sao hần không biết gì, và cái không biết cũng là một lý do, hần dù sao cũng là một đứa trẻ đáng yêu, con nên biết điều đó.”

“Con phải đi xem một cái, cái tên hỗn tiểu tử này, dù có chết con cũng nhớ hần, vì hần đã khi phụ con.” Hoa Tiểu Thiên quay người bước đi.

Triệu Tử Hào hỏi: “Sư thúc, người và Tiểu Thiên vừa nói những gì vậy?”

Hoàng Dương vung về trả lời: “Nói về những chuyện trong quá khứ.” Bất chợt ông ta lại thấy điều này thật không công bằng với Triệu Tử Hào.

Hoa Sơ Khai giật mình nhìn Hoàng Dương, la lên: “Người thật là hồ đồ.”

Hoàng Dương cúi đầu xuống rồi không nói thêm gì nữa.

“Sự vụ gì đã phát sinh ở đây vậy?”

Đó là thanh âm của Lăng Vô Tâm, hần và Thủy Khiết Thu, Thủy Tiên cùng Lạc Thổ tiến đến, làm cho mọi người có chút bất ngờ.

Đỗ Thanh Phong nói: “Có vài tên Đông Dương gây sự ở đây.”

Ông ta đã đơn giản hóa những việc đã xảy ra để kể lại, dĩ nhiên cũng có vài điều không nên kể ra.

Thủy Khiết Thu đột nhiên nói: “Thủy Tiên, chúng ta hãy vào xem!”

Lăng Vô Tâm cùng Lạc Thổ lúc này không quản đến họ, hai tên lúc này chỉ nhìn đến Mộng Hương, bốn ánh mắt như bị Mộng Hương hút chặt lấy, họ nhận ra Mộng Hương từ thân ảnh của nàng, Lăng Vô Tâm không ngần ngại đến trước mặt Mộng Hương, nói: “Mộng Hương tiểu thư, nàng vì ai mà bỏ khăn che mặt vậy?”

Minh Nguyệt Phong vốn có quy định, Nguyệt nữ khi hành tẩu giang hồ thì nhất định phải đeo khăn che mặt, nếu Nguyệt nữ có thể vì nam nhân nào đó mà nguyện ý giải khai có nghĩa là Nguyệt nữ đã quyết định lấy nam nhân ấy. Nguyệt Nữ của Minh Nguyệt Phong cũng có một tình huống khác là không được phép lấy nam nhân có địa vị thấp hơn, điều này là do Nguyệt nữ đời thứ sáu Mộng Tiên khởi xướng. Mộng Tiên để tránh khỏi ánh mắt của vô số người trong giang hồ mà mang khăn che mặt, hướng về phía người trong giang hồ mà lập lời thề rằng, trừ khi có nam nhân nào khiến nàng cam tâm tình nguyện cởi bỏ khăn che mặt, nàng sẽ lấy người đó. Còn nếu không ai có thể khiến nàng cởi bỏ khăn che mặt, nàng sẽ không để lộ ra chân diện mục thực sự của mình. Tuy nhiên, cho đến khi nàng tuổi già, cũng không một nam nhân nào có thể đến để cởi bỏ tấm khăn của nàng, cũng bởi vì thế, mà trước khi nàng chết, nàng đã quy định Nguyệt nữ không được phép thành thân, nhưng đến đời Nguyệt nữ thứ 8 Mộng Tình đã không tuân thủ di ngôn ấy.

Thực không biết được Mộng Hương có phải cũng như vậy không?

Mộng Hương kéo khăn che mặt lại, nói: “Ta không bỏ khăn che mặt vì ai cả, kể cả có bỏ ra cũng không nói lên điều gì, Lăng Công tử, người quá đa tâm rồi.”

Lăng Vô Tâm lúng túng chỉ biết cười xòa.

Triệu Tử Uy nói: “Lăng Vô Tâm, người thật là mệt, khi nào Mộng Hương cô nương muốn cởi bỏ khăn che mặt mà chẳng được, để người ta phải mang khăn che mặt cả đời chẳng phải là quá khó hay sao?”

Chính Lăng Vô Tâm cũng đang muốn tranh giành cơ hội với hần, làm sao hần có thể chịu phục?

Lăng Vô Tâm đáp: “Nguyệt nữ không thể bỏ khăn che mặt ở bên ngoài, người chẳng lẽ đến cả điều này cũng không biết hay sao? Đương nhiên, như quả Mộng Hương cô nương không phải là Nguyệt nữ, tự nhiên không cần phải đeo khăn che mặt, giống như Mộng Tình hiện tại, bà ta đâu có đeo?”

Triệu Tử Uy nói: “Mộng Hương mới xuất đạo, chắc gì đã là nguyệt nữ, hà tất cô ấy phải che mặt?”

Lăng Vô Tâm đáp: “Cô ấy đã là nguyệt nữ, đương nhiên phải che mặt.”

Triệu Tử Uy không phục nói: “Sao không thấy Bao Nguyệt giải thích?”

Lăng Vô Tâm trả lời lại: “Nàng ta thích thì ai quản được.”

“Điều đó là kết cục.” Triệu Tử Uy đắc ý nói tiếp. “Khi nào họ thích thì mang, khi nào tháo xuống, người có quản được không? Người hỏi những lời dư thừa!”

Tại sao Mộng Hương lại tháo khăn ra, mẹ nó, thật là kinh tởm (tiếng anh kì quá.. ai xem lại giúp “mụ đích, cú ác tâm đích”)! Triệu nhị công tử từ trong tâm phát ra lời chửi rủa.

“Vì sao lại phát sanh ra vấn đề này?” Chỉ nói ra vài từ, đã khiến cho con người khó chịu.

Mọi người nhìn ra đó, nguyên lại là một bộ đầu dẫn một toán quan binh tiến đến.

Lạc Thổ bầm lại: “Có một vài tên quỷ tử Đông Dương gây phiền hà ở đây, nhưng đều bị chúng tôi xử lý cả rồi.”

Tên bộ đầu nghe Lạc Thổ nói xong, cũng quan sát quốc y của mấy thi thể đó, thật sự mừng rỡ la lên: “Mẹ nó, mấy quỷ tử Đông Dương này chạy vào Trung Nguyên thật không biết phép tắc gì cả, giết rất tốt! Uy, ta đã nói Lạc thiếu gia, tại sao không cho người thông báo cho ta sớm, để bọn ta có thể thực hiện hành động bảo vệ quốc gia, cũng như giúp một phần sức lực?”

Lạc Thổ cười nói: “Ta biết nha môn có nhiều sự vụ bận rộn, nên không dám làm phiền các người thôi.”

Bộ đầu cười nói: “Đâu có, đâu có, dốc sức vì nước là việc của bản nhân. Các huynh đệ, đem những thứ này ra ngoài cho chó ăn, mẹ nó, vài con chó kia trong phủ mấy hôm nay phát tình, cần thiết một lượng lớn hàng để bổ sung tình dục, chút hàng này vừa hay. Đồ chó đẻ, cái gì, chạy tới lãnh địa của lão tử ồn ào à, không chết mới lạ!” Lão tử vẫn chưa xuất thủ a!

Mộng Hương nhú mày rồi nói: “Mộng Hương xin cáo từ!”

Đỗ Thanh Phong đáp lại: “Thật may mắn khi có các người hôm nay.”

“Bảo Nguyệt, chúng ta đi!” Mộng Hương chuyển thân rồi bỏ đi.

Bảo Nguyệt nhìn vào phía trong của Phong Nhân Viên, thở dài một cái, sau đó đi theo Mộng Hương.

Lưỡng nữ sánh đôi nhau ly khai Phong Nhân Viên, trong lúc đi, Bảo Nguyệt lại nói: “Tỷ tỷ, muội sợ rằng sẽ có lúc hấn sẽ giết tỷ.”

Mộng Hương đáp: “Hấn không dám đâu.”

Bảo Nguyệt lại nói: “Nhưng hấn ta vừa rồi mất lý trí tại thời điểm đó.”

Mộng Hương nói lại: “Điều này tỷ cũng không thể giải thích với muội được, vô luận trường hợp nào, hấn sẽ không đánh ta, lý trí của hấn đã bị chôn vùi bởi vì nữ nhân của hấn bị giết, tỷ cũng sẽ không thể hy vọng hấn lại có thể phần nộ như vậy. Bảo Nguyệt, muội sợ hấn sao?”

Bảo Nguyệt trả lời: “Bảo Nguyệt không sợ hấn, hấn vĩnh viễn sẽ không làm muội tổn thương.”

Mộng Hương bất chợt u u nói: “Nếu chúng ta bị tổn thương bởi người khác, có thể hấn cũng rất phiền não?”

Bảo Nguyệt ngây thơ hỏi lại: “Tỷ tỷ, ai sẽ làm tổn thương chúng ta?”

Mộng Hương như không quan trọng đáp lại: “Thì không phải tất cả nữ nhân của hấn sao!”

Bảo Nguyệt nói: “Tỷ tỷ, tại sao hấn đánh một quyền vào cổ tay người kia lại có thể khiến cho cả cổ tay đó bốc cháy, nhưng hấn đánh quyền đó vào người khác lại không xảy ra tình huống như vậy.”

Mộng Hương nói: “Đó là quyền đầu tiên của hấn! Quyền đó của hấn phát ra kèm theo cả tiếng sấm, lúc đó hấn phải có chút lý trí cuối cùng, Lôi Kiếp đao pháp của hấn cũng có cùng tính chất như quyền, tạm gọi là Tác Lôi Bạo quyền của hấn đi, còn như quyền của hấn xuất ra sau đó, lại không hề kèm theo tiếng sấm, đó là vì hấn đã hoàn toàn mất đi lí tính, sau này chính là quyền của dã thú, bản năng có thể đánh đá tan thành bột. Lực lượng của hấn, tại thế giới này, là không ai địch nổi, do đó cái gì bị hấn nắm được đều bị hấn xé ra tan tành.”

Bảo Nguyệt đột nhiên nói: “Muội thích bộ dạng hào sảng và vô lại của hấn, không thích nhìn hấn sát nhân, lúc hấn sát nhân thì tình cảnh rất khủng bố, mặc dù muội không sợ hấn, nhưng thật sự không muốn nhìn thấy.”

Mộng Hương nói: “Hấn sau khi tỉnh lại sẽ trở lại là tên vô lại trước kia, thậm chí vô sĩ ấy, việc hôm nay, ta dám đánh cược rằng, trong kí ức hấn cũng thấy mơ hồ, nhược hấn có hồi tỉnh lại, hấn cũng sẽ không đáng sợ như thế, cho dù có thể sử ra Lôi Kiếp Đao Pháp, cũng chỉ có thể xem như một đại cao thủ. Ta tịnh không e ngại lôi kiếp đao pháp của hấn, ta chỉ sợ sức mạnh và thú tính trong người hấn, còn một điều, cơ thể hấn hầu như cứng cáp mạnh mẽ không thể thương tổn. Cho nên, nếu hấn không gây tổn thương người, rất ít người có tài năng làm tổn thương đến hấn. Quyền vương? Nên gọi là Dã thú vương!”

Bảo Nguyệt nói: “Muội đột nhiên rất thích nghe hắc hắc, thật sự, hắc hắc tuy rất khó nghe khiến người nghe nào không cách nào chịu được, nhưng lúc hắc vô ưu vô lự cùng với một đứa hài đồng (đứa bé) ấu trĩ vô tri tâm hồn cũng rất đáng yêu, nhìn bọn họ hát gây sự chú ý cũng rất buồn cười.”

Mộng Hương nói: “Sau khi hồi tỉnh hoàn toàn hắc rất ít khả năng trở nên nghiêm túc, cái kiểu đáng ghét đó chính là tính cách không thể sửa đổi của hắc, mỗi lần nhớ lại là khiến người khác bức mình.”

Lưỡng nữ vừa đi vừa nói, đã vào đến Đại Địa Minh, rồi trở về phòng, để tái kiến sư phụ Mộng Tình.

Mộng Tình nói: “Đã trở về rồi! Sư phụ nghĩ rằng hắc ta không hát thì các con sẽ trở về, không tưởng lại lâu đến thế, đã dùng bữa tối chưa, tại sao không ở đó dùng cơm tối luôn rồi hãy trở về?”

Bảo Nguyệt nhìn vào Mộng Hương, rồi kể lại những sự tình đã xảy ra ở Phong Nhân viện.

Mộng Tình lắng nghe, trầm tư một lúc lâu, cho đến khi Bảo Nguyệt cất tiếng hỏi, thì bà ta sau đó đáp lại: “Mọi việc, sư phụ lại không tưởng được vài sự tình.”

Mộng Hương hỏi: “Sư phụ, Huyết Ma có phải thật sự khủng bố lắm không?”

Mộng Tình không ngờ được Mộng Hương lại hỏi như vậy, bèn trả lời: “Huyết ma thật sự không dễ sợ, hắc cũng không mất đi lý tính, tuy nhiên, có thể hài tử này, sao lại giống như vậy?”

Mộng Hương nói: “Theo đệ tử biết, trong người chàng có ma khí, tà tính và thú tính bản năng.”

Mộng Tình khẽ nói: “Con người ta ai cũng đều có thiện lương trong tâm, tuy nhiên từ khi sinh ra nó đã kế thừa dòng máu tàn nhẫn của tổ tiên.”

Bảo Nguyệt biện bác nói: “Không, sư phụ, chắc gì đã như thế, Hy Bình tuyệt đối không phải con người tàn nhẫn, khi chàng tỉnh ít khi chàng giết người.”

“Nhưng lúc điên cuồng thì sao?”

Bảo Nguyệt nói: “Nhiều người muốn giết chàng, chẳng lẽ chàng bó tay chờ chết.” Nàng có chết cũng bảo vệ Hy Bình, trong tâm linh cũng như trái tim nàng Hy Bình rất là quan trọng, vô luận chàng ta làm gì, nàng ta đều nghĩ điều đó là đúng. (bất luận ai nói xấu chàng, nàng đều không đồng ý)

Mộng Tình đáp lại: “Đừng tranh luận nữa. Ôi! Lúc bắt đầu thật sự không nên, Hương Hương, hy vọng con sẽ giấu kín chuyện này, con cũng thấy, nếu để người trong giang hồ biết được thân phận thật sự của hắc ta, thì có biết bao nhiêu người lại phải chết thêm nữa. Bảo Bảo nói không sai, nhiều người muốn giết hắc, và hắc đích thị không muốn bị đàn áp, như tổ tiên của hắc, ông ta cũng hành động tương tự. Có lẽ điều này cũng phải cảm ơn tới Hoàng Sơn thôn và Hoàng Dương, đã dẫn dắt tích cách của hắc ta trở thành thật vô lại, nhưng ta lại thích cái tính vô lại hơn, và cũng không muốn hắc trở thành đời tiếp theo của Huyết Ma.”

Mộng Hương gật đầu, trong khi Bảo Nguyệt lại không rõ ràng, bởi vì, tâm lý của nàng ta đang không tốt, kháng nghị nói: “Sư phụ, tại sao người lại nói những lời đó với Mộng Hương, cái đó Bảo Bảo thật sự không hiểu?”

“Đừng nên biết quá nhiều.” Mộng Tình nâng khuôn mặt Bảo Nguyệt lên rồi nói: “Có muốn sư phụ giải khai cái giao kết của hai đứa tụi con cho con không?”

Bảo Nguyệt hỏi: “Giao kết gì?”

Mộng Hương cất tiếng hỏi: “Sư phụ, người có nói rằng, con và Bảo Bảo có một ước định với nhau phải không?”

Mộng Tình gật đầu, Mộng Hương cúi đầu xuống không nói tiếng nào nữa.

Bảo Nguyệt lên tiếng: “Sư phụ, Bảo Bảo không muốn giải khai, thật sự, Bảo Bảo phải cùng tỷ tỷ ở chung một nơi.”

“Hương Hương, sao con không nói gì?” Mộng Tình nhìn Mộng Hương hỏi.

Mộng Hương ngẩng đầu lên, trong khóe mắt rướm lệ, nói: “Sư phụ, người muốn bức ép Hương Hương sao?”

Mộng Tình mỉm cười nói: “hài tử ngốc, sư phụ làm sao lại bức ép con được? Đi! Chúng ta dùng cơm.”

165. Chương 164: Ma Thê Chi Thuyết

Đỗ Thanh Phong cùng Độc Cô Phách suất lĩnh đám người Triệu Tử Hào đi trước Đại Địa Minh. Lạc THỔ và Lăng Vô Tâm cũng không tiến vào phong nhân viện, bọn họ chỉ thông tri với Đỗ Thanh Phong sau đó thì trở về. Sau khi đám bộ đầu gọi người thu thập những thi thể tán lạc trên mặt đất thì đám người trong phong nhân viện dùng rất nhiều nước rửa sạch lại.

Hy Bình nằm trên giường, trong phòng của hắn đứng đầy người.

Vết máu trên mặt hắn đã được Đỗ Quyên và Dã Mân Côi rửa sạch, mọi người lúc ấy ngạc nhiên phát hiện ra những phù thủy trên mặt hắn đã biến mất, khôi phục lại vẻ tuấn mỹ như thần trước đây của hắn.

Đến giờ nhìn hắn an ngủ trên giường mọi người không thể tưởng tượng được vừa rồi hắn điên cuồng và tàn bạo như thế nào.

Xuân Yển ngồi ở mép giường, vuốt ve khuôn mặt của hắn, sâu xa nói: “Người cứ như vậy ngủ đi, hài tử của ta. Mặc kệ lúc người tỉnh là hình dáng gì, trong lúc người ngủ thì đều là đứa con đáng yêu nhất của ta. Cho dù bàn tay người thủ đầy máu tươi nhưng trong lòng người, người vẫn thiện lương trong sáng. Vì người là hài tử nương yêu thương nhất.”

Xuân Yển nhớ rõ lúc Hy Bình còn ở Hoàn Sơn Thôn, trong thú liệt đại hội ngày đó cũng bởi vì cùng mãnh hổ chiến đấu sức lực tiêu hao mà ngủ say. Hy Bình tuy không phải là thân sinh nhi tử của nàng nhưng từ nhỏ nàng đã nhìn hắn lớn lên, trên tình cảm mà nói nàng đối với Hy Bình tình cảm còn vượt xa cả Đại Hải và Tiểu Nguyệt.

Rất nhiều người không hiểu cảm thức của Xuân Yển nhưng Hoàng Dương và vợ chồng Hoa Sơ Khai đều hiểu được. Lúc trước Mộng Tình ở Trường Xuân Đường sinh sản chính là Âu Dương Chân tiếp sinh, Mộng Tình lúc ấy nhờ vợ chồng Hoàng Dương đem Hy Bình ẩn trốn khỏi chốn vô lâm thị phi chính vì sợ dòng máu huyết ma của phụ thân hắn di truyền lại trên người hắn. Mà sau cái ngày tinh phong huyết vũ khi xưa hai mươi năm, chẳng hai liệu được Hy Bình lại hồ đồ bước vào chốn giang hồ này. Tại hôm nay hiện ra cái gốc rễ tàn nhẫn vô nhân tính của dòng máu huyết ma. Điều này không thể không khiến cho Xuân Yển cảm khái. Dù sao hắn cũng do một tay nàng nuôi dưỡng thành. Từ sâu thẳm trong lòng mình, nàng đã cho hắn trở thành chính nhi tử thân sinh của mình, là đứa con nàng yêu thương nhất. Làm một mẫu thân, vô luận đứa con mình như thế nào, tình mẫu tử lúc nào cũng chiếm vị trí thứ nhất.

Vưu Túy ngắm nhìn Hy Bình đang ngủ say, nàng đã rất nhiều lần ở trong mơ nhìn thấy hắn, nhưng cho tới giờ phút này mới cảm nhận hắn là đáng yêu, yên tĩnh đến như vậy. Có lẽ chính là cái cảm giác mưa tan gió ngừng, vừa rồi Hy Bình khiến cho nàng chấn động quá lớn, nếu nói lúc trước nàng tưởng rằng mình có thể đánh thắng Hy Bình thì chỉ là đối với khi hắn bình thường mà thôi. Hy Bình cũng đã từng nói với nàng rằng hắn quả thực có thể giết được nàng, lúc đó nàng không tin. Nhưng trải qua trận chiến tại La Phủ cùng huyết tinh hôm nay, nàng rốt cục cũng hiểu được nam nhân này sở hữu một lực lượng vô cùng cường đại. Cường đại khiến cho người khác phải khựng hoảng. Thi Trúc Sinh từng nói qua, hắn là một quái vật không thể dự đoán, lời nói đó của hắn rất đúng, nam nhân này chính là một quái vật, một kẻ phi thường.

Vương ngọc Phân nhớ lại không lâu trước Hy Bình từng nói - Tuyệt đối so với sự tưởng tượng của người lợi hại hơn - Những lời này tại hôm nay đã chứng thực, nàng cho tới giờ chưa từng nghĩ người và thú lại giống nhau như thế, một phần cuồng dã này lại khiến tâm linh nàng buồn bã.

Tứ Cửu nhìn trong phòng đầy người, lại thấy Hy Bình vô sự hắn cũng an tâm đem theo đám nữ nhân của mình về phòng. Vừa mới báo cừ, vô luận là từ thân thể hay tâm hồn, hắn đều muốn thả lỏng một chút. Thêm nữa, hắn đã một thời gian không cùng năm thiên trúc mỹ nữ của mình phong lưu, có lẽ phải ôn lại mộng cũ thôi.

Âu Dương Chân thay Tiểu Nguyệt chữa thương. vết thương của Tiểu Nguyệt không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được. Nhưng trong lúc chữa thương cho Tiểu Nguyệt, nàng lại ngạc nhiên phát hiện ra Tiểu Nguyệt đã mang thai. nàng chưa từng nghe qua Tiểu Nguyệt có nam nhân, làm thế nào lại mang thai được? Nàng nghĩ, có lẽ phải tìm cơ hội nói chuyện với Xuân Yển.

Hoa Sơ Khai nhìn mọi chuyện tại Phong Nhân viện đã xong rồi liền cùng với Hoàng Dương đem theo đám

Lôi Long cùng Đại Hải về Đại địa mình. Tuy nói liều mạng ông không có khả năng, nhưng tứ đại võ lâm có chuyện, Trường Xuân Đường cũng không tránh được. Huống hồ, trong đám hậu bối này tuy kẻ đánh nhau được không ít nhưng cũng không ít kẻ vô dụng. Đám người tuổi trẻ này hình như không để võ lâm chính sự đặt vào trong lòng, bọn chúng chỉ để đám mỹ nhân võ lâm vào mắt thôi. Có nhiều lúc ông cũng thấy đám tuổi trẻ này khiến cho tổ tiên phải xấu hổ. Chỉ là, mỗi người lớn đều có cách nghĩ của người lớn, ông đã già rồi, quản không được chuyện của tuổi trẻ nữa. Chỉ có thể làm hết trách nhiệm của mình thôi. Khiến cho người vui mừng chính là đám người trẻ tuổi này tuy học hành không ra gì nhưng cũng không khiến cho võ lâm tứ đại gia mất uy phong - Người trong võ lâm coi kẻ lợi hại là lão Đại, đây không cần phải nói! Huống hồ, trong đám trẻ này cũng có một hai tên vẫn còn bình thường, tỷ như là Triệu Tử Uy, Hoàng Đại Hải, Lôi Long chẳng hạn! Nếu miễn cưỡng cho là bình thường thì có thể thêm vào Độc Cô Minh, Hoa Tiểu Ba cũng được.

Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh liếc nhau, tâm thần tương thông, cùng bám theo móng của Hoa Sơ Khai rời khỏi.

Triệu Tử Uy nhìn lại, trong lòng cũng quýnh lên: Khốn kiếp, hai tên tiểu tử kia nhất định là đi tiếp cận Mộng Hương rồi, đừng có cho rằng lão tử không biết. Nói cái gì mà chỉ có kẻ có mắt nhìn mới có thể thưởng thức mỹ nhân, lão tử nhìn qua cũng biết Bảo Nguyệt và Mộng Hương là tuyệt thế mỹ nhân. Bây giờ chứng tỏ điều này là sự thật, hai tiểu tử kia liền đem mấy câu lúc trước bỏ đi, lại có thể quay đầu lại tranh nữ nhân với lão tử. Có lão thiên mới cho các người tranh.

Triệu Tử Uy trong lòng lại hung hăng nghĩ, phải bám theo móng hai gã Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh mới được.

Vương Ngọc Phân nhìn đám nam nhân đã đi hết, cũng xoay người đi ra khỏi phòng Hy Bình. Rất nhiều nữ nhân cùng nàng đi khỏi. Trong phòng chỉ còn lại đám nữ nhân của Hy Bình cùng với Âu Dương Chân, Xuân Yển, Độc Cô Tuyết, Đỗ Mạnh Mạnh, Thủy Khiết Thu, Thủy Tiên và kẻ lúc nào cũng ngủ say như chết Hy Bình, còn một người luôn yên lặng Hoa Tiểu Thiên nữa.

Hoa Tiểu Thiên cũng không liệu được cái gã Đầu heo Hy Bình sau khi lau hết vết máu lại tuần mỹ như thế. Dù lúc trước Triệu Tử Hào cũng nói với nàng muội phu của nàng là một đại mỹ nam, nàng còn không tin. Nhưng tới giờ không tin không được nữa. Chính nam nhân trước mặt này khi còn trẻ lại khiến nàng thất thân hay sao?

Âu Dương Chân kéo Xuân Yển sang một bên nói nhỏ: “Tiểu Nguyệt mang thai rồi, người biết không?”

Xuân Yển rùng mình, nhỏ giọng nói nhỏ vào tai Âu Dương Chân: “Là con của Hy Bình”

“A?” Âu Dương Chân dường như hiểu được, lạnh nhạt cười nói: “Nguyên lai như thế.”

Thủy Khiết Thu đột nhiên nói: “Hắn khi nào thì có thể tỉnh lại?”

Không ai trả lời nàng, vì chính họ cũng không ai có thể trả lời vấn đề này được. Nếu có Tiểu Nguyệt ở đây có lẽ nàng ta mới trả lời được, chỉ là Tiểu Nguyệt lúc này đang ở một căn phòng khác đường thương.

Âu Dương Chân nói: “Thiên nhi, theo nương đi ra ngoài!”

Hoa Tiểu Thiên phức tạp nhìn Hy Bình lưu luyến một hồi. Sau đó xoay người đi theo Âu Dương Chân đi ra, nói: “Nương, được rồi, chúng ta đi ra ngoài, con cũng có mấy chuyện hỏi người.”

“Chuyện gì?”

“Hoa Tiểu Thiên nói: “Tới phòng nương nói sau đi!”

Hai mẹ con rời đi, Xuân Yển liền ngồi xuống mép giường, chờ đợi nhìn đứa con trai của mình đang ngủ.

Thủy Khiết Thu nói: “Đỗ Quyên, sao hắn lại thành như vậy?”

Đỗ Quyên nói: “Tiểu thư, ta nhất thời cũng không rõ ràng lắm. Người tìm Đỗ Quyên hỏi xem sao. Tiểu Thư, tối qua hắn có đi tới chỗ người đứng không?”

Thủy Khiết Thu ừ nhẹ một tiếng, xem như trả lời rồi.

Đỗ Quyên mỉm cười nói: “Thủy Tiên, xem ra khuôn mặt hắc đã khôi phục rồi, sau khi tỉnh lại hắc có thể tìm người đây. Tiểu thư, Đỗ Quyên và Thủy Tiên có thể tạm thời xa người một thời gian được không?”

Thủy Tiên đỏ bừng mặt, hình như rất sợ Hy Bình tỉnh lại lập tức đòi nàng, hai bàn tay nhỏ lắc lắc cánh tay Khiết Thu, khổ cầu nói: “Tiểu Thư, chúng ta về đại địa mình đi!”

Thủy Khiết Thu nghe xong đỗ quyên nói, trên mặt cũng có chút hồng, cũng nghe theo Thủy Tiên yêu cầu, cùng với nàng ta đi ra. Khi nàng xoay người rời đi, còn nói một câu: “Hắc tỉnh lại thì đừng nói cho hắc biết ta đã tới thăm hắc.”

Đỗ Quyên nhìn bóng lưng của hai người rời đi, nói: “Chờ chàng tỉnh lại, ta sẽ nói ngay với chàng là tiểu thư đã tới thăm.”

Thủy Khiết Thu không có quay đầu lại, nàng không nghe được lời của Đỗ Quyên, chỉ là điều này với nàng không nặng yếu lắm. Ngày mai nàng cùng Lạc Thiên đính hôn rồi. Đây là hiệp nghị giữa cha mẹ nàng và Lạc Hùng. Lạc Hùng cũng không phải không biết Thủy Khiết Thu là Tuyết Kinh thân, chỉ là hắc cần tới thế lực của Tiên Duyên Cốc. Lạc Thiên cũng vậy, hắc cũng cần Thủy Khiết Thu hỗ trợ. Thủy Khiết Thu thì sao! Đây cũng là nguyện vọng từ nhỏ của nàng, mặc kệ cho tình cảm của nàng với Hy Bình thế nào, nàng cũng không có khả năng vĩnh viễn ở cùng với hắc. Ít nhất bây giờ là như thế, còn tương lai - nàng cùng với hắc có tương lai hay sao? Có lẽ không cso, vì thế hôm nay nàng đã đến đây, cũng là muốn thông báo việc đính hôn của nàng với Lạc Thiên, nhưng gặp lại Hy Bình bị mê man bất tỉnh, nàng buông tha hết tất cả. Vốn dĩ nàng có rất nhiều lời để nói, nhưng mà cho tới khi đi nàng cũng không nói ra. Có lẽ đời này nàng không có cơ hội nói ra lời trong lòng mình rồi.

Độc Cô Tuyết đi tới bên cạnh Độc Cô Thi ở mép giường, ngồi xuống, nhìn Độc Cô Thi đang nằm trên giường nói: “Người là Thi nhi phải không?”

Độc Cô Thi ngạc nhiên nhìn mỹ phụ trông giống với Đỗ Tư Tư này, nàng không biết đây là cô cô của mình. Từ khi nàng bị Hy Bình giữ lấy thì luôn luôn nằm ở trên giường, nam nhân này khiến nàng vài ngày không có ngồi dậy được.

Nàng nói: “Người là ai?”

“Ta là Độc Cô Tuyết, ông nội không có kể với người sao?”

Độc Cô Thi trên mặt tràn đầy xúc động, nói: “Người là cô cô? Đây là Thi nhi lần đầu tiên gặp người. Cô cô, không tưởng tượng được người lại còn trẻ như thế.”

Độc Cô Tuyết vuốt ve mái tóc của nàng, cười nói: “Đứa nhỏ này quả biết nói chuyện, sao lại nằm một chỗ bất động như vậy?”

Độc Cô Thi mặt đỏ lên, nhìn Hy Bình nằm trên một cái giường khác chẳng biết nói thế nào cho phải. Độc Cô Tuyết lại hiểu ra một chút - tiểu vô lại kia quả thực có tài làm cho nữ nhân nằm tê liệt trên giường.

Độc Cô Tuyết đứng lên, nói: “Thi nhi, Cô cô về đại địa mình trước, sau này cô cô sẽ thường đến thăm con.”

“Vâng, cô cô đi nhé, Thi Nhi cũng sẽ nhớ người.”

Độc Cô Tuyết vừa đi, Xuân Yến nhìn nữ hài tử ở trong phòng sau đó nói: “Vưu nhi, Nhu Vân, khi nào con trai ta tỉnh dậy các người hãy chuyển tới nơi này mà ngủ nhé, được không?”

Vưu Túy không nói gì cả, Thi Nhu vẫn lại hồng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nói: “A Di, nhu vẫn không ở chỗ này ngủ đâu, hắc là người xấu, Nhu vẫn sợ hắc lắm!”

Xuân Yến cười nói: “người sao lại sợ hắc chứ? Không phải người muốn giết hắc sao? Nên là hắc phải sợ người mới đúng chứ!”

Thi Nhu vẫn cúi đầu, nói: “Nhu vẫn cũng hận hắc.”

Xuân Yến nói: “Ta cũng không miễn cưỡng các người. Dù sao các người ở nơi nào ngủ đối với hắc cũng không ảnh hưởng gì cả. Sau khi hắc tỉnh lại cũng có thể đi tìm các người. Nhi tử của ta có cái tính xấu thế đấy”

Đỗ Quyên cười nói; “A DI cũng rất xấu a!”

Xuân Yến trả lời: “Tiểu ni tử này, còn bảo ta là A Di? Các người theo bình nhi nên giống như Đỗ Quyên, Đỗ Quyên, gọi lại một lần xem nào!”

Đỗ Quyên khuôn mặt ửng hồng, có lẽ cao hứng, nói: “Nương!”

Xuân yến mặt mày hớn hở, đứng thẳng người lên, nói: “Các người chiếu cố tốt bình nhi nhé, Nương phải đi khỏi đây thôi. Manh Manh, người cũng đi cùng nương chứ?”

Đỗ Manh Manh dạ một tiếng, ôm lấy cánh tay Xuân Yến. Đi ra khỏi phòng tiện thể khép cửa lại.

Độc Cô Thi không thấy ngoại nhân, hỏi: “Sao trên người chàng lại toàn là máu như vậy?”

Dã Mân Côi tả lại sự việc hôm nay một lần.

Vì vậy, Độc Cô Thi nhớ lại lần Hy Bình đối phó với Thái Hoa lăng tử, cũng rất tàn bạo. Nhưng nàng không biết Hy Bình lại đáng sợ như vậy, khi nghe xong vẫn không biết Hy Bình khủng khiếp như thế, chỉ nói: “Chàng đôi khi là như thế đấy. Chàng rất ít tức giận, cho dù bị người khác mắng là vô sỉ, tìm tới đánh nhau, chàng cũng chỉ trưng cái mặt của mình ra cười cười mà thôi. Chỉ tới khi chàng bị kẻ khác thương tổn mới khiến chàng tức giận. Tại Thiên Tự đoạt soái, chàng vì Tứ Cửu bị thương mà tức giận, lại vì Tiểu Nguyệt mà không màng sinh tử. Thật sự, các người nên tin tưởng ta, vô luận chàng đối với người khác tàn nhẫn ra sao. Đối với chúng ta mà nói chàng đều thiện lương nhất. Trên thế giới này, không có một ai lại đối với địch nhân và cừu nhân của mình thiện lương cả.”

Đỗ Quyên cười nói: “Thi thư, cái này chúng ta đều hiểu được, mọi người không trách chàng đâu. Sao có thể trách chàng được chứ? Dù thế nào chàng cũng là nam nhân của chúng ta. A! Nhu vân tử tử, người nói có đúng hay không?”

Thi Nhu Vân sững sốt một chút, dịu dàng nói: “Uh, người vấn ta hả? Ta sao biết được? Ta không phải là nữ nhân của hần!”

Dã Mân Côi trêu nàng ta: “Tiểu Nhu Vân của chúng ta đỏ mặt rồi kìa. Thật đáng yêu, chờ khi nào Hy Bình tỉnh dậy, ta bảo chàng hôn người vài cái. Di Tiểu Nhu Vân, người muốn đi đâu thế?”

Nhu Vân nói: “Nhu Vân muốn đi khỏi phòng này, các người đều bắt nạt Nhu Vân.”

Vưu Túy nói: “Ta cũng phải đi rồi, Nhu vân, chúng ta cùng đi.”

Vưu Túy vượt qua Thi Nhu Vân, cùng nàng ra khỏi phòng. Dã Mân Côi tiễn các nàng đi ra, hỏi: “Túy tỷ, đêm nay người có trở lại đây ngủ không?”

Vưu Túy quay đầu lại trả lời: “Đêm nay hần chưa tỉnh lại được đâu, thú tính khi ngủ có lẽ phải một thời gian dài. Trở lại nhân tính chắc phải mai mới được, ta bị hần ôm ngủ nhiều lần rồi, lúc hần ngủ cũng không để người ta nghỉ ngơi sao chứ?”

“Thế tỷ cứ nghỉ ngơi đi nhé! Hần tỉnh lại có lẽ một loại thú tính khác muốn phát tiết đấy.”

Dã Mân Côi đóng lại cửa, chợt nghe thấy Hy Bình kêu: “Nguyệt Nhi... nữ nhân thối kia dám dả thương Nguyệt Nhi của ta, ta xé người...”

Tam nữ trong phòng đều kinh hãi, tưởng hần tỉnh dậy, lại phát hiện hần vẫn ngủ say, lời nói lúc này có lẽ là ngủ mơ!

Dã Mân Côi sững sờ, lắp bắp: “Có lẽ lí tính của hần bị diệt là ở lúc Tiểu Nguyệt bị thiếu nữ đồng dương dả thương. Trước đó có lẽ hần vẫn còn một tia lí trí.”

Nàng biết chuyện giữa Hy Bình và Tiểu Nguyệt, Hy Bình với sự tình này không có giấu nàng.

Đỗ Quyên nói: “Mân Côi tỷ tỷ, muội nghĩ chàng với Tiểu Nguyệt có quan hệ không tầm thường. tình cảm của Tiểu Nguyệt đối với chàng không giống muội muội đối với ca ca, đây rốt cuộc là sao vậy?”

Dã Mân Côi do dự một hồi, thờ dài một tiếng rồi đem chuyện của Hy Bình và Tiểu Nguyệt kể lại. Nàng biết Độc Cô Thi và Đỗ Quyên đều là nữ nhân của Hy Bình, đều cùng yêu nam nhân này. Nhiều nữ nhân của hắn cũng biết rồi, hai nàng cũng có quyền được biết.

Độc Cô Thi cùng Đỗ Quyên nghe xong đều lâm vào trầm tư, sự tình này cũng quá hoang đường.

Dã Mân Côi thở dài: “Có lẽ các người không thể tiếp thu, nhưng các người cũng nên giữ bí mật. Chàng giấu rất nhiều người nhưng không giấu chúng ta. Có lẽ cha mẹ chàng cũng đã biết nhưng họ không nói gì. Ta đoán có lẽ còn có bí mật bên trong nữa. Các người có phát hiện ra là Hy Bình không giống cha mẹ chàng hay không?”

Độc Cô Thi trầm tư nói: “Nhớ rõ ở lúc tỷ vô chiêu thân, Từ Phiêu Nhiên có nói hắn giống như huyết ma Lâm Khiếu Thiên.”

Dã Mân Côi hỏi: “Huyết ma?”

Đỗ Quyên đột nhiên nói: “Muội nghe sư nương nói song bào thai của người Lạc U Nhi có nói qua tới huyết ma. Nhớ mang máng khi đó sư nương nói Huyết Ma với Nguyệt nữ Mộng tình của mình nguyệt phong từng có một đoạn ẩn tình. Mà nương với mộng tình lại là cựu giao, các nàng có thể có...”

Dã Mân Côi và độc cô thi hai miệng đồng thanh hỏi: “Có thể có cái gì?”

Đỗ Quyên nói: “Ta lần đầu tiên nhìn thấy Mộng tình thì thấy người có chút quyen mắt. Lúc này nghĩ thấy nàng rất giống Hy Bình. Hơn nữa, nàng nhìn chúng ta rất thân thiết, giống như đang nhìn con dâu vậy, muội chỉ đoán thế thôi.”

Độc Cô Thi lẩm bẩm: “Huyết ma cùng Mộng Tình? Mộng Tình và nương? Mộng Hương và Bảo Nguyệt từng gọi nương là sư cô. Mà nương cũng sử dụng võ công của Minh Nguyệt Phong, cái này...?”

Dã Mân Côi thở dài: “Thảo nào cha mẹ đối với chuyện giữa Hy Bình và Tiểu Nguyệt vờ như không thấy. Xem ra Hy Bình không phải là thân sinh nhi tử của họ rồi. Trên đời này làm gì có cha mẹ nào chấp nhận cho huynh muội loạn luân chứ?”

Đỗ Quyên nói: “Các người cũng đều khẳng định rằng Hy Bình là con trai giữa Mộng Tình và Huyết Ma sao?”

Độc Cô Thi nói: “Từ các dấu hiệu trên mà nhìn thì có thể khẳng định.”

“Vậy thì phiền toái rồi!” Dã Mân Côi cả kinh kêu lên: “Tứ đại thế gia và huyết ma có mối thù không đội trời chung, mà Hy Bình lại là con trai của Huyết Ma, vậy thì phải làm sao?”

Tam nữ, người nhìn ta, ta nhìn người. Cuối cùng, người nhỏ tuổi nhất Đỗ Quyên kiên định nói: “Chỉ còn cách bảo trì bí mật này, mặc kệ chàng là con trai ai, chàng đều là người ta yêu nhất. Muội mặc kệ là thù hay không thù, muội chỉ biết chàng là nam nhân của muội, bất kể trường hợp nào muội cũng ở cạnh chàng.”

Độc Cô Thi nói: “Ta cũng vậy.”

Hai nàng nhìn Dã Mân Côi nói không ra lời, chỉ thấy nàng đi tới mép giường Hy Bình ngồi xuống, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của hắn, nói: “con trai huyết ma? Kỳ thật rất nhiều người đều hoài nghi rồi, chỉ là chưa có chứng cứ mà thôi. Ta chưa thấy qua Huyết Ma, nhưng từ nhỏ ở thần đạo môn lớn lên, luôn luôn coi huyết ma là kẻ thù lớn nhất. Ma tính của hắn thừa hưởng của huyết ma, ta vẫn như cũ yêu cả ma tính của chàng, yêu tới nhập ma rồi. Đột nhiên ta cũng muốn nhìn mặt huyết ma kia, nhìn xem hắn có giống kẻ đáng sợ như mọi người thường nói hay không. Chẳng lẽ huyết ma thật sự không có điểm nào đáng yêu hay sao? Nhưng vì sao mộng tình lại cam nguyện sinh hạ Hy Bình chứ?”

“Ma có lẽ cũng có lương tâm, cũng có thiện lương. Hy Bình vốn chính là một kẻ vô lại thiện lương, nếu trong dòng máu huyết ma không có thiện lương thì làm sao có thể sinh ra một Hy Bình như vậy? Hoặc là tứ đại vô lâm thế gia đều sai rồi, năm đó huyết ma cũng phủ nhận không sát hại chương môn tứ đại thế gia. Với cái loại huyết tính này hắn tuyệt đối không thể nói dối, vậy thì ai lại giết tam đại chương môn kia?”

Dã Mân côi thì thảo tự hỏi rất nhiều, Đỗ Quyên chờ nàng nói xong, hỏi: “mân Côi tỷ tỷ, muội không hiểu rõ, rốt cuộc người muốn đối với chàng thế nào?”

Dã Mân cười thở dài: “Ta là người của chàng, là mẫu thân của con chàng. Chàng là ai không quan trọng, quan trọng là ta thuộc về chàng, việc này ta cũng rõ, đỡ quyên, người đa tâm rồi.”

Đỗ Quyên áy náy nói: “Xin lỗi, Mân Côi tỷ tỷ!”

Dã Mân Côi vui vẻ ôm lấy nàng ta, cười nói: “Chúng ta đều là nữ nhân của chàng, ta cũng giống như người yêu thương hần. Cho dù thế nhân có coi hần là ma nhân, chúng ta cũng sẽ trở thành thê tử của ma nhân, gọi là ma thê được không?”

Đỗ Quyên và độc cô thi đồng thanh nói: “Hay, chúng ta cùng là ma thê của chàng, chúng ta là thần canh giữ của chàng.”

166. Chương 165: Vô Tâm Phiền Nảo

Hoa Tiểu Thiển tiến vào phòng cha mẹ nàng, mẫu thân nàng hỏi: “Thiến Nhi, con có điều gì muốn hỏi nương?”

Hoa Tiểu Thiển do dự một lát, nói: “Nương, Hoàng Hy Bình này có phải chính là tiểu hài tử làm cho Thiến nhi bị đau hồi nhỏ đúng không?”

Âu Dương Chân sững sốt nhìn Hoa Tiểu Thiển, chẳng biết nên trả lời thế nào cho phải.

Hoa Tiểu Thiển nói: “Sư Thúc đã nói cho tiểu Thiển nghe rồi, nhớ rõ khi đó nó vẫn chưa có tên. Lúc còn nhỏ hần còn rất gầy gò, con gọi hần là tiểu hầu tử. Nương, hần có phải là tiểu hầu tử kia?” Trí nhớ của nàng quả nhiên siêu tuyệt, ngay tới cả sự tình lúc 5 tuổi cũng nhớ rõ như vậy.

Âu Dương Chân thở dài: “Đúng vậy, hần chính là tiểu hầu tử của người.”

“Nhưng mà...” Hoa Tiểu Thiển vẫn tiếp tục nói: “Hần căn bản không giống tiểu hầu tử. Hần cường tráng như một con trâu vậy. Hơn nữa hần không đáng yêu như cũ, lại còn có thể tuần mỹ như vậy, khiến nữ nhân ai cũng động lòng. nương, hần gầy như vậy sao lại có thể to lớn như bây giờ được chứ?”

Âu Dương Chân nói: “Hải tử lúc nhỏ gầy yếu lúc lớn lên đều cao lớn rắn rỏi. Còn Tuấn mỹ, hần lúc trẻ con cũng rất đẹp đó, chỉ hơi thôi.”

Hoa Tiểu Thiển chợt u uất hỏi: “Hần có thể còn nhớ con không?”

Âu Dương Chân cười nói: “Đồ ngốc ạ, hần sao có thể nhớ rõ con được chứ? Khi đó hần mới sinh được có nửa năm, làm sao có trí nhớ được? Ngược lại là người đó, sao lại nhớ kỹ như vậy chứ?”

Hoa Tiểu Thiển cười nói: “Kỳ thật con cũng không nhớ đâu, chỉ là đêm động phòng chợt phát hiện mình không phải xử nữ, đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ có một lần khóc rống. Sau này sinh ra hải tử cũng dần dần nhớ tới hồi nhỏ bé qua Tiểu Mạn với tiểu Ba cũng đã từng bế một đứa trẻ nữa tên là tiểu hầu tử. Khi đó cô cô còn thường xuyên bảo con bế hần, chơi đùa với hần nữa!”

Âu Dương Chân bật cười: “Cô cô của con hả?”

Hoa Tiểu Thiển ngạc nhiên hỏi: “Nương, có vấn đề gì sao?”

Âu Dương Chân nói: “Cô cô người bây giờ là nữ nhân của hần rồi. Bây giờ bị hần làm cho không dậy khỏi sàng được kia. Thật là, nữ nhân Hoa gia nhà các người, mỗi người đều bị hần chiếm tiện nghi cả, thật không nên cho hần sinh ra tại Trường Xuân Đường.”

“Phải không? Cô cô?” Hoa Tiểu Thiển càng cảm thấy ngạc nhiên.

Âu Dương Chân nói: “Tiểu Thiển, con không tin thì cứ tới đó mà xem. Nhưng mà đừng làm loạn, dù sao bây giờ con cũng là thê tử của Tử Hào đấy.”

Hoa Tiểu Thiển nói: “Nương, cái này con biết, con sao có thể loạn lại như thế được? Dù Sao Tử Hào cũng không kém hần là mấy.”

Âu Dương Chân thần bí nói: “Về phương diện đó hần so với kẻ nào cũng mạnh hơn.”

“Phương diện nào?”

Âu Dương Chân nói: “Hắn là người mang Cửu Dương Trọng Thể.”

“A?” Hoa Tiểu Thiển sợ hãi than: “Thảo nào hồn đản này lại kiếm nhiều nữ nhân như vậy!” Còn nữa, sinh ra chưa lâu đã quơ cả Tiểu Thiển ta, thật sự là giận hờn cực độ!

Âu Dương Chân thở dài: “Người mang cuồng dã tính như vậy nên mới có sự việc ngày hôm nay. Nhưng cũng không tưởng được thú tính của hắn lại nặng như vậy, nếu so với dã thú thực thì còn đáng sợ hơn nhiều. Thiển Nhi, đáp ứng nương, đừng chọc hắn được không?”

“Vâng, nương, Thiển nhi coi như không biết chuyện này. Kỳ thật trong lòng Thiển nhi cũng biết là tuyệt không thể tiếp cận hắn. Hắn là loại nam nhân lúc nào cũng khiến nữ nhân cảm thấy nguy hiểm, toàn thân hắn toát ra ma mị và dã tính khiến nữ nhân nào cũng muốn phạm tội. Nương, Thiển nhi đi đây, người nghỉ ngơi đi nhé!”

Hoa Tiểu Thiển đi ra khỏi phòng, Âu Dương Chân nhìn theo bóng lưng có chút tịch mịch của con gái, nhẹ giọng: “Ta biết người từ nhỏ không quên hắn mà. Người từng không biết có lúc được gọi là tiểu tân nương của hắn nữa. Nhưng mà bây giờ người đã là thê tử của kẻ khác rồi, chỉ mong người đừng có làm sai điều gì, con gái ta!”

Hoa Tiểu Thiển không nghe được những lời của mẫu thân mình, nàng cũng không trực tiếp trở về tẩm thất của mình mà tới gõ cửa phòng của Hoa Lôi. Bên trong truyền đến giọng miễn cưỡng của nàng ta: “Ai vậy?”

“Cô cô, là con đây, Tiểu Thiển.”

Hoa Lôi nói: “Tiểu thiển à! người sao lại tới đây vậy? Chờ một chút, cô cô bây giờ cử động có chút không tiện.”

Qua một lúc, Hoa Lôi mới đi ra mở cửa. Hoa Tiểu Thiển nhìn Hoa Lôi khó nhọc, hỏi: “Cô cô, sao lâu nay không thấy người ra khỏi phòng vậy?”

Hoa Lôi bị hỏi đỏ mặt lên, nói: “người cũng biết cô cô thích đọc sách một mình mà.”

Vòng trong phòng, đóng cửa, Hoa Tiểu Thiển nói: “đúng rồi! Cô Cô, con nhớ rõ trước kia người không thích ra khỏi Mộc Nhân cư sao bây giờ lại tới Đại Địa Minh này vậy?”

Hoa Lôi không liệu tới đứa cháu gái mình mồm miệng lại lợi hại như thế, chẳng biết phải trả lời ra sao.

“Để cháu gái phù cô cô lên giường nào! Xem cô cô đi đường khó nhọc vậy, cô cô phải chẳng bị bệnh gì sao?”

Hoa Lôi nói: “Đúng vậy, cô cô cảm thấy mấy ngày nay hơi choáng váng một chút.”

Hoa Tiểu Thiển giật mình đại ngộ, nói: “A, nguyên lai cô cô choáng váng đầu a! Thảo nào đi đường đều loạng choạng. Cô cô, người có hay cảm giác buồn nôn không?”

“Sao lại nhanh thế được?” Hoa Lôi nhất thời mau miệng, biết lỡ lời liền xoay sang hỏi: “Tiểu Thiển, người có phải biết cái gì rồi không? dám đến đây trêu cô cô?”

Hoa Tiểu Thiển cùng nàng ta ngồi tại mép giường, cười nói: “Cô cô, tiểu hồn đản kia vậy mà ngay tới người cũng dám dây vào? chẳng những thế, lại còn muốn muội muội của con, xem người còn dám bảo hắn là tiểu lão công của con nữa hay thôi?”

Hoa Tiểu Thiển tịnh không phải tới tận đêm tân hôn mới nhớ lại Hy Bình. Kỳ thật nàng lúc nào cũng nhớ tới đứa trẻ đã làm nàng khóc cả nửa ngày kia. Đây là vì Vợ Chồng hoàng dương khi đem Hy Bình rời đi Hoa Lôi thường trêu chọc nàng, thường nói câu cửa miệng là: “Thiển Nhi, có phải người đang nhớ tiểu lão công không đấy?”

Hoa Tiểu Thiển lúc trước không biết Hy Bình chính là đứa trẻ kẻ đã hủy đi trình tiết của mình vì không ai nói tên của Hy Bình cho nàng. Mà nàng trong lúc xưa đều gọi hắn là “tiểu hầu tử đáng yêu”

Hoa Lôi có chút không tiện, nói: “Tiểu Thiển, là hắn cường gian ta, cô cô không có biện pháp!”

Những lời này trở thành lý do của Hoa Lôi, cơ hội ai hỏi tới nàng đều đổ trách nhiệm lên đầu Hy Bình. Nếu không lại làm cho người ta tưởng nàng là “Cổ già gặm trâu non” thì chết. Hoa Lôi nàng cũng phải có mặt mũi chứ, còn Hy Bình a! Da mặt hần dày lắm.

Hoa Tiểu Thiên nói: “Con tuy chưa tiếp xúc nhiều với hần nhưng nhìn khuôn mặt cùng với dã tính của hần, căn cứ cả nữ nhân bên người thì con có thể phán đoán hần là nam nhân khiến nữ nhân rất khó cự tuyệt. Cô cô, Thiên nhi nói đúng không?”

Hoa Lôi biết Hoa Tiểu Thiên biết cả rồi, cũng đành phải thành thật nói: “Hần là nam nhân khiến nữ nhân rất khó cự tuyệt, ngay cả cô cô cũng không thể cự tuyệt hần. Tiểu Thiên, cô cô nói vậy người đã thỏa mãn chưa?”

Hoa Tiểu Thiên cười nói: “Thế là được rồi! Tính cho cô trung thực, không lừa cháu gái!”

Hoa Lôi xấu hổ cười, nói: “Hần đâu rồi?”

“Hần đang ngủ.”

Hoa Tiểu Thiên kể lại sự việc ngày hôm nay, hai cô cháu cứ như vậy ngồi tâm sự với nhau.

Trong lúc Lãng Vô Tâm cùng Lạc Thổ trở lại Đại Địa Minh, Lạc Thổ mong muốn hần than gia vô lâm đại hội nhưng bị hần cự tuyệt. Hần tuy là người trong vô lâm nhưng đối với việc trong vô lâm cũng không có quan tâm. Hần cũng chẳng có lý tưởng thống nhất vô lâm hoặc trở thành cự đầu vô lâm. Hần là một người tự do, cũng giống như cách hần đối đãi với nữ nhân của mình, khi thích thì ham muốn khi không thích thì bỏ mặc. Hần có cuộc sống của hần, người khác không động tới hần thì hần cũng không động tới kẻ khác. Là đệ tử đắc ý tại Tiên Duyên Cốc hần đã thừa hưởng đầy đủ phong cách của Tích Hoa Tú Sĩ năm xưa thậm chí còn tùy ý hơn. Tích Hoa Tú Sĩ từng vì mộng tiên mà chuyên tâm kiến tạo nên Tiên Duyên Cốc mà Lãng Vô Tâm hần cũng không vì nữ nhân mà thu tâm mình lại -trước kia hần tự cao tự đại nhưng chỉ tại hôm nay, sau khi hần nhìn thấy Mộng Hương thì chợt phát giác mình dường như không còn ‘tâm’ nữa. Điều này khiến hần sợ hãi, tầng tổ của hần cũng từng vì nguyệt nữ của Minh Nguyệt Phong mà nửa đời cô độc, Lãng Vô Tâm hần có thể hay không trở thành người giống như tổ sư Tích Hoa Tú Sĩ của mình?

Một người tên Vô Tình, một người tên Vô Tâm, cả cái tên cũng giống nhau vậy vận mệnh có thể hay không giống nhau?

Lãng Vô Tâm không hiểu, hần chỉ biết rằng mình rất sợ hãi mình sẽ yêu Mộng Hương. Trong sát na lúc hần nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng, tâm của hần lúc đó cũng tưởng chừng biến mất, hoặc là trong nháy mắt đã tặng cho Mộng Hương mất rồi. Mặc dù hần không muốn thừa nhận nhưng bóng hình của Mộng Hương đã khắc sâu vào trong linh hồn hần, hần luôn luôn kiên trì không bào giờ động tình với nữ nhân kể cả khi đứng trước Mộng Hương, hần cũng giữ vững được lập trường của mình. Nhưng trong giờ phút này hần đột nhiên hiểu được niềm tin của mình đã bắt đầu dao động. Chẳng lẽ hần - Lãng Vô Tâm lại thật sự vì nữ nhân mà động chân tình sao? Lãng Thần Nhi? hần nhớ tới cái tên đầu tiên của mình, đó là một cái tên rất đáng yêu, đã lâu hần không đụng tới.

Lãng Vô Tâm trở lại nơi ở của hần, ở chỗ này Hy Bình lưu lại một màn kinh người.

Tất cả nữ nhân trong phòng đều nằm la liệt trên mặt đất, động cũng không muốn động. Sáu xử nữ kia ngay cả khí lực ngồi cũng không còn nữa. Hần bắt giác sợ hãi than sức lực của Hy Bình. Hần trước kia luôn luôn coi thường Hy Bình. Nói thật đối với vô công hần cao thấp đều không để ý nhưng tại phương diện đàn ông này độ sức hần lại rất quan tâm. Lúc trước hần nghĩ, thuật phòng the của Tiên Duyên Cốc là tiên hạ đệ nhất, ai ngờ lại xuất hiện một gã Hoàng sắc lang? Ngắm lại sáu xử nữ kia, hần đột nhiên nghĩ mình bị lỗ vốn nhiều quá, vọng tưởng rằng Hy Bình sẽ ở trên người nữ nhân thứ hai mà nhuyền xuống, ai ngờ ngay cả ba mươi một nữ nhân này cũng không làm hàng phục được hần? Ài, lỗ to rồi!

Ti Mô thấy Lãng Vô Tâm trở về, trong ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ, nàng tối hôm qua ám sát thất bại, lại còn mất đi trình thao của mình, tại sao lại không thể bị phần chứ? Nàng cảm hận nói: “Lãng Vô Tâm, có một ngày ta sẽ giết được người, vì tỷ tỷ báo thù”

Lãng Vô Tâm cười ảm đảm, nói: “Ti Mô công chủ, cái chết của tỷ tỷ nàng tuyệt không phải lỗi của ta. Tất cả nữ nhân đã cùng ta đều hiểu một câu danh ngôn: sau nửa tháng ta sẽ vứt bỏ người, người có nguyện ý

không? Tỷ tỷ của nàng cũng đã nghe qua, nhưng nàng đã nguyện ý. Khi nàng rời bỏ ta cũng rất rõ ràng điều đó, ai ngờ nàng lại tự sát? Nếu biết sớm nàng là một nữ nhân như vậy lúc trước ta nhất định sẽ không chạm vào nàng. Ta - Lãng Vô Tâm có thể cho nữ nhân yêu ta, cũng có thể để họ hận ta nhưng ta không muốn nữ nhân vì ta mà chết.”

Một nữ tử ánh chừng hai mươi hai một tuổi miễn cưỡng đứng được dậy, đi tới trước người Lãng Vô Tâm rồi phủ phục vào lồng ngực hắn. Một hồi sau, nàng tại bên tai hắn nhẹ giọng: “Công tử, tối hôm qua người kia nhất định không phải chàng, Phương Nhi có thể cảm giác được thân thể hắn so với chàng cường tráng hơn. Mặt khác tâm can của hắn cũng rất đặc biệt, mặc dù thiếp biết chàng cũng là một nam nhân rất mạnh nhưng tối hôm qua nam nhân đó tuyệt đối không phải là chàng. Chàng lúc yêu đương đều thích ở trong ánh sáng nhưng tối hôm qua người đó lại không cho phép chúng thiếp thắp đèn, quả thực có chút cường tình đoạt lý. Công Tử, vì sao lại cho phép một nam nhân khác tiến vào trong thân thể của Phương Nhi? PHương Nhi mặc dù là nữ nhân từng tại thanh lâu nhưng đã được chàng chuộc thân, cũng đã đem cái quý nhất dâng hiến cho chàng. Thiếp biết chàng sẽ không cho phép thiếp ở cạnh chàng bao lâu nhưng trước khi người chưa vứt bỏ Phương Nhi, thiếp thậm nghĩ chàng sẽ không cho kẻ khác chạm vào người thiếp.”

“Không cần nói nữa.” Lãng Vô Tâm che lấy miệng của nàng, hắn không cho phép nàng nói tiếp. Nữ nhân này càng nói càng xúc động, càng xúc động càng lớn tiếng. Khó có thể không cho kẻ khác nghe thấy.

Ti Mô muốn giãy dụa, nhưng lại vô lực, chỉ mắng: “Lãng Vô Tâm, ta nhất định phải giết ngươi.”

Lãng Vô Tâm đẩy Phương Nhi ra cười lạnh: “Nàng sẽ không thể giết được ta, cho dù nàng ở bên người ta cũng không có cơ hội đâu. Nàng quá yếu, trừ phi nàng đem cả binh lính xà thần tộc tới bằng không, chỉ dựa vào sức lực của mình nàng thì tới cả cái lông chân của ta cũng không làm rụng được đâu. Ta cho nàng đi theo ta bởi ta biết rõ việc đó. Ti Mô công chủ, muốn giết được ta xin trở về lấy được binh quyền của cha nàng rồi hẵng tính.”

Chúng nữ lúc này đều tỉnh hẳn, nghe được những lời của Lãng Vô Tâm, trong lòng đều cảm thấy lạnh buốt, nhưng khi các nàng nhớ lại cuồng đã tối hôm qua liền tha thứ cho hắn. Một nam nhân đã có bản lĩnh như vậy thì đều có thể đối đãi với nữ nhân như vừa rồi. Rất nhiều lúc, nữ nhân tha thứ cho nam nhân không phải vì nam nhân kia quý dưới chân mình mà trong lúc các nàng ngược lên nhìn hắn.

Lãng Vô Tâm nhìn chúng nữ trần truồng, nói: “Các nàng đã đói rồi chứ? Mặc quần áo cùng ta đi ăn cơm chiều, đây có lẽ là bữa ăn cuối cùng. Ai nguyện ý theo ta hãy ở lại đây thêm vài ngày, nếu muốn đi ta cũng không ngăn trở. Còn nữa, tối hôm qua sáu nàng đổ máu, ăn cơm chiều xong ta sẽ kêu người an bài các nàng ở tại Cổ Phong Tạ nơi đây. Nơi đây là phòng khách dành cho nữ nhân, các nàng từ giờ sẽ không hề là nữ nhân của Lãng Vô Tâm ta, cùng ta không có nửa điểm quan hệ. Các nàng sau này muốn đi đâu đều tùy tiện, ta mặc kệ”

Sáu nữ hài tử kia - ngoại trừ Ti Mô, trong sáu thắm ánh mắt đều lộ vẻ bi thống, trong cái bi thống đó lại có một tia tức giận.

Lãng Vô Tâm không để ý, hắn gọi người đưa sáu nữ hài tử này tới Cổ Phong Tạ, sau đó cùng với nữ nhân của hắn đi ăn cơm chiều. Ăn xong, nữ nhân còn lưu lại bên người hắn chỉ có bảy người, trong đó một là Phương Nhi - Lãng Vô Tâm rất muốn để nàng rời đi, nhưng nàng không có đi lại còn uy hiếp hắn.

Phương Nhi nói: “Nếu chàng dám đuổi thiếp đi, thiếp sẽ công khai chuyện tối qua.”

Lãng Vô Tâm đau đầu nói: “Không nói chuyện đó nữa vậy.”

167. Chương 166: Ôn Nhu Bạo Lực

Hy Bình tỉnh lại vào sáng sớm hôm sau, Dã Mân Côi, Độc Cô Thi và Đỗ Quyên còn đang chìm trong giấc ngủ. Các nàng tối qua đã canh chừng cho hắn cả đêm, sợ hắn nửa đêm bị tỉnh giấc, vì thế tới bây giờ hắn mới tỉnh dậy. Điều này đương nhiên Hy Bình không biết, hắn chỉ biết là mình đang nằm trên giường, thân thể nhuộm máu, quần áo hoàn toàn bị phá hủy, vết máu làm cho giường hoàn toàn lem luốc.

Hắn lắc đầu, lắc đầu nhớ tới vừa rồi tựa hồ mình vừa mới cùng Thôn Dã đánh nhau. Hắn cũng không rõ là bây giờ đã là sáng ngày thứ hai sau khi xảy ra sự việc, mà làm sao bây giờ hắn vẫn còn đang ngủ trên

giường? Phải rồi, còn có Mộng Hương, hắn hình như là đã tựa trên ngực Mộng Hương mà khóc? Làm sao lại phải khóc nhỉ? Mẹ nó, thật là mất mặt, giống như là học theo hài tử rúc đầu vào vú mẹ mà khóc. Việc này sao ta lại có thể nhớ rõ ràng như vậy, mà lại không nhớ vì sao mình lại khóc?

Hy Bình không nhớ ra vì sao mình lại dựa vào ngực Mộng Hương mà khóc, việc này khiến hắn rất là phiền não, nam nhân khóc vốn là chuyện không còn gì là thể diện, huống chi hắn lại còn khóc tu tu trong lòng một nữ nhân? Trời đất ơi! hắn là quyền vương và ca thần đó! Thiên tài tuyệt đối như vậy, sẽ không vô duyên vô cớ mà dựa lên vú của Mộng xú thí mà khóc, nhất định là nằm mơ, hừm, chính là nằm mơ. Là khóc ở trong mơ, chỉ có thể là như thế! Không ai thấy nhé! Ha ha!

Hắn cười ha ha rất là đắc ý, đánh thức ba nữ nhân, Đỗ Quyên trợn mắt nói: “Hồn đản, chàng cười cái gì?”

Hy Bình sững sốt: Phải rồi! Cười cái gì, sao phải nói cho các nàng? Xấu hổ lắm đó! Thiên tài Hoàng Hy Bình bỏ qua chuyện xấu hổ đó, hắn nói: “Không cười gì cả, vừa rồi ta nằm mơ, rồi cười thôi! Đỗ Quyên, ta sao lại nằm ở đây, trên người toàn là máu?”

Dã Mân Côi nói: “Ngày hôm qua chàng bị người ta đâm, đương nhiên trên người đầy máu.”

Thật vậy? Không thể nào? Ta ngày hôm qua hình như một mình đòi đâm người, hơn nữa đều là đâm nữ nhân, làm sao có thể bị người ta đâm? Thiên tài như ta sao lại có lúc mơ hồ như vậy. Hắn hỏi tiếp: “Ai dám đâm lão tử, lão tử là quyền vương, không thể nào, bị đánh mà không biết? Ta vừa rồi còn cùng người Đông Dương đánh nhau mà.”

Đỗ Quyên cười: “Đó là chuyện ngày hôm qua, đại hồn đản!” Nàng cười rất vui vẻ, Hy Bình quả nhiên không nhớ nhiều việc ngày hôm qua, việc khiến nàng cảm thấy yên tâm rất nhiều.

Hy Bình giật mình đại ngộ: “Vậy cũng không phải là hắn đâm ta, ta nhớ kỹ là đã dùng một quyền đánh gãy tay hắn, máu trên người ta chính là của hắn, ôi, Đỗ Quyên nhi, hắn ta ra sao rồi?”

Dã Mân Côi nói: “Hắn đương nhiên phải đi chữa thương, còn phải hỏi gì nữa.”

“Ta đã nói ta là quyền vương rồi, một quyền thôi là cho hắn về nhà dưỡng thương, tiếp đến sẽ tìm đến xử lý Lạc Hùng. Mẹ nó, đến Long Thành là để đánh bại hắn, cái gì mà thiên hạ đệ nhất, đánh cho nhạc phụ ta nằm liệt giường, hại Ái Vũ nhi của ta khóc thật lâu, không đánh hắn thì không còn mặt mũi nào nữa. Đỗ Quyên nhi, ta thực sự đã ngủ một ngày, một đêm chứ? Ta ngủ ra sao?” Thiên tài tự khoa trương một trận, lại không thể không thỉnh giáo người khác.

Đỗ Quyên nói: “Chàng ngủ ở trong lòng Mộng Hương.”

Sặc, vậy không phải là mộng à? Nguyên lai là sự thật, hắn thật sự đã chui vào lòng Mộng xú thí đó mà ngủ. Chao ôi, hoàn hảo, tuy nói là mất thể diện, nhưng tính ra cũng chiếm được chút tiện nghi, ăn đậu hủ của Mộng xú thí, tính ra, coi là hòa!

Hy Bình cố mở được tấm lòng, rồi hỏi: “Ba nàng cùng ta đi tắm chứ?”

Dã Mân Côi đáp: “Chúng thiếp không có thói quen tắm vào buổi sớm, chàng đi tìm Lôi Lôi của chàng đi!”

Hy Bình hôn Dã Mân Côi một cái, rồi bỏ chạy ra ngoài...

Tới tấm thất của Hoa Lôi, phát hiện ra Hoa Lôi không có mặt ở đó, hắn đoán chừng nàng đang tắm rửa, liền đi đến phòng tắm. Hoa Lôi quả thật đang ở trong phòng tắm, Hy Bình liền hô: “Lôi Lôi, mở cửa, là tiểu lão công của nàng tới.”

Hoa Lôi ở bên trong nói: “Không có người khác à?”

“Ngốc quá, nếu có người khác, ta lại gọi nàng mở cửa à?”

“Hoàng Hy Bình, người đợi ta ở đó, dám nói ta ngốc à, ta với người kết thúc!” Hoa Lôi kêu lên cuồng loạn.

Có tiếng cửa mở vang lên, Hy Bình nhìn thấy Hoa Lôi đang rạng rỡ như hoa xuân, cười to: “Ta chính là đang muốn đến kết thúc nàng đây.” Hắn nhanh như chớp tiến vào phòng tắm, đưa tay đóng chặt cửa lại.

“Người làm sao mà người đầy máu vậy? Tiểu hồn dẫn, đừng chạm vào người ta, bắn chết người!” Hy Bình xoay người vừa định ôm nàng, nàng liền lớn tiếng kháng nghị: “Người chờ đó, đợi ta tắm rửa xong sẽ tắm cho người.”

Hoa Lô xoay người đi vào chậu rửa tự mình tắm rửa tiếp.

“Sao có chuyện này chứ.” Hy Bình liền cởi trang phục rách rưới đầy máu của mình ra, trần truồng đi đến trước mặt Hoa Lô.

Hoa Lô nhìn thân thể hùng tráng của hắn, ở phần dính máu phía dưới, phảng phất có thể làm nàng ta nhìn đến mê man. Cái đó dính máu thật là mang theo mị lực đầy dã tính của nam nhân, cơ hồ làm toàn thân nàng nóng lên, nàng nói: “Trên người người có rất nhiều vết thương.”

Hy Bình nói: “Qua vài ngày sẽ không thấy vậy nữa, Lô Lô, nàng tắm cho ta có được không?”

Hoa Lô ngăn người ra: “Người trở nên khách khí hồi nào vậy?”

Hy Bình cười: “Cũng không phải khách khí, mà là ta biết Lô Lô của ta thích sạch sẽ. Ta cũng thích được sạch sạch sẽ sẽ như Lô Lô, cho nên cũng quyết định cho nàng được tắm cho ta.”

Hoa Lô cười duyên: “Đến đây đi! Cái chậu này có thể chứa hai người. Mà người nên biết, trước kia người ôm ta ở trong chậu này tắm rửa, nhưng lần này người không được làm mấy chuyện xấu đó nữa. Người ta tắm rửa xong cần phải đi ra ngoài đi dạo, được chứ?”

Hy Bình cúi đầu hai tay chống lên thành chậu, hai mắt nhìn chăm chăm vào thân thể nữ nhân trắng nõn trong nước, hạ thể bất giác quật khởi, ngoài miệng từ chối nói: “Ta nhìn bóng ta ở trong nước, nhìn như thế nào cũng không ra sắc lang. Lô Lô, nàng thực là nói oan cho ta.”

“Người mà nhìn bóng của người trong nước à? Người đúng là tên tiểu bại hoại. Có ta ở trong chậu, nước làm sao có thể không dịch chuyển hả? Trong nước chỉ có thân thể của ta. Người không phải sắc lang? Nhìn xem hạ thể của chính mình đi! Tiểu hồn dẫn, đem cái xấu xa đó hạ xuống đi, nhìn đủ chưa? Thiệt là, người ta cũng không phải không như thế.” Hoa Lô rốt cục cũng không nhịn được, hành động điên dại.

Hy Bình vỗ nhẹ trong nước tiến lên, dựa vào đó mà tiến vào, nước vốn đang rất thanh khiết bỗng nhiên hồng lên, giống như sắc mặt cô gái trong trắng làm chuyện đó vào ban đêm. Hắn ôm Hoa Lô vào trong lòng, nói: “Lô Lô, nàng giúp ta kì cọ! Có nàng ở đây, hai tay ta, chúng thực sự muốn được tự do, được không?”

Hoa Lô lườm hắn một cái, đứng lên giúp hắn kì cọ mặt, sau đó kì cọ thân thể cho hắn.

Tay của Hy Bình hoạt động trên thân thể yêu kiều của nàng, hắn nhìn khoảng đen xinh đẹp, ẩm ướt trước mắt, đưa đầu dí vào nơi đó, than vãn: “Lô Lô, ta có tàn nhẫn không?”

Hoa Lô sửng sốt không trả lời hắn, chỉ yên lặng kỳ cọ thân thể hùng tráng của hắn.

Hy Bình không phải là hoàn toàn không nhớ rõ việc hôm qua, chỉ là trong trí nhớ của hắn, rất là mơ hồ thôi. Nhưng hắn giết rất nhiều người, thì hắn luôn hiểu được, nên giống như trong bầy sói cắn giết lẫn nhau, ngày hôm chắc là cũng có rất nhiều người bị hắn giết? Đối với việc giết sói, lòng hắn không để ý đến, nhưng đối với việc giết người, hắn thực sự không thích. Hắn từ nhỏ đánh nhau nhiều, nhưng giết người rất ít. Có lẽ bạo lực là đam mê của hắn, cho nên bình thường hắn đều có thể khống chế được kết quả của nó. Mà ngày hôm qua hắn hết lần này đến lần khác không thể khống chế, đây là điều hắn không thể đoán trước được. Hắn biết, sở dĩ nổi giận như vậy, ít nhiều có quan hệ với việc hắn ăn nội đan của Hỏa Vân Sư Hổ và Thiên Niên Huyết Xà. Hắn cũng không hối hận vì đã giết người, cũng rất không thích bản thân mình điên cuồng khi giết người, cũng không tưởng trong lúc thần trí mơ hồ đã giết ai.

Hắn nói: “Lô Lô, kỳ thật trong mộng ta nghĩ đến thân thể mềm mại ấm nóng của các nàng, khiến ta dồn toàn bộ bạo lực lên trên thân thể hương khiết của các nàng. Đối với chém giết vô lâm, ta không nghĩ là tham dự đến. Chúng ta ở Hoàn Sơn thôn luôn có chuyện đánh nhau, nhưng sau khi đánh nhau chúng ta luôn là bằng hữu. Chúng ta chỉ cùng lắm là đá thương người, một loại thương thể rất nhẹ vậy, tuyệt không làm mất mạng người khác.”

Hoa Lôì than vãn:” Mặc kệ người dính máu tươi bao nhiêu người, ta đều giúp người kì cọ cho sạch hết. Kỳ thật người trong võ lâm, không có ai là không dính máu. Võ lâm đổ máu là truyền thống, không có chém giết đổ máu, sao gọi là võ lâm?”

Hy Bình đáp ngay:” Ta không phải là người võ lâm.”

Hoa Lôì nói:” Người dính xác không thuộc võ lâm. Chỉ là vì người thân tại giang hồ, người không chọc người, người khác cũng sẽ chọc người, bởi vì sự cường đại của người là trở ngại đối với kẻ khác. Hải tử, có lẽ từ nay về sau người cũng phải giết ngày càng nhiều người nữa, bởi vì có rất nhiều kẻ muốn giết người, người có thể để bọn chúng tùy ý giết người?” Nàng rõ ràng biết Hy Bình là con trai của Huyết ma. Một ngày nào đó, thân phận này sẽ bị tiết lộ trên giang hồ. Đến lúc ấy, cả võ lâm chánh đạo đều sẽ đuổi giết hắn. Với tính cách của hắn, thì mặc kệ chánh tà, chỉ cần ai muốn giết hắn, hắn rút cuộc cũng sẽ đánh lại. Và rồi một huyết ma mới cũng sẽ xuất hiện.

“Nàng gọi ta là hải tử?”

Hoa Lôì khẽ cười:” Chàng là nam nhân của Lôì Lôì, nhưng có khi Lôì Lôì cũng thích quát mắng chàng như hải tử.”

Hy Bình nói:” Ta từng nói qua, ta tuy không giết người, nhưng cũng không thích bị người giết. Thật đáng tiếc, mỗi kẻ muốn giết ta, đều bị ta giết chết. Ta phải làm cho họ chết trước, bằng không chính ta phải chết. Mà nếu ta chết, thì làm sao nói chuyện được với các nàng?”

Hoa Lôì ngồi xuống, Hy Bình xoay ngược thân thể nàng lại, ôm nàng vào lòng, ôm lấy eo nàng, dương căn từ phía sau đi vào khu vực mềm mại màu đen của nàng.

Nàng khẽ rên lên một tiếng, thuận theo thể của Hy Bình, nhấp nhô theo, rồi cất tiếng:” Cho nên thiếp thà chọn để chàng giết người, còn hơn để chàng bị người giết. Chàng là tất cả của Lôì Lôì. Nếu chàng chết, Lôì Lôì biết làm sao bây giờ? Ừc, tiểu hỗn đản, đừng làm mạnh quá, Lôì Lôì còn muốn đi ra ngoài tiêu khiển. Thiếp không muốn tiếp tục nằm ở trên giường, rất nhiều người đều cười Lôì Lôì đó!”

Hai tay Hy Bình di chuyển từ hông lên xoa bóp trên ngực nàng, nói: “Lôì Lôì, nơi này của nàng so với trước đó vài ngày đầy đặn hơn nhiều. Cho nên ta nói nàng phải vận động nhiều hơn, đối với nàng rất có lợi, không có gì là bất lợi, hắc! Lôì Lôì, nàng đứng lên đi! Ta làm cho nàng biết ta không chỉ dùng bạo lực để đánh người, mà còn có tác dụng hàng đầu đó là làm đẹp đó.”

“Thiếp sớm đã biết, tiểu bại hoại.”

Hoa Lôì đứng thẳng người, bám vào chậu rửa, kiều thể cúi xuống, hai tay bám vào thành chậu. Hy Bình cũng đứng lên từ phía sau ôm nhẹ lấy nàng, mông dòn về phía trước, dương căn trắng kiệu tiếp tục nhét vào hang động mềm mại của Hoa Lôì, cuồng đã kéo ra kéo vào. Hai tay Hoa Lôì bám chặt lấy thành chậu, tiếng thành chậu cọ vào nhau và từ mông nàng phát ra liên tiếp không ngừng.

Nước từ trên người bọn họ chảy ra nhập vào chậu rửa. Màu nước đỏ phản chiếu bóng hai người thật là kích tình, làm cho kẻ khác cảm thấy như bị những giọt nước đỏ thiêu đốt, giống như hai người bọn họ đang bị thiêu đốt cả thân thể lẫn linh hồn.

Kỳ thật chém giết và tình ái có tồn tại cùng một loại tính chất. Hoa Lôì biết, nam nhân bạo lực và cuồng đã nếu không xuất hiện khi chém giết, thì sẽ hiện ra khi làm chuyện tình ái. Vô luận bạo lực trong khi chém giết cũng như làm chuyện tình ái, bọn nàng đều thích. Bởi vì nàng đã hiểu rằng, bạo lực trong chém giết chính là bộc phát để bảo vệ bọn nàng, giống như bạo lực trong tình ái vậy! Nàng nghĩ, đã là đàn bà thì đều thích phương pháp kích tình như thế.

Hy Bình nghe nàng nói, không làm cho nàng hoàn toàn tê liệt. Nên hắn chỉ làm cho nàng cảm nhận một lần cao trào kích tình và hoàn mỹ, sau đó buông tha nàng, làm cho nàng còn có thể đứng dậy mà hành tẩu. Hắn nhớ là nàng còn phải đi ra bên ngoài.

Chỉ riêng vấn đề đi ra, Hy Bình vốn không có quần áo mặc, chẳng lẽ bảo hắn lấy quần áo của Hoa Lôì để mặc? Hầy dà, biến thái!

Hắn lấy khăn tắm quấn quanh hông, giọng đặc ý nói với Hoa Lôi lúc này đã mặc quần áo:” Lôi Lôi, như thế này có thể đi ra ngoài không?”

Hoa Lôi cười:” Thà người không mặc quần áo còn hơn.”

Hy Bình nói:” Lôi Lôi, chủ ý này tốt lắm, ta đang muốn cho thân thể ra ngoài tắm nắng.”

Hoa Lôi sáng giọng:” Chàng dám?” Dừng lại một chút, lại nói:” Chàng ở đây một hồi, thiếp đi ra ngoài mang quần áo chàng tới.”

“Còn đợi chờ gì nữa?” Hy Bình bắt đầu đi, nhưng Hoa Lôi đã đi ra khỏi...

Hắn nhìn nhìn dục bàn. Cái đầu ‘thiên tài’ dịch chuyển. Trong bụng tính toán, quấy động nước trong dục bàn. Tiếp theo hắn dịch người tới, tung một cước đâm nát tấm gỗ phía trên dục bàn, rồi cả tấm ván phía dưới đáy chậu cũng không loại trừ.

Hắn lại bước vào trong dục bàn, nắm hai bên dục bàn nhấc lên, dùng phần tròn còn lại của dục bàn che lấy bộ phận đó, rồi cười to:” Thế này đúng là quần gỗ không sai rồi. Chính là do hai tay ta bỏ ra chút điểm khí lực. Hảo, phải đi ra ngoài cho mọi người xem phát minh của ta. Hắc hắc, nguyên lai quần áo của nam nhân cũng đẹp mắt thật.” Quả nhiên đúng là thiên tài!

Hy Bình mới ra đến cửa, liền thấy Hoa Lôi và Đỗ Quyên đắm đầu vào, Đỗ Quyên vừa thấy tình cảnh này liền ôm bụng mà cười, Hoa Lôi cũng vậy! Nàng cười không ra hơi, tay quơ quắp nói: “Hoàng Hy Bình, tên hỗn đản này, dám đem dục bàn thiếp mới mua hủy đi? Thiếp phải cào nát thịt chàng ra!”

Ai! Đây mới đúng là một kết quả bạo lực.

168. Chương 167: Phiêu Nhiên Nhi Lai

Hy Bình đang ở trong phòng đùa giỡn với tứ nữ, Hoa Tiểu Ba đột nhiên chạy đến và gõ cửa: “Tỷ phụ, không xong rồi, Từ lão đầu đang kéo 1 đám người đến tìm huynh kia.”

Độc Cô Thi hoảng hồn, Hy Bình mở cửa ra nói: “Đệ kêu cái gì, lão ta đến thì liên quan gì đến ta?”

Hoa Tiểu Ba bối rối đáp: “Tỷ phụ, huynh quên Thi Nhi là con dâu của lão ta sao, hôm nay lão ta trở lại Đại Địa Minh rồi lập tức phóng đến Phong Nhân Viện, đệ thấy mặt lão ta đen thui trông rất khủng bố. Hiện tại ngoài đại sảnh, Đỗ trang chủ và Độc Cô lão gia tử đang ngăn cản lão, đệ nghĩ huynh nên trốn đi.”

“Ta trốn? Sao ta lại phải trốn, lão ta muốn đánh nhau hả? Máu của Hy Bình lại nổi lên, dám kêu quyền vương này trốn hả, cứ nghĩ rằng ta là Hoa tiểu tử chắc? huh, không trốn.”

Dã Mân Côi nói: “Hy Bình, chàng trước tiên hãy tránh đi, tuy chàng không sợ ông ta, nhưng ông ta là 1 phần của tứ đại võ lâm thế gia, chàng đánh với ông ta hiển nhiên là không tốt, huống hồ hai nữ nhi của ông ta lại có mối quan hệ hồ đồ với huynh nữa”

Hy Bình nói: “hiện giờ ông ta đã rút ra khỏi tứ đại võ lâm thế gia rồi!”

Hoa Lôi hốt hoảng nói: “Chàng tốt nhất hãy tránh đi, những chuyện khác để chúng ta nói, nếu chàng xuất hiện ở đây thì chỉ làm cho tình hình thêm phức tạp, Từ Phiêu Nhiên tịnh không phải là loại người không có đạo lý, khi nói cho ông ta hiểu thì mọi chuyện sẽ êm thôi!”

Hy Bình tỏ vẻ không vui: “Thật sự là muốn ta trốn sao?”

Hoa tiểu ba ở bên ngoài nói: “Không cần trốn nữa”

“Hoàng Hy Bình, cái tên gia hỏa thương phong bại tục nhà ngươi, hãy ra đây cho ta, “ tiếng Từ Phiêu Nhiên phần nộ gầm lên.

Hy Bình vừa nghe, thân người thẳng tới, đang muốn trốn đi ra ngoài, thấy Độc Cô Thi đang nằm ở trên giường, đột nhiên cúi lưng xuống dưới giường để trốn.

Tránh ra! Từ Phiêu Nhiên đi vào trong phòng, phía sau đi theo hắn một đám người, hắn không thấy Hy Bình ở trong phòng, nên nói: “Hoàng Hy Bình đã chạy trốn đi đâu?”

Hoa Lô nói: “hắn sáng sớm đã đi khỏi, bây giờ còn chưa có trở về, chúng tôi cũng không biết hắn đi đâu.”

Từ Phiêu Nhiên đi đến trước giường Độc Cô Thi, giường mắt nhìn Độc Cô Thi trên giường nói: “người là thê tử của nhi tử ta, người còn nhớ rõ không?”

Độc Cô Thi thẹn thùng ửng hồng lên nói: “Vâng”

Từ Phiêu Nhiên cười lạnh nói: “Người biết là tốt rồi, hắn đề cao giọng lên: “Người có biết bây giờ người nằm ở trên giường của ai không?”

Đi theo ở phía sau là Độc Cô Phách, lão đỏ mặt lên, yên lặng bỏ đi, hắn vốn là muốn khuyên Từ Phiêu Nhiên vài câu, lúc này hiểu được là không có mặt mũi, chỉ là tùy ý bọn họ xử lý như thế nào.

Hoa Lô nói: “Nhưng nhi tử người đã chết, chẳng lẽ muốn Thi nhi thủ tiết cả đời.”

Từ Phiêu Nhiên hỏi: “Người là ai?”

Hoa Sơ Khai nói: “Từ huynh, nàng ta chính là muội muội, thỉnh người nói chuyện đừng có lớn tiếng như vậy.”Đúng là! Lại không dám kêu rống to, lão tử Hoa Sơ Khai muốn người trả tiền nữa.”

Từ Phiêu Nhiên nói: “oh!nguyên lai là Hoa tài chủ muội muội, đã nhiều năm rồi, thật sự không biết người có một muội muội như vậy.Hoa Sơ Khai, ta nói nhỏ giọng như vậy đã rất khách khí, lại lớn tiếng người chưa từng nghe qua, ta đang xử lý việc nhà, thỉnh người đừng làm gián đoạn, lão tử lại không phải người bệnh.”

Hoa Sơ Khai cả giận nói: “Từ Phiêu Nhiên, trả tiền!”

“Lão tử đúng là không trả, người đòi hỏi ta như thế nào? “Từ Phiêu Nhiên bắt đầu chơi trò vô lại.

Đỗ Thanh Phong nói: “Phiêu Nhiên, chúng ta đi ra ngoài thương lượng lại.tại sao làm chuyện bức mình ra như vậy?cái chết của Thanh Vân chúng tôi cũng rất thương tâm, chỉ là người chết đã chết rồi, người như vậy, Thanh Vân cũng không thể sống lại.”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Ta cũng không phải là người không nói đạo lý con người, Thanh Vân thì đã chết, Độc Cô Thi lại không có giống cho Từ gia, nàng muốn đi đương nhiên ta vui lòng buông thả nàng, nàng cải giá với ai ta đều mặc kệ, nhưng không thể tiện nghi tên Hoàng Hy Bình hỗn đản kia, ta lão tử ghét nhất, không thể nói chuyện tình cảm trước mặt hắn.Độc Cô Thi, người không muốn đi theo ta trở về?”

Lạc Thổ đứng ra trung gian nói: “ Thi nhi nàng nên theo Từ bảo chủ về đi”

Độc Cô Thi mạnh dạn can đảm nói: “Trở về già cho người? “

Phải! Từ Phiêu Nhiên nói: “Ta đúng là muốn cho người lấy Lạc Thổ.”

Độc Cô Thi nói: “ta không muốn lấy chồng, đánh chết cũng không lấy hắn, ta bây giờ không phải là người của Từ gia, ta là người của đại ca, ta không đi đâu, ta ở chỗ này.”

Người, người-Từ Phiêu Nhiên chỉ vào Độc Cô Thi phẫn nộ nói không nên lời

Tiếng ho! Người già, khi giận thường hay ho, oh khí không thuận nha!

Từ Bạch Lộ vỗ vỗ lưng phụ thân nói: “Phụ thân, người không cần tức giận, đại tẩu muốn với ai hãy để nàng quyết định, phụ thân”, nàng dù sao cũng là đàn bà đứng ở góc độ đàn bà nàng cũng đồng tình Độc Cô Thi.

Từ Phiêu Nhiên nói: “Các người hai tỷ muội có phải là muốn tức chết ta không?muốn các người lấy Lạc Thiên thiếu gia, các người hết lần này đến lần khác không muốn có phải là muốn lấy Hoàng Hy Bình tiểu tử kia.”

Từ Hồng Hà mặt đỏ hồng, Từ Bạch Lộ không dám nói lại.

Từ Phiêu Nhiên nói: “Độc Cô Thi, người rốt cuộc có theo ta trở về hay không?”

Độc Cô Thi kiên quyết nói: “không!”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Lạc Thổ, giúp ta bế nàng ta trở về, chỉ cần trở lại Đại Địa Minh nàng đúng là người của người.”

“Mẹ nó, Từ lão đầu, người làm lão tử bực mình, ở dưới giường truyền đến một tiếng gầm lên.

Hy Bình bò từ dưới giường ra, Lạc Thổ đang muốn ôm Độc Cô Thi, lại bị Hy Bình đứng thẳng dậy ngăn trở, hấn giận dữ nói: “Hoàng Hy Bình, cút đi, nếu không người sẽ chết không rõ minh bạch.”

Hy Bình cười rộ lên điên cuồng, trong mắt tà tính càng ngày càng đặc.

Vương Ngọc Phân đột nhiên hô: “Hoàng Hy Bình, người cho ta bình tĩnh một chút, có phải là người nổi điên?”

Đỗ Quyên lắc tay Hy Bình, tựa vào vai hấn nói: “đại ca, đừng dữ như vậy.”

Lúc này Vương Túy vừa vặn đi tới cửa chánh, nghe được Lạc Thổ đại ngôn, nàng rút kiếm ra đi tới bên cạnh Hy Bình nói: “người nếu không lui trở lại, ta sẽ đối với người không khách khí.”

Tứ Cửu cùng Hoàng Đại Hải bước vào trong phòng, Tứ Cửu cười nói: “Đại Hải, có người muốn đại ca người chết không rõ minh bạch.”

Hoàng Đại Hải trầm giọng nói: “chỉ sợ người chết là hấn, Lạc Thổ, muốn đánh nhau đến đây, chớ chọc đại ca ta, người không đánh lại huynh ấy đâu.”

Lôi Long quay đầu cười nói: “Người Hoàng Sơn Thôn các người luôn khiến người ta phải điều chỉnh. Lạc Thổ, người trở lại Đại Địa Minh gọi hết các huynh đệ của người tới đây! Lôi Long ta cũng muốn được giãn xương cốt. Bích Nhu, nàng không phản đối chứ?”

Bích Nhu đáp: “ nếu khi mà huynh có thể thắng, muội không phản đối”

Lôi Long cười rạng rỡ và nói: “ Thập đại đệ tử của Đại Địa Minh, tuy là phần tử khác của Võ lâm, nhưng Viễn Dương tiêu cục của ta, cũng không dễ dàng có thể bại trước họ được”

Triệu Tử Uy vát lên vai Độc Cô Minh hỏi: “ Uy, tình địch, có nhiều người muốn muội muội của người, sao người không nói gì vậy?”

Độc Cô Minh hôm nay kỳ thật cơn thịnh nộ đã tiêu tan, đang bàng quan đứng quan sát tất cả mọi chuyện, lúc này nghe được lời của Triệu Tử Uy, bạo nộ quát: “Hấn dám đụng tới muội muội của ta, ta đá vỡ đầu hấn. Mẹ chứ, cứ nghĩ rằng quyền của hấn mạnh lắm hay sao, cười em gái ta? Có mà mơ!” Hấn trong lúc phần nộ chẳng còn có thể đưa ra được những lời đẹp đẽ nữa.

Độc Cô Minh đi đến bên giường của Độc Cô Thi ngồi xuống, cùng lúc vuốt nhẹ vào má của Độc Cô Thi đang hoảng sợ, an ủi: “ Tam muội, không nên sợ hãi, có đại ca ở đây, không ai có thể dọa nạt muội”

Độc Cô Thi đang ngồi, nhẹ nhàng dựa vào vai Độc Cô Minh, rồi nói: “ Đại ca, đa tạ huynh!”

Độc Cô Minh cười khê nói: “Người là muội muội ta, ta đương nhiên bảo vệ cho muội, ta không phải gia gia, gia gia lão thì quan trọng chuyện thể diện, việc đến nước này, Độc Cô Minh ta cũng không cần thể diện nữa, chỉ cần muội vui vẻ là được, việc khác toàn bộ đều đánh rắm hết.”

Độc Cô Thi lau nước mắt, nói: “Đại ca, huynh thật quá xấu, nhưng Thi nhi rất thích bộ dạng này của đại ca.”

Triệu Tử Hào nói: “Lạc Thổ, người nên lui trở về đi, chuyện này đối với người không có lợi, Lạc Hùng tuy là võ lâm minh chủ, nhưng tứ đại võ lâm thế gia bọn ta không có tham dự tranh đoạt chức vị võ lâm minh chủ, nói cách khác, lúc cao hứng, bọn ta thừa nhận chức vị võ lâm minh chủ của hấn, đồng thời một vài tình huống nào đó nghe theo sự an bài của hấn, bằng khi bọn ta không hứng thú, hắc — hậu quả thì không cần phải nói. Bọn ta đến đây, là giúp cho các người đánh Thái Âm Giáo, nói cách khác bọn ta cùng Đại Địa Minh các người mao phạm lẫn nhau, lão nói thật, cho dù như thế, bọn ta cũng không việc gì phải sợ hãi. Điểm này, tin rằng người hiểu rõ.

Lạc Thổ trầm tư nữa khắc, nói: “Đừng cho rằng Lạc Thổ ta sợ bọn người, nếu không phải nghĩ cho đại cục, trong bọn người các người ai dám huynh hoang lẫn nữa.” Hấn tức giận bất bình lui về cạnh Từ Phiêu Nhiên: “Từ lão gia, Lạc Thổ tạm thời bất lực”

Từ Phiêu nhiên nói: “Điều này cũng không ngạc nhiên, ở đây tất cả đều là một lũ điên cả.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Đi thôi, Hoàng tiểu tử, chúng ta đi ra ngoài cùng Độc Cô lão gia uống trà tốt hơn, chúng ta đều già cả rồi, để bọn trẻ xử lý việc này đi ! Bọn chúng ắt biết rõ việc của bọn chúng.

Hoàng Dương nói: “Từ đại ca, chờ đến lúc lão hết nóng giận, chúng ta lại cùng ra uống trà, kỳ thực nhi tử ta không tệ, lão đừng ngại đem hai đứa con lão cho nhi tử của ta.

Từ Phiêu Nhiên quay đầu nhìn Hoàng Dương nói: “Hoàng tiểu tử, ngươi cảm miệng cho ta !”

Hoàng Dương kéo Xuân Yển đi theo Đỗ Thanh Phong rời khỏi căn phòng, Từ Phiêu Nhiên nói: “Độc Cô Thi, ngươi thật sự quyết định đi theo Hoàng Hy Bình ?”

Độc Cô Thi nói: “Nếu Thanh Vân có thể sống lại, ta sẽ theo lão trở về. “

Từ Phiêu Nhiên cười gằn nói: “ Được lắm, được lắm, lúc đó con ta thật sự không nên lấy ngươi. Hoàng Hy Bình, ngươi không có lời gì muốn nói sao ?”

Hy Bình nói: “ Ta tịnh không có ý chọc tức lão, kỳ thật ta rất đồng tình với lão, chỉ là Thi Nhi đã dám chọn ta, ta phải dám chịu gánh vác mọi hậu quả. Lão nên hiểu, ta từ trước đến nay không coi trọng đạo lý, thích thế nào thì làm thế ấy. Cho nên, xin lão sau này, biệt tại giá kiện sự thượng tác văn chương , ta toàn bộ bỏ mặc, mặc kệ lão nói thế nào, Thi nhi kể từ bây giờ là thê tử của Hoàng Hy Bình ta, lão nếu có muốn hận ta hoặc muốn giết ta, mong lão tìm (lấy) lý do. Nhưng, còn một điểm lão nên hiểu, lão giết ta không được đâu.”

Từ Phiêu Nhiên trầm giọng nói: “Đi !”

Dứt lời, lão dẫn người rời khỏi phòng, mọi người thở phào một hơi, bọn họ tuy không sợ, cũng không thích cùng Từ Phiêu Nhiên ra tay đánh nhau, dù sao trước đây cũng cùng dòng họ.

“A” một tiếng kêu nhỏ, theo hướng tiếng vang phát ra Từ Phiêu Nhiên giận dữ mắng: “Nha đầu, ta sẽ giết ngươi !”

Chúng nhân nghe thấy tiếng Thi Nhu Vân hét kinh hoàng, Hy Bình lao như tên bắn ra ngoài,

Toái vân Chưởng của Từ Phiêu Nhiên như thiểm điện nhằm hướng Thi Nhu Vân đang hoảng sợ phóng tới, bất chợt, một bóng người xuất hiện chắn trước mặt nàng. Hy Bình dùng một tốc độ không ai có thể lường được chắn trước người nàng, thay nàng đỡ lấy một Toái Vân Chưởng của Từ Phiêu Nhiên

“Bồng” Một tiếng nổ lớn phát ra!

Hy Bình chịu nguyên một chưởng của lão, tuy vậy vẫn không lùi một bước, chỉ là y phục ngay trước ngực hần hoàn toàn rách tả tơi, miệng thổ ra một bùm máu, lạnh lẽo nhìn Từ Phiêu Nhiên, nói: “Ta tiếp một chưởng này thay cho nàng ta, nàng ta vô can với cái chết của Từ Thanh Vân, lão nếu lần sau còn ra tay với nàng ta, ta thề sẽ dùng Liệt dương chân đao phế song chưởng của lão!”

Từ Phiêu Nhiên sắc mặt tái nhợt, không nói nên lời, dẫn người rời khỏi Phong Nhân Viên.

Hy Bình nhin đau cười khổ: “Lại phải thay y phục nữa” Chàng xoay người nhìn Thi Nhu Vân đang hoảng hồn chưa tỉnh, hai tay vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nói : “ Cần ta bồng không ?”

Thi Nhu Vân ngửa mặt lên, trong mắt ngấn lệ, gơ tay nhẹ nhàng chùi đi vết máu trên khóe miệng chàng, sau đó vùi đầu vào ngực trần chàng bật khóc .

Hy Bình hai tay nhẹ nhàng đỡ lấy nàng.

Vưu Túy nói: “Nhu Vân, ban này không có làm muội sợ chứ ?”

Hoàng Đại Hải nói : “Không có chuyện gì đâu, đại ca, chúng ta phải đi thôi, Nguyệt Nhi nói muốn gặp huynh ?”

Mọi người theo hần rời khỏi, Độc Cô Minh đang đi nói một câu : “ Hy Bình, ta lấy thân phận đại ca của Thi Nhi, đem Thi Nhi lần nữa gả cho ngươi”

Vưu Túy nhìn Hy Bình ôm Thi Nhu Vân, nhớ tới lúc trước Bạch Tư có nói qua, nam nhân này tuy là kẻ thù của Nhu Vân, nhưng cũng là chỗ dựa lớn nhất của Nhu Vân, nàng nói : “ Hy Bình, đến chỗ này thay y phục đi”

Lãnh Tinh Oánh thở dài: “Không thể tưởng được Từ Phiêu Nhiên lại hạ độc thủ đối với một nữ hài tử không biết võ công.” Bà theo Nhu Vân đến đây, nhưng khi Từ Phiêu Nhiên bất thành linh xuất thủ, bà lại không kịp cứu giúp.

“Chỉ mong lão không ngu ngốc xuất thủ lần thứ hai.” Hy Bình ôm lấy Thi Nhu Vân, Đỗ Quyên đã sớm chuẩn bị xong y phục, hần nói: “ Cô bé câm, lại giúp đại cừu nhân của nàng mặc y phục được không ?”

Thi Nhu Vân không trả lời, chỉ ở trong lòng hần không muốn rời ra.

Hy Bình nhẹ nhàng đẩy nàng ra, thấy khuôn mặt mỹ lệ sướt mướt, cười nói: “Ta giúp nàng hôn khô nước mắt, nàng giúp ta mặc y phục được không nào?”

Thi Nhu Vân giận nói: “Không được.”

“Ta lại thấy là rất tốt đấy, cô bé câm ạ.” Hy Bình nâng khuôn mặt đầm nước mắt, cúi đầu hôn lên những giọt lệ.

Thi Nhu Vân ngượng ngùng đỏ cả mặt nhưng vẫn để cho hần hôn mà không tránh, nàng chỉ nói nhỏ: “Người cần phải mặc y phục vào.”

Hy Bình cười lớn, giang rộng hai tay, Thi Nhu Vân và Đỗ Quyên một trái một phải nhặt cái áo rộng của hần ở dưới đất lên, sau đó giúp hần mặc vào.

Trong lúc này, Lãnh Tinh Oánh bóp vào cơ bắp trên tay Hy Bình, thở một hơi nói: “Cơ bắp của người thật rắn chắc.”

Hy Bình cười lớn nói: “Ha, nhạc mẫu, người dám phi lễ với nữ tể của người sao?”

Lãnh Tinh Oánh nói: “Ta hiện tại không có tâm tình, sau này nói lại! Là, ta đã ngủ ở trong phòng của Nhu Vân rồi, người không phản đối chứ?”

Hy Bình nói: “Con sao dám phản đối người? Chỉ là sau đó con rất là bất tiện. Lôi Lôi, từ hôm nay về sau, nàng ngủ tại trong phòng này, ta không muốn đi ra bên ngoài.”

Hoa Lôi lập tức mặt đỏ bừng, vội vàng bước ra khỏi cửa.

Hy Bình nói: “Lôi Lôi, nàng không cao hứng sao?”

Hoa Lôi đầu cũng không quay lại nói: “Đỗ Quyên, muội qua giúp ta thu dọn một tí.”

Vâng! Đỗ Quyên nhỏ giọng, chạy đuổi theo sau.

Hy Bình cười, ôm lấy Thi Nhu Vân hôn một cái, rồi nói: “Tiểu ách ba, ở đây chờ ta trở về nhé?”

Thi Nhu Vân ngừng mặt lên nhìn hần, hai mắt thể hiện nhu tình, sau đó, nàng khẽ gật đầu một cái.

169. Chương 168: Đại Địa Đỉnh Hôn

Hy Bình bước vào phòng của Tiểu Nguyệt. Đỗ Mạnh Mạnh cũng đang ở bên trong.

Tiểu Nguyệt nói:” Đại ca, huynh đến rồi”

Hy Bình đóng cửa lại, bước đến ngồi xuống bên giường, nhìn Tiểu Nguyệt đang ôm lấy tay phải, hỏi:” Nguyệt nhi, muội còn đau không?”

Nguyệt nhi cười đáp:” Sao không đau. Đại ca, muội biết huynh tuy hôm nay có thể tỉnh lại, trước đây huynh cũng vậy. Sở dĩ bảo nhị ca gọi huynh đến, là để huynh bồi tiếp Nguyệt nhi”

Hy Bình mỉm cười:” Hài tử ngốc, lúc nào đại ca cũng sẵn sàng bồi tiếp muội mà.”

Tiểu Nguyệt hỏi:” Sư tỷ, sao không nói gì vậy ? “

Đỗ Mạnh Mạnh cười:” Muội đã nói hết rồi còn gì, tỷ còn gì phải nói nữa.”

Tiểu Nguyệt đáp lại:” Cũng không có nịnh hót gì cả, chỉ là muốn gặp mặt đại ca mà thôi”

Đỗ Mạnh Mạnh đột nhiên nói:” Đại ca, hôn Mạnh Mạnh.”

Hy Bình lóng ngóng, ôm nàng ta hôn một hồi, rồi mới buông ra. Nàng ta liền chuyển thân bước ra ngoài.

Tiểu Nguyệt nhìn sau lưng Đỗ Mạnh Mạnh, nói:” Đại ca, trong tâm của sư tỷ cũng có đại ca đấy. Điều này nhị ca cũng biết mà.”

Hy Bình nói lại:” Mmm, cái vấn đề này cả hai huynh đều nhận thấy, Mạnh Mạnh là thê tử của Đại Hải. Tiểu Nguyệt muội nên cảm thấy vui, đại ca mặc dù rất xấu tính, nhưng dĩ nhiên không để vấn đề này làm tổn hại đến tình nghĩa huynh đệ đâu. Mạnh Mạnh muốn đại ca hôn cô ấy, đại ca có thể hứa với nàng ấy, còn đối với những việc khác thì đại ca không thể thực hiện. Nếu là Mạnh Mạnh, đại ca rồi cũng muốn thế, nhưng mà tại sao sau khi nàng ấy trở thành thê tử của Đại Hải lại muốn làm thế lần nữa vậy?”

Tiểu Nguyệt chuyển mình nằm xuống giường, rồi nói:” Đại ca, đại ca cũng nằm xuống đi! Nguyệt nhi muốn ngủ bên mình đại ca!”

Hy Bình làm theo lời nàng ta, nằm xuống bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng:” Nguyệt nhi, muốn đại ca bồi tiếp muội một lần phải không?”

Tiểu Nguyệt u u đáp:” Có thể theo bên cạnh đại ca bao lâu, Nguyệt nhi thật cảm thấy hạnh phúc. Tại tử viện này cũng thật không tiện, người khác có thể phát hiện. Nguyệt nhi không sợ gì, chỉ sợ đại ca bị người khác đàm tiếu mà thôi!”

Hy Bình cảm thán hỏi:” Tại sao lại nhất thiết lao vào cứu đại ca vậy?”

Tiểu Nguyệt đáp:” Đại ca, không nhớ gì ư ? “

Hy Bình hồi tưởng:” Đại ca chỉ nhớ là muội bị nữ nhân đó đánh vào tay. Sau đó thì không còn nhớ gì cả. Nhưng đại ca lại cảm nhận được là lúc đó đại ca sẽ bị hạ thủ bởi rất nhiều người, phải không vậy?”

Tiểu Nguyệt gờ tả thủ lên, mân mê khuôn mặt tuấn mỹ của hấn nói:” Đại ca, muội bắt quả người khác nói như thế nào, muội chỉ biết đại ca chỉ sau đó giết người bởi vì Nguyệt nhi.”

“ Bởi vì muội là muội muội mà ta thương yêu mà, làm thế nào đại ca lại để cho người khác đả thương muội được? Ngũ Cơ đã chết thật sự làm đại ca đau thương. Đại ca sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương muội, cũng như để những người ta yêu thương rời bỏ ta.”

Tiểu Nguyệt lại hỏi:” Xuân Diệp tỷ tỷ thật có qua khỏi không?”

Hy Bình trả lời:” Nàng ta bị thương rất nặng, dĩ nhiên cần vài ngày để hồi phục. Nguyệt nhi, Xuân Diệp là nữ nhân đầu tiên của đại ca. Lúc đại ca rời khỏi Hoàn Sơn thôn thì gặp bọn họ, rồi Xuân Diệp là người hoan hảo đầu tiên với đại ca, vì thế đại ca cũng rất yêu nàng ta.”

không mở mắt, Tiểu Nguyệt nói:” Mẹ nói đại ca chính là người đầu tiên của Hoa Tiểu Thiển . “

Hy Bình kinh ngạc:” Mẹ nói khi nào?”

“Tối hôm qua, lúc mẹ cùng ngủ với Nguyệt nhi.”

Hy Bình nghi vấn:” Sao mẹ không kể cho ta nghe chuyện này nhỉ ? .”

Tiểu Nguyệt cười nói:” Mẹ nói huynh là một người bại hoại từ đầu đến chân. Từ lúc nhỏ đã biết giở trò.”

Hy Bình cười khở:” Mẹ nói thế thật oan uổng cho huynh. Lúc đó đại ca còn chưa biết gì, là Hoa Tiểu Thiển đã cưỡng gian huynh lúc nhỏ. Thành thử, chuyện này là huynh không tự nguyện. Huynh tuyệt không thừa nhận đó là lần đầu tiên của huynh, bởi huynh không thể nhớ nổi cảm giác lúc đó.”

Tiểu Nguyệt nói tiếp:”Nhưng cái thứ xấu xa đó của huynh đã hủy đi trình tào của Tiểu Thiển tỷ tỷ. Huynh dù không thừa nhận thì đó cũng là sự thật. Nếu một nữ nhân bị lừa mà ngắt đi, nàng ta sẽ không có cảm giác. Sau khi tỉnh dậy nàng ta nói nàng ta vẫn thanh bạch, nàng ta là xử nữ, huynh có tin không?”

Điều này gọi là đánh chết không tin

“Đại ca, Nguyệt nhi đích thực lần thứ nhất mơ mơ hồ hồ, nhưng Nguyệt nhi có khả năng phủ nhận người đàn ông đầu tiên của mình”

Hy Bình lúng túng mỉm cười, một cách không tự nhiên cúi đầu xuống đất:” Đó chỉ là tai nạn”

Tiểu Nguyệt đáp lại:” Nhưng tai nạn dù sao cũng là sự thật. Vì thế, kết luận lại thì Tiểu Thiên tỷ tỷ cũng là nữ nhân đầu tiên của đại ca. Đại ca cũng không thể phủ nhận điều đó phải không nào?”

Hy Bình nói:” Tốt, sao lại tính nàng ta là nữ nhân đầu tiên của đại ca? Nàng ta lại là thê tử của Triệu Tử Hào, cũng là người của Thần Dao Môn, và không có một điểm quan hệ với đại ca”

“Mọi trông thật nhanh có chút quan hệ, bởi vì nàng ta hôm qua cũng vừa mới đến Phong Nhân Viện.”

Hy Bình đại kinh, nhớ lại hôm qua bên cạnh Triệu Tử Hào đích xác có một người trông giống Tiểu Mạn. Dĩ nhiên Tiểu Mạn trông xinh hơn thiếu phụ đó nhiều, hắn nói:” Không thể nào! Đại ca không mong việc đó lại đến ?”

Tiểu Nguyệt tiếp tục:” Mẹ nhờ muội nói với đại ca rằng, đừng nên để Tiểu Thiên tỷ tỷ có cơ hội. Mẹ nói rằng, có rất nhiều nữ nhân động tâm với đại ca, hà huống gì Tiểu Thiên tỷ tỷ lại không tiếp tục nhớ tới đại ca”

Hy Bình cười mặc dù cũng cố gắng giải bày:” Lo lắng của mẹ quả thật không cần thiết rồi. Huynh, Hoàng Hy Bình, tuy thật háo sắc, nhưng cũng không tương ái với nữ nhân của huynh đệ đâu. Dĩ nhiên, huynh đệ cũng có lúc phải cạnh tranh, nhưng Hoa Tiểu Thiên và Triệu Tử Hào đã có hài tử, huynh tuyệt đối không thể làm việc có lỗi với Triệu Tử Hào. Nguyệt nhi, mẹ lại nghĩ nhi tử của bà ta là người thế ư?”

“Mẹ nói huynh là sắc ma tái thế!”

“Oa, mẹ dám phán xét nhi tử như thế à? Nếu nhi tử của bà không háo sắc, bà sẽ có nhiều con dâu như vậy không?”

“Nhưng huynh ngay cả muội muội cũng muốn nữa”

Hy Bình toàn thân run lên:” Nguyệt Nhi, ta muốn muội, tình không phải bởi vì ta háo sắc, mà bởi vì ta yêu muội.”

Tiểu Nguyệt hoảng hốt:” Đại ca, muội thiếu nghiêm túc, có phải là Nguyệt Nhi làm huynh tức giận không?”

Hy Bình an ủi nàng:” Đại ca không tức giận Nguyệt nhi, muội không nhớ rõ trước kia đại ca có nói qua? “

“Nhớ!” Tiểu Nguyệt giấu mặt vào trong vòng tay của Hy Bình u oán:” Nguyệt nhi cũng sẽ không làm đại ca tức giận.”

Hy Bình cười nói:” Nguyệt nhi là bảo bối đáng yêu nhất của đại ca, như thế nào đại ca có thể giận? Lại đây, để đại ca hôn.”

Hắn hôn hai má Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt xúc động nhìn hắn cười ngọt ngào. Lúc này ở cửa chánh có tiếng người gõ cửa.

Hy Bình vừa đi hài vừa hỏi:” Ai đó?”

“Gia gia người, Lãng Vô Tâm!”

Mẹ nó, tên Lãng Vô Tâm tiểu tử này, khi nào bắt hảo thì đến, hết lần này đến lần khác, cứ lựa lúc hắn và Tiểu Nguyệt ở chung. Ta đi ra ngoài chút xíu cũng không được, nhất định cho một quyền.

Hy Bình mở cửa ra, nhanh chóng rút lại quyền đánh ra. Lãng Vô Tâm hạ lòng hắn xuống như một trọng quyền:” Hoàng Hy Bình, tiểu tử này, ngươi không biết hôm nay là ngày Khiết Nhu và Lạc Thiên đính hôn?”

Hy Bình sắc mặt đại biến, ngớ ngẩn hỏi:” Lãng Vô Tâm, người nói giỡn hả?”

“ Người, con mẹ nó, phiền thật là phiền, cả ngày hỏi ta hay nói giỡn? Ta giống như người nói chuyện đùa không?”

Hy Bình quay đầu nói với Tiểu Nguyệt:” Nguyệt nhi, đại ca đi Đại Địa Minh một chút. Mẹ nó, Lạc Thiên này cầu hùng chop lấy cái gì theo ta, ta đi đánh cái đầu heo hần.” Dứt lời, hần đóng cửa, nhìn Lãng Vô tâm nói:” Đi”

Hai người đi ra Phong Nhân Viện, người trong Phong Nhân Viện nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao bọn họ cùng đi chung. Hy Bình cũng không lên tiếng giải thích.

Ra khỏi Phong Nhân Viện, Hy Bình nói: “Lãng Vô Tâm, vì sao đến bây giờ ngươi mới nói với ta?”

Lãng Vô Tâm nói:” Ngươi, đồ heo này, việc này hôm qua mới quyết định. Mà ngươi hôm qua ngủ giống như một đầu heo chết, ta làm sao thông báo được?”

Hy Bình gãi gãi đầu:” Sao lại đột nhiên như thế?”

Lãng Vô Tâm nói:” Sư phụ và sư nương hôm qua đã đến Đại Địa Minh. Lạc Hùng đã tìm gặp họ, để bàn hôn sự giữa Khiết Thu và Lạc Thiên, và đã quyết định rồi.”

Hy Bình bất sảng thốt lên:” Đừng nói thêm những điều gây nổi nóng nữa được không?”

Lãng Vô Tâm trừng mắt với hần, nói:” Kể với ngươi nghe một bí mật trọng đại”

“Bỏ đi, cái bí mật trọng đại của ngươi, ta đã nghe nhiều lần rồi, thật vô lý!” Hy Bình dĩ nhiên cự tuyệt cái bí mật thiên đại đó của Lãng Vô Tâm

Lãng Vô Tâm đại nộ quát:” Hoàng Hy Bình , ngươi bắt ta nói mới được sao ? “

“Được, ngươi nói đi, nhưng ngươi đừng có nói rằng ta rất mạnh hoặc là ngủ ngoài trời cái gì đó, không thì lão tử canh ba nửa đêm sẽ tới trước cửa phòng ngươi mà hát.”

Lãng Vô Tâm nói:” Lạc Hùng và mẫu thân của Khiết Thu tịnh không phải là anh em ruột. Do Lạc Hùng muốn vôi nắm lấy thể lực của Tiên Duyên cốc, chỉ có thể nghĩ đến loại chiêu thức dùng hôn nhân để liên kết, ngươi đã hiểu chưa?”

Hy Bình còn thắc mắc:” Dùng hôn nhân để liên kết thì ta hiểu, nhưng mà vậy Tiên Duyên cốc các ngươi có thể lực gì?”

Lãng Vô Tâm ngạo nghễ:” Tiên Duyên cốc chúng ta có thể xuất động một nửa người của bộ lạc Xà Thần, nói thể ngươi hiểu chưa? Đồ con heo!”

Hy Bình nổi giận:” Lãng Vô Tâm, ngươi dám nói ta là heo một lần nữa, ta và ngươi đấu một trận sinh tử, xem xem cuối cùng ai là con heo!”

Lãng Vô Tâm không màn tới:” Lão tử không có thời gian cùng ngươi tranh đấu.”

Hy Bình hiếu kỳ hỏi:” Ngươi trông như không thích Thủy Khiết Thu lấy Lạc Thiên thì phải, tại sao vậy?”

Lãng Vô Tâm đáp:” Rất đơn giản, Lạc Thiên cái loại người này, đại sự của hần thường luôn để đầu tiên, và lẽ dĩ nhiên là sẽ không làm Khiết Thu hạnh phúc được, cũng không thể khiến Khiết Thu hạnh phúc. Chỉ có tên vô lại như ngươi mới có thể. Khiết Thu trong lòng của ta thật lớn. Ta Lãng Vô Tâm mặc dù là con người vô tâm, nhưng Khiết Thu được ta xem đích thực là muội muội. Ta không lo cho nàng ta, ai sẽ lo cho nàng ta? Sư phụ và sư nương không biết quan hệ giữa ngươi và Khiết Thu, cũng như họ không biết cái khả năng trên giường của ngươi. Ta nghĩ có lẽ ngươi có thể hưởng dụng cái Tuyệt kinh chi thân của Thủy Khiết Thu. Cái của ngươi, thật..... Tiểu tử, sao lại cười?” Hần ta rất cuộc cũng đã thay đổi, không còn gọi Hy Bình là đồ heo nữa

Hy Bình nói:” Lãng Vô Tâm, ta đột nhiên thấy ngươi lại có chỗ đáng yêu như vậy. Có lẽ nếu như không vì những chuyện cá nhân, chúng ta có thể trở thành hảo bằng hữu”

Lãng Vô Tâm đáp:” Bốn công tử không thích làm bạn với ngươi. Cũng có điều, ta mặc dù không thể lấy được nữ nhân của ngươi, nhưng Mộng Hương không phải là nữ nhân của ngươi, cũng không phải của Lạc Thiên, vì thế bốn công tử quyết định truy cầu Mộng Hương. Đương nhiên, ta rất hoan nghênh ngươi gia nhập vào hàng ngũ tình địch của ta.”

Hy Bình kinh ngạc nói:” Tại sao ngươi lại muốn theo đuổi Mộng Hương?”

“Ngày hôm qua khi nhìn thấy diện mạo của cô ấy sau diện sa, cô ấy cùng Khiết Thu có thể được coi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.”

Oh? Hy Bình nói:” Như quả xuất hiện thêm người đứng thứ ba trong đệ nhất mỹ nữ, người cũng có thể theo đuổi hay sao?”

“Đương nhiên. Nhưng trên đời này, ta chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào có thể sánh với 2 người bọn họ. Kể cả Băng Băng, La mỹ nhân và Đại Nỵ, cũng chỉ có thể xếp hàng thứ hai.”

Hy Bình cười:” Ta đã từng thấy, bà nương đó hình như tên gọi là Thiên Diệp Bội, cứ mỗi khi ta hát là cô ta lại chạy.”

Lăng Vô Tâm cảm thấy hứng thú hỏi:” Nàng ta là người thế nào?”

Hy Bình nghĩ rồi trả lời:” Nghe nói là người Ngọc Xà môn. A, Lăng Vô Tâm, Ngọc Xà môn nằm ở chỗ nào vậy?”

Lăng Vô Tâm nghi ngờ:” Ngọc Xà môn ? Không phải đã bị diệt môn rồi sao? Hy Bình, ai nói với người là nàng ta là người của Ngọc xà môn?”

Hy Bình đáp:” Chính là đại mỹ nhân lạ lùng đó nói. Nàng ta đã dùng võ công của bản môn. Lúc nghe ta hát nàng ta đã dùng khinh công để bỏ chạy, còn nói khinh công đó chính là Ngọc Xà Phi Thăng , nhìn qua thấy cũng có lý.”

Lăng Vô Tâm nói:” Trước kia trong võ lâm, có 3 người được xưng là đệ nhất mỹ nhân là Mộng Tình, A Mật Y, Lạc Gia. Nghe nói còn có cả Lạc U Nhi, nhưng tại thời gian trên giang hồ quá ngắn, lại ít lộ diện. Một người trong số đó chính là sư nương của ta, sở dĩ có thể coi là tứ đại mỹ nhân. Khó nói là hiện giờ võ lâm quả thật xuất hiện tứ đại mỹ nhân.”

Hy Bình cười:” Lăng Vô Tâm, những đại mỹ nhân trước kia, hiện nay ta đã gặp 3 người. Còn 4 mỹ nhân hiện nay, ta biết mỗi một mình Băng Băng.”

Lăng Vô Tâm chửi:” Người đứng là một tên ngu mà. Người quên thánh nữ Thái Âm Giáo rồi sao. Thánh nữ Thái Âm Giáo và Nguyệt nữ Minh Nguyệt Phong cùng tề danh đệ nhất, người đứng là một tên không biết chuyện gì.”

Hy Bình thần nhiên:” Hoá ra là như thế. Khi nào ta phải đi đánh Thái Âm giáo mới được. Tương tự như đã từng bắt Nguyên Chân ta sẽ bắt thánh nữ Thái Âm giáo trói chặt lại rồi hát cho nàng ta nghe, ha ha.” nói xong đắc ý cất tiếng cười lớn.

Lăng Vô Tâm không chú ý đến bộ dạng ngây ngốc của mình, cúi đầu nói:” Quả thật không ngờ Ngọc Xà môn còn có truyền nhân, rất có thể nàng ta sẽ đến Đại Địa Minh phục thù. Uy, Hoàng Hy Bình, người đừng có cười vội, khi ra ngoài đường nhớ cẩn thận không thì sẽ không biết chuyện gì sẽ đến với người, đồ con lợn!”

“Lăng Vô Tâm, người đứng lại. Mẹ kiếp, muốn làm ta nổi nóng mà.”

Đại Địa minh nơi bàn luận nghị sự.

Một số âm thanh vang lên, chính là của chủ tọa và một số người. Đương nhiên chủ tọa chính là mình chủ Đại Địa minh và cũng là mình chủ võ lâm Lạc Hùng ngồi ở chính giữa ở chủ vị. Lão ta cùng hai người ngồi bên đứng lên đi ra ngoài, phía sau quả thật có một số người đang chờ.

Căn phòng lớn có tên gọi như trên chứa được rất nhiều người, bên trong tính sơ sơ cũng phải có tới một trăm người. Ngồi bên trái đích thị là Thủy Thiên Trường, Lạc Gia, Thủy Khiết Thu, Lạc Thiên .v.v. đều có mặt từng người một. Ngồi bên phải là đại biểu võ lâm các phái Minh Nguyệt Phong, Thiếu Lâm. Mọi người muốn nói rằng làm cái rắc chớ gì mà lâu thế, có điều họ cũng thà đánh rắc còn hơn, chứ không nói.

Kỳ quái chính là, Lạc Hùng hôm nay lại triệu tập hội nghị tại Đại Địa Minh, không ngờ không phải là vì việc đánh Thái Âm giáo, mà là vì hôn nhân của con hắn. Nghe nói cùng với con gái duy nhất của Tiên Duyên cốc Thủy Khiết Thu đính hôn, do đó mọi người tìm tới là để xem con dâu tương lai của lão mặt

mũi ra sao. Nhưng nam nhân tại đó đều có tâm lý cảm thán Thủy Khiết Thu đừng có gả cho Lạc Thiên mà hãy gả cho ta đây đi. Nếu như Lạc Thiên không có thể lực của Đại Địa Minh, thì theo đó nam nhân ở đây đều thử dài đánh sượt một cái rồi, cả hòa thượng của Thiếu Lâm trong lòng cũng thầm mong: Thủy cô nương, gả cho đầu trọc ta đi, đầu trọc ta đây lập tức vì nàng mà hoàn tục!”

Một lời nói của Lạc Hùng như gõ vào mấy cái đầu trọc đó:” Hôm nay là ngày đính hôn giữa tên con trai vụng về của ta và Khiết Thu, hân hạnh được mời bao nhiêu các võ lâm hào kiệt đến chứng kiến cho hai đứa chúng. Đích thực là vinh dự cho hai đứa và lão nhân ta.”

Do đó, vỗ tay, vỗ tay, lại vỗ tay!

Thủy Khiết Thu ngẩng đầu nghe nhưng vẫn không nói gì .

Lạc Gia vội hỏi:” Khiết Thu, con sao vậy? Con không vui ư?”

Thủy Khiết Thu quay đầu đáp:” Nương, không có. Khiết Thu đang rất hạnh phúc.”

Lạc Gia nói:” Vậy tại sao con như người mất hồn vậy?”

“Con, con ...” Thủy Khiết Thu ánh mắt nhìn quanh tứ phía, đột nhiên nói:” Con vừa nghĩ là Tâm ca đã đi đâu? Hôm nay có chuyện trọng yếu như vậy, tại sao lại không thấy huynh ấy xuất hiện nhỉ?”

Lạc Gia đáp:” Nó lúc trước vừa ở đây, sau đó đã đi đâu, mẹ cũng không chú ý.”

Kỳ thật Lăng Vô Tâm là bởi thấy Thủy Khiết Thu chỉ ngồi trên ghế buồn buồn không nói thì liền bỏ đi kiếm Hy Bình. Tuy nói Thủy Khiết Thu từ nhỏ đã mang mộng tưởng được gả cho Lạc Thiên, nhưng hần biết kể từ sau khi Thủy Khiết Thu gặp Hy Bình, mộng tưởng của nàng đã thay đổi. Điểm này chính bản thân nàng cũng biết, chỉ là nàng cố kiên trì giữ nguyên giấc mộng của mình. Còn Lăng Vô Tâm thì hiểu rõ, khi mộng đã thay đổi, thì lòng cũng biến đổi theo. Lạc Thiên có lẽ không phải là tình yêu đích thực của Thủy Khiết Thu, chỉ vì Thủy Khiết Thu cố chấp không chịu thừa nhận. Việc không thừa nhận này sẽ khiến nàng tự khóa bản thân mình, tự khóa tâm linh mình lại. Nếu không được giải khai, tâm linh nàng cả đời cũng sẽ khép chặt, nàng sẽ không thể có được niềm vui thực sự.

Lăng Vô Tâm dù rất ít quan tâm đến nữ nhân, nhưng thực đau lòng vì Thủy Khiết Thu. Hần sợ dĩ không quản chuyện giữa Thủy Khiết Thu và Hy Bình, là bởi hần thực sự biết rằng khi Thủy Khiết Thu và Hy Bình ở bên nhau, tất cả trong lòng đều cảm thấy hạnh phúc.

Thực sự Lạc Thiên và Thủy Khiết Thu thời gian ở bên nhau cũng không dài. Khi Thủy Khiết Thu mười ba tuổi thì Lạc Thiên bắt đầu đến Tiên Duyên Cốc học võ. Kể từ đó ở tại Tiên Duyên cốc chừng nửa năm, Thủy Khiết Thu trong lòng tự nhủ với mình rằng lớn lên sẽ gả cho Lạc Thiên để trở thành tiểu thê tử của Lạc Thiên. Lúc ấy nàng liêu lĩnh cùng Lạc Thiên nói chuyện đó. Sau cùng Lạc Thiên đã đáp ứng rằng chờ nàng lớn lên sẽ cưới nàng.

Giờ đây Lạc Thiên chuẩn bị lấy nàng, nàng ta có thật sự vui sướng không? Lăng Vô Tâm nhìn không ra nàng ta có cái gì vui vẻ, cho nên hần đi ra ngoài đem Hy Bình trở về. Chỉ cần người này ở đây, việc cưới hỏi xem ra phải hoãn lại. Chuyện khác không dám nói, chuyện quấy rối, Hoàng Hy Bình đặc biệt có năng khiếu. Huống hồ, Lăng Vô Tâm biết rõ Hoàng Hy Bình rất lưu tâm đến Thủy Khiết Nhu. Nếu để Hy Bình thấy Thủy Khiết Nhu trước mặt hần cùng một nam nhân khác đính hôn, hần có thể làm ra chuyện gì? Lăng Vô Tâm không biết, chỉ có một điều có thể khẳng định, tiệc đính hôn nhất định bị hần tìm cách làm thành một trận hỗn loạn.

Thủy Khiết Nhu tịnh không biết Lăng Vô Tâm ra ngoài vì chuyện gì. Nàng căn bản không biết Lăng Vô Tâm lại ưa thích Hoàng Hy Bình so với thích Lạc sư đệ hơn một chút. Phải biết rằng, Lăng Vô Tâm trước kia rất là chán ghét Hy Bình !

Thủy Thiên Trường và Lạc Gia cũng không biết tâm trạng của Thủy Khiết Thu, chỉ có Lạc Thiên, hần nghe được một chút không ít không nhiều. Chỉ là đối với chuyện này hần không xem trọng lắm, bởi vì Thủy Khiết Nhu là một nữ nhân bất kể nam nhân nào cũng muốn thân cận, vĩnh viễn thuần khiết. Nàng bị chứng Tuyệt Kinh Chi Thân không thể chữa được, trừ phi nàng cam nguyện cùng nam nhân nào đó đồng quy nhất tử . Nhưng mà, trên đời lại có nam nhân nguyện ý làm chuyện ngu ngốc này sao?

Nói về tình yêu, Thủy Khiết Nhu yêu Lạc Thiên hơn, còn Hy Bình, thật sự là truyện cổ tích trong đời nàng. Mặc kệ yêu hay không yêu, đều khiến nàng say mê. Mà một khi nàng cùng Lạc Thiên đính hôn, câu truyện cổ tích này vĩnh viễn bị mất đi trong cuộc sống của nàng. Lạc Thiên là một nam nhân rất tốt, đáng tiếc là Lạc Thiên không giống dạng người như Hy Bình luôn luôn pha trò làm nàng giận dữ hoặc dễ ngọt làm nàng vui vẻ. Lạc Thiên không có thời gian, phần lớn thời gian hắn bận vì chuyện võ lâm, mà Hoàng Hy Bình căn bản không để chuyện võ lâm đặt trong tầm mắt. Đây là chỗ bất đồng giữa Hoàng Hy Bình và Lạc Thiên.

Lạc Gia cất giọng:” Khiết Thu, con chắc là không nhớ về Tâm ca, mẹ có thể nhận thấy điều này.”

Thủy Khiết Thu vờ tựa vào thân người Lạc gia, nói với thanh âm hết sức nhẹ nhàng: “Mẹ, mẹ đã từng nghe về Cửu Dương Trọng Thể chưa?”

Lạc Gia lắc đầu nói:” Để ta hỏi phụ thân con.”

Bà ta đến bên Thủy Thiên Trường kề sát tai nói thật nhỏ. Thủy Thiên Trường lập tức nhìn trừng trừng nhĩ tử ông ta, rồi nói cũng nói nhỏ bên tai Lạc Gia vài lời.

Lạc Gia mặt biến sắc, quay lại Thủy Khiết Thu hỏi:” Nhi tử, sao coi biết được Cửu dương trọng thể?”

Thủy Khiết Thu đáp:” Bằng hữu của Khiết Thu nói lại. Mẹ, có vấn đề gì không vậy?”

Lạc Gia buồn nói:” Phụ Thân con nói rằng, ông ta cũng không rõ lắm. Chỉ là ông ta biết trên thiên hạ này có một loại người mang trong người Cửu Dương Trọng Thể. Mà loại người này thật sự rất hiếm có, thiên vạn người chưa chắc gặp được! Ông ta cũng biết rằng người có Cửu Dương Trọng Thể rất ít, nếu biết được ai có Cửu dương trọng thể, thì cũng cho phép người đó giải khai cái cấm chế Tuyệt kinh chi thân của con. Đây cũng chỉ là một phán đoán liều lĩnh, bởi Cửu Dương Trọng Thể chi nhân thì cũng chỉ là dương cương chi nhân, có khả năng bạo phát tình dục vĩnh cửu.”

Thủy Khiết Thu khóe mắt liền lộ ra một tia xuân ý, chỉ những nét tự nhiên của nàng thôi cũng đã lộ ra vẻ kiều mị vô cùng quyến rũ rồi, nàng hỏi: “Mẹ! Người nói chỉ là một suy đoán liều lĩnh thôi sao?”

“Ừ”, Lạc gia lại nói:” Trên thế gian khả năng không có người này, nếu không có thể mạo hiểm thử một lần .”

Thủy Khiết Thu nghi vấn:” Mẹ , chắc gì trên thế gian đã không có? Tuyệt kinh chi nữ đã có, sao lại không thể tồn tại một nam nhân có cửu dương ? “

Lạc Gia nói:” Con là dị chủng đó.”

Thủy Khiết Thu chu mỏ cãi lại:” Hắn ta cũng là dị chủng mà”

Lạc Gia kinh ngạc nói:” Khiết Thu, người con nói là ai?”

Do kích động, âm lượng của bà tăng lên, làm rất nhiều người đều quay ra nhìn bà. Bà ngượng ngùng cười, rồi nhìn sang con gái mình, đợi câu trả lời của Thủy Khiết Thu.

Thủy Khiết Thu lại nói vào tai bà: “Mẹ, chẳng gì cả, thế giới này sao lại có loại người đó được! Con gái chỉ tùy miệng nói ra thôi, thật ra con có thể giả cho biểu ca, đã không hối hận gì rồi. Có thể cùng với biểu ca bên nhau cả đời là may mắn của Khiết Thu, Khiết Thu không còn mong ước gì nữa.”

Lạc Gia dừng lại nhìn nàng một lúc, cuối cùng không nói được lời nào.

Nhưng nghi thức đính hôn thì lúc này đã bắt đầu.

Sau một phần nghi thức tất yếu, Lạc Hùng cởi mở hướng về phía nhân sĩ võ lâm tuyên bố: “Các vị, hôn lễ của con trẻ và Khiết Thu chính thức hoàn thành, yến tiệc đã chuẩn bị xong, mời các vị dời bước vào nhập tiệc.”

“Chậm đã, các ngươi đính hôn cũng không hỏi xem có ai phản đối không à? Rất không được, lão tử phản đối. Thấy tên Lạc cầu Hùng người, người lần trước đánh nhục phụ ta phải nằm liệt giường, hiện tại lại còn đẩy nữ nhân của ta vào lòng con ngươi, là ý tứ gì! Lại đây, lão tử không đập vào cái đầu heo của ngươi, không gọi là Hy Bình nữa”

Hy Bình bước những bước lớn vào trong sảnh đường, Lãng Vô Tâm đi theo hắn ở phía xa xa đằng sau.

Sảnh đường lớn đột nhiên im phắc, chợt lại bắt đầu có tiếng xì xào.

170. Chương 169: Đính Hôn Phong Vũ

Cuộc sống vốn có nhiều bất ngờ và điều bất ngờ này của Thủy Khiết Thu Hy Bình hoàn toàn không dự liệu được. Nhưng hắn vẫn không hiểu nổi vì sao nó lại đến nhanh như thế. Hắn không quản Thủy Khiết Thu đối với hắn thế nào, lòng hắn vẫn luôn kiên định đối với nàng. Hắn vốn đã là kẻ đa tình, lại cùng với một mỹ nữ nhân gian hiếm có như Thủy Khiết Thu vướng vào những sự tình rối rắm không thể xóa bỏ được, cái loại rối rắm mang đến những buồn vui man mác. Về yêu kiều nồng nàn của bản thân Thủy Khiết Thu tạo nên một sự thu hút mãnh liệt khiến hắn không thể nào không dấy lên mỗi cảm tình khó giải thích với nàng.

Cho dù Thủy Khiết Thu chỉ như một lọ hoa thì hắn vẫn rất muốn có lọ hoa ấy. Cho dù chỉ có Thủy Khiết Thu ở bên cạnh cả đời chỉ để ngày ngày trêu chọc cũng đã là một loại phúc phận của Hy Bình. Nhưng bây giờ, người đàn bà ấy bắt ngờ đính hôn với người khác, đúng vào lúc mà hắn không ngờ nhất, làm hắn phần nộ. Hắn không nghĩ hắn tức giận vì Thủy Khiết Thu, mà chỉ là mối cảm tình tiềm ẩn giờ mới bộc lộ ra.

Hy Bình đi sau lưng Lăng Vô Tâm. Lăng Vô Tâm xem ra còn vội vã hơn hắn. Hắn phát hiện ra Lăng Vô Tâm thật sự yêu thương Thủy Khiết Thu, một loại tình cảm huynh muội chân chính. Hắn đột nhiên cảm thấy Lăng Vô Tâm đáng yêu hơn, ít nhất là đáng yêu hơn nhiều so với Lạc Thiên. Vì vậy, đến nửa đường hắn không kiếm chuyện với Lăng Vô Tâm nữa mà chỉ còn vội vàng nói gót Lăng Vô Tâm thôi.

Ngay trước khi bước vào Đại Địa Chi Thanh, nghe thấy Thủy Khiết Thu đã thật sự đính hôn cùng Lạc Thiên, đầu óc hắn bùng lên như núi lửa.

“Là ta đó, tên chó Lạc Hùng kia. Người dám tự ý mình đem nữ nhân của ta gả cho con trai người mà không thêm hỏi lão tử một câu. Không chấp nhận! Mẹ nó, tiệc đính hôn cái khi gì, hôm nay là tiệc Hồng môn, lão tử ta nói đó.”

Ngay khi dáng người cao lớn khôi vĩ của Hy Bình tiến vào Đại Địa Chi Thanh, ánh mắt mọi người đều hướng về phía hắn. Mọi người bất ngờ phát hiện kẻ này mới hôm qua còn là một nam nhân mặt heo, hôm nay đã khôi phục lại vẻ tuấn mỹ như thần của hắn. Nhưng trong hai mắt hắn, vẻ tà dị khủng bố dày đặc vẫn chưa mất đi.

Thủy Khiết Thu không ngờ được Hy Bình lại đến vào đúng lúc này, chắc chắn là đến vì nàng.

Thủy Thiên Trường phụ phụ hai người nhìn Thủy Khiết Thu bằng con mắt ngạc nhiên. Lạc Gia vội hỏi: “Khiết Thu, có chuyện gì vậy? Hắn nói con là nữ nhân của hắn à? Hắn là chồng của Băng Băng phải không?”

Thủy Khiết Thu trả lời chậm rãi: “Đúng vậy, thưa mẹ!”

Lạc Gia lại hỏi tiếp: “Con là vì hắn mà phiền muộn như thế phải không?”

Thủy Khiết Thu im lặng, nàng không muốn nói bất cứ điều gì vào lúc này.

Lạc Hùng nhất thời chấn động. Ánh mắt lộ xuất một nét trầm tư nhưng gương mặt vẫn mỉm cười, lên tiếng hỏi: “Xin hỏi quý tính đại danh của thiếu hiệp?”

Lạc Hùng tuy không biết Hy Bình nhưng trong đại sảnh này có nhiều người nhận ra kẻ đã nổi danh vô lại trong giang hồ này. Đặc biệt Viên Chánh Đại sư Thiếu Lâm thì nhớ Hy Bình rất rõ. Cũng bởi vì giọng ca của Hy Bình vẫn còn âm vang trong đầu ông ta khiến suốt một thời gian ông ta không thể chuyên tâm tụng kinh. Phật Tổ, Bồ tát à! Xin người tha thứ cho sự không chuyên tâm của đệ tử trẻ đầu này.

Trong lòng Viên Chánh đại sư vẫn hằng hướng về Quan Âm bồ tát mà sám hối. Cuối cùng cũng được Quan Âm tỷ tỷ lượng thứ.

Hy Bình trả lời: “Nhà người bị điếc à? Ta đã tự giới thiệu mình không phải chỉ một lần. Thêm một lần nữa nhé. Lão tử là Hoàng Hy Bình.”

Lạc Thiên tức giận, đứng lên khỏi chỗ ngồi, hét lên: “Hoàng Hy Bình, người còn dám vô lễ với cha ta một lần nữa! Ta sẽ khiến người người đổ máu tại đây.”

Hy Bình không thèm để ý gì đến Lạc Thiên, ánh mắt hắn lúc này đang nhìn về phía Mộng Tình. Ngay từ khi hắn bước vào, Mộng Tình đã nhìn chăm chăm vào hắn. Đôi mắt mỹ lệ của bà hàm chứa một nỗi thâm tình không nói hết được. Những giọt nước mắt bắt đầu long lanh trong mắt bà.

Mộng Hương và Bảo Nguyệt hết nhìn Hy Bình lại quay sang nhìn Mộng Tình, đột nhiên cùng phát giác đôi mắt của họ rất giống nhau.

Ánh mắt tà dị của Hy Bình ngay sau khi nhìn thấy Mộng Tình liền hoàn toàn biến mất, cũng không còn cái sắc thái vô lại như thường lệ, mà là một loại cảm tình ôn nhu như bị mê hoặc.

Từ cái thời khắc hắn nhìn thấy Mộng Tình, hắn liền cảm nhận một tình cảm thân thiết vô bì, cứ như đã gặp nhau nhiều lần rồi. Nhưng trong ký ức của hắn, đây đúng là lần đầu tiên nhìn thấy Mộng Tình. Không chỉ riêng Hy Bình, rất nhiều người trong đại sảnh cũng nhận thấy giữa hắn và Mộng Tình có nhiều điểm tương tự. Không chỉ khuôn mặt tuấn mỹ đẹp như thần của hắn rất giống với dung nhan của Mộng Tình, mà lúc này ánh mắt của hắn và của Mộng Tình hoàn toàn tương đồng nhau. Điều này khiến người ta không giải thích được mà Hy Bình cũng không sao hiểu nổi.

Lạc Thiên thấy Hy Bình không đáp lại, nghĩ rằng hắn đã sợ nên nén giận ngồi trở lại ghế.

Hy Bình chậm chậm đi về phía Mộng Tình, cất tiếng khê khàng hỏi: “Chúng ta trước đây đã gặp nhau chưa?”

Mộng Tình chỉ gật gật đầu. Hy Bình đột nhiên quỵ xuống, áp đầu vào đầu gối Mộng Tình, toàn thân run bần bật. Hắn ngược đầu lên nhìn Mộng Tình lần nữa, mở miệng muốn nói mà không nói được lời nào.

Mọi người ở đó không ai ngờ được hắn lại có hành động như vậy. Nhưng điều làm họ ngạc nhiên là Mộng Tình, thật bất ngờ, lại không hề giận dữ.

Hy Bình cất tiếng hỏi: “Bà....., bà....., bà là sư phụ của Bảo Nguyệt ư?”

“Phải.”

“Bảo Nguyệt nói với ta rằng bà muốn nhận ta làm con nuôi, phải không?”

Mộng Tình nhìn Hy Bình đang quỳ trước mặt mình. Đây chính là đứa con mình sanh ra ư! Thanh âm của bà hơi kích động: “Có được không?”

Mộng Hương lấy khăn tay lau nước mắt cho Mộng Tình rồi giận dữ nói: “Hoàng Hy Bình, sao người còn chưa trả lời?”

Hy Bình lấy chiếc khăn tay từ trong tay Mộng Hương, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đọng lại ở khóe mắt Mộng Tình, nhẹ nhàng đáp: “Được chứ, chắc chắn là được, thưa mẹ!”

Mộng Tình chìa hai tay ra run run vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của Hy Bình, trong lòng thầm kêu: “Con à, con cao lớn và đáng yêu hơn cha con nhiều lắm. Đúng rồi, Yển tử nói thật không sai, con vừa thừa hưởng vẻ đẹp của mẹ vừa có sự tuấn tú của cha con. Con quả là một chiến tướng bẩm sinh, là thiên địch của mọi nữ nhân. Kỳ thật mẹ chỉ muốn con là thiên địch của nữ nhân thôi, chứ không muốn con làm chiến tướng bẩm sinh như thế. Càng không muốn con thành cái đích cho võ lâm nhắm vào. Con à, sau này con sẽ hiểu chân tướng sự tình, đừng trách mẹ nhẫn tâm. Mẹ cũng chỉ vì con mà thôi! Nếu để cho mọi người biết con là con trai của Huyết Ma, con sẽ ngày ngày sống trong sự tầm sát báo cừu và không biết có thể trưởng thành được như thế này không? Sau này mẹ rất hối hận vì điều mà mẹ xót xa nhất chính là không được nhìn con lớn lên mỗi ngày, không thể chăm sóc con với thiên chức của người mẹ. Mong rằng con có thể tha thứ cho mẹ.”

“Mộng Tình, chúc mừng người đã nhận được một đứa con nuôi!” Lạc Hùng vừa chúc mừng thì ngay lập tức cũng vang lên lời chúc mừng của mọi người.

Mộng Tình lệ rơi, mỉm cười đáp: “Cảm tạ Lạc minh chủ, cảm tạ mọi người.”

Lạc Hùng cười lớn: “Ngày hôm nay đúng là song hỷ lâm môn. Cả tiệc đính hôn và tiệc nhận con nuôi đều sẽ được tổ chức tại Đại Địa Minh, ha ha.”

“Ai nói là lão tử muốn tham dự tiệc đính hôn. Lão tử nhận mẹ, cần gì bọn người xía vào. Mẹ nó, tên chó Lạc Hùng kia, đừng nghĩ người nói mấy lời tán tụng rồi lão tử bỏ qua cho nhé!” Hy Bình bật dậy, thân thể

cao lớn đứng trước mặt Mộng Tình, lại lau đi những giọt lệ vương trên mặt bà, nói: “Mẹ, có một số người muốn cướp lấy con dâu của mẹ. Con phải giành lại. Con sẽ nói chuyện với mẹ sau.”

Hắn đưa lại khăn tay cho Mộng Hương, xoay người đối mặt với Lạc Hùng nói: “Ta cứ nghĩ người Hoàn sơn thôn chúng ta thì da mặt là hạng nhất lưu rồi nhưng không ngờ được là mặt nhà người còn dày hơn cả ta, khâm phục.”

Khuôn mặt tuấn tú dày dặn phong trần của Lạc Hùng cuối cùng cũng hiện lên nét phần nộ.

Lạc Thiên không thể nhẫn nhịn được nữa, hét lớn: “Hoàng Hy Bình, người cút ra ngoài cho ta!”

Lạc Hùng chỉ vẫy nhẹ tay con trai, nhẹ nhàng nói: “Thiên nhi, cứ ngồi đó. Không được thất lễ trước mặt anh hùng hào kiệt võ lâm. Hoàng Hy Bình, ta rất khâm phục dũng khí của người. Cũng vì điều đó, ta sẽ cho người một cơ hội. Nếu người có thể chứng minh Khiết Thu đích thực là nữ nhân của người, ta sẽ hủy bỏ lễ đính hôn này, thế nào?” Ông ta biết rằng Thủy Khiết Thu không bao giờ có thể trở thành một nữ nhân chân chính, bởi vì Thủy Khiết Thu không có khả năng cùng người giao hợp.

Thủy Khiết Thu bỗng ngắt lời: “Không cần phải chứng minh. Ta không phải là người của hắn. Ta và hắn chẳng có quan hệ gì cả.”

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Thủy Khiết Thu. Cả Lãng Vô Tâm cũng không tin được nàng ta lại nói những lời như thế. Hắn nói: “Khiết Thu, muội muốn như vậy ư?”

Thủy Khiết Thu trả lời: “Tâm ca, muội không biết người này. Tại sao huynh lại để cho hắn làm loạn ở đây vậy?”

Lãng Vô Tâm sững người lại, đột nhiên đứng bật dậy nói: “Nếu muội đã nói như vậy thì huynh cũng không quản nữa.” Hắn cười vang lên rồi rời khỏi Đại Địa Chi Thanh. “Hoàng Hy Bình, ta nhớ người đã từng hứa rằng chỉ cần khuôn mặt người khôi phục lại, người sẽ đi đến gặp Thủy Tiên. Nếu người dám sai lời, ngày mai khuôn mặt người sẽ trở thành mặt heo đó.”

Hy Bình hét sau lưng hắn ta: “Uy, Lãng Vô Tâm người không xem ta đánh nhau à?”

“Người cũng nên đi đi! Khiết Thu đã nói như vậy thì nhà người lưu lại để làm gì? Nói về đánh nhau, người đánh không lại họ đâu. Đã không thắng, còn muốn ta hoan hô sao? Trong lòng ta đang buồn, đi tìm vài nữ nhân giải phiền. Nghe nói thanh lâu ở đây cũng không tệ, người có đi không?”

Lãng Vô Tâm không hề quay đầu lại. Từ bên ngoài lại có một nhóm người tiến vào: Sáu nữ nhân Dã Mã tộc, ngoài ta còn năm nam bốn nữ nữa.

Mọi người ở đó đều biết năm nam bốn nữ này là người trong số Thập đại đệ tử của Đại Địa Minh. Chính là Lạc Thủy, Lạc Thổ, Lạc Hỏa, Lạc Mộc, Lạc Kim, Lạc Vũ, Lạc Thảo, Lạc Diệp, Lạc Hoa. Bốn nữ đệ tử này ngoài Lạc Thảo đã xuất hiện tại Vũ Đấu Môn, còn ba người kia đối với người trong võ lâm mà nói đều là lần đầu gặp mặt.

Chín người đó tiến đến trước mặt Lạc Hùng, đồng loạt chào: “Sư phụ, sư bá.”

Lạc Hùng cười lớn: “Các người đến rồi! Yến tiệc chuẩn bị thế nào rồi?”

Lão đại Lạc Thủy trả lời: “Thưa sư phụ, tất cả đã chuẩn bị xong chỉ còn chờ các vị anh hùng võ lâm nhập tiệc nữa thôi.”

“Được, các người đến bên sư phụ đứng chờ một chút. Ở đây còn một chút xú việc cần xử lý.”

Ngũ nam tứ nữ đứng dàn hai bên tả hữu Lạc Hùng. Cái khí thế đó khiến mọi người trong sảnh cảm nhận được Thập đại đệ tử của Đại Địa Minh không phải chỉ có hư danh - chỉ trừ mỗi thiên tài Hoàng Hi Hình là không nghĩ như thế mà thôi.

Lạc Hùng quay sang Nguyên Chân nói: “Chân Chân, các người cũng kiếm chỗ ngồi đi.”

“Khoan đã, người cũng gọi là ‘Chân Chân’ à? Lão đầu, người cũng nhiều tuổi rồi sao bỗng nhiên lại kinh tởm như thế?” Hy Bình nổi giận. Trời đất gì thế này, sao hôm nay nữ nhân của mình bỗng nhiên trở thành người của Đại Địa Minh cả vậy? Đúng là không có công lý mà.

Mọi người kinh sợ: Không phải tên này đầu óc có vấn đề gì chứ?

Mộng Tình cuối cùng cũng được chứng kiến cách hành xử vô lại của đứa con của mình. Chẳng trách mà Mộng Hương lại ghét hẳn như thế. Bà tự nhủ trong lòng: A Dương lúc còn trẻ tuy cũng ranh mãnh nhưng không đến nỗi vô lại, thậm chí vô sỉ như thế này. Không biết có phải do phong tục của Hoàn sơn thôn bồi dưỡng mà nên không?

Vào lúc này, Lạc Thiên cùng năm nam đệ tử của Đại Địa Minh phi thân đến vây chặt Hy Bình. Hy Bình chẳng những không sợ hãi mà còn gây hấn: “Muốn đánh nhau à?”

Không khí trong sảnh lúc đó trở nên rất ngột ngạt, cứ như không thể thở nổi nữa. Mộng Tình lập tức vận chưởng. Mộng Hương ở bên cạnh nói khẽ: “Sư phụ, con sợ hấn lại sẽ phát cuồng lần nữa. Người này không bao giờ nói chuyện đạo lý, chỉ luôn gây rắc rối. Người cũng nhìn thấy rồi đó.”

“A, mọi người đều có mặt đông đủ. Nếu chuẩn bị đánh nhau sao có thể thiếu bọn ta được?” Chính là tiếng cười của Lôi Long.

Chúng nhân nhìn lại thì ra những chàng trai trẻ của Võ lâm tứ đại gia vừa đến. Đặc điểm chung của nhóm trai trẻ này là tuấn mỹ. Về điểm này họ hoàn toàn vượt hẳn năm đệ tử của Đại Địa Minh.

Hy Bình cười nói: “Sao các ngươi lại đến đây?”

Độc Cô Minh trả lời: “Gia gia bảo bọn ta đến xem thế nào.”

Hai huynh đệ họ Triệu đi hai bên trái phải của Hoa Tiểu Ba. Hoa Tiểu Ba cười nói: “Tỷ phụ, khi hát thì huynh nhớ đến đệ. Tại sao đánh nhau thì lại không có phần đệ hả. Nếu phải chạy trốn, đệ cũng tham gia mà, ha ha!”

Tứ Cửu tiếp lời: “Trận chiến hôm qua vẫn còn ngấn lấm. Phách Thương vương của ta chỉ thích hợp với những cuộc chiến lớn. Hôm nay có lẽ có cơ hội đây.”

Hoàng Đại Hải giữ khuôn mặt trầm tĩnh đi đến sau lưng Lạc Hỏa, không chút chần chừ, đặt tay lên vai Lạc Hỏa, kéo nhẹ Lạc Hỏa ra rồi tiến nhập vào giữa vòng vây. Đi đến cạnh Hy Bình, hắn nói: “Đại ca, chúng không làm gì huynh chứ?”

Hy Bình vỗ vai Hoàng Đại Hải cười lớn đáp: “Đại ca đâu dễ dàng bị người ta khi dễ chứ? Chỉ mấy kẻ này thôi thì đại ca không thèm để vào mắt.”

Tất cả mọi người của Đại Địa Minh tựa hồ như đều bừng bừng nộ khí!

Độc Cô Minh nói: “Gọi luôn Đại Địa Minh Tứ Đại Hộ pháp, Tam đại thiên vương và nhị vị phó minh chủ đến cả đây! Trước khi chúng ta đi đánh Thái Âm giáo, cũng nên tiến hành một cuộc thử sức trước. Dù gì đi nữa ta nghĩ đánh nhau với ai cũng thể thôi, vậy thì tại sao phải vô duyên vô cớ đi quấy rối Thánh nữ xinh đẹp của Thái Âm giáo. Cũng như là tuyển chọn Võ lâm minh chủ vậy, được không?”

Hoa Tiểu Ba cười đáp: “Độc cô huynh, huynh nói cũng có lý đó. Không lẽ nam nhân lại phải đi xa như thế chỉ để khi phụ nữ nhân thôi. Khi phụ không được lại còn dơ dáy chạy về. Thật là làm xấu mặt toàn thể nam nhân thiên hạ. Uy ca huynh nói có đúng không?”

Triệu Tử Uy đáp: “Đúng vậy.”

Lạc Thủy phần nộ, đang định chuyển thân tiến vào tính sổ với hai người thì đột nhiên cảm nhận một luồng sát khí áp đến. Trước mặt hắn chỉ có mỗi mình Độc Cô Minh. Hắn liền lùi lại, mắt nhìn chằm chằm vào Độc Cô Minh với vẻ nghi hoặc. Không hiểu nổi tại sao trên người Độc Cô Minh lại tán phát luồng sát khí hung hiểm nặng nề như thế? Mặc dù Độc Cô Minh cũng là một trong Võ lâm thất công tử, nhưng trừ Lạc Thiên ra, Lạc Thủy vẫn luôn xem thường sáu người kia. Tuy nhiên hắn không ngờ được bây giờ lại bị khí thế của Độc Cô Minh bức cho phải lùi lại.

Độc Cô Minh thấy Lạc Thủy lùi lại liền tiến đến trước mặt Viên Chánh đại sư, cất tiếng hỏi thăm: “Sư thúc, sư phụ lão nhân gia người vẫn mạnh khỏe chứ?”

Người trong võ lâm tuy đều biết Độc Cô Minh từng học nghệ tại Thiếu Lâm nhưng lại không hề biết chính phương trưởng Thiếu Lâm Viên Thông là sư phụ của hắn. Bây giờ nghe hắn gọi Viên Chánh là sư thúc

mới biết hẳn chính là tục gia đệ tử thân truyền của Viên Thông. Cũng bởi vì mọi người đều biết rằng Viên Chánh chỉ có một sư huynh mà thôi.

Viên Chánh cười đáp: “Vấn khoẻ. Sau này người có dịp hãy về thăm. Bọn họ nhớ người lắm đó!”

Độc Cô Minh trả lời: “Sư thúc, lần sau con sẽ về thăm mọi người, lúc đó sẽ mang theo mấy người vợ xinh đẹp để cho sư phụ vui.”

“A a, vui chứ, sư thúc cũng vui. Sao gia gia người không đến vậy?”

“Gia gia nói rằng ông đến đây cũng không thấy vui vẻ gì, vì vậy ở lại Phong Nhân viện chơi đùa.”

Viên Chính đáp: “Phải rồi, lão ta còn được thanh tĩnh hơn lão nạp. Ta giải quyết xong mấy cái sự việc thế tục này rồi lại sang cùng lão chơi cờ. Lần trước thua lão, ta phải về chùa nghiền ngẫm rất lâu, cuối cùng cũng tìm ra cách phá giải thế cờ của hắn, ha ha.”

Hoa Tiểu Ba thoát khỏi thế kẹp hai bên của huynh đệ họ Triệu, tiến đến trước mặt Thủy Khiết Thu, cười nói: “Bá phụ, bá mẫu an khang! Khiết Thu tỷ tỷ, nghe nói tỷ đã gả cho Lạc Thiên rồi à?”

Thủy Khiết Thu đáp: “Có phải người cũng muốn làm loạn ở đây chăng?”

“Ai dám chứ!” Hoa Tiểu Ba liếc mắt nhìn Diệu Duyên, mỉm cười nói: “Đệ còn có rất nhiều việc cần xử lý, đây là vấn đề của tỷ phụ. Đệ chỉ là tiện thể hỏi thôi.” Nói xong, hắn liền chuyển trận địa, tiến đến bên cạnh Diệu Duyên. Hắn nở một nụ cười mà hắn tự cho rằng vô cùng mê hoặc đối với nữ nhân rồi đối mặt với Diệu Duyên, thì lễ nói: “Diệu Duyên tiểu thần ni, có nhớ tên tiểu tử bán thuốc này không?”

“Tên tiểu tử kia, gọi nhà người đến đây để đánh nhau, chứ không phải đến đây để tán gái đâu nhé. Hơn nữa lại còn tán tỉnh ni cô nữa, thật là thất đức mà!” Tứ Cửu tiến đến kéo Hoa Tiểu Ba ra, sau đó nặn ra một nụ cười so với Hoa Tiểu Ba còn kinh tởm hơn, cất tiếng: “Diệu Duyên muội muội, muội càng ngày càng không giống ni cô.”

Mặt Diệu Duyên đỏ hồng lên cứ như vừa nhìn thấy máu.

Vạn Diệu thần ni nói: “Hai tên tiểu tử các người, nếu còn có ý đồ với đồ đệ của ta một lần nữa, ta sẽ trị các người đó.”

Hoa Tiểu Ba chỉ cười: “Thần ni, sư thúc của con nói là muốn đến thăm người nhưng bị sư thẩm ngăn lại, hi hi.”

Vạn Diệu thần ni nghe Hoa Tiểu Ba nhắc đến Hoàng Dương, lập tức cảm thấy như xấu hổ, cũng không biết đáp lại như thế nào.

Vô lâm nhân sĩ không ngờ được mặt Vạn Diệu thần ni lại đỏ hồng lên trước mấy câu nói của một chàng trai trẻ, liền cảm thấy buồn cười nhưng đồng thời cũng bất ngờ.

Độc Cô Tuyết nói: “Tiểu Ba, có phải người nợ mấy cú đấm không vậy?”

Cũng thật lạ, Hoa Tiểu Ba không e ngại Vạn Diệu nhưng lại hơi sợ người vợ trước của Đỗ Thanh Phong, cũng là tình nhân ban đầu của Hoàng Dương và bây giờ là ni cô Diệu Ý. Hắn gãi gãi đầu rồi quay sang Tứ Cửu nói: “Sư phụ, đồ nhi chuẩn trước đây.”

Có không ít nhân sĩ vô lâm hiểu rõ tính cách của đám người này, biết rằng hễ bọn họ đến thế nào cũng có cái để xem - dường như cái đám gia hỏa chuyên gây sự này đi đến đâu cũng không để những kẻ hiếu kỳ phải thất vọng.

Lạc Hùng vẫn theo dõi các sự kiện phát sinh trước mặt bằng ánh mắt lạnh lùng, thần sắc không hề có chút biến động nào. Cả con trai hắn cũng đã quay trở lại chỗ ngồi nguyên vị. Về mặt hắn chẳng khác gì về mặt của cha mình. Quả là hổ phụ sinh hổ tử mà!

Năm nam đệ tử Đại Địa Minh vẫn vây quanh hai huynh đệ Hy Bình như cũ nhưng Hy Bình vẫn cứ như chẳng nhìn thấy năm người bọn họ. Lúc này tình hình đã dịu đi, ánh mắt hắn hướng về phía Thủy Khiết Thu, đột nhiên lộ vẻ ngạc nhiên. Nguyên là hắn phát hiện người phụ nữ đứng cạnh Thủy Khiết Thu trông rất giống Lạc U Nhân - ngoại trừ màu tóc. Hắn nghĩ đó có lẽ là mẫu thân của Thủy Khiết Thu.

Lạc Gia thấy Hy Bình đang hướng ánh mắt nhìn mình nên cũng nhìn thẳng vào hắn. Đột nhiên trong đầu gọi lên hình ảnh một người. Bà tự nhủ trong lòng: U Nhân, cầu cho muội đừng gặp chàng trai trẻ này.

Đúng vào lúc này, Lạc Hùng cất tiếng: “Lạc Thủy, các người trở lại đây.”

Tứ Cửu quay mặt lại hỏi: “Không đánh nữa à? Sao lại quay lại thế?”

Hoa Tiểu Ba theo quán tính tiếp lời: “Ây da, thật khiến người ta phải thất vọng!”

Lạc Thổ nói: “Người là Hoa Tiểu Ba của Trường Xuân Đường à?”

“Chính ta.” Hoa Tiểu Ba tự hào nói.

Lạc Thổ cười châm chọc: “Nghe nói công phu chạy trốn của Trường Xuân Đường rất là lợi hại a, ha ha.”

Hoa Tiểu Ba da mặt cũng không mỏng, chẳng ngại gì câu nói như vậy, trái lại còn cười đáp: “Hoa Tiểu Ba ta so với người vừa tuần tú vừa phong nhã hơn. Một ngày nào đó, ta sẽ đoạt lấy nữ nhân của người. Người lúc đó mới biết thế nào mới là lợi hại.”

Độc Cô Minh nói: “Hoàn toàn ủng hộ.”

Lạc Thổ mặt xám lại như tro.

Đôi mắt Lạc Diệp lộ ra tia phẫn nộ, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, dám nói lời ấy lần nữa, đừng trách thanh đao của ta không có mắt.”

“Sợ quá, sợ quá đi thôi!” Hoa Tiểu Ba làm điệu bộ vỗ vỗ vào ngực, thiếu điều khiến cho Lạc Diệp xinh đẹp đứng trước mặt phải nổi giận như vừa té nhào hố xí.

Lạc Diệp cảm tức phi thân đến, trông thật sự giống như một chiếc lá rơi, hắc hắc. Hoa Tiểu Ba bị dọa phải nhảy lùi ra sau, cũng may còn có Uy ca giữ lại!

Triệu Tử Uy đứng chặn trước mặt Lạc Diệp, phong độ đầy mình cất tiếng hỏi: “Cô nương, nếu nói về đao, cô nương chắc không qua được ta. Vì sao vậy? Ta dùng song đao, còn nàng chỉ có một, chứng tỏ trình độ nàng còn chưa đủ. Cứ quay về luyện thêm đao tay trái đi!”

Không thể tưởng tượng là Triệu Tử Uy có thể nói ra được những lời cường từ đoạt lý khó thông như vậy. Chúng nhân đột nhiên trở thành hồ đồ: hóa ra ai dùng nhiều đao hơn là lợi hại hơn sao? Đây là đạo lý quái gì vậy?

Lạc Diệp cười lạnh nói: “Bất tất phải như vậy, ta đúng là dùng đao bằng tay trái.”

“Ha, sao lại trùng hợp như thế được?” Triệu Tử Uy cảm thấy hơi đau đầu, lúng túng hỏi: “Hắc, vậy nàng thuận tay trái à?”

“Người mới vựng về á!”

Một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, lại bị người ta nói là vựng về, sao mà Lạc Diệp không nổi giận cho được.

Ứng cử viên Tình thánh Hoa Tiểu Ba đang trốn sau lưng Triệu Tử Uy cất lời: “Uy ca, nói chuyện với nữ nhân, thiết nghĩ phải để cho Độc Cô lão huynh xử lý. Huynh không làm được đâu.”

Triệu Tử Uy quay đầu lại có vẻ tức giận: “Ai nói ta không làm được!” Lại quay đầu về phía Lạc Diệp, hắn gắt gỏng: “Ủy, nữ nhân, người là muốn đánh hay muốn nói chuyện?”

Quả nhiên là làm được, ai! Chúng nam nhân cảm thấy mất mặt cho hắn.

Tứ Cửu than: “Trước khi cứ nghĩ trước mặt nữ nhân mình là người thô lỗ nhất rồi. Nhưng xem ra chỉ là mình tự đánh giá mình quá cao.”

Triệu Tử Uy rống lên: “Tứ Cửu, có phải người cũng muốn ăn đao của ta không?”

Trời ơi, cái nhóm người này, gây loạn bên ngoài chưa xong thì bên trong đã bất hòa. Cũng chỉ có Vô lâm tứ đại thế gia mà phát sinh cái loại sự việc như thế!

Lạc Diệp đột nhiên lắc lắc đầu, nói: “Ta gặp phải một lũ thần kinh không bình thường.” Nói xong liền quay người trở về chỗ cũ.

Lạc Thổ thấy Lạc Diệp đã trở về chỗ ngồi liền đứng dậy, trừng mắt nhìn Hoa Tiểu Ba và Triệu Tử Uy, trông giống như một mụ đàn bà đang nổi giận.

Không ai ngờ Hy Bình lại nói: “Đại Hải, ta dám cá rằng nữ nhân vừa rồi và Lạc Thổ này nhất định có chuyện gian díu với nhau. Không chỉ như thế, ba nữ nhân kia và bốn nam nhân nọ cũng có chuyện ám muội bên trong. Đệ có tin không?”

“Đại ca, đệ tin chứ!” Không ai ngờ được là với tính cách trầm tĩnh và chừng mực của Hoàng Đại Hải, hắn lại có thể hòa điệu cùng đại ca vô lại của mình như vậy.

Hoa Tiểu Ba lập tức nói lớn: “Để tiểu đệ đoán xem ai với ai nhé!”

Thủy Khiết Thu mỉm cười: “Hoàng Hy Bình, người gây rối đã đủ chưa?”

Hy Bình đang định cất tiếng đáp lại thì nhìn thấy những giọt lệ châu trong mắt Thủy Khiết Thu, trong lòng liền chùng xuống, nhẹ nhàng nói: “Nàng nói rất đúng, ta và nàng chẳng có quan hệ gì cả. Nàng không biết ta, ta cũng không biết nàng. Vì vậy cũng không cần phải vì nàng mà đánh nhau.”

Hắn chậm chậm tiến đến gần Thủy Khiết Thu. Đúng lúc Thủy Khiết Thu nghĩ hắn đang có âm mưu gì đó thì hắn lại xoay người một cái rồi đi đến trước mặt Thủy Tiên đang đứng cạnh Lạc Thiên, nói: “Tiểu Thủy Tiên, có thể bồi tiếp ta xướng ca được không?”

Một lời nói ra, toàn trường đều kinh hãi!

Rất nhiều anh hùng hảo hán đã biết được sự lợi hại của tuyệt đại ca thần, sắc mặt phần nào hiện ra vẻ kinh sợ.

Một làn sóng âm thanh tràn đến lấp đi lấp lại cùng một ý: Đừng mà!

Phảng phất nghe như tiếng kêu gào từ sâu thẳm trong lòng vào lúc bị cường gian. Thật là thâm hiểm.

Hy Bình bắt đầu đắc ý, trong lòng nghĩ: hắc, mình quả nhiên là ca thần, vừa mới nói đến ca hát đã gây nên phản ứng mạnh mẽ như thế, quá tốt rồi!

Lạc Hùng giật mình hỏi: “Người muốn hát ư?”

Hy Bình quay mặt đi và nói: “Oa! Sao Minh Chủ đại nhân người biết được vậy?”

Mẹ nó, cái tên tiểu tử này không chỉ tự mình đánh rắm lại còn hỏi mọi người có ngửi thấy hay không? Mới vừa đây lại hỏi một cách vô cùng lễ phép. Cách gọi “tên chó Lạc Hùng” không biết bỏ đầu mất, giờ lại lòi ra “Minh Chủ đại nhân”?

Lạc Hùng thật sự không ngờ nổi hắn lại trở nên ăn nói đài hoàng như thế, thật không biết là nên cười hay nên khóc, chỉ đành bất lực nói: “Người vừa nói mà!”

Hy Bình tán dương: “Ha ha, trí nhớ của Minh chủ thật còn tốt hơn người còn trẻ như ta. Vậy thì, người có muốn nghe ta hát không? Nếu người say mê giọng ca của ta, ta sẽ kết bằng hữu với người.”

Đột nhiên Lạc Hùng cười lớn: “Lạc Thủy, con ra tiếp Hoàng Thiếu Hiệp vài chiêu đi.”

Hắn trước đã bị giọng ca của Hy Bình hành hạ đến phải bỏ ra ngoài thành Long Thành, sao không sợ được chứ? Thà tìm ai đó ra đánh nhau với hắn còn hơn phải ngồi nghe giọng hát của ca thần hắn.

“Mạn phép, đánh nhau thì để sau cũng được. Giờ này phút này ở đây có rất nhiều người! Không hát là làm phật lòng các bằng hữu say mê giọng hát của ta sao? Tứ Cầu, Tiểu Ba, chuẩn bị đi!”

Hoa Tiểu Ba liền cùng Tứ Cầu vội vàng đi khắp chung quanh tìm đạo cụ mang đến. Nhưng bọn Lôi Long đã ra khỏi Đại Địa Chi Thanh, đại khái chắc cũng muốn trốn ra ngoài thành. Nguyên Chân và ngũ đóa kim hoa cũng đi theo.

Lạc Hùng nói lớn: “Các vị anh hùng, xin mời đi dùng tiệc.” Rồi liền đi trước hướng ra ngoài cửa.

Sau đó, một làn sóng người kéo theo ra cửa, thiếu điều phá sập cả cửa.

Đúng ngay lúc đó, tiếng gõ đĩa nhôm xuống bàn bắt đầu vang lên rồi Hy Bình mở to miệng mà hát. Thanh âm chất chứa, kinh khủng tràn ngập cả Đại Địa Chi Thanh, làm rung cả mái, càng làm cho làn sóng chạy trốn vội vã hơn.

“Ta nghĩ nàng yêu ta! Ai biết được nàng lại muốn đi lấy chồng. Tân lang không phải là lão tử. A cấp ô a cấp ô hô. Nàng có biết rằng vì nàng, ta đã định đánh nhau? Nàng có biết rằng, vì nàng ta cuồng nhiệt hát. A cấp ô a cấp ô hô.”

Thủy Khiết Thu lúc này đã ra khỏi sảnh, nghe thấy những lời hát gào thét của hắn, tiếp theo lại là những tiếng kêu khóc quái lạ, trong lòng đau thắt, đột nhiên gục đầu vào lòng mẹ, bật khóc nức nở.

Lạc Gia thở dài, ôm choàng lấy nàng rồi vừa dìu nàng từ từ đi vừa nói: “Hắn phô trương thế này khiến người ta nghe thấy cũng không biết nên cười hay nên khóc. Hắn hát thật khó nghe nhưng chắc chắn là hát vì con. Khiết Thu, có phải ban đầu bọn ta đã bảo con đừng quấy rối hắn rồi phải không? Con vẫn luôn không nghe lời chúng ta, ai! Đôi lúc nghĩ, con thật giống U Nhân.”

Vì giọng ca của Hy Bình, yến tiệc đính hôn của Đại Địa Minh phải kết thúc trong lặng lẽ.

Mặc dù thức ăn của Đại Địa Minh đều là những thứ trân quý nhưng cũng chẳng có mấy người dám lưu lại. Cả minh chủ cũng phải trốn ra ngoài thành để tai được thoải mái thì ai ở đây mà chiêu đãi khách khứa chứ? Hơn nữa, đã chiêu đãi bằng âm nhạc của ca thần thì còn ai mà không no nữa? Thiếu điều muốn ỏi ấy chứ!

Hy Bình tất nhiên không biết điều đó. Hắn chỉ biết một điều là, trong sảnh ngoại trừ nhóm ba người bọn họ ra chỉ còn hai người ở lại - Độc Cô Tuyết và Mộng Tình.

Độc Cô Tuyết thì không sợ giọng ca của Hy Bình. Còn nói về Mộng Tình thì Hy Bình chính là con đẻ của bà. Bất kể Hy Bình ca hát như thế nào, bà đều hoan hỉ ở lại nghe con mình ca hát.

Đúng lúc Hy Bình đang say mê quá độ, chợt một giọng nói dịu dàng cất lên: “Hoàng Hy Bình, là người sao?”

Hoàng Hy Bình giật mình, trong lòng nghĩ: Nỗi phiền nhiễu lại đến rồi.

171. Chương 170: U Mộng Tương Ngộ

Lạc U Nhân giờ đã có thể tự mình đi lại. Nàng đứng trước bức họa người thanh niên trầm tư suy nghĩ. Đây chính là tình yêu lớn nhất của nàng. Nàng gặp nam nhân này khi nàng mười sáu tuổi. Nhưng đúng như Hy Bình nói, nam nhân này không yêu nàng. Nếu hắn yêu nàng hắn đã không để nàng ở lại, một mình lên Minh nguyệt phong rồi không trở về.

Nàng không biết rằng trước khi gặp nàng, Lâm Khiếu Thiên đã yêu một người con gái khác. Ngay cả Lâm Khiếu Thiên cũng không ngờ rằng ngay khi hắn vừa bước chân ra giang hồ liền có một cuộc hội ngộ “một lần nên duyên” bên bờ một con sông nhỏ cùng một thiếu nữ không quen biết, trong lòng liền khắc sâu dung nhan người thiếu nữ đó.

Tiếp sau đó, Lâm Khiếu Thiên lại tình cờ gặp Lạc U Nhân. Rồi phát sinh cuộc huyết chiến với Lạc Vân và bốn đại cao thủ. Sau khi Lâm Khiếu Thiên giết chết Lạc Vân, Mộng Tình dẫn các cao thủ võ lâm chánh đạo truy sát hắn. Hắn bị thương lẩn trốn tại Tây Vực rồi gặp được Thánh nữ A Mật Y. Sau này hắn quay lại Trung nguyên, tái ngộ Lạc U Nhân rồi bí mật đến Minh Nguyệt Phong để giao thủ với Mộng Tình. Vào đêm trước khi Lâm Khiếu Thiên đến Minh nguyệt phong, Lâm Khiếu Thiên chỉ nói một câu: “U Nhân, ta báo thù xong, ngày mai sẽ trở lại tìm nàng.”

Nhưng Lạc U Nhân đã đợi hắn cả một đêm, một ngày, hai ngày, rồi ba ngày, bốn ngày, hắn vẫn không trở lại. Cho đến bây giờ nàng vẫn chờ đợi nhưng Lâm Khiếu Thiên cuối cùng vẫn không xuất hiện trước mặt nàng. Sau khi Võ lâm tứ đại gia cùng Lâm Khiếu Thiên huyết chiến, nàng không bao giờ nghe được bất cứ hành tung hay tin tức gì của Lâm Khiếu Thiên. Lão nào nam nhân đó thật sự đã rời bỏ thế giới này rồi? Không biết người bịt mắt năm đó có cứu sống được hắn hay không? Nếu hắn còn sống, vì sao không quay

về tìm nàng? Nàng nguyện sẽ cùng hắn đến bất cứ nơi đâu. Thậm chí dù phải phản bội đường phụ và đại ca, nàng cũng không ngần ngại.

Nàng hận đại ca mình, thật vậy, nàng rất hận! Từ lúc Khiếu Thiên bị Võ lâm tứ đại gia truy sát trở đi, Lạc U Nhân nàng rất căm hận Lạc Hùng. Hơn hai mươi năm, nàng không nói một lời nào với người anh đã chăm sóc nàng như một người cha từ khi còn nhỏ. Lạc Hùng không được phép vào U Liên Trai của nàng. Lúc Lạc Hùng muốn nàng thu nhận năm nữ đệ tử, chính Lạc Gia đã đến để nói chuyện với nàng. Điều làm mọi người lấy làm lạ là nàng chấp nhận rất dễ dàng, rồi hết sức tận tình dạy dỗ năm tiểu nữ hài khi đó chỉ mới mười tuổi. Đến nay đã được mười năm.

Lạc U Nhân không thể nào có thể ngờ được, sau hai mươi năm, người đến với nàng không phải người yêu của nàng mà lại là một nam nhân trẻ tuổi hoàn toàn xa lạ - không, không thể nói hoàn toàn xa lạ. Chính cái tên nam nhân tên là Hoàng Hy Bình này lại có thể mang đến cho nàng một cảm giác vô cùng quen thuộc. Thỉnh thoảng, nàng có thể nghĩ được trên người hắn hơi thở của Khiếu Thiên.

Chính là cái nam nhân đó đã hủy hoại sự thuần khiết của nàng, thô bạo xâm nhập vào cuộc đời nàng, lại còn xâm chiếm cả tâm hồn nàng nữa.

Phải rồi, nam nhân này làm thương hại nàng không phải chỉ một lần. Tuy nàng không hiểu vì sao cử chỉ của Hy Bình lại khiến nàng cảm thấy bị xúc phạm sâu sắc mãnh liệt như thế nhưng nàng vẫn không cho phép hắn đối xử với nàng như vậy. Dù nàng không yêu hắn, hắn cũng không được ác tâm như vậy chứ?

Lạc U Nhân cũng không hiểu tại sao cứ khi nào đứng trước bức họa Lâm Khiếu Thiên thì nàng lại nhớ đến Hy Bình. Mà cứ nhớ đến Hy Bình thì trái tim lại bắt đầu đau thắt. Cái tên nam nhân vô sỉ đó đột nhiên lại muốn thay thế Khiếu Thiên, lại muốn nàng vì Hoàng Hy Bình hắn mà vẽ một bức tranh, lại còn vẽ trong tim nữa sao? Là hắn à? Hắn sao có thể sánh với Khiếu Thiên được? Ngay khi nàng nhìn thấy bộ mặt bị người ta đánh đến nổi sưng phù lên như mặt heo của hắn, nàng đã muốn đánh thêm cho hắn mấy quyền. Thật là đáng hận mà!

Lạc U Nhân bực mình thở hắt ra. Nàng đứng đó một hồi lâu. Đang muốn trở lại giường nằm nghỉ, đột nhiên nghe thấy cái giọng ca khiến người ta không thể chịu đựng nổi dường như vọng từ hướng Đại Địa Minh đến. Nàng lập tức xoay người đi ra cửa. “Là tên hỗn đản nào vậy? Ta phải vả vào miệng hắn!”

Nàng đi theo hướng tiếng hát, chẳng bao lâu đã đến trước cửa Đại Địa Chi Thanh. Từ bên ngoài nhìn vào bên trong thấy cái lưng to lớn của một người. Chỉ nhìn qua là nhận ra ngay chính là tên đầu heo Hoàng Hy Bình?! Ôi, sao nàng không sớm nghĩ ra vậy? Cũng chỉ có cái loại giọng ca như thế mới phù hợp với bộ mặt đầu heo ác tâm của hắn! Nàng mạnh chân tiến vào Đại Địa Chi Thanh.

“Thì ra là ngươi, Hoàng Hy Bình, tên đầu heo vô sỉ kia! Người ngươi quá ghê tởm không cần phải nói nữa rồi nhưng đến cả ca hát cũng ghê tởm như thế sao? Ta bảo ngươi im miệng đi!” Nàng đi đến cạnh Hoa Tiểu Ba. Hy Bình vẫn không quay đầu lại. Nàng giật lấy cái dùi gỗ trong tay Hoa Tiểu Ba đập thẳng vào đầu Hy Bình.

Hy Bình đau quá, hét lên: “Lạc U Nhân, cái đồ đàn bà nhà ngươi. Vừa cử động được là đã đến làm phiền ta rồi. Sao lại đánh vào đầu ta? Mẹ nó, cái đầu thiên tài của ta biến thành cái mâm sắt nát từ hồi nào vậy?”

Vừa nói, hắn vừa quay người lại. Khuôn mặt đầy nam tính đẹp như thiên thần lúc này khiến Lạc U Nhân sững sờ đứng lặng người, hai mắt mở to, không nói được lời nào, chỉ còn biết ngẩn mặt nhìn chằm chằm vào mặt Hy Bình. Người nàng run lên nhè nhẹ cứ như một chiếc lá rơi giữa cơn gió lạnh.

Hy Bình bật cười nói: “Ta đã nói rồi mà. Ta không thua cái tên nam nhân trên tường của nàng chứ, đúng không?”

“Ngươi là ai?” Lạc U Nhân mơ màng tự hỏi. Nam nhân này quá giống Khiếu Thiên. Trước đây nàng chỉ thấy hắn nhìn từ phía sau lưng và một vài nét trên thân hình trông rất giống. Nhưng lúc này, cả khuôn mặt của hắn cũng thể hiện những đường nét của nam nhân mà nàng yêu dấu. Như thế là thế nào? Có phải đó chỉ là một ảo ảnh trong mắt nàng thôi không?

Hy Bình giật mình, đưa tay vuốt nhẹ mặt nàng nói: “Nàng không bị bệnh chứ? Không phải vừa mới đây nàng còn gọi ta là Hoàng Hy Bình sao? Không lẽ vì ta trở nên tuấn mỹ nên nàng không nhận ra ta sao?”

Lạc U Nhân hất tay hất ra, trên mặt hiện lên những nét tức giận, bực dọc hỏi: “Tại sao ngươi lại hát ở đây?”

Hy Bình giải thích: “Lạc Hùng đã làm lễ đính hôn Khiết Thu với con trai hần, khiến lão tử ta giận muốn ói máu. Lão tử đau lòng nên muốn ca hát. Không muốn đánh nhau mà muốn xướng ca. Vậy nên, nếu đã không đánh nhau thì phải ca hát thôi. Lạc U Nhân, nàng hỏi quá thừa - A! Phải rồi, nàng đặc biệt đến đây là để nghe ta hát phải không?”

Tiểu tử này, đã biết người ta không thích giọng ca của hần vậy mà còn dám mở miệng hỏi một câu như thế. Thật khiến cho Mộng Tình phải hổ thẹn vì hần: “Sao mình lại có một đứa con như vậy?”

Độc Cô Tuyết thì lại đang nhớ đến câu chuyện về Lạc U Nhân, vì nàng ta nhớ rằng theo cuộc nói chuyện lúc trước giữa Mộng Tình và Lạc Hùng tại Đại Địa Thần Đàn thì trong số ba tình nhân của Huyết Ma Lâm Khiếu Thiên có một người dường như tên là U Nhân. Không ngờ được trước mặt bây giờ lại là U Nhân tuyệt sắc mà Lạc Hùng đã nói tới. Sao nàng ta lại có mái tóc đẹp như một cái khăn choàng tuyết trắng xóa trên đầu như vậy?

“Thiên nhi cười Khiết Thu thì liên quan gì đến ngươi?”

Hy Bình không khỏi sốt ruột: “Ngươi muốn ta phải nói bao nhiêu lần nữa hử. Thủy Khiết Thu là nữ nhân của ta!”

Dường như hần cũng chỉ mới nói với Lạc U Nhân điều đó lần đầu tiên!

Lạc U Nhân nổi giận trong lòng, đôi mày nhíu lại, thanh côn trong tay bỗng rơi xuống, hai tay nắm lấy hai tay áo hần, gắt gỏng nói: “Ngươi là đồ sắc ma! Ngươi mau nói ta nghe, sao Thủy Khiết Thu lại là nữ nhân của ngươi? Ngươi nói rằng ngươi có rất nhiều nữ nhân, điều đó thôi đã khiến người ta không thể chấp nhận được. Bây giờ lại còn dám nói rằng, cháu ta cũng là nữ nhân của ngươi sao? Ngươi đi với ta, ta phải giết ngươi!”

Nàng nổi giận đến cực điểm. Nam nhân này sau khi đã có quan hệ với nàng, lại còn muốn lấy cháu gái của nàng nữa sao? Hần lớn nhỏ đều muốn gom hết à? Ủa, mà sao nàng lại nổi giận vì chuyện này chứ? Không phải hễ nàng nhìn thấy hần là muốn giết hần sao? Đương nhiên rồi, nhưng, trước khi giết hần, nàng phải giải quyết chuyện này đã. Bằng không, nếu hần đã là nam nhân của Khiết Thu, chẳng phải nàng sẽ là a di của hần ư? Điều đó làm sao nàng chịu được? Nàng căm hận hần như vậy, sao lại có thể làm a di của hần được? Đúng vậy, chẳng có lý do gì nữa. Bởi vì hận hần, vậy nên không muốn làm a di của hần!

Tuy nhiên, mọi người ở đó thật sự đều nhận thấy nàng chính là đang ghen. Nếu không, không thể nào trở nên đau đớn và phẫn nộ như vậy.

“Nàng muốn giết ta thì ta phải đi với nàng để nàng tự do chém giết sao? Nàng nghĩ ta ngu ngốc vậy à?”

Đúng vậy! Thậm chí là thẳng ngốc, nếu nhìn thấy người ta cầm đao truy tới, muốn bỏ hần ra như bỏ dưa thì cũng phải lo chạy trốn. Huống chi lại là thiên tài Hoàng Hy Bình?

Hoa Tiểu Ba lúc này mới bình tĩnh trước vẻ đẹp khác thường của Lạc U Nhân, liền tiến đến nói: “Mỹ nữ tóc trắng ơi, người là cô cô của Khiết Thu tỷ tỷ à? Người và tỷ phu của ta có quan hệ như thế nào? Ta bị các người làm cho thành lẫn lộn hết. Người có thể giải thích được chăng?”

Tứ Cửu cũng lắc lắc đầu, cố trấn tĩnh sau cú sốc trước sự xuất hiện của Lạc U Nhân, cất tiếng hỏi: “Hy Bình, sao bà ta lại vừa ghen với ngươi, lại vừa gào lên muốn giết ngươi vậy? Sao trước giờ ta chưa hề biết ngươi có dính lứu với một mỹ nữ như thế này vậy?”

Hoa Tiểu Ba thêm lời: “Phải rồi! Tỷ phu, huynh và bà ta gian díu khi nào vậy?”

“Câm miệng lại!” Lạc U Nhân nổi giận hét lên.

Tứ Cửu hỏi: “Hy Bình, vậy chúng ta có hát nữa hay không?”

Hoa Tiểu Ba lập tức cúi người xuống lấy chiếc dù trống đã bị rơi xuống nền sảnh, lại bị Lạc U Nhân lấy chân dẫm lên. Hoa Tiểu Ba bèn đứng dậy, cười nhạo nói: “Hử, ta vốn chỉ có ý tốt, muốn lấy đề cho người đánh tỷ phu thôi. Người không thích thì ta không lấy nữa vậy.”

Hy Bình la lớn: “Hoa tiểu tử, ngươi tìm lý do khác hay hơn không được sao?”

“Tỷ phu, lần này quá bất ngờ, lần sau đệ sẽ chấn chỉnh lại.” Hoa Tiểu Ba nhìn Tứ Cửu rồi nói: “Bây giờ không có dùi, làm thế nào để gõ trống đây?”

Tứ Cửu đáp: “Ta thấy có lẽ không phải hát nữa! Ta xem ra có lẽ Hy Bình rất sợ nữ nhân kia. Chúng ta không cần phải làm khó hắn nữa. Chi bằng đi về bồi tiếp người của bọn ta có hơn không?”

“Tứ Cửu, ngươi nói lằng nhằng gì vậy? Ta mà sợ nàng ta sao? Chúng ta tiếp tục hát!” Vì thể diện, Hy Bình sẵn sàng hi sinh mọi thứ.

Lạc U Nhân cảm giận trừng hắn: “Ngươi hát đi! Hát đi!”

Hy Bình chán nản nói: “Các người đi đi. Ta giải quyết với nữ nhân này xong lại hát tiếp. Mẹ nó, thật là phiền phức!”

Hoa Tiểu Ba cùng Tứ Cửu quay về bồi tiếp mấy bà vợ của họ. Bọn họ biết rõ rằng mấy bà lão của bọn họ còn phiền nhiễu hơn cả nữ nhân tóc trắng đang đứng trước mặt Hy Bình. Nhưng dù gì cũng vẫn phải bồi tiếp - bất kể phiền nhiễu thế nào!

Lúc này, trong sảnh chỉ còn lại bốn người. Hai người phụ nữ ngồi trên ghế yên lặng nhìn một nam một nữ đang đứng cạnh nhau. Hai tay nữ nhân nọ nắm lấy hai tay của nam nhân, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào nam nhân. Nhưng nam nhân nọ thì lại không dám đối mặt với nữ nhân mặc dù cũng bắt chước như nữ nhân nọ, ngẩng đầu lên. Có điểm khác là nam nhân này nhìn lên trần nhà. He he!

“Ngươi nhìn cái gì vậy?”

Lạc U Nhân nghĩ bụng: Trần nhà có gì hấp dẫn vậy?

Nàng không hiểu được vì sao lúc này Hy Bình lại không dám đối mặt với nàng, không giống như tính cách của hắn. Nàng không biết rằng, trước mặt Mộng Tình, Hy Bình không dám quá phóng túng.

Cả đời này chẳng có mấy người có thể hiểu được điều đó. Ngay cả Mộng Tình tự mình cũng không hiểu được.

Hy Bình than: “Không phải nàng nói hễ đi lại được thì sẽ giết ta sao? Sao bây giờ không động thủ đi? Còn nếu nàng không hạ thủ được, vậy thì hãy vì ta mà vẽ một bức họa đi, được không?”

“Ai nói ta không dám động thủ? Ngươi đi cùng ta, xem xem ta giết người như thế nào?” Lạc U Nhân muốn Hy Bình quay lại U liên trai. Nàng có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng chỉ khi có hai người thôi. Nên biết là ở đây còn có ánh mắt của hai người lạ. Đó là những sự hiện diện mà nàng không hề mong mỏi.

“Nếu trong phòng nàng có bức tranh của ta, ta sẽ theo nàng đến đó. Ta đã từng nói, chỉ khi nào nàng vẽ cho ta một bức tranh, ta mới trở lại đó.”

Lạc U Nhân phản bác: “Không phải ngươi nói như thế. Ngươi nói sau khi trong lòng ta có bức tranh của ngươi, ngươi sẽ trở lại. Đó là lời của ngươi.”

Hy Bình cúi đầu nhìn thẳng vào mặt nàng nói: “Ta không nghĩ là nàng vẫn ghi nhớ câu nói của ta. Thì ta nàng nhớ còn tốt hơn ta. Vậy thì, trong lòng nàng đã có bức tranh của ta chưa?”

“Chưa có và sẽ không có!”

“Vậy thì ta và nàng sẽ không có quan hệ gì nữa cả!” Hy Bình vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy mình bị người đánh bay lên cao. Có điều bay lên chưa được bao nhiêu đã lại rớt xuống nền nhà. Ai dà, thì ra cái giá của việc bay cao là té đau như thế này đây?!

Hắn còn chưa ngồi dậy đã quay về phía Lạc U Nhân chửi rủa: “Lạc U Nhân, nàng điên rồi, vừa lại sức thì liền ném lão công của mình đi à? Cho nàng biết, lão tử không bao giờ quay lại đâu, trừ khi nàng quỳ xuống van xin. Mẹ nó, chắc là bể mông rồi.”

Lạc U Nhân lúc này đã phi thân đến đáp xuống bên cạnh hắn, giáng cho hắn một quyền vào mồm đồng thời nói: “Đừng nghĩ ta không dám giết ngươi. Chỉ vì ta đã thề nếu ta biết được là ai hát, ta sẽ đắm vào mồm

kẻ đó. Lần này ta chỉ đâm vào cái mồm thôi của người thôi. Lần sau sẽ giết người.” Vừa nói nàng vừa đâm liên tục vào miệng Hy Bình.

Hy Bình bị nàng ta đè xuống đất, chỉ còn biết kêu đau. Cuối cùng máu miệng hắn cũng trào ra. Lạc U Nhân nhìn thấy máu đỏ, bàn tay đang đánh chợt dừng lại trên không.

Hy Bình hỏi: “Đánh đủ chưa?”

“Vẫn chưa đủ!” Lạc U Nhân bị câu nói của Hy Bình kích động, lại muốn đánh tiếp, nhưng bị Độc Cô Tuyết vừa chạy đến nắm lấy tay ngăn lại. Nàng ta quay đầu lại hỏi: “Người là ai? Tại sao lại giữ tay ta lại?”

Độc Cô Tuyết lạnh lùng đáp: “Ta không cho phép người đánh hắn nữa!”

Lạc U Nhân nói tiếp: “Hắn là cái gì của người?”

Độc Cô Tuyết bình thản đáp: “Hắn là trưởng phu của con gái ta.”

Đôi mắt Lạc U Nhân lóe lên một cái, vận kinh khí vào tay, hất Độc Cô Tuyết ra, quyền đầu giáng xuống - có điều lần này đâm vào ngực Hy Bình. Vừa đánh nàng vừa nói: “Người là đại sắc ma! Người vì sao phải cần nhiều nữ nhân như thế chứ?”

Hy Bình nói: “Lạc Thiên không phải cũng có nhiều nữ nhân sao? Sao nàng không đi hỏi hắn?”

Lạc U Nhân đáp: “Hắn và người khác nhau.”

Hy Bình nói: “Vì sao khác nhau? Hắn không phải là nam nhân sao? Đại gia ta cũng là nam nhân. Hắn có thể có, ta đương nhiên cũng có thể có. Huống hồ, việc ta có nhiều nữ nhân dường như cũng chẳng có quan hệ gì với nàng cả mà?”

Lạc U Nhân không ngờ được Hy Bình lại nói những lời như vậy. Đúng vậy, có lẽ thật sự trong lòng nàng không cam nguyện, nhưng sao hắn lại có thể nói là không có quan hệ gì? Chính vì quan hệ rất mật thiết, nên nàng mới không chịu được việc hắn có nhiều nữ nhân. Nếu hắn đã có nhiều nữ nhân rồi, sao lúc đó còn cương bức nàng?

Nàng càng nghĩ càng giận thêm, liền thét lên: “Hoàng Hy Bình, có phải người muốn bức ta giết người ngay bây giờ phải không?”

Nàng vừa nói xong đột nhiên cảm thấy cổ lạnh buốt. Độc Cô Tuyết đã đặt kiếm của mình lên chiếc cổ trắng trẻo xinh xắn của nàng. Tim nàng bỗng lạnh hẵn đi.

Mộng Tình cuối cùng cũng đứng lên nói: “Người là U Nhân à?”

Kiếm của Độc Cô Tuyết dời xa đi một chút. Lạc U Nhân quay mặt lại nhìn Mộng Tình, không hiểu vì sao Mộng Tình lại nói với mình với vẻ thân thiết như vậy!

Lạc U Nhân nói: “Đúng vậy! Còn người là ai?”

“Minh Nguyệt Phong Mộng Tình”

Lạc U Nhân mặt mày biến sắc, giọng run rẩy lặp lại: “Mộng Tình?!”

Mộng Tình trả lời: “Năm đó khi Lâm Khiếu Thiên lên Minh Nguyệt Phong khiêu chiến với ta có nói rằng, nếu hắn chết, nhờ ta nói lại với hai người phụ nữ. Nói với họ rằng đừng đợi hắn. Trong đó một người là người, một người nữa là....”

“Là A Mật Y phải không?” Lạc U Nhân ngắt lời Mộng Tình, rồi nói tiếp: “Tuy nhiên, hắn không chết. Vì nửa năm sau hắn lại xuất hiện trong giang hồ cùng tử chiến với Võ Lâm tứ đại gia.”

Mộng Tình nói tiếp: “Có lẽ vì hắn muốn làm rõ một số chuyện.”

Lạc U Nhân nói: “Ta biết hắn muốn làm rõ vì những chuyện đó căn bản không phải do hắn làm. Hắn tuyệt không phải là người làm những chuyện đó. Cái đó người không cần phải nói với ta. Ta và A Mật Y xem ra còn hiểu được nhiều chuyện hơn người. Ta chỉ muốn hỏi người, trong nửa năm đó, hắn ta đi đâu?”

Mộng Tình bình tĩnh trả lời: “Không thể nói được.”

Bị Lạc U Nhân đè trên người, Hy Bình đột nhiên hét lên: “Lạc U Nhân, nàng nếu muốn nói chuyện với người ta thì xin mời đi kiếm chỗ khác mà ngồi. Ta nói thật, nàng ngồi lên bụng ta, lại nói chuyện về tình nhân trước kia của nàng. Điều đó làm ta thấy trong lòng khó chịu lắm.”

Độc Cô Tuyết cho kiếm trở vào bao. Nàng biết người mà Hy Bình mới nhận làm mẹ nuôi - Nguyệt Nữ khi xưa của Minh Nguyệt Phong - và Lạc U Nhân kỳ thật chính là tình địch của nhau. Có điều Lạc U Nhân không biết rằng nửa năm đó Lâm Khiếu Thiên đã ở lại Minh Nguyệt Phong. Cũng có nghĩa Lạc U Nhân không biết về mối quan hệ tình cảm giữa Lâm Khiếu Thiên và Mộng Tình.

Lạc U Nhân nói: “Người thấy khó chịu, thế còn ta thì sao?”

“Rất tốt, đó là nàng nói nhé. Lạc U Nhân, nếu đã như thế, nàng cứ tiếp tục hoài niệm về người tình vắng bóng của mình. Lão tử phải đi đây.”

Hy Bình nói những lời đó trong khi máu từ miệng hắn vẫn rỉ ra, hơi hướng như có chút mùi máu tươi. Hai tay hắn nắm lấy eo nàng, định dùng sức kéo nàng ta sang một bên. Nàng ta lại nằm đè xuống người hắn, áp ngực xuống ngực hắn, hai tay ôm cứng lấy cổ hắn không chịu thả ra. Cũng chẳng còn nghĩ gì đến chuyện hỏi han Mộng Tình nữa.

Hai nữ nhân kia đều ngạc nhiên: Nữ nhân này vừa mới đây còn nói yêu đương một nam nhân khác, cơ sao bây giờ lại ôm lấy Hy Bình không chịu thả ra?

Hy Bình nói: “Cuối cùng thì nàng yêu ai đây?”

Lạc U Nhân tức giận nói: “Dù ai cũng không phải người.”

Hy Bình cười khở nói: “Nếu nàng không giết ta, không đánh ta thì hãy để ta đứng lên. Nếu muốn ôm, ta sẽ để cho nàng ôm cho thoải mái. Mà này, không phải nàng còn có chuyện cần hỏi mẹ nuôi ta sao?”

Lạc U Nhân không hiểu hỏi lại: “Mẹ nuôi của người à?”

Hy Bình chỉ về phía Mộng Tình đang đứng bên cạnh nói: “Bà ta chính là người ta vừa mới nhận làm mẹ. Có lẽ sau này cũng sẽ là mẹ nàng. Thái độ của nàng với bà ta cũng phải tốt một chút, được không?”

Hắn không quên làm mặt hề với Lạc U Nhân khiến nàng ta tuy không phải giận, cũng không phải hờn có điều khuôn mặt cứ đỏ hồng lên rồi bực tức nói: “Bà ta hơn ta được bao nhiêu tuổi? Làm mẹ của ta sao? Này, Hoàng Hy Bình, người chiếm tiện nghi của ta, lần sau ta sẽ dùng kiếm xả người ra!” Vừa xấu hổ, vừa giận dữ, nàng ta rời khỏi người Hy Bình, nhẹ nhàng phi thân ra khỏi Đại Địa Chi Thanh.

Độc Cô Tuyết loay hoay đỡ Hy Bình từ dưới đất lên, lau sạch máu trên miệng hắn, xót xa nói: “Nữ nhân đó thật nhẫn tâm quá.”

Nàng ta cuối cùng đã quên mất chính nàng ta đã từng định cắt bỏ cái thứ đó của Hy Bình - nếu mấy cú đâm của Lạc U Nhân được xem như nhẫn tâm thì nàng ta phải xếp vào loại nào đây?

“Không phải đâu!” Mộng Tình nhìn theo hướng Lạc U Nhân vừa biến đi, cất giọng nhẹ nhàng nói: “Nàng ta trước đây là một nữ hài rất khả ái, nhưng lại rất tội nghiệp. Nghe nói, mái tóc trắng toát của nàng ta là do Lâm Khiếu Thiên khiêu chiến với ta suốt ba ngày liền thì nàng ta cũng không ăn không uống suốt ba ngày hai đêm. Cuối cùng vẫn không thấy hắn trở về. Mái tóc đen tuyền đã biến thành trắng toát. Nhưng mái tóc trắng như tuyết thướt tha đó lại làm tăng thêm vẻ mỹ miều của nàng ta. Ôi! Tình cảm của nàng ta với Lâm Khiếu Thiên quá sâu đậm, thật không hiểu tại sao bây giờ lại dây dưa với con vậy?”

Lúc Mộng Tình nói xong những lời cuối cùng với Hy Bình liền nhìn chăm chăm vào hắn với vẻ dò hỏi. Chẳng lẽ, tên hài tử này lại có quan hệ với tình nhân của cả hai người cha của nó sao? Tình nhân của cha nuôi, nó đã thu nạp rồi, không lẽ nó còn muốn thu nạp luôn tình nhân của cha ruột mình sao?

Mộng Tình cảm thấy thật bối rối.

Hy Bình kinh ngạc hỏi lại: “Mái tóc của nàng ta là bởi vì thương nhớ sâu đậm mà trở thành bạc trắng như thế sao?”

Mộng Tình nói: “Phải! Có lẽ như vậy. Bình nhi, ta phải quay về Cổ phong tạ. Con có muốn đi theo bọn ta xem qua một chút không?”

Hy Bình cười nói: “Mẹ à, con cũng đang muốn đến đó.” Tay hắn nhẹ nhàng vuốt nhẹ xuống cặp mông đầy đặn của Độc Cô Tuyết,捏捏 một cái, bật cười vui vẻ rồi thả Độc Cô Tuyết ra, theo sau lưng Mộng Tình đi về phía Cổ phong tạ.

172. Chương 171: Cổ Phong Diệu Vận

Mộng Hương và Bảo Nguyệt không ngờ rằng Hy Bình lại theo Mộng Tình đến đây. Nam nhân này đến đây cho thấy bọn họ sẽ không được yên bình.

Vừa đến Cổ Phong Tạ, Độc Cô Tuyết liền trở về tâm thất của mình. Hy Bình theo người mẹ mới nhận của mình đi vào trong phòng. Nhìn thấy Mộng Hương và Bảo Nguyệt thì chạy đến, muốn ôm Bảo Nguyệt nhưng bị Mộng Hương cản lại.

Ai, nữ nhân này sao vậy? Đã biết rõ Bảo Nguyệt và hắn là hai người yêu nhau vì sao cứ khăng khăng phải làm chuyện thất đức ngăn cản đôi uyên ương vậy?

Chẳng lẽ cô ta muốn được ôm sao? Uhm! Có thể lắm! Thiên tài kiêu căng ngỗ như vậy, bèn cứ giữ nguyên tư thế chuẩn bị ôm, tiến đến nhưng bị một mũi kiếm cản lại.

Hê, ai dùng kiếm chìa vào mình thế này? Sao hắn không nhìn thấy kiếm của con Mộng xú thí này chìa vào mình lúc nào nhỉ? Sao có thể được, thực sự kiếm đã chìa vào ngực hắn từ lúc đầu, có điều lúc đó hắn chỉ muốn ôm Bảo Nguyệt nên không chú ý đến.

Cái gì thế này? Hắn dùng ngón tay khẽ chạm vào thân kiếm, đẩy nhẹ nó sang một bên. Ai, sao nó không nhúc nhích gì cả vậy? Được, không đời mi được bộ ta không biết tránh mi sao? Hắn liền lách người đi qua. Ai ngờ được mũi kiếm vẫn cứ chìa thẳng vào ngực hắn. Ài, lần này thì dù gì đi nữa cũng phải chửi thảm trong bụng.

Hắn nói: “Mộng xú thí, ta đắc tội với nàng hồi nào sao cứ chìa kiếm vào ngực ta vậy?”

Mộng Hương nói: “Đừng có nghĩ nhận sự phụ ta làm mẹ nuôi thì muốn làm gì thì làm. Không được ta cho phép đừng mong đụng đến Bảo Nguyệt.”

Thì ra có chuyện như vậy! Hy Bình nhìn Bảo Nguyệt đứng phía sau Mộng Hương rồi nói: “Không được đụng Bảo Nguyệt vậy đụng nàng được chứ?”

Mộng Hương la lên: “Không được!”

Hy Bình cười nói: “Ta nhớ là ngực nàng rất mềm mại. Nàng có nhớ ta đã dựa vào chỗ nào không?” Hắc, hắc, đó tuyệt đối không phải là giấc mơ.

“Ta nhớ là người đã khóc. Người có nhớ không?”

Đó là câu trả lời của Mộng Hương. Thiên tài họ Hoàng vừa nghe được, đôi mắt liền mở to: Vậy cái đó chắc chắn chỉ là giấc mơ thôi.

Hắn nói: “Vậy ư? Sao ta không nhớ vậy? Phải rồi, Mộng xú thí, ta dựa vào ngực nàng lúc nào nhỉ? Đường như không có chuyện đó. Có lẽ chúng ta nhớ sai rồi, nhất định là nhớ sai rồi.”

Nếu để chuyện hắn gục đầu vào ngực nữ nhân khóc bị bại lộ, hắn chỉ còn cách giả vờ ngu ngơ giống như Hoa Lôi. Bằng không để người ta ngộ nhận vì hắn uống sữa không được rồi khóc thút thít như một hài tử thì thật là tệ. Hoàng Hy Bình hắn là thiên tài không phải là hài tử.

“Hai người bọn người đừng cãi nhau nữa.” Mộng Tình mỉm cười nhìn màn kịch náo loạn của hai người, sự nhớ ra liền can ngăn.

Mộng Hương nổi giận nói: “Sự phụ, tại hắn tự mình thiếu thận trọng thôi.” Nàng ta thu kiếm lại nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn Hy Bình, cứ như vẫn còn sợ tên sắc lang lợi dụng cơ hội tóm lấy mình.

Hắn nói: “Đừng lo, ta rất thận trọng mà. Mẹ ơi, người dẫn con đến đây không phải để đồ đệ của người chìa kiếm vào ngực con như vậy chứ?”

Mộng Tình nói: “Hương Hương, Bảo Bảo, từ nay về sau, nó sẽ là đại ca của các con. Đừng ăn hiếp nó nữa.”

Mộng Hương nói: “Là hấn ăn hiếp người ta. Chúng con đâu có ăn hiếp hấn.”

Bảo Nguyệt thì lại nói: “Sư phụ, con không muốn làm muối muối của hấn.”

Hy Bình vừa nghe thấy nhũ danh của hai nàng liền cảm thấy vô cùng hứng thú. Hắc, Hương Hương và Bảo Bảo. Hấn kêu lên: “Hương Hương, đến thơm một cái coi. Bảo Bảo, để lão công ôm cái nào . Ha ha!”

“Chát”

Ai? Ai vậy? Ai lại dám đánh vào mặt ta thế ? Hấn ta nhận ra mình vừa bị Mộng Hương tát một cái mạnh đến nỗi muốn méo cả mặt. Đang muốn xem xem cú tát đột ngột đó là ở đâu ra thì nhìn thấy ánh mắt hung dữ nảy lửa của Mộng Hương. Hấn ta tức giận chỉ vào mặt Mộng Hương nói: “Mộng xú thí, đừng nghĩ là ta không dám đánh nàng. Tốt xấu gì bây giờ ta cũng là đại ca của nàng. Nàng phải hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại. Sau này nàng phải nghe lời ta.”

Mộng Hương nói: “Ai nhận người làm đại ca chứ?”

Bảo Nguyệt nói: “Ta không thừa nhận.”

Vô luận thế nào đi nữa, nàng ta chỉ muốn làm nương tử của hấn thôi. Bảo nàng ta làm muối muối của hấn thật sự là không thể.

Hy Bình cũng hiểu điều đó, liền cười nói: “Thật ra muối muối cũng có thể làm nương tử được. Bảo Nguyệt, ta đã nói cái gì thì ta vẫn nhớ. Suốt đời này nàng là kiều thê của ta.”

Khuôn mặt Bảo Nguyệt đỏ hồng lên, mỉm cười một cách hạnh phúc.

Mộng Tình biết Bảo Nguyệt trong lòng đã hoàn toàn thuộc về Hy Bình rồi nên cũng không nói gì. Nhưng Mộng Hương thì tức điên lên. Nữ nhân này không chịu công nhận mối quan hệ giữa Hy Bình và Bảo Nguyệt. Nàng ta nói: “Bảo Nguyệt, muối phải nhớ những gì muối nói chứ.”

Bảo Nguyệt cúi mặt xuống, nhỏ nhẹ đáp: “Tỷ tỷ, Bảo Nguyệt không có quên đâu.”

Mộng Hương quay mặt nhìn Hy Bình cười với vẻ chiến thắng, ý như muốn nói: Nhìn xem! Thế nào?

Thiên tài tức muốn học máu, nói: “Mộng xú thí, ra đây.”

Mộng Hương nói: “Không ra.”

Hấn cười nói: “Phụ nữ là thổ đế mà.”

Mộng Hương nói: “Ta chỉ không so đo với loại người như ngươi.”

Lúc này, Bảo Nguyệt đã đỡ sư phụ ngồi xuống giường, đối mặt với đôi oan gia này.

Hy Bình đột nhiên nói: “Tháo mạng che mặt xuống.”

Mộng Hương giật mình hỏi: “Sao phải tháo mạng che mặt?”

Hy Bình nói: “Để người ta nhìn rõ mặt mũi cô, chứ không phải cứ che kín rồi đánh rầm tùm lum.”

Mộng Hương nói: “A! Hoàng Hy Bình! Ngươi mới đánh rầm tùm lum. Tên hỗn đản nhà ngươi nói chuyện gớm ghiếc quá, còn hôi hơn nhà xí nữa. Ta không nói với ngươi nữa.” Mộng Hương xoay người đến ngồi xuống bên cạnh sư phụ, hai mắt căm giận trừng trừng nhìn Hy Bình.

Hy Bình cuối cùng cũng cảm nhận được khí thế chiến thắng: có điều chỉ còn mỗi mình hấn đứng trơ ra đó, chẳng ai thèm để ý tới.

Hắc, hắc hắc! Hấn thầm ngượng trong lòng, ngoài miệng thì nói: “Mẹ ơi, mẹ vẫn chưa cho con biết mẹ đưa con đến đây là vì việc gì?”

Mộng Tình cười nói: “Không làm gì hết, chỉ để con biết mặt hai đứa muối muối.”

“Thì ra vậy! Con trước đã biết bọn họ rồi, bất quá....” Hấn cố tình nhìn nhìn hai người rồi cười cười gian xảo nói: “Bọn họ không phải là muối muối của con.”

Bảo Nguyệt hoan hỉ lén liếc nhìn hắn một cái nhưng Mộng Hương nghe xong câu hắn nói liền trừng mắt giận dữ nhìn hắn khiến hắn vội vàng rút lui ra khỏi phòng. Ba người còn lại trong phòng khẽ bật cười. Mộng Tình chặc lưỡi: “Cái tên hài tử này thật là!”

Mộng Hương nói: “Sư phụ, người nhận hắn rồi, sau này hắn sẽ có cơ mà ăn hiếp đệ tử.”

Mộng Tình cười nói: “VẬY Ờ? Nhưng sao sư phụ chỉ thấy con ăn hiếp hắn, con đánh hắn mà hắn có đánh trả đâu?”

Mộng Hương đỏ mặt.

Bảo Nguyệt nói: “Tỷ tỷ, sao hắn không đánh trả tỷ?”

“Cái đó sao ta biết được?”

Dù có biết thì Mộng Hương chắc cũng sẽ không nói - Mộng Tình và Bảo Nguyệt cũng hiểu rõ điều đó! Vì vậy nghe Mộng Hương đáp xong, Bảo Nguyệt chỉ khẽ bĩu môi còn Mộng Tình thì cười mỉm. Trong lúc đó, Mộng Hương nhớ lại câu nói của hắn: cả đời cũng không đánh trả nàng.

Đúng vậy, không cần biết cô ta có muốn hay không, tên hỗn đản đó đã hứa với nàng một câu như vậy. Cũng không biết liệu hắn ta có làm được hay không. Ít nhất thì chính là vì nàng mà hắn đưa ra quyết định như thế. Đó là một lời hứa êm ái sau những giây phút bạo lực. Vào khoảnh khắc đó, nó gần như đánh gục phòng tuyến cuối cùng của nàng, xâm nhập vào cánh cửa tâm hồn nàng, làm trào dâng những đợt sóng cảm xúc trong trái tim cô tịch mệnh mang của nàng.

Sau khi Hy Bình ra khỏi phòng Mộng Tình liền đi đến phòng Độc Cô Tuyết. Phòng của Độc Cô Tuyết cũng gần phòng của Mộng Tình, chỉ bước vài bước là tới, nhưng lại bị ngăn cách bởi một hoa viên nhỏ. Cổ Phong Tạ là nơi chuyên dành cho nữ khách lưu trú. Tuy nó chiếm diện tích khá nhỏ trong số rất nhiều phòng viện tại Đại Địa Minh này nhưng lại được bố trí khá tốt. Kiểu như ngay giữa cái viện be bé này lại an bài một hoa viên nho nhỏ mà dù nói gì đi nữa cũng phải nhận là khá đẹp. Ngoài ra thực tế cũng có chút hữu dụng - chí ít cũng để nữ nhân vào lúc say ngủ vẫn ngửi được mùi hương hoa.

Lúc này đang có một thiếu nữ mỹ lệ ngồi trên một tảng đá phẳng cạnh hoa viên. Cô ta có một khuôn mặt tròn trĩnh xinh đẹp. Mái tóc ngắn ôm quần lấy đôi má bầu bĩnh làm hiện lên vẻ thanh xuân nhưng hoạt bát của cô ta. Có điều vào lúc này cô ta không hề hoạt bát. Một người có óc quan sát chỉ cần một cái nhìn cũng phát hiện điều này. Nếu một nữ nhân nào đó ngồi nhìn chăm chăm xuống đất, trầm tư khóc thương cho những cánh hoa tàn, ai nói cô ta là người hoạt bát ắt hẳn phải là một thằng khờ. Hy Bình không phải là thằng khờ - đúng như thế. Hắn còn tự cho mình là thiên tài, một ca thần thiên tài hoặc một quyền vương thiên tài. Hắn không cần phải khiêm tốn khi nhận mình như thế.

Hắn bước vài bước đến gần thiếu nữ rồi dừng lại. Thiếu nữ ngẩng mặt nhìn hắn nhưng rồi lại cúi đầu cứ như không hề nhìn thấy hắn. Điều này làm Hy Bình vô cùng thất vọng. Thiên tài sao có thể bị người ta coi thường như thế chứ.

Hắn hỏi: “Nàng tên là Ti Mô phải không?”

Cô gái hơi giật mình: Người này sao lại biết tên mình? Là Lăng Vô Tâm nói sao? Nàng ta lại ngẩng đầu lên đáp: “Phải, sao ngươi lại biết tên ta?”

Hy Bình ngồi xổm xuống đất nói: “Cô không phải là nữ nhân của Lăng Vô Tâm sao? Sao lại đến đây? Cô khóc à, nước mắt đầm đìa cả rồi. Đến đây, để ta giúp cô lau.”

Hắn ta lấy tay áo lau nước mắt cho Ti Mô. Ti Mô cũng không cự tuyệt hắn. Thật ra, nàng nhớ rất rõ cái tên nam nhân lỗ mãng này. Lúc hắn cùng Lăng Vô Tâm đánh nhau, không những hắn đã ném hai chiếc hài vào ngay giữa ngực nàng mà còn nằm đè lên nàng ngay giữa đường cái quan. Sao nàng lại không nhớ hắn chứ?

Cô ta khẽ khàng nói: “Có phải Ti Mô vô dụng lắm không?”

Hy Bình chùng hững nghĩ: thì ra nàng ta vì không hành thích được Lăng Vô Tâm nên đau lòng. Ai! Cũng may là nàng ta không thành công - nếu nàng ta hữu dụng thì Hoàng Hy Bình này mất mạng rồi. Hắn vui vẻ nói: “Vô dụng cũng tốt. Hắc hắc, vô dụng cũng tốt.”

Cô ta hất tay hấn ra, giận dữ nói: “Hoàng Hy Bình, người nói gì thế?”

Hy Bình giật mình biết mình vì nhất thời hưng phấn mà nói sai liền sửa lại “Không, đâu có gì đâu. Nhưng sao cô lại vô dụng chứ?” Sự tình đã như thế chỉ còn biết cách chuyển đề tài - mong là thành công.

Ti Mô cảm hận nói: “Ta không thể giết hấn.”

Hy Bình biết nàng ta muốn giết Lãng Vô Tâm nhưng giả đồ không biết hỏi: “Hấn là ai?”

“Sao phải nói cho người biết?”

Phải rồi! Sao phải nói cho mình biết chứ? Không nói thì thôi! A, không nói thì không nói, Hoàng Hy Bình ta cũng không thèm. Hơn nữa, Hoàng mỗ ta đây đã biết từ lâu rồi. Nàng mới là người có nhiều chuyện chưa biết! Nàng có biết ai đã ngủ với nàng đêm đầu tiên không? Không biết à? Ai vậy? Là ta đây, Hoàng Hy Bình!

Ti Mô thấy hấn tỏ vẻ dương dương tự đắc dù chẳng nói lời nào. Nàng không rõ vì sao hấn lại đắc ý như vậy. Nàng kể: “Lãng Vô Tâm an bài ta và năm người tỷ muội khác trú tại đây. Chúng ta hỏi hấn tại sao. Hấn bảo chúng ta đi hỏi người.”

Ai da! Sao cái tên chết bầm Lãng Vô Tâm này đột nhiên lại ẩn cả sáu nàng xử nữ này vào lòng hấn? Hỏi hấn à? Hoàng Hy Bình ta biết nói sao đây? Thật là đau cái đầu mà!

Hấn đứng lên muốn chuồn liền bị Ti Mô nắm chéo áo kéo lại, nói: “Người nhất định có vấn đề. Nếu không sao phải vội vàng bỏ đi như vậy?”

“Không có, nhất định là không có. Ta chỉ không biết trả lời câu hỏi của nàng ra sao nên định đi hỏi Lãng Vô Tâm thôi. Sau này sẽ quay lại trả lời nàng.” Trong lúc cấp bách Hy Bình nhanh trí ứng đối - Đúng là thiên tài thì luôn có tuyệt chiêu mà!

Ti Mô thả hấn ra nói: “Ta biết người có thể trả lời. Lãng Vô Tâm bỏ ta lại đây. Rồi hấn và những nữ nhân khác của hấn đều bỏ đi, không hề gọi năm người kia đi theo. Tức là cũng không muốn họ nữa rồi. Để Ti Mô và năm người bọn họ lại đây mà Ti Mô và năm người bọn họ cùng mất đi trình tiết trong cùng một đêm. Vấn đề có lẽ chính là ở đây nhưng cuối cùng là vấn đề gì thì Ti Mô không hiểu. Ta biết là người hiểu. Nếu không Lãng Vô Tâm không bảo bọn ta như vậy. Mối thù của tỷ tỷ thì không báo được rồi. Phụ thân cũng sẽ không vì tỷ tỷ mà xuất binh tiến đánh Tiên Duyên cốc, còn ta thì căn bản không có khả năng giết nổi Lãng Vô Tâm. Ti Mô muốn trở về bộ lạc Xà Thần nhưng có lẽ còn chút mê luyến đối với Lãng Vô Tâm. Ti Mô không muốn giống tỷ tỷ, yêu con người như Lãng Vô Tâm. Ti Mô không muốn mắc lỗi lầm như tỷ tỷ.”

Nàng ta trông như đang nói chuyện với Hy Bình nhưng theo như Hy Bình thấy thì nàng ta thật ra đang tự nói với mình. Theo hấn hiểu thì thiếu nữ xinh đẹp tên là Ti Mô này yêu Lãng Vô Tâm. Thật ra nàng đến với hấn là để báo thù nhưng rồi lại yêu hấn. Có chút giống với Thi Nhu Vân. Chỉ có điều Hy Bình hấn thì rất trân trọng Thi Nhu Vân, còn Lãng Vô Tâm thì không yêu Ti Mô.

Hấn thở dài hỏi: “Năm người bọn họ đâu?”

Ti Mô đáp: “Họ đi gặp Vạn Diệu thần ni xin được xuống tóc.”

Hy Bình kinh hoảng: “Cái gì, họ muốn làm ni cô à?”

“Uhm”

“Họ đang ở đâu?”

Ti Mô chỉ về phía phòng của Vạn Diệu thần ni nói: “Đang ở trong phòng kia. Không biết thần ni đã chấp nhận chưa.”

Nàng không nghe thấy Hy Bình hồi đáp vì hấn đã tức tốc chạy đi. Ti Mô nhìn theo sau lưng hấn nói: “Gì vậy? Người ta muốn quy y có liên quan gì người đâu? Xem người vội vàng cứ như vợ người muốn đi làm ni cô vậy? Thật là không biết xấu hổ!”

Nói xong, Ti Mô lại tiếp tục trầm tư nhưng không còn khóc nữa. Sự xuất hiện của Hy Bình dường như làm gián đoạn nỗi đau thương của nàng. Nếu muốn khóc nữa phải chờ thêm một ít thời gian. Nàng khẽ thở dài.

Hy Bình gõ cửa phòng Vạn Diệu. Diệu Duyên ra mở cửa, hỏi: “Người đến đây làm gì?”

“Vào rồi nói.” Hần tiến vào phòng. Độc Cô Tuyết cũng đang ở đó. Chỉ thấy năm nữ hài đang quỳ trước mặt Vạn Diệu còn Vạn Diệu thì đang thuyết giáo về tấm lòng bồ tát.

“Nếu các người thành tâm hướng Phật, ta sẽ thay mặt bồ tát giúp đỡ các người, giúp các đoạn tuyệt hồng trần, tạo điều kiện cho các người đến gần với Đức Phật. Cầu trời giúp đỡ những nữ nhân đau khổ này. A di đà Phật!”

Hy Bình nhìn thấy tay Vạn Diệu cầm dao chuẩn bị hạ xuống. Mẹ nó, thật là ác độc! Miệng thì nói cái gì nhân từ bồ tát, tay lại cầm dao cắt đi những mái tóc tuyệt vời như vậy. Sao cái bà ni cô già này độc ác quá vậy? Không thể để bọn họ biến thành ni cô được. Nếu không trên đời này sẽ xuất hiện rất nhiều những ni cô độc ác. Ai!

Hy Bình ôm trong lòng ý nghĩ cứu khổn thế gian, hét lớn: “Hạ đao lưu tình!”

Đang lúc Vạn Diệu thắm hoan hỉ vì có thêm người tự nguyện để bà ta xuống tóc thì không biết ở đâu đột ngột xuất hiện một Trình Giảo Kim, răng nghiến ken két, mồm hét to cái gì đó “Hạ đao lưu tình”? Đưa mắt nhìn thì hóa ra kẻ phá rối việc công đức của mình chính là Hoàng Hy Bình. Đột nhiên trong lòng thấy lo lắng, dao trong tay thả rơi bừa xuống mái tóc đen thanh tú. Liền nghe thấy tiếng nữ hài hét lên: “Ui da, đau quá! Thần ni ơi, ta không làm ni cô nữa đâu! Thì ra làm ni cô lại bị đau như thế. Ôi, ôi, chảy máu rồi!”

“Không sao, không sao đâu! Là ta nhất thời vô ý cắt nhầm vào da thôi!” Vạn Diệu cất lời giải thích nhưng nữ hài tử kia đã che lấy đầu không cho bà ta tiếp tục cái việc ác đức đó nữa. Bà ta thay đổi mục tiêu, lại đưa dao lên. Nhưng còn đang lơ lửng giữa không trung thì bị Hy Bình cản trở. Tay Vạn Diệu bị Hy Bình nắm chặt. Khuôn mặt lão ni này giống như khuôn mặt của tiểu ni cô Diệu Duyên đồ đệ bà ta đều đỏ hồng lên. A ha, hay thật!

Hy Bình nói: “Cái bà ni cô già này, ta không phải đã bảo ‘hạ đao lưu tình’ sao? Vì sao cứ cố cắt tóc nữ nhân của ta?”

Vạn Diệu nói sảng: “Hoàng Hy Bình, bỏ cái tay thói của người ra. Bốn thần ni thu nhận đệ tử thì có liên quan gì đến người? Hơn nữa, họ là nữ nhân của Lăng Vô Tâm, chuyển qua cho người từ lúc nào vậy?”

Mấy nữ nhân trong phòng nhìn hai người giằng co, không hiểu tại sao Hy Bình lại bảo năm nữ nhân này là người của hắn.

Nữ hài tử vừa bị dao cắt tiến đến hỏi: “Hoàng Hy Bình, người nói, chúng ta là phụ nữ của người sao?”

Hy Bình cười nói: “Ta nghĩ đúng như vậy.”

Nữ hài tử liền tặng cho hắn một bạt tay khiến hắn không cười nổi nữa.

“Bọn ta đã khổ sở như vậy mà người còn buông lời chọc ghẹo sao? Ta Y Mẫn sống là người của Lăng công tử, chết là ma của Lăng công tử. Làm ni cô thì cũng là ni cô của Lăng công tử.” Nữ hài này sau khi tát Hy Bình một cái liền nói thao thao bất tuyệt.

Hy Bình khi không nhận một bạt tay còn đau hơn lần bị Mộng Hương tát. Hắn liền bỏ tay Vạn Diệu ra. Đang muốn nổi xung lên thì thấy nàng kia đã bật khóc, cơn giận của hắn tức thì dịu xuống. Hắn quay mặt đối diện Vạn Diệu nói: “Thần ni, làm đi. Để cho họ trở thành ni cô của Lăng Vô Tâm đi. Lão tử ta bị một tát này thật không còn tâm tình làm đấng cứu thế nữa.”

Ai! Làm đấng cứu thế thật là khó nha! Không trách được rất nhiều người đều muốn làm kẻ hủy diệt! Cũng không phải là lạ!

Vạn Diệu nói: “Gia Linh, Vũ Sa, Hồng Yên, Phó Nhan! Các người đều muốn làm ni cô của Lăng Vô Tâm ư?”

Cả bốn cô gái đang quỳ dưới đất đều gật đầu.

Vạn Diệu thở dài một cái rồi đưa dao cho Diệu Duyên, nói: “Lạy Bồ tát! Xin tha lỗi cho con nhất thời sơ suất. Chút nữa lại khiến Đức Phật phải xấu hổ rồi!” Nói xong, bà ta vô ý liếc nhìn Độc Cô Tuyết. Xem ra

người làm xấu mặt bỏ tất lần trước chắc là Độc Cô Tuyết rồi. Bà ta nói tiếp: “Các người không có duyên với bỏ tất. Bỏ tất không thích nam nhân mà các người trong lòng đều hướng về nam nhân. Bốn thần ni không giúp được các người đâu. Đứng lên đi!”

Hy Bình nghe xong giật mình nghĩ: cách lý giải của thần ni này về bỏ tất sao mà cao siêu thế, lại có điểm giống với cách giải thích của tiểu ni cô Diệu Duyên. Thảo nào hễ cứ nhắc đến cha hần thì mặt bà ta đều đỏ hồng lên. Ai! Thần ni đúng là thần ni.

Bốn nữ nhân đều đứng lên. Vạn Diệu lại nói: “Ta có thể giới thiệu cho các người một nơi tốt để đến. Các người đến chỗ Mộng Hương của Minh nguyệt phong đi! Minh nguyệt phong chuyên thu nữ đồ đệ nhưng không phải cửa thiên. Bọn họ sẽ chào đón các người.”

Y Mẫn nói: “Tạ ơn thần ni.”

Vạn Diệu đáp: “Không cần phải tạ ơn. Các người có thể đi được rồi. Ta còn phải thấp hương tạ tội với bỏ tất.”

Y Mẫn dẫn bốn cô gái cùng đi ra. Hy Bình nhìn Độc Cô Tuyết chỉ thấy nàng ta nháy nháy mắt ý muốn hần mau rời đi. Hần lại nhìn sang Diệu Duyên cười mỉm một cái làm Diệu Duyên đỏ cả mặt. Xong rồi hần mới đi ra.

Hy Bình thấy cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn nhất trong số năm nữ nhân đang đứng đợi hần ngoài cửa. Hần hỏi: “Nàng không đi tìm Mộng Hương sao?”

Nàng ta cúi đầu nói: “Mùi của ta linh lắm.”

“Hả.....?” Hần ngó người ra không hiểu.

“Lúc này ta đi ngang qua bên cạnh chàng liền ngửi thấy một mùi rất quen thuộc. Nhưng ta biết chính xác ta chưa bao giờ đến gần chàng, sao lại có thể có mùi của chàng trong ký ức được.” Cô gái thắc mắc.

Hy Bình cười nói: “Vậy có lẽ nàng nhầm rồi. Nàng tên là gì vậy?”

Nữ hài tử ngẩng đầu lên đáp: “Ta tên Vũ Sa.”

Hy Bình nói: “Tên cô thật là dễ thương. Cũng dễ thương như nàng vậy.”

Vũ Sa nói: “Cám ơn, chàng thật sự cũng là một nam nhân rất đẹp trai. Cũng đẹp như Lãng công tử vậy. Lúc này chàng nói bọn ta là nữ nhân của chàng. Có thật không?”

Tay Hy Bình vuốt nhẹ lên mái tóc đen nhánh, thanh tú của nàng ta. Nàng ta không hề kháng cự.

Hy Bình nói: “Nếu nàng muốn thì là thật.”

Gương mặt nàng ta thoáng nhẹ một nụ cười. Tuy chỉ thoáng qua nhưng có thể nhận thấy nàng ta thật sự hân hoan. Nàng ta nói: “Ta nguyên rất thích Lãng công tử nhưng hần ta không muốn bọn ta. Không biết tại sao hần chỉ chung đụng với bọn ta một lần rồi ruồng bỏ bọn ta ngay. Điều khiến Vũ Sa không minh bạch là vào cái đêm duy nhất đó hần không cho bọn ta thấp đèn. Lúc trước hần thích thấp đèn. Còn nữa, hôm đó mùi trên người hần ta khác lúc trước. Dù sao đi nữa, mùi của một người thì không thể thay đổi được. Vũ Sa nhớ rõ đêm hôm đó là cái mùi mồ hôi nồng nồng hòa lẫn với một mùi hương không thể xóa bỏ được. Một mùi hương khiến nữ nhân yêu thích. Vũ Sa chưa từng nhận thấy mùi này trên người của Lãng công tử. Chỉ vừa lúc này, đi ngang bên cạnh chàng, ta ngửi thấy nhưng không nhiều lắm, cái mùi mồ hôi nồng nồng cùng với mùi hương của thân thể nữ nhân. Có thể rất ít người ngửi được mùi hương trên người chàng nhưng Vũ Sa có thể ngửi thấy, và vẫn ghi nhớ trong lòng. Chàng có hiểu ta muốn nói gì không?”

Hy Bình nghe xong mồ hôi thấm ướt cả lưng. Hần biết cái mùi hương mà Vũ Sa ngửi được là hương từ tuyến nhũ. Vì hần đã từng ngậm mình trong tuyến nhũ và cũng ngửi thấy mùi hương nồng nàn đó. Nhưng hần không ngờ là hần không những hấp thu tuyến nhũ mà còn hấp thu luôn cả cái mùi hương này.

Vũ Sa mỉm cười nhìn hần nói: “Có rất là ít người ngửi được mùi đó. Chỉ có Vũ Sa có thể ngửi thấy. Lúc này chàng cũng có cái mùi mồ hôi đó. Thật sự thì Vũ Sa cũng thích cái mùi vị nam nhân trên người chàng. Vũ Sa đi đây. Có lẽ Vũ Sa sẽ tâm sự với họ một chút. Họ đều là tỷ muội tốt của Vũ Sa.”

Cô ta xoay người đi về hướng phòng của Mộng Tình. Trong phòng đó có nhiều thứ sẽ làm tim Hy Bình đập mạnh. Hắn nhìn theo dáng người nhỏ nhắn của cô gái, trong lòng nghĩ: Lãng Vô Tâm, sao người lại nhận một cô bé mẫn cảm như vậy chứ?

Ti Mô cũng về phòng rồi, không biết phòng cô ta là phòng nào.

Cái viện Cổ Phong Tạ to lớn thế giờ chỉ còn mỗi cái bóng to lớn của Hy Bình. Hắn thở dài một cái rồi bắt đầu rải những bước dài ra khỏi tòa viện đó.

173. Chương 172: Nhu Thanh Tiêu Âm

Phảng phất tiếng tiêu mềm mại ôn hòa triền miên như muốn nói lên biết bao tình cảm sâu sắc đọng đầy - Hy Bình nhận ra tiếng tiêu ưu oán vô bì này chính là một loại tiêu thổi bằng miệng của nam nhân (khẩu tiêu). Khi hắn trở lại Phong Nhân viện, hắn bỗng nghe thấy âm thanh của loại tiêu này. Hắn biết rằng chính là tiểu ách ba của hắn đang thổi tiêu.

Hy Bình xuất hiện trước cửa phòng, tiếng tiêu lập tức ngừng lại. Chúng nữ giương mắt nhìn hắn. Dã Mân Côi oán trách: “Hy Bình, chàng nghe được tiếng tiêu của Nhu Vân, sao không biết mà đứng ngoài một lúc chứ? Chàng đã đến rồi, chúng ta và tiểu Nhu Vân làm sao có cảm xúc thổi tiêu nữa đây?”

“Đúng là không thấy ta ca hát là các nàng đã nhớ liền.” Hy Bình nói rồi đi tới trước mặt Nhu Vân. Lúc này nàng ta đang ưu nhã ngồi trên ghế, hai tay nâng niu món quà sinh nhật của đại ca mình, hai mắt long lanh vội ngược lên nhìn Hy Bình đang đi đến gần.

Hy Bình hỏi: “Vì sao không thổi nữa?”

Thi Nhu Vân không đáp, chỉ ôm tiêu đứng lên như chuẩn bị đi ra ngoài. Khi nàng ta lướt qua bên cạnh Hy Bình, Hy Bình ôm lấy nàng vào lòng, nói: “Tiểu ách ba, nàng phải đi à?”

Thi Nhu Vân hơi giãy dụa, nhỏ giọng nói: “Người hãy để ta trở về, ta đã đợi người trở về rồi.”

Hy Bình ngừng cười nói: “Nàng đáp ứng chờ ta trở lại, sao ta vừa quay về nàng lại muốn đi?”

Thi Nhu Vân gật gật đầu.

Hy Bình nói: “Không đi có được không?”

Cũng không thấy hồi đáp. Thi Nhu Vân vẫn như đang tưởng nhớ, xem ra lời nói của nàng còn quý hơn vàng.

Hy Bình nhìn chúng nữ trong phòng, chợt nói: “Ta muốn mang Nhu Vân đến Long Thành đi vòng vòng, tới bữa cơm chiều sẽ về. Các nàng đồng ý chứ?”

Độc Cô Thi kỳ thật đã ngủ say. Dã Mân Côi gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Lãnh Tinh Oánh không hiểu lắm nói: “Tiểu Nhu Vân là nữ nhân của người. Người mang nàng ta đi đâu sao lại phải trải qua sự đồng ý của bọn chúng?”

Thi Nhu Vân vui má vào trong ngực Hy Bình, giẫm nhẹ chân lên mặt đất, nói: “A di, người ta không phải.”

Đỗ Quyên hỏi: “Ca, người hôm nay vội vàng theo công tử chúng ta ra ngoài là có chuyện gì vậy?”

Trong mắt Hy Bình hiện lên một tia sầu muộn nhưng sau đó lại cười nói: “Không có gì, hắn muốn tìm ta đánh nhau, sau lại không đánh nữa. Hắn có bảo ta cùng hắn đi thanh lâu. Ta biết tiểu ách ba chờ ta ở đây cho nên sớm đã trở lại. Đỗ Quyên, hãy chờ ta đem Thủy Tiên trở về, các người hai tỷ muội lại có thể ở cùng một chỗ.”

Đỗ Quyên cả kinh hỏi: “Ca, Thủy Tiên tỷ tỷ có đồng ý không?”

Hy Bình nói: “Ta chỉ muốn hỏi lại nàng một câu, Thủy Tiên có phải là không muốn giống như nàng?”

“Không, Thủy tiên tỷ tỷ cũng giống như Quyên nhi, yêu ca ca “

“Tốt rồi!” Hy Bình cười rồi quay sang Vưu Túy nói: “Túy tỷ, sao nàng không nói vậy?”

Vưu Túy nói: “Chỉ cần Nhu Vân không phản đối, người làm cái gì với Nhu Vân cũng không sao cả.”

Thi Nhu Vân trong lòng Hy Bình đột nhiên kêu lên: “Ta không đi với người ra ngoài, ta phải trở lại phòng. Người buông ta ra!”

“Sao lại không được? Hôm nay ta vì nàng đã chịu một chưởng của Từ lão đầu. Ngực bây giờ thực sự cũng còn chút đau đớn. Nàng lại không thể an ủi ta một chút sao?” Hắc bắt đầu giả vờ vô lại, ôm lấy Thi Nhu Vân bước ra ngoài.

Thi Nhu Vân giãy dụa kêu: “Đại tẩu, cứu, cứu Nhu Vân. Hắc chính là cừu nhân của Nhu Vân, Nhu Vân không muốn đi theo hắc ra ngoài.”

Hy Bình cười nói: “Bọn họ có ít người, làm sao có thể cứu được nàng chứ? A! Tiểu ách ba, không phải ta đã nói rất nhiều lần, đại ca nàng không phải ta sát hại sao? Nàng luôn cố chấp như vậy! Chúng ta ra ngoài mua lấy một thanh chủy thủ, cho nàng đâm vào gã cừu nhân này mà phát tiết.”

Thi Nhu Vân thành thật kêu lên: “Ta không có tiền.”

Lúc này, hai người đã đi cách gian phòng rất xa. Hy Bình rõ ràng đem Thi Nhu Vân ôm ngang người, cúi đầu xuống mặt nàng, cười nói: “Ta cho nàng vay, bất quá nàng phải nhớ trả lại!”

Khi Hy Bình đi qua đại sảnh, vừa lúc mọi người có mặt, hắc liền chiêu hô. Vừa nhìn thấy Triệu Tử Hào bên người có ôm một mỹ lệ thiếu phụ, hai mắt trợn nhìn hắc. Trong lòng hắc cả kinh: Hoa Tiểu Thiển?

Hắc vội vã cúi đầu hôn miết lấy cái miệng nhỏ nhắn của Thi Nhu Vân, cứ như vậy mà đi qua đại sảnh, chạy vội ra ngoài Phong Nhân viện.

Ra tới đường cái, Hy Bình vẫn ôm Thi Nhu Vân, đối với ngàn vạn con mắt đang nhìn, hắc dường như như không thấy, chỉ cười với Thi Nhu Vân.

“Tiểu ách ba, nàng nói xem, tại sao mọi người trên đường lại cứ nhìn chúng ta? Có phải trên đầu ta có một đóa hoa không vậy?” Có lẽ chỉ có Hy Bình mới có thể nói ra loại lời nói này, thật đúng là thiên tài thuyết pháp.

Thi Nhu Vân nghĩ: Cái mặt của người này thật là dày không lời nào nói hết. Người vô sỉ nhất có lẽ cũng không thể hỏi loại câu hỏi ngu ngốc này. Không ngờ hắc ta lại hỏi, mà biểu hiện cũng rất nghiêm trang. Nàng nghĩ gần như muốn nổ tung cái đầu và dĩ nhiên khuôn mặt trở nên đỏ hồng lên. Nàng không nhận thấy được khuôn mặt đỏ của mình, chỉ thấy rõ nụ cười của tên ngốc tử Hoàng Hy Bình. Nhưng nam nhân này không ngờ lại ôm ngang hông nàng ngay trên đường cái rồi hôn tới tấp vào mặt nàng, miệng nàng, mắt nàng, làm cho biết bao nhiêu cặp mắt nhìn vào với vẻ kỳ quái. Và cũng những cặp mắt này làm nàng cảm thấy thế gian này thật vô cùng đen tối, muốn đào cái lỗ để chui xuống mà tránh những ánh mắt đó. Hơn nữa để không ai có thể thấy nàng ta bị đại cừu nhân của mình làm những hành động như thế này.

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày nàng sẽ như vậy, cam tâm cho Hy Bình ôm nàng đi trên đường cái. Tên nam nhân này đến nhà nàng bức tử đại ca nàng, nàng vốn hận hắc đến tận xương tủy. Bây giờ vẫn còn hận rất nhiều. Nhưng từ “hận” này tựa hồ có rất nhiều nguyên tố sâu xa tạo nên. Trong suy nghĩ thuần khiết của nàng có điều này lẽ không thể lý giải được, cứ vương vấn mãi trong tâm linh nàng.

Không phải là hận! Trong lòng nàng hiểu rõ, nàng đối với nam nhân này ngoài cừu hận còn có tình cảm sâu nặng. Chỉ là, nàng có nên có thứ tình cảm này không? Nếu đại ca biết được có tha lỗi cho nàng không? Không hiểu đại ca suy nghĩ gì, vì sao lại gửi gắm muội muội mình cho địch nhân? Giờ đây đại ca đã chết nhưng tên địch nhân của đại ca, hắc vẫn sống tốt. Thi Nhu Vân nàng cũng vẫn tốt. Và tên địch nhân này cũng trở thành địch nhân của riêng nàng. Nhưng..... bây giờ biết làm gì đây? Nàng có nên để yên cho tên cừu nhân này ôm nàng đi trên đường cái không? Có lẽ nàng không có khả năng báo thù nhưng cũng không nên để cừu nhân ôm như vậy được? Nhưng mà, làm cách nào nàng kháng cự đây? Khí lực của nàng vốn rất yếu ớt mà!

Huống hồ, hôm nay cừu nhân này đã cứu nàng - ngay lúc ngân quang chói lòa của chưởng pháp của Từ Phiêu Nhiên lao về hướng nàng, nàng đã nghĩ đến việc đi tìm đại ca và phụ mẫu. Đúng vậy, nàng đã nhắm cặp mắt để chờ cái chết đến. Nhưng cái chết lại không đến. Mà đến không ngờ lại chính là đại cừu nhân

của nàng. Hơn nữa vì nàng mà chịu một chưởng chí mạng. Một chưởng này chẳng những đánh trúng vào ngực Hy Bình, đánh nát quần áo nơi ngực hần, khiến hần miệng phun ra máu, mà còn kích trúng trái tim của nàng. Nó đánh bại cừu hận trong trái tim nàng, biến cừu hận trong lòng nàng từ máu biến thành nước mắt. Tại thời điểm đó, nàng muốn như đại ca, một kiếm kết liễu cuộc đời. Nhưng tay nàng lại không nghe lời, lại tự động lau máu hồng cho hần. Đúng vậy, nàng vẫn nói, và vẫn thường nghĩ cách để hạ sát nam nhân này. Có điều, khi nam nhân này bị đả thương bởi người khác, tại sao nàng lại cảm thấy thương tâm?

Nên tìm một lý do, nếu không đại ca sẽ trách mắng nàng - giống như thế này: Nếu tên phôi đản này bị kẻ khác đánh chết, làm sao nàng báo thù được? Vì thế nàng không muốn hần bị giết bởi kẻ khác, thậm chí là bị đả thương. Ừm, đúng là như thế đó.

Thi Nhu Vân nghĩ như thế! Trong tâm hồn thuần khiết của nàng, đột nhiên phát hiện ra cừu hận thực sự to lớn. Chỉ là thời gian đã làm mai một đi một chút nhưng lại có một sắc thái khác. Trong tâm linh thiếu nữ, cừu hận tồn tại rất lâu, như một chủng loại tình cảm vậy.

“Vì sao không trả lời câu hỏi của ta vậy? Sao lại nhìn ta ngây ngốc như thế?” Hy Bình thấy vẻ mặt trầm tư của nàng, như oán như hờn, thật là kỳ quái.

Thi Nhu Vân bị Hy Bình làm đứt đoạn suy tư, liền nhỏ giọng nói: “Người thả ta xuống có được không?”

Hy Bình nói: “Vì sao chứ? Ta ôm nàng không phải tốt lắm sao? Nàng xem, nàng cần đi đâu, ta liền ôm nàng đến đó. Nàng cũng không cần phải vất vả. Nàng tự đi thì mệt chết đi được.”

“Nhưng trên đường này, có rất nhiều người nhìn!”

Hy Bình nói: “Việc ta ta làm! Muốn nhìn thì cứ nhìn. Đối với ta không quan hệ.”

“Người....” Thi Nhu Vân muốn phát tác nhưng chẳng biết phát tác thế nào mới đúng.

Hy Bình thấy nàng thật sự có chút sắc giận, đành để nàng đứng xuống, cười nói: “Ta làm sao vậy? Không phải ta đã thả nàng xuống rồi sao? Đây, tiểu ách ba, bên kia có bán đao, ta đi mua cho nàng một thanh.”

Đứt lời, hần liền đi tới nơi bán đao. Thi Nhu Vân muốn gọi hần lại nhưng há mồm chẳng nói được gì, đành nhìn hần đi đến tiệm đao trước mặt, ngồi xổm xuống chọn đao.

“Đây, vị tiểu muội muội, vì sao lại không đi với tình nhân của người đi, một mình đứng ngây ngốc trên đường cái làm gì?”

Từ sau lưng Thi Nhu Vân vang lên một thanh âm, phẳng phất có phần quen thuộc. Trong lòng nàng giật mình, quay đầu lại liền thấy một vị nữ lang trẻ tuổi, khoảng chừng hai bốn hai lăm tuổi. Nàng trông nữ lang này cảm thấy rất quen thuộc, có điều thật ra nàng đối với người nữ nhân này không hề quen biết. Nàng nhìn nữ nhân này thấy cao hơn mình một cái đầu, mơ hồ hỏi: “Tỷ tỷ, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Nữ lang cười, nói: “Trước kia chưa từng thấy qua, nhưng giờ thì gặp rồi.”

Thi Nhu Vân ngược mắt nhìn vẻ đẹp diễm lệ của nữ lang, trên đó lộ rõ vẻ cương cường nhưng cũng thật sáng sủa. Nàng nói: “Nhưng ta cứ nghĩ rằng tỷ tỷ trông rất quen! Tỷ tỷ, người trông rất giống, rất giống....”

Nữ lang cả kinh, ngắt lời, nói: “Ừm, xem ra chúng ta là người có duyên, không bằng ta nhận muội làm muội muội? Tiểu muội muội, muội tên là gì?”

Thi Nhu Vân nói: “Tỷ tỷ, muội tên là Thi Nhu Vân.”

“Oa! Tên muội đẹp lắm. Người và tên đều đáng yêu như nhau.”

Thi Nhu Vân cười ngọt ngào, nói: “Nhưng tỷ tỷ vẫn chưa cho Nhu Vân biết tên người.”

Nữ nhân hơi trầm tư, nói: “Ta tên là Vân Tuyết. Sau này cứ gọi ta là Vân Tuyết tỷ tỷ là được. Mà tại sao muội lại không đi theo hần?”

Vân Tuyết đưa tay chỉ vào lưng Hy Bình hỏi: “Hần không phải là tình nhân của muội muội sao?”

“Không phải!” Thi Nhu Vân vội vàng phủ nhận. “Hần ta chính là cừu nhân của muội.”

Nữ lang không cảm thấy kinh ngạc, còn cười hỏi lại: “Oa! Phải vậy không? Vậy tại sao muội lại còn để cho hắc ôm đi trên đường vậy?”

Thi Vân Nhu không biết trả lời ra sao. Hai má hồng hồng lên không biết xử lý với tình huống này thế nào, chỉ biết cúi đầu không nói gì.

Nữ lang nhắc tay vuốt ve mái tóc nàng, thở dài nói: “Nhu Vân, tại sao hắc ta muốn mua đao cho muội?”

Thi Vân Nhu đáp: “Trước kia Nhu Vân đã nhiều lần đâm hắc nhưng lần nào cũng không được, còn bị hắc đoạt mất đao. Muội sau này cũng có lần đã đâm được vào ngực hắc. Hắc giữ chặt chủ thủ rất cuộc không trả cho Nhu Vân nữa. Hắc nói sẽ mua con dao khác cho Nhu Vân dùng. Hắc tưởng rằng lý tưởng sống của Nhu Vân là báo thù.” Vừa nói, nước mắt nàng vừa tuôn trào. “Hắc làm sao biết, quả thật Nhu Vân không thể hạ đao giết hắc được. Nhưng hắc cũng đã giết ca ca thân yêu nhất của muội mà.”

Vân Tuyết lấy ra một chiếc khăn tay, lau nước mắt cho nàng, an ủi: “Nhu Vân, đừng khóc nữa! Sau này hãy tự chăm nom mình cho tốt, nhớ rằng đừng có rời khỏi hắc - hắc tên là Hoàng Hy Bình phải không? Tỷ tỷ biết hắc là một nam nhân mạnh mẽ, có thể thay thế ca của muội bảo vệ muội. Hắc đến rồi, tỷ tỷ đi đây.”

Vân Tuyết mạnh bước rời đi. Thi Vân Nhu nhìn theo bóng lưng nàng, đột nhiên nói: “Tỷ tỷ, tỷ định đi đâu vậy?”

“Đại Địa Minh. Có thời gian rảnh muội hãy tới, cùng tỷ tỷ nói chuyện giải sầu.”

Thi Vân Nhu không trả lời. Hy Bình vừa quay trở lại bên cạnh nàng, nói: “Nhu Vân, nữ nhân đó nàng đã quen từ trước rồi ư?”

“Không quen.”

Hy Bình nói: “Không quen, tại sao nàng lại cùng cô ta nói chuyện?”

Thi Vân Nhu bĩu môi nói: “Sao ta lại không thể nói chuyện với cô ấy?”

68. Hy Bình đưa mắt nhìn sang nàng nói: “Tiểu ách ba, nàng không phải nói nữa. Nàng nói chuyện như có mùi người chết. Nàng chứng tỏ mình đúng là người cảm nhưng cũng rất là khả ái. À, đây là đao của nàng, ta đã lựa chọn thứ tốt nhất, nàng cầm thử xem có tốt hơn thanh đao trước của nàng không.”

Thi Vân Nhu không nói gì cũng không cầm lấy chủ thủ trên tay Hy Bình mà quay người bỏ đi. Hình dáng tựa hồ đang tức giận lắm.

Hy Bình nói: “Này! Tiểu ách ba, sao nàng có thể như thế chứ? Trên đường cái người đi qua lại. Người khác thấy không hiểu còn tưởng rằng Hoàng Hy Bình ta quá đáng nữ nhân.”

Làm đệ tử độc truyền của một đại tình thánh, sao có thể để nữ nhân giận dữ trên đường cái chứ? Vì vậy hắc lập tức di chuyển tới ôm lấy người của Thi Vân Nhu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang giận dữ của nàng mà muốn hôn. Thi Vân Nhu dùng tay chặn mồm hắc lại, kháng nghị: “Không cho!”

“Hoàng Hy Bình, nữ nhân trong lòng ngươi thật đáng yêu nhưng ta mong ngươi kiềm chế, đừng làm loạn trên đường cái. Ngươi chẳng lẽ lại không thể cho nam nhân chúng ta duy trì một chút phong độ cơ bản sao?”

Hy Bình quay mặt lại nhìn, thì ra là Lăng Vô Tâm nói lời nhảm nhí này.

“Lăng Vô Tâm, ngươi lại có chuyện gì thế?”

Lăng Vô Tâm nói: “Không có chuyện gì, chỉ là trên đường đi gặp người không biết xấu hổ, cho nên xuất ngôn nhắc nhở một chút. Ai.... Cô nương, trước giờ chưa hề nhìn thấy nàng. Nàng thật đáng yêu. Có thể cho ta biết phương danh không?”

Thi Vân Nhu đỏ mặt, liếc nhìn Lăng Vô Tâm một hồi lâu, đột nhiên rúc sâu vào trong ngực Hy Bình. Dường như đối với việc ân cần thăm hỏi của mỹ nam tử cực kỳ phong độ Lăng Vô Tâm này khó có thể thích ứng.

Lăng Vô Tâm tiến lại nói: “Hoàng Hy Bình, muốn ta nói cho ngươi một thiên đại bí mật hay không?”

Hy Bình bắt đầu nói: “Nói đi!” Tên Lãng Vô Tâm này giống như là có bệnh, mỗi lần cùng hắn nói chuyện, không thoát khỏi hai chữ “bí mật”, khiến hắn khóc cười cũng không được.

Lãng Vô Tâm cười nói: “La mỹ nữ của ngươi đã đến Long thành.”

“A?”

“Không cần phản ứng lớn như vậy.” Lãng Vô Tâm nói tiếp. “Vẫn còn một đại bí mật, muốn nghe tiếp hay không?”

Hy Bình quát: “Lãng Vô Tâm, ngươi không nhất thiết cứ phải ‘bí mật’ ‘bí mật’. Ngươi không cảm thấy phiền nhưng lão tử ta cảm thấy phiền!”

“Ngươi phiền à? Vậy ta đi đây.” Hắn quả nhiên xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: “Ta vừa rồi nhìn thấy La mỹ nữ. Bên người nàng có một thanh niên công tử anh tuấn. Ta phỏng chừng thanh niên kia chính là nhân tình mới của La mỹ nữ. Hoàng Hy Bình, ngươi lại bị một nữ nhân đá đít. Ha ha, xem Lãng Vô Tâm ta, chỉ có ta đá nữ nhân, chưa từng bị nữ nhân đá như thế nào?”

Nói xong, hắn đã đi xa rồi, lưu lại Hy Bình ngơ ngác đứng đó nhìn theo bóng lưng hắn, không nói nổi một lời.

“Hắn đã đi rồi, ngươi còn muốn nhìn bao lâu nữa?” Thi Nhu Vân cũng không nhịn được hỏi.

Hy Bình quay đầu cúi xuống nhìn Thi Nhu Vân, đem chủ thủ giao vào trong tay nàng, sau đó chỉ vào chính ngực mình nói: “Nàng hướng vào đây đâm tới một chút, xem ta có đau hay không? Nguyên Chân như thế, Thủy Khiết Thu như thế, La Mĩ Mĩ như thế, cũng không biết từ nay về sau còn ai nữa đây? Nhìn xem, tiểu ách ba, nàng có thể giống bọn họ không?”

Thi Nhu Vân không rõ nói: “Giống cái gì?”

Hy Bình nói: “Là đi tìm một nam nhân khác, nàng có thể hay không, a?”

Thi Nhu Vân nói: “Ta không biết, nhưng ngươi là cừu nhân của ta, ta sẽ không giống như các nàng đó đối tốt với ngươi. Ta không cần làm thê tử của ngươi, bởi vì ta đã quyết. Điểm này ta đã rõ ràng. Ta tịnh không giống bọn họ làm những việc mà mình không hiểu.”

Hy Bình nói: “Nếu nàng vĩnh viễn không báo được thù, nàng sẽ vĩnh viễn phải ở bên ta tính kế báo thù sao?”

“Trừ phi ca ca ta sống lại, ta sẽ không rời đi. Nhưng ca ta sẽ không thể sống lại.”

Hy Bình cười nói: “Ta nghĩ nàng làm vậy không chỉ vì báo thù. Tiểu ách ba, đi! Chúng ta trở lại Đại Địa Minh.”

Thi Nhu Vân nói: “Ngươi đi tìm Thủy Tiên, ta theo làm gì?”

“Nàng không cần làm gì cả, cứ đứng bên cạnh nhìn là được!”

174. Chương 173: Thiên Vũ Địa Mặc

Lưỡng nhân tiến nhập Đại Địa Minh, Hy Bình trực tiếp đi đến khuê phòng của Thủy Khiết Thu, nhưng không tìm thấy Thủy Khiết Thu và Thủy Tiên trong phòng. Hắn kéo một tên gia nhân lại hỏi. Tên gia nhân đại khái nói rằng đang ở chỗ thiếu gia. Hy Bình liền kéo Thi Nhu Vân tiến thẳng đến biệt viện của Lạc Thiên.

Đó quả là một lạc viện rất lớn. Lạc viện này rất rộng rãi sáng sủa, đáng ngạc nhiên là còn có một luyện võ trường không nhỏ. Trên giá đựng vũ khí trong võ trường có đầy đủ các loại vũ khí. Nhiều loại vũ khí trong số đó Hy Bình còn chưa tên gọi là gì. Hắn cảm thấy những vật này hơi quá dư thừa.

Biệt viện này có một tên gọi rất uy phong, gọi là Thiên Chi Vũ, như muốn nhắc nhở mọi người rằng, chủ nhân ở đây là võ đầu chi thần từ trên trời hạ phàm. Ý muốn nói Lạc Thiên là thiên hạ đệ nhất thiên tài đầu võ. Điều này khiến cho thiên tài đầu võ đến từ Hoàn Sơn thôn cảm thấy thật không sáng khoái.

Hắn đến trước cửa Thiên Chi Vũ, ngẩng đầu nhìn lên thấy trước mặt là ba chữ lớn như rồng bay phượng múa, liền quay đầu chạy nhanh trở ra, để lại Thi Nhu Vân đứng tại đương trường không hiểu chuyện gì cả. Vừa đúng lúc đó vợ chồng Thủy Thiên Trường từ trong phòng Lạc Thiên bước ra nhìn thấy nàng.

Lạc Gia sắc diện biến đổi, chạy nhanh tới, đến trước mặt nàng, hỏi: “Tiểu cô nương, xin hỏi danh tự của cô nương là gì?”

Thi Nhu Vân nhìn vào người đàn bà mỹ lệ này, trả lời: “A di, người ta là Thi Nhu Vân.”

Lạc Gia nói: “Nàng họ Thi à? Diệp Duyên Thuần có phải là mẹ ngươi không?”

Thi Nhu Vân không dám tin nhìn thẳng vào Lạc Gia, gật đầu đáp: “Đúng vậy, mẹ ta gọi là Diệp Duyên Thuần. A di, sao người lại biết? Ta chưa từng gặp qua người!”

Lạc Gia mỉm cười nói: “Ta và mẹ ngươi quen biết từ lâu. Ta từ lúc mười hai tuổi đã biết mẹ ngươi. Mẹ ngươi lúc đó thật là một đại mỹ nhân! Người cũng trông thật giống mẹ ngươi, người bao nhiêu tuổi rồi?”

Thi Nhu Vân đáp: “Mười bảy.”

Lạc Gia nói: “Lúc ta mới biết mẹ ngươi, mẹ ngươi lớn hơn ta hai tuổi. Người cũng lớn hơn Khiết Thu của ta hai tuổi. Nhu Vân, ngươi đến đây một mình à?”

Thi Nhu Vân trả lời: “Con đến đây cùng đại cừu nhân, hắn ta đã đi ra rồi.”

Phu thê Thủy Thiên Trường giật mình: Sao tiểu nữ này lại theo cừu nhân vậy?

Chính lúc đôi phu phụ này cảm thấy kỳ quái, thành linh phát sinh một chuyện còn kỳ quái hơn.

Chỉ thấy Hy Bình chẳng biết kiếm đâu ra một cái thang, một tay xách thang, một tay cầm một cái túi nhỏ, chạy đến trước cửa, hét lên: “Tránh đường, tránh đường, ta phải bắt đầu.”

Ba người liền tránh sang một bên. Hắn lập tức đặt thang tựa vào cửa, rồi lấy từ trong túi ra hai món đồ: một cây bút lông thật to và một bình mực đen lớn.

Hắn leo lên thang rồi trước sự kinh ngạc của ba người, hắn đứng trên thang, mở nắp bình, chấm bút lông vào bình mực, sau đó rút ra, nâng bút lông đang chấm mực bôi loạn lên trên ba chữ “Thiên Chi Vũ”. Đến lúc ba chữ đó không còn nhìn ra hình dạng gì, tại chỗ đó chỉ còn là một mảng mực đen, thì hắn mới “hắc hắc” cười một cách điên dại không ngừng, rồi cầm bút đứng trên thang trầm tư nói: “Nên viết lại chữ gì đây nhỉ?”

Thi Nhu Vân hỏi: “Người định làm gì?”

Thủy Thiên Trường không ngừng lắc đầu. Lạc Gia mắt mở lớn trừng trừng nhìn hắn.

Hy Bình nói: “Tiểu ách ba, nàng nói xem ta viết chữ gì mới hay?”

“Không biết.”

“Ừm, hay lắm, vậy thì viết ‘Không biết là ai làm.’” Hy Bình nhận được sự gợi ý của Thi Nhu Vân, liền trình diễn như thần bút, viết mấy chữ “Không biết là ai làm” lên khoảng trống của tấm biển đen rất có hình có dạng. Như vậy còn cảm thấy chưa đủ, liền viết thêm hai chữ “ha ha” đặc biệt to lớn.

“Hắc, ha ha.” Hắn nhìn kiệt tác của mình cười lớn. Ái ôi - tiếng cười bị đứt đoạn. “Rầm” một tiếng, thân mình to lớn của Hy Bình từ trên cao rơi xuống, tiếp đó bị cái thang đổ xuống theo dè lên. Bình mực đen đó vừa khéo đổ hết lên mặt hắn, bôi mặt hắn thành đen thui.

“Hoàng Hy Bình, tên hỗn đản ngươi có bị điên không?” Lạc Thiên hướng tới thiên tài đang nằm trên mặt đất còn chưa mở được mắt găm lên.

Thi Vân Nhu lao đến bên người Hy Bình, hỏi: “Người ngã có đau không?”

Hy Bình đưa tay áo lên xoa xoa hai mắt. Hai mắt mở ra, nhìn thấy Lạc Thiên cùng với mọi người đang lửa giận ngang trời, liền hỏi: “Ở đâu có nước?”

Thủy Tiên đáp: “Ở trong nhà.”

Hy Bình vội vàng đứng lên lao vào bên trong. Toàn thân hắn đều là mực đen, ai nấy đều phải vội vã nhường đường cho hắn. Hắn chạy vào bên trong sau một hồi mới trở ra. Mực đen trên mặt không còn nhìn thấy nữa. Tóc ướt nhem và rối bù. Trên y phục vẫn còn dính mực đen như cũ. Hắn còn chưa đi đến trước cửa, đã hét lớn lên: “Vừa rồi ai đã đá ta?”

Lạc Thiên cả giận nói: “Chỉ đá người một cước đã quá tiện nghi cho người rồi. Người là kẻ điên, chạy tới nơi ta làm rối loạn.”

“Sao hai mắt vẫn còn rơi rất nhỉ?” Hy Bình lại chà chà hai mắt bị mực dính vào, rồi đi đến trước mặt Lạc Thiên, mạnh dạn hỏi: “Ta làm rối loạn cái gì?”

Lạc Thiên liền nắm lấy bả vai hắn, kéo hắn ra trước cửa, đưa tay chỉ vào phía trên cửa, giận dữ nói: “Người dám không thừa nhận à?”

Hy Bình liền trông thấy hiện trường ở đó liền cười như điên khùng, nói: “Hày, ta nói nhé. Phía trên kia rõ ràng viết là ‘Không biết là ai làm. Ha ha’. Ha ha ha! Người làm sao có thể vu cáo cho ta chứ?”

Mọi người nhìn tên nam nhân dơ bẩn này, không thể tưởng được lời trong miệng hắn nói ra so với mực đen còn muốn hồ đồ dơ bẩn hơn.

Thủy Thiên Trường nghĩ thầm: Đây chính là nam nhân muốn cướp con gái của mình hay sao? Dù cho hắn có gì đi nữa, cũng không thể để cho Khiết Thu đi theo hắn được.

Lạc Gia than thầm: Về mặt của nam nhân này rất giống với người đó, thực tế bên trong sai biệt như đất với trời. Ban đầu còn muốn liên tưởng hắn với người đó, quả thực là sỉ nhục cho ta.

Bọn Nguyên Chân sáu người cũng ở đây. Đối với bọn họ việc Hy Bình có thể làm ra những chuyện loại như thế này chẳng có gì kỳ quái. Thủy Khiết Thu và Thủy Tiên cũng tỏ ra bình thản. Lạc Hỏa cũng không có bất kỳ một phản ứng nào. Chỉ có Lạc Thiên cùng với bốn sư huynh đệ khác của Đại Địa Minh trong lòng cực kỳ phẫn nộ với chuyện này.

Lạc Thiên nhìn mấy chữ viết loạn xạ đó, lông mày nhíu chặt. Nguyên lai nghĩ tới mấy chữ vàng như rồng bay phượng múa của hắn bị bôi thành một mảng đen đúa. Lại còn bị thay bằng mấy chữ không ra chữ cứ như mớ hỗn độn đen xì xì. Bảo hắn sau này làm sao dám đưa nhân sĩ võ lâm đến nơi này nữa đây?

Người này hàng ngàn lần không chỉ không biết sai, ngược lại còn vô cùng đắc ý. Tựa hồ hắn là một đại gia về thư pháp gì đó, chính vì mấy chữ mà hắn viết mà vui vẻ cười cười như điên khùng, còn không ngừng khoe cười hề hề khen tuyệt. Kỳ thực thiên tài này chính đang đắc ý nghĩ: Xem ra ngoài Quyền Vương và Ca Thần, ta còn là một đại gia về thư pháp, ngay cả tên họ “Vương” nhỏ nhoi đó cũng không lợi hại như họ “Hoàng” này của ta.

Lạc Thổ đứng ra đầu tiên, gầm lớn: “Hoàng Hy Bình, người đừng quá phô trương, lần này không có ai đến giúp người chống nữa đâu.” Hắn luôn nhớ rằng mỗi lần hắn muốn xuất thủ, thì luôn có đại đội người đứng ra giữ hắn lại. Điều này làm hắn hận trong lòng!

Hy Bình nghe xong, hắn như vừa tỉnh lại trong cơn say, nói: “Lạc Thổ, tên nhà quê người có phải muốn đánh nhau không hả?” Hắn lập tức lùi lại một bước, đứng theo mã bộ, nhìn tựa như người ngồi trong nhà xí, hạ eo xuống, kéo lại tay áo, sau đó đưa tay trái lên, chỉ vào Lạc Thổ vẩy vẩy, quát lên: “Lại đây, ta cùng người đánh một trận. Hôm nay vốn là muốn đánh nhau mà, đột nhiên lại ca hát, bây giờ bổ khuyết trở lại cũng không sao.”

Chúng nhân đưa mắt nhìn: Đây là chiêu thức gì vậy? Sao xem đi xem lại cứ giống như mấy lão nông dân đánh nhau là thế nào?

Thủy Thiên Trường lắc lắc đầu thở dài nói: “Ài! Chưa bao giờ thấy qua, hay đây là võ học hiện đại của mấy người trẻ tuổi bây giờ. Nhìn lại mình thật sự đã già, không theo kịp thời đại.”

Lạc Gia thì bước tới gần Thủy Khiết Thu kề bên tai hỏi nhỏ: “Con nói hắn là võ lâm cao thủ sao?”

Thủy Khiết Thu cất lời đáp: “Nương, con chưa bao giờ nói vậy. Con chỉ nói rằng hắn là một man nhân.”

Nhiều người trong lòng không thể nhịn được cười lên, nhưng Nguyên Chân lục nữ và Lạc Hỏa thật sự biết rõ nét độc đáo của Hy Bình. Nguyên Chân và Lạc Hỏa đều là bại tướng dưới tay Hy Bình, hiểu rằng nam nhân này phô diễn chiêu thức tuy có buồn cười nhưng nếu đánh nhau thật sự, thì không còn buồn cười như thế nữa.

Lạc Thủy hỏi: “Tam đệ, ngươi là bị bại dưới tay hắn hay sao?”

Lạc Hỏa bắt lực gạt đầu, nói: “Đại ca, mặc dù đệ không nghĩ vậy nhưng sự thật là như thế.”

Lạc Thủy than: “Xem ra ngươi luyện công quá lười biếng. Ngươi nhìn hắn kia, ngay cả một kẻ mới học công phu có một hai ngày cũng sẽ không trình bày chiêu thức như cái kiểu này của hắn. Cái này trông cứ như là một đứa trẻ đang chơi trò đánh nhau, trông thật buồn cười. Hắn chỉ là một kẻ to xác chuyên làm chuyện cho người ta cảm thấy kinh tởm mà thôi.”

Hy Bình lửa giận bùng lên, chỉ vào Lạc Thủy nói: “Tiểu tử, ngươi tên là gì? Dám trước mặt ta nói ta đánh nhau kinh tởm hả? Lúc lão tử đánh nhau thì rất uy phong. Con mẹ ngươi đã không vỗ tay khen thì thôi, lại còn đánh rắm nữa à? Qua đây, cùng với tên nhà quê lên một lượt. Lão tử đánh cả hai người một trận tại đây, để cho ngươi biết cái gì gọi là kinh tởm.”

Lạc Thủy nói: “Ta sẽ không vì ngươi mà tự làm mất thân phận. Đồ mụn nhọt!”

Lạc Thổ vốn đang lửa giận ngút trời, do bị Hy Bình đùa giỡn, đột nhiên cười rộ, nói: “Cao thủ à, cái danh xưng ‘tên nhà quê’ này ngươi tự lưu lại cho mình. Ta nhớ rằng ngươi vừa mới từ thâm sơn bước ra mà. Sơn lão, tên nhà quê, ha ha!”

“Ta mới vừa từ trên núi xuống đây. Thì sao nào?”

Lạc Kim cao to như thiết tháp khó khăn lắm mới nhịn cười nói: “Chẳng sao cả! Ngươi đứng cũng đẹp đó! Ngươi làm ta cười đến đau cả bụng. Ngươi muốn đánh, ta để cho ngươi đánh. Lại đây! Ngươi có thể đánh bất cứ nơi nào trên cơ thể ta, ta sẽ không thêm đánh trả.”

Hy Bình đưa mắt nhìn Lạc Kim từ trên xuống dưới. Tên Lạc Kim này vốn đầu trọc. Trên đầu hắn tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, cao to cường tráng tựa như ngư lang, da màu vàng đồng, hai tai đặc biệt lớn, nhìn vào trông rất giống một vị kim phật.

Hy Bình thấy Lạc Thổ không muốn đánh nhau với hắn, tỏ ra rất chán nản, liền đứng dậy, nói: “Ngươi là Như Lai Phật à? Hắc, thật là tốt bụng, còn nói cho ta tùy tiện đánh nữa. Đúng là đánh vào đâu cũng được chứ?”

Lạc Kim vênh mặt lên nói: “Đương nhiên!”

Rất nhiều người biết rằng võ công Lạc Kim tu luyện chính là Kim Cương Bất Phôi Chi Thân. Tên nam nhân đang đứng trước mặt này nhìn giống như một tên lưu manh bất học vô thuật. Cho dù để hắn xuất thủ đánh mạnh đi nữa cũng không thể thương hại gì đến Lạc Kim được. Tuy nhiên Lạc Hỏa lại nói: “Ngũ đệ, đừng như thế.”

Hy Bình bước đến trước mặt Lạc Kim. Lạc Kim so với hắn cao hơn một cái đầu. Hắn giơ tay phải lên, ngón trỏ và ngón giữa hơi mở ra, nhắm hướng hai mắt của Lạc Kim phóng tới.

Lạc Kim nhìn thấy, lập tức nhanh chân lui trở lại, hai mắt trừng nhìn Hy Bình, nói: “Ngươi muốn chọc vào mắt ta à?”

Hy Bình cười nói: “Ngươi thực là kẻ không biết giữ lời! Vừa nói rằng ta đánh ở đâu cũng được. Giờ mới đưa hai ngón tay hướng về phía đôi mắt của ngươi thì lại sợ hãi thoái lui rồi. Thật không còn mặt mũi để nhìn người mà. Lại đây, hãy chứng minh ngươi là người tốt và chứng minh rằng ngươi là một nam tử hán rất biết giữ lời. Để hai ngón tay của ta chọc vào mắt ngươi. Ta chẳng thêm đánh đâu hết, chỉ chọc vào hai mắt ngươi là được, thế nào?”

“Ta giữ cái con mẹ ngươi!” Lạc Kim nổi giận, chỉ tay vào Hy Bình gầm lên: “Ngươi cái tên tiểu tử này, ở đâu không đánh, tại sao lại cứ phải chọc vào mắt ta? Công phu của ta không luyện trên mắt, sao có thể để ngươi chọc vào được? Nào, đánh vào chỗ khác đi!”

Hy Bình nói: “Người nói ta không được chọc vào mắt người phải không?”

Lạc Kim nói: “Trừ chọc vào mắt, bất kể nơi nào khác người cũng có thể.”

Hy Bình hoài nghi hỏi: “Lần này người phải giữ đúng lời, sẽ không tránh chứ?”

Thật là, người ta mà tránh, Hoàng Hy Bình hẳn còn có thể đánh được sao?

“Không tránh.” Lạc Kim ngẩng đầu lên nhìn trời, đợi Hy Bình đánh hẳn.

Hy Bình cười hắc hắc nói: “Ta lần này chộp lấy đúng quần của người.”

“Không được!” Lạc Kim theo phản xạ cúi người xuống, hai tay che chắn lấy khổ. Bộ dạng này so với thể thức lão nông dân đánh nhau của Hy Bình vừa phô diễn lúc nãy còn buồn cười hơn.

“Hay muốn ta chọc vào hai mắt của người.”

Lạc Kim nhanh chóng dùng tay bảo vệ hai mắt.

Hy Bình lại nói: “Ta lại chộp lấy trứng của người....”

Lạc Kim liền cúi người che chắn lấy khổ. Cứ như thế vài lần, Lạc Kim tức giận, rống lên: “Tiểu tử, ta không đùa nữa, người nếu lại dám đưa ngón tay ra hoặc cầu trảo của người, ta sẽ chặt người ra.” Thân hình hẳn đứng thẳng lên, cương khí bành trướng, trên mặt da thịt bắt đầu cứng rắn lại.

Hy Bình cười lớn nói: “Con mẹ người nuốt lời thật là nhanh! Nói cái gì là để lão tử đánh. Lão tử còn chưa chạm vào người, người sợ muốn vãi đái ra quần, ha ha! Hà, bọn người cười cái gì hả?”

Phải rồi! Hoàng Hy Bình hẳn đã thắng, cười cũng phải. Nhưng sao tất cả bọn họ đều cười cả vậy? Hơn nữa, dường như là người của Đại Địa Minh thua mà, sao bọn họ lại cười vui vẻ như thế? Thật đúng là một lũ điên!

Lạc Gia nói nhỏ: “Khiết Thu, hẳn lúc nào cũng không được bình thường thế này à?”

Thủy Khiết Thu đáp: “Câu chuyện đối với hẳn mà nói là bình thường nhất đó mẹ.”

Thủy Thiên Trường thở dài nói: “Tứ đại võ lâm thế gia đúng là hết hi vọng rồi.”

Lạc Thiên nói: “Chúng ta đi! Lạc Mộc, người gọi người đến đem bỏ mấy chữ phía trước đi. Việc này giao cho người xử lý.”

Nói xong, hẳn kéo Thủy Khiết Thu đi đến bên cạnh Nguyên Chân, một tay ôm lấy eo Nguyên Chân nhưng vợ chồng Thủy Thiên Trường vẫn thản nhiên như không có gì. Việc nữ tể câu dẫn nữ nhân khác ngoài nữ nhi của mình bọn họ vẫn giữ thái độ tán đồng.

Hy Bình lửa giận bốc lên đầu nhưng lại không nghĩ ra được cách nào. Hai nữ nhân này tựa hồ đều là cam tâm tình nguyện theo Lạc Thiên. Ai! Thì ra Nguyên Chân nói đã tìm được một nam nhân tốt, hóa ra lại là Lạc Thiên?!

Hắn đột nhiên chạy tới trước. Ngũ đại đệ tử của Đại Địa Minh liền ngăn hẳn lại. Hẳn gầm lớn: “Tránh ra, lão tử muốn thu hồi nữ nhân của mình!”

Lạc Thiên quay đầu lại. Thủy Khiết Thu cùng Nguyên Chân cũng quay đầu lại theo. Lưỡng nữ đồng thanh nói: “Hoàng Hy Bình, ai là nữ nhân của người chứ?”

“Dù gì cũng chẳng phải bọn nàng!” Trong lúc nóng giận Hy Bình tự lập thệ nói.

Hắn nhấc cái thang từ dưới đất lên, quay sang hướng Lạc Thổ ở trước mặt hẳn đánh tới. Lạc Thổ mất sáng tay nhanh, song thủ cùng đưa ra nắm lấy thang, định dùng lực chấn bay Hy Bình. Không ngờ được cái thang đã bị Hy Bình dùng sức mạnh man đại dựng ngược lên, tốc độ rất nhanh, sức mạnh rất lớn. Điều này hẳn hoàn toàn không dự liệu được.

Đợi hẳn từ trên thang lao xuống lại, trong lúc chúngh nhân kinh ngạc, Hy Bình đã đi đến trước mặt Thủy Tiên, nắm lấy một cánh tay của Thủy Tiên, nói: “Đi theo ta!”

Thủy Tiên cảm thấy bất lực nói: “Ta, Ta....”

Thi Nhu Vân tiến đến, nói: “Thủy Tiên, lần này hấn đến Đại Địa Minh là đặt biệt vì ngươi đó.”

Thủy Tiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang trở thành lạnh lẽo của Hy Bình, đột ngột cúi đầu xuống đáp: “Thủy Tiên đi với chàng.”

Sắc mặt Hy Bình dịu lại một chút, nói: “Nhu Vân, chúng ta trở về thôi! Nàng còn muốn xem ta đánh nhau à?”

Thi Nhu Vân nói: “Không muốn.”

“Vậy chúng ta trở về xưởng ca nha! Ta ôm bọn nàng hát.”

Tay kia của hấn ôm lấy Thi Nhu Vân, cất chân đang định muốn bỏ đi thì ở phía sau Lạc Gia nói theo: “Nhu Vân, có rảnh thì đến thăm a di”

Thi Nhu Vân quay đầu nhìn lại mỉm cười dịu dàng nói: “Hay lắm, a di. Kỳ thật con không nhớ gì về mẹ mình cả. Hi vọng a di có thể kể về mẹ của con! A di, hẹn gặp lại, con không muốn nhìn thấy hấn đánh nhau. Vào lúc đó hấn rất dễ sợ. Thật sự đó, không phải lừa các người đâu.”

Lạc Gia hỏi: “Nhu Vân, cừu nhân của con là hấn sao?”

“Đúng vậy, hấn đã hại chết đại ca Nhu Vân nhưng đại ca trước khi chết lại đã giao Nhu Vân lại cho hấn. Vì vậy Nhu Vân mới theo hấn. Kỳ thật Nhu Vân lúc nào cũng muốn báo cừu.”

Hy Bình đột nhiên nói: “Tiểu ách ba, nàng còn nói lung tung với người khác ta sẽ hôn bịt cái miệng của nàng lại đó.”

Nhu Vân lập tức im miệng, quay đầu lại nhìn Hy Bình mỉm cười.

Ngoài trừ Hy Bình và Thủy Tiên ra, người khác không thấy được thần tình này của nàng, Lạc Gia đương nhiên cũng không nhìn thấy. Bà ta chỉ là nghĩ không hiểu nổi: Sao nhìn bọn họ cứ như là tình nhân vậy?

Bà lại nhớ đến Diệp Duyên Thuần, trong lòng nghĩ: Diệp tỷ tỷ, tiểu nữ nhi này của người thật sự rất giống người. Giống người cùng một dạng mỹ lệ, một dạng thuần chân.

175. Chương 174: Quyền Khuynh Đại Địa

Bọn người Lạc Thiên nhìn ba người Hy Bình rời đi, đều nghĩ không thông kẻ này rốt cuộc là loại quái vật gì, dễ dàng gây ra chuyện lộn xộn như thế, nhưng lại ngang ngược không ai bì nổi, ngay cả khí phách của Lạc Thiên, cái loại con trời kiêu căng này, cũng không hơn được cái dã tính hung bạo đột phát của hấn.

Lạc Thổ lâm vào trầm tư, hấn vừa rồi bị Hy Bình dùng cái thang đẩy lên không trung. Việc này hấn không cách nào đoán trước được, bằng vào thân thủ của hấn sao có thể để một tên quê mùa như Hoàng Hy Bình treo lên trên kia như treo cờ được? Chỉ có Lạc Hỏa ít nhiều minh bạch một chút, bởi vì hấn cũng đã từng bại bởi Hy Bình một cách mơ hồ. Hấn cho tới bây giờ không cho rằng Hy Bình là một kẻ yếu ớt. Bất kể Hy Bình biểu hiện rất buồn cười, hấn đã không còn thấy tức cười nữa. Có những lúc, lúc Hy Bình cười, hấn thậm chí còn thấy sợ hãi.

Lạc Thiên thân hình cao lớn, tuấn vĩ, hai gò má đầy đặn quay sang Lạc Thổ hỏi: “Vừa rồi ngươi cảm giác thấy ra sao?”

Lạc Thổ nói: “Khi ta nắm lấy cái thang, vốn định vận kinh đánh hấn bay ra. Nhưng khi kinh khí còn chưa vận đủ, bỗng cảm thấy thân thể bị bay đứng lên. Thiếu gia, động tác của hấn khi đó đúng là quá nhanh. Dừng đứng cái thang và ta lên như thế chắc chắn phải có một lực lượng cường đại. Cái đó cho thấy tốc độ cũng như sức mạnh của hấn.”

Lạc Hỏa thở dài: “Ta đã từng nói, đừng có khinh thị hấn nhưng các người lại không tin. Hấn chính là kẻ vô lại vô sỉ, thấp phần háo sắc nhưng quả thực sức mạnh thì vô cùng kinh khủng.”

Nguyên Chân cũng nói: “Hấn từng cầm cây thiết côn trăm cân giữa vạn quân hoành hành. Cái khác không dám nói, chỉ dám nói sức mạnh đích thật là vô cùng kinh nhân.” Nàng nhớ tới khi bị Hy Bình ôm lấy thì

giấy dựa thế nào cũng vô ích. Nàng vốn sức mạnh kinh người nhưng cũng vô lực đối kháng. Chỉ có điều trong lòng nàng biết nhưng tịnh không có nói ra.

Thủy Thiên Trường nói: “Ta chỉ không rõ hắc sao lại lạc vào Võ lâm tứ đại thế gia.”

Thủy Khiết Thu nói: “Cha, ở đây quả thực có điều kỳ quái, hắc là con rể của Võ lâm tứ đại thế gia, hơn nữa lệnh chủ Hoàng Đại Hải lại là đệ đệ của hắc. Đệ đệ đương nhiên phải nghe theo đại ca. Cha, hắc chính là dựa vào quan hệ chứ không phải thực lực. Con có thể tùy tiện đánh hắc ba chưởng, hắc ngay cả khả năng tránh né cũng không có. Các người coi trọng hắc như thần vậy, bất quá chỉ là một gã sắc lang. Con thực chán ghét hắc điểm đó. Còn nói về tính dã man thì thực lực của hắc chính là nhờ sự dã man đó. Hắc đúng là một man nhân.”

Lạc Gia nói: “Các người không cần làm nhộn lên. Nam nhân có thể đả bại Tuyệt tình luân hồi đao tuyệt không phải là kẻ vô năng. Các người tưởng rằng Thi Trúc Sanh không đủ tu vi sao. Kỳ thật Thi Trúc Sinh luyện Tuyệt tình luân hồi đao. Ở đây ngoại trừ Thiên Trường cùng Thiên nhi, còn lại không ai là đối thủ của hắc. Mà Thi Trúc Sanh trước đây từng bị Hy Bình sử đao đánh hạ, có thể thấy được con người này không giống như vẻ bên ngoài đơn giản của hắc.”

Thủy Thiên Trường nói: “Hai môn đại tuyệt học của Địa Ngục Môn, trong số thập đại cao thủ lúc ban đầu, chỉ có duy nhất Địa tàng vương là luyện thành Địa tàng chi khí, cho đến trước đời Thi Trúc Sanh cũng không có ai luyện thành cả hai môn đại tuyệt học. Theo như ta biết thì Tuyệt tình luân hồi đao so với Địa tàng chi khí còn bá đạo, tàn nhẫn hơn. Nếu khi xưa Địa tàng vương luyện được Tuyệt tình luân hồi đao, có lẽ đã không bại dưới tay Huyết sát chân quân.”

Lạc Thiên nghe được tên của Huyết Sát chân quân, hai mắt liền ánh lên vẻ lạnh lẽo.

Thủy Thiên Trường biết Lạc Thiên đang nhớ tới cái chết của Đại Địa Vũ Tôn Lạc Sơn. Đây chính là một đoạn cừu hận khó cởi. Cho dù Huyết Sát Chân Quân đã chết nhưng sự việc này vẫn còn ghi dấu một nỗi nhục.

Lạc Gia nói: “Thiên nhi, cha người gọi các người qua. Có lẽ có sự tình khẩn yếu. Các người hãy rời khỏi nơi này, hãy đi nhanh lên!”

Lạc Thiên nói: “Vâng, cô cô.”

Bọn người Lạc Thiên tiến vào tấm thất của Lạc Hùng. Trong phòng, ngoại trừ Lạc Hùng, còn có nhiều người nữa. Một trong số đó là người con gái mà Thi Nhu Vân gặp trên đường - Vân Tuyết. Mặt khác còn có một thanh niên khá thu hút mọi người. Thanh niên này đại khái khoảng hơn ba mươi tuổi, người không cao, nhưng thân hình rất cân đối, Trán rộng, toàn thân tỏa ra khí độ vương giả, bên trái hắc chính là chủ tì La Mỹ Mỹ. Đứng bên phải là một thanh niên trên dưới hai mươi tuổi, dáng cao, trông qua hơi gầy, vẻ mặt rất bình thường, nhưng hai con ngươi to sáng ngời, khiến người khác nhìn thấy đều hiểu rằng hắc là người rất hiểu biết.

Phía sau thanh niên ấy là vợ chồng La Niên. Ngoài ra còn tám thanh niên trông rất bình thường, chỉ là những thanh niên này gây cho người ta một loại cảm giác rất kỳ quái.

Đám người Lạc Thiên tiến đến phía sau, song phương cùng tự đánh giá nhau.

Lạc Hùng nói: “Thiên nhi, người mau đến ra mau ra mất vị công tử này!” Ông ta chỉ vị thanh niên cầm đầu kia, tiếp tục nói: “Hắc là con của lão bằng hữu - Quyền Khuyết Quốc.”

Lạc Thiên nhìn Quyền Khuyết Quốc. Hắc tịnh không biết bằng hữu của cha hắc. Có điều Lạc Hùng đã nói như vậy, hắc cũng là người hiểu biết, liền ôm quyền cười nói: “Tiểu đệ ra mắt Quyền đại ca.”

Quyền Khuyết Quốc thông thả thi lễ, cười đáp: “Người quả nhiên như lão bá đã kể. Ha ha, Lạc bá bá, nhi tử của người quả là một đại anh hùng.”

Lạc Thiên cảm giác thể diện của mình có tăng lên một chút, hảo cảm đối với Quyền Khuyết Quốc cũng tăng lên vài phần. Lạc Hùng nói: “Đâu có, đâu có, người quá khen rồi.”

Lạc Thiên nói: “Chẳng biết huynh trưởng từ nơi nào tới?”

Quyền Khuynh Quốc ngẩn người nói: “Vụ Chi thành.”

Lạc Thiên cười nói: “Thì ra là ở dưới chân thiên tử. Huynh trưởng là môn nhân phái nào vậy?”

Quyền Khuynh Quốc cười nói: “Ta à? Vô môn vô phái, ta chỉ là một thương nhân. Lúc còn nhỏ cũng có một vài võ sư ở nhà dạy qua vài chiêu mà thôi.”

Xem ra khí độ của hần thì Lạc Thiên biết hần tịnh không phải chỉ có mấy chiêu mà thôi, huống hồ người nào tinh ý cũng có thể thấy, người bên hần cơ hồ mỗi cá thể đều là cao thủ.

Lạc Hùng nói: “Thiên nhi, Quyền đại ca người đích xác đa phần là một thương nhân. Phải rồi, ta sớm đã gọi các người đến đây, tại sao bây giờ mới đến.”

Lạc Thiên nổi câu: “Gặp phải một tên điên khùng, làm mất một ít thời gian.”

Lạc Hùng nói: “Ai?”

Lạc Thiên nói: “Hoàng Hy Bình”

Tiếp theo hần kể lại việc gặp Hy Bình. Về mặt mọi người trong phòng mỗi người mỗi khác nhau.

Khi Lạc Thiên nói ra tên Hy Bình, ánh mắt Vân Tuyết lóe sáng. Chủ tì La Mĩ Mĩ trong mắt lộ vẻ kinh hãi sau đó lại như không có. Về mặt Lương Lệ Quỳnh thì phần nộ.

Quyền Khuynh Quốc nói: “Ồ! Hoàng Hy Bình thật sự là người như vậy à?” Hần dường như đã nghe nói về Hy Bình và dường như cũng cảm thấy có hứng thú.

Lạc Thiên nói: “Quyền đại ca, chẳng bao lâu đại ca sẽ có cơ hội gặp hần. Trong chốn võ lâm hần nổi danh vô lại, cơ hồ chuyện gì cũng có thể làm được. Cũng không biết sao hần lại trở thành thủ lĩnh của Võ lâm tứ đại gia. Võ lâm tứ đại gia trước giờ là chánh phái, tới tay hần, cũng trở thành điên rồ cả.”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Đúng không? Ta đối với chuyện trong võ lâm không có kiến giải lớn lao, chỉ biết là hần thật tốt số, cơ hồ ôm cả mỹ nữ võ lâm. Ta đối với nữ sắc chỉ chung tình một người, cho nên đặc biệt chú ý hần, nhiều ít bao nhiêu cũng nghe qua về hần.”

Bọn Lạc Thiên nhìn La Mỹ Mỹ đứng bên hần đều tin tưởng rằng hần nói thật lòng. Toàn bộ nữ nhân trong phòng, ngoại trừ Thủy Khiết Thu ra, đều kém La Mỹ Mỹ một bậc. Cho dù Nguyên Chân, có thể nói kiều mỹ, nhưng cũng không sánh bằng La Mỹ Mỹ. Có điều nàng ta có thứ mà các mỹ nữ khác không có - dáng vẻ khỏe đẹp lạ lùng. Đây là ưu điểm tuyệt đối của nữ nhân Dã Mã Tộc.

Quyền Khuynh Quốc nhìn thấy bọn Nguyên Chân sáu người và Thủy Khiết Thu, ánh mắt liền sáng rực lên.

Lạc Hùng đột nhiên hỏi: “Thiên nhi, cô cô người cùng cô phụ khi nào tới?”

Lạc Thiên nói: “Bọn họ nhiều khả năng có chuyện phải bàn bạc. Không chắc họ sẽ đến đây. Người cũng biết là cô phụ rất ít khi quản chuyện võ lâm. Cô cô cũng vậy.”

Lạc Hùng nói: “Cũng bởi tại chính họ thôi.” Rồi quay sang phía Quyền Khuynh Quốc nói: “Thế chất, để các người đứng tiếp chuyện cùng ta lâu quá rồi. Chúng ta chuyển sang căn phòng lớn ngay bên cạnh, chính là nơi ta chiêu đãi các khách nhân, cũng có một ít bàn ghế. Người hầu chắc đã chuẩn bị rồi.” Miệng ông ta nói là căn phòng lớn, kỳ thật chính là chiêu đãi thất đặc biệt dùng để tiếp kiến những tân khách quan trọng.

Quyền Khuynh Quốc cười nói: “Lão bá vẫn đứng, bọn trẻ tuổi bọn cháu sao có thể khác được.”

Lạc Hùng mỉm cười rồi dẫn chúng nhân rời tấm thất của mình, tiến vào căn phòng lớn ngay bên cạnh.

Trần thiết của căn phòng này rất đơn giản, làm cho người ta cảm thấy thoáng đãng. Từ ngoài cửa vào trong phòng xếp hai dãy ghế dài. Trước các dãy ghế là những cái bàn dài. Bọn Lạc Thiên bỗng cảm thấy có chút kỳ quái. Ở ngay cuối căn phòng, nguyên lai chỉ có một cái ghế lớn bọc da hổ, lúc này bỗng biến thành hai chiếc ghế cao xếp cạnh nhau. Còn cái ghế lớn bọc da hổ tràn đầy khí thế không biết đã biến đi đâu mất.

Lạc Hùng dẫn đường Quyền Khuynh Quốc, cười nói: “Hiện diện, chúng ta đến đằng trước ngồi.”

Quyền Khuynh Quốc như thế cũng không cự tuyệt sự an bài của trưởng bối, ngồi xuống dãy ghế dài, cười rạng rỡ nói: “Lạc bá bá, người an bài thật là chu đáo.”

Lạc Hùng vội nói: “Ta vẫn sợ tiếp đãi người ở đây không được chu đáo. Chỉ mong người không hiềm chiếc ghế của ta quá đơn sơ thôi.”

Quyền Khuynh Quốc cười không đáp. Hắn đi đến chiếc ghế bên trái rồi xoay người ngồi xuống, sau đó Lạc Hùng mới chậm rãi ngồi theo. Hai người ngồi xuống xong, đồng thời những người khác cũng chia ra ngồi ở hai bên.

Quyền Khuynh Quốc nói: “Lạc bá bá, dường như người chưa giới thiệu cho cháu các đệ tử của người.”

Lạc Hùng mỉm cười, rồi lần lượt từng người một giới thiệu bọn Lạc Thiên cho Quyền Khuynh Quốc. Xong xuôi, Quyền Khuynh Quốc chỉ vào người ngồi ngoài cùng bên trái - cũng chính là thanh niên vừa rồi đứng ngay bên phải hắn, nói: “Đây là biểu đệ, Quyền Hành...” sau đó đến lượt phụ phụ La Niên được giới thiệu là tổng quản của hắn, và cũng giới thiệu La Mỹ Mỹ, thân phận tự nhiên là thê thiếp của hắn, còn tám thanh niên còn lại lại vệ sĩ của hắn.

Tuy nhiên, có vấn đề nảy sinh. Lạc Hùng ngạc nhiên thấy hắn không giới thiệu Vân Tuyết. Chuyện này nghĩa là sao?

Ông ta nói: “Quyền thế chất, còn một vị cao nhân nữa không thể giới thiệu được sao?”

Quyền Khuynh Quốc giật mình, hỏi lại: “Lạc bá bá, người nói vị cao nhân nào?”

Lạc Hùng chỉ vào Vân Tuyết, sau đó mỉm cười nói: “Chính là cô nương mỹ lệ này đây. Dường như thế chất vẫn chưa nói đến?”

Quyền Khuynh Quốc hỏi lại: “Lạc bá bá đùa à? Cô nương này không phải là người của tiểu đệ?”

Lạc Hùng ngây người ra, một lúc sau mới quay sang Vân Tuyết hỏi: “Cô nương, xin hỏi cô là cao nhân phương nào?”

Nguyên lai, Vân Tuyết cùng đi với Quyền Khuynh Quốc gặp Lạc Hùng, vì thế Lạc Hùng nghĩ nàng ta là người của Quyền Khuynh Quốc. Trong khi đó Quyền Khuynh Quốc lại nghĩ Vân Tuyết là gia nhân của Lạc Hùng. Vì thế nên mới có sự việc hồ đồ như thế này.

Vân Tuyết cười cười nói: “Lạc minh chủ, ta chẳng phải là cao nhân gì cả, mà chỉ là một tiểu nữ tử. Nghe nói Lạc thiếu minh chủ chính là một nhân vật anh hùng, bèn nghĩ đến tìm cho biết kiến thức một phen. Chẳng biết có được không?” Nàng không quên gợi cho Lạc Thiên một cái nhìn dụi dụi đầy ẩn ý.

Ôi trời, thì ra là si tình.

Chúng nhân cuối cùng minh bạch rằng nữ nhân này đến đây vì nam nhân, mà nam nhân được tìm chính thị là Lạc thiếu minh chủ.

Lạc Hùng cười nói: “Đương nhiên là có thể, tiểu nhi nếu có thể có được sự quý mến của nữ hiệp thì đó cũng chính là phúc phận của hắn.”

Lạc Thiên cũng nói theo: “Nữ hiệp đến đây không chỉ tìm tại hạ, không biết phương danh của nàng là gì?” “Tiểu nữ là Vân Tuyết.”

Quyền Khuynh Quốc khen: “Danh tự thật đẹp!”

Vân Tuyết không tưởng hướng tới Quyền Khuynh Quốc nở nụ cười quyến rũ - quả thật đúng là mỹ nhân nhất tộc!

Thủy Khiết Thu kẻ bên tai Lạc Thiên thì thầm: “Biểu ca, mỹ lực của người thật sự lớn, không tưởng lại có nữ nhân nghe tiếng tìm đến.”

Lạc Thiên cũng đáp với thanh âm nhỏ: “Khiết Thu, muội cũng vậy mà, cặp mắt Quyền Khuynh Quốc vừa nhìn thấy muội là sáng lên đó.”

Thủy Khiết Thu giận dữ nói: “Ai nói? Ông ta từ khi thấy Nguyên Chân tỷ tỷ, cũng không phải mê mê hay sao?”

Nhân tình của Quyền Hành hướng nhanh tới hai người, và không nói gì cả.

Quyền Khuynh Quốc nói: “Lạc bá bá, con dâu người cũng có thể được gọi là đệ nhất mỹ nữ đó.”

Lạc Hùng cười nói: “Nữ tử bên người cháu mới là thiên hạ tuyệt sắc.”

“Như nhau thôi, như nhau thôi!” Quyền Khuynh Quốc hiển nhiên rất vui vẻ. Có người khen nữ nhân mình đẹp, ai mà không đẹp trong lòng? Hắn lại nói: “Lạc bá bá, sáu cô gái này chẳng những xinh đẹp hơn nữa còn là cao nhân nhất đẳng. Thật sự là nghe không bằng thấy, đáng nên gọi là nhân sĩ trung thổ không?”

Lạc Hùng nói: “Cháu thật là có nhân quang độc đáo. Các nàng này đến từ tái ngoại chính là Dã Mã tộc.”

Quyền Khuynh Quốc gật gật đầu nói: “A, có nghe nói qua, đáng tiếc chưa từng đi qua. Xem ra chắc phải tìm cơ hội đi tái ngoại. Lạc bá bá, các nàng đã có hôn sự chưa?”

Lạc Hùng cười nói: “Thế chắt, cái đó người phải hỏi các nàng. Ta nhiều lời quá cũng không hay.”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Đúng vậy! Cũng là tìm một cơ hội cùng các nàng nói chuyện. Chẳng biết cô nương có cho Quyền mỗ cơ hội hay không?” Khi hắn nói chuyện thì hai mắt giương nhìn Nguyên Chân.

Nguyên Chân cảm thấy không ưa hắn lắm, nhẹ nhàng đáp: “Cơ hội phải do tự mình nắm lấy.”

Quyền Khuynh Quốc cũng không tỏ ra trái ý, vẫn cười nói: “Cô nương đã nói vậy, ta nghĩ ta có thể tìm với mỗi người một cơ hội.”

Nguyên Chân đột nhiên đứng lên nói: “Minh chủ, ta muốn ra ngoài. Chân Chân không thích ở chỗ này, thật là buồn bực.”

Lạc Hùng liếc mắt nhìn Quyền Khuynh Quốc, thấy Quyền Khuynh Quốc không có vẻ gì phản đối, liền quay đầu lại nói: “Đã như vậy ta không tiện giữ lại.”

Nguyên Chân rời đi, ngũ đoá kim hoa cũng tự nhiên theo sau.

Quyền Khuynh Quốc nhìn theo bóng lưng Nguyên Chân, nói: “Nữ hài tử này không những là một người rất đặc biệt, mà còn rất có cá tính nữa.”

Lạc Hùng phụ họa nói: “Đích xác như những gì cháu đã nói.”

Quyền Khuynh Quốc nhìn chúng nhân, nói: “Lạc bá bá, chúng ta từ xa tới đây, lúc này cũng đã có phần mệt mỏi rồi. Có thể sắp xếp cho chúng ta nghỉ ngơi được không?”

Lạc Hùng vội đáp: “Đúng là không có ý tứ, tiếp đãi cẩu thả rồi!” Lão quay qua phía Lạc Thổ nói: “Người đến Tĩnh tâm uyển sắp xếp một cái.”

Lạc Thổ lĩnh mệnh rời đi.

Chúng nhân ngồi uống nhân trà, đàm luận về những chuyện rất bình thường. Lạc Thổ sau đó dẫn đám người của Quyền Khuynh Quốc đến nơi tiếp đãi khách quý của Đại Địa Minh là Tĩnh tâm uyển.

Từ cửa bước ra, Vân Tuyết bắt kịp đám người của Lạc Thiên, nói: “Lạc Thiếu gia, có thể theo tiểu nữ đi lên phổ được không?”

Lạc Hùng quay đầu lại nói: “Thiên nhi, khi hiệp nữ đã có thịnh tình đề nghị thì người phải dẫn hiệp nữ đi tham quan Long Thành. Đó cũng là trách nhiệm của người chủ.”

Lạc Thiên trả lời: “Vâng ạ!”

Lạc Hùng nói: “A Thủy, sau bữa ăn tối hãy đến gặp ta. Ta có việc quan trọng muốn giao cho con.”

Lạc Thủy đáp: “Vâng, sư phụ.”

Sau đó Lạc Hùng cùng Quyền Khuynh Quốc quay trở về Tĩnh tâm uyển, còn Lạc Thiên nói với Thủy Khiết Thu: “Khiết Thu, muội về phòng trước.” Sau đó cùng Vân Tuyết rời khỏi Đại Địa Minh.

Hoàng hôn cũng dần buông xuống.

176. Chương 175: Bí Thám Mật Nghi

Lạc Hùng dẫn Quyền Khuynh Quốc tiến nhập Tĩnh Tâm uyển. Cái lạc viện không lớn không nhỏ này được bố trí một cách thanh tao cao nhã. Có tám căn phòng, La Niên phụ thê ở một căn, La Mỹ Mỹ chủ bộc một căn, Quyền Khuynh Quốc một căn, Quyền Hành chiếm một căn. Còn lại bốn căn phân phối cho tám người bảo tiêu, cứ hai người một căn. Tổng cộng sắp xếp cả thấy mười bốn người.

An bài xong, Lạc Hùng dẫn họ đi dùng bữa tối. Mười bốn người sau khi tắm rửa xong thì về lại Tĩnh Tâm uyển.

Lúc này trời đã tối.

Lạc Hùng đang ở chỗ của Quyền Khuynh Quốc. Quyền Hành cũng ở đó.

Quyền Khuynh Quốc ngồi trên ghế. Lạc Hùng đứng. Quyền Hành thì ngồi trên giường.

Quyền Khuynh Quốc nói: “Lạc Hùng....”

Sao thế? Không phải lúc này xưng hô là Lạc bá bá sao? Sao giờ lại kêu tên họ. Thật là đại bất kính!

Lạc Hùng không hề giận mà đáp: “Có thần!”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Chuyến đi này ta tự mình hành tẩu. Một là tìm hiểu nhân gian, hai là tìm lại Thánh Hỏa Dao bị mất tích của Tiên hoàng.” Hắn ngừng lại một lúc. Lạc Hùng không dám thở mạnh. Hắn lại nói tiếp: “Thánh Hỏa Dao này có xuất xứ từ Ba Tư, là trấn quốc chi đao của hoàng gia. Tám mươi năm trước lọt ra ngoài vô lâm. Qua sự truy xét, xác định được thanh Liệt Dương Chân Dao của Hoàng Hy Bình chính là Thánh Hỏa đao. Bất kể dùng thủ đoạn gì, người cũng phải giúp lấy lại Thánh Hỏa Dao cho ta.”

Lạc Hùng trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại: “Hoàng thượng, chuyện này có gấp không?”

Quyền Khuynh Quốc đáp: “Không gấp. Nhưng nhất định phải lấy về.”

Lạc Hùng cười nói: “Vậy thì được! Hoàng Hy Bình tuy vô lại nhưng Tứ đại gia trong tay hắn cũng còn có chỗ để lợi dụng. Chuyến đánh Thái Âm giáo này thần định để chúng đánh trận đầu để chúng chết thay chúng ta. Hiện giờ tạm thời không muốn phát sinh chuyện gì giữa chúng ta với chúng. Nếu hoàng thượng không gấp, thần sẽ cứ theo kế hoạch đó mà làm. Sau khi đánh xong Thái Âm giáo sẽ giúp Hoàng thượng thu hồi Thánh Hỏa đao. Tàu Hoàng thượng, không biết sắp xếp như vậy có được không?”

Quyền Khuynh Quốc đáp: “Rất tốt! Người làm việc thì ta yên tâm rồi. Ngoài ra ta sợ người không đủ người dùng nên điều vài người trong đại nội cho người. Người này kỳ thật là Tổng quản đại nội.”

Lạc Hùng nhìn Quyền Hành với vẻ kỳ quái, trong lòng nghĩ: ta vốn đã ngạc nhiên, Hoàng thượng không có huynh đệ nào cả, cơ sao lại ra một vị đệ đệ? Thì ra là Tổng quản đại nội.

Lạc Hùng hỏi: “Hoàng thượng, không biết tổng quản tên gì?”

Quyền Khuynh Quốc đáp: “Ra khỏi hoàng cung, ta tên là Quyền Khuynh Quốc, còn hắn tên là Quyền Hành, rõ chưa?”

Lạc Hùng cung kính đáp: “Dạ, thần rõ rồi.”

Quyền Khuynh Quốc phẩy phẩy tay: “Ta mệt rồi phải nghỉ ngơi thôi. Có chuyện gì để mai bàn tiếp, nhà người về đi!”

“Dạ! Thần cáo lui.”

Lạc Hùng ra khỏi phòng, đóng cửa lại, ngược mặt nhìn lên bầu trời đen. Trên đầu một vài ngôi sao nhấp nháy, vàng trắng khuyết đã bắt đầu lộ ra.

Lạc Hùng rời khỏi Tĩnh Tâm Uyển quay trở về phòng mình. Lạc Thủy đã đứng đợi bên ngoài từ khá lâu.

Mở cửa, Lạc Thủy theo lão đi vào.

Lạc Hùng hỏi: “Nhị sư muội của người đâu?”

Lạc Thủy đáp: “Có lẽ đang ở chỗ của sư phụ nàng ta.”

Lạc Hùng nói: “Trong năm người, U Nhân thương nó nhất. Mai người và nó đi đến Thiếu Lâm điều tra một người.”

“Người nào vậy, sư phụ?”

Lạc Hùng đáp: “Huyết Ma Lâm Khiếu Thiên.”

Lạc Thủy ngỡ ngàng hỏi lại: “Huyết Ma ở Thiếu Lâm sao?”

Lạc Hùng nói: “Ta cũng không chắc lắm. Nhưng lần trước kẻ che mặt cứu hắc có võ công cực cao, thiên hạ vô song. Ta thật không hiểu thiên hạ sao lại có kẻ võ công cao như vậy. Hôm nay người bị Độc Cô Minh cản lại, sát khí trên thân Độc Cô Minh khá giống với của Lâm Khiếu Thiên. Độc Cô Minh lớn lên tại Thiếu Lâm nên vấn đề như vậy là cũng ở tại Thiếu Lâm. Ta nghĩ lúc đó người cứu Lâm Khiếu Thiên là người duy nhất còn sống sót trong số Thập đại cao thủ, chính là Thiên Si đại sư chứ không còn ai khác.”

Lạc Thủy nói: “Sư phụ, không phải Thiên Si đại sư đã viên tịch từ mười năm trước rồi sao?”

Lạc Hùng nói: “Nhưng việc hắc cứu Huyết Ma là từ hai mươi năm trước.”

Lạc Thủy nói: “Sư phụ, con chưa từng gặp Huyết Ma. Nếu có gặp hắc ở Thiếu Lâm con cũng không thể nhận ra.”

Lạc Hùng cười nói: “Điều đó người khỏi lo, sư muội của người sẽ nhận ra. Bức họa của hắc lúc nào cũng treo trong phòng của U Nhân. Năm sư muội của người đều đã từng nhìn thấy. Tuy bây giờ hắc đã nhiều tuổi hơn nhưng diện mạo chắc cũng không thay đổi nhiều. Các người đến được khu vực của Thiếu Lâm thì tìm cách đột nhập vào hậu sơn. Đừng để Thiếu Lâm phát hiện. Nếu phát hiện ra Huyết Ma thì lập tức quay về báo cho ta biết. Những chuyện khác không cần quan tâm đến.”

Lạc Thủy nói: “Vâng, giờ con đi kiểm nhị sư muội bảo nàng ta chuẩn bị.”

Lạc Hùng nói: “Người đi đi! Tiện đường người gọi Thiếu minh chủ đến đây.”

Lạc Thủy biết Lạc Thiên và Vân Tuyết đi ra ngoài chẳng bao lâu đã quay trở về Đại Địa Minh. Hắc bước vào cổng Thiên chi vũ, đến gần tấm thất của Lạc Thiên. Nghe thấy bên trong loáng thoáng có những âm thanh đặc biệt của nam nữ ái ân, hắc dừng lại trước cửa một lúc, cuối cùng cũng cất tiếng nói: “Thiếu minh chủ, sư phụ lão nhân cho gọi người.”

Những âm thanh trong phòng đột ngột chấm dứt. Một lúc sau, Lạc Thiên bước ra hỏi: “Cha gọi ta có chuyện gì?”

Lạc Thủy đáp: “Tôi không biết! Sư phụ chỉ bảo tôi báo tin cho người. Thiếu minh chủ, tôi còn phải tìm nhị sư muội nữa, vậy tôi đi trước đây.”

Lạc Thiên đột nhiên hỏi: “Người tìm sư muội có chuyện gì?”

Lạc Thủy đáp: “Sư phụ muốn tôi cùng sư muội đến Thiếu Lâm để điều tra một người.”

“Là ai vậy?”

Lạc Thủy kể vắn tắt về chuyện Thiếu Lâm cho Lạc Thiên.

Lạc Thiên nghe xong, bảo: “Nhị sư muội của người đang ở trong phòng ta. Người vào nào nói chuyện với nàng ta đi. Ta đi kiếm cha ta.” Nói xong liền rời khỏi Thiên Chi Vũ.

Lạc Thiên nhìn theo bóng lưng hắc với ánh mắt phần hận nhưng chỉ thoáng qua là mất. Từ trong phòng văng ra tiếng nữ nhân: “Đại sư huynh, tìm muội có chuyện gì? Vào đây nói.”

o0o

Lạc Thiên tiến vào tấm thất của Lạc Hùng. Lạc Hùng đang ngồi trên giường, tay vỗ vỗ xuống giường nói: “Thiên nhi, qua đây ngồi cạnh cha.”

Lạc Thiên hỏi: “Mộng Cơ đâu?” Tuy Mộng Cơ là mẹ kế của hắn nhưng hắn trước giờ vẫn chỉ gọi nàng ta bằng tên.

Lạc Hùng nói: “Nàng ta ra ngoài chưa về.”

Lạc Thiên đến bên cạnh cha mình, ngồi xuống hỏi: “Cha, người gọi con đến có chuyện gì?”

Lạc Hùng cười nói: “Không có chuyện gì cả. Chỉ muốn gọi con đến cùng cha nói chuyện một chút.”

Lạc Thiên hỏi: “Cha, cái tên Quyền Khuynh Quốc hôm nay là nhân vật nào vậy?”

Lạc Hùng nói: “Chuyện đó sau này lúc nào thuận tiện cha sẽ nói với con. Thiên nhi, chủ yếu con cố biểu hiện tốt trước mặt người đó là được rồi. Hắn là người có thế lực lớn, sẽ giúp ích rất nhiều cho con. Cha già rồi, tuy hiện giờ là võ lâm minh chủ nhưng cũng chỉ là tạm thời thôi. Sau này cả giới võ lâm này sẽ là thiên hạ của con. À phải, Thiên nhi, Vân Tuyết cô nương và con sao rồi?”

Lạc Thiên nói: “Cũng không có gì. Nàng ta chỉ muốn con cùng nàng ta đi dạo một chút rồi sau đó thì cáo biệt.”

Lạc Hùng nói: “Nếu có thể thì biến nàng ta thành người của con. Cha xem ra võ công nàng ta cực cao. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng võ công dường như đã gần đến mức qui chân rồi. Nếu cha muốn đánh bại nàng ta thì cũng phải trả giá rất đắt. Tất nhiên con giỏi hơn cha nhưng nếu có nàng ta giúp đỡ, sau này giữa chốn võ lâm con sẽ có trợ thủ đắc lực. Không biết nàng ta thuộc môn phái nào.”

Lạc Thiên nói: “Hài nhi cũng không biết. Nàng ta cũng không hề kể. Nàng ta chỉ kể là nhà bị bọn cường đạo đột nhập, người thân đều bị giết cả. Lúc bọn cường đạo định hãm hiếp cô ta thì được một tuyệt thế cao nhân cứu và truyền dạy võ công.”

Lạc Hùng trầm tư một lúc rồi nói: “Xem ra nàng ta không tự nguyện bộc lộ thân phận. Nếu đã như vậy bắt tất phải ép buộc nàng ta. Chỉ cần con dùng được cô ta là được rồi. Thiên nhi, hãy nhớ! Muốn nắm vững một nữ nhân thì trước tiên phải nắm vững trái tim nàng ta. Quan trọng nhất là đừng để Hoàng Hy Bình chiếm tiên cơ. Hắn tuy là kẻ tuyệt đỉnh vô lại nhưng lại có mê lực đáng sợ đối với nữ nhân. Dù là con cũng cần phải cẩn thận.”

Lạc Thiên ngạo mạn nói: “Hoàng Hy Bình là cái gì chứ? Chỉ là một con chó mặt dày đến từ vùng rừng núi. Cây vào Lôi kiếp thần đao của Cuồng đao mà làm chuyện xằng bậy. Nếu không phải cha dặn con không được để phát sinh xung đột với hắn, con đã tống hắn khỏi Long thành rồi.”

Lạc Hùng nói: “Thiên nhi, đừng nên xem thường hắn. Lúc hắn xuất hiện trước mặt ta, hắn làm ta liên tưởng đến một người khác cũng rất đáng sợ. Nếu hắn đúng là nhi tử của kẻ đó thì trong người hắn sẽ mang dòng máu mạnh mẽ của kẻ đó. Dù ta rất căm hận kẻ đó, ta cũng không thể không thừa nhận rằng hắn ta là người mạnh mẽ nhất.”

Lạc Thiên cảm thấy bối rối hỏi: “Cha, người cha nói là ai?”

Lạc Hùng thở dài nói: “Để hôm khác sẽ nói! Ta cần thêm một ít thời gian để xác định thân phận thật sự của kẻ đó. Thiên nhi, ngày mai sẽ cử hành lại hội nghị. Thái Âm giáo chắc đã đến Vu sơn bên ngoài Long thành rồi. Ta nghĩ họ tạm thời không dám ngang nhiên tấn công Đại Địa Minh. Có lẽ họ chỉ đang tạm trú tại Long tu trấn dưới chân Vu sơn. Có lẽ họ sẽ giả dạng làm dân thường ở Long tu trấn.”

“Ngày mai sẽ tìm cách khiến Tứ đại thế gia tiến đến Long tu trấn. Nếu bọn họ không thể tiêu diệt Thái Âm giáo thì sẽ bị Thái Âm giáo tiêu diệt. Bất kể kẻ trước hay kẻ sau đều có lợi cho chúng ta. Tứ đại võ lâm thế gia là những tảng đá lớn nhất cản đường chúng ta xưng bá võ lâm. Họ, chúng ta và Minh nguyệt phong được xem là ba đại biểu của chính phái. Kế đến là Võ Đang và Thiếu Lâm. Có điều Võ Đang và Thiếu Lâm chỉ còn là những biểu tượng, đều không có hùng tâm xưng bá, không đáng lo ngại. Nhưng Minh nguyệt phong lại là những kẻ có tâm, kẻ thừa nhiệm vụ bảo hộ sự an nguy của võ lâm. Rất nhiều nhân sĩ võ lâm chánh phái nghe theo hiệu lệnh của Minh nguyệt phong. Vì vậy con phải nắm Mộng hương trong tay, phải khiến nàng ta trở thành nữ nhân của con. Nếu không, Minh nguyệt phong còn đáng sợ hơn cả Tứ đại gia tộc vì Minh nguyệt phong trước giờ vẫn đại diện cho võ lâm chánh phái. Có đến hơn nửa số môn phái chính đạo đều hướng về Minh nguyệt phong. Những môn phái lớn như Vạn Diệu am, Thiếu Lâm, Võ

Đang kỳ thật đều không nghe theo hiệu lệnh của Đại Địa Minh chúng ta, chỉ theo Minh nguyệt phong mà hành động.”

“Nói về Tứ đại gia tộc, tuy cũng có danh tiếng ngang hàng với Đại Địa Minh chúng ta nhưng do cuộc chiến với Huyết Ma hai mươi năm trước mà mất đi nhiều nhân tài, chỉ còn được cái tiếng mà thôi. Có điều nay lại đào tạo được một thế hệ mới, thực lực không phải là yếu nhưng vì bị Hoàng Hy Bình bêu xấu làm mất đi danh tiếng của Tứ đại gia. Rất nhiều người võ lâm chính phái thật sự đã không còn xem trọng Tứ đại gia nữa. Có người còn cho rằng bọn họ với tà ma ngoại đạo chẳng khác biệt mấy. Nhưng do Tứ đại gia tộc đã đóng góp nhiều công lao cho võ lâm nên không ai dám nói. Nay Thiên phong bảo đã cắt đứt với Tứ đại gia tộc. Nếu ta để bọn họ cùng nhau đi đánh Thái Âm giáo, nhất định bọn họ sẽ chuyện nhà chưa giải quyết xong lại còn mối lo bên ngoài. Ở vào tình huống như vậy, Tứ đại gia sẽ bị loại khỏi võ lâm giang hồ. Lúc đó chúng ta sẽ danh chánh ngôn thuận xuất chiến cùng Thái Âm giáo. Thái Âm giáo bị diệt rồi thì cha của con không còn gì phải lo ngại nữa rồi.”

Lạc Thiên hỏi: “Cha, sao cha lại sợ Thái Âm giáo như vậy?”

Lạc Hùng đáp: “Không phải sợ mà là có nguyên nhân khác. Chuyện đó không thể nói rõ với con được.”

Lạc Thiên hỏi tiếp: “Nhưng bà nội tổ từng là Thánh nữ của Thái Âm giáo, vậy ban đầu chúng ta và Thái Âm giáo cùng có chút quan hệ chứ?”

Lạc Hùng nói: “Chuyện đó bây giờ chỉ còn là dĩ vãng thôi. Tình thế đã khác thì lập trường cũng phải khác.”

Lạc Thiên lại hỏi: “Còn nếu Tứ đại võ lâm thế gia thắng thì sao?”

Lạc Hùng nói: “Cơ hội bọn họ thắng rất ít nếu không xuất hiện kỳ tích gì. Trong trường hợp đó, cha sẽ tạo ra một kỳ tích khác. Cuối cùng thì danh tiếng của bọn họ cũng bị loại trừ trên giang hồ. Về chuyện này, cha của con tuyệt đối tin tưởng. Cũng chính vì trong bọn họ có một người là Hoàng Hy Bình. Ha ha!”

Lạc Thiên nhìn Lạc Hùng cười đắc ý, trong lòng thắc mắc không hiểu vì sao lão lại sung sướng như thế.

Lạc Hùng cười xong, hỏi: “Thiên nhi, quan hệ giữa Lạc Thủy và nhị sư muội của nó phát triển như thế nào rồi?”

Lạc Thiên hơi lo lắng đáp: “Cha, cô ta không thích Lạc Thủy.”

Lạc Hùng nhìn chăm chăm vào đứa con của mình, nói: “Nó lúc nào cũng đi theo con à?”

Lạc Thiên đáp: “Dạ vâng. Vừa rồi, lúc Lạc Thủy đến tìm con, cô ta cũng đang ở trong phòng con.”

“Ai! Lúc đầu định để bọn chúng năm trai năm gái kết cặp kết đôi với nhau. Hay nhất là tổ chức hôn lễ một lượt cho cả mười đứa bọn chúng. Ai ngờ con lại sớm đoạt đi trình tiết của cả năm đứa con gái chúng nó. Thiên nhi, con sau này không được tiếp tục quan hệ với nó nữa. Như vậy sẽ khiến Lạc Thủy không thoải mái trong lòng. Con đã từng nói trước mặt bọn chúng rằng sẽ không quan hệ với bọn chúng nữa, cố sao giờ vẫn còn phát sinh với nó. Lại còn để Lạc Thủy biết nữa?”

Lạc Thiên nói: “Cha, trong số năm người, cô ta là người con không muốn bỏ nhất. Nhưng cha đã nói vậy thì từ nay về sau con sẽ đoạn tuyệt quan hệ đó với họ.”

Lạc Hùng cười nói: “Ta biết con là con trai tốt của cha. Nam nhân phải như thế, làm việc phải quyết đoán, tránh xa chuyện rắc rối. Con nhường nó cho Lạc Thủy, Lạc Thủy sẽ trung thành với con. Mười người bọn họ là những trợ thủ vô cùng đắc lực mà cha đào tạo để giúp đỡ con. Sau này giữa giang hồ võ lâm con không thể nào thiếu bọn họ được. Con hiểu chưa?”

Lạc Thiên vội đáp: “Điều đó con đã hiểu.”

Lạc Hùng nói: “Thiên nhi, con có tư chất và thiên phú võ công của nội tổ con. Điều này cha và ông nội đều không có. Ngoài ra, có gia sản võ học của nội tổ mẫu và nội tổ phụ, cộng thêm độc môn võ công của Tiên duyên cốc, võ học của con không những hơn xa cha và nội con mà dường như còn hơn cả nội tổ Đại Địa Vũ Tôn của con. Con nhất thiết phải trân trọng những điều đó, những thứ mà ông trời đã ban cho con.”

Lạc Thiên đáp: “Cha, con nhất định sẽ làm cho Đại Địa Minh phát dương quang đại. Con sẽ trở thành thiên hạ võ giả chí tôn khiến võ lâm phải thần phục dưới chân con.”

Lạc Hùng mỉm cười, khích lệ nói: “Con giỏi lắm, rất có chí khí.”

177. Chương 176: Chân Ái Tiên Duyên

Hy Bình dẫn Thi Nhu Vân và Thủy Tiên đi du ngoạn Long Thành. Hắn không cần phải trực tiếp trở về Phong Nhân viện. Thái độ của Thủy Khiết Nhu và Nguyên Chân làm cho hắn không cách nào chấp nhận được. Mặc dù đã lâu rồi hai nàng không nói chuyện với hắn, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy xấu hổ như lúc này. Dẫu cho da mặt hắn rất dày tuy vậy trong tim hắn thực sự bị họ làm cho tổn thương, vì vậy hắn cảm thấy trong lòng thật thương tâm. Đích thật là quá thương tâm a! Hắn đi đi lại lại trên phố.

Nhưng Long Thành này cũng không có gì làm cho hắn chú ý và vui vẻ. Đi dạo một lúc mà không thấy nổi một người bán hồ lô đường. Cái thứ đơn giản nhất để hấp dẫn mấy đứa trẻ còn không có huống hồ là hấp dẫn Hoàng thiên tài?

Thi Nhu Vân là người rất kiệm lời, thấy Hy Bình không nói gì, nàng cũng không buồn mở miệng. Thủy Tiên cũng không phải là một nữ hài đa ngôn. Có lúc nàng muốn nói vài lời, nhưng thấy bộ dạng ủ dột của Hy Bình, lời vừa ra tới cửa miệng chỉ đành nuốt lại vào bụng.

Ba người đi đi lại lại không có mục đích, Hy Bình không biết nên đi đâu tại Long Thành này. Đây không phải là địa phương quen thuộc của hắn, cũng không phải là nơi hắn muốn dừng chân. Chỉ vì có vài sự việc xảy ra, hắn mới phải tới chốn này. Mặt khác, ở đây đánh nhau không sướng, xướng ca thì bị Lạc U Nhân đâm vào miệng, hơn nữa còn có điều kính - uan ou e iao ing a ?

Trong tình huống ngoài ý muốn, hắn đụng đầu với sáu nữ nhân của Dã Mã Tộc. Khi Hy Bình gặp Nguyên Chân ở góc phố, hắn chỉ muốn quay người chuẩn đi. Nhưng nhìn thấy hai mắt ngập tràn chiến ý của nữ nhân to lớn đó, hắn phải lập tức dẹp bỏ ý nghĩ bỏ chạy. Hoàng Hy Bình hắn không phải là Hoa Tiểu Ba, trong nhiều tình huống, hắn không chọn cách bỏ chạy mà ở lại chịu trách nhiệm những việc hắn đã làm.

Hắn nắm tay hai nữ nhân đi tới trước mặt Nguyên Chân, trong sát na đó, hắn đã khôi phục lại nụ cười vô lại mọi ngày, nói: “Công chúa, nàng không cần phải bồi tiếp Lạc Thiên sao? Hắn ta bỏ rơi nàng rồi phải không?”

Nguyên Chân chuyển này, không ngờ có thể gặp lại Hy Bình. Đối với nàng điều này có chút bất ngờ. Nàng nhìn nam nhân đứng trước mặt, nam nhân nàng đã từng đem lòng yêu mến. Có lẽ lúc này nàng vẫn còn yêu hắn lắm, bất quá nàng trước mặt mọi người, đã chọn Lạc Thiên. Nàng đã làm tổn thương khoái cảm của hắn nên không khỏi áy náy, nói: “Lạc Thiên tuyệt đối không bao giờ bỏ rơi ta, người yên tâm đi.”

Hy Bình ngược mặt nhìn nàng, nói chậm chậm: “Nàng tới Trung Nguyên này để tìm hắn sao?”

“Đúng vậy, trên đường đi, ta gặp rất nhiều nam nhân, nhưng cuối cùng ta cảm thấy hắn mới là nam nhân thích hợp với ta. Hắn có lực lượng cường đại, hoài bão lại không nhỏ. Ta nhất định sẽ rất hạnh phúc khi đi theo hắn. Bởi vì nữ nhân Dã Mã Tộc coi trọng cường giả, đi theo cường có thể làm cho ta cảm thấy sự tồn tại của mình. Ngoài y ra, không ai có thể làm cho ta thấy lạc thú. Người càng không thể đem lại cho ta cảm giác thỏa mãn này, bởi lẽ người không phải là một nam nhân có dã tâm. Cho dù ta đã từng yêu người hoặc ta vẫn đang rất yêu người, nhưng nếu ta trở về bên cạnh người, gần như là không thể, trừ khi người có thể giải thích tại sao ban đầu người lại bỏ rơi ta. Dã Mã Tộc nữ nhân đúng là có thể tùy tiện chọn nam nhân, nhưng người nên biết, ta là loạn đồ của Dã Mã. Một khi ta đã chọn Lạc Thiên, ta không thể chọn người. Ta khác với mẫu thân ta, bởi vì mẫu thân với nam nhân chưa từng có tình, nhưng Nguyên Chân ta thì có. Ta đã từng yêu người, nhưng người không nhận ra, không nói lời nào đã bỏ đi.”

Hy Bình nói: “Nàng cam đoan rằng mẫu thân nàng chưa hề yêu nam nhân nào sao?”

Nguyên Chân nói: “Một nữ nhân có nhiều nam nhân, nàng ta sẽ yêu nam nhân nào? Nữ nhân không như nam nhân các người. Người có thể cùng lúc chiếm hữu nhiều nữ nhân, nhưng nữ nhân thì khác, dù cho nàng ta đồng thời quan hệ nhục thể với nhiều nam nhân khác nhau, nàng ta cũng không để bất cứ nam nhân nào chiếm hữu. Cho dù đó là nữ hoàng của Dã Mã Tộc đi nữa. Nhưng khi nói về tình ái, thật nực cười hơn, làm sao bờ ngực nhỏ nhoi của nữ nhân có thể chứa nhiều nam nhân như vậy? Mẫu thân ta tuyệt đối sẽ không cùng nam nhân phát sinh tình cảm, trừ phi bà ta cũng giống như ta, những mong có được nam nhân của

riêng mình. Bà ta thật sự không muốn nam nhân nào, chỉ muốn cùng nam nhân đó lên giường, bất kể đó là ai, chỉ cần hấn cường tráng là được. Tại Trung Nguyên, chuyện này bị tị hiềm nhưng ở Dã Mã Tộc chuyện này rất bình thường.”

Hy Bình nói: “Có thể nàng nên trở về Dã Mã Tộc, hỏi xem Nhiếp Hồn Đại Pháp của mẫu thân nàng có còn hiệu nghiệm không?”

Nguyên Chân thất kinh, lập tức nhớ tới bọn Lô Long sáu tên sùng nam, nói: “Người thực sự đã phá được đại pháp của mẫu thân rồi sao?”

Hy Bình hốt nhiên cười nói: “Nàng ta gọi ta là tiểu tình nhân, nàng đã hiểu chưa?”

Nguyên Chân trầm mặc một lúc, nhìn về nơi xa xôi, nói: “Mẫu thân ta có thể đang nhớ nhưng người, nhưng người lại đang vai ôm tay ấp nữ nhân ở đây. Hoặc giả đây chính là nguyên nhân lớn nhất mà nữ tử Dã Mã Tộc không yêu bất kỳ nam nhân nào.”

Hy Bình nói: “Nàng đang ghen tức, hay vì mẫu thân nàng mà bất bình?”

“Cả hai.” Nguyên Chân thành thật trả lời.

Hy Bình đột nhiên cười nói: “Chân Chân, ta tự nhiên không hận nàng nữa, muốn hỏi nàng một vấn đề. Dã Mã Tộc của nàng sẽ không phản đối mẫu thân và nhi nữ có cùng một nam nhân chứ?”

“Dã mã tộc của ta, không có....” Nàng đột ngột dừng lại, gắt gỏng: “Hoàng Hy Bình, người nghĩ ra cái chủ ý quái quỷ gì vậy?”

Hy Bình cười lớn nói: “Hoàng Hy Bình ta không phải là hạng người dễ dàng chấp nhận thất bại. Bất luận là đánh nhau, ca xướng, hay tranh đoạt bất cứ vật gì, đó chính là nguyên tắc không đổi của ta.”

Nguyên Chân và sáu nữ nhân tại trường kinh dị nhìn hấn: tên vô lại này lại bắt đầu trở tài khoác lác.

Hy Bình nói tiếp: “Chân Chân, sau này lúc nào ta trở lại Dã Mã Tộc để tìm gặp lại tình nhân của ta, ta sẽ dẫn nàng về cùng. Nàng có tin không?”

Nguyên Chân ngạo nhiên nói: “Tuyệt không có khả năng.”

“Trên đời này, không có chuyện gì là không có thể. Tiểu ách ba, Thủy Tiên, theo ta về Phong Nhân Viện. Bây giờ ta đang có tâm tình ca hát.”

Thủy Tiên nói: “Chàng! Bây giờ trời sắp tối rồi, muốn xướng ca chắc không còn kịp đâu?”

Hy Bình đẩy nhị nữ qua sáu nữ nhân, nói: “Vậy nàng phải bồi tiếp ta chuyện khác.”

Thủy Tiên hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Mục đích tồn tại của màn đêm. Một loại trò chơi hết sức thú vị. Danh tự của nó có thể làm cho nam nữ đều vui vẻ: Tác ái.”

Hy Bình tên nhà quê này lại dùng thi ý để nói về hành vi này..... Không ngờ mặt hấn không có một chút xấu hổ, ngay cả đang ở giữa đường, giọng hấn ông ổng như là đang lúc ca hát vậy.

Khi ba người đã rời khỏi, bọn sáu người Nguyên Chân vẫn chôn chân ở đó nhìn về hướng họ đã rời khỏi, hòa vào dòng người ở phố Lục Quang.

Nguyên Mang nói: “Công chúa, hấn nói tộc trưởng đã phát sinh tình cảm với hấn, người có tin không?”

Nguyên Chân hỏi lại: “Còn người thì sao?”

Nguyên Mang đảm lược không nhỏ nói: “Khi còn ở Dã Mã Tộc, nô tì rất thích hấn.”

Nguyên Chân nói: “Người thích hấn như vậy, tại sao lại còn cùng với nam nhân khác lên giường?”

Nguyên Mang lí nhí: “Công chúa, chuyện này ở Dã Mã Tộc rất bình thường mà.”

Nguyên Đan nói: “Không nhất định trong tình ái phải có tính dục. Chúng ta không cấm việc cùng nam nhân lên giường. Có thể hành vi khai liễu của khai thác giả lúc trước mang lại cho chúng ta cảm giác đau

tiên không gì sánh nổi. Tuy vậy, chúng ta không cách nào biết hần là ai. Dù cho Lạc Thiên và Lãng Vô Tâm là những nam nhân cường hãn nhưng không thể sánh bằng một góc của khai thác giả đó của Dã Mã Tộc.”

Nguyên Hà nói: “Nếu nói về tình yêu chân thành thì tại Dã Mã Tộc đó là một tội chủng. Nhưng thật ra nô tì trong lòng luôn tưởng nhớ về khai thác giả vừa lạ vừa quen đó. Thật là một khai thác giả thần thánh. Phàm là nữ nhân Dã Mã Tộc đều biết, cự vật của nam nhân đó đã bị đóng băng, chỉ có thể hồi vị và tưởng tượng, không còn khả năng nào khác.”

Nguyên Mang nói: “Công chúa, người từng yêu Hoàng Hy Bình, vậy có bao giờ nhớ tới khai thác giả không?”

Nguyên Chân nói: “Yêu hay không yêu, đối với chúng ta, thực có tác dụng gì sao? Lần này tới Trung Nguyên là những nữ nhân cường hãn của Dã Mã tộc chúng ta, hơn nữa, Lạc Thiên là sự lựa chọn cuối cùng của ta.”

Nguyên Linh trên mặt xuất hiện nét trầm tư nói: “Hà tỷ, người nói khai thác giả đó là một băng điều. Tại sao ta cảm thấy hần có nhiệt thể?”

“Ta cũng không minh bạch chuyên đó, toàn bộ phần khác trên cơ thể hần không có tí nhiệt thể nào, nhưng vật đó của hần lúc tiến nhập vào người ta, ta cũng cảm thấy có một luồng nhiệt thể yếu ớt.” Nguyên Nghiên cũng trầm tư mặc vấn đề này.

Nguyên Chân nói: “Nghĩ không minh bạch thì bắt tất phải nghĩ nữa.”

Nguyên Nghiên nói: “Nhưng, nếu không có khai thác giả đó, chúng ta phải xoay xử ra sao?”

Nguyên Chân nói: “Hai người hối hận rồi sao? Lúc đầu là hai người bám lấy ta muốn ta dạy ‘Tự Nhiên Tỏa Âm Chân Kinh’. Ta đâu có ép buộc hai người.”

Nguyên Linh nói: “Công chúa, chúng nô tì không bao giờ hối hận. Chỉ là trong lòng luôn có một tia hi vọng. Chúng nô tì không giống như công chúa, đã từng yêu trước khi gặp khai thác giả đó. Chúng nô tì không chỉ hiến thân cho hần mà còn dành cả trái tim cho hần rồi.”

Nguyên Chân nói: “Có lẽ! Vô luận khai thác giả đó có để lại cho ta hồi ức sâu đậm như thế nào, trái tim ta đã toàn bộ đều đã cho tên tiểu nam nhân tiểu vô lại đó. Dù bây giờ ta có đi theo Lạc Thiên cũng chỉ để tìm ý nghĩa của sự tồn tại chứ không phải là tình yêu. Chúng ta là những nữ nhân của Dã Mã Tộc, dám làm dám chịu. Ta thật sự yêu Hoàng Hy Bình, ta không phủ nhận điều đó với các người. Vì vậy đây là căn nguyên thống khổ trong lòng ta, tin rằng các người cũng hiểu.”

Ngũ đoá kim hoa không hện cùng gật gật đầu.

Nguyên Chân nói: “Chúng ta trở về Đại Địa Minh. Ta đã quyết định từ giờ sẽ theo Lạc Thiên. Các người sau này đừng tùy tiện cùng nam nhân khác. Đây là Trung Nguyên, không phải Dã Mã Tộc. Nếu các người muốn tác ái, chỉ có thể cùng Lạc Thiên, rõ không?”

Nguyên Nghiên tức giận yêu kiều nói: “Công chúa, nô tì và Linh tỷ không phải hạng tùy tiện!”

Nguyên Chân nói: “Chẳng phải ta đã nói với người rồi sao. Những chuyện người làm là chứng cứ rõ ràng nhất?”

Hy Bình và Thi Nhu Vân, Thủy Tiên đi vào phòng.

“Ca, chàng thật sự mang Thủy Tiên trở về sao?” Đỗ Quyên nhảy lên vui mừng ào tới Thủy Tiên: “Thủy Tiên, muội biết thế nào tỷ cũng rơi vào ma trảo của chàng ta mà.”

Hy Bình quát: “Nha nha! Tiểu điều nhân, sao nàng dám nói bàn tay gọi cảm của ta là ma trảo?”

Đỗ Quyên yêu kiều giận dữ: “Bởi vì cả hai tay chàng đều xấu xa.”

Dã Mân Côi cười nói: “Xấu xa nhưng đáng yêu, phải không Lôi tỷ tỷ?”

Hoa Lôi nằm trên giường, nghe Mân Côi nói vậy, chuyển lưng ra ngoài, không nhìn mọi người, chỉ nói: “Muội tự mình biết, tại sao hỏi ta?”

“Yêu! Lôi Lôi, ta đã trở về, sao nàng lại chĩa mũi vào ta?” Hy Bình đi tới chiếc giường, lật người nàng lại, nhìn vào làn môi thơm trên chiếc miệng nhỏ, nói: “Nàng đã ăn gì chưa?”

Hoa Lôi nhu thuận phi thường, nói: “Ăn, ăn rồi, chàng chưa ăn gì sao?”

Hy Bình nói: “Ta hôm nay bị chọc giận đến mức no luôn. Bất quá bây giờ ta đói rồi. Chân Chân của ta tuy bề ngoài hết sức tuyệt tình nhưng thật ra trong lòng rất quan tâm tới ta.”

Nghe hắn nói một tràng, Hoa Lôi không hiểu gì cả, vì vậy hỏi: “Ai là Chân Chân?”

“Nữ nhân khác của ta....”

“Người tên tiểu hổ dẫn này, người còn có nhiều nữ nhân khác mà ta chưa biết à?” Hoa Lôi chuyển thân trở lại, đưa đòn bộ gọi cảm về phía hắn.

Hy Bình bật cười, tay phất vào đòn bộ của nàng ta một cái, sau đó ngồi xuống cạnh giường của nàng, quay sang Dã Mân Côi nói: “Mân Côi, nàng gọi người làm thức ăn cho ta đi. Ba chúng ta sẽ dùng bữa ở đây.”

Dã Mân Côi rời đi, Thi Nhu Vân cũng đi theo.

Hy Bình gấp rút hỏi: “Tiểu ách ba, nàng đi đâu vậy?”

Thi Nhu Vân nói: “Đại tỷ không ở đây, Nhu Vân về phòng.”

Hi Vinh nói: “Nàng không muốn dùng bữa sao?”

“Về phòng rồi dùng cũng được.”

“Nhưng ta nhớ rằng nàng nói là đêm nay nàng sẽ ngủ cùng ta mà.”

“Ta không có!” Thi Nhu Vân nghiêm trọng kháng nghị rồi quay đầu lại như muốn đối mặt cái lý với Hy Bình. Dã Mân Côi cười cười, tự mình rời khỏi phòng.

Hy Bình hoài nghi hỏi: “Sao lại không có chứ?”

Thi Nhu Vân nói: “Đó là những gì chàng và Thủy Tiên nói chứ không liên quan gì đến ta. Từ nay đừng bao giờ yêu cầu ta theo chàng ra phố. Thật là xấu hổ chết người!” Nói rồi chuyển thân chạy ra ngoài. Trong phòng vang lên tiếng cười đắc ý của Hy Bình.

Thủy Tiên hôm nay cũng rất xấu hổ a (Thủy Tiên khước thị hồng trứ nhất thiên đích kiểm tự đích - hui ian ue hi ong hu ?] ian e ian i e).

Độc Cô Thi dời thân khỏi giường, nói: “Ca, Đồ trang chủ đang tìm chàng.”

Đỗ Quyên cũng nói: “Đúng rồi! Thiếp quên mất chuyện này, người nhấn rằng sau khi chàng trở về lập tức đi gặp người.”

“Chuyện gì mà cấp bách vậy?” Hy Bình lẩm bẩm rồi tới trước mặt của Đỗ Quyên và Thủy tiên, nói: “Thủy Tiên, mọi người đi ăn uống tắm rửa cả rồi, nàng cũng đi đi! Ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Hy Bình rời đi, tới trước tấm thất của Đỗ Thanh Phong, gõ cửa. Vương Ngọc Phân đi ra mở cửa cho hắn. Hắn vào trong nói: “Nhạc phụ, người tìm nữ tể có chuyện gì vậy? Muốn con giúp người đánh ai phải không?”

Đỗ Thanh Phong nói: “Người một ngày không đánh nhau chắc là không sống nổi hả?”

Hy Bình nghĩ một hồi rồi nói: “Chỉ là không quen mà thôi, hoặc là xướng ca cũng được.”

Đỗ Thanh Phong cười nói: “Người ngoài hai thứ đó, còn có thích thứ gì khác không?”

Hy Bình nói: “Nữ nhân.”

Đỗ Thanh Phong cười mắng: “Nam nhân nào cũng thích thứ này, vậy người thích thứ nào nhất?”

Hy Bình vô lại nói: “Con cũng không biết.”

“Ai! Ta thật không yên tâm sợ người làm loạn tại Long Thành. Ngày mai ta và bọn họ phải trở về, lưu lại bọn người trẻ tuổi các người ở Long Thành. Ở đây chịu những ánh mắt khinh khỉnh của bọn chúng, bọn ta không thể nào nhịn nổi. Bọn người của con da mặt dày hơn chúng ta, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Hy Bình kêu lên: “Oa, nhạc phụ, sao người có thể nói những lời này, không sợ sét đánh sao?”

Đỗ Thanh Phong cười nói: “Cũng có sợ một chút, nhưng may mà hiện giờ chưa có sét đánh cũng chưa có mưa rơi, chứ mưa rơi sét đánh rồi ta có không nói thì có làm gì được nữa không?”

Hy Bình cười cười, rồi nghiêm chỉnh nói: “Nhạc phụ, người nhất định phải rời chỗ này sao?”

Đỗ Thanh Phong nói: “Chúng ta có lẽ phải về chuẩn bị, tình hình có thể biến đổi bất ngờ. Từ khi đến Long Thành này ta có cảm giác đó.”

“Ngày mai người sẽ đi.”

“Đúng vậy, sớm mai chúng ta sẽ lên đường. Người có lời nào cần nhắn với thê tử của người không, ta sẽ giúp người chuyển lời.”

Hy Bình nói: “Nhờ người nói với họ con ở đây phiền muộn lắm, muốn trở về cùng bọn họ.”

Vương Ngọc Phân đột nhiên chen lời: “Người có phiền muộn gì?”

Hy Bình đáp: “Nữ nhân các người không hiểu đâu.”

Vương Ngọc Phân tức mình muốn phát tiết. Đỗ Thanh Phong nói: “Ngọc Phân, đừng chấp nhất Hy Bình. Tốt a! Ta sẽ chuyển lời giùm người.”

“Họ đều thân mang hài tử của con, đáng lý con phải ở bên cạnh họ, người nói rằng con tin yêu bọn họ, tên vô lại này tuyệt đối tin yêu họ.”

Hy Bình nói xong, rời khỏi tấm thất của Đỗ Thanh Phong. Lúc hắn đến cứ nghĩ có chuyện gì đó quan trọng thì ra chỉ là đột nhiên muốn rời đi. Lại còn làm ra vẻ thần bí. Xem ra có chút gì đó chuyện bé xé ra to. Xem ra càng về già, người ta càng yếu bóng vía hơn

Hy Bình trở lại phòng của hắn, thức ăn đã được bày ra, Thủy Tiên đang thưởng thức, thấy hắn trở về liền dừng lại. Do Đỗ Quyên đang tắm, hắn ngồi xuống ăn. Ăn no rồi, hắn liền đi tắm.

178. Chương 177: Hỏa Hoa Thủy Thảo

Trong phòng của Hy Bình có xếp ba cái giường. Lúc Hy Bình tắm rửa trở về, Thủy Tiên đang cùng tỷ muội của mình là Đỗ Quyên nằm ngủ trên giường. Nhìn thấy Hy Bình tiến đến, trong ánh mắt lộ ra một vẻ vừa vui mừng vừa hoảng sợ. Nàng biết, tiếp đến sẽ phát sinh chuyện gì. Nữ hài còn nhỏ tuổi này không giống như tỷ muội Đỗ Quyên của nàng gan to mặt lớn, thấp thoáng có một chút e lệ rụt rè.

Hy Bình nhìn hai cái giường khác, Hoa Lôi đơn độc ngủ một mình, Dã Mân Côi và Độc Cô Thi ngủ cùng nhau. Hắn hỏi: “Tỷ tỷ không đến sao?”

Đỗ Quyên nói: “Nhu Vân tỷ tỷ không cho tỷ ấy đến.”

“Chà! Tiểu ách ba này thật quá nhiều chuyện. Lần tới ta ôm nàng ta đến đây ngủ, xem nàng ta còn quản ai được nữa?”

Hy Bình đi đến trước giường Đỗ Quyên. Vừa định cởi y phục, cởi hài lên giường làm bữa thì Hoa Lôi lại nói: “Tiểu hõn đản, phòng ta bên kia còn trống. Chẳng có lý do gì bắt cô nương người ta hiến thân cho người trong đêm đầu tiên trước mặt nhiều người như thế. Người đã không hết lòng được với một nữ nhân nào thì ít nhất đêm đầu tiên người cướp lấy người ta thì cũng phải chuyên tâm một tí. Đồ dâm ma!”

Hy Bình cười nói: “Lôi Lôi, nàng đêm nay không cần ta à?”

Hoa Lôi sáng giọng: “Ai mà yêu thích người!”

“Vậy à? Nghe xong mấy lời nàng nói, ta rất muốn hoãn lại đêm đầu tiên của Thủy Tiên. Đêm nay đem nàng trở về phòng mình rồi chuyên tâm đối phó với nàng. Lôi Lôi, nàng nói xem thế nào?”

Hy Bình quay đầu tà quái nhìn chằm chằm vào Hoa Lôi. Mặt nàng đỏ ửng, nhỏ giọng nói: “Lôi Lôi sợ người.”

Hy Bình ha ha cười lớn, ôm lấy Thủy Tiên từ trên giường, xoay người vừa định bước đi. Thủy Tiên liền nói: “A..... Có thể cho Đỗ Quyên cùng đi không?”

Hy Bình kinh ngạc hỏi lại: “Sao vậy?”

Thủy Tiên nói: “Ta, ta có hơi sợ hãi.”

Hy Bình nói: “Nàng thật muốn cho Đỗ Quyên bồi tiếp bên cạnh nàng?”

Thủy Tiên nhẹ giọng nói: “Ừ, ta không muốn một mình.”

Hắn thả Thủy Tiên xuống, để nàng ngồi ở mép giường, giúp nàng mang hài. Đỗ Quyên cũng ngồi dậy mang hài. Sau đó Hy Bình ôm hai nàng tiến về phòng cũ của Hoa Lôi.

Trong phòng Hoa Lôi giường chiếu còn chưa thu dọn. Hy Bình châm đèn dầu, hai nàng đứng trước giường ngật ngật bất động cũng không lên tiếng.

Hy Bình nhìn hai trang tuyệt sắc trước mặt. Trong một chừng mực nào đó, các nàng xem như vẫn còn là các cô bé. Chỉ là dáng người cao gầy nóng bỏng thật không thua kém bất kỳ một nữ nhân trưởng thành nào. Khuôn mặt các nàng còn chưa mất đi vẻ ngây thơ. So ra thì Đỗ Quyên thấp hơn Thủy Tiên một chút nhưng đầy đặn hơn. Khuôn mặt Thủy Tiên thì cực kỳ tao nhã, dài và đẹp, vì vậy nàng thích để tóc dài ngang vai. Sống mũi cao thẳng mà tinh tế, kết hợp vừa vặn với đôi môi. Ngũ quan tạo cho người khác một ấn tượng ưu nhã mà ngây thơ khác biệt hoàn toàn với cảm giác mà vẻ đẹp rực rỡ của Đỗ Quyên mang lại.

Đỗ Quyên khoác một chiếc áo ngủ rực rỡ, Thủy Tiên thì chỉ một tấm áo lụa mỏng màu xanh đơn giản. Thấp thoáng phía trong áo ngủ của hai nàng có thể thấy những đường cong quyến rũ.

Nếu phải tìm một hình ảnh để so sánh, Đỗ Quyên giống như một đóa hồng đỏ rực rỡ, còn Thủy Tiên lại là cỏ nước xanh biếc.

“Các nàng ngó ra nhìn ta làm chi?” Hy Bình đã ném bỏ y bào trên người, để lộ ra nửa thân trên người hùng tráng mạnh mẽ, tiến đến gần hai nàng. Đỗ Quyên nhìn thẳng vào Hy Bình còn Thủy Tiên thì lại e thẹn cúi đầu xuống.

Hy Bình ôm hai nàng, cười nói: “Tiểu Thủy Tiên, ta rất khó nhìn sao?”

Thủy Tiên cúi đầu, úp mặt vào lồng ngực ấm áp của hắn, nói khẽ: “Không, chàng nhìn rất được.”

“Thế à! Vậy vì sao nàng cứ phải cúi đầu không nhìn ta? Đã thấy ta rất được, nàng nên mạnh dạn nhìn ta.”

“Á -” Thủy Tiên ngẩng đầu, chẳng biết trả lời thế nào, đột nhiên lại cúi mặt xuống, so với ban nãy còn thấp hơn.

Hy Bình cười, nói: “Tiểu diệu nhi, nàng lên giường nằm trước đi.” Hắn buông Đỗ Quyên ra, tay nâng mặt Thủy Tiên lên. “Không thể ngờ được nàng lại e lệ như vậy, nhưng ta thích loại thần thái xử nữ e thẹn này. Nếu Độc Cô Minh nói cây trinh nữ cũng có một loại dáng vẻ tình yêu, ta cảm thấy nàng vừa vặn giống như thế. Á, ta nên nói, nàng là cây trinh nữ của ta.”

Thủy Tiên đỏ hồng mặt lên. Lúc này trong hai mắt lộ ra một chút mơ màng, nhìn thẳng vào Hy Bình, giống một bông hoa trinh nữ màu hồng phấn.

Hy Bình cúi đầu xuống hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng, say mê uống lấy hương thơm của người xử nữ.

Thủy Tiên đã bớt chống cự, một lúc sau hai tay lại ghì chặt lấy hắn, bỏ ngờ hòa theo sự cuồng nhiệt của Hy Bình. Hai tay Hy Bình nhẹ nhàng chuyển đến bờ vai xinh đẹp của nàng, vén áo ngủ lên một chút, lộ ra vùng da thịt trắng tinh trơn mềm của nàng. Tay của hắn nhẹ nhàng ve vuốt ở đó. Hơi thở Thủy Tiên bắt đầu trở nên gấp gáp hơn, tim nàng dường như muốn bật tung ra ngoài.

Hy Bình rất nhẹ nhàng, trông như rất tự nhiên kéo áo ngủ của nàng ra phía sau, tuột xuống. Thủy Tiên cũng phối hợp theo thả hai tay xuống. Cơ thể xinh đẹp vẫn còn chút cứng nhắc. Cái yếm xanh nhạt vô tri vẫn còn đó. Khuôn mặt lại dựa sát vào lồng ngực to rộng của Hy Bình. Hy Bình cởi bỏ cái yếm của nàng một cách rất thành thạo, rồi khẽ đẩy tấm thân kiều diễm của nàng ra xa một chút, chăm chú ngắm nhìn cơ thể nữ nhân mảnh khảnh trước mặt. Trong số những nữ nhân mà hắn đã gặp, trừ Tiểu Tước ra, thân thể Thủy Tiên có lẽ được tính là non nớt nhất. Có điều so với Tiểu Tước nàng ta cao hơn nhiều, gần như cao ngang với La Mỹ Mỹ, mà sắc đẹp cũng không thua kém. Ngực của nàng có lẽ đã phát dục hoàn toàn. Đầu nhũ dựng đứng lộ lên một vùng trắng tinh, giống như hai quả đồi tuyết trên cánh đồng tuyết. Vòng eo nhỏ tròn không chút mỡ thừa, đầy đặn mà đàn hồi. Tay trái hắn nắm nhẹ vai nàng, tay phải di chuyển về phía vùng eo, nhẹ nhàng xoa nắn, vuốt ve.

Khi hắn vừa muốn đưa tay xâm nhập vào trong quần của Thủy Tiên, tay Thủy Tiên theo phản xạ chặn ma thủ của hắn lại. Hắn gỡ tay nàng ra, kéo nàng ngồi xuống mép giường, cúi người xuống giúp nàng cởi giày, xong rồi quỳ gối trước đầu gối nàng. Thủy Tiên vội vàng khép hai chân lại. Hắn ngẩng đầu chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, đầu tựa vào giữa hai đầu gối nàng, ngửi thấy mùi u hương nhàn nhạt sau khi tắm từ trong người nàng. Hắn bật rên khẽ một tiếng rồi nhắc đầu rời khỏi đầu gối nàng, hai tay nắm lấy hai bên quần nàng, nhẹ nhàng kéo xuống. Thủy Tiên vội vàng dùng hai tay nắm giữ quần lại. Hắn lại ngẩng mặt chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt của nàng càng đỏ ửng, hai tay thả rời chiếc quần ra rồi chẳng biết phải để vào đâu.

Hy Bình nắm hai tay nàng đặt trên vai hắn, để hai tay nàng vòng qua cái cổ chắc nịch của hắn. Hắn kéo quần nàng ta xuống, để lộ ra vùng đảo hình tam giác. Nơi đây vẫn còn một màu xanh, mà còn là xanh rất đậm. Hắn ham muốn cúi xuống muốn gỡ bỏ luôn cái quần kia ra nhưng phát hiện nàng đang ngồi trên đó, khó mà gỡ được. Hắn liền đứng thẳng người lên. Tay của Thủy Tiên cũng theo đó mà trượt xuống eo lưng của hắn. Tay trái của hắn nâng lấy mông nàng, nhắc mông nàng lên khỏi giường, tay phải theo sau kéo quần lót của nàng xuống đầu gối. Sau đó hắn ngồi xuống bên trái nàng, cởi hẳn mảnh quần dài của nàng ra.

Thủy Tiên vẫn cúi đầu như cũ, hai mắt như đang nhìn xuống sàn nhà, kỳ thật đã mê man, cũng không rõ đang nhìn cái gì.

Hy Bình cúi đầu nhìn cặp đùi ngọc thon dài kia, ở phần trên cùng của cặp đùi ngọc có một mảnh đất xanh thắm hình tam giác. Bàn tay của hắn chìa ra, vừa chạm vào, thân thể Thủy Tiên lập tức run lên, quay đầu nhìn hắn. Trong ánh mặt lộ ra vẻ hoảng sợ chưa hề thấy qua.

Hy Bình cười, hôn vào môi nàng. Cũng cùng lúc đó, tay của hắn xoa nhẹ ở mảnh đất hình tam giác của Thủy Tiên. Cơ thể xinh đẹp đang cứng đờ của Thủy Tiên lặng lẽ uốn éo chuyển động - dường như nàng không thể khống chế, cũng chưa từng phát hiện ra (đã vị tăng sát giác đích - e ei eng ha ue e).

Ngón tay giữa của hắn luôn thẳng vào nơi tận cùng của hai chân nàng. Hai đùi nàng đột nhiên kẹp chặt lại. Hy Bình có thể cảm giác được cơ bắp hai đùi nàng đang run run. Ngón giữa của hắn liền tiến vào giữa vùng xanh thắm của nàng, cọ sát nhẹ nhàng từ trên xuống dưới cái khe hở mà nàng đang cố khép chặt lại. Như thế một hồi sau, hắn túm cái quần lót màu xanh của nàng xé rách. Xé xong, tay của hắn lại quay về giữa hai đùi nàng, khẽ khàng tách hai đùi nàng ra. Ngón giữa hắn chạm vào phần thịt mềm mại ở nơi đây, chạm đến những cánh hoa nơi đó, tách những cánh hoa đó ra, rồi tiến nhập vào bên trong huyết đạo.

“Đau!” Thủy Tiên rên khẽ. Một cánh tay quơ tới bàn tay quái ác của hắn.

Ngón tay của hắn liền rút ra ngoài. Hắn kéo tay nàng ra, nói: “Nữ nhân nào cũng phải chịu đau một lần. Chịu đựng một lúc thôi mà, được không?”

Hắn bế Thủy Tiên lên giường, đặt nàng nằm xuống cạnh bên Đỗ Quyên. Sau đó, hắn đứng trước giường cởi quần dài của mình ra, lộ ra hai chân dài, rắn chắc, mạnh mẽ, cùng với cái dương căn vĩ đại dựng đứng đầy ngạo nghễ oai phong.

Hai mắt Thủy Tiên đột nhiên mở to, mặt lại đỏ lên. Trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, sau đó liền nhắm chặt hai mắt lại.

Hy Bình hướng về Đỗ Quyên mỉm cười một cái rồi bò lên giường nằm xấp lên cơ thể xinh đẹp của Thủy

Tiên. Tay Đỗ Quyên vuốt ve tấm lưng rắn chắc của hắn, nói: “Thủy Tiên tỷ tỷ, tỷ nói ca có phải rất cường tráng không?”

Thủy Tiên nhắm hai mắt nhỏ giọng đáp: “Ta không biết.”

Hy Bình chống một tay xuống giường, một tay khiêu khích trên môi nàng, nói: “Nàng là tỷ tỷ? Vì sao so với Đỗ Quyên còn sợ hãi hơn? Tỷ tỷ phải dũng cảm hơn muội muội, hãy làm tấm gương tốt cho Tiểu điều nhi noi theo được không nào? Nàng hãy mở mắt ra, giống như hoa Thủy Tiên hé nở, hiển thị vẻ xinh đẹp và sự dũng cảm của nàng.”

Thủy Tiên trầm mặc một lúc, cuối cùng nhút nhát hé mở hai mắt, nói: “Chàng, chàng thật đáng sợ.”

“À, ta trái lại không biết đấy.” Hy Bình nghiêng người, vung tay trêu chọc chỗ kín của nàng. Nàng nhẹ nhàng uốn éo, vô tình rên khẽ lên. Hắn nói: “Đỗ Quyên nói thật không sai, nàng có thể trở nên ảm ướt ngay lập tức, dường như ta có thể lướt bỏ rất nhiều động tác không cần thiết. Nhưng đây là đêm đầu tiên của nàng, ta sẽ dành cho nàng tất cả mọi chuẩn bị cần thiết. Đợi đến lúc cả tâm hồn và thân xác của nàng thật sự chờ mong ta, ta mới hé mở thể xác nàng để xuyên nhập vào tận trong cùng linh hồn nàng. Nàng có tin rằng ta có khả năng đó không?”

“Không biết.”

Hy Bình bật cười nói: “Nàng thế nào ngay cả điểm ấy cũng không biết? Xem ra phải thử qua nàng mới biết được. Thật sự là, Thủy Khiết Thu chỉ có một, chuyện này nàng phải biết chứ?”

Thủy Tiên nhẹ giọng nói: “A, tiểu thư nàng ấy rất khổ.”

“Ta biết nàng ấy rất khổ. Cho nên nàng ấy theo Lạc Thiên, ta cũng không có trách cứ nàng ấy. Ta tin rằng cuối cùng nàng ấy sẽ trở lại bên cạnh ta, mãi mãi ở cùng ta. Bởi vì cái Lạc Thiên cần là thứ gì đó bên ngoài nàng ta chứ không phải bản thân nàng ấy. Còn ta! Đơn thuần muốn có nàng ấy. Còn nàng ấy mang đến cho ta cái gì, chuyện đó không liên quan với ta. Nhưng ta biết sự tình sẽ không đơn giản như vậy. Có rất nhiều chuyện không phải nàng ấy hay ta có khả năng khống chế. Nếu có một ngày, lúc ta bị cưỡng bức rời khỏi các nàng một thời gian, mong các nàng ghi nhớ, bất luận như thế nào, ta sẽ trở về chờ đợi các cô nương của ta vì ta sanh hài tử. Bất luận bao nhiêu người cản đường ta, ta đều sẽ giết hết mở ra một con đường máu. Giống như lát nữa ta sẽ ở trên thân thể nàng mở ra một con đường máu. Hãy tin tưởng ta!”

Đỗ Quyên kinh ngạc chăm chú nhìn Hy Bình, nói: “Ca, vì sao chàng phải nói như vậy?”

Hy Bình nói: “Tiểu điều nhi à, nam nhân của nàng mặc dù rất vô lại, nhưng không phải thật sự ngu ngốc.”

Đỗ Quyên kiên định nói: “Ca, ta sẽ nhớ kỹ lời người nói, vĩnh viễn sẽ không quên.”

Hy Bình thở dài, đột nhiên lại cười, nói: “Thủy Tiên, ta tiến đến đây, nàng chịu đau nhé.”

Một tay hắn nâng một bắp đùi ngọc ngà của Thủy Tiên lên, tách hai đùi rời ra, thân thể cúi thấp ép xuống. Lúc dương căn của hắn chạm vào chỗ kín của Thủy Tiên, Thủy Tiên không hiểu sao chợt rùng mình. Dương căn trắng kiện của hắn liền ép tiến vào khe hở, cảm thấy ở đó có chút trở ngại. Hắn do dự một lúc, bỗng đột nhiên ghì xuống, dương căn cắm ngập vào thân thể Thủy Tiên. Mười ngón tay của Thủy Tiên vội bấu chặt vào lưng hắn. Trong khoảnh khắc đó, nàng theo phản xạ muốn đẩy hắn ra nhưng không thể làm được. Đau đớn, nàng hét to một tiếng, rồi khóc lóc ầm ỉ, nước mắt chảy giàn dụa.

Hy Bình đình chỉ động tác, để dương căn lưu lại trong nội thể nàng. Hắn cảm giác được thông đạo của Thủy Tiên quả nhiên là sâu dài hơn so với nữ nhân bình thường, có điều rất chật hẹp, siết chặt lấy cái thô chắc của hắn. Hắn nói: “Đừng khóc! Nếu thật sự rất đau thì đổi cho Đỗ Quyên thay nhé, được không?”

Thủy Tiên khóc một lúc, nhịn đau nói: “Ta khóc của ta. Chàng cứ tiếp tục việc của chàng. Thủy Tiên muốn có một đêm đầu tiên hoàn chỉnh.”

Hy Bình cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy đầu nàng, nhẹ nhàng rút ra rồi đâm vào. Thông đạo của nàng chẳng những hẹp mà còn dài sâu. Lúc dương căn của hắn rút ra thì nó lại theo đó co rút lại. Lúc tiến vào lại siết chặt lấy dương căn của hắn, đồng thời tạo cho hắn sự kích thích rất lớn, cũng phải tốn thể lực lớn tương đương. Nhưng hắn rất cường tráng, đủ để ứng phó bất kỳ trận chiến nào.

Thủy Tiên cảm nhận được sự dịu dàng từ trong lòng Hy Bình. Trong nỗi đau đớn nhục thể nhận được sự an ủi to lớn này. Hai tay nàng bắt đầu bấu véo khắp lên trên lưng Hy Bình, giầy vò, chà sát một cách không ý thức những bắp thịt mạnh mẽ cường tráng trên lưng hắn.

Nam nhân này tuyệt đối cường tráng, và kết quả của sự tuyệt đối cường tráng đó chính là - thô bạo, nhưng, cũng dịu dàng và vô vàn thương yêu đối với nàng.

Cùng lúc nàng chịu đựng sự đau đớn, dần dần, nàng tiến vào một cảnh giới khác, dần dần mê man. Lửa dục tăng cao khiến nàng không để ý đau đớn thể xác của lần đầu tiên, mà chỉ còn một niềm hoan hỉ chưa từng có từ trong thân xác thâm nhập vào linh hồn nàng rồi từ đó khiến linh hồn trở nên mê mê hồ hồ. Nàng lúc này lạc lối giữa sự thô bạo bản năng và sự dịu dàng nhận được bản thân, rồi ngay sau đó liền giống tất cả nữ nhân bị Hy Bình xâm nhập, thâm trầm mê man đi.

Hy Bình lau nước mắt cho nàng, nhìn trên gương mặt nàng còn lưu lại một ít tươi cười, nhẹ nhàng hôn lên trán ướt đầm mồ hôi của nàng, sau đó từ trong thân thể rút người ra, rời khỏi thân thể của nàng.

Hắn bò đến trên một cơ thể xinh đẹp đầy đà đã hoàn toàn trần truồng khác, nói: “Tiểu điều nhi, Thủy Tiên lúc đến cao trào so với nữ nhân bình thường chậm hơn nhiều. Nếu là nam nhân bình thường căn bản không có cách nào thỏa mãn nàng ấy! À, việc này khiến cho nàng phải đợi lâu.”

Đỗ Quyên nói: “Đêm nay vốn là đêm của Thủy Tiên, cho dù thiếp ở chỗ này giúp các người một đêm cũng không sao cả.”

Tay của Hy Bình mân mê vuốt ve vùng kín của nàng, cười nói: “À? Nàng ở đây chờ được sao? Nàng nhìn xem, đều ướt đầm rồi, còn nói không sao cả?”

Đỗ Quyên nắm lấy dương căn Hy Bình vẫn đang cứng chắc như cột, thở dài: “Ca, chàng thật sự là một dã thú cường tráng, chàng đem cái ‘đồ khốn nạn’ của chàng rút ngắn lại một chút. Đỗ Quyên không phải Thủy Tiên, ta chịu không nổi nó dài như vậy. Nhưng chàng có thể làm to một chút, chàng phải biết Đỗ Quyên chính là loài chim mắc bệnh gấp to biến to, gấp nhỏ thì nhỏ theo! Ca, tiến đến đây đi! Đỗ Quyên sớm đã chờ mong chàng bổ sung vào thân thể của nàng. Chàng vừa rồi ở trên thân thể của Thủy Tiên đã kiềm chế rất lâu, bây giờ hãy đem tất cả điên cuồng hoang dã của chàng phát tiết trên người Đỗ Quyên đi! Cho dù chàng toàn bộ đem ta xé ra, ta cũng cho linh hồn của ta bao dung cho chàng. Ca, chàng là dã thú cường tráng mà Đỗ Quyên yêu nhất. Ta là đóa hoa đại cam tâm bị chàng tàn phá!”

“Không, nàng giống pháo hoa giao thừa rực rỡ, như trăm hoa nở rộ ngày xuân ngập tràn, bừng sáng đêm tối trong lòng ta, mang đến cho ta sướng vui tuyệt vời nhất! Tiểu điều nhi, hãy nhận lấy tấm lòng chân thành sâu sắc nhất của ta!”

Hắn nắm lấy cái mông đầy đà của Đỗ Quyên hai tay nhẹ nhàng nâng lên, mông của hắn cũng đi theo đột nhiên chìm xuống, uốn ra, mặt theo cổ hướng về phía trước ngửa lên, giữa hông đột nhiên biến đổi trở nên càng thô to, dương căn đâm chọc vào thân thể của Đỗ Quyên!

179. Chương 178: Mộng Tỉnh Thì Phân

“Tiểu điều nhi, dậy đi.” Bàn tay Hy Bình nhẹ nhàng vỗ vào mông Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên hé mở hai mắt, mệt mỏi nói: “Ca, muội còn muốn ngủ.”

Hy Bình quay đầu, Thủy Tiên cũng đã tỉnh giấc, đang hướng hai mắt chăm chú nhìn hắn. Hắn cười hỏi: “Còn đau không?”

“Ừm” Thủy Tiên lật mình lại, cả nửa thân người kiều diễm nằm sấp lên thân thể cường tráng của hắn, gọi một tiếng: “Ca.”

Hy Bình vui mừng cười nói: “A ha! Thủy Tiên! Lần đầu tiên muội gọi ta như vậy đó. Tối hôm qua tại sao không gọi? Ta còn tưởng rằng muội không thích ta. Đến đây, hôn cái nào!”

Hắn hôn một cái lên hai má phớt hồng của Thủy Tiên. Thủy Tiên ngậy đại đỡ dẫn ra, cũng đưa miệng qua hôn vào môi hắn.

Thủy Tiên nói: “Tối hôm qua người ta đau, có chút giận chàng, cho nên không có gọi. Ca, Thủy Tiên kỳ thật luôn luôn rất thích chàng!” Nàng áp mặt vào cổ Hy Bình, chậm rãi nói lời âu yếm.

Hy Bình cười nói: “Đối với hai nàng, kỳ thật ta không có ý muốn trêu đùa hai nàng, còn cho rằng hai nàng đối với ta không có chút tình ý. Nhưng không ngờ hai nàng lại yêu mến ta, xem ra mị lực của ta thật sự là rất mạnh đây. Hắc hắc.

Đỗ Quyên cũng lật người qua, cùng Thủy Tiên cùng đối mặt nằm sấp vào bên kia thân thể Hy Bình, nói: “Mị lực của ca đương nhiên là mạnh nhất rồi, ngay cả loại nam nhân ưu tú như Lăng Vô Tâm và Lạc Thiên, bọn ta đều không chọn, lại đi chọn chàng. Chàng có biết vì sao không?”

Hy Bình nói trong khằng định: “Bởi vì ta anh tuấn nhất!”

Đỗ Quyên hờn dỗi cười cợt: “Trên đời này, nam nhân anh tuấn không phải chỉ có một mình chàng!”

Thủy Tiên yếu ớt nói: “Bởi vì bọn ta không thể cự tuyệt chàng - ta có thể kiên quyết cự tuyệt Lạc Thiên nhưng cho tới bây giờ vẫn không có ý định cự tuyệt chàng. Có lẽ toàn bộ nguyên nhân bọn ta chọn chàng là như vậy. Quyên Nhi, ngươi nói phải không?”

Đỗ Quyên nói: “Kỳ thật Đỗ Quyên chỉ biết, đi theo chàng, chàng sẽ bảo vệ bọn ta trọn đời trọn kiếp. Mà đi theo Lạc Thiên, hẳn chỉ muốn dùng thân thể đặc biệt của bọn ta để nâng cao võ công. Chàng thì lại không làm như vậy. Chàng cùng bọn ta ân ái, đơn thuần là cần bọn ta. Lạc Thiên và Lăng Vô Tâm lại không giống chàng. Bọn họ cần nữ nhân là bởi vì bọn họ cần đến nguyên âm của nữ nhân để tăng trưởng tu vị nội công của bọn họ. Cho nên Lăng Vô Tâm không ngừng tìm kiếm nữ nhân mà Lạc Thiên thì không ngừng thay đổi nữ nhân, đồng thời còn có tới hai mươi bảy nữ nhân hầu hạ không thay đổi. Chàng cũng có rất nhiều đàn bà - Chuyện trên thế gian, mỗi nam nhân đều có rất nhiều nữ nhân. Ta tịnh không phản đối chàng có bao nhiêu nữ nhân, chỉ cần chàng đối xử với mỗi một nữ nhân của chàng đều thật tâm yêu thương. Ở trong mắt bọn ta, chàng đúng là một nam nhân rất tốt. Kỳ thật để Quyên Nhi một mình đối phó chàng, có thể chẳng được bao nhiêu ngày, Quyên Nhi đã bị chàng làm chết mất. Cho nên trong lòng cũng hy vọng chàng có nhiều nữ nhân, giúp cho Quyên Nhi gánh vác một phần thú tính của chàng.”

Thủy Tiên đạo: “Quyên Nhi, ngươi có phát hiện ra không, mặc dù ca tịnh không có ý cùng bọn ta tiến hành âm dương hòa hợp gì đó nhưng ta hôm nay ngủ dậy cảm thấy trong người so với hôm qua lại tiến thêm một tầng!”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta đã từng hỏi các tỷ tỷ khác của chàng, các nàng ta tịnh không có phát sinh tình huống này. Có lẽ bởi vì chúng ta tu luyện âm dương chi thuật mới có hiện tượng này xuất hiện.”

Các nàng thật không biết Hy Bình sở luyện Thiên Địa Tâm Kinh vốn là võ học cao nhất trong Âm Dương Thuật, mỗi lần tiến vào thân thể nữ nhân sẽ tự động vận hành. Nếu gặp được nữ nhân có luyện Âm Dương Thuật thì có thể kéo theo Âm Dương khí của nữ nhân đó đồng thời vận hành, do đó khiến cho thân thể nữ nhân điều hợp âm dương thay đổi nhanh, thay đổi hiệu quả hơn. Cho nên mới có hiện tượng bọn họ gia tăng công lực sau mỗi lần vui vẻ xong. Vì tối hôm qua là đêm đầu tiên Thủy Tiên cho nên công lực tăng trưởng đột ngột cao, do đó nàng rất dễ dàng phát hiện. Sau này khi vui vẻ xong, công lực tăng trưởng không nhanh chóng mạnh mẽ như đêm đầu, cho nên cũng không dễ dàng nhận ra. Kỳ thật trong các nữ nhân của Hy Bình, ngoài hai nàng ra, còn có Lãnh Như Băng cũng như thế, nhưng vào đêm đầu tiên của nàng, âm dương khí chỉ dùng để giải khai hàn khí của hàn băng thiện, cho nên Lãnh Như Băng không chú ý đến mặt tác dụng này. Sau này lúc gần nhau, do công lực chỉ tăng thêm rất ít, nên nàng không thể phát hiện được. Trên thực tế, công lực của nàng sau mỗi lần cùng Hy Bình giao hợp đều có tăng lên.

Đương nhiên, chuyện này Hy Bình cũng không hiểu được, hắn nói: “Xem ra ta cũng rất có giá trị sử dụng đây! Bọn này cần phải sử dụng nhiều nhiều nhé!”

Đỗ Quyên sắc giọng: “Cái gì! Bọn ta lợi dùng nhiều? Chàng nghĩ thế, chúng ta không ngờ bị chàng làm mệt muốn chết. Chàng không mệt, nhưng bọn ta rất mệt mỏi. Thủy Tiên, ngươi nói xem có phải không?”

Thủy Tiên nói: “Ta chỉ biết là rất đau thôi.”

Đỗ Quyên trợn mắt, nói: “Tỷ tỷ, ngươi thật không thể giúp ta?”

Hy Bình bật cười nói: “Thủy Tiên thế nào có thể giúp nàng? Nàng ấy còn muốn lợi dụng ta nhiều nữa! Ta phải đi rồi, con chim non, nàng có đi không?”

“Ta không đi.”

Hy Bình rời khỏi giường, mặc y phục xong, nhìn hai nữ nhân trên giường, nói: “Thủy Tiên, nàng có thể phải nằm trên giường vài ngày đấy. Mỗi lần bị ta chuyên tâm giữ trò cả nửa đêm thì xứ nữ đều phải gặp loại tình huống này.....” Trừ ra sáu xứ nữ của Lăng Vô Tâm bị hấn giải quyết trong thời gian ngắn - Trong lòng hấn định nói như thế.

Hấn hôn hai nàng, sau đó rời khỏi phòng.

Hấn đi rồi, Thủy Tiên nói: “Dường như trong phương diện này so với nữ nhân Tiên Duyên Cốc chúng ta ra còn có mạnh mẽ hơn. Nghe sư nương nói, muốn đối phó với nữ nhân Tiên Duyên Cốc chúng ta, thông thường phải hơn mười nam nhân mới được. Ngay cả Lăng Vô Tâm hoặc Lạc Thiên, cũng không thể khiến hai người chúng ta nằm liệt trên giường. Vậy nên ca so với hai bọn họ đều mạnh hơn.”

Đỗ Quyên sắc giọng: “Cái gì nên? Sau này ngươi sẽ biết. Chàng quả thật là một cái máy. Ngươi có thể tưởng tượng chàng như một con thú đực chuyên môn giao phối mà tồn tại.”

Thủy Tiên sợ hãi: “A!”

Đỗ Quyên bật cười nói: “Nhưng, ta rất thích..... Tỷ tỷ, ngươi cũng thích. Chàng không chỉ có vẻ ngoài mê người. Ở trên giường chàng cũng biểu hiện sự cường hãn khiến cho mỗi nữ nhân đều mê đến phát cuồng.”

Thủy Tiên hơi trầm tư nói: “Đỗ Quyên, chúng ta dường như còn chưa được xem là nữ nhân, chúng ta còn là những nữ hài mà!”

Đỗ Quyên bĩu môi nói: “Cái gì? Người ta đều nói nữ hài từng trải qua với nam nhân đều là nữ nhân cả rồi. Chuyện này không thể lấy tuổi tác ra mà nói được.”

Thủy Tiên cũng vẫn cố chấp nói: “Nhưng, theo tuổi tác mà nói, chúng ta đúng là tiểu nữ hài mà! Ta không định già nhanh như vậy đâu!”

Đỗ Quyên gật đầu, nói: “Thủy Tiên, ta không cùng ngươi tranh luận nữa. Muốn làm nữ hài hay muốn làm nữ nhân ngươi tự quyết định. Dù sao chẳng nữa thì nữ hài cũng là nữ nhân, chúng ta đều là người của hấn. Ta nửa đầu đêm bị bọn ngươi ồn ào đến không thể ngủ được, nửa đêm về sau lại phải chịu lấy cơn điên cuồng của hấn. Ta rất mệt mỏi, còn muốn ngủ.”

Nàng nhắm hai mắt, ôm lấy Thủy Tiên lả thể tiếp tục ngủ. Thủy Tiên ngấn người ra rồi cũng ôm lấy thân thể mềm mại đầy đặn của Đỗ Quyên nhắm mắt ngủ.

Hy Bình rời khỏi đại sảnh. Đỗ Thanh Phong và mọi người đã chuẩn bị xuất phát.

Độc Cô Phách nói: “Bình nhi, ta còn tưởng là ngươi không ra đây tiễn lão đầu ta nữa.”

Hy Bình cười nói: “Gia gia, con thế nào có thể không ra đây? Con cứ tưởng gia gia sẽ ở đây lâu hơn một chút, để con ca thêm một vài bài cho gia gia nghe.”

“Có lẽ miễn đi.” Độc Cô Phách nói: “Lỡ tai lão đầu ta hiếm khi được yên tĩnh, ngươi nên ca cho bọn Tiểu Diện Cái nghe. Dường như ngươi là thần tượng của bọn chúng đó.”

Tiểu Diện Cái nói: “Độc Cô lão gia! Hấn chỉ là thần tượng của các huynh đệ trong bang chúng ta chứ không phải thần tượng của lão ăn mày ta. Hồi lão cái chưa làm khất cái, cũng đã từng là công tử gia một phương, nhiều ít cũng từng hân thưởng một chút âm nhạc. Ha ha.”

Hoàng Dương nói: “Bình nhi, ta cùng mẹ con cũng phải về Trường Xuân Đường. Con ở đây chớ gây sự, khiến mẹ con lo lắng. Bất quá..... nếu con phải đánh Lạc Hùng, ta vẫn ủng hộ.”

Hy Bình ôm lấy Xuân Yển, nói khẽ: “Mẹ, con là do mẹ nuôi lớn, mẹ phải tin tưởng con.”

Xuân Yển nói: “Con có gặp qua Mộ Dung Tình của Minh Nguyệt Phong chưa?”

Hy Bình sững sờ, nói: “Vâng, con đã nhận bà ấy làm nghĩa mẫu.”

“Con nhận bà ấy làm nghĩa mẫu à?” Xuân Yến hoảng sợ nói.

Hy Bình cười nói: “Đúng vậy. Mẹ, có vấn đề gì không?”

Xuân Yến nói: “Không có gì, chỉ là có chút bất ngờ thôi. Kỳ thật mẹ rất vui mừng khi con nhận bà ấy làm nghĩa mẫu. Nghe mẹ nói đây, từ nay về sau tuyệt đối không thể làm bà ấy mất vui, được không?”

Hy Bình nói: “Con biết rồi, thưa mẹ.”

Xuân Yến nghĩ nghĩ, lại nói: “Bất kể tương lai con thành người thế nào, con luôn là con trai ta. Mẹ yêu con hơn cả bà ta. Với tính cách của con, con luôn gây ra rất nhiều phiền toái. Sau khi con cùng Tứ Cửu đi, bọn Đại Phong rất lo lắng cho các con. Tại Hoàn Sơn Thôn, có lẽ bọn họ đều là địch nhân của con. Ra khỏi Hoàn Sơn Thôn, bọn họ lại không muốn phát sinh bất luận chuyện gì cho các con. Bọn họ đều là huynh đệ cùng con từ nhỏ lớn lên. bọn họ nói, ở bên ngoài con gặp phải chuyện gì, bọn họ sẽ dốc toàn lực trợ giúp các con. Đại Phong kỳ thật không phải là một thợ săn bình thường. Chuyện này sau này ta mới biết được. Gia tộc của nó vốn từ hai trăm năm trước là một tướng quân rất có danh phận. Tướng quân này chính là một vị đại thần xạ thủ và một nhà lãnh đạo vĩ đại. Phụ thân và gia gia của Đại Phong đều không thể học thành thần xạ chỉ thuật mà ông để lại. Lúc Đại Phong chính thức trở thành thủ lĩnh Hoàn Sơn Thôn, phụ thân của hắn mới đem bí mật bất truyền này truyền cho hắn. Điều ngoài dự đoán của mọi người là Đại Phong vậy mà có thiên phú xạ tiễn. Sau đó hắn trở thành người kế vị tướng quân đệ nhị Thần xạ thủ. Những chuyện này đều là Đại Phong bí mật nói cùng ta. Bởi vì hắn tu luyện thần tiễn, nhãn quang đặc biệt tốt, nhìn ra mẹ con là người biết võ. Ở Hoàn Sơn Thôn hắn huấn luyện năm mươi tay thợ săn trẻ tuổi rất mạnh mẽ, đều là hảo huynh đệ trước kia cùng con đánh nhau từ nhỏ đến lớn. Bình Nhi, bất kể con gặp phải vấn đề gì trong giang hồ, Đại Phong bọn chúng đều sẽ hết sức giúp đỡ con. Bọn họ không cho phép người ở Hoàn Sơn Thôn ra ngoài bị kẻ khác khi phụ.”

Hy Bình nói: “Mẹ! Làm sao có người dám khi phụ người của Hoàn Sơn Thôn chúng ta?” Tín ngưỡng Hoàn Sơn Thôn là vũ lực, đánh nhau đệ nhất. Ai mà không đánh nhau từ nhỏ đến lớn? Có thể bị khi phụ sao?

“Mẹ! Người không cùng nghĩa mẫu tạm biệt à?”

Xuân Yến nói: “Không! Con gặp bà ấy thì nói với bà ấy, mẹ trở về chăm sóc các con dâu mang thai chờ sanh.”

Hoa Sơ Khai nói: “Mẹ con hai người nói đủ chưa? Phải khởi hành rồi.”

Đỗ Thanh Phong nói: “Hy Bình, hội nghị mời bọn người đến Đại Địa Minh đi họp hội.”

Hy Bình nói: “Lại họp cái gì nữa? Thật là phiền!”

Đỗ Thanh Phong nói: “Dường như là quyết định để ai đi đánh Thái Âm Giáo đấy!”

Hy Bình lập tức cảm thấy hứng thú, nói: “Đã quyết định bắt đầu đánh rồi phải không? Không phải vừa đi thương lượng cái việc nhảm chán gì đó sao? Nếu thật là muốn đánh, ta cũng đi, bắt Lạc Cửu Hùng đem nhiệm vụ này giao cho ta.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phụ, không phải huynh không muốn đánh mấy nữ hài tử Thái Âm Giáo à?”

Hy Bình nói: “Đồ ngốc! Đánh có rất nhiều loại. Ta muốn bắt thánh nữ Thái Âm Giáo giống như lúc trước bắt Nguyên Chân vậy. Người hiểu chưa?”

Tứ Cửu cười nói: “Thì ra là người muốn đi câu con bé. Ta ủng hộ người. Nghe nói Thái Âm Giáo có rất nhiều mỹ nữ, để người khác đi sẽ giết hết mỹ nhân, chỉ bằng để đám nam nhân biết thương hương tiếc ngọc chúng ta đi chinh phục.”

Độc Cô Minh cũng nói: “Cùng nữ nhân giao đấu, phải đánh tâm tư của nàng trước. Hy Bình, chúng ta lập tức đi Đại Địa Minh, đừng để người khác chiếm lấy tiên cơ.”

“Đi!” Triệu Tử Uy hét lớn.

Hoa Tiểu Ba nói: “Uy ca, huynh cũng cảm thấy hứng thú với mỹ nữ Thái Âm Giáo sao?”

Triệu Tử Uy nói: “Ta theo, ta là muốn đi gặp Mộng Hương.”

Độc Cô Minh nói: “Người nên bỏ đi thôi! Cơ hội của người chỉ bằng không.”

Triệu Tử Uy giận nói: “Độc Cô Minh, người lưu lại cho ta chút khẩu đức.”

Độc Cô Minh nói: “Hãy đợi đây!” Liền đó xung phong chạy ra trước....

Đỗ Thanh Phong nhìn đám thanh niên đi khỏi, cười nói: “Cũng không biết phải bọn chúng tiền chúng ta, hay là chúng ta tiền bọn chúng đây. Nhạc phụ, chúng ta cũng trở về đi! Ta nói thật, ở lại Đại Địa Minh, mọi người đều rất không thoải mái. Lúc nào cũng thấy như ăn nhở ở đậu, giữ đến một bụng điều khí.”

Hắc, thì ra Đỗ Thanh Phong cũng có mặt hào phóng như thế..... Nói cả những câu thô tục như vậy.

180. Chương 179: Tranh Chiến Thái Âm

Tại Đại Địa Minh lúc này đầy nghẹt người với người. Bởi phong phanh hôm nay sẽ quyết định tấn công mấy nữ hài Thái Âm giáo nên quần hùng võ lâm hăm hở đến đây muốn góp sức. Ngoại trừ đội chí nguyện quân đầu tiên bị Thái Âm giáo đánh phải rút lui quay về, ai nấy đều hy vọng mình có thể góp một phần sức lực nhưng quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay võ lâm minh chủ. Lần này võ lâm minh chủ tự xuất chinh nhưng phía trước vẫn chỉ trưng một chữ “Thủy”. Có phải là đồ đệ “Thủy” ra trận hay không thì không ai biết.

Khi bọn Hy Bình đến được đây thì liền cảm thấy phần nộ bởi hiện tại ngoài những người vô môn vô phái và những môn phái nhỏ không đáng chú ý thì những nhân vật trọng yếu của thiếu số danh môn đại phái đều có ghế để ngồi, Nhưng không hề có chỗ cho Võ lâm tứ đại thế gia bọn họ. Nói hơi khó nghe nhưng cả chỗ đứng cũng không có. Tứ Cửu cũng nhìn quanh quất xung quanh. Ai da! Sao đến cả Thiên hạ đệ nhất Bang như Cái Bang cũng không có được một chỗ hay sao?

Độc Cô Minh cười khổ nói: “Xem ra chỉ còn cách đi khai khẩn đất hoang mới có chỗ cho chúng ta.”

Tứ Cửu lúc này đã túm mấy người gạt sang hai bên để tiến lên phía trước. Độc Cô Minh và Triệu Tử Uy cũng bước theo hẳn. Những người trong giới võ lâm đều biết bọn họ chính là những vô lại mới lớn của Tứ đại võ lâm thế gia. Thấy bọn chúng mở đường mà chẳng thềm nói ba bảy hai mươi một gì cả nên đều tự động tránh sang nhường cho bọn chúng một con đường, tránh không bị bọn họ đẩy đông kéo tây vừa mất mặt vừa không khỏi bị bọn chúng đánh cho vào cái rắm.

Nơi này phải nói là rất rộng. Ghế ngồi được xếp dài thành vòng tròn. Từ trong ra ngoài, tổng cộng có ba vòng. Chủ vị ngồi về phía nam. Hàng ghế trong cùng là dành cho những nhân tài võ lâm có địa vị hiển hách. Nhưng Quyền Khuynh Quốc ngồi bên cạnh Lạc Hùng thì các nhân sĩ võ lâm chưa từng gặp bao giờ. Không hiểu sao hắn ta lại được ngồi ngang hàng với Lạc minh chủ chứ?

Bọn Hy Bình nhắc mấy người đang ngồi trên ghế lên rồi đạp nát mấy cái ghế dưới chân thành cám. Sau đó tiến thẳng về phía Lạc Hùng đang ngồi chủ vị. Từ hai bên Lạc Hùng một nhóm người lao ra kèm bọn họ lại ở ngay giữa vòng tròn. Chính là tám đệ tử trong số thập đại đệ tử của Đại Địa Minh.

Thật vừa khớp, bọn Hy Bình cũng có tám người, vừa vận hình thành cục diện một đối một.

Toàn trường đột nhiên trở nên yên lặng như chờ đợi xem tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì - thật ra thì bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh bởi đây đích thị là tám nhân vật đáng nể nhất của Tứ đại võ lâm thế gia.

Đối đầu với Hy Bình là Lạc Diệp, đao của nàng chìa thẳng vào ngực Hy Bình. Hy Bình nhìn nhìn nàng ta một lúc rồi chia tay ra gõ gõ lên cườm tay nàng ta nói: “Nàng thu đao lại được không? Ta sợ lắm á!”

Hoa Tiểu Ba cũng nhìn nhìn Lạc Thổ đứng trước mặt rồi nói: “Tỷ phu, chúng ta có phải rút lui không?”

Tứ Cửu thần sắc mê mẩn chăm chú nhìn Lạc Hoa đầy hấp dẫn trước mặt nói: “Ta quyết định dừng cảm tiến lên phía trước!”

Độc Cô Minh đang đứng đối diện với Lạc Vũ. Hắn ủng hộ Tứ Cửu, mỉm cười nói: “Ta không có lý do gì để chùn bước trước nữ nhân cả, nhất là dưới con mắt của bao nhiêu người ở đây.”

Triệu Tử Uy tán đồng: “Đúng! Sao có thể để nữ nhân này đẩy lui được chứ?” Hần vừa chỉ vào Lạc Thảo - nàng ta đang cầm một cây trường tiên chắn đường của Uy ca ca.

Đối mặt với Lạc Kim, Lôi Long nói: “Tên gia hỏa này khá nặng. Nếu phải dời hẳn đi, có lẽ ta cũng phải tốn khá nhiều sức lực đây.”

Triệu Tử Hào nói: “Lạc Hỏa, người chặn đường của ta đó.”

Lạc Hỏa đáp: “Thứ lỗi, ta không muốn làm thế. Các người hãy lui đi! Đừng làm khó chúng ta.”

“Tốt lắm! Chúng ta lui!”

Nói xong, Hy Bình quả nhiên xoay người chuẩn bị bước đi. Đúng lúc hần vừa quay đi, Lạc Diệp liền thu đao, lập tức nhận thấy bóng người phía trước xẹt tới. Hy Bình đã quay người lại tóm lấy nàng ta. Nàng ta muốn vung đao nhưng đã muộn. Tay trái Hy Bình đã tóm được tay phải cầm đao của nàng ta còn tay phải thì ôm lấy nàng ta rồi tiến về phía Lạc Hùng.

Lạc Thổ tức tốc phi thân về phía Hy Bình. Triệu Tử Hào vung Đại Quan đao chém một nhát lên trời. Bàn Cổ Liệt Thiên đao chụp lấy Lạc Thổ đang lơ lửng giữa không trung. Lạc Thổ bất lực đành xoay người xuất song quyền đánh ngược lại. Quyền ảnh và đao ảnh chạm nhau giữa không trung. Lạc Thổ bị đánh rơi trở lại xuống đất.

Hai tay Lạc Diệp đâm loạn lên người Hy Bình chẳng theo chiêu thức gì cả. Mặc cho nàng ta đánh đâm hay la hét, Hy Bình vẫn không buông nàng ta ra. Hần tiến đến trước mặt Lạc Hùng, giận dữ nói: “Lạc cầu Hùng, người có ý gì đây? Sao đột nhiên không chừa cho bọn ta một chỗ nào hết vậy?”

Lạc Hùng mềm mỏng đáp: “Thỉnh cầu nhà người thả nàng ta trước.”

Lúc này các anh hùng hảo hán tại trường đều vỗ tay tán thưởng âm ỉ. Trực giác Hy Bình nhận thấy chúng nhân đang ủng hộ mình bèn nói: “Tại sao ta phải thả nàng ta? Người không thấy rất nhiều người ủng hộ ta ôm nàng ta sao? Thật đúng là người già rồi thì mắt cũng kém! Các vị anh hùng, mọi người nghĩ ta buông nàng ta ra hay cứ ôm như vậy?”

“Không buông! Không buông!” Toàn trường nhất loạt reo lên. Có người còn nói: “Hãy lột y phục nàng ta ra, hôn nàng ta đi, rồi....”

Hy Bình đắc ý nói to: “Nhìn đi! Người ủng hộ ta quả thật là quá nhiều.”

“Bỏ ta ra tên hỗn đản kia!” Lạc Diệp lập đi lập lại mấy câu đó nhưng thật tội nghiệp vì không ai thèm nghe nàng.

Hy Bình nói: “Không phải nàng muốn đánh ta sao? Sao bị ta nhẹ nhàng ôm một tay thế này mà không nhúc nhích gì cả vậy?”

“Ta! Ta....” Sắc mặt của Lạc Diệp trở nên đỏ hồng lên. Nàng ta không thể ngờ nổi nam nhân này đột nhiên lại có sức mạnh khủng khiếp như vậy, lại còn nói là ôm nhẹ nhàng nữa chứ?

“Hoàng Hy Bình, thả nàng ta ra. Sức nhẫn nại của ta đã hết giới hạn rồi đó.” Lạc Thổ tiến đến bên cạnh Hy Bình. Ngay khi hần rời đi, hai bên cùng giải tỏa thể đối đầu. Người của hai phe giờ lại vây Hy Bình vào giữa.

“Người thật sự hy vọng ta thả nàng ta ra sao?” Hần quay mặt lại nhìn Lạc Diệp rồi hỏi: “Nàng có muốn ta thả nàng ra không? Không hối hận chứ?”

Lạc Diệp lại nổi giận hét lên: “Buông ta ra!”

Đột nhiên Hy Bình buông tay phải ra. Lạc Diệp bị bất ngờ, ngã ngồi phệt xuống đất. Nàng ta bị đau kêu lên một tiếng rồi đứng ngay dậy, định giáng cho Hy Bình một chưởng. Nhưng Độc Cô Minh nhanh mắt kịp thời chụp lấy tay nàng ta. Hy Bình nói: “Ta đã bảo là nàng sẽ hối hận mà.”

Lạc Diệp hét: “Ta phải giết người.”

Hy Bình cười nói: “Nàng không thể giết ta được. Độc Cô lão huynh, thả nàng ta ra đi kẻo không có kẻ khác sẽ ghen đó. À! Phải rồi, tiện tay vỗ mông nàng ta một cái. Một nữ nhân mà cái mông bị đùa giỡn như thế nhìn sao mà không thích được chứ. Ha ha.”

Lạc Thổ giận dữ hét: “Hoàng Hy Bình, ngươi đừng quá ngạo mạn!”

Đột nhiên Lạc Hùng cất tiếng: “Các người quay lại đây. Đừng để anh hùng thiên hạ cười chê.”

Ngay lập tức sáu người kia liền quay trở về vị trí ban đầu. Lạc Thổ cũng hạ song quyền xuống rồi theo họ quay về. Lạc Diệp sau khi được Độc Cô Minh bỏ tay ra liền muốn tiếp tục tìm Hy Bình để thanh toán, nhưng bị Lạc Hùng trừng mắt khiến nàng phải dừng lại.

Hoàng Đại Hải tiến về phía Lạc Hùng nghiêm trang nói: “Lạc minh chủ, người làm vậy không phải là quá đáng lắm sao?”

Lạc Hùng mỉm cười đáp: “Là sơ sót của ta. Bởi Đỗ trang chủ nói hôm nay sẽ quay trở về. Ta vốn nghĩ Vô lâm tứ đại thế gia các người không tham dự nữa. Vì vậy không chuẩn bị chỗ cho các người ở hàng ghế đầu tiên. Tuy nhiên hàng ghế thứ hai, thứ ba vẫn còn chỗ trống mà.”

Hy Bình cất lời thóa mạ: “Ta khinh! Để chúng ta ngồi hàng ghế thứ hai, thứ ba à? Lão tử ta không phải hàng đầu thì không thèm!”

Triệu Tử Hào thâm trầm cất tiếng: “Trong giới võ lâm, chưa có ai dám coi thường Tứ đại võ lâm thế gia. Ai dám nghĩ rằng tứ đại võ lâm thế gia xứng đáng ngồi ở hàng ghế thứ hai, thứ ba, xin mời đứng lên nói rõ ra.”

Giọng nói hào hùng tràn đầy khí thế vang lên. Chúng nhân tại trường không ai dám cất tiếng. Thanh danh của Tứ đại võ lâm thế gia rất lớn ngay cả mấy phái lớn như Thiếu Lâm và Võ Đang cũng không dám tranh hơn, chỉ có thể cùng bọn họ ngồi ngang hàng. Trong giang hồ bây giờ, may ra chỉ có Minh Nguyệt Phong và Đại Địa Minh thôi. Vì hiện tại Thiếu Lâm cũng như một số môn đồ của Thiếu Lâm đều được ngồi ở hàng thứ nhất, hà huống chi lớp tinh anh của Tứ đại võ lâm thế gia? Đúng vậy, đúng là lớp tinh anh. Cứ theo sức mạnh mà nói, rất nhiều người thừa nhận bọn họ quả là tinh anh. Đương nhiên điều này không tính đến tác phong hành sự của bọn họ.

Lạc Hùng nhìn toàn trường, thần sắc lộ vẻ bối rối. Những người đã ngồi trên ghế, có thể nào Lạc Hùng lại thỉnh họ đứng lên được? Nhưng nếu không thể, tám tên vô lại đang đứng trước mặt đây chắc sẽ không chịu thua. Thật là khó! Ai! Nguyên là muốn làm cho bọn chúng khó chịu một chút, giờ chẳng phải hóa ra tự mình làm khó mình sao?

Lạc Hùng không còn cách nào khác bèn ra lệnh: “Lạc Hỏa, các người nhường tám chỗ ngồi cho bọn họ!”

Nhưng Hy Bình lại nói: “Không cần! Mông bọn chúng ngồi lên đó nóng lắm. Ai biết bọn chúng có bị bệnh hay không chứ.”

Thần sắc tám sư huynh muội đều cực kỳ phẫn nộ. Lôi Long cất tiếng nói: “Xem ra tốt nhất bọn ta cứ đứng!”

Hoa Tiểu Ba lập tức nói chêm vào: “Long ca! Chủ ý của ca quả là tuyệt! Đúng sẽ thể hiện rõ vóc dáng cao ráo nhất hạng của chúng ta. Huống hồ đẹp trai như đệ mà đứng ở đây nhất định sẽ là mục tiêu chú ý cao nhất của mọi người. Một vị trí tuyệt đối nổi bật.”

Triệu Tử Hào lắc đầu nói: “Cũng vẫn không ổn.”

Hy Bình hướng về Lạc Hùng nói: “Lạc Hùng! Ta với ngươi thỏa thuận một điều kiện. Nếu ngươi đáp ứng với chúng ta, chuyện hôm nay coi như giải quyết xong. Nếu không, tất cả chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Thế nào?”

Lạc Hùng suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Ngươi nói đi!”

Hy Bình mỉm cười nói: “Ngươi để chúng ta đi đánh Thái Âm giáo....”

Lạc Hùng không thể tưởng nổi Hy Bình là đưa ra điều kiện như thế. Ông ta mất bao công sức nghĩ cách để bắt Vô lâm tứ đại gia phải xuất chinh đi trước trước. Bây giờ Hy Bình lại chủ động đề xuất đúng hợp

với tâm ý của lão ta, trong lòng Lạc Hùng không khỏi vô cùng hoan hỉ. Tuy vậy, lão làm ra vẻ vô cùng lúng túng nói: “Điều này phải thương lượng với mọi người đã....”

“Ta khinh!” Tứ Cửu mở miệng thóa mạ: “Vậy cái chức võ lâm minh chủ của ngươi là cái ôn gì? Chẳng có một tí quyền lực gì hay sao?”

Lạc Hùng đáp: “Ta phải hỏi ý kiến các nhân sĩ võ lâm một cái đã!” Ông ta nhìn xung quanh rồi lớn tiếng nói: “Các vị anh hùng, Võ lâm tứ đại gia từng lập được nhiều công lao hãn mã trong giang hồ. Hôm nay, họ lại mong muốn vì võ lâm mà ra tay, đánh đuổi sự xâm nhập của Thái Âm giáo vào võ lâm trung nguyên, không biết ý của các vị thế nào? Nếu như có ai phản đối, xin mời đứng lên nói rõ!”

Hy Bình nói thêm: “Đúng! Ai phản đối xin bước tới đây để bàn bạc.”

Lập tức có bảy, tám thân ảnh xuất hiện như cơn gió giữa tràng. Hy Bình tiến về phía thanh niên cao lớn uy vũ nhất trước mặt, mỉm cười cất tiếng: “Huynh đệ! Tại sao ngươi phải đối?”

Người thanh niên đáp: “Nhóm người bọn người ngoài việc truy cầu mỹ nữ ra thì chẳng biết một chút lễ phép cư xử gì cả. Nếu để bọn người đi đánh Thái Âm giáo thì chỉ đơn giản lấy vận mệnh võ lâm ra làm trò cười. Lỗ Mãnh ta tuyệt không đồng ý.”

Hy Bình vẫn mỉm cười nói: “Thật cảm ơn ý kiến của huynh đệ. Thật là một ý kiến hoàn hảo. Đến đây, chúng ta bắt tay một chút nào.” Hy Bình nhìn người thanh niên cao lớn ngang với hán rồi chìa tay trái ra.

Lỗ Mãnh do dự một chút nhưng rồi đưa tay trái ra bắt tay Hy Bình. Đột nhiên hán kêu la hốt hoảng, mặt nhăn nhó đau đớn, người cúi gập xuống, van xin: “Đại hiệp! Xin tha cho ta! Ta không phản đối nữa!”

Lúc đó, mọi người tại trường nghe rõ tiếng khớp xương vỡ kêu răng rắc. Mấy người vừa phi thân vào trong vòng hết nhìn Hy Bình và Lỗ Mãnh rồi lại nhìn bảy tên nam nhân cao lớn đang từ từ tiến dần về phía họ. Tất cả bọn chúng đều thất kinh, chẳng quản gì nữa, vội vàng vàng phi thân trở ra, hòa lẫn vào những người đứng phía sau, không dám lộ mặt ra nữa.

Hy Bình buông tay Lỗ Mãnh rồi hét to: “Ai còn ý kiến phản đối xin thỉnh người đó lên đây bắt tay với ta.”

Lỗ Mãnh run rẩy cất tiếng: “Ta không phản đối nữa!”

“Ta có hỏi người đâu?” Hy Bình cốc vào đầu hán một cái rồi nói tiếp: “Tiểu Ba! Cấp thuốc cho hán. Cho hán biết uống thuốc khó chịu như thế nào để sau này không dám chường mặt ra nữa. Con bà nó!” Hán lại quay mặt về phía Lỗ Mãnh. “Ta thấy người nên đổi tên họ đi có khi tốt cho người hơn. Cái gì mà Lỗ Mãnh. Lần sau mà còn lỗ mãng, người chết cũng không biết tại sao đâu!”

Lỗ Mãnh phản đối: “Chữ ‘Mãnh’ trong tên ta là chữ ‘mãnh’ trong cường mãnh chứ không phải là chữ ‘mãng’ trong ‘lỗ mãng’.”

Hy Bình nghe được lại nổi sung lên nói: “Người cường mãnh lắm à? Tốt! Chúng ta lại bắt tay tiếp!”

“Không! Ta đổi tên cũng được.” Lỗ Mãnh vội vàng chuồn khỏi chỗ đó.

Hy Bình đắc ý cười to nói: “Ha! ha! Cuối cùng không có ai phản đối nữa. Ngày mai tiến công đoạt lấy tứ đại mỹ nhân của Thái Âm Giáo.”

“Hoàng Hy Bình, người quả là con người đáng chán.” Mộng Hương từ chỗ ngồi đứng dậy rồi tiến về phía Hy Bình.

Vừa nhìn thấy Mộng Hương, Hy Bình lập tức hỏi: “Mộng xú thí! Nàng cũng muốn phản đối sao?”

Mộng Hương đến trước mặt Hy Bình, chìa bàn tay phải trắng muốt ra. Hy Bình nhìn chăm chăm vào bàn tay ngọc khả ái của nàng, thầm hối tiếc đã nói mấy câu lúc nãy, nếu không bây giờ có thể nhẹ nhàng nắm lấy tay Mộng Hương. Hán lại lớn tiếng gọi: “Ai không phản đối cũng mời lên bắt tay với ta.”

Nói xong hữu thủ của hán tức tốc chụp lấy tay Mộng Hương. Thật tiếc, Mộng Hương phản ứng không chậm như hán nên hán chụp trượt. Để che đậy sự lúng túng, hán liền rút tay lại đưa lên gãi gãi đầu, miệng vẫn cười hề hề như cũ.

Chúng nhân tại trường nhìn thấy những Hy Bình hành động không bình thường của Hy Bình, ánh mắt rất nhanh đều hướng xuống đất, miệng không thể không há hốc ra, tự hỏi sao trên đời lại có loại người ti tiện như thế?

Mộng Hương trừng mắt nhìn Hy Bình rồi quay trở về chỗ ngồi của mình mà không nói lời nào.

Hy Bình mỉm cười thắng lợi hướng về Lạc Hùng nói: “Không có ai phản đối nữa.”

Lạc Hùng làm ra vẻ vô cùng bất đắc dĩ nói: “Nếu đã như thế, cứ để Võ lâm tứ đại thế gia phản kích Thái Âm Giáo.”

Từ Phiêu Nhiên đột nhiên đứng thẳng dậy cất lời: “Lạc minh chủ! Thiên Phong Bảo ta không đi cùng lũ băng nhăng này.”

Tám tên lưu manh lập tức tiến về phía Từ Phiêu Nhiên, bao quanh lão ta vào giữa. Thiên Phong song kiều cùng Thiên Phong tam anh cũng lập tức tuốt kiếm ra, theo dõi biến chuyển tình thế.

Hy Bình đến bên Từ Phiêu Nhiên nhẹ nhàng nói: “Nếu lão không muốn Võ lâm tứ đại thế gia bị xem thường thì tốt nhất là cứ giữ im lặng. Hiện tại ta tranh giành thể diện cho Tứ đại gia, sao lão lại đứng ra phản đối? Lão không sợ tổ tiên ở dưới kia thóa mạ lão là kẻ bất hiếu à? Ta nghĩ chắc con lão cũng sẽ coi thường lão. Nếu thật lão dám phản đối, ta sẽ ôm hai hai con gái của lão vào lòng ngay tại đây rồi quậy loạn lên để thiên hạ biết hai cô con gái xinh đẹp của Từ Phiêu Nhiên kỳ thật chính là nữ nhân của lão tử ta. Lão có muốn xem không?”

Vẻ mặt giận dữ của Từ Phiêu Nhiên vẫn không hề thay đổi nhưng lão chẳng thốt lời nào mà lặng lẽ quay về chỗ ngồi của mình.

Hy Bình quay mặt sang phía Thiên Phong song kiều mỉm cười nói: “Không cần phải khấn trương.”

Lạc Hùng sẵn đà quyết định: “Vì không còn ai phản đối nữa, vậy quyết định để Võ lâm tứ đại thế gia xuất thủ. Ngoài ra ta cũng sẽ phái nhân thủ theo giúp đỡ bọn họ.”

“Cái gì?” Hy Bình thét lên: “Chúng ta mà cần giúp đỡ sao?”

Thật sự xem thường quyền vương như hắn.

Lạc Hùng đáp: “Nhiều người vẫn tốt hơn chứ!”

Hy Bình suy nghĩ rồi cất lời: “Cũng được! Bất quá, cũng nên nói trước, người phái ai cũng chẳng quan trọng nhưng phải nghe theo lời ta. Nếu không, ta sẽ xách hắc về đây ném xuống đất để hắn về về nhà dưỡng thương, tránh đến lúc đó khỏi làm phiền lão tử.”

Lạc Hùng cảm thấy bối rối

Quyền Hành ngồi bên cạnh Quyền Khuynh Quốc đứng bật dậy, nhìn Hy Bình cất giọng dụ dỗ nói: “Dựa vào người sao?”

Hy Bình cũng như bảy người kia chuyển ánh mắt nhìn về phía người thanh niên có khuôn mặt rất bình thường kia. Trong đầu họ thắc mắc không biết người đó là ai vậy?

Hy Bình cất bước đến trước mặt hắn, đứng thẳng người lên, so với hắn cao hơn một cái đầu, lại cúi đầu xuống nói: “Sao? Không phục à? Không lẽ ngươi nghĩ rằng ta phải nghe theo lệnh của ngươi sao?”

Ai ngờ được Lạc Hùng lại nói: “Hoàng thiếu hiệp! Vốn bọn ta muốn để vị tiểu huynh đệ này dẫn dắt Võ lâm tứ đại thế gia các người đi trước, không biết thế có được không?”

Tứ Cửu nói: “Ngươi hỏi toàn những câu thừa thừa.”

Hoa Tiểu Ba bồi thêm một câu: “Dĩ nhiên là không thể!”

Hy Bình tỏ ra rất quan tâm, tay giờ nắm đầm lên, ước lượng chiều cao của hắn và Quyền Hành rồi nói: “Nhìn sao cũng thấy ta cao hơn hắn. Làm sao ta có thể nghe hắn đây? Lạc Hùng, phiền ngươi bảo hắn quay về tăng chiều cao thêm một chút rồi uay lại tìm ta.”

Lạc Hùng nói: “Đây không phải là vấn đề chiều cao....” Xử lý cái thằng họ Hoàng điên điên này thật là đau đầu a!

Hy Bình nói: “Ồ, không phải vậy sao? Vậy thì ta với hấn đánh nhau một trận. Đánh chừng nào hấn bò không nổi nữa thì hấn sẽ không thể tranh với ta nữa. Ha ha....”

“Hoàng Hy Bình, để ta đấu với người!” Một bóng trắng đột nhiên bay về hướng Hy Bình.

“Tiểu Ba! Đưa đao cho ta! Lão bà nương cầm kiếm chém ta kìa!” Lời vừa nói xong thì ngực Hy Bình đã bị đâm một nhát, sâu vào trong thịt, máu trào ra thối thì nguy hiểm đã liền kề, một kiếm đã đâm vào da thịt hấn, máu thấm ướt trước ngực hấn.

Toàn trường đều im lặng như tờ

Hy Bình nhìn xuống thanh kiếm đang đâm vào ngực mình. Kiếm đâm tuy không sâu nhưng cũng đủ đau đớn. Hấn từ từ ngẩng mặt lên nhìn người đứng trước mặt rồi nói: “Lạc U Nhân à! Nàng thật sự đâm ta sao?”

Lạc U Nhân không đủ can đảm nhìn Hy Bình. Nàng cúi đầu rồi nói bằng một giọng không thể nhỏ hơn được nữa: “Ta nghĩ người sẽ tránh nó!”

Thật sự nàng đánh giá thiên tài này quá cao, cứ nghĩ hấn là Hoa Tiểu Ba.

Hoa Tiểu Ba ôm đao đến trước mặt Hy Bình cười khổ: “Tỷ phu, đệ lại chậm một bước rồi.”

Hy Bình thối lui một bước cứ như không có chuyện gì xảy ra. Thanh kiếm từ từ rút ra khỏi ngực hấn. Ngay lập tức máu cũng chảy dài xuống mặt đất. Hấn quay đầu về phía Hoa Tiểu Ba hét to: “Nhà người chỉ có chạy là nhanh còn cái gì cũng chậm. Sao này biết làm gì đây?”

Hoa Tiểu Ba thấy Hy Bình không có gì đáng ngại bèn cười nói: “Đệ còn có thể sẽ giúp chữa bệnh phụ khoa cho nữ nhân....”

Hoàng Đại Hải hỏi: “Đại ca! Huynh không sao chứ?”

Hy Bình đáp: “Chưa sao! Ta không đâm nàng ta sâu như thế này đâu.”

Lạc U Nhân hiểu ý tứ câu nói của Hy Bình, nổi giận đỏ mặt lên mắng: “Hoàng Hy Bình! Người còn nói nữa có ta xẻo người ngay lập tức!”

Hoa Tiểu Ba lập tức nói: “Tỷ phu! Đao đây!”

Hy Bình không nhận đao mà hướng về Lạc U Nhân trêu chọc: “Đến đây, nàng đến đây. Đâm thêm một kiếm vào chỗ này nữa.” Tay hấn chỉ vào vết thương đang rỉ máu trên ngực, trông bộ dạng như một anh hùng không sợ chết.

Oa! Thật là oai phong nha.

Trong lòng Hoa Tiểu Ba và Tứ Cửu bội phục Hy Bình vô cùng.

“Người nghĩ ta không dám sao?” Lạc U Nhân nổi giận, lại nâng kiếm run run chĩa về phía ngực Hy Bình lần nữa.

“Từ từ thôi! Nàng để ta chuẩn bị xong đã!” Hy Bình nói.

Kiếm của Lạc U Nhân lại hạ xuống. Nàng hướng ánh mắt nhìn hấn thì thấy hấn đang vung vẩy tay, khom khom người, chân nam đá chân xiêu. Nàng muốn cười mà không cười nổi nhưng khá nhiều người bật cười thành tiếng. Đúng lúc đó, Hy Bình nghiêng người nhào về phía trước. Lần này thì Lạc U Nhân đã biết cái trò đó liền cất mình tránh khỏi. Thiên tài liền ngã xấp mặt xuống như con chó cắn mặt vào đồng phân. Hấn lồm cồm bò dậy, nổi giận đùng đùng....

“Lão bà nương điên khùng này, ta không chơi với nàng nữa. Đại Hải! Nhớ phải giành lấy quyền chỉ huy! Đại Ca phải chuẩn trước đây. Bà nương này quá tàn nhẫn. Đại ca không thể nào dùng Liệt dương chân đao để chém nàng ta, chỉ còn cách trốn thôi!”

Hắn vừa kêu gào vừa chạy loạn lên. Ai đứng trước mặt hắn đều bị hắn xô ngã xuống đất, lại đạp lên mấy người vô tội đó chạy tiếp. Đột nhiên hắn bị ai đó hắt ngã. Hắn quay mặt nhìn thì thấy Lạc U Nhân đã vùng kiếm lao về phía hắn. Hắn đứng lên không kịp đành phải bỏ đi. Nhưng bỏ chưa được mấy bước đã bị Lạc U Nhân tóm lấy nhấc lên cao rồi chỉ trong chớp mắt biến mất trước ánh mắt của mọi người.

Mọi người nhìn theo hướng Hy Bình và Lạc U Nhân bỏ đi, trong lòng nghĩ: “Đây là lão đại của Võ lâm tứ đại thế gia sao? Hắn là cao thủ nổi danh của võ lâm à? Thật sự không thể tưởng nổi mà!

Những người có mặt cứ tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, trông cứ như muốn hỏi nhau: Là người nói phải không?

Sau đó rất nhiều người cuối cùng cũng phát phát tay, lắc lắc đầu. Mọi người ngẫm nhất trí: Không! Không! Không phải là ta nói đâu. Ta bảo hắn là cao thủ khi nào chứ? Ta đâu phải là thằng ngốc, cũng không phải thằng mù....

Cả bọn Võ lâm tứ đại thế gia đồng thanh than: Ài! Mất mặt quá!

Dù bọn họ mất mặt thì đại hội võ lâm vẫn cứ tiếp tục.

181. Chương 180: Họa Chi Thâm Áo

Hy Bình bị Lạc U Nhân mang về U Liên Trai. Lạc U Nhân dùng chân mở cửa rồi xách cái thân hình keng cằng to lớn của hắn ném vào trong. Đau đớn, hắn la to: “Ai da! Lạc U Nhân, mẹ kiếp, nằng không thể cần thận một chút sao?”

Lạc U Nhân tiến tới nhìn, ngậy người ra: cái giường của nằng vừa bị Hy Bình phá tan. Lúc này, hắn bị nằng ném đúng ngay vào giường của mình.

Nằng vô cùng nổi giận, nói: “Hoàng Hy Bình, sao đột nhiên ngươi làm sập giường của ta?”

Hy Bình oan ức nói: “Lạc U Nhân, chính là nằng, lão bà nương điên rồ, đã ném ta lên giường nằng như một tảng đá. Ta không tìm nằng tính sổ, nằng lại còn trách ta à?” Hắn ngồi dậy, đối mặt nhìn Lạc U Nhân. Máu trước ngực hắn đã ngừng chảy.

Lạc U Nhân tiến lên vài bước, một lần nữa lại chìa kiếm vào ngực hắn nói: “Ta một kiếm đâm chết ngươi!”

Hy Bình cười nói: “Nằng tỉnh lại đi! Một kiếm nằng không đâm chết ta được. Nằng xem, vừa rồi nằng đã đâm ta một kiếm, ta vẫn không chết. Nếu nằng lại đâm ta một kiếm nữa, vậy là hai kiếm. Trừ phi nằng định chối bỏ điều này.”

Lạc U Nhân lại ngậy người ra. Nằng làm sao hiểu nổi cái lý luận thiên tài này? Nằng nói: “Tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Hy Bình nói: “Cái gì như vậy? Nói rõ ràng hơn một chút đi.”

Lạc U Nhân nói với giọng đầy vẻ tức giận: “Sao ngươi có thể bỏ qua bỏ lại như thế trước mặt rất nhiều người?”

Hy Bình nghe xong, trong đầu hỏa bùng lên, nói: “Con mẹ ngươi định giết lão tử, lão tử không được trốn sao?”

Lạc U Nhân tức giận nói: “Ta không nói không để ngươi trốn. Mà ngươi nói như vậy là trốn sao? Trước mặt thiên hạ võ lâm, bị một nữ nhân truy đuổi đến nỗi bỏ cả ra đất?”

Hy Bình không nghĩ như vậy, nên nói: “Ta bỏ đi cũng rất nhanh. Muốn trốn đương nhiên phải sử dụng phương thức nhanh nhất. Ha ha.” Tìm được câu trả lời này, thiên tài tỏ ra rất đắc ý.

Lạc U Nhân nhú mày, hỏi: “Không phải ngươi nói rằng ngươi rất mạnh sao? Học chạy trốn từ hồi nào vậy?”

Hy Bình đứng bật dậy, giận dữ nói: “Nằng nghĩ ta như vậy sao? Nếu kẻ truy sát không phải là nữ nhân nằng, lão tử tuyệt không bao giờ chưa đánh đã chạy. Cái đó so với Hoa Tiểu Ba vừa đánh vừa chạy vẫn là mất mặt. Hoàng Hy Bình ta làm như vậy cũng chỉ vì nằng. Nằng còn muốn ta phải làm sao nữa?”

Lạc U Nhân ngẩng đầu, hai mắt chăm chú nhìn hấn. Thanh kiếm trong tay nàng tự nhiên hạ xuống, tựa xuống đất. Tay nàng khẽ run lên, thanh kiếm rơi xuống sàn nhà bật lên một tiếng keng gọn lỏn.

Nàng nói: “Ta không muốn thấy bộ dạng hèn nhát đó của ngươi. Thà ngươi đứng trước mặt ta để ta đâm, không muốn thấy ngươi bỏ đi trốn trước mắt bấy nhiêu người.”

Hy Bình kinh dị nhìn nàng: nữ nhân này bị làm sao đây, đột nhiên lại nói ra những lời nói thật lòng như vậy? Thiên tài Hoàng Hy Bình hấn sẽ phải đứng lại để nàng dùng kiếm đâm loạn sao?

Hấn nói: “Ý nàng là muốn ta giống những nữ nhân trong kỹ viện, nằm ra trước mặt nàng để nàng đâm một cái à? Tuy nhiên, nàng phải thấy là vũ khí của nàng không phải là cái thứ đó của nam nhân mà là một thanh kiếm sắc!”

Liền đó hấn nhận được sự hồi đáp của Lạc U Nhân - một chưởng không thương tiếc.

Nàng ta nói: “Ngươi thật đáng ghét!”

Hy Bình bản thân muốn nổi sùng lên nhưng nghe thấy câu nói này liền nguôi giận, vuốt ve mặt nàng nói: “Nếu nàng không giết ta, có thể ôn nhu một chút được không?”

Lạc U Nhân nói: “Nói! Tại sao trước mặt nhiều người lại làm điều nhục nhã như vậy?”

Lại cái chuyện cũ rích này nữa, ai!

Hy Bình nói: “Ta mất mặt, có liên can gì tới ngươi?” Có vậy mà cũng rồi rít lên?!

Lạc U Nhân nghiêm trang đáp khế: “Đó là việc của ta!”

“Sao?”

“Sao ngươi nói ngươi chính là nam nhân đủ mạnh mẽ để chiếm hữu ta, giờ lại vô dụng như thế?”

Hi Bình cười nói: “Thì ra nàng sợ đi theo ta bị mất mặt à? Nàng muốn giữ thể diện cho ta sao?”

Lạc U Nhân im lặng không phản bác gì cả

Hi Bình lại nói: “Nàng không giết ta chứ?”

Lạc U Nhân cúi người xuống muốn nhặt thanh kiếm của nàng lên. Hy Bình liền cúi xuống nắm lấy hai tay nàng, kéo nàng vào lòng, nói: “Đã bỏ đi rồi thì không cần phải nhặt lại. Cái nàng cần phải tìm lại chính là ta đây chứ không phải thanh kiếm để giết ta. Chẳng thích thú gì khi rất nhiều lần bị nữ nhân vung kiếm đối đầu với ta, cũng chỉ vì ta đã đắc tội với quá nhiều nữ nhân. Ta chỉ còn cách trốn tránh vì có một số nữ nhân cứ muốn xách kiếm mà đâm vào tim ta, đúng vào tim ta! Rất khó để chống lại họ vì ta vẫn luôn thừa nhận trong lòng mình rằng họ là nữ nhân của ta.”

Hấn cúi đầu xuống hôn nàng. Lạc U Nhân ngơ ngẩn ngược nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần của hấn, mê mê hoặc hoặc tiếp nhận nụ hôn của hấn. Người nàng đột nhiên khẽ run lên, nhớ lại rằng hấn đã từng nói sẽ không hôn nàng nữa, giờ lại tặng cho nàng một nụ hôn hàm chứa biết bao thâm tình. Nàng nghĩ: Tên tiểu sắc ma này quên mất lời thề của mình rồi sao?

Nhưng không hiểu tại sao, nàng không hề vì việc hấn không tuân thủ lời thề của mình mà không cao hứng, trái lại còn rất sung sướng. Tuy nàng không muốn thừa nhận sự thật đó nhưng sâu thẳm trong lòng nàng đã thổn thức với nụ hôn này.... Vì hạnh phúc.

Vừa hôn xong, nàng liền hỏi: “Ngươi hôn ta ư?”

Hy Bình nói: “Ta nói những lời này, những lời chân thành của ta, đó không phải là lời nói giả vờ. Ta muốn nó trở thành là dối trá, thì dĩ nhiên là quá dễ dàng. Ta nhớ ta đã nói sẽ không bao giờ hôn nàng, ta rất hối hận. Ta nhận thấy trước kia ta đã nói dối.”

Lạc U Nhân đáp: “Khi nào ngươi mới thật sự chân thực?”

Hi Bình đáp: “Đó là khi ta hôn nàng, ta thực sự rất chân thực.”

Lạc U Nhân đột nhiên giận dữ nói: “Ta không thích ngươi!”

“Ta biết. Nếu không nàng đã không cầm kiếm đâm ta.”

“Người....” Lạc U Nhân nói đến đó thì im lặng.

Hy Bình ôm lấy cái thân thể đang run lên nhè nhẹ của nàng. Quay đầu nhìn lại căn phòng, đột nhiên hắn nhìn thấy trên bàn đang có một bức họa rất lớn, dường như vẫn còn đang vẽ cái gì đó. Hắn buông nàng ta ra, bước đến xem thử, đột nhiên giật mình: thì ra bức tranh vẽ hắn à?

Hắn nhìn hình mình trên mặt bàn, rồi lại quay đầu nhìn bức tranh trên tường. Đột nhiên hắn phát giác hai người trong hai bức họa không ngờ lại trông tương tự như nhau.

Ngoại trừ diện mạo tuấn tú của hắn trong bức họa và ánh mắt đầy vẻ nhu tình - gợi hắn nhớ đến ánh mắt mà Mộng Tình đã nhìn hắn - là những thứ không giống với người thanh niên ở trên tường, còn lại khuôn mặt và thân hình đều rất giống với hắn. Hai bức họa đều mang đến cho hắn cùng một cảm giác, có điều những cái tương tự vẫn chỉ là tương tự mà thôi.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ.

Lạc U Nhân nhẹ nhàng bước tới, cuộn bức họa lại. Hy Bình giữ tay nàng lại, chăm chú nhìn nàng hỏi: “Ta rất giống hắn phải không?”

Lạc U Nhân gật gật đầu, nhỏ giọng đáp: “Phải.”

Hy Bình lại hỏi: “Vậy sao lại vẽ ta?”

Lạc U Nhân chăm chú nhìn Hy Bình, hai mắt lộ vẻ thống khổ.

Hy Bình thở dài một cái nói: “Nàng vẫn còn yêu hắn. Nàng chẳng thể quên được hắn nên vẽ hình ta để tưởng nhớ đến hắn, coi ta là thể thân của hắn. Có phải không?”

Lạc U Nhân không đáp. Hai mắt đã đong đầy nước mắt.

“Ta đã làm một việc sai lầm. Chẳng nên dùng sức mạnh để chiếm hữu nàng. Nàng không giống như Hoa Lôi.”

Hy Bình bỏ tay nàng ta ra. Nàng ta cũng không cuộn bức họa lại nữa, nghi hoặc hỏi: “Người đã sai ư?”

Hy Bình nói: “Nói cho ta biết, hắn cũng yêu nàng như thế chứ?”

Lạc U Nhân đột nhiên đau khổ nói: “Ta không biết, ta không biết....”

Hy Bình lại ôm lấy thân thể đang run lên bần bật của nàng. Một lúc sau, sau khi nàng dần trở nên bình tĩnh lại trong vòng tay mạnh mẽ của hắn, hắn hỏi: “Hắn tên là Huyết Ma phải không?”

Thân thể Lạc U Nhân lại run lên.

Hy Bình nhẹ nhàng nói: “Nếu như hắn yêu nàng mà nàng cũng yêu hắn, vậy nàng hãy hủy hài tử trong bụng đi. Ta sẽ đưa hắn trở về trước mặt nàng, để nàng có thể sinh cho hắn một hài tử, để hài tử của nàng có thể mang họ Lâm.”

Hắn buông nàng ra. Đột nhiên nàng không còn sức lực để đứng nổi, ngã ngồi xuống đất. Hai mắt vô hồn nhìn xuống mặt đất, những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Hy Bình muốn cúi người đỡ nàng dậy nhưng lại thôi. Hắn đứng thẳng lên, nhìn lại bức họa trên bàn một lúc lâu. Đột nhiên hai tay chụp lấy bức họa, xé tan thành những mảnh vụn rơi tung tóe dưới đất.

Chính vào lúc này, Lạc U Nhân bật lên khóc nức nở.

Hy Bình đứng lặng một lúc rồi nói: “Không cần biết sau này nàng có vẽ ta trên giấy hay trong tim, với ta giờ đã không ý nghĩa gì nữa. Khi ta đã muốn nữ nhân nào thì trong lòng ta luôn rất bình thản. Nhưng ta lại không sao bình thản được khi đối mặt với nàng. Có lẽ nàng sẽ không hiểu. Tuy nhiên, vì nàng đã không cần đến tình yêu của ta nên cũng không cần phải nói nhiều với nàng. Ta đã sai khi hủy đi sự thuần khiết của nàng, ta sẽ đền bù cho nàng!”

Lạc U Nhân khóc lớn nói: “Người làm sao đền bù cho ta đây?”

Hy Bình đáp: “Ta sẽ đưa hần về bên nàng.”

“Không, ta không muốn hần quay lại. Ta đã chẳng còn là U Nhân như trước nữa. Ta có lỗi với hần.”

Hy Bình lạnh nhạt nói: “Hần sẽ phải tha thứ và tiếp nhận nàng. Dù gì thì hần cũng có lỗi với ta, cũng như có lỗi với một nữ nhân rất gần gũi với ta.”

“Người à?” Lạc U Nhân ngẩng đầu nhìn Hy Bình. Nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, giống như hai hạt trân châu đang rơi xuống.

Hy Bình nói: “Nói đi! Có điều gì cứ nói đi. Sau này chẳng còn cơ hội đâu, Lần này ta rời nơi đây, chẳng biết bao giờ sẽ xuất hiện lại trước mặt nàng.”

“Sao hần lại có lỗi với người?” Lạc U Nhân hỏi.

Hy Bình thở dài nói: “Sau này nàng sẽ biết. Có rất nhiều việc nếu chẳng phải đến lúc cuối cùng thì chẳng thể minh bạch được.”

Lạc U Nhân đột nhiên hỏi: “Nếu ta không phá bỏ hải tử thì sao?”

Hy Bình nói: “Nếu nàng giữ lại đứa con của ta, hần vĩnh viễn sẽ không thể tiếp nhận nàng. Nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ làm vợ hần được. Chuyện này ta có thể khẳng định được. Nếu nàng muốn làm vợ hần, chớ bao giờ để đứa trẻ trong bụng nàng hình thành. Chẳng phải nàng đã nói rằng sẽ phá bỏ hải tử mà ta đã cho nàng sao? Đã đến lúc nàng biến lời thề của mình thành sự thật rồi!”

“Ta chưa hề nói vậy.” Lạc U Nhân một mực phủ nhận.

“Đã nói rồi, không nói thêm nữa. Nói chung là ta sai. Điều đó thì nàng không thể nào phủ nhận chứ?”

Lạc U Nhân lại im lặng.

Nàng im lặng có nghĩa là công nhận những gì Hy Bình nói là đúng.

Hy Bình nói: “Người nàng đợi là hần chứ không phải ta. Ngay từ lúc đầu ta đã đến không đúng nơi. Ta phải đi đây. Mong rằng lần sau trở lại, ta có thể mang hần đến đây. Kỳ thật cũng không phải chỉ mình nàng muốn gặp hần, rất nhiều người cũng muốn gặp hần. Ở cái thế giới này có không ít người không quên được hần.” Nói xong hần ra khỏi phòng rồi rời khỏi U liên trai.

Lạc U Nhân cứ đứng nhìn mãi ra phía ngoài cửa. Mãi đến khi nước mắt thấm ướt hết vạt áo trước ngực, nàng mới đỡ dần, thẫn thờ tiến đến trước giường, lao mình xuống giường nức nở. Sau đó rút từ dưới gối ra một mảnh vải đã từng bị Hy Bình xé rách - trên đó còn vết máu trinh tiết của nàng.

Nàng run rẩy cầm mảnh vải dính máu rồi ôm nó vào lòng, thì thầm với chính mình: “Người ta đang đợi là ai? Người ta chờ đợi thật ra là ai? Là ai.....?”

Một nam nhân đã từng nói với nàng: “U Nhân, ngày mai ta sẽ trở lại để gặp nàng.”

Một nam nhân khác vừa mới đây nói: “Ta sẽ đền bù cho nàng.”

Người cũ thì chưa quay lại để gặp nàng dù không ít ngày mai đã đi qua. Mái tóc đen của nàng đã trở nên bạc trắng mà người ấy vẫn chưa quay trở lại. Làm sao người kia đền bù đây?

Vừa mới nghĩ đến việc Hy Bình đã nói sẽ đền bù, trái tim nàng lại nhói đau. Nàng đưa tấm vải dính máu lên miệng mà cắn, mà xé.....

182. Chương 181: Thái Âm Chi Thủy

Đỉnh lập ở phía tây, tựa lưng vào Long thành là một đại trấn với những cảnh sắc vốn nức tiếng gần xa, Gia Lăng trấn. Trong số đó, nổi tiếng hơn cả vẫn là đỉnh Vu Sơn. Nhưng vì sao mà nơi đây lại đỉnh đỉnh đại danh, người người biết đến như vậy? Đó vẫn là một câu hỏi mà chẳng mấy ai có thể trả lời. Dân gian kháo nhau rằng, phạm là nơi nào vốn càng hoang dã kì bí thì lại càng được thiên hạ biết đến. Có lẽ việc thích thú trước những điều kỳ bí đã trở thành bản tính của con người. Chính vì hiếu kì nên người ta mới tìm đến đây mà nghiên cứu khảo sát, để rồi khi không thể tìm ra được bất cứ một điều gì mới mẻ ở cái vùng đất kì

diệu này, sẽ càng kích thích khiến cho những người khác lòng hiếu kì lại càng tăng thêm. Một truyền mười, mười đồn trăm, nơi đây tự nhiên bỗng trở thành một thắng cảnh danh tiếng.

Kì thật Vu Sơn cũng chẳng có gì đáng gọi là hấp dẫn cả, bất quá chỉ là những dãy núi đan xen vào nhau gây ấn tượng mạnh đập vào mắt du khách. Tuy nhiên cứ mỗi khi màn đêm buông xuống, khi ánh trăng đêm quyen mình vào làn vân vụ sương khói bao quanh núi sẽ tạo cho sơn phong thực sự trở nên mê hoặc, khiến cho biết bao ánh mắt của phàm nhân từng phải mê say.

Có lẽ đám vân vụ phần lớn lan tỏa sang bên dòng sông phía trước này là nguyên nhân chính, tạo ra cái tên cũng không kém phần kì bí của dòng sông này - Mê Giang.

Những người đặt tên cho nó kể ra cũng thực lạ kì, nhìn đám sương mù vân vụ bao quanh sông núi mà tiện thể đặt ngay cái tên Mê Giang, nếu lỡ nhánh sông này thuộc về dòng Trường Giang, thì há chẳng phải là sẽ phải đổi cả cái tên Trường Giang ư? Hoặc ví như bị bùn đất ngăn chặn, thì phải gọi thế nào đây, chả lẽ lại là Thổ Giang hay...

Gia Lăng trấn tọa lạc ở phía trước Mê Giang, lúc vân vụ khói sương lan tỏa ra cả mảng trời phía trên trần, càng làm cho trần này tăng thêm màu sắc huyền bí - có người nhân thể mà nói đùa, sương mù dày đặc như vậy, sinh hoạt tại đó chắc cả đời chẳng bao giờ có cảnh thiếu nước dùng?

Đối với cá nhân Hoàng Hy Bình mà nói, hẳn thật không nguyện ý đến đây sinh hoạt chút nào. Lần đầu tiên đến đây, hẳn chỉ còn biết than: Thật là không may mắn.....

Nhưng đám nữ nhân thì ngược lại, cực thích nơi đây, bởi vì với họ chỉ đến nơi này mới thực sự được biết thế nào là cái cảnh không khí lãng mạn tràn đầy. Ngay cả Tiểu Ách Ba, Tiểu Thủy Tiên, Tiểu Điểu Nhi, Độc Cô Thi cũng đều yêu mến cái danh trấn với mê vụ huyền bí này. Lần này, ngoại trừ những nữ nhân đang hoài thai, số còn lại hầu như đều theo Hy Bình đến đây. Đương nhiên, Thi Nhu Vân vẫn chưa trở thành nữ nhân của hắn, chỉ có điều, nàng bản thân từng phát thệ nói là sẽ luôn theo đuổi hắn để tìm cơ hội báo thù - cứ mỗi khi nàng ta nói điều này với Vưu Túy, thì Vưu Túy lại chỉ cười hàm tiếu.

Trong số những nữ nhân lần này theo đến đây, có bốn người thuộc về Hy Bình, đó là không tính đến Tiểu Nguyệt, bởi vì mối quan hệ không bình thường giữa hắn và Tiểu Nguyệt cũng tựa như đám mê vụ kia, chưa thể nào khai sáng minh bạch được, hẳn cũng không ngu đến nỗi tự mình đi vạch đám mây mù đó ra cho thiên hạ coi đằng sau có ẩn giấu cái gì - thiên tài Hoàng Hy Bình hẳn tuyệt đối không tự tay làm cái việc ngu ngốc này.

Tại đây, chỉ có nữ nhân của Tứ Cửu là chiếm tối đa. Hắc hắc, nghĩ Tứ Cửu hẳn là loại người nào đây? Nhất đại phong lưu cầu chủng tử, tự nhiên phải có một đồng các mỹ nữ xinh đẹp vây quanh rồi.

Lăng Vô Tâm bản thân cũng không muốn đến, có lẽ là tại Lạc Thiên lừa hắn tới đây - Lạc Thiên gần đây cũng chỉ nói với hắn vài câu: Sư huynh, đạo này không còn có hứng thú đối với mi nữa sao?

Lăng Vô Tâm đương nhiên không phải là đối với mỹ nữ không còn hứng thú, chỉ là hắn hiện đang mơ tưởng đến Thái Âm thánh nữ. Luận về sự phong lưu, Lăng Vô Tâm luôn nói là mình chẳng bao giờ có ý đó, đâu có thể làm những việc mất thể diện như vậy được? Hắn thà liếm mông nữ nhân, còn hơn là đi xô nhằm giày của người khác. Lạc Thiên tự nhiên minh bạch cái cá tính này của hắn, nên mới dùng “cái mông” của Thái Âm thánh nữ để lừa hắn.

Kì thực, đôi mông trắng muốt này thật là hoàn mỹ, ai mà từng được thử qua một lần, có lẽ cả đời sẽ chẳng thể quên được!

Sau khi nghe được tin Thái Âm giáo tiến hành xâm nhập, Lạc Thiên lập tức tổ chức nhân thủ, các đại môn phái cũng phái người tình nguyện tới, những kẻ vô môn vô phái thì không cần phải đến, chờ mệnh lệnh từ phía lãnh tụ của Võ lâm minh chủ. Có điều thật tức cười là đám lãnh tụ này lại phân ra thành tứ phái: Võ Lâm Tứ Đại Gia, Minh Nguyệt Phong, Đại Địa Minh, Quyền Hành và tám nhân thủ tự hợp thành nhất phái.

Thật ra ngay đến cả Thiệu Lâm, Võ Đang và một số các danh môn chính phái khác vẫn luôn đi theo Minh Nguyệt Phong mà thôi.....

Bốn phái này tụ hợp lại thành một quần thể, nhân số tổng cộng lên tới 1000 người, lấy Gia Lăng trấn làm trung tâm, vì không tìm được nơi nào tốt hơn, nên tất cả bang chúng đành phân tán xung quanh, khi nào cần đến thì triệu hồi tập hợp. Cái đám võ lâm chính đạo nhân sĩ ám muội tụ hội tại Gia Lăng trấn đó thì khỏi phải nói, mồm thì luôn miệng phát ra những lời lẽ thanh cao, ngoài mặt thì giả như chẳng bao giờ làm chuyện gì đồi bại, nhưng dám cá là khối kẻ hiện đang du hí ở các lầu xanh

Đại Địa Minh trước đó đã bao thầu toàn bộ một tòa đại trang viên nằm ở phía bắc Gia Lăng trấn, lại còn bỏ ra ba ngày trời để chỉnh tu lại cho đàng hoàng tử tế, sau đó mới thỉnh Minh Nguyệt Phong và Quyền Hành, hai phái đứng đầu bao gồm những nhân vật trọng yếu, vào tạm trú, còn Võ lâm tứ đại gia thì bị bỏ lại bên ngoài, điều này cũng khiến cho rất nhiều nhân thủ của Võ lâm tứ đại gia vô cùng tức tối, cho nên họ quyết không ở gần cái gọi là “Bắc Lăng trang” đó, mà lại dời sang trú tạm ở một khu nhà dân nằm phía sau.

Khu nhà dân này chỉ rộng khoảng chừng 700-800 thước vuông, có vẻ như là quá nhỏ cho hơn 200 người đến ở, họ cũng liên tục phải từng nhóm khát cái vào Gia Lăng trấn xin ăn. Điều này quả thật cũng làm nhẹ bớt gánh nặng cho tứ đại võ lâm thế gia, bởi trong số họ cũng đã có hơn 100 khát cái - tất cả được an bài khát thực tại Long thành, nhưng bằng mà có tổng động viên toàn bộ, e rằng số khát cái sẽ còn tiếp tục tăng nữa.

Là Cái Bang tân bang chủ đương nhiệm - Tứ Cửu cũng tỏ ra rất sáng suốt, thấy được tình hình Long Thành lúc này, nên tiện cho đại đa số đám khát cái lưu tại đó, chỉ có một số ít lưu lạc xung quanh mà thôi. Đương nhiên, trước tình thế đó, võ sĩ của Võ lâm tứ đại thế gia cũng đành phải tìm cách lưu lại Long Thành.

Sau đó, tứ đại phái đành phải tạm trú tại một biệt viện với khoảng sân rộng, viện thì ở phía trước, còn sân thì nằm phía sau. Tứ đại võ lâm thế gia mỗi khi nghĩ lại thời điểm ban đầu khi mới đặt chân đến Long Thành, dường như họ đã bị Đại Địa Minh chơi xỏ, chúng thì ở nhà lớn phía trước, trong khi họ thì bị bố trí ở dãy nhà nhỏ phía sau, vậy có khác nào phải ngấm mông mà ngủ rầm thối của Đại Địa Minh? Thật ư không chịu được!

Nhưng, giờ đây không cần quan tâm là thế nào nữa, họ đã có được chỗ này, có thể dựng được lều trên sân rộng, quả thực còn tốt hơn gấp trăm lần so với việc phải ngấm mông người ta!

Đương nhiên, lúc này tâm lý ai cũng thắc mắc chung một vấn đề, là làm cách nào để tìm người đây? Phải a! Làm cách nào đây? Trấn này không chỉ phồn vinh mà lại còn vô cùng rộng rãi, người sống ở đây vô số, không biết Thái Âm giáo cùng giáo đồ thì tọa lạc ở đâu?

Đã đến đây từ hơn ba ngày trước, trong thời gian này, Đại Địa Minh vừa tranh thủ kiến tạo lại trang viên, lại vừa chăm chú quan sát mối quan hệ giữa các bên, kể cả giữa Minh Nguyệt Phong và các phái, đồng thời tìm cách tạo lập mối giao hảo tốt đối với họ, thêm nữa là tỏ ra lạnh nhạt đối với Võ lâm tứ đại gia. Bên cạnh đó còn tấn công các nữ giáo chúng của Thái Âm giáo, tựa hồ như là sợ họ mọc rễ ở đây sẽ gây khó khăn vậy.

Các cao thủ từ Tứ đại võ lâm thế gia đều minh bạch một điều rằng: Đại Địa Minh thực ra cũng chỉ dám khoe mẽ đàn áp đối với họ, chứ luận về tài lực, chúng chắc gì đã sánh được với Trường Xuân Đường. Cho nên cũng có nhiều kẻ tính đến việc nếu xui được Hoa Tiểu Ba quay về lấy tiền thì họ có thể sẽ xây dựng được một trang viên còn chắc chắn và huy hoàng hơn cả “Bắc Lăng Trang”, thậm chí xây luôn trước mặt chúng, hắc hắc, xem chúng sẽ lúng lộn lên như thế nào?

Hoa Tiểu Ba thực sự bị điều này làm cho vô cùng khó xử, hắn luôn phải thanh minh là vì còn đang chưa đủ tuổi vị thành niên, nên chưa được phép kế thừa tài sản của Hoa gia. Do bị o ép quá, khiến hắn không tự chủ được mới phun ra những lời như vậy, tên này chẳng lẽ lại không sợ lão bà của hắn nghe được hay sao? Ngắn gọn, Hy Bình dùng Ngũ Chỉ Sơn, Tứ Cửu thì xài Cầu Trảo, Triệu Tử Uy với Uy Hách Quyền cùng một lúc đánh hắn, hắn nhiều lần thoát được nhưng lần này quả là chỉ còn cách chịu trận thôi, đúng là xui xẻo.

Đối với Hy Bình thì việc xui xẻo nhất chính là Triệu Tử Hào đem lão bà của hắn đi theo, mỗi ngày đi ra đi vào, đều cố ý ôm cái đứa con béo phệ đó, miệng thì lẩm nhẩm “Con, sau này người cố gắng học vào, đừng có giống như kẻ khác..... làm ta không dám nhìn nhận.....” Hy Bình mỗi lần nghe cô ta lẩm nhẩm như vậy, lòng

không khỏi thỉnh thoảng nghĩ đến cảnh tượng trước mắt, dạng hần biến thành đứa bé đỏ nũng nịu ngậm vú mẹ vậy.

Cho nên ngày nào hần cũng chỉ muốn đi ra ngoài, chủ yếu là để tránh không phải gặp Hoa Tiểu Thiên, cứ mỗi lần chỉ vào tên nhóc đó - thực ra là đang dạy đời hần. Hôm nay cũng giống như vậy, đã đến Gia Lăng Trần này hơn bốn ngày rồi, hần lại dậy từ sớm đi chạy, bình thường thì hay đem Thủy Tiên và Đỗ Quyên theo, nhưng lần này thì đơn thương độc mã, khi hần từ chỗ các nữ nhân chạy ra ngoài, tam nữ ở lại trong phòng chỉ còn biết chống cằm nhìn mà không muốn cử động nhiều - đêm qua thực khiến cho các nàng vô cùng mệt.

Mọi ngày thì vô sự, nhưng hôm nay Đại Địa Minh lại triệu kiến muốn gặp mọi người bàn về chuyện truy tầm nơi tàng ẩn của Thái Âm giáo giáo đồ tại Gia Lăng trấn này. Đại Địa Minh tuy lòng rất muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề, nhưng trong việc này còn có nhiều người khác can dự, Lạc Thiên mới tính là phải khiến cho Võ lâm tứ đại gia ngập đầu bàn bạc công việc cùng với mọi người, bằng không, với thực lực của họ có khi lại gây thêm rắc rối cho Đại Địa Minh, thì hần làm sao có thể còn thời gian rảnh rỗi mà đánh Thái Âm giáo?

Buổi sáng sau khi tại Đại Địa Minh tranh cãi mà không có kết quả xong - Hy Bình bị Lạc U Nhi kéo vào trong khuê phòng ở phía sau, sự tình có biến chuyển, Lạc Hùng đã an bài để ba cao thủ có thể nói là ngang bằng với Hy Bình hần, đợi sẵn ở đó để đàm phán tiếp là: Lạc Thiên, Mộng Hương và Quyền Hành.

Còn về phía Hy Bình, căn bản không có quyền lực gì, nhưng ai cũng biết, trong cái nhóm cao thủ Tứ đại gia đó, ai cũng coi Hy Bình là người đứng đầu, tiếp quản quyền vị từ Hoàng Đại Hải, chân chính đương đương thiên tài Hoàng Hy Bình.

Thế cho nên, không ai muốn qua mặt Hy Bình, chúng nhân nhất quyết phải bàn bạc với hần cùng các nhân vật có thân phận, thương lượng những việc như tìm nơi ẩn náu của Thái Âm giáo, hay sau đó thì tấn công ra làm sao...

Ngoài ra, họ vẫn còn chưa biết nơi tọa lạc của Thái Âm giáo nằm ở đâu đây?

Mặc dù Gia Lăng trấn nằm ở tít tận phía tây, tên tuổi lại luôn bị sự nổi tiếng của dòng Mê Giang che phủ, tuy nhiên qua việc một số người luôn truyền miệng nhau sự so sánh giữa Bắc Lăng Trang với đại trang viện của Tứ đại võ lâm thế gia, một trang viện có chu vi hơn 2000 thước vuông, khuôn viên lại chứa đựng tới 5, 6 phân viên nhỏ, cho nên, việc địa danh này đột xuất được nhắc tới cũng chẳng có gì là kì lạ cả.

Tại Gia Lăng trấn có một toà trang viện trông vô cùng thanh nhã, nghe nói đã từng trải qua gần 10 năm lịch sử. Chủ nhân của toà trang viện này là một quả phụ đã hơn 30 tuổi, hoặc cũng có thể gọi là quý phụ - bởi vì bà ta rất giàu có, cho nên ở Gia Lăng trấn có không biết bao tráng nam, mãnh nam và các phong lưu công tử ôm mộng được trở thành tình phu hoặc xa hơn nữa là có thể trở thành đấng trượng phu của bà, nhưng nhiều năm trở lại đây, chẳng hiểu sao lại không hề thấy quả phụ ấy kiếm tìm tình phu hay trượng phu nữa.

Cái trang viện đó có danh vị là “Thanh Tâm viện”, nhưng cư dân ở đây thì lại quen gọi nó với một cái tên khác là “Quả phụ ốc”. Trong quả phụ ốc, người hầu kẻ hạ tính ra cũng không phải là ít, cao có thấp có, già có trẻ có, nam nam nữ nữ cộng lại cũng phải đến 50 - 60 người.

Khi Đại Địa Minh mới đặt chân đến đây, đương nhiên là cũng có điều tra qua trang viện này, ban đầu thì cũng hoài nghi rằng Thái Âm giáo ẩn cư tại đây, nhưng sau khi đã dò la thăm hỏi kỹ càng, thì nghe nói rằng trang viện này lâu nay vốn không có đón tiếp người lạ, nên họ cũng không thèm ngó tới nó nữa.

Hy Bình chung qui hiện tại cũng đã có ý với quả phụ này, nhưng quả phụ thì mãi vẫn cứ là quả phụ, họ ngoài mặt luôn tìm đủ mọi cớ để làm ra vẻ chán ghét những nam nhân tuần tú, cái cảm giác chỉ có thể nhìn mà không làm gì được khiến hần đôi khi hận không thể lao đến ngẫu nhiên, xé nát y phục của bọn họ, để xem họ có còn dám khinh thường nam nhân nữa hay không.

Hoa Tiểu Ba lên tiếng: “Nhất định là do cái tên trượng phu ác tâm vô tích sự kia chết sớm đã lưu lại cho bà ta toàn những kí ức thống khổ, cho nên mới không thèm nam nhân nữa. Như quả bà ta mà đối diện với Hoa Tiểu Ba ta, thì nhất định sẽ hiểu được rằng nam nhân trong thiên hạ quả là những động vật cực kì khả ái!”

Lời vừa mới nói xong, hấn lập tức cảm thấy một ánh mắt như có thể nghiền nát hấn phát ra từ phía Hi Bình, cộng với ngũ chỉ cứ như luôn dập dờn trên thiên linh cái, Hoa Tiểu Ba tức thì chuyển qua giọng nịnh nọt: “Như quả mà bà ta gặp gỡ tử phụ từ trước thì nhất định sẽ không bao giờ có thể trở thành quả phụ được.”

Hy Bình trở nên hiếu kì, bèn thu tay lại hỏi: “Tại sao? “

Hoa Tiểu Ba giải thích: “Vì khi nàng ta trở về âm gian, nhất định sẽ gặp được tử phụ đã chết ở đó đợi sẵn rồi.”

“Ái gia, Hoa Tiểu Ba, ngươi muốn nguyên rửa ta chết sớm hả ?”

“Không phải như thế, ý của đệ là, tử phụ thực sự có sức hấp dẫn rất lớn đối với họ, cho nên nếu nhờ tử phụ mà có xuống đó thì các vị tử tử nhất định cũng sẽ tự sát để được xuống đó bầu bạn cùng tử phụ thôi... Ối! Đau quá!”

Hoa Tiểu Ba dù có là “Thông linh cái” thì tối chung cũng bị Quyền Vương đánh cho tơi tả, y như rằng bị thiên tài Quyền Vương phát tiết gỗ một phát lên đầu hấn, sau đó Hy Bình nhìn về phía trang viện mà phát thệ: “Con mụ kia, dù ngươi có không muốn gặp ta, ta cũng nhất định phải vào tương kiến với ngươi. Đứng tường có tường cao mà ta không thể vào được. Ta sẽ về kiếm một cái thang khác còn cao hơn....”

“Tử phụ, huynh không biết sử dụng khinh công sao?”

“Ngươi mà còn nói thêm câu nữa, ta sẽ cắt cái đầu ngươi xuống để mổ xẻ ra xem não ngươi có phải đã biến thành óc trừ rồi hay không.”

Khinh công? Dám nói dèm pha một thiên tài như hấn không biết sử dụng khinh công, thật là chẳng biết gì cả. Hấn chạy nhanh đến ngựa cũng không bằng, cần gì cái thứ ấy? Nhưng hấn nhảy lên thì không được cao cho lắm - trừ những thứ không cao hơn chiều cao của mẹ hấn, còn lại tất cả những cái khác thì đều phải dùng thang. Phải a! Con người dùng thang đương nhiên là để trèo lên cao một cách dễ dàng, nhẹ nhàng và thoải mái! Thật là một phát minh thiên tài....

Hoa Tiểu Ba quả thực không hiểu cái ý tưởng này, không những hấn không minh bạch, mà toàn bộ những người ở đó cũng không minh bạch, chỉ biết là khi Hy Bình sắp sửa quay về thì họ cũng lập tức quay về theo thôi. Sau khi đã quay trở về, không hiểu là có ý tưởng mới mẻ gì mà hấn lại học tốc chạy về phía hậu viện của Bắc Lăng Trang .

Hy Bình không biết là từ bao giờ lại nghiện viết chữ, sau khi hạ cái môn bài của Lăng Gia Trang xuống - đương nhiên là phải dùng thang - rồi lại treo cái môn bài mới do hấn viết lên. Cái môn bài này thực ra là một mảnh gỗ mục được ghép lại, trên đó được hấn viết năm chữ: “Ta đập vào môn người.”

Chữ của hấn tuy không đẹp cho lắm, nhưng ý tứ của câu đó thì thực là rõ ràng, hấn nghĩ không ai có cái hứng thú sống ở hậu viện cả, sở dĩ hấn muốn treo cái môn bài tại đây, để hàng ngày “đập môn người khác” cho đỡ tức, trừ Tứ Cửu và Hoa Tiểu Ba tán dương cái môn bài treo ở đó thật tốt ra, còn lại ai ai cũng lắc đầu.

Sau khi đám người Bắc Lăng Trang biết được tin đó, thì gọi đến Võ lâm tứ đại gia là “Mao xí” (nhà cầu), những điều đó khiến cho đôi bên lại một trận đấu khẩu cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng thiên tài Hoàng Hi Bình đột nhiên phát hiện mình đúng là cần phải đi cầu thật sự, nên không muốn tranh cãi nhiều mà chỉ muốn mau mau giải quyết cái lộn để nhanh chóng chuồn đi.

Vào lúc này, cuộc đối thoại kinh điển của hấn, đến tận mấy trăm năm sau đã trở nên vô cùng nổi tiếng:

“Lạc Thiên, con mẹ ngươi tưởng ta không dám đập ngươi xuống hố cứt được ư?”

“Ngươi tự phụ cho rằng mình có khả năng đó ư?”

Ta sao không làm được, ngay bây giờ ta sẽ ném ngươi xuống hố cho ngươi tắm phân chó, ném phân vào mặt ngươi —! Đừng có cản ta... Đại Hải, Lôi Long, Triệu Tử Hào, ba cái tên hỗn đản này, mau thả ta ra Ta phải đi tháo cống ngay bây giờ, khó chịu quá rồi! Ta sắp không chịu đựng được nữa, nhanh lên!”

Ba người lập tức thả hấn ra, rồi trông theo bóng hấn phóng như bay về phía nhà xí.

Tới khi hắn vào nhà xí xong, lúc chạy ra thì đã không thấy Lạc Thiên đâu cả, chắc chắn cái tên Lạc Thiên này sợ hắn làm thật nên chạy trốn đây mà! Hắn trong lòng cảm thấy hỉ hả, thay vì vào gặp bốn mỹ nhân và Tiểu Nguyệt thì hắn lại quay về Gia Lăng trấn chơi bời, nhưng Gia Lăng trấn thì cực kì giộng lớn, tuyệt đối không thể dùng bước chân để đo đếm được, hắn rút cuộc lượn lờ hết hai ngày, đi đến khi chán thì thôi. Đặc biệt mỗi lần khi hắn đi ngang qua Quả phụ ốc, thì tâm lí cứ như có một cái nút buộc cần phải mở, cuối cùng quyết tâm nhất định phải lên vào trong xem thế nào cho hết tò mò trong lòng.

Vào sáng sớm hôm sau, hắn hạ quyết tâm hành động. Đêm hôm qua hắn đại chiến tam nữ, đến khi tỉnh dậy thì họ vẫn còn đang ngủ chết mê chết mệt - cũng may, chứ không mà họ còn thức, chắc chắn sẽ rủ Thi Nhu Vân và Tiểu Nguyệt đi cùng làm cản tay cản chân hắn.

Hắn quyết định lần này phải hành động bí mật, không thể kể cho các nàng biết được, thân là thiên tài như hắn thì làm cái gì mà chẳng được, nhưng nữ nhân thì làm sao như thế được?

Khi xung quanh sương mù vẫn còn dày đặc, Hi Bình bí mật lên về phía hậu viện của Quả phụ ốc, đó là nơi đối diện với dòng Mê Giang, trên vai hắn là một cái thang dài đến gần 7 thước mà tối hôm qua mới làm được.

Dựa tạm cái thang vào tường viện của Quả phụ ốc, hắn đắc ý cười: “Đừng có tưởng ta chỉ biết đánh nhau thôi, hê hê, ta còn nhiều bản sự khác mà không ai có thể biết, cái thang này ta đóng ra vừa cao lại vừa chắc, hắc hắc!”

Nhìn quanh bốn phía không có người, dựa cái thang vào mái tường Quả phụ ốc, hắn nhìn đông nhìn tây xem có chỗ nào thật thích hợp để dựa thang vào để trèo lên không, vì cái tường này chính là ranh giới ngăn cách bên ngoài với phòng ốc bên trong, quan sát tình hình chắc chắn, hắn nhẹ nhàng từng bước từng bước nhanh chóng trèo lên suýt chút nữa thì bị đám mảnh sành trên bờ tường làm xước.

Cũng may Hy Bình da thịt rất dày, nên không sợ đám mảnh sành đó, thuận tay liền đập nát cái đám chướng ngại vật đáng ghét ấy, giả như lúc đó mà có ai đến gần thì chắc sẽ nghe được tiếng sành bị đập vỡ.

Ngồi trên bức tường ở chỗ vừa dọn gọn gàng đó, hắn phóng mắt nhìn bốn hướng, định để cái thang ở đó, nhưng lại thấy khoảng cách giữa bức tường và cái phòng gần đó chỉ cách nhau có khoảng hai thước thôi! Hắn mà biết thì triển khinh công cao siêu thì chỉ vào cái là qua ngay.

Ta nghĩ ra rồi! Hy Bình lẩm nhẩm tự thoại, nước bọt bắn tứ tung, khệ nệ bê cái thang lại, kê tựa chắc chắn vào giữa bức tường và mái nhà.

Cái tường này cao khoảng năm thước, khoảng cách từ đất tính lên mái nhà cũng chỉ khoảng 6 thước thôi, đại khái cũng cao, vì cái thang này chủ yếu là làm để trèo, nên để cho an toàn, hắn xoay dựa vào hai bên cho thật chắc chắn - chỉ sợ cái mái đó không chịu được trọng lực mà vỡ ra thôi, nhưng Hy Bình thì không lo lắm, công lực của hắn không tệ mà khinh công cũng có chút thành tựu, cho nên thân thể tuy có to lớn, nhưng lúc này có thể trở nên nhẹ nhàng hơn.

Chuẩn bị xong xuôi, hắn bắt đầu leo qua.. Hắc hắc, móng vừa rời khỏi tường, hắn chợt nghe một tiếng xé vải “Xoẹt”, thiên tài hoảng kinh, nguyên lai là bên trái hắn mắc vào đám mảnh chai mảnh sành, trong khi hắn khởi động đã kéo xé cái quần của hắn ra làm đôi, thật là xui hết mức mà, trong thâm tâm hắn lại tự an ủi mình, thôi nhờ đó mà lại có quần mới để mặc.

Cho nên hắn lại tiếp tục di chuyển tiếp, lúc này vừa mới sáng sớm tinh mơ, phần lớn mọi người ở trong viện còn đang say giấc nồng, nên không thể có ai nghe được những thanh âm kì lạ ở trên mái được, mà nếu có nghe được, thì cũng mơ mơ màng màng cho là con mèo hoang nào đó lại chạy rông trên mái.

Hy Bình đưa mắt chăm chú kiểm tra mái ngói, quan sát chán chê, thấy các mái ngói trông rộng rãi, làm từ vật liệu tốt, hắn leo trèo qua lại mà không thấy vỡ ngay lập tức, khiến hắn tự phụ tự khen mình khinh công thật cái thế a.

Ngồi trên mái ngói, hắn bắt đầu nghĩ tới việc cất giấu cái thang chứ cứ để thế này thì cũng không ổn, mà nếu hạ xuống, nhờ có ai nhìn thấy lại đem đi mất thì sao, thật là không ổn, làm sao đây?

Hắn trong đầu bỗng nhiên vì việc này mà căng ra suy nghĩ, óc thiên tài nghĩ đủ cách nhưng chung qui vẫn chưa tìm ra được đáp án, cảm thấy hơi mệt, hắn liền ngã lưng xuống mái nằm, thấy thoải mái, nghĩ chắc

là tại hôm qua hấn ngủ không được nhiều. Thế nào mà chốc lát hấn vô tâm ngủ thật, đang mơ mơ màng màng, hấn chợt nghe tiếng thiếu nữ cười nhẹ, giật mình tỉnh lại, tự hỏi, hay là lão tử ta đang mơ? Sau khi nghe ngóng thấy thực sự quả là có tiếng cười từ phía dưới mái ngói vọng lên.

Hy Bình sắc tâm chợt hứng khởi, lập tức biến ngay thành thiên tài sắc lang, tưởng tượng cảnh sắc bên dưới, bởi vì hấn vừa nghe thấy có tiếng nước khuấy động từ đó phát ra, lập tức chú tâm lắng nghe cuộc đối thoại:

“Tiểu thư, sao sáng nào cũng phải tắm vậy?”

“Lam Ngọc, người đã kiểm tra xung quanh đây chưa?”

“Tiểu thư còn chưa trả lời muội mà...”

“Ta cũng không biết nữa.” Thanh âm này cực kì diễm mĩ, ẩn chứa bên trong một khí chất cao quý, chắc chắn là từ miệng nàng tiểu thư này phát ra.

“Chắc là để bảo trì thân thể thánh khiết của tiểu thư.” Thanh âm của một nữ nhân khác vang lên.

Nàng tiểu thư đó đột nhiên phát ra âm thanh kiều mị thành tiếng kêu: “A, Tử Ngọc, người đừng dùng lực xoa mạnh quá, làm ta đau.”

Nằm trên mái nhà nghe trộm, Hy Bình tủm tỉm cười, hấn lúc này đã nhích người lên một chút ít, ghé cổ nhìn toàn bộ quang cảnh phía dưới.

Cái phòng này quả thực là rất rộng, đáng tiếc là hấn nhòm qua khe ngói chỉ thấy được một phần, nền nhà được lát toàn ngọc bích thuần khiết, bao trùm một phạm vi khoảng 20 thước vuông, tường thì lát bằng sứ thượng hạng trắng tinh thanh cao trang nhã, hướng tầm mắt sang một chút là một ô cửa sổ nhỏ màu lam, phía bên trái cửa là cái giá để đồ, trên đó có treo 5 bộ áo khoác sau khi tắm với năm màu khác nhau.

Cửa chính thì nằm phía bên phải, đại khái cách đó ước chừng khoảng vài thước là một cái bồn tắm trông thật lộng lẫy xa hoa.

Dục trì này cũng được xây lát bằng sứ trắng tinh thuần, có lẽ cũng sâu khoảng hai thước, gần đó có một vòi nước đẹp đẽ xả nước nóng ấm xuống dưới, hơi nước lan tỏa ra khắp phòng, phản phát ánh sáng của ngọc bích, trông thật huyền hoặc đến mê người.

Giữa khung cảnh mê hoặc ấy, năm thiếu nữ không một mảnh vải che thân đang đứng ở giữa bồn tắm.

Hy Bình chăm chú nhìn thiếu nữ đứng một mình giữa bốn nữ nhân kia ở ngay phía dưới hấn, nàng ta để cho thiếu nữ có cái tên Tử Ngọc đứng phía trước lau rửa đôi nhũ phong thánh khiết của mình, đôi nhũ phong đầy đặn hoặc này có vẻ như rất mẫn cảm, khi nước ấm nóng dội lên, mặc dù Tử Ngọc kì cọ rất nhẹ nhàng nhưng cũng khiến nàng ta phải khẽ rên lên.

Vì hơi nước cũng như khoảng cách ở khá xa nên hấn không nhìn rõ được khuôn mặt của các nữ nhân đó, nhưng có thể khẳng định họ chắc chắn là mỹ nữ, nhất là mỹ nhân đứng ở giữa thì nổi trội hơn cả.

Bốn nàng còn lại lần lượt giúp tiểu thư tắm gội các chỗ khác.

Hy Bình một khi không gặp phải mỹ nữ thì thôi, khả năng kiềm chế cũng lớn, không đến nỗi nước bọt chảy tùm lum - trước kia nhìn bảy thiếu nữ tắm hấn đã chảy cả máu mũi, giờ phút này thì thực sự là không chỉ nước dãi chảy tung tóe nữa, mà thực sự là vô thanh vô tức chảy thành dòng, trong phòng lúc này năm thiếu nữ chợt kinh ngạc, ngược đầu nhìn lên, dòng nước dãi xảo hợp thế nào lại chảy đúng ngay vào cái miệng nhỏ xinh xinh của nàng đột xuất quá khiến nàng ta không kịp phản ứng gì cả, nuốt trôi xuống bụng.

Bị phát giác - Hy Bình đại kinh!

Đám nữ nhân xấu hổ thẹn thùng la hét om tóe, lúc này hấn muốn đứng dậy trốn đi, nào ngờ chỗ hấn đứng lại là chỗ yếu nhất của cái mái, nên vừa đứng thẳng người dậy thì chỗ mái ngói đó bỗng sập xuống, khiến hấn bất thành linh rơi xuống dưới.

Hy Bình tâm tưởng: chuyện này xảo tiểu thế nào nhất định cũng bị nữ nhân cường gian thê thảm

Lần cường gian này chắc mãnh liệt lắm đây!

“Bùm!” Thanh âm của một vật nặng đập vào nước vang lên, thiên tài Hoàng Hy Bình hần rơi tòm vào trong bồn tắm, khiến cho nước bắn tung tóe khắp phòng, năm thiếu nữ mình không mảnh vải che thân kêu trời kêu đất, do quá bất ngờ nên không biết phải trốn vào đâu.

Từng đóa hoa nước bay lên rồi ào ào đổ xuống, ngũ nữ yếm tay che ngực ngây ngô nhìn chằm chằm vào nam nhân phía trong bồn, nhìn khí thế cao lớn hùng dũng của hần, thân thể cường tráng ẩn hiện do nước làm ướt hết quần áo, bám chặt vào lớp da của hần, khiến từ thân thể đó toát lên một vẻ tiêu sái tuấn tú, cường tráng nam nhi nhất thời!

Lắc đầu thật mạnh giữ đi những giọt nước bám trên tóc, hần từ trong bồn nhìn ra xung quanh, rồi cười trêu đùa năm mỹ nhân đang nhìn về phía hần, mắt thì như dán chặt vào thân hình của nàng tiểu thư xinh đẹp đó

“Đại đảm dân tặc!” Ngũ nữ đồng thanh tru chėjo.

“Ta thật có đảm, nhưng nhất định không phải tặc.”

“A” một thanh âm kinh hãi từ miệng của Hy Bình phát ra, nước trong bồn bắn lên dữ dội ra xung quanh, nguyên do là cái cô nàng tiểu thư đang che ngực kia đột nhiên song chưởng hướng tới hần phát kinh, Hy Bình chẳng kịp có một khắc nào để nhân định tình thế thì chưởng kinh đã phóng tới mãnh liệt chấn thẳng vào ngực hần, đánh hần từ trong bồn nước bay bật ra phía sau

Thấy hần bỏ chạy, đám nữ nhân gần như cùng lúc chạy nhanh về phía để quần áo, lấy vội cái áo tắm khoác nhanh lên người, xông lập tức truy đuổi.

Bỗng nghe có tiếng kêu kinh chấn từ phía quả phụ phòng vọng ra, đám nữ nhân bọn họ lập tức đổ xô về hướng đó.

Ngũ nữ thi triển thân pháp, từ trên bức tường của toà viện nhìn thẳng về phía trước phát hiện ra bóng của Hy Bình đã dần mất ở phía xa. Năm người thoảng nhìn nhau trong giây lát, tâm linh gần như tương thông hội ý, lập tức chia ra năm hướng truy tầm bao vây hần, trong đó có nàng tiểu thư thì cứ phương hướng chánh diện mà lao tới, tức là hướng tới bờ của dòng Mê Giang .

Dòng Mê Giang cách mấy căn phòng của đám quả phụ thực không xa lắm, với thân thủ của mình, nàng tiểu thư nọ trong chớp mắt đã sắp tới bờ Mê Giang, nhìn thấy hình dáng ướt như con gà bị dội nước của Hy Bình, không nói gì lập tức muốn động thủ ngay khi đến nơi.

Hy Bình quát: “Từ từ đã, trước khi động thủ giết ta, nàng phải cho ta biết lí do chứ?”

Lúc này hần lại còn muốn biết lí do?

Tiểu thư đó quả nhiên đình chỉ động tác, chăm chú nhìn nam nhân trước mặt, có lẽ từ lúc sinh ra cho đến giờ nam nhân này là người tuấn tú nhất mà nàng đã từng gặp, nàng ta từ nhỏ đến lớn phần nhiều là sống với nữ nhân nên gặp gỡ nam nhân rất ít, nhìn Hy Bình lúc này thì đơn giản cho là một nam nhân thật anh tuấn - thực chưa gặp qua bao giờ.

Như quả nàng ta mà nhìn vào gương lúc này, thì nhất định sẽ thấy mặt mình đang đỏ lựng.

Hy Bình đồng thời cũng chăm chú nhìn nàng ta, cảm thấy nàng ta có nét nữ nhân cổ điển, vừa nhu hòa nhưng cũng đầy thánh khiết. Nếu so về khuôn mặt mỹ miều, nàng ta quả thực có thể so sánh ngang hàng với Mộng Hương và Thủy Khiết Thu, thật ra cũng có chút phân biệt, ở nàng cho người khác cái cảm giác vừa văn nhả vừa điểm chút kiều khí, hoặc có thể nói là nét ưu nhả thanh khiết cổ điển.

“Lúc trước ngươi đã nhìn được cái gì?”

“Ta thấy nàng tắm.” Hy Bình là một thiên tài về thành thực, đã dám nhìn thì dám nói, thật đáng biểu dương.

“ Ngươi...” Nàng tiểu thư vừa tức vừa xấu hổ, lúc này đến cổ cũng đã đỏ lựng lên.

Bộ áo khoác của nàng thật mỏng manh, nhưng giữa trời lạnh thế này, đột nhiên bỗng cảm thấy nóng bừng, Hy Bình ngược nhìn tấm bạch y mong manh che đầy thân thể nàng, phía trên đôi nhũ phong không che đầy được hết nét hồng hồng của da ngực, đáp lời: “Nàng dám mặc áo tắm để truy đuổi ta ? “

“Tên dâm tặc người hãy để lại tính mạng. “ Nàng lúc này không thể chịu đựng được nữa, thân ngọc phi lên, song chưởng phát ra một luồng bạch quang nhằm hướng Hy Bình ào ào phóng tới.

Hy Bình lùi bước lại phía sau, song thủ nhất động, thân thể nhanh chóng lượn cong, “bùm”, lao xuống nước, sau đó trôi lên, nhìn thiếu nữ đang ngậy ngốc đứng đó, cười nói: “Nàng muốn bơi không? Nếu thực sự muốn giết ta, dám xuống đây giết thì ta hứa sẽ không bơi mất đâu.”

Thiếu nữ nhìn hần lượn lờ bơi ra phía xa, sợ hần chuồn mất nên không phát chưởng nữa, lúc này nghe hần nói, nàng quả thực muốn nhảy ào xuống nước tử chiến giết hần, nhưng dù gì cũng là một nữ hài tử, đầu tiên có chút bất tiện, như quả thủy tính không bằng hần, khả năng bị hần chế trụ không phải là chuyện khó xảy ra.

Vừa tức vừa do dự, rốt cuộc nàng vẫn không dám nhảy xuống nước, ngó về phía hần quát: “Dâm tặc, có giỏi thì quay lại đây.”

Hy Bình chung qui biết nàng ta không dám xuống, cười hì hì trêu: “Ta nhát lắm, ta không lên thì nàng làm sao?” Phải biết, hần vừa nhận một chưởng của thiếu nữ đó, hiện tại ngực vẫn còn đau, chẳng thoải mái tí nào.

“Ta” Thiếu nữ đó đối với thiên tài gia vô lại Hoàng Hy Bình thật vô phương không biết nói sao, dậm chân tức tối, tay trở hướng Hy Bình, uất ức: “Người”

“Hê hê, cái phong thái lúc nàng tức mình dậm chân thật là động lòng người. Ta cứ tưởng sẽ thấy toàn quả phụ, nhưng nhìn thấy được nàng, có lẽ ông trời thưởng cho ta vì cái công hôm nay dậy sớm. Ta phải đi bắt vài con cá đã, đợi khi nào nàng có thể nói được vài câu tốt hơn, ta sẽ đem cá nướng về vừa ăn vừa nghe nàng nói.”

Muốn bơi lợi bắt cá lúc này ư? Hy Bình thực là quái quỷ, hần thực ra chỉ muốn trêu đùa mỉa mai thôi .

“Dâm tặc, có giỏi thì lưu danh lại, lần sau gặp ta sẽ giết người.” Nàng ta thực ra chỉ muốn Hy Bình sẽ nói tên lại, để cho nàng sau này dễ tìm cừu và truy sát. Nào ngờ.

“Tên của ta ư? Được, nàng nghe cho tốt vào, thiên tài hình địch quyền vương và cũng là thiên tài hình địch ca thần, đó là hai cái tên mà ta thích nhất, nàng muốn chọn cái nào? Quyền vương tốt hay Ca thần tốt hơn?”

Nói xong liền lặn xuống bơi đi mất. Sau khi ra một chỗ khá xa , trôi nên ngó lại phía mỉa mai đang đứng lần cuối cười tủm tỉm, rồi lặn xuống tiếp tục bơi đi.

Trên bờ lúc này mỉa mai nữ đó nộ hỏa công tâm, lửa giận bùng cháy trong tim tưởng như không thể dập được.

“Tiểu thư, chúng ta vẫn chưa bắt được tên dâm tặc đó.”

Nghe thanh âm những bước chân người chạy đến gần, nàng ta phẫn uất rửa: “Hần nhào xuống nước bơi đi mất rồi, khiến ta không có cơ hội giết hần, tử dâm tặc, tên hỗn đản trời đánh.”

“Đình Đình, xảy ra chuyện gì?” Mỉ phụ dẫn đầu chột hỏi.

“Sư phụ, tên dâm tặc đó ngó trộm con tắm.” Nàng ta quay mình lại, vừa giận vừa xấu hổ nói.

“Khi con tới đây, phải chẳng hần đã ở dưới nước rồi?”

“Con và hần có nói vài câu, lúc chuẩn bị giết hần thì hần nhảy xuống nước bơi đi mất.”

“Với thân thủ của con sao lại có thể để hần đào thoát được? Như quả là tại hần trốn dưới nước từ đầu thì có thể, có lẽ”

“Sư phụ, đồ nhi quả thật muốn giết hần mà, nhưng không thể bắt được hần.”

“Thật khó tưởng tượng, hần còn để lại cái thang ở bên tường, chắc không phải là người trong võ lâm, không biết khinh công, đương nhiên cũng không biết võ công, con hoàn toàn có thể phát hiện ra hần nấp trộm trên mái nhà, sao lại để hần thoát khỏi tầm mắt? Điều này thật không biết nên nói sao?”

“Nhưng nếu hấn không biết võ công, vì sao lãnh một chưởng toàn lực của con mà không tổn hại một chút nào cả?”

Phải a! Hay là võ công học được từ sư phụ nàng luyện chưa đến nơi đến chốn?

Một câu hỏi tưởng chừng như dễ mà lại không thể trả lời được. Nếu Hi Bình có mặt ở đây chắc chắn hấn sẽ gào hỉ hả đáp:” Vì ta là một thiên tài mà. He He.”

Mĩ phụ nghi vấn hỏi: “Thực có chuyện đó ư?”

“Dạ, không sai tí nào.”

Câu trả lời thoát nhanh ra từ miệng của năm thiếu nữ, trung niên mỹ phụ càng có cảm giác kì quái, bèn suy nghĩ một hồi rồi nói : “Việc này hãy tạm để sau truy cứu, Đình Đình, con hãy theo ta, ta có việc muốn nói với con.”

.....

“Đình Đình, con có biết vì sao ta dẫn con tới đây không?” Trung niên mỹ phụ hỏi, lúc này, trong phòng chỉ còn có mỗi bà ta và tuyệt mỹ thiếu nữ đã làm cho Hi Bình nhìn đến chảy nước miếng.

“Con không biết.”

Trước khi đến đây, ta đã quyết định lập con làm tân thánh nữ, kì thật việc này không phải là do Thái Âm giáo mà là chủ ý của ta, sau khi nghe ta giải thích thì mọi chuyện đều phụ thuộc nơi con, nhược bằng con không đồng ý, con vẫn có thể hoàn toàn dùng danh nghĩa của Thái Âm giáo thánh nữ đưa Thái Âm giáo giáo chúng qui hồi Tây Vực.”

“Sư phụ”

“Đừng vội nói, hãy bình tĩnh ngồi nghe sư phụ nói đã.”

“Hai mươi năm về trước, ta khi đó vừa lên nhậm cương vị thánh nữ, đã cứu một nam nhân đào vong từ Trung Nguyên trốn qua, người đó tên là Lâm Khiếu Thiên, ta lúc đó không hề biết rằng người này vốn là ma nhân nổi danh ở Trung Nguyên - Huyết Ma. Thực sự, hấn đúng là ma nhân, nhưng lúc mới gặp ta cũng không hình dung được hấn là một ác nhân, chỉ biết hấn là một người sắp chết cần được cứu, hấn toàn thân đầy dấu huyết tích đã khô, hiển nhiên là đã lẩn trốn khá lâu ở Tây Vực, ta lúc đó cũng không biết hấn từ đâu và tại sao lại chạy đến nơi này, có lẽ nguyên nhân chỉ có mình hấn biết.”

“Về sau ta nghe từ miệng hấn kể rằng, hấn chính là truyền nhân của Huyết Sát Môn, chính thị là chân truyền đệ tử của Huyết Sát Chân Quân. Huyết Sát Chân Quân và Nguyệt Như Sương thánh nữ của chúng ta thì thật có cừu hận thâm sâu, nhưng đối với Thái Âm giáo thì lại không có quan hệ gì cả.”

“Lại nói về Nguyệt Như Sương, không có gì đặc biệt cho lắm nhưng trượng phu của nàng ta lại rất có tiếng tăm - Đại Địa Vũ Tôn Lạc Sơn!”

“Căn cứ theo chuyện kể lại từ thế hệ này qua thế hệ khác thì thật ra Lạc Sơn là người Thiên Trúc, hùng vĩ tuấn vũ, lần đầu gặp được Nguyệt Như Sương thì đã như là đôi thanh mai trúc mã, Lạc Sơn đại danh tại Trung Nguyên võ lâm là Bách Chiến Bất Bại đầy thần thoại, Nguyệt Như Sương si mê hấn, dời bỏ chức vị Thái Âm thánh nữ, theo hấn trở về Trung Nguyên, sáng lập Đại Địa Minh, hiện tại là đối lập với chúng ta.”

“Sư phụ, vậy lần này, chúng ta không phải tiềm nhập Trung Nguyên đối đầu với võ lâm, mà chính là muốn đả kích Đại Địa Minh?”

Mĩ phụ ho nhẹ một tiếng, tiếp tục kể: “Những điều sau ta sẽ kể cho con đều là ta nghe từ miệng của Lâm Khiếu Thiên. Hãy tin ta, chuyện đó tuyệt đối chân thật, mặc dù hấn là ma nhân bị Trung Nguyên võ lâm thù sẽ đuổi tận giết tuyệt, nhưng sư phụ lại tin tưởng từng lời hấn nói. Có người kể lại rằng, Huyết Sát Môn hai đời kể truyền đều không còn có chút nhân tính nào, đó là vì Huyết Sát Chân Quân và Huyết Ma đã giết quá nhiều người.”

“Thật ra, họ tất cả đã quên mất một điều, mỗi một người trong mình đều ẩn giấu thú tính, sai lầm là ở chỗ, nhiều người tự ý muốn xây dựng riêng cho mình một thế giới hoàn hảo tráng lệ và muốn quét sạch những

kể bị cho là dị nhân hay tà nhân. Trong thâm tâm của sư phụ, Huyết Ma tự thật cũng là có tính người, chuyện người giết người đâu có đáng gờm tới ta.”

“Để ta kể tiếp cho con nghe về cổ sự của hai thầy trò bọn họ.”

“Huyết Sát Chân Quân nguyên danh là Lang Tiểu Thiên, được Huyết Sát Môn đệ bát đại chương môn nhất được từ trong bầy sói, thế cho nên mới lấy họ là Lang. Trong huyết dịch của ông ta cũng lưu động thâm tình và cường hãn của loài sói, ông ấy đối với Huyết Sát Môn thực sự là có võ học thành tựu tối cao nhất trong tất cả các đời.”

“Từ nhỏ ông ta và tiểu sư muội đã là một đôi thanh mai trúc mã, lúc thành nghệ thì xuất sơn ngang dọc giang hồ, Địa Tàng Vương Thi Kiếm Minh có dã tâm với sư muội yêu quý Thượng Quan Diễm của ông ta, vào lúc ông ta nghiên cứu tu luyện Địa tàng Võ học, nhân lúc phải bế quan, hẳn mê gian Thượng Quan Diễm, khi Lang Tiểu Thiên quay lại thì hối hận không kịp vì sự đã thành. Chỉ đọc thấy huyết tích của sư muội trước khi tự sát chết: Tiểu Thiên, muội thực không còn mặt mũi nào gặp lại chàng nữa, xin hãy giết Kiếm Minh báo thù cho muội.”

“Lang Tiểu Thiên sau khi mai táng sư muội yêu, tự thân một mình tới Địa Ngục môn, cùng với Kiếm Minh sinh tử huyết chiến. Kiếm Minh đánh không lại, thảm bại thối lui, xúi Địa Ngục môn hơn 1000 môn đồ quần dũng kháng cự, Lang Tiểu Thiên vô lực sát tử Kiếm Minh, một thân huyết sát chống lại, cuối cùng quyết định đào vong, thân cũng bị trọng thương, mở một đường máu thoát ra khỏi vòng vây đó. Người ta kể lại, trong trận chiến này, Địa Ngục Môn chết hơn 700 đệ tử, thật là một chuyện chấn động.”

“Lang Tiểu Thiên sau này trốn thoát, trọng thương hôn mê tại thâm sơn bí lộ, được Ngọc Xà Yêu Cơ vô tình đi qua cứu chữa, ông ta quả thật không biết rằng đóa hoa trông hiền dịu đó lại là một dâm đảng nữ nhân khét tiếng. Trong những ngày tháng trị thương, cảm động trước sắc đẹp và sự dịu dàng của bà ta, cũng vì cảm ơn cứu mạng, ông ta tự có cảm tình, trái tim như là con thuyền đã thả neo dừng ở bến đợi, toàn tâm toàn ý yêu thương cứu mệnh ân nhân của mình - người bị vô lâm chánh đạo thóa mạ là Bất Thế Yêu Cơ.”

“Nhưng, phàm đã là nữ nhân, khi yêu họ cũng hết lòng vì yêu. Ngọc Xà Yêu Cơ trước khi gặp và yêu Lang Tiểu Thiên, chính xác dâm uế vô bì, cũng bởi vì bà ta là Ngọc Xà Môn môn chủ đầy dâm đảng, bản thân cũng có một tao ngộ bi thảm. Lúc 16 tuổi thì bị một nam nhân chiếm đoạt xong thì khi phụ nữ bỏ rơi nàng ta nên từ đó, không tin vào chân tình, đã biến thành người thống hận nam nhân, cho nên quyết tâm quyến rũ nam nhân thiên hạ, sau đó hút lấy nguyên dương của họ luyện công, hại rất nhiều mạng nam nhân, thật không thể ngờ được.”

“Lang Tiểu Thiên bề ngoài mị lực trời phú cộng với tấm thâm tình như đã tưới lên sức sống của đóa hoa tưởng như đã bị vùi nát sâu thẳm trong bóng đêm, xâm nhập vào tâm tưởng của nữ tử này, khi nàng ta biết được, vì người mình yêu mà Lang Tiểu Thiên dám đơn thân độc chiến Địa Ngục Môn thì trái tim đã không biết từ lúc nào bị hán tử này chinh phục rồi. Một nam nhân vì tình yêu mà không quản sinh tử, không sợ dư luận dèm pha, ngoan cường đối diện với số mệnh, vì báo cứu cho người phụ nữ mình yêu quý nên mới bị biến thành một đồ phụ với bản tính ma nhân như vậy.”

“Nàng ta như một đóa hoa bị thâm tình và huyết tính của nam tử đó lay động Hoa Nhu, tuy thân là một dâm đảng nữ nhân, nhưng dù gì cũng là một nữ nhân. Đình Đình, trong tim của những nữ nhân luôn ẩn chứa quan hoài và nhu tình, khi chúng ta yêu một người, không kể người đó là anh hùng hay tài tử, hay là chính nhân quân tử, khi người phụ nữ đã yêu thì yêu vô điều kiện. Chính vì điều đó tim của người phụ nữ đang yêu luôn phải đau khổ khi rời xa, luôn muốn áp sâu vào trong lồng ngực của nam nhân yêu dấu, điều đó tưởng chừng đối với nữ nhân vô pháp cự tuyệt a!”

“Hai con người đã thương yêu tương ái như vậy... cô gái hoàn toàn tan biến vào trong tình cảm của nam nhân đó, sau khi bị nam nhân đó ruồng rẫy khi phụ thì lại biến thành người đi chiếm đoạt lừa dối những nam nhân khác ...”

“Đương nhiên, Hoa Nhu thân lại mang danh dâm ác, cho nên chánh đạo vô lâm cũng không thể dễ dàng quên được, cũng bởi vì hai người bọn họ đều chung sống với chánh đạo vô lâm trong cùng một thế giới, có lo sợ thì cũng làm sao tránh khỏi, một người là sát nhân vương cái thế, một kẻ thì là dâm phụ ác danh. Vì trận chiến giữa Lang Tiểu Thiên và Địa Ngục Môn, cho nên thanh danh của Lang Tiểu Thiên chỉ sau một đêm đã lan truyền khắp thiên hạ, và cũng bởi vì trận đại chiến đó mà giới chánh đạo vô lâm đã tặng cho

ông ta cái danh hiệu Huyết Sát Chân Quân. Từ đó, cái tên Huyết Sát Chân Quân gần như đã trở thành bất tử, sau đó tiềm nhập vào danh sách các tuyệt đại cao thủ võ lâm.”

“Cũng từ đó Hoa Nhu quyết tâm toàn ý yêu Lang Tiểu Thiên, trong lúc li khai Lang Tiểu Thiên quay trở về Ngọc Xà Môn thì bị người tình cờ phát hiện, theo dõi và biết được tổng đàn sở tại của Ngọc Xà Môn, sau đó thông báo cho đại biểu võ lâm chính nghĩa lúc đó là Lạc Sơn. Lạc Sơn liên hợp với Thiên Tự lão nhân và Thiên Si Đại Sư, suất lĩnh Đại Địa Minh, tứ đại võ lâm thế gia, Thiếu Lâm lấy danh đại biểu cho chánh phái võ lâm, chưa đầy một đêm tấn công Ngọc Xà Yêu Cơ cùng với Ngọc Xà Môn 200 môn đồ, tất cả đồ sát không thương tiếc.”

“Họ biết được Hoa Nhu đã quay về Ngọc Xà Môn, nên quyết tâm giết gọn cả mẻ.....”

“Tin tức này lập tức lan truyền đến tai của Lang Tiểu Thiên, liên tục mất đi hai người phụ nữ yêu dấu, ông ta bị thống tâm can đau khổ cùng cực, thề rằng cứ phạm gặp võ lâm chánh phái nhân sĩ là tận sát! Trước khi hoàn thành tâm ý này, ông ta có quay trở về sư môn lần cuối... Sư phụ của ông ta nói trong nước mắt: “Hải Tử, Địa Tạng Vương một tháng trước do bị trọng thương nặng quá, lúc vận công bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, sự báo thù vì Diễm Diễm của con ta đã nghe và hiểu, con quả nhiên không thẹn là xuất thân từ dòng họ Lang, nhưng còn về việc báo thù cho Hoa Nhu, con hay là nên quên đi.” Nhưng Huyết Sát Chân Quân trong lòng chỉ có một chữ thay cho câu trả lời: Không.”

“Ông ta quì trước mặt Thượng Quan Anh, nói như khóc: ‘Sư Phụ, con yêu Diễm Diễm, nhưng cũng yêu Hoa Nhu, tại sao họ luôn luôn tìm cách hủy diệt sinh mệnh những người con yêu quý? Giờ đây, sư phụ là thân nhân duy nhất của con, lần này hồi lai, con không dám thỉnh sư phụ giúp đỡ, nhưng đồ nhi chỉ muốn gặp lại sư phụ một lần. Con chỉ sợ sau này không còn có dịp nhìn được dung nhan của sư phụ nữa.’ Nghe ông ta nói, Thượng Quan Anh không biết nói gì cả, trở nên trầm mặc.”

Khi Lang Tiểu Thiên lau nước mắt, xoay mình đứng dậy, đi chưa được vài bước thì Thượng Quan Anh đột nhiên đứng sau ông ta: “Hải tử, Huyết Sát Môn chúng ta chỉ còn có 43 môn đồ, nhưng mỗi một người đều can đảm chính trực, Thượng Quan Anh ta cũng vậy.” Lang Tiểu Thiên lập tức chuyển thân quay lại nhìn sư phụ - Huyết Sát Môn đệ bát đại trưởng môn, Thượng Quan Anh.”

“Thượng Quan Anh tiếp tục nói: ‘con là hải tử của ta, sao ta lại không ủng hộ con được. Ta sẽ lưu lại 10 nhân thủ cùng với ta bảo vệ Huyết Sát Môn, số còn lại sẽ theo con xuống núi. Khi họ đều tỉnh nguyện theo con, sẽ không có ai nhường nhịn chánh đạo nhân sĩ hay ma môn nữa. Con cứ yên tâm đi’ Thượng Quan Anh nói xong, 31 Huyết Sát đệ tử đồng loạt bước ra, Lang Tiểu Thiên hiểu ra, kì thật sư phụ đã an bài việc này từ sớm rồi, đúng là sư phụ thực lòng yêu mến nghĩa tử.”

“Lang Tiểu Thiên thực muốn cự tuyệt, nói: ‘Sư Phụ, con cũng có can đảm và đảm lược, vì mối thù là thù riêng của cá nhân con, xin hãy để con tự báo có được không?’ Thượng Quan Anh trầm mặc hồi lâu xong thì gắt đầu nói: ‘Hải tử, như quả con không thể nào quay về nơi này, ta sẽ cùng các sư huynh đệ của con đập bằng võ lâm, tìm kiếm thân xác con, mai táng con với Diễm Diễm và Hoa Nhu cùng một chỗ, sư phụ hứa với con.’ Thượng Quan Anh nhìn dung mạo của ái đồ mà ông ta yêu thương như nghĩa tử li khai nơi này, sau đó hận quên không nói chia tay hẹn tái ngộ với Lang Tiểu Thiên, đương nhiên ông ta không ngờ lời hứa của mình”

“Lang Tiểu Thiên đầu tiên là muốn kiếm Lạc Sơn, vì ông ta biết, chính Lạc Sơn đã đề nghị diệt Ngọc Xà Môn. Kì thật không những ông ta muốn giết chúng mà cả võ lâm chánh đạo cũng quyết giết không tha, tuy không có kế hoạch, nhưng cũng không khinh cử vọng động, từ sau khi Hoa Nhu chết, tông ta không ngừng giết người, võ lâm chánh đạo thì hận ghi xương nhập cốt, coi ông ta như ác ma, gọi ông ta là Huyết Sát Ma Quân. Đương nhiên, trong ma đạo cũng có người công chính nghiêm minh, vẫn kính trọng danh xưng Huyết Sát Chân Quân của ông ta.”

“Bình thường, bằng một mình Lang Tiểu Thiên, thật vô pháp địch lại Lạc Sơn cùng Nguyệt Như Sương, điều này ông ta tự nhiên biết rõ, nên quyết định âm thầm tiềm nhập Đại Địa Minh, bắt cóc con trai duy nhất của họ là Lạc Vân. Đến khi Lạc Sơn phụ phụ phát giác thì con trai họ đã nằm trong tay của Lang Tiểu Thiên. Lạc Sơn bạo nộ, quát: ‘Lang Tiểu Thiên, ta không ngờ người lại có thể xử sự hèn kém như thế?’ Lang Tiểu Thiên đương nhiên chỉ hồi đáp gọn lỏn: ‘Thiên hạ đều biết ta không phải là hảo nhân gì cả, ha ha!’”

“Nhìn con trai đau đớn trong tay của Lang Tiểu Thiên, Lạc Sơn bắt đắc dĩ thỏa hiệp, hỏi điều kiện của Lang Tiểu Thiên, Lang Tiểu Thiên yêu cầu Lạc Sơn hủy đi một tay, nhưng trước khi hủy thì phải phong bế võ công của Nguyệt Như Sương đã. Lạc Sơn không dám phản kháng, nhân vì Lang Tiểu Thiên huyết thảo đã tiếp cận thiên linh cái của hải tử chuẩn bị nên ông ta phải bẻ gãy tay, đồng thời phong bế công lực của Nguyệt Như Sương.”

“Lạc Sơn là một nhân vật nhất đại anh hùng , vì ái thế và ái tử, hào tình bẻ gãy tay, hành động đầy nhiệt huyết này cũng làm Lang Tiểu Thiên cảm động, nhưng ông ta cũng có một tình yêu, chỉ tiếc là cái tình yêu đó lại bị hủy diệt vào tay của Lạc Sơn. Lạc Sơn đã phải trả một cái giá quá đắt vì điều đó. Đó là lời thề không suy chuyển của Lang Tiểu Thiên .”

“Tại thâm tâm của Lang Tiểu Thiên chỉ có một ý niệm, chứa duy nhất một chữ: Sát! Ông ta phải giết chết toàn bộ các cao thủ võ lâm đã tham gia huyết sát Ngọc Xà Môn thì mới an lòng. ‘Lạc Sơn, ta thật không minh bạch, ta và A Nhu không có hại người điều gì, tại sao người lại làm vậy với chúng ta?’ Lạc Sơn điểm huyết cầm máu, nói: ‘Vì võ lâm chánh nghĩa.’ ‘Một cũng vì võ lâm chính nghĩa, hai cũng vì võ lâm chính nghĩa, chắc sau Hoa Nhu các người chắc muốn giết ta lắm? Lạc Sơn, đã vậy ta sẽ không cho người một cơ hội nào cả, không giết người thì người giết ta. Do vậy, người phải chết!’ Khi Lạc Sơn vừa vận công cho máu ngừng chảy xong, Lang Tiểu Thiên lập tức phát động công kích cường hãn, Đại Địa Minh 300 môn đồ quần đông lao tới nơi, cũng không cứu kịp tính mệnh của Lạc Sơn. Lang Tiểu Thiên chiến đấu mãnh liệt, trùng phá vòng vây, sau khi giết chết Lạc Sơn còn đồng thời đoạt mạng gần 100 môn đồ Đại Địa Minh, thụ thương đào tẩu”

“Võ Lâm thực sự chấn kinh! Nửa tháng sau, Lang Tiểu Thiên đến Thiếu Lâm Tự, yêu cầu Thiên Si Đại Sư ra công bình quyết đấu”

“Sư phụ, vì sao ông ta không dùng thủ đoạn giết Thiên Si Đại Sư mà lại đòi công bình quyết đấu?” Đình Đình chung qui không kiên nhẫn được hỏi.

Mĩ phụ đáp: “Điều này phải nói là vì Thiên Si Đại Sư là một vị nhất đại tình si.”

“Thiên si Đại Sư Trần Lưu Mộng tuy là Thiếu Lâm tục gia đệ tử đệ nhất nhân, kì thật, trong cả Thiếu Lâm, ở cái thế hệ mới này, vô luận tục gia hay xuất gia đệ tử, ông ta là đệ nhất. Ông ta là một thiên tài có ngộ tính siêu việt hơn thường nhân nhiều! Khi xuất đạo chu du giang hồ, gặp gỡ Mộng Tiên của Minh Nguyệt Phong, hai người sau đó yêu thương nhau, cái giai đoạn tình sử này cả võ lâm trung nhân đều biết, nhưng sau đó bọn họ có duyên gặp mặt mà không thành đôi, đối với võ lâm mà nói, thật là không giải thích nổi.”

“Tất cả cũng bởi tại Hoa Nhu. Trần Lưu Mộng thực ra là một nam nhân cực kì tuấn vĩ, khi Hoa Nhu gặp ông ta, lập tức cảm thấy hứng thú, vì ông ta trong giới võ lâm là thanh niên cao thủ, nên tìm cách quyến rũ Trần Lưu Mộng, trước hết là cùng Trần Lưu Mộng kết thành bằng hữu. Vào lúc đó, Trần Lưu Mộng tịnh không biết cô ta là Ngọc Xà Yêu Cơ. Một lần, trong lúc cùng Trần Lưu Mộng đối tửu, đã lên bờ dâm được vào cốc của ông ta, sự tình kinh thiên địa nghĩa sau đó phát sinh. Trần Lưu Mộng sau khi tỉnh lại phát giác ra việc giữa mình và Hoa Nhu liền cảm thấy rất có lỗi đối với Mộng Tiên nên khóc than một hồi. Khi Hoa Nhu nói thật về thân phận của mình, Trần Lưu Mộng lập tức muốn hạ sát nàng, đột nhiên kinh ngạc phát giác công lực gần như không bị Hoa Nhu hấp thụ . Hoa Nhu giải thích, người luyện Thiếu Lâm võ học, chí dương khí rất cao cường, hấp thụ rất khó khăn, ngoài ra, nàng ta đối với Lưu Mộng cũng có cảm tình, nên vì thế chỉ muốn uyên ương hoan lạc theo lẽ thường”

“Trần Lưu Mộng nhìn vợ vật hoàn toàn lỏa thể trước mặt, nhớ lại mình lúc trước đã phóng túng trên nhục thể đó, cuối cùng tâm bất nhẫn không dám xuống tay, hít một hơi quát nhẹ: ‘Người hãy đi đi.’”

“Sau khi Hoa Nhu li khai, Trần Lưu Mộng không còn mặt mũi nào để gặp Mộng Tiên nên trực tiếp quay về Thiếu Lâm, cáo đầu làm sư, pháp danh Thiên Si. Từ đó, ông ta đoạn tuyệt với duyên tình. Mộng Tiên bị đả kích nghiêm trọng, dùng khăn sa che mặt lại, lập thệ rằng ai có thể làm cho nàng ta cam tâm tình nguyện bỏ khăn sa xuống, thì sẽ cưới người đó. Kì thật lời thề này thực ra là dành cho Thiếu Lâm đại sư Trần Lưu Mộng, hi vọng một ngày nào đó Thiên Si hoàn tục, đến trước mặt bà ta hạ tấm khăn sa xuống. Thương thay, bà ta đến chết vẫn còn thương nhớ, nhưng Thiên Si không chịu bước ra khỏi Thiếu Lâm một bước. Ôi!”

Mĩ phụ thốt lên thanh âm cảm thán, Đình Đình ngắt lời: “Ông Thiên Si này, quả thật là ngu ngốc quá?”

“Con nói ông ta là kẻ gốc ư?”

“Con nói không đúng ư? Ông ta sau khi ăn ngủ với nữ nhân đó xong, không quản đến tâm tình của Mộng Tiên, chạy trốn trách nhiệm, khiến cho Mộng Tiên cô độc đến già rồi chết mà không được nghe đến một lời giải thích. Thật có phải là quá hèn kém? Nam nhân con cũng đã gặp qua, cũng biết có nam nhân có rất nhiều nữ nhân, nhưng chưa gặp một ai như ông ta cả.”

Mĩ phụ kinh ngạc hỏi: “Người nghĩ rằng nam nhân ở bên ngoài kia đối với những nữ nhân mình yêu đều không cư xử như vậy ư?”

“Sư phụ, điều con nói không phải là hoàn toàn đúng, nam nhân cũng có nhiều loại, tùy tiện mỗi loại người cũng có hàng loạt đầy đường.”

“Nhưng thật ra....”

“Cái gì muốn có, thì sẽ có. Nam nhân tâm ái nhiều nữ nhân thì có rất nhiều, đếm không xuể. Con ít khi nhìn thấy ai chỉ có yêu một người cả.”

Mĩ phụ cười tủm: “Đó là vì con còn gặp quá ít người thôi.”

“Người ta nói dù chưa ăn thịt trư thì cũng đã biết trư chạy như thế nào rồi. Con cũng biết nhiều người rồi chứ bộ.”

“Nói như vậy con phải chẳng ủng hộ những nam nhân có hoa tâm, tham lam cưới cả một hậu cung toàn nữ nhân?”

Đình Đình đáp: “Con không nói vậy a, nói ra chỉ có tranh luận sự thật, nhưng không có nói là sẽ ủng hộ điều này. Sư phụ à, đừng nghi oan cho người ta mà.”

“Được rồi. Tạm không thảo luận vấn đề này nữa, để ta nói tiếp chánh sự này.”

“Nhưng...” Đình Đình tựa hồ như có một câu hỏi mỹ phụ đang chuẩn bị nói thì dừng lại, Đình Đình tiện thể thưa: “Sư phụ, người nói về Mộng Tiên, đồ nhi có một vấn đề muốn hỏi.”

“Hỏi đi.”

“Sư phụ sao lại không lấy chồng, hay sư phụ lại cũng giống Mộng Tiên, chờ đợi một nam nhân nào đó?” Đình Đình hỏi một cách sợ hãi, lặng yên nhìn sư phụ

“Ta quả thật có yêu một nam nhân, nhưng lại biết được nam nhân đó vĩnh viễn không thể thuộc về ta.... Đình Đình, ta cũng đang muốn kể cho con nghe về người này. Hiện tại, sư phụ tâm tưởng hơi bất an, sợ rằng, khi nói ra, khó có khả năng kiềm chế được tâm lý của mình.”

“Sư phụ, người cứ nói đi. Con nghe, đồ nhi quả thật rất muốn nghe tiếp.”

Mĩ phụ tiếp tục kể: “Lang Tiểu Thiên đòi quyết đấu công bình với Thiên Si Đại Sư cũng vì Hoa Nhu đã từng kể cho ông ta về chuyện này, nói rằng ta luôn cảm thấy có chút không phải với Thiên Si và Mộng Tiên, cho nên Lang Tiểu Thiên cũng hiểu Thiên Si tham gia vào ‘Diệt Xà Liên Minh’, thiết tưởng muốn báo thù Hoa Nhu âu cũng là có chút lý do ... Lang Tiểu Thiên vì Hoa Nhu mà phải báo thù, nhưng đối với Thiên Si thì không sử dụng xuất thủ đoạn âm hiểm nào, yêu cầu công bình quyết đấu sinh tử, trong trận đấu này rốt cục kết quả là lưỡng bại cầu thương.”

“Vào thời điểm này, Thiên Si cũng vừa tiếp nhiệm ngôi vị Thiếu Lâm trưởng môn. Sau trận quyết đấu, Thiên Si dù bị thương nặng nhưng vẫn tuyên cáo với toàn bộ võ lâm, nếu trong vòng mười ngày tới, ai mà dám truy tìm Lang Tiểu Thiên quấy rối thì ông ta sẽ đem hết các cao thủ Thiếu Lâm tìm người đó giết chết. Lời vừa truyền ra, chấn động cả võ lâm. Phần lớn hiểu rằng, Thiên Si đối với vụ tham dự ‘Diệt Xà’ liên minh tam phần hồi hận, sau khi cùng với Lang Tiểu Thiên quyết đấu, dù bị Lang Tiểu Thiên đánh cho trọng thương nhưng trong thâm tâm ông ta rất hâm mộ cái khí khái can trường dám nghĩ dám làm của Lang Tiểu Thiên.”

Cũng vào khoảng thời gian này, Thiếu Lâm so với Đại Địa Minh và Võ lâm tứ đại gia thì cường thịnh hơn cả, ngay cả Minh Nguyệt Phong và Mộng Tiên cũng giống như Thiên Si án binh bất động, cho nên trong

vòng mười ngày tiếp theo đó, hầu như toàn bộ võ lâm đều biết Lang Tiểu Thiên bị trọng thương, nhưng không một ai dám truy sát và giết ông ta”

Sau mười ngày, Thiên Tự Lão Nhân suất lĩnh võ lâm chính đạo, đối mặt với Lang Tiểu Thiên trên Thiên Linh Phong tại Linh Phù thành, Thiên Tự Lão Nhân yêu cầu độc chiến với Lang Tiểu Thiên, Lang Tiểu Thiên liền đáp ứng. Trong mắt của võ lâm chính đạo, trận quyết đấu này tựa hồ như công bình, nhưng ai cũng biết, Lang Tiểu Thiên thương thế lúc này chưa thực sự lành hẳn, nhưng vẫn cứ tử chiến với Thiên Tự Lão Nhân trên Thiên Linh Phong, thành thử, võ lâm cao thủ ở đó đều nghĩ lần này Huyết Sát Chân Quân chắc sẽ chết thê thảm lắm đây, thế nhưng”

“Thế nhưng làm sao?” Đình Đình vội vàng hỏi.

“Con đừng khẩn trương như vậy.” Mĩ phụ đôi mắt âm u huyền bí nhìn Đình Đình, kể tiếp: “Huyết Sát Chân Quân bị đánh rơi xuống vực, Thượng Quan Anh sau đó tự thân từ trên Thiên Linh phong xuống vực tìm hài cốt của Lang Tiểu Thiên, nhưng lại không thấy dấu cả, ba tháng sau, ông ta quay về Huyết Vong Sơn ở Cổ An thành, tại Huyết Sát môn tổng đàn chính thức chuẩn bị xuất động toàn phái vì Lang Tiểu Thiên báo cừu, Nguyệt Như Sương điều Thái Âm giáo vào Trung Nguyên, liên hợp với Đại Địa Minh mang hơn 1000 đệ tử tới Huyết Sát Môn. Trong trận chiến đấu này, Huyết Sát Môn tuy chỉ có ít ỏi khoảng 40 người, nhưng khi đối chọi với 1000 người, sát tử đến hơn 800 cao thủ, nhưng Huyết Sát Môn toàn bộ môn đồ tại trận huyết chiến này chết hết, sự cường bạo của Huyết Sát Môn từ đó về sau chính thức nổi danh tại Võ lâm.”

“Giờ ta lại nói về Huyết Sát Chân Quân, sau khi rơi xuống vực may mắn không chết, tuy còn sống nhưng hai chân đã tàn phế, sống hơn 30 năm trời trong một khe đá ở dưới đó, chỉ có những kỉ niệm đẹp đẽ với hai nữ nhân yêu quý đó đã giúp ông ta sống lay lắt được qua ngày....”

“Sau khi sống ở dưới đó một thời gian dài, ông ta một hôm tình cờ nhìn thấy một con báo xâm nhập đáy vực đó, miệng của nó đang tha một đứa bé, nhưng đứa bé đó hình như chưa chết điều này thật là kì tích, tựa như ông ta ngày xưa sống ở giữa bầy sói, hai điều này so sánh thực là những kì tích tương đối giống nhau.”

“Mặc dù chân bị phế, nhưng ông ta bản thân võ công lại là cao thủ nên dễ dàng giết chết được con báo đó, cứu đứa bé từ miệng báo ra, về sau đặt tên cho đứa bé đó là Lâm Khiếu Thiên.”

“Cái họ Lâm này bao hàm hai ý nghĩa, thứ nhất là để tưởng niệm hai nữ nhân yêu quý, lấy từ câu ‘Lâm Trung Hoa Anh Nhu Tịnh Tồn’, có ý nghĩa dạng như, vô luận Thượng Quan Diễm hay A Nhu đều giống như đóa hoa đại trong rừng không bao giờ héo mòn khô úa, mãi mãi trường tồn trong tim của ông ta. Điều thứ hai là vì đứa nhỏ kì diệu sao bị con báo đó ngậm giữa hai môi, cho nên lấy ý trong câu ‘Lâm Trung Báo’, có ý nghĩa dạng như, hài tử này sau này nhất định khi lớn lên sẽ oai phong như con báo đó, cường hãn không gì so sánh được”.

“Với cái họ Lâm, tên tự Khiếu Thiên, trước thì để tưởng nhớ người thương quá cố, sau là hàm ý với cái uy phong của con báo, tương lai đứa bé đó đương nhiên sẽ oai trấn thiên địa.”

“Hai thứ cá tính huyền bí này, thứ nhất là bản tánh của loài sói hoang dã, thứ nhì là của loài báo cường hãn, vô luận trước hay sau, đều khiến cho thanh danh sư đồ bọn họ trong võ lâm trở nên như thần thoại, hoặc cái ma khí đó không làm cho người ta quên được, trong huyết dịch của họ ẩn chứa cái bản tính ngoan cường và cá tính cường hãn của dã thú. Hai người họ, danh tự cũng gần tương tự, kinh nghiệm trong cuộc sống cũng gần tương tự, thế nên trở thành cặp phụ tử khiến toàn thiên hạ phải sợ hãi. Lang Tiểu Thiên kì thật là nghĩa phụ của Lâm Khiếu Thiên, Lâm Khiếu Thiên luôn kính trọng yêu quý ông ta như thân sinh phụ thân, thân nhân duy nhất của hắn, mặc cho thế nhân thóa mạ nghĩa phụ hắn cô độc tàn nhẫn thế nào đi chăng nữa.”

“Lâm Khiếu Thiên từ nhỏ đến lớn sống bên Lang Tiểu Thiên, không những hấp thụ cá tính trầm lãnh của Lang Tiểu Thiên mà còn thừa hưởng cả cái phong cách sinh hoạt cô khổ và tịch mịch của ông ta, nên đôi khi cũng cảm thấy thống khổ không nói lên lời. Ông ta sống với Lang Tiểu Thiên tại sơn động dưới đáy vực đến hơn 25 năm trời, vì nghĩa phụ nên ông ta luôn phải khống chế mình, trở nên trầm tĩnh một cách đáng kinh ngạc. Nụ cười của ông ta khiến cho người khác cảm thấy có chút buồn buồn trong đó, cho nên mỗi khi ông ta cười, toàn thân luôn toát ra một thứ cảm giác tương phản, trong nụ cười đó có bi có sầu nhưng

cũng cao ngạo khí khái cộng, lại pha lẫn một chút tàn khốc, chỉ có khuôn mặt ông ta là luôn mang cái vẻ anh tuấn lạnh lùng cô độc không đổi mà thôi.”

“Cái tính cách này, thật là trong thiên hạ không tìm được người thứ hai, có người nói, trong nụ cười của ông ta còn có thần sắc lạnh lẽo huyết sát, được người đời gọi là nụ cười hàm tiếu của ác ma”

“Nhưng đối với nữ nhân mà nói, nụ cười kiểu đó lại thực sự có một sức hấp dẫn rất lớn.”

“Lâm Khiếu Thiên trong những năm tháng đó không hề ra ngoài, dưới sự huấn luyện của Lang Tiểu Thiên, tâm linh của ông ta tựa hồ như rất thuần khiết nhưng cũng rất lạnh khốc. Lang Tiểu Thiên ngày qua ngày nói sao Lâm Khiếu Thiên làm vậy. Dưới sự giáo huấn cũng như giáo lệnh đó, Lâm Khiếu Thiên tư tưởng cũng hầu như rất đơn giản, gần như chỉ tồn tại hai chữ yêu và hận.”

“Lang Tiểu Thiên hận những kẻ được gọi là anh hùng, chính thị những kẻ này muốn những người như ông ta phải đau khổ, cũng chính những kẻ này đã khiến cho ông ta phải sống hơn 3/4 cuộc đời tại cái nơi hoang vu sỏi đá này, đau khổ và cô độc như trên người, như trời chật nổi thống khổ vô biên vào sâu thẳm trong tâm linh của ông ta”

“Thế cho nên, vào những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời mình, ông ta đối với Lâm Khiếu Thiên luôn có kì vọng: rằng dù sau này Lâm Khiếu Thiên có bị người ta thóa mạ là ma quỷ thì cũng không muốn Lâm Khiếu Thiên thành trở thành cái dạng bất thể anh hùng như bọn chúng. Ông ta nói với Lâm Khiếu Thiên: ‘Hải tử, con sau này phải tự gánh lấy sinh mệnh của chính mình, con là con, chứ không phải người khác, muốn yêu thì yêu, muốn hận thì hận, đã có yêu thì sẽ có hận, đừng giống như bọn người đi sẵn, ghen ghét những kẻ xung quanh, hủy diệt cả mặt trời vì yêu.’ Lang Tiểu Thiên thực mong muốn Lâm Khiếu Thiên sau này sẽ tìm được cửu dương để có thể giết chết lũ thợ săn”

“Sư phụ, người nói điều này về Lâm Khiếu Thiên, người con biết chính là Huyết Ma mà sư phụ chờ đợi, nhưng, đồ đệ không minh bạch lắm với cái chuyện “thợ săn, mặt trời” gì đó.” Đình Đình không kiên nhẫn được ngắt lời mi phụ .

“Đó chỉ là một câu chuyện truyền thuyết mà Lang Tiểu Thiên đã dựa vào để nói, sau này ta sẽ kể cho con câu chuyện thần thoại đó. Những ‘Thợ săn’ đó là để chỉ vào những kẻ luôn tự coi mình là đám võ lâm chính đạo anh hùng đã sát tử Hoa Nhu, còn ‘Thái Dương’ là chỉ Lang Tiểu Thiên và các bằng hữu thân thiết của ông ta . Ông ta thực có ý tứ dạng như là: những người thân và bằng hữu của ông ta bị cái đám anh hùng đó giết hại, nhưng ông ta biết ông ta cũng còn có một vài bằng hữu trong thế gian này, có nhiều môn nhân của Ngọc Xà Môn sau trận chiến đấu thảm sát đó đào vong và ẩn trốn, cho nên cũng muốn Lâm Khiếu Thiên để mắt tìm những môn đồ thất lạc của Ngọc Xà Môn nữa cũng là bởi vì ông ta không biết được rằng toàn bộ Huyết Sát Môn đã bị hủy diệt rồi.”

“Sau khi Lang Tiểu Thiên chết, Lâm Khiếu Thiên rời khỏi hang động dưới vực, xâm nhập vào võ lâm mang theo một sức mạnh bá chủ mới, một huyết vũ khủng bố mới cho võ lâm, ông ta không tìm được cái gọi là “mặt trời mặc dù bị đám thợ săn bắn hạ cũng vẫn sống lại được”, nhưng cũng tạo ra được truyền thuyết, một truyện truyền thuyết thuộc về chính ông ta, cũng hơi giống truyền thuyết của nghĩa phụ ông ta, có chứa mùi của máu và luôn bị thế nhân chửi rủa, có thể, còn có cả sự cô độc và tịch mịch trong đó nữa.”

“Đình Đình, sư phụ tạm thời chỉ nói tới đây thôi, sư phụ hơi mệt một chút, tổng qui sư phụ đã truyền cái chức vị thánh nữ cho con, sư phụ để con dẫn toàn thể môn đồ Thái Âm giáo trú tại đây không phải chỉ vì võ lâm chính đạo luôn đánh lén chúng ta, mà cũng phần nhiều là vì chút chuyện cá nhân của ta.”

“Vì Lâm Khiếu Thiên?” Đình Đình hỏi.

“Chính thế, vì Lâm Khiếu Thiên mà ta phải đối phó với Đại Địa Minh, nhưng ta không có chủ ý gì khác với võ lâm tứ đại môn phái cả...”

Quả nhiên trong lời sư phụ nói, chính yếu xác định đối địch với Đại Địa Minh Đình Đình tâm lí hoảng nhiên chấn động, nhưng không dám nói ra suy nghĩ của mình lúc này.

Mi phụ chuyển đề tài nói: “Đình Đình, trong những ngày này Bắc Lăng Trang nhân thủ có biến động gì không?”

Đình Đình đáp lời: “Hoàn toàn không thấy họ có chuyển động gì cả, hiện thời họ tạm phân ra thành hai phe, một số phái nhỏ trụ tại trong một ngôi nhà lớn ở hậu diện của Bắc Lăng Trang, cái nhà lớn đó có cái môn bài thật kì quái.”

“Có gì kì quái? “

“Con nghe người ta kể rằng, trên đó có khắc dòng chữ ‘Ta đập vào mông người’ Lạc Mộc Bản, hi hi”

Mĩ phụ nói : “Làm sao mà lại cười tùm? Cái này thực không có cái gì đáng cười cả.”

“Nhưng người ta thấy buồn cười.”

Mĩ phụ đáp: “Được rồi. Sư phụ hỏi người một điều, cái chỗ ‘Ta đập vào mông người đó’ đích thị là thuộc về nhân vật của môn phái nào?”

“Tứ đại võ lâm thế gia.”

“Tứ đại thế gia?” Mĩ phụ hốt hoảng ngạc nhiên, nhìn Đình Đình chăm chăm: “Nhìn lại thì tứ đại võ lâm thế gia đang tự tìm tai ương cho mình, Đại Địa Minh nhất định sẽ xui họ dẫn đầu đối phó với Thái Âm giáo ta, còn chúng thì ngồi ngoài ngư ông hưởng lợi. Hừ, Lạc Hùng, chủ ý của người thật không tệ a, tiếc là A Mật Y ta cũng không đại gì.”

Đình Đình đột nhiên nghĩ tới một nghi vấn, bèn hỏi: “Sư phụ, đồ nhi có thể hỏi người một câu được không?”

“Con nói đi.”

“Đại Địa Minh kì thật đối với Thái Âm giáo chúng ta có chút uyên nguyên, hà cớ gì sư phụ lại trở thành thù địch với Đại Địa Minh?”

A Mật Y hơi phẫn nộ đáp lại: “Với Đại Địa Minh có chút uyên nguyên đích thị là Nguyệt Như Sương, còn A Mật Y ta thì không. Ta và Lạc Hùng trở nên có oán cừu, Lạc Hùng không muốn ta sống trên cõi đời này, nhân vì ta biết khá nhiều sự tình về hắn, như quả ta mà tiết lộ ra ngoài, thì cái danh xưng Võ lâm đại anh hùng của hắn mà so sánh với Huyết Ma chắc còn tồi tệ hơn gấp trăm lần. Thế nhưng khi việc của hắn chưa thành, thì hắn không dám khinh cử vọng động, A Mật Y ta cũng thế, khi thời cơ chưa chín mùi, ta cũng không vội công cáo thiên hạ về dã tâm của hắn, ta phải để hắn cảm thấy bất an từng khắc một, tiện canh phòng hắn luôn, khiến hắn cả đời không được an ổn”

“Hiện tại thì cơ hội của hắn đang tới gần cho nên Lạc Hùng rất muốn hại ta, sở dĩ phái đồ đệ đến quấy nhiễu ta là vì thế, ta làm sao không biết ý của hắn, giả trang phản kích lại, cứ để hắn nói với Trung Nguyên võ lâm rằng ta đưa Thái Âm giáo vào, ý muốn xâm chiếm Trung Nguyên, khi mà ân oán tình cừu kết thúc, A Mật Y ta cũng sẽ tự rút lui.”

Đình Đình hỏi: “Sư phụ, người làm vậy phải chăng cũng là vì Lâm Khiếu Thiên?”

“Hãy, ta đã nói đó là vấn đề cá nhân của ta, hiện tại con là thánh nữ, như quả thấy sư phụ không phải, con có thể khả dĩ đưa Thái Âm giáo vượt Gia Lăng trấn thối lui thoát đi, sư phụ sẽ không oán trách gì con cả.” A Mật Y u oán đáp.

“Không, sư phụ nuôi dưỡng Đình Đình từ nhỏ, Đình Đình chỉ có sư phụ là thân nhân duy nhất, sư phụ tựa như là nương thân của Đình Đình vậy, Đình Đình nhất thiết nghe lời sư phụ. Sư phụ phải đối đầu với Đại Địa Minh, Đình Đình cũng sẽ đối đầu với Đại Địa Minh, khi ân oán tình cừu kết thúc, cùng Thái Âm rời đi, liệu có được không, nương thân?”

“Hảo hài tử, sư phụ thật không uống công nuôi dạy con.” A Mật Y nắm chặt tay Đình Đình, hai dòng lệ từ đôi mắt đẹp để đầy nhu tình không kìm được từ từ lăn xuống

“Nhưng sư phụ, Đình Đình rất thích nghe tiếp câu chuyện giữa người và Lâm Khiếu Thiên.”

“Điều này, sau này ta kể cho con nghe. Sư phụ lúc này thực sự rất mệt...”

“Sư phụ, người khóc ư? Để Đình Đình giúp người lau nước mắt ...”

183. Chương 182: Thuỳ Thị Lão Đại

Trong lúc không có mặt Hoàng Hy Bình, Hoàng Đại Hải liền dẫn theo chúng nhân bao vây nửa vòng phía trước cổng của Bắc Lăng trang.

Triều Tử Uy mắt vừa nhìn thấy ba đại tự sơn nhũ vàng phía trên, trong đầu lập tức lửa giận bùng lên, chu miệng nhổ một bãi nước bọt, “phì” một tiếng, bãi nước bọt đã bắn trúng giữa tấm biển trước cổng, làm tấm biển bằng gỗ này liền xuất hiện một lỗ thủng to bằng ngón tay cái.

Hoa Tiểu Ba gơ ngón cái lên, lớn tiếng tán tụng: “Nước bọt của Uy ca ca thật là lợi hại!”

“Nhỏ hay lắm, các người hãy đợi đấy, ta sẽ nhổ một bãi đờm...” Tứ Cửu nói xong, ưỡn ngực lên, cố gắng hít một hơi thật sâu, đang chuẩn bị tích tụ “đờm” của hần.

Triệu Tử Thanh đột nhiên kéo tai hần, thoá mạ: “Tứ Cửu, người có tư cách gì học đòi nhị ca ta?”

“Tử Thanh, đừng làm ồn nữa, chúng ta vào đi.” Triệu Tử Ngôn xuất ngôn giải cứu cho muội phu của hần, Tứ Cửu thấy vậy trong lòng thật sự cảm kích vô tận.

Lôi Long cười với Bích Nhu: “Vẫn là nàng ôn nhu.”

Độc Cô Minh kêu lên đùa bỡn: “Nhưng công tử ta lại sợ sự ôn nhu của Tiểu Bích.”

Tứ Cửu hòa theo: “Đó là di truyền của gia tộc.”

“Cái này thì ta tin, ta lần đầu đến Viễn Dương tiêu cực, hiểu biết rất ít, nhưng cũng biết phạm là họ Lôi thì đều sợ lão bà, há há...”

“Hoa Tiểu Ba, nếu người không muốn bị xấu mặt, tốt nhất hãy dừng ngay điệu cười khả ố của người lại.”

Hoa Tiểu Ba lập tức nín cười, nói: “Long ca, Hoa Tiểu Ba đệ trước giờ chưa từng bị mất mặt, do vậy đệ không cười nữa. Ồ! Hào ca, đợi đệ với...”

“Long, chàng làm Tiểu Ba hoảng sợ rồi.” Bích Nhu khẽ nói.

Lôi Long lập tức phụ họa: “Là... là, lần sau ta sẽ nói nhẹ nhàng hơn, Nhu nhi, nàng giận à?”

“Không đâu, thiếp rất hạnh phúc, nếu chàng dám phá tấm biển trên đầu kia, thiếp sẽ càng hạnh phúc hơn.”

“Thật à?” Lôi Long kinh hỉ nói, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm, tùy tiện hoa lên, tấm biển trước cổng lập tức đứt làm hai đoạn, hần tra kiếm vào vỏ, cười nói: “Nhu nhi, ta đột nhiên phát giác tấm biển này vốn mục nát đến yếu mệnh, há há!”

“Há há há...”

Chúng nhân cũng đột nhiên cười hô hô, tâm trạng vô cùng thoải mái bước vào chủ sảnh của Bắc Lăng trang. Trong khi đó, các nhân vật cao thủ từng phái đều đang chờ đợi đến mức không thể nhin được nữa.

Câu đầu tiên của Lạc Thiên là: “Sao đến muộn vậy?”

Câu nói xưng xưng này đã kích nộ “cường nhân” của võ lâm tứ đại gia, Tứ Cửu lập tức trả lại một câu càng xưng xưng hơn: “Người con bà nó quản gì chứ?”

Lạc Kim nổi giận trước nhất, thoá mạ: “Tiểu tử, người đừng có mà quá đáng, cẩn thận không ta đánh đập mỗ ngươi đấy.”

“Ta nắm lấy cái đầu to của người, người nghĩ người có địa vị cao mà có thể hung hăng hả? Đầu của Tứ Cửu ta cũng không nhỏ đâu! Người kể ra là thứ quái quỷ gì vậy? Bất quá chỉ là một lão trư do Đại Địa Minh nuôi dưỡng, lão tử đây là bang chủ có nhân khí nhất, có tế bào nghệ thuật nhất, thanh danh vang dội nhất từ trước đến nay trong lịch sử Cái Bang, cả mẹ (mẹ) của người cũng căn bản không có tư cách cùng ta đàm đạo!”

Hoa Tiểu Ba lập tức phối hợp rất nhanh: “Ta cũng không muốn cùng hần đàm thoại, ta là độc tử của Trường Xuân Đường, cũng là nhân vật rất có thân phận, sư phụ người nói có đúng không?”

“Tiểu Ba, chẳng phải người nói người còn vị thành niên, chưa được kế thừa gia nghiệp sao?” Độc Cô Minh khinh khỉnh hỏi.

Hoa Tiểu Ba cười khẩy: “Độc Cô lão huynh, sao lại nói vậy, ta là người kế thừa hợp pháp mà?”

Đám người vô lâm thấy bọn người này bắt đầu nói năng quàng xiên, trong tâm đều cảm thấy khó chịu.

Lạc Thiên là người thoả hiệp đầu tiên, lên tiếng: “Đừng huyên náo nữa, chúng ta kêu các người đến đây là để thương lượng chính sự, không phải là để cùng các người cãi lộn. Hoàng Hy Bình đâu?”

Hoàng Đại Hải đáp: “Đại ca đi ra ngoài chơi rồi.”

“Cái gì, trong lúc này mà hắn còn chơi đùa được sao?” Lạc Thiên thật không thể hiểu hành vi của gã Hoàng thiên tài này.

Hoàng Đại Hải lãnh đạm: “Đại ca ta từ bé đến lớn đều chỉ thích chơi đùa, có việc gì cứ thương lượng cùng chúng ta là được rồi, những việc như thế này huynh ấy cũng không thương lượng suôn sẻ được với các người đâu, huynh ấy đối với việc này căn bản không có chút hứng thú, một khi đã không cảm thấy hứng thú với cái gì, đại ca ta liền không quan tâm đến cái đó.”

Hỏi đáp của hắn có thể nói là rất dứt khoát.

“Đã vậy, chúng ta bắt đầu thôi! Đợi các người quá lâu rồi.” Lạc Thiên nói xong, liền tiến vào chỗ ngồi trước tiên.

Hắn không ngờ lại ngồi ở ghế dành cho chủ tọa, ngồi hai bên là Mộng Hương và Quyên Hành?

Thật là ngạo mạn!

Triệu Tử Uy là người đầu tiên cảm thấy không thuận mắt, nhưng cứ nghĩ đến cử chỉ đắc ý phun nước bọt trước cửa khi nãy, tâm lý ít nhiều có chút thoải mái, chỉ là có chút hối hận đã không chuẩn bị trước một chút phân chó...

“Nói đi! Nếu không có việc gì, ta trở về ôm lão bà đây.” Tứ Cửu tiên phát chế nhân, với tư cách bang chủ Cái bang, hắn nhất định phải học cái cách kiếm tiền rất có uy tín ấy, chẳng lẽ khát cái đều không phải là tiên phát chế nhân sao? Chẳng hạn như: “Đại gia... nhà con có già có trẻ... đều không thể sống nổi... cần xin đại gia từ bi làm phúc...” Loại câu nói này, thấy người là phát, hỏi người có sợ không?

Nhưng, cũng có kẻ không sợ, Lạc Kim cười khẩy: “Vậy người hãy về ôm bà di của người đi, người ở đây cũng là phế nhân thôi. Nói thêm, đám Cái bang các người gào lên khát thực thì còn có thể, kêu các người đi đánh nhau đã là coi trọng các người lắm rồi.”

“Hả! Ta nói tên đầu to người tại sao hôm nay lại đối địch cùng ta? Ta cướp nữ nhân của người à?”

“Lão tử thấy người không thuận mắt...”

“Mẹ nó, bà nương của người đâu?” Tứ Cửu đột nhiên xuất quân, câu thoại này tựa như khiến cho toàn thể mọi người phải hỏi, chúng ta, những người bình thường không có việc gì lại hỏi bà nương của người khác sao? Làm loạn hả!

Lạc Kim lửa giận bùng bùng, chỉ về phía Lạc Hoa, quay đầu về phía Tứ Cửu gầm lên: “Nàng ta đấy, không bì được với bà nương của người à.”

Lần này Tứ Cửu không giận, cười hì hì nói với Triệu Tử Thanh: “Hắn nói nữ nhân của hắn đẹp bằng nàng đúng không vậy?”

Triệu Tử Thanh ngăm nhìn Lạc Hoa hai lượt, lùi lại nói: “Ả ta? Sau khi đi tu sửa lại nhan sắc, hãy đến so sánh với Triệu Tử Thanh ta nhé!”

Lạc Hoa nghe những lời này tức thì động nộ: “Người hãy chữa đẽ đi, rồi hãy quay lại so bì với ta...”

“Ta...” Triệu Tử Thanh nóng giận lập tức rút đao ra.

“Được rồi, muốn tranh cãi xem nữ nhân của ai đẹp hơn, hãy ra ngoài mà cãi nhau!” Lạc Thiên không thể chịu nổi, thế giới gì đây? Thành tâm mời bọn chúng đến thương lượng chính sự, bọn chúng chẳng lẽ lại không biết tốt xấu?

“Thanh Thanh, đừng làm ồn nữa, để lúc về ta sẽ cưng chiều nàng.” Tứ Cửu không ngốc như Hy Bình, do vậy lập tức ôm lấy Triệu Tử Thanh đang xung động, không cho nàng làm loạn.

Triệu Tử Thanh trừng trừng nhìn Lạc Hoa một lượt, cuối cùng cũng nhẫn nhịn, hạ môn xuống ghế.

Tứ Cửu vội vã nói: “Thanh Thanh, cẩn thận tiểu cầu cầu của chúng ta nhé!”

“Ta phi! Hải tử của Triệu Tử Thanh ta tuyệt đối không gọi là tiểu cầu cầu, người không có khiếu thẩm mỹ gì thì thôi, đừng để hải tử cũng không có khiếu thẩm mỹ giống người!”

Tứ Cửu trong lòng thực muốn báo phục, không nhịn được cãi: “Ta mà có khiếu thẩm mỹ thì ta đã không tìm nàng! Sợ rằng sẽ yếu mệnh, hu hu...”

Hắn hận muốn học như loài chó sủa một tiếng ra, đáng tiếc là hắn không dám.

Trong đại đường cuối cùng cũng an tĩnh trở lại, Hoàng Đại Hải nói: “Lạc Thiên, có thể bắt đầu được rồi.”

Lạc Thiên bắt đầu nói: “Chúng ta đến đây cũng được vài ngày rồi, nhưng không hề tìm thấy tung tích gì của Thái Âm giáo...”

“... Có phải là mỹ nữ của Thái Âm giáo thì không trang điểm không? Có khả năng chúng đến muộn một chút...”

Lạc Thiên không đáp lại, Hoa Tiểu Ba tự tác thông minh ngắt lời hắn, nhưng Lạc Thiên lại không thể phát hỏa, bởi vì câu hỏi ấu trĩ ấy lại cũng khiến hắn cảm thấy Hoa Tiểu Ba “khả ái” giống như một gã đàn ông, xem lại, vô lâm tứ đại gia không có gã nào không đàn ông cả.

Kêu bọn họ đến bắt đầu đại hội, đơn giản là đối với bọn ngu ngốc thì phải có phương pháp ngu ngốc... nhưng đám đàn ông này cũng sẽ không sống được lâu.

Lạc Thổ là người không thể nhẫn nhịn đối với Hoa Tiểu Ba nhất, hắn lập tức thóa mạ: “Người con mẹ nó không thể chín chắn một chút được à? Tên tiểu nhân vô tri sống buông thả kia!”

“Ê, gã kêu là lão Thổ đại nhân kia, có dám thoát khổ ra cùng so với đại gia không? Xem con mẹ nó ai giống như tiểu nhân. Ta dám khẳng định...” Hoa Tiểu Ba dùng tay để so sánh, tiếp tục nói: “Cái phế vật của người, chỉ bằng một nửa của ta lúc trường xuất. Há há, trừ tỷ phu ta ra, còn gặp ai, Hoa Tiểu Ba ta cũng đều không hề tự ti!”

Triệu Tử Uy vỗ một cái lên đầu hắn, nói: “Chớ đắc ý, không có Trọng Sanh hoàn của Dã Mã tộc, người có thể uy phong được không?”

Hoa Tiểu Ba cười đáp: “Tự nhiên không sánh được sự uy phong của Uy ca, nhưng so với tên Lạc Thổ, đệ tuyệt đối có tín tâm.”

“Việc này thì đúng rồi, há há...” Triệu Tử Uy cười lớn, Tứ Cửu cũng cười hớ hớ phụ họa.

“Các người không thể yên lặng một lúc được à?” Một thanh âm như trong mộng đột nhiên vang lên từ trong cặp môi nhỏ mỹ lệ như mộng của Mộng Hương.

Triệu Tử Uy vừa nghe xong, điệu cười đắc ý lập tức dừng lại, đồng thời cũng bịt luôn miệng Tứ Cửu đang mở to, nói: “Yên lặng, yên lặng nào, không nghe thấy Mộng Hương tiểu thư muốn chúng ta yên lặng à?”

Toàn tràng như trong giấc mộng...

Mị lực của mỹ nữ quả nhiên còn hơn cả mệnh lệnh của chủ soái, một lời nhẹ nhàng của Mộng Hương đã làm tan biến tiếng gào rú của nam nhân.

Lạc Thiên cuối cùng cũng tiếp tục nói: “Hiện tại nhiệm vụ chủ yếu nhất của chúng ta là tìm ra nơi ẩn náu của Thái Âm giáo, ngăn cản bọn chúng tàn sát ở Gia Lăng trấn, không để cho chúng tiến nhập Trung Nguyên gây náo loạn.”

“Lạc Thiên, tại sao ngươi xác định Thái Âm giáo nhất định nấu thân ở Gia Lăng trấn?” Hoàng Đại Hải nghiêm túc hỏi, ngoại trừ lúc ở cùng Hy Bình ra, còn lại bất cứ lúc nào hắn cũng nghiêm túc.

“Đó là tin tức đáng tin cậy của chúng ta, tuyệt đối không sai.” Lạc Thiên khẳng định.

Hoàng Đại Hải gật đầu: “Ngươi nói tiếp đi.”

Lạc Thiên nói tiếp: “Vài ngày gần đây, không biết tại sao ở tứ đại võ lâm thế gia chúng ta lại xuất hiện một tình huống...”

“Tình huống gì?” Tính hiếu kỳ của Hoa Tiểu Ba bị câu dẫn trước tiên, liền hỏi.

“Đại Địa Minh chúng ta có rất nhiều huynh đệ bị tập kích, tử thương hơn năm sáu mươi người, bởi thế, chúng ta xác định là do phủ đồ Thái Âm giáo làm, chúng ta nhất định phải gia tăng phòng bị.”

Độc Cô Minh nói: “Lạc Thiên, điểm này khiến ta rất hoài nghi, sao nói Đại Địa Minh các ngươi và Thái Âm giáo cùng chung nguồn gốc, cho dù Thái Âm giáo ở đây muốn ám toán chúng ta, cũng không nhằm vào các ngươi mà khai đao.”

“Chẳng lẽ Đại Địa Minh chúng ta còn có nhiều kẻ thù chưa giải quyết xong?”

“Điều này nói không chừng, có thể là do một số kẻ trong Ma Môn thấy không thuận mắt, chuyên môn đối chọi với chúng ta, cũng có khả năng âm thầm phóng ra một đao.” Tứ Cửu tựa như có thói quen đánh úp, ngay cả lời nói cũng tràn trề phong vị đánh úp.

Lạc Thiên nộ hỏa bừng cháy, nhưng giọng điệu vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Điều này cũng có khả năng, tuy vậy tin tức Thái Âm giáo ở Gia Lăng trấn là vô cùng đáng tin. Mục đích của chúng ta là muốn Thái Âm giáo trở về Tây Vực, tốt nhất là tiêu diệt hết bọn chúng, bởi vậy mong mọi người hãy tận lực, đừng có đứng ngoài xem cho vui, chúng ta không phải là đi chơi, điều này mong mọi người chú ý cho.”

Mấy câu cuối của hắn là nhằm thẳng vào đám hèn của võ lâm tứ đại gia.

Tứ Cửu đáp: “Lạc Thiên, bọn ta có sao cũng không đến lượt các ngươi quản đầu? Lần xuất động này vốn là Hy Bình dẫn đầu, nhưng sau đó Hy Bình lại bị cô cô của ngươi bắt đi, để các ngươi nắm được cơ hội bước vào, cho các ngươi cùng hắn công bình đã là quá lắm rồi, ngươi hiện tại lại lấy giọng điệu lão đại để ra lệnh và chỉ trích chúng ta à? Có ý gì đây!”

“Huống hồ hiện nay, thiên hạ chia làm bốn, đâu đến lượt ai tự quyết định, phải không Đại Hải?” Độc Cô Minh cố ý hỏi Hoàng Đại Hải.

Hoàng Đại Hải rất nghiêm chỉnh đáp: “Phải.”

Hoa Tiểu Ba cũng có dụng ý khác: “Nhưng có người tự coi mình là lão đại, việc gì cũng tự mình quyết định, mọi việc đều phải do hắn làm chủ mới được.”

“Hoa Tiểu Ba, ở đây ngoài thiếu chủ của bọn ta ra còn ai có tư cách làm chủ hả?” Lạc Thổ nói.

Hoa Tiểu Ba trừng mắt nhìn Lạc Thổ một lượt, trong lòng nghĩ: Thổ tiểu tử này chuyên môn đối đầu với ta, ta phải hí lộng nữ nhân của hắn trên tay, khiến hắn tức chết mới được!

“Chẳng lẽ Mộng Hương tiểu thư không đủ tư cách?” Triệu Tử Uy không hề e dè Lạc Thổ.

Lạc Thổ đỏ mặt bực bội nói: “Việc này...”

Mộng Hương lên tiếng: “Lời của Lạc thiếu minh chủ có lý, do vậy ta nghe lời Lạc thiếu minh chủ.”

Triệu Tử Uy bỗng trở nên bực bội giống Lạc Thổ: “Cái này...”

Hoa Tiểu Ba chỉ vào Quyền Hành nói: “Hắn ta thì sao? Gã trung tính này này?”

Hoa Tiểu Ba nói không sai, Quyền Hành nhìn sao cũng không giống một nam nhân...

Quyền Hành lạnh lùng nhìn Hoa Tiểu Ba, giọng lạnh lẽo: “Ngươi nói năng nên cẩn thận một chút.”

“Các ngươi bị cô lập rồi.” Lạc Thiên ngạo mạn nói.

“Việc này đối với chúng ta là thường.” Triệu Tử Hào cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tuy vậy.” Lạc Thiên nói: “Lấy nhiều thắng ít, các người đã bị cô lập một chỗ, tất phải nghe theo chỉ lệnh của bọn ta, bởi vì các người không có chút quyền quyết định nào.”

Lúc đó, trong tràng im lặng một lúc, Lạc Thiên nói đúng là rất có lý, nhưng, trong không khí trầm tĩnh đó, hốt nhiên vang lên tiếng của Hy Bình.

“Lạc Thiên, lấy nhiều thắng ít thật quá bỉ ổi, lấy nhiều thắng ít cũng gọi là lợi hại à, ta vẫn thường lấy ít thắng nhiều, không tin người gọi vài tên ra đánh nhau cũng ta xem? Ngoài ra, thêm cả người nữa cũng chẳng nhằm gì.”

Chúng nhân chỉ thấy một nam nhân khiến người khác si mê tay cầm một tấm mộc biển, đang dương dương đắc ý bước vào, đó chính là kẻ vừa thu hút ở phòng quả phụ, thiên tài Hoàng Hy Bình.

Có vài Đại Địa Minh võ sĩ đi đằng sau hắn, tất cả đều bị đánh đến dập mũi sưng mặt (nguyên văn: tị thanh kiếm nhùng). Lúc này rất nhiều người đã thấy rõ, trên tay Hy Bình là hai nửa tấm mộc biển, chính là tấm biển trước cửa Bắc Lăng trang, chỉ là không biết vì sao lại ở trong tay hắn, hơn nữa lại còn gãy làm hai đoạn?

Trong đám người có một võ sĩ của Đại Địa Minh sắc mặt tang tóc, khiếp đảm nói: “Thiếu minh chủ, chính hắn hạ tấm biển trước cổng của chúng ta xuống đây.”

Nguyên là Hy Bình vừa đến trước cửa, liền thấy tấm biển bị gãy làm hai treo lủng lẳng, hắn liền cười hô hô, cười đến nỗi đám người giữ cửa chạy ra xem, phát hiện môn biển của bọn chúng đã bị người khác phá hỏng, liền trực tiếp cho là hắn làm, nhanh chóng chạy vào báo cáo, lập tức bị hắn đánh hai ba phát nằm lăn ra đất, từng người một liên tiếp thà nằm dưới đất chịu đau chứ nhất quyết không dám kêu la, bởi vì một câu khủng bố của hắn: “Các người dám kêu ta đánh cho các người rụng hết răng, xem các người ăn đậu hủ thế nào?”

Hắn đến trang viện tìm thê tử, hắc hắc, và đi rất nhanh, sau khi hạ hai đoạn môn biển xuống liền vứt xuống đất, cảm tức giãy đạp lên, sau khi cảm thấy dẫm đạp đã đủ liền đắc ý mang hai đoạn môn biển tiến vào...

Hy Bình quay người dẫm một cú vào mồm tên võ sĩ vừa nói, rồi quát: “Người ăn nói cho cẩn thận một chút, ta đến làm việc tốt thay cho các người, làm gì mà nói nghiêm trọng vậy? Hèn gì không còn cái răng nào.”

Mấy cái răng đã bị một quyền của hắn đánh rụng.

Tại tràng lúc đó bỗng trở nên căng thẳng, người của Đại Địa Minh đều đã đứng dậy, hơn nữa còn có rất nhiều người bao vây đám hoạt bảo.

Hy Bình giơ hai nửa tấm môn biển ra phía trước mặt, chỉ thấy trên môn biển toàn dấu giày, hắn nói: “Lạc Thiên, người của người toàn làm chuyện xấu xa, lại đánh vỡ tấm biển của các người thành hai mảnh, khiến nó treo lủng lẳng trước cửa làm vướng mắt người khác, ta là người chuyên làm việc tốt, thành thật muốn giúp các người hạ nó xuống, bắt quá, các người treo biển cao quá, ta hạ nó xuống phí rất nhiều khí lực, do vậy trong lòng cũng rất cáu giận, bởi vậy, sau khi hạ xuống ta đã dẫm vài cái xả giận.”

Hắn vừa nói xong, đám người Tứ Cửu đều nhìn Lôi Long âm thầm cười mỉm, còn những người khác há mồm tròn mắt ngẩn người ra một lượt.

“Không hiểu à? Ta sẽ làm lại cho các người xem, này!” Hy Bình tiến lên phía trước hai bước, giơ chân dẫm lên hai khối môn biển.

Người của Đại Địa Minh đại nộ, tám đại đệ tử lần lượt phi thân phóng đến, biến loạn một thoáng, bảy đại đệ tử đột ngột lui lại, là trong chớp mắt bị đám hoạt bảo của võ lâm tứ đại gia bức lui, hình như chỉ có một người không lui lại? Ai vậy? Nguyên lai là Lạc Diệp!

Nàng lúc đó đang bị Hy Bình ôm vào lòng, ài! Chuyện cũ lại trùng diễn.

Chúng nhân không biết vì sao trong thời gian ngắn như vậy hắn lại có thể ôm Lạc Diệp vào lòng, Lạc Thổ thấy vậy trong lòng căt kinh, muốn xông vào tấn công.

Lạc Thiên nói: “Lạc Thổ, lùi lại, người không phải đối thủ của chúng đâu.”

Lạc Diệp nằm trong lòng Hy Bình kêu lớn: “Buông ta ra...”

Hy Bình cười: “Người con mẹ nó không công kích ai, lại muốn nhảy vào lòng ta để ôm? Nhìn xem người có ý gì với ta vậy hả?”

“Ta không có... người buông ta ra...”

“Người cầu xin ta à?”

“Hoàng Hy Bình, người muốn chết rất khó coi phải không?” Lạc Thổ nghiêng răng ken két nói.

Hy Bình đáp: “Lạc Thổ, căn cứ vào phản ứng của người mà nói, đây nhất định là nữ nhân của người. Người từng muốn cướp Thi nhi của ta nhưng không thành, ta cũng rất muốn cướp Lạc Diệp của người. Ta nghĩ, ta sẽ không thất bại giống người... Lạc Thổ, không phải người nói quyền đầu của người rất cứng sao? Cứ việc tới đây cướp nữ nhân của người về, nếu không ta sẽ đợi cơ hội đem nàng ta lên giường của ta đấy.”

Rồi trong vòng vây của chúng nhân ở đại đình, tay trái của hắn vẫn ôm chặt Lạc Diệp, tay phải đột nhiên duỗi ra đưa lên ngực nàng xoa bóp.

Lạc Diệp kinh hãi kêu: “Á... đừng bóp chỗ đó... cứu ta với...”

Lạc Thổ thấy vậy điên cuồng thổ huyết, phi thân bay tới, quyền đầu cự đại biến thành màu đen, mang theo hắc sắc kinh khí trầm trọng vô bì kích thẳng vào mặt Hy Bình, tay phải của Hy Bình đang trên ngực Lạc Diệp mãnh nhiên xuất ra, nắm quyền nghênh tiếp “Tuyệt Địa Chân Nghĩa quyền” của Lạc Thổ. Đột nhiên, tiếng sấm ầm ầm, “Oanh” một tiếng, hai quyền chạm nhau, thân ảnh của Lạc Thổ bắn trở lại. Hắn rơi xuống đất, đứng trấn tĩnh lại, trong mắt phát ra sự sợ hãi vô bì hướng về phía Hy Bình, há mồm muốn nói, nhưng lại phun ra một ngụm máu, quyền đầu tay phải của hắn cũng rũ xuống, khê run lên.

Trong nhân thần Hy Bình loé lên ánh tà mị, một loại nhân thần không biết gọi là gì xuất hiện trong mắt hắn: “Lạc Thổ, ta đã từng nói sẽ cho quyền đầu của người cơ hội phô trương, người chưa quên chứ? Của người đây!”

Hắn đẩy Lạc Diệp ở trong lòng ra, Lạc Diệp kêu lên kinh hãi, đâm sầm vào Lạc Thổ, hai người lùi lại phía sau hai bước.

Lạc Diệp quay người lại rồi từ từ đi tới trước mặt Hy Bình, thanh âm run run nói: “Người... người xem ta là cái gì vậy?”

Thuỷ Khiết Thu cũng thoả mạ: “Hoàng Hy Bình, người làm chuyện quá đáng như vậy sao?”

Hy Bình không để ý đến nàng, cũng không để ý đến Lạc Diệp, chỉ chuyển sắc mặt nói: “Từ Phiêu Nhiên, rút cục người muốn ở Bắc Lăng trang đến khi nào?”

“Ta thích ở bao lâu thì sẽ ở bấy lâu!”

“Người nếu không phải họ Từ, chắc vẫn đi theo Đại Địa Minh. Ta nghĩ, Từ Thanh Vân cũng sẽ không nhận phụ thân như người đâu!”

Sắc mặt Từ Thanh Vân đại biến, nhưng cũng không thể nói câu nào.

Hy Bình nói: “Đại Hải, xuất lệnh bài ra.”

Hoàng Đại Hải móc từ trong bụng ra một tấm kim bài lớn gần bằng bàn tay, trên bề mặt không ngờ lại viết một chữ lớn: Thiên.

Bên cạnh chữ Thiên có bốn chữ nhỏ loé sáng: Hoa Đỗ Từ Triệu.

Hoàng Đại Hải buông từng chữ một: “Từ Phiêu Nhiên nghe lệnh!”

Từ Phiêu Nhiên nhìn lên bề mặt lệnh bài, âm thanh có run lên một thoáng: “Là... Từ Phiêu Nhiên, về chữ Thiên...”

Hy Bình nhìn Mộng Hương, rồi lại nhìn Nguyên Chân lục nữ, sau đó quay người, vừa đi vừa nói: “Ở Đại Địa Minh, ta không nghe lệnh ai cả, đi đến đây cũng vậy, thích làm cái gì thì làm cái đó, không ai quản nổi.”

Mẹ nó, Lạc cầu hùng nghĩ ta dễ khi phụ lắm à, ta đã từng nói chúng ta sẽ tự mình thống lĩnh, hơn nữa đều nghe lệnh ta, có thể kêu thêm ba tên gia hỏa nữa đối đầu với ta...”

“Hoàng Hy Bình, người mau đứng lại cho ta!” Thân ảnh của Thuỷ Khiết Thu đột nhiên ngăn cản trước mặt Hy Bình, khiến toàn thể quần nhân cùng dừng bước.

Tại tràng lại bắt đầu yên lặng.

Đỗ Quyên và Thuỷ Tiên nhìn tiểu thư của bọn họ, mặc dù trên gương mặt tuyệt mỹ nhân gian của nàng vẫn phát tán ra phong tao thiên nhiên làm mê hoặc nhân thế, nhưng, nàng đã tiêu tụy rất nhiều, bọn họ đồng thanh: “Tiểu thư...”

Hy Bình nhìn nàng, có chút bất nhẫn nói: “Ta không ngăn cản nàng, nàng cũng không nên ngăn cản ta chứ?”

“Người rút cuộc cũng thẳng thắn nhìn ta sao?” Thuỷ Khiết Thu cắn chặt môi, thanh âm run run.

“Nhìn hay không nhìn cũng có tác dụng gì?”

Thuỷ Khiết Thu chăm chú nhìn hấn, lệ quang trong mắt không nén được trào ra, từ từ lăn trên gò má.

“Đừng khóc, thấy nàng khóc, con tim ta đau nhói.”

Hy Bình giơ tay muốn lau nước mắt cho nàng, nàng lại ngăn cánh tay của hấn lại, ghen ngào: “Không cần người giả bộ hảo tâm, người nhìn ai cũng không nhìn người ta...”

Hy Bình đột nhiên một tay ôm lấy nàng, một tay lau nước mắt cho nàng, khẽ mấp máy môi: “Đừng loạn động, ta đã nói muốn giúp nàng lau nước mắt, nàng lại không nghe.”

Thuỷ Khiết Thu giằng co một lúc, sau đó hai tay ôm chặt lấy eo lưng hấn, mặt gục lên vai hấn nhìn Lạc Thiên với nhãn tình hung ác... trong lòng nàng chấn động, đây là lần đầu tiên nàng nhìn Lạc Thiên với nhãn thần khủng bố như vậy.

Hy Bình cảm thấy thân thể nàng run rẩy, liền khe khẽ nói bên tai nàng: “Đừng sợ, mọi việc đã có ta, khi nào đồng ý đi cùng ta hãy nói với ta một tiếng, ta sẽ đưa nàng đi!”

Hấn buông Thuỷ Khiết Thu ra, quay đầu nói: “Ta không quản các người, các người cũng không thể quản ta! Hôm nay dừng lại ở đây, đi thôi!”

Hấn bắt đầu đi trước dẹp đường, Triệu Tử Hào nói với Từ Phiêu Nhiên: “Từ thúc thúc, chúng ta đã chuẩn bị cho người gian phòng dự bị.”

Sau đó đám người đi ra ngoài, Từ Phiêu Nhiên thở dài một tiếng, cũng cúi đầu đi theo bọn họ.

Quyên Hành đột nhiên nói: “Lạc thiếu minh chủ, xem ra an bài của cha người đã thất sách rồi.”

Trong lòng Lạc Thiên lửa giận bùng cháy, sắc mặt lại không hề biến đổi, lúc nghe thấy lời của Quyên Hành, chỉ nói: “Có bọn chúng hay không kỳ thực đều như vậy, để cho bọn chúng tự mình làm loạn đi, ta không cần để ý đến chúng. Mộng Hương tiểu thư, bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

Mộng Hương giống như vừa tỉnh giấc mộng, kinh ngạc hỏi: “À! Người nói gì thế?”

Nàng vừa mới nhìn, vô lâm tứ đại thế gia đã đi mất...

184. Chương 183: Tạp Loạn Vô Chương

“Thiếu chủ, cái tên Hoàng Hy Bình đó quả thực là quá ư kiêu căng hung dữ.” Lạc Kim cả giận.

Lúc này hội nghị đã tan, chỉ còn lại đám người của Đại Địa Minh đang tụ tập ở tấm thất của Lạc Thiên, tựa hồ có chuyện gì đó cần phải tiếp tục thương lượng.

Lạc Thiên ôn tồn đáp: “Không có gì, hấn vốn là cái loại thần kinh, có thói quen làm chuyện gì cũng tưởng như là hay lắm.”

Lạc Mộc e dè: “Thiếu chủ, những điều trước đây tam ca từng nói, ta nghĩ đúng là sự thật....”

Lạc Thiên nghe vậy bèn quay sang: “Lạc Thổ, khi ngươi đấu quyền với hắn, sao lại để xảy ra tình huống như vậy?”

Phải a! Lạc Thổ với tuyệt kỹ Chân Nghĩa Quyền cơ hồ ở trong chốn võ lâm thực sự là đệ nhất mãnh quyền, có đại địa cùng chân nghĩa hòa hợp lực lượng, nhưng lúc đó Hoàng Hy Bình giữa tiếng sấm khi một quyền đụng độ trực tiếp với quyền của Lạc Thổ, kẻ bị đánh bại lại chính là họ Lạc..... Hoàng Hy Bình ngoại trừ “Lôi Kiếp Thần Dao” kia, bỗng đâu lại để ra thêm một loại “Lôi” quyền?

Không hề lên tiếng giải thích, chỉ thấy Lạc Thổ gật đầu: “Quyền của hắn không những phát ra lửa rất nóng mà còn bao gồm cả điện làm người ta tê liệt, nếu cùng quyền đó va chạm, sẽ cảm thấy trong đó có chứa một lực lượng cường hãn không gì có thể so sánh được.”

“Ý ngươi muốn nói là lúc đó ngươi thật sự bị đánh bại?”

Lạc Thổ thở dài: “Ta xác thực là bại tướng.”

Lạc Hoả lên tiếng: “Chúng ta phạm phải một sai lầm là đánh giá sai kẻ địch, nên mới sinh ra ý coi thường địch thủ, dù vậy nếu không có thực lực, hắn đã khó mà sống được đến hiện tại, bây giờ chúng ta sẽ phải tìm ra kẻ sách khác.”

Lạc Thảo nói: “Hắn lần trước khi đả bại tam sư huynh thì hai mắt cũng giống cảnh tượng vừa rồi như đúc, dường như trong mắt hắn phát ra một loại thần mang gì đó, khiến người ta có cảm giác hắn hầu như không thể bị đánh bại.”

Lạc Thiên cười lạnh: “Ai nói là hắn không thể đánh bại?”

Lạc Thảo bỗng tỏ vẻ mất tự nhiên, ấp úng: “Ta..... Ta chỉ là bỗng nhiên có cái loại cảm giác này.....”

“Lạc Diệp, ngươi vì sao đột nhiên lại bị hắn ôm ở trong lòng?”

Lạc Diệp kỳ thật này giờ im lặng không lên tiếng, lúc này nghe Lạc Thiên hỏi liền đáp: “Thiếu chủ, ta cũng không rõ lắm, lúc đó ta dùng đao chém hắn từ phía sau, đột nhiên chỉ thấy đao như va phải một lực rất mạnh trượt qua một bên, rồi bỗng hắn duỗi một tay ra, rồi..... rồi ôm ta”

“Hay lắm, không cần nói nữa, xem ra ngay cả chính bản thân mình bị người khác chế trụ như thế nào mà ngươi cũng không minh bạch.”

Lạc Diệp đột nhiên rơi nước mắt.....

Lạc Thiên cũng trầm mặc, qua chừng nửa ngày bỗng bất ngờ nhàn xạ thần mang, hạ lệnh: “Tìm cơ hội loại trừ Hoàng Hy Bình!”

“Ca, huynh gặp chuyện gì mà áo lại bị rách vậy?” Đỗ Quyên ở trong lòng y ngạc nhiên hỏi.

Hy Bình đưa tay vuốt má Thuỷ Tiên rồi đáp: “Hôm nay ta gặp nữ quý dạ xoa, dọa người ta muốn nhảy sông mà .”

“Chàng mà bị nữ nhân dọa sao?” Độc Cô Thi có vẻ không tin .

Thuỷ Tiên nói: “Cô ấy nhất định là rất ghê gớm.”

“Không phải thế, là họ tưởng ta định cưỡng gian họ.”

“Huynh dám cưỡng gian bọn họ sao?” giọng Đỗ Quyên nhẹ vang lên thoáng chút oán giận.

Độc Cô Thi hỏi: “Chàng đã đi đâu?”

“Ta tới Quả Phụ ốc.”

“Rồi chàng có vào không?”

“Không có, ta trèo lên nóc nhà, thấy phía sau nhà có 5 mái nữ mặc y phục 5 màu khác nhau... sau khi không thấy gì thì lặc đầu hạ xuống đất rồi bỏ đi, sau đó thì bị họ đổ oan là muốn cưỡng gian họ mà.” Hy Bình tỏ vẻ sợ sệt kể lại.

“Nhìn chàng kìa, thật không ngờ chàng lại thành ra dạng thế này!” Khi Đỗ Quyên đặt một bộ quần áo khác xuống bên cạnh hắn, lập tức bị hắn ôm vào lòng, nàng nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn, hiển nhiên đồng ý để cho hắn ôm .

Sau khi hôn Đỗ Quyên, hắn lại quay sang hôn Thuỷ Tiên và Độc Cô Thi một lượt, rồi mới đứng dậy đi ra cửa .

“Chàng định đi đâu?”

“Ta muốn tìm hai tình nhân cũ của ta.”

Đến khi Hy Bình xác định được Thiên Phong song kiều ở gian nào thì lúc này bên ngoài hoàng hôn đã dần buông xuống, vừa gõ cửa phòng Thiên Phong song kiều, chính Từ Hồng Hà ra mở cửa, hai người bọn họ đều không thể được ra ngoài, cũng không thể ngủ được, đến lúc này Hy Bình mới cảm nhận thấy có một thứ tình cảm toát ra ngoài, nhân thân hai người thăm thẳm chất đầy nỗi nhớ nhung, Từ Hồng Hà ánh mắt ôn nhu chứa chan tình cảm, Từ Bạch Lộ lệ thẩm ướt hoen mi.

“Ta đến thăm các nàng đây. “ Hy Bình vừa nói vừa tiến vào trong phòng.

Từ Hồng Hà úp mặt vào cửa, Từ Bạch Lộ tiến lại nói: “Muội muội, đóng cửa lại .

“A.” Từ Hồng Hà kêu lên 1 tiếng, quay đầu nhìn Từ Bạch Lộ, sau đó xoay người lại đóng cửa .

Từ Bạch Lộ dừng lại bên cửa sổ, nhìn ra khoảng xa xăm bên ngoài: “Chàng đến đây làm gì?”

Hy Bình bước tới sau nàng, đưa tay về phía trước nhẹ nhàng xoay người nàng lại đối diện với mình, ôm eo nàng nói: “Ta sợ gì mà không đến, ta kô thể quên các nàng.”

Từ Bạch Lộ cố tỏ vẻ lạnh lùng: “Còn ta lại chẳng có một tý gì nhớ về chàng.”

“Nàng vừa gọi đầu à? Ta ngửi thấy có một mùi hương nhẹ nhẹ, ta biết đó là mùi mật lị, nàng đang nói dối phải không?”

“Cái gì?”

Hy Bình giải thích: “Nói về Mật Lị, đoá hoa không lớn lắm thường nở hoa vào canh một, hoa toát ra một hương thơm như cỏ thơm... Nhiều người khen rằng chúng rất đẹp. Tại sao nàng lại từ chối sự thật? Nàng sợ sẽ không có nơi nương tựa, hay sợ bị bỏ rơi? Nó chính là tín vật của ái tình, bởi Mật Lị chỉ có một hình dạng, sao nàng cứ phải giấu tình cảm vào sâu tận đáy lòng? Nàng sợ ta sẽ thay đổi hay bỏ rơi nàng?”

“Chàng đừng có thừa cơ hội, đừng có mà tự đại, tưởng ta không biết gì về chàng ư?”

“Ta không biết, hiện tại ta chỉ biết là ta đang ôm nàng, còn nàng đến một điểm kháng cự cũng kô có.”

Từ Bạch Lộ nghe thế thì hơi trở mình muốn thoát ra .

Hy Bình lập tức ôm chặt nàng hơn, kề miệng sát bên tai, ngậm vành tai ngọc của nàng nói: “Dù nàng không muốn thì ta vẫn là ca ca của nàng, ca ca nàng tình nguyện sẽ mãi là nơi nương tựa của nàng, chỉ không biết khi nào nàng mới chấp nhận tình yêu ta?”

Từ Bạch Lộ không nói.

Hy Bình quay đầu, khuôn mặt trở thành ngây ngốc bởi Từ Hồng Hà đang mỉm cười, hỏi: “Nàng không đến sao?”

Từ Hồng Hà chân chừ như không muốn, cuối cùng cũng đến bên trái của Hy Bình, hữu thủ Hy Bình nắm lấy ngọc thủ của Từ Bạch Lộ, sau đó gơ tả thủ ra ôm Từ Hồng Hà, nàng ta không phản kháng, chỉ là quay mặt đi thì bất chợt thấy tỷ tỷ nàng đang rơi lệ.

Hy Bình nói: “Ta muốn bàn bạc hôn sự với phụ thân các nàng, ta muốn lấy cả hai.”

“Chàng không thể bàn bạc với phụ thân bọn ta về vụ hôn sự được!” Từ Bạch Lộ lên tiếng cảnh báo.

Từ Hồng Hà cũng nói thêm:” Phụ thân bọn ta ghét người, người không cảm thấy bọn ta rất khó xử hay sao.”

“Có lẽ có, nhưng, ta chỉ nói riêng một vài điều mà thôi, ta thích vài lời mà thật ra lại rất dễ nghe, ta hứa với bọn nàng sẽ không để Từ Phiên Nhiên phải khó xử.” Hy Bình nói giọng uy hiếp.

Từ Hồng Hà lại hỏi: “Những lời nào?”

“Bọn nàng cũng nên biết rõ rằng ta thích lắng nghe những lời của bọn nàng.”

“Ta không hiểu....”

Từ Hồng Hà chưa kịp nói thì Từ Bạch Lộ đã cướp lời: “Từ khi chúng ta không thể quên được chàng, thì cũng là lúc chúng ta cũng có chút hận chàng.”

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại nói như thế....” Từ Hồng Hà khuôn mặt nhanh chóng đỏ dần.

Hy Bình mỉm cười, hai tay bắt đầu hoạt động để ứng trụ với hai tỷ muội mỹ lệ này, nói: “Điều này chính là lý do việc bọn nàng không đáp ứng lấy Lạc Thiên sao?”

“Ừ” Lương nữ chỉ có thể nói với giọng điệu này.

“Quay người lại đi.” Hy Bình kêu lên.

Từ Hồng Hà thật ngoan ngoãn quay người lại, còn Từ Bạch Lộ dĩ nhiên chẳng chuyển mình.

Hy Bình hỏi: “Không vui khi đối mặt với ta sao?”

Từ Bạch Lộ cuối cùng cũng chậm chậm quay mặt lại.

Hy Bình nhìn thấy nàng ta bật khóc, hữu thủ rời mái tóc vuốt ve khuôn mặt nàng, xóa đi những giọt lệ trên đó, sau đó nắm tay nàng rồi hỏi: “Tại sao lại khóc?”

“Chàng không nói đạo lý....” Từ Bạch Lộ đáp lại, “Chỉ là khi phụ người, khi phụ chúng ta còn không đủ hay sao, lại còn phải vô lễ với phụ thân của chúng ta nữa.”

Hy Bình than thở: “Kỳ thật việc ấy hoàn toàn không phải lỗi của ta, là ông ta khiến ta phải làm những chuyện ngu ngốc.”

“Không phải tại chàng?” Từ Bạch Lộ phản bác.

Hy Bình nói: “Hảo, hảo, đúng là ta, ta là tên ngu ngốc của nàng, tổng hành à!” Lúc đó trong tâm hấn đang nhủ thầm: Kỳ thật ta là thiên tài mà.

Thiên tài và ngu dốt, thật không khác nhau sao?

Từ Hồng Hà đột nhiên mỉm cười, trong nhãn thần Từ Bạch Lộ cũng có chút tiểu ý, nói: “Chàng có thể lưu lại trong phòng của chúng ta bao lâu?”

“Nha nha! Đáng lý nàng nên khóa cửa, không muốn giữ ta lại qua đêm sao?”

Hai tỷ muội không biết nên khóc hay cười nữa, Từ Bạch Lộ thì giận giữ: “Đừng có vọng tưởng, vừa khi này thiếp chỉ muốn chàng đến gặp mặt, để biết chàng đến và làm gì, vì thế đã khóa cửa lại, nếu không người khác đi qua sẽ thấy..... Điều đó thật không hay.”

“Cái này thật sự không hay sao? Nhưng ta đích thực hi vọng có nhiều người trong thấy, hai tỷ muội nàng từ lâu đã để ta trong tâm của bọn nàng rồi, hơn nữa chắc chắn hi vọng trở thành nữ nhân của ta!”

“Trong tâm ai có chàng?”

Hy Bình cẩn thận quan sát những điểm tương đồng của hai người bọn họ, nét kinh diễm và thống khoái đang lan tỏa trong tâm hấn, hấn cúi đầu xuống, hôn lên dòng lệ trên má Từ Bạch Lộ, sau đó hôn vào đôi môi đỏ thắm của Từ Hồng Hà, lương nữ đều tiếp nhận đôi môi của hấn.

Hấn nói tiếp: “Như quả trong tâm không phải ta, thì có rất nhiều vấn đề làm ta vô pháp lý giải, chỉ sau khi bọn nàng muốn trở thành người yêu ta, và có rất nhiều việc sáng tỏ, ta vô cùng cao hứng. Phụ thân các nàng thật cổ chấp, giữa ta và với ông ta có rất nhiều điều, làm cho ông ta không thể quên được cái chết củ Từ Thanh Vân. Thi Trúc Sinh cũng đã chết rồi, hơn nữa Thi Nhu Vân chỉ còn lại một mình, nàng ấy cũng

là một nữ hài mỹ lệ thiện lương vô trợ, dĩ nhiên trong tâm nàng ấy cũng thật thống khổ so với bọn nàng, bọn nàng hãy tha cho nàng ấy. Nàng ấy thuần túy chỉ là một nữ hài đánh thương.”

Nói xong, mở cửa, quay đầu lại nhìn lương nữ cười cười, vẻ tuấn mỹ vô bỉ hiện lên trong mắt làm hai người có cảm như đang trong cơn sóng.

“Tỷ, sao ta lại muốn khóc to nhỉ? Không phải tỷ đã để chàng ôm sao, sao còn để chàng đi?”

Từ Bạch Lộ thở dài: “Muội, biết thế, nhưng ta chưa biết tình cảm Lạc Thiên dành cho ta như thế nào, làm sao ta có thể có tình cảm với người khác. Ngày trước tại Địa Ngục môn, toàn bộ đều do tên Hoàng Hy Bình hỗn đản đó!”

Từ Hồng Hà thổn thức: “Muội phải làm sao? Muội sẽ vâng theo sự sắp xếp của hai bên, muội sẽ khuất phục mất thôi, trước nay muội vốn không phải là một nữ nhân mạnh mẽ mà.”

“Muội muốn khóc thật to, vì muội không thể quên được cảm giác lúc chàng ôm chặt thân thể mình ... trong trái tim của muội đã có hình bóng của chàng rồi, trong lúc được chàng ôm không biết vì sao muội lại thích được khóc.”

Từ Hồng Hà nhẹ giọng nói: “Quả thật, khi mở cửa nhìn thấy chàng, muội chỉ muốn bật khóc.”

Từ Bạch Lộ thở dài: “Sau này sẽ có cơ hội gặp lại tại Đại Địa Minh, lúc ấy chắc là sẽ rất hạnh phúc . “

“Tỷ, muội vừa gặp đã cảm thấy rất thích tính hạ lưu của chàng.”

“A!”

Từ Bạch Lộ nghe Từ Hồng Hà nói xong, kinh ngạc thốt lên một tiếng, sau đó hai tỷ muội cùng cười, trông thật nhu hoà và đáng yêu .

“Tiểu ách ba, mở cửa ra!” Hy Bình đứng ngoài phòng Thi Nhu Vân la hét nhưng không thấy trong phòng có động tĩnh gì, hấn gào lên: “Nếu nàng lại không mở cửa, ta sẽ đá cửa xông vào.”

Cánh cửa nhanh chóng mở ra, Thi Nhu Vân ai oán trừng mắt nhìn hấn, hấn liền mỉm cười vui vẻ, ôm nàng bước vào, một cước đạp về phía sau khép cửa lại.

“Cửa còn chưa đóng.” Thi Nhu Vân vội nói. Hy Bình quay đầu nhìn, cửa quả nhiên vẫn hé mở, không những thế lại còn dùng lực đẩy mạnh, khiến cánh cửa lại càng mở ra rộng hơn, “Không cần phải đóng, ai mà chẳng biết tiểu ách ba thích bị đại cừu nhân của nàng ta ôm?”

“Không, ta nhất định phải đóng.” Thi Nhu Vân cúi xuống tránh sang một bên, chạy tới khép cửa lại. Vừa quay đầu ra đã thấy Hy Bình ngồi bên mép giường, khiến nàng đứng bất động sau cửa.

Hy Bình trêu chọc: “Không chuẩn bị lại đây sao? Có muốn ta ôm nàng không?”

Thi Nhu Vân cúi đầu xuống đi đến trước mặt Hy Bình.

Hy Bình ôm nàng vào lòng, nói: “Nàng thực sự có một số vấn đề, hôm nay ta thấy nàng trầm tư nghĩ về chuyện gì đó, nhưng ta biết rằng đầu óc nàng không thực sự thích hợp để suy tư cho lắm.”

Thi Nhu Vân hai mắt đỏ lên: “Ta nghĩ đến Vân Tuyết tỷ tỷ....”

“A, nói tiếp tục đi.”

“Nàng ấy mỗi lần nhìn vào đôi mắt ta, luôn luôn làm ta nhớ tới ánh mắt của đại ca, hơn nữa, chiều cao của nàng ta cũng gần bằng chiều cao đại ca, còn nữa, nếu nàng cải trang thành nam nhân, ta nghĩ nàng rất giống đại ca...”

“Đừng nên loạn tưởng, trên đời thiếu gì người giống nhau, hơn nữa, mặc dù anh nàng bán nam bán nữ, nhưng không phải là nữ nhân, còn Vân Tuyết, nàng ta hoàn toàn là một nữ nhân, nhưng nếu nàng nghĩ nàng ấy giống anh trai mình, thì nàng và nàng ấy nên kết thành tỷ muội với nhau là tốt nhất, chẳng lẽ nàng ấy không thích nàng ư?”

Thi Nhu Vân vui mừng đáp: “Nàng rất thích ta, nhưng cũng cho ta gọi nàng là tỷ tỷ.”

“Thế chẳng phải là quá tốt rồi hay sao? Có thời gian rảnh nàng hãy tìm nàng ta cùng du ngoạn, ta nghĩ nàng ta sẽ không gây thương tổn gì cho nàng.”

“Ta biết rõ nàng ta sẽ không thương tổn tới mình, nàng còn nói Nhu Vân từ bỏ không cần hận người, không cần coi người là cừu nhân đương thời.”

Hy Bình cao hứng hô to: “Tiểu ách ba, nàng ta nói điều này rất đúng, ta căn bản không phải là cừu nhân mà là tình nhân của nàng, kiêm thiên tài và thần bảo vệ.”

“Ta..... Ta như thế nào lại nhìn không ra?”

Hy Bình đầu to ra, nói: “Nàng không phải nói làm là không làm đấy chứ? Nàng cứ nói một lời, trong khi người chết thì vẫn sống.”

“Người chết sẽ không thể nói chuyện, người không có chết mà.”

“Ba” một tiếng, miệng Thi Nhu Vân đã bị Hy Bình đánh mạnh một cái, hấn ôm nàng bước ra ngoài ...

“Chúng ta đi ăn tối, ta sẽ dùng rau cải đóng cái miệng nhỏ của nàng lại.”

185. Chương 184: Vạn Hoa Lô Thượng

Tỷ phu, tỷ phu, nhanh lên!

“Cái tên này, mới sáng sớm đã rồi rít ồn ào, cơ hồ hấn đã trở thành quen thói vậy”, Hy Bình nhẹ nhàng đẩy Độc Cô Thi đang nằm ở trên ngực xuống.

Nàng bình tĩnh, mở choàng mắt cười nói: “Đại ca, kỳ thật bây giờ đã không còn là sáng sớm nữa. Đồ Quyên và Thủy Tiên đã ra ngoài từ sớm rồi, chỉ còn ta lưu lại ở chỗ này, sợ rằng huynh tỉnh dậy không có ai hầu hạ.”

“Ái chà, các nàng đối với ta tốt quá.”

“Tiểu Ba, có chuyện gì?” Độc Cô Thi xuất ngôn hỏi.

Hoa Tiểu Ba đứng bên ngoài bậc cửa, ngửa mặt cười nói: “Thì nhi, chắc không muốn cho tỷ phu ra khỏi giường, hấn và ba tên hỗn đản vốn đã quen theo sau đít mĩ nhân, tỷ có muốn ngăn cũng không ngăn được mà.”

“Có việc gì vậy?” Hy Bình chậm chậm hỏi nhỏ, đây quả là một việc tốt đối với Triệu Tử Uy, người và ba tên hỗn đản cùng chung 1 ý hay chỉ là ý của một mình Tử Uy? Ta nghĩ đã ra ngoài thì nhất thiết phải phải chọn lựa cho kĩ.”

Hấn ngồi xuống, kéo Độc Cô Thi đang hoàn toàn lơ đãng nửa thân trên lại, ma trảo tại những nơi khả ái không ngừng chuyển động, Độc Cô Thi có vẻ hơi giận: “Chàng, không được làm thế, Thì nhi nhột lắm, chàng nhanh bỏ tay xuống, người ta không thể giúp chàng lúc này được, người ta còn phải mặc quần áo.”

Bên ngoài Hoa Tiểu Ba hình như cũng nghe thấy, chỉ biết thốt lên một câu “phóng túng” đoạn lại réo lên: “Tỷ phu với Thì nhi đã xong chưa? Đệ chờ.”

“Người im đi! Hoa Tiểu Ba, ta mà còn nghe thấy một âm thanh nhỏ nữa, ta sẽ ra ngoài đập nát cái đầu của người.”

Hy Bình rống lên, bước xuống đứng bên cạnh giường. Độc Cô Thi cũng theo sau bước xuống giường, dưới ánh sáng lộ ra thân hình mĩ diệu, từng bước tiến lại chỗ y phục, nhanh chóng cúi xuống mặc quần áo vào.

Hy Bình kéo nàng lại phủ lên môi nàng một trận mưa hôn, sau đó bế nàng đi lại phía giường, đặt nàng xuống rồi nói: “Nàng hãy nằm đây chờ họ, ta phải đi đây.”

Hy Bình nói đoạn mở cửa, nhanh chóng bước ra ngoài.

Thấy vẻ khẩn trương hiện rõ trên khuôn mặt của Hoa Tiểu Ba, hấn liền hỏi: “Có việc gì mà cần gấp ta gấp vậy?”

“Ta nói, tỷ phu, vừa rồi có năm nữ hài tử rất là khả ái, đệ lập tức nhớ đến tỷ phu, liền quay lại gọi, có mỹ nhân, làm sao có thể thiếu tài năng của tỷ phu?”

“Thật chứ?”

Hoa Tiểu Ba gãi gãi đầu, cười cười: “Kỳ thật là vì năm mỹ nữ kia đối với bọn đệ không cảm thấy hứng thú lắm, bọn đệ từ sáng đến tận bây giờ đều đi theo ba canh giờ rồi mà vẫn không tìm được cơ hội nào, cho nên bọn đệ đồng thời nghĩ ngay đến tỷ phu, bọn họ vội đuổi đệ trở về, đem huynh qua đó. Tứ Cửu da mặt tuy dày nhưng không có tỷ phu lãnh đạo, cũng không có ma lực của tỷ phu, lại không có tỷ phu nói giúp vài lời, cho nên chỉ có nước mời người da mặt dày lại có mị lực...”

“Dừng, Hoa Tiểu Ba, người nói cái gì? Chẳng lẽ người không thể diễn tả văn tắt được sao?”

“Nhưng nếu như lược bỏ bớt, đệ đâu cần cay đắng vất vả hết lực hết sức chạy trở về đây tìm tỷ phu?”

Hy Bình tựa như muốn trêu chọc bèn nói: “Ta không đi, ta hôm nay phải đi tìm Nguyên Chân,”

“Tỷ phu, trong số năm nàng, chỉ có một là đặc biệt hấp dẫn.”

Hy Bình cảm thấy thích thú, kêu lên: “Hấp dẫn ư?”

“Nữ nhân đó cùng Mộng Hương, Thủy Khiết Thu là tương đương đấy, nói như vậy ổn chứ?”

“Người không nói sớm!” Hy Bình dụng lực gõ vào đầu Hoa Tiểu Ba, ai dè hần nhanh chân lẹ mắt, nghiêng qua một bên tránh, Hy Bình cũng không buồn để ý tới, vừa đi vừa nói: “Tiểu Ba, dẫn đường nhanh lên, ta muốn xem thử, ba cái tên đó, một tên thì dẫn đệ không biết cách tỏ tình, một tên thì tỏ tình nhiều hành động lại ít, một tên thì tự đại không có đầu óc, làm sao khiến mỹ nữ vui lòng? Chỉ có tài năng của tình thánh ta là lợi hại.”

“Tỷ phu, bọn họ đang ở Vạn Hoa Lâu, ở đó mỹ nữ cũng rất nhiều, mấy ngày hôm nay chúng ta đều đến đó để “hái hoa”. Hoa Tiểu Ba hướng về phía trước rồi chạy thật nhanh.

Hy Bình cũng dùng hết tốc lực chạy theo hần.....

Vạn Hoa Lâu được xem là lầu lớn nhất tại Gia Lăng trấn, chia làm ba tầng lầu, theo như lệ thường, tầng đỉnh là nơi chỉ những người có tiền có thế mới có thể đến.

Đối diện với Vạn Hoa Lâu chính là sông Mê Giang, Vu Sơn, nên những người ngồi ở tầng đỉnh có thể hân thưởng cảnh sắc tuyệt vời của hai thắng cảnh này. Bởi vậy, rất nhiều người đều muốn đến tầng đỉnh uống rượu, thu trọn non sông tươi đẹp vào trong tầm mắt, có câu “Túy ông chi ý bất tại tửu” (câu danh ngôn: ý của Túy Ông không phải ở rượu), có lẽ cũng giống như thế này.

Vạn Hoa Lâu tuy không phải kỹ viện, nhưng nữ nhân đến đây cũng rất nhiều, ít nhiều gì thì so với cái danh tự tửu lầu cũng có liên quan, rất nhiều nữ nhân ý mình có chút thân phận có chút nhan sắc, đều thích chạy đến đây, tự cảm thấy bản thân mình là đóa hoa mê người nhất trong cả rừng hoa, dần dần hình thành một loại tập tục, nữ nhân đến đây đều là thích đến để làm dáng một lần, đến tửu lầu mà lại không phải vì rượu — “túy ông chi ý bất tại tửu” mà!

Các nàng đến đây, chẳng qua là so xem ai phô trương nhất, hoặc so đo ai có gương mặt xinh đẹp nhất. Mặt không xinh đẹp thì so dáng vẻ, nếu cả sắc mặt và dáng vẻ đều không hấp dẫn, các nàng lại so xem đồ trang điểm của ai tốt hơn, hoặc là xem ai đeo đồ trang sức quý giá, hấp dẫn hơn. Người không thể so sánh được thì so vật phẩm cũng được.

Bởi vậy Vạn Hoa Lâu kỳ thật là nơi các nữ nhân tập hợp so bì với nhau, cũng là bãi đất lớn cho các nam nhân săn bắt người đẹp. Sanh ý cao, tự nhiên càng hưng thịnh.

Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh ba người từ sáng sớm đã mò vào Gia Lăng trấn, mặc dù đi đến khắp nơi trong trấn nhưng không hề có lấy một điểm là đi vắng cảnh, qua một thời gian đi trên đường, tại nơi đây, bọn họ đi săn những người phụ nữ tịch mịch hay có oán giận trong lòng, bọn hần là chuyên gia theo đàn bà lên giường, trước hết an ủi những buồn bực trong lòng họ, sau đó mới đụng chạm đến thân thể .

Sáng sớm hôm nay, bọn hần theo yêu cầu của Triệu Tử Uy ra ngoài, Triệu Tử Uy trong lòng luôn nghĩ sẽ gặp được Mộng Hương, nhưng hôm nay Mộng Hương còn có việc bận, hần tưởng tượng ra cảnh nàng đang

ở cạnh Lạc Thiên, tựa hồ khiến hấn cực độ khó chịu đối với vị Lạc đại anh hùng này, Triệu nhị công tử mới chỉ nghĩ đến vậy thôi thực đã muốn nhổ cho một bãi, thành thử, cũng bởi cái nguyên nhân vi diệu này, thành ra nếu một ngày nào đó trong khi nhìn thấy Lạc thiếu gia, hấn không nhịn được mà nhổ một bãi thật, thì quả là có thứ để coi rồi.

Bốn người đi đến Vạn Hoa lâu, trước tiên chiêm ngưỡng tầng thứ nhất, bỗng đâu bất ngờ từ phía sau xuất hiện một nữ nhân đang tiến vào bên trong, khiến cho đôi mắt của bốn con sói đối lập tức đều tập trung về phía nàng. Độc Cô Minh cùng Triệu Tử Uy tức thì lấy lại phong độ bên ngoài của mình.

“Đây quả là một nơi thú vị mà, tại sao mãi tận bây giờ các người mới dẫn ta đến đây?” Triệu Tử Uy ngồi ở đó mới chưa đến nửa canh giờ, đã bắt đầu oán trách rằng tại sao họ không dẫn hấn tới đây từ sớm.

Tứ Cửu đáp: “Người cả ngày đều nhớ tới Mộng Hương, ta cứ nghĩ rằng người đã chẳng còn quan tâm tới các các nữ nhân khác.”

“Con mẹ người lúc nào cũng nghĩ đến rất nhiều nữ nhân khác, chẳng lẽ ta nghĩ thì không được hay sao?”

Độc Cô Minh nói: “Người không chỉ nghĩ đến một....”

“Sao không? Phàm là những thứ quyến rũ, Triệu Tử Uy ta đều muốn tiếp nhận, sao?”

Độc Cô Minh gơ ngón cái ra, nói: “Người giỏi!”

Hoa Tiểu Ba không nhẫn nại được nữa, phiền hà kêu: “Đừng cãi nhau, bình tĩnh mà ngắm nữ nhân không tốt sao?”

Ánh mắt ba người trừng trừng nhìn hấn, hấn lập tức đổi giọng: “Coi như ta không nói gì.”

Hoa Tiểu Ba không cam lòng quay sang một bên, ánh mắt bỗng loé lên tựa như vừa thấy một điều gì đó, bóng ảnh đẹp dễ chứa đựng một nét tức giận vô hình đang bước vào, khiến đôi nhãn châu của hấn như chết lặng.

Ba người đại kinh, cùng quay đầu nhìn ra bên ngoài .

Nhìn thấy năm thiếu nữ xinh đẹp đi vào, dẫn đầu là nữ thủ lĩnh mặc trường bào màu trắng, tứ nữ còn lại đều bận y bào bốn màu khác nhau, trong năm nữ nhân này, bạch y thiếu nữ là tuyệt mỹ nhất, ngoài ra bốn người còn lại cũng đều rất xinh đẹp.

Họ tiến lại, bước đến cầu thang, đại khái là muốn lên lầu.

Ánh mắt của tất cả nam nhân tại Vạn Hoa Lâu đều tập trung hết về phía họ, trong khi ánh mắt còn đang dõi theo những chuyển động, thì ánh mắt của những nữ nhân ở đây cũng thể hiện sự đổ kỵ mãnh liệt....

Ngũ nữ tiến lên lầu trên, do Hoa Tiểu Ba nghiêng mình với góc độ quá lớn, làm cho cái ghế đã mất đi sự thăng bằng, “Phanh” một tiếng, đổ rầm xuống đất, chính sự việc đó đã thức tỉnh tất cả mọi người.

Triệu Tử Uy lên tiếng đầu tiên: “Tiểu tử người thật chuyện tâm, ngắm mỹ nữ thì lo mà ngắm đi, đừng có mà làm những trò hề, đây đâu phải là gánh xiếc đâu.”

Hoa Tiểu Ba từ dưới đất bò dậy, nói: “Uy ca, đệ cũng ngắm những mỹ nữ đó, chính vì thế mới quên mất “địa tâm hấp lực”.”

“Ô, người cũng hiểu cái gì là “địa tâm hấp lực” sao?” Tứ Cửu vô cùng cao hứng hỏi, đây thật là một cụm từ mới, tại sao hấn chưa từng nghe thấy trước đó nhỉ?

Hoa Tiểu Ba tỏ vẻ đứng đắn giảng giải: “Nó tựa như việc mỹ nữ đối với chúng ta có một lực hấp dẫn tương tự, bất cứ cái gì cũng đều có lực hấp dẫn, ta té ngã trên mặt đất, đương nhiên là do lực hấp dẫn trên mặt đất hút ta đi xuống, chứ chẳng lẽ ta còn làm chính mình ngã không thành hay sao?”

“Cần gì phải nói với người khác, hãy theo ta “, Triệu Tử Uy lên tiếng.

Hoa Tiểu Ba đứng thẳng dậy, phỉ phỉ y phục, làm cho thân mình sạch sẽ chính là việc làm phù hợp sau cú ngã vừa rồi, hấn lấy lại khuôn phép rồi nói: “ Uy ca, chúng ta lên lầu trên sao?”

Triệu Tử Uy rống lên: “Chính hợp ý ta.”

Chưởng quầy đột nhiên xuất hiện ngăn cản: “Bốn người các người không được lên.”

Phía sau đột nhiên có nhiều người la lớn: “Bốn vị, các người không thể lên lầu”

Cái gì? Không thể lên? Có người dám gào lên với họ là “Không thể lên”?

Bốn người lập tức quay lại, chỉ thấy một tiểu nhị chạy tới, nói với họ: “Lầu trên chỉ dành để tiếp đãi những nhân tài và người nổi tiếng mà thôi, đây là quy định của bốn quán.”

Tứ Cửu hét lên: “Mẹ người đứng là cái đồ con lợn nhìn người mà! Chúng ta chẳng lẽ không có uy danh hay sao? Người ngẩng đầu mà nhìn chúng ta xem, không chỉ nổi tiếng và tài năng mà còn rất cao to uy mãnh, miệng nữ nhân lúc nào cũng phải khen không ngớt, con mẹ người đứng là toàn phóng ra rắm lợn!”

Tiểu nhị hình như có chút khiếp sợ, âm thanh run rẩy: “Người người nói không phải vậy có điểm nào là có tài và nổi tiếng chứ?”

“Sao ta lại không có?” Mẹ chứ, nghĩ rằng Tứ Cửu hẳn là người Đông Dương nói tiếng Trung Nguyên hay sao? - con mẹ hẳn có điểm nào là không phù hợp chứ!

A... người đứng là dùng mắt chó nhìn người.... không phải mắt lợn nhìn người, thì cũng là ... không phải rắm lợn, là rắm chó!

Ta “làm” nãi nãi (bà) người! Tứ Cửu bị chọc giận đang định một cước định đạp xuống, thì Độc Cô Minh ngăn cản kéo lại phía sau, liền tức giận quát: “Người đứng là chuyên môn xen vào chuyện của ta, người muốn đối địch với Tứ Cửu ta ư?”

Độc Cô Minh đáp: “Những lời đó toàn là người tự mình nói bừa mà ra, ai muốn đối địch với người, người cứ đá loạn người khác, thì chúng ta sẽ bị tổng cổ ra ngoài!”

“Ai dám đuổi chúng ta ra ngoài?” Tứ Cửu gầm lên.

Triệu Tử Uy trừng mắt nhìn tiểu nhị, quát: “Người còn không định cút đi hay sao?”

“Cái gì?” Tiểu nhị ko hiểu liền hỏi lại.

Triệu Tử Uy quát lớn: “ Chúng ta phải lên, người định cản trở à?”

Tiểu nhị cảm thấy sợ hãi, nhưng vì bốn phận, hẳn đành phải nói: “Đúng vậy.”

“Người quả thật muốn bị ngã mà, cút mau!” Triệu Tử Uy vừa dứt lời, tức thì xuất ra một cước, đá tiểu nhị đang ngờ ngác ra tít xa, sau đó quay đầu lại nhìn ba người nói: “Xong rồi, bọn ta lên lầu thôi, đáng đời cho kẻ không biết thân thể của Triệu Tử Uy ta, còn dám làm ồn bắt ta phải đi xuống.”

Hoa Tiểu Ba nịnh bợ: “Uy ca, thân thể của Uy Ca thật oai phong, chúng thật may mắn vì hôm nay có Uy ca đi cùng.”

Tứ Cửu tức giận quát: “Hắn có gì mà oai phong, nếu như vừa rồi không có Độc Cô Minh ngăn lại, ta đã cho tên đó biến khỏi đây lâu rồi.”

“Không phải nói nhiều, chúng ta lên thôi.”

Tứ Cửu quát: “ Độc Cô Minh, người không có lời nào khác để nói à?”

Độc Cô Minh không thèm trả lời hắn, bước lên lầu, Tứ Cửu theo sau, Hoa Tiểu Ba đi sau cùng la lên: “Độc Cô lão huynh, đợi đến khi gặp hãy phát huy hết tài năng ăn nói đặc biệt của mình, chúng ta đều trông cậy cả vào huynh.”

Bốn người bước lên trên, trông trước ngó sau cuối cùng đã tìm được, ngồi chềch về bên phải lầu chính là năm vị mỹ nhân vừa gặp, bọn hắn vừa lên, bọn họ nhìn bọn hắn dường như cũng muốn biết bốn kẻ vừa cậy tài làm náo động dưới lầu là ai, chỉ là cả tứ nữ đều chỉ nhìn bọn hắn bằng một con mắt rồi ngay lập tức quay mặt về hướng dòng Mê Giang, chỉ có vị bạch y thiếu nữ mỹ tuyệt nhân gian kia là chẳng thèm đưa mắt nhìn bọn hắn một lần nào.

A a! Chẳng phải là bọn hắn cũng rất đẹp trai hay sao! Bị người ta coi thường như thế quả là điều không thể chịu nổi!

Vạn Hoa lâu có cấu tạo hình tháp nhọn, trên đỉnh không lớn lắm, tối đa cũng chỉ chứa được khoảng 30 người, có 7 cái bàn, mỗi bàn có 8 ghế, 5 mỹ nhân ngồi sát nhau bên một chiếc bàn.

Bốn người đến bên chiếc bàn cạnh bọn họ rồi ngồi xuống, lúc trước các cô nương đã nhìn bọn hắn, giờ đến lượt bọn hắn nhìn lại, Tứ Cửu, Hoa Tiểu Ba cùng Triệu Tử Uy không ước định mà cùng nhìn vào Độc Cô Minh, như có cùng một ý: “Độc Cô Minh, người trước đi!”

Độc Cô Minh trên mặt lộ vẻ khó khăn, tại sao? Không nói được!

Triệu Tử Uy nhỏ giọng: “Nhất định phải nói ư? Cái tên bạch si này!”

Độc Cô Minh đáp: “Triệu Tử Uy, ta là đại cữu tử của ngươi, không phải là bạch si.”

Hoa Tiểu Ba nhìn thái độ của hai người rồi nói: “Hay nhỉ, hai người lằng lằng cái gì thế, nếu không có biện pháp nào, hãy nhường Tứ Cửu sự phụ xuất mã.”

“Ta? Ngươi đừng có nói đùa, Tứ Cửu ta mặc dù quả thật rất có mị lực đối với người khác, nhưng họ đến một mắt cũng chẳng buồn nhìn đến ta, ta da mặt dù có dày, nhưng bọn họ chẳng thèm đáp lời thì biết làm sao. Cũng phải nói lại, bọn họ rất có thể đã nghe thấy những gì chúng ta nói, ta thấy quả thật chẳng có một tí hi vọng nào.” Vì sự tôn nghiêm của bản thân, Tứ Cửu thấy khó mà tìm cách đánh bài chuẩn.

“Để ta!” Triệu Tử Uy hùng dũng tuyên bố, lập tức đứng dậy, tuy nhiên mới bước được hai bước thì đã lại lắc đầu quay về chỗ ngồi, thở dài một hơi rồi nói: “Ta không biết danh tự của bọn họ thì biết xưng hô như thế nào?”

Cả ba người kia đều đã không dám thứ rồi, còn tưởng rằng hắn thực sự uy phong, ngờ đâu lại không phải là như thế.

“Ta thấy” Hoa Tiểu Ba vừa nói vừa giơ ngón tay ra.

“Ngươi thấy cái gì?” Cả ba người cùng đồng thanh.

Hoa Tiểu Ba ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hay là chúng ta mời tỷ phụ đến đây?”

“Cái gì?” Tam nhân cùng rống lên.

Triệu Tử Uy nói: “Hắn mà đến, bọn ta còn có thể hí xướng hay sao?”

“Như quả hắn không tới, cứ chiếu theo tình huống như hiện tại, chúng ta cũng đã không thể làm được gì rồi.”

Độc Cô Minh cũng đồng tình: “Tiểu Ba nói rất đúng, ở đây có 5 người, khi hắn tới, chúng ta cũng có 5, vậy là vừa vặn để đối phó, bất quá mỹ nữ đẹp nhất thì có thể không tới lượt chúng ta”.

Hoa Tiểu Ba trả lời: “Nhưng bốn người kia cũng rất đẹp đấy chứ, vậy chúng ta có nên....”

Tứ Cửu đột nhiên vỗ bàn nói: “Quyết định vậy đi, đi gọi Hy Bình đến, cứ so đo mãi cũng không hay.”

“Triệu Tử Uy, ngươi thì sao?” Độc Cô Minh quay sang hỏi.

Triệu Tử Uy mở miệng nói: “Ta chọn hoàng y đằng kia (nàng mặc áo vàng).”

Hoa Tiểu Ba lên tiếng: “Ta thì y phục màu xanh (nàng mặc áo xanh lá cây).”

“Ta thì bị mê hoặc bởi lam y (nàng mặc áo xanh dương).” Độc Cô Minh đã chọn đối tượng để tiến công của mình.

Tứ Cửu chốt lại: “Ta nhường nữ nhân đẹp nhất cho Hy Bình.... tử y (nàng mặc áo tím) để cho Tứ Cửu ta hưởng!”

“Ai sẽ quay về báo cho Tỷ phụ?” Hoa Tiểu Ba nghĩ đến vấn đề này, liền lên tiếng hỏi.

Tam nhân lập tức cùng nhìn về phía hắn, đồng thanh nói: “Ngươi!”

Rượu và thức ăn đã được bày sẵn trên bàn, dành riêng cho Tứ Cửu cái bàn này, người của Vạn Hoa Lâu thực không nguyện ý cho lắm, nhưng ba người này, mặc dù không phải là kẻ có danh có tiếng trong Gia

Lăng trắn, nhưng bởi vì tại Gia Lăng trắn đột nhiên xuất hiện thổ phỉ, khiến cho rất nhiều người phải sợ chúng, đến một điểm cũng không dám đắc tội với chúng, nên vừa uống rượu vừa nghĩ thầm trong bụng: “Có thật là bọn họ có thể ăn thịt phách vương được không?”

Nhưng, cứ theo như tình cảnh của hai ngày nay, họ cũng đã phải trả một cái giá đắt.

Những thứ mà ngũ nữ đó muốn chỉ là trà và đồ điểm tâm, trên bàn của Tứ Cửu thì là thịt đại ngư, vừa hát lại vừa uống rượu, rượu thấm vào ruột rồi, gan bắt đầu nở ra, tiếng nói cũng lớn hơn.

“Triệu Tử Uy, người thấy cái tên Tiểu Ba đó thể nào là không lôi kéo được Hy Bình hay không?”

Triệu Tử Uy đáp: “Có mỹ nữ, chẳng lẽ cái tên tiểu tử đó lại không đến? Hơn nữa Tiểu Ba cũng là cái loại có thể lường gạt tất cả mọi người, ta tin rằng lừa hấn ta đến đây dễ như ăn bánh.”

Độc Cô Minh nói: “Cũng không nhất thiết là như vậy, Hy Bình hiện tại đang say đắm Mộng Hương.”

“Độc Cô Minh, người không phải là muốn cùng ta làm một trận đấy chứ?”

“Ta nói rằng Hy Bình đang say đắm Mộng Hương, có vấn đề gì với người sao?”

“Người nói như vậy, con mẹ nó, lão tử đây cảm thấy không thoải mái”

Độc Cô Minh ngẩng qua một lượt khuôn mặt của những thiếu nữ này, rồi nói: “Triệu Tử Uy, người tại đây cứ âm ỉ lên rằng vì Mộng Hương mà liều mạng, nhưng vì sao hiện vẫn chưa lột cái sa diện của Mộng Hương xuống được?”

Triệu Tử Uy nhìn bóng lưng của bạch y mỹ nữ nọ, vội nuốt nước miếng, không tự nhiên nói: “Ta Triệu Tử Uy chỉ có chuyên tình đối với Mộng Hương.”

“Ta phi! Người con mẹ nó nói thật là thối, uống rượu, người mà cũng chuyên tình đối với Mộng Hương sao? Vậy thì Tứ Cửu ta cũng đối với Tiểu Hồng mà chuyên tình đấy!”

Triệu Tử Uy cũng muốn chửi lại, nhưng rớt cuộc nghĩ lại dù sao chuyện đó nên kết thúc, tay cầm bình rượu, nâng lên định uống, bất chợt bắt gặp ánh mắt long lanh xinh đẹp của Hoàng y thiếu nữ ngồi đối diện đang nhìn hấn, thì cổ họng của hấn lập tức bị nghẹn bởi rượu....

Kì thật thì ngũ nữ kia đều nghe rõ từng từ của bốn người bọn họ, cũng hiểu rằng bốn người bọn họ có ý đồ gì đó với mình, nhưng chỉ là đối thoại của bọn họ, đã làm cho năm thiếu nữ nghĩ rằng họ chỉ là trò cười cho đám nam nhân buồn chán kia. Hơn nữa, đám nam nhân này, ngoài vẻ nhảm chán ấy, có lẽ có vài điểm tốt, đủ để mê hoặc những thiếu nữ vô tri.

Bọn chúng dù rất muốn nói vài lời ngọt ngào với họ, nhưng chỉ có điều là không ai dám qua, cuối cùng quyết định để cho một người tên là Hoa Tiểu Ba trở về, gọi một nam nhân khác tên là Hy Bình đến gặp, điều này khiến bọn họ đối với nam nhân chưa xuất hiện này đều cảm thấy có một chút hứng thú.

Các nàng vốn chưa từng đến Vạn Hoa Lầu, tất cả đều bởi vì ngày hôm qua bị Hy Bình quấy rối, nên muốn tìm Hy Bình tại Gia Lăng trắn, thì vị trí tuyệt vời nhất để quan sát không đâu bằng đi lên tầng cao nhất của Vạn Hoa Lầu, tại đây các nàng có thể vừa uống trà vừa ngắm cảnh, lại còn có thể chú tâm nhìn người qua đường đi lại, để có thể tìm được cái tên ‘dâm tặc’ ngày hôm qua đã dám nhìn lén các nàng lỏa thể.

Đối với cái tên “dâm tặc” đó, các nàng hận đến mức ngứa răng chỉ muốn cắn nhưng trong lòng dường như lại có phần mong ngóng để được tái ngộ với hấn.

Ngoại trừ bạch y thiếu nữ, còn lại bốn nữ nhân có thể phân biệt theo y phục mà gọi tên: Tử Ngọc, Hoàng Ngọc, Lục Ngọc, Lam Ngọc.

Hoàng Ngọc đương nhiên nghe thấy câu nói kia của Triệu Tử Uy, hơn nữa hấn lại ngồi ngay ở giữa đối diện, chờ hấn uống rượu được một khắc, cứ nghĩ là hấn sẽ không để ý đến nàng, nàng liền mượn cơ hội trộm nhìn hấn, ai ngờ bị hấn bắt gặp được ánh mắt, khiến nàng cảm thấy khuôn mặt mình như uống phải rượu mạnh mà nóng bừng lên, lập tức quay đi tỏ vẻ chăm chú nhìn dòng Mê Giang cùng với đám sương mù dày đặc bao quanh đỉnh Vu Sơn.

“Xem ra Uy ca thật sự bị sét đánh trúng rồi, ha ha!”

Tứ Cửu thấy Uy ca ca giống như là bị người ta dùng định thân thuật, liền giơ tay đặt ngang lên yết hầu hần rồi hô: “Uy, tỉnh dậy, ngươi có phải là choáng váng rồi không?”

Triệu Tử Uy bị Tứ Cửu đùa như vậy, lập tức trở về hiện thực, yết hầu vừa động. “Ừ ừ” một tiếng, lại nâng ly rượu dốc mạnh vào trong bụng, sau đó giận dữ quát: “Tứ Cửu, buông cái tay chó của ngươi ra, đừng sờ loạn đầu ta, nếu không ta chém cái tay chó của ngươi ra mà nhắm rượu.”

Tứ Cửu cười: “Ngươi thiếu chút nữa bị rượu làm cho nghẹt thở, ta đã cứu ngươi, lẽ ra ngươi nên cảm tạ ta mới phải.”

“Ta cảm tạ ngươi đến lác đầu ta chắc?” Triệu Tử Uy nghiêng răng nói.

Ha ha! Tứ Cửu cười như nắc nẻ, Độc Cô Minh cũng bò lăn ra mà cười, chỉ riêng có Triệu Tử Uy là không cười....

“Đặng, đặng, đặng!....” (Tiếng bước chân lên cầu thang)

“Có người đến!” Độc Cô Minh lên tiếng.

Triệu Tử Uy đáp: “Nhìn xem là ai đến.”

Tứ Cửu lên tiếng: “Nếu không thuận mắt, ngươi cứ đuổi hần xuống?”

Triệu Tử Uy rống lên: “Ta có phải là phường vô lại đâu?”

Độc Cô Minh than: “ Ta trông cũng không thấy sai biệt lắm.”

“Độc Cô Minh—” Triệu Tử Uy đột nhiên rống lên như bị đánh, bởi vì họ thấy kẻ đi lên lại chính là Lạc Thiên cùng Đại Địa Minh tứ đại nam đệ tử.

Ồ! Hôm nay mọi người đều đến rồi, từ lâu có năm mĩ nữa, Đại Địa Minh cũng tới năm mãnh nam, hơn nữa sắp tới lại còn có cả “ Sắc lang ngũ nhân tổ” của Vô Lâm Tứ đại thế gia nữa, hắc hắc !

“Hóa ra là các người cũng ở đây!” Lạc Thiên tùy tiện buông ra một câu chào hỏi, đang muốn nhìn xem coi có bàn trống nào để ngồi xuống, thoáng thấy năm mĩ nữ kia, nhãn thần chợt sáng lên, liền lại ngồi ở cái bàn ở bên cạnh chỗ mĩ nữ ngồi, bốn vị sư đệ cũng cùng ngồi với hần.

Tứ Cửu nói: “Ồ! Lạc thiếu minh chủ, hóa ra ngươi cũng có nhĩ hính đến đây! Thật là chí đồng đạo hợp!”

Ngũ nữ nghe thấy lời Tứ Cửu nói, thần tình nhất thời khấn trương, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại trạng thái cũ. Mà những nam nhân ngồi ở hai bên của họ cũng không phát hiện được thần thái biến dị của ngũ nữ

Lạc Kim nghe Tứ Cửu nói xong, đáp lời: “Ngươi đến được, chẳng lẽ bọn ta lại không thể đến được hay sao?”

“Mẹ chứ, đại khối đầu, ngươi thật kiêu ngạo, cây thương của ta sẽ không chỉ xuyên qua cái đầu của ngươi, mà còn chọc xuyên qua cái đôi mắt thối của ngươi lần nữa....”

Độc Cô Minh quay sang nhìn Tứ Cửu, thì thầm nhắc: “Ngươi hiện tại không có Kim Thương bên cạnh.”

Tứ Cửu chuyển đảo mắt, nói: “Thì ta không trở về lấy được sao? Đồ ngu!”

“Nếu thật sự đánh, người khác lại còn để cho ngươi trở về lấy thương nữa sao? Ngươi mới đúng là đồ ngu!” Triệu Tử Uy nói sự thật.

“ Ngươi.....” Tứ Cửu không thốt nên lời nữa, đột nhiên mỉm cười nói: “Nếu thật sự có nhau, hai người chẳng phải sẽ ra đánh trước, để ta trở về lấy thương sao?”

“Chờ ngươi đi lấy cây thương trở lại, chúng ta đã chết từ lâu rồi” Độc Cô Minh than vãn.

Lạc Thiên lên tiếng: “Chúng ta và Vô Lâm Tứ đại thế gia các người là người cùng một chiến tuyến mà.”

Tứ Cửu đáp: “Không nhất định là như thế. Ngươi cũng biết rằng nhiều khi bằng hữu cũng có thể trở mặt thành địch nhân, địch nhân cũng có khi quay lại làm bằng hữu, nhưng vô luận thế nào, ngươi cũng sẽ không phải là bằng hữu của ta, bởi lão tử ta — thật sự chán ghét ngươi!”

Đúng lúc đó Triệu Tử Uy vỗ mạnh vào vai hắn, quát to: “Nói hay lắm.”

Lạc Thiên cười to một tiếng.

Đúng lúc này thì tiểu nhị bước đến, mang theo rượu và thức ăn.

Lạc Thiên thưởng cho tiểu nhị, rồi quay sang nhìn các mỹ nữ nói: “Tại hạ Lạc Thiên, có thể mời 5 vị tiểu thư một ly rượu được không?”

3 người còn lại trong võ lâm tứ đại thế gia trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu: Lạc Thiên quả là có chủ ý đối với mỹ nhân của bọn họ rồi.

“Không được, đa tạ hảo ý của các hạ.” Đáp lại là một âm thanh vô cùng nhu dịu.

“Hay!” Độc Cô Minh cùng Triệu Tử Uy tự vỗ trống trong ngực, Tứ Cửu sau khi được Lạc Thiên mời các mỹ nữ được một khắc thì cũng bắt đầu đứng dậy, lúc này đưa mắt nhìn Lạc Thiên không thành công, tâm lý như bị một tảng đá đè nặng, ngồi phịch mông xuống, “Bồng”

Vì ngồi quá gấp, nên trọng lực của mông hắn đã làm gãy cả chiếc ghế, y hết cảnh lúc trước Hoa Tiểu Ba cũng ngã lăn ra đất, thực đúng là sư đồ liên tâm - cùng ngồi xuống đất!

“Địa tâm hấp lực, địa tâm hấp lực, ha ha!” Tứ Cửu cười to, hắn căn bản cũng không hiểu cái gì là “Địa tâm hấp lực”? Tứ Cửu hắn thật thối!

Tứ nữ “Phác xích” cùng cười, nhưng tuyệt không thấy thiếu nữ áo trắng cười theo, có lẽ công lực của Tứ Cửu vẫn chưa đủ, như quả hắn ngồi sập cả một tòa tháp, có thể sẽ làm cho mỹ nữ đó cười cũng không biết chừng.

Người ta nói, cả ngàn lượng vàng cũng khó mua được nụ cười của mỹ nhân, nhưng Tứ Cửu hắn, mông vừa chạm đất, thì khiến mỹ nữ không nhịn được cười, thật đáng xưng tụng, thật đáng đề xướng - mọi người nhìn mỹ nữ mà chỉ muốn học giẫm cứt chó.

Tứ Cửu kiếm một cái ghế khác tới, huyết sáo cười hô hô, sau đó từ từ ngồi xuống ... Để những người khác đề xướng hắn! Tứ Cửu hắn chỉ cần thử một lần là đủ.

Lạc Kim cười nói: “Ta cứ tưởng rằng ngươi vỡ mông rồi, ha ha, có đau lỗ đít không? Tự mình làm mình đau, quả là báo ứng sớm nha!

Tứ Cửu bưng lửa giận, tay chop lấy miếng thịt gà vừa ăn lúc nãy, ấn mạnh vào cái miệng rộng đang cười của Lạc Kim. Lạc Kim lập tức nhả ra, đứng dậy muốn cùng Tứ Cửu đánh nhau.

Lạc Thiên quát: “Lạc Kim, tính ra, nếu ngươi mà đánh với cái loại người không có kiến thức này, chẳng phải sẽ làm cho các vị tiểu thư chê cười hay sao.”

Lạc Kim không dám cãi lời Lạc Thiên, nén phần nộ vào trong lòng lại ngồi về chỗ cũ.

Tứ Cửu cười lớn: “Chó vẫn hoàn chó, cứ tưởng là có chút phong độ, ngờ đâu lại chỉ là phụ họa cho người ta.”

“Cứ kệ hắn nói đi!” Lạc Thiên dường như chẳng tỏ vẻ gì là giận dữ, khiến người ta phải cảm thấy bội phục trình độ tu dưỡng của hắn.

Hắn không để ý tới bọn người Tứ Cửu nữa, lúc này chỉ chú ý nhìn bạch y thiếu nữ đó, trong ánh mắt lộ ra thần thái si mê, điều này cũng không thể trách hắn được, trong số những nữ nhân hắn từng thấy qua, chỉ có Thủy Khiết Thu là có thể cùng so sánh - hắn chưa từng thấy qua Mộng Hương, cũng chưa từng gặp mặt Thiên Diệp Bội. Đương nhiên, Mộng Tình cùng hai cô cô của hắn, luận về tư sắc, cũng không thể thua kém bạch y thiếu nữ này, chỉ là ba nữ nhân đó đều là trưởng bối, không phải là đồng bối, do đó cũng không thích hợp để so sánh.

Hắn nâng chén rượu trong tay lên - bọn Tứ Cửu vốn thích uống bằng bát, họ không thích dùng chén - hướng về phía bạch y thiếu nữ ở đó, cười nói: “Tiểu thư, không hay có thể nể mặt tại hạ từ xa đối ẩm một chén chăng?”

Khuôn mặt xinh đẹp cổ điển mà tinh nhả vô hạn của bạch y nữ điểm một nụ cười, nói: “Tiểu nữ vinh hạnh bội phần!”

Nâng chén trà lên, cách một khoảng không khí, hình thức như là chạm vào chén rượu của Lạc Thiên, thấy Lạc Thiên một hơi uống cạn chén rượu, nàng đưa tay còn lại lên, hỗ trợ che chén trà và miệng nhỏ, cũng một hơi uống cạn chén trà.

Tam đại cường nhân trong lòng kêu to: “Xong rồi, nữ nhân gốc này đã trúng phải ám chiêu của Lạc Thiên rồi.”

“Đa tạ tiểu thư đã nể mặt.” Lạc Thiên hạ chén rượu xuống, Lạc Kim rót cho hắn một chén khác, hắn không uống, chỉ nói với mỹ nữ: “Chẳng hay tiểu thư có thể cho biết phương danh?”

“Âu Dương Đình Đình.”

“Quả là một cái tên hay!” Tứ Cửu hét lớn, phá tan cái bầu không khí nhiệt huyết mà Lạc Thiên khó nhọc tạo ra.

Độc Cô Minh thi hứng đại phát, ngâm: “Âu Dương như thi, Đình Đình như tỳ.”

Triệu Tử Uy cũng không cam tịch mịch, vỗ tay la lớn: “Hay, hay!” Có lẽ là hay ở đâu, chính hắn cũng không biết.

Song lúc này, Âu Dương Đình Đình bỗng quay lại nhìn, khẽ nhíu mày, làm tam đại cường nhân trong lòng la to: Xong rồi, nàng dường như chán ghét chúng ta, cái nhìn khinh khỉnh này đã rõ cả.

“Ha ha” Lạc Thiên cười hào sảng, nói: “Tiểu thư, không cần phải lí tới ba tên điên này.”

“Lạc Thiên, con mẹ ngươi nói ai là điên hả?” Lời này chính là của Hy Bình điên cuồng thét lên.

Năm nàng thiếu nữ ở trên lầu nghe thấy âm thanh này, sắc mặt khẽ biến, đồng loạt quay mặt nhìn chăm chăm về phía cái thang dẫn vào cửa.

“Đặng đặng đặng!....” (tiếng bước chân lên cầu thang)

Tứ Cửu la lớn: “Cứu tinh đến rồi, haha, ca thần kinh điển của thôn chúng ta đã đến, yết hầu hắn rất mạnh mẽ, chúng ta nhất định phải hợp xướng tại đây.”

Trước sự chú ý của mọi người, Hy Bình hùng hổ xông vào, vừa nhìn thấy hắn, 5 thiếu nữ cũng đồng loạt la lên 1 tiếng “Nha yêu” kinh hoàng, hắn bỗng quay người bỏ chạy, đâm sầm vào Hoa Tiểu Ba ở phía sau, khiến cả hai người nhất tề lắc lư cùng lẫn xuống.

“A ... tỷ phu ... đau chết được ... sao huynh không nói trước mà đã chạy ...”

“Tiểu ... a ... Tiểu Ba! Con mẹ ngươi dám dẫn ta đi bừa, Ta ... Đau ... Ai gõ vào đầu ta ... nguyên lai là cái cầu thang ... năm ... Mẫu Dạ Xoa này muốn cưỡng gian ta ... Chân ta con mẹ nó đau thực!”

Âm thanh vừa truyền đến , Hy Bình đã chuồn ra đến cửa sau, phóng thẳng ra ngoài.

“Đuổi theo!” Âu Dương Đình Đình quát lên 1 tiếng, phi thân bay đi, 4 người còn lại cũng phi thân theo .

Tứ Cửu ngạc nhiên: “Các biết đó là Hy Bình sao?”

“Bớt nói lời thừa đi, chúng ta cũng đi thôi.”

Triệu Tử Uy hét lên 1 tiếng, thân ảnh lao đi, Độc Cô Minh cùng Tứ Cửu cũng tung người phóng theo .

Lạc Kim đưa mắt nhìn bọn họ đã đi xa, cất tiếng hỏi: “ Thiếu môn chủ, chúng ta có đi xem không?”

Lạc Thiên bình tĩnh đáp: “Chúng ta cứ ngồi uống rượu, để cho võ lâm tứ đại thế gia đấu với bọn chúng trước.”

“Tại sao?”

Khinh công thân pháp mà bọn chúng vừa sử dụng, chính là độc bộ của Thái Âm giáo.”

“A” bốn tiếng kinh hô, nhìn qua chỉ thấy Lạc Thiên đổ rượu vào miệng “Ừng ực”.

186. Chương 185: Các Sắc Các Hoa

Hy Bình sử dụng “tốc độ còn nhanh hơn khoải mã” chạy như điên, thật sự là khó có thể tưởng tượng, nguyên lai ngay cả khi hấn chạy trốn cũng đã có thể đạt được đến tốc độ như vậy, nếu bảo hấn học “Thiên tự thác loạn”, nói không chừng đến Hoa Tiểu Ba chạy trốn cũng không bằng!

Hấn lần này cũng hướng đến Vu Sơn mà chạy, nơi đó có một con sông lớn. Hắc hắc, không có nữ nhân nào dám theo hấn xuống nước, phải biết rằng, ở trong nước, không ai phân biệt về khí lực, mà chỉ nhìn vào xem ai có thủy tính tốt hơn. Hấn cho rằng thủy tính của hấn vào hàng đệ nhất lưu, nhớ lại lúc ngâm mình ở thủy đàm lâu như vậy mà còn không chết, chỉ cần biết thế đã là lợi hại lắm rồi.

Có lẽ tốc độ của hấn thực sự siêu nhanh, cho nên thẳng đến phía trước dòng sông, ở giữa sương mù mênh mông, hấn mới bị Âu Dương Đình Đình đuổi đến, thật là rất bất hạnh, nữ nhân này chắn ở trước mặt hấn - làm hấn không kịp phi xuống nước, thật là bi ai!

Hắc hắc. Hy Bình tựa hồ nở nụ cười ngây ngốc. “Rốt cục cũng để người đuổi kịp rồi.”

Âu Dương Đình Đình mỉm cười: “Tốc độ của tên thối nát người thật là rùa bò, đuổi theo người thật là dễ dàng.”

“Không phải đâu! Ta biết là ta chạy rất nhanh mà, lại còn nói nữa, chẳng phải người phải đuổi mất một hồi rất lâu còn gì?”

Âu Dương Đình Đình nói: “Ta là muốn nhìn xem người chạy đến nơi nào, nên đi theo sau người, xem người chạy ra sao. Gặp tên hỗn đản người đến cả chạy trốn cũng không biết, cả ngày nghĩ đến việc nhảy xuống nước, tựa hồ ngoại trừ nhảy xuống nước thì không còn chỗ nào để đi, ta đành phải chặn người nhảy xuống - ta không muốn người phi đầu xuống nước tự sát, ta phải tự mình giết người.”

Hy Bình phẩy phẩy tay: “Người dựa vào cái gì để giết ta? Cho ta một lý do.”

“Người nhìn lên ta...” Ngữ khí Âu Dương Đình Đình biến đổi, cả giận nói: “Ta giết người không cần gì lý do.”

“Người cần phải cho ta một lý do, nếu không ta không để cho người giết!”

“Người rõ ràng là ngu ngốc, không để cho ta giết, là do người quyết định à? Bọn chúng mời người đến, ta còn tưởng là nhân vật nào đó, nguyên lai chính là tên dâm tặc người...”

Hy Bình tức khí lắc lắc đầu, cười nói: “Ít nhất ta là đại mỹ nam.”

Âu Dương Đình Đình nhìn thấy hấn cao lớn cường tráng, gương mặt tuấn mỹ tựa như ma thần, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đột nhiên đỏ lên, sắc giọng nói: “Bên ngoài thì lông lánh, bên trong như cứt ngâm.”

“Này! Người làm sao biết trong ruột ta có cứt? Người nói bồng khiến ta nghĩ đến việc muốn đi vệ sinh quá!”

Hy Bình làm bộ muốn tụt quần xuống, lúc này bốn phía không có người khác, chỉ có hấn và Âu Dương Đình Đình, chẳng biết bọn Hoa Tiểu Ba bốn người cùng với bốn nữ nhân kia đã chạy đi nơi nào?

“Xem người chạy đến chỗ nào? Dám nói chuyện rác rưởi này trước mặt ta!” Lục Ngọc đuổi theo Hoa Tiểu Ba quát lên.

Hoa Tiểu Ba không hổ là cao thủ chạy trốn, vừa chạy vừa né công kích của Lục Ngọc, Lục Ngọc truy kích đã lâu, rõ ràng là đuổi kịp, nhìn thấy hấn mà không đánh trúng nổi, trong lòng vừa vội vừa bực. Từ khi theo thánh nữ đuổi đến đây, năm nàng liền chia nhau ra đuổi - nhưng việc này chẳng có tác dụng, các nàng đuổi theo dâm tặc, bốn nam nhân liền lùi về chặn lấy các nàng, sau đó lại chạy tản ra, làm cho các nàng thật khó truy đuổi.

Lục Ngọc nhớ rõ là Hoa Tiểu Ba nói lời bậy bạ nọ, vì vậy chỉ tập trung đuổi đánh hấn.

Hoa Tiểu Ba đánh không lại được, nhưng né đòn thì lại là cao thủ của cao thủ, bởi vậy Lục Ngọc dẫu có thể coi là hảo thủ cũng không thể đánh trúng.

“Người không được né, là nam tử hán thì không được né.” Lục Ngọc đánh không trúng Hoa Tiểu Ba, đành phải dùng phương pháp khích tướng.

Hoa Tiểu Ba hấn là ai mà lại dễ dàng khích tướng cơ chứ? Trúng kế mới là lạ!

“Hoa Tiểu Ba ta thập phần đường đường là nam tử hán, đối với nàng chính là muốn né, ta không nghĩ sẽ cùng nữ nhân giao thủ, nam nhân không nên khi dễ nữ nhân, người đánh ta, ta liền tránh, ta tránh, tránh là tránh... ha ha ...”

Lục Ngọc đánh không trúng Hoa Tiểu Ba, vốn rất căm tức, lại bị hấn đánh lại bằng lời nói, cơn nóng giận trong lòng bốc lên ngàn ngọn lửa, chỉ biết đuổi và đánh, Hoa Tiểu Ba liền vừa né vừa chạy, đồng thời chạy vòng quanh trên nòng.

“Hoa Tiểu Ba ta quả nhiên không hổ là một đại mỹ thiếu niên, thế nhưng dưới ánh sáng ban ngày, lại có một bảo bối xinh đẹp đuổi theo ta, thật là ...quá hạnh phúc!”

“Ta mà bắt được người, sẽ cho người biết tư vị của địa ngục là như thế nào...”

“Vấn đề là làm sao nàng bắt được ta chứ?” Hoa Tiểu Ba đắc ý nói.

“Người đúng là muốn chết!”

“Ta đang sống rất tốt, sao lại muốn chết? Ta một là không bị cắt mất tiểu kê, hai là không thất tình, muốn chết làm chi? Trả lời ta, nàng tên là gì?”

“Chờ người chết, đến gặp Diêm Vương mà hỏi đi!” Lục Ngọc chém tới một kiếm, thân ảnh Hoa Tiểu Ba chợt lóe lên, một kiếm của nàng liền chém vào không khí - thất bại!

“Nàng không chém được ta đâu, mặc dù võ công nàng cũng khá lắm, vì sở học của ta chuyên là để cứu mạng, sao có thể dễ dàng lấy đi cái mạng nhỏ này chứ?”

Hoa Tiểu Ba thực là rất vui vẻ, nhưng cứ như vậy cũng không phải là biện pháp, cho nên hấn chỉ biết lo nhìn về phía bắc mà chạy, hấn muốn chạy về đến chỗ “ta đâm nát mộng người”, ở đó có rất nhiều cao thủ đánh nhau, đến lúc đó, lục y mỹ nữ đang đuổi theo đánh hấn nhất định sẽ bị bắt. Hắc hắc, lúc đó sẽ biết Hoa Tiểu Ba hấn xử lý nàng như thế nào.

Tiếp đó lại tưởng tượng: Chẳng biết mấy người bọn họ có thoát khỏi việc đuổi giết hay không? Tứ Cửu sư phụ không có liễu kim thương, không biết có bị nữ nhân bắt giữ không? Hắc hắc... Lúc đó ta sẽ dùng lục y mỹ nữ này để trao đổi lấy Tứ Cửu sư phụ. Ân, chủ ý này quả là đúng, Hoa Tiểu Ba ta quả nhiên có lương tâm tế thế cứu nhân.

Hoa Tiểu Ba vừa nghĩ, vừa nhắm đến phương hướng nơi ở của Võ lâm Tứ đại thế gia mà chạy đến...

“A...không được...” một tiếng hét chói tai của nữ nhân đột nhiên vang lên, Hy Bình cuối cùng cũng đã thấy Âu Dương Đình Đình xoay người quay mặt không dám nhìn hấn, hấn cảm thấy một loại hư vinh thắng lợi và cảm giác thỏa mãn khó nói.

“Sợ rồi sao?” Hấn nhìn lưng Âu Dương Đình Đình đắc ý nói.

Tưởng rằng nàng có bao nhiêu hung hãn, bắt quá không tưởng cỡi quần trước mặt nàng, nàng lại không dám nhìn người - Xử nữ, con mẹ nó, đều có bộ dạng thế này.

“Người không cỡi quần?” Âu Dương Đình Đình thăm dò hỏi.

Hy Bình nói: “Nực cười, đừng tưởng ta là kẻ ngu, lại tùy tiện cỡi quần trước mặt đàn bà xa lạ, chẳng lẽ ta không sợ bị người cường gian sao? Phải biết rằng nam nhân cũng có trình tiết đó -”

“Người lần này chết chắc rồi, đồ dâm tặc!”

Âu Dương Đình Đình xác định Hy Bình không cỡi quần, lập tức xoay người tới, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ giận dữ, thoạt nhìn tựa như một con mèo trắng đang đuổi bắt lão chuột già!

Hy Bình tuyệt không thừa nhận mình chính là lão chuột già lén lén lút lút - nếu có là lão chuột già, cũng phải có hình dáng thiên tài!

Hắn thấy Âu Dương Đình Đình đang dần dần tiến về phía mình, liền nói: “Không được tới, còn tới ta sẽ cởi quần thật đó.”

“Tùy người, người muốn cởi thì cởi, thân thể ta đề đã bị người xem qua, ta... ta cũng không sợ nhìn của người! Cởi đi! Ta sẽ hủy đi nguồn sống của người, đừng tưởng ta sợ, vừa rồi chỉ là do đột nhiên thôi, bây giờ ta đã sẵn lòng chuẩn bị rồi.”

“Người đã thật sự chuẩn bị rồi chứ?”

Âu Dương Đình Đình bĩu môi một cái, đáp một tiếng: “Đương nhiên.”

“Vậy người phải xem thật chăm chú nhé...”

Hy Bình quả nhiên lại muốn cởi quần, nhưng Âu Dương Đình Đình không để cho hắn có cơ hội, cặp ngọc thủ hóa thành một chưởng ảnh, âm khí trùng trùng phủ tới, Hy Bình còn không kịp phản ứng, đã dính của nàng ta hơn 10 chưởng, nhưng Âu Dương Đình Đình vẫn còn nhớ chuyện lần trước, biết rằng hắn rất giỏi chịu đòn, bởi vậy, cho dù hắn đã bị đánh bay ra xa gần chục thước, cũng không buông tha cho hắn, tiếp tục đuổi theo truy đánh.

Tuy nói Âu Dương Đình Đình chỉ dùng có năm thành công lực, nhưng “Thái Âm huyền chưởng” của nàng cũng là đại tuyệt học của Thái Âm giáo, Hy Bình nhận của nàng ta hơn 1 chưởng, cho dù thân thể hắn có là kim cương, cũng cảm thấy toàn thân đau đớn khó chịu, máu trong người sôi trào, đau đớn vô cùng, một búng máu dâng lên họng, hắn phải dùng hết sức nuốt xuống, tư vị như thế thật là chẳng tốt đẹp gì.

“Thế nào? Không cởi nữa à?” Âu Dương Đình Đình đứng đang đứng bên cạnh hắn, cúi nhìn hắn chăm chăm, giọng có một chút ngạo khí.

Hy Bình phải uống máu của chính mình, thật là không tốt chút nào, hết lần này tới lần khác mình bị người ta dùng một chiêu đánh ngã lăn ra đất, thật sự không có lời nào có thể cãi được, đành nói: “Ta thích nằm cởi quần...”

Âu Dương Đình Đình đứng trên cao nói: “Vậy người cởi đi! Để ta coi.”

“Người không ra tay đánh ta, ta sẽ cởi cho người xem, nếu không người đừng mong nhìn thấy thân thể quý giá của ta, hắc hắc!” Hy Bình sử dụng một loại phương thức tư tưởng thiên tài uy hiếp lại nàng, thật tuyệt.

Âu Dương Đình Đình thật không thể tưởng được người này thần kinh lại có vấn đề như vậy, trực giác mách bảo nàng rằng đầu Hy Bình có vấn đề, nếu không tại sao lại có thể nói ra những lời ngu ngốc như vậy?

Nàng hận không thể một chưởng đánh chết hắn, nhưng cũng giận dữ đá cho hắn một cước vào một bên hông hắn.

Hy Bình kêu thảm một tiếng, nàng ta giận dữ nói: “Ta bảo người cởi...”

“Được, ta cởi, người không được đá! Ta còn cách nào khác là cởi chứ? Ta đã biết, bị người bắt được, khăn định là sẽ bị cưỡng gian...”

Hy Bình đưa tay đặt trên quần, thấy sắc giận trong cặp mắt xinh đẹp của nàng càng đậm hơn, hơn nữa đôi bàn tay bắn ra âm khí quá nặng, hắn nghĩ: Xem ra nàng ta nói ngược, nếu ta cởi ra, nàng cho ta một chưởng, không chết cũng chẳng hay ho gì.

Hắn nói: “Ta không cởi nữa, nếu thích cởi thì tự người cởi đi.”

“Ta không đời nào cởi cho người xem!”

“Ta nói là chính người cởi cho ta đó ... ai da ...”

Đáng thương, lại là một cước nữa.

“Đứng lên!” Âu Dương Đình Đình giận dữ hét lên.

“Ta không dậy nổi, ta rất thích cảm giác nằm trên mặt đất. Người xem, trời xanh xanh, mây trắng trắng, chim bay trên trời ... oa, thật là tự tại! Người đá ta để làm gì?”

Âu Dương Đình Đình quả thực bị hấn làm cho điên lên rồi, lúc này thực sự có thể giết hấn, bởi vì ban đầu nàng định từ từ dày vò hấn, “Tên hỗn đản này, từ đây có thể thấy trời không phải màu xanh, toàn trời đều là sương mù, làm gì có trời xanh, mây trắng? Lời người nói có bị ngược không? Tự tưởng mình là thi nhân, nói những lời chó má đó thật là không thông tai chút nào! Hơn nữa, nơi này làm gì có chim bay qua...”

“Phải không? Ta nhìn lại coi, kỳ thật có mỹ nữ như nàng là tốt rồi”.

“Người ...”

“Đừng đá ta!” Hy Bình theo phản xạ giơ tay ra che phần lưng, quần áo, đỡ chiếc chân ngọc của Âu Dương Đình Đình đang đá xuống, rồi nói tiếp: “Hơn nữa, vừa rồi người nói không cởi cho ta coi, cho nên ta nhớ ra, trước kia người sáng ra đã cởi quần áo chờ ta đến xem. Hắc hắc, lại còn có bốn - a nha! Đồ xấu xa, dám chà đạp bảo bối của ta, ta không thể nhẫn nhịn hơn nữa!”

Phần giữa hai chân của Hy Bình đã bị tập kích, mạnh bạo động thân đứng lên, thân mình cao lớn lừng lững trước mặt Âu Dương Đình Đình, đang muốn phát chiêu, nhưng lại không thấy Âu Dương Đình Đình đâu, nguyên lai chỉ trong nháy mắt, nàng đã vọt đến sau lưng hấn, xuất ra một chưởng, Hy Bình kêu thảm một tiếng, rồi lại nghe “Phác thông” một tiếng, bị chưởng của Âu Dương Đình Đình đánh bay ra, rơi xuống dòng sông.

Thật là bi ai, thiên tài một lần nữa lại biến thành “con gà ướm”.

Âu Dương Đình Đình sau khi đánh bay Hy Bình xuống nước, vội vàng đến xem tình huống, cũng không thấy Hy Bình nổi lên, nghĩ thầm rằng: Chẳng lẽ hấn chết thật? Ta lần này xuất chưởng cũng không phải là lần đầu tiên nặng tay, nên sẽ không chết mới đúng chứ? Nhưng tại sao vẫn không thấy nổi lên?

Tiếp theo lại nghĩ: Tốt nhất là đã chết, đồ dâm tặc! Nhưng sư phụ đã nói qua, nếu không bắt buộc, không được giết người của Võ Lâm Tứ đại thế gia.

Âu Dương Đình Đình vội nhìn chăm chăm xuống mặt nước đang ba động, hồi lâu rốt cục cũng nhìn thấy được xác đắm nước của thiên tài nọ, nàng nói: “Người không phải là chết rồi chứ?”

Hy Bình nói: “Nhìn thấy ta không chết, người không phải rất vui vẻ sao?”

“Ta hận là không băm thây người thành vạn đoạn, người bơi lên đây cho ta!”

Hy Bình nghĩ thầm: Thật là, nữ nhân này bị làm sao vậy? Ta thật vất vả mới rơi được xuống nước, cá còn chưa kịp chạm đến một con mà nàng đã bảo ta lên bờ?

Hấn cười nói: “Ở trong nước, là nơi an toàn nhất của ta, năng lực bơi lội của ta là số một trên thế giới, đừng ai nghĩ đến chuyện đánh lại ta ở trong nước, ta muốn bơi là bơi, giống như người cá thật tự do tự tại...”

Âu Dương Đình Đình không chịu được bộ dạng này của hấn, tức giận đến nổi đom đóm mắt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hy Bình càng đắc ý, cười nói: “Ta cũng cũng là bất đắc dĩ thôi? Ha ha...”

Âu Dương Đình Đình tức giận đến nỗi nói cũng không ra được lời.

Hy Bình tiếp tục: “Chúng ta đều có nhận thức, ta đối với nàng còn chưa biết tên...nàng tên gì? không tưởng là nàng không biết nói nhé? Nàng cũng không biết tên ta phải không? Tên ta là Hoàng Hy Bình, cái gì? Cũng không biết à? Ta nói cho rõ ràng nhé, ta chính là nam nhân đã nhìn thấy toàn bộ thân thể nàng, hơn nữa, nàng cũng từng nuốt niếng miếng của ta - a!”

“Phác thông!”

Trong khi Hy Bình kêu lên sợ hãi, Âu Dương Đình Đình phần nộ không để ý gì nữa nhảy ào xuống nước, Hy Bình không nghĩ ra nàng dám nhảy xuống nước, đàn bà thật là đáng sợ, bị phần hận làm cho mấy hết cả lý trí!

Hấn cũng không sợ nàng, ở trong nước, hấn biết, hấn hoàn toàn không có lý do gì để sợ một người đàn bà - phải là nàng sợ hấn mới đúng. Cho nên, hấn sẽ không chạy, ngược lại mở rộng song chưởng để hoan nghênh nàng...

Âu Dương Đình Đình bị nước ngấm vào, thanh tỉnh lại, nhưng, hối hận đã không kịp, nàng phát giác mình đã bị đại hồn dẫn ôm chặt trong nước, cảm giác như không thể thở nổi trong nước - một cảm giác ngột thở nhanh chóng lan tỏa khắp thân thể.

Thủy tính của Hy Bình thực sự rất tốt, hai tay ôm Âu Dương Đình Đình, vẫn có thể dễ dàng nổi trên mặt nước, dù Âu Dương Đình Đình giãy dụa không ngừng, thế nhưng hấn cũng không chìm xuống.

Âu Dương Đình Đình đã phạm phải một sai lầm cơ bản, chính là để cho Hy Bình ôm được.

Thiên tài này cái gì không được chứ khí lực thì thực sự là có biểu hiện thiên tài, thật là thiên chân vạn xác.

Âu Dương Đình Đình chính là không nghĩ ra, nam nhân này bị nàng tùy tiện một chưởng đánh bay, vì sao đột nhiên lại trở lên mạnh mẽ thế? Nàng bị hấn ôm, lại không thể thoát thân? Toàn bộ nửa trên người nàng bị hấn khống chế, chỉ có cặp đùi mi miều đạp loạn trong nước không ngừng.

“Không được lộn xộn nhé! Lộn xộn, ta không dám cam đoan ngươi sẽ không uống nước. Ngươi có biết nước sông này bẩn như thế nào không? Rất nhiều người thải nước tiểu, rác rưởi xuống đó.” Hy Bình uy hiếp một cách độc địa.

“Ngươi buông ta ra, để ta tự bơi.” Âu Dương Đình Đình nói một câu, liền ngậm chặt miệng lại, xem ra có điểm sợ uống phải nước sông “dơ bẩn”.

“Oa, ngươi thật là biết nghe lời, ngươi biết bơi, thì ta phải thả ngươi ra? Thật là vất vả mới chế trụ được ngươi, làm sao ta lại phải thả ngươi ra chứ? Chẳng có cửa nào cả, trừ phi - “

“Trừ phi cái gì?” Âu Dương Đình Đình vớ được một tia hy vọng, liền khẩn trương hỏi.

Hy Bình không nhanh không chậm nói: “Trừ phi ngươi nói cho ta biết ngươi tên gì?”

Âu Dương Đình Đình nhíu mi một chút rồi nói: “Âu Dương Đình Đình.”

“Không phải là giả chứ?”

“Ngươi không tin thì thôi.” Âu Dương Đình Đình rất tức giận nói.

“Ta tin, ta tin còn không được sao?”

Hấn làm ra hình dáng oan khuất, Âu Dương Đình Đình vốn đang phần nộ thấy bộ dạng này của hấn, chẳng biết vì sao, “Phác xích” cười lên một tiếng, rồi lạnh giọng nói: “Ngươi tin hay không, liên quan gì đến ta?”

“Vừa rồi ngươi cười thật là xinh quá!”

Hy Bình u mê sững sốt một hồi rồi mới nói, hấn dí mặt lại gần mặt nàng, rồi nói tiếp: “Kỳ thật ta rất tin lời ngươi nói, nếu như ta không tin cáo tên này của ngươi, người liền đổi tên, tỷ như ta tin ngươi là Âu Dương Đình Đình, ngươi lại không phải là Đình Đình.”

“Đình Đình?”

“Không biết à, giống như nơi này này, he he!”

Hy Bình vì để làm cho Âu Dương Đình Đình hiểu được “Đình Đình” ý tứ, mặt hấn liền di chuyển xuống phía ngực nàng, quần áo nàng đã ngấm nước, tuy là ở đây trời lạnh, nhưng nàng vẫn mặc một bộ quần áo mong manh, bởi vậy bị nước ngấm quá ngực, quần áo dính chặt, một nửa bầu ngực cao vút lộ ra qua chiếc áo trắng trong suốt, chỉ có một chiếc yếm nhỏ xíu che phần còn lại của ngực nàng, hơn thế, hai cánh tay trắng ngọc ngà của nàng ở trong nước lóe ra thứ ánh sáng mê người.

Hy Bình đưa mặt áp trên hai bầu ngực cao vút của nàng, thốt lên hạnh phúc: “He he, chính là giống nơi này, thực là ‘đỉnh đỉnh’, thực là ôn nhu, thật là thoải mái nha!”

“Tên dâm tặc này... ặc... không được úp mặt lên nơi đó của ta, không được đâu... ngươi buông ta ra...” Âu Dương Đình Đình không tưởng được Hy Bình lại ở trong nước đối đãi với nàng như vậy, cái loại tư vị đột ngột như vậy, đã đánh vỡ sự tĩnh tâm như nước trong hồ mà nàng giữ gìn hơn mười năm nay, giống như dòng sông này đang bình yên chảy phẳng lặng, bị bọn họ đột nhiên nhảy xuống làm gợn sóng, tâm tình của nàng của nổi lên những gợn sóng mà trước đó chưa hề có.

Hy Bình thấy nàng có điểm không chịu nổi, liền buông tha nàng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mỹ miều của nàng, cười nói: “Thế nào? Biết cái gì là ‘Đỉnh Đỉnh’ chưa?”

Âu Dương Đình Đình thở hổn hển nói: “Người dám nói chuyện đó với ta...”

“Người có thể làm gì nào?” Ngoài miệng nói như thế, Hy Bình thầm nghĩ: Chẳng lẽ người định cắn ta?

“Ta sẽ nhổ nước miếng vào người!”

“A?” Hy Bình kinh hãi, lời ấy đem ra dọa hấn, hấn nói: “Người nói người nhổ nước miếng?”

“Sao? Không được? Người cũng nhổ nước miếng khiến ta...”

Hy Bình nói: “Nói tiếp đi, ta rất muốn nghe xem.”

Âu Dương Đình Đình đột nhiên cúi đầu xuống cắn vào bả vai Hy Bình.

“A...a...đau quá! Không được cắn!”

Thật ra, Âu Dương Đình Đình chân tay không động dậy được, chỉ còn răng miệng có thể hoạt động, nàng không cắn, thì còn biết làm gì đây? Cắn, đến chết cũng phải cắn!

“Oa oa, người không phải vừa nói là nhổ nước miếng à? Sao lại cắn ta?” Hy Bình không ngờ nàng thật sự cắn hấn, ai! Nguyên lai chỉ là suy nghĩ trong lòng, nào ngờ lại biến thành sự thật.

Âu Dương Đình Đình rốt cục cũng ngẩng mặt lên, buồn bực nhìn hấn, hai mắt nàng đỏ hồng, nhìn như khóc!?

“Người khóc?” Hy Bình có chút thương tiếc hỏi.

Âu Dương Đình Đình trong mắt dường như có lệ quang ủy khuất, phản chiếu xuống nước sông, làm cho trong lòng Hy Bình trở nên mê mộng như kẻ lạc đường.

Nàng tựa hồ như không phải phần nộ, mà là dùng một loại ngữ khí ai oán, giận dữ nói: “Người không phải là người tốt...”

“Oạch! Ta vốn không phải người tốt, người nói ta là thâm tặc mà.” Hy Bình trả lời rất kiên quyết, hấn vốn không phải là người tốt mà! Có gì là ngạc nhiên đâu?

“Chỉ là sự phụ ta nói, người của Võ Lâm tứ đại thế gia đều là người tốt.”

“Hả? Sự phụ người nói như vậy? Nên nàng tưởng ta là người tốt? Làm người tốt thì có gì là tốt! Ân, không thể tẩy tã người, không thể cùng người hôn gián tiếp được - “

“Hôn gián tiếp cái gì?” Âu Dương Đình Đình nổi giận quát lên.

“Không được ngắt lời! Giống như người nuốt nước miếng của ta, vậy có thể kêu là hôn gián tiếp - hơn nữa hiện tại ta và người giống như ôm nhau ... ta đã nghĩ, làm người tốt thật sự không được, thì nên làm người xấu, ha ha!” Hy Bình cười thực sự càn rỡ, đột nhiên cảm thấy bụng quặn lên, nguyên lai là bị đầu gối của Âu Dương Đình Đình thúc lên, hấn nhẹn đau nói: “Chúng ta ở chung thật là tốt đó, người tại sao lại còn đánh ta một cái như vậy?”

“Nếu người còn không thả ta ra, ta từ này về sau sẽ tìm giết người, ta nói là làm, người đừng coi lời ta nói là giả.” Âu Dương Đình Đình đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, không chỉ lời nói mà cả hơi thở cũng có vẻ trầm ổn.

“Thật sự nghiêm trọng như vậy ư?” Giọng nói của Hy Bình mang một chút quỷ dị.

“Người... người dùng cái gì đâm ta vậy ... cái đó... cái đó?” Âu Dương Đình Đình sắc mặt biến hồng, kêu lên kỳ lạ. Nàng chỉ cảm thấy chỗ kín của mình bị một vật thể nào đó đâm vào, tư vị từ âm bộ truyền đến thật khác thường, nàng thật sự chưa bao giờ tưởng tượng đến...

Hy Bình cười nói: “Người từ từ mà cảm thụ, tin rằng đó là một cảm giác tuyệt đối ngọt ngào. Nữ nhân, chẳng phải là thích nam nhân đâm hay sao?”

Âu Dương Đình Đình thấy nửa dưới hai người ở cạnh nhau, mà cái đó thì đâm vào âm bộ nàng, tựa hồ như từ nửa người dưới của Hy Bình vươn tới, nàng nhất thời sững sốt, rồi cả kinh kêu lên : “Người...người...”

Nàng nói không ra lời, dồn bộ di chuyển về phía sau, nhưng nàng càng lùi về phía sau thì Hy Bình lại tiến về phía trước, vì thế, nửa người trên nàng bị Hy Bình ôm lấy, nửa người dưới của nàng chỉ cần di chuyển, thì của Hy Bình cũng sẽ tiến theo, thân thể hai người tựa như bản lề, cùng dịch chuyển theo góc 90 độ, vì thế kết quả là, Hy Bình nổi trên mặt nước, còn nàng thì nằm như nằm ngủ trên người Hy Bình, kẻ khác thấy được tất sẽ bái phục thủy tính của Hy Bình, cho người khác nằm lên người mà vẫn còn có thể nổi trên mặt nước? Quả nhiên là một đại thiên tài bơi lội!

Hy Bình nói: “Nguyên lai là ngươi muốn nằm ngủ trên ngực ta, đừng mơ nhé! Lệ phí cũng tương đối cao đấy, còn muốn nằm trên ngực ta nữa không?”

“Người...” Âu Dương Đình Đình cũng không biết nói gì, mặc dù ở trong nước, nhưng cảm giác như hiện tại, nàng biết bầu ngực cao vút của nàng bị ôm thật chặt trong lồng ngực vạm vỡ của Hy Bình, thật là xấu hổ, thật là đáng hận!

Nhưng, cảm giác hạ thể bị một lạ chèn ép còn làm cho nàng chỉ muốn lao đầu xuống nước tự sát - kỳ thật nàng đã sớm lao đầu xuống nước, nếu không cũng không đến bước đường này, hối hận không kịp rồi!

Cả đời nàng, còn chưa từng cùng nam nhân thân cận qua, vậy mà chỉ hai ngày, chẳng những thân thể bị một nam nhân xem qua, mà còn bị nuốt nước miếng nam nhân này? Hẳn như thế mà vẫn còn nói là bị “Hôn gián tiếp”? Bây giờ lại bị hắn ôm vào lòng .. trong lòng nàng không biết là nên xấu hổ hay nên hận?

Nàng nghĩ: Có phải nam nhân càng dễ nhìn thì lại càng đốn mặt không?

Trong những nam nhân nàng đã nhìn qua, không thể hoài nghi Hy Bình chính là người dễ coi nhất, Lạc Thiên tuy khí khái anh hùng, khí độ bất phàm, nhưng có vẻ còn tuấn mĩ hơn, là kẻ nàng thấy dễ coi nhất trong đám nam nhân, chính là kẻ bây giờ đang ôm nàng - dâm tặc đáng ghét, mỗi lần lộ ra khuôn mặt khiến nữ nhân mê mẩn, là một lần lộ ra là một kẻ có tâm nhân xấu xa.

Nàng đột nhiên cảm thấy không hiểu nam nhân, hình như từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ thấy qua nam nhân vậy.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, bất chợt cảm thấy nhiệt khí phả vào mặt, đôi môi ẩm ướt của Hy Bình đã dính chặt lấy của nàng. Môi cùng môi quấn vào nhau, làm nàng cảm giác như bị khí lạnh chạy vào người, toàn thân rét run, thân thể mềm mại trở nên cứng đờ, đột nhiên ngẩng mặt lên, từ ánh mắt phát ra hai luồng đạo nhãn quang mãnh liệt, trong ánh mắt nàng, không có vẻ xấu hổ cũng như kinh ngạc.

Dòng sông trở nên vô cùng tĩnh lặng, nhưng trái tim Âu Dương Đình Đình giống như mở toang cho nước tràn vào, giống như bức tường ngăn cản vô hình bị đập vỡ, trái tim nhảy nhót cực kỳ mãnh liệt, trái tim nhiệt huyết của thiếu nữ thật giống như biển rộng mênh mông trong cơn ba đào ...

“Người... người vừa rồi làm gì ta?” Khuôn mặt xinh đẹp của nàng hoàn toàn trở nên hồng, bị nước ngâm cho tái nhợt mà cũng bị máu nóng của nàng che phủ, nhưng, nước thực sự là lạnh, tựa hồ như thâm nhập sâu vào trong thân tâm của nàng, làm cho nàng trong khi nói chuyện tựa hồ như đang run rẩy.

“Cái này gọi là ‘hôn trực tiếp’, nói đơn giản, vừa rồi chúng đã hôn.”

“Xem ra ngươi thực sự bức ta giết ngươi, sư phụ ta nói qua, nếu một nam nhân dám tùy tiện chạm vào thân thể ta, liền đem hắn giết đi, cho người là người của Võ lâm thế gia cũng không ngoại lệ.” Âu Dương Đình Đình âm ức nói.

Hy Bình cũng chẳng sợ gì, nữ nhân một khi bị hắn ôm vào lòng, dù có hung hăng thế nào, hắn cũng không sợ, hắn cười nói: “Sư phụ ngươi còn nói gì?”

“Vì sao phải nói cho ngươi?”

“Ta sẽ không hỏi về sư phụ ngươi nữa, ta hỏi ngươi, vừa rồi cảm giác của ngươi là thế nào? Miệng của ngươi thực sự là ngọt ngào... ta cho là, ngươi có cảm giác giống như là bị điện giật, hì, chính là giống như toàn thân mềm nhũn hoặc đầu óc trống rỗng đại loại như vậy? Bình thường mà nói, nữ nhân như ngươi bị nam nhân hôn âu yếm, đều xuất hiện tình trạng như vậy, ngươi có như vậy không?”

“Ta không như vậy” Âu Dương Đình Đình quát lên.

“Nhưng ta biết được ngươi ra làm sao, vừa rồi ngươi ở trên người ta, tựa như cá nhỏ bị ném xuống đất đến nỗi suýt chết, sau khi được hồi quang phản chiếu, đột nhiên hồi sinh trở lại.”

Âu Dương Đình Đình mắng: “Ngươi mới là con cá thất bại!”

“Nói thật đi, vừa rồi ngươi có thật sự rung động không?”

“Thật sự thì làm sao?”

Hy Bình hứng phần nói: “Theo lý luận thiên tài của ta, ngươi đã rung động, nghĩa là ngươi thương yêu ta, ha ha, Âu Dương Đình Đình, ngươi vừa rồi bị ta hôn làm cho toàn thân mềm đi!”

Âu Dương Đình Đình buồn bực nhìn hấn, mặc cho hấn cuồng vọng tự đại cho rằng đã thông suốt, rồi mới nói: “Dựa theo lý luận của ta, ngươi dám chạm vào người ta, rồi cũng sẽ bị chết!”

Hy Bình một điểm cũng không sợ, ngược lại nói: “Ngươi có thể làm cho ta chết? Ở trong nước, ai chết còn không biết được đâu! Ngươi nhìn xem, ngươi bị ta ôm bao lâu rồi, không phải xem như đã bị chết bêu xác lâu rồi còn gì? Muốn cho ta chết, con mẹ nó, ta có lên bờ cũng không buông ngươi ra, ngươi làm gì được ta?”

Âu Dương Đình Đình phát hiện ra nói chuyện với hấn căn bản là không thông, người này da mặt không hình dung ra nổi là dày đến cỡ nào. Những nam nhân nàng gặp trước kia đều chịu nghe nàng nói, cho đến bây giờ chưa có một nam nhân nào dám chống lại ý chỉ của nàng, chỉ là đến bây giờ gặp phải nam nhân chẳng giống như vậy chút nào, ta càng tức giận, hấn hình như càng vui vẻ?

Hy Bình nói lại càng làm cho nàng tức giận, khuôn mặt lúc nào cũng không biết xấu hổ -

“Úi chà... Đình Đình, chúng ta ôm nhau ở đây, chạm cũng đã chạm qua, không bằng cùng nhau tắm theo kiểu uyên ương nha? Nếu ngươi không rõ, ta có thể nói một cách đơn giản, chính là tác ái tại đây, thế nào?”

Nàng cả kinh đến ngây dại, còn không kịp có phản ứng, chợt nhận ra tay phải của Hy Bình rời khỏi lưng chuyển xuống phía dưới, đột nhiên nắm lấy quần dài của nàng, túm lấy bên quần mà kéo xuống, trong lúc đó tay còn lại thông qua chiếc eo xinh đẹp mềm mại của nàng mà sáp nhập vào giữa hai chân nàng, hai ngón tay đặt trên âm phỉ nộn của nàng, nàng căng thẳng đến nỗi quên tất cả chỉ biết kẹp chặt hai chân lại, nào ngờ vì thế mà kẹp chặt tay hấn ở giữa hai chân mình.

Nàng kinh hô: “Không! Không được chạm vào nơi đó của ta... không được... á á... ngứa... không được sờ...”

“Ngươi nói không muốn, lại dùng hai chân kẹp chặt tay ta lại, là ý tứ gì?”

Âu Dương Đình Đình vội mở rộng hai chân ra, nhưng nàng lại càng hổ, tay của Hy Bình căn bản là không lùi lại, mà vẫn như cũ áp tại phần giữa hai chiếc đùi xinh đẹp của nàng day nhẹ nhẹ. Nàng vừa kêu la vừa dẩy dụa, nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì, không ai nghe thấy nàng gọi hết, khí lực nàng không đủ chống lại hấn, chỉ có thể để mặc hấn khinh bạc ở trong nước.

Đột nhiên, ngón tay Hy Bình nhanh nhẹn chui vào trong quần con của nàng, ngón tay dè chặt lên phần thịt nhô lên ở âm bộ của nàng, toàn thân nàng run rẩy nhẹ, không giãy giụa nữa, con mắt mang theo thần sắc vô cùng phức tạp nhìn Hy Bình chằm chằm, thật lâu mới nói một câu: “Ta hận ngươi!”

Nàng trước kia nói gì cũng không làm chấn động tâm linh Hy Bình, nhưng chỉ ba chữ này, nếu ở trên mặt đất sẽ làm cho hấn thực sự khiếp sợ...

“Dâm tặc lớn mật, buông thánh nữ ra!”

Từ trên bờ đột nhiên truyền tới hai tiếng quát đáng yêu, Hy Bình đưa mắt nhìn, thẩm rồi.

Chỉ thấy Tứ Cửu và Triệu Tử Uy hai người nữa trên bị trói lại với nhau ở cùng một chỗ, bốn chân đang lê từng bước thật là đau khổ, hai cô gái đang lừa bọn họ như đang lừa chó tới, trên cổ mỗi người có một thanh lợi kiếm, xem ra bọn họ bị bắt làm tù binh rồi.

“Hoàn Ngọc, Tử Ngọc, mau tới cứu ta!” Âu Dương Đình Đình nhìn thấy hy vọng, lớn tiếng cầu cứu.

Tử Ngọc nói: “Buông thánh nữ ra, nếu không chúng ta giết hai đồng bạn của ngươi.”

Hy Bình nghiêm mặt nhìn Tứ Cửu và Triệu Tử Uy, rồi lại xem bộ mắt tức giận của hai thiếu nữ, rồi đưa mắt nhìn vẻ đẹp mỹ tuyệt luân thường của Âu Dương Đình Đình, muốn cười một chút, mà lại không cười nổi, cuối cùng chỉ xuất ra một tia cười khổ, nói: “Tính đi tính lại, cuối cùng ngươi cũng thắng.”

“Cái ngươi thua nhất là gì, ngươi biết không?”

“Ta rất muốn biết.”

“Thứ lớn nhất mà ngươi bị mất, là tiện mệnh của ngươi”

Lên trên bờ, Hy Bình tự nhiên bị ba nàng trói chặt lại, hấn nhìn hai nam nhân đang bị trói lại với nhau, nói: “Các người không thể dùng sức mà thoát khỏi dây thừng à? Lại đến quấy rối hảo sự của ta.”

Tứ Cửu nhứt chỉ nói: “Ta bị tiểu nha đầu Tử Ngọc kia điểm huyệt.”

“Ta cũng bị Hoàng Ngọc điểm.” Triệu Tử Uy vô tội nói.

“Ồ la la! Ta không bị điểm này, ta sẽ dùng sức bứt dây, sức ta rất khỏe, các người biết rồi đó.”

Nguyên lai tưởng là dây thừng này đặc biệt cứng cõi, hóa ra bọn họ bị điểm huyệt nên không làm gì được, Hy Bình có hi vọng rồi, bởi vì hấn không thể bị điểm huyệt - vừa rồi Âu Dương Đình Đình nọ điểm không biết bao nhiêu là huyệt, đều không một lần điểm trúng, cuối cùng nàng ta đành buông xuôi.

Âu Dương Đình Đình nói: “Ngươi giỏi làm xem, chỉ cần ngươi chạy trốn một lần, ta liền đem bọn họ giết đi.”

Tứ Cửu cười khổ: “Xem ra ngươi cũng bị điểm huyệt rồi.”

“Ta gõ cho ngươi vỡ đầu bây giờ, các người thấy hai ngón tay ta có to không?” Hy Bình mắng to cho sướng miệng, trong lòng về điểm này hy vọng đã sớm biến mất không còn tăm hơi.

Triệu Tử Uy nói: “Chuyện này không liên quan gì đến ta.”

Hy Bình bị những lời này của hấn giận đến cực điểm quay đầu nhìn Âu Dương Đình Đình, nữ nhân này trên bờ, nhân vì quần áo toàn thân ẩm ướt, lộ ra toàn bộ những đường con chí chu chí mỹ tràn đầy nữ tính, khiến hấn không thể rời mắt đi được.

Lại nghe được Tứ Cửu nói: “Hy Bình, ngươi không nên nhìn nữa, nhẩn nhẩn một chút đi! Trở về để ta bảo nữ nhân của ta thoát quang cho ngươi xem, ngươi nhìn nàng ta, chúng ta sẽ chẳng còn mạng mà trở về.”

“Ngươi nói cái gì?” Âu Dương Đình Đình cả giận trừng mắt nhìn Tứ Cửu.

Tứ Cửu nói: “Ta bảo hấn không nhìn ngươi, chẳng lẽ cũng là sai sao?”

“Câu sau của ngươi cơ.”

“Câu nào?”

“Chính là câu bảo nữ nhân của ngươi thoát quang cơ.”

Tứ Cửu nói: “Đó là đùa giỡn thôi, làm sao ta lại bảo nữ nhân của ta thoát quang cho hấn coi chứ?”

Âu Dương Đình Đình nghe xong, liền nói: “Các người nhắm mắt lại, không được phép nhìn ta.”

Tứ Cửu nói: “Quả là khó, bởi vì ngươi thật đẹp, đặc biệt là hình dáng này, lại càng trở nên xinh đẹp, ta - “

“Ngươi có phải muốn để ta móc con mắt ngươi ra không?”

“Ta có thể xem là không nhìn.” Tứ Cửu nhìn lên bầu trời, nơi đó thực sự không có trời xanh mây trắng, cũng không có chim bay tự do!

Hy Bình hỏi: “Các người làm sao lại bị các nàng ta chế trụ? Chẳng lẽ các người không đánh lại hai tiểu cô nương đó?”

“Hừm! Hết thấy đều tại Tứ Cửu!” Triệu Tử Uy tức giận đến mức đá cho Tứ Cửu một cước, hung hăng nói.

Tứ Cửu đánh đến chết cũng không nhận, nói: “Này, Triệu Tử Uy, người đừng đổ hết lên đầu ta, người đánh không lại người ta, sao lại trách ta?”

Triệu Tử Uy nghiêng rằng nói: “Ta không vì cứu người, thì cho dù không đánh lại, cũng sẽ không bị chế trụ.”

“Ta chưa kêu người cứu ta, nếu có kim thương trong tay, ta sẽ tuyệt không thua một nữ nhân. Đừng nói nữa, người bị hai nàng liên thủ đánh bại, sao có thể đi trách ta?”

Triệu Tử Uy quát: “Người, con mẹ nó, nói chẳng có chút lý gì cả, nếu người không thua sút, chống lại nàng ta thêm 30 chiêu, ta có chế trụ nàng ta, sau đó sẽ giúp người.”

“Theo ta, cho dù ta có kiên trì chống thêm 30 chiêu, người cũng không nhất định trong 30 chiêu làm được như người khoa trương, ha ha...”

Triệu Tử Uy cơ hồ hộc máu, hần nói: “Lúc ấy ta cũng chạy trốn được.”

Tứ Cửu nói: “Ta cũng đã kêu người chạy, thuận tiện lấy kim thương mang lại cho ta, chỉ là người cầm song đao tưởng rằng mình nhiều oai phong lắm, cuối cùng cũng giống ta, bị người ta chế phục, con mẹ nó, thực sự là không còn thể diện để về nhà. Ta là không có thương mới bị chế phục, người còn cầm đao, làm sao lại cũng bị trói như ta?”

“Các người hai người thật ầm ĩ, nhanh chân lên đi!” Tử Ngọc quay sang nhắc nhở bọn họ chú ý vào việc đi.

Ba đại nam nhân bị ba tiểu nữ nhân lừa như lừa chó, lúc này mới thật là không còn mặt mũi nào về nhà.

“Người nói ta không đánh lại nữ nhân phải không?” Triệu Tử Uy bất mạn cực độ nói.

“Đương nhiên.”

“Người kêu các nàng thả ta ra, ta sẽ cùng các nàng ta đánh lại.”

Tứ Cửu nói: “Nếu tay ta có thể cử động, ta nhất thiết sẽ sờ lên trán người.”

“Để làm gì?”

“Xem người có bị ầm đầu hay không?”

“Ta khinh! Triệu Tử Uy ta cường tráng chứ nào có yếu mệnh, cả đời chưa hề bị cảm mạo nho nhỏ, ầm đầu làm sao được? Chưa từng bị qua!”

Tứ Cửu lắc đầu, nhìn Hy Bình vẫn đang trầm mặc không nói, nói: “Hy Bình, người tại sao lại không nói lời nào, sao không cùng chúng ta nói lý?”

Hy Bình nói: “Ta bây giờ không muốn nói chuyện, ta đang suy nghĩ vừa rồi vì cái gì lại lên bờ? Tư vị bị nữ nhân trói cổ tuyệt đối không được tốt như tư vị tùy tiện ôm nữ nhân, ta đang xem mình sai lầm ở đâu.”

“Việc này không thể trách ta!” Triệu Tử Uy nhắc lại ý tứ của hần, “muốn trách thì phải trách tên yêu quái không có kim thương, ngay cả nữ nhân cũng không đánh lại được chính là tên Tứ Cửu này, là hần làm liên lụy đến ta, nếu không, bằng vào Triệu Tử Uy ta, làm sao có thể để cho nữ nhân tùy tiện trói cổ?”

Tứ Cửu nói: “Ai bảo người lúc vừa chạy lại chạy theo ta? Nếu như người giống Độc Cô Minh, Hoa Tiểu Ba hai tên đó, thì sẽ như thế nào?”

Triệu Tử Uy nói: “Ta, con mẹ nó, chỉ biết người không có thương căn bản không làm gì được, cho nên mới phải đi theo người, người, con mẹ nó, đừng quên người là lão công của muội muội ta.”

Tứ Cửu sững sốt: “Đúng rồi, Triệu Tử Uy, người nói Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba hai người có bị trói cổ không?”

Triệu Tử Uy cũng không nghĩ ra, đành nói: “Người tưởng rằng Tiểu Ba có bao cao minh? Còn nữa, tiểu tử Độc Cô Minh cũng không có khả năng hơn ta, bọn họ hai người nhất định cũng bị trói cổ, lát nữa sẽ nhìn thấy bọn họ, người chờ coi.”

Hy Bình đột nhiên than vãn: “Ta xem chúng ta vẫn còn xem được! Hai tên hỗn đản các ngươi lại bị hai tiểu cô nương đánh bại, làm cho ta không còn mặt mũi nào ra ánh sáng, ngấm lại ta vừa rồi ở trong nước thật là khoái hoạt, phong lưu.. à nha! Âu Dương Đĩnh Đĩnh, đừng đánh ta, ta không bao giờ chịu nhận thua đâu.”

Thiên tài thì tuyệt đối sẽ không bao giờ nhận thua địch - nếu thua thì cũng sẽ tìm cách để trở thành chiến thắng.

187. Chương 186: Kỳ Nhân Chi Đạo

Hoa Tiểu Ba vẫn là Hoa Tiểu Ba, chưa đánh đã chạy, chạy về gọi người đến cứu, Lục Ngọc phẫn nộ vì bị người tứ đại vô lâm thế gia bắt giữ, giống như tỷ muội của nàng bắt trói bọn Hy Bình 3 người, nàng cũng bị Hoa Tiểu Ba bắt trói.

Cũng vào lúc này, tất cả rất hỗn loạn, Hoa Tiểu Ba chỉ nghĩ ôm nàng vào giường để tiểu mỹ nhân gọi là thân ca ca, Độc Cô Minh sải bước trở về, hơn nữa trên vai mang một mỹ nhân đang kêu gào - là Lam Ngọc!

Trong lòng Hoa Tiểu Ba rất sảng khoái: hắc, Độc Cô lão huynh quả nhiên là Độc Cô lão huynh, không tưởng Hoa Tiểu Ba ta trở về theo thường lệ!

“Độc Cô lão huynh, huynh cũng mang nàng ấy trở về à? Hoa Tiểu Ba vui mừng gọi.

Xuân Thuỷ nói: “Hôm nay các ngươi làm cái gì vậy? một thì bị nữ nhân truy sát chạy về, một thì mang một nữ nhân trở về, 3 người khác thì không thấy trở lại.”

Lam Ngọc trên vai của Độc Cô Minh nhìn thấy Lục Ngọc bị bắt trói, rất kinh hãi nói: “Lục Ngọc, muội cũng bị bắt à?”

Lục Ngọc đáp: “Bọn họ rất đông người, muội đánh không lại.....

“Thật mất mặt, ài!” Triệu Tử Hào than dài, từ khi rời khỏi vợ con, hắn hợp cùng Lôi Long đánh với Lục Ngọc, hơn nữa xung quanh cũng có đại đội người trợ uy, làm hắn cảm giác không còn mặt mũi ở đây.

Lôi Long cười nói: “Ta cũng có cảm giác mất mặt chút ít, Bích Nhu, ta cùng nàng đi theo lời chỉ dẫn, nghe nói tần bộ tốt cho người có thai.”

Hoàng Đại Hải nói: “Sự việc ở đây, các ngươi tự mình xử lý, ta không muốn nhìn thấy hành động phong lưu của các ngươi.”

Vì vậy, đại đội mọi người giải tán, lưu lại Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba, cùng một số không ít nữ nhân.

Độc Cô Thi hỏi: “Đại ca, Hy Bình bọn họ đâu rồi?”

“Bọn họ chưa trở về sao?” Độc Cô Minh kinh ngạc nói, Tứ Cửu không có kim thương, cũng không trở về, cả Hy Bình và Triệu Tử Uy cũng không quay trở lại, thật có điểm kỳ quái.

“Huynh không ở cùng với bọn họ à?”

Hoa Tiểu Ba rào trước: “5 nam nhân chúng ta gặp gỡ 5 nữ nhân, sau đó mỗi người tự lo, các ngươi không cần lo lắng, Hoa Tiểu Ba ta còn có khả năng trở về, hà huống bọn họ có 3 người?”

Xuân Thuỷ tức giận quát: “Ngươi bốn lai chỉ biết chạy trốn.”

“Xuân Thuỷ tỷ tỷ, cho ta một ít thể diện đi, nói gì thì, ta cũng là lão công thân ca ca.”

“Ta có cảm nghĩ, tùy tiện tìm một nữ nhân đến, tất cả đều là lão bà của ngươi. Chúng ta đi đây!” Xuân Thuỷ quả nhiên không chỉ là thê thiếp Hoa Tiểu Ba mà còn là đại nhân vật cấp cao, một tiếng ra lệnh, lão bà của Hoa Tiểu Ba toàn bộ triệt hạ, cả 3 mỹ nhân thiên trúc cũng theo Xuân Thuỷ bỏ đi.

Bạch Mạt Lị ngó Độc Cô Minh cảm thán: “Chúng ta cũng đi! Ở đây đại khái không phải là việc của chúng ta.” Nàng cũng cùng thê thiếp của Độc Cô Minh bỏ đi.

Hoa Tiểu Ba ngó nữ nhân của Hy Bình và Tứ Cửu, cùng nữ nhân của Triệu Tử Uy không theo nữ nhân của hắn - hắn nói: “Các người không đi à?”

Đỗ Quyên đáp: “ Chúng ta ở cửa đợi Hy Bình trở về.”

“Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?” Hoa Tiểu Ba hỏi Độc Cô Minh.

“Mang hai nữ nhân này đến đại thính(nơi hội họp)”.

Hoa Tiểu Ba có dụng ý khác: “Chỗ đó có thuận tiện không?”

Độc Cô Minh nói: “Người không hiểu, ta và nữ nhân này giao thủ, võ công nàng ta rất cao cường..... ta hiện tại có chút lo lắng cho 3 người bọn họ, một là không có mang theo thương không thể sử dụng, một là có muốn làm gì cũng không làm được, Triệu Tử Uy trông rất được, nhưng cũng không biết kết quả như thế nào.”

“Hay quá! Đệ cũng nghĩ qua, nếu như Tứ Cửu bị bắt giữ, sẽ dùng nữ nhân trao đổi với huynh ấy.

Triệu Tử Thanh vỗ vào đầu chửi: “ Hoa Tiểu Ba, người nói cái gì? Tên đồ đệ xấu xa như người còn có thể trở về, Tứ Cửu mà bị bắt giữ? Chuyện này nói ra làm ai mà tin được?”

Hoa Tiểu Ba theo quán tính rút đầu lại: “Đệ chỉ giả thuyết thế thôi, Tứ Cửu là sư phụ đệ, đương nhiên so với đồ đệ như đệ phải mạnh hơn rồi. Độc Cô lão huynh, chúng ta đi chứ?”

Hắn dùng mắt liếc nhanh về phía Độc Cô Minh, để Độc Cô Minh nhanh chóng mang hắn bỏ đi “Thủy thâm hỏa nhiệt” là trong khôn cảnh, Độc Cô Minh cảm tạ Hoa Tiểu Ba 1 lần giúp hắn hoàn thành “Xử nam chi tác” của hắn, sơ dĩ tha thứ cho khổ tâm của hắn.

“Đúng vậy, đến đại thính nào.”

“Đa tạ lão huynh, tại đại thính, chúng ta phải làm việc quang minh chính đại!” Hoa Tiểu Ba vừa nói vừa mang Lục Ngọc lên, nhắm hướng Đại thính đi tới.....

“Không cho phép người bỗng ta..... thả ta xuống..... người chỉ biết chạy trốn - đồ nhát gan!”

“Nhưng nàng hiện tại cũng bị đồ nhát gan này bỗng đi, ha ha”

.....

Tuy cũng bị bắt giữ, 3 người Hy Bình thật sự không bị đối xử như hai vị mỹ nữ của Thái Âm giáo mà được đãi ngộ rất tốt. May mắn thế sao? Người ta có thể bị bỗng vào đại thính, nhưng bọn họ 3 người thì bị đẩy vào địa lao của Quả Phụ cốc, thật đúng là nam nữ bất bình đẳng - thế giới này trọng nữ khinh nam, mẹ nó, không có công lý, không có đạo đức.

Ba người đang suy kiệt trong tù bỗng nhiên nở nụ cười? Trong bóng tối của phòng giam mà vẫn cười nói vui vẻ, thật chẳng biết nếu bỏ đầu bọn họ ra, cẩn thận xem xét thì thấy trong đó chứa đựng những gì nữa.

“Các người nói xem, bọn họ sẽ làm gì chúng ta?” Tứ Cửu sau khi cười, lần đầu tiên nói vào vấn đề chính.

Triệu Tử Uy đáp: “Ta làm sao biết được? Ta không phải là nữ nhân, mà dù ta có là nữ nhân cũng không thể biết, bởi vì ta không phải là bọn họ.”

“Chúng ta lúc mới tiến vào, thấy có rất nhiều nữ nhân, nếu như bọn họ cũng giống như Dã Mã Tộc, từ địch biết thành bạn, hắc hắc, sinh hoạt phong lưu tại Dã Mã tộc lại trở về với chúng ta. Nhớ về Dã Mã tộc rất triu mến, người nữ nhân nơi đó mỗi người mỗi vẻ, ta bắt đầu cảm thấy mùi vị rồi.”

Triệu Tử Uy nói: “Ta chỉ thấy mùi vị ẩm thấp, mùi bị mốc, chỉ có người cái chết đã gần kề mà vẫn phát tình như con chó đực trong hơi nóng không ngủ ra mùi vị thích hợp. Hơn nữa, Dã mã tộc thực sự là quá hay, ha ha.”

“Nói đến Dã Mã tộc, ta nghĩ mình là tiểu tình nhân của Dã Mã tộc” Hy Bình nói.

“Ai?”

“Đương nhiên chính thật sự là ta, bọn người dùng cái đầu được không hả?”

Nguyên Chân thật sự không còn nhỏ.....

“Mẫu thân của nàng ta là đại tình nhân, nàng đương nhiên là tiểu tình nhân của ta, nàng không thể lớn hơn mẫu thân nàng được.”

Tứ Cửu ứng thanh nói: “Đúng, đó cũng là sự thật.”

“Bất quá, Nguyên Chân là người cũng giống như Lạc Thiên.” Triệu Tử Uy trí óc thật sự quá tệ, trong đầu hẳn dường như thứ gì cũng đều như nhau, muốn sai cũng không sai được.

“Người nói cái gì hử?” Hy Bình nghe Triệu Tử Uy nói thẳng ra, chàng liền thình lình đứng dậy.

Triệu Tử Uy không hề e sợ, tiếp tục nói: “Tại Dã Mã tộc thì, Nguyên Chân là xử nữ, nhưng ngày đó Tiểu Ba nói nhìn không giống xử nữ, ta thấy, 100% là Lạc Thiên đã xài qua.”

Hy Bình hận đến nghiến răng, mở miệng chửi lớn: “ Triệu Tử Uy, con mẹ ngươi không lưu lại khẩu đức, ta biết Chân Chân và Lạc Thiên không xuất hiện loại việc đó?”

Triệu Tử Uy cũng mở miệng chửi lớn: “Hoàng Hy Bình, con bà ngươi phải đối diện với sự thật, sự thật là, thời khắc này Nguyên Chân lục nữ đang bồi tiếp bên người Lạc Thiên, nhưng cũng có! Thủy Khuyết Thu cũng là vị hôn thê của Lạc Thiên, tuy nhiên nàng ta không thể có loại giao hoan đó.”

“Ta phải nhỏ! Con mẹ ngươi nói lời thật thô bỉ, không có giáo dục!”

“Hoàng Hy Bình, ngươi là người thô bỉ, lão thộn, dám nói ta thô bỉ, vô giáo dục?” Triệu Tử Uy thực sự muốn nổi nóng, bởi vì thình lình hắn bị lão thộn Hoàng Hy Bình nói thành “thô bỉ, vô giáo dục”?

Tứ Cửu cảm thán: “Có sức lực cãi nhau, chi bằng cùng ta xuất lực dứt đứt dây thừng.”

“Ta xin, lời nói cũng cần phải có khí lực sao?” Triệu Tử Uy đưa đầu gần bên Tứ Cửu hét lớn.

“Ta tới xem thử, ha ha.” Hy Bình từ trong bóng tối nhìn ra ánh sáng.

Tứ Cửu và Triệu Tử Uy đồng thanh nói: “Đúng vậy! khí lực của ngươi như trâu, ngươi thử xem đi.”

“Tốt, 1,2,3, dứt!” Hy Bình hét lớn một tiếng, sợi dây thừng quả nhiên đứt ra làm đôi, “Hây a ha, ta quả nhiên là quyền vương, dây thừng có lớn thế nào cũng không thể trói ta được phải không?”

Triệu Tử Uy tức giận: “Không phải là một người thô lỗ, thì làm sao có sức lực lớn như vậy.”

Tứ Cửu cả mừng: “Hy Bình, nhanh qua đây, giúp bọn ta cởi dây, ta muốn đòi lại tự do của bản thân, tuyệt không muốn cùng Triệu Tử Uy ở hỗn tạp cùng một chỗ, người hẳn rất hôi.”

“Con mẹ ngươi không thể chắc?” Triệu Tử Uy hét lớn.

“Hắc hắc....”

“Do không nhìn thấy trong bóng tối, ta nói không thấy sắc mặt của ngươi đang cười” Triệu Tử Uy nói.

Tứ Cửu mơ hồ hỏi: “Thấy thì như thế nào?”

Triệu Tử Uy kiên định nói: “Ta đảm ngươi!”

“Ngươi dám?”

“Ngươi là muội phụ của ta, ta mẹ nó không cảm thấy xa lạ!”

Tứ Cửu lảo lảo nói: “Nhìn cái bộ dạng này-”

“Quá tốt, ta lập tức thả các ngươi ra, các ngươi và ta đánh, ta bị ràng buộc bởi tấm băng gỗ, phải ít cử động gân cốt” Hy Bình cố sức duy trì nói.

Tứ Cửu la lớn: “Hy Bình, ta không thấy.”

“Ta thấy nên tính toán lại.” Triệu Tử Uy cũng hạ giọng nói nhỏ.

Trong bóng tối này, thiên tài Hoàng Sơn thôn thật sự không có bao nhiêu thuận lợi, hơn nữa, toàn thân công lực của bọn họ lại bị phong bế!

“Các ngươi nên bồi tiếp ta uống ca. Triệu Tử Uy ngươi thấy phải không?”

Triệu Tử Uy đè nén cảm giác đau khổ trong lòng, lên tiếng giống như khóc nói: “Hay a! Ta đáp ứng người, người thả chúng ta ra, lần tới ta sẽ bồi tiếp người xướng ca.”

“Thật chứ? Người phụ trách gõ bàn” Hy Bình rất có kế hoạch nói.

“Ta ta làm đội viên cổ vũ?” Triệu Tử Uy cuối cùng hy vọng được như thế này.

Hy Bình suy nghĩ nói: “Cũng được, trái lại người cũng có vẻ như không có thiên phú âm nhạc.”

Trong bóng tối Triệu Tử Uy phảng phất nhìn thấy rất nhiều ngôi sao - hắc uế oải! Thành linh bị thứ âm nhạc ngốc nghếch từ Hoàng sơn thôn nói Triệu nhị công tử hắc không có thiên phú âm nhạc? Điều này phát ra từ đâu, từ đâu ra!

Mong muốn của Hy Bình được thỏa mãn, chuẩn bị giúp bọn họ tháo dây thừng, nhưng vào lúc này, lại nghe có tiếng bước chân, nhìn vào ánh sáng - ah! Có ba gương mặt nữ nhân ngàn lần không muốn thấy xuất hiện lúc này, nâng ngọn đèn lên đến tìm nam nhân trong bóng tối địa lao.

Các nàng trong chu vi chiếu sáng của ngọn lửa, thật sự thiêu đốt tâm linh mỏng manh của bọn chúng thành tro tàn, trái tim này, thành linh rơi xuống địa ngục, một màu đen tối.

“Hoàng Hy Bình người muốn cởi dây thừng à?” là thanh âm ôn nhu ngọt ngào của Âu Dương Đình Đình.

Tứ Cửu Cẩm thán: “Bọn họ lại đến sớm 1 bước, thật đáng tiếc.”

Triệu Tử Uy đột nhiên nói: “Hoàn hảo, không phải làm đội viên cổ vũ, sau khi đáp ứng ta thực có chút hối hận.”

Hy Bình chuyển thân nhìn khuôn mặt dịu dàng và xinh đẹp đầy nữ tính của Âu Dương Đình Đình, cười khổ: “Ta nghĩ nàng không gọi ta nhanh như vậy.”

“Ta đến chết cũng không thể quên được người.”

“Thật vinh hạnh! Nhưng, ta hy vọng nàng có thể quên ta.”

Âu Dương Đình Đình nói: “Người không phải muốn cởi dây thừng sao? Ta nghĩ người có thể cởi.”

Hai tay của Hy Bình thả lỏng, đưa ngón tay chỉ Triệu Tử Uy, nói: “Người từng nói muốn cùng ta xướng ca, nhưng người lại bội ước, ta cũng bội ước không cởi trói cho người.”

Âu Dương Đình Đình nói: “Có vẻ như khí lực của người rất cường đại.”

Hy Bình đáp: “Không cường đại sao có thể ôm nàng chặt như vậy?”

“Người.....” Hoàn Ngọc và Tử Ngọc liền khoá chân tay chàng lại, sau đó dùng niêu bổ khoá miệng chàng lại.

Hy Bình rất phối hợp, liền lập mã toạ trên đất, người xuất song thủ song cước, nhìn thấy Tử Ngọc và Hoàn Ngọc quá khích vung tay vung chân tiến qua, chàng hân hoan nói: “Không nhìn thấy niêu bổ, ha ha, đại hạnh trong bất hạnh.”

Tứ Cửu và Triệu Tử Uy lắc đầu, không thể nói được gì nữa.

Sau khi tất cả kết thúc, Âu Dương Đình Đình nói: “Vô luận người sức lực to lớn đến đâu, cũng không thể tránh thoát cái cùm này.”

Hy Bình cười: “Ta không nghĩ như thế, ta thật sự chỉ có một điểm khó tránh thoát sự trói buộc của nàng trong tâm linh ta. Đối với ta một thiên tài mà nói, dây trói này trên thân ta không tính toán làm gì, thiệt đ! Tứ Cửu?”

Triệu Tử Uy thay Tứ Cửu hỏi đáp: “Ta không nghĩ người là thiên tài, ta chỉ nghĩ người là bạch si.”

Mặc dù nói như thế, nhưng Hy Bình vì bọn họ mà đi đến nơi này, trong tim Triệu Tử Uy hẳn có một loại tình cảm không thể nói nên lời, tuy bọn họ nhìn bất nháo không ngừng, thật sự trong tim bọn họ - đều hiểu những từng lời nói đó là tình bạn.

Tứ Cửu đột nhiên nói: “Hai mỹ nhân của các người ra ngoài đã trở về chưa?”

Âu Dương Đình Đình lập tức biến sắc, không hồi đáp, nhưng bọn họ từ trong biểu hiện của nàng, đã biết được hai mỹ nhân ra ngoài chưa trở về - nhất định bị Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh bắt giữ.

Triệu Tử Uy nói: “Ta không quên Tiểu Ba là thần chạy trốn, Độc Cô Minh hẳn nhìn giống như đánh như phân chó.”

Tứ Cửu nói: “Ở đây có chúng ta một đám sắc lang, nếu như.....”

Sắc mặt của Âu Dương Đình Đình biến sắc thật khó coi, chuyển thân đi ra, “Tử Ngọc, Hoàng Ngọc, chúng ta đi”

Sau một khắc, đại môn địa lao đóng lại, bóng tối lại bao trùm.

Triệu Tử Uy nói: “Bọn họ có thể mang chúng ta ra khỏi địa bàn.”

Hy Bình đột nhiên cảm thán: “Ta đã đạp lên mông nàng ta!”

Hoa Tiểu Ba cảm thấy mình hạnh phúc giống như 1 tiểu nam hài, hẳn và Độc Cô Minh đặt lương nữ ngồi xuống ghế, sau đó cùng Độc Cô Minh đứng dậy trước mặt lương nữ, cẩn thận ngắm nhìn hai nàng, điều này thật không thể thiếu, bọn họ luân phiên hoán đổi vị trí, người nhìn người này ta nhìn người kia, ta nhìn người này người người kia, bộp bộp!

“Độc Cô lão huynh, đệ trông thế nào ấy, bọn họ rất giống một đầm gỏi, đệ e sợ đệ sau này không trụ nổi.”

Độc Cô Minh nói: “Nhưng người nhìn như thế nào, so với các lão bà của chúng ta, bọn họ thực sự rất đẹp. Tiểu Ba, nếu như người cảm giác họ là đầm gỏi, vậy của người cũng nhường cho ta thì quá tốt.”

Chúng ta không phải lão bà của các người!” Lương nữ kháng nghị nói, bọn họ bị bắt đến đây mọi thứ của bọn họ giống như hầu tử, trong đầu rất tức giận.

“Ồ, mỹ nữ tức giận, Độc Cô lão huynh, lời tán tỉnh của huynh lợi hại lắm, mau dỗ ngọt bọn họ đi.”

“Không có tiên hoa.” Độc Cô Minh thở ra nói.

Hoa Tiểu Ba nói: “Lúc đệ đến! À, có đến hai mỹ nữ, bọn họ thật sự hấp dẫn làm đệ nghĩ nếu cùng bọn họ trên giường, để bọn họ gọi đệ là thân ca ca như loại..... Độc Cô lão huynh, thấy thế nào?”

Lời nói của hắn quá thẳng thừng, quay mặt về phía Độc Cô Minh cầu cứu.

Độc Cô Minh nói: “Dục vọng và sự bông bột.”

“A..... loại dục vọng và sự bông bột này! Chúng ta kỳ thật là 1 nam nhân rất tốt, các người hãy nhìn, cả hai chúng ta, có cơ hội làm tiểu bạch diện, nhưng, tiểu bạch diện không thể cường tráng như chúng ta. Chúng ta có một thân thể cường tráng và anh tuấn, trông rất phong nhã phải không? Mặt khác, các người bị mỹ nam tử bắt đi, không nên có cảm giác đau khổ, mà nên có cảm giác thích thú mới đúng!”

“Trên thế giới này, chúng ta giống như là những ánh sao trên bầu trời, nhiều thiếu nữ muốn lựa chọn ta, đặt vào ngực nàng ta một cách chu đáo, hắc hắc, cho nên, các người hãy vui lên, chấp nhận số mệnh đi, tựa như lúc này các người đang gặp sắc đẹp, tựa như lúc này các người đang hái sao trên bầu trời. Nữ nhân các người chẳng phải giấc mộng hàng ngày, đều là mơ thấy được bạch mã vương tử sao? Nói thật, chúng ta là bạch mã vương tử của các người!”

“Độc Cô lão huynh, không nên nói như thế à?”

“Ta nôn mửa!” Độc Cô Minh làm động tác nôn mửa, “ Ta đây là huynh đệ của hoà thượng đối với các bà quan âm không nói những lời tán tỉnh này của người, may quá, ta không có thu nhận người làm đồ đệ.”

Hoa Tiểu Ba oan uổng nói: “Kỳ thật đệ cũng có lúc nói những lời rất hoàn mỹ, có thể điều này không quá chân thực! Để đệ nghĩ lại xem.”

“Các người muốn như thế nào?” Lục Ngọc tức giận nói.

Hoa Tiểu Ba lòng hoảng hốt trong, nói: “Ta muốn như thế nào à? Ta muốn thế này này!”

Độc Cô Minh nhìn Lam Ngọc, ánh mắt chứa đầy thâm tình, đè nén cổ họng, sử dụng một loại thanh âm mang lời cuống (từ tính) nói: “Lần trước cùng nàng đánh nhau, ta đã nghĩ nàng là một nữ nhân rất hung ác. Nhưng hiện giờ ta phát giác ra, nàng rất ôn nhu! Thực sự nàng rất thích lam y, có lẽ trong lòng nàng tàng ẩn cả một đại dương nhu lam. Ta nghĩ, tên của nàng cũng ứng với chữ “Lam” có phải không?”

Nàng ta nghe lời nói của hắn - trong trận chiến lần trước, nàng bỗng có thể chiến thắng, nhưng bất ngờ lại giống như bị hắn làm cho lo lắng, vào khoảnh khắc đó, trong mắt hắn xuất hiện một tia huyết hồng điên cuồng, sau đó nàng tự thua, bây giờ nghĩ lại, trong lòng vẫn còn có phần khiếp hãi.

Nhưng, lúc này Độc Cô Minh lại biểu hiện phong độ của hắn, kỳ thật hắn có rất nhiều phong độ của nam nhân, một loại tư thái anh tuấn tiêu sái xuất hiện, nhưng cũng có cảm giác đa tình thật khó nói.

Nàng không nghĩ vào lúc này hắn có thể phong độ đối với nàng phảng phất như tình như thủy, trong ngôn ngữ của hắn chứa đầy một biến sắc lam mị lực, giống như nàng thích cả biển trời sắc lam, trong tim nàng có một thắng lợi vô thanh vô tức bắt đầu từ từ khuất phục..... điều đó nàng không thể hiểu rõ được.

Nàng không tự chủ được ánh mắt mỹ lệ của mình long lanh nhìn Độc Cô Minh, đột nhiên không tự giác hỏi đáp: “Vâng, ta tên là Lam Ngọc....”

“Lam Ngọc, người để hắn mê hoặc à?” Lục Ngọc đề tỉnh.

“Ta không có.” Lam Ngọc mặt ửng hồng.

Hoa Tiểu Ba cười nói: “Lục Ngọc, nàng cũng để ta mê hoặc phải không?”

Lục Ngọc đáp: “Quay ngay cái vẻ mặt tươi cười đó sang chỗ khác, nhìn nụ cười dâm dăng của người thật độc ác, ta không thích.”

“Ta không cười thì được à?” Hoa Tiểu Ba mặt mày đau khổ, sắc mặt của hắn vốn là một chiêu vô cùng lợi hại, so với lời nói dối của hắn cũng không hề thua kém, tính tình như hải tử của hắn đột nhiên có biến hoá bất thành linh, khiến cho Lục Ngọc còn có thể không cười?

“Xéo đi!” Lục Ngọc mỉm cười nói.

Hoa Tiểu Ba tất nhiên có mị lực của Hoa Tiểu Ba, mị lực của hắn giống như hình thái thuần chân của thiếu nam, tạo thành một loại biểu tình xuất hiện rất nhiều biến hoá, bất tri bất giác đánh động vào phương tâm thiếu nữ, hoặc có thể nói làm mẹ là thiên tính của nữ nhân. Nói tóm lại, cái loại như Hoa Tiểu Ba trong mắt một số nữ nhân, thật là khả ái.

Hiện tại mà nói, Lục Ngọc bất ngờ cảm thấy Hoa Tiểu Ba rất khả ái - tuy nhiên trong lòng nàng dấu có đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

“Nàng đã cười, ha ha, nàng đã cười, thật là tuyệt đẹp.” Hoa Tiểu Ba thật sự giống như tiểu hài - hắn bỗng lại là vị thành niên mà! chỉ là đã sớm thành thực, khó có thể nói sớm thành thực là cái tội?

“Cũng có thể không nhất thiết là rất đẹp!”

Từ xa nghe thanh âm của Lạc Thiên truyền lại, 4 người trong đại đình quay mặt ra nhìn, có một đám người đang đi đến đây, trong đó đại đa số là người của Bắc Lăng trang, khoảng hơn 40 - 50 người.

Hoa Tiểu Ba lập tức nói: “Độc Cô lão huynh, Lạc Thiên có muốn vờ lấy nữ nhân của chúng ta không vậy?”

“Ta thấy không phải, bởi vì Minh Nguyệt phong cùng đại biểu các phái tất cả cùng đến.”

Lạc Thiên tiến lại, thật bất ngờ lại vỗ vai Hoa Tiểu Ba, nói: “Các người làm việc rất tốt.”

Lạc Thiên tự dừng lại đi tán thưởng hắn? Ánh mắt Hoa Tiểu Ba như ánh sao.

Lạc Thiên quay sang lưỡng nữ nói: “Ta muốn biết Thái Âm giáo đang ở chỗ nào, các người có thể nói cho ta biết không?”

“Thái Âm giáo?” Hoa Tiểu Ba và Độc Cô Minh kinh ngạc hét lên.

“Đúng, bọn họ là nữ đồ của thái Âm giáo.”

Độc Cô Minh nói: “Nguyên lai người nói bọn ta làm việc tốt, thì ra là việc này.”

Lạc Thiên đáp: “Chúng đã đến đây vài ngày, tất cả đều không biết chỗ ở của Thái Âm giáo, nhưng người của bọn mình ta bị hại rất nhiều. Nhưng bọn họ không thể khám phá ra manh mối, các người bắt được bọn chúng trở về, thực sự nằm trong sở liệu của ta.”

“Sớm biết thế, ta đã không dẫn nàng ta đến đây.” Hoa Tiểu Ba rất hối hận.

Độc Cô Minh liền nói: “Bọn ta căn bản không biết bọn họ là Thái Âm giáo, bây giờ thì đã biết, ta nghĩ ta đã làm một việc ngoài ý liệu.”

“Cái gì?” Hoa Tiểu Ba hỏi.

“Ta phải sớm sớm thả bọn họ ra.”

Hoa Tiểu Ba tán thành: “Đệ cũng có ý nghĩ đó.”

Lạc Thổ nói: “Hai người các người vẫn đang tỉnh táo đấy chứ! Thái Âm giáo là đại địch của võ lâm trung nguyên, hai nữ nhân này tuyệt đối không thể thả, ít nhất phải để chúng ta đến thăm vấn một lần.”

“Con mẹ người dám hả?” Hoa Tiểu Ba đầu bốc hỏa, muốn thăm vấn mỹ nữ của ta, không biết dám người các người sẽ làm mỹ nữ của ta thành ra dạng gì? Hoa Tiểu Ba ta tuyệt không nguyện ý đứng nhìn.”

Độc Cô Minh nhìn khuôn mặt bị che của Mộng Hương, rất chân thực nói: “Mộng Hương tiểu thư, nàng đến đây cũng là vì thế?”

Mộng Hương chậm rãi nói: “Vì võ lâm....”

“Nàng không cần phải nói.” Độc Cô Minh ngắt lời Mộng Hương, tiếp tục nói: “Tiểu Ba, để bọn họ mang đi!”

Hoa Tiểu Ba kinh hãi nói: “Thế này là sao? Đám người bọn họ so với chúng ta còn điên hơn, đệ không biết vì sao bọn họ lại hận Thái Âm giáo, người ta không trêu chọc chúng ta, thì bọn họ lại đi trêu chọc người khác trước, hiện tại lại đến muốn tiêu diệt toàn phái của người ta, nếu như để bọn họ mang người đi, bọn họ sẽ chết chứ không cần nói, chúng ta không thể để hình ảnh mỹ nữ phải chịu tội.”

Độc Cô Minh nhìn Lam Ngọc, hẳn thấy trong ánh mắt nàng có nét khùng hoảng và bất lực, trong lòng hẳn cảm thấy khó chịu, lại không dám nhìn nàng, thật sự dùng một ngữ khí rất bình tĩnh nói: “Các người muốn thăm vấn bọn họ cũng được, ta để các người thăm vấn, nhưng, nếu ta biết bọn họ có một chút gì thương hại, ta, Độc Cô Minh, tại đây phát thệ, lấy tất cả cầu mệnh của các người!”

Hoa Tiểu Ba hòa theo: “Ta cũng thế.”

Lạc Thổ chửi: “Hai người các người vì nữ nhân mà không biết đến đại nghĩa võ lâm, bằng vào các người à? Chúng ta đối với bọn họ muốn như thế nào là như thế ấy, các người không cần quản! Người đầu tới đây, mang bọn họ trở về Bắc Lãng trang.”

Độc Cô Minh lạnh lùng nói: “Lạc Thổ, dường như người sống rất nôn nóng phải không? Việc của Thi nhi, ta đã bỏ qua cho người một lần, đừng có đứng trước mặt mà công kích ta, ta tuy tu dưỡng rất tốt, nhưng không thể tiếp thụ sự công kích lớn này.”

Lạc Thiên lạnh lùng nhìn Độc Cô Minh, hạ lệnh: “Đừng nghe lời nói thừa, động thủ bắt người.”

“Lạc Thiên, tất cả người của người đi ra, ở đây không hoan nghênh người.” Thanh âm của Hoàng Đại Hải ngoài cửa truyền vào, người của tứ đại võ lâm thế gia không biết vì sao tất cả đều đến bên ngoài đại thính, gần hơn 200 người.

Lôi Long và Triệu Tử Hào cùng mọi người tiến vào đại thính, Triệu Tử Hào nói: “Lạc Thiên, hai nữ nhân này không thể để người mang đi.”

“Nếu như ta thật sự muốn mang đi thì sao?”

Hoàng Đại Hải trầm lãnh nói: “Trước hết người phải giết sạch bọn ta, người còn lời nào khác để nói không.”

Lạc Thiên lóng ngóng: “Hay lắm! Các người để cho ta giải thích, chúng ta đến đây là vì chuyện gì? Hiện tại ở đây là yêu nữ Thái Âm giáo, các người đều là đồ háo sắc hết sao? Hoàng Đại Hải, ta nghĩ người không phải hạng người như vậy.”

“Cũng có khả năng..... Nhưng ta có thể nói cho người biết, ta đã nhận được truyền tin của Thái Âm giáo, Hy Bình, Triệu Tử Uy, Tứ Cửu đang trong tay bọn họ, bọn họ muốn dùng người của chúng ta hoán đổi lấy hai thiếu nữ này, người cũng biết đó, bọn họ không thể có nửa điểm thương hại, hơn nữa, các người hiện tại không có tư cách thẩm vấn bọn họ, bởi vì 3 người của chúng ta đang nằm trong lao của bọn họ.”

“Vì môn đồ của ta, có chết hôm nay ta cũng phải mang bọn họ đi, hy vọng các người đánh giá lại thực lực của võ lâm Tứ đại đại gia, rồi hãy quyết định, hơn nữa, không chỉ chết 3 người bọn họ, mà còn có các người và võ lâm tứ đại thế gia, tất cả trừ danh trong võ lâm, bởi vì, các người che trở cho Thái Âm giáo.”

“Người trẻ tuổi, đừng quá bốc đồng.”

Toàn trường kinh ngạc, câu nói này thình lình xuất hiện từ miệng của Từ Phiêu Nhiên, nhưng đúng vào thời khắc này ông ta là người của Thiên Phong bảo xuất hiện ngoài cửa đại thánh, ông ta cùng hai nữ nhân tiến vào: “Hoàng Hy Bình chết, ta rất cao hứng, tuy nhiên, muốn võ lâm tứ đại thế gia tuyệt diệt, trừ khi Lạc Sơn sống lại, cũng không thể xảy ra.”

Hoàng Đại Hải và Triệu Tử Hào cùng hét lên vui mừng: “Từ thúc!”

Từ Phiêu Nhiên lúng túng cười: “Đêm qua ta có một giấc mộng, mộng thấy nhi tử chửi ta, lão tử bị nhi tử chửi, mùi vị đó không thể tiếp thụ được!”

Trong mặt ông ta xuất hiện dòng lệ của tuổi già.....

Triệu Tử Hào hét lên: “Lạc Thiên, muốn mang người đi, chỉ bằng vào người, cũng không thể cả gan đánh Triệu Tử Hào ta.”

Lạc Thiên nói: “Có vẻ như võ lâm tứ đại thế gia đã quên đi đại nghĩa võ lâm.”

Triệu Tử Hào đáp: “Điều đó không thể đè nén được chúng ta, nếu huynh đệ của mình sống chết còn không rõ, thì còn gì là võ lâm đạo nghĩa hả?”

“Ha ha! Triệu Tử Hào, mặc các người muốn nghĩ sao thì nghĩ. Người của Thái Âm Giáo ở trước mặt trước tiên hãy để bọn ta mang đi.”

Độc Cô Minh hỏi: “Như vậy là thế nào?”

“Hay lắm, hay lắm, Lạc Thổ, động thủ mang người đi, ai cản trở thì sẽ là địch nhân của võ lâm chánh đạo trung nguyên!” Lạc Thiên hạ mệnh lệnh cuối cùng.

Thình lình, một tiếng hét lớn ngoài đại thánh truyền đến!

“Thả bọn họ ra!”

188. Chương 187: Vị Tri Mệnh Vận

“Các người nói, chúng ta có thể rời khỏi nơi đây an toàn không? Tứ Cửu trong bóng tối cất giọng hỏi.

Triệu Tử Uy suy nghĩ nói: “Ta thấy có một chút khó khăn, bởi vì tên đại ngu ngốc này đụng chạm vào cơ thể thánh khiết của Thái Âm giáo chủ, thật đúng là đáng chết, mà hắn lại không làm thành công.”

“Bởi vậy, nếu làm thành công, thì thánh nữ mỹ lệ đó trở thành lão bà của Hy Bình rồi, chúng ta sẽ được dải ngọc cao cấp, có lẽ có nhiều mỹ nữ hiến thân “

“Các người là hai hỗn đản, không được nói lời chán nản ở đây, nếu không vì các người đến quá nhanh, ta sớm đã thịt nàng ta, ở sông Mê Giang cũng không thể tắm cho nàng ta. Mẹ nó, lãng phí biết bao nhiêu thời gian tán tỉnh của ta, các người lại tới, làm toàn bộ lời tán tỉnh phá bỏ hết. “Đề cập đến việc này, Hy Bình không thể không giận dữ sao?”

Triệu Tử Uy nói: “Tên ngu ngốc, người không phải trước tiên cố vào gặp lại chúng ta sao? Chúng ta cũng có thể nhìn thấy người trong nước biểu diễn thật huy hoàng.”

Hy Bình nói: “Ta sợ ta vào gặp trễ một chút, các người cũng không còn phúc để nhìn, sớm đã bị hai nữ nhân tổng tiền đến diêm la vương làm nữ tể rồi.”

Tứ Cửu cảm thán nói: “Chúng ta tại địa lao nhìn ra, khả năng cũng không rõ ràng.”

Hy Bình cười nói: “Góc độ đánh giá của người quả nhiên không phải bình thường.”

Danh ngôn của Tứ Cửu liền thốt ra: “ thì đó, thì đó.”

Triệu Tử Uy nói: “Đã lâu, bọn họ không có trở lại, có khi nào bọn họ quên luôn không?”

“Có quên bọn người, cũng không có khả năng quên ta, ta là loại nam nhân khiến người ta quên dễ vậy sao? Hơn nữa, hắc hắc, thân thể bọn họ đã bị ta ngó qua!” Hy Bình đắc ý đến quên hết mọi thứ, nơi này thì quá tối, không thể nhìn thấy vẻ mặt kinh tởm của hắn.

Nhưng Triệu Tử Uy thật sự hét lên: “Hoàng Hy Bình, người nói cái gì? Người nói người đã nhìn qua bọn họ à?”

Hy Bình cũng lớn tiếng nói: “Thế thì sao? Hôm qua bọn họ năm người cởi đồ đi tắm trước mặt ta, ta không muốn nhìn cũng không được, ta đâu có biết gì ngoài chuyện Triệu nhị công tử có hứng thú đối với Mộng Hương, nhưng cũng không nhận thấy bị nữ nhân hớp hồn phải không?”

“Không nên bức ta rút đao”

“Ta sợ quá, tiểu tử người có đao ở đây à? sớm đã bị hai nữ nhân mang đi giết heo.” Hy Bình tức giận nói.

Triệu Tử Uy giống như điên cuồng gọi: “Hoàng Hy Bình, người phóng qua ta, cởi dây thừng ra, ta xé nát cái miệng xấu xa của người.”

Hắn có điểm đau khổ nói, kiêu ngạo như Triệu nhị công tử không thể nhẫn nhịn tiếp thụ khi nghe người ta nói đao của hắn bị người ta đoạt đi. Thường hay nói, đao luôn trong người, tuy nhiên đao trong người hắn hiện không có ở đây, nhưng hắn lại ở đây.

Tứ Cửu nói: “Người giữ lại khí lực đi! Đao của người không làm nên con người người, giống như ta không có thương căn bản không giống ta sao.”

Hy Bình không quên làm người tốt nói: “Triệu Tử Uy, ta sau này giúp người lấy lại đao, ha ha.”

“Ta không cần! Phải nhờ đến người sao? Mất là do hai người đó, sau này ta thoát ra, lại đánh hai kẻ lừa đảo đó, con mẹ nó, ta cũng có tiền!” Triệu Tử Uy không linh nhân tình này, đơn giản là ô nhục đối với hắn.

“Tốt lắm” một tiếng vang lên ở cửa.

Tứ Cửu cảnh tỉnh nói: “Bọn họ trở lại đó.”

Lục Ngọc và Lam Ngọc trở lại, trực tiếp chạy đến đại sảnh quả phụ ốc, bên trong đã tụ tập các nhân vật trọng yếu của Thái Âm giáo.

Thái Âm giáo kỳ thật là đại giáo phái tín ngưỡng phổ biến ở Tây Vực, các nhân vật trong giáo phân không nhiều, chỉ là thế lực giáo phái này trải rộng khắp Tây vực. Kết cấu nội bộ của Thái Âm giáo rất đơn giản, một giáo chủ là thánh nữ, hai hộ pháp, nói chung tất cả hộ pháp đều trên một bối phận, có lẽ giống như hiện giờ tân nhiệm thánh nữ, hộ pháp A Mật Y của nàng tín nhiệm tuyệt đối với hai vị lão tì. Có lẽ không tính là già, mặc dù niên kỷ của bọn họ gần bốn mươi, nhưng lại giống thiếu phụ mới ba mươi, lại là siêu mỹ nữ.

Kỳ thật tại quả phụ ốc này có quả phụ Lý Ngọc là hiện nhiệm hộ pháp, một hộ pháp khác đó là Minh Ngọc.

Lý Ngọc được A Mật Y an bài tại gia Lăng trần vào một năm trước, bà ta làm việc này, tự nhiên có lý do của bà ta, nhưng Lý Ngọc cũng không phụ sự mong đợi, không chỉ kiến lập quả phụ ốc, mà trong chu vi quả phụ ốc cho xây dựng rất nhiều ốc trạch lớn nhỏ. Kỳ thật vòng quanh vùng phụ cận quả phụ ốc được xây dựng gần như gắn với Thái Âm giáo, chỉ có ngoại nhân không hiểu được điều này.

Minh Ngọc tức trực đi theo A Mật Y, ba tháng trước, Âu Dương Đình Đình nhận chức tân Thánh nữ, bà ta và Lý Ngọc đương nhiên được Âu Dương Đình Đình thăng lên làm hộ pháp Thái Âm giáo. Nhưng A Mật Y tuy không có chức vị nào, mặc dù danh vọng của bà ta vẫn còn như trước, hiện tại có thể nói, vô luận là thánh nữ hay hộ pháp, tất cả đều là người thân của bà ta.

A Mật Y gặp được Lâm khiêu Thiên vào hai mươi năm trước, Lý Ngọc và Minh Ngọc nhỏ hơn bà hai tuổi, nhưng, ba nữ nhân này, nếu đi ra ngoài, mọi người trên đường tuyệt đối không thể biết được niên kỷ chân thật của bọn họ, qua ánh mắt mà nói, bọn họ bất quá là thiếu phụ hai mươi tám - hai mươi chín, nhưng trình độ mỹ lệ, đúng thật kinh nhân, trong vẻ tuyệt mỹ phát tán sự thành thực của phụ nữ, đó là một loại khí vị mê hoặc con người.

Lúc này, trong đại sảnh trừ A Mật Y và Lý Ngọc, Minh Ngọc ở bên ngoài, nhưng cũng có Âu Dương Đình Đình và có đủ Tử Ngọc và Hoàng ngọc, còn có những nam nữ khác khoảng ba mươi, bốn mươi người....

A Mật Y nhìn thấy Lục Ngọc và Lam Ngọc trở về an toàn, sau đó nhanh chóng hỏi: “Bọn họ đối với các người không có làm gì chứ?”

Lục Ngọc nói: “Hồi Thánh mẫu, bọn họ không dám làm gì đối với chúng tôi.”

Thánh mẫu, là xưng hô cao nhất do thánh nữ tôn xưng.

A Mật Y hoài nghi nói: “Đại Địa Minh sao lại dễ dàng chịu thả bọn người?”

Lam Ngọc kể lại diễn biến của quá trình.

A Mật Y nghe, chỉ cảm thán nói: “Tuy các người nói người của võ lâm tứ đại thế gia còn nhỏ tuổi, trước ta cũng đã nghe ít nhiều. Tuy nhiên, từ tình hình này cho thấy, bị kịch hai mươi năm không làm cho bọn họ suy tàn, nhóm mới này rất lớn, rất có nhiều hy vọng.”

Âu Dương Đình Đình có một ngạc nhiên khác: “Bọn họ không đi cùng nhau mà? Sao có thể ở cùng nhau?”

Lục Ngọc không ngại nói: “Muội cũng không hiểu rõ lắm quan hệ của bọn họ, giống như tứ đại gia và Đại địa Minh phân thành hai phái, có lẽ họ phân ra hai nơi này để ở đó là nguyên nhân à! Do ta đoán đại đây là ý từ Bắc Lăng trang mà nói....”

A Mật Y nói: “Tứ đại võ lâm thế gia, căn bản sẽ không ở hỗn tạp cùng Đại Địa minh.”

“Khả năng bọn họ thích chúng ta!” Lam Ngọc u oán nói, cho tới giờ nàng ta không thể quên được Cô Minh vì tư thế anh hùng của hấn làm nàng phát cuồng.

Âu Dương Đình Đình nhíu mày nói: “Lam Ngọc, loại lời nói như thế này mà muội cũng có thể nói ra à? Tóm lại bọn họ thích các người, cũng chứng minh bọn họ chỉ là một nhóm háo sắc, vì nữ nhân nguyên tắc gì cũng không có.”

Lý Ngọc nói: “Ta cũng có được một số tin tức linh tinh, người chân chính làm thủ lĩnh võ lâm tứ đại thế gia đang bị giam trong địa lao là Hoàng Hy Bình, bọn họ tuy trẻ tuổi nhưng thực lực rất mạnh, có điều thanh danh trong võ lâm thì rất không hay, tương tự có nhiều truyền thuyết tất cả đều nói bọn họ là một quần háo sắc và vô lại....”

“Đúng như vậy!” Âu Dương Đình Đình tán đồng cách nói này, bởi vì nàng lập tức nghĩ về “dâm tặc” Hoàng Hy Bình.

“Có lẽ phẩm hạnh của bọn họ thật sự không tốt, nhưng.” A Mật Y ngưng thị nhìn Âu Dương Đình Đình nói: “Đình Đình, con muốn biết bản thân nữ nhân có một loại tự mê luyện nam nhân không có nguyên tắc, con không phải thấy Lam Ngọc kỳ lạ à, nếu là một nam nhân thì không cần hỏi nguyên do gì, nữ nhân sẽ lo lắng cho nam nhân mình thích cho đến chết, bằng vào nữ nhân tại trường, tuyệt đối không có khả năng bắt tội nam nhân này.”

Âu Dương Đình Đình cúi mặt, uỷ khuất nói: “Sư phụ, con không có kỳ lạ như Lam Ngọc.”

“Tốt lắm! ta không có nói con, ta đã làm cho một người nhận một đại uỷ khuất phải không?”

Âu Dương Đình Đình ngược mặt lên, khuôn mặt đỏ hồng lên thật khả ái, nàng giận dỗi nói: “Sư phụ, tự người làm Đình Đình con nhận uỷ khuất.”

A Mật Y cười ngọt ngào nói: “Các người trở về, có người bám theo không?”

Lục Ngọc nói: “Không có.”

A Mật Y nghĩ thầm nói: “Hắn không thể các người đi dễ dàng như vậy, điều đó không giống tác phong hành sự của hắn, hắn không thể nào là người quanh mình chính đại như thế, chắc là không phải vậy.”

Lam Ngọc khấn trương nói: “Cũng có thể chúng ta bị người theo dõi phải không?”

“Người truyền tin của chúng ta, thì đã hoá trang, hơn nữa cũng không trực tiếp trở về đây. Thêm nữa, nếu như bọn họ đánh nhau với người là người của tứ đại thế gia, tứ đại thế gia không có khả năng gọi người theo dõi hắn. Mặc dù, bọn họ nhất định theo dõi, nhưng....”

Lục Ngọc nói: “Chuyện này giải quyết như thế nào?”

A Mật Y nói: “Chuyện gì tới thì nó sẽ tới, A Mật Y ta cũng không e sợ gì, hiện tại trong võ lâm có rất nhiều môn phái, cũng mang đến hết, nhiều năm tích oán, nên tẩy sạch hết một lần.”

Âu Dương Đình Đình ngây thơ nói: “Sư phụ, con cũng không e sợ.”

“Đình Đình, gọi người thả ba người bọn họ ra, chúng ta phải giữ chữ tín, bọn họ thả các người, chúng ta cũng phải thả ba người này, trong một số chừng mực, ta không muốn thương hại người của võ lâm tứ đại thế gia.”

Âu Dương Đình Đình liền nói: “Sư phụ, con tự mình làm. Có lẽ, con tuyệt đối không thả Hoàng Hy Bình, hai thì đối hai, Hoàng Hy Bình không có người hoán đổi. Hơn nữa, sư phụ, hắn đối với con làm như vậy, chết cũng không xoá hết, con muốn hành hạ hắn từ từ.”

A Mật Y ngẫm nghĩ, nói: “Con là thánh nữ, con quyết định đi!”

“Sư phụ, người nói như vậy, là không thích Đình Đình.”

“Tốt lắm! con thích như thế nào, sư phụ đều nghe theo con, được hay không?”

“Vâng, sư phụ, con đi thả người.”

Lý Ngọc, Minh Ngọc, ba người đi chuẩn bị đi, thời gian không còn nhiều. A Mật Y đang phân phó, có nói: “Lam Ngọc, người theo ta trở lại tắm thất, ta có chuyện cần hỏi người.”

“Lam Ngọc, ta hỏi người một việc, lúc người cùng Độc Cô Minh giao chiến, vì sao không đánh bại hắn? võ học của Thái Âm giáo chúng ta, tuy người không có khả năng học hết, nhưng cũng không có khả năng bại về tay hắn.”

Trở lại tắm thất, A Mật Y trực tiếp nêu vấn đề, bởi vì Lam Ngọc trong lời nói lúc này, có nói một câu: “Ta bại bởi huyết thảo của hắn!”

Lời nói này, làm bà ta liên tưởng đến Lâm Khiếu Thiên.

Lam Ngọc hồi tưởng nói: “Ta vốn chắc chắn chiến thắng, hắn giống như bị ta áp chế. Song do ánh mắt tự nhiên lại biến thành đỏ, sau đó ta cảm giác được khí tức từ trên thân hắn bức xạ phát sát. Nhưng tại lúc đó, song thảo của hắn giống như được tắm qua máu, rừng rợn cực kỳ. Ta..... sau đó thì bại.”

A Mật Y trầm ngâm nói: “Huyết sát thảo?”

“Thánh mẫu, người biết loại võ công đó à?”

“Ừ, biết, đó là võ học đặc biệt nhất của một vị cổ nhân của ta, Độc Cô Minh này nhất định là truyền nhân duy nhất của ông ta, ông ta chắc cũng ở Thiếu Lâm? Nghe Lý Ngọc nói, Độc Cô Minh là một trong thất công tử, xuất từ Thiếu Lâm..... Lúc đầu, người cứu hắn, khó có thể nói là Thiên Si đại sư?”

“Lam Ngọc, người quay lại cùng Âu Dương Đình Đình nói một tiếng, nói với nàng ta Hoàng Hy Bình cũng phải thả.”

Lam Ngọc nói: “Thánh mẫu, thánh nữ vì sao nhất định muốn lưu lại Hoàng Hy Bình?”

“Bởi vì..... a! không tốt rồi, ta phải tự mình đi mới xong, ta e hài tử này lại làm thương hại đến nàng ta, cũng như ông ta đã từng..... Lam Ngọc, người cùng với các tỷ muội khác hỗ trợ hộ pháp, thuận tiện đóng cửa luôn.”

Ba người Trong địa lao nhìn thấy Âu Dương Đình Đình tiến lại, Tứ Cửu nói: “Nguyên lai chỉ có một người, ta không biết người này đi đến đâu, ta tại đây tiếp thụ khổ nạn tất cả lại không đến gặp ta, thật sự đáng thương!”

Hy Bình nói: “Người không đạt đến một chủng loại si tình, ta nhìn không thoải mái.”

Tứ Cửu phàn nàn nói: “Ta bỗng lại là một người rất si tình mà! Lan Hoa yêu! Thơm!”

“Lam Hoa đang ở Trường Xuân Đường đợi sinh, người không được trước nữ nhân khác nói về Lan Hoa của người, điều đó đối với Lan Hoa là một sự vũ nhục.” Hy Bình chỉ nói.

“Ba con quý háo sắc các người, lúc nào cũng nói về nữ nhân, không thể nói gì ngoài nữ nhân, trong lòng các người không có một thứ gì khác sao?” Âu Dương Đình Đình chữ.

Hy Bình nói: “Trong lòng nam nhân, luôn có hình bóng nữ nhân, mặt khác muốn được nữ nhân đâu có sao?”

Âu Dương Đình Đình tuyệt đối không thể tiếp nhận “cao luận” của Hy Bình, nàng tức giận hét lớn: “Hoàng Hy Bình, người muốn ta khoá miệng người à, không ai muốn người xì hơi.”

Hy Bình lại nghĩ khác, nói: “Nhưng ta lại thích xì hơi, ta sẽ làm người ngạt thở chết.”

“Hoàng Hy Bình, người đợi đấy.” Âu Dương Đình Đình nghiêng răng nói, chuyển thân vung chưởng đánh xuống, phân ra hướng đến Triệu Tử Uy và Tứ Cửu.

“Không, Âu Dương Đình Đình, không được dả thương bọn họ!” Hy Bình kinh hãi hét lớn.

Thật sự thấy dây trời của hai người đứt từng đoạn, hai người vùng vẫy một hồi, cuối cùng cũng được tự do.

Âu Dương Đình Đình quay mặt đối diện với Hy Bình nói: “Ta có nói muốn dả thương bọn họ đâu? Ta hiện tại đi đến thả bọn họ..... Nhưng với người, thì vận mệnh cùng với bọn họ trái ngược.”

Tứ Cửu đang vui mừng lộ ra ngoài, liền kinh hãi nói: “Người nói chỉ thả hai chúng ta thôi sao?”

“Các người cũng chỉ thả có hai người trở về, hoán đổi hai, công bằng.”

“Nhưng chúng ta chỉ bắt được các người hai người thôi?”

“Đó là việc của các người, ai kêu các người không bắt thêm một người nữa?” Âu Dương Đình Đình gần như vô lại nói.

Tứ Cửu lẩm bẩm nói: “Ta phát giác ra thánh nữ người, cùng với mọi người rất giống nhau.”

Âu Dương Đình Đình hiếu kỳ nói: “Ai?”

“À!” Tứ Cửu quay lại chỉ vào Hy Bình, nói: “Thì giống đại vô lại này.”

“Mẹ nó, Tứ Cửu, người dùng tử hay với kẻ phải chết thế hả?” Hy Bình hét lên, thanh âm này giống ca hát của hân đều rất có lực.

Âu Dương Đình Đình không ngại phiền nói: “Không cần cãi nhau, hai người các người đi, không có giữ các người đâu.”

Hy Bình cũng nói: “Có nghe không hả? đi đi! Không được quấy phá ta và mỹ nữ làm việc với nhau! Mẹ nó, cả hai là bằng hữu chết tiệt không biết điều, không lẽ muốn ta ngăn cản bọn người à?”

Triệu Tử Uy cảm thán nói: “Kỳ thật người cũng đã ngăn cản. Tứ Cửu, chúng ta đi!”

“Nhưng.....” Tứ Cửu không muốn đi.

Triệu Tử Uy nói: “ Người muốn nói gì ta đều biết cả, nhưng, cũng phải đi! Chúng ta sẽ gặp lại. Lúc đó người có thương, ta có đao, chúng ta đao thương cùng xuất, nhất định sẽ vô địch, thật đó?”

“Như vậy thôi.” Thanh âm của Tứ Cửu biến đổi chút mùi vị, phảng phất như hơi ở cổ.

Triệu Tử Uy đi ra đầu tiên, Tứ Cửu nhìn lại chỗ ngồi trên đất, mơ hồ nhìn vào Âu Dương Đình Đình của Hy Bình, ai oán than một tiếng, cũng theo Triệu Tử Uy ra ngoài.

Địa lao chỉ còn lại một đôi oan gia.

Hy Bình nói: “Người không cần phải đóng cửa lại à?”

“Ta không rãnh.”

“Ta thật sự nghĩ người đang nhàn rồi.”

Âu Dương Đình Đình đột nhiên nói: “Biết ta vì sao không thả người đi không?”

“Bởi vì người muốn cùng ta tiếp hoàn thành việc đó.”

“A?”

“Trò du hí dưới sông đó, ha ha, người nhất định muốn tiếp tục tại nhà lao này, đúng không, Âu Dương Đình Đình?”

Lúc Hắc nói lời này, mông đang ngồi dưới đất mạnh mẽ nâng lên, dường như ở cái chỗ đang hướng thẳng đứng lên, Âu Dương Đình Đình chú ý đến cái chỗ của hắc sớm đã bành trướng, giống như cái lều.

Âu Dương Đình Đình cảm thấy nóng mặt, nóng giận nói: “Hoàng Hy Bình, người là dám tặc đến chết cũng không sửa đổi, ta tuyệt không hào phóng với người nữa.”

“Người nghĩ ta sợ người à? Có lẽ người nên mở khai cùm kiềng chế tay chân ta, người nhìn xem, ai hướng đến ai cầu đây?”

Hy Bình mệt mỏi đã lâu, không có khả năng giữ thân hình hắc thái quá như thế. hắc cảm giác đang trước trận quyết đấu, đối với Âu Dương Đình Đình đề xuất một loại yêu cầu quá bình thường.

Âu Dương Đình Đình có một sự thôi thúc muốn cười lên, nhưng nàng cố nhịn, nói: “Người cảm thấy rằng mỗi người đều ngu ngốc giống như người à?”

“Ta là thiên tài, Âu Dương Đình Đình, con mẹ người một điểm văn hoá cũng không có.”

“Người là thiên tài à? Nực cười, thật nực cười! Loại thiên tài như người, thiếu một điểm nhỏ, đối với thế giới này không có ích.”

Hy Bình không gian trái lại cười nói: “Thiên tài dám tặc phải không? Người không còn gì phản bác nữa phải không?”

Âu Dương Đình Đình tức đến không có lời để nói lại.

Hy Bình ngược lên nhìn nàng, nàng trông rất ngây thơ, Âu Dương Đình Đình mặc một bộ quần áo màu trắng, bộ quần áo này hình như nàng không hề thay đổi, có lẽ nàng sở hữu tất cả nhưng bộ quần áo màu trắng. Trong ánh vàng chói sáng, toàn thân nàng phản xạ một vòng sắc thái màu vàng, thể hiện một loại mong lung mỹ cảm và chất cảm.

Thân của nàng rất duyên dáng, ước lượng cao khoảng một thước bảy, hai chân dài suông thẳng rất đẹp, đường viền váy của nàng đến tận đầu gối, rồi từ đầu gối hạ xuống bàn chân nhỏ thật thu hút người, Hy Bình thỉnh thoảng co đầu gối lại thổi ra một hơi, thổi làm cái váy rung động.

“Người làm cái gì vậy?”

Hy Bình nói: “Ta muốn thổi một hơi, làm cái váy của người tốc lên, nhìn cái nơi ẩm ướt của người có khô hay không!”

Âu Dương Đình Đình lạnh lùng nói: “Khí lực người không đủ, rất đáng thương.”

“Ta cũng có cảm giác đang thương tâm, đáng thương nhất là tại dòng sông, lúc đó ta tựa hồ có thể tiến nhập vào nơi đó của người.”

“Rất tốt, rất tốt, Hoàng Hy Bình, ta bỏn lai hành hạ ngươi một lần rồi thả ra, sau khi ngươi nhất định như thế, còn tiếp tục nói đến chuyện đó, ngươi tưởng muốn nói gì thì nói sao, nói chuyện này, đều là về ta chứ gì.”

Hy Bình vui mừng nói: “Thật hả?”

“Ta lần này mang kiếm của ta trở lại, trước khi cắt cổ ngươi, ta cho phép ngươi nói đến việc này, nói đi! Ngốc tử!

“Ta ca hát được không?”

“Ngươi.....” Âu Dương Đình Đình không chờ kể gốc này, thành linh có một loại đề xuất ca hát này, nàng nói: “Được, nhưng ta chỉ cho thời gian ca một bài, hát đi! Ta phải nhìn xem ngươi ca thế nào mà dám tự xưng là ca thần.”

Hy Bình cảm kích tận đáy lòng nói: “Ngươi đối với ta thật là tốt, nhưng, tại sao chỉ cho phép ta ca có một bài? Ta thích ca hát rất nhiều bài mà.”

“Ta bây giờ không thích nghe ngươi ca hát.”

“Lúc này ngươi có thể kêu gọi những người của Thái Âm giáo đang làm việc tới đây, ta ca hát miễn phí cho bọn họ nghe. Ta ca hát thật sự rất dễ nghe, rất nghệ thuật, ngươi nghe thì sẽ biết, có lẽ ngươi nghe xong, thì sẽ không thể giết ta, có lẽ hàng ngày đều muốn ta hơn cho ngươi nghe, giống như Tuyết nhi vậy, ha ha.”

“Hỗn đản, ta cho ngươi thời gian hát hai bài, ngươi hát thì hát, không hát thì thôi.”

“Đúng vậy nha?” Hy Bình ngẫm nghĩ, rồi nói: “Lúc ta hát hai bài! Hát hai bài này được không?” Ngẫm nghĩ hồi lâu, hắc hắc: “Lại gặp ta nơi này”, đây là bài đầu tiên, đã lâu không ca hát, tại Hoàng sơn thôn có thể hát mỗi ngày.”

“Lại gặp ta nơi này”? Hát như thế nào? Chưa nghe nói qua, Âu Dương Đình Đình trong lòng thấy kỳ quái: Làm gì có bài hát giống như thế này?

Hy Bình rất đắc ý, đó là bài hát do một mình hần sáng tác, nàng đương nhiên không biết. nàng nếu biết được, thì sẽ không kêu kì lạ!

Hắn nói: “Âu Dương Đình Đình, nghe đây, ta phải hát rồi!”

Ha ha ha ai ha ha!

Lại cùng gặp ta nơi này ai!

Hãy tìm đến đây ai!

Ta làm người khóc thấy mẹ, làm người kêu ai da!

Làm người nằm lên hạ xuống, tư thế nằm như chó ị (đại tiện) ha!

Ta làm nát bét cái mông của ngươi thích quá!

Làm làm làm! Ha, làm da.....

“Ngừng! ngừng! ngừng!”

Bài thứ nhất chưa hát xong, âu Dương Đình Đình không nhẫn nại được đã xuất thủ, kiếm đã rời khỏi vỏ, trong phòng tối đen ánh sáng phát ra rất mạnh!

Nàng đã bị tiếng hát của “mê nhân” Hy Bình làm gần như mất đi lý trí.....

“Ta giết đâm tặc ngươi phải ba lần mới được!”

Âu Dương Đình Đình đưa “Thái Âm thánh kiếm” lên, mũi kiếm phóng ra ánh sáng âm lãnh, nhánh chóng từ trên phóng xuống “cần cổ thiên tài ca hát” đang hoạt động.....

189. Chương 188: Tâm Ẩn Vu Bối

“ Phong thích mọi người”

Có một âm thanh uy mãnh hét lên, chúng nhân quay đầu lại nhìn, cuối cùng thì Lạc đại minh chủ cũng trở lại, sau khi xảy ra cái chết của nhiều người, hầu như tất cả những người của các đại môn phái đều có trong Long thành, bây giờ toàn bộ đã vào trong.

Lạc Thiên nhìn thấy phụ thân hắn, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng có phần hoan hỉ, bởi vì hắn đang không có cách không chế cục diện. Tứ đại võ lâm thế gia hoàn toàn không nói đạo lý, hắn đánh không được, nói chuyện cũng không xong.

Hoa tiểu Ba nhìn Kim phát mỹ nữ kế bên Lạc Hùng phát ngây dại, lòng nghĩ:” Tuyệt vời, trước đây thấy bạch phát mỹ nữ chính là Lạc U Nhi, bây giờ kim phát cũng là mỹ nữ. Tại sao bên cạnh Lạc hùng cũng có ít nhiều mỹ nữ thật là kỳ quái?

Lạc Thiên nói:” Phụ thân, bọn họ là những yêu nữ Thái Âm giáo, vì sao phóng thích bọn họ?

Lạc Hùng nói:” Người của chúng ta còn nằm trong tay bọn họ phải không?”

“ Phụ thân, người của chúng ta nằm trong tay bọn chúng là cái bị thịt của bọn Võ Lâm tứ đại thế gia.”

“Im miệng” Lạc hùng hét vào mặt Lạc Thiên một tiếng làm hắn không được nói tiếp, sau đứng trước nhi tử của lão:” Tứ đại võ lâm thế gia là phần của võ lâm, cũng là một phần tử trong liên minh. Người của họ cũng là người của chúng ta, người hãy lui ra sau suy xét lại mình đi!”

Lạc Thiên dưng đứng song mày, Lãn nhãn sớm đã nhìn Lạc Hùng, linh thành chuyển thân đi ra ngoài.

Lạc Hùng nhìn nhi tử của mình bỏ đi, than một tiếng, rồi nói:” Các vị, tiểu nhi hành sự không chu đáo, xin được lượng thứ.”

Từ Phiêu Nhiên nói:” Minh chủ, kỳ thật không hẳn hoàn toàn do lỗi của thiếu gia. Thiếu gia làm việc rất tốt.”

Lạc Hùng nét mặt thanh thản nhiều, đang định phát thoại, Triệu Tử Hào đột nhiên nói:” Trong thời điểm này, mọi người đều nhìn nhận là một phần tử trong liên minh. Sở dĩ, chúng tôi không phục tùng Lạc minh chủ vì một số chuyện đã an bài. Chúng tôi cũng vì quyền lợi của mình, tự chung cũng vì nguyên do này. Nếu như chúng tôi không phải là người nằm trong tay Thái Âm giáo, Lạc Thiên hẳn làm gì đối với hai thiếu nữ này, chúng tôi không cần can thiệp. Nhưng các huynh đệ của chúng tôi bị bọn họ bắt giữ, hẳn vẫn có chấp bất kể sinh mạng của huynh đệ chúng tôi. Chúng tôi không suy xét tới đạo nghĩa,hy vọng vì điểm này ngài có thể bỏ qua.”

“Tại sao bọn họ bị bắt giữ? Do bọn họ háo sắc, nhưng không phải chuyện đó, đuổi theo phía sau mọi người, chỉ sau đó mới bị Thái Âm giáo bắt. Tại sao chúng ta có ba người vô dụng đó, bỏ mất cơ hội tốt để truy sát Thái Âm giáo? Người nói rõ lý do cho ta!” Lạc Thổ châm chọc nói.

Lạc Hùng hét lên:” Lạc Thổ, không cần người nói”

Hoàng Đại Hải lạnh nhạt nhìn Lạc Thổ nói:” Người muốn biết lý do”

Lạc Thổ nhìn Lạc Hùng, muốn nói nhưng do dự.

“ Nói chung lý do là, đại ca của ta đến bọn người đã ở đây, bắt đầu du ngoạn,có không được? Nhưng người thì không phục, do bọn ta đến sau, nên tìm bọn ta lý luận. Bất quá, ta tưởng, quyền đầu của người tuyệt đối không bằng đại ca ta. Nói cho người nhớ, đại ca ta là nhất bối tử, sự thật mà đánh giá việc này, anh ta chưa chân chánh bại qua, chỉ vì người nói háo sắc. Đó là cuộc sống riêng của anh ta, sao người lại nhiều chuyện.” Hoàng đại Hải có thể nói những lời này, thì không được như chúng nhân mong chờ.

Hoa Tiểu Ba lập tức hét lên:” Ah, Đại Hải, thật tuyệt vời. Đó là cuộc sống riêng tư của chúng ta, là việc bình thường trong võ lâm! Dung thứ dung thứ!”

“ ba..... da.....” Hãn thành linh vỗ tay.

Sắc mặt Lạc Hùng liên biến động, những người khác trong quần hào vô lâm phần nộ đến mức không nói nên lời. Nói đến Hoàng Hy Bình vừa vô lại vừa vô sỉ thì đã bỏ đi, bây giờ đột nhiên bỏ đi ngày càng nhiều? Nhìn giống vô lâm tứ đại thế gia thật sự bỏ vô lâm chánh đạo.....

Từ Phiêu Nhiên nói:” Đại hải, cáo từ.”

Lạc Hùng trấn tĩnh thần sắc, miễn cưỡng nói:” Trước khi bọn họ quay lại, ta phải đợi ba gia tộc của bọn họ thì mới lập kế hoạch trở lại. Mọi người đến dự tiệc ở Bắc Lăng Trang rồi bàn sách lược lần nữa, ta tới đó trước đây.”

Lạc Hùng quả nhiên chuyển thân bỏ đi, không quan tâm đến sự việc ở đây.

Mọi người cũng bỏ đi theo lão, chỉ có vô lâm tứ đại thế gia đi theo Thái Âm giáo lương nữ. Độc Cô Minh và Hoa Tiểu Ba thân mật với lương nữ, lương nữ nhìn mọi người đầy thâm ý, phi thân bỏ đi.

Sau khi Hy Bình tỉnh trở lại, Hoàng Đại Hải nhìn Từ Phiêu Nhiên, nói:” Từ thúc, thúc hận đại ca của tiểu diệt chỉ vì thúc không có năng lực giết Thi Trúc Sinh. Nhưng thúc cũng nên nghĩ, nếu như đại ca không tự cường xuất đầu, thì trận chiến đó chúng ta đã bại. Thúc hãy tưởng tượng chúng ta bại thì hậu quả sẽ như thế nào?”

“Đó.....” Từ Phiêu Nhiên trầm ngâm.

Hoàng Đại Hải cảm thán nói:” Từ thúc, tiểu diệt ly khai gia đình nhiều năm, thật sự sau đó mới gặp đại ca. Nhưng tiểu diệt cũng có thể hiểu, thúc nói đại ca tiểu diệt là người như thế. Từ nhỏ anh ấy đã thích đánh nhau hỗn tạp, chưa bao giờ làm điều không đúng đắn, điều đó là sự thật. Nhưng, khi anh ấy đánh nhau, chưa bao giờ có mục đích đánh chết người, hàng ngàn trận đánh của anh ấy, tất cả đều thắng, tất cả thủ đoạn đều dùng, thật sự trong khoảng thời gian đó chưa bao giờ làm bị thương đứa bé nào cùng anh ấy đánh nhau.

Ngừng một lúc rồi tiếp tục:” Anh ấy rất hỗn tạp, tuy nhiên, anh ấy có thể nhận biết được thúc chú ý đến mình. Là do anh ấy lo lắng đến những người bị thương hại. Anh ấy rất chân thật, đúng là, rất chân thật khi anh ấy bảo vệ tình yêu. Tuy anh ấy hàng ngàn lần đánh nhau, nhưng không cho phép tiểu diệt đánh nhau. Đó là lý do của anh ấy, anh ấy cho mình là thiên tài đánh nhau, được sinh ra chỉ để đánh nhau, còn tiểu diệt là quái hài tử, không thể đánh nhau. Kỳ thật, tiểu diệt biết anh ấy sợ tiểu diệt bị tổn thương, sợ dĩ không hứa cho tiểu diệt tìm người đánh nhau.”

“Thúc nghĩ cùng Địa Ngục môn đánh nhau, chúng ta nếu không tiếp tục đánh, thì bao nhiêu người bị chết, hơn nữa cuối cùng thì ai bại? Tiểu diệt có thể nói, không có đại ca tiểu diệt, thì chúng ta tất bại không nghi. Nhưng thúc biết vì sao đại ca tiểu diệt cùng Thi Trúc Sinh độc chiến? Thứ nhất nếu quần chiến, chúng ta không ai có thể nói là chiếm ưu thế. Thứ hai, điều rất quan trọng, anh ấy không muốn nhìn cảnh nhiều người thảm tử. Thứ ba, anh ấy luôn nghĩ anh ấy không bao giờ bại. Khi anh ấy nhận ra sự thật, thậm chí chỉ sợ vào lúc tối hậu nhất, anh ấy cũng chắc chắn tin tưởng, nhất định thắng. Anh ấy rất thích cái cảm giác chiến thắng, nhưng không thích mùi vị người chết.”

“Thúc làm như đại ca của tiểu diệt là kẻ vô tri. Anh ấy hiểu rất nhiều, hồi nhỏ rất thông minh, nhất bốn y thư, cái gì anh ấy nắm chặt trong tay hoàn toàn không có một ai có thể mang đi. Nhưng vì sao lại giống như thằng ngốc hoặc một kẻ có hành động vô lại và vô sỉ? Tiểu diệt nghĩ anh ấy có lý do của mình, có thể anh ấy rất thích bộ dạng này của mình. Bình thường anh ấy hay cười hi hi, đông kéo tây xô, giống như người rất đáng ghét. Nhưng, Từ thúc, tiểu diệt lại thích bộ dạng đó của đại ca, bởi vì trong thời gian đó có thể gọi anh ấy là người vô lo! Anh ấy là kẻ vô lại cũng tốt, sắc lang cũng được, nhưng luôn có lương tâm. Nếu như anh ấy rời khỏi đây, thì sự chân thật của anh ấy bị ngăn chặn, thì sự lãnh khốc của anh ấy không thể nào tưởng được.”

“ Từ Thúc, thúc không nhìn thấy trận chiến giữa đại ca tiểu diệt và người Đông Dương, nhưng thúc dù không nhớ lần trên lang đạo rất nhiều thi thể đã lang phải không? Đó là vài trăm đã lang, tất cả bị đại ca tiểu diệt dùng hai bàn tay không xé thành từng miếng, giống bộ dạng anh ấy xé xác người Đông Dương. Vì vậy, tiểu diệt hy vọng thúc đừng khó chịu đối với đại ca tiểu diệt, đừng bức anh ấy phát điên! Lúc trước những chuyện anh ấy làm, bởi vì bắt buộc phải làm, nhưng không vì anh ấy háo sắc mà vui thích thê tử và muội muội của Thi Trúc Sinh.

“ Kỳ thực cái chết của Từ huỳnh, với đại ca tiểu diệt không có một chút quan hệ. Nhưng đại ca tiểu diệt gián tiếp báo thù cho huỳnh ấy, cũng cứu nguy tính mạng cho nhiều người. Tiểu diệt nghĩ Địa Ngục Môn không ai hận anh ấy cả, mọi người ở Thiên Phong bảo cũng không hận anh ấy. Bởi vì chính anh ấy, mà mọi người không cần liều mạng. Chỉ cần điểm đó, Thi Trúc Sinh trước thời điểm sinh tử không hận đại ca tiểu diệt, mặt khác hẳn còn đem thê tử và muội muội phó thác cho đại ca tiểu diệt. Hẳn rất tin nhiệm đại ca tiểu diệt, là vì chuyện gì? Thật khó nói vì đại ca tiểu diệt mới nhìn đã bị thu hút bởi muội muội của hẳn nên có tư tưởng độc chiếm? Thúc đã lầm lẫn, đó là Thi Trúc Sinh chắc chắn đại ca tiểu diệt kì thực là một người lương thiện.”

“Đại ca tiểu diệt vì sự kiện trên, đã mang tai tiếng không tốt. Cái chết của Thi Trúc Sinh, làm cho Thi Nhu Vân hận anh ấy, nhưng thúc không giết được Thi Nhu Vân, hơn nữa còn hận đại ca tiểu diệt. Anh ấy đã làm gì chứ? Làm sao cả hai người hận anh ấy, bởi vì huỳnh ấy háo sắc? Tiểu diệt nói với thúc, Thi Nhu Vân hiện giờ đã minh bạch, đại ca tiểu diệt tuân thủ lời di ngôn của Thi Trúc Sinh, tiếp tục bảo hộ nàng ta. Nhưng nàng ta vẫn hận đại ca tiểu diệt, muốn giết đại ca tiểu diệt, ba bốn lần lượt cầm đao đâm đại ca tiểu diệt, hên là đại ca tiểu diệt da dày dễ dàng ta mang vào phòng đâm. Anh ấy vẫn nhân nại chịu đựng nàng ta. Vào lần thứ nhất, nàng ta đã đâm trủy thủ vào tim của đại ca tiểu diệt. Đại ca tiểu diệt cũng không trách nàng ta.....”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa....., đừng nói nữa.....” Thi Nhu Vân nghe đến đây, đột nhiên hét lên.

Vưu Tuý đi đến, thân hình mềm yếu của nàng ta rung lên nhẹ nhẹ, an ủi nói:” Nhu Vân, không được nghĩ quá nhiều, ôi!”

Hoàng Đại Hải tiếp tục nói:” Thúc nhân vì đại ca tiểu diệt không giết bọn họ, nên hận đại ca tiểu diệt. Nàng ta nhân vì đại ca tiểu diệt đánh bại và làm Thi Trúc Sinh tự sát nên ghi hận trong lòng. Nhưng thúc cũng phải nghĩ, Từ huỳnh bị giết bởi tay ai? Khó mà nói bị giết bởi một tiểu nữ hài mềm yếu mới mười sáu mười bảy tuổi? Đại ca tiểu diệt bảo hộ nàng ta, điều đó không sai. Nàng ta muốn giết đại ca tiểu diệt, cũng có thể hiểu nguyên do? Nhưng thúc thì? Thúc vì chuyện gì hận đại ca tiểu diệt? Có đại ca tiểu diệt, Địa Ngục Môn mới giải tán, Thi Trúc Sinh mới tự sát, chúng ta mới có thể sống rời khỏi Địa Ngục môn?”

“ Căn bản mà nói, đại ca tiểu diệt có lỗi với võ lâm tứ đại thế gia, anh ấy có lỗi là vì có hai nữ nhân này—” Hoàng Đại Hải chỉ thân hình rung rẩy của Vưu Tuý và Thi Nhu Vân, lại nói:” Sở dĩ đại ca tiểu diệt phải bảo hộ bọn họ, vì lòng tin của anh ấy!”

“Tiểu diệt hi vọng thúc có thể hiểu, Từ huỳnh bị giết là do Thi Trúc Sinh tịnh không có gì liên quan đến tiểu nữ hài. Nếu như thúc nghĩ cái chết của nhi tử rất đau lòng, sao thúc không đặt mình vào địa vị nàng ta mà tưởng tượng? Nàng ta không còn phụ mẫu, chỉ có một đại ca bị bức bách đến phải tự sát. Nàng ta biến thành có nhà không thể về, không thể theo ai. Vì vậy, thúc nghĩ thúc nghĩ đại ca tiểu diệt bảo hộ nàng ta, là sai phải không?”

“ Từ thúc, nếu thời gian quay trở lại thúc hạ thủ Thi Nhu Vân, tiểu diệt cảm thấy rất cao hứng. Chỉ vì thúc hận đại ca tiểu diệt, không tiếp nhận đại ca tiểu diệt, tiểu diệt không thể nói làm gì. Tiểu diệt hy vọng thúc có thể vì Võ lâm tứ đại thế gia mà suy nghĩ. Chúng ta có cảm giác, Lạc Hùng không phải người lương thiện, hy vọng thúc không bị lão mê hoặc. Nếu như thúc muốn minh bạch, làm thế nào những người đi theo Lạc Hùng, đó là sự việc của bọn họ. Mọi người trong Võ lâm tứ đại thế gia, luôn luôn đối xử bình đẳng với Đại Địa Minh, thậm chí thanh danh còn vượt trội hơn Đại Địa Minh, thúc không mất thanh danh đâu. Mọi người không nghĩ đặt võ lâm tứ đại thế gia cản trở Đại Địa Minh, nhưng vì sao nhất định muốn thúc rời Đại địa minh là nguyên nhân chủ yếu. Nếu thúc nghĩ là sẽ mất mặt trước mọi người, thúc có thể trở về Thiên Phong bảo, thực sự không thể chạy theo mộng Lạc Hùng.”

“Mỗi người trẻ tuổi đều có một điểm cốt khí, Từ thúc đem thanh uy của tổ tông cực khổ gây dựng ném bỏ lại phía sau à? Cái chết của Từ Huynh thúc cảm thấy đau thương. Nhưng huỳnh ấy chết như một anh hùng. Tiểu diệt nghĩ, Từ huỳnh còn tại thế, tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy bộ dạng thúc hiện nay. Đó là cá tính của huỳnh ấy, không có chuyện võ lâm tứ đại thế gia đứng dưới Đại Địa Minh? Lại nói, Từ huỳnh dưới tuổi vàng có biết, tuyệt đối không hận đại ca tiểu diệt.”

“ Tiểu diệt nói đã nhiều, thúc nghe được bao nhiêu hay bấy nhiêu, nhưng tiểu diệt hy vọng thúc không đối với Thi Nhu Vân mà hạ thủ. Muốn hận đại ca tiểu diệt cũng được, nhưng không bức anh ấy xuất thủ đối

với thúc. Chuyện này mọi người khó làm được.”

Từ Phiêu Nhiên trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói:” Ta chỉ muốn hỏi cho minh bạch sự việc, hiện tại trong võ lâm tứ đại thế gia ai chân chánh là lệnh chủ?”

Hoàng Đại Hải nói:” Việc này, tiểu diệt cũng muốn hỏi thúc một việc. Nếu lúc đó đại ca tiểu diệt không vì cứu Tiểu Nguyệt nhi bị lạc tại lang đạo, thúc nói thử ai là người chiến thắng cuối cùng?”

Từ Phiêu nhiên cảm thán nói:” Có thể tiểu diệt nói không sai. Ôi, ta đã già rồi.”

“Đại ca tịnh không vô dụng như nghĩ mọi người, giống như anh ấy nói, anh ấy không thể nào bị bại được.”

Từ Phiêu Nhiên nói:” Hắn sẽ trở về. Thúc đã nói với hắn, hắn phải đến trước mộ Thanh Vân thắp một nén hương, kính một chén rượu.”

“Hắn ta tạm thời không quay lại” Âm thanh của Tứ Cầu từ bên ngoài tuyền lại.

Mọi người chán nản nhìn Tứ Cầu và Triệu Tử Uy, nhưng không thấy Hy Bình, tất cả kinh hãi trong lòng.

“Hy Bình đâu?” Nhiều người cùng hỏi.

Tứ Cầu khóc nói:” Hắn ta cứu chúng tôi, cũng bị bắt cùng chúng tôi. Sau đó lại thả chúng tôi, nữ nhân đo thả chết chứ không thả hắn ta, bởi vì.....”

“Vì chuyện gì?”

Triệu Tử Uy đáp:” Vì nữ nhân này hận hắn ta”

“Vì chuyện gì mà nhiều người hận anh ấy thế?”

Triệu Tử Uy nói:” Đó là khụ, năng lực bồi tiếp của ta không đủ mạnh. Tứ Cầu, người có một đoạn thời gian diễn thuyết, người nói đi!”

Lạc Hùng đi vào phòng ngủ của Lạc Thiên, nói:” Người làm phụ thân tổn rất nhiều khí lực?”

“Không có.” Lạc Thiên buột miệng nói.

Lạc Hùng có thâm ý khác, nói:” Nhi tử, làm việc không thể bốc đồng, nhất thiết phải nhìn tình hình. Ta phóng thích hai thiếu nữ, tự nhiên ta có đạo lý. Một là làm cho võ lâm tứ đại thế gia phần nộ, phải biết, hiện tại chúng ta và bọn họ bất hoà chỉ gây thêm phiền phức. Chúng ta không ngại bọn họ, nhưng phụ thân cũng biết nhiều người trong võ lâm chánh đạo trông vào bọn họ. Sau này điều quan trọng nhất là tìm kế hoạch tiêu diệt Thái Âm giáo. Thứ hai là phải để hai thiếu nữ trở về, chúng ta có thể tìm ra dấu vết. Như thế này có thể tìm ra sào huyệt của Thái Âm giáo, tiêu diệt bọn họ chỉ là vấn đề sớm muộn.”

Lạc Thiên suy nghĩ, nói:”Phụ thân, con sai rồi.”

“Nhi tử, muốn xưng bá võ lâm, không quyết định bằng vũ lực, mà quyết định ở đây.” Lạc Hùng chỉ vào đầu mình, tiếp tục nói:” Nhiều sự việc, ta không có thời gian có thể nói hết. Hiện tại phụ thân của con có thể đạt được địa vị này, hiện nay Đại Địa Minh trở thành môn phái uy tín nhất trong võ lâm, quyết định không phải vì võ công. Cũng có nhiều sự việc, chỉ cần đạt được mục đích, có thể bất chấp thủ đoạn, hy vọng con minh bạch.”

Lạc Thiên nói:” Tuy không biết trước đây phụ thân làm gì, nhưng con có thể hiểu. Bất luận phụ thân đã làm gì, con cũng không thể trách. Là nhi tử của phụ thân, không cần hiểu phụ thân là loại người nào. Nếu không có phụ thân, thì không có một Đại Địa Minh như bây giờ, không có một phụ thân là minh chủ”

Hắn tiếp tục nói:” Con là hài tử của phụ thân, máu huyết đang chảy trong người con là máu huyết của phụ thân. Cuối cùng gì, chúng ta cùng là một loại người.”

Lạc Hùng cảm thán nói:” Đáng tiếc là công lực con không đủ”

Lạc Thiên nói:” Phụ thân, giờ con đã thành thực.”

“Hiện tại võ lâm chánh đạo đang đứng về phía chúng ta. Võ lâm tứ đại thế gia nếu vẫn tiếp tục chống đối chúng ta. Chỉ cần đi vào tà đạo, phụ thân chỉ cần đứng lên hô hào võ lâm chánh đạo hợp cùng chúng ta tiêu diệt bọn họ. Như thế này, trong võ lâm không còn phái nào dám chống đối chúng ta.”

“Thiếu Lâm và Minh Nguyệt Phong đâu?”

“Nhi tử, từ xưa Thiếu Lâm thật sự không thích quản mọi chuyện trong võ lâm. Còn Minh Nguyệt Phong toàn là nữ, uy vọng tuy cao, nhưng nhân số ít, tất cả đều là người không thích tranh đoạt, những nữ nhân này, con không cần sợ bọn họ. Bọn họ cũng không cần sợ con, chỉ cần phụ thân vì chánh đạo võ lâm yêu cầu. Nói một câu hôi thối, mỹ nữ cũng không thể khinh thường hôi thối, con không hiểu đâu?”

Lạc Hùng đột nhiên hài hước, làm Lạc Thiên thoải mái nhiều, nói: “Phụ thân nói, mỹ nữ hôi thối, thật sự là bất nhã.”

“ha..... ha.....”

“Phụ thân, Hoàng Hy Bình đó thật làm cho con không thể nhẫn nại được. Hơn nữa, trong một số trường hợp, hấn đối với con có một loại uy hiếp. Hấn bình thường giống như đồ vô dụng, Lạc Thổ chỉ trong một chiêu đã bị bại dưới tay hấn. Không thể chính diện đối đầu, con sẽ âm toán kết thúc sinh mạng hấn.”

Lạc Hùng nói: “Chuyện này không cần lo lắng, phụ thân muốn đích thân phụ thân lên kế hoạch đánh. Phải biết, hấn là người ta có thể sử dụng, thật sự là một nhân tài hiếm có. Lối sống vô tư đó chứng minh hấn không có ý tranh đoạt võ lâm, nhưng thật sự không thể tưởng tượng được năng lực của hấn. Phụ thân của con không phải là người thường, không nhìn bề ngoài mục nát của hấn, mà tiêu tan năng lực chiến đấu đâu? Cô của con đâm hấn một kiếm, có thể chứng minh hấn gần như là kim cương chi thân. Chuyên môn tu luyện “kim cương chân thân” như là Lạc Kim hoặc Hứa Đô cũng không có khả năng kháng cự lại kiếm của cô con. Nhưng kiếm đó, thật sự không thể xuyên qua da thịt hấn, rõ ràng tu vi của hấn cao siêu đến nỗi quá sức tưởng tượng của thường nhân.”

Lạc Thiên nói: “Lúc trước con từng nghĩ, hấn ngoài “Lôi kiếp thần đao”, mọi thứ khác hấn đều không biết.”

“Nhi tử, con hiện giờ vẫn nghĩ về “Lôi kiếp thần đao”?”

“Phụ thân, tất cả võ học các phái con đều học hết, chỉ có Lôi kiếp thần đao là không biết tí gì. Đáng tiếc Đại Nỵ thất bại, nàng ta đột nhiên ngu dại câu dẫn Tứ Cửu là một kẻ đồ bại.”

Lạc Hùng nói: “Đừng quá chú ý đến việc đó. Hiện tại võ học của con không thể hạn lượng, Đại Địa Minh, Thái Âm giáo, Tiên Duyên cốc, tất cả có thể cùng Lôi kiếp thần đao tề danh, thậm chí trội hơn Lôi kiếp thần đao về võ học. Con nghĩ xem, lúc đầu thập đại cao thủ, Lôi Liệt không được người đề cập đến, hơn nữa, ta tin năng lực con hiện nay không thể thấp hơn thập đại cao thủ.....”

Trong lòng Lạc Thiên rất vui sướng, nói: “Đa tạ phụ thân tán dương”

Lạc Hùng mỉm cười nói: “Nhi tử, con là niềm kiêu hãnh của phụ thân. Ta cùng con thương lượng một việc”

“Phụ thân nói đi!”

“Quyền đại ca của con muốn chơi Nguyên Chân. Nữ nhân nào hấn cũng đã chơi, chỉ có Nguyên Chân một nữ nhân trắng kiện là chưa chơi. Con có thể an bài được không?”

Lạc Thiên tuyệt đối từ chối, nói: “Nguyên Chân không thể được”

“Nói cái gì? Có phải con mê đắm nàng ta? Nhi tử, nữ nhân con có rất nhiều, không thể làm tổn hại công việc vì nữ nhân, phụ thân cảnh cáo con.”

Lạc Thiên nói: “Phụ thân, hãy yên tâm, con không bao giờ quan tâm nàng ta như là nữ nhân của con. Lãng Vô Tâm xem nữ nhân như đồ chơi, con chỉ xem nữ nhân như một món hàng. Quyền đại ca muốn cùng Nguyên Chân trên giường, điều này chính xác không được.”

“Con nói thử coi, tại sao không được?”

Lạc Thiên cảm thán nói:” Sau nàng ấy rồi đến Thủy Khiết Thu, con đặng phải những nữ nhân kỳ quái. Nàng ta và Nguyên Nghiên, Nguyên Linh tu luyện võ học của môn tộc của nàng ta, gọi là “ Tự nhiên toả âm chân kinh”.Nói là, Dã Mã tộc của nàng ta rất cởi mở, nữ nhân nắm quyền, có thể giao hoan với nhiều nam nhân. Đó là nhận thức của tổ tiên, đối với nữ nhân trừng phạt nặng nhất là làm cho nữ nhân không thể giao hoan. Bọn họ là những nữ nhân theo huấn thị bộ tộc không thể giao hoan với nam nhân. Vì vậy giao hoan với nam nhân là trừng phạt lớn nhất, nên nàng ta tu luyện tự nhiên toả âm chân kin, vì đó là một hạng công pháp.Khả dĩ nữ nhân có kinh nghiệm nhiều nam nhân có thể có hiệu quả, âm môn đó tự nhiên khoá lại, chỉ cho phép nam nhân của mình tiến nhập. Nhưng Dã Mã tộc huyết tẩy tất cả mọi người đó. Hơn nữa, những nữ nhân đó không thể cùng nam nhân sinh con.”

“ Nguyên Chân thật sự thuở nhỏ đã không thích phong tục Dã Mã tộc vì thể tự động tu luyện công pháp đó. Nguyên Nghiên và Nguyên Linh khả năng vì không thích giao hoan nên cũng tu luyện. Hơn nữa, trừ khi là “khai thác giả” sống lại, không có người nào khác có thể tiến nhập vào chỗ đó của bọn họ. Chỉ khi chỗ đó của bọn họ cảm nhận là khai thác giả thì ẩm lên, sau đó tự động mềm đi, ẩm ướt, từ đó khai mở. Nhưng vào thời khắc này, hiệp đạo(cái ấy) phải lách qua khung cửa hẹp, cũng không thể mở rộng. Con một lần cố hết sức tiến nhập, quả thật con không có cách nào tiến nhập, căn bản không có khả năng tiến nhập bọn họ. Phụ thân tướng, Quyền đại ca có khả năng hả?”

“ Bọn họ sở dĩ theo con, không có nghĩa là con và bọn họ có quan hệ xác thật. Nhưng Nguyên Chân chỉ muốn theo con, mới tìm thấy cuộc sống có ý nghĩa. Nàng ta có khả năng rất yêu thích Hy Bình. Tuy nhiên, Hoàng Hy Bình không thể cho nàng ta thoả mãn, không thể cho nàng ta tình yêu, cũng không thể cho nàng ta nhục dục, và không thể cho nàng ta nhiều thứ khác.”

“ Trong cuộc sống của nàng ta, không có duyên với nam nhân, giống như Thủy Khiết Thu cùng 1 dạng. Hơn nữa, nàng ta nghĩ cuộc sống của nàng ta sẽ có thành tựu, nhưng con biết thứ nàng ta cần, con có hùng tâm, Hoàng Hy Bình thì không. Do e ngại nàng ta quá yêu Hoàng Hy Bình, cuối cùng nàng chọn con. Chỉ vì con có khả năng thoả mãn nàng ta. Đó là kỳ vọng mãnh liệt của nữ nhân của Dã Mã tộc. Nàng ta muốn tại vô lâm trung nguyên kiến lập hình tượng nữ nhân của Dã Mã tộc. Có điều nàng ta sai lầm, vô lâm trung nguyên không có nữ nhân, chỉ có nam nhân. Cũng giống nhiều nữ nhân khác, nàng ta chỉ là món hàng.”

Lạc Hùng minh bạch nói:” Con đã giữ được nàng ta, nàng ta là một món hàng rất giá trị. Bất luận võ công tu vi của nàng ta là gì, phía sau cô ta là thế lực rất cường đại. Nhi tử, cả ba nàng ấy chúng ta đều không được, có thể đem ba người kia bồi tiếp Quyền đại ca thưởng ngoạn. Phụ thân nói bọn họ sẽ hoan hỉ không thể tưởng, chơi bọn họ một thời gian như chơi hà mã, ha ha.....”

Lạc Thiên cảm thán nói:” Con sẽ cố gắng! Bọn họ thật sự rất thích làm việc này. kỳ thực nếu Quyền đại ca chơi những nàng mỹ nữ, bên con cũng có một vài nữ nhân, hà tất phải muốn Nguyên Chân?”

“Phụ thân cũng không hiểu, hắn cũng có rất nhiều nữ nhân, nhiều đến nỗi con có thể tưởng tượng. Nữ nhân của hắn làm gì không thưởng ngoạn? Chỉ muốn thưởng ngoạn Nguyên Chân là một loại đặc biệt..... Nếu muốn tìm nữ nhân khác, thì tất phải là tuyệt sắc giai nhân, hơn nữa phải là xử nữ.”

“ Hay quá! Con bảo Nguyên hà ba người bọn họ. Nếu ba người bọn họ không đồng ý, con còn một biện pháp. Trước tiên con và bọn họ, thế nào bọn họ cũng đồng ý, phương diện này con không cần cưỡng cầu nữ nhân. Huống chi, bọn họ chưa bao giờ ngủ cùng con, vì vậy, làm sao biết được sự thay đổi. Con nghe Nguyên Đan nói, nhân vì Nguyên Chân biết Hoàng Hy Bình không chết, nhưng tình cảm đối với Hoàng Hy Bình rất lo lắng, không cho phép bọn họ làm loạn. Kỳ thật trong lòng bọn họ, bọn họ luôn hoài niệm khai thác giả, chắc chắn có tình cảm với thằng gốc lộn xộn Hoàng Hy Bình..... Nhưng không giống như tình cảm đối với con, chỉ có ở trên giường. Ôi, nữ nhân cười rất nhiều, ai cùng bọn họ thưởng ngoạn tình cảm?”

Lạc Hùng nói:” Hi vọng như thế, nam nhân chính xác không thể lo nghĩ quá nhiều về nữ nhân! Thiên nhi, chúng ta nên đi rồi, cần truy tìm Thái Âm giáo lương nữ là tứ đại hộ pháp trở về. Chúng ta lương lượng rất tốt để diệt Thái Âm giáo. Phụ thân lo lắng rất nhiều về chúng ta. Mọi chuyện phụ thân đều không e ngại, e ngại bọn họ đối với con không tốt. Con phải làm bọn họ im miệng mãi mãi.”

Lạc thiên nói:” Phụ thân, tứ đại hộ pháp cũng mang theo?”

“ Uhm, không có con cùng Dương Y, Phỉ Sa bọn họ. Bọn họ trước mặt phàn nàn, nói cho phụ thân đã một năm không va chạm với họ.”

Lạc thiên nói:” Tốt, hôm nay tiêu diệt Thái Âm giáo, con và bọn họ tụ lại, thoả mãn cho hai oán phụ.”

“ Thật là nhi tử tốt, chúng ta đi.”

Ngưng động thần sắc Tứ Cửu thu hút bọn họ vào chủ đề cần nói, đem lại cảm giác cho thánh giả thật sự đang ở cảnh đó, đồng thời nghĩ: Bang chủ Cái bang quả nhiên đúng, hàng ngàn lần đối với khát cái diễn giảng về thức ăn thật quá đúng, quả nhiên đối với người khẩu tài giúp ích rất nhiều.

Mọi người đang nghe, biết Hy Bình nguy hiểm gần chết, thật là lo lắng.

Triệu Tử Hào nói với Từ Phiên Nhiên:” Từ thúc, thúc đã nghe, Hy Bình là người như thế nào. Nếu như bọn họ hai người đổi thành Từ huynh, tiểu diệt nghĩ Hy Bình cũng vì cứu huynh ấy mà cam nguyện bị bắt giữ. Đừng thấy bình thời anh ấy là người bất lịch sự, thất sự anh ấy nhiều lần bảo vệ chúng ta. Điều đó chứng minh Lạc Thổ không biết, không biết gì về Hy Bình. Trái lại, anh ấy dùng phương pháp của anh ấy chế trụ đối phương, chỉ vì muội phụ của tiểu diệt và đệ của tiểu diệt—”

“Đại ca, đệ không có trách nhiệm, tất cả đều do Tứ Cửu gây hoạ. Nếu không phải hấn, đệ cũng không bị bắt” Triệu Tử Uy cứu vãn thể diện nói.

Triệu Tử Thanh lập tức hét vào tai Tứ Cửu, chửi:” Chàng ngoại trừ dùng thương, thì không làm được gì khác à?”

Tứ Cửu uỷ khuất nói:” Thanh Thanh, nàng đã biết, ta chỉ dùng thương là lợi hại, nàng không nói cũng thích kia mà?”

Triệu Tử Thanh biết lời nói này chỉ việc gì, mặt đỏ hồng, tức giận nói:” Chàng, ô hay!”

Từ Phiên Nhiên cảm thán nói:” Có lẽ thật sự không hận hấn”

“ Không hay, muội phải đi cứu Hy Bình” Vưu Tuý đột nhiên nói.

Dã Mân Côi cũng lên tiếng phụ hoạ:” Tuý tỷ, chúng ta đi! Nữ nhân ưa nhìn đó không thể lảng tránh với Hy Bình. Từ khi Tứ Cửu kể lại, có thể thấy được, Thái Âm thánh nữ này tuy thân phận cao quý, thức sự là một loại vô lại.”

Hoàng Đại Hải nói:” Hoàn toàn không đúng!”

“Đại hải?” Vưu Tuý nghi hoặc nói.

Chúng nhân không hiểu nhìn hấn, hấn nói với Vưu Tuý:” Đệ tin mị lực đối với nữ nhân của đại ca đệ. Bọn họ hai người đã trở về an toàn, đại ca đệ tự nhiên cũng có thể trở về. Một nữ nhân, vô luân vô lại thế nào, nói chung là đấu không lại đại ca đệ, thí dụ tốt nhất là chính tỷ.”

Vưu Tuý mặt thoáng hồng, nhớ lại chính mình lúc đầu muốn giết Hy Bình mà không thể, hiển nhiên bây giờ.....

“ Mọi người hãy trở về Bắc Lăng trang, xem bọn họ có chuyện hôi thối gì!”

“ Tốt, nhìn bọn họ có xú khí gì muốn phóng!” Độc Cô Minh không cần cân nhắc nói.

Độc Cô Thi nhất thời không nhớ đại ca nàng biên đổi phong cách ngôn ngữ lúc nào, lớn giọng nói:” Ca, ca nói chuyện thật thú!”

“ Ha.. ha.....”

190. Chương 189: Âm Thất Sinh Hương

“Đình Đình, dừng tay”

Một tiếng hét thanh tao, làm Âu Dương Đình Đình dừng kiểm lại ngay trên cổ Hy Bình. Nàng đưa mắt nhìn sự phụ của mình, A Mật Y!

Lúc hoàng hôn toả sáng, A Mật Y run rẩy tiến vào, dừng lại tại hiện trường, nhân thần ngưng động trên mặt Hy Bình. Gương mặt này, bà đã thương nhớ hai mươi năm, thời khắc ánh sáng chiếu rọi, bà nghĩ Hy Bình là Lâm Khiếu Thiên thời trẻ.

Hy Bình cũng nhìn chăm chú vào bà ta. Y phục của bà ta toàn một màu vàng. Lúc hoàng hôn buông xuống, bà ta giống nàng tiên mỹ lệ với sắc vàng mông lung mơ hồ, phảng phất một loại thánh quang bao bọc bà ta, làm nét mỹ lệ tăng lên rất nhiều.

Không còn nghi ngờ Âu Dương Đình Đình quả là tuyệt sắc, nhưng bà ta mới thực sự chiếm vị trí vô địch. Hy Bình nhìn bà ta rất lâu, trong thời gian này, sự phụ của nàng tiến lại với tâm trạng thay đổi.

Gương mặt của A Mật Y với Âu Dương Đình Đình không giống nhau. Mặt bà ta nhỏ dài, cằm nhô ra rất đẹp, cảm giác là một người tao nhã, tuy nhiên, đôi chân mày mỏng manh bay lượn, làm cho người ta cảm thấy kiên nghị và sát khí. Có thể tưởng tượng, bà ta tuy xinh đẹp nhưng lại là một loại tàn bạo, hơn nữa song nhãn rất sắc bén, minh chứng sự nhẫn nại hơn hẳn trí tuệ của bà ta.

“ Bà là A Mật Y?” Hy Bình hỏi trước.

“ Ừ”. A Mật Y phát lên một tiếng nhỏ, chậm rãi đi tới. Bà ta tiến lại gần nhìn rất cẩn thận, nhìn kỹ Hoàng Hy Bình, một nam nhân đáng để, vì sao lại giống nam nhân mà bà ta tương tự rất lâu.

Âu Dương Đình Đình đang dừng kiểm trước cổ Hoàng Hy Bình, không biết nên tiến hay lui.

Hy Bình nói: “Âu Dương Đình Đình, nếu không dám, thì đưa miếng thiết mục nát đáng ghét này ra Nàng thật sự là con người vô tình!”

Kiểm của Âu Dương Đình Đình đang rung rẩy, quay mặt lại A Mật Y hét lên:” Sự phụ”

Đây là lời thỉnh cầu của nàng ta, cũng để biểu đạt tâm trạng bất mãn khi a mật Y bắt nàng dừng tay. Hy Bình nghe thấy, dắc ý nói:” Âu Dương Đình Đình, nàng hãy tỉnh lại! Bà ta không thể bắt nàng giết ta, ha..... ha.....!”

“ Người nghĩ người là ai?” Âu dương Đình Đình khinh thường nói.

“ Người là ai?” A Mật Y hỏi.

Làm Âu Dương Đình Đình trong lòng kinh ngạc: tại sao sự phụ hỏi vấn đề này?

“ Ta là nam nhân, gọi là Hoàng Hy Bình.” Hy Bình nghĩ nói hai chữ “nam nhân” quá cường điệu. Trong loại tình huống này, hẳn bị hai nữ nhân thẩm vấn, hiện tại thật mất mặt. Có thể trong ngôn ngữ quá cường điệu để cho mình là nam nhân duy nhất đầy tôn nghiêm và áp đảo, nam nhân thì áp đảo nữ nhân phải không? Bởi vậy, hẳn phải thanh minh mình là nam nhân..... vấn đề mất mặt.

Âu Dương Đình Đình tức giận nói: “ Người là dạng chi, chứ nam nhân gì?”

“ Mẹ, không nhớ sự việc ở Mê Giang, vài ngày trước còn muốn gia nhập vào nữ nhân của ta.....”

“ Hay thật, các người không được cãi nhau.” A Mật Y cau mày. Hiện tại bà ta chung quy chưa khẳng định Hy Bình không phải Lâm Khiếu Thiên, bởi vì Lâm Khiếu Thiên thì tuyệt đối không bao giờ nói lời thô bỉ đó.

Âu Dương Đình Đình không nghe nói:” Sự phụ, hẳn là dâm tặc nên con..... sao bây giờ người lại bảo vệ hẳn?

“Đình Đình, con để sự phụ hỏi một số chuyện. Sự phụ hỏi minh bạch rồi sẽ để con tự xử lý, được không?”

Âu Dương Đình Đình suy nghĩ, nói:” Tốt quá! Nhưng, sự phụ, hẳn là người rất đáng ghét.”

“ Sự phụ biết.” A Mật Y tùy tiện ứng lời, nhìn Hy Bình nói:” Ta hỏi người, phụ thân người là ai?”

Hy Bình nói:” Bà hỏi phụ thân ta? Bà là nhân tình của phụ thân ta?”

A Mật Y tâm nào đại chán, thần sắc có một điểm không tự nhiên, bà nói:” Người hãy đáp lời ta”

“ Phụ thân ta gọi là Hoàng Dương, là một người vô địch ở Trường Xuân Đường, bà biết không?”

Tâm trạng A Mật Y lần nữa thất vọng, nói:” Hoàng Dương? Không hề nghe nói..... Hoàng Dương ở Trường Xuân Đường?”

“ Phụ thân ta có thể đi chơi? Hôm nay ta e bà không gặp ông ấy. Bất quá, bà phải cẩn thận với mẫu thân ta. Bà ấy rất hay ghen.”

“ Nhìn người nhất định không phải con ông ta.....” A Mật Y thì thầm tự nói. Trên khuôn mặt hiện lên vẻ thất vọng, nhân tình bà ta nhìn chăm chăm vào Hy Bình, si si dai dặt, tiếp tục tự nói:” Nhưng vì sao người lại giống người đó dữ vậy? Không, cũng không thể nói giống, khuôn mặt người tuấn mỹ hơn người đó nhiều. Tuy nhiên, vì sao lại cho ta cảm giác đã gặp ở đâu đó? Hay chỉ là ảo giác của ta?”

Ấu Dương Đình Đình lay tỉnh bà ta, khi bà ta tỉnh lại, giận dữ nói:” Sư phụ, người đang nói gì vậy? Hẳn giống ai?”

“ Giống một người” A Mật Y phảng phất không nguyện ý hồi đáp.

Ấu Dương Đình Đình không dễ bỏ qua cho bà ta, vẫn kiên trì hỏi:” Giống ai, sư phụ, người nói đi!”

“ Lâm Khiếu Thiên” Hy Bình nói ra ba chữ đó, cả hai nữ nhân cùng một lúc ngó hẩn chăm chú. Hẩn thân nhiên đáp:” Nhiều người nói ta giống ông ta. Riêng Lạc U Nhi phụ nhân quan tâm đến ta như với ông ta, hắc hắc!”

“ Lạc U Nhi?” A Mật Y cảm thán nói:” Người đã gặp qua nàng ta?”

Hy Bình nói:” Đúng vậy, đã gặp qua. Hứa giúp nàng ta tìm nam nhân giống như ta. Chắc bà cũng không thỉnh cầu như thế chứ?”

A Mật Y trầm mặt.

Hy Bình thở dài:” Có lẽ ta có thể tìm được ông ta, bởi vì ông ta nợ ta rất nhiều, ta phải đòi lại tất cả”

“Ông ta thiếu người những gì?” A Mật Y hỏi.

“ Bà không hiểu, ta cũng không cần nói. Chỉ vì ta rất giống ông ta, ta rất giống bức hoạ ở trong phòng Lạc U Nhi. Nữ nhân đó ngu khùng khiếp, bức hoạ đã được vẽ hai mươi năm. Thật là một nữ nhân si dại.”

“ Người không được vũ nhục U Nhi!” A Mật Y hét lớn.

“ Cái gì? Nàng ta không phải là tình địch của bà à, sao bà bảo vệ nàng ta?”

“ Nàng ấy là một nữ nhân đáng thương.....” A Mật Y đột nhiên nghĩ tới mình, cũng là một nữ nhân đáng thương sao?

“ Bà cũng là nữ nhân đáng thương!” Hy Bình nói ra lời trong thâm tâm bà ta, “ Bà cũng giống ông ta hai mươi năm trước. Tuy nhiên, ta nói cho bà hay, giữa bà và ông ta không hy vọng có kết quả”

A Mật Y cảm thán nói:” Có lẽ thế! Trong tim ông ta, ta và U Nhi chỉ là muối muối, nhưng trong tim ông ta, chỉ có Mộng Tình, bà ấy thật hạnh phúc.”

“ Bà ấy đáng thương hơn bà.” Hy Bình hét lên.

A Mật Y nhìn chăm chú vào Hy Bình:” Người hình như biết Mộng Tình? Và bốn người phụ nữ có liên quan đến Lâm Khiếu Thiên, người đột nhiên biết ba là sao?”

Hy Bình nói: “ Mộng Tình là là dưỡng mẫu của ta, ta tự nhiên biết. Hiện tại cộng thêm bà, vừa đủ ba, người thứ tư hình như chưa xuất hiện.”

“ Người cũng biết Lạc Hùng à”

“ Lạc Cầu Hùng, võ lâm minh chủ, ai mà không biết cái tên thối nát đó hả?”

“ Nữ nhân thứ tư là thê tử thân ái của Lạc Hùng”

“ A a, ông ta làm gì thê tử Lạc Cầu Hùng?”

“ Ông ta không làm gì cả. Chỉ là thê tử thân ái của Lạc Cầu Hùng yêu ông ta. Bà ta bởi vì nhớ ông ta dần dần hương tiêu ngọc vãn.”

Hy Bình cuối cùng cũng minh bạch, thở dài:” Từ hồi ông ta chỉ có quan hệ với nữ nhân, vận mệnh tất cả là chờ đợi hoặc chết. Cuộc sống tất cả đều đáng thương. Ôi, nam nhân này, bà không nên quen biết. Ta có thể hỏi một vấn đề?”

A Mật Y nói:” Người hỏi đi”

“ Tự nhiên ta rất giống ông ta, nhưng lại trẻ hơn. Bà có khi nào nghĩ ta có thể thay thế ông ta thành nhân tình của bà không?”

“ Hoàng Hy Bình sao người có thể nói những lời này?” Âu Dương Đình Đình không thể nghe nổi.

Hy Bình mỉm cười:” Chỉ là để hỏi, đương sự không có ý kiến, nàng hà tất phản ứng làm gì? Ta không hỏi nàng.”

A Mật Y cười cười:” Lời đề nghị của người rất dụ hoặc, tuy nhiên, người cũng tốt bụng.”

“ Bà vẫn chưa già!” phản đối nói.

“ Đa tạ lời khen, nhưng người hoàn toàn không có tư cách thay thế ông ta.”

Hy Bình thở ra:” Lạc U Nhi cũng tin như vậy. Trong trường hợp này, các người đều cho là ông ta thật tốt, ngược lại nữ nhân của lão tử có rất nhiều.”

“ Hoàng Hy Bình” Âu Dương Đình Đình hét lên, kiểm trong tay liền đặt trước cổ Hy Bình.

A Mật Y bị hành động của nàng làm kinh hãi, gay gắt hỏi:” Đình Đình, con định làm gì?”

Âu Dương Đình Đình dừng tay nhưng không hồi đáp A Mật Y, thịnh nộ nhìn chằm chằm vào Hy Bình, lạnh lùng nói:” Tử thâm tặc, người còn gì nói nữa?”

Hy Bình không tưởng tượng được vì sao nữ nhân này nổi nóng, hấn nói:” Ta bị nàng dọa quên hết rồi.”

A Mật Y nói:” Đình Đình, lấy kiếm ra”

Âu Dương Đình Đình thật sự uỷ khuất:” Sư phụ, hấn nói hấn có nhiều nữ nhân, con con.....”

A Mật Y ngưng mắt nhìn nàng, từ trong nộ nhấn xuất hiện một màng lệ quang, tự hồ đã hiểu được điều gì,” Đình Đình, hấn có nhiều nữ nhân, cũng không quan hệ đến con.”

“ Ra là vậy! Chuyện của nàng thật bình thường! Bỏ kiếm ra, nhìn thanh kiếm mục nát này đu đưa trước mặt ta, không hay chút nào.” Hy Bình mệt mỏi nói.

Âu Dương Đình Đình thần hồn run rẩy, nàng dùng kiếm chỉ vào Hy Bình, giọng lạnh buốt:” Người thật sự nghĩ không có quan hệ nào với ta? Người là thâm tặc, người đã làm gì ta? Người thành linh có nhiều nữ nhân, có phải khiêu nhã với ta không? Hôm nay nhất định giết người, mới giải được mối hận trong lòng ta!”

Hy Bình trơ tráo: “ Ta khiêu nhã với nàng? Ta có làm? Đó là chuyện gì?”

Ra là vậy, bị dọa đến quên hết mọi chuyện, thật thiên tài!

“ Thì tại Mê Giang” Âu Dương Đình Đình không thể tiếp tục nói.

“ Tại Mê Giang xảy ra chuyện gì?”

“ người ta” Âu Dương Đình Đình không thể nói ra, kiếm lại phóng tới. Hy Bình ngã thân về phía sau, hai tay hai chân tung ra loạn xạ.

A Mật Y nói:” Đình Đình, chuyện đó rất mơ hồ, hấn không chiếm ưu thế, đừng tính toán!”

“ Sư phụ, người không biết, đương nhiên nói không tính toán. Nếu đổi lại là người, bây giờ người thật sự cũng vì con mà trả hận.”

A Mật Y im lặng, Âu Dương Đình Đình nói như thế phải có đạo lý. Là việc gì, sau bản thân không thể không hận.

“ Tất cả do con! Sư phụ không quản con, con muốn làm gì hấn thì làm.”

“ Con muốn giết hấn” âu Dương Đình Đình lập lại mong muốn của nàng ta.

A Mật Y nghe những lời này, muốn nói, u u than dài, chuyển thân muốn đi!

“ Quả như ta bị giết, bà đừng vọng tưởng gặp lại người trong đời này” Hy Bình mỉm cười gọi A Mật Y lại nói.

A Mật y quay lại, ngưng thị nhìn Hy Bình, chỉ còn một lần này thôi, rồi nói:” Người lấy gì khẳng định?”

“ Không cần khẳng định, bàn điều kiện với bà thôi?”

A Mật Y quay mặt nhìn Âu Dương đình Đình:” Đình Đình, giết hấn cũng không thể giải hận. Do tay hấn khiêu nhã với con, con có thể chặt tay hấn xuống mà.”

“ A, mục so với Âu Dương Đình Đình thâm độc hơn, đột nhiên đưa ra chủ ý hại ta? Ta tình nguyện chết, không muốn thành thiếu chân thiếu tay. Âu Dương Đình Đình, không được nghe bà ta. Tới đây, đâm kiếm vào cổ ta, mặt khác ta vẫn tiếp tục ca hát.”

Thân hình Hy Bình tiến về phía trước, để cổ mình hướng về mũi kiếm, Âu Dương Đình Đình kinh hô, liền mang bảo kiếm rút lại, chưa chát dậm chân:” Tứ dâm tặc, người tưởng có thể được chết dễ dàng. Cũng được, người dám hát, ta sẽ cắt lưỡi người.”

“Được, sư phụ, con sẽ chặt tay hấn.”

Âu Dương Đình Đình nói, nhìn bóng dáng xinh đẹp sư phụ nàng biến mất. Quay đầu lại, nhìn Hy Bình đang cười rồ dại, trong lòng nàng nổi lên một cổ tử khí, cảm thấy hiếu kỳ, nhân tiện hỏi:” Người cười cái gì?”

“ Ta nghĩ, nếu như sư phụ nàng là tình nhân của ta, nàng xưng hô thế nào?” Hy Bình lén lút nói.

Âu Dương Đình Đình mỹ mi toé lửa:” Người nằm mộng!”

“ Ta thường có những giấc mộng rất đẹp. Tất cả cũng có thể trở thành hiện thực.”

“ Nói, người có rất nhiều nữ nhân?” Âu Dương Đình Đình không tưởng đã bao hàm luôn sư phụ nàng ta, chỉ chuyển đổi đề tài. Kỳ thật vấn đề này nàng cũng muốn minh bạch.

Hy Bình nói:” Rất nhiều.”

“ Nhiều là bao nhiêu?”

Hy Bình làm mặt khổ nói:” Xin nàng, hãy nghe ta đếm, tất cả ngón chân, ngón tay cộng lại không đủ.”

Âu Dương Đình Đình thống hận:” Nếu như chặt xuống, không có gì là không được?”

“ Nàng nói đúng”. Hy Bình tán thành. Hấn lập tức đưa song thủ ra, “Đây, nàng cứ chặt! Chặt bằng cả sức lực, ta nhắm mắt cho nàng chặt.”

“ Người..... người nghĩ ta không dám? Âu Dương Đình Đình kiều khu run rẩy, thanh âm run run.

Hy Bình hít một hơi nói:” Ta biết nàng không dám. Nếu thật sự chặt, nàng, vợ của ta không thể ra yêu sách.”

Hấn quả nhiên nhắm chặt song nhãn.....

Âu Dương Đình Đình nhìn chăm chăm vào hấn. Trong ánh sáng hoàng hôn, gương mặt hấn rất bình tĩnh, thần sắc có rất ít nét vô lại. Đó là một diện mạo nam tính tuấn mỹ vô cùng, rất an tĩnh, phẳng phát nét mê hoặc hấp dẫn nữ nhân vô cùng, làm nàng nhìn mê mết, nhất thời trở thành ngây ngốc!

Đột nhiên nàng nghĩ đến tại Mê Giang nàng nương tựa vào trong ngực hấn, cũng có cảm giác đập nhanh, hoàn toàn từ trong tim nổi lên một loại dục vọng. Có lẽ nói rằng là tình cảm, nàng không hiểu vì sao. Đột nhiên nàng nghe hấn nói có nhiều nữ nhân cảm thấy phần nộ. Kỳ thật nếu như tại Mê Giang hấn động thủ động cước với lúc nàng dựa vào. Sau này nàng cũng rất nhanh tiêu tan tức khí. Mỗi lần nhớ tới hấn là nhớ tới nụ hôn của chàng, trong lòng nàng dâng trào một cảm giác mặt ngọt.....

Nhưng đột nhiên trước mặt nàng, hần lại nói có nhiều nữ nhân! Là dân tộc mới có nhiều nữ nhân chứ còn gì nữa?

“Nàng nếu như không nhẫn tâm, để ta! Sau này ta sẽ không thể mời người đến đánh Thái Âm giao của nàng.” Lập tức Hy Bình bình tĩnh mở mắt ra, nhìn nàng đang trầm tư. Sau đó nàng an tĩnh trở lại, nộ sắc trên mặt thay đổi thành cân nhắc thiết hại. Lúc này nét mặt của nàng rất mỹ lệ, phảng phất một loại làm cho người ta cảm thấy đau thương, trong mắt hiện lên một tia uỷ khuất mơ hồ, làm lòng của hần có nhiều bất nhẫn muốn lên tiếng quan tâm nàng.

Lúc ánh sáng hoàng hôn mờ ảo, Hy Bình lần thứ nhất cảm giác thân hình của nàng toả ánh sáng. Nàng đúng là thánh nữ Thái Âm giáo. Thực vậy vào một lúc nào đó sẽ cho người ta một cái cảm giác “thanh khiết” mơ hồ, chỉ có nhiều hơn. Nàng giống như một cô gái ngây thơ tinh nghịch, hoàn toàn giống với nữ hài, nhưng đối đãi với hần, thật sự có một điểm tàn khốc.

Âu Dương Đình Đình bị Hy Bình dùng lời nói làm gián đoạn suy nghĩ. Nàng khôi phục thần sắc băng lãnh và phần nộ: “Ta hỏi người một câu, người đã có rất nhiều nữ nhân, tại sao đối đãi với ta như vậy?”

“Nàng muốn nghe lời nói chân chính, hay lời nói dối?”

“Muốn nghe cả hai”

“Lời nói dối thì mỹ sắc của nàng làm ta động tâm, ta rất thích nàng!”

Âu Dương Đình Đình thần sắc hoà hoãn một ít, nói: “Còn lời chân thật thì sao?”

Hy Bình làm ra vẻ khó khăn: “Đó là, rất khó nói ra miệng, hoàn toàn không muốn nói”

“Nhưng, nhất định phải nói”

“Kỳ thật với lời nói dối không khác biệt mấy....”

“Có một chút khác biệt cũng phải nói, nhanh!”

“Tốt thôi! Lời nói chân thân là... nàng không được chặt tay ta!” Hy Bình lo lắng.

Âu Dương Đình Đình nhìn hần e ngại bộ dạng rất buồn cười, nói: “Ta không chặt người, mau nói!”

Hy Bình thông cổ rồi nói lớn: “Ta rất muốn tiến nhập vào nàng!”

“Người là hỗn đản, ta chém chết người!”

Âu Dương Đình Đình nghe tuyên ngôn hô thôi của hần xong, thanh kiếm trong tay rung động hạ xuống, nhắm song thủ Hy Bình chém tới. Ngay lập tức, ánh tà mang trong mắt Hy Bình nhanh chóng hiển hiện, song thủ tốc độ rảnh nhanh nhẹn nghênh tiếp lợi kiếm của nàng, “tranh”

Một âm thanh kim khí chạm nhau vang lên, kiếm của Âu Dương Đình Đình chém vào khoảng giữa song thủ Hy Bình, song thủ Hy Bình khoá chặt đoạn gậy. Âu Dương Đình Đình kinh ngạc, thân ảnh Hy Bình lao vào, nàng từ trong kinh ngạc lại tỉnh. Hữu thủ của hần ôm chặt eo của nàng, đồng thời tả thủ nắm chặt ác kiếm trên hữu thủ của nàng.

Hy Bình Lạnh lùng nói: “Âu Dương Đình Đình, nàng quá lơ đãng. Có nghĩ qua ta là loại thiên tài, khả năng song thủ bị nàng chém không có vấn đề là gì không?”

“Thả ta ra” Âu Dương Đình Đình phản ứng trước tiên là vùng vẫy và hét lên. Nhưng nàng hiểu rõ ràng, một lần bị người này ôm cần bản không thể thoát ra được. Trừ khi kỳ tích xuất hiện.

Nhưng kỳ tích đã xuất hiện?

Tả thủ Hy Bình cố gắng nắm chặt, Âu Dương Đình Đình cảm thấy nắm tay rất đau đớn, nàng kiên cường nhẫn nại không thúc thủ, Hy Bình nói: “Nếu tay nàng không bỏ kiếm ra, ta sẽ bóp tay nàng thành mảnh vụn. Vô luận nội lực của nàng có cao cường, ta tuyệt đối tin có đủ sức mạnh khả dĩ bóp tiểu thủ mỹ lệ của nàng thành bụi phấn, nếu không tin cứ tiếp tục kiên trì!”

Âu Dương Đình Đình từ trong lời nói trầm trọng của hần rất tàn khốc, trong lòng nàng kinh hãi, đột nhiên cảm thấy rất uỷ khuất, phảng phất trong não nổi lên một tiếng khóc. Tay nàng mỗi mơn, thả kiếm xuống

đất, sau đó quay mặt thống khổ nhìn Hy Bình. Thật sự nàng nhìn thấy song nhãn ánh lên vẻ lãnh đạm của chàng.

Hai dòng lệ trẻ thơ không giúp được nàng chảy xuống!

“Thế mới là nữ nhân ngoan của ta, không được nghĩ giết ta, cũng như muốn ta thành tàn phế. Nàng tưởng thanh thần để ta thả nàng, nàng nghĩ là vui lắm hả?” Hy Bình nói, thanh âm đậm chân vang lên. Hắn ôm lấy nàng, phóng thẳng qua bên tường, ép thân hình thanh nhã mềm mại của nàng lên tường.

Nàng vùng vẫy một hồi, cảm thấy thật vô dụng, sau đó từ bỏ, thân thể biến thành an tĩnh, nhưng miệng thì không an tĩnh: “Người bức ta”

“Ta bức nàng? Ta hát thì nàng nghe, nàng nghe được hai câu, thì chém ta, đó cũng là ta bức nàng?” Thần sắc Hy Bình hoà hoãn nhiều, tà mang dần dần tiêu thất trong song nhãn lạnh lùng.

Âu Dương Đình Đình nói: “Người hát toàn những bài mục nát, làm ta nghe là muốn muốn giết.”

Hy Bình thình lình đứng ngậy ra, đột nhiên hét lớn: “Ôi, ôi, nàng nói nghe ta hát nghĩ đến giết người? Đột nhiên tội lỗi của nàng toàn do thân ta gây ra hả?”

Âu Dương Đình Đình nhìn thần sắc của hắn đột nhiên khôi phục thần thái vô lại, trong lòng mong mỗi vô cùng, cảm thấy khí tức trong người thư sướng rất nhiều, tùy tiện nói: “Bỏ lai thì ra như vậy!”

“Âu Dương Đình Đình, chúng ta trao đổi điều kiện! Nàng nếu nói ta ca hát nghe rất hay, sau này rất yêu thích nghe ta ca hát, ta liền thả nàng, thế nào?”

“Ta không” Âu Dương Đình Đình hoàn toàn cự tuyệt.

“Nhìn nàng giống như tưởng ta lừa dối nàng, hử?” Hy Bình uy hiếp.

Âu Dương Đình Đình thực sự kiên trì, không một chút thay đổi nói: “Dù người cưỡng gian ta, ta cũng không thừa nhận người ca hát dễ nghe. Người là thiên hạ đệ nhất hát dở.”

“Ta là thiên hạ đệ nhất ca thần!” Hy Bình kháng nghị mãnh liệt, thình lình nghĩ ra chuyện gì hỏi: “Nàng thích bị ta cưỡng gian à?”

Âu Dương Đình Đình “hừm” một tiếng, không quan tâm đến lời của hắn.

Thân thể Hy Bình thình lình áp tới, áp sát vào nàng, tay nâng cằm nàng lên, kéo về mặt hắn, lật ngửa lên, rồi hắn cúi xuống nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp mơ màng của nàng và nói: “Lúc này nàng rất giống La Mỹ mỹ”

“La Mỹ Mỹ là ai?” Âu Dương Đình Đình giận dữ nói.

“Là một nữ nhân bị ta cưỡng gian. Sau này ta phát giác, nguyên lai nàng ta cố ý để ta cưỡng gian. Chuyện đó khiến cho ta cảm giác không được thành tựu. Tuy nhiên ta cũng đã cưỡng gian một nữ nhân khác”

Âu Dương Đình Đình nghe qua, trong lòng không thú vị: nguyên lai dâm tặc nói hắn có nhiều nữ nhân, quả nhiên là sự thật!

Đầu của nàng hút mạnh vào ngực hắn: “Ta phải đánh chết người, đánh chết người!”

Hy Bình hung tợn đẩy mặt nàng ra, đặt đầu nàng ập sát vào tường, cúi đầu hôn lên lên đôi môi mềm mại của nàng. Nàng rên vài tiếng, cảm thấy đầu lưỡi của Hy Bình tiến qua đôi môi cố gắng lấp đầy miệng nàng. Nàng cắn chặt hàm dưới không cho tiến nhập, tay của hắn dùng lực véo hai bên má nàng. Nàng không thể duy trì, hàm răng mở ra, một cái long thiệt (lưỡi rồng) nóng ẩm duỗi thẳng tiến vào, cho nàng ta một cảm giác bối rối.

Trong tâm hồn nàng đồng thời cũng xuất hiện một loại trạng thái không rõ ràng, cũng giống lúc nàng ở Mê Giang bị Hy Bình hôn lần đầu. Thời khắc đó, quả nhiên nàng không có khả năng đề kháng cái cảm giác này. Có lẽ nàng loại bỏ cảm giác ấy, thật sự không nghĩ đến điều đó. Nó là cảm giác giống như tim nàng thình lình bị vật gì đó đập vào, rất mạnh, làm cho huyết dịch chảy mạnh, toàn thân nàng nóng dần lên. Một cảm giác ngọt ngào dần dần xâm chiếm tâm hồn nàng, từ tâm hồn nàng phát tán khắp toàn thân.....

Trong ngôn ngữ truyền đạt quá trình, thì hai đầu lưỡi đã tiếp xúc với nhau, truyền cho nhau những tin tức hết sức sâu sắc.

Vô luận như thế nào, Âu Dương Đình Đình mặc nhiên chấp nhận đôi môi này, do e sợ làm nàng rơi lệ, đỉnh hương của mình tự động hoà nhập với sức nóng triền miên của đầu lưỡi hắn.....

“ Ta muốn tiến vào bên trong nàng!” Hy Bình nói.

Lúc này nụ hôn đã kết thúc, nàng tự hồ dịu dàng ngã vào ngực hắn. Tuy nhiên, vẫn nghe được câu nói của hắn, nàng lập tức đứng thẳng lên:” Ta không chấp nhận.”

Khi nàng nói câu đó, sau đó tự mình tiếc đã nói như vậy. Lời nói này giống như đầu lưỡi mềm mại của nàng.

Tay Hy Bình thực tế đã cởi váy nàng. Tay nàng vô lực kháng cự lại sức mạnh của Hy Bình, nhưng thủ trào cũng nhanh giữ chặt khuy áo. Hiện giờ áo liền quần chứ không phải lúc ở Mê Giang, nhưng váy đã bị kéo xuống. Lúc tay Hy Bình tìm cách cởi áo nàng, thủ trào của nàng cũng nhanh chóng nắm giữ mảnh áo.

Hy Bình thì thầm:” Nàng nghĩ làm như vậy có thể cản trở ta à?”

“Xin người..... ta không muốn như vậy.....”

“ Nếu như ta xin nàng, nàng có thể đáp ứng ta?”

Âu Dương Đình Đình nói:” Người không cầu qua ta!”

“Đương nhiên, lão tử không chuyện gì phải cầu nữ nhân?” Tay Hy Bình đặt xuống eo nàng, bàn tay của hắn trên dây lưng, hung tợn giật xuống, kéo cả tề tất màu trắng của nàng xuống. Cái váy này của nàng chưa gặp tình huống như thế, rơi xuống dưới chân nàng, phần hạ thể của cảm thấy lạnh, tim nàng cũng lạnh.

Đặt trọng tâm vào hạ bàn của nàng, cố gắng ngồi xuống váy của nàng, nhưng song thủ Hy Bình đặt ở hai bên nách của nàng. Nàng căn bản không thể ngồi xuống, nàng rất lo lắng, hai tay đánh thùm thụp vào hai tay Hy Bình, hét lớn:” Thả ra, thả ra, để ta mặc váy vào.”

“ Trời hôm nay rất lạnh, nàng muốn mặc váy vào hả?” Hy Bình cảm thấy buồn cười. Hắc hắc, rất khó khăn mới cởi váy của nàng được, làm gì có chuyện cho nàng mặc lại dễ dàng?

Hắn nói:” Nàng muốn đánh ta, gặp phiền phức lớn rồi. Thân thể ta đang rất khó chịu, nàng phải giúp ta.”

Âu Dương Đình Đình ngược đầu lên muốn chửi hắn, nhìn thấy song nhân toả ra ánh sáng mê mụi của hắn lưu trên đôi chân tuyệt mỹ của nàng, tim nàng đập nhanh, song thủ duỗi thẳng, che đôi mắt hắn:” Không được nhìn.”

“ Ê, Âu Dương Đình Đình, không tay ra, ta đánh nàng đó!” Hy Bình hét lớn.

Song thủ của hắn lại khổng chế Âu Dương Đình Đình, không cho cử động, tuy dùng chân trừng phạt nàng, nàng cũng không sợ, miệng thì hô:” Thích đánh thì đánh Nha, nhưng không được đánh ở đây.”

Nguyên lai Hy Bình hạ chân xuống nhẹ nhẹ, đầu gối cọ sát vào tiểu nội khó màu trắng của nàng, tự nhiên cọ sát vào khối thịt mềm cảm trong khó của nàng, thiên tài!

“ Không muốn A, dễ chịu quá.”

“ Nếu nàng không để cho mắt ta nhìn, ta sẽ dùng chân dễ dàng thay thế mắt ta, trông hoàn toàn hiệu quả hơn mắt, cấp cấp.”

Hy Bình cười dài, đầu gối lại tiếp tục siêng năng cọ sát chỗ thâm kín của nàng. Nàng nhanh chóng kẹp chặt hai chân, chỉ là một loại cảm giác dễ chịu hỗn tạp nổi lên. Nàng đưa chân chạm vào chân Hy Bình, ai biết nàng nâng chân lên, đầu gối Hy Bình thuận thế xuyên qua hai chân nàng, dùng bắp đùi áp sát khe rãnh của nàng. Bắp đùi rắn chắc cọ sát tới lui, làm cái khe rãnh hồng của nàng thành linh có cảm giác mãnh liệt.

Nàng vô lực thả chân xuống đất, thì thầm:” Không..... không muốn.....”

“ Lấy tay ra không?”

Âu Dương Đình Đình không hồi đáp, nhưng cũng y lời bỏ hai tay ra, nắm chặt hai tay Hy Bình:” Ta thả rồi, người cái chân đáng ghét của người bỏ xuống!”

Hy Bình đắc ý cười, cười độc ác:” Khi nào nàng hứa đáp ứng ta mới bỏ chân xuống? Ta nâng chân lên, nhẹ nhàng làm nàng mê mệt. Mùi vị mê mệt của nàng chưa chính xác phải không? Ta nghĩ nàng rất thích.....”

“ Có quý mới thích..... a?” Âu Dương Đình Đình hét lớn, bởi vì nàng cảm thấy ẩm ướt giữa hai đùi, khó hiểu như ở Mê Giang, cũng có một loại cảm giác, nhưng hiện giờ ẩm ướt là sao?

Nàng gọi lớn: “ Dâm tặc, bỏ ngay chân người ra.”

“ Tại sao muốn ta bỏ chân ra?”

Thật hả! phải cạo sát làm say mê, ha ha.....! Cạo sát làm chảy sữa

Âu Dương Đình Đình không đỏ mặt, mặc dù chiếu ra vẻ mê say, rất khó hiểu, tuy nhiên Hy Bình nhìn là thấy ngay:”À, mặt của nàng làm sao như thế?”

“ Ta ta không thích người”

“ Ta nghĩ nàng thích ta”

“ Ta không thích người.....” Âu Dương Đình Đình lú lú.

“ Hô hấp của nàng rất gấp. Trông kìa, nhiệt khí toả ra đầy mặt nàng, đáng đánh, đáng đánh.....” Hy Bình cố ý chọc ghẹo nàng.

Âu Dương Đình Đình đương nhiên biết, bởi vì trong lòng nàng giạt mình lo lắng, tình thích nhảy loạn, hô hấp tùy tâm biến đổi cấp tốc.

“ Người mới thật đáng đánh —”

Âu Dương Đình Đình mở miệng chửi, nhưng Hy Bình thành linh đưa mặt tới, lại hôn vào cái miệng nhỏ. Nàng đang mở miệng biến thành nghênh tiếp nụ hôn đột ngột của Hy Bình, muốn kháng cự cũng không đủ thời gian. Nàng muốn ngậm chặt hàm dưới, nhưng cuối cùng thì không làm được, nàng không biết vì sao, nàng đột nhiên bất nhần không cắn đứt đầu lưỡi của tên dâm tặc?

Trong lúc hôn, nàng cảm giác Hy Bình thu lại tả thủ đặt trên tường, bỏ khỏi khuy áo nàng, nàng sử dụng hữu thủ đẩy ra ngoài, nhưng đỉnh hương ẩm ướt của nàng thành linh bị Hy Bình kiềm chế. Nàng cảm thấy đau đớn, càng ngày càng đau, nàng minh bạch dâm tặc này đang uy hiếp nàng, nàng có thích như thế không?

Vì sao bản thân lại thích nụ hôn thô bạo này?

Tay nàng không cử động, hàm dưới Hy Bình mở ra, để cho đầu lưỡi của nàng được tự do. Tuy nhiên, nàng đã biết, toàn bộ khuy áo đã bị Hy Bình mở ra, bởi toàn thân trên truyền lại một cảm giác lạnh lạnh.....

Tay Hy Bình vuốt ve từ dưới lên trên, thâm nhập đồ đệ, đặt trên đỉnh ngọc phong trên ngực nàng. Nàng sưng sốt, eo nàng lắc lư, khuôn mặt muốn đến một nơi nào khác. Một tay của Hy Bình rời tường, giữ cầm nàng lại, không để nàng cử động. Còn tả thủ đặt trên ngực nàng đang ra sức chà xát mạnh mẽ.

Thân thể nàng bốc lửa, phảng phất trong nội thể nàng một loại lửa đang bốc cháy trong đồng cỏ.

Một loại lửa, bốc cháy từ trong lý trí nàng.....Tuyệt không có khả năng để dâm tặc này không tiếp tục! Trong lòng nàng khóc lên.

Lúc này, chân của Hy Bình sớm tác quái phía dưới, nàng đưa chân lên, đập vào giữa khó Hy Bình một phát mãnh liệt, trong lòng nói:” Tử dâm tặc, huỷ diệt người!”

Hy Bình nhận một đập tàn nhẫn này, mặt hung tợn lên, nhìn chăm chăm vào Âu Dương Đình Đình, giọng lạnh lùng:” Sao nàng âm hiểm thế?”

Âu Dương Đình Đình phát cuồng:” Ta phải huỷ diệt người!”

“Vậy hả, nàng tính nhậm rồi. Ta đây, đao thương bất nhập, đối với thường nhân, kiên cường hơn gấp ngàn lần!” Hy Bình cười lạnh nói.

Song thủ của chàng tiếp tục mở rộng y phục của nàng. Ngoại y đã rời khỏi thân thể, sau đó xác định nắm chặt đồ đậu của nàng, cố gắng dùng lực kéo, kéo day lưng ra một đoạn, ném đồ đậu màu trắng của nàng xuống.

Trong ánh sáng u ám, nàng gần như loà lổ, chỉ chiếu ra một tia sáng hoàng bạch là tiểu nội khổ.

Trong đầu Hy Bình chỉ có ý nghĩ về thân thể tuyệt diệu của nàng, mảnh khảnh như đôi chân trần, bình thân là tiểu phúc, giống như ngọc là song phong có hai đỉnh nhọn, trên đỉnh nhọn song phong có hai điểm hồng

Thân hình tuyệt mỹ này phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Hiện thời biểu tình nàng kinh động sợ hãi, thúc dục hấn mạnh dạng chinh phục. Dục hoả thành linh bạo phát, đầu cự long trong khổ cứng như thiết, từ trong khổ thẳng dậy, hạ thể hấn tổng mạnh ra phía trước, đâm thẳng vào nơi thâm kín mềm mại của Âu Dương Đình Đình.

Từ trong miệng phát ra: “Âu Dương Đình Đình, cảm giác thế nào? Nàng tưởng huỷ diệt mọi chuyện. Thời khắc này chính là ta đang đi vào cổng xử nữ của nàng!”

Âu Dương Đình Đình thoái lui không được, không có cách nào ly khai Hy Bình, bộ phận tối mẫn cảm của nàng bị bộ phận tối nguy hiểm của Hy Bình đi vào, một loại cảm giác giống như cảm giác cọ đùi lúc trước mạnh hơn gấp trăm lần, nàng nói: “Người trừng phạt ta, hay quá?”

“Nàng hoàn toàn cầu ta”

Âu Dương đình Đình cố hít một hơi, không hồi đáp.

“Nàng thật sự thiếu thành ý.” Hy Bình nói, bỏ một tay ra, nhanh chóng cởi bỏ đầu khổ của mình, để quần dài và nội khổ cùng cởi ra, nhắm thẳng đùi nàng: “Âu Dương Đình Đình, đưa đầu nhìn, có lẽ nàng rất thích.”

Âu Dương Đình Đình cũng đã biết hấn cởi khổ ra, có chết nàng cũng không đưa đầu nhìn. Hy Bình cười cười, tay kéo tiểu khổ của nàng, kéo xuống, kéo tiểu nội khổ của nàng xuống. Nàng kinh hãi, trong lòng Hy Bình đưa đầu nhìn xuống, ngách đầu chạm vào ngực Hy Bình. Song nhãn nhìn trừng trừng hạ thể của hai người. Cự vật ngang nhiên thẳng đứng vượt xa tưởng tượng của nàng, thách thức vô cùng!

Hy Bình lựa đúng thời điểm tổng tới, đi vào lỗ sâu mềm mại của nàng. Toàn thân nàng rung động, cảm giác đau đớn như bị kích điện truyền khắp toàn thân.

Nàng kinh hãi hét lớn: “Không, không muốn! Của người lớn quá. Thật đáng sợ, chắc ta chết ô ô!”

Âu Dương Đình Đình cuối cùng cũng phải khóc, nhắm mắt ôm lấy ngực Hy Bình. Từ dương vật của Hy Bình truyền nhiệt lượng qua giờ nàng mới minh bạch. Nàng không còn khả năng vùng vẫy, chỉ tiến tới và tiến tới, tự hồ chỉ có một kiểu này thôi. Thuần khiết của nàng cuối cùng bị huỷ diệt.

Cùng lúc khi nàng khóc nức nở, bên ngoài truyền ra một âm thanh hỗn tạp, tự hồ như tiếng binh khi giao phong. Hy Bình dừng động tác lại, cẩn thận lắng nghe.

Âu Dương Đình Đình khóc một hồi, thấy dương vật của chàng trong nơi thâm kín của nàng chưa thật sự lấy ra, nàng yên lặng đưa đôi nhãn lệ lên, nhìn bộ dạng trầm tư của Hy Bình. Nàng khôi phục lại thần trí, mập mờ nghe thấy âm thanh bên ngoài.

“Chuyện gì vậy?” nàng hỏi.

Hy Bình lấy lại bình tĩnh, ngưng mắt nhìn nàng: “Khả năng có đánh nhau. Lạc Thiên hành động thật nhanh. Ta không tin hấn có thể dễ dàng tha thứ chúng ta. Để hai người bọn họ trở lại, có lẽ để thuận lợi truy tìm chúng ta. Bọn họ trở lại đây một thời gian dài, không thể tìm ra đầu mối, không thể hiểu tình hình lại xuất hiện ở cửa, ô!”

“Người thật không biết chúng ta ở đây sao?” Âu Dương Đình đình đột nhiên hỏi.

Hy Bình nhìn thẳng mặt nàng cười hỏi:” Nàng nói gì?”

“ Ta nghĩ ngươi thật sự biết, ngươi là dâm tặc.”

Hy Bình biết không thể phủ nhận:” Ta muốn hỏi nàng một chuyện, các nàng tiến vào trung Nguyên trước hay Lạc Cửu Hùng phái người đánh các nàng trước?”

“ Lạc Cửu Hùng phái người sang Tây Vực quấy nhiễu chúng ta.”

“ Ừ, giờ ta đã minh bạch.” Hạ thể Hy Bình dùng lực cố gắng đẩy tới, mỉm cười nói:” Ta ngẫm nó ở đây, muốn hay không muốn nó ở trong?”

“ Không muốn” Âu Dương Đình Đình rít lên.

Hy Bình mỉm cười:” Là nàng cầu ta!”

Âu Dương Đình Đình hoài nghi:” Ta lúc trước đối với ngươi cầu ngươi, ngươi có thể đáp ứng ta không?”

“ Có lẽ, ta có thể cố gắng”

Âu Dương Đình Đình nói:” Ngươi không biết đó là yêu cầu gì?”

“ Ta dạy nàng! Là nữ nhân, nàng nên nói, cầu chàng, siêu cấp đại anh hùng, phạt nhẹ tiểu nữ tử, nhân gia hoàn toàn là xử nữ, chàng không được hủy trinh khiết của nhân gia, cấp cấp!” Hy Bình cười lớn. Hắn nghĩ hắn học điều chân chính thiên phú của nữ nhân!

“ Ta không cầu ngươi!” Âu dương Đình Đình nghĩ nàng muốn nói là lời này, để cho hắn tiếp nhận, cũng là một loại sỉ nhục.

“ Ta cứ tiến vào!” Hy Bình uy hiếp.

Tim Âu Dương Đình Đình giật nhẹ, tuy vậy nói:” Không muốn thật mà? Ta hận ngươi suốt đời.”

Hy Bình chớp mắt nhìn nàng, nói giống lời nàng:” Có phải nàng cầu ta?”

“Ừ “ âu Dương Đình Đình đề thanh ứng nói, thanh âm chỉ hai người nghe thấy.

“ Ta nghe nói Thái âm giáo thánh nữ không có khả năng cùng nam nhân kết hôn, vì sao?”

Thần tình Âu Dương Đình Đình ngớ ngẩn:” Làm sao ngươi biết?”

Hy Bình không đáp mà phản vấn:” Nàng là thánh nữ, thì phải nhất định muốn bảo trì thuần khiết?”

Âu Dương Đình Đình “uhm” một tiếng nhỏ.

Hy Bình cảm thán nói:” Ta không muốn hủy sự thuần khiết của nàng. Nhưng ta cầu nàng một điều, ta không hủy thuần khiết của nàng phải trao đổi một điều kiện. Nàng nghĩ như thế nào?”

Âu Dương Đình Đình suy nghĩ nói:” Ngươi nói đi”

Hy Bình tiếp tục:” Hãy quên tất cả về ta, không muốn hận ta, trở về làm thánh nữ tốt, thấy thế nào?”

Âu Dương Đình Đình đột nhiên ngay ngốc, ngửa mặt ứa lệ, nhìn Hy Bình đang cười ác ý. Thành linh, cảm giác nụ cười này rất đáng ghét, nụ cười của chàng là một loại dâm dục đáng ghét một trăm lần, một ngàn lần.....

“ A Mật Y nhìn lại có một điểm phiền muộn, ta phải đi vào xem. Lạc Thiên biết lão tử đang thấu hương, dám làm loạn, thật không biết lễ mạo.” Hy Bình không cần Âu Dương Đình Đình hồi đáp. Hắn bỏ nàng ra, hướng tới khổ tử đi lại, một tay cầm khổ tử một cầm dây lưng chạy ra cửa.

Thành linh, trong mắt hắn nhìn thấy thân thể nữ nhân loà lổ. Ở xa trước mặt hắn, hắn nhìn thấy ám quang trong lệ mỹ nhân, nói:” Sao nàng không mặc quần áo vào?”

Trên mặt Âu Dương Đình Đình, ngoài lệ ra, trên mặt còn có nét uỷ khuất. Nàng chỉ biết nức nở, không thể nghĩ ra câu gì hồi đáp lại Hy Bình vấn đề này.

Hy Bình cảm thấy tức giận:” Ta biết nàng không thể để ta đi dễ dàng”

“Chàng vì sao biến thành người tốt?” Âu Dương Đình Đình vừa khóc vừa nói.

Hy Bình nói: “Nàng trông như đã sai lầm, ta luôn là người không tốt”

“Nhưng chàng bây giờ, chàng thì chàng đã nhìn trộm thiếp tắm, cũng đã làm thiếp thành như vậy, nhưng chàng, chàng đột nhiên không lý tới thiếp, nói đi là đi?” Âu Dương đình Đình nức nở.

“Nếu nàng có thể cho ta một lý do lưu lại đây, ta nhất định không đi.”

Âu dương Đình Đình không nói, chỉ là kiều khu cảm thấy lạnh, bắt đầu run nhè nhẹ.

Hy Bình tiến tới một bộ, quan tâm nàng, hôn vào cặp môi lạnh giá: “Nàng không có khả năng đưa cho ta một lý do, chỉ vì nàng kiêu ngạo. Nàng không thể cho ta vật làm tin, chỉ vì nàng là thánh nữ! Nhiều sự việc, không như nàng nghĩ đơn giản. Hiện giờ nàng khó giải thích với sư phụ, không thể giải thích nam nhân. Ta nói cho nàng hay, ta thực sự có nhiều thù tử, đó không phải cùng nàng đùa giỡn. Trái lại, lúc trước đối với nàng, tất cả chỉ đùa giỡn với nàng, chỉ vì thần thái mỹ lệ của nàng, thái độ kiêu ngạo, nhưng cũng quá ngờ nghệch. Ta nghĩ làm thánh nữ hợp với nàng hơn, giữ cho nàng sự thuần khiết! Nam nhân suy nghĩ rất đơn giản, tuy nhiên ta thực sự là một nam nhân đơn giản.”

Hắn thả nàng ra, muốn nàng tiến lên. Nàng đứng cản trở hắn, ầm ức: “Thiếp mọi thứ không hiểu, thiếp biết chàng là thâm tặc không phải người tốt. Vui thú với người rồi, chàng còn chọc tức.”

“Quái, mặc y phục vào, ra ngoài nhanh!”

“Không, chàng phải giải thích cho thiếp, tại sao đối xử thiếp như vậy?”

Hy Bình nói: “Nàng không hiểu a? Ta chỉ đùa giỡn với nàng.”

Âu dương Đình Đình ngưng mắt nhìn hắn, nhãn thần dần dần chuyển sang lạnh lùng, từ lệ quang bức ra hai luồng lợi kiếm là lãnh quang, cắn chặt môi: “Hoàng Hy Bình, chàng thật tàn nhẫn. Sư phụ nói rất đúng về nam nhân. Tất cả nam nhân đều không là người tốt, đều làm cho nữ nhân đau khổ. Chàng..... thiếp hận chàng!”

Hy Bình đột nhiên tiến tới ôm nàng, ôm nàng lao đến gần cửa, sau đó thả nàng xuống, lập tức chạy ra cửa: “Có nhiều chuyện, sau này sẽ nói. Hiện tại nàng hãy mặc y phục lại, nhanh chóng ra ngoài! Nàng là tiểu nữ nhân, đừng làm chuyện gì không tốt. Ngần lẩn đừng cố gắng ngăn cản ta ra ngoài, ta không thể bị huỷ diệt bởi nàng. Tha cho ta, thật sự ta rất khoan dung.”

Âu Dương đình Đình nhìn bóng anh hùng dần dần tiêu thất, trong ám quang, đột nhiên nhớ lại sư phụ, sư phụ từng nói qua.

“Đình Đình, trong tim nữ nhân chúng ta, thật sự ít nhiều lo lắng sai lầm, chỉ lo về tình cảm và tình yêu. Nữ nhân yêu một nam nhân không phải vì hắn có tài cũng không phải vì hắn là chánh nhân quân tử, chỉ cần hắn làm cho nữ nhân trong tim đau khổ sâu sắc. Sau này khi được ôm vào lòng nam nhân đó, thì tất cả nữ nhân rất yêu thích, không thể nào cự tuyệt.”

191. Chương 190: Tình Nhân Hoài Bảo

Lý Ngọc, chuẩn bị tất cả tốt chưa?” A Mật Y từ trong nhà lao bước ra, trực tiếp hỏi lương đại hộ pháp Thái Âm giáo.

Lý Ngọc nói: “Tỷ tỷ, đã chuẩn bị xong tất cả rồi.”

“Lạc Hùng không thể dễ dàng tìm ra chúng ta. Tỷ một ngày không chết, Lạc Hùng hẳn sống cũng không yên.” A Mật Y nói. Bà ta đang đi trên hành lang, Lý Ngọc và Minh Ngọc cả hai ở sau bà ta, “Muội biết hôm nay tỷ gặp quái sự gì không?”

Minh Ngọc nói: “Không biết”

Lý Ngọc hỏi: “Tỷ tỷ, việc kỳ quái gì vậy?”

A Mật Y nói: “Tỷ đã thấy qua Hoàng Hy Bình, hắn và Khiếu Thiên rất giống nhau”

“ Có việc đó ư?” Minh Ngọc kinh ngạc.

Lý Ngọc trầm tư:” Muội cũng nghe nói hần ta cũng rất thanh nhã, nhưng không biết hần có phải là Lâm công tử.”

A Mật Y đáp:” Tuy giống ông ta nhưng không phải ông ta. Bất quá, các người năm đó cũng thâm yêu Khiếu Thiên phải không? Tỷ nghĩ Hoàng Hy Bình có thể thay thế Khiếu Thiên”

“ Tỷ tỷ, với tuổi tác chúng ta như thế này, tỷ sao nói ra câu đó?” khuôn mặt hai phụ nhân đỏ hồng, giống khuôn mặt mềm mại của xử nữ. Kỳ thật bọn họ vẫn còn là xử nữ, chỉ vì tuổi tác đã lớn.

Ai nói tuổi tác lớn không là xử nữ, tuổi nhỏ là xử nữ? Đó là nói hoang!

“ Nhưng các người trong mắt tỷ không chút thay đổi” A Mật Y nói ra lời cảm thán của mình. “Thời gian không hào phóng với người, năm tháng đã để lại dấu vết trên khuôn mặt chúng ta. Một thời gian là mỹ nhân, có lẽ ít nhiều được khoan dung như thế?”

Thanh xuân chính là ước mơ của thiếu nữ, tuy nhiên đến ba mươi bốn mươi tuổi vẫn bảo trì được thanh xuân, chắc nữ nhân cảm thấy an ủi.

Minh Ngọc nói:” Tiểu tỷ trong mắt chúng ta cũng không có gì thay đổi, vẫn hấp dẫn như năm nào, vẫn còn trẻ.”

A Mật Y cười ảm đạm.

Lý Ngọc xen vào:” Muội có cảm giác tỷ có chút thay đổi. Thay đổi trước sau thành thực hơn, có mùi vị nữ nhân, là loại mùi vị bị nam nhân câu dẫn tính dục.”

“ Lý Ngọc, muội nói cái gì vậy? Muội ở đây hơn mười năm, đã học hỏi ăn trộm được những gì?”

“ Không có, muội không có”

“ Vậy sao muội biết nam nhân câu dẫn tính dục là như thế nào?”

Lý Ngọc đáp:” Nữ nhân nào thì không biết! Tuy nhiên chúng muội không rõ việc đó, nhưng cũng là nữ nhân, sống đến tuổi này, cũng đã biết được không ít.”

A Mật Y cười cười:” Có lẽ như thế, các muội nhìn Hoàng Hy Bình rất trẻ, tỷ nghĩ chúng ta chân chính trở thành nữ nhân.”

Lý Ngọc hiếu kỳ:” Hần thật sự có nhiều điểm giống Lâm công tử?”

“ Không giống nhiều như thế. Chính tỷ cũng có cảm giác nhiều như thế. Kỳ thật hần so với Khiếu Thiên muốn hấp dẫn hơn, nhưng tuyệt không giống Khiếu Thiên. Hần giống như bầu trời xuân đầy sức sống, nhưng Khiếu Thiên là bầu trời đông rất lạnh lẽo!”

Nếu đặt Hy Bình tại đây, nghe mọi người hình dung hần như bầu trời xuân đầy sức sống, hần nhất định hát xuân ca. Hừ, hình dung thật mục nát làm sao!

“ Đầy sức sống?” Minh Ngọc kinh ngạc hỏi.

A Mật Y nói:” Đúng như lời nói của tỷ. Hần là một thanh niên cường tráng, toàn thân mang đầy không khí mùa xuân, tán phát một thứ ánh như là một khí thể dụ hoặc.”

Lý Ngọc rất mặc mạc:” Muội không thích loại này, Minh Ngọc thì rất thích.”

“ Muội không có” Minh Ngọc kháng nghị:” Muội thích vẻ tan nhão, giống như Lâm công tử.”

Lý Ngọc cười cười:” Nguyên lại tỷ thích Lâm công tử.Hi hi, Minh Ngọc, tỷ bị bắt quả tang rồi.”

Minh Ngọc đột nhiên minh bạch lời nói đó của Lý Ngọc, đỏ mặt, mắng lại:”Tử Lý ngọc, muội hãm hại tỷ. Tỷ không tha thứ cho muội.”

“ Các muội -” A mật Y vừa muốn nói, đột nhiên nghe bên ngoài truyền lại âm thanh hỗn tạp.

Tử Ngọc từ trước cửa chạy vào, nhìn thấy bọn họ, lập tức dừng lại, khẩn trương báo:” Bọn họ đã đến, ở đây tất cả đã bị bao vây”

“ Thật sự tới thật nhanh!” A Mật Y lạnh lùng.

Lý Ngọc và Minh Ngọc thần sắc cũng thay đổi lạnh lùng, Lý Ngọc hỏi:” Tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài đối phó bọn họ hay”

“ Cùng với họ chính diện giao phong!”

“ Nhưng xung đột ngay chính diện, muội không có khả năng đối kháng.” Lý Ngọc lo lắng nói.

A Mật Y nói: “ Lý Ngọc, kỳ thực muốn đối phó với Đại Địa Minh, Thái Âm giáo không phải cô lập.”

“A?” Lý Ngọc bắt đầu mê hoặc.

“ Chúng ta ra ngoài!” A Mật Y không giải thích, trực tiếp đi ra cửa.

Lý Ngọc nhìn Minh Ngọc, thấy Minh Ngọc với nụ cười duyên dáng của bà ta, rồi cười cười, nhanh chóng đi theo A Mật Y.

Đối với vận mệnh, hiện tại, chỉ bằng một nụ cười!

A Mật Y bên ngoài cảm thấy ngạc nhiên, bao vây là Lạc Thiên, nhưng không phải Lạc Hùng. Bà công nhận đúng là Lạc Thiên là nhi tử của Lạc Hùng, chỉ vì hai phụ tử rất giống nhau.

Quả Phụ Ốc bị hơn hai ngàn võ lâm nhân sĩ bao vây, bảy phần nhân số tập trung ở trước cửa. A Mật Y ở trong không ra ngoài, phân phó Lý Ngọc:” Các người ở đâu ở yên ở đó, không có mệnh lệnh của ta không được vọng động.”

Trước cửa Thái Âm giáo võ lâm nhân sĩ có khoảng bảy trăm đến tám trăm. Nhưng cũng có khoảng phân nửa người của Thái Âm giáo tiềm phục xung quanh, chờ đợi mệnh lệnh, đó là ám binh do Lý Ngọc chỉ huy.

“ A Mật Y, không thể nghĩ bà lúc còn trẻ, thật sự là tuyệt đại vũ vật, mà phong vận hiện tại không hề giảm’. Lạc Thiên nhìn thấy A Mật Y xuất hiện, thần tình ngớ ngẩn, cuối cùng thì cũng biết mặt phụ nhân là thượng đại thánh nữ thái Âm giáo có thể sánh cùng hai vị cô cô xinh đẹp.

A Mật Y mỉm cười:” Người cũng rất tốt, nhất biểu nhân tài, anh nhi bất phàm, là nhi tử của Lạc Hùng?”

“ Đúng vậy!”

“ Lạc Hùng không dám gặp ta, lại cho nhi tử hần đến gặp ta....”

Lạc Thiên nói:” Phụ thân ta nghĩ bà không đủ tư cách để phụ thân ta xuất động, vì thế để nhi tử xuất mã.”

A Mật Y cười trào lộng:” Thật hả? Không biết vì sao hần để nhi tử đơn độc đến, không sợ nhiều người không liên quan bỏ mạng hay sao? Lạc Hùng là hỗn đản, bản tính không thể nào thay đổi. Hần không đến gặp ta, không phải không muốn đến. Năm đó hần trông thấy ta thần sắc trở nên dâm dục độc ác, ta nhớ rất kỹ.”

Mọi người trong Võ lâm , phàm là nam nhân, nghe lời nói của bà ta, tất cả đều ngượng ngịu. Nhân vì bọn họ đến đây trước khi A mật Y xuất hiện, mọi người đều rất dâm dục, hắc hắc!

Lạc Thiên rất tự nhiên trả lời:” Giáo chủ rất giống mỹ nữ. Phụ thân ta khi nhìn thấy bà, biểu hiện rất dâm dục, chỉ là thường tình của nam nhân.”

A Mật Y nhìn chòng chọc vào Lạc Thiên, thành linh nói:” Người thật sự là một nhân vật, có lẽ là “thanh xuất vu Lam” “.

“ Đa tạ thánh nữ thương tưởng, nhưng hiện giờ ta đến đây không phải nghe tán thưởng.”

“ Ta không phải là thánh nữ, ta chỉ là A Mật Y.”

Lạc Thiên bắt quản:” Ta có một đề nghị, chính là muốn bà đầu hàng. Chúng ta chỉ lưu một mình bà lại, còn tất cả những người khác có thể tự do quay về. Bà nghĩ như thế nào?”

A Mật Y giọng nhẹ nhàng:” Ta cũng có một đề nghị. Người tự sát tại đây, sau đó ta phóng thích mọi người, người nghĩ sao?”

“ A Mật Y, lời bà ngông cuồng thái quá. Bà hãy nhìn, sức mạnh của chúng ta hơn các người ba lần. Các người căn bản không thể kháng cự.” Lạc Thiên kiêu ngạo.

“ Lạc Thiên, người nhớ mùa đông năm đó lúc tiêu diệt Huyết sát môn. Huyết Sát Môn chỉ có hơn bốn mươi người, nhưng mùa đông đó chỉ còn lại một ngàn người trong tổng số hai ngàn ba trăm trở về..... Chàng trai trẻ, tất cả những người họ Lạc đều ngông cuồng, nhưng đáng tiếc không như mong muốn. Các người không có tư cách ngông cuồng. Người nên biết, nhân số nhiều, không thể chứng minh là sức mạnh.”

A Mật Y thí dụ một trận chiến đó, làm Lạc Thiên cảm thấy xấu hổ. Tuy nhiên trong trận chiến đó, tổ tiên của hắn cũng thắng, nhưng thật sự bị thì thật mất mặt. Môn đồ Huyết Sát môn rất cường hãn tuy đều bị tiêu diệt sạch, nhưng đó là một cảnh máu tanh xa xưa. Những hình ảnh cường đại của bọn họ cũng làm mọi người chấn động.

Lạc Thiên chỉnh lý lại sự việc:” Thái Âm giáo không phải là truyền thuyết Huyết Sát môn. Bà, A Mật Y, không phải là Thượng Quan Anh.”

“ Ta sẽ cho người thấy chân tướng sự thật! Nhưng trước khi khai chiến, ta muốn nói với cô cô người vài lời.”

Lạc Thiên nhìn lại Lạc U Nhi, người còn lại duy nhất của Lạc gia tới đây. Những người khác ở lại Long thành giúp Lạc Hùng thủ giữ Đại Địa Minh. Chỉ thấy Lạc U Nhi từ từ đi tới, đến trước mặt A Mật Y.

Lạc U Nhi nói:” Hơn hai mươi năm mới gặp lại, tỷ tỷ vẫn khoẻ chứ?”

A Mật Y ngưng thị nhìn bà ta một hồi, thở dài:” Tóc của muội chỉ vì Khiếu Thiên mà bạc?”

“ Ủ, nhìn rất hấp dẫn phải không, tỷ tỷ?” Lạc U Nhi nhu thuận. Chúng nhân võ lâm đã minh bạch vì sao muội muội xinh đẹp của Lạc Hùng cùng với Thái Âm giáo A Mật Y tình cảm rất tốt.

Song nhân A Mật Y ứa lệ:” Nhìn rất hấp dẫn, năm đó muội rất đau khổ.”

“ Tỷ cũng không như vậy sao?”

“ Kỳ thực, muội cũng biết chàng chỉ xem cả hai là muội muội, chàng thật sự yêu thích chỉ một người.”

A Mật Y không nói nữa, Lạc U Nhi liền nói:” Muội lúc đó nghĩ người chàng yêu chính là tỷ tỷ, không biết người chàng yêu là một người khác.”

“ Nhưng, muội sai rồi, tỷ không phải là người chàng yêu, chỉ có ca ca muội yêu tỷ.”

Lạc U Nhi suy nghĩ rồi nói:” Điều đó thì muội biết, nhưng hiện giờ thì không biết ngoài muội và tỷ còn ai khác nữa vậy?”

“ Muội đã gặp qua Hoàng Hy Bình?” A Mật Y đột nhiên chuyển đề tài, làm Lạc U Nhi chấn động.

A Mật Y tiếp tục nói:” Hắn rất giống Khiếu Thiên.....”

“ Tỷ tỷ , hắn có cái gì đó mơ hồ muội biết..... hắn, hắn rất giống Khiếu Thiên Hắn ở chỗ tỷ vẫn tốt chứ?” Lạc U Nhi không tự nhiên giọng lắp bắp.

“ Đồ nhi của tỷ nói muốn giết hắn, nhưng hiện tại thì chưa giết.”

“ Tỷ tỷ, không được giết hắn!” Lạc U Nhi thất thanh kêu lớn.

“ Bọn họ không có khả năng sát hại Hy Bình.....” Một âm thanh vang vọng từ võ lâm tứ đại thế gia. Một nhân ảnh phóng ra, bị Lý Ngọc và Minh Ngọc liên thủ cản lại, đó là Vưu Tuý!

Chỉ nghe Vưu Tuý nói:” Tránh ra, không ta sẽ giết chết các người!”

A Mật Y quay đầu nhìn Vưu Tuý hỏi:” Nàng là ai?”

“ Đó là một vị thể tử của sắc ma Hoàng Hy Bình” Lạc U Nhi chua chát.

Trong khi mọi người đang nghe, mọi người của võ lâm tứ đại thế gia đi tới, cùng Thái Âm giao đối diện trên trận tuyến.

Độc cô Minh nhìn Lam Ngọc nói:” Hi vọng các người có thể hiểu, nếu các người thả Hy Bình, chúng ta không cần quan sự việc ở đây, lập tức bỏ đi. Nhưng nếu Hy Bình bị giết, chúng ta sẽ có một trận quyết chiến cho tới người cuối cùng.”

Hoa Tiểu Ba cũng quay sang Lục Ngọc gật đầu, đồng ý với lời nói của Độc Cô Minh.

A Mật Y nhìn những người trẻ tuổi của võ lâm tứ đại thế gia, cười cười:” Võ lâm tứ đại thế gia có rất nhiều nam nữ tuấn mỹ. Các người vẫn còn xuân sắc, các người không cần lo lắng. Tuy đồ nhi của ta nói muốn giết Hy Bình, nhưng Hoàng Hy Bình đích thực là một người tuấn tú. Ta nghĩ đồ nhi của ta yêu nam nhân tuấn tú này, nó không thể giết hắn.”

A Mật Y đương nhiên biết trong lòng Âu Dương Đình Đình rất yêu Hoàng Hy Bình, chỉ vì không biết tính cách Hoàng Hy Bình. Hoàng Hy Bình gần như là Âu Dương Đình Đình phần nộ. Nếu thực sự không thể tha mạng, thì đã bị Âu Dương Đình Đình chém từ lâu....

Vưu Tuý nói:” Bà lấy gì làm cho ta tin được?”

“ Tốt nhất nàng hãy tin ta. Mặc dù võ công nàng tuy cao, nhưng không thể đột phá qua chúng ta.”

Dã Mân Côi vẫn ngang bướng:” Không cần biết thế nào?”

A Mật Y nhìn chúng nữ, nghĩ: hắn thật có nhiều nữ nhân. Các nữ nhân ở đây đều rất thích hắn, trông bộ dạng rất khấn trương!

Bà ta đáp:” Hắn rất giống nam nhân ta yêu. Các người nói cho ta biết có thể để hắn chết không?”

Không ai hồi đáp bà, vì vấn đề này chính bà cũng không thể hồi đáp.

“ Tỷ thật không giết hắn à?” Lạc U Nhi hỏi.

“ U Nhi, muội rất khấn trương vì hắn, bởi vì hắn giống Khiếu Thiên?” A Mật Y không hiểu vì sao Lạc U Nhi khấn trương vì Hy Bình.

Lạc U Nhi mặt thoáng hồng, giải thích:” Không phải.... khả năng đó là...”

A Mật Y mỉm cười:” Tỷ và hắn không mâu thuẫn gì, nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy thân thiết. Tỷ không thể trả lời được, chỉ cần nhìn đồ nhi của tỷ, hắn và đồ nhi của tỷ không thể xảy ra sự cố gì.”

Lạc U Nhi trong lòng kinh ngạc, nghĩ tới tào ngộ của mình, nhẹ nhàng hỏi:” Hắn không, không cưỡng gian đồ nhi tỷ chứ?”

A Mật Y nói:” Không nhiệm trọng đến thế, chỉ là vũ nhục thôi. Vì sao muội lại nghĩ thế?”

“ Bởi vì.... bởi vì hắn căn bản là sắc ma!” Lạc U Nhi bị Hy Bình cưỡng gian là một đại sự không ai biết. Đương nhiên nàng ta không thể công khai, chỉ tùy tiện chuyện trò cùng A Mật Y.

A Mật Y nói tiếp:” Hắn nói có thể tìm gặp Khiếu Thiên.”

“ Hắn cũng nói như thế với muội”

A Mật Y thở dài:” Nhìn giống như muội không biết Khiếu Thiên người đang ở đâu, tỷ nghĩ muội có thể biết, ài!”

“ Lúc ấy chàng được người dẫu mặt cứu đi, sau này không còn một chút tin tức.”

“ Ủ, chàng có lẽ không còn trên thế giới này, chỉ chúng ta nghĩ chàng còn sống. U Nhi, muội nên trở về! Giang hồ không phải nơi muội có thể ở. Tỷ không thể mong chờ muội cùng đại ca muội đánh tỷ. Tỷ hi vọng không cùng muội đối địch.” A mật Y lời đầy cảm xúc.

Lạc U Nhi cúi mặt nói:”Tỷ tỷ, muội không tới cùng tỷ đối địch, muội tới vì”

Vì sao bà không thể nói ra miệng được? Sau khi Hy Bình nói những câu tàn nhẫn, muốn cùng bà ta đoạn tuyệt quan hệ. Bà ta nghĩ rằng Hy Bình là Lâm Khiếu Thiên hồi sinh, vì thế tự mình tới Gia Lăng trấn tìm

Lạc Hùng. Hoặc Lâm Khiếu Thiên chỉ là giấc mộng mà bà ta chờ đợi. Hy Bình thật sự đã xâm nhập vào cuộc sống của bà ta, đúng như Hy Bình đã nói.

Bà ta thật sự không thể hiểu mình chờ đợi ai, trong lòng vì ai mà xao động. Khi Hy Bình xuất hiện, đã phá đi sự thanh khiết của bà ta. Trong lòng rất phức tạp, không có một chủ ý nào cả.

Hai mươi năm trước, vì Lâm Khiếu Thiên mà bà ta chờ đợi, đợi đến tóc trên đầu bạc trắng.

Tuy nhiên, Lâm Khiếu Thiên không một lần xuất hiện. Và lần này lại xuất hiện một chàng trai trẻ giống ông ấy. Nhưng chàng trai trẻ này mạnh bạo đi vào cuộc sống của bà, với dáng vẻ tà ác tiến vào tim bà ta không như ông ấy!

Bà ta tuyệt đối không thể tiếp thụ. Bà ta ít nhiều hận hấn, vì hấn xuất hiện, và vì hấn bỏ bà ta đi.

Hấn nói sẽ bồi thường cho bà. Đó là trước khi đi Hy Bình có nói.

Chỉ là hấn lấy gì bồi thường cho bà ta? Bà ta muốn hấn mang cái gì tới bồi thường? Bà ta có cần chờ đợi tiếp hai mươi năm không? Bà không thể chờ!

Hấn là hỗn đản! Nhưng bà ta lại thích bộ dạng đó của hấn. Sau hấn bỏ đi, bà ta không biết oán hấn nhiều hay ít. Hấn sau khi chiếm đoạt thân thể bà, có thanh thản rời đi không?

Lâm Khiếu Thiên một đi không trở lại, ông ta chắc không thể chịu trách nhiệm, nhưng sắc ma Hoàng Hy Bình nhất định phải chịu trách nhiệm!

“ Bà ta chỉ vì tỷ phu của ta mà đến” Hoa Tiểu Ba tự tác thông minh phá tan nét trầm tư của Lạc U Nhi, làm bà ta không còn mặt mũi nào.

“ Tỷ phu người?” A Mật Y không hiểu nhìn Hoa Tiểu Ba.

Hoa Tiểu Ba giải thích: “ Đó là người đang giam giữ!”

“Hoa Tiểu Ba! Đệ nói thật chính xác, đúng là đang giam giữ.” Vưu Tuý không nhin được.

A Mật Y không lý tới bọn họ, chuyển sang Lạc U Nhi hỏi: “ Hấn nói thật hả? Hoàng Hy Bình và muội có quan hệ gì? Tỷ nghe Mộng Tình là dưỡng mẫu của hấn, muội là người gì của hấn?”

Lạc U Nhi hốt hoảng: “ Không muội và hấn không có quan hệ. Hấn không là..... người gì của muội.”

A Mật Y không cười cười: “ U Nhi, tỷ muốn nói một chuyện với mọi người.”

“ Muội tưởng..... muội muốn đến nhìn hấn.” Lạc U Nhi chua chát.

“ Hấn rất quan trọng với muội?”

Lạc U Nhi không nói, lặn thình đi qua một bên.

A Mật Nhi nhìn mọi người tại hiện trường, rất nhiều người thấy được trong lòng bà ta bị đè nén rất trầm trọng. Kỳ thật lúc bà ta xuất hiện, trong lòng bà ta đã nặng nề rất nhiều, chỉ là biểu hiện của bà ta rất thanh thản.

Bà ta nói: “ Hiện tại mọi người của Võ lâm tứ đại thế gia đang ở hiện trường. Rất tốt, nhiều người trong Võ lâm tứ đại thế gia và ta với Lâm Khiếu Thiên có quan hệ với nhau. Thậm chí biết ta là tình nhân của Lâm Khiếu Thiên cũng có rất nhiều phải không? Mặc dù giống như năm đó truy sát ông ta, cũng muốn giết ta, có phải vậy không?”

“ Nhưng trước khi giết ta, ta nghĩ mọi người phải biết được một số sự việc, hoặc mọi người cảm thấy hứng thú. Những sự việc đó, ta cũng biết được gần hai mươi ba năm, đó là.....”

Song nhân của bà ta thân quanh đầu hiện, quét khắp đám đông!

Lạc Thiên thần sắc thay đổi lạnh lùng, bởi vì đột nhiên trong tai hấn nghe tiếng phụ thân truyền âm mật nhĩ: “ Nhi tử, không cho bà ta nói, vĩnh viễn không cho phép bà ta nói!”

“ Năm đó những vị tiền bối Võ lâm tứ đại thế gia tuyệt đối không giết Lâm Khiếu Thiên.”

“ A Mật Y, bà nói nhảm quá nhiều, chúng ta không nghe những lời nói nhảm của người. Các vị anh hùng, đánh Thái Âm giao ra khỏi Trung Nguyên!” Lạc Thiên hét lớn, cắt đứt lời nói của A Mật Y. Thân thể hắn trong lúc hắn nói, mãnh liệt xông tới, trường kiếm trong tay công kích A Mật Y.....

Hiện trường lập tức hỗn loạn, thanh âm hỗn tạp, song phương bắt đầu giao chiến, không cần biến chuyển gì.

Lạc U Nhi và mọi người Vô lâm tứ đại thế gia thoái lui về sau, bàng quan tại chỗ.

Mộng Hương đột nhiên ra lệnh:” Đệ tử Minh Nguyệt Phong nghe lệnh ta, không được tham gia”

Nàng ta ít nhiều gì cũng lo cho tính mạng Hy Bình. Mộng Tình lưu lại Long thành không bỏ đi. Mộng Hương cũng hiểu, e ngại nhi tử sự phụ đang là tù nhân, không tham gia trường đấu.

Nguyên Chân lục nữ cũng không tham gia đấu trường. Nàng theo Lạc Thiên không sai. Nhưng nàng không giao sinh mệnh của mình cho đối phương tà ác thụ lý. Trong lòng rất hỗn loạn lúc này nàng đang thầm lặng lựa chọn.

Một số người trầm tĩnh, một số người điên cuồng chém giết.

Người trong vô lâm chỉ có đạo kiếm qua lại, chỉ nhìn thấy máu chảy, xem máu chảy như một loại kỳ cảnh, xem sinh mệnh chỉ là sự việc.

Đó có phải là bi hay hỉ nữa?

Hơn ba trăm người Vô lâm tứ đại thế gia trầm tĩnh quan sát một trường máu tanh.

Độc Cô Minh thở dài:” Trông thấy gần hai ngàn người muốn tàn sát toàn bộ bảy tám trăm người Thái Âm giáo, cũng phải trả một cái giá rất đắt.”

Hoa Tiểu Ba nói:” Độc Cô lão huynh, vì sao Mộng Hương và Nguyên Chân bọn họ không tham gia trường đấu? Bọn họ và Lạc Thiên cũng một trận tuyến mà?”

Tứ Cửu lạnh miệng:” Ta biết, Hy Bình còn trong tay Thái Âm giáo, Nguyên Chân và Mộng Hương đương nhiên vì huynh ấy mà không xuất thủ.”

“ Đó là sự thật. Tứ Cửu sự phụ rất hiểu lòng nữ nhân, hắc hắc.” Hoa Tiểu Ba cười lớn.

Triệu Tử Uy nói:” Minh quân của chúng ta không biết sống chết. Chúng ta chỉ biết đứng đây nói nhảm, trông không có đạo đức gì cả.”

Lôi Long tiếp thêm:” Nếu đúng là lời của minh quân, không thể để chúng ta vào phía sau điện. Đệ luôn nghĩ chúng ta và mọi người không có quan hệ, thì vui về cái gì, phải không Bích Nhu?”

Bích Nhu trả lời:” Muội không thể nghĩ thành linh chánh đạo vô lâm đánh đầu tiên, nhưng bọn họ giết người so với tà đạo không có gì khác biệt, hoặc có lẽ lại tàn độc hơn tà đạo! Long ca, muội rất thích chúng ta như thế này, không có một lý do, muốn bọn họ diệt vong. Chúng ta không mất trí vì Hy Bình không muốn giằng dụa lý.”

Hoa Tiểu Ba khẩn cấp nhìn Lục Ngọc mà lo lắng:” Độc Cô lão huynh, không biết Lục Ngọc có khả năng đấu với Dương Y Đại Địa Minh hộ pháp không?

Độc Cô Minh đang nhìn chăm chú Lam Ngọc và Thương Ưng đánh nhau, do đó hồi đáp:” Theo tình hình hiện nay, có bốn thiếu nữ đối với Đại Địa Minh tứ đại hộ pháp, không đến nỗi bại. Vấn đề là, Thái Âm giáo nhân số ít, nhưng bát đại đệ tử Đại Địa Minh sát nổi lên. Tám người này đánh nhau với hai nữ nhân có võ công cao cường của Thái Âm giáo để lôi kéo. Nhưng Lạc Thiên đối với A Mật Y tự hồ nắm chắc phần thắng trong tay. Mọi chuyện như thế, cuối cùng thì Thái Âm giáo phải đại bại.”

“ Sao chúng ta không giúp bọn họ?” Hoa Tiểu Ba hỏi.

Độc Cô Minh lãnh sát nói:” Huynh không cho phép ai làm tổn thương Lam Ngọc trước mặt huynh”

“Độc cô lão huynh, bây giờ thỉnh huynh mau mau cứu Lục Ngọc, thì thế nào?”

“ Tốt”. Độc cô Minh đáp ứng rất dễ dàng.

“ Ta cũng nhĩ cứu Tử Ngọc.” Tứ Cửu đột nhiên nói: “ Triệu Tử Uy, người cứu hay không cứu Hoàng Ngọc, hay đợi ta thỉnh giúp cứu hả?”

“ Ta làm, Tử Cửu, tự nhiên người thành Hoa Tiểu Ba, người không phải là nhĩ cứu tử của ta là gì, mà không sáng khoái sẽ đánh người, hừ!” Triệu Tử Uy dùng những người khác đến cứu? Nữ nhân mà triệu Tử Uy đang nhìn là nữ nhân cảm thương hần? Triệu Tử Uy nhìn Hoàng Ngọc và Phỉ Sa đang giao chiến, trong lòng kinh ngạc:” Đó là thiếu nữ thật sự đủ để đáp ứng hần.”

Tứ Cửu nói:” Triệu Tử Uy, hai vị hộ pháp Đại Địa Minh có tiểu long dài rất hấp dẫn, thiết đó?”

“Ừ” Triệu Tử Uy miệng phun nước nói.

“ Đừng quá khoa trương, nhĩ ca!” Triệu Tử Thanh nhìn thần thái sắc quỷ của nhĩ ca nàng, trong lòng bất bình.

Triệu Tử Uy dâm dật:” Thời gian trước, có ăn Dương Mai, giờ nghĩ lại mùi vị đó, miệng lại chảy nước, ha ha.”

“Hừ, lời của người nói giống hệt Hoa Tiểu Ba nói.” Tứ Cửu chửi ra miệng.

Triệu Tử Uy đưa mắt nhìn chòng chọc Hoa Tiểu Ba, hét lớn:” Hoa Tiểu Ba —”

“Uy ca, đệ sẽ không nói những lời đó nữa, tuy nhiên huynh không giống đệ” Hoa Tiểu Ba rất hứng thú.

Trông! Triệu Tử Uy đặc ý nhìn Tứ Cửu, song nhãn phát sáng, thâm trong ý nghĩ:” Trông thế nào? Tất cả lời nói của ta tuyệt đối không giống Hoa Tiểu Ba.”

Tứ Cửu nhìn hần với bộ dạng độc ác, lập tức quay đầu nói:” Nhìn trường đấu, nhìn trường đấu, ai xuất thủ thì giờ xuất thủ, phong phong hoả hoả sấm cử châu.....”

Mẹ, tiểu tử giờ lại ca hát, thật xú khí.

Lạc Thiên đánh với A Mật Y một thời gian. A Mật Y võ học tuy cao, vì võ học Thái Âm giáo thích hợp cho nữ nhân tu luyện, giống như Minh Nguyệt Phong là võ học của nữ nhân. Nhưng đối với Lạc Thiên mà nói, hần đã học hết tất cả võ học của Thái Âm giáo. Môn tối lợi hại của Thái Âm giáo là “ Tuyệt Vực chi quang”. Tuy nhiên “Tuyệt vực chi quang” cần có “ thái âm thánh kiếm” thì mới phát huy hết tác dụng.

Thái âm kiếm do mỗi đại thánh nữ mới có, A Mật Y đã thật sự giao cho Âu Dương Đình Đình.

A Mật Y không có Thái Âm thánh kiếm, thật sự không còn là đối thủ của Lạc Thiên. Lạc Thiên quả là thiên tài học võ, phương diện võ học rất thiện nghệ, có thể có khả năng cùng tổ tiên hần nghị luận, không chỉ võ học mà còn si mê tình cảm, hơn nữa hoàn toàn là ngộ tính của thiên tài. Vì vậy nhiều lúc hần rất giống phụ thân hần Lạc Hùng. Lạc Sơn dưới cửa tuyến có lẽ cảm thấy xấu hổ vì hai phụ tử bọn họ.

Lúc hai người đánh nhau, bảo kiếm trong tay Lạc Thiên liên tiếp bức lui A Mật Y. Kiếm của hần nhanh không thể tả, có thể đồng nhất với tất cả các loại kiếm pháp của các môn phái khác nhau, linh biến nhưng có sức mạnh. Dù A Mật Y võ học học tu vi tuy cao, nhưng cảm thấy vô cùng vất vả.

Lạc Thiên biết tất mỗi chiêu biến hoá của bà ta, nhưng bà ta không thể hiểu được võ kỹ của Lạc Thiên. Hơn nữa, tu vi nội lực rất cao, Lạc Thiên tự hồ so với bà ta hơn hần một tầng.

Tuy nhiên, bà không hiểu, tự nhiên Lạc Thiên có năng lực kích sát bà, vì sao chậm xuất toàn lực đối phó bà, tựa hồ như muốn bức bà vào tuyệt cảnh?

Bà ta không biết từ đâu, Lạc Thiên tự thân kinh lịch võ học Thái Âm giáo. Dù cho hần có quan hệ với Nguyệt Như Sương, hần biết tất cả võ học Thái Âm giáo. Tuy nhiên, hần tịnh không để mắt cảnh giới tối cao của võ học Thái Âm giáo, nhưng từ tay của A Mật Y thi triển, không còn nghi ngờ đó là cảnh giới tối cao của võ học Thái âm giáo.

Hơn nữa, Lạc Thiên tuy có năng lực kích sát A Mật Y, nhưng hần thật sự muốn A Mật Y toàn lực thi triển cực hạn. Nhân vì A Mật y mà chết, hần không khả năng hiểu được cảnh giới tối cao của võ học Thái Âm giáo, cũng không thể lĩnh ngộ được những thứ hần cần.

Toàn bộ cuộc sống của Lạc Thiên, để hấn tìm hiểu vô số võ học tinh vi. Tuy nhiên hấn thật sự không thể để hết tâm trí vào Lôi Kiếp thần đao, cũng không thể biết thân hoài lôi kiếp thần đao là Hoàng Hy Bình.....

Có lẽ do hấn đối đãi Hy Bình nhất thời, nguyên lai sau này cảm thấy không được trọng thị, đến bây giờ dần dần không còn tin đó là nguyên nhân!

Hoàng Hy Bình là người mà Lạc Thiên tuyệt không có khả năng hiểu được. Giống như hấn không thể nhìn qua Lôi Kiếp thần đao.....

“ A Mật Y, ta biết biến hoá của bà. Bà trong mắt ta, bất quá chỉ là tiểu hài tử để chơi đùa. Không thể phủ nhận, bà đùa giỡn rất hay, tuy nhiên, bà có thể dừng lại. Tiếp ta chiêu này “Đại Địa liệt ngân”! chết đi! A Mật Y, thật lãng phí cho bà là một đại tuyệt sắc!”

Kiểm của Lạc Thiên biến đổi bá đạo vô cùng. Đó chính là một chiêu bá đạo của võ học tối cao duy nhất của Đại Địa Minh “Đại địa chi kiếm” vào năm đó. Toàn thân hấn phát ra cương khí tàn bạo, đánh bật tất cả mọi người, không phân biệt địch ta, toàn bộ bị chấn bay. Kiếm trong tay bức xạ một ánh sáng kim sắc, áp đảo ý chí chiến đấu. Một đạo kiếm trên không chém xuống, đường kiếm mạnh vô địch, muốn chém a Mật Y thành hai đoạn.

Cùng thời gian đó, A Mật Y toàn thân phát như nguyệt quang hoa. Kiếm trong tay cũng phát ra quang hoa lạnh lùng. Trong một thời gian ngắn, bà ta không thể chống đỡ một chiêu mạnh bạo của Lạc Thiên, để cho Lạc Thiên có thể tính toán chính xác hành động tiếp theo. Căn bản bà ta không có cơ hội thoái lui, bà ta chỉ có khả năng lựa chọn toàn lực đối kháng, dù cho bà ta hương tiêu ngọc vẫn!

“ Lạc Thiên, vị tất có thể!”

“Chát.....”

“Bùm!”

Trường kiếm A Mật Y thành hai đoạn. Hai người mãnh liệt lao vào nhau, phát ra thanh âm chấn động. Kiếm của bà gãy đoạn tức thì, còn kiếm khí giết người của Lạc Thiên thoái lui ra sau, để lại cho bà ta một con đường sống!

Nhưng, thân ảnh bà vừa thoái lui thì kiếm khí còn lại của Lạc Thiên đã đánh trúng cương khí hộ thân trên người bà ta. Bà ta cảm thấy trước ngực đột nhiên đau đớn, thân hình bị bắn ra khỏi trường giao tranh, đột nhiên bay đi. Thân hình bà va vào tường, đập xuyên qua tường, mất tích phía sau tường

Một loạt âm thanh tiếng chân tranh nhau vang lên, xen lẫn âm thanh tàn sát hỗn tạp!

Lạc Thiên đang thẳng thê tiếp tục đuổi theo, thân hình tiến vào lỗ thủng trên tường. Mọi người không có phản ứng gì, nghe một tiếng kêu kinh ngạc của Lạc Thiên ở bên trong tường. Một âm thanh chấn thiên nổi lên!

“ Bang - ”

“ Bùm!”

Chỉ thấy Lạc Thiên bắn ra ngoài, những mảnh vỡ bức tường bay ra như mưa. Hấn rơi xuống đất thoái lui về sau bốn năm bước cuối cùng đứng lại. Trong nháy mắt ánh lên nét kinh hãi và phần nộ, nhanh chóng nhìn vào lỗ thủng trên tường

Chúng nhân bất thành linh thấy đột biến này, nhiều người ở hai bên dừng ngay chém giết, nhìn vào Lạc Thiên, và nhìn vào lỗ thủng, không biết cao thủ bức thoái Lạc Thiên, có phải phía sau Thái Âm giáo có mai phục?

Lạc Thiên đứng phía sau, chúng nhân có thể thấy y phục bên ngực trái hấn toàn bộ bị đánh nát. Bộ ngực bị cháy đen, giống hấn vừa bị đánh trúng. Lúc này bên tay hấn có tiếng truyền âm của Lạc Hùng:”Nhi tử, phát sinh tình huống gì?”

Lúc này, tại lỗ thủng xuất hiện một người mà không phải là hai người. Một nam nhân tay trái ôm một nữ nhân, đó là Hy Bình và A Mật Y!

Toàn trường chấn động!

Tay phải của Hy Bình bị chính kinh khí của mình làm cho run rẩy, cơ nhục trên tay giống như cân long (bắp thịt rồng) giần dữ mãnh liệt. Tay trái của chàng bắn ra đầy máu, nhưng tốc độ chảy máu dần dần giảm xuống, nhìn giống như tay trái chàng bị kiếm của Lạc Thiên chém trúng

Một kiếm đó gần như chém đứt xương tay của chàng!

Nhưng tay trái thụ thương của hắn vẫn khẩn cấp ôm A Mật Y. Từ từ đi ra, tiếng bước chân rất nặng nề, song nhãn của xuất ra ánh sáng tà dị, sớm đã nhìn toàn trường, sau lạnh lùng nhìn vào Lạc Thiên, không nói một lời.

Cương khí của A Mật Y bị Lạc Thiên kích trúng, tuy nhiên bên ngoài không thấy thụ thương gì. Nhưng trước ngực cảm thấy như bị kiếm phân thành hai mảnh, có lẽ bà ta rất đau. Bà ta nhìn Lạc Thiên nhảy qua tường, nghĩ mình sẽ chết. Tuy nhiên thân thể bà thành linh bị một người ôm cứng và bay ngược lại, cùng thời gian này, bà ta nghe một tiếng sấm sét, điện quang hoả thạch đầy không gian, một quyền đầu mạnh mẽ đánh tới Lạc Thiên

Bà ta quay mặt lại, ngược đầu lên nhìn, hoa mắt lên – Khiếu Thiên?!

Trong lúc bà mê mang, bà ta hoàn toàn tưởng Hy Bình là Lâm Khiếu Thiên, vô lực nép vào lòng hắn. Bà ta trực tiếp ôm lấy hắn, yên lặng dựa nép vào lòng hắn. Có lẽ trong thời khắc này, bà ta ảo tưởng Hy Bình là Lâm Khiếu Thiên, đó là một cảm giác tin cậy tuyệt đối.

Có lẽ, Lâm Khiếu Thiên không cho bà ta là tình nhân của ông ấy, nhưng bà ta nhất mực yêu ông ấy. Vào thời khắc này, Hy Bình làm hiện thực trong bà ta lu mờ, làm bà ta mê mang nhất là bộ ngực và cái khuỷu tay mạnh mẽ. Hắn tạo cho bà ta sự tin tưởng, làm bà ta nhớ lại trên thế nhân này bà và Lâm Khiếu Thiên có một mối quan hệ. A Mật Y là tình nhân của Lâm Khiếu Thiên.

Tuy nhiên, bà ta là thật sự tình nhân của ai?

Bà ta không cần biết. Hiện tại chỉ biết bộ ngực này là nơi an toàn, bất luận là ai, nhưng bà ta đã gặp được!

Trước mặt chúng nhân, bà ta không còn rơi nước mắt từ đôi mắt đẹp

192. Chương 191: Tứ Đoá Úc Kim

Những cường nhân võ Lâm tứ đại thế gia hùng dũng vượt qua đám đông tiến về Hy Bình, không cần biết địch ta, đem những võ sĩ đang đứng của hai bên ném ra ngoài.

Quả nhiên đám cường nhân võ lại này cũng chẳng màn đạo lý.

“Tỷ phu, tay của người chảy rất nhiều máu, đúng vậy không? Hoa Tiểu Ba hấp tấp hỏi.

Hy Bình bị mọi người bao quanh, nhìn mặt từng người, sát khí trên mặt hắn và nét tà mị trong mắt dần dần tiêu tan, khôi phục lại thần sắc.” Việc của ta không thể đứng trước mọi người nói được.”

“Đó là, đó là” Tứ Cửu cười.

Hoa Tiểu Ba gấp gáp:” Tỷ phu, đệ sẽ giúp huynh.”

“Không cần thiết, một hồi máu sẽ ngừng chảy. Máu của ta không thích chảy rộng khắp nơi”

Mọi người mắt mở trừng trừng: không thích chảy rộng ra khắp nơi? Câu nói này từ đâu có, thật là điên!

“Hoàng Hy Bình, ngươi nói thế là có ý gì?” Lạc Thiên hét lên.

Hoa Tiểu Ba và Tứ Cửu ngay lập tức tránh Hy Bình ra, để cho Hy Bình tiếp Lạc Thiên. Nhưng Hy Bình không nói lời nào, chỉ đưa đầu quay lại A Mật Y nói:” Có thể tháo khóa ở chân của ta ra không? Ta như thế này, với bộ dạng này mọi người nhìn thấy thật mất mặt.”

Tai của A Mật Y nghe tiếng chàng nói thì nóng dần lên, tâm hồn kinh động, liền mở song nhãn, thân hình đứng lên, liền hỏi:” Ngươi không phải Khiếu Thiên?”

Hy Bình trả lời:” Bà sớm biết là không phải rồi.”

A Mật Y khuôn mặt đẹp như thiếu nữ thoáng hồng, nhẹ nhẹ phản kháng:” Ta không biết....”

“Hoàng Hy Bình” Lạc Thiên hét lên.” Người hãy giải thích cho ta!”

Hy Bình nhìn hẩn rồi nói:” Ta vừa thoát khỏi vòng lao lý, tiểu tử ngươi lấy kiếm đánh ta liền. Ta nghĩ tiểu tử ngươi muốn thuận lợi lấy cái mạng này của ta. Tuy nhiên cho người biết một quyền.. May mắn là ta cho người một quyền là đánh người bay, hơn nữa nếu người muốn tiếp tục, người không thể đánh ta thành đoạn phải không? Mẹ nó ta không cần giải thích cho người, sao người làm ta kẹt ở đây? Có ý tứ gì? Ý đó là....”

Hoàng Sơn thôn đệ nhất thiên tài, cuối cùng thì hẩn cũng khô lại bản sắc vô lại, mạnh mẽ.

“ Nhi tử, gọi tất cả đình thủ , tình thế hiện tại, đối với chúng ta không có ích, đợi sau này nói lại.” Lạc Thiên tiếng truyền âm của Lạc Hùng. Lạc Thiên đứng yên quát to:” Dừng tay”.

Sau tiếng hét của hẩn, quả nhiên hầu hết mọi người thoái lui. Mọi người của Thái Âm giáo cũng không tuy kích, chỉ có một số lúc khẩn yếu vô phương đình thủ, vẫn phải tiếp tục đấu nếu dừng tay, thì phải nhanh chóng giao sinh mệnh cho diêm la lão tử. Không thể dừng tay được, hai người phải có một người chết, phải tiếp tục đánh, thật là ngu ngốc!

Theo thứ tự trở về trận tuyến của mình, hiện trường rất an tĩnh, khả năng vì lúc trước máu nóng sôi động trong người toàn bộ lắng xuống?

Sau trận bạo phong vũ thì bình lặng, đó chỉ câu nói chân thực.

“ Ta không có chìa khoá.” A Mật Y nép trong lòng Hy Bình nhỏ nhẹ nói. Bà ta không nghĩ phải ra khỏi lòng Hy Bình, hoàn toàn không che giấu cảm giác này?

“ Tiểu Ba, đưa đao cho huynh!”

Hoa Tiểu Ba nói:” Tỷ phu, để đệ, tay huynh đang ôm mỹ nữ, làm sao huynh làm được việc quá độ như thế?”

Nói thế, hẩn nâng đao lên:” Tỷ phu, mở hai chân ra, đệ muốn chặt!”

Song cước của Hy Bình phân khai, Hoa Tiểu Ba ngồi xuống, đưa đao chuẩn bị chém xuống....

“ Cẩn thận, không được chém vào bảo bối của ta!”

“ Không cần quan tâm” Hoa Tiểu Ba như không nghe, rồi hẩn một đao chém xuống, “tranh” một tiếng, ngây dại, do thô thiết liên đột nhiên không gãy? Mẻ một miếng cũng không có? Hoa Tiểu Ba hẩn không thể ngờ? Chém tiếp....

“ Người đừng lãng phí khí lực, cây đao mục nát của người không thể chém gãy.” Thanh âm của Âu Dương Đình Đình vang lên. Hoa Tiểu Ba nhìn lên, ngây dại, Âu Dương Đình Đình đúng là vô địch đại mỹ nhân, hiện giờ đột nhiên nét xuân trên mi, thể hiện phong vận đầy đủ, mỹ hoặc thể nhân.

“Đó là điều tất yếu” Hy Bình đưa tay phải về phía Hoa Tiểu Ba, nói:” Tiểu Ba, đưa đao cho huynh!”

Hoa Tiểu Ba liền đưa đao cho hẩn. Tay phải hẩn cầm đao, mũi đao chỉ xuống dưới, để cập trước ngực. Đao đột nhiên phát ra hỏa hồng chi quang, có ẩn ước tiếng sấm bên trong. Thân đao tự nhiên hỏa diễm bốc cháy. Tay phải của hẩn mãnh liệt chém xuống, miêng hét một tiếng:” Ra”.

Tiếng sấm tiêu tan, thân đao vẫn như cũ, chỉ có liệt dương chân đao cắm xuống đất, còn thiết liên dĩ nhiên tách làm hai đoạn!

“ Có thấy lõi đình của ta mãnh mẽ không? Hy Bình nhìn Âu Dương Đình Đình.

Âu Dương Đình Đình chòng chọc vào A Mật Y trong lòng chàng, một hồi mới nói:” Người chuyện gì mà ôm sư phụ của ta?”

A Mật Y nghe đệ tự nói câu đó, mãnh liệt đẩy ra. Hy Bình cố ý thả bà ra, bà tiện thể đứng qua một bên, cảm giác trong đầu có điểm mơ hồ, thân hình run rẩy. Lý Ngọc và Minh Ngọc lập tức đi tới, nâng đỡ bà, Minh Ngọc nói:” Tỷ tỷ, tỷ bị thương à?”

A Mật Y đáp:” Điều dưỡng một lúc sẽ khỏi”

“ Sư phụ, người bị thương à?” Âu Dương Đình Đình phảng phất nhận biết chuyện gì xảy ra, lo lắng cho sư phụ mình, lập tức tiến lại, nhìn thấy mặt của A Mật Y trắng bệch, tiên thể nói:” Sư phụ, ai đã thương người? Đình Đình sẽ báo thù cho người!”

A Mật Y cười khổ:” Con không phải là địch thủ của hần..... Sư phụ có thể còn mạng gặp con, cũng cảm ơn con không giết Hoàng Hy Bình, chính Hoàng Hy Bình cứu ta.”

Âu Dương Đình Đình cúi đầu lí nhí:” Kỳ thực con không muốn giết hần, nhưng không thể không giết hần, hần.....”

“ Hoàng Hy Bình, người đứng đó, có phải người của võ lâm tứ đại thế gia đã theo Thái Âm giáo rồi không?” Lạc Thiên sắp xếp lại mọi chuyện, rất miễn cảm với vấn đề tứ đại gia tộc này.

“ Tại sao không gộp thêm Cai bang vào?” Tứ Cửu bắt mẫn.

Triệu Tử Hào nói:” Lạc Thiên, người nói chuyện hơi thái quá rồi đó?”

Lạc Thiên lạnh lùng cười:” Nhìn lại tình hình hiện tại, không có ai đại diện.”

Lúc này Lăng Vô Tâm bên cạnh hần tiến lên, đi đến bên Âu Dương Đình Đình, hữu lễ cực kỳ:” Thỉnh phương danh của cô nương?”

Mẹ nó, vậy cũng đến, Lăng vô Tâm thật đa tình, phong lưu

“ Sư huynh, lúc này không phải thời gian săn gái.” Lạc Thiên không ngại nói thẳng.

Lăng Vô Tâm nghe được, đôi mắt rực lên như thiêu đốt, không nói gì, làm thỉnh rồi khỏi Âu Dương Đình Đình, làm thỉnh rồi đi, không chào hỏi Lạc Thiên sư đệ hần một tiếng. Chính là tính cách của hần.

Hoàng Đại Hải nói:” Tùy người muốn nói gì, nếu chúng ta là ma đạo, mặc dù thả một con ngựa tốt hơn, toàn lời nói nhảm, người có mệt không?”

Hy Bình vỗ vai hần một cái, cười cười:” Đại Hải, thật tốt, huynh ủng hộ đệ. Hần đe dọa, huynh sẽ đánh hần chạy về, huynh là quyền vương bất bại mà phải không? Mẹ nó, huynh mà không đi ra, hần bao vây hết mọi người. Huynh ra rồi, một mình hần lấy kiếm đâm huynh. Nếu huynh không cùng hần lập một trường đấu, thì huynh không phải là Hoàng Hy Bình? Hãy xem, tên Lăng đâm côn cũng bỏ hần.”

“ Chàng nói công tử là đâm côn?” Đỗ Quyên kinh ngạc.

“ Không phải à?”

Tứ Cửu khẳng định:” Chính xác, chính từ miệng hần nói ra, mùi vị rất khác biệt.”

Lạc Thiên hít vào ngực một hơi ngọt ngào, với ngữ khí bình tĩnh:” Người có thái độ này, cùng lập trường với Thái Âm giáo, hoặc cùng lập trường với võ lâm trung nguyên?”

Hiện trường trầm tĩnh như tuyết mùa đông, tất cả mọi người yên lặng chờ đợi.

“ Thiếu Minh chủ, không hay rồi, có người tấn công Bắc Lăng trang.....” một Đại Địa Minh võ sĩ cấp tốc chạy tới.

“ Chuyện gì?” Lạc Thiên kinh hãi, hỏi:” Ai vậy? Tình huống như thế nào?”

Đại Địa võ sĩ trả lời:” Dẫn đầu là một thiếu nữ trẻ rất đẹp, cô ta nói, bọn họ là phục cừu chi xà!”

“ Phục cừu chi xà?” Lạc Thiên thì thầm nói, bên tai nghe tiếng truyền âm của Lạc Hùng:” Nhi tử, ta trở về đây, hãy tháo bỏ bao vây. Quyền đại ca đang ở Bắc Lăng trang, ta tạm thời không muốn người bị gì.”

Lúc thanh âm của ông tan biến, Lạc Thiên cảm thấy tốt nhất là rời xa chỗ này.

Lạc Thiên chỉnh lại thần sắc, không cần biết cảm tưởng mọi người ra sao, mở miệng nói:” Hôm nay ngừng tại đây, trước hết chúng ta trở về ứng cứu, nhanh chóng trở về Bắc Lăng trang.”

Hy Bình cùng mọi người của Võ lâm tứ đại thế gia đường hoàng được thỉnh nhập quả phụ ốc. Lúc đầu mọi người muốn tiến nhập, bọn họ không cho phép vào, hiện giờ thì lại thỉnh vào, thật là một thay đổi to lớn.

Cùm chân của Hy Bình tự nhiên phải dùng chìa khoá mở ra, nhưng Âu Dương Đình Đình phát thệ lần sau sẽ khoá hãn thật chắc chắn. Tuy nhiên thiên tài rất thích tự do, nàng có thể khoá hãn lại được không?

“ Thật đa tạ người đã cứu ta” A Mật Y quyết định.

Hy Bình cố ý nói:” Bà định lấy gì đa tạ ta?”

“ Ta không nghĩ”

“ Hay thật! Ta giúp bà, ta nghĩ, hắc hắc, đem thân đền đáp thế nào?” Hắc hắc, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân không đem thân đền đáp à?

A Mật y mặt đỏ hồng, thần sắc trên mặt biến đổi, như muốn nói, đồ đệ bà kinh ngạc khai khẩu chữ lớn:” Người là dân tộc, lúc nào cũng không thay đổi bản sắc, đem thân đền đáp? Người giảng giải thử coi.”

“ Có chuyện gì cần giảng giải chứ. Đối với mỹ nữ, nam nhân không cần đặt yêu cầu gì, rõ ràng là khuất phục. Ta làm, không phải là ta khuyết đức, kỳ thực là chuyện bình thường, hơn nữa ai lại nguyện ý đỡ một kiếm chứ? Nàng không thấy huyết nhục của ta chảy ra. Này này, nàng nhìn đi, nhìn kỹ vào!” Hy Bình đưa tay trái ra trước mặt Âu Dương Đình Đình, “Nhìn thấy chưa? Cái giá phải trả đây này.”

A Mật Y nói:” Người yêu cầu thái quá, thứ cho ta không tiếp thu.”

Hy Bình mỉm cười:” Chỉ là tình nhân của ta được không?”

“ Hoàng Hy Bình, người dám trước mặt sư phụ ta nói ra câu đó, ta phải giết người.” Âu Dương Đình Đình giận dữ hét lên.

“ Ta không phải nói với nàng? Nói lại, tuy sư phụ nàng trông rất trẻ, nhưng thật sự đã già không còn trẻ, nên tìm kiếm một nam nhân? Hơn nữa, không thấy bà ta nép vào lòng ta một thời gian rất thoải mái sao?”

A Mật Y không lấy một điểm nhỏ thanh lịch nào như mọi người biết, không muốn cả thế giới biết được bà nép vào lòng hãn vậy? Ái, thật xấu hổ!

Bà phảng phất trở về thời thiếu nữ.....

“ Người....” Âu Dương Đình Đình mặt đỏ hồng, thỉnh thoảng nắm lấy tay trái Hy Bình kéo đi, “ Người đi với ta, ta cần nói với người một câu. Người là dân tộc, nói chuyện không sạch sẽ!

“ A a, âu Dương Đình Đình, đừng nắm chặt tay ta, ta rất đau. Oa oa đau quá, Lạc Thiên thật ác, nhất định phải chém ta bằng được.....”

Hy Bình cực kỳ không nguyện ý bị Âu Dương Đình Đình kéo đi. Âu Dương Đình Đình kéo hãn về tấm thất của nàng.

“ Nàng kéo ta về đây có chuyện gì? Đây là phòng của nàng? Mẹ nó mùi rất thơm!” Ngửi mùi.... Hy Bình mãnh liệt hít vào mũi, giống như bị nước mũi nhanh chóng chạy xuống, thật không hay chút nào.

Âu Dương Đình Đình buồn rầu:” Chàng giống như con chó đói ngửi lung tung!”

Hy Bình nói:” Bị nàng nhốt trong địa lao ảm thấp u ám một thời gian dài, có bị thương phong cảm mạo cũng là chuyện thường.”

“ Chuyện thường? Thiếp biết chàng có một điều không phải chuyện thường.”

Mông của Hy Bình ngồi trên giường của nàng, hãn nói lớn: “Ta không muốn làm trên giường nàng, mông của ta rất dơ bẩn.”

“ Thiếp không nhìn!”

“ Nàng đương nhiên không nhìn, có người nào nhìn mông của chính mình chứ?” Âu Dương Đình Đình bị hấn làm cho điên cuồng.

Hy Bình nghiêng mình nằm xuống, hài trên hai chân cũng không tháo ra, lăn qua lăn lại trên giường. Mất rối loạn cực kỳ.

Âu Dương đình Đình thở ra, không tranh cãi với hấn chuyện gì, dên bên cùng ngồi xuống giường, nói:” Chàng không được phép có chủ ý với sư phụ thiếp”

“ Vì sao vậy?”

“ Vì sư phụ thiếp lớn hơn chàng rất nhiều”

“ Nàng chỉ vì tuổi tác?”

“ Đương nhiên.”

“ Đó đâu phải là vấn đề. Ta có rất nhiều nữ nhân lớn hơn ta rất nhiều, như là Hoa Lôi. Với nàng ấy ta giống như đứa bé ôm, để ta cho đi ngoài, hiện giờ không phải là nữ nhân của ta à?”

“ Chàng..... Chàng khi phụ thiếp, ô ô!” Âu Dương Dương Đình đột nhiên khóc lên, giống như lá màu vàng đột nhiên biến thành màu xanh. Đồng thời làm mọi người kinh sợ, không thể nào hiểu nổi.

Hy Bình ngồi lên, nghi hoặc:” Tại sao nàng khóc?”

“ Do chàng có nhiều nữ nhân”

Hy Bình nói:” Thì ta thật nói có nhiều hơn một, ta là người có nhiều mị lực, hắc hắc.”

“ Nhưng chàng tuyệt đối không thể làm với sư phụ thiếp!”

Âu Dương Đình Đình vừa khóc vừa nói.

“Nuàng không nghĩ ta lúc này trở thành tình nhân thay thế của sư phụ của nàng à?”

Âu Dương Đình Đình vừa lao nước mắt vừa nói:” Chàng không phải Lâm Khiếu Thiên, Lâm Khiếu Thiên không phải là tình nhân của sư phụ thiếp. Nhưng chàng, trước mặt mọi người lại ôm sư phụ thiếp? Sau này thiếp biết gọi như thế nào?”

“ Nàng sau này?” Hy Bình không tin vào tai mình nữa. Sau này nàng với hấn có quan hệ gì? Tạm thời không có.

“ Chàng đối với thiếp có một loại sự việc, thiếp cũng có thể lấy chồng mà? Sư phụ đã nói, thân thể nữ nhân chỉ để nam nhân của mình nhìn thấy thôi. Nhưng chàng không chỉ thấy thân thể của thiếp mà còn đối với thiếp động tay động chân.....”

“ Nhưng, lúc trước nàng đã nói khác, thánh nữ Thái Âm giáo không muốn cũng phải độc thân mà?”

Âu Dương Đình Đình đột nhiên chuyển thân:” Nữ nhân sinh ra là để lấy chồng, ai nói muốn độc thân chứ?”

“ Giống như nàng nói đó”

“ Thiếp không nói, chàng là tử dân tộc, tự nhiên biết thánh nữ muốn bảo trì thánh khiết, vì sao đối với thiếp làm những chuyện như vậy? Thiếp có còn gì thánh khiết nữa không? Có thể làm thánh nữ nữa không?” Đột nhiên Âu Dương Đình Đình nói ra những lời tự trách vấn mình, làm Hy Bình hoảng sợ run rẩy, hấn e ngại thật sự nói:” Ta không thể chống đỡ nổi.”

Chà, giống như bị nữ nhân cướp đoạt vậy?

Âu Dương Đình Đình đánh hấn một quyền:” Không được phô bày cái bộ ác độc ấy? Nói, chàng không được trơ tráo có chủ ý với sư phụ của thiếp?”

“ Trơ tráo, cái gì không trơ tráo?” Hy Bình bắt đầu trơ trên, trên đầu cây đao đã tự sắc, cây đao này đã đầy đủ sức sống.

“ Toan tính, trái lại sư phụ thiếp không có thích tiểu mao đầu không?”

Hy Bình không sáng khoái, oa oa phản đối:” Nàng nói ta là tiểu mao đầu à? Lúc trước nàng không phải hoảng sợ muốn chết sao? Nói nữa, ta cũng rất lớn, tiến vào chỗ đau đến chết. Hô hô, không được cần ta!”

Âu Dương Đình Đình điên cuồng mở miệng cắn Hy Bình. Hắn nói những lời này làm nàng không còn mặt mũi nào nhìn người. Hắn ôm lấy nàng, nàng vẫn tiếp tục cắn, nép vào ngực chàng, u u nói:” Thiếp thích chàng -”

“A”

“Chàng nếu cùng với sư phụ thiếp, thì thiếp biết phải làm sao? Chàng không hiểu ý thiếp à? Trong những nữ nhân của chàng, không có ai có hoàn cảnh giống thiếp à?”

“Nàng rất kiêu ngạo!” Hy Bình cười cười, dịu dàng nhìn nàng, thấy nàng rất ôn nhu.

“Đúng là sự thật”

Hy Bình nói: “Có lẽ nàng nói thật, nhưng ta rất yêu bọn họ, không cần biết trong bọn họ có hay không có nàng. Ta không thể vì nàng mà từ bỏ bọn họ”

“Thiếp có nói là chàng từ bỏ bọn họ đâu?”

“Nàng không ghen tỵ à?”

“Tất cả không có!”

“Nói dối”. Hy Bình bóp chặt đầu mũi của nàng, đến bên tai nàng thì thầm:” Nàng hãy nói cho ta vì sao nàng thích ta? Phải vì muốn tiếp tục giết chết ta, nàng mới thấy hạnh phúc. Thành linh nói ra lời nói này, ta không thể tiếp thụ.”

“Chàng là nam nhân đầu tiên mà thiếp tiếp xúc.”

“Chỉ đơn giản vậy sao?”

“Chàng nghĩ phải là gì mới phức tạp?”

“Ta không hoà nhập với nàng, để nàng tiếp xúc nhiều nam nhân trước. Nhìn nàng thích nam nhân khác, hơn nữa sau đó nàng kết hợp với nam nhân khác, cũng rất thích. Ta không còn nợ nữa phải không?”

“Chàng không hoà nhập với thiếp? Chàng hiện tại đang ôm ai?” Âu Dương Đình Đình bất mãn, gãi dâm tặc này mở mắt ra là nói dối.

Hy Bình cười cười, ôm nàng đến bên giường, tiếp nài nỉ nàng ngay trên giường:” Ta rất hấp dẫn à?”

“Vâng”

“Lăng Vô Tâm nhìn cũng hấp dẫn, sao nàng không thích hắn?”

“Ai?” Âu Dương Đình Đình không hiểu.

“Lúc trước nàng nói chỉ đón chào mỹ nam tử.”

“Hắn nha? Hắn rất hấp dẫn, nhưng, có liên quan gì tới thiếp? Thiếp không cần biết tới hắn, nhưng cũng, thiếp cảm thấy.....”

Hy Bình nhìn nàng không nói tiếp nên hỏi:” Nàng cảm thấy cái gì?”

Âu Dương Đình Đình mặt đỏ hồng:” Chàng không cần khẩn trương, thủ trào của chàng đã làm thiếp đau chỗ đó.” Nàng nhìn chòng chọc vào ma trào của Hy Bình đang đặt trên ngọc phong của nàng, e thẹn vô cùng.

“A, ta sẽ nhẹ nhàng, phải nhẹ nhàng cho tốt..... Ta sẽ cố ý phục cho nàng được không vậy?” Hy Bình háo hức kiến nghị.

“Không được.”

“Thật sớm thất vọng! Lời nói của nàng nói lúc trước, tâm tình của ta rất tốt, không tức giận đối với nàng” đúng, giờ rất tức giận, có thể dùng bạo lực, khi nghĩ đến thời gian bị giam.

Ấu Dương Đình Đình nhỏ nhẹ:” Thiếp cảm thấy chàng có thể hấp dẫn sáng ngang với Lãnh vô Tâm. Hơn nữa, thiếp thích chính là chàng, vì chàng rất xấu, xấu đến nỗi tất cả mọi người không cự tuyệt chàng. Thiếp nghĩ, sau khi chàng đối xử thiếp như vậy ở trong dòng sông thiếp rất thích. Có một loại cảm giác, lúc đó thiếp không biết nên rất hận, có thể là hận, thúc đẩy nữ nhân yêu, chàng nói có đúng không?”

Hy Bình không đáp:” Nàng hỏi ta? Ta không phải là nữ nhân, biết gì mà nói?”

“ Chàng.....”

Hy Bình không để nàng nói, hắt hôn vào miệng nàng. Miệng của nàng rất là ngọt ngào và mềm mại, tuyệt không thích hợp để nàng nói những lời nhẩn tâm. Thời khắc này, trái tim của nàng rất mềm yếu và có thể rất ngọt ngào.

“ Không cần hỏi ta hay tự hỏi về vấn đề này, cảm giác có thể mất đi. Ta luôn luôn là xấu xa, nếu như nàng cảm thấy ta xấu xa, thì làm cho trái tim nàng rung động. Sau này nàng hoà hợp cùng ta, ta đối với nàng là một kẻ xấu suốt đời. Đó là lời thề của dân tộc!”

“Uhm, chàng có thể hôn thiếp lần nữa?”

Hy Bình vui mừng:” Đương nhiên là có thể. Nếu nàng để ta tiến nhập vào nàng, ta rất sướng sướng được làm việc đó.”

“ Cũng vào lúc này!”

“ Ngay bây giờ, nàng và sư phụ nàng nghỉ ngơi trên giường, đợi ta tiến nhập. A a, đó mới gọi là hoàn mỹ, cảnh tượng tốt đẹp đó có thể hình dung, có gì không gọi được chứ? Oh, ta nghĩ có thể gọi là lớn nhỏ đều ăn cả, thì sao?”

Ấu Dương Đình Đình đá lén chàng một cước, giận dữ:” Chàng muốn làm với sư phụ không làm với thiếp. Nếu chàng quên sư phụ thiếp, hai người kia chàng có thể chọn một, không được quá tham lam.”

“ Ta thì tham lam, ta muốn cả hai. Trước ta đáp ứng nàng, hôn nàng đến thiên hôn địa ám, để môi nàng phồng to kết hợp với uống nước mới thành vấn đề.....”

“Ái da.....a....”

Có một tiếng la lên, đồng thời có ba tiếng kinh ngạc hô lên.

Lúc này Hy Bình đang chuẩn bị cho đỉnh thương nhập động, hai thân thể loã lồ đang đưa đầu nhìn nhau. Do cánh cửa mở lớn, A Mật Y và Lý Ngọc và Minh Ngọc đứng ngoài cửa, mắt trừng trừng miệng há rộng nhìn chòng chọc vào hai thân thể loã lồ trên giường, phảng phất như bị điểm huyết.

Nguyên lai Hy Bình không nghĩ hoàn thành việc này, có thể nàng và Ấu Dương đình Đình vẫn hồ đồ hôn nhau. Nhưng Ấu Dương Đình Đình thành linh cự tuyệt hẳn, hai người vẫn tiếp tục hôn, không thận trọng, thành linh tất cả y phục trên người đều cởi ra, không biết ai cởi cho ai không?

Nhưng khi bọn họ đi vào, chính là cửa đã được mở. Không có ai chuẩn bị cho sự kiện xấu này, không khoá cửa có thể là chuyện thường. Cũng như tình huống bây giờ, Ấu Dương Đình Đình không nghĩ phải đóng cửa, Hy Bình đương nhiên không nghĩ đến chuyện đó.

Sau khi A Mật Y đưa tiễn mọi người vô lâm tứ đại thế gia, tới trông đồ đệ của bà, cũng muốn gõ cửa, có thể khinh suất, đột nhiên cửa mở!

“ Các người, sao không đóng cửa?” A Mật Y trách cứ nói, mặt bà đỏ hồng lên.

Lý Ngọc, Minh Ngọc mặt như bị che phủ, chuyển thân ra ngoài, nhưng tim thì đập loạn không ngừng. Bọn họ đã hơn bốn mươi tuổi, thật sự lần đầu nhìn thấy sự việc này? Không thể không xấu hổ?

“ Sư phụ?” Ấu Dương Đình Đình lập tức lấy tay che lại thân hình. Mặt bắt đầu chuyển sang hồng, nàng trông đợi mình và dân tộc đó dự định làm chuyện hồ đồ gì? May mắn là sư phụ đến sớm, hơn nữa chính mình trao cho chàng.....

A Mật Y nói:” Các người mặc quần áo vào, nhanh chóng đi ra.”

Bà liền đóng cửa lại, Hy Bình nhảy xuống giường, thân thể trắng kiện đầy nam tính hiện ra tà mị vô cùng. A Mật Y trở mắt kinh ngạc tại chỗ, khi bà ta tỉnh lại, Hy Bình đã kéo bà vào trong phòng, trong khi thuận tiện hai tay cùng mang theo bên thân Lý Ngọc Minh Ngọc, lập tức mãnh liệt ôm bọn họ vào phòng. Sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, đứng ở sau cửa, nhìn chòng chọc vào ba mỹ phụ xinh đẹp, nói:” Bây giờ các người thật sự bị bắt rồi.”

Ba nữ nhân vô tình nhìn thấy kiên đỉnh to lớn của hắn, thật sự tỏ ra e thẹn và bẽn lẽn, cũng có thể kinh ngạc vô cùng: nam nhân nào có một cái giống như vậy? Sao không dọa chết người được, chỉ có Đinh Đinh là không e sợ!

“ Bọn họ đi rồi à?” Hy Bình hỏi.

Hắn cẩn thận nhìn Lý Ngọc và Minh Ngọc, cả hai người này đều rất xinh đẹp, chỉ là không thể phân biệt họ ai đặc sắc hơn. Và bọn họ có cùng danh tự, Lý Ngọc trông có cảm giác âu sầu, Minh Ngọc thì rực rỡ chiếu sáng. Lý ngọc thì cười buồn, Minh Ngọc thì phong mãn tính cảm.

A Mật y trấn tĩnh lại, đáp:” Bọn họ đều đã đi rồi, nhờ ta vào thông báo cho người, nếu đã xong việc ở đây, lập tức trở về.”

“ Sao mọi người không đợi gặp mặt ta?”

“ Bọn họ nói, người có thể phải trải qua một thời gian rất dài, lúc đó ta không hiểu, giờ thì hiểu” A Mật Y xấu hổ không thể nói hết câu hoàn chỉnh.

Minh Ngọc yêu cầu:” Người có thể trước tiên mặc lại quần áo không?”

Hy Bình nhìn bà ta, mỉm cười:” Ta nhất thời không tìm thấy y phục ở đâu? Giống như bị Âu Dương Đinh Đinh xé nát rồi, nàng ta cố gắng cường gian ta, ha ha!”

“ Hoàng Hy Bình, tử dâm tặc, chàng thật trơ trên!” Âu Dương Đinh Đinh trên giường thịnh nộ quát.

Hy Bình không lý tới nàng, không quan tâm đến cuồng trào của nàng, tiếp tục hỏi:” Các người ai là quả phụ?”

Lý Ngọc đỏ mặt đáp:” Chính ta.”

“À, lúc trước sao bà không đến sống với chúng ta. Chúng ta đang ở phía sau Lạc Thiên tiểu tử đó?” Hy Bình trước tiên sỉ nhục nói.

Lý Ngọc cúi mặt, nhỏ nhẹ:” Ta vì chuyện gì muốn gặp người?”

Hy Bình lóng ngóng: nữ nhân nói như vậy là như thế nào?

Hắn nhìn qua A Mật Y rồi nói:” ta đã cứu bà, bà không có khả năng đem thân đền đáp. Sau này, không biết dùng phương thức gì báo ân?”

Người nói, thi ân bất đồ báo, tiểu tử này thi ân, tất cả thời gian đều nghĩ tới người báo ân như thế nào, ai không bội phục da mặt của hắn, đặt biệt là da mặt rất mềm mại như mặt nữ nhân, da mặt của hắn là siêu nhân nhất đẳng, không ai sánh bằng.

“ Phương thức gì?” A Mật Y hạ thấp đầu, không muốn nhìn hắn. Trong phòng, dám đưa mắt nhìn hắn chỉ có Âu Dương Đinh Đinh.

Hy Bình đáp:” Bà không thể ngượng nghịu, chỉ để người khác ngượng nghịu à?”

“ Nhất định muốn báo ân?”

“ Đương nhiên, hơn nữa ta cứu bà để làm, ta không thể cùng với bà được rồi.”

“ Hoàng Hy Bình” A Mật Y đột nhiên giận dữ, khuôn mặt đẹp trở nên đỏ bừng, độc ác nhìn Hy Bình, sau đó than một tiếng dài, ngữ khí bình tĩnh lại:” Muốn ta báo ân như thế nào? Người cứ nói, ta không muốn làm người giống như người!”

“ Ta là loại người gì? Tri ân đồ báo, thông minh đạt lý.”

Âu Dương Đình Đình giúp nói lại:” sư phụ, đừng lý tới chàng, để con giúp thầy giáo huấn chàng.”

Nàng muốn giáo huấn thế nào đối với Hy Bình chỉ có thể nói riêng, thỉnh linh mở miệng cuồng ngôn?

Hy Bình không quan tâm:” Âu Dương Đình Đình, hiện tại nàng không quên là không thể cử động à. Ta không e sợ nàng, nàng tức tối, tất cả là do nàng.”

“ Chàng..... ô ô, tử dân tặc, cũng khi phụ thiếp!” Âu Dương Đình đình gục đầu khóc, thật sự không biết ở tình trạng nào?

A Mật y nói:” Người nói, muốn ta báo ân như thế nào? Ta báo xong người phải rời khỏi.” Bà ta hạ lệnh trực khách, Hoàng Hy Bình chính xác độc ác thái quá. Hắn không gì là người tốt, đột nhiên lấy ân hiếp người vào thời khắc này điểm nhỏ nào trên thân thể cũng không biết liêm sỉ trước mọi người. Thật không thể tưởng được trên thế giới có loại người này? Lúc trước cũng tốt

“ Ta muốn hai nữ nhân bên cạnh bà đem thân đền đáp như thế nào? Đặc biệt là nàng ta” Hy Bình chỉ Lý Ngọc,” Ta nhất định muốn.”

“A” tiếng kinh hô đầy phòng.

Âu Dương Đình Đình quần cái chăn bông đi tới, mắng:” Hoàng Hy Bình, sao chàng đột nhiên nói ra lời này? Chàng không phải người phải không? Chàng..... chàng muốn thiếp có kết quả như thế nào?”

Chúng nữ nhìn nàng, ai cũng bất thỉnh linh có đột biến, bọn họ nhìn nơi riêng tư ẩm ướt có vùng đen bao quanh của Âu Dương Đình Đình nhân tình của bọn họ đổ đầy mồ hôi: Tân thánh nữ thái Âm giáo danh dự không còn nữa!

Hy Bình thuận tay ôm nàng, không cần nghĩ dứt khoát:” Nàng đã nói trừ sư phụ nàng, ta muốn ai cũng được, nàng quên rồi sao?”

Âu Dương Đình Đình choang váng, nàng lúc này Hy Bình hý lộng mơ hồ, tự nói ra lời đó, nàng không thể nhớ nổi.

Lý Ngọc đột nhiên trả lời:” Ta đáp ứng người”

A Mật Y kinh hãi:” Lý Ngọc?”

Lý Ngọc bình tĩnh đáp:” Tỷ tỷ, lúc trước muội rất thích Lâm Khiếu Thiên, nhưng giờ muội biết không có hy vọng với chàng. Sau này phải tìm một nam nhân, nhân vì tìm không gặp người là tìm muội rung động. Nhưng giống như tỷ tỷ đã nói, Hoàng Hy Bình này, là người chỉ huynh đầy hồ đồ.”

“ Ta đến tuổi này, mặc dù năm tháng không để lại dấu tích trên mặt ta. Ta giống như còn trẻ, chỉ trái nữ nhân, bao nhiêu nam này, luôn cô đơn tịch mịch.”

“ Hắn đã ôm ty tỷ một thời gian, giống như tà thần đã đánh động trái tim muội, chỉ có Lâm Khiếu Thiên đánh động được muội như thế. Hắn tại thời điểm này thật sự chấp hành, muội rất thích nam nhân như vậy. Hơn nữa, hắn là thanh niên, và rất cường tráng, bộ dạng đó làm muội động tâm.”

“ Lý Ngọc, đây là những lời chân thực của muội?” A Mật Y không thể tin hỏi.

“ Tỷ tỷ, câu này mạo muội nói ra, tỷ lúc đó không phải rất mê bộ ngực của hắn à?”

A Mật y miệng mở nhỏ, nếp chun không đứng dậy, ngực của bà ta nhấp nhô, hơi thở mềm mại rất nặng nề. Hy Bình đưa tay ra ôm, cũng ôm bà ta. Thế này, cả hai sư đồ đầu nắn trong lòng hắn. A Mật Y phản xạ đẩy ra, nhưng không có hữu dụng.

Hy Bình đối với Minh Ngọc nói:” Bà tên gọi là gì?”

“ Minh Ngọc”

“ Bà cũng thích Lâm Khiếu Thiên?” Hy Bình hỏi.

“ Trước có vài điểm thích.”

Hy Bình đột nhiên nói:” Ta có kế hoạch phàm nữ nhân nào thích Lâm Khiếu Thiên đều phải bắt lấy. Ông ta thật không đạo đức, làm lãng phí thời gian và tình cảm, thân thể của bọn họ. Ta thế ông ta bồi thường lại cho bọn họ những tổn thất, thế nào?” Cứu thế chủ đã xuất hiện, đó là Thiên tài Hoàng Hy Bình.

A Mật Y thật sự không đẩy ra, ở đây chỉ có bọn họ, tự hồ không có ngoại nhân? Hoàng Hy Bình được tính là không phải ngoại nhân, tới thời điểm này, không thừa nhận cũng phải thừa nhận.

Bà nói thẳng ra:” Người đầu thế so sánh với Khiếu Thiên? Người không đáng sách giầy cho ông ta!”

“Ồ hay, lời nói này, không sợ ta thương tâm! Ta cũng rất nỗ lực để được sách giầy cho ông ta, nhưng ông ta không muốn hài tử đau khổ sách giầy trở lại, ha ha....”

Tứ nữ ngạc nhiên, A mật Y buồn bã:” Người ví chúng ta là giầy?”

“Đó là ví dụ, ví dụ thôi, bà không thể hiểu đâu? Bản thân là nữ nhân, không ngạc nhiên khi Lâm Khiếu Thiên không muốn bà, nguyên lai bà yêu bản thân!”

A Mật Y véo tai Hy Bình, mắng: “Người là tiểu mao đầu, người không được nói vậy!”

“Thả ra, thả ra, A Mật Y, nói gì thì ta cũng là ân nhân cứu mệnh của bà, không thể ngược đãi ta!” Hy Bình đau vô cùng, tay đang đặt trên ngực A Mật Y dụng kinh bóp một cái. A Mật Y buồn bã nhìn hấn, bỏ tay ra khỏi tai hấn, nhưng tam nữ đều nhìn thấy hành động nhỏ đó. Âu Dương Đình Đình ngớ ngếch nói:” Sự phụ, chàng bóp người?”

A Mật Y bị đồ đệ hỏi không có lời đáp lại, dẩu mặt vào nách Hi Bình, bằng thanh âm yếu ớt:” Đình Đình đã nhìn được ta bộ dạng này, vô luận như thế nào, ta cũng là sư phụ của con, người không ngược ta cũng ngược. Ta thích người, bởi vì người rất giống Khiếu Thiên, hơn nữa người đã cứu ta lúc trước, thực sự.... ta rất thích! Lời nói này, người thoả mãn chưa? Vô sỉ tiểu nam nhân!”

Hy Bình ngược đầu than dài, trong song nhãn đột nhiên xuất hiện một nét sầu bi thần bí, phảng phất tự nói:” Chỉ vì ta rất giống Lâm Khiếu Thiên sao?”

Lúc hấn đang nói, song thủ thả eo hai nữ nhân ra, trầm mặt một hồi, quay đầu trở lại giường, tìm y phục mặc vào, A Mật Y nói:” Người thế nào?”

“Ta muốn đi, có được không?”

Tứ nữ không hồi đáp, chỉ yên lặng nhìn hấn mặc y phục, trong thời gian đó, Âu Dương Đình Đình ném cái áo ngủ ra.

“Không được.” Âu Dương Đình Đình lập tức cản:” Thiếp không nói chàng giống Lâm Khiếu Thiên, thiếp chưa nhìn qua Lâm Khiếu Thiên. Thiếp làm tất cả, tất cả chỉ vì chàng là tử dâm tặc.”

Hy Bình nói:” Ta ở đây cũng một thời gian dài, ta phải trở về với các nữ nhân của ta sau này ta sẽ trở lại gặp nàng. Chỉ vì sư phụ nàng, ta không còn tâm đối với bà, ta nghe lời nàng, không làm gì bà ấy.”

“Chàng thật sự còn trở lại?” Âu Dương Đình Đình lo lắng hỏi.

“Ta là dâm tặc mà, ở đây có rất nhiều mỹ nữ, có chuyện gì mà ta không thể quay trở lại?” Hy Bình nói rất miễn cưỡng, tứ nữ đều có thể nghe thấy.

Âu Dương Đình Đình nói:” Chàng nếu như muốn đi ngay, thiếp không cho phép chàng đi, thiếp hiện tại là người của chàng.”

“Cũng nhớ nhất cái điểm đó” Hy Bình chỉ vào chỗ đó nói.

Âu Dương Đình Đình cuối mặt xuống:” Sau này chàng tiếp tục tốt, thiếp không có vấn đề gì chàng.....”

A Mật y la lớn:” Đình Đình!”

Âu Dương Đình Đình đáp lại:” Sư phụ, con không thể làm thánh nữ được, con không đủ tư cách làm thánh nữ, con không xứng! Người không dẫn con đến đây, con nguyên lai vô ưu vô lo, mọi chuyện không thể tưởng, trong lòng con không phiền. Nhưng con bây giờ luôn nghĩ đến chàng, con yêu nhất là dâm tặc này. Sư phụ, người hãy trừng phạt con!”

A Mật Y tức giận chỉ còn biết thở dài:” Đình Đình, sư phụ không có trách nhiệm với con, con hiểu lầm sư phụ.”

“ Hai sư đồ nằng nên thống nhất, ta muốn trở về, gặp lại mọi người lần nữa. Nhưng nếu có, mọi người tốt nhất trở về Tây Vực. Ta có thể bảo vệ cuộc sống của bọn nằng thứ nhất, không thể bảo quản lần thứ hai. Ta không có khả năng thúc đẩy mọi người vô lâm tứ đại thế gia nóng nảy chống lại, cùng bọn nằng chung một lập trường. Ta là người tốt, có thể do cách nhìn của vô lâm nhân sĩ, ta là người nổi loạn, ta vô sỉ nhưng không nghĩa cổ vũ địa vị nữ nhân trong vô lâm đạo nghĩa! Đó là điều ta không minh bạch, ta không phải thiên tài. Nhưng ta chỉ có một mình, bọn nằng không hiểu ta, có thể thỉnh thoảng ta biết có thể lôi kéo rất nhiều người. Oh, bây giờ cuộc sống không còn thanh thản, bao gồm cả xương ca, chiến đấu cũng không có tâm tình, hà huống có nhiều chuyện không như ý muốn của bọn nằng? Đi trở về các nữ nhân của ta rất thanh thản, trái tim của bọn họ đều nghĩ về ta. Hơn nữa ở cùng với ta đều để ta làm những kiểu ta thích. Nghĩ đến bọn họ, thật sự hạnh phúc, có lẽ ta phải trở về Trường Xuân đường, đã một thời gian dài không gặp họ, Băng Băng, Phượng nhi.....”

Trên khuôn mặt hắc mang một sắc thái ảo tưởng nhìn giống muốn rời khỏi đây, rời khỏi quả phụ ốc, bỏ tứ nữ nhân ở lại sau lưng!

Âu Dương Đình Đình nuốt mạnh nói:” Sư phụ, chàng sẽ trở lại?”

“ Ta không biết.” A Mật Y cũng có điểm mất mát.

Lý Ngọc nói:” Từ trong những lời hắc nói, muội có thể thấy, hắc rất ghét mọi chuyện trên giang hồ. Muội nghĩ, lòng hắc có một vấn đề khó khăn, hơn nữa hắc không hề lưu luyến giang hồ, hắc tự hồ như rất mệt mỏi.”

Minh Ngọc nói thêm:” Đây là bộ dạng thật sự của hắc, để người ta không biết đối diện với mặt nào.”

“ Sư phụ, nếu như chàng rời khỏi Gia Lăng trấn hôm nay, con sẽ đi theo chàng. Con không thể trở về Tây vực làm thánh nữ, mỗi ngày tự tắm. Sau này giống một đầu ngỗng trên thần đàn, để mọi người quỳ bái, rồi nói “ thánh thần chúc phúc các người” ngàn lần nếu như. Có phải con sinh ra để mọi người quỳ bái khi con muốn sao? Con tuyệt không giống đám người ngờ nghệch đó, chỉ cần con phé bỏ võ công Thái Âm giáo, con chuyện gì cũng không muốn.”

Âu Dương Đình Đình nói rất kiên quyết, tam nữ không thể mong đợi nằng trước kia ghét đến nỗi muốn giết Hy Bình, nhưng bây giờ, có phải muốn yêu đến chết đi sống lại không? Vì chuyện gì mà nằng đột nhiên thay đổi như vậy?

Bọn họ không thể hiểu, chỉ là trong tim họ biết chắc: vì sao mình cũng vì Hy Bình rời khỏi mà cảm thấy ưu thương?

Một loại đau buồn ngập chìm đầy trong phòng, canh tượng trái tim của bốn nữ nhân thành linh mở ra, giống như bốn đoá úc kim hoa thần phát tán hỗn tạp với nhau. Đó chính là hương vị, sau nhập vào phương tâm nữ nhân sau đó chảy tràn ra ngoài, thật là sự thay đổi trầm trọng vô cùng.

193. Chương 192: Thuỳ Thị Độc Xà

Lúc Lạc Hùng trở về Bắc Lăng trang, Bắc Lăng trang trông rất thê thảm. Võ sĩ Đại Địa minh lưu tại Bắc Lăng trang tử thương hơn bảy phần. Thật kỳ quái, ở lại giữ Bắc Lăng trang có hơn chín phần là người của Đại Địa Minh.Ha ha, lúc này tổn thất là con người, thay vì biến thành Đại địa minh bị tổn thất trầm trọng.

Kỳ thật Lạc Hùng cũng biết, nguyên tưởng bảo lưu được thực lực của Đại Địa Minh, ai mà biết được sự việc lại xảy ra ngược lại?

Cái mà Lạc Hùng cảm thấy an tâm là, Quyền Khuynh Quốc thật sự không bị tổn thất gì. Sau khi Lạc Hùng nhìn qua Quyền Khuynh Quốc, Quyền Khuynh Quốc chỉ nói một câu:” ông trở về muộn, bọn họ bị ta cản lại. nhưng phu phụ La Niên bị thụ thương” Điều này làm tim của Lạc hùng trầm xuống.

Cuối cùng thì cũng biết, đám người đó không nhiều, chỉ có vài trăm người, nhưng có lẽ mỗi người đều có trình độ võ học nhất định, vì làm cho hai trăm trong số ba trăm người thủ giữ Bắc Lăng trang chết. Con số này thật đáng ngại, vì đối với sự cường thịnh của Đại Địa minh mà nói là một điều đại sỉ nhục.

Lạc Thiên nhanh chóng quay trở lại, xử lý hậu sự, nhân tiện bị phụ thân gọi vào phòng nghị sự. Lúc này, nhiều nhân vật trọng yếu cũng ở đó.

Vừa đứng lúc Quyền Khuynh Quốc bắt đầu hỏi: “Thủ lĩnh của đám người đó là một thiếu nữ, nàng ta tự xưng là “Phục Cừu chi xà”, không biết trong võ lâm có môn phái này không?”

Lạc Hùng nghi hoặc: “Phục Cừu chi xà? Trong võ lâm trung nguyên không có một nhật vật nào như vậy.”

“Phụ thân.....” Lạc Thiên buột miệng nói ra liền dừng lại.

Lạc Hùng nói: “Thiên nhi, con có gì muốn nói.”

Lạc Thiên trả lời: “Con nghe nói, thời gian trước có tin tức của Ngọc Xà môn, không biết “phục cừu chi xà” và Ngọc xà môn có liên quan gì không?”

“Ngọc Xà môn?” Lạc Hùng kinh ngạc kêu.

“Đúng vậy, phụ thân, con nghe nói Ngọc Xà môn cũng có hậu nhân, bởi vì có người chính mắt trông thấy họ. Nhưng thời gian gần đây, các tiểu ma môn và ma nhân bị thế lực mới xâm lược, con nghĩ, thế lực mới nổi lên này đó là Ngọc xà môn. Bọn họ dần cảnh trở về, cũng nhòm ngó Đại Địa minh chúng ta, như muốn báo diệt môn chi cừu năm đó. Có lẽ thế nàng ta mới tự xưng là “phục cừu chi xà” là duyên cớ như vậy.”

Lạc Hùng đồng ý: “Ừ, con nói rất có lý, hiện tại chỉ có thể giải thích như vậy.”

“Nhưng, bọn họ ẩn nấp ở đâu? Vì sao có thể biết chúng ta đánh Thái Âm Giáo vào lúc này?” Đó là lời nói của Quyền Hành, y bình thường rất ít nói, nhưng câu nói này phải nói là rất đúng trọng điểm. Mọi người không thể không đưa ánh mắt đặc biệt cảm kích vào y.

Lạc Thiên nói: “Có thể là Long Tư trấn! Long Tư Trấn và Gia Lăng trấn gần bên nhau. Chúng ta ban đầu nghĩ Thái Âm giáo ở Long tu trấn, sau này mới biết Thái Âm giáo không ở Long Tu trấn. Tuy nhiên, mọi người đều biết, Long Tu Trấn từ trước đến nay đều có thế lực võ lâm tồn tại. Trừ Long Tu trấn, Ngọc xà môn vô tình lạc bước đến, bởi vì Gia Lăng trấn, không bao giờ dung tha cho bọn họ.”

“À, từ Long Tư trấn đến Gia Lăng trấn, đi lại chỉ có hai thời thần, nếu bọn họ lạc bước đến đó, chỉ có thể là Long Tu trấn.” Lạc Hùng tán thành nói.

Quyền Khuynh Quốc thêm vào: “Từ khi bước chân đến hai trấn này, nhưng thật sự có khả năng tiến ra ngoài! Mỹ nhân thì có rất nhiều! Lạc bá, tiểu diệt trước sau, cùng người thương lượng! Tiểu diệt đối với sự việc này không có hứng thú. Sau sự việc này của bá bá, trở lại cùng tiểu diệt đánh cờ.”

Hắn quả nhiên đứng dậy bỏ đi, La Niên phụ phụ và Quyền Hành cũng bỏ đi theo, chỉ nghe hắn hỏi: “La niên, bọn người Mĩ Mĩ không hoảng sợ chứ?”

La Niên đáp: “Không có, lòng can đảm của chúng tôi rất lớn.”

“Thật sự không nên để bọn người đi theo, võ lâm rất đa sự!”

Lúc Quyền Khuynh Quốc nói câu này, thật sự đã đi ra ngoài cửa. Mọi người nhìn bọn họ bỏ đi, tiếp tục bàn bạc tiếp.

Lạc Hùng nói: “Thiên nhi, con lập tức phái người đến Long Tu trấn, xác định có phải Ngọc xà môn ở đó không? Bởi vì biết chắc Thái Âm giáo thật sự ở Gia Lăng trấn, ta thật sự bỏ quên Long Tu trấn. Lúc trước ta tự nói trong trấn có vấn đề, quả nhiên có xuất hiện đại địch võ lâm. Ngọc Xà môn so với Thái Âm giáo đáng hận hơn. Lúc trước làm cho võ lâm mưa gió đầy trời, bị tổ tiên chúng ta diệt môn, tưởng không bao giờ quay trở lại. Trong trận chiến năm đó, có người nói, Ngọc Xà môn phó môn chủ không thấy ra xuất chiến, khả năng là đào thoát trước. Ngọc xà môn, bây giờ y dựng lại.

Một số người đại biểu của võ lâm cảm thấy ông ta nói rất có lý, vì Ngọc xà môn thực sự thanh danh rất xấu. Có vài trải nghiệm, có một số người ghi lại, hầu hết đều ghi là dâm đảng.

Môn đồ Ngọc xà môn, nam thì háo sắc, nữ thì khiêu gợi, thật sự suy đồi đạo đức!

“ Kế hoạch này thất bại, chủ yếu chỉ có hai nguyên nhân. Thứ nhất là Hoàng Hy Bình và vô lâm tứ đại thế gia, khác nữa là hoài nghi Ngọc xà môn. Về việc này, ta cảm thấy rất xấu hổ.” Lạc thiên đối với đại biểu vô lâm nhận lỗi.

“ Thiếu minh chủ, ngài thật sự làm việc rất tốt!”

“ Thiếu minh chủ, phải chịu trách nhiệm chỉ có thể chịu trách nhiệm Hoàng Hy Bình náo loạn. Đương thời chúng ta nghĩ cũng muốn giết hắn, hắn không có một điểm chánh nghĩa, vì nữ nhân, không một việc gì không dám làm!”

“ Thiếu minh chủ, hắn không chỉ vô lại mà còn vô sỉ, hắn căn bản không giống vô lâm đạo nghĩa!”

“ Thiếu minh chủ, anh minh thần võ....., anh hùng cái thế.....”

“ thiếu minh chủ..... thiếu minh chủ.....”

Vô số âm thanh tán dương Lạc Thiên, cùng vô số âm thanh chửi rủa Hy Bình, làm cho mọi người của đại Địa Minh rất thích thú, làm cho lòng Lạc Thiên sướng khoái vô cùng, thở ra một hơi, với khẩu khí cao thượng nói: “ Đa tạ mọi người ủng hộ, tại hạ nhất không phụ lòng mong đợi của mọi người trong vô lâm, chắc chắn xuất lĩnh mọi người đánh đuổi Thái Âm giáo trở về Tây vực, đánh cho Ngọc Xà môn biến mất!”

Một người trong đám người đại diện vô lâm đứng ra hô to: “ Ủng hộ, ủng hộ”

Vỗ tay, vỗ tay!

Vì thất bại vỗ tay, vì giết người vỗ tay!

Vì thất bại sau này có thể lập lại vỗ tay!

Vì bị người khác giết từ cho có lý do giết người khác, vỗ tay!

vỗ tay a vỗ tay.....

Lạc Hùng tiến vào phòng Quyền Khuynh Quốc, Quyền Khuynh Quốc lãnh đạm nói:” Người lại tới.”

“ Hoàng thượng, thần chiếu cố không đầy đủ.”

“ Không cần nói những lời dư thừa, ta đang sống tốt, nhưng cũng không muốn ngươi chiếu cố sinh hoạt.” Quyền Khuynh Quốc không ai than phiền nói.

Lạc Hùng kinh hoảng:” Gì, thần không nói, hoàng thượng, tìm thần có việc gì?”

Lạc Hùng nhìn và La Niên phụ phụ cũng như Quyền Hành, Quyền khuynh Quốc biết trong lòng ông đang lo lắng:” Người cứ thoải mái, mọi người đều là tâm phúc của ta, tuy nhiên không còn ở trong triều. Thật sự giống như ở trong triều quả nhân tin tưởng.”

Lạc hùng thoải mái hơn:” Hoàng Hy Bình thật sự khuấy động làm chúng nhân thịnh nộ, tin rằng một thời gian nữa cây thánh hỏa đao nhanh chóng trở về tay ngài, thánh thánh thượng chờ đợi một thời gian, chỉ vì Nguyên Chân thật sự.....”

“ Như thế nào” Quyền Khuynh Quốc khẩn trương hỏi.

Lạc Hùng nói Nguyên Chân không có khả năng làm việc của con người.

Quyền Khuynh Quốc nghe, buồn bã thở dài:” Làm sao lại có việc kỳ quái như thế? Ai, Nguyên Chân thì không được, người để Nguyên Hà ba người bọn họ bồi tiếp ta!”

Lạc Hùng rụt rè:” Chuyện đó cũng không được, trừ khi dùng cường lực.”

Quyền Khuynh Quốc mắng:” Ta không cần biết gì hết? Ta muốn nữ nhân, nhưng không phải dùng cường lực?”

Lạc hùng khiếp hãi không thể nói ra lời.

Quyền Khuynh Quốc nói tiếp:” Cứ toan tính đi, nữ nhân có nhiều không thể dùng hết. Ta đi ra ngoài, chủ yếu vì thánh hoá đao, thuận tiện rồi cung tុ tập nữ nhân, không có nữ nhân nào tốt nhất. Nữ nhân rất phiền phức, lúc này ta đang thời kỳ nghỉ ngơi. Trong cùng quần phi tử không có chút hứng thú nhục dục, hận rất nhiều. Ta nỗ lực rất nhiều, bọn họ thành linh không sinh cho ta một nhi nữ. Thật độc ác, quả nhân không tin! Mghỉ ngơi sẽ lành mạnh trở lại, nhất định phải làm đại phi tử có nhi tử! Lạc Hùng, người có thể ra ngoài, không nên cố đánh Thái Âm giáo, mà còn giúp ta mang thánh hoá đao về tay ta. Nếu không ta tìm người thay thế người, hoặc diệt trừ người.”

Sau khi Lạc Hùng lui ra, Quyền Khuynh Quốc thỉnh thoảng quay qua La Niên nói:” Dương căn của Hoàng Hy Bình này thật sự rất dễ nhìn, quả nhân đã thấy qua, thật là mạnh mẽ đầy quyền rũ. Hơn nữa hắn rất hứng thú, không thể ngạc nhiên khi Mĩ Mĩ thích hắn.”

La Niên đáp:” Hoàng thượng, Hoàng Hy Bình chính xác là một thanh niên rất tốt.”

Lương Lệ Quỳnh hăm hừ:” Đối với ta hắn cái gì cũng không tốt?”

La Niên cười cười:” Do nàng đối với hắn có thiên kiến.”

Quyền Khuynh Quốc nói:” Hắn là một người tốt không sai, nhưng người tốt không sống lâu. Người trông, Lạc hùng là một người xấu nhưng sống rất tốt, ha ha!”

Quyền Hành không hiểu:” Nguyên lai đại ca cũng nghĩ Lạc Hùng xấu, vì sao huynh muốn đệ theo bọn họ? Muốn lấy được thánh hoá đao, dựa vào chúng ta cũng làm được mà.”

“ Ta làm việc này là sử dụng bọn họ như tay sai, đó là tập quán, không thể thay đổi.” Quyền Khuynh Quốc cười giải thích.

Quyền Hành nói nhỏ vào tay y:” Nhưng huynh sau này không hỗn tạp với bọn họ. Đệ muốn tự mình hành động, nhanh chóng mang thánh hoá đao về cho mọi người. Nhìn thấy đao trong tay Hoàng Hy Bình phát ra thánh hoá, thật sự làm người kích động. Đệ nhất định muốn đoạt trở lại, đó là thần đao của hoàng gia!”

Quyền Khuynh Quốc nhìn hắn cười nói:” Nếu người đến gần hắn, nhất định rất nhanh chóng có thể nắm được thánh hoá đao. Người hiện tại phát giác ra, tiểu tử thật sự rất háo sắc, ha ha.....”

“ Ca.....” Quyền Hành học nữ nhân lên chân!

Ô hay, nam nhân mà sao giống đứa bé hư hỏng thế?

Lạc Thiên mở cửa, đi vào là Lạc Hùng. Lúc này Lạc Thiên đang cùng Vân Tuyết trong phòng, Lạc hùng nhìn vào, đột nhiên mỉm cười.

Lạc Thiên mời phụ thân đi vào, khoá cửa lại, hỏi:” Phụ thân, có chuyện gì?”

“ Ta và người thương lượng một việc, hiện tại có thuận tiện không?”

Lạc Thiên đáp:” Thuận tiện, Vân Tuyết là người của mình, phụ thân, người cứ nói”

Lạc hùng nói tiếp:” Hôm nay nếu Hoàng Hy Bình không xuất hiện, A Mật Y chắc chắn chết trên tay con, Thái Âm giáo không thể vui sướng.”

“ Nói đến Hoàng Hy Bình, con phát hoá!”

Lạc Hùng không hiểu: “ Thiên nhi, nói thế nào con và ta cũng dính vào chuyện này.”

“ Lúc con đang truy sát, không chú ý đến hắn, không cần biết vì sao, kiếm của con nhanh chóng tước đoạt sinh mạng của A Mật Y. Kỳ tích là hắn đột nhiên xuất hiện phía sau A Mật Y, ôm A Mật y thoái lui một bộ, kiếm của con chém vào tay trái đang ôm A Mật Y của hắn, nhưng hữu quyền của hắn tốc độ siêu nhân đồng thời đánh trung ngực con. Nếu hắn không đánh con thoái lui, tả thủ của hắn sớm thành hai đoạn.”

“ Nhưng, theo thường nhân mà xét, tay trái nhận một kiếm, không chỉ gãy tay, mà có thể chém người thành hai đoạn. Nhưng tay trái của hắn lúc đó bị thương không thấu xương, rõ ràng thân thể người này so với Lạc Kim khó bị thương hại hơn. Đồng thời tốc độ của hắn, lúc đó kể cả con không thể nhận thấy.”

Mặt Lạc Hùng lộ ra một tia kinh hãi:” Khả năng con quá phóng đại”

“Hiện tại con không phóng đại, có thể cùng một loại hạ trường. Chúng tôi thực lực Hoàng Hy Bình rất kinh nhân! Đương thời nếu con không thoái lui, con sẽ thụ thương, con phải điều trị trong nửa tháng.” Lạc Thiên lời thật lòng.

“Trước tiên phải tiêu diệt người này”

Vân Tuyết nghe Lạc Hùng nói câu này, nhãn thần ánh lên, phụ tử Lạc Hùng không phát giác được sự biến đổi thần sắc này.

Lạc Thiên tán thành:” Con cũng nghĩ như vậy.”

Vân Tuyết xen vào:” Nhưng, muốn giết hoàng Hy Bình, tựa hồ có điểm khó khăn, bởi vì phía sau hắn có thể lực rất cường đại. Nếu cùng hắn đối địch, cùng phải đối địch với Viễn Dương tiêu cực, Vũ Đấu môn, tứ đại gia và Cái bang.”

Lạc Hùng gật gù đầu:” Vân Tuyết nói không sai, chúng ta không thể chính diện đối đầu hắn. Lúc này, chúng ta hai mặt có địch, nếu như cộng thêm bọn họ, thì chúng ta ứng phó rất gian nan. Nhưng, nếu không giết Hoàng Hy Bình, người này chính là cục đá cản chân chúng ta.”

“Chúng ta có thể bí mật giải quyết hắn.” Lạc Thiên đề xuất.

Lạc Hùng suy nghĩ nói:” Muốn giết người này thật sự là khó khăn.”

Vân Tuyết đưa ý kiến:” Không khó khăn, chính yếu là nắm được nhược điểm của hắn, nhưng nhược điểm của hắn là háo sắc.”

Lạc Thiên hỏi:” Nàng muốn nói là dùng mỹ nhân kế phải không?”

“Đúng”

“Nhưng ai sẽ làm?”

Vân Tuyết mỉm cười:” Không dùng ai cả! Ta có một loại dược, gọi là Song tử hợp hoan tán, chuyên môn dùng thân của bào thai song sinh, loại dược này phải ăn cả hai bào thai song sinh. Và bình thường giống như nữ nhân ăn xuân dược, lợi hại ở chỗ, là không có giải dược. Nếu muốn cứu bọn họ, phải tìm nam nhân hoan hảo, nhưng có giải trừ thì trong nội thể bọn họ là dâm dược chi tính. Nếu là nam nhân thì trên giường cường hãn vô cùng, bất luận là nam hay nữ đều chết rất nhanh. Quan trọng hơn là, sau khi nam nhân này và một trong bọn họ hoan hảo, thì tiến nhập vào nội thể ngay liền, bao hàm dâm dược là đoạn trường chi độc lập tức phát tác, nam chắc chết không nghi.”

“Ý của nàng là dùng loại dược này lên người Thiên Phong song kiều à?”

“Đúng, Thiên Phong song kiều rất thích Hoàng Hy Bình, đó là sự việc rất tốt, nhưng Hoàng Hy Bình cũng chú ý đến Thiên Phong song kiều. Cho nên, đương nhiên lúc dâm dược trong Thiên Phong song kiều, giải dược nhất định là Hoàng Hy Bình, không người nào khác có thể tiến nhập bọn họ. Cũng không có lối thoát nào khác, chết là điều chắc chắn, bởi vì loại dược chỉ nhận một nam nhân, nếu bọn họ muốn tìm hai nam nhân cùng Thiên Phong song kiều hoan ái. Nhưng ta dám đánh cá rằng, Hoàng Hy Bình vừa kiêu ngạo vừa ích kỷ, hắn nhất định đơn độc xung trận. Dù hắn trên giường rất cường mãnh, lúc hắn tiến nhập mật huyết của cả hai nữ nhân, hắn liền độc phát thân vong.”

“Thật có loại độc thần kỳ như vậy?”

“Các người không tin, có thể cố gắng tìm hai cái song thai tới, ta bào chế dược cho các người.” Nàng từ trong lòng lấy ra cái bình nhỏ màu vàng rồi nói:” Hãy cố gắng nghĩ ra biện pháp cho bọn họ uống là tốt rồi, cái này đối với chúng ta rất dễ.”

Lạc Thiên nhận lấy, cảm kích:” Đa tạ nàng, Vân Tuyết.”

Vân Tuyết cười ngọt ngào:” Ta là người của chàng, có chuyện gì phải khách khí như thế? Ta không giúp chàng, thì ai giúp chàng, chàng là người sau này rất đáng tin cậy!”

Lạc Thiên cười đắc ý vô cùng, Vân Tuyết cáo từ đi ra ngoài.

Lạc Hùng nói:” Thiên nhi, tìm hai cái song thai, tối nay có thể có kết quả. chuyện thì không quá khả năng con. Nếu như thuốc này hữu dụng, lập tức dùng trên người Thiên Phong song kiều.”

“ Tốt quá, phụ thân, con sẽ quả việc này.”

194. Chương 193: Mỹ Nhân Độc Kế

Hy Bình đã trở về ngày hôm qua, bị mọi người tra vấn dồn dập, sau đó ôm chúng nữ đi về nghỉ ngơi. Mây mưa đến tận nửa đêm, hần mới nghỉ ngơi, không biết nghỉ ngơi có nhiều hương thơm, có thể rất bất hạnh. Lần thứ nhất hần bị Hoa Tiểu Ba gọi dậy, lúc này, thấy đã qua buổi sáng.

“ Tỷ phu, Thiên Phong song kiều có vẻ như đã gặp chuyện rồi.” Hoa Tiểu Ba nói ra lý do đánh thức hần dậy, hơn nữa có thể bị hần gõ đầu, cẩn thận rất cao.

Hy Bình nghi hoặc:” Có vẻ cái gì? Đệ nói chính xác coi, có hay không có chuyện xảy ra ?”

“ Hình dạng này, Thiên Phong song kiều có vẻ như trúng dâm độc, bị buộc treo lên trên giường.”

“ Ta làm, Hoa Tiểu Ba, mẹ ngươi không dùng từ “ có vẻ” này, nghe như người không sáng khoái! Đi, chúng ta lại xem sao.”

Hoa Tiểu Ba theo bên hần nói:” Tỷ phu, có vẻ là tất cả mọi người đã đến, chỉ còn lại mình huynh nghỉ ngơi thôi.”

“cũng có vẻ gì?” Hy Bình bốc hỏa, dậm chân một cái. Hoa Tiểu Ba bảo vệ tiểu đệ đệ thanh thần chuyển hướng. Hy Bình không đập vào trung tâm, cũng không thích đập.

Hai người cấp tốc đến trước cửa phòng Thiên Phong song kiều, thật sự có một đại đội người bao quanh đây, trong đám này không có người của võ lâm tứ đại thế gia.

Lăng Vô Tâm nhìn thấy Hy Bình đi tới, gọi lớn:” Hoàng Hy Bình, cơ hội ngươi biểu diễn đã tới.”

“ Ha, Lăng công tử, ngươi nói cơ hội biểu diễn, nhiều người ở đây, muốn nghe ta hát phải không?”

Ta không không..... chúng nhân lại không thêm!

Độc Cô Thi nói:” Ca, không được hát, Thiên Phong song kiều có vẻ bị người hạ dâm dược, hiện tại không biết như thế nào.”

Hy Bình cười lớn:” Bị hạ dâm dược thì có chuyện gì khẩn trương? Tìm một nam cùng bọn họ tương hảo một hồi, không phải giải quyết rồi sao?”

Hần nghĩ giống trước khi giải bỏ dâm dược cho Tiểu Nguyệt, đơn giản vô cùng. Lúc nói ra lời đó, không thể không nhìn Tiểu Nguyệt, thật sự mặt nàng ta phơn phớt hồng, có lẽ cũng nhớ lại nàng với Hy Bình lần đầu ấy?

Hy Bình thành linh nghĩ đã nhiều ngày không bồi tiếp tiểu Nguyệt, trong tim cảm thấy có lỗi rất nhiều. Hần đối diện nàng trong đám đông hiểu ý cười của nàng, nhìn Tiểu Nguyệt nhân tình chảy lại lảng, vô cùng khả ái.

“ Đệ nói đúng nhưng thật sự không đơn giản vậy!” Hoa Tiểu Thiên từ trong phòng song kiều đi tra trách nói, nàng ra phía sau Từ Phiêu Nhiên.

Hy Bình nhìn Hoa Tiểu Thiên, lập tức chuyển nhìn chỗ khác. Nữ nhân này ở tại nơi này, làm hần cảm thấy ngượng ngịu. Hần có vẻ là lần thứ nhất, ngàn lần đó là thê tử Triệu Tử Hào, hần không xử lý sao cho tốt.

Hoa Tiểu Thiên đi đến trước người hần rồi nói:” Thế nào, không dám nhìn tỷ à? Tỷ có thể ăn thịt đệ à?”

Oh, oh, tỷ ấy thành linh nói câu này? Hy Bình nghe trong lòng nghĩ: con mẹ ngươi sớm đã ăn ta rồi, nhưng sao cũng hung hăng quá chứ? Ta rất yêu đồng trinh quý giá! Thành linh xuất thế lại bị ấn bởi nữ nhân này.

Triệu Tử Hào lên tiếng:” Tiểu Thiên, bảo trì hình tượng quan trọng hơn.”

Hoa Tiểu Ba cũng hòa theo:” Đại tỷ, nhớ bảo trì hình tượng.”

Hy Bình chuyển mặt lại, lúng túng đáp:” Hắc hắc, tỷ..... có chuyện gì nói thẳng ra.”

Hoa Tiểu Thiển nhìn Từ Phiêu Nhiên rồi mở miệng:” Từ bá, có phải bá đã đi đến quyết định. Với sự việc này, tiểu diệt không thể nói tốt được.”

Từ Phiêu Nhiên phảng phất như lão già tám mươi, mặt trắng bệch, buồn bã, than một tiếng rồi nói:” Không biết do khuyết đức, sớm nay hai nữ nhi của ta bị hạ dâm được, nhưng nghe Tiểu Thiển nói, loại dâm được này chỉ có 1 cách giải, phải..... phải tìm một nam nhân cùng bọn họ hoan hảo, mới có thể cứu bọn họ! Qua khỏi thời khắc sẽ vô pháp cứu họ. Nhi tử của ta chết, chỉ còn có hai nữ nhi này, do vậy..... Hi vọng có người trong các người nguyện ý cứu giúp hai nữ nhi của ta.”

“ Ta nguyện ý.....”

“ Ta cũng nguyện ý.....”

“ Để ta, để ta.....”

A, một đám nam nhân hét lên, mẹ bọn chúng nghĩ cứu Thiên Phong song kiều, ai ai cũng là anh hùng, ai ai cũng đòi cứu mỹ. Thế gian này thật sự là có nhiều hảo nhân! Nam nhân tốt rất nhiều!

Những nữ nhân tại đó cũng nghĩ chửi ra: đáng kinh tởm, một lũ sắc lang!

Từ Phiêu Nhiên cảm kích:” Đa tạ mọi người!” vào lúc này, ông chỉ có thể nói thế?

Hy Bình không lý đến chúng nhân, đi thẳng vào khuê phòng Thiên Phong Song kiều.

Từ Phiêu Nhiên đứng chặn hấn lại hỏi:” Người muốn làm gì?”

Hy Bình đáp:” Ta muốn tiến vào xem xét.”

Từ Phiêu Nhiên kiên quyết:” Không được, ta tuyệt không cho người tiếp cận nữ nhi của ta.”

Hy Bình nhìn thẳng vào lão nói:” Lão là lão già chết tiệt, muốn hay không muốn cũng phải ăn thạch đầu?”

Từ Phiêu Nhiên giận dữ:” Người ăn thạch đầu thì có, ai cứu nữ nhi của ta cũng được, nhưng không muốn người cứu, không lẽ thế gian chỉ mình người là nam nhân. Hừ, nữ nhi của ta không muốn người cứu!”

“ Ta nghĩ nhiều nhất một cước ông rút vào nhà xí!”

“ Trừ khi người giết ta, nếu không người đừng vọng tưởng tiến nhập vào nữ nhi của ta.”

Trong mắt của Hy Bình ánh lên một tia thống khổ, từ từ chuyển thân, không thể quay lại nói:” Tốt lắm! Lão đầu, để hai nữ nhi đáng ghét của lão vì lão mà chết. Lão tử không quản nữa.”

Tứ Cửu đột nhiên lên tiếng:” Hy Bình không quản, ta cũng không quản. Hy Bình, đợi ta với, chúng ta cùng nhau hát. Tứ Cửu ta biết trong lòng huynh cảm thấy không vui, để ta cùng bang chúng đưa chúng ta đến nơi vui vẻ.”

Độc Cô Minh đối mặt Triệu Tử Uy rủ rê:” Chúng ta đến vạn Hoa lâu?”

Triệu Tử Uy suy nghĩ và trả lời:” Từ dưới mà nhìn lên! Có lẽ quay đi thuận lợi hơn”

Độc Cô Minh nói:” Đó là lời huynh nói với đệ”

Hoa Tiểu Thiển nhìn sự háo hức của những nam nhân này, cảm thấy dịch vị có một điểm quá nhiều, nhẫn nại nói: “ trong các người, ai có khả năng liên tục..... mmm, liên tục trong mười lăm thời thần?”

Ah, đây là lời nói của kẻ nằm mộng phải không? rất nhiều nam nhân trong lòng la lớn, mười lăm thời thần? Thật là chuyện cười, mười lăm phân chung cũng có thể!

“ Vì sao muốn phải đủ mười lăm thời thần? Không có một nam nhân có thể kiên trì làm việc này một thời gian dài như vậy!” Có nam nhân phản vấn.

Hoa Tiểu Thiển giải thích:” Bởi vì nếu muốn giải hết dâm độc, phải trên sáu thời thần mới có khả năng dâm độc toàn bộ bài trừ. Nhưng dâm độc trong nữ nhân so với nữ nhân bình thường lợi hại hơn nhiều, hơn nữa, nam nhân phải có khả năng kiên trì đủ mười lăm thời thần mới có thể giải dâm độc trên người bọn họ.

Như đã nói, nam nhân có thể kiên trì đủ mười lăm thời thân, trên người bọn họ, chỉ có khả năng kiên trì sáu bảy thời thân.”

“ Có vẻ muốn triệu tập cả ngàn nam nhân cùng nỗ lực.” Lại có người buồn bã thở dài.

“ Nhưng không thể có một nam nhân, hay hai, hoặc nhiều hơn mà dùng được” Hoa Tiểu Thiên kiên quyết nói.

“ Nói cái gì nữa?”

“ Dâm độc trong người bọn họ rất kỳ quái, nói nhiều các người cũng không hiểu, đơn giản mà nói, lúc xử nữ mô của bọn họ bị phá, dâm được trong người họ sẽ xâm nhập vào nam nhân qua dương căn, từ bộ phận này được tính truyền đi khắp thân thể nam nhân, đem loại được tính có trên thân bọn họ không thiếu bộ phận nào. Muốn giải dâm độc trên thân bọn họ, phải để loại được tính này trong thời gian hoan ái cùng nội thể bọn họ giao lưu qua bộ phận duy nhất đó. Nói như thế, một nam nhân không được, hai nam nhân cùng với bọn họ hoan ái, sau đó cả hai người lập tức vong mạng.”

“ Ô hay, nàng không đánh lừa chúng ta chứ?”

“ Không phải chúng ta ngư ngốc, trên thế giới lấy đâu ra loại dâm được này?”

Hoa Tiểu Thiên không ngại phiền hà:” Mặc dù mọi người rất cố gắng!”

“ Một người thì không chết?” Một số người chú ý đến câu hỏi này.

Hoa Tiểu Thiên đáp:” Tất cả đều dính dâm độc, nếu như không cùng bọn họ giải dâm độc, thì ai cũng không toàn mạng.”

“ Để tính xem, ta không thử. Trên thế giới này thiếu gì nữ nhân, lưu được rừng xanh không sợ thiếu củi đốt.”

“ Ta cũng không thử....”

Một nhóm nam nhân đều bỏ đi, Lăng Vô Tâm đột nhiên tiến tới:” Ta chỉ có khả năng cứu 1 người.”

Hoa Tiểu Thiên nhìn Lăng Vô Tâm hỏi:” Người kiên trì được bảy thời thân?”

“ Không có khả năng” Lăng Vô Tâm thật thà đáp:” Ta chỉ có khả năng ba bốn thời thân.”

Hoa Tiểu Thiên nói tiếp:” Người rất mạnh, nhưng ba bốn thời thân không sử dụng được.”

“ Ta là đệ tử Tiên Duyên cốc, ta tự nhiên có biện pháp làm cho bọn họ tiết thân sớm. Hơn nữa, ta nghĩ không cần nhiều thời thân như thế.”

Từ Phiêu nhiên nhìn Lăng vô Tâm của Tiên Duyên Cốc, cũng rất tuần mỹ, trong lòng liền có hi vọng:” Tiểu Thiên, cho hắn thử đi! cứu được một thì tính một.”

Lăng vô Tâm nói:” Còn người khác, ta nghĩ thỉnh Lạc Thiên giúp cho.”

“Lạc Thiên?” Chúng nhân kinh ngạc hô.

Từ Phiêu Nhiên trầm ngâm một chút:” Cũng được”

Lập tức một người của Đại Địa Minh đi thỉnh Lạc Thiên. Ha ha, loại chuyện này xảy ra có thật sự có hiệu suất cao tuyệt.

Hoa Tiểu Thiên nói:” Có một số việc, ta phải nói trước, loại dâm được này ám tàng một loại độc. Đối với loại độc này ta không biết. Nhưng nếu như các người không kiên trì để bọn họ thanh tịnh, lập tức dâm tính tiết ra, sau đó bọn người không bị dâm độc của bọn họ xâm nhập nội thể, cũng bị loại độc này độc chết. Có một khả năng, loại độc này lúc bọn người cùng bọn họ giao hoan thành linh phát tác, phát tác rất mạnh mẽ. Như vậy, người khẳng định muốn xả thân cứu giúp bọn họ?”

Từ Phiêu Nhiên kinh hãi:” Tiểu Thiên, chuyện đó như thế nào?”

Hoa Tiểu Thiên đáp:” Từ bá, việc này, song kiều bọn họ bỏ lại hi vọng có thể cứu bằng không, cũng không biết ai độc ác như thế.”

Từ Phiêu Nhiên đột nhiên khóc lớn.....

Lãng vô Tâm tiếp tục trầm mặt, không nói một lời.

Rất nhanh, người đi gọi Lạc Thiên đã trở về, lại mọi người nói một câu:” Thiếu minh chủ nói kiên trì không được thời gian dài.”

Lãng Vô Tâm vừa nghe câu đó, mặt ửng hồng, chuyển thân bỏ đi, có vẻ không chuẩn bị đề thương thượng mã. Tất cả nam nhân đều lắc đầu, bỏ đi rất nhiều.

“Đại tỷ, bọn họ không được, thì để tỷ phụ đến!” Hoa Tiểu Ba phát ngôn.

Hoa Tiểu Thiên mắng:” Cái gì! Người để Tử Hào đến? Huynh ấy đâu háo sắc, đệ không biết à?”

Triệu tử Hào lúng ta lúng túng:” Tiểu Ba, huynh không được.”

Hoa Tiểu Ba phân bua:” Tỷ, đệ không nói đại tỷ phụ, đệ nói nhị tỷ phụ, là Hy Bình.”

Hoa Tiểu Thiên nghe xong, cuối cùng thanh thản, chuyển nhãn nhìn nữ nhân của Hy Bình, hỏi:” Đệ ấy được phép?”

Chúng nữ của Hy Bình gất đầu, Dã Mân Côi nói:” Sợ chỉ sợ nhất loại độc khác, khả năng chàng bị độc chết.”

Nếu như Lãnh như Băng ở đây, nhất định không lo lắng chuyện này, bởi vì nàng biết Hy Bình gần như vạn độc bất xâm thân thể.

Hoa Tiểu Thiên mở to cặp mắt, hỏi lần nữa:” Các người xác định đệ ấy có khả năng kiên trì đủ mười lăm thời thần?”

“Ba mươi thời thần cũng được.” Chúng nữ đồng thanh nói.

Hoa Tiểu Thiên trấn tĩnh lại, quay qua Từ Phiêu Nhiên hỏi:” Từ Bá, người thấy sao?”

Từ Phiêu Nhiên ngừng than khóc, nghĩ một lúc lâu rồi trả lời:” Hẳn bằng lòng không? Một loại độc khác có thể lấy đi sinh mạng hẳn, còn hẳn là người tự tư tự lợi.”

“ha, bá bá, không thể nói tỷ phụ tiểu diệt tự tư tự lợi. Huynh ấy không có tự tư tự lợi!” Hoa Tiểu ba một câu không nghe.

“Ta có thể nhìn vào bên trong, chính yếu là hẳn có thể kiên trì. Ta nghĩ là có thể thử một lần. Nhưng cũng có khả năng ba người bọn họ có thể vì thế chết, ai!”

Triệu Tử Hào nhỏ nhẹ:” Tiểu Thiên, nàng nói, nàng ở tại đó chăm sóc à?”

Hoa Tiểu Thiên nói:” Chàng nếu như nghĩ có vấn đề, có thể đứng cạnh thiếp mà nhìn. Đệ ấy muốn cứu Thiên phong song kiều, bởi vì trong quá trình, có nhiều chuyện cần thiếp chỉ dẫn.”

Triệu Tử Hào lung túng lần nữa:” Đó là toan tính. Huynh không có khả năng bồi tiếp mọi loại việc này, xảy ra chuyện này, nghe không hay. Mọii là đại phụ thì không có gì, huynh nếu theo đứng bên trong đó, thì không còn mặt nhìn người.”

“Chàng e sợ là chuyện này?” Hoa Tiểu Thiên nói to.

Triệu Tử Hào rất không tự nhiên:” Mọii đừng gây khó khăn cho huynh, huynh không phải là người ở Trường Xuân đường.”

“Tốt lắm, tùy huynh!” Hoa Tiểu Thiên bỏ qua phụ quân nàng, quay lại Từ Phiêu Nhiên mà nói:” Từ bá, việc này, cũng cần phải có bá bá nữa, vì lúc trước bá bá phải đuổi đệ ấy ra. Chúng ta có khả năng mời không đến. Nói lại, đó không phải việc khủng khiếp, bá bá tự mình đi, cũng để thể hiện thành ý. Nếu đệ ấy không đáp ứng tất cả, cũng có khả năng cùng hai nhi nữ của bá bá đồng xuống hoàng tuyền!”

Từ Phiêu Nhiên nói:” Đó..... ài, bá bá sẽ thử!”

Vì hai nhi nữ, ông không biết xấu hổ bỏ đi ra ngoài, ài, vì là phụ mẫu!

“ Hy Bình, chúng ta đi đâu?” Tứ Cửu hỏi.

“ Ta muốn đi tìm Lạc Hùng để trình bày, chúng ta không nói với lão cũng đã tới Gia Lăng trấn?”

Tứ Cửu do dự:” Trình bày gì? Tựa hồ không hay lắm! Vô duyên vô cớ tìm bọn họ, người khác sẽ nói chúng ta vô lý làm rối lên.”

Hy Bình nghiêm túc hỏi:” Phải gặp à?”

“ Đương nhiên phải gặp rồi.”

Hy Bình nói:” Phải tìm ra lý do để đến, phải tìm được lý do đến và trình bày với lão. Tứ Cửu, nghĩ nhanh nhanh, Lý do gì thật hay đó?”

Tứ Cửu biết Hy Bình vì việc Thiên Phong song kiều, trong lòng rất không vui, hôm nay muốn phát tiết, hơn nữa đây hẳn làm phiền Đại Địa Minh cũng có thể tha thứ hay bỏ qua hoàn cảnh. Nhưng hẳn biết đó không phải việc tốt lành, nên nhắc nhở:” Hy Bình, nếu chúng ta đến trước cửa bọn họ bắt đầu diễn ca! Ta gọi hai trăm người của ta tới đây cho huynh.”

“ Có lẽ thiếu Hoa Tiểu Ba....”

Tứ Cửu nói:” Không có Hoa Tiểu Ba, chúng ta có thể hát như trước?”

“ Tốt” Hy Bình hét lớn:” Chúng ta đến trước cửa bọn họ hát, nhưng, phải thu phí? Ta không nghĩ cho bọn họ nghe miễn phí!”

Tứ Cửu đồng ý:” Chuyện đó rất dễ, các bang chúng của ta quyên góp rất thành thạo, tới luôn, nhận luôn, bắt chấp bị chửi và bị đánh chết. Đó là công việc của bọn họ, huynh để trăm trái tim! Nghe chúng ta hát, có thể không phải trả xu nào? Cũng không phải mọi người là người của mình.”

Hy Bình nghe xong, lời Tứ Cửu đi, nói lớn:” Nhanh lên, lập tức đến đó, tưởng rằng có thể dùng tài ca hát của ta để kiếm tiền, ta hưng phấn không thể ngủ được.”

Hai người đến trước cửa Bắc Lăng trang, trên đường, Tứ Cửu cũng tập hợp hơn một trăm khát cái....

“ Tới tới! Tứ Cửu, nhanh chóng gọi bọn họ xếp hàng, một nửa đứng chuẩn bị thu tiền, một nửa ngồi chuyên môn phụ trách vỗ tay lớn lên!” Hy Bình trước cửa Bắc Lăng trang sắp xếp.

Tứ Cửu “có năng khiếu” làm bang chủ tiến hành chỉ huy, hoa tay múa chân nói:” Các người không nghe à? Nhanh nhanh, chúng ta là siêu cấp tổ hợp chuẩn bị cho các người biểu diễn.”

Một nhóm khát cái nâng đỡ cầu bông, cầm cái bát mực nát, ồn ào:” Bang chủ vạn tuế, Hoàng công tử vạn tuế. Chúng tôi muốn nhìn tư thế anh hùng của bang chủ gõ bát, chúng tôi muốn nghe Hoàng công tử hát!”

Hai người rất cảm kích:” Đa tạ, đa tạ các vị huynh đệ, các người là đều là người của mình, nên không thu tiền các người, . Còn những người đi qua đây, các người phải thu tiền, nếu như không cho, lộ ý phục bọn họ, biết không hả?”

“ Biết rồi, đó là chức nghiệp của chúng tôi. Chúng tôi nói về đạo đức chức nghiệp rất nhiều, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Hy Bình rất vui sướng:” Quá tốt! Tứ Cửu, chúng ta bắt đầu đi. Hôm nay thu nhập nhất định rất tốt.”

Tứ Cửu ngờ nghệch cười:” Đúng vậy, đúng vậy”

“ Hy Bình và Tứ Cửu đi đến đâu?”

Rất nhiều hồi đáp:” Chỉ là ca hát, nghe kia, có vẻ từ một nơi rất xa truyền lại nghe thật là chương tai, Hoàng Hy Bình lại ca hát”

“ Nhưng hẳn ta hát ở đâu?”

Vừa đi trở về thông báo cho Lạc Thiên là một Đại Địa Minh võ sĩ thuật lại:” Tại trước cửa Bắc Lăng trang chúng ta. Lúc ta vừa đi qua, hẳn chưa hát, nhưng hẳn tập hợp quần cái để thu tiền. Ta không muốn cho

bọn họ, liền thấy Hoàng Hy Bình chạy lại, ta đành phải để lại toàn bộ tiền! Thật đáng thương!” Nguyên lai muốn đi khỏi nơi hỗn độn đó, thành linh lưu manh nắm lấy đòi thu phí.

Hoa Tiểu Ba kinh ngạc nói:” Bọn họ vì sao muốn thu tiền?”

“ Bọn họ nói, hôm nay phàm ai đi qua đều là khách hàng của bọn họ, cho nên tất cả phải trả tiền. Hơn nữa khi từ chối sẽ bị xử lý. Chúng ta biết, nắm đầm của Hoàng Hy Bình rất mạnh”

“ Ha, hôm nay ca hát có thu tiền nha? Ta cũng đi, ta cũng đi!” Hoa Tiểu Ba nghe, lập tức nhanh chóng bỏ mọi người đi, để tránh nhiệm cho người khác.

Hoa Tiểu Thiên nghĩ: hần vẫn có tâm tình ca hát sao? Thật chẳng ra làm sao, nghe tiếng khóc thuở nhỏ của ta cũng tồi hơn hần!

Nàng không biết,lúc này Hy Bình cao hứng hay thống khổ, nhưng không nghĩ tìm người tới đánh, hần nồng nhiệt phát huy thiên phú ca hát.

Trong lúc lơ mơ nghe Hy Bình ca hát: hay Lạc Cửu Hùng ra ngoài oh, lão nghe lão tử ca hát không đi ra trả tiền. Lão tử giật lấy túi của lão, đánh đầu lão. Hay lão đầu là con lừa già, thành linh tránh xa ta biên ngoài. Ta làm lão làm, làm làm làm.....

Hài hát, vậy cũng hát được à? gần như tất cả mọi người đều cau mày.

Vưu Túy nói:” Chàng gây chuyện huyền ảo, tất cả do Từ Phiêu Nhiên lão làm bực mình.”

Từ Phiêu Nhiên phân minh:” Vưu Túy, ta không tìm ngươi, ngươi không nên làm ta bực mình. Ta nhịn ngươi tới cực điểm rồi.”

Vưu Túy khinh thường:” Lão bước qua đây, ta không coi “Toái Vân chương” của lão ra gì đâu!”

Hoa Tiểu Thiên khuyên can:” Mọi người không nên tranh chấp, hãy lùi để ấy trở lại, cứu người rất quan trọng.”

Độc Cô Thi lo lắng:” Nhưng, khi chàng đang ca hát thì rất khó lùi đi.”

“ Có tỷ ở đây, đệ ấy không thể quay lại à?” Hoa Tiểu Thiên hai mắt nổi lửa, bước đi từng bước.

“ Ôn chết mất, ôn chết mất” Lạc Hùng đang ở trong phòng lão cùng kim phát mỹ nữ ở một mình, thật sự nghe Hy Bình hát những bài kinh điển, tất cảm xúc đều tiêu tan.

Mộng Cơ dùng tiếng Trung Nguyên đánh giá:” Tiếng ca hát đó thật khủng khiếp.”

“ Hoàng Hy Bình” Lạc Hùng nghiêng chặt răng:” Thật là thằng trời đánh, lúc nào cũng đáng ghét.”

Lão mở cửa đi ra, Mộng Cơ cũng theo sau lão. Nàng ta nghe những tiếng hát đang ghét, cũng muốn đi cùng Lạc Hùng ra xem người đáng ghét nào ca hát.

Lạc Hùng vừa đi ra, nhìn thấy Lạc Thiên đi lại, lão hỏi:” Nhi tử, đó là chuyện gì vậy?”

Lạc Thiên đáp:” Do Hoàng Hy Bình phát thần kinh. Hần và Tứ Cửu trước cửa của mình bài trận lớn, phàm người nào đi qua đều bị cưỡng bách thu phí, một số võ lâm nhân sĩ không nghe, đi tới lý luận, đều bị bọn họ bắt lấy, lấy hết tiền trên người. Một số phản kháng, bị đánh chảy máu đầu. Hiện tại không ai dám nữa, hơn nữa con cũng hạ lệnh cho mọi người trước hết cố nhẫn nại.”

Lạc Hùng hỏi tiếp:” Hiện nay hần không đáp ứng cứu Thiên Phong song kiều hả?”

Lạc Thiên trả lời:” Từ Phiêu Nhiên không cho phép hần tiến nhập Thiên Phong song kiều.”

“ Vì chuyện gì biết thành như thế?”

Lạc Thiên suy luận:” Con cũng không thể mong chờ Từ Phiêu Nhiên trở về chỗ của vô lâm tứ đại thế gia, nhưng cũng rất hận Hoàng Hy Bình.”

“Thiên nhi, chúng ta đi ra, nhanh cản hần lại, để hần chết trên bụng Thiên Phong song kiều. Loại người này mà còn sống, thật sự làm người vô phương nhẫn nhịn, hà huống sống ngay dưới mắt ta nữa chứ?”

“ Sao không trả tiền hả?” Hy Bình nắm một võ sĩ vừa đi ra khỏi Bắc Lãng trang, hấn gần như hét vào tay kẻ đó, ngay lập tức hất vào tai võ sĩ “ hay da”

Võ sĩ kiên quyết:” Ta không cho, ta cũng không sợ tiếng hát của ngươi. Tài của ta không thể sử dụng tốt được, âm thanh gì cũng không miễn cảm.”

Tứ Cầu và Hy Bình đồng thời kinh ngạc: sao người này thành linh bị điếc? Không thể dọa bỏ chạy, nguyên lai đối với bọn họ hát điếc tai cũng không ăn nhằm gì. Nhưng, không cần biết có nghe hay không nghe, tất cả đều phải trả tiền!

Hy Bình dừng ca hát, hét lên:” Ngươi không cho phải không?”

“ Ngươi nói cái gì?” Do võ sĩ phảng phất không hiểu lời nói.

Trán của Hy Bình cộng mạnh vào mặt hấn, hấn kêu đau đớn, Hy Bình nói:” Các huynh đệ, lột y phục hấn, xem hấn dám giả điếc hay không?”

Tứ cầu gỏ bát một cái rất mạnh, hét to:” Các huynh đệ, mang cho hấn một phiếu!”

Hy Bình khựng lại, lập tứ đứng tấn bắt đầu mở miệng hát, thật sự nhìn thấy một nhóm người từ Bắc Lãng trang đi ra, có thể nói có khoảng một trăm! Hấn nghĩ: phát tài rồi!

“Hoàng Hy Bình, ngươi hát rất vui sướng phải không?” Lạc Thiên cười khinh.

Sao hấn thành linh không tức giận? kỳ lạ thật.

Hy Bình nhìn khuôn mặt đang cười của hấn hỏi:” Lạc Thiên, ngươi cùng ta ca hát không?”

“ Ta cũng nghĩ vậy, nhưng ta không có thiên phú âm nhạc.”

“ Vậy ta phải làm sao?”

“ Vết thương trên tay ngươi lành rất nhanh à!”

Hy Bình không sáng khoái:” Lạc Thiên, tiểu tử ngươi muốn vết thương ta không lành à? Không thể ngờ nhấc kiếm của ngươi cũng rất cao thượng, người của ta mỗi lần nhận kiếm thương, bị thương vẫn có thể tiếp tục đánh tốt. Chúng ta đánh lại một lần nữa nhé?”

Lạc Thiên cười nói:” ta không đánh, ta tới để nghe ngươi ca hát.”

“ Nghe ta ca hát?” Hy Bình ngớ ngẩn, thành linh trong lòng vui mừng, nói to:” Lạc Thiên, con mẹ ngươi đúng là thủ lĩnh, nhanh nhanh lại đây, nghe hát phải thu phí. Miễn phí cho người bên dưới ngươi nghe, những người không nghe, có nhiệm vụ thu phí sau này được nghe đặc biệt. Sau này ta mỗi lần hát phải thu phí, ha ha!”

“ Các huynh đệ, lui lại, để lấy khoảng trống cho thánh giả mới.” Tứ Cầu hét.

Quần cai lui về phía sau, nhường một khoảng trống, nhưng vừa thấy mọi người của Bắc Lãng trang đi ra, nửa số khắc cái tiền lại thâu tiền.

Lạc Thiên nói:” Chậm đã, chúng ta có thể đưa tiền, nhưng chúng ta chỉ mua bài hát của ngươi, sau khi ngươi hát thì trở về, thế nào?”

Hy Bình nói:” Hay thế nào? Ngươi có hảo tâm cho tiền nghe hát, ta muốn ca hát cho bọn ngươi nghe.”

“ Nếu như bọn ta không trả tiền” Lạc Thiên uy hiếp nói.

Hy Bình nhìn quần cái không dám vọng động, bọn họ tự hồ đã biết nhóm người Bắc Lãng trang không thể quấy rầy, chỉ dừng chờ ban tặng, không dám làm mạnh. Hấn nghĩ: thủ hạ của Tứ Cầu tựa hồ e sợ, thật là đám người nhát gan.

Hấn cũng mỉm cười:” Tốt quá! Ngươi không trả tiền, miễn phí cho ngươi một kim khúc, oh hay da —”

“ Tỷ phu, đợi đệ với, đệ cũng muốn gia nhập!” thanh âm Hoa Tiểu Ba truyền tới.

Tứ Cầu lập tức nói:” Vị huynh đệ nào lập tức đưa bát cho đồ đệ ta?”

Lập tức có một số người nâng bát lên đưa qua Hoa Tiểu Ba, hần tiếp lấy bát, nói tiếp:” Người đưa đĩa cầu bông trong tay cho ta. Ta gõ một khúc phong tao nhập cốt cho các người nghe. Tuyệt đối phát ra mùi vị tình mẫu cầu.”

“ Hoa công tử quá tốt.....” Quần khát cái hét lên.

Hy Bình hét lên:” Tiểu Ba, chuẩn bị tốt chưa?”

Hoa Tiểu Ba đáp lại:” Tỷ phu, tất cả đã sẵn sàng!”

“ Tốt, tấu nhạc! oh hay da alô”

“ Hoàng Hy Bình, đệ cũng hát tồi như thế sao? Theo tỷ trở về!” Đó là âm thanh Hoa Tiểu Thiế cất ngang tiếng hát của ca thần, chỉ thấy tỷ ấy kéo tai Hoa Tiểu Ba, mắng:” Gọi đệ đến làm huyên não cùng đệ ấy à.”

“ Tỷ, tỷ, không phải, không phải, đau quá!” Hoa Tiểu Ba kêu thảm liên hồi.

Hoa Tiểu Thiến hỏi:” Đệ còn dám nữa không?”

Hoa Tiểu Ba nói nhỏ:” Tỷ, đệ không dám.”

Hy Bình nhìn thấy Hoa Tiểu Thiến rất lớn, không hiểu vì sao, hần cảm thấy khó đối diện “ lần đầu” với nàng. Hần nói:” Thiên Phong Song kiều tốt chứ?”

Hoa Tiểu Thiến mắng lại:” Đợi hần dẫn người trở về cứu”

“ Đệ?” Hy Bình chỉ mũi mình thắc mắc:” Tỷ không biết đệ đang ca hát mà?”

“ Đệ không theo tỷ trở về?” Hoa Tiểu Thiến hét lên.

Chúng nhân nghĩ: sao lại đối với muội phu của mình như thế này?

Nhưng Hy Bình có phản ứng không ngờ, cúi mặt nhưng đáp lại:” Trừ khi, trừ khi Từ lão đầu cùng đệ hát một bài!”

Từ Phiêu Nhiên mặt trắng bệch:” Người nói, để ta cùng người hát à?”

Hy Bình không khách khí:” Đúng, đó là niềm vinh hạnh của lão. Lão hãy nhìn, ta hát ca tại đây, biết bao nhiêu người ủng hộ, nhưng cũng nhận rất nhiều tiền. Lão tới đây, ta phát cho lão một phần công tiền.”

Từ Phiêu Nhiên nét tang khóc đầy mặt:” ta bồi người hát, người phải trở về cứu nhi nữ ta được không?”

“ Đương nhiên, ta người rất giữ chữ tín.”

“ Tốt lắm! hát bài gì?”

Hy Bình nói:” lão không có thiên phú ca hát, người đã già nên khí bất túc. Ta tuyệt không để lão hát xấu xa của chiêu bài ca thần. Lão học Tiểu Ba và Tứ Cầu gõ bát cho tốt. Hiện tại không thể tìm xô sắt bằng sắt các loại, sau này gặp lại sẽ dạy lão đập xô sắt.”

“ Sau này cũng muốn?” Từ Phiêu Nhiên đau khổ nói.

“ Điều đó tất nhiên, chúng ta là người nhà, tự nhiên hợp tác lâu dài mà! Lão nói, chúng ta không phải người nhà? Nếu như vậy, ta không trở về.”

Từ Phiêu Nhiên vì tính mạng hai nhi nữ, biết rằng hần đang uy hiếp, cũng phải đáp ứng:” Chúng ta là người nhà, hợp tác lâu dài —” chữ “dài” ông ta kéo ra rất dài, giống như lời ca thần đau khổ.

Tiếng vỗ tay đột nhiên nổi lên, Lạc Thiên kích thêm nói:” Hoan nghênh võ lâm tứ đại thế gia thành nhạc đội, vì mọi người hát một khúc, mọi người vỗ tay!”

Vì thế, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Hy Bình thật sự vui mừng nhìn xung quanh, lần đầu nhìn thấy Kim phát Mỹ nữ gần bên Lạc hùng, cảm giác rất ngạc nhiên, thấy nàng ta không vỗ tay, liền đi tới.

Đến trước mặt kim phát mỹ nhân:” Hay, nàng vì sao không vỗ tay? Tóc trên đầu là gì vậy? Chắc không phải do hoàng thượng ban phát? Để ta nhìn một chút!” Hắn quả nhiên đưa tay tìm xem, liền bị Lạc Hùng đưa tay gạt tay hắn ra, hất chửi:” ư, Lạc cầu Hùng, sao ngươi vỗ vào tay ta? Không muốn nghĩ đến thân hình này à?”

Lạc Hùng nói:” Không được động đến nàng ta!”

“Ồ, ta động đến nàng ta, đâu phải chuyện của lão phải không? Có một sự khác biệt là ta động vào bằng ngọc thủ, thật kinh tởm, biến thái!” Hy Bình đang nói, đưa hữu thủ lên, hắc hắc, không làm mỹ nữ do hoàng thượng ban phát này, thề không làm người.

Đó là bản sắc vô lại và lưu manh, Mộng Cơ nhìn hắn muốn có một động tác, bất giác lùi về sau.

Lạc Thiên tránh trước mặt Hy Bình, nói:” Hoàng Hy Bình, bà ta là kế mẫu của ta.”

Hy Bình kinh ngạc:”Ồ, Lạc Thiên, ngươi nói bà ta là kế mẫu? Bà ấy nhìn còn trẻ hơn ngươi, làm thế nào là kế mẫu của ngươi?”

Hắn nhìn Lạc Thiên, cũng nhìn Mộng cơ phía sau Lạc Thiên, đưa mắt từ Lạc Thiên sang Lạc hùng, một loại ngữ điệu khinh thường ngân nga:” Vô sỉ, sắc lang, lão sắc lang!”

Lạc Thiên nói:” Ngươi....”

Lạc Hùng không quản:” Thiên nhi, không quan tâm hắn nói, hắn tự biết mình nói gì.”

“Hoàng Hy Bình, nhưng chỉ hát bài hát của ngươi, hát xong trở về cứu người, người khác lấy tiểu thiếp thì có chuyện gì tới ngươi?” Hoa Tiểu Thiển chửi.

Hy Bình chuyển thân, vừa đi vừa nói:” Tỷ nghĩ đệ là ngựa giống à?”

“Đệ bỗng lai là ngựa giống!”

Đó không phải lời của Hoa Tiểu Thiển, rất nhiều người cũng nói thế. Nam nữ tất cả đồng thanh nói như thế, hắn nghĩ không thừa nhận cũng đã thừa nhận.

Do đó, ngựa giống đã phát ra tiếng hát, trong thanh âm hỗn tạp phát ra một tiết tấu là tiếng gõ bát, đó bởi vì Từ Phiêu Nhiên không có kinh qua lớp huấn luyện âm nhạc, do vậy.....

195. Chương 194: Tình Dục Chi Gian

Sau khi gặp lại Thiên Phong song kiều, hiện tại thật sự có một đoạn nhật tử, Hy Bình tự cảm có một chút đối với bọn họ, cùng bọn họ có tình cảm hỗn tạp. Đại khái có thể nói từ khi trước cửa Địa Ngục môn, tỷ muội có lẽ thật sự thích hắn. Tuy nhiên, hắn thích bọn họ, có phải cũng trong thời gian đó?

Thiên Phong song Kiều có lẽ đối với hắn trong mắt không phải xinh đẹp lắm, nhưng thật sự là tuyệt mỹ, đều làm người ta muốn có bọn họ, bởi vì bọn họ có khuôn mặt mỹ lệ giống nhau. Nghĩ xem, nếu đồng thời có bọn họ, thì cảnh tượng sẽ như thế nào?

Cả hai cùng là bảo bối cực kỳ xinh đẹp!

Hy Bình tiến đến bên Thiên Phong song kiều nằm trên giường. Bọn họ tất cả bị trói lại, trói thật chặt, dây trói dắt quanh thân hình xinh đẹp cực kỳ bọn họ. Bọn họ vô phương vùng vẫy, nhưng hai khuôn mặt đẹp giống nhau đến nỗi không thể nhận ra do cùng có một loại biểu tình, dâm dăng!

Dâm dăng, thật sự không thể dùng trên thân Thiên Phong song kiều. Tuy nhiên, thời khắc này bọn họ phản ứng làm cho Hy Bình một ấn tượng, thật sự dâm dăng vô cùng. Dục hỏa thiêu đốt song nhân của dăng phụ vô cùng yêu mị, nhiệt tình tràn đầy vô cùng, hiện tại hương những hạt mồ hôi của bọn họ bị dục hỏa thiêu đốt làm khuôn mặt mèm mại đỏ hồng. Hai cái miệng nhỏ nhỏ cùng bộ dạng tính cảm mở ra, nhiệt khí từ trong cái miệng nhỏ bốc lên, thở gấp theo một tiết tấu, thấy rõ bộ ngực bị mở tung làm hiện ra hai đồi ngọc phong bành trướng!

“Tỷ xác định đệ không bị độc chết à?” Hy Bình quay mặt lại, nhìn Hoa Tiểu Thiển đột nhiên hỏi.

Lúc này, trong phòng Thiên Phong song kiều, chỉ còn có hắc và Hoa Tiểu Thiên.

Hoa Tiểu Thiên đáp:” Tỷ đã làm mọi thứ có thể làm, nhưng không dám bảo chứng ba người các người không thể chết. Việc này, đệ còn hỏi gì nữa không?”

Hy Bình nói:” Còn, rất nhiều!

“Đệ hỏi đi.”

Hy Bình cười cười:” Đệ có thể không làm không?”

“ Không thể, đệ không sợ chết mà phải không?”

“ Đương nhiên sợ chết, có người nào mà không sợ chết? Bất quá, đệ là người không dễ gì bị dung dịch độc chết? Đoán vận mệnh - ”

“ Vận mệnh đệ rất dài sao?” Hoa Tiểu Thiên tranh thủ nói.

Hy Bình kinh ngạc:” Hay, tỷ làm sao biết được?”

Hoa Tiểu Thiên giận dữ:” Đệ là một loại người, có thể nói như thế này, tỷ không muốn cũng thể thể biết.”

“ Tỷ thật sự lợi hại như thế?”

“ Đúng như vậy”

Hy Bình thấy kỳ lạ:”Ồ, không quái lạ là vật nhỏ đó có thể ăn đệ, nguyên lai do tỷ quá lợi hại.”

Hoa Tiểu Thiên biết rõ hắc nói “ăn” là gì. Năm năm trước nàng hồ đồ hiến thân cho hắc. Mặt nàng đỏ giống như mặt của Thiên Phong song kiều, tựa hồ đã ăn phải xuân dược vậy?

Nàng nói:” Đệ..... đệ thì biết gì chứ?” vâng, Hy Bình thì biết gì, lúc ấy hắc còn là một đứa bé mà?

Hy Bình đáp:” Đệ nghĩ đệ hai mươi năm trước tất cả là xử nam. Chỉ mình nghĩ mình là xử nam, nhưng ai biết, nguyên lai lúc ăn nàng thì không biết. Đệ tất cả do nữ nhân xấu hại. Ai da! Thân xử nam của đệ vì sao kết thúc sớm thế?”

“ Thân xử nữ của tỷ vì sao kết thúc sớm thì có? Đệ là hỗn đản, hiện tại là trách nhiệm của tỷ? Hại tỷ đem tâm hồn bị Tử Hào thẩm vấn!” Hoa Tiểu Thiên u oán.

“ Tỷ hỏi đáp ra sao?”

Hoa Tiểu Thiên cúi mặt:” Tỷ nói, thiếu thời tỷ không cẩn thận bị phá.”

“Ồ, lời giải thích đó có được không?”

“ Sau này đệ muốn tỷ giải thích như thế nào”

“ Không cần giải thích gì hết, ha ha.....” Hy Bình cuồng tiếu.

Hoa Tiểu Thiên lộ y phục hắc, nhún nhảy nói:” Đệ cũng cười! Biết trước đệ không tốt mà, tỷ không thể không sớm thất thân!”

“ A, đó không phải trách nhiệm của đệ, trách nhiệm của đệ là gì? Đệ lúc đó còn đái dầm mà, không thể làm ra loại việc đó. Tỷ cũng quá xấu, tỷ là tiểu nữ nhân xấu, làm đệ bay giờ phải e sợ tỷ!”

Hoa Tiểu Thiên u sầu:” Lúc này sao không thấy đệ sợ!”

“ Bởi vì hiện tại chỉ có hai chúng ta! Thiên Phong Song kiều mơ mơ hồ hồ chỉ có thể rên rỉ, bọn họ căn bản không biết chúng ta nói gì!”

Hắc đề cập đến Thiên phong song kiều, Hoa Tiểu Thiên nghĩ chính sự đã tới, thả hắc ra rồi nói:” Đệ đến đây không phải phàn nàn với tỷ. Tỷ phải nhanh chóng chỉ dẫn mọi việc, tỷ muội bọn họ mau chóng không hay rồi.”

Hy Bình nhìn Thiên Phong Song kiều khiêu gọi nhập cốt trên giường, thở dài:” Đệ cảm giác bọn họ giống như mọi người tràn đầy sức sống, tỷ cởi dây trói trên người cho Từ Hồng Hà đi.”

“Đệ không tự mình giải thoát à?”

Hy Bình nói: “Đệ muốn tự giải thoát y phục cho mình, hoặc tỷ giúp đệ giải thoát nhé?”

Hoa Tiểu Thiển đưa mặt nhìn hấn: “tỷ không thích đệ?”

“Ha ha” Hy Bình cười lên, hấn vừa cười vừa cởi bỏ quần áo, sau đó nói: “Hoa Tiểu Thiển, không nên luôn đối xử với đệ như thế, tỷ còn chỉ dạy gì cho đệ nữa?”

“Loại việc này cũng muốn tỷ dạy? a.....” Nàng quay đầu sang bên, nàng nhìn thân hình loả thể của Hy Bình. Dương cầm nam tính trên cơ thể so với trượng phu của nàng cường tráng hơn, gần như hoàn mỹ và kiên mỹ. Ở giữa khó là cự vật nàng mới thấy qua, nàng nhìn chòng chọc vào cự vật một hồi, mặt đỏ dần lên nhưng thị nhìn Hy Bình: “Đệ..... đệ sao có cự vật lớn như thế?”

Hy Bình thản nhiên cười, tiến lên một bộ, ủng hộ nàng tiến vào trong lòng, cảm thán nói: “Đệ nghe phụ thân đệ nói, tỷ trước rất thích gọi đệ là sấu hầu tử, sau này lớn lên muốn làm thê tử đệ. Nhưng, bây giờ đệ xuất hiện, tỷ lại là thê tử người khác.”

Hoa Tiểu Thiển úp mặt vào lòng hấn u oán: “Sau đó tỷ không nghĩ đệ lớn lên có bộ dạng..... bộ dạng mê người này! Thiếu thời đệ thật sự là rất ốm, nhưng khuôn mặt ốm của đệ cũng rất dễ nhìn..... Chỉ không thể nghĩ đệ lớn lên, có thể biến thành cường tráng! Tỷ..... tỷ rất khó quên được đệ. Có lẽ vì đệ và tỷ sống cùng nhau thuở nhỏ quả là một kỷ ức đau khổ.....”

Nàng cảm thấy cự vật của Hy Bình chĩa thẳng vào tiểu phúc của mình, tim nàng đập nhanh so với bình thường rất nhiều. Vô luận vì sao. đó là vật trên người nam nhân sự ủng hộ nàng, một lần sớm đã tiến nhập vào thân thể nàng.....

Đó vĩnh viễn không thể là sự thật. Tuy nàng hiện giờ là thê tử người khác, nhưng nàng không có khả năng quên nỗi đau đầu đời. Sự kiện nếu đến từ thời niên thiếu của nàng.

Nước mắt của nàng rơi ra, nói: “Tỷ nghĩ đệ không thể xuất hiện nữa, nhưng đệ thỉnh linh trở thành trượng phu của muội muội. Tỷ đã có trượng phu và nhi tử của trượng phu. Tỷ chỉ có khả năng lựa chọn đệ ở trong tim, đệ có biết hay không?”

Hy Bình nói: “Đệ có thể hiểu. Kỳ thật, đệ thật sự không thể nghĩ hình ảnh đệ có trong cuộc sống của tỷ. Sở dĩ xin tha thứ cho đệ, đệ thật sự không cảm thấy đau khổ, chỉ là có phần ân hận. Tỷ tới với đệ thật sự là ban sơ, lần thứ nhất vĩnh cửu, vào cái thời mông muội của đệ về nữ nhân.”

“Vâng” Hoa Tiểu Thiển từ tốn một tiếng: “Đệ đến cùng Song kiều hoan hảo đi! Tỷ trông một bên, cũng không biết có đủ khả năng khống chế. Từ Hào nói không sai, đệ là thợ săn cường tráng rất mê hoặc nữ nhân.”

Hy Bình thả nàng ra, nói: “Kỳ thật tỷ có thể ra ngoài, bởi vì đệ căn bản không chết, đệ vạn độc bất xâm chi thể, tất cả các loại độc đều có khả năng giải, chỉ là..... Không có khả năng giải đâm được! Muốn giải đâm được, đệ phải cùng bọn họ ân ái phong cuồng!”

“Tỷ không ra ngoài, tỷ vào muốn ở cùng đệ một thời gian. Bởi vì sau này không có cơ hội như thế này. Đệ và bọn họ làm việc, cũng không cần cởi hết y phục bọn họ, bọn họ bây giờ không cần thiết phải thế. Nơi thâm kín riêng tư của bọn họ sớm đã ẩm ướt, đệ chỉ cần xé tiểu khố của bọn họ ra, có thể trực tiếp tiến nhập.”

Hy Bình giật mình: “Tỷ cho là đệ thô lỗ vậy sao?”

“Đệ không thô lỗ đã không làm, đầu tiên cởi trói cho bọn họ. Bọn họ sẽ cùng nhau tiến đến bên người đệ làm loạn, tỷ căn bản không thể cởi quần áo cho bọn họ, sở dĩ vậy tỷ đề nghị đệ xé..... từ nhỏ đệ thường hợp cùng thô bạo!”

“Thật hả? Có phải tỷ nói ngược phải không? Lúc thiếu thời tỷ cường bạo với đệ.....”

Hoa Tiểu Thiển xấu hổ: “Đệ không muốn tỷ thô bạo với đệ nữa à?”

Hy Bình e sợ: “thôi thôi!”

Nói rồi, hần vươn thẳng cự vật, hướng tới giường Thiên Phong song kiều đi tới.....

Bắc Lăng trang, trong phòng Lạc Hùng.

Lạc Thiên nói:” Phụ thân, theo như hồi báo, Hoàng Hy Bình bắt đầu đi vào tuyết lộ.”

“ Tốt” Lạc Hùng thét lớn:” Chúng ta đợi tin tức mới nhất!”

Lạc Thiên cười:” Con cho phép bọn họ lấy được tin tức Hoàng Hy Bình tử vong, trở về báo cáo một lần thôi.”

“ Ha ha, phụ tử chúng ta ngồi tại đây chờ tin tức, Hoàng Hy Bình thật sự rất đáng hận.”

Tuy nhiên, ba bốn thời thần tiếp theo, bọn họ không thấy người trở về hồi báo, trong tim bọn họ bắt đầu hồi hộp, chẳng lẽ kế hoạch này thất bại sao?

Hoàng Hy Bình thật sự được làm bằng gì?

Không lẽ đánh nhau trên giường hần là một con ngựa giống, hoặc bách độc bất xâm đúng là quái vật mà.

Hoa Tiểu Thiên ngồi kế bên giường, nhìn Hy Bình trên người Từ Bạch Lộ đánh phá, tất cả năm thời thần đã qua, hần vẫn còn như mạnh mẽ như long hổ.

Thật không phải là người! Sau khi dùng phương thức mãnh liệt khai mở tiến nhập vào nội thể Từ Hồng Hà, không ngừng tấn công. Tình hình giống như cuồng sư phát tình chưa bao giờ biết mệt mỏi. Thiên Phong song kiều thật sự bị hần làm ngất đi nhiều lần, nhưng dâm tính trong nội thể không hoàn toàn mất hết. Mỗi lần tỉnh lại, mỗi lần bọn họ tiết thân, thật choáng váng.....

Hoa Tiểu Thiên từ kinh hãi sang e sợ, cự vật đó của hần cứ lớn lên. Nhưng mỗi lúc hần đẩy vào rút ra, nàng cũng phát giác ra, thấy vật đó thành linh có biến hoá, bất luận chuyện gì hần cũng có thể duy trì với thể lực của hần. Hỗn đản này đúng không phải là người!

Song kiều kêu la thống khổ không thể phụ nhân là do hần. Thật sớm biến thành tiếng kêu thống khoái của tính ái phong cuồng. Nàng bận rộn ở đây, nhìn thấy tình hình này, tim sớm đã loạn nhịp, hạ thể ẩm ướt vô cùng, tiểu tiết khổ của nàng đã ướt đầm, mật huyết của nàng cảm thấy trống rỗng vô cùng. Nàng cũng muốn cự vật của Hy Bình tiến nhập vào tao huyết của nàng lần nữa!

Trong quá trình này, nàng bắt giác tự mình vuốt ve mình, từ nhũ hoa đến bắp đùi nàng, bộ ngực trong áo rất căng ra rất to. Hai đỉnh nhọn tạo bởi nhũ nhi bạo trưởng ẩn ẩn hiện hiện ra ngoài. Những giọt mồ hôi là những giọt tình chảy tràn trên rãnh giữa đôi nhũ phong. Lúc này, nàng đưa một tay vào trong tiểu tiết khổ, vuốt ve nời thâm kín đang nóng và ẩm ướt của nàng.....

Hy Bình toàn thân đầy mồ hôi, phản chiếu thân hình cường tráng của hần trong ánh sáng. Từ Bạch Lô đang la dâm dưới thân hình của hần, sau mỗi lần hần kích xuống chỗ thâm kín của nàng. Trải qua một thời gian rất dài, dâm tính trên thân nàng dần dần phát tán, hơn nữa vì Hy Bình nằm xuống khi làm tình, khí tức vốn có trong nội thể có công dụng hoà giải âm dương, nàng thật sự hồi phục một nửa lý trí.

“ Hy Bình?” Từ Bạch Lộ trong lúc rên rỉ, nói lớn danh tự Hy Bình. Đó là trong quá trình, nàng kêu lần đầu tiên là danh tự của hần. Hơn nữa xuân ý tràn đầy trong hai con ngươi của nàng ngưng thị nhìn hần.

Làm cho Hy Bình ngạc nhiên thích thú, hần hỏi:” Nàng đã tỉnh rồi à?”

Con người trong mắt Từ Bạch Lộ say mê xạ ra tia lẫn tránh đầy đặt tu ý, nghi hoặc:” Đúng, chúng ta sao thể”

“ Nàng bị trúng dâm độc, sở dĩ do không biết đề phòng” Hy Bình một bên nói, lúc này làm hết sức phũ phẫn.

“Ặc ặc..... chàng tiến nhập!” Từ Bạch Lộ oán hận:” Thiếp và muội muội tất cả đều bị trúng dâm độc à?”

“ Đúng, không biết ai khuyết đức như thế! Ta kỳ thực không thích trong lúc các nàng mơ hồ tiến nhập các nàng. Ta muốn đợi các nàng tỉnh lại mới tiến nhập với các nàng lần nữa.”

Từ Bạch Lộ không hiểu:” Cảm thấy không có cảm giác xấu hổ à? Vô luận có chuyện gì, chỉ muốn là chàng và bọn thiếp đều nguyện ý. Có lẽ rất tốt đẹp, phụ thân không gây khó khăn cho chúng ta. Dâm độc này ai hạ, thật sự không quan trọng, quan trọng là, chúng thiếp là người của chàng. Hơn nữa, chàng làm chúng thiếp khoái lạc..... thật sự rất khoái lạc! Tuy nhiên lúc trước chúng thiếp không biết, nhưng đối một số cảm giác hoặc có thể là ký ức, đó là thống khổ, chúng thiếp cũng có ký ức. Hy Bình, hiện tại người cảm thấy hưng phấn!”

Nàng nhìn thần hình kẻ bên đang ngủ là Từ Hồng Hà, nhìn hạ thể muội ấy thấy có huyết hồng, cảm thấy hạ thể mình căng ra đau vô cùng. Tuy nhiên do Hy Bình táo bạo, cọ xát làm khoái cảm vô cùng, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Đó là nam nhân mà bọn họ rất yêu thích, và đang cùng bọn họ lạm dụng thân mật! Nam nhân này bình thời rất vô lại, vào lúc thật sự phong cuồng vô cực, làm bọn họ yêu đến phát cuồng!

“ oh, oh..... Hy Bình..... Hy Bình.....”

“ Thiên muốn..... thiếp cũng muốn.....” Tiếng rên rỉ này phát ra từ miệng Từ Hồng Hà, chỉ thấy nàng mở cả hai mắt trong lúc ngủ lịm, nhìn chòng trọc vào hai người, kinh ngạc:” Hy Bình?”

Hy Bình mỉm cười:” Nàng tỉnh rồi à? Giúp ta lau sạch mồ hôi!”

Sau một khắc, một cái áo vải trước mặt Hy Bình, áo vải dờ ra phía mặt sau của hắn. Hắn quay mặt nhìn, lau mồ hôi cho hắn chính là Hoa Tiểu Thiển. Cái áo vải nàng đặt trên thân là ngoại y, không biết lúc nào đột nhiên cởi ra?

Trong lòng hắn chợt kinh ngạc, Từ Hồng Hà có điểm mơ hồ nóng bức trở lại, dương cụ từ trong mật huyết Từ Bạch Lộ rút ra, nói:” Hai tỷ muội các nàng đến đây cùng nhau!”

Hắn đặt Từ Hồng Hà đang nóng bừng trên người Từ Bạch Lộ, để Từ Hồng Hà đang nóng bừng nắm úp trên bồng Từ Bạch Lộ, quần áo trên nửa thân của hai nàng được tổng khứ, nhưng dưới eo toàn bộ không có gì bao bọc, lúc này nắm úp ép lên chỗ đó. Cả hai mật huyết giống nhau cực kỳ nằm đối nhau thật sự mỹ diệu xuất hiện trước mắt Hy Bình, làm tim hắn có một trận rung động, cự vật lại dựng dậy, song thủ chống trên giường, đồn bộ tiến lên, đầu tiên tái tiến nhập mật huyết Từ Hồng Hà, đẩy mạnh vào trong. Từ trong mật huyết Từ Hồng Hà rút ra, đồn bộ hạ thẳng xuống, dương căn tựa như linh xà nhập động, rất chuẩn xác sắp nhập vào mật huyết Từ Bạch Lộ.....

Lúc này, trời đã hoàng hôn, chúng nhân bên ngoài đang lo lắng và chờ đợi.

Triệu Tử Hào nói:” Tất cả đã sáu thời thần, cũng chưa ra?”

Hoa Tiểu Ba lo lắng:” Không biết tỷ phụ làm việc tốt không? chỉ là không ai có thể làm, chỉ là thần thoại!”

Bọn họ đợi trong lo âu, hồi tưởng, hai phụ tử tại Bắc Lăng trang cũng lo lắng giống như mọi người?

Hy Bình đẩy mạnh vào trong mật huyết Từ Bạch Lộ rồi rút ra, cự vật đó vẫn cứ dựng thẳng, bởi vì có nhiễm máu tử nữ của lưỡng nữ, giống như một con hồng long tàn khốc.

Một khắc hắn lại chuyển thân, một lượng hỏa nhiệt từ thân thể nữ nhân truyền qua thân hắn, miệng bồn chồn nói: “ Hy Bình, cho tỷ, tỷ..... tỷ muốn đệ!”

Hy Bình cố gắng ôm Hoa Tiểu Thiển, quần áo ở thân trên toàn bộ cởi ra, nhũ nhi vì vậy lộ ra, sữa chảy tràn ra, thấm qua ngực hai người, ở giữa hai người tỏa ra mùi nhũ hương.....

Nhục thể của Hoa Tiểu Thiển, lắc lư, nàng ngồi trên hai chân của Hy Bình. Nơi thâm kín mạnh dạng hương để đầu dương vật của Hy Bình, nhưng dương cụ của Hy Bình dần dần mềm lại hạ xuống.

Hắn nhẹ nhàng không mở động tình chi cực của nàng, ngưng thị nhìn nàng, thở một hơi:” Tiểu Thiển, mặc dù tỷ và đệ là bạn sơ, nhưng, chúng ta nếu tiếp tục, thật sự là không hay.”

Hoa Tiểu Thiển bị lời nói của hắn giật mình tỉnh lại, kiều thể thẳng lên. Sau một lúc, nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn, ai oán: “ Vì sao đệ đến trễ một năm?”

Hy Bình vuốt ve sống lưng mềm mại của nàng, nói:” Đệ biết tỷ không tiếp tục quên tất cả về đệ. Nhưng, mọi việc đều được định trước. Tỷ là thể tử của Triệu huynh, đệ không thể có lỗi với huynh ấy, bởi vì huynh ấy và đệ là bạn tâm giao.”

Hoa Tiểu Thiên rơi nước mắt nhìn hắn:” Thật sự không hay à?”

Hy Bình cúi đầu lau nước cho nàng:” Đệ rất muốn tỷ, nhưng, đệ có thể háo sắc, có thể vô lại, thậm chí vô sỉ, cũng có thể cưỡng gian một nữ nhân. Đệ không thể muốn tỷ, cho dù tỷ vạn lần nguyện ý, bởi vì đệ cũng có một nguyên tắc. Nếu đệ bỏ nguyên tắc này, thì đệ còn không thể nhìn được chính mình.”

“ Đệ xử sự như vậy bởi vì tỷ là thể tử của Tử Hào?”

“ Đúng. Triệu huynh là nam nhân tốt, đối xử rất tốt với đệ, tỷ hiểu không?”

Hoa Tiểu Thiên đột nhiên nói:” Hôn tỷ!”

Hy Bình không do dự, cúi đầu hôn vào đôi môi nóng bỏng và ẩm ướt của nàng, hôn một lúc lâu, tâm linh của Hoa Tiểu Thiên cũng có chút an ủi.

Lúc Hy Bình rời khỏi môi nàng, nàng cắn vỡ môi của Hy Bình, nói:” Đệ để tỷ lưu huyết một thời gian, tỷ cũng để đệ lưu huyết. Tỷ vĩnh viễn lưu giữ ký ức về đệ, đệ cũng vĩnh viễn lưu ký ức về tỷ! Tỷ, Hoa Tiểu Thiên, vĩnh viễn là đệ nhất nữ nhân của đệ!”

“ Đúng, Tiểu Thiên đối với đệ Hoàng Hy Bình vĩnh hằng là đệ nhất. Tỷ mặc y phục vào, chúng đi ra ngoài?” Hy Bình ôn nhu nói.

Hoa Tiểu Thiên nói:” Tỷ giúp đệ mặc y phục được không? Tỷ cởi y phục vì đệ!”

“ Hay quá, đệ giúp tỷ mặc y phục.” Tay Hy Bình cầm y phục, yên lặng mặc y phục cho nàng.

Tuy vậy nàng vẫn không nở:” Chúng ta thật sự kết thúc rồi à?”

Hy Bình đáp:” Có lẽ đã kết thúc, nhưng có một bắt đầu mới. Chúng ta sau này, mở ra một loại sinh hoạt thần nhiên. Trong lúc sinh hoạt, chúng ta qua lại với nhau thần nhiên đối diện. Tỷ có thể thần nhiên đối diện với trượng phu tỷ, đệ cũng thần nhiên đối diện với huynh đệ của đệ.”

“Nhưng tỷ yêu đệ, đó là bí mật của chúng ta, tỷ sẽ bảo vệ bí mật này suốt đời!”

Hoa Tiểu Thiên bằng thanh âm nhẹ nhàng kiên quyết thệ ngôn. Hy Bình ngưng thị nhìn nàng, than dài một tiếng, tiếp tục mặc y phục cho nàng.

Hai người yên lặng, song nhân hàm chứa đầy tình cảm không cần nói lên lời, nhưng thị nhìn nhau.

196. Chương 195: Kim Phát Dụ Hoặc

Mọi đang nhìn chần chú đột nhiên cửa mở ra, Hy Bình mình đầy mồ hôi xuất hiện phía trước mắt, Từ Phiêu Nhiên hỏi đầu tiên:” Nữ nhi của ta không có sao chứ?”

“ Hê, ta còn sống đi ra đây, thì bọn họ sao lại xảy ra chuyện gì? Ông hãy nhìn hạ thể hạ thể của ta!”

Mọi người muốn tiến vào, Hy Bình đứng trước cửa cản lại:” Tiểu Thiên đang mặc y phục cho bọn họ, một lát sẽ gặp mặt mọi người.”

Một khoảng khắc sau, Hoa Tiểu Thiên xuất hiện:” Mọi người có thể đi vào.”

Hy Bình lui sau một bộ, mọi người liền tiến vào, chỉ thấy Thiên Phong song kiều bình tĩnh ngủ trên giường. Trên mặt giường còn thấy xử nữ tiên huyết (huyết tích xử nữ) của bọn họ, đập thẳng vào mắt của Từ Phiêu Nhiên, đặc biệt nổi bật.

Triệu Tử Hào nhất thời nhìn Hoa Tiểu Thiên kể bên, hắn ghé tai hỏi nhỏ:” Hy Bình có hay không có với nàng....”

Hoa Tiểu Thiên trách nhỏ:” Đệ ấy không phải xấu xí như chàng nghĩ!”

“A?” Triệu Tử Hào kinh hô một tiếng.

“ Nếu như chàng không tin, chúng ta lập tức trở về, để chàng kiểm tra một lần. Chàng biết, nếu như có làm chuyện ấy, tuyệt đối phải để lại dấu tích. Chàng muốn hay không muốn trở về kiểm tra?” Hoa Tiểu Thiển bất mãn nói vào tai Triệu Tử Hào.

Triệu Tử Hào đỏ hồng cả mặt mày, lúng túng:” Huynh không cần kiểm tra, Triệu Tử Hào huynh không có ý nghĩ ấy.”

“ Tỷ phu, huynh thật sự quá lợi hại, đệ nhất ngựa giống!” Hoa Tiểu Ba cao giọng hoan hô.

Từ Phiêu Nhiên nhìn mặt hai nữ nhi của mình không thấy gì khác lạ, quay qua Hy Bình cảm tạ:” Tuy ta rất không thích người, nhưng cũng phải cảm ơn người đã cứu tính mạng nhi nữ ta.”

hiện thời Hy Bình đang ôm Thủy Tiên và Vưu Tuý, hân dật nữ nhân của hân trở về, nghe Từ Phiêu Nhiên nói câu đó, quay đầu cười:” Nhạc phụ đại nhân, không cần khách khí! Ông nên nhớ ông và ta là người một nhà, nhưng kỹ xảo âm nhạc của ông rất dở, tất phải dụng tâm học tập.”

“ Tứ Cửu, không chừng người dạy cho nhạc phụ của ta cách gõ bẳng thiết, xô sắt để đạt đến nghệ thuật cao nhất.”

Tứ Cửu đáp ứng:” Được, đệ nhất định dạy ông ta thật nhanh.”

Hoa Tiểu Ba nói:” Thêm đệ nữa, đệ cũng dạy cho Từ Bá.”

“ Tốt, học tập tốt nha, nhạc phụ đại nhân!” Hy Bình nói một câu quá cường điệu. Từ Phiêu Nhiên nghe, chuyển nhãn nhìn sang hai nữ nhi của mình, nghĩ: Hoàng Hy Bình đột nhiên thành nữ tể?

Ông cảm thấy nhức đầu hoa mắt, trời đất quay cuồng, ông chỉ cảm giác đầu bị đá mạnh, ngã ngồi trên đất – ngất xỉu.

“ Cái gì?”

phụ tử Lạc Hùng vừa nghe xong tin báo, kinh ngạc hét to một tiếng, thanh âm như sấm sét, rung chuyển cả Đại Địa. Thật sự không thể tin được!

Hoàng Hy Bình đột nhiên không chết, còn cứu sống Thiên Phong song kiều?

“ Người đi ra đi!” Lạc Thiên nói với võ sĩ, võ sĩ thoái lui ra ngoài, hân đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn phụ tử của hân và kim phát mỹ nhân.

Lạc Thiên quay đầu nói:” Phụ thân, tiểu tử đó thật sự không phải người!”

Lạc Hùng chán nản:” Nhìn hân mọi phương diện đều mạnh hơn Lãng Vô Tâm. Cả người và Lãng vô Tâm cũng không bằng hân, không biết ai dạy ra được một người như hân?”

Nếu Hy Bình có ở đây, nhất định nói lớn: ta là thiên tài! Hoặc giả có thể nói, ta đệ tử của nhất đại tình thánh.

Lạc Thiên nói:” Bởi vì duyên cớ Lôi kiếp thần đao, con điều tra đặc biệt về hân. Hân vừa đến Viễn Dương Tiêu Cục, hân là một con trâu không biết võ công. Tại Viễn Dương Tiêu Cục chỉ học được Lôi Kiếp thần đao. Nhưng khi Thiên nhi và hân đối quyền, trong quyền có một loại sức mạnh như lôi, trong võ lâm chưa bao giờ nghe nói đến. Con nghĩ hân tự mình học được, hân lấy pháp Lôi kiếp thần đao là công pháp vận dụng trên quyền đầu. Nhưng tại mỗi phương diện hân đều rất mạnh, con nghĩ hân thiên sinh là như vậy.”

“ Người này có thể xưng là thiên tài, thật đáng tiếc là không thể sử dụng hân!” Lạc Hùng lên tiếng than dài. Lúc này, ông không thể không thừa nhận Hy Bình là cường nhân, mà còn e ngại sức mạnh của ngựa giống.

Kim phát mỹ nữ đột nhiên dùng tiếng Trung Nguyên nói:” Ta đã từng nghe nói, bạch si và thiên tài chỉ khác nhau một điểm nhỏ. Ta nghĩ người này không phải là thiên tài thì là bạch si. Tuy nhiên, hân là nam làm cho nữ nhân động tâm một cách tuyệt đối, vẻ đẹp của hân là giấc mộng của nữ nhân.”

Lạc Hùng không sáng khoái:” Nàng không có mộng tưởng về hân chứ?”

Lạc Thiên hỏi:” Phụ thân, bây giờ phải làm gì?”

Lạc Hùng đáp:” Cố gắng tìm biện pháp khác. Loại người này ta không thể sử dụng, tuyệt không thể hấn sống trên đời. Hấn là bạch si cũng tốt, thiên tài cũng được, cuối cùng thì cũng phải thành đoạn mệnh quý.”

Lạc Thiên nói:” Con không còn khả năng nghĩ ra phương pháp hay nào nữa. Trừ khi cùng hấn chính diện xung đột, bởi vì ám sát, tựa hồ không ai có thể thắng. Hấn tuy bình thường là một hồ đồ, lúc này phụ thân thật sự có thể giết hấn. Có lẽ hấn lúc nào cũng cường hấn, giống như lời hấn tự nói, hấn là quyền vương vĩnh viễn bất bại. Như con biết, từ khi hấn xuất đạo giang hồ, chính xác chưa lần nào chân chánh bại qua. Hấn có nhược điểm duy nhất là háo sắc, vì thế nữ nhân là vũ khí tốt nhất của chúng ta.”

Lạc Hùng tán thành:” Đúng, chúng ta nhắm vào nhược điểm của hấn mà lên kế hoạch, tin rằng lần này nhất định hấn không thể sống nổi.”

Lạc Thiên hỏi:” Có thể lấy ai làm vũ khí?”

“Tìm ai mà hấn chưa tiến nhập qua làm vũ khí đặc biệt này!” Lạc Hùng nói, chuyển mắt nhìn Mộng Cơ.

Vào sáng sớm, không khí thật sự trong lành, Hy Bình hiếm khi dậy sớm. Đêm trước không làm việc, hấn khẳng khẳng đòi leo lên bụng của Vưu Tuý. Nhưng chúng nữ nghĩ hấn đã mệt suốt cả một ngày, nên để hấn nghỉ ngơi. Hấn phải giảm bớt loạn động, phải nghỉ ngơi một lúc.

Nghỉ sớm thì dậy sớm, vì vậy hấn dậy rất sớm.

Hấn trực tiếp đi đến khuê phòng Thiên Phong song kiều, trên đường gặp Hoa Tiểu Thiển đang bông nhĩ tử. Hấn mỉm cười đối với nàng, nụ cười đó trong mắt Hoa Tiểu Thiển là ánh dương quang(ánh sáng mặt trời), rất đẹp nhưng không nắm bắt được. Có lẽ đến chết nàng cũng không có được hấn, tuy nhiên có được nụ cười thần nhiên của hấn. Nụ cười giống như tiếng khóc thuở nhỏ của hấn, vĩnh viễn sống trong tim Hoa Tiểu Thiển.

Nàng nhìn hấn đi vào khuê phòng của Thiên Phong song kiều, thở dài một tiếng, ôm nhĩ tử rời khỏi.

Mở cửa cho Hy Bình là Độc Cô Thi. Nàng hôm qua ở lại chiếu cố cho Thiên Phong song kiều. Lúc này nàng đối với cái chết của Từ Thanh Vân chỉ còn một điểm trong tim.

Hy Bình ngồi trên giường, nhìn đôi mắt đang mở của Thiên Phong Song kiều mỉm cười hỏi:” Đã khoẻ chưa vậy?”

“Nụ cười của chàng lúc này rất hấp dẫn. Chàng rất ít khi cười thế này.” Từ Bạch Lộ nhìn nụ cười như ánh dương quan của hấn rồi nói.

Hy Bình nghi hoặc:” Lúc trước ta cười rất độc ác à?”

Từ Hồng Hà đáp:” Đúng vậy, lúc trước chàng cười thật sự có diêm người ta phải chán ghét.”

“A, mới sáng sớm, không thể nói ta như thế, coi chừng ta dày vò các nàng.” Hấn lên tiếng đưa tay ra thọt lét Từ Bạch Lộ đang nằm nghỉ ngơi mé ngoài, làm Từ Bạch Lộ cuống tiếu đến chảy nước mắt. Nàng vừa cười vừa nói:” Không..... không muốn thọt lét đâu. Hi hi, sau này thiếp sẽ báo thù.....”

Hy Bình không sợ:” Sự việc đó chắc sau ba bốn ngày nữa. Ngày đó nàng ngoan ngoãn nằm trên giường. Ta đã có kinh nghiệm rồi, phạm bị ta phong cuồng khai hoa là nữ nhân đều muốn có đoạn thời gian khoái lạc đó trên giường, ha ha!”

Từ Bạch Lộ kháng cự:” Không cần biết gì cả, chàng ngoài phương diện cười mãnh, có gì gì cường mạnh nữa?”

Hy Bình cười lớn:” Ha ha, nàng thế nào mà có thể quên ta thiên sinh là ca thần và quyền vương sao? Đúng rồi, nói cho các nàng biết, ta có một nhạc phụ tham gia vào nhạc đội, chuyên môn vì ta gõ thiết bång đập xô sắt. Các nàng hãy nghe, hiện tại là thanh âm của ông ta đang luyện tập.”

Thiên Phong Song kiều cẩn thận lắng nghe, quả nhiên ẩn hiện có tiết tấu thanh âm gõ đập. Thật kỳ lạ, trời vừa sáng, sư đồ Tứ Cửu khởi sự gõ cửa phòng Từ Phiêu Nhiên, muốn hợp sức huấn luyện người mới gia nhập!

Hy Bình nói:” Nhạc phụ đó của ta không có tài hoa âm nhạc, giống như Hoa Tiểu Ba lúc đầu để ta dạy. Không có hai người học cùng, ta thật sự tự học mà thành. Thật sự là lão già chậm hiểu.”

Từ Hồng Hà hỏi:” Nhạc phụ của chàng là ai?”

“ Không phải Từ lão đầu là ai!”

Thiên Phong Song kiều dị khẩu đồng thanh:” Hồn đản, chàng dám cười nhạo phụ thân bọn thiếp à?”

Hy Bình không ngại ngừng:” Không cười nhạo ông ta, thì ta uy hiếp ông ta. Bởi vì nhân thủ thiếu, ta nghĩ sự phô trương không lớn, vì thế ta muốn trở về Hoàng Sơn thôn phô trương hào hoa, có thể sau này có thể cưỡng bách mọi người tham gia hội thiên tài diễn xướng của ta. Đó thật quá tuyệt diệu, phải nhanh chóng đến gặp Độc Cô Minh làm việc mới tốt.”

“ Người muốn đại ca thiếp bồi tiếp người ca hát à? Thật không có khả năng, đại ca không thích.” Độc Cô Thi nói.

Hy Bình nói:” Chậm chậm đã, thế nào cũng có một ngày làm được.”

Hắn đứng dậy bỏ đi, thỉnh linh cảm thấy có tiếng bên tai, đưa mắt nhìn, ồ, chuyện gì vậy? Có một phi đao cắm trên tường, hơn nữa đao cứ đập vào mắt là thế nào? Không thể là tai hắn được? Hắn ngay lập tức tự kiểm tra tai mình, hê, thật là may mắn.

Độc Cô Thi đi ra rút cây đao ra, lấy một mảnh giấy trên tay cầm của cây đao xuống, mở ra xem, bên trên có viết: Hoàng Hy Bình, thích kim phát không? Ta ở Phong Khiếu động đợi người, trong tối nay!

Độc Cô Thi đưa mảnh giấy cho hắn, không hảo khí:” Kim phát mỹ nữ của chàng gửi này. Mời chàng và nàng ta đến một cái động là động lý xuân phong nhất độ.”

“ A, thiệt hả? Để ta đọc coi!” Hy Bình mảnh giấy xem qua một lúc, rồi nói:” Quả nhiên thật, ha ha, tóc trên đầu nàng ta đúng là màu vàng, không biết lòng phía dưới nàng ta có màu vàng không? Hắc hắc!”

“ Sắc lang!” Trong phòng tam nữ đều mắng.

Hy Bình gấp mảnh giấy lại do dự bất quyết:” Các nàng nói, ta có nên đi không?”

Từ Bạch Lộ đưa mắt nhìn hắn, Độc Cô Thi bộ dạng lăm bầm tức giận, còn Từ Hồng Hà trả lời:” Chàng không được đi, nàng ta là tiểu thiếp của Lạc Hùng, có thể đối với chàng bất lợi.”

“ Nàng nói như vậy, ta phải đi. Ta phải để nàng ta biết nam nhân trẻ và nam nhân già khác nhau chỗ nào. Lạc cửu Hùng đó, không cùng ta ca hát, không cùng ta đánh nhau, ngàn lần muốn nữ nhân của ta hưởng theo nhi tử của lão. Nhưng thật sự thỉnh linh nữ nhân của lão bị thiên tài ta mê hoặc, ta phải thưởng thức nữ nhân của lão một lần. Sau đó cho lão phát điên, hắc hắc, lão chuyện gì không điên lên được chứ?”

Thiên tài!

“ Chàng cứ tùy tiện!” Từ Hồng Hà không lý đến hắn.

Hy Bình cũng nói:” Ta phải đi chuẩn bị một chút, thuận tìm một vài cái trứng gà.”

Tam nữ hiếu kỳ hỏi:” Để làm gì?”

“ Ta muốn dùng trứng gà vàng nhuộm tóc trên đầu thành màu vàng!”

Hy Bình lớn tiếng nói thẳng ra, cùng với tiếng hét của chàng, trong phòng tam nữ đồng thanh chửi lớn:” Bạch si!”

Quyền Hành nhìn tám tùy tùng đi vào Đại Địa Minh, hắn tiến ra ngoài, vừa khéo gặp Mộng Cơ. Mộng Cơ đưa mắt nhìn Quyền Hành, hai người đi qua chạm nhẹ vào nhau, hai tay nắm lẫn nhau. Tay của Quyền

Hành tiếp lấy một mảnh giấy từ tây Mộng Cơ đưa qua, hần trở lại phòng để xem: tối nay, Phong Kiều động, Lạc Hùng nhờ ta cầu dẫn Hoàng Hy Bình.

Ồ, có phải giữa Quyền Hành và Mộng Cơ cùng một bọn? Nghĩ kỹ cũng biết, Mộng Cơ là do Quyền Huynh Quốc tặng cho Lạc Hùng, Quyền Hành là tâm phúc của Quyền khuynh Quốc, cùng Mộng Cơ một bọn không có gì lạ cả. Lạc Hùng khinh thường nên không biết mình bị cấm sừng.

Quyền Hành xem xong mảnh giấy, liền xé nát từng mảnh, nói: “ Ta và Mộng Cơ tiếp nhận việc này, mọi người không cần nói với hoàng thượng. Ông ta lần nào cũng không cho phép ta làm việc đó, để Lạc Hùng lão già đứng không vững, đoạt đao trở về cũng cần thời gian lâu như vậy. Hoàng thượng có thời gian dành cho lão, ta có thể không cần thời gian, ta rất ghét làm việc không hiệu suất như lão. Chuyện của võ lâm cùng hoang gia chúng ta vô can, chúng ta chỉ muốn thu hồi thánh đao của chúng ta. Tối nay giải quyết với Hoàng Hy Bình, trực tiếp thu hồi đao!”

“ Nhưng....”

“ Không nhưng nhị gì cả. Nếu như các người tiết lộ việc này, ta sẽ cho các người toàn bộ sung quân. Khi đến quân doanh, mùi vị ở đó các người không giống như bình thường đâu?”

Tám người không dám lên tiếng, cúi đầu đi ra.

Quyền Hành nói:” Các người chuẩn bị đi, tối nay chúng ta theo Mộng Cơ đi thăm Phong Khiếu động?”

Toàn bộ Gia Lăng trấn không được an ninh, Hy Bình bởi vì Từ Phiêu Nhiên gia nhập, đặc biệt hung phấn, mang ba người đến trước cửa Vạn Hoa lâu, mở một hội ca hát, công thêm một quần cái phụ hoạ, không ai dám vào trong Vạn Hoa Lâu. Ai kháng nghị đều bị bọn họ đánh u đầu sứt trán, sau cùng không ai dám kháng nghị.

Lão bản của Vạn Hoa lâu sớm đã đứng trước cửa lớn!

Từ hạ ngọc hát đến hoàng hôn, Lý Ngọc đi tới, Hy Bình vừa hát xong một bài, nhìn thấy nàng ta, liền hỏi:” Nàng bị tiếng hát của ta hấp dẫn tới phải không?”

“ Không phải, tỷ tỷ bọn ta muốn tìm người, có thể nghe người ca hát, tỷ ấy gợi ý ta tới tìm.”

“ Tỷ tỷ của các nàng?”

“ A Mật Y.”

Hy Bình nói:” Hiện tại ta không rảnh, không thấy ta đang ca hát vui vẻ sao? Chiều tối nàng hãy đến tìm ta!”

A, hần nói cái gì vậy, tình tình gọi một nữ nhân tìm hần vào buổi tối?

Lý Ngọc kinh ngạc:” Buổi tối?”

Hy Bình rất tự nhiên:” Nữ nhân muốn tìm nam nhân, không phải tất cả là buổi tối sao?”

Lý Ngọc không ngại trả lời:” Tốt, ta trở về báo cho tỷ ấy.”

“ Chậm đã, buổi tối ta không có ở nhà, nàng để bà ta đến..... Đó là bí mật, không thể nói ra. Nàng lại đây, ta nói vào tai nàng.” Hy Bình quay qua mặt nàng vẫy tay, nàng tiến lại, Hy Bình nói nhỏ vào tai nàng một câu, nàng đứng ngây ra, Hy Bình cẩn nhẹ vào nhĩ châu của nàng, thân thể của rung nhẹ nhẹ, tức giận:” Không được can ta!”

Hy Bình thắc mắc:” Nàng không phải nói là muốn ta mà?”

Lý Ngọc nhẹ nhàng đáp:” Đúng vậy.”

Hy Bình cười cười hỏi:” Nàng cũng tới hả?”

Lý Ngọc xấu hổ:” Ở chỗ nào....”

Hy Bình cười lớn:” Không cần phải khẩn trương, tối nay ta muốn chỉ nàng trải qua tiến nhập là phong vận, để nàng biết ta là người trẻ tuổi hiểu rất nhiều về tình cảm. Hắc hắc, đêm nay ta sẽ tiến nhập. Câu nói đó chỉ có thiên tài mới nói ra.!”

Lý Ngọc mặt đỏ hồng, giận dữ:” Người là cậu bé rất tốt!”

Nói xong, nàng quay mặt chuyển thân rời khỏi, thần thái giống như thiếu nữ mười tám!

Hy Bình cười dài một trận, nói lớn:” Tiếp tục, tấu nhạc, ta muốn hát đến tối, hát lên cao nào!”

“ Ha ha”

197. Chương 196: Phục Cừ Chi Xà

Mê Giang là nơi ngăn cách hai thị trấn, một là Gia Lăng, một là Long Tu. Từ trước đến nay, trong quang cảnh các dãy núi liên tiếp trải dài, hai thị trấn này hiện ra thật đẹp đẽ và tĩnh mịch, thế nhưng...

Người trong võ lâm đột nhiên tràn tới, khiến cho địa phương với những người dân thuần hậu chất phác này, trở nên hoang mang. Trong đám sương mù, có thể thấy sự chói lọi và tàn khốc của máu tươi.

Nhưng quan phủ lại không hề can thiệp

... ..

Long Tu trấn mặc dù là láng giềng của Gia Lăng trấn, nhưng mức sống của nhân dân so với Gia Lăng trấn lại thấp hơn, cũng không có sự phồn vinh của Gia Lăng trấn. Bởi vậy, khi vào trấn, những đại trạch có thể coi được tịnh không nhiều. Toàn trấn cũng chỉ có hai ba đại trạch, hơn nữa đều tập trung ở trung tâm thị trấn, tạo thành hình chữ Tinh.

Trong ba đại trạch này, có một căn nhà mới đổi tấm biển trước cổng gọi là “Hoài Thiên Nhu”.

Ngôi nhà này rộng hơn hai mẫu, là đại trạch lớn nhất trong ba đại trạch hình chữ Tinh. Vốn là ngôi nhà của một đại tài chủ bến trấn, nhưng không biết vì sao, ngôi nhà này trong một đêm đã đổi chủ, tài chủ đem thế thiếp nhi nữ đi đến nơi khác.

Rất nhiều người dân trong trấn đã ngầm suy đoán, chủ nhân của Hoài Thiên Nhu là ai?

Bọn họ chưa ai từng gặp qua những người mới đến, bởi có rất ít người ra khỏi ngôi nhà. Kỳ thực cũng không hẳn là như vậy, lão đầu đánh keng đêm tuyết đối không dám đi qua ngôi nhà này, bởi có một lần ông ta đang đi qua đó hô lên: “Cẩn thận củi lửa”, thì thấy từ trong nhà bay ra một số nhân ảnh, giống như là quỷ mị. Ông ta sợ hãi đến hôn mê ra đất, sau khi tỉnh lại, miệng cứ kêu lên “quỷ, quỷ”, thân thể run rẩy bỏ về.

Bóng tối đã bao phủ lên cả thị trấn, trong bóng đêm, có rất nhiều nhân ảnh bay vào trong sân nhà. Thanh âm phát ra như tiếng gió thổi, sau đó toàn bộ đều trở nên rất yên tĩnh.

Một lúc sau, có thanh âm vang lên trong sân, đó là mê âm của đêm tối do sự thân mật đặc hữu của nam nữ tạo ra.

Trong Hoài Thiên Nhu, tại căn phòng lớn cạnh bức tường phía đông, ánh đèn mờ mịt, xuyên qua giấy dán cửa sổ, có thể thấy ba nhân ảnh điều đặn.

Từ xa nhìn lại, thân ảnh của ba người này cho thấy họ là nữ nhân. Nếu tiến vào trong phòng quan sát cẩn thận, thì sẽ phát hiện ra, ba nữ nhân này, bất ngờ lại là những người mà võ lâm tứ đại gia đã từng gặp qua và nhớ mãi không quên, đại mỹ nhân Thiên Diệp Bội và hai “A di” của nàng.

“Hi di, Hoan di, con thật không hiểu, vì sao hôm nay lại không nhân cơ hội cùng Thái Âm giáo tiên hậu giáp kích, tiêu diệt Đại Địa Minh và cái gọi là võ lâm chính đạo ấy đi?” Thiên Diệp Bội cảm tức hỏi.

Hai người nàng gọi là Hi di, Hoan di, kỳ thực là hai tỷ muội, họ Hà. Nàng được hai nữ nhân này nuôi dưỡng trưởng thành. Hai tỷ muội Hà thị, là ngoại tôn của phó môn chủ Ngọc Xà Môn năm đó.

Năm đó phó môn chủ Ngọc Xà môn, trong trận chiến diệt môn, bởi có việc ra ngoài, tịnh không ở tổng đàn Ngọc Xà môn.

Sau khi Ngọc Xà môn bị tiêu diệt, bà ta tâm ý nguội lạnh, liền lấy chồng, sinh được một nữ nhi, hai tỷ muội này là do nữ nhi đó sinh ra.

Bà ta cùng nữ nhi của mình đều không thể tiến hành chí nguyện phục cừu và phục môn, nhưng hai tỷ muội này không giống như vậy, đã khiến cho Ngọc Xà môn lại xuất hiện trong võ lâm, đồng thời còn thể phải trả mối hận của tổ tiên.

Bọn họ dần dần gây dựng thế lực của mình, vả lại còn thu dưỡng Thiên Diệp Bội. Thiên Diệp Bội kỳ thực không phải là người Trung Nguyên, là một cô nhi hai tỷ muội gặp được trong lần đến Cao Ly.

Hai tỷ muội thấy được thiên tư cực cao thoát ra từ tiểu nữ hài ba tuổi này, liền ẵm về Trung Nguyên, tăng cường bồi dưỡng. Ngôi vị môn chủ Ngọc Xà môn cũng được bọn họ truyền cho “nữ nhi” này của họ, còn bọn họ phụ trách việc hỗ trợ nàng... ..

“Thực lực của chúng ta chưa thể chính diện xung đột với Đại Địa Minh, vì thế chỉ có thể rút lui. Nếu như có thể hợp lại cùng Hồ Diệp môn lúc họ chưa bị diệt môn, thì thực lực sẽ được tăng lên. Còn hiện tại, chúng ta không thể tìm đến một thế lực nào khác, do vậy, không thể ngạnh đấu cùng bọn chúng. Ta nghĩ rằng, nếu có thể hợp lại cùng Thái Âm giáo, thì sẽ có thể đối kháng với Đại Địa Minh.” Hà Hỷ giải thích.

Bà ta là tỷ tỷ, Hà Hoan là muội muội, tuổi tác của hai tỷ muội này đều gần bốn chục. Muội muội kém tỷ tỷ hai tuổi, bọn họ được thừa hưởng dung mạo của tổ tiên. Phó môn chủ Ngọc Xà môn năm đó cũng là một đại tuyệt sắc, do vậy có thể hiểu tư sắc của họ cũng là nhân gian nhất tuyệt.

Hai tỷ muội này tuy không phải là song sinh, nhưng sinh ra đã giống hệt nhau, có lẽ đã kế thừa được huyết thống của tổ tiên, dung mạo cực kỳ vũ mị, giữa hai chân mày thường lưu giữ những ý vị làm xao xuyến lòng người, có thể gọi là hai tuyệt sắc kiều phụ. Tuổi tác đối với sinh mệnh của họ không thực sự là điều quan trọng, bọn họ trông giống như thiếu phụ hai bảy hai tám tuổi vậy, có thể sánh với ba nữ nhân biết thuật trú nhan của Thái Âm giáo.

Nhưng khi họ tiến đến đứng trước mặt Thiên Diệp Bội thì không thể so sánh được với nàng ta.

Thiên Diệp Bội nói:” Trước kia hai người đã từng nói với con, Thái Âm giáo cũng từng tham dự vào trận chiến tiêu diệt Ngọc Xà môn, vì sao còn muốn hợp tác với chúng?”

Hà Hoan trả lời:” Thái Âm giáo năm xưa với Thái Âm giáo bây giờ không giống nhau. Thái Âm giáo lúc đó, là bởi vì quan hệ với Nguyệt Như Sương mới tiến nhập Trung Nguyên, Thái Âm giáo hiện tại lại có quan hệ với Lâm sư thúc. Có thể nói, A Mật Y là tình nhân của Lâm sư thúc, còn Lâm sư thúc lại bị võ lâm Trung Nguyên bức hại, lần này ả đến Trung Nguyên, là để phục cừu cho Lâm sư thúc.”

Hà Hỷ thêm vào:” Hiện nay toàn bộ lớn nhỏ trong ma môn, và một vài ma nhân đều tình nguyện hợp tác cùng chúng ta. Nhưng bởi võ lâm chính đạo đang như cao phong sừng sững, nếu chúng ta có tập trung cả thế lực đó, cũng không thể đối kháng với Đại Địa Minh, nói chi là cả võ lâm chính đạo.”

Thiên Diệp Bội cảm giận:” Bọn họ nguyện bán mạng vì chúng ta, không phải mục đích bởi vì chúng ta phải hi sinh tính mạng, bọn chúng chỉ vì nhục thể của chúng ta mà thôi...”

Hai tỷ muội họ Hà thở dài:” Tất cả là vì thực lực mạnh nhất của Ngọc Xà môn chúng ta, do vậy chúng ta kì vọng có thể bắt đầu từ con. Đối với việc thay đổi bộ mặt của Ngọc Xà môn, chúng ta không thể làm nổi.”

Thiên Diệp Bội cảm động:” Con cũng biết các a di thật khổ.”

“Cộc, cộc!”

Ba nữ nhân ở phía trong vừa nghe tiếng gõ cửa, nhìn nhau một lượt, Hà Hoàn bước ra mở cửa, nói:” Người vào đi.”

Người bước vào chính là Vân Tuyết, nàng lại là người của Ngọc Xà môn sao?

“Đa tạ” Nàng liền đáp lời, rồi bước vào phòng, Hà Hoan khoá cửa lại, cùng đi vào.

Hà Hỉ hỏi:” Đại Địa Minh phản ứng ra sao?”

Vân Tuyết đáp:” Bọn chúng hình như đã biết các ngươi là Ngọc Xà môn.”

“Không thể nào.”

Vân Tuyết nói:” Theo lời Lạc Thiên nói, người của tứ đại thế gia võ lâm đã từng gặp các ngươi, hơn nữa lại nhìn ra võ học của các ngươi. Bởi thế, khi bọn chúng nghe đến ‘Phục Cừu Chi Xà’ liền liên tưởng đến các ngươi.”

Hà Hỉ không còn cách nào:” Không quan trọng, mặt khác chúng ta cũng muốn cho chúng biết rằng, Ngọc Xà môn chúng ta đã trùng hiện giang hồ, là vì báo mối hận diệt môn năm đó, khiến bọn gia hoả đó sống mà nơm nớp lo sợ.”

Vân Tuyết đề tỉnh:” Lạc Hùng nhất định sẽ nhanh chóng phái người tới đây tra xét.”

Hà Hỉ không lo:” Bọn chúng lúc này không nhất định sẽ để ý đến chúng ta. Thái Âm giáo đang tiến gần trước mặt, bọn chúng càng sợ Thái Âm giáo hơn.”

Vân Tuyết nói:” Thái Âm giáo làm chuyện đó thực là hồ đồ.”

“Sao nói vậy?”

Vân Tuyết hỏi:” Đã nghe nói đến Hoang Hy Bình chưa?”

“Tên ca thần hỗn đản đó hả?” Thiên Diệp kinh ngạc kêu.

Hà Hoan thêm vào:” Còn là quyền vương thối tha nữa...”

Vân Tuyết cười:” Nguyên lai các ngươi đều biết hắn, ấn tượng đối với hắn cũng khá sâu sắc. Chính xác, là tên hỗn đản ca thần, đồng thời là quyền vương thiên tài đó. Sự thật là, tên gia hoả này tại trận đả đấu giữa Đại Địa Minh và Thái Âm giáo, đã một quyền đánh Lạc Thiên bắn đi.”

“Á?” Ba nữ nhân khẽ hô.

Thiên Diệp Bội không tin:” Người không nói đùa đấy chứ? Chúng ta đã từng thấy hắn đánh nhau cùng một đám thôn dân. Hắn tựa như bất luận một môn võ học nào cũng không biết, thuần túy chỉ là đánh bừa, lại còn bị vài thôn dân đánh cho sưng vù mặt mày nữa.”

Vân Tuyết hỏi:” Người cảm thấy võ học tạo nghệ của ta thế nào?”

Thiên Diệp Bội khẳng định:” So với ta không phân cao thấp!” “ “ Thế mà ta từng bị hắn đánh bại, các người lại chỉ thấy sự thối tha của hắn thôi sao?” Vân Tuyết nhìn trừng trừng ba nữ nhân trong phòng, mặt nghiêm túc.

Thiên Diệp Bội nói:” Nếu không thực sự được chứng kiến, ta thật không dám tin người lại bại dưới tay hắn. Trên người hắn chỉ có một ưu điểm duy nhất, đó là vẻ ưu nhìn đầy biến thái của hắn. Tên gia hoả này đã lừa gạt bao nhiêu nữ hài, ta rất muốn dựa vào thân thể của hắn.”

Vân Tuyết cười mỉa:” Cũng có thể, lúc ta nhìn thấy hắn, liền có cảm giác mình đã thích hắn. Há há, tên gia hoả này, không chỉ dễ nhìn, mà còn là tên hỗn đản. Vốn là cùng đám Đại Địa Minh đi đánh Thái Âm giáo, ngược lại lại dẫn võ lâm tứ đại gia giúp Thái Âm giáo đánh võ lâm chính đạo. Cha con Lạc Hùng uất hận nhịn không nổi thì phải giết chết hắn.”

“Lạc Hùng muốn giết hắn?”

Vân Tuyết nói:” Muốn giết hắn, khó lắm. Ta đã từng muốn giết hắn, ngược lại bị hắn trêu đùa trong tay. Lạc Hùng muốn giết hắn, có thể làm hắn rụng một sợi lông, cũng đã tốt lắm rồi. Tên gia hoả này bình thường vừa vô lại vừa giống như một tiểu hài tử vô tri, nhưng ai biết được trong lòng hắn rốt cuộc nghĩ gì? Ta không biết, tin rằng Lạc Hùng cũng không biết. Ta cho bọn người đó một loại xuân dược, để Thiên Phong song kiều uống, một mặt biểu thị sự trung thành của họ với ta, một mặt ta biết Thiên Phong song kiều tuyệt đối không chết ngay lập tức. Hoàng Hy Bình đương nhiên cũng sống vui vẻ.”

“Người không muốn giết Hy Bình?”

Vân Tuyết đáp rằng:” Bất kể như thế nào, ta đều có lý do khiến hấn sống vui vẻ. Nặc dù ta không thích võ lâm tứ đại gia, bất quá, ta lại rất thích tên gia hoả này.”

“ Người đưa cho Lạc Hùng xuân được gì vậy?”

“ Song Tử Hợp Hoan tán.”

“ Á!” Ba nữ nhân đồng thanh kêu lên.

Hà Hỉ hỏi:” Người xác định hấn sẽ không chết chứ?”

Vân Tuyết cười cười:” Thân thể của gia hoả đó là vạn độc bất xâm chi thể, độc gì cũng không sợ, đối với được tính của xuân được có đáng kể gì! Hấn ta đích thị là con trâu được, hơn nữa còn là loại trâu được một đêm dịch nổi với trăm con trâu cái. Do vậy, không có vấn đề gì, đơn giản là đưa đến cho hấn thêm hai nữ nhân, và hai nữ nhân đó cũng thích hấn. Là Từ Phiêu Nhiên rất không ưa hấn ta, ta cũng không ưa Từ Phiêu Nhiên, khiến cho Từ Phiêu Nhiên đau đầu một phen.”

“ Người tựa như không cảm giận võ lâm tứ đại gia?”

Vân Tuyết giải thích:” Các đời trước của võ lâm tứ đại gia hoặc giả có điểm khiến người khác không hài lòng. Bất quá bọn trẻ tuổi bây giờ đều bị Hoàng Hy Bình diu dắt thành kẻ hiểu biết hơn, không muốn tranh đoạt cái gì với ta. Chỉ cần ta không đến chọc giận chúng, ta cũng sẽ không làm phiền chúng. Còn Đại Địa Minh chỉ tại võ lâm, do vậy ta muốn xưng bá võ lâm, chỉ cần làm cho Đại Địa Minh cúi đầu xưng thần là được. Các người cũng là chí tại Đại Địa Minh, bởi thế, ta cùng các người chí đồng đạo hợp, có thể hợp sức cùng nhau, chẳng lẽ không phải sao?”

Thiên Diệp Bội cảm kích:” Đa tạ. Người nói không sai, chúng ta là cùng một mục tiêu. Nhưng phạm là người võ lâm chính đạo chúng ta đều cảm hận, bao gồm cả võ lâm tứ đại gia trong đó. Người phải nhớ điều này, nếu không, chúng ta sẽ giải tán.”

Vân Tuyết nói:” Ta chỉ cần làm bá chủ võ lâm. Còn đối với việc các người muốn tiêu diệt kẻ nào trong võ lâm, chỉ cần không xung đột với lý tưởng của ta, các người có thể tùy tiện.”

“ Vậy thì tốt, bọn ta cùng nhau trở lại, không tranh đoạt võ lâm, mà chỉ để phục cừu, rửa hận thôi.”

Vân Tuyết tiếp tục:” Sau khi mọi việc xong xuôi, ta muốn các người không làm tổn thương một vài người trong võ lâm tứ đại gia.”

“ Điều này chúng ta tự biết nên làm thế nào, người của người bao giờ thì đến Long Tu trấn?”

Vân Tuyết trả lời:” Ta đã an bài xong rồi, đang trên đường đến đây. Khi đại quân ta đến, sẽ kết hợp với Thái Âm giáo, chúng ta lực lượng ba mặt, cũng đủ để ám sát toàn bộ hai nghìn tên võ lâm chính đạo ở Gia Lăng trấn, tin chắc không có tên nào chạy thoát được. Đến lúc thực lực của chúng suy yếu, chúng ta sẽ có thể thừa thắng truy kích, giết đến tận hang ổ bọn chúng!”

Hà Hỉ khen:” Thật là một kế hoạch hoàn mĩ!”

Vân Tuyết nói:” Ta hy vọng các người tạm thời không làm phiền võ lâm tứ đại gia. Bọn chúng sẽ không hỗ trợ cho Đại Địa Minh. Chúng ta trước tiên công kích Đại Địa Minh, sau đó quyết đấu với võ lâm tứ đại gia, các người thấy thế nào?”

“ Đó là kế hoạch rất chu toàn. Từng đợt công kích, đều theo ý người mà làm. Chúng ta chỉ cần kết quả, không cần biết quá trình ra sao.”

“Ta cũng chỉ chú ý đến kết quả thôi...”

Hà Hỉ nói:” Con người người rất thực tế, nhưng ta phát hiện có một số việc người làm rất đáng hổ thẹn, người trước kia không giống như bây giờ sao?”

Vân Tuyết cười cười:” Đó là cá tính của nữ nhân, ta trước kia có lẽ không giống như bây giờ. Đêm nay ta muốn có mười nam nhân, để làm cái việc đối với ta không hổ thẹn chút nào. Các người hãy bố trí cho ta.”

Hà Hoan đáp ứng:” Người đi đi, cứ tùy tiện vẫy tay là có.”

Hà Hỉ có ý kiến:” Nếu tiện hầy an ủi hai lão sắc ma một lúc. Chúng ta hiện tại đang ở nhà bọn chúng, nếu không phải bọn chúng mê luyện nhục thể của chúng ta, cùng với gia thế của Hỉ Hoan Ngọc Xà môn, hơn nữa còn có rất nhiều nữ đệ tử của chúng ta phụng bồi bọn chúng hoan lạc, ta nghĩ cũng khó có thể khiến bọn chúng vì chúng ta liều mạng. Còn nếu một mình người, có thể vượt qua mười nữ đệ tử của chúng ta, bọn chúng cũng sẽ rất thích thân thể của người đấy.”

Vân Tuyết nói:” Ta cũng rất thích bọn chúng, bởi bọn chúng có võ công rất cao cường. Mỗi lần vui đùa đều khiến ta cực kỳ hứng thú. Bất quá, nói về phương diện này, trong số các nam nhân ta từng gặp qua, thì Lạc Thiên là mạnh nhất, nghe nói Lăng Vô Tâm cũng rất mạnh, sẽ có ngày phải khiến hần cùng ta khoái lạc.”

Thiên Diệp Bội thắc mắc:” Chẳng phải người nói Hoàng Hy Bình là trâu đực đặc cấp à? Vì sao không tìm hần ân ái?”

Vân Tuyết trả lời:” Hần là ngoại lệ, tìm ai cũng sẽ không tìm hần. Các người nói chuyện tiếp đi, ta đi đây, đi tìm người bồi tiếp ta vượt qua đêm dài đằng đẵng. Ta phát giác bản thân càng ngày càng sợ tịch mịch, chẳng lẽ phạm là nữ nhân đều phải chịu cái cảm giác này sao?”

Tỷ muội họ Hà đồng thanh thở dài:” Tịch mịch là thiên địch của nữ nhân.”

“Nhưng không phải tịch mịch càng làm cho nữ nhân trở nên mĩ lệ sao?” Vân Tuyết nói xong, kiêu mị cười một cái, quay người đi khỏi.

Thiên Diệp Bội nghi hoặc:” Tại sao ả gia hỏa này so với nữ nhân dâm dăng nhất thiên hạ còn có phần dâm tiện hơn nhỉ?”

Hà Hỉ nói:” Đó là một loại biến thái! Nhưng thực lực cá nhân của ả đúng là rất mạnh, ngay cả hai lão sắc ma cũng không phải đối thủ của ả. ả cần nam nhân để duy trì thân thể của mình, cùng nam nhân giao hợp tựa như là thiên tính của ả.”

Thiên Diệp Bội nói:” Hai lão sắc ma đã chơi bởi đủ rồi. Nếu lần sau bọn chúng lại dám đưa ra yêu cầu bản thủ đồ trước mặt con, con sẽ hạ sát chúng ngay. Lần sau con sẽ đề tỉnh bọn chúng, con nhìn chúng lâu lắm rồi.”

Hà Hoàn chăm chú nhìn Thiên Diệp Bội, buồn bã cảm kích:” Bội nhi, đa tạ con.”

Thiên Diệp Bội xúc động:” Hai người giống như mẹ của con vậy mà!”

Vẻ mặt thuần tình vô bỉ của nàng liền trở nên kích động, đôi mắt đẹp thuần khiết vô hạn mơ màng ánh lệ quang, trong ánh sáng ngọn đèn, bởi sự rung động của tình cảm, giữa hai mắt liền xuất hiện một chút vũ mị ít thấy.

Hai tỷ muội họ Hà ngậy người nhìn, khen ngợi:” Bội nhi, con là nữ hài mỹ lệ nhất thế giới.”

“ Bởi vì con có sự yêu thương của hai người mẹ!”.

198. Chương 197: Bị Khốn Đổng Trung

Chỗ giao tiếp giữa Gia Lăng trấn và Long Tu trấn là nơi cao nhất của Vu Sơn. Ở đó có một cái động rất nổi tiếng với tên “Phong Khiếu”.

Động này rất rộng, sâu tới bốn trăm thước, rộng hơn một trăm thước, cao chừng năm mươi thước, chỉ có một cửa ra vào duy nhất. Mỗi khi đêm xuống, gió lạnh nổi lên, từ trong động truyền ra âm thanh kêu khóc, vì vậy mới có tên “Phong Khiếu”.

Có rất ít người tìm hiểu tại sao một cái động khi gió đêm thổi lại ả ước phát ra những âm thanh kêu khóc như vậy.....

Theo như truyền thuyết thì có một tiên nữ si tình đã từng khóc ở đó. Giải thích này rõ ràng chẳng những đơn giản khoa trương như chuyện trong đồng phân lấy được cục vàng mà còn thật buồn cười.

Hy Bình tìm vài lần cuối cùng cũng thấy chỗ Phong Khiếu động. Thiên tài này có vẻ có khuynh hướng hay lạc đường. Mãi đến lúc nửa đêm, hắn ở dưới chân núi nghe thấy tiếng kêu khóc phát ra. He he, quả nhiên theo đó tìm thì mới đến được. Mỗi tội trong động tối quá.

Ánh trăng không chiếu vào tận trong đấy, hắn bèn cất tiếng gọi to:” Uy uy, có ai ở trong không?”

“Có ai ở trong không?” Tiếng vọng vang trở lại.

Thiên tài Hy Bình bèn nghĩ:” Sao người này lại nói giống hệt ta, hơn nữa giọng nói cũng có phần giống ta, kỳ quái thật.”

Sau đó một hồi, ở trong truyền ra âm thanh của nữ nhân:” Người vào đi! Người thật quá ngốc, đã đợi người từ lâu rồi.” Đó là âm thanh của Kim phát mi nữ. Sau đó là tiếng mắng mỏ của A Mật Y vang lên:” Hoàng Hy Bình, nhân gia đợi người từ lâu lắm rồi, người sao không tiến vào an ủi nữ nhân này.”

Hy Bình nghĩ: hừm, ta cũng có vẻ giống Hoa Tiểu Ba, luôn bị muộn.

Hắn bèn nói:” Bên trong tối quá. Ta sợ, các nàng ra đây gặp ta đi!”

Tiếng hắn lại vang vọng. Cuối cùng Lý Ngọc đáp:” Ta ra ngoài gặp người!”

“ Đa tạ, bên ngoài gió rất to. Lý Ngọc, nàng nhanh lên. Ta phải ngồi thấp xuống để tránh gió. Vì ước hội tối nay mà ta mặc rất ít y phục, để khi gặp cho nó tiện.” Hy Bình ở bên ngoài làm vẻ co ro, ra dáng đứng là rất lạnh.

Lý Ngọc cầm đèn đi ra, nhìn thấy kẻ đang run rẩy dưới ánh trăng đúng là Hy Bình thì cười ngất:” Bộ dạng người như thế này. Người, người muốn làm ta chết cười hả?”

Hy Bình thấy nàng đi ra, lập tức chạy đến, dựa vào nàng, ôm chặt lấy nói:” Lý Ngọc, ta cứ cảm giác thấy ở đây có nữ quỷ muốn lấy mạng của ta. Ta có một dự cảm không tốt. Lý Ngọc, thân thể nàng thật mềm, thật ấm.”

“ Ta không thích!” Lý Ngọc tức giận mắng, muốn đẩy hắn ra, nhưng lại thành bất động.

Hy Bình đáp:” Nàng vẫn nói là nữ nhân của ta, nhưng lại không để ta ôm ấp. Chỗ động tối này ta vừa lạnh vừa sợ, nên phải tìm nơi an toàn để dựa vào.”

Lý Ngọc vẫn không nâng đèn lên, ngón tay duỗi ra nhẹ dím vào đầu hắn cười nói:” Người thật là, như biến thành người khác. Khi nào thì thành thế này vậy!”

Hy Bình đột nhiên ngây ngốc hỏi:” Nàng thích vậy không?”

Lý Ngọc giật mình, u buồn hỏi:” Muốn nghe thật không?”

“Làm ơn mà.”

“ Ta thích người ôm như ôm tiểu thư đến phát ngốc ra.”

Hy Bình đáp:” A, thế này hả! Thế nàng có thích cách ta ôm ấp nàng thế này không?”

Lý Ngọc bỗng thấy mặt nóng bừng lên, nhẹ giọng thốt:” Thích.”

Vào trong động, rẽ trái vài lần thì thấy một quãng ánh sáng. Minh Ngọc và Mộng cơ đều cầm đèn. Hy Bình đột nhiên hôn vào mặt Lý Ngọc một cái. Lý Ngọc ngượng cúi đầu. Hy Bình lại ôm nàng đi về phía ba người trong động.

A Mật Y nói:” Người đến sớm nhỉ.”

Hy Bình cất giọng thật thà:” Ta đến rất sớm, nhưng cái quỷ động này tìm mãi không ra, tìm đến nửa đêm cuối cùng ta mới đến được đây he he.”

A Mật Y trợn mắt nói:” Người còn không biết Phong Khiếu động nổi tiếng nhất Vu Sơn này sao?”

Hy Bình đáp:” Ta chỉ biết Thủy Liêm động của nữ nhân thôi.”

A Mật Y lại trợn mắt nhìn hắn một cái nói:” Người nghiêm túc đi.”

“ Ta tối nay đến đây, cũng chỉ là vì chuyện đó. Vì đây là việc chính yêu ta phải làm.”

A Mật Y đáp:” Người Không phải là ta.”

Hy Bình trêu chọc:” Ta lại nghĩ là nàng.”

Hắn bỏ Lý Ngọc ra, bước đến trước mặt Mộng Cơ. Nữ nhân này cao tầm một thước bảy, mũi cao mắt sâu. Hai con ngươi xanh biếc khác hẳn với người Trung Nguyên. Trên đầu tóc vàng rực như vàng thái dương, tràn đầy vẻ người ngoại quốc.

Hy Bình chưa từng nhìn thấy nữ nhân thế này. Hắn nói:” Ta đến theo ước hẹn của nàng. Để thêm phần thân mật với nàng, ta cũng thử nhuộm tóc vàng, nhưng dùng lòng đỏ trứng gà cho đến trứng chim cũng đều vô dụng. Nói ta nghe sao tóc nàng lại vàng như vậy?”

Mộng cơ cười khở không nổi đáp:” Tóc ta từ khi sinh ra đã thế này rồi.”

“ Từ lúc sinh ra? Có người mới sinh ra tóc đã vàng sao? Nàng giống đầu con công hả? Ngàn vạn lần không một điểm hợp lý.” Hy Bình phần nộ nói.

A Mật Y đáp:” Người như người sinh ra cũng không có một điểm nào hợp lý.”

Hy Bình không lý gì tới nàng ta. Tuy nàng ta cũng là một đại mỹ nữ, nhưng nữ nhân ngoại quốc này làm hấn hứng thú hơn. Hắn lại hỏi:” Tóc nàng từ lúc sinh ra đã vàng? Không hiểu lông ở chỗ đó.....?”

Tay hấn chỉ vào trong quần Mộng Cơ, sững sờ hỏi:” Cũng là màu vàng sao?”

“ Hừm, Hoàng Hy Bình, đồ mặt dày!” A Mật Y mắng. Biểu hiện lúc này của nàng giống hệt như một thiếu nữ đang giận dỗi.

Mộng Cơ lại thành thật trả lời:” Cũng màu vàng, vàng rực, rất đẹp.”

“ Ấc ặc!” - Hy Bình hét lớn:” Nhanh cởi quần ra, để ta xem. Thật là kỳ quái!”

“ Hoàng Hy Bình.” Cả ba nữ nhân cùng hét lớn.

Hy Bình không hiểu:” Chuyện gì vậy?”

A Mật Y kéo ống tay áo của hấn như muốn rách ra, bộ dạng hung dữ lôi hấn đi xa sang một bên rồi dừng lại mắng nhỏ:” Người xem bọn ta như không có mặt phải không?”

Hy Bình đáp:” Nàng phải nói chuyện tử tế với ta, không được kéo ta một sang bên thế này. Thế này nói chuyện nổi không?”

A Mật Y nói:” Ta không biết người già mồm như thế.”

“ Thế thì có gì không tốt? Có gì nói thẳng ra đi.”

A Mật Y đáp:” Ta không có lời nào nói với người.”

Hy Bình nói:” Thế nàng kéo ta qua đây làm gì?”

“ Ta định hỏi chuyện quá khứ của người, nên kéo người qua đây thôi.”

Hy Bình trầm nghĩ: Oa, ăn nói kiêu gì thế? Nhưng miệng hấn lại nói:” Nàng nghĩ nàng là người thế nào? Không có gì để nói, sao lại đợi ta ở đây?”

A Mật Y trừng mắt nhìn hấn, trong ánh sáng mờ tối, không thể nhìn rõ mặt hấn. Mặt nàng bỗng cúi xuống, hạ giọng thật thấp nói:” Ta không yên tâm người và nàng ta gặp nhau, nàng ta là nữ nhân của Lạc Hùng, sao lại vô duyên vô cớ hẹn gặp người.”

Hy Bình nhẹ giọng hỏi:” Nàng lo lắng cho ta?” A Mật Y không nói gì.

Hy Bình lại nói:” Ta ôm nàng nhé?” A Mật Y lại cúi mặt thấp hơn.

Hai tay Hy Bình ôm lấy hông nàng kéo sát lại:” Không phải tại vì ta giống Lâm Khiếu Thiên chứ?”

Song thủ A Mật Y chống tay vào ngực hắn, như vẽ muốn đẩy hắn thoát ra.

Hắn khẽ dụng thêm lực ôm nàng chặt hơn, thở dài nói:” Cứ cho là ta nói sai, vậy nói tâm ý của nàng ra đi. Đã rất nhiều lần ta hy vọng nàng có thể quên được Lâm Khiếu Thiên. Hà, nếu nàng có thấy hắn, ta cũng không thể để nàng đi theo hắn, bởi vì ta chưa đền đáp nàng được chút gì.”

A Mật Y đáp:” Ta và Lâm Khiếu Thiên tuyệt không có khả năng ở cùng một nơi.”

“ Nàng biết điều đó thì tốt, ta buông nàng ra, để nàng không phải đẩy ta ra nữa.” Hắn nói đến đây thì phát giác sau lưng đã bị hai tay nàng bám chặt, hắn nghĩ thầm: Thật tuyệt, không biết tay nàng ta vòng ra sau lưng ta lúc nào? Hắn bèn hỏi:” Chuyện cũ của bọn ta, xem xem kim phát mũi nhân đó có bỏ qua hay không?”

“ Người không phải là ước hẹn với nàng ta sao?”

“ Tự nhiên vô sự hẹn ta, rõ là không có hảo tâm. Ta sẽ để nàng ta biết thế gian này không có thứ thuốc gọi là hồi hận. Hừm, lão tử sẽ chơi chết nàng ta.” Hy Bình cất giọng nửa giận dữ, nửa cuồng sắc nói.

A Mật Y ngẩng mặt lên hỏi:” Kỳ thật người thích nàng ta phải không?”

Hy Bình cười ngất:” Ha ha, lại bị nàng nhìn ra.”

“ Người” A Mật Y vùng mạnh thoát khỏi tay hắn, bực bội quay người bước lại.

Hy Bình đứng phía sau lưng nhìn nàng, cười hehe nghĩ thầm: Sao nữ nhân hay trái tính thế nhỉ?

“ Bọn người bàn bạc xong chưa?” Khi Hy Bình bước đến gần, Mộng Cơ hỏi hắn có vẻ bất mãn.

Hy Bình vội lấp liếm:” Kì thật chưa kịp bàn bạc gì”

Mộng Cơ ngắt lời hắn nói:” Ta hẹn riêng người đến, người sao lại để những người không biết lý lẽ đó đến theo hã?”

Hy Bình làm ra vẻ vô can cất giọng đáp:” Ta nghĩ càng nhiều người thì càng vui! Ai biết cô không thích cảnh náo nhiệt.”

Mộng Cơ không biết đáp sao.

Hy Bình tiếp tục nói:” Đúng rồi, nàng trải thảm lông ra chưa?”

“ Gì cơ?” Mộng Cơ không hiểu hỏi lại.

Hy Bình chỉ tay lên mặt đất đáp:” Làm chuyện này có thể ở trên mặt đất trần trụi này sao? Ta cứ tưởng nàng đã mua thảm lông tốt nhất đến đây trải ra đợi ta đến. Nguyên lai là nàng đùa cợt ta.”

Mộng Cơ tùy tiện đáp:” Ta không nghĩ đến chuyện đó.”

“ Điều nàng không nghĩ đến còn nhiều lắm! Nữ nhân à.” Tay Hy Bình đột nhiên vươn ra, hung bạo chụp lấy áo ngực nàng, kéo mạnh xuống xé ra. Đôi ngọc nhũ không an phận của nàng ta tuột ra ngoài.

Nàng hét lên giận dữ:” Hoàng Hy Bình, người định làm gì vậy?”

Hy Bình cười đáp:” Rõ thế còn gì, Ta muốn yêu nàng, nàng không nhìn ra hay sao?”

Hắn chậm chậm tiến sát vào Mộng Cơ. Mộng Cơ không ngừng lùi lại, đến khi không lùi lại được nữa mới dừng bước. Nàng quay đầu lại nhìn. Nguyên lai trong động không ngờ có một cái đầm. Đầm cũng rất rộng, tầm trăm thước vuông, còn như sâu bao nhiêu thì chỉ quý mới biết.

Hy Bình hỏi:” Nàng có muốn biết cảm giác ngâm mình trong đó không?”

Mộng Cơ đáp:” Ta có ý tốt hẹn người đến đây, người lại đối xử với ta thế này sao?”

Hy Bình cười lớn:” Chính vì nàng có ý tốt nên ta mới cao hứng lên mà giúp nàng tắm rửa, nàng nói xem ta có phải loại nam nhân tốt không?”

Tim Mộng Cơ đập nhanh hẫng lên. Qua ánh sáng mờ, nàng thấy hai mắt Hy Bình ánh lên vẻ ác độc, giống hệt với khả năng ca hát của hắn, cùng là một dạng.

“Lạc Hùng chó kia để nàng câu dẫn ta cũng nên chọn chỗ tử tế chứ? Chỗ này lão tử không thoải mái. Nàng nhìn xem, đất bẩn, đá cứng, đầm sâu, thạch nhũ. Ta dù muốn, nhưng không có giường sao thể ân ái với tiểu thiếp của hần đây? Quả thật làm ta khó chịu. Có thể tìm một chỗ nào tốt hơn không?”

“Người biết gì mà nói?” Mộng Cơ bực tức nói.

Hy Bình nhẩy dựng lên, chỉ Mộng Cơ nói: “Ha, nàng ngực to mà não bé. Chuyện này đến hải tử lên ba cũng biết, nói gì đến thiên tài như ta. Đánh giá ta thấp quá lắm. Ta về đập cho thẳng đầu lợn Lạc Hùng chó một trận.”

Mộng Cơ bình tĩnh lại hỏi: “Hoàng Hy Bình, thanh đao vẫn đeo ở eo người có mang đến không?”

Hy Bình đáp: “Mang chứ.”

Mộng Cơ hỏi: “Sao ta lại không thấy?”

Hy Bình ngoảnh đầu nhìn Lý Ngọc cười một cái, rồi quay lại nhìn Mộng Cơ đáp: “Ta không muốn học người khác đơn đao phó hội, vì vậy ta mang đao giấu đi, thế nào? Ta có thông minh không?”

“Đáng tiếc là một chút thông minh người cũng không có.”

Chỉ thấy một đám người từ ngoài cửa động tiến vào, mang theo ba chiếc đèn, dẫn đầu chính là Quyền Hành.

“Không phải Lạc Hùng chó sao!” Hy Bình giật mình kêu lớn: “Mà lại là tên ái này.”

Sau đó, hần lại thấy trong tay Quyền Hành cầm chính là “Liệt Dương Chân Đao”, vội kêu lên kinh hoàng: “Hả, sao đao của ta lại ở trong tay người?”

Quyền Hành đáp: “Người thật là ngu, mang đao đi rồi tùy tiện giấu vì tưởng rằng không có ai theo dõi hả? Ta mất thấy người giấu ở chỗ nào, sau khi người đi rồi thì đến tìm thấy ngay.”

Hy Bình nhìn Quyền Hành, lại nhìn tám kẻ đồng hành sau lưng hần hỏi: “Có chuyện gì vậy? Người luôn theo sau lưng ta, sao ta lại không biết nhỉ?”

Quyền Hành bồng lộ ra vẻ bực mình mắng: “Người thật quá ngu, tìm cái động này cũng không nổi, hại bọn ta cả ngày phải hết đi đông lại sang tây, lãng phí rất nhiều thời gian.”

“Nhưng vì sao bọn người lại đi theo ta?”

Quyền Hành đáp: “Vì thanh đao này!”

Hy Bình hỏi: “Người nói người vì thanh đao của ta?”

“Đúng vậy, vì ta muốn thanh đao này. Thanh đao này không phải của người mà là của bọn ta.”

Hy Bình than thở: “Sao nói nhiều lời thế? Người muốn thanh đao này, cứ nói cho ta biết. Nếu người nói ra ta không đưa người cũng không được. Người không nói ra, ta làm sao biết người thích thanh đao này. Nếu mà ta biết người thích, ta sẽ đưa cho người ngay. Nhưng người không nói”

“Hoàng Hy Bình, người nói đủ chưa? Không bực mình sao?” Quyền Hành thật sự không chịu nổi hỏi.

Hy Bình nghiêm mặt nói: “Ái nam ơi, đưa đao cho ta. Ta không tính toán với người.”

“Đao này không phải của người, mà của người Ba Tư bọn ta.” Mộng Cơ đột nhiên nói.

Hy Bình quay đầu nhìn nàng hỏi: “Nàng là tiểu thiếp của Lạc Hùng chó, hay là vú em của tên ái này?”

“Tên ái này là” Mộng Cơ vội khép miệng lại vì nhận ra cách dùng từ của Hy Bình. Ôi, cách ăn nói của người Trung Nguyên quả thật không thuận. Nàng bèn chuyển lời đáp: “Ta là người của Quyền Hành.”

Hy Bình bồng nhiên hiểu ra nói: “Nguyên lai nàng chỉ thích con trai ái nam thôi, không lạ khi không có cảm giác gì với nam tử đường đường như ta, ha ha.”

Quyền Hành đáp: “Hoàng Hy Bình, người ăn nói tôn trọng một chút.”

“ Ta rất muốn tôn trọng, nhưng ta không tìm ra lý do gì để tôn trọng cả. Người ăn trộm bảo đao của ta, sao lại bắt ta phải tôn trọng kẻ trộm, hơn nữa, ta vốn không bao giờ tôn trọng mấy tên ái nam. Quyền Hành, ta khuyên người đặt đao xuống rồi bỏ đi, nếu không tên ái nam người phải đổi lại tên.”

Quyền Hành hỏi:” Nhưng ta lại muốn xem người đổi tên ta là gì?”

Hy Bình cười:” Tử ái nam.”

Quyền Hành chửi lớn:” Hoàng Hy Bình, tối nay ta nhất định phải biến người thành quỷ hồn ở động Phong Khiếu.”

Đứng sau Hy Bình là bọn ba người A Mật Y, lúc Quyền Hành cất tiếng chửi, bỗng kêu lớn

“ Không dễ thế đâu, nữ nhân ngốc ạ!” Thân thể Hy Bình quay mạnh lại, đưa tay chặn chưởng đao của Mộng Cơ đang lăm không đánh đến. Chân hẫng đá lên, chính tại tiểu phúc (bụng dưới) của nàng. Mộng Cơ hét lên một tiếng bay ngược người lại, rơi xuống đầm nước.

Cùng lúc chín người bọn Quyền Hành đồng thời phát động công kích. Ba nữ nhân Thái Âm Giáo sau lưng Hy Bình tiến lên chặn lại đòn công kích đầu tiên của đám chín người.

Hy Bình chuyển thân, cười lạnh:” Ta đã từng nói, ai muốn giết ta, tất phải chết trước ta.”

“ Chưa chắc đã là thế.”

“ Ầm bùng bùng.....” Âm thanh này tuyệt không phải do hai bên gây ra, có vẻ như là âm thanh của núi chuyển động. Hai bên đều cảm thấy mặt đất chấn động, đất trượt, đá tảng thì nhau rơi xuống.....

Động đất?

Núi lở?

“ Chạy ra ngoài đã rồi đánh tiếp.” Hy Bình hét lớn. Tất cả mọi người đều chạy vội ra cửa động. Hy Bình chuyển thân cúi người vươn tay kéo Mộng Cơ đang bơi tới rồi điên cuồng chạy ra cửa động.

Ra chỗ cửa động, chỉ thấy ai ai cũng ngây ngốc, hẫng cũng ngây người “ Cửa vào động đã bị bịt kín.”

“ Bọn họ sao đi ra đây?”

Lạc Thiên dẫn theo tứ đại hộ pháp, tìm phục tại bên ngoài cửa Phong Khiếu động. Lúc đó, Hy Bình vừa đi vào, bỗng thấy bọn chín người Quyền Hành xuất hiện tại cửa động, rồi cũng học theo chúng tìm phục ở cửa động.

Hai bên im lặng hồi lâu. Bọn Quyền Hành tựa hồ nghe thấy tiếng người ở trong động. Còn Lạc Thiên không nghe được vì bọn họ ở cách xa cửa động hơn, chỉ có thể nghe tiếng gió gào.

Rồi Quyền Hành rón rén đi sâu vào trong động

Khi bọn Quyền Hành đã vào hẫng trong động, Âm Long trong đám tứ đại hộ pháp hỏi:” Thiếu chủ, bọn họ vào rồi, làm gì đây?”

Lạc Thiên trầm ngâm một hồi rồi đáp:” Cứ theo kế hoạch cũ mà làm, làm nổ địa lôi.”

Tứ đại hộ pháp lập tức đứng lên. Lạc Thiên lại nói:” Để Phỉ Sa đi tốt hơn. Khinh công của nàng ta rất giỏi, khó ai bì được.”

Lời hẫng vừa dứt, một bóng nhân ảnh loé lên hướng vào trong động. Lạc Thiên nhìn bóng người đó nói:” Ta sẽ chôn sống Hoàng Hy Bình trong sơn động này.”

Sơn Ưng nói:” Kế này của Minh Chủ quả nhiên rất tốt. Chỉ mất một nữ nhân mà giết được bao nhiêu địch nhân. Để Mộng Cơ dẫn dụ sắc lang đó vào động, sau đó nổ đá lấp cửa động, bịt kín lối ra vào duy nhất. Bọn họ một điểm sinh cơ cũng không còn. Kể cả sau này vô lâm tứ đại thế gia có biết, muốn cứu bọn chúng, cũng phải mất nửa tháng là ít mới có thể mở được cửa động. Minh chủ quả là túc trí đa mưu.”

Lạc Thiên đáp:” Tam nữ của Thái Âm giáo cũng đến, không ngờ lại là thu hoạch ngoài dự tính. Nhưng bọn chín người Quyền Hành này thì hơi phiền phức. Bọn chúng luôn luôn hết lòng giúp đỡ Đại Địa Minh bọn ta, để bọn chúng chết không minh bạch như vậy, thật có điểm không thoả đáng.”

Ám Long đáp:” Việc đã thế này, cũng không còn cách nào.”

Bốn người chăm chú nhìn cửa động, bỗng thấy đất dưới chân rung lên kịch liệt, đồng thời hoảng sợ:” Địa chấn?”

Tiếp đó bọn chúng thấy cửa động đột nhiên sụp xuống, phẳng phất như động Phong Khiếu này đã mòn từ lâu, tới giờ đột nhiên thần diệu xuất hiện núi lở mà sụp? Hay cũng có thể vì tự sụp?

Thật khéo là toàn bộ người trong động đều bị nhốt lại. Có phải là ông trời trợ giúp Đại Địa Minh?

“ Ha ha.” Lạc Thiên cười lớn.

Dương Y tới gần nói:” Phỉ Sa cũng bị chôn ở đó.”

Thương Ưng nói:” Cũng chẳng còn cách nào. Không ai có thể ngờ chuyện này xảy ra, chỉ động đất một chút mà sụp cả sơn động. Xem ra muốn đào thông cửa động, đích xác phải mất hơn nửa tháng. Trong động chỉ có nước không, không có thực vật, người bằng sắt cũng chết.”

Lạc Thiên đứng dậy nói:” Bọn ta về thôi! Nói cho cùng, mục đích của bọn ta đã đạt được, hơn nữa còn hoàn thành vượt mức. Thái Âm Giáo còn lại mỗi Âu Dương Đình Đình non tơ. Còn nữ nhân xinh đẹp Mộng Hương, ta chưa từng nhìn được mặt thật, thanh khiết chỉ thấy mà không làm được. Nàng Thái Âm Thánh nữ mới này, có thể chơi được. Dương Y, tối nay ta bồi tiếp người.

Dương Y xuân tình đại phát, yêu kiều đáp:” Đa tạ Thiếu minh chủ.”

Lạc Thiên và tam đại hộ pháp quay lại Bắc Lãng trang. Hắn để Dương Y đợi hắn trong phòng rồi đi thẳng vào tấm thất của Lạc Hùng.

Câu đầu tiên của Lạc Hùng là:” Nhi tử, mọi việc thế nào?”

Lạc Thiên đáp:” Phụ thân, xong rồi. Hoàng Hy Bình chắc chết rồi. A Mật Y, Lý Ngọc, Minh Ngọc của Thái Âm Giáo cũng bồi táng luôn ở đó.”

“ Quá là hoàn hảo! Con trai, làm rất tốt.” Lạc Hùng hoan hô.

“ Nhưng” Lạc Thiên nói:” Chín người bọn Quyền Hành cũng bị chôn trong đó.”

Lạc Hùng giật mình:” Gì cơ? Họ cũng đến đó?”

“ Cũng bị chôn sống trong đó cùng với Hoàng Hy Bình.”

Lạc Hùng vô lực ngồi xuống ghế, lẩm bẩm:” Thật thê thảm, thế này thì làm sao ăn nói với Hoàng thượng?”

“ Ai? Hoàng thượng? Phụ thân, người nói gì vậy?”

Lạc Hùng đáp:” Quyền Khuynh Quốc chính là đương kim Hoàng thượng. Quyền Hành là tâm phúc của lão. Chuyện này thật khó nói với lão.”

Lạc Thiên giật mình, một lúc mới nói:” Phụ thân, kỳ thật cũng không phải lo quá, Hoàng thượng có thể không biết chuyện này. Hơn nữa, cửa động đó cũng không phải do bọn ta làm sụp.”

Lạc Hùng ngạc nhiên:” Con kể chi tiết lại cho ta nghe.”

Lạc Thiên bèn đem tất cả tường thuật lại.

Lạc Hùng nghe xong, trong lòng thoải mái nói:” Xem ra Quyền Hành vì muốn nhanh chóng đoạt lấy lại đạo nên đã đi theo Hoàng Hy Bình. Còn chuyện động bị sụp, bọn ta cũng có cách bao biện. Động bị sụp vì địa chấn, bọn ta không thể không thừa nhận, tuy không làm cho người ta tin. Nhưng động bị sụp vì địa chấn, đến tận đây cũng còn thấy chấn động một ít. Ta nghĩ riêng chuyện đó cũng dễ giải thích nhiều rồi. Chuyện khó giải thích là Mộng Cơ vì có gì mà hẹn Hoàng Hy Bình đến Phong Khiếu Động?”

Lạc Thiên đáp:” Phụ thân, chuyện này lại rất dễ giải thích, chính là nữ nhân quyền rũ nam nhân.”

Lạc Hùng nói:” Hay, con nói rất phải, nó vì nam nhân chết cũng là đáng, ha ha. Con trai, hiện tại chuyện Thái Âm giáo đã thành chuyện nhỏ. Thái Âm giáo và võ lâm tứ đại gia sắp tới nhất định bận rộn vì chuyện người chôn trong động. Bọn ta tạm thời không lý tới chúng, chuyển hướng đối phó Ngọc Xà môn.”

Lạc Thiên cười:” Phụ thân, con biết rồi. Kỳ thật con hiện tại không muốn triệt Thái Âm giáo. Con nghĩ con sẽ đáp ứng giúp đỡ Âu Dương Đình Đình. Rồi nàng ta thành nữ nhân của con. Như vậy, Thái Âm giáo chẳng phải là Đại Địa Minh sao?”

Lạc Hùng gật đầu:” Đây là một chủ ý tuyệt diệu, phụ thân chúc con thành công, ôm mỹ nhân trở về.”

“Cám ơn phụ thân. Con về đây. Nữ nhân Dương Y đang đợi con. Con tối nay cao hứng, bồi tiếp nàng ta, nhân tiện để nàng ta giúp con luyện công.” Lạc Thiên nói xong đi ra ngoài.

Lạc Hùng khóa cửa lại, cười lên sảng sặc, lẩm bẩm:” A Mật Y, để xem ngươi còn có thể đem việc của ta nói ra không? Ông trời giết ngươi, ta không lấy làm lạ!!!”.

199. Chương 198: Cuồng Dã Thích Phóng

Hy Bình thả Mộng Cơ ra, ngồi phệt xuống đất than thở:” Lần này chắc chết rồi. Đúng là trời già đồ ký người tài mà! Thử tính nhất đại quyền vương, tuyệt thế ca thần ta, không ngờ lại bị chôn sống trong cái động này. Làm quỷ cũng phải là quỷ phong lưu - lời Độc Cô Minh nói, chẳng nhẽ lại ứng nghiệm trên đầu của ta?”

Quyền Hành mắng:” Hoàng Hy Bình, ngươi nói bớt chút đi.”

Hy Bình quay mặt nhìn Mộng Cơ nói:” Tất cả cũng vì nữ nhân này. Không hẹn gặp ta ở đây thì không được sao? Nàng muốn có đao, sao không nói trực tiếp với ta? Ô hô, hại ta bị chôn sống!”

“Sao không tự trách bản thân háo sắc đi?” Quyền Hành lại thoá mạ hắn.

Hy Bình đáp:” Ta vốn rất thích màu vàng, ai bảo nàng ta lại có tóc dài vàng rực chứ?”

A Mật Y nói:” Các người không cãi nữa. Hiện tại chúng ta cùng ở trên một con thuyền, khi nào thoát ra ngoài các người thích nói gì thì hắn nói.”

Hy Bình nhìn nàng ta một cái nói:” A Mật Y, nàng lại đây!”

“Có việc gì?”

“Qua đây rồi nói.”

A Mật Y đến bên cạnh hắn. Hắn đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại kéo A Mật Y ngồi xuống. Nàng ta hơi phản kháng. Hắn vận lực kéo mạnh. A Mật Y không đề phòng, ngã ngồi vào lòng hắn.

Hắn ôm nàng nói:” Ta tuyệt đối không chịu ngồi cùng thuyền với tên ái kia.”

Quyền Hành chửi lại:” Ai thèm ngồi cùng thuyền với ngươi? Vô sỉ. Sắc lang. Dâm trùng!”

“Mẹ ngươi, sao quên không thêm vào quyền vương với ca thần hử. Hừ, cùng lắm là lão tử sẽ hát. Bực thật, không ngờ lại bị chết ở đây? Ta nguyện chết vì hát, chứ không chịu chết vì đói hay vì buồn chán.”

Hy Bình nói nhăng cuội một hồi, quay sang A Mật Y nói:” Hôn ta đi.”

“Không.”

Hy Bình năn nỉ:” Hôn đi! Đàng nào rồi cũng chết cả, còn sợ gì chứ?”

“Không.” A Mật Y kiên quyết.

Hy Bình hai mắt mở to, cúi đầu hôn A Mật Y. Các nữ nhân trong động cùng ngây ngốc. Tên điên này, vào lúc này vẫn còn có tâm tình để ôm ấp.

“Lần đầu tiên hôn nam nhân phải không?” Hy Bình sau khi hôn A Mật Y ngạc nhiên hỏi.

A Mật Y xấu hổ dấu mặt vào ngực hắn, dường như đã quên mất thân đang hãm trong đồng huyệt.

“ Nhìn xem, Lâm Khiếu Thiên đúng là một kẻ thất bại. Ta một điểm cũng không giống hần.”

A Mật Y khẽ đáp:” Người không giống Khiếu Thiên. Hần tuyệt đối không đối xử với ta như người.”

Hy Bình nói:” Vậy ư. Ta muốn biết, hiện tại ai là người yêu của nàng? Là Lâm Khiếu Thiên? Hay là Hoàng Hy Bình?”

A Mật Y không đáp, nhưng miệng nàng khẽ cắn nhẹ vào ngực Hy Bình.

Hy Bình nói:” Được rồi, ta không hỏi nữa. Ta trước tiên mở cửa động này đã rồi nói sau. Hừm, quyền vương ta chỉ một quyền là thông cửa động.”

A Mật Y miễn cưỡng rời hần đứng lên.

Hy Bình hét lớn:” Tránh ra, tránh ra. Ta phải ra tay.”

Phỉ Sa từ nãy tới giờ vẫn im lặng bực tức nói:” Cửa động tắc hàng trăm mét, người đánh thông được chắc?”

Hy Bình lấy đèn trong tay Lý Ngọc, giơ lên ngắm mặt nàng ta hét:” Trời! Sao có lăm mĩ nhân thế này? Nàng vào trong này khi nào? Hại ta giết cả mình.”

Phỉ Sa nói:” Ta cao hứng thì đi vào. Cái động này đâu phải của riêng người.”

Hy Bình đáp:” Ấc, nói thế chẳng phải quá dễ! Nhưng mà nàng có muốn cùng chôn chung với ta thế này không? Ta thật quá cao hứng. Phải chết, không ngờ lại có nàng tới chết cùng, ha ha!”

“ Chết thì chết, có gì to tát chứ?”

Hy Bình đưa đèn sát hơn, gần như chạm vào mặt nàng nói:” Nàng tựa hồ không sợ điều gì?”

Phỉ Sa đáp:” Đến lúc này đã biết không còn đường sống, còn gì sợ nữa?”

“ Không sợ bị cưỡng hiếp?” Hy Bình nhăn nhó hỏi.

Phỉ Sa nhìn hần một cái đáp:” Không sợ.”

“ Hừm.”

Hy Bình trả lại đèn cho Lý Ngọc nói:” Nếu như ta không thông được cái cửa động này, lão tử sẽ quay lại thông cái động của nàng. Nữ nhân kia, cho nàng xem ta lợi hại hay Lạc Thiên lợi hại!”

Phỉ Sa kinh ngạc:” Người Sao người biết ta đã cùng thiếu chủ.....?”

Hy Bình đắc ý nói:” Cái tên Lạc Thiên sắc lang đó mà lại không chơi nàng chắc? Quá là nói đùa. Cứ như ta thấy. Trong mười đại đệ tử gì đó thì năm nữ đệ tử đều bị Lạc Thiên chơi mẹ nó hết rồi. Phải không? Còn nàng, nữ nhân như nàng chắc chắn bị Lạc Hùng chơi trước, sau đó lão mới đưa lại cho con trai lão. Cả bố và con cùng hưởng một đoá hoa. Tất nhiên chuyện xấu hổ như vậy chúng không dám đứng ra gánh nhận mà đẩy lại cho lão tử nhận. Bọn họ chẳng phải sai nàng đến đây rồi chết sao? Nàng, thật là đáng thương.”

Phỉ Sa kinh hoàng, những lời Hoàng Hy Bình nói cứ như là tận mắt nhìn thấy. Nàng đáp:” Người sao mà lại biết rõ thế được?”

“ Nữ nhân ngốc. Đương nhiên là đoán rồi. Ta tận mắt nhìn thấy chắc? Những chuyện như bản đó, tránh sao được mắt ta, nhìn qua là biết!”

Quyền Hành nói:” Hoàng Hy Bình, người luôn nói chuyện kiểu này. Không thèm để ý xem có ai đang ở cạnh hay không, hời hợt nói nói làm như người ở bên điếc chắc.”

“ Ai bảo người xen vào. Nói là tự do của ta. Không thích nghe thì bỏ đi. Sau này lão tử còn phải chơi một trận. Không muốn nhìn thì lăn sang bên cạnh. Cứ nói linh tinh làm như lão tử sợ chắc!”

Hy Bình bướng bỉnh nói rồi đi đến gần chỗ cửa động bị sập, đá mạnh vào đó vài cái, chuyển thân quay đầu, chăm chăm nhìn vào đám nữ nhân cười:” Bị tắc cứng thật, không ngờ đá mãi vẫn không thông. Hehe!”

Chúng nhân đều có cùng một cảm giác trong lòng: Ngu ngốc.

Bỗng lúc này, trong ánh sáng yếu ớt, đôi mắt hần bỗng biến đổi tà dị như quỷ mị.

Y phục trên cơ thể phồng lên, ầm ầm tiếng sấm rền trong động hưởng ứng. Đám nữ nhân cảm giác từ trên cơ thể hần bạo phát khí kính cường đại vô bì. Mọi người đều bị khí kính đó bức lùi lại phía sau.....

“ Ta là quyền vương!”

Hy Bình quay mạnh người hét lớn. Y phục trên người vào lúc hần chuyển thân toàn bộ bị chấn rách tung, cường tráng vô bì. Cả thân thể loà loà đó trực tiến tới chỗ cửa động bị tắc, tay phải nắm lại đầm mạnh như sấm nổ.

“ Ầm!”

Ầm thanh như sấm động truyền tới rung chuyển màng nhĩ! Cả sơn động như bị một quyền đó chấn động, đất đá từ trên đỉnh động thi nhau rơi xuống.

Các khối đất đá bị quyền kinh của Hy Bình đánh văng tung toé bắn ngược lại, qua người Hy Bình bắn vào đám nữ nhân đằng sau. Mọi người vội vàng tránh né.

Không ai có thể dự liệu một quyền của kẻ có vẻ ngu ngốc này lại có thể mạnh như sấm sét thế. Đây là loại quyền pháp gì?

Ầm thanh tiếng hét của Hy Bình và âm thanh tiếng đầm của hần vang lên trong trong lòng động. Mọi người đều biết, hần vì đã thông cửa động như thể liều mạng, gần như đã phát điên.

Nhưng cửa động tắc hàng trăm mét, tựa như một trái núi, hần có thể đánh đổ trái núi đó không?

Cứ vậy nữa tiếng, Hy Bình cuối cùng cũng dừng lại. Tiếng vang trong Sơn động và tiếng đất đá rơi vẫn chưa hết. Hy Bình chậm chậm chuyển thân.

Hần bước qua đám nữ nhân, với dương căn to lớn trần truồng, bước thẳng đến trước mặt Quyền Hành. Quyền Hành thấy dương căn hùng vĩ của hần như vậy, quay mặt không dám nhìn. Có thể là vì tự ti chăng?

“ Đưa đao cho ta!” Hy Bình chú mục nhìn Quyền Hành, lạnh lùng nói.

Song nhân của hần trần đầy tà mang. Quyền Hành quay đầu nhìn thấy, trong lòng giật mình, không tự chủ được đưa đao cho hần. Hy Bình đưa tay phải tiếp lấy đao.

Chúng nhân nhìn thấy hai tay hần máu me be bét hoà lẫn đất cát. A Mật Y đau lòng quá, nước mắt chảy ra.

Lý Ngọc và Minh Ngọc bước đến cạnh, nắm lấy hai tay hần nói:” Hy Bình, không cần làm thế nữa, được không?”

Hy Bình rút tay khỏi hai nàng, quay người, vươn cao người nói:” Lời ta đã nói, đừng có ai tìm cách cản trở.”

Tiếng sấm động lại vang lên, Liệt dương chân đao bỗng bùng cháy, làm sáng cả sơn động.

Thân ảnh của hần hoà cùng thân ảnh cuồng loạn của thanh đao, làm người khác phải hoảng sợ, mà cũng ẩn ước nỗi đau buồn trong tim.

Tên ngốc này, bị điên rồi sao, vẫn ngang bướng tìm cách ra ngoài a.

Phỉ Sa nói:” Bọn ta quả đã tính sai. Võ công của kẻ này đã vượt qua sự tưởng tượng của thường nhân. Muốn giết được hần chỉ là vọng tưởng. Đáng tiếc là hần rồi cũng bị chôn sống tại sơn động này thôi.”

Quyền Hành chửi:” Người nói lung tung gì thế? Muốn nói kiểu đó, ra ngoài rồi hần nói.”

A Mật Y đáp:” Người sao cũng lại bị khốn ở đây?”

Phỉ Sa nói:” Tại ta thích ở trong này được không?”

A Mật Y nói hận:” Nếu hần không phải chết, ta hy vọng hần sẽ giết chết người. Người, đồ nữ nhân thói tha, đến tận lúc này mà vẫn còn địch ý đối với bọn ta như vậy.”

Phỉ Sa trầm mặc. Trong lúc trầm mặc đó, nàng nhớ lại dương căn vĩ đại của Hy Bình

Âm thanh tĩnh tĩnh hạ xuống. Hy Bình vô lực quy xuống. Liệt dương chân đao chống xuống giúp hắn không ngã quy.

Bờ vai sau lưng hắn run rẩy, thở gấp không ngừng. Tiếng hô hấp đó cũng giống như tiếng sấm trong lòng mỗi người.

Một lúc sau, hắn lại đứng thẳng lên, tay phải vẫn nắm Liệt dương chân đao. Tóc trên đầu xoã kín cả mặt, vô cùng khủng bố.

“ Xoảng” một tiếng! Liệt dương chân đao từ tay hắn rơi xuống.

Đồng thời, chúng nhân thấy trên ngực hắn phát xuất ra ánh sáng vàng. Một chiếc đầu hỏa vân sư hổ chậm chậm hiện lên trên bộ ngực rộng rãi của hắn, sống động như thật. Hồng huyết xạ xuất từ đôi mắt ẩn trong mái tóc, phản chiếu qua những giọt mồ hôi đầm đìa trên mặt hắn. Chúng nhân nhìn đôi mắt vốn trước đây trắng đen rõ ràng, giờ hoàn toàn biến thành đỏ rực, lấp lánh tàn khốc quang mang.

Thân thể hắn cũng phát ra bạch quang mờ mờ. Bạch quang càng ngày càng mạnh! Hắn bước đến trước mặt chúng nhân.

Không nói một lời, hắn dùng con mắt đỏ rực đảo qua chúng nhân một vòng, sau đó chậm chậm chuyển thân. Chúng nhân nhìn thấy trong bạch quang, trên vai hắn hiện lên một hình huyết hồng chuyển động - chính thực là một con rồng.

Tiếng thú kêu, rống thét bỗng nhiên hưởng khởi. Tầm lưng mạnh mẽ của hắn trầm xuống, huyết long trên bờ vai bỗng nhiên dâng không bay lên. Hồng quang hoà với kim quang giao tiếp trong sơn động. Mọi người nhìn thấy phía trước mặt hắn hiện lên một hỏa vân sư hổ đang nhe nanh múa vuốt.....

Lưng trầm của hắn mạnh mẽ cất lên, phát ra bạch quang sáng rực cả sơn động, rõ như ban ngày, hoàn toàn lấn át hồng quang và kim sắc!

Bạch quang mạnh mẽ làm toàn bộ chúng nhân trong động trong sát na đó, không kịp được phải nhắm chặt mắt.

Lúc bọn họ mở được mắt ra, chỉ thấy Hy Bình chạy như điên về phía trước, hỏa vân sư hổ kim sắc trước mặt, huyết long trên đầu. Thân ảnh của Hy Bình tại lúc đó biến thành mơ hồ, chỉ thấy trắng loá, hoà với huyết long và hỏa vân sư hổ.

Thân thể Hy Bình tựa như tan vào trong bạch quang. Huyết quang, kim quang lẫn lộn hoà trộn với nhau. Trong lúc long thú kêu gào, huyết long và kim sắc hỏa vân sư hổ không ngừng lại đánh thẳng vào tường động.

Toàn bộ động đều bị rung chuyển, so với cơn địa chấn lúc này còn mãnh liệt hơn. Đá rơi rào rào, bắn tung toé khắp nơi, chúng nhân trong động không ít thì nhiều đều bị đánh trúng, may là không ai đến nỗi bị thương.

Tình cảnh đó kéo dài 1/4 giờ. Sau đó long ảnh thú hình biến mất, ánh sáng cũng tiêu thất. Sơn động bỗng im lìm như chết.

Chỉ có vài ánh sáng yếu ớt của đèn lồng, run rẩy chiếu.

Hy Bình một chút cũng không động nằm sấp dưới tường động. Tam nữ Thái Âm giáo đi đến bên cạnh hắn, chỉ thấy hắn toàn thân đều bị thương, từ trên xuống dưới như biến thành một huyết nhân, tóc cũng biến thành màu hồng.

Họ lật hắn lại, thấy trán hắn cũng bị thương. Cứ nghĩ vừa rồi huyết long và kim sắc hỏa vân sư hổ đâm đầu đánh mạnh như vậy. Đầu hắn sao tránh khỏi bị thương?

A Mật Y vội kiểm tra cơ thể của hắn, phát giác tuy toàn thân bị thương, nhưng mạch lý hoàn toàn bình ổn, hô hấp đều đặn..... hắn vẫn chưa chết, chỉ là mệt quá ngất đi.

“ Chết rồi à?” Quyền Hành khẩn trương hỏi.

Tam nữ Thái Âm giáo mắt đều nhoè lệ. A Mật Y cất giọng không chút hảo ý đáp:” Hẳn chẳng phải là người đoản mệnh như thế.”

Bọn Quyền Hành cũng bước tới gần. Phỉ Sa nói:” Tên này có phải là người không?”

“ Người mới không phải là con người!” Minh Ngọc mắng lại một câu.

“ Xem ra đại ca nói không sai. Hẳn ngoài việc hao sắc, còn lại chính thực là hảo nhân. Chưa bao giờ ta thấy một người liều mạng như vậy, toàn thân thụ thương, huyết nhục bắn tung toé!” Quyền Hành thở dài.

A Mật Y nói:” Hẳn vốn vẫn là hảo nhân! Bọn các người và Lạc Hùng mới là người xấu.”

Quyền Hành đáp:” Ta đối với Lạc Hùng chẳng có điểm hứng thú nào.”

A Mật Y xé từ y phục của mình ra một mảnh vải, nhẹ nhàng lau máu và đất bám trên người Hy Bình. Minh Ngọc và Lý Ngọc cũng xé vải trên y phục mình xuống

“ Thật may máu không còn chảy nữa, nếu không trong tình huống này chàng phải chết vì mất máu!” Nước mắt A Mật Y rơi xuống mặt Hy Bình. Mặt hắn chỉ chút vết thương, không biết sau này sẽ thành hình dạng gì?

A Mật Y lại xé một mảnh vải khác. Mộng Cơ cũng quỳ xuống bên cạnh Hy Bình, không nói gì xé ra một mảnh y phục, định lau người hắn.

A Mật Y đưa tay giữ chặt tay nàng ta mắng:” Đi đi, tất cả đều vì nữ nhân xấu xa người, câu dẫn chàng tới đây. Muốn chuyện đó, sao cứ phải tới chỗ động này chờ chết? Chẳng nhẽ trên đời không còn chỗ nào có giường nữa sao?”

Nàng trong lúc giận dữ, ăn nói không hề giữ ý:” Cả một lũ người xấu xa, ai ai cũng muốn hại chàng, giống hệt như ngày xưa đã hại Khiếu Thiên. Kỳ thật Khiếu Thiên ngày đó giết rất nhiều người cũng là do bản thân bị bọn người bắt ép. Hiện tại lại có một thanh niên giống như lão ngày xưa. Ta nói cho các người biết, các người mở mắt rồi xem. Chàng và bọn ta chết ở đây không tính, nếu như thoát được ra ngoài, bọn người đã làm chàng phát điên. Ta nghĩ chàng so với huyết ma ngày xưa sẽ còn lợi hại hơn nhiều!”

“ Lạc Hùng ngày đó đem Khiếu Thiên bức vào tuyệt cảnh. Ngày nay lại muốn đưa chàng vào tuyệt cảnh. Nhưng Khiếu Thiên ngày đó bị cô lập. Chàng không giống ông ta. Bọn người phải biết rõ một điểm cho ta, truyện xưa tuyệt đối không tái diễn lại. Kết cục cuối cùng nhất quyết sẽ phải viết ngược.”

Quyền Hành nghe A Mật Y tự nói tự nghe như vậy bèn hỏi:” Ta muốn hỏi người, người là gì của hắn?”

A Mật Y lườm hắn một cái đáp:” Chuyện đó không liên quan đến người.”

Quyền Hành nói:” Ta cứ tưởng người sẽ nói người là nữ nhân của hắn cơ đấy, sắc lang này rốt cuộc cũng muốn chiếm hữu người, đáng tiếc tuổi tác quá chênh lệch, người có thể làm mẹ của hắn được!”

“ Quyền Hành, người không nghĩ là sẽ khai chiến trong động tối này chứ?” A Mật Y giận dữ.

Quyền Hành chuyển thân bước vào trong nói:” Xem bộ dạng người như là đang chiếu cố cho nhân tình vậy! Tuổi tác đã lớn rồi mà khóc rống lên trước mặt bao nhiêu người, nhìn thật không thuận mắt. Ta chẳng bằng đi ngủ một giấc, sáng mai sẽ có người tới cứu.”

A Mật Y nói:” Cứu người? Người bỏ vọng tưởng đó đi. Cái động này mất một tháng cũng không đào thông được. Bọn người đợi đến lúc động thông thì đều chết hết cả rồi, còn sống đợi người đến cứu chắc?”

Quyền Hành đáp:” So với việc lãng phí khí lực có tốt hơn không?”

“ Hừm, tiểu tử người một điểm nam nhân cũng không có. Người đi ngủ cho tốt đi. Ta nhìn người thật không thuận mắt!” A Mật Y không thèm lý tới bọn Quyền Hành, tiếp tục lau huyết tích trên cơ thể Hy Bình.

Tam nữ lau sạch sẽ cho Hy Bình xong. Lý Ngọc hỏi:” Bọn ta đem chàng vào bên trong chứ?”

A Mật Y đáp:” Ta không muốn ở cùng một chỗ với chúng, chúng ta nghỉ tại chỗ này luôn, xem xem sớm mai thế nào.”

Nói rồi nàng nằm xuống, ôm lấy Hy Bình. Đầu Hy Bình gối lên bộ ngực nhu nhuyễn của nàng....

200. Chương 199: Nhất Tuyền Quang Minh

Hy Bình một đêm chưa về làm cho mọi người phải lo lắng. Độc Cô Thi cuối cùng phải mang sự tình ra nói.

“Hy Bình tối qua đến Phong Khiếu động vì kim phát nữ nhân ước hẹn. Chàng không cho ta nói việc này cho mọi người biết!” Độc Cô Thi nói.

Triệu Tử Hào nói:” Loạn thật.”

Độc Cô Minh bàn:” Bọn ta đến Phong Khiếu động xem xem thế nào!”

“Sao kim phát nữ nhân đó lại câu dẫn Hy Bình, nàng ta không phải là tiểu thiếp của Lạc Hùng sao?” Hoa Tiểu Ba nêu ra một điểm nghi vấn.

Hoàng Đại Hải đáp:” Ta đến Bắc Lăng trang tìm Lạc Hùng. Bọn người trước tiên đến Phong Khiếu động xem thế nào.”

“Đại Hải. Ta cũng đi cùng người!” Độc Cô Minh cũng muốn theo.

Tứ Cầu và Triệu Tử Uy nhìn nhau một cái, rồi cùng đi với Hoàng Đại Hải.

Cả đám vội vã kéo đến Phong Khiếu động nổi tiếng kia. Đi đến trước cửa động, mọi người ngây ngốc nhìn nhau - Sao chỗ này không thấy cửa động?

Hoa Tiểu Ba nói:” Cơn địa chấn tối qua”

Hoa Tiểu Thiên cướp lời:” Tối qua chỉ là một cơn địa chấn nhẹ, sao có thể làm sụp cả cửa động này?”

Hoa Tiểu Ba cúi đầu nói:” Ta không tìm ra lý do nào giải thích cho việc này.”

“Cái giải thích của người thật là thối tha!” Hoa Tiểu Thiên không khách khí mắng.

“Ca bị chôn trong này rồi, ôi.....” Độc Cô Thi là người đầu tiên khóc lên, các nữ nhân khác cũng nức nở theo.

Triệu Tử Hào nói:” Mọi người hãy thôi bộ dạng này đi. Ai chắc được là Hy Bình ở trong đó không.”

Vưu Tuý hỏi:” Vậy chàng đang ở đâu?”

Chúng nhân ngây người - Phải rồi! Không ở đây vậy thì ở đâu?

Hy Bình thức giấc, phát giác đầu mình đang đặt lên một chỗ vô cùng nhu nhuyễn, trong lòng giật mình. Mũi ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhẹ, hẩn tỉnh giấc tự biết mình đang ở trong đám nữ nhân, hơn nữa đầu gối trên ngực của một nữ nhân.

Tay hẩn bóp nhẹ vào bộ ngực dưới đầu, một tiếng nữ nhân khẽ kêu lên, chỉ thấy nàng ta nói:” Chàng tỉnh rồi hả? Không được bữa bãi.”

Không ngờ lại là ngực của A Mật Y sao?

Hy Bình tựa như bị làm cho giật mình, không lạ khi tay lại cảm thấy thích như vậy. Nguyên lai chạm vào đỉnh ngọc phong của mỹ nhân.

“Thật là xấu hổ. Ta sau khi dụng lực quá độ lại ngủ lăn ra, không ngờ lại nằm lên trên”

Trong bóng tối, tay của A Mật Y vươn ra chặn lấy miệng hẩn, chỉ nghe thấy nàng ngượng ngập nói:” Là ta để chàng gối lên ngủ.”

Hy Bình ngạc nhiên hỏi:” Sao nàng lại đối tốt với ta vậy?”

A Mật Y giận dữ:” Ta đối xấu với chàng lúc nào hả?”

He he, trong bóng tối Hy Bình cười ngây ngốc.

Lý Ngọc và Minh Ngọc cũng đã tỉnh dậy. Cả hai đồng thanh nói:” Đúng rồi, tiểu thư đối với chàng thật tốt. Lâm công tử chưa từng bao giờ được đãi ngộ thế này. Chàng phải biết rõ.”

Hy Bình đáp:” Ta chẳng những biết rõ, ta còn biết”

Song thủ của hắc vương ra tóm lấy Minh Ngọc và Lý Ngọc. Hai nàng cười lên yêu kiều làm cho mọi người đều tỉnh cả dậy.

Chỉ thấy Phỉ Sa nói:” Bọn người muốn tư tình ở đây, cũng đừng có lớn tiếng như vậy. Ở đây không còn ai nữa sao?”

Hừm, nói giỏi thật, không ngờ lại có sao chổi ở đây sao? Hy Bình trong lòng khó chịu, sau đó nhớ lại những chuyện trước khi mệt quá ngủ đi.

A Mật Y đột nhiên nói:” Chàng chẳng nói nếu như không khai mở động được thì quay lại mở động nàng ta phải không?”

Hả? A Mật Y nói gì vậy? Không ngờ nàng ta cũng nói ra những lời này?

Hy Bình ngây người. Những lời này đâu có đúng với tác phong của nàng?

Nàng ta không ngờ dung túng hắc, đả thông động của Phỉ Sa?

Dơ bẩn a! Ăn nói thật thô lỗ. A Mật Y chẳng phải tuyệt đại mỹ nữ, à, còn là xử nữ nữa

Minh Ngọc cùng Lý Ngọc nói:” Ta cũng ủng hộ chàng. Nữ nhân kia thật đáng ghét. Ở đây giờ chàng muốn gì cũng được, bởi vì chàng là người mạnh nhất.”

Hy Bình kêu lớn:” Ta đương nhiên là người mạnh nhất. Ta vốn là quyền vương tối lợi hại mà.”

“ Lợi hại thế sao? Sao không thấy người đả khai cửa động?” Lại có âm thanh Phỉ Sa trào lộng.

Tiếp đến là tiếng Quyền Hành:” Phỉ Sa, người nói ít vài câu không được sao? Ổn muốn chết.”

Hy Bình đứng lên hỏi:” Dao của ta đâu?”

“ Ở đây.” Lý Ngọc đáp.

Nàng đưa dao cho Hy Bình. Dao vào tay Hy Bình, phát ra ánh sáng hồng rực, chiếu sáng cả sơn động. Hắc giới đao lên bước vào bên trong động.

Minh Ngọc hỏi:” Tiểu thư, bọn ta cũng vào chứ?”

A Mật Y đáp:” Ta không muốn nhìn.”

Đám người bên trong thấy sáng bừng lên rồi thấy Liệt dương chân đao được Hy Bình cầm tiến lại. Ánh sáng hồng vô cùng rực rỡ.

Phỉ Sa thấy hắc chằm chằm đi về chỗ mình, sợ hãi:” Người muốn làm gì?”

Nàng kinh hoàng nhìn vào đôi mắt tà ác kia

Trên mặt hắc chằm vết sẹo, không còn vẻ anh tuấn như xưa, lúc này đơn giản là vô cùng xấu xí. Phối hợp với đôi mắt như dã thú của hắc làm chúng nhân khiếp hãi kinh tâm - Vẻ hung dữ của hắc khi phá động đã khắc sâu vào trong tâm mọi người, làm nỗi sợ hãi bây giờ càng tăng cao.

Phỉ Sa cảm giác hoàn toàn bất động, không có khả năng khống chế bản thân, cả người phảng phất mềm nhũn ở trên đất, không có chút khí lực nào để ngồi dậy.

“ Ta đã nói rồi, nàng còn nhớ chứ?” Hy Bình cười hỏi.

Nhưng nụ cười này, trong mắt Phỉ Sa như là một đao trí mệnh! Nàng sợ hãi đáp:” Ta Ta không nhớ!”

Hy Bình hét lớn:” Nhưng ta lại nhớ! Mẹ nó, lão tử không trêu người, người lại trêu lão tử! Tất cả đều bị khốn mẹ nó ở trong này rồi, ta chẳng cần phải quản gì nữa! Vô luận ở đâu, ta cũng không quản, chỉ quản trong tim ta thống khoái là đủ Trước khi chết, cũng phải cho nàng thống khoái một hồi.”

“ Không có muốn”

Ánh sáng vụt tắt. Hy Bình bỏ đao rời khỏi tay, nhảy vọt đến chỗ Phỉ Sa đang nằm. Phỉ Sa vốn đã sợ hãi vô lực. Một khắc sau, người nàng đã bị Hy Bình điên cuồng đè lên. Nàng kêu khóc nhưng vô dụng. Hai tay Hy Bình điên cuồng lột xé y phục trên người nàng

Nàng vốn không phải vô năng như vậy. Chỉ là ở nơi tối tăm này, lại phải đối mặt với nam nhân đáng sợ kia. Trong tim nàng đã mất đi ý tưởng kháng cự, thân thể tự nhiên không còn đề kháng - Thêm vào những người kia tựa hồ không muốn giúp nàng? Nàng bị cô lập không ai giúp!

Ở đây, Lạc Thiên, Lạc Hùng, thậm chí toàn bộ Đại Địa Minh cũng vô pháp giúp nàng. Nàng đã tuyệt vọng, chỉ hy vọng nam nhân này nhẹ tay một chút. Nhưng hắn ta lại đang tuyệt đối thô bạo.

Trong bóng tối, Hy Bình giật tung mọi trang bị của nàng, trừ quần lót bên dưới còn toàn bộ đều bị giật ra. Dương căn khổng lồ áp vào chỗ kín của Phỉ Sa, sau vài lần không thể chui vào. Hắn bèn thu nhỏ dương căn tối đa, đẩy rồi tiến vào trong môi lớn mềm mại của Phỉ Sa.

Phỉ Sa quá đau hét thảm:” Không A..... Đau quá.....”

Dương căn của Hy Bình chui vào trong mật đạo khô khốc của nàng, đột nhiên khoách đại to lên. Cự long chợt dừng đứng.

..... Cắm xuống

Quyền Hành cuối cùng cũng vô pháp chịu đựng, âm thanh ồm ồm của hắn vang lên:” Hoàng Hy Bình, đủ rồi, người quả là cầm thú, người làm quá rồi đó.”

“ Tên ái kia, mẹ ngươi đang ghen đó hả?” Hy Bình một mặt mắng lại, một mặt vẫn nhấp nhấp.

Quyền Hành đáp:” Ngươi điên rồi!”

“ Ta điên rồi, thì sao nào? Nữ nhân này thật đáng ghét, ta sẽ để nàng ta thấy nam nhân đáng sợ thế nào mẹ.”

Quyền Hành trầm mặc. Trong động tối chỉ còn tiếng nữ nhân khóc nhẹ và tiếng nam nhân thở hổn hển.....

Trong cảm giác của chúng nhân, mật đạo của Phỉ Sa bị máu rỉ ra làm trơn nhẵn mật đạo, nổi thống khổ giảm xuống, hoặc đã bị tê đi. Dương căn thô tráng ép vào, nổi đau qua đi tiếp đến là hưng phấn.

..... Lại cắm vào

Đây là lần thứ năm nàng tỉnh lại. Chỗ đó của nàng không hiểu sao lại trơn tuột, có thể là máu, có thể là dâm thủy

Một tia sáng chiếu vào mặt nàng, từ nóc động chiếu xuống.

“ A!” Trong động vang lên tiếng kêu ngạc nhiên.

Hy Bình đình chỉ mọi động tác, hai mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt chưa khô lệ của Phỉ Sa, Cự vật vẫn lấp kín trong mật đạo của nàng

Tia sáng đó đại khái dài khoảng ba mươi thước, nhưng bề rộng không lớn, chỉ có thể chiếu sáng rõ một thước là cùng. Ngoài ra còn chiếu hắt ra ngoài khoảng ba thước nữa nhưng ánh sáng mờ dần.

Chúng nhân ngẩng đầu lên nhìn. Trên đỉnh động hở ra một lỗ, to bằng nắm tay. Ánh sáng qua đó lọt xuống.

Thân ảnh Quyền Hành đột nhiên nhảy đông nhảy tây trong động, một lúc sau hắn hạ xuống đất, chán nản nói:” Ánh sáng từ lỗ hổng này chiếu ra, nhưng ta đoán độ dày của đỉnh động so với cửa động bị lấp cũng như vậy thôi, trừ phi bọn ta ai ai cũng biến thành côn trùng chui ra, nếu không thì cứ phải ngồi nhìn ánh sáng trước mặt mà chịu chết thôi. Ta căn bản không thể nhìn thấy quang cảnh bên trên.....”

Lời của hắn dập tắt hoàn toàn nỗi hy vọng đang dâng lên trong lòng chúng nhân.

Hy Bình quay lại nhìn khuôn mặt trắng bệch vô huyết xinh đẹp của Phỉ Sa. Khuôn mặt này đích xác rất xinh đẹp, nét ngài tròn trặn, miệng nhỏ xinh cùng với gò má và chiếc mũi cao tạo nên một vẻ đẹp riêng biệt. Đôi mắt đẹp của nàng lộ ra nỗi thống khổ khó nói.

Hy Bình rút khỏi cơ thể nàng ngồi xuống bên cạnh. Cự vật trong ánh sáng từ đỉnh động chiếu xuống hiện rõ vết máu loang lổ - Đó là rây từ mặt đạo của Phỉ Sa mà ra.

“ Sau này nàng không làm phiền ta, không nói lằng lung tung, ta sẽ không đối xử với nàng nữa.” Hấn nói.

“ Hu Hu.....” Tiếng khóc rống của Phỉ Sa cuối cùng cũng cất lên.

Bọn Quyền Hành nhìn thấy chỗ kín của Phỉ Sa đầy máu, tựa hồ như sưng phồng cả lên. Nhưng khi nhìn thấy cự vật của Hy Bình, đều chuyển mắt không dám nhìn lấy một giây.

Quyền Hành nói:” Hoàng Hy Bình, người mặc quần vào đi.”

Hy Bình đáp:” Tuy ở đây hơi lạnh, nhưng da ta dày nên không cần phải mặc quần. Ta dù sao cũng không thể mặc y phục được nữa, y phục thấm đầy máu rồi.”

Hấn quả nhiên trút bỏ toàn bộ y phục. Lúc này vừa hay tam nữ Thái Âm giáo đi vào. Hấn đưa y phục cho Lý Ngọc nói:” Nàng mang y phục này xuống đầm nước giặt sạch, nói không chừng sau này có cơ hội ra ngoài ta mặc lại. Ở trong này ta không cần mặc, xem ra lại thấy thoải mái.”

“ Hoàng Hy Bình, Ta đưa người quần áo của ta.” Quyền Hành năn nỉ.

“ Tại sao ta phải nghe lời người?”

Hấn cúi đầu nhìn hạ thể của mình rồi nói:” Phải chăng tên ái người ngấm cái này của ta cảm giác tự ti?”

Quyền Hành nhìn cũng không nhìn hấn. Kỳ thật hấn và cả tám đồng bọn đều không dám nhìn Hy Bình, tất cả đều quay mặt nhìn vào động tởm.

“ Chẳng thêm để ý đến cảm thú người.” Quyền Hành mắng

Hy Bình nghe vậy bước đến trước mặt hấn hỏi:” Người nói gì? Muốn cự nhau ở đây hả?”

Không khí trong động bỗng trở nên căng thẳng. Quyền Hành liếc hấn một cái rồi vội vã quay mặt đi.

Hy Bình nói:” Ta biết chắc người do tự ti nên tâm lý mới như vậy.”

Quyền Hành đáp:” Không phải.”

“ Không phải? Không phải thì người cởi quần ra, chúng ta so xem thể nào?” Hy Bình kiến nghị.

Quyền Hành vội che tay xuống dưới. Quả nhiên là ái.

Hy Bình thấy vậy kỳ quái, nhưng không biết nguyên nhân tại sao. Hấn gãi gãi đầu rồi hướng tám người kia hì hì nói:” Các người cũng phải cởi quần ra so nhé?”

Trời, tên ngốc này, vừa rồi còn là bộ dạng hung dữ cường hiếp nữ nhân, hiện giờ đã khôi phục lại bản sắc vô lại, không ngờ lại đòi so kích thước sao?

“ Không cần phải đo, của người là lớn nhất rồi.” Phỉ Sa âm ỉm nói.

Hy Bình quay đầu nhìn nàng hỏi:” Nàng không còn việc gì để nói sao?”

Phỉ Sa kinh khiếp đáp:” Ta Ta lần sau không dám nữa.”

“ Nếu sớm ngoan ngoãn như vậy thì vừa rồi đã không có chuyện. Nếu có chuyện, ta cũng sẽ ôn nhu mà làm. Đáng tiếc là tới giờ nàng mới biết ngoan.”

Hấn quay lại bọn Quyền Hành nói:” Xem ra bọn người đều thuộc loại tự ti không dám chia ra ngoài thật.”

Quyền Hành đáp:” Chẳng ai vô sỉ như người!”

Hy Bình nói:” Người biết ta vô sỉ, sao không cản trở ta?”

Quyền Hành:” Người”

Hy Bình nói tiếp:” Ta chưa giết bọn người đã là một sự nhẫn nại to lớn. Nhưng nghĩ đến chuyện đó, lại có nhân tố tự nhiên, tuyệt không phải bàn tay các người mà tạo nên được. Vì vậy mà lão tử còn nhẫn nại..... Bị chôn sống tại đây, trong tâm lão tử vui lắm sao? Bọn ngu ngốc các người một lòng lừa lọc lão tử. Đáng tiếc bọn người cũng phải bồi táng theo ta, ha ha, thống khoái thống khoái.” Thanh âm của hắn chưa bao giờ có tư vị bi sảng như vậy.

Hắn quay người bước đến chỗ Phỉ Sa. Phỉ Sa thấy hắn lại gần, thân thể xinh đẹp run rẩy.

Hắn đi đến cạnh nàng ngồi xuống, lấy tay nhặt lấy một miếng y phục rách ở đó rồi nhẹ nhàng lau máu nơi chỗ kín của nàng nói:” Không phải sợ hãi. Sau này nàng không phạm ta, ta cũng không phạm nàng.”

“ Thật không?” Phỉ Sa khẩn trương hỏi lại.

Hy Bình thở dài:” Ta cũng muốn là thật. Nàng tin cũng được, không tin cũng được. Ta đối với địch nhân không bao giờ nói thật lòng, cũng không có tín tâm hay giảng chuyện đạo lý. Nàng hiểu chứ?”

Phỉ Sa gật gật đầu.

Hắn lại nói tiếp:” Vì vậy ta muốn hỏi nàng, sau này nàng muốn là địch nhân của ta, hay là bằng hữu của ta?”

Phỉ Sa lập tức đáp:” Bằng hữu.”

Hy Bình cười cười, lau nước mắt của nàng nói:” Nàng là bằng hữu của ta, ta tất nhiên là đem lời thật ra với nàng. Sau này ta cũng muốn nàng.....”

“ Á.”

“ Nhưng”

Hy Bình chăm chú nhìn nàng, chậm rãi nói:” Lần sau ta sẽ rất ôn nhu, hơn nữa còn đợi tới khi nàng yêu ta, ta nghĩ ta sẽ có thể làm lành lại vết thương trong tim nàng.”

Khuôn mặt hắn chẳng chịt sọc, khi cười càng làm cho có vẻ hung dữ. Tuy nhiên trong ánh mắt hắn lộ ra nét cười làm cho Phỉ Sa cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nàng hỏi:” Người không làm ta đau nữa chứ?”

Hy Bình đáp:” Chỉ cần lời nói là bằng hữu của nàng là thật, lời của ta cũng sẽ là thật. Đương nhiên nếu lời nàng là giả, thì của ta cũng là giả. Ta trăm lần cũng phụng hoàn lại nàng.”

Phỉ Sa khẩn trương nói:” Lời ta là thật.”

Hy Bình ôm lấy nàng, bế nàng vào một chỗ tối nói:” Chỗ đó sáng quá, nàng nằm ở đây nghỉ ngơi một lúc. Ta xuống đầm tắm một cái xem xem có cá không nếu không chúng ta chết đói mất. Đợi ta lên rồi ta sẽ khai diễn ca hội, phục vụ mọi người, ha ha.....”

“ Bùm.” Hắn nhảy xuống đầm.

Ca hội? Mọi người trong động đại kinh. Người nhìn ta, ta nhìn người. Quyền Hành bảo A Mật Y:” Đợi chút nữa người phải bật miệng hắn lại, ở đây hắn nghe mỗi lời người thôi.”

A Mật Y cất giọng tuyệt vọng:” Ta sẽ tìm mọi cách có thể! Ta không muốn nghe thấy hắn hát.”

“ Đơn giản là như bị cường bạo thống khổ vậy.”

Lời này là do Phỉ Sa trong bóng tối cất lên. Câu nói đó của nàng đơn giản đập vào trong tâm mỗi người trong động.

Hy Bình đột nhiên nhô đầu lên khỏi mặt nước hoan hô nói:” Có cá, rất nhiều cá.”

201. Chương 200: Giá Lý Hữu Ngư

Bọn người Hoàng Đại Hải nhanh chóng đến trước Phong Khiếu động kêu gọi, phụ tử Lạc Hùng cùng đám võ lâm nhân sĩ lúc đó cũng xuất hiện. Bọn họ nhìn thấy tình hình của Phong Khiếu động, liền ngay người ra.

“Ngọn núi này, sao có thể sập được chứ?”

Vưu Túy không khách khí nói:” Lạc Hùng, Hy Bình đang ở đâu?”

Lạc Thiên nói:” Tên sắc lang đó câu dẫn mẹ kế của ta, chúng ta đang tìm hắn để trút hận đây.”

Độc Cô Thi nói:” Chàng câu dẫn mẹ kế của ngươi? Nữ nhân tóc vàng đó là người chủ động, đã ước hẹn Hy Bình đi vào trong động. “

Lạc Hùng phẫn nộ gào lên:” Nhà ngươi nói gì?”

Gào xong, chỉnh lại thần sắc, lại nói:” Thứ lỗi, là do ta không thể chấp nhận được sự thật này. Ta vốn không ngờ thị là loại nữ nhân này...Trong trường hợp này, thậm chí nếu thị bị nguy khốn bên trong hang động, ta cũng sẽ không cứu! Nữ nhân đó gây ra tội lỗi lớn, đột nhiên bỏ ta đi theo nam nhân. “

Mọi người cùng nghĩ lão thật nhỏ mọn, thể diện của võ lâm minh chủ là đây, ha ha!

“ Loại nữ nhân này tốt nhất là nên chết đi...”

“ Minh chủ, loại nữ nhân này đáng cho vào rọ heo...”

“ Minh chủ, để ả cho ta, ta sẽ lột quần áo thị ra, xăm lên ngực thị hai chữ ‘tiện phụ’, treo thị lên cổng thành...”

Một đám nhân sĩ võ lâm chánh đạo vì minh chủ mà bất bình, tựa hồ như Mộng Cơ là nữ nhân của họ vậy, coi nàng như loại nữ nhân chuyên đi câu dẫn nam nhân, tất thấy đều rất căm phẫn! Chỉ có một chút hối tiếc là mỹ nhân tóc vàng không phải của họ. Thật ra rất tiếc , bọn chúng trong lòng vừa bi phẫn vừa thương tiếc.

Lạc Hùng nói:” Đa tạ mọi người, nữ nhân này từ nay không còn là nữ nhân của Lạc Hùng ta nữa, mọi người muốn đối xử với thị thế nào cũng được. Tâm tình của ta hiện tại không tốt, không muốn lưu lại đây, ta sẽ quay về ngay bây giờ.”

Lão tựa hồ rất thương tâm quay đi, người của võ lâm tứ đại thế gia không cản đường lão lại, vì không có lý do nào đích đáng cả.

Lạc Hùng đi xong, Âu Dương Đình Đình cùng với hơn trăm người đi đến, tình thế trở nên khẩn trương.

Có vẻ như mọi người có thêm động lực.

Lạc Thiên cao giọng nói:” Các vị, xin nghe ta nói một lời, không nên khinh cử vọng động .”

“ Nhất định phải nghe lời thiếu minh chủ.”

Âu Dương Đình Đình quay sang Tứ Cửu nói:” Có thấy sư phụ ta đâu không?”

Tứ Cửu được ưu ái, kinh hãi:” Âu Dương muội muội, ta không nhìn thấy, sư phụ muội biết mất à?”

Âu Dương Đình Đình đáp:” Không được gọi ta là muội muội, ta còn nghe thấy là sẽ giết ngươi đó! Sư phụ ta cùng với hai hộ pháp đêm qua nói rằng đi đến Khiếu Phong động, đến giờ vẫn chưa quay lại.”

Tứ Cửu chỉ vào Phong Khiếu động:” A, Hy Bình cũng ở trong đó, nhưng ở đây đã sụp rồi. Cả ngọn núi cũng đã sụp xuống, nếu bọn họ ở trong, có thể đã...Tốt nhất là họ không có ở trong.”

Âu Dương Đình Đình giật mình:” Đêm qua Hy Bình cũng đến đây?”

“ Ta nghe thấy thế.”

“ Tên hỗn đản, dám câu dẫn cả sư phó của ta! Ta đã nói không cho phép hắn câu dẫn sư phó, ta tìm được hắn, nhất định sẽ đập bết hắn, cho hắn biết thế nào là lớn bé, trước sau.” Mặt Âu Dương Đình Đình trùng trùng nộ khí.

Hoa Tiểu Ba lách qua hỏi:” Ha ha, nàng và tỷ phụ ta có quan hệ?”

Âu Dương Đình Đình đã biết hắn chính là gọi Hy Bình là tỷ phụ, khinh bạc:” Ta vì hắn, đã không màng đến ngôi Thái Âm thánh nữ, muốn cùng hắn thành thân, chính là thê tử của hắn, người nói vậy là quan hệ

kiểu gì? Hắn đã có được ta, lại còn dụ dỗ sư phụ ta, quả thật là rất tham lam, ta phải nghiêm khắc giáo huấn hắn một phen.”

Chúng nhân nghe xong, rất kỳ lạ, làm sao mỹ lệ thánh nữ này lại trở thành nữ nhân của Hy Bình được nhỉ? Xảy ra lúc nào, sao họ không biết? Không phải là nàng ta nói nhầm chứ? Nhưng mà dường như nàng ta nói rất nghiêm túc!

Tứ Cửu chu lớn nhỏ, thử dài:” Nàng...nàng nói nàng chính là nữ nhân của Hy Bình?”

Âu Dương Đình Đình nhướn cặp lông mi xinh đẹp thắc mắc:” Thì sao?”

“ Chẳng... chẳng sao cả, ta chỉ nói thế thôi, nàng đích xác là đệ nhất mỹ nữ, trong đám nữ nhân của Hy Bình cũng vậy! “

Âu Dương Đình Đình kiêu ngạo ưỡn ngực, nhìn bốn phía một lúc, sau cùng chỉ Thủy Khiết Thu đánh giá:” Ngoại trừ nàng ta, chẳng ai sánh được với ta...ha ha!” Rồi lại chỉ Lạc U Nhân, “Nàng này khả dĩ có thể bằng ta, nhưng ta lại trẻ hơn nhiều!”

Trên đời này, sao lại có loại nữ nhân như thế chứ?

Chúng nhân nhận ra nàng ta và Hy Bình cùng một dạng người, chẳng biết trời cao đất dày là gì, chính là cái điểm này đây...

Thật không biết xấu hổ, cho dù thực sự rất tuyệt mỹ, cũng không cần phải tự mình nói ra như thế!

He he, Bạch Liên nếu ở đây, có thể cũng phải bái phục.

Triệu Tử Uy có điểm bất phục:” Người còn quên mất Mộng Hương tiểu thư của bọn ta.”

“ Ai?” Âu Dương Đình Đình bất mãn.

Triệu Tử Uy chỉ vào nữ nhân bịt mặt Mộng Hương mà nói:” Mộng Hương tiểu thư, là nguyệt nữ của Minh Nguyệt Phong.”

Âu Dương Đình Đình nói:” Trừ phi nàng ta bỏ khăn che mặt ra, bằng không ta thật khó mà phục.”

Lúc này Thi Nhu Vân mắt vẫn còn lưu lệ, đột nhiên nghèn nghẹn nói:” Chúng ta ở đây cứu người hay là xem thi người đẹp vậy?”

Chà, Tiểu ách ba nói câu này thật là lợi hại!

Vưu Túy hỏi:” Nhu Vân, làm sao người biết Hy Bình bọn họ ở trong động?”

Thi Nhu Vân trả lời:” Muội chỉ có cảm giác là họ có ở trong đó...Chàng hẹn bọn nữ nhân đó ở đây, không thể nào đi ra nhanh thế được. Nhất định là ...đang làm ... đang làm chuyện đó, thì ngọn núi đổ sập xuống, hu hu...”

Nàng ta quả là rất hiểu Hy Bình! Chúng nhân nghe lời nàng ta nói đều cho là hữu lý.

Cũng đúng vào lúc này, liền nghe thấy trên đỉnh nói thoang thoảng trong gió có tiếng ca hát. Một bài hát rất tồi cùng một giọng ca trời đất khó dung.

“ Đói đến chết đi được, không thể nào ngờ trong cái hang động đen tối chó chết này, lại cũng có cá, mà lại là rất béo nữa.”

Hy Bình nói xong, liền đưa tay lên, trong tay có một cành cây xuyên qua đầu một con cá , qua ánh sáng le lói của hang động, có thể thấy con cá vẫn còn đang nhảy, trông thật đặc biệt.

“ Uy,nương nương khanh, người và tám nàng cầm của người không mau dậy bắt cá?”

Quyền Hành khản trương hỏi lại:” Bọn ta làm sao có thể xuống nước?”

Hy Bình đáp:” Người thật là ngu ngốc, ở đây có bao nhiêu người, ta thì chỉ có hai tay, làm sao bắt đủ cho các người ăn chứ?”

Quyền Hành cân nhắc:” Ai bảo chúng ta sẽ ăn cá của người?”

“ Người sẽ không ăn?”

“ Không ăn!”

Hy Bình vỗ tay nói:” Thật là quá tốt, ta cũng ngại phải chia cho mọi người, quả là làm người ta lo lắng vô ích. Ta tiếp tục bắt cá, để dành cho sau này. Ha ha, không ngờ trong cái hang này lại có loại cá béo như thế này.”

Hắn liền lặn xuống, một hồi sau thì trồi lên, ném hai con cá lên bờ. lát sau, trong ánh sáng chiếu xuống của thạch động, thấy có hơn chục con cá, được chàng bắt từ vũng nước, lại thấy hắn lỏa thể đi về phía ánh sáng, đưa một con cá vào miệng, trong động xuất hiện tiếng kinh hô.

A Mật Y ngăn cản:” Không được ăn.”

Nàng đi về phía trước mặt Hy Bình, Hy Bình bỗng phát giá, nguyên lai nàng không bận y phục trên, chỉ có mặc mỗi một chiếc yếm hoa, ngọc phong đang nhô cao sau chiếc yếm.

Thân thể trắng nõn như tuyết đã lộ xuất, phần da thịt ở dưới bụng đã có thể nhìn thấy một nửa, cánh tay dính bùn trông trắng nõn như ngó sen. Hắn quên cả việc ăn cá, đứng nhìn A Mật Y, nước miếng đầy miệng. Có thể là do đói bụng, cũng có thể là đói tình.

A Mật Y lấy con cá trên tay hắn ném xuống đất, nói tiếp:” Sao người có thể ăn cá sống? Thật là ác tâm!”

Hy Bình lau nước miếng rồi trả lời:” Cá vốn có thể ăn sống mà.”

“ Người không thể ăn...”

“ Nàng muốn ta đói đến chết à?”

A Mật Y kiên quyết:” Người không được phép chết đói.”

Hả? A Mật Y không cho hắn chết đói cũng không cho hắn ăn món cá sống ngon lành này? Làm sao nàng dám không chế hạnh phúc được ăn uống của hắn chứ? Hay là nàng động tình? Có thể không đúng, người xưa nói, ăn no mới nghĩ đến dâm dục mà! Thị đói quá, nổi dục tính lên chẳng?

“ Không được, trừ phi -”

“ Trừ phi thế nào?”

Hy Bình lại lau nước miếng. Đó tuyệt đối không phải là biểu thị của sắc tâm. Lúc này làm sao hắn có thể nghĩ đến sắc giới? Hắn thực sự đói! Hắn ra điều kiện:” Trừ phi nàng thoát y hoàn toàn.”

“ Người đúng là đồ sắc lang!” A Mật Y sẵn giọng mắng.

Hy Bình ngây thơ:” Chỉ là ta đói quá mà!”

“ Người đói à? Ta thấy người toàn thân nổi tà ý, trong bụng cũng nổi tà ý!” A Mật Y liếc nhìn hạ thể của hắn.

Hy Bình cũng nhìn xuống hạ thể của mình, kêu lớn:” Oa, sao lại thức dậy chứ? Người anh em này thật không hiểu nổi, ta đói muốn chết, mà hắn vẫn còn hiên ngang thế này.”

Hắn đột nhiên nắm lấy tay A Mật Y, kéo tay nàng cầm cự vật đang giương cao, nói:” A Mật Y, xem ra hắn cũng đói rồi, nàng cho hắn ăn nhé.”

Tay A Mật Y tiếp xúc với nam căn lần đầu. Nằm trong tay nàng chính là dương căn của Hy Bình, trong lòng như bốc lửa, thân thể kiêu diễm run rẩy, gần như không thể đứng nổi. Nàng nhanh chóng rút tay lại:” Ta ... Ta không cho ăn...”

“ Đì mà! Nếu không hắn đói muốn chết mất!”

A Mật Y bắt giắc tò mò, ngẩng đầu lên hỏi:” Làm sao hắn chết đói được chứ?”

“ Nàng không tin? Nàng nhìn đi, nó đã không còn khí lực, đang nằm xuống và chết này...A Mật Y, nhìn mau đi!”

A Mật Y hiếu kỳ nhìn xuống một cái. A, cái cự vật này quả nhiên rũ xuống, quả thật là bất bình thường?
“ Ai da, là hân thích nàng. Chỉ biết khi nàng nhìn hân, hân lại mạnh mẽ trở lại, lại tràn đầy sức sống. “

Hy Bình nói xong, dương căn lập tức dựng đứng lại.

A Mật Y ngưng ngưng nhìn xuống thân thể hân, rồi trách móc:” Người nhất định đem ta ra tiêu khiển? “

Hy Bình ôm chặt nàng. Cự vật của hân theo bên dưới yếm của nàng nhập vào giữa ngực nàng ta.

Dương căn hân bây giờ nằm giữa nhũ phong nàng. Hân nói:” Thật khoan khoái, ngực của A Mật Y quả thật rất ấm.”

A Mật Y cảm thấy cự vật của Hy Bình nóng lên, vốn không thở nổi. Song nhũ của nàng đang ôm chặt lấy dương căn của Hy Bình. Dù nàng không nghĩ đến việc này, nhưng hiện tại không hiểu sao không thể kháng cự lấy một chút?

Quyền Hành nhìn thấy không thuận mắt, chửi mắng:” Hai tên nam nữ vô sỉ kia, định biểu diễn đó à? “

A Mật Y kinh hãi, thầm kêu lên một tiếng: Làm sao nàng có thể quên được, ở đây còn có những nam nhân khác?

Phản ứng đầu tiên của nàng là ly khai Hy Bình, nhưng nàng đã bị ôm chặt, tựa hồ toàn bộ thân thể nàng dính chặt vào khoảng ngực của Hy Bình.

Má nàng đỏ hồng lên như bị lửa đốt. Hy Bình ôm chặt lấy nàng đẩy ra, đẩy vào một lúc, từ dương căn đem lại một trận khoái cảm. Song nhũ A Mật Y không điều khiển nổi, hai đỉnh nhô cao, miệng không ngừng rên rỉ.

Hy Bình nói:” Nương nương khanh, người nên nhường nhịn một chút, chịu khó ngứa ngáy một lúc, đã từng xem ta và mỹ nữ tóc vàng biểu diễn một phen. Ha, người lẳng lặng mà xem thân thể nữ nhân của ta, lại còn ở đó mà đánh rắm? “

“ Quỷ mới xem nàng!” Quyền Hành oán hận chửi.

Hy Bình nói:” Người không nên nhìn nhiều, nếu không nhắm cặp mắt chẳng giống nam nhân của người lại, đi bắt cá đi. Hơn nữa, nếu nương nương khang người có một điểm nhỏ giống nam nhân, đi mà nhìn nữ nhân tóc vàng đó, đừng nhìn nữ nhân của ta. Còn nếu không thì cắt cái thứ đó của người ném cho cá ăn đi. Ha ha, con cá đực nào ăn cái đó của người tất sẽ rất cứng cáp, cùng với cá mẹ tạp giao, sẽ có nhiều cá con được sinh ra. Ta khả dĩ có nhiều cá để ăn hơn, không thể chết được, thực là một ý kiến hay!”

Chúng nhân trong động bị cao luận của hân làm kinh hoảng, ngây dại, Quyền Hành khinh thường:” Đám cá đó có thể sinh được?”

Hy Bình nói:” Không thể sinh được, thế chúng từ đâu ra? Mẹ ơi, người thật là hài hước!”

“ Người mới hài hước! Cá vốn là sinh ra những ổ trứng, ngu ngốc!”

“ Bọn chúng sinh rất nhiều trứng, nên sẽ có rất nhiều trứng. A! Đúng rồi, có trứng, chẳng phải là có thể ăn được trứng? Thật là tốt, ta phải xuống nước một phen, thể nào cũng có rất nhiều trứng để ăn.”

“ Trứng cá rất nhỏ - “

Phỉ Sa nói rồi dừng, Hy Bình hỏi:” Người cũng mở miệng ra nói cơ à?”

“ Ta không nói ...ơ ơ...” trong bóng tối, Phỉ Sa thốn thức.

Ở đây chẳng có ai an ủi ả...

Hy Bình nói:” Bọn người không ai ăn cá? Ai muốn ăn cá thì nói, không ăn thì thôi, ta ăn.”

Không ai lên tiếng, chàng thả A Mật Y ra, cự vật giương cao như rồng đi ngay vào vùng sáng, không biết có bao người trong bóng tối đang nhìn vào.

Hân đi lại một hồi, kinh hãi:” Oa, trên thân thể ta sao lại có lắm vết sẹo thể này?”

Chúng nhân biết trên thân thể hấn vết thương đã kết thành sẹo, nhưng bây giờ hấn mới phát giác, xem ra... xem ra quả là quá muộn?

Hấn quay đầu nhìn đông, nhìn tây, rồi lại nhìn về phía trước, cuối cùng là nhìn xuống đùi:” May mắn thay, bảo bối không thụ thương. Thực sự, toàn thân thụ thương, chỉ có bảo bối là không, thật là lợi hại nha, các người xem có đúng không?”

Phì phì ...

“ Hả, ta không thụ thương ở mặt?”

Hy Bình đột nhiên nhớ đến mặt mình, đây là một vấn đề rất quan trọng.

Chúng nhân ở trong bóng tối nhìn hấn kiểm tra vết thương, Quyền Hành cáo hứng:” Ta ngộ ra hiện tại mặt người rất phù hợp với người người.”

Hy Bình nói:” Ý người là mặt ta thụ thương? Thật tốt, thiên tài về đánh nhau và ca hát như ta, hiển nhiên phải có một gương mặt phù hợp, mê hoặc chúng sinh, ha ha!”

Quyền Hành phản kháng:” Người dường như quên mất một điều, tài sắc của người rất hòa hợp với cái tâm hồn xấu xa của người. “

Hy Bình tịnh không để ý đến mấy lời nhục mạ của Quyền Hành, sau khi nghe hấn nói xong, đột nhiên kêu to gào lớn lên mà rằng:” Oa, người nói mặt ta bị thương? Làm sao có thể thế được? Ta là nhân vật của công chúng, ta còn phải hát cho mọi người nghe, sau này làm sao có thể gặp mặt các fan hâm mộ nữa? Oa oa, thật buồn quá! “

“ Bất quá - “

Hấn đi lại hai vòng, nghĩ ngợi nên làm sao cho bọn người trong động thêm khát, rồi nói:” Vết thương trên thân thể ta thường thì biến mất rất nhanh. Ha ha, trước kia ta đánh nhau, vết thương rất nhiều, nhưng rồi mất hết. Do đó, sau khi ra khỏi nơi này, ta hoàn toàn có thể khai diễn xướng hội kiếm tiền. “

Quyền Hành tuy cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn nói lại:” Người tỉnh lại đi! Chết đến nơi rồi còn nghĩ đến xướng ca.”

Hy Bình bị Quyền Hành đề tỉnh, bước tới trước đám cá, ngồi xuống. Cục thịt của hấn chống ngược lên trời, trở thẳng vào ngực, hấn nói:” Thật là đáng ghét, sao có thể dài như thế được? Ngắn lại, ngắn lại!”

Chúng nhân quả nhiên nhìn thấy một sự tình kỳ dị. Cái vật to dài thô ráp đó nhanh chóng thu nhỏ thành như của thường nhân, kỳ quái hơn nữa, nó vẫn tiếp tục dưng đứng ...

Gã nam nhân này, là yêu quái từ đâu tới?

Chúng nhân trong bóng tối nhìn thấy không nhìn cũng không được. Tất cả dường như đã quen thuộc với việc hấn lừa thế.

Trên thân thể xích lô ấy lại có một siêu cấp nhục bồng. Huống hồ, trong bóng tối này, làm sao có ai biết là có ta đang nhìn?

Mọi người cùng nhìn! Tập trung vào giữa hai đùi hấn.

Hy Bình nhắc một con cá lên, kêu to:” Có ai cho ta mượn một thanh kiếm?”

Lý Ngọc trong bóng tối đi lại, má của nàng hiển nhiên đang đỏ hồng. Nàng rút kiếm đưa cho Hy Bình.

Hy Bình nhận kiếm, hỏi:” Lý Ngọc, kiếm này sắc chứ?”

Lý Ngọc gật gật đầu.

Hy Bình lại nói:” Lý Ngọc, nàng ngồi cạnh ta, ta sẽ làm cá cho nàng ăn. Đừng nghe lời bọn sàm tử này, ta chỉ đưa cho ba người nàng ăn thôi, không cho bọn họ ăn.”

“ Ta không ăn...”

Lý Ngọc sợ hãi nói, nhưng nàng vẫn ngồi xuống bên cạnh Hy Bình, vô ý đưa mắt nhìn cột chống trời của Hy Bình, má nàng lại một phen đỏ hồng.

Hy Bình không nói nữa, tập trung làm cá, bỏ toàn bộ nội tạng cá, rồi lại tiếp tục làm với con khác. Chẳng biết bao lâu, bỏ hết nội tạng của hơn mười con cá rồi nói:” Minh Ngọc, nàng cũng đến đây! A Mật Y vợ yêu nữa, nhanh đến đây giữ dao cho lão công.”

A Mật Y nghe thấy, mặt thoáng ửng hồng, chà chà chân, không xuất ngôn phản bác, nhìn thấy trên mặt đất quả thật bên phải Hy Bình quả có Liệt Dương Chân đao, nói:” Đao!”

Hy Bình ngẩng đầu lên nhìn nhìn nàng, rồi kéo tay nàng xuống, để nàng ngồi xuống bên phải, đột nhiên nhanh như chớp hôn lên mặt nàng, rồi cười:” Vợ ta, quả là thơm quá.”

A Mật Y còn chưa kịp là tình nhân của hắn, bây giờ đã trở thành “ Vợ”?

Lý Ngọc và A Mật Y một người bên trái, một người bên phải, khi Minh Ngọc đến, liền ngồi phía trước mặt Hy Bình.

Hắn nhìn trái, rồi nhìn phải, rồi ngó trước, phát giác y phục của ba nàng đã biến mất.

Mỗi người chỉ mặc một chiếc yếm. Của A Mật Y là một chiếc yếm hoa, của Lý Ngọc là một chiếc màu tím, còn Minh Ngọc là một chiếc màu trắng, chàng cảm thấy sững sốt, hỏi:” Bọn nàng tại sao lại lộ liễu như vậy?”

Minh Ngọc nói:” Chúng ta cởi ngoại y để lau chùi thân thể chàng.”

“ Nguyên lai là như thế, được rồi, cũng không lộ quá - chỉ là một chút chút, he he”

“ Người nghĩ ai cũng hoan hỉ khoe da thịt như ngươi à? Thật là biến thái quá!” A Mật Y thấp giọng nói, rồi tiếp tục cúi đầu.

Hy Bình cầm lấy dao trong tay nàng, hai tay nắm chặt, hướng đao về phía trước, nói:” Bọn nàng mau dùng kiếm xuyên qua lỗ cá, nhanh, mau nướng cá đi.”

“ Nướng cá?” Trong động có tiếng lao xao truyền lại.

Hy Bình nói:” Nhóm người ngây dại kia, không biết đao của ta có thể phát hỏa ư? “

Hắn nói xong, Lý Ngọc và Minh Ngọc lập tức dùng kiếm xuyên cá, A Mật Y cũng ngẩng đầu lên dùng kiếm xuyên cá. Mười lăm con cá bị ba thanh kiếm xuyên thành hàng dài.

Minh Ngọc đột nhiên đứng dậy, Hy Bình hỏi:” Nàng định đi đâu?”

“ Ta muốn đi rửa.” Minh Ngọc nói.

Hai nữ nhân kia nghĩ nàng nói có lý, cũng cùng nàng đi về phía thủy đàm, cho dù là rất tối.

Mọi người bằng cảm giác biết là có một cái thủy đàm ở bên cạnh, mang lũ cá đến bên thủy đàm rửa một hồi, rồi quay lại, ngồi lại như cũ.

Hy Bình nói:” Ta nổi lửa lên đây, ha.”

Chỉ thấy Liệt Dương Chân đao xạ ra một ánh sáng hồng, làm toàn động bừng sáng, rồi toàn đao bốc lửa. Tam nữ đưa kiếm tới, hơ trên lửa hồng, lửa từ đao phát ra quả là rất mạnh, đám cá nhanh chóng được nướng chín, mùi cá nướng lan ra khắp hang động.

“ Nước miếng chảy ra chưa?”

Hy Bình nhìn chúng nhân trong động, đắc ý.

Ảnh lửa tắt đi, đại nghiệp nướng cá đã kết thúc, Hy Bình hỏi:” Ba vị lão bà, chúng ta ăn cá ở đây có tốt không nhỉ?”

Ly Ngọc và Minh ngọc đồng thanh:” Tốt”

A Mật Y nhỏ giọng:” Không gọi là lão bà có được không?”

“ Tại sao?”

A Mật Y then thùng đáp:” Nhân gia không phải là ... của chàng”

Hy Bình cười giòn:” Sau khi ăn cá xong, ta và nàng động phòng, chẳng phải là đã là người của ta? Hay nàng sợ nói trước bước không qua?”

A Mật Y nhỏ giọng:” Người thật tùy tiện, nếu có thể thoát khỏi động huyết này, ta....ta sẽ dốc lòng theo người.”

“ Còn bọn nàng?” Hy Bình nhìn nhìn Lý Ngọc và Minh Ngọc.

Hai nàng cùng lúc nói nhỏ:” Ở đây có nhiều người.”

“ Sợ gì chứ? Để bọn họ nhìn cho thoải mái. Đến đây, chúng ta ăn nào, ha ha, thơm thật!” Hấn liền cầm lấy một con cá nóng, đưa ngay vào miệng, ba nữ nhân cũng bắt đầu ăn.

Đám người trong bóng tối nhìn họ ăn, mồm đều nhiều ra nước miếng.

Hy Bình ăn xong một con cá, chép miệng:” Thật là ngon quá”, rồi đứng dậy.

Đi về phía Phỉ Sa, ôm nàng ta quay lại. Thân thể xích lôa của nàng bị ánh sáng chiếu vào, hấn liền ngồi xuống, để nàng ta ngồi trong lòng.

Hấn rút một con cá ra khỏi kiểem của Lý Ngọc, rồi đưa lên:” Nàng cũng ăn đi!”

Nước mắt Phỉ Sa vừa ngừng rơi, lúc này lại chảy ra, chàng kéo mặt nàng ta vào ngực, nhẹ nhàng lau nước mắt.

Hy Bình nói:” Đừng có khóc nữa, ăn cái này vào, nếu không ta sẽ giận đó.”

“ Đa tạ, ta ăn” Phỉ Sa tiếp nhận cá nướng, ngừng khóc.

Hy Bình đưa tay lên lau nước mắt cho nàng, nói:” Ăn chậm thôi, cẩn thận nghẹn đấy.”

“ Sao người lại tốt với ta vậy?” Phỉ Sa hỏi.

Hy Bình mỉm cười:” Vì nàng đã nói, nàng là bằng hữu của ta, phải không?”

Khuôn mặt mỹ lệ của Phỉ Sa hơi hồng lên, cúi xuống ăn cá tiếp, hai hàng lệ lại tiếp tục rơi xuống con cá nướng trên tay...

Năm người ăn hết mười lăm con cá nướng, Hy Bình phóng khai Phỉ Sa, để nàng ngồi cạnh A Mật Y và Lý Ngọc, đứng dậy vỗ bụng giống như lão nông, nói lớn:” Ăn no quá, tự nhiên muốn hát, tại trà phạn này, ta sẽ vì mọi người mà cống hiến một kiệt tác, ai dám cản ta, ta đánh chết, ha ha! Mọi người nghe đây, đừng vội nghĩ sẽ chết ở nơi đây, đừng quên ở nơi đây chúng ta còn có cá.... “

202. Chương 201: Cách Thế Tương Xử

“Hy Bình, không được hát.” A Mật Y cuối cùng cũng nói, hang động bị tiếng hát của Hy Bình làm cho chấn động, nếu còn hát tiếp, có thể sẽ sụp, trên đời này tại sao lại có kẻ có thể hát to như vậy được chứ?

Ai da, cũng thật không thể nào liên tưởng cái âm thanh này với cái mà hấn gọi là “ca hát” được.

Chúng nhân vốn đã không thể nhẫn nại được, thằng cha này ăn no quá thừa năng lượng, trong vùng sáng đi đi lại lại, cự vật lại lúc ẩn, lúc hiện, lắc la, lắc lư, nhìn đông, chọc tây, toàn làm các động tác không thể nhìn nổi. Như lắc mông, múa bụng hay đại loại như vậy, không chấp nhận được nhất là hấn cầm dương căn hướng về phía trước, kết hợp với thứ mà hấn gọi là ‘ca hát’ rống lên: “A...A...A” Mưu toan gì đây?

Hấn gọi điệu nhảy đó là “Lỏa thể kính vũ”, nhưng chúng nhân trong động bị hấn làm nhục, bị cưỡng gian, bị phóng sát bằng mắt, thậm chí kể cả trong động tối, cũng không thể tránh được.

Hy Bình nhìn nhìn A Mật Y, phát giác quả là không động chân, động tay đánh nàng được, liền chuyển thân đi sang một bên, cái vật đó dựng sừng sững giữa hai chân, tiếp tục hát...

Quyền Hành hấn nại không được, nói:” Hoàng Hy Bình, ta và người đánh nhau!”

Hy Bình nghe xong, a, hấn dám cản trở ta, không sợ đối đầu với hấn à? Hay là không sợ ăn đòn?

Thật khó nghĩ, hấn không phục, đánh hấn thì hấn có hoàn toàn tâm phục không? Hấn tiếp tục xướng ca sảng khoái, cuối cùng nói: “Ta không đánh, ta ở đây hát, để bảo trì hình tượng, xướng ca không nên đem ra so sánh với đánh nhau, ta cũng nên khoan dung với người, a ha, người nên nhớ bọn ta còn có cá đây nhé...”

Một cánh tay bịt mồm hấn lại, tiếng ca lập tức ngừng lại, Hy Bình nhìn lại hóa ra chủ nhân của cánh tay chính là A Mật Y?!

A Mật Y nói: “Xin chàng đó! Nếu muốn hát, thì ra ngoài rồi hãy hát, ở trong này hồi âm rất lớn. Ta...ta thật không thể nào nghe được.”

Vấn đề này thật nghiêm trọng nha? Hấn nhắc tay của A Mật Y ra, tiết khí nói: “Không hát thì không hát, thật là chán quá, hát được một nửa đã phải dừng, giống như đi tiểu được một nửa thì phải ngừng lại, thật là không thoải mái chút nào. Vợ yêu, hôn ta một cái, ta sẽ ngừng hát.”

Xem ra đã có chút động lực. Chịu cực một chút, sẽ có đổi mới!

Hấn cúi đầu xuống, A Mật Y nhìn ngó bốn phía, mặt ngẩng lên để cho hấn hôn, rồi định lùi ra, hấn đột nhiên ôm chặt lấy ả, mồm dính chặt lấy nàng. Thân thể A Mật Y quay cuồng, điên đảo, không tiếp tục tránh né, để hấn mặc tình hôn hít.

Hấn hôn xong, thả nàng ra, lúc này môi nàng đỏ hồng, hấn cười nói: “Trong miệng nàng vẫn còn vị cá!”

Chúng nhân trong động bất giác nhận ra A Mật Y chính là một căn cước anh hùng. Vì tai của mọi người mà xả thân, không màng đến đôi môi trân quý bị đỏ hồng, vì thế bất giác đối với nàng mà nói đều cảm thấy thánh khiết vô cùng. A a!

Mỹ lệ thánh nữ lao động đỏ cả môi, để cứu toàn bộ thính giác của chúng nhân trong động...

“Ta mới ăn cá xong mà!” A Mật Y ngượng ngùng nói. Đầu nàng cúi xuống gần như chạm vào bộ ngực đang nhô cao của nàng.

Hy Bình nói: “Tốt rồi! Ta không hát nữa. Bọn người là một lũ ngốc nghếch, chẳng có một tế bào âm nhạc nào, hát cho bọn người nghe, đúng là phí phạm giọng ca thiên tài của ta, tiếc quá!”

Hấn thả A Mật Y ra, đặt mông ngồi xuống tiếp, cự vật dựng đứng lên như cây cột, miệng hấn lầm rầm nói: “Phải tìm việc gì để làm thôi? Thật là buồn chán quá! Không cho ta làm việc đó, thì sống trong này thật là khó chịu.”

Hấn nghĩ ngợi một hồi, quay đầu lại nhìn thẳng vào A Mật Y, rồi lại nhìn nhìn Minh Ngọc và Lý Ngọc, rồi lại quay lại A Mật Y nói: “Vợ yêu, chúng ta động phòng nhé?”

A Mật Y nghe xong, hai chân nhũn ra, ngã ngồi ra đất. Cùng lúc này, cửa động truyền vào chấn động chói tai...

“Đó là Hy Bình, đó là giọng ca đòi bại của Hy Bình...”

Chúng nhân kinh hãi, thân ảnh nhanh như thiểm điện chạy tới, nhằm chỗ phát ra tiếng hát mà hướng đến, bao gồm Hoàng Đại Hải, Độc Cô Minh, Triệu Tử U, và đặc biệt là cả Vưu Túy...

“Nguyên lai là hấn chưa chết!”

“Oa...” Tại nhóm người Minh Nguyệt Phong đột nhiên truyền lại hai tiếng khóc, một là của Bảo Nguyệt, một tiếng khóc còn lại, không ngờ lại là của nữ hài Vũ Sa?!

Nàng với Hy Bình có quan hệ? Sao lại khóc to thế?

Rất nhiều người ngạc nhiên quay lại nhìn ả, đặc biệt là năm tỷ muội của nàng, không thể hiểu nổi tại sao nàng lại khóc.

Y Mẫn hỏi: “Vũ Sa, sao muội lại khóc?”

Vũ Sa sụt sịt đáp: “Hắn...hắn không chết...ta cao hứng đến phát khóc.”

“Hắn là ai? Hoàng Hy Bình? Muội và hắn có quan hệ à? Sao lại vì hắn mà khóc?”

Vũ Sa trả lời: “Mọi người không biết gì cả, kẻ mà chiều qua chúng ta muốn, kỳ thật chính là hắn.”

“Muội nói gì?” Bị Hy Bình khai đao chính là năm nữ nhân vốn đứng bên cạnh Lãng Vô Tâm, tất cả đều kinh hãi hô lên.

Ti Mô nắm chặt hai vai Vũ Sa, kích động: “Vũ Sa, muội nói lại lần nữa!”

Vũ Sa khóc: “Hoàng Hy Bình chính là nam nhân của ta, bọn người không biết ư, ô ô”

Nhiều người không hiểu thị nói điều gì, nhưng chiều qua Hy Bình đã cùng đám nữ nhân này hoan hảo thì rất rõ ràng, họ thực sự là rất sốc.

Tay Ti Mô đặt trên hai vai của Vũ Sa bóp chặt, thị hỏi: “Vũ Sa, nói với ta, sao muội biết?”

“Mùi ta rất thính, chiều qua ta nhận ra mùi vị thân thể hắn. Sau đó hắn xuất hiện, khi hắn đi qua người ta, ta liền nhận ra mùi vị đó trên thân thể hắn. Mùi vị đó thật khác thường, hơn nữa cả đời ta chỉ mới ngửi thấy một mùi vị như thế. Mùi vị này quả thật làm nữ nhân rất hưng phấn. Hơn nữa khi hắn nói bảo Lãng công tử không nói gì đã bật đèn, ta đã xác định được, nam nhân của chúng ta chiều qua chính là hắn, nhưng ta lại không nói với bọn người. “

Ti Mô đột nhiên quay đầu, nhìn Lãng Vô Tâm hỏi: “Vũ Sa nói đúng chứ?”

Lãng Vô Tâm mặt không chút sắc, lắc đầu bước đi, không nói gì.

Phía sau chúng nữ kêu lên: “Lãng Vô Tâm, mau trả lời cho chúng ta ! “

Lãng Vô Tâm đầu không nhìn lại, chỉ nói: “Khi ta đến chiều qua thì đúng là đã gặp hắn.”

“Lãng Vô Tâm, người đối xử với chúng ta như vậy ư?”

Lãng Vô Tâm của chúng ta sẽ nói là xin lỗi các nàng nhiều, ta nhớ các nàng rất nhiều? Chuồn, chuồn, chuồn gấp...Chuồn càng nhanh càng tốt, đang có bao nhiêu người ở đây, không thể để mất mặt được.

Chúng nhân nhìn Lãng Vô Tâm đột nhiên ly khai, hoàn toàn không minh bạch, chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ sự tình.

Bọn người Hoàng Đại Hải ở trên đỉnh nói kêu gào một hồi, sau cùng quay lại.

Chúng nhân vội vàng hỏi: “Không tìm thấy à?”

Triệu Tử Uy nói: “Tên hỗn đản đó đúng là đang bị khốn ở trong động núi, vì thế mà âm thanh mới truyền xuống dưới được, nhưng chúng ta tìm kiếm mãi, vẫn không thấy lối vào. Chúng ta gọi hắn, cũng không thấy trả lời, có thể là hắn không nghe thấy chúng ta gọi.”

Bọn họ đều biết, thanh âm được truyền đến từ khe hở, nhưng khe hở đó ở lưng chừng núi, họ lại tìm kiếm trên đỉnh núi - chẳng phải vô ích ư?

Độc Cô Minh nói: “Chỉ có ta có thể nghe được âm thanh của tên thập vật đó, giọng hát của hắn thật là cực kỳ lớn, hơn nữa âm thanh của chúng ta không thể truyền vào động từ bên ngoài, hắn gào hết sức mới đưa được âm thanh ra ngoài, vì thế, ta có thể kết luận là hắn không thể nào nghe thấy chúng ta gọi.”

“Làm thế nào bây giờ?”

Nhóm người cùng hướng vào động la to, nhưng bên trong thực sự không có phản hồi, tiếng hát vẫn phảng phất truyền tới giống như được đưa đến từ một nơi rất rất cao.

Lạc Thiên đột nhiên mở miệng: “Các vị anh hùng, chúng ta phải phát dương đạo nghĩa võ lâm chánh đạo, bỏ hết ân oán đi. Đầu tiên bới hết đất đá, khai thông hang động, sau đó cứu bọn Hoàng Y Bình và A Mật Y ra rồi nói tiếp, các người thấy thế nào?” Hắn đặc biệt kêu lớn ba chữ “A Mật Y”, âm thanh cũng kéo dài ra, hai mắt tràn đầy tiêu ý nhìn sang Âu Dương Đình Đình...

Âu Dương Đình Đình trong lòng chán ghét: “Chẳng phải bọn người phải giúp đỡ, mới vừa rồi còn định tiêu diệt bọn ta, sao bây giờ lại tốt vậy? Bọn người vốn là có ác tâm mà!”

Lạc Thiên vốn muốn gây hảo cảm với Âu Dương Đình Đình, không ngờ lại mất mặt như vậy. Đúng là tức muốn chết.

Âu Dương Đình Đình quay sang giáo chúng nói: “Bọn người một nhóm quay về lấy dụng cụ, nhóm còn lại dùng vũ khí toàn lực khai quật, luân phiên thay đổi. Ai lười nhác, ta sẽ giết chết không tha.”

Võ lâm tứ đại thế gia đột nhiên thấy nàng như một đại tỷ, Vũ Túy nói: “Người thật là tốt, có thể đứng ra xử lý việc này.”

Âu Dương Đình Đình trả lời: “Đương nhiên, nam nhân của ta cùng sư phụ ta ở trong đó, ta không lo lắng được sao? “

Hoàng Đại Hải nói: “Tốt rồi! Chỉ có thể làm như vậy, hy vọng đại ca vẫn còn sống để chờ bọn ta khai thông đường ra...”

Cuối cùng, chúng nhân cũng hoạt động tay chân, khai quật.

“Âm thanh gì vậy?” Hy Bình trong động tò mò.

Quyền Hành nói: “Nhất định là bọn họ đang bới đất đá lên, chúng ta được cứu rồi.”

Hy Bình nói: “Đừng vội vui mừng, đợi họ mở đường xong, bọn người chắc đã chết đói, chỉ còn bọn ta thôi! Ta có cá để ăn.”

A Mật Y thắc mắc: “Làm sao bọn họ biết được bọn ta ở trong động? Không phải bọn họ nghe được tiếng động của chúng ta từ trong chứ?”

Quyền Hành nói: “Người không quên là ở đây còn có ca thần à? giọng ca của hắn có thể bay qua hàng trăm dặm.”

A a, ca thần gì vậy? Hy Bình đắc ý vô cùng, không ngừng mở mồm ra cười.

Chúng nhân nghe nói xong thì đồng thời quay ra hướng động khẩu bước đến, hướng ra ngoài kêu lớn, nhưng thực sự không thấy bên ngoài có phản hồi gì, ở bên ngoài – đương nhiên cũng không nghe thấy họ gào ra.

Quyền Hành nói tiếp: “Xem ra chúng ta chỉ biết ngồi đây chờ đợi thôi.”

Hy Bình cũng ngồi xuống, hai tay bới bới đất đá.

A Mật Y hỏi: “Người đang làm gì vậy?”

Hy Bình đáp: “Bọn họ bới bên ngoài, ta bới bên trong, chẳng phải như thế thì nhanh hơn không?”

“Ngu ngốc!” Quyền Hành chửi một tiếng, bước đi.

A Mật Y khuyên: “Một người thì làm gì được, đừng phí sức nữa, đừng làm chuyện buồn cười trước mặt mọi người nữa.”

“Có gì đáng cười? Ta bới đá mở đường, các người coi đó có phải là việc đáng cười không? Ta sẽ không làm nữa.”

A Mật Y nhỏ giọng: “Ta xin lỗi.”

Trong bóng tối, Hy Bình cười cười: “Vợ yêu, ta không đào động nữa, chúng ta động phòng nhé?”

Hy Bình lại thêm: “Khi bọn họ thông đường tới đây, ta có thể đã cùng bọn nàng sinh ra một đám nhỏ rồi.”

“Tiểu tử tôi, thật là bệnh hoạn!”

Ba nữ nhân đồng thanh vừa cười vừa mắng chửi, đối với nam nhân trẻ tuổi này, họ thật sự là vừa yêu vừa hận.

Sau một khắc họ bị chọc ghẹo làm họ cảm thấy mình như thiếu nữ mười tám, vừa xấu hổ, vừa vui.

Hy Bình đột nhiên đứng dậy, trong bóng tối, ôm lấy A Mật Y, bế nàng đi vào bên trong động...

“Ta thay thế Lâm Khiếu Thiên làm việc mà hần không thể làm. A Mật Y, sau này Lâm Khiếu Thiên không còn trong thế giới tình cảm của nàng nữa. Ta sẽ không chỉ là tình nhân của nàng, mà còn là nam nhân của nàng, nàng hãy sinh con cho ta! A Mật Y, ta quyết định tại chính nơi này cùng với nàng động phòng, ta phải cùng với nàng ân ái!”

203. Chương 202: Động Phòng Trong Động

Hy Bình ôm A Mật Y quay trở lại nơi sáng sủa, Lý Ngọc và Minh Ngọc đi theo phía sau hần. Qua những lời của bọn họ, những người trong động lại biết được bọn họ muốn làm cái chuyện xấu xa bẩn thỉu, thương phong bại tục kia. Mà không phải là làm trong bóng tối, chỉ khẳng khẳng muốn làm cái chuyện ấy ở nơi sáng nhất trong động, khiến cho những người khác trong động cảm thấy những người này so với mình còn dơ bẩn hơn.

Quyền Hành nói:” Các người chẳng thèm quan tâm đến cảm nhận của người khác, ở đây không có nơi kín đáo sao? Lại cứ muốn làm cái chuyện đó ở nơi có ánh sáng duy nhất này.

Hy Bình dừng dừng nói:” Người làm sao vậy? Ta thích chỗ này, vì nơi này có thể quan sát rõ ràng, không thể bắt ta làm việc này trong bóng tối được. Ta cứ làm đây, người được chiêm ngưỡng thân thể lão bà của ta, ta còn chưa tính toán với người, người có lời rồi, lại còn ở đó kêu ca cái gì hả?

“Không ngờ người lại biến thái như vậy, thật là vô sỉ! Người nghĩ rằng ta muốn nhìn người lắm sao? Nữ nhân đẹp nhất ở đây, trong mắt ta cũng chỉ là một cục phân chó mà thôi.” Quyền Hành chửi.

Hy Bình buông A Mật Y ra, bước đến trước mặt Quyền Hành nói: “Người nói người không thích nữ nhân? Con mẹ người mới là đồ biến thái, có nam nhân nào lại không thích nữ nhân? Trừ phi người vô năng, không phải lại đồng dạng với Thi Trúc Sinh đó chứ? Nào, lại đây, để ta xem xem bên dưới người có không?”

Hần đưa tay hướng tới giữa háng Quyền Hành mà nắm. Quyền Hành nhanh nhẹn tránh đi, to tiếng chửi: “Hoàng Hy Bình, người còn làm loạn, ta sẽ chặt tay người.”

“Thật làm ta sợ quá. Chặt tay ta ư? Tức cười, người không có năng lực đó đâu. Đợi bao giờ người có khả năng rồi hãy nói. Đừng có ở trước mặt ta đánh rắm nữa, không biết ta là thiên tài quyền vương sao? Lão tử người có nắm đấm sắt đó.”

Quyền Hành đột nhiên nói: “Ta sẽ bắt toàn gia, diệt toàn tộc người.”

Hy Bình cười nói: “Mời mời, người nghĩ người là ai? Hoàng đế lão tử cũng không dám nói với ta như vậy. Ta còn tha chưa chiếm hữu tất cả những cô vợ trẻ của lão, khiến cho lão đội vô số mũ xanh, từ nay về sau tất cả hoàng đế đều là hậu duệ của lão tử ta, ha! Nhìn không vừa mắt thì quay đi, cũng chẳng ai bắt người xem, đợi người chết đi, để xem người còn không hết lên? Nương nương khang! Người thà chết cũng không thèm ăn cá nướng của ta, vậy thì ăn cá sống đi.”

Hần chuyển thân hai bước, rồi quay đầu lại nói tiếp: “Đương nhiên, nếu người xin ta, ta có thể cho người một con cá nửa sống nửa chín, một bên sống, một bên chín. Người thấy có tốt không?”

Quyền Hành chửi nói: “Hoàng Hy Bình, đại hỗn đản, ta có chết cũng không ăn cá của người!”

“Không ăn càng tốt, để bọn ta ăn, người cứ đợi mà đói chết đi, nương nương khang!”

Hy Bình tức khí lắm lắm, rồi quay lại trước mặt tam nữ nói: “Không cần sợ hần. Hần chỉ có cái vẻ ngoài của nam nhân thôi, thật ra thì hần chính là nương nương khang, ở phía dưới chẳng có gì cả, tất nhiên không phải là nam nhân. Các nàng thoát ý ở trước mặt nữ nhân, có gì mà phải sợ?”

Minh Ngọc nói:” Nhưng dù sao thì hần cũng là nam nhân mà.”

Hy Bình đáp lại:” Nếu như có thể ra ngoài, ta sẽ cắt tiểu kê kê của hần, biến hần thành như Thi Trúc Sinh, thế không phải là giải quyết rồi ư?”

“ Như vậy thì không tốt lắm a!”

“ Có gì mà không tốt? Ai bảo chúng dám nhìn nữ nhân của ta? Ta phải cắt tiểu kê kê của chúng, khiến chúng khi nghĩ đến thân thể của mình mà sẽ buồn, nghĩ đến bản thân vĩnh viễn không thể ngẩng đầu rồng được nữa, tất sẽ rất buồn bực. Mà buồn bực sẽ có thể làm chết người, vậy cứ để chúng chết vì buồn đi, Ha ha.....”

Tiếng cười của hắn quả thật vô sỉ và gian tà.

Chúng nhân đều chịu thua, nghĩ thầm con người này quả thật không thể dùng danh từ gì để hình dung. Tất cả ý nghĩa của từ “vô lại” cũng không đủ để nói về hắn, vì những ý nghĩ bất thường của hắn tuyệt đối là của một kẻ vô lại đệ nhất.

Phải ở cùng một chỗ với tên vô lại chết giấm này, quả thật không biết họ có thể chịu được bao lâu?

Thật hy vọng chết sớm một chút a!

Hy Bình bất chấp tất cả cảm nhận của chúng nhân, ai là lạn nhân (người mực nát) chứ? Hắn là thiên tài. Thiên tài, hiểu chứ? Người không hiểu, mới là lạn nhân!

Hắn gọi:” Các nàng hãy cởi hết y phục đi! Giống ta này, thật tiêu sái, thật tự tại biết bao!”

“Chúng thiếp sợ lạnh.”

Tam nữ viện đại một lý do.

“Cái gì? Các nàng sợ lạnh? Ta là nam nhân còn không sợ, thì các nàng sợ cái gì? Nghe nói nữ nhân chịu đựng lạnh rất tốt a. Nào, cởi đi, muốn động phòng mà sao vẫn còn nhiều y phục thế này?”

“Nhưng trước khi động phòng không phải là cần phải có kiệu hoa, nhạc đội tấu hỷ nhạc, và khăn hồng phủ đầu sao?”

“Bộ có chuyện này ư? Tại sao ta trước đây đã nhiều lần động phòng với nữ nhân mà lại không cần những thứ đó?”

Rồi Hy Bình lại ngơ ngác hỏi: “Nhất định phải cần những thứ đó sao?”

“Phải rồi! Nơi này không có những thứ đó, chúng thiếp sao có thể cùng chàng động phòng chứ?”

Hy Bình nói:” Ta có thể giảm bớt kiệu hoa được, còn tấu nhạc ư! Ở đây cũng khó tìm được, vậy để ta ca hát thay thế vậy!”

“Không, cấm chàng ca hát, tấu nhạc cũng giảm bớt đi.”

Hầu như tất cả mọi người đều phản đối hắn ca hát để thay cho tấu nhạc.

Hy Bình ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định:” Các nàng thật là phiền, khi không lại đòi phải có khăn hồng phủ đầu? Bây giờ là lúc nào rồi, đi đâu mà tìm chứ?”

Hắn nhìn lên ngực của tam nữ dò xét, không thấy màu hồng, lại hạ tầm mắt nhìn xuống thấp hơn, chiếc bụng nhỏ nhắn của Phi Sa tất nhiên là màu hồng xinh xinh, đáng tiếc là đã bị hắn dùng ánh mắt nhìn đến ngấu ngiến.

Lại nhìn sang Mộng Cơ là người từ nãy đến giờ vẫn chưa lên tiếng, trong lòng hắn thắc mắc không biết cái yếm của nàng ta màu gì?

“ Này, mỹ nhân tóc vàng, yếm của nàng màu gì thế?”

Mộng Cơ trả lời:” Màu nhũ bạch!”

Màu nhũ bạch à? Thật không gây chút ấn tượng nào. Hắn nói với tam nữ: “Không có khăn hồng phủ đầu, biết làm sao bây giờ?”

A Mật Y thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ vừa thoát được một tai kiếp, rồi lên tiếng: “Vậy thì hãy đợi đến khi ra ngoài rồi mới động phòng!”

Hy Bình phản kháng: “Không được, sao lại có thể không làm chứ? Này lão bà, động phòng có gì không tốt nào? Nhưng mà ta hỏi nàng, tại sao phải là khăn phủ đầu màu đỏ thì mới được? Màu khác có được không?”

“Nếu không có khăn phủ đầu.....”

“Ta bất chấp là chuyện gì, này các lão bà, mau mau cởi y phục ra, ta phải cùng các nàng động phòng, nếu để bỏ lỡ thời khắc này, chẳng phải là đáng tiếc lắm ư?”

“Chúng ta mới là không thấy đáng tiếc a!”

“Nhưng mà ta thích! Chẳng lẽ các nàng không biết rằng tính dục của nam nhân sẽ bị kích thích khi được ngắm no mắt à? Nam nhân rất thích ngắm nhìn thân thể của nữ nhân.....”

Hắn vòng tay ôm lấy A Mật Y rồi nói: “Để bọn họ tự thoát y, còn ta thì giúp nàng?”

Tam nữ cúi đầu thật thấp, A Mật Y thì thầm: “Ta thật hết cách với chàng, người ta đã giữ gìn rất kỹ suốt bao năm nay.....sau này chàng không được phụ bạc người ta!”

“Nếu ta mà phụ bạc nàng thì đã không muốn nàng rồi!”

Hy Bình thò tay ra sau lưng nàng, vuốt ve xoa nắn sự mềm mại trơn láng của nàng. Ngón tay móc lấy cái móc dải lưng áo của nàng kéo ra. Mật tựa vào vai nàng, nhẹ nhàng hôn lên đầu vai tròn lẳn, chậm chậm cởi thắt lưng, thì thầm vào tai nàng: “Ta hiểu được là chúng ta đã nóng ruột lắm rồi. Ở trong động này, không biết bên ngoài đã là giờ giấc nào, chẳng biết là ánh sáng sẽ kéo dài được bao lâu. Vì vậy, ta muốn các nàng thành nữ nhân chân chính, là nữ nhân của ta.”

Hắn cởi yếm của A Mật Y rồi kéo xuống tới bụng, lộ ra toàn vẹn nửa thân trên của nàng. Bất quá, tuổi tác không hề tàn phá thân thể của A Mật Y. Nàng nay đã bốn mươi, nhưng cơ thể vẫn giữ được như độ tuổi hai mươi, cái thời kỳ mà nhan sắc đẹp nhất. Bộ ngực của nàng cao đầy, hai bên giống nhau, cao nhưng đầy đặn không hạ xuống dưới, ngay cả nửa điểm hơi hạ cũng không có. Tay Hy Bình từ ngực chuyển xuống vùng hông của nàng, quả thật hông nàng cũng rất mượt mà, không có lấy nửa phần lão hóa.

Tay phải hắn chuyển qua bộ ngực nàng, ánh mắt của A Mật Y có chút khấn trương. Thân thể truyền đến từng trận cảm giác, nửa người bên trên bắt giác hơi ngửa ra đằng sau. Hy Bình đưa tay trái kê nâng nàng lên từ phía sau, tay phải thì đặt tại phong đỉnh trên ngực nàng, cảm thấy nhu nhuyễn nhưng săn chắc, có phải bởi vì cho tới bây giờ bộ ngực này chưa hề bị nam nhân vuốt ve nên mới như thế này không?

Hắn nhìn qua phía hai nàng kia, lúc này cả hai nửa thân trên cũng đã cởi hết xiêm y.

Toàn thân Lý Ngọc có vẻ hơi ồm, ngực của nàng không lớn lắm nhưng lại rất rắn chắc, trông như hai ngọn đồi nhỏ, còn eo của nàng thì khá nhỏ nhưng rất đáng yêu. Còn ngực của Minh Ngọc quả thật rất đúng mức tiêu chuẩn, nàng so với hai người kia tuy phần hông có phần đầy đặn hơn, nhưng không phì nộn, cái này quả thật có chút cảm giác nữ nhân.

Ba nữ nhân da thịt đều trắng trẻo như thiếu nữ mười tám tuổi, vì trải năm tháng, thân thể các nàng nhiều nơi được giữ gìn như của một thiếu nữ vậy.

“Tại sao các nàng phải đợi đến khi ta xuất hiện thì mới dâng hiến những thân thể trần quý mỹ diệu đầy vẻ dụ hoặc với nam nhân này?”

Lý Ngọc và Minh Ngọc tiếp tục thẹn thùng, từ từ cởi đến y phục ở hạ thân.

Hy Bình nghe thanh âm nhu nhuyễn của A Mật Y sát bên tai: “Có lẽ bản thân chúng ta sinh ra là để dành cho chàng. Nếu không, chúng ta khó mà lý giải được, vì sao đã giữ mình trong sạch suốt nửa đời người, vậy mà chỉ mới gặp một vài ngày, lại không ngần ngại trao hết cho chàng? Thật ra, ngày trước ta đã muốn hiến thân cho Khiếu Thiên, nhưng ông lại không muốn ta, vì trong tim ông đã có nữ nhân khác. Chúng ta tới quá trễ. Ông không giống chàng, có thể cùng lúc yêu nhiều nữ nhân, còn ông thì chỉ yêu có một người!”

“Ta muốn hỏi nàng, trong thời khắc này, nàng vẫn còn yêu ông ta chăng?”

“Yêu! Nhưng so với tình yêu dành cho chàng thì có điểm khác biệt.”

Hy Bình hỏi tiếp: “Khác thế nào?”

A Mật Y nói: “Ta không thể phân biệt, nhưng ta đã dám hiến thân cho chàng, để mặc cho chàng làm gì thì làm. Điều đó chứng tỏ, chàng đã chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng ta, chàng hiểu không?”

“Ta không hiểu, ta chỉ biết, nàng sắp trở thành nữ nhân của ta, thì từ nay về sau nàng không thể yêu bất cứ nam nhân nào khác, cả tâm hồn và thân thể của nàng đều thuộc về ta. Về điểm này, Hi vọng là nàng sẽ minh bạch. Ta là một nam nhân rất tham lam và bá đạo!”

“Ừm, điều này thì ta rất minh bạch. Từ nay về sau chúng ta chỉ thuộc về chàng, vậy được chưa?”

Hy Bình trong lúc nói chuyện thì đồng thời đưa tay cởi chiếc tiểu khố tam giác của A Mật Y ra, rút cuộc hắn đã hoàn thành việc thoát y, có lẽ do đã cởi quá nhiều y phục nữ nhân nên rất thuận tay và nhanh chóng, tự nhiên đã trở thành tập quán.

Hắn nhìn ba mỹ nữ lỏa thể, nuốt nước miếng ừng ực.

Hai chân của A Mật Y rõ ràng là mảnh khảnh hơn, ở giữa hai chân nơi hợp lại làm một, không có một khe hở. Tại khu rừng hình tam giác phát triển một cách chính tề, lông đen che kín lạch nước.

Hai chân của Lý Ngọc thì vừa dài vừa rắn chắc, lông mao ở địa phương thân bí so với A Mật Y còn dày đặc hơn, lông đen mượt mọc lộn xộn tại khu tam giác của nàng.

Hai chân của Minh Ngọc lại phong mãn và cân xứng, lông mao giữa hai chân mọc thành một đường mờ mờ, hai múi đầy đặn trông như hai phiến ngọc thạch, ép chặt vào nhau tạo thành một đường rãnh.

Ba người đều cúi đầu không dám nhìn Hy Bình.

Hy Bình cúi xuống trải quần áo của các nàng xuống nền, sau đó kéo yếm của ba người trùm lên trên đầu họ, cười nói: “Đây không phải là khăn phủ đầu sao? Mặc dù không phải là màu đỏ.....”

Rồi hắn lần lượt kéo yếm xuống, hôn lên khuôn mặt của từng người, mỉm cười: “Hiện giờ nghi thức đã hoàn thành, đi vào việc chính thôi!”

“Thật là không biết xấu hổ! Một tên sắc lang, ba ả lăng loàn.” Quyền Hành từ trong bóng tối chửi.

Hy Bình làm như không nghe thấy gì, cứ tiếp tục làm việc của mình, mặc kệ cho bọn họ nhìn hoặc nói năng lung tung gì.

Hy Bình ôm A Mật Y đặt lên quần áo đã trải trên đất, hai người kia cũng ngồi bên cạnh bọn họ. Hắn đưa song thủ vuốt ve đôi ngực của hai nàng, trong lòng thầm kêu sướng khoái, sau đó quay sang chuyên tâm đối phó với A Mật Y

Trước tiên hắn hôn A Mật Y thật lâu, tới khi nàng hơi thở khó khăn, sau đó mới đưa tay nắm lấy ngọc phong, dùng môi hôn lên đỉnh ngọc nhũ, cắn nhẹ nhẹ.

A Mật Y không thể chịu nổi sự kích thích ấy, phát ra tiếng rên rỉ: “Ừ....ừ.....nhột nhột quá.....”

Hy Bình lặng lẽ chuyển một tay xuống mò mẫm vùng cấm địa của nàng, thấy nơi đây đã ướt ươn ướt. Mặc dù A Mật Y đã bốn mươi tuổi nhưng dù sao nàng vẫn còn là xử nữ, đích thực chưa từng trải qua nam nhân nào, làm thế nào có thể chống lại ái tình của người nàng yêu?

Thân thể nàng nhanh chóng bị hỏa dục thiêu đốt, toàn thân đỏ rực lên, đồng thời bắt đầu chuyển qua nóng dần hơn, nhũ phong cũng trở nên căng cứng.

Tay Hy Bình nhẹ nhàng len vào vùng cấm Ứt dầm của nàng, hắn cố ý ve ve đám lông tơ, nhẹ nhàng lôi kéo. A Mật Y kêu nhẹ một tiếng: “Đau!”

Cặp nhãn thần đang động tình của nàng mở trừng nhìn hắn một cái, rồi nói: “Đừng làm vậy, ta sẽ đau!”

Hy Bình cực kỳ đắc ý, kéo tay nàng để lên dương căn của hắn.

A Mật Y nắm chặt, cả kinh nói: “Vì sao đột nhiên lại trở nên to lớn như vậy? Ta sợ.....”

Lúc này tay hắn đã tách ra khỏi nàng, trở lại không ngớt xoa bóp, liếm mút đầu nhũ hoa, đem đến cho nàng những cảm giác chưa bao giờ có. Nàng vận vẹo thân mình, Hy Bình áp tới ép chặt vào nàng.

A Mật Y nói: “Ấy.....ây.....đừng cắn ta nơi đấy.....A.....ngón tay của chàng.....”

Thì ra Hy Bình đã lặng lẽ đưa ngón trỏ tiến nhập vào ranh giới, xuyên qua hai mép hoa mềm mại, phủ lộng lên nàng cảm giác ấm áp ngọt ngào. Hắn đưa ngón tay đụng vào màng tử nữ (màng trinh) của nàng, tiện tay thâm nhập vào tấm màng đó.

“Đau!” A Mật y khẽ kêu

Nàng khép chặt hai chân để ngón tay của Hy Bình không thể tiến vào nữa. Hy Bình tách hai chân nàng ra, quỳ gối kê vào giữa hai chân nàng, rồi nói: “Nàng đừng khép chặt hai chân lại, sẽ đau hơn đấy!”

A Mật Y quả nhiên nghe lời, không khép chặt hai chân nữa, từ từ tách ra, giữa hai cánh hoa mơ hồ có thể thấy nhụy hoa màu hồng nhạt, nơi đó vốn đã bị ngón tay Hy Bình trêu chọc, nay đã mở ra, trông như hai cánh thịt mỏng manh, phơn phớt của con trai.

Hy Bình lùi về sau, song thủ đặt giữa hai chân, cúi đầu xuống, muốn hôn địa phương thần bí của nàng. A Mật Y vội kêu: “Đừng hôn chỗ đó, dơ lắm!”

Hy Bình nói: “Nhưng ta nghĩ nơi đó rất thơm a!”

Hắn lướt cánh tay qua vùng kín của A Mật Y, nhìn xuống bên dưới đám lông đen mượt hình tam giác đó, da thịt trắng nõn nà, cơ hồ làn da tại đây không bị biến sắc.

Tất cả là một màu trắng nõn, ở nơi âm đạo, hai cánh hoa không dày không mỏng, trắng như tuyết trông thật mê người.

Hắn đưa tay vạch hai cánh hoa, tại đó ẩn ước có một dòng nước long lanh, hai mép đỏ tươi, ép chặt với nhau, phía trên có một núm thịt bằng cỡ hạt đậu nhỏ rất mềm. Hy Bình trông thấy, ý nghĩ nghịch ngợm nổi lên, liền dùng đầu ngón tay chọc vào.

Cái nơi mẫn cảm nhất của A Mật Y bị tấn công, thân thể như bị tê liệt mang theo một cơn chấn động, cảm giác nhanh chóng lan truyền toàn thân.

“Ư.....ư.....”

Khoái cảm từ hạ thể truyền đến, hoa lộ trào ra, làm ướt ngón tay Hy Bình. Hắn cúi mặt xuống áp vào địa phương thần bí, dùng má chà xát vào đám lông tại cấm địa của nàng, A Mật Y bị hắn trêu chọc càng không chịu được.

Ngọc dịch không ngừng tuôn ra, nàng xấu hổ vội lấy tay che mặt, nhưng che mặt thì làm được gì chứ?

Hy Bình dùng lưỡi tách hai cánh hoa của nàng ra, chiếc lưỡi của hắn tựa như linh xà vậy. Nó hoạt động lên xuống tại bên trong mật khe của nàng, thỉnh thoảng tiếp xúc vào phần đế hoa trắng mịn, có lúc lại trượt vào hai cánh hoa, khuấy trong vách mật động. A Mật Y bị sự quấy nhiễu này, dù là thánh nữ cũng có thể biến thành dâm nữ.

“A.....A.....thật là tuyệt.....thật khó chịu.....”

Hai cánh tay không còn tự chủ được, liền hạ xuống ôm lấy đầu Hy Bình.

Hy Bình nhắm nháp cái xuân dịch từ mật đạo của nàng, biết rằng nàng đã sẵn sàng. Không thể ngờ được, nữ nhân này đã gìn giữ thân thể suốt bốn mươi năm nay, thế nhưng chỉ sau vài động tác của hắn thì phía dưới đã ẩm ướt rất nhanh.

Hắn đảo mắt nhìn sang bên cạnh, thật không thể tưởng được, Lý Ngọc và Minh Ngọc cũng đang học theo động tác của hắn và A Mật Y. Lúc này Minh Ngọc đang hoạt động tại mật đạo của Lý Ngọc.

Hy Bình cả kinh thốt: “Các nàng.....”

Lý Ngọc rên rỉ: “Ta và Minh Ngọc trước kia cũng từng làm thế này.....”

“Các người vẫn là xử nữ?”

“Đương nhiên, bọn thiếp vẫn chưa làm đến nỗi phải xuất huyết. Hơn nữa, việc này cũng rất ít khi xảy ra, chỉ là mỗi khi ở cùng chỗ thì mới làm như vậy, thấy cũng rất hay.”

Hy Bình không lý tới các nàng nữa, bò lên thân của A Mật Y, hôn nàng một cái, rồi nói: “Ta sẽ tiến vào nàng, nàng hãy nhịn đau nha!”

A Mật Y khấn trương hỏi: “Có phải là rất đau không?”

“Đương nhiên là đau rồi, cái đó của hần to lớn như thế, ngay cả nữ nhân dâm đẳng nhất cũng chịu không nổi, hà huống là một xử nữ như ngươi?”

Phỉ Sa hết nhẫn nại được nên buột miệng thốt lên như thế.

Lần này Hy Bình không thêm tranh luận với nàng ta, chỉ nói với A Mật Y: “Sẽ có đau một chút, nhưng sau đó nàng sẽ nhận được khoái cảm rất nhanh thôi!”

“Vây chàng đến đi.....nhẹ.....nhẹ nhàng một chút!”

A Mật Y để hai tay trên lưng Hy Bình, bấu chặt lấy da thịt hần, thân thể mỹ lệ đầy mồ hôi dưới ánh sáng trông thật rực rỡ, đang e lệ run rẩy.

Hy Bình nghiêng người nâng đồn bộ lên, cự căn đặt tại cửa mật huyết của nàng, đưa qua đưa lại một chút, tới khi long căn đã ướt, hần đưa tay nắm lấy dương căn, nhẹ nhàng đẩy vào trong mật huyết từng chút, từng chút một.

Nàng nhú đôi mày liễu, khẽ rên: “Đau.....!”

Hy Bình nghe vậy thì vội dừng động tác của mình lại, chỉ giữ lại một phần ba long căn ở trong mật huyết của nàng, tay trái chống xuống đất, tay phải khẽ vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ của nàng, nhẹ giọng nói: “Không cần sợ, nó chỉ mới vào được một chút thôi.”

A Mật Y kinh hãi kêu lên: “Cái gì? Chỉ mới có một chút thôi à? Thiếp còn tưởng là nó đã vào hết rồi.....Có phải là sẽ còn rất đau không?”

Hy Bình hỏi: “Có sợ không?”

A Mật Y ngáp ngừng đáp: “Sợ!”

Hy Bình hạ thấp đồn bộ rồi đẩy mạnh về phía trước.....

Nàng cảm thấy như có một vật thể cực nóng tiến nhập vào thân thể mình, càng lúc càng cảm thấy đau, càng lúc càng thắt chặt, giống như mật huyết của nàng đang bị tàn phá tanh bành. Nàng muốn đẩy Hy Bình ra, nhưng lại không nổi.....bởi vì nàng và hần đang làm chuyện này đều là do đôi bên tình nguyện, làm sao có thể lâm trận rút lui? Không được, nhất định phải kiên trì đến cùng.

Nàng khấn trương chờ đợi cái khoảnh khắc đau đớn ấy.....

Đã có nhiều nữ nhân trải qua thời khắc này, những người đó đều có thể chịu đựng được, vậy thì tại sao nàng lại không chịu được? Nàng cũng không còn là một tiểu nữ hài nữa, nhất định phải chịu được. Lại đây, Hy Bình, thiếp đang chờ chàng yêu thương đây.

Trong lòng A Mật Y thâm nhủ như thế.

A Mật Y đạt đến cao trào, sự khoái cảm đã làm cho tâm linh của nàng hoàn toàn trống rỗng, nhân vì Hy Bình tiến nhập quá sâu, hai tay của nàng muốn đẩy hần ra một cách vô thức, nhưng làm sao có thể đẩy hần ra được đây?

Mọi người trong động kinh ngạc, không ngờ là hần lại mạnh mẽ như vậy, mà tốc độ đưa đẩy của hần cũng không giống như bình thường, người này dường như sinh ra cho tình dục vậy?

Lưỡng nữ đang chuẩn bị hiến thân lại càng sợ hãi vô cùng, tuy vậy, lại mong chờ không biết kết cuộc mình sẽ thế nào? Cái cảm giác đó ra sao? Nhìn biểu hiện của tiểu thư, lúc đầu thì thống khổ, sau đó làm thế nào lại thấy khoái lạc?

“Ha.....A Mật Y, ta muốn nàng sinh hài tử cho ta, nàng chính là nữ nhân của ta, điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.”

Hy Bình nói xong liền hạ ngay thân thể xuống, hàm cắn chặt lại, một luồng khoái cảm xông thẳng lên não.

Cự vật đang nằm trong địa phương thần bí của A Mật Y bỗng to lên, tốc độ ra vào tăng nhanh, một luồng dương tinh bắn sâu vào người A Mật Y.

A Mật Y tiếp nhận luồng dương tinh đó, đầu óc trở nên trống rỗng, toàn thân hư nhược vô lực, linh hồn biến thành một phiến trống không, cuối cùng chìm vào hôn mê.

Hy Bình rút dương căn vẫn còn hùng vĩ từ trong thân thể của A Mật Y ra, hai nữ nhân bất thành linh nhào đến ôm lấy hắn, nói:” Thiếp cũng muốn có một hài tử cùng chàng.”

Lưỡng nữ tuy khủng hoảng, nhưng tịnh không cự tuyệt hắn. Lý Ngọc chưa kịp chuẩn bị đã bị dương căn to lớn của Hy Bình tiến vào. Nàng ta thét lớn: “A..... Đau.....tại sao không báo trước.....Tốt, thiếp hận chàng.....”

Dù là đau đớn hay sung sướng, lưỡng nữ rốt cuộc cũng có cùng một kết quả như A Mật Y, đều kết thúc tấm thân xử nữ của hơn mười năm. Mặc dù nam nhân này rất “thối tha”, nhưng ở trên phương diện này thì hắn không có “thối tha” chút nào. Hắn gần như là phong cuồng đến cực điểm, phong cuồng đến mức khiến người khác chịu không nổi.

Những người trong động đều xem thấy hết toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, nhưng lại không thể không kinh ngạc về sự cường hãn của nam nhân này. Hắn không chỉ có một ngoại hình cường tráng, mà thể lực cũng cường hãn vô bì. Thật không người bình thường nào có thể so sánh được!

Quyền Hành bất tri bất giác ngồi ngậy ra nhìn, có lẽ đang có cảm giác tự ti chăng?

Có thể khẳng định, trong số tám người đó, có vài người đang khê rục rịch trong bóng tối, nhưng thật ra.....

.....là họ cảm thấy tự ti vì không thể đứng vững được, hay là còn có lý do nào khác?

Những tiếng thở gấp ở trong động cứ vang vọng không ngừng, ở dưới ánh sáng, bốn thân thể vẫn mãi mê hoan lạc không thôi.....

204. Chương 203: Nhục Thể Dụ Hoặc

Sau khi Hy Bình định xong tam nữ, Hy Bình đứng lên, dương căn nhuốm máu vẫn kiên định như cũ - thật là quá kiêu hãnh.

Ở giữa hai chân hắn cùng với vùng tiểu phúc cũng đã bị xử nữ tiên huyết của tam nữ nhuộm hồng, nhìn tam nữ đã ngủ say, hắn phát giác ánh sáng đã rời khỏi các nàng, vừa vặn chiếu tới chỗ Quyền Hành. Lúc này Quyền Hành đang ngơ ngác nhìn chằm chằm hắn.

Hắn hỏi: “Hê, nương nương khang, coi được chứ?”

Quyền Hành thần tình chần động, tỉnh táo lại, mắng: “Không được phô diễn cái thứ “cây” đó của ngươi ở trước mặt ta cả ngày, thật là kinh tởm!”

Hy Bình nói: “Này nương nương khang, ngươi không phải cũng có một “cây” à? Nếu không có thì ngươi làm sao mà làm nam nhân? Hắc hắc.”

“Ngươi muốn sao?”

“Ha, nếu ngươi là nữ nhân, ta sẽ dùng cái “cây” dính máu này mà xâm nhập ngươi!”

Quyền Hành dậm chân, cả giận: “Ngươi dám?”

“Hắc hắc, ngươi gấp gáp cái gì, ta không dám đâu! Ta tuyệt sẽ không cùng nam nhân chơi cái loại trò chơi này, chỉ nghĩ đến là buồn nôn rồi. Hơn nữa, loại nam nhân như nương nương khang ngươi thì lại càng thêm buồn nôn hơn.”

Hy Bình thấy có bốn người đang ngồi trên mặt đất, liền nói: “Các người chịu đựng một mồi, an vị hân thưởng ta biểu diễn phải không? Thật sự là biết hưởng thụ a! Nương nương khang, người cũng cùng kim phát mỹ nữ của người biểu diễn một chút, để ta làm khán giả một phen nha, thế nào hả?”

Quyền Hành nói: “Ta không có vô sỉ như người.”

“Kim phát mỹ nữ rất tốt đấy!” Hy Bình xúi.

“Vậy người làm tốt hơn!”

Hy Bình lắc đầu, ra vẻ đây là một chuyện lạ: “Ta không đi, nàng hại ta bị nhốt ở chỗ này, ta sẽ không an ủi tâm linh cùng thân thể tĩnh mịch của nàng, ta phải khiến cho nàng cảm thấy khó chịu, ha ha!”

“Ta không nói chuyện phiếm với người.”

Hy Bình bị cụt hứng, nhìn sang thấy tam nữ của Thái Âm giáo đang say ngủ, hân cảm thấy an ủi rất nhiều, nên tinh thần cũng trở nên sáng khoái hơn. Sau đó lại quay sang tám người kia, hỏi: “Này, các người có hoan hảo với kim phát mỹ nữ không?”

Một trong số bọn họ lên tiếng đáp: “Người bị điếc à? Chẳng phải bọn ta đã nói là sẽ không nghe người nói chuyện sao?”

Không ai lý tới hắn? Kỳ quái, chẳng lẽ bọn họ là gỗ đá hết cả sao?

Hy Bình thấy mất hứng, tự nhủ: “Thôi được, không cần phải nói chuyện với bọn người này nữa. Ta phải đi tắm rửa đây, ta cảnh cáo các người, không được lợi dụng thời cơ mà chiếm tiện nghi nữ nhân của ta. Nếu chỉ đứng nhìn thì được, nhưng tuyệt đối không được sờ mó đến ai, bằng không thì.....hử!”

“Ầm”

Một tiếng đập nước vang lên, hắn đã nhảy vào đầm nước, liền ngay lúc đó thì có rất nhiều cá bắn vọt lên không. Những người trong động đột nhiên thấy nhiều cá như vậy, bất giác ai nấy cũng đều nuốt nước miếng.

Lại có một bữa ăn hải sản ngon lành đây.....

Sau khi Hy Bình tẩy rửa mình mấy sạch sẽ, hân tiện tay bắt luôn hai, ba chục con cá xấu số, sau đó bò lên bờ, dùng kiếm để giết cá.

“Ê, trong bọn các người, có ai muốn giúp ta xiên cá đem đi nướng không?”

Sau khi Hy Bình giết xong một con cá, thấy không có chỗ nào có thể đặt nó xuống được, nên mới cất lời hỏi như thế.

Vẫn không ai thèm lý tới hắn. Hắn nghĩ tới Phỉ Sa, liền vòng tay ôm lấy nàng rồi hỏi: “Nàng có muốn giúp ta không?”

Phỉ Sa được hắn hỏi tới nên rất vui vẻ, vội đáp nhanh: “Được, để ta giúp người!”

“Ngoan lắm!”

Hy Bình hôn nàng một cái rồi buông nàng ra.

Nàng mỉm cười thật ngọt ngào: “Vết thương của ta đã lành rồi, người có thể thân mật với ta không?”

“Vậy thì tốt lắm, nàng sẽ là một bằng hữu tốt của ta!”

“Nhưng ta không muốn làm bằng hữu của người, ta chỉ muốn làm tình nhân hoặc thê tử của người thôi.....”

Hy Bình nhìn kỹ nàng, rồi hỏi: “Nàng thấy được voi rồi đòi tiên à?”

Phỉ Sa thất kinh, hỏi: “Có phải người tức giận rồi không?”

Hy Bình không đáp lời, chỉ hỏi lại: “Chẳng phải nàng yêu Lạc Hùng hay Lạc Thiên sao?”

Phỉ Sa nói: “Không có, trước kia cũng không có. Bọn hắn vốn chỉ xem chúng ta là thủ hạ và những công cụ để tiết dục mà thôi. Cũng có thể nói chúng ta là những con rối của cha con hắn. Bọn hắn không hề có

cảm tình với chúng ta, mà chúng ta cũng chẳng có cảm tình với bọn hắn. Giữa chúng ta, đơn thuần chỉ có quan hệ nhục thể mà thôi.”

“Vậy sao nàng lại có cảm tình với ta? Chẳng lẽ nàng đã quên việc đã bị ta cưỡng gian sao?”

Phỉ Sa cất giọng u buồn:” Lúc bị người cưỡng gian, ta quả thật là rất phần nộ. Nhưng lúc này, khi quan sát người và ba người bọn họ hoan ái, ta thấy bọn họ đã cảm thụ được những hoan lạc rất lớn do người mang lại. Bất giác, ta nghĩ lại đến chuyện hôm đó của ta và người, khi người tiến nhập vào cơ thể của ta, thì tâm linh của ta có thể tương thông với người, có thể cảm nhận được những thứ tình cảm trong lòng của người, bất luận là thống khổ, phần nộ, hay hoan lạc, ta đều có thể cảm nhận được những thứ đó một cách rõ ràng. Ta rất thích cái cảm giác đó, cái cảm giác cực kỳ sung mãn đó. Trong lúc người cưỡng gian ta, ta có thể cảm nhận rất rõ người là một con dã thú đang điên cuồng, phần nộ, tàn khốc, và đang muốn trút hận lên đối phương.....Quả thật, đó là lần đầu tiên mà ta lãnh hội được thế nào là tình cảm chân chính, tuy đó không phải là thứ tình cảm ôn nhu mà bất cứ nữ nhân nào cũng mong mỏi.”

Nàng ngừng một chút, ngưng thị nhìn Hy Bình, trong mắt long lanh ánh lệ, nói tiếp: “Ta biết là ta không xứng với người, bởi vì bọn họ đều là những xử nữ thuần khiết, còn ta chỉ là một dâm nữ không hơn không kém. Nhưng, ta rất mong muốn có được tình yêu của người, vĩnh viễn thuộc về người, sau này cũng chỉ là một dâm nữ duy nhất của người. Ta có thể vì người mà trở nên ôn nhu hoặc cuồng bạo.....”

Hy Bình thật không ngờ nàng lại có thể thốt ra những lời thâm tình như thế, dù là chân hay giả, những lời đó quả thật rất cảm động. Trong lòng hắn cảm thấy có một chút tội lỗi, chỉ gạt nhẹ đầu, an ủi: “Tốt, vậy thì nàng sẽ là thê tử của ta! Sau này, ta sẽ giúp nàng sinh một hài tử cho ta.”

Nói xong, hắn lại quay sang tiếp tục giết cá.

Phỉ Sa nhìn gã chăm chú, lệ dâng ngập bờ mi, vừa khóc vừa nói: “Tuy người là một kẻ hỗn đản rất xấu xa, nhưng sự xấu xa đó lại khiến cho nữ nhân yêu đến tận xương tủy.”

Màn đêm dần buông, những người ở trong động tạm thời được bình yên vô sự, thỉnh thoảng vẫn nghe được những tiếng chấn động từ bên ngoài vọng vào, nhưng dù sao cũng cần phải nghỉ ngơi.

Bên ngoài mọi người đang xúc tiến công việc trong đêm nay, đào một đường hầm không phải là không có khả năng.

Lạc Thiên đã sớm mang người rời đi, ở đây hắn luôn bị người của Võ lâm tứ đại thế gia bài xích.

Hắn căm thù Thái Âm giáo, hắn những tưởng sẽ đoạt được trái tim của Thái Âm thánh nữ, nhưng không ngờ lại thất bại. Hắn thật không rõ Hoàng Hy Bình có điểm gì tốt, thế mà chỉ mất một hai ngày, thì đã chiếm được trái tim của thánh nữ Thái Âm giáo.

Tất nhiên là hắn không phục, nhưng rốt cuộc hắn cũng không phải là loại người vì nữ nhân mà bỏ rơi tất cả, đúng như hắn nói.

Nữ nhân chỉ là một con cờ trong cuộc chơi của hắn. Khi con cờ không phải là của hắn, hắn sẽ chọn lựa hoặc là từ bỏ hoặc là phá hủy quân cờ mỹ lệ ấy. Hắn tạm thời chưa xác định sẽ buông tha hay hủy diệt Âu Dương Đình Đình, nhưng hắn đã không còn hi vọng gì đối với Âu Dương Đình Đình nữa rồi.

Hắn trở về lần này là muốn cùng phụ thân thương lượng bước tiếp theo của kế hoạch.

Lạc Hùng hiểu được, Thái Âm giáo có thể không cần để ý tới, trước tiên cần diệt trừ mối lo Ngọc Xà Môn. Chúng đã giết rất nhiều môn đồ của hắn, hắn ghi hận trong lòng, mà hôm nay Thái Âm giáo cùng Võ lâm tứ đại thế gia liên minh, liệu có ý đồ gì với võ lâm hay không?

Điều này cũng có nhiều người để ý đến, hắn khó có thể giương cao ngọn cờ tiêu diệt Thái Âm giáo. Hơn nữa, Thái Âm giáo dù sao cũng là một danh môn chính phái.

Trong lúc bọn họ đang thương lượng nên đối phó với Ngọc Xà Môn như thế nào thì Quyền Khuyết Quốc tới, hắn vì Quyền Hành mà tới.

“Lạc Hùng, Quyền Hành đã đi đâu rồi?” Thanh âm của hắn đã chuyển từ ngữ khí khách sáo thường ngày thành ngữ khí chất vấn cùng mệnh lệnh trực tiếp hỏi.

Lạc Thiên đã biết rõ Quyền Khuynh Quốc là đương kim thánh thượng, nhưng không biết là lời nói ra khó nghe như vậy.

Lạc Hùng khiếp vía đáp: “Thần không biết ạ, công tử.....không ở Bắc Lăng trang sao?”

“Từ hôm qua tới giờ vẫn không thấy bóng dáng hắn.”

Lạc Hùng nói: “Thần sẽ lập tức đi tìm công tử.”

Quyền Khuynh Quốc nghi hoặc: “Ta nghe nói Hoàng Hy Bình bị chôn vùi trong sơn động, Quyền Hành có thể cũng có mặt tại đó hay không?”

Lạc Hùng đáp: “Đó là ả thiếp của thần bí mật hẹn Hoàng Hy Bình ở đó. Thần nghĩ, Quyền Hành bọn họ cũng không tự nguyện đi theo, hơn nữa, bọn họ nhất định là không biết chuyện này, biết đâu đã tới chỗ khác?”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Các ngươi hãy lập tức một mặt sai người mở động, một mặt tìm kiếm khắp nơi. Nếu không tìm được Quyền Hành, ta sẽ diệt toàn tộc ngươi.”

“Dạ! Thần nhất định sẽ đưa Quyền Hành trở về.”

Quyền Khuynh Quốc phất tay áo, tức giận rời đi.

Hai cha con đóng cửa lại, xác định xung quanh không có ai, Lạc Thiên yên tâm nói: “Cha, khi bọn họ mở được cửa động, nếu tìm thấy được thi thể của Quyền Hành, vậy chúng ta sẽ phải ăn nói làm sao với hoàng thượng? Hoàng thượng dường như rất quan tâm tới Quyền Hành.”

Lạc Hùng suy nghĩ nói: “Giờ không nói đến chuyện này, nếu quả mở được động khẩu, mà tìm thấy thi thể Quyền Hành, chúng ta quyết không thể để Hoàng thượng hoài nghi.”

Lạc Thiên giật mình: “Phụ thân, người muốn giết Hoàng thượng?”

Lạc Hùng tàn nhẫn: “Hắn đối với ta bất nhân, thì ta đối với hắn bất nghĩa.”

Liên tục hai ngày, chúng nhân bên ngoài động tiếp tục đào, Hy Bình ở trong động thì vẫn bắt cá, thật là nhàn hạ!

Ném mấy con cá vào thủy đàm, Hy Bình vừa phóng sinh vừa thì thầm nói: “Ta thật tốt a, đã bắt được các ngươi rồi, lại đem thả đi. Sau này muốn ăn các ngươi thì lại phải xuống bắt, rồi đem nướng ăn!”

Những người ở trong động thì lại nghĩ, người này hẳn không xứng ca thì là làm âm ĩ lên. Đặc biệt là những người đang đói bụng, nghe những lời nói này của hắn thì rõ ràng là nhắm vào họ mà, bắt cá rồi ăn cá, bộ không phải là muốn chọc cho cái bao tử của bọn họ cồn cào lên sao?

Đã hai, ba ngày không có ăn gì, giờ chỉ nghe một tiếng “ăn” là nước miếng đã chảy ròng ròng.

Mặc dù biết vậy, nhưng tại đây lại không có ai có thể cấm hắn nói chuyện. Lại thêm cả ngày hắn cứ đi loay quanh trong động, nơi nào có ánh sáng thì hắn liền tới nơi đó, để cho toàn thân được phủ đầy ánh sáng, cái vật trong kho còn chọc lên, hứng lấy ánh sáng lấp la lấp lánh đập vào mặt mọi người. Hắn tại sao lại không biết liêm sỉ nhỉ?

Đã thế, hắn lại còn nói: “Ánh sáng chiếu quanh ta, ta tỏa thể phong cuồng”! Hừ, hắn biến nơi đây thành thế giới gì vậy?

Những nữ nhân đã có quan hệ nhục thể với hắn thì không nghĩ gì, chỉ là những người khác giờ đây thực sự rất ghét người này. Vì việc bị khốn ở trong động đã quá đủ phiền muộn, nhưng điều khiến họ buồn bực hơn chính là cùng bị khốn chung một chỗ với Hoàng Hy Bình.

Giống như bây giờ, hắn ưỡn chim to của hắn, công khai đi lại trong ánh sáng lập lòe, có vẻ như muốn học làm người mẫu thời đại đi những bước đi một hàng, thực là đáng phực.

205. Chương 204: Ngư Đả Na Lai

“Phụ thân, hoàng thượng đối với việc Quyền Hành mất tích rất lo lắng”.

Lúc này đã là ngày thứ năm, Hy Bình bị khốn tại Hồ lớn. Lạc Hùng ngày càng mất mát kiên nhẫn.

Lạc Hùng nói: “Tên Quyết Hành này thực sự không phải là một nhân vật đơn giản. Ta đoán nhân vật này có quan hệ cực kỳ mật thiết với hoàng thượng. Nhưng hoàng thượng không có huynh đệ, vậy là ai nhỉ ?”

Lạc Thiên nói: “Không quản hần là ai, chắc chắn cuối cùng sẽ phải chết. Bọn chúng bị chôn tại cái động đó, tuyệt đối không thể sống sót. Nếu một ngày ai đó đào lên, chắc chắn chúng đã là những thi thể thối rữa”.

“Ta sợ có một ngày”

Lạc Thiên hỏi: “Phụ thân, người sợ cái gì ? Cái động đó không phải do ta tạo ra, chỉ là tự nhiên bị sập, ai dám đắc tội với chúng ta”

“Con à, hoàng thượng hành sự thì bất kể lý do”

Lời nói của Lạc Hùng quả thật có lý, Lạc Thiên không thể phản bác.

Lạc Hùng nói tiếp “Theo tốc độ hiện tại, bọn chúng phải đào cái động đó, nhưng tối thiểu mất bao nhiêu ngày ?”

Lạc Thiên nói “Ít nhất là nửa tháng nữa”

“Tốt, chúng ta hiện tại toàn tâm đối phó với Ngọc Xà Môn, các việc khác, nửa tháng sau sẽ tính. Cho người theo dõi nhất cử nhất động của hoàng thượng, có việc gì xảy ra, chúng ta sẽ hành động ngay lập tức, nếu không, chỉ có con đường chết”

Lạc Thiên nói “Phụ thân, con biết phải làm gì rồi “

Bên ngoài Phong Khiếu động, mọi người đang khẩn trương đào bới, còn những người bên trong hồ thì đang thưởng thức món cá nướng. Ngày ngày ăn cá, dù có ngon đến đâu cũng trở nên vô vị.

Liên ngư dân đô không tìm ra đường lớn, thực là thảm họa

“Các người nghĩ đang ăn mỹ vị hả ? Ta nghĩ người ta đang trở thành con cá lớn rồi, các người lại xem có phải thật không ?”

Mọi người nhìn sang Hy Bình, chỉ thấy thân thể trần truồng của hần có rất nhiều mảnh da, liệu có phải là da cá không ?

“Không phải chứ ?”

Quyền Hành nói “Có khả năng là do mất, một chút cảm giác cũng không có, người có trở thành da cá hay không, ta cũng không biết, đừng có hỏi ta”

“Khoan, thân thể của ta đâu để cho người nhìn. Nương Nương Khang, mau cởi y phục ra đi, mặc bao nhiêu ngày như vậy, người không cảm thấy hôi sao ?”

Bởi vì trong những ngày qua, hần đã chiếu cố đến dạ dày của mọi người. Thái độ của Quyền Hành đã cải thiện nhiều, đối với hần đã không còn giận dữ, chỉ là không thể không nói: “Ta đang ăn, người đừng nói hôi thối gì ở đây, làm mất khẩu vị của ta”

“Các người nói xem, bao lâu thì có thể ra khỏi cái động này ?” Hy Bình chuyển đề tài.

Phỉ sa nói: “Chỉ biết là mất khá nhiều thời gian thôi”

A Mật Y lo lắng nói “Nhưng cái ao cá này, ta chỉ sợ không đủ cho chúng ta đến ngày đó”

Hy Bình nói: “Vấn đề này thì các người không cần phải lo lắng, trong ao này có rất nhiều cá”.

“Sao người biết ?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Bởi vì mỗi lần ta xuống dưới, có rất nhiều con hân ta, nếu không tin, bọn người có thể thử”

Mặt của Quyền Hành đột nhiên lộ hỉ sắc “Cái thủy đàm này nhất định có lối thông ra bên ngoài”

“Lối thông ?”

“Thủy đàm này chắc chắn có lối thông với Mê Giang bên ngoài chính vì vậy mà ở đây có rất nhiều cá. Chắc chắn chúng đến từ Mê Giang ở bên ngoài”

Mọi người đều nghĩ hần nói quả là có đạo lý, đều hỏi sao trước kia mình không nghĩ ra nhỉ ?

“Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ ?” Hy Bình xoa đầu nói.

Quyền Hành mắng “Người tưởng người không ngốc à ?”

“Nương nương khang, người không tin là ta không cho người ăn cá hả ?”

Quyền Hành nhìn hần. Khả năng tên này khi tức giận, cự vật trong khổ của Hy Bình bạo trường, huyết mạch tại long căn bành trướng, quả thật kinh nhân.

“Người đừng nói là người không giữ lời hứa đấy ?” Quyền Hành nói lại

Hy Bình nghe xong, tự hỏi nói lúc nào ? Chắc quên rồi. Quay đầu nhìn sang A Mật Y hỏi “Ta có nói thế không ?”

A Mật Y là người thật thà, thành thật nói “Người quả có nói vậy”.

“Ha, quả thật to hay quên” Hần vừa xoa đầu, vừa ăn nửa con cá, nửa con còn lại đưa sang cho Quyền Hành nói “Người ăn đi”.

“Sao người muốn ta ăn phần thừa của người” Quyền Hành tức giận nói.

“Ta đã giữ lời còn gì! Cho người cá ăn”

Quyền Hành nói “Ta không ăn nước miếng của người”

Hy Bình nói “Ha ha, ta đánh giá cao người rồi, người ăn cá no rồi, uống cũng đủ rồi, lại không thích nước miếng của ta ? Chúng ta đều là đàn ông mà, sao người lại để ý vấn đề đó ? Trông người chẳng có tí đáng đáp nam nhân nào cả, nương nương khang.”

Quyền Hành sắc lạnh nói: “Ta không ăn, ta là nương nương khang, người coi ta là thứ gì đây ?”

“Ta đi lặn tiếp đây” Hy Bình tức giận vì không nói lại được, liền lặn xuống nước. Hần lặn rất lâu, mọi người trên bờ mãi không thấy trả lời.

Quyền Hành thấy vậy nói “Hần xuống lâu như vậy mà không lên, có phải chết rồi chẳng ?”

“Linh tinh! Cái mồm người đúng là mồm quạ, ăn toàn những thứ linh tinh.”. A Mật Y không một chút khách khí tức giận nói.

“Hần trước đây lặn xuống thì lên rất nhanh, nhưng lần này thì đã khá lâu rồi. Kỳ thật ta không nghĩ hần xảy ra chuyện gì bởi vì con người hần thực sự hiện tại rất hữu dụng, vừa bắt cá được, vừa có khả năng dùng đao nướng cá”.

A Mật Y nói theo “Vừa rồi người bảo hần chết còn gì!”

“Ta có sao ?”

A Mật Y nói: “Không thể chịu nổi người nữa! Người vừa nói nương nương khang không bao giờ sai, trừ phi người không phải là nam nhân. Ta nghĩ người thực sự là nữ nhân, từ giọng nói cho đến thái độ nhất cử nhất động giống hết như một kiều nữ”.

Quyền Hành không nghĩ điều đó là xấu hổ, chỉ nhẹ nhàng nói: “Đây chẳng qua là tập quán từ nhỏ của bọn ta. Trong gia đình ta, hầu hết là nữ,..... ngoại trừ ta.”

A Mật Y nói: “Chẳng lạ người như vậy, hóa ra bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh, đường đường một nam nhân tự nhiên biến đổi tính tình thành nữ nhân”.

Quyền Hành phản bác: “Nữ nhân thì có gì không tốt ?”

“Ta không có nói là không tốt, nữ nhân đương nhiên là tốt rồi, nhưng ngươi là một nam nhân, lại học theo cách của nữ nhân từ hình dáng cho đến âm thanh. Thực làm cho ta phải sợ hãi, toàn thân nổi hết cả da gà lên.”

Quyền Hành nói “A Mật Y, ngươi thử nói lại xem ta có giận ngươi không.”

A Mật Y đương nhiên không sợ nói “Đừng quên là bọn ngươi hiện tại nếu không có phu quân của ta thì chắc đã chết đói rồi.”

Quyền Hành kinh ngạc nói: “A Mật Y, ngươi nói mà không biết xấu hổ à. Đường đường là Thánh nữ Thái Âm giáo mà cứ mở mồm ra gọi hần là phu quân.”

A Mật Y thẳng thắn nói “Ta sắp sinh cho chàng một hài tử, liệu ta có được gọi chàng là phu quân không ?”

“Nhanh vậy sao ?” Quyền Hành tức giận nói “Ngươi đúng là điên thật”.

“Ha” một tiếng, âm thanh của Hy Bình từ dưới nước lên. Thêm một tiếng nữa lên, mang theo âm thanh hoan hỉ “Chúng ta không cần phải ăn cá nữa rồi”.

Mọi người chỉ nghe thấy âm thanh của hần mà không thấy hần đâu. Những mỗi câu, mỗi từ của hần thì nghe rất rõ.

“Ngươi nói cái gì ? “. Mọi người hỏi lại. Đột nhiên!

Hy Bình từ dưới nước bay lên, đứng ngay sát bên Quyền Hành. Quyền Hành quay đầu tức giận, tưởng là quái vật đến gần, lập tức xuất thủ đánh đúng vào “trọng điểm” của Hy Bình. Hy Bình bị đánh trúng, song thủ ôm lấy dương căn, tức giận nói “Tên nương nương khang đáng chết này, định giết giống của ta hả ?”

Quyền Hành sợ hãi phân bua “Ta không cố ý mà.”

“Con mẹ nó, ngươi đích thị cố ý, ngươi đúng là đồ ích kỷ, tâm lý biến thái”.

Quyền Hành nói “Ta không tranh luận với ngươi. Ta đã nói từ trước rồi, chẳng nhẽ ta lại không cần ăn cá sao ?”

Hy Bình nói: “Ta lặn xuống dưới cũng khá lâu rồi, cẩn thận quan sát một chút thì quả nhiên thấy một động khẩu. Động khẩu này khá to có thể cho phép hai người cùng ra vào một lúc. Ta nghĩ nếu chúng ta lặn vào động khẩu đó, nhất định sẽ ra mê giang”.

“Thế ngươi không tự ra ngoài xem thử à ?”

“Ta không có”

“Sao ngươi không thử ?”

Hy Bình kiên nhẫn nói “Ngươi đúng là đồ ngu, sau khi ra ngoài, nếu ta không thấy đường trở lại thì lũ các ngươi chẳng lẽ lại không bị chết ở đây à ?”

Cũng vì hần chỉ thấy một đường ra duy nhất là chỗ đó. Hần cũng không rõ phương hướng chắc chắn nên không ra vội.

Quyền Hành nói: “Sao ngươi không nhanh chóng đưa bọn ta ra ?”

Hy Bình nói: “Ta có một câu hỏi, các ngươi có giỏi thủy tính không ?”

“Không biết”

Hy Bình thở ra một tiếng rồi ngồi xuống nói: “Nếu không giỏi thì khó lắm bởi vì nếu không chịu đựng được thì rất có thể bị chết đuối”

“Ngươi có nói quá không đấy ?”

“Nói quá ư ? Nương nương khang, so sánh thủy tính giữa ta với bọn ngươi thì ai hơn ?”

Quyền Hành định cự tuyệt nói: “Ta không đi”. Nhưng đã kìm được, cuối cùng vẫn phải nói: “Dẫn bọn ta nhanh ra khỏi đây”

Hy Bình cười lớn nói: “Được, nhưng các người phải đáp ứng cho ta hai điều kiện, nếu không thì miễn bàn.”

Quyền Hành nói: “Người nói đi”

“Thứ nhất, để ta hát một bài ở đây. Bởi vì ta nghĩ rằng khả năng vọng âm ở đây sẽ rất hay.”

Mọi người trầm mặc.

Quyền Hành cuối cùng nói “Mọi người có ý kiến không ?”

Mọi người đành gật đầu dù biết rằng điều đó thực sự là kinh khủng.

“Không thành vấn đề”. Quyền hành thở ra nói rất khó khăn.

Hy Bình nhìn sang Mộng Cơ rồi chậm chậm nói điều kiện thứ hai.

“Ta đến đây chỉ vì nàng ta vì vậy ta phải được ân ái với nàng ta một lần. Đây là mục đích đầu tiên của ta. Trước khi khởi hành, ta phải đạt được điều đó”

Mộng Cơ nhìn sang phía hắn: “Ta đáp ứng với người, sẽ ân ái với người”

“Hay, giao dịch xong!” Hy Bình đứng thẳng dậy, dương căn bạo phát làm chiếc ghế bật lên, giống như bạo long cuồng mãnh.

“Cái gì ? Hoàng Hy Bình chưa chết ?” Lạc Hùng chấn kinh khi nghe tin, đứng ngồi không yên.

Lạc Thiên nói: “Ta vừa nhận được thông báo, có người nghe thấy tiếng Hoàng Hy Bình hát ở trong hố đó”.

“Hát ư ?”

“Hừm, bên trong không có một âm thanh nào khác truyền ra ngoài trừ tiếng hát đó. Chắc cha biết rằng, tiếng hát của hắn giống như tiếng sấm, chỉ muốn đánh thẳng vào tai người khác” Lạc Thiên nói.

“Hài tử, tiếng hắn chứ” Lạc Hùng không thể không cảm thán.

Lạc Thiên nói “Bọn bên ngoài nghe thấy tiếng hát của Hoàng Hy Bình, chắc chắn sẽ đào nhanh hơn.”

Lạc Hùng từ từ ngồi lên trên ghế, nói “Có thể Ngọc Xà Môn làm mọi việc chậm lại, chờ đợi kết quả để làm tiếp. Phi Sa ở trong đó không biết có làm lộ chuyện của chúng ta.”

Lạc Thiên nói “Con ca kỹ đó rất mê luyện con, chắc sẽ không làm lộ chuyện gì đâu.”

“Nhưng con à, dựa vào đâu mà con bảo là nó mê luyện con ?”

Lạc Thiên nói rất tự nhiên “Ồ trên giường”

Lạc Hùng cảm thán nói “Chỉ sợ rằng nếu nó mê luyện con vì đó, thì Hoàng Hy Bình còn cường hãn hơn con về khả năng đó. Không phải ai cũng có khả năng như hắn.”

Lạc Thiên trầm mặc không nói. Quả thật về điểm này, hắn không thể nói được.

Lạc Hùng nói: “Chúng ta phải thay đổi kế hoạch. Một mặt ta sẽ tiếp tục theo dõi Ngọc Xà Môn, mặt khác phải tiến hành kế hoạch cẩn thận hơn. Nếu như cái hố đó được khai thông, Hoàng Hy Bình không chết, mọi việc của chúng ta sẽ bại lộ hết”.

“Chúng ta phải đi trước chúng một bước, để chúng vĩnh viễn không thể nói bất kỳ điều gì. Vì vậy, chúng ta sẽ phái đi một đội ám sát tới Gia Lăng Trấn, tiện thể đến vô lâm tứ đại thế gia tiêu diệt chúng luôn!”

Lạc Thiên nói “Hay quá, phụ thân, nhi tử sẽ bảo Thương Ưng làm việc đó”.

206. Chương 205: Dị Toàn Phong Vị

Sau trường đại xướng ca, trong sự bất ngờ của mọi người, đại ca thần đột nhiên cảm thấy mệt mỏi muốn ngủ. Lúc tai của mọi người bị hắn hành hạ đến mức gần như chảy ra dầu, thì hắn lại nằm lăn ra tại đường trường mà ngủ thẳng giấc.

Ha, rốt cuộc cũng được thanh tịnh và an toàn rồi. Những người trong động đều cảm thấy kỳ quái, làm sao mà tên sắc ma này lại có thể lăn ra ngủ dễ dàng như thế chứ?

Mọi người còn tưởng rằng sau khi ca xướng xong thì hẳn sẽ ôm Mộng Cơ mà ngủ, nhưng rốt cuộc hẳn lại bỏ qua cho Mộng Cơ, kỳ lạ thật!

Đến khi ánh sáng từ bên ngoài lại chiếu vào trong động lần nữa thì thiên tài mới tỉnh dậy, hẳn nói lớn: “Thật là sướng khoái, sướng khoái a! Hát xong rồi ngủ, đúng là thoải mái thật!”

Chúng nhân trong động bị tiếng la của hắn đánh thức, Quyền Hành bực mình: “Người đã làm cho chúng ta khổ sở cả một ngày, vậy mà cũng hưng phấn được hay sao?”

Hy Bình cất bước đến gần, Quyền Hành không có phản ứng gì, hắn liền cúi xuống ôm lấy đầu của Quyền Hành rồi hôn một cái lên trán của hắn. Toàn thân của Quyền Hành chợt trở nên cứng nhắc, sau khi Hy Bình buông đầu của gã ra thì mãi một lúc sau hắn mới áp ứng: “Người.....người hôn ta?”

Hy Bình trả lời: “Ta rất cảm động, nên phải cảm tạ người. Người là cổ động viên hiếm có của ta, điều đó rất quý, cho nên ta phải đáp lễ chứ?”

Quyền Hành gất gỏng: “Người hôn ta, hứ, xú nam nhân hôn ta!”

“Hê, nương nương khang, ta không có hôn người à, chỉ là dùng môi của ta đụng vào đầu của người thôi. Người đừng có suy nghĩ dơ bẩn, ta tuyệt đối sẽ không hôn nam nhân. Vừa rồi không thể tính là hôn được. Ta cảnh cáo người!”

Quyền Hành ngồi dưới đất, hai chân run run, dùng giọng điệu giống hệt nữ nhân: “Phải tính, phải tính.....”

“Người thật là đáng ghét, nương nương khang, ta khinh, phì, phì!”

Hy Bình ngoác miệng ra phì nhổ lia lịa. Ài, đáng lý ra không nên xúc động như vậy mà đi hôn tên nương nương biến thái này, thật là kinh tởm mà.

Hắn không lý tới bàn tay của Quyền Hành đang nắm chặt lấy hắn, ngang nhiên bước đến trước mặt Mộng Cơ, nói: “Đã đến lúc nàng thực hiện lời hứa của mình rồi.”

Mộng Cơ gật nhẹ đầu, từ từ đứng lên, rồi tự động thoát y. Hy Bình không ngăn cản nàng, những người trong động cũng không ai có ý ngăn cản nàng.

Sau khi đã trút hết y phục, lúc này mới phát hiện ra ngoài làn da đặc biệt trắng hơn người thường của nàng, thì tất cả những bộ phận khác so với nữ nhân Trung Nguyên chẳng có khác biệt gì. Đôi ngực của nàng đặc biệt lớn và cao vút, ở nơi giao tiếp của hai chân là một vùng đất màu mỡ choáng ngợp sắc vàng bởi kim mao. Hà, không ngờ màu sắc lông mao ở nơi đó và màu tóc của nàng lại giống y chang nhau.

Hy Bình nuốt nước miếng: “Hãy xuống tắm tắm với ta nhé! Nàng đã mấy ngày chưa tắm rồi a.”

Mặt của Mộng Cơ thoáng hồng, khẽ gật đầu đồng ý, rồi dùng tiếng của Trung Nguyên nói: “Được, tắm thì tắm!”

“Quả nhiên là rất hôi a!”

Sau khi Hy Bình ôm lấy nàng thì cất tiếng la lên như thế, khiến Mộng Cơ phải xấu hổ cúi gằm đầu xuống. Lúc này hai cơ thể tiếp xúc với nhau, nàng cảm nhận được những cơ bắp cường tráng của Hy Bình. Tuy cơ thể của Lạc Hùng cũng rất cường tráng, nhưng tuyệt không thể so sánh với Hy Bình.

Đã lâu rồi nàng chưa được đụng đến cơ thể của nam nhân trẻ tuổi, giờ đây cảm nhận được từng hơi thở của Hy Bình, nàng không nén được phải nuốt nước miếng vài lần, khuôn mặt của nàng cũng bắt đầu đỏ rực lên vì dục hỏa.

Hy Bình ôm nàng tiến vào đầm nước rất nhẹ nhàng, để nàng được bơi lội, vì vậy mà mặt nước không hề bị bắn tung ra ngoài.

Hy Bình buông nàng ra, nói khẽ vào tai nàng: “Nàng hãy tắm rửa trước, nhớ đó, nhất định phải sạch sẽ.”

Ở trong bóng tối, mọi người chỉ nghe thấy tiếng bì bõm của nước vì không thấy Hy Bình lên tiếng, mà Mộng Cơ cũng chẳng lên tiếng nốt. Cứ thế một khắc trôi qua, Hy Bình bơi đến bên cạnh Mộng Cơ, nhẹ giọng hỏi: “Đã tẩy rửa xong chưa?”

“Đã xong rồi!”

Mộng Cơ đáp. Không ai thấy được gương mặt đỏ hồng của nàng, vì nơi này rất tối, ánh sáng không chiếu đến được.

Mộng Cơ cảm thấy cánh tay Hy Bình vòng đến ôm lấy mình. Ở trong làn nước, vì hai người đều thành thạo thủy tính nên không bị chìm xuống. Bàn tay của Hy Bình hạ xuống nơi vùng tam giác thần bí của nàng, vờn vờ nhẹ nhàng.

Mộng Cơ bị hấn hý lộn, cảm thấy nhột nhột khó chịu nổi, lập tức không còn giữ cho toàn thân nổi trên mặt nước được nữa, thân thể chìm xuống từ từ. Chợt nàng phát hiện có một cánh tay duỗi ra giữ lấy nàng rồi nâng lên mặt nước. Lúc này, chỉ nhờ vào sức của một người mà cả hai cứ quỵên lấy nhau, lơ lửng nổi trên mặt nước.

Hy Bình vuốt ve cánh tay trái của nàng, mặt khác, một ngón tay giữa trượt vào trong hoa đạo của nàng khuấy động, một cổ xuân thủy cũng theo đó trào ra ngoài.

Nàng kêu “A!” lên một tiếng, không dám nhìn thần sắc của Hy Bình, nhưng cũng biết ngón tay của hắn đã rời khỏi hoa đạo của nàng. Bàn tay trái của hắn hạ xuống kéo đùi phải của nàng lên. Ở trong nước, việc làm này thật chẳng mất chút tí khí lực nào.

Sau một khắc, nàng cảm thấy hạ thể của Hy Bình đang tiếp cận hạ thể của mình, cự vật cứng rắn ấy dính ngay tại địa phương thần bí của nàng. Hắn đẩy mạnh, cự vật ấy lập tức tiến nhập mật đạo, xuân thủy từ nơi đó trào ra nghênh tiếp lấy cự vật đang tiến vào, khiến cho hoa đạo của nàng cảm thụ được vô vàn khoái cảm. Nàng biết được, nàng và hắn đã bắt đầu hoan ái.

Cái loại giao hoan trong nước thể này tuyệt không thể dùng lực để ma sát nhiều, chỉ có thể từ từ, không nhanh không chậm mà tiến lui.

Tất nhiên, khoái cảm cũng không vì thế mà mất đi, nó vẫn y nhiên tồn tại và mang lại cho song phương một loại khoái cảm khác lạ. Mộng Cơ ở trong thủy đầm bắt đầu phát ra hàng loạt âm thanh mê ly chết người.

Dù sao đi nữa, khi làm cái việc này ở trong nước thì cũng có sự hạn chế, vì vậy nên Hy Bình đột nhiên nói lớn: “A Mật Y, các nàng hãy giúp ta trải y phục ra đất đi, ta muốn lên bờ làm cái việc này. Ở đây thật là bất tiện. Ta nhất định phải đánh cho cái ả hại người này một trận tơi tả mới được.”

Bọn A Mật Y bốn người quả nhiên nghe lời, rất nhiệt tình giúp lão công của mình hoan ái với nữ nhân khác.

Hy Bình ôm Mộng Cơ lên, hai người toàn thân lỏa lồ đi đến nơi có ánh sáng. Tuy thân Hy Bình có vẻ trắng trắng, khả dĩ có thể so với làn da trắng bạch của Mộng Cơ, nhưng đó không có nghĩa là da của hắn trắng.

Trong lúc hắn ôm Mộng Cơ bước đi, dương căn vẫn lưu lại trong mật đạo của nàng, thân thể của nàng nhấp nhô lúc cao lúc thấp theo từng bước đi của hắn, khiến cho Mộng Cơ thốt lên những tiếng rên đầy khoái lạc: “Ư.....ư.....”

Bộ dạng ấy thật dâm uế cùng cực! Hy Bình bước đến nơi trải y phục, quỳ nửa người xuống rồi nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, nhưng vẫn không để mật đạo của nàng rời khỏi nam căn của hắn.

Sau khi Mộng Cơ nằm xuống, liền co hai chân lại và mở hờ ra. Hy Bình chuyển người quỳ vào khoảng giữa hai chân của nàng, hạ thể của hai người cứ thế mà bám chặt lấy nhau. Lúc này, Mộng Cơ cảm giác được dương căn của Hy Bình đang lớn dần lên ở bên trong nàng, cứ thế mà tiến nhập vào hoa đạo của nàng. Nàng cảm thấy được tâm linh của nàng và hắn đang tương thông với nhau, đây là một loại cảm giác mà nàng chưa bao giờ có.

Trong lòng Hy Bình, hắn đối với nàng không hề có chút tình ý nào, chỉ thuần túy là sự ham muốn nhục dục và hiếu kỳ.....

Tuy nhiên, trong lúc giao hợp, có thể cảm nhận được tâm linh và nhận biết được tình cảm của nam nhân này, vô luận đó là thứ tình cảm gì, thì đều khiến cho nàng rất kích động - đây chính là sự kỳ diệu trong nhân gian! Có thể thông qua sự kết hợp tính khí của hai người mà đạt đến sự liên kết giữa hai tâm linh.

Hy Bình từ trên thân Mộng Cơ đạt được khoái lạc vô cùng. Mộng Cơ lúc này như những cơn sóng đạt đến cao trào, lại bị hấn tấn công mãnh liệt, nên nàng cảm thấy thân tâm mình đã bị nam nhân cường đại này chinh phục triệt để, ngoài miệng liền thốt ra những âm thanh của người đã đạt đến cao trào: “A.....A.....khoái.....!”

Nàng kêu lớn một tiếng, rồi cong người lại, ôm chặt lấy Hy Bình.

Hấn cong người lên.....sau khi hạ mông xuống, cự vật ở khoảng giữa hai chân như nộ long dừng mãnh tung hoành traten địa, khác xa so với thân thể mềm mại đang run nhè nhẹ của Mộng Cơ, rồi chợt xạ tĩnh.

Nàng mở to mắt ngơ ngác, thân thể run lên một trận, vội ôm chặt lấy Hy Bình: “A.....ta thật là không tốt!”

Thân thể của nàng bắt đầu mềm nhũn lại, vô lực nằm lên ngực Hy Bình. Hy Bình đặt nàng nằm xuống rồi ngồi dậy. Lúc cự vật của hấn tiến nhập vào ba nữ nhân kia thì có thể phóng dài ra rất nhiều, té ra nơi đó của Mộng Cơ cũng tương đối giống với nữ nhân của Trung Nguyên, khả năng khiến hấn có thể phóng dài ra cũng không tầm thường chút nào.

Nàng nằm ở đó vô lực, phẳng phất như đã khuất phục Hy Bình. Hy Bình đẩy đôi chân tuyết bạch ẩm ướt của nàng cho co lại, tại âm đạo của nàng là một vùng lông mao ẩm ướt màu vàng rực, cũng không biết đó là xuân dịch hay thật sự là nước.....Hy Bình chú ý đầu sát vào âm đạo của nàng, quan sát thật kỹ vùng lông mao vàng rực đó. Đây chính là điều mà hấn hứng thú nhất, vì hấn vốn chưa có dịp tìm hiểu nó thật nghiêm túc, trong lòng nghĩ thầm: “Ha, lần này phải nghiên cứu kỹ càng mới được.”

Những sợi lông mao kim sắc đó được mọc lên rất có quy luật, chúng chỉ mọc lên phía trên âm bộ của nàng thôi, còn ngoài ra những chỗ khác thì không có lấy một sợi.

Những sợi lông mao đó cũng khá dài, đã che phủ hết vùng âm bộ. Từ xa nhìn lại thì chỉ có thể thấy một vùng lông mao vàng rực, nhưng khi lại gần nhìn kỹ thì có thể thấy ở dưới những sợi lông mao ấy là một làn da trắng bạch, hai bờ hoa đạo tuy cũng trắng nhưng có thể phân biệt được với màu của cơ nhục, bất quá, sự khác biệt đó rất nhỏ nhoi. Có lẽ nơi đó vốn cũng màu trắng, nhưng do vì mới vừa trải cả một trận hoan ái nên nơi đó mới trở nên hồng hào như thế.

Âm bộ của nàng lúc này hơi cao, Hy Bình liền ép hai chân của nàng xuống, để lộ ra gò nhỏ của âm bộ.

Một đường rãnh nhỏ nằm ẩn phía dưới vùng lông mao, cũng không thấy cơ nhục nơi đó có sắc hồng gì cả, có lẽ nữ nhân này không thường xuyên hoan lạc cùng với nam nhân, hoặc giả dương căn của nam nhân thường cùng hoan ái với nàng không được to lớn lắm, vì vậy mà traten hoan lạc vừa rồi đã hồi phục công năng cảm thụ của nàng, sự dẻo dăng và tính đàn hồi cũng rất tuyệt hảo.

Hấn nâng hai chân nàng lên, lúc này dù cho hấn có bày bố nàng thế nào, Mộng Cơ cũng chỉ nằm đó thở gấp một cách nặng nhọc. Nàng hiểu rằng người này sẽ tái diễn hiệp hai, hoặc thậm chí có thể sẽ còn nhiều hiệp nữa, vì vậy nên nàng phải tranh thủ lúc này để điều hòa lại hơi thở.

Nhân vì cơn cao trào đã qua, mật đạo của nàng lúc này đã bắt đầu khô ráo. Nếu có tiến nhập, chắc sẽ phải trải qua một đợt kích tình, nếu không thì sẽ làm cho nàng bị thương hại, đột nhiên, nàng lại cảm thấy sợ Hy Bình mạnh bạo tiến nhập nàng vào lúc này.

Nhưng Hy Bình lại tựa như đã quên mất việc sẽ tiếp tục cuộc hoan ái, chỉ mãi mê ngắm nhìn vùng cấm địa của nàng, khiến cho nàng vừa cảm thấy hổ thẹn lại vừa thấy tự hào. Vùng cấm địa của nàng so với những nữ nhân khác thì có một đặc điểm rất lạ, đó là đám lông mao vàng rực mà không một nữ nhân nào có được, vì vậy mà nam nhân này say mê ngắm nhìn đến điên cuồng như thế.

Lần đầu trông thấy một vùng cấm địa có lông mao vàng rực, mà dù cho chúng có mang màu đen đi nữa thì trông cũng rất gợi cảm.

Hy Bình đưa tay dò dẫm vùng cấm địa của A Mật Y, ngạc nhiên hỏi: “A Mật Y, nàng cũng ướt rồi này, có muốn không?”

“Không muốn!” A Mật Y nói.

Hy Bình vẫn kiên trì: “Vậy sao nàng lại bị ướt? Xem kìa, bốn người các nàng đều ướt hết rồi, chắc chắn là rất muốn rồi a. Hiện tại, ta phải hành hạ ả tiểu thiếp này của Lạc cầu Hùng đã, ta làm, không biến ả thành lạn nhân thì không chịu thôi. Tên Lạc cầu Hùng đáng ghét đó, ta không thể giao đấu với hắn một trận thì ta phải đấu với hắn ở trên mình của tiểu thiếp và muội muội của hắn.”

A Mật Y cả kinh “Cái gì? Chàng và U Nhi đã.....”

Hy Bình lúc này đang dùng hai tay tách mở hoa đạo của Mộng Cơ, và nhìn vào cơ nhục màu hồng nhàn nhạt của nàng. Khi nghe A Mật Y hỏi vậy thì thản nhiên trả lời: “Trong bụng của nàng ta giờ đây đã có hài tử của ta. Hừ, đã mang hài tử của ta mà lại còn nghĩ đến Lâm Tiểu Thiên, thật không biết nàng ta yêu thương ai nữa.”

A Mật Y than: “Chẳng trách nào U Nhi lại quan tâm đến chàng như vậy.”

“A.....a.....”

Ngón tay của Hy Bình trượt vào trong mật đạo của Mộng Cơ, không cảm thấy ẩm ướt. Vì sự cao trào lúc nãy đã dịu đi nên giờ đây sự ham muốn của nàng cũng bị giảm đi. Hắn dùng ngón tay khêu gợi lên tính dục của nàng một trận, cơ nhục mềm mại của nàng cũng bắt đầu nóng lên và xuân thủy lại bắt đầu trào ra.....

Hắn kéo ngón tay lên sát vùng lông mao vàng rực, rồi dí mặt sát vào và liếm lấy xuân thủy của nàng.

Việc này khiến cho tính dục của Mộng Cơ đột tăng, mật đạo lập tức xuất ra rất nhiều xuân thủy, và trở nên ẩm ướt vô cùng. Hai tay nàng đưa ra ôm lấy lấy đầu của Hy Bình rồi ghì sát vào vùng cấm địa của mình.

“A.....a.....thật là dễ chịu a.....”

Hy Bình bị nàng ghì chặt đầu, nhất thời cũng không muốn nhấc đầu ra khỏi nơi đó, chỉ thò lưỡi dài ra và dùng nó để cạo sát mật đạo của nàng. Cái đầu lưỡi đó nung dần nhiệt độ của mật đạo lên, rồi giống như cái máy cắt cỏ mà cạo sát vào mật đạo. Mỗi một lần va chạm như thế là lại khiến cho thân thể Mộng Cơ run lên một lần, truyền đến thần kinh của nàng từng trận khoái cảm cực kỳ, khiến cho nàng cảm thấy mê luyến cái loại khoái cảm này đến cùng cực.

Chiếc lưỡi của Hy Bình thường xuyên tới lui tại đường rãnh, đụng chạm đến hai cánh hoa cùng với nhụy hoa, thỉnh thoảng cũng dùng đầu lưỡi cạo sát và kích thích cuống hoa của nàng. Với những hành động này của Hy Bình, cảm thụ của Mộng Cơ thật chẳng khác gì đã đạt đến cao trào lần thứ hai.

Hắn đột nhiên không hý lộng nữa, tách đôi tay của Mộng Cơ ra, rồi rời khỏi vùng cấm địa của nàng. Điều này khiến cho Mộng Cơ cảm thấy một trận trống vắng và mất mát rất lớn.

Hy Bình ôm nàng lên rồi ngã người nằm xuống, nói: “Nàng cũng đáp lại giống ta đi.”

Mộng Cơ nhìn cự vật to lớn của hắn, so với của Lạc Hùng thì lớn hơn gấp đôi, chẳng những thế mà nó còn có thể trở nên to hơn nữa. Bởi vì nàng biết được cự vật của Hy Bình khi tiến nhập vào nàng đã biến lớn hơn nhiều ở bên trong nàng, khiến cho hoa đạo của nàng có cảm giác tê liệt, nhưng lại cũng khiến cho nàng trở nên rất phong cuồng. Nàng đưa hai tay cầm lấy dương căn của Hy Bình, vậy mà cũng chỉ nắm được có phân nửa của cự vật, nửa phần còn lại vẫn ngạo nghễ đứng thẳng.

Nàng há to miệng, định ngậm lấy đầu cự vật nhưng không được, liền trách khê: “Người biến nhỏ lại được không?”

Hy Bình nghe lời nàng, biến cho cự vật nhỏ lại nhưng vẫn giữ nguyên chiều dài, quả thật là tài.

Sau khi cự vật nhỏ lại, Mộng Cơ liền trở tài của mình, khiến cho Hy Bình cảm nhận được vô số khoái ý. Hy Bình hoan hỷ hỏi: “Khi nàng hoan ái với Lạc cầu Hùng, có được tận hưởng như đối với ta chăng?”

Trong lòng hần vừa nghĩ tới Lạc Hùng, dương vật đột nhiên biến to ra lấp đầy lấy chiếc miệng nhỏ của Mộng Cơ, cơ hồ muốn xé toạc chiếc miệng nhỏ ấy ra, nàng trách: “Sao ngươi lại đột nhiên biến nó ra to như thế? Người ta suýt tí nữa là chết rồi!”

“Như vậy đâu có thể tính là suýt chết được? Để ta cho nàng biết thế nào là sướng chết!”

Hần ngồi dậy ôm lấy Mộng Cơ, đè nàng nằm xuống, rồi tay trái nắm lấy chân phải của nàng rồi gác lên vai mình. Cự vật cứng như thép áp sát đến mật đạo ẩm ướt của Mộng Cơ, từ từ tiến vào.

Trong lần tiến nhập này, cự vật đó so với lần trước còn lớn hơn nhiều, khiến cho Mộng Cơ cảm thấy đau đớn khó chịu, sau một lần vào ra, xuân thủy của nàng trào ra lai láng và lấp đi nỗi đau đớn khó chịu vừa rồi, chỉ còn lại sự cảm thụ rất to lớn.

“Ha ha.....”

“A.....a.....a.....”

Trong động chỉ có tiếng nam nhân đang kêu lớn. Tại nơi ánh sáng chiếu xuống là hai cổ nhục thể nhể nhại mồ hôi, nam nhân đang nằm đè trên người nữ nhân, ôm lấy chân phải của nàng gác lên vai, hạ thể hoạt động rất mạnh bạo, cự vật rút ra rồi dút vào liên tục, thật là một cảnh dâm ô cùng cực.

“A.....Đau!”

Mộng Cơ đau đớn thét lên, Hy Bình trong lúc cuồng bạo tiến nhập, đã tăng gia kích thích của cự vật khiến cho nàng cảm thấy đau đớn không chịu nổi. Hoa đạo tựa hồ chịu không nổi như muốn rách tung ra, nhưng đồng thời cũng mang đến cho nàng khoái cảm mà trước nay chưa từng có. Hy Bình không quan tâm tới nỗi đau đớn của Mộng Cơ, vẫn tiếp tục hành động cuồng bạo của mình.

Mộng Cơ cảm nhận được tâm linh của Hy Bình lúc này đang phấn nộ và ý muốn ngược đãi đối phương. Nàng không hiểu tại sao Hy Bình lại có những ý nghĩ như thế, nhưng thực ra, trong lòng Hy Bình lúc này đang nghĩ tới nữ nhân đang ở bên dưới mình đây chính là tiểu thiếp của Lạc Hùng, khiến cho hần có cảm giác thống khoái và ý muốn bạo ngược đối với đối phương, bất giác hần tăng cường kích thích của cự vật.....

“Ta làm, ta làm.....cho chết nữ nhân của Lạc Hùng. Mẹ nó, lão thật là vô dụng mà!”

Vô luận Mộng Cơ khó có thể chấp nhận cự vật to lớn ra làm sao, tuy nhiên, sự đau đớn đó cũng có thể miễn cưỡng chịu đựng được, bởi vì cùng với sự đau đớn đó là một trận khoái cảm cực lớn tập trung tại linh hồn của nàng, xóa mờ đi nỗi đau và mang lại cho nàng một thứ cảm giác mà từ trước tới nay chưa hề có.

“A...lớn.....lớn quá.....a.....a.....ta muốn.....”

Trong cơn mê thất, dương vật ở bên trong khiến cho nàng rất phong cuồng, rồi toàn thân bắt đầu trở nên mềm nhũn. Đây là lần thứ nhất mà nàng hiểu được sự cuồng nhiệt thực sự của tên vô lại này, cả thân thể lẫn tâm linh của nàng đều bị rung động mãnh liệt.

Trong sự trùng kích mạnh mẽ của Hy Bình, từng đợt từng đợt sóng tình dâng cao không ngừng, phủ ngập lấy Mộng Cơ, khiến cho nàng nhanh chóng đạt tới cao trào, rồi nàng ngã ra bất tỉnh.

“Ta phải trồng hạt giống của mình vào người của nàng!”

Trước khi Mộng Cơ bất tỉnh, đã kịp nghe hần thốt lên lời đó, rồi thì nàng cảm nhận được một luồng dương tinh phóng vào trong nội thể của mình, sau đó thì toàn thân rũ xuống, và tâm linh cũng chìm vào mê mang. Đây cũng là lần đầu nàng bị bất tỉnh sau cơn giao hoan.

“Thiếp cũng muốn sinh hài tử cho chàng!” Phỉ Sa lớn tiếng kêu lên.

Hy Bình kéo cự vật ra khỏi mật đạo của Mộng Cơ, rồi đưa tay ôm lấy Phỉ Sa đang đứng ở bên cạnh. Hần thu nhỏ dương căn lại, hơi hạ mông xuống, rồi mạnh mẽ tiến nhập vào mật đạo của Phỉ Sa.

Phỉ Sa kêu lên đau đớn: “A.....lớn quá.....chàng thật là thô bạo, nhưng thiếp lại rất thích.....Hy Bình, hãy mạnh bạo vào! Phỉ Sa muốn sinh hài tử cho chàng! A, lần này chàng nhất định phải xạ dương tinh vào nội thể của người ta đó!”

Trong lòng Hy Bình nghĩ thầm: “Nữ nhân này thật là khổ mệnh, nhưng vào lúc này lại thực sự rất yêu thương ta!”

Đối với những nữ nhân giao hợp với mình, Hy Bình đều có thể cảm nhận được tâm linh của họ nghĩ gì. Lúc này hắn đang đứng thẳng ôm lấy Phỉ Sa mà công hãm, được một lúc thì rời khỏi Phỉ Sa, rồi chuyển người đi về hướng A Mật Y, nàng đang vô lực ngồi ở đó.

Hy Bình đến trước mặt nàng, cự vật của hắn lúc này đã thấm đầy xuân thủy của hai nữ nhân, ở dưới ánh sáng chiếu lên vẻ óng ánh, trông thật giống một ngọn thương lợi hại.

Hắn nói: “Tới phiên nàng rồi. Nàng muốn lớn hay nhỏ?”

Kiểu thể của A Mật y run nhẹ, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng chuyển sang màu hồng nhuận. Nàng cúi đầu nhìn xuống mật huyết của mình, vết thương mấy hôm trước đã lành lại, liền ngẩng đầu lên, đưa đôi mỹ mục tràn đầy vẻ mê luyến nhìn hắn rồi nói: “Thiếp muốn thô dày và dài, với chàng, bất kể thể nào cũng được, dù là chàng có khiến cho thiếp phải chết đi thì thiếp cũng đều yêu thích.”

Hy Bình kêu lớn: “A Mật Y, nàng hãy quay người lại rồi quỳ xuống đi.”

A Mật Y lập tức nghe lời, quay kiêu đồn về hướng Hy Bình rồi quỳ chống hai tay xuống đất, cụm hắc mao đen tuyền nối liền với đường rãnh rất hấp dẫn, vì mật đạo của nàng chưa từng trải qua nhiều trận xung kích, nên hai cánh hoa khép rất kín. Hy Bình quỳ xuống phía sau đôi mông đầy đặn của nàng, long căn của hắn từ từ xuyên qua đường rãnh, hai tay mở rộng hai chân của nàng ra rồi khê khàng mở rộng hai cánh hoa một cách thành thực. Cự vật của hắn dính tại cửa mật động của nàng, rồi kêu lớn: “A Mật Y, ta tới đây!”

Hắn hơi hạ mông xuống, rồi đẩy mạnh.....cự vật thô dài lập tức tiến nhập vào trong.....

“A.....”

A Mật Y kêu lớn, kiêu đồn theo cơn đau định hạ xuống, nhưng đã bị hai tay của Hy Bình giữ chặt, cự vật của hắn vẫn tiếp tục xung kích mật động của A Mật Y.

“A.....a.....”

Trong động huyết, thanh âm hoan ái của nam nữ vang vọng lên không ngớt.....

207. Chương 206: Mê Chi Thủy Động

Vân Tuyết lại tiêm nhập Long Tu trần lần nữa để hội diện với Thiên Diệp Bội tam nữ.

Thiên Diệp Bội lên tiếng trước: “Lạc Hùng có hành động gì?”

Vân Tuyết nói: “Không thấy hắn có hành động gì. Những chuyện như thế này, hắn không bao giờ để cho ta tham dự cả. Tuy hắn ở trên giường đối với ta rất tận tình, khả dĩ, thỉnh thoảng cũng để ta tham gia vài cuộc mật đàm, nhưng đối với những chuyện đại sự thì quyết không để cho ta góp mặt.”

“Xem ra phụ tử bọn chúng đối với ai cũng có lòng đề phòng.”

Vân Tuyết cười nói: “Bọn chúng đều là những kẻ xấu, tất nhiên là không dễ tin tưởng ai. Lúc trước ta cũng như thế, nhưng sau này, ta lại phát giác ra mình đã trở nên thiện lương hơn nhiều.”

Ba người kia nghe vậy, đều hiểu ý, Hà Hỷ nói: “Nói cho cùng, nữ nhân dù sao cũng vẫn lương thiện hơn, đúng không?”

“Đến bây giờ ta mới biết, nữ nhân quả là một loại động vật nhiều tình cảm.” Vân Tuyết than.

Hà Hỷ tiếp tục: “Nữ nhân thực sự là không nên có dã tâm, điều đó không thích hợp chút nào. Dã tâm chính là ma chiết lớn nhất trong đời nữ nhân, nhưng người lại nhất định muốn tranh bá vô lâm. Có đôi lúc ta thật lo lắng cho người, người biết chăng, dù sao người cũng là một nữ nhân.”

“Có lẽ vậy!”

Vân Tuyết từ từ mỉm cười: “Lạc Hùng đã phái người đến đây dò thám. Ta nghĩ có lẽ hắn đã tìm được nơi cư trú của các người. Sở dĩ đến bây giờ mà hắn vẫn chưa có động tĩnh gì, có lẽ là vì đám người bị chôn sống trong động. Hắn sợ một khi cửa động được khai thông, việc Hoàng Hy Bình bị khốn trong động sẽ được truyền ra khắp thiên hạ, nên phải dốc toàn lực một kích tiêu diệt Võ lâm tứ đại thế gia và Thái Âm giáo. Vì vậy, tạm thời hắn sẽ không rảnh để lo tới các người đâu.”

“Hoàng Hy Bình bị khốn trong Phong Khiếu động, nghe nói việc đó hắn là có nguyên nhân, có lẽ nào lại là âm mưu của Lạc Hùng hay không?”

Vân Tuyết vẫn cười: “Lạc gia phụ tử âm mưu hại Hoàng Hy Bình, sẽ không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Lần này có ả tiểu thiếp của Lạc Hùng tham dự vào, thì tất nhiên việc này là do chủ ý của hắn. Ta tuyệt đối không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Theo người nói vậy, thì bọn chúng hiện nay sẽ không có thời gian để lưu ý tới chúng ta?”

“Cũng có thể nói, ta cho rằng hắn tất sẽ mang hết thế lực của Đại Địa Minh ở Long thành mà di chuyển đến Gia Lăng trấn, nhưng cũng sẽ lưu lại một phần nhỏ nhân thủ tại Long thành. Người của ta sớm đã đến Long thành, cứ địa của bọn chúng hiện nay chẳng khác nào một tòa thành không. Chúng ta có thể dễ dàng nhổ bật gốc rễ và sức ảnh hưởng của bọn chúng đối với võ lâm. Vì vậy, kế hoạch bắt tay hợp tác với Thái Âm giáo tạm thời hủy bỏ, bởi lẽ A Mật Y của Thái Âm giáo cũng đã bị khốn chung trong động với Hoàng Hy Bình, còn Âu Dương Đình Đình thì lại còn non dại, hiện nay chỉ biết lo việc khai mở cửa động với bọn người của tứ đại thế gia, thời khắc này quả thật không thích hợp để hợp tác với bọn họ.”

Hà Hỷ hỏi: “Ý người là muốn chúng ta ly khai Long Tu trấn mà đến Long thành, rồi kết hợp với nhân thủ của người mà tiêu diệt thế lực của Đại Địa Minh được lưu lại tại Long thành?”

Vân Tuyết đáp: “Đúng vậy! Hiện nay Long thành do phụ phụ Thủy Trường Thiên phụ trách. Ta không có lòng tin đánh thắng được phụ phụ hai người bọn họ, nhưng chúng ta có thể ẩn trong bóng tối mà ám sát đám đệ tử của Đại Địa Minh. Như vậy, Lạc Hùng sẽ trách tội lên đầu mọi người của hắn là Thủy Trường Thiên, mà Thủy Trường Thiên lại là một kẻ chỉ thích tiêu dao tự tại, một khi bị quả trách tất sẽ lập tức ly khai mà trở về Tiên Duyên Cốc và sẽ không quản tới sự vụ của Đại Địa Minh nữa. Điều đó có thể đoán trước được. Thủy Trường Thiên là một người rất có cá tính, lại nữa, theo như ta được biết, Thủy Trường Thiên và Lôi Dũng của Viễn Dương Tiêu Cuộc có một đoạn giao tình, mà Lạc Hùng cũng hiểu rất rõ điều này. Nếu hắn và Võ lâm tứ đại thế gia xảy ra sự xung đột, Thủy Trường Thiên tất sẽ không ra tay giúp hắn. Vì thế, chúng ta cứ để cho Tiên Duyên Cốc rời khỏi cái trường tranh đoạt vô vị này, vì bọn họ vốn không có thù oán gì với các môn phái khác. Chúng ta không nên lôi kéo bọn họ vào vũng nước đục này, nếu không, bọn họ sẽ trở thành một địch nhân rất mạnh và khó đối phó. Huống chi, ta nghe nói, trước kia Thủy Trường Thiên đã từng cứu mạng của tộc trưởng Xà Thần tộc, nên ông ta từng phát thệ rằng nếu như Tiên Duyên Cốc gặp nạn, ông ta sẽ lập tức phái quân đội toàn tộc đi giúp họ.”

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp: “Thủy Trường Thiên bấy lâu nay vốn không ưa gì Lạc Hùng, mà ông ta chỉ vì mọi người của hắn mà bắt buộc phải tiếp tay cho hắn. Hơn nữa, ông ta vốn không quản việc của giang hồ, dù Lạc Hùng có làm điều gì trong võ lâm thì ông ta cũng chỉ mắt nhắm mắt mở làm ngơ không quản tới. Ông ta chỉ thích được tiêu dao tự tại, quả thật là một nam nhân rất tiêu sái.”

Hà Hỷ nói: “Như vậy thì người này không có ân oán gì với chúng ta, mà đối với chúng ta cũng không có sự uy hiếp nào. Tốt nhất là đừng chọc đến hắn.”

Vân Tuyết hỏi: “Các người xem kế hoạch của ta thế nào?”

Hà Hỷ nói: “Nếu theo kế hoạch của người mà hành sự thì trong những ngày nay, chúng ta phải đưa môn nhân luân phiên rời khỏi đây, đến Long thành trước, giết hết những tên thuộc võ lâm chánh đạo. Còn những chuyện khác thì tính sau.”

Nghe giọng của bà ta có ẩn tàng cừ hận đối với người của chánh đạo. Rõ ràng là tổ tiên của bà ta đã gieo rắc mầm móng thống hận vào tâm lý của bà ta rất sâu sắc, khó có thể giải trừ, thật là thống hận cực sâu.

oooOooo

“Tại sao phải mưu hại Hy Bình?”

Lạc U Nhi vừa tiến vào tấm thất của Lạc Hùng đã lớn tiếng trách móc hần. Đối với vị đại ca này, nàng đã nhiều năm không nói chuyện với lão rồi.

Lạc Hùng quan sát muội muội của mình. Từ lúc nàng mang Hy Bình rời khỏi đại hội thì hần đã đoán ra nàng hần là có quan hệ gì đó với Hy Bình, nếu không thì với cá tính của Hy Bình, nàng đã sớm trừng trị lão rồi.

Hơn nữa, với cá tính của nàng, vốn là không thể nào vô cớ mà bắt một nam nhân mang đi như vậy. Lão không chỉ đoán là giữa hai người họ có mối quan hệ gì, mà còn có thể khẳng định điều đó là thật nữa.

Lão hỏi: “U Nhi, tại sao muội lại lo lắng cho hần như vậy?”

Lạc U Nhi nói: “Chuyện này huynh không cần biết, muội chỉ muốn biết tại sao huynh muốn hại hần?”

Lạc Hùng đáp: “Hần đối với ta có điều bất lợi. Muội phải biết, phạm là ai đối với ta bất lợi, dù là người hay vật gì thì ta cũng phải tiêu diệt cho bằng được.”

Lạc U Nhi mỉa mai: “Vì thế mà huynh đã hãm hại Khiếu Thiên?”

Lạc Hùng cảm thấy có lỗi với muội muội của mình nên nói: “Xin lỗi U Nhi, ta biết muội rất hận kẻ làm huynh trưởng này, nhưng Lâm Khiếu Thiên đã cảm dỗ đại tẩu của muội.....”

Lạc U Nhi chen lời: “Hần vốn không hề cảm dỗ đại tẩu, chỉ là đại tẩu tự tác đa tình, đơn phương yêu hần thôi. Hần chưa hề làm gì tới đại tẩu cả.”

Lạc Hùng cảm thán: “Có thể lời muội nói là đúng, là do huynh đã sai lầm. Nhưng muội là do một tay huynh nuôi dưỡng nên người, dù huynh có xấu đến đâu, hoặc là có muốn hại ai đi nữa, thì huynh làm sao có thể hại muội được? Nếu như Lâm Khiếu Thiên thật sự yêu muội thì huynh tuyệt đối sẽ không hại hần, nhưng đằng này hần lại không hề yêu muội, mà hần chỉ yêu.....”

“Hần yêu ai? Đại ca, huynh nói mau!”

Lạc U Nhi khẩn trương kêu lớn. Nàng đã lâu không gọi hần là đại ca, giờ đây nghe tiếng gọi của nàng, trong lòng Lạc Hùng cảm thấy ấm cúng rất nhiều. Hần thở dài nói: “U Nhi, muội hà tất phải biết chuyện đó làm gì!”

“Nhưng muội muốn biết!”

Lạc Hùng không muốn nói cho nàng biết chuyện giữa Lâm Khiếu Thiên và Mộng Tình, nên chỉ nói: “Ta chỉ biết, từ đầu chí cuối, hần chỉ yêu có một nữ nhân. Muội và A Mật Y vốn không hề tồn tại trong lòng của hần.”

Lạc U Nhi nói: “Nhưng dù vậy thì huynh cũng không thể hại hần.”

Lạc Hùng thở dài: “Ta tất có lý do của ta.....”

“Huynh vốn không có lý do gì cả, huynh chỉ muốn xưng bá vô lâm. Hễ ai cản trở huynh thì huynh sẽ trừ khử người đó, bất kể người đó có phải là người mà muội yêu nhất hay không, huynh cũng sẽ hại hần như thường.” Lạc U Nhi tức khí la lớn.

“U Nhi, ta không ngờ muội lại có thể nói ra lời đó. Ta đã đích thân nuôi dưỡng muội, trên danh nghĩa tuy là huynh muội, nhưng thực tế ta xem muội chẳng khác nào con gái ruột của ta.....”

Lạc U Nhi cũng hòa hoãn lại: “Muội biết huynh rất thương muội, điều đó muội rất hiểu, nhưng muội cũng không thể tha thứ cho huynh về việc đã hãm hại Khiếu Thiên. Giờ đây, huynh lại nhất định phải hại cho bằng được Hy Bình, phải chăng là vì hần giống Khiếu Thiên?”

“Không có chuyện đó.....”

“Vậy hần lại có điều gì bất lợi với huynh?”

“À.....U Nhi, đây là chuyện của nam nhân, muội đừng hỏi tới.” Lạc Hùng cảm thán nói.

Lạc U Nhi nói: “Có lẽ muội thực sự không hiểu được việc của nam nhân, vì vậy mà đã sống uống phí hết hai mươi năm. Tuy nhiên, muội hỏi huynh, những năm tháng ấy muội sống có vui vẻ hay không? Còn huynh,

huynh đã đạt được rất nhiều thứ mà huynh muốn, vậy huynh có sống vui vẻ hay không? Không có chứ gì? Tuy huynh đã có rất nhiều thứ, nhưng trong lòng huynh vĩnh viễn sẽ không bao giờ đạt được sự bình tĩnh và khoái lạc. Tuy muội không có được niềm khoái lạc và hạnh phúc, nhưng ít ra cũng có được một cuộc sống đơn thuần, không lo không lắng. Muội Hi vọng là huynh có thể hiểu được những lời này. Huynh đã như vậy, thì đừng nên để cho Thiên nhi cũng giống huynh, nếu không, tất sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Nàng nói xong thì không nhìn lại Lạc Hùng đến một mắt, chỉ quay người bước đi.

Lạc Hùng nhìn theo bóng lưng của nàng, thầm nhủ: “U Nhi, ta rất hiểu lời của muội, tuy nhiên, muội sẽ chẳng bao giờ hiểu được lòng của ta. U Nhi, muội cũng nên kiếm một nam nhân để gả đi, đừng bao giờ nghĩ tới Lâm Khiếu Thiên nữa. Dù ta có thương muội đến đâu thì ta nhất định cũng phải tiêu diệt Lâm Khiếu Thiên và Hoàng Hy Bình, quyết không thể giữ lòng dạ của nữ nhân. Thành thử, muội sẽ không bao giờ hiểu được huynh, chỉ có huynh hiểu muội mà thôi. Trong lòng muội, rốt cuộc cũng vẫn còn có vị huynh trưởng này, như vậy cũng là quá đủ rồi.”

oooOooo

“Mĩ Mĩ, trong mấy ngày qua, nàng đã khóc nhiều và cũng ốm đi không ít.”

Quyền Khuynh Quốc đang ở trong phòng của La Mĩ Mĩ. La Niên phụ phụ và Tiểu Tước cũng đều có mặt.

Lúc này La Mĩ Mĩ tuy có phần tiêu tụy, nhưng vẫn không hề giảm sút vẻ mỹ lệ. Nàng đáp: “Hoàng thượng ca ca, người cười Mĩ Mĩ rồi.”

Quyền Khuynh Quốc mỉm cười: “Ta không hề cười nàng. Nàng lúc nào cũng nghĩ đến hần, vốn là nên sớm đến gặp hần, để bây giờ hần bị khốn trong động, cả sinh tử cũng không biết được.”

La Mỹ Mỹ nói: “Gia mẫu không cho muội đến gặp hần.”

Quyền Khuynh Quốc khẽ liếc sang Lương Lệ Quỳnh rồi nói: “Nàng không cần thiết phải sợ mẫu thân của nàng.”

Khuôn mặt của La Mĩ Mĩ thoáng hồng, đổi đề tài: “Hoàng thượng ca ca, người có thể điều động quan binh đến khai thông cửa động không? Như vậy có thể sẽ nhanh hơn.....”

“Việc này thì ta không thể hứa với nàng được. Nói cho cùng, đối với chuyện của giang hồ thì ta cũng không tiện phái binh can thiệp. Hà huống gì, người này cũng không phải là người mà ta xem trọng, vậy tại sao ta lại phải phí tâm can thiệp? Hơn nữa, thân phận của ta cũng không thể công khai được. Ta muốn chờ thêm vài ngày nữa, đợi tìm được Đường Tư công chúa, rồi sẽ lập tức hồi cung. Chuyến du hành này cũng đã quá lâu rồi.”

La Niên xen vào: “Đã mấy ngày nay không gặp Đường Tư công chúa, không biết có gì bất trắc hay không?”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Ta cũng không biết y đã đi đâu. Lạc Thiên đã phái người đi tìm, mà việc này cũng không tiện công khai ra ngoài, nếu không, ta đã sớm công cáo thiên hạ rồi.”

La Niên mách: “Hoàng thượng, thần nghĩ Lạc Hùng quyết không phải là một kẻ đáng tin.”

“Lão không thể lung lạc được ta đâu.” Quyền Khuynh Quốc nói với vẻ đầy tự tin.

“Hoàng thượng, chúng ta không thể không có lòng phòng hờ. Chúng ta hiện nay đang ở trong phạm vi thể lực của hần, nhất nhất đều phải nên cẩn thận. Thần tuyệt đối không tin tưởng Lạc Hùng chút nào. Thần thật không có hảo cảm với hần.”

Quyền Khuynh Quốc hơi suy nghĩ rồi nói: “Người nói cũng đúng, cẩn thận vẫn hơn. Lạc Hùng quả thật là một kẻ rất có dã tâm.”

“Mĩ Mĩ, con đi đâu đó?” Lương Lệ Quỳnh thấy La Mĩ Mĩ và Tiểu Tước đang chuẩn bị bỏ đi, liền mở miệng hỏi.

La Mỹ Mỹ trả lời: “Con muốn đến xem đám người của Vô lâm tứ đại thế gia.....”

“Không cho đi”

Quyền Khuynh Quốc khuyên: “Hãy để nàng đi! Hãy xem khuôn mặt mỹ lệ của nàng đã hốc hác thế nào rồi? Ta nhìn thấy mà còn cảm thấy thương tâm, người là mẫu thân, chẳng lẽ lại không thương tâm sao?”

La Mĩ Mĩ nói: “Nương, hấn là phụ thân của hài tử trong bụng nữ nhi, giờ đây lại bị khốn trong động, nếu nữ nhi không xuất lực vì hấn, thì còn mặt mũi nào nhìn ai?”

Lương Lệ Quỳnh hòa hoãn sắc mặt lại: “Người đi sớm về sớm, đừng có chạy loạn khắp nơi đấy.”

“Đa tạ nương!”

oooOooo

Khi La Mĩ Mĩ đến bên ngoài Phong Khiếu động, rất nhiều người ngạc nhiên tự hỏi: “La Mĩ Mĩ tại sao lại đến Gia Lăng trấn?”

Bọn họ vốn chưa có dịp gặp lại La Mĩ Mĩ. Từ sau khi đến Long thành, nàng chỉ ở tại trong phòng của mình, tuy nàng rất nhớ nhung Hy Bình, nhưng lại vì một lý do nào đó đã cố kiềm nén mà không đi tìm hấn. Lần này nghe được tin Hy Bình bị khốn trong động, nàng không thể nhẫn nại được nữa mà tìm đến đây.

Chúng nhân đều trông thấy đôi mỹ mục tiêu tụy ẩn chứa ánh lệ của nàng. Hoa Tiểu Ba hỏi: “Mĩ Mĩ tỷ tỷ, nàng cũng đến sao? Đến lúc nào vậy? Tại sao lại không cho chúng ta biết?”

La Mỹ Mỹ hỏi lại: “Hy Bình.....bị khốn trong động phải không?”

“Đúng rồi, nhưng tỷ phu không chết đâu. Hôm qua chúng ta còn nghe rõ tiếng y hát xướng ở trong đó, thật là sáng khoái.”

“Vậy thật là tốt.....” La Mĩ Mĩ vừa khóc vừa nói. Còn Tiểu Tước ở bên cạnh thì sớm đã biến thành một lệ nhân.

Vưu Túy bước đến gần, ôm hai nàng vào lòng, an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, cứ đợi chúng ta khai thông được cửa động thì hấn sẽ trở ra thôi. Hạng người như hấn, đâu có thể nào bỏ rơi chúng ta mà không quản tới, có phải không?”

“Ừ!” La Mĩ Mĩ gật gật đầu đáp lại.

Âu Dương Đình Đình hỏi: “Vưu tỷ tỷ, nàng ta là ai vậy?”

“Nàng ta cũng là nữ nhân của Hy Bình.”

“Tên gia hỏa đó.....hấn có thật nhiều nữ nhân a, không biết sau này sẽ còn bao nhiêu người nữa đây?”

Âu Dương Đình Đình nói rồi liền quay sang La Mỹ Mỹ cười nói: “Ta là Âu Dương Đình Đình, là người mỹ lệ nhất trong số nữ nhân của Hy Bình, nhưng nàng cũng rất đẹp. Ngoài ta ra, nàng có thể xem là đẹp nhất đấy.”

Hoa Tiểu Ba ở bên cạnh xen vào: “Ta nghĩ, kỳ thật ở trong lòng của tỷ phu, có lẽ nữ nhân mà y xem là đẹp nhất chính là Lãnh Như Băng tỷ tỷ. Nàng ta lúc nào cũng cho người khác cái cảm giác lạnh lùng, vĩnh viễn không thể tiếp cận, vĩnh viễn là một tòa băng mỹ lệ.”

Âu Dương Đình Đình hỏi: “Lãnh Như Băng ư? Làm sao mới có thể gặp được nàng ta?”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Tỷ phu có rất nhiều nữ nhân không có mặt ở đây, sau này, thế nào nàng cũng sẽ được gặp bọn họ thôi.”

Âu Dương Đình Đình trầm giọng nói: “Ta không có ghen, chỉ cần hấn không đụng đến sư phụ, thì ta sẽ không giận hấn, không quản việc hấn có bao nhiêu nữ nhân. Ta chưa hề thấy nam nhân nào lại có nhiều nữ nhân như hấn vậy. Trong thế gian này, nam nhân nào cũng là đồ xấu xa, chỉ lo tìm kiếm thật nhiều nữ nhân thôi. Thật là bất công mà!”

La Mỹ Mỹ cười cười: “Nàng quả thật là nữ nhân mỹ lệ nhất trong các nữ nhân.”

“Đa tạ tỷ tỷ! Ta gọi hấn là dâm tặc, bởi vì hấn rất xấu xa, nhưng ta lại thích sự xấu xa của hấn, hì hì.”

Chúng nữ đều hiểu và rất thông cảm lời nói đó, chỉ nhìn nhau mỉm cười, có ai mà không yêu sâu đậm cái tính xấu xa của hắn chứ? Tình yêu đó đã ăn sâu vào tận cốt tủy của họ rồi.

oooOooo

“Người không định đánh thức bọn họ sao?”

Quyền Hành nhìn thân thể lỏa lồ của năm nữ nhân đang ngủ ly bì dưới đất, nói với Hy Bình. Da của họ trắng trẻo mát mắt, bất kể nam nhân nào nhìn thấy cũng phải điên cuồng lên vì họ, lại thêm thân thể của họ rất hấp dẫn, thử hỏi ai mà không thêm muốn?

“Bọn họ đâu phải là nam nhân? Ê, chờ chút, nường nường khang, người thật là biến thái!”

Rồi Hy Bình lại nói tiếp: “Cứ để bọn họ tự tỉnh dậy. Bọn họ đã mệt rồi, nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, người gấp làm gì?”

Quyền Hành hỏi: “Sao không thấy người mệt?”

Hy Bình nghe vậy liền đứng bật dậy rồi đi đến nơi sáng sủa, hai tay chống nạnh, từng cơ thịt trên người nổi lên cuộn cuộn phản chiếu dưới ánh sáng trông rất hấp dẫn, lại thêm cự vật ở bên dưới kiên cường đứng thẳng. Hắn gồng sức cho cơ bắp trên tay nổi vòng lên, rồi đắc ý nói: “Người xem ta này, có giống với một kẻ dễ dàng bị mệt như thế không?”

Quyền Hành nuốt nước miếng, mắng: “Đồ thô lỗ!”

“Hắc hắc, nường nường khang, mau cởi y phục ra so sánh với ta nào, dám không?”

Quyền Hành nghe vậy thì tất nhiên không chịu: “Tại sao phải so sánh? Vai u thịt bắp thì sao nào? Có gì tốt mà khoe?”

Hy Bình nói: “Sao lại không? Đây đều là do ta hàng ngày lên núi xuống núi, thường xuyên đánh lộn với kẻ khác, phải đổ biết bao mồ hôi nên mới đạt được thể hình như thế này. Tại sao lại không khoe?”

Quyền Hành bất lực, đành nói lảng sang việc khác: “Được rồi, người mau mau lay tỉnh bọn họ dậy rồi dẫn chúng ta xuất động.”

Hy Bình đột nhiên hỏi: “Ê, nường nường khang, ta hỏi người một việc.”

“Hỏi đi.”

“Người không hoan hỷ với nữ nhân, vậy có hoan hỷ với nam nhân không?”

Quyền Hành đáp: “Không có!”

“Vậy là tốt! Ta sợ người thích nam nhân, sau khi thấy ta rất nam tính như vậy rồi đâm ra si tâm vọng tưởng với ta, nhưng ta nói trước, ta không phải là người biến thái. Ta tuyệt đối không có hứng thú với nam nhân, hắc hắc.....”

“Hừ, chỉ có đồ ngốc mới si tâm vọng tưởng với người.”

Hy Bình nói: “Hay lắm, đợi bọn họ tỉnh dậy rồi thì người cứ hỏi bọn họ thử đi, xem bọn họ có phải là đồ ngốc không?”

“Hỏi chuyện gì?” Người vừa lên tiếng hỏi là Phỉ Sa. Bốn nàng kia đã tỉnh dậy từ trước, chỉ có nàng là tỉnh dậy trễ nhất nên không nghe hết những lời đối thoại của Hy Bình và Quyền Hành, vì vậy nên mới tò mò cất tiếng hỏi như thế.

“Không có gì, nường nường khang bảo nàng là đồ ngốc đấy.”

Phỉ Sa đứng bật dậy, chợt kêu “A” một tiếng, hai chân mềm nhũn lại phải ngồi trở xuống, tức giận nói: “Đợi sau khi ra khỏi đây rồi, ta và hắn sẽ quyết đấu một trận, xem ai là đồ ngốc.”

“Ai sợ ai chứ?”

Quyền Hành cũng cứng cỏi đáp lại, rồi quay sang Hy Bình hỏi: “Bây giờ đi được chưa?”

“Sao ngươi cứ hay làm phiền ta vậy hả? Bây giờ ta phiền ngươi đi lấy y phục ở dưới đất lên cho ta đó, ngươi có lấy không?”

“Cái mớ giẻ rách đó hay sao?”

“Ta kêu ngươi lấy thì ngươi cứ lấy, hỏi lại làm chi, con bà nó.”

Quyền Hành tức giận muốn phát tác, nhưng cố nhẫn nhịn, lớn tiếng phân phó tám tên thuộc hạ đi thu lượm những mảnh y phục bị rách của Hy Bình rồi đem về chất đầy dưới chân hắn.

Hy Bình ngồi xuống đất, cột từng mảnh y phục lại với nhau, rồi quay sang nói với A Mật Y: “Các nàng hãy mặc lại y phục đi. Phỉ Sa, nàng không có y phục, bắt tất phải mặc.”

“Nhưng khi ra đến bên ngoài, ta sẽ bị nhiều người nhìn thấy.”

Hy Bình nói: “Nàng thật là nhiều chuyện quá đi.”

Phỉ Sa cúi gầm mặt xuống, ra vẻ rất sợ hãi.

Hy Bình cảm thấy mình có hơi quá đáng, nên nói: “Thân thể của nàng rất đẹp, khi ra đến bên ngoài rồi thì cứ để cho bọn họ nhìn, có sao đâu? Chẳng lẽ lúc trước nàng chưa từng khoe thân thể của nàng với ai à?”

Phỉ Sa đáp: “Sau này thiếp chỉ khoe với chàng thôi.”

“Được rồi, ta lấy dây vải này cột nàng vào chung với ta. Ta sẽ lặn xuống trước, rồi nàng theo sau ta, cứ thế này thì chúng ta có thể sẽ ra được thủy đạo, dù nàng có bị chết vì ngạt nước thì chí ít ta cũng mang được xác của nàng ra ngoài.”

Quyền Hành xen vào: “Ngươi còn chưa bị chết, thì làm gì tới phiên bọn ta?”

“Cái đó thì không nhất thiết, có người xem tướng cho ta, bảo rằng mạng của ta rất dài, dài hơn rất nhiều người khác, nhưng lại không có bảo là nương nương kang người lại sống lâu a.”

Quyền Hành hỏi: “Toán mệnh có thể tin tưởng được sao?”

Hy Bình nghênh mặt, nói: “Ta đã đưa tiền cho hắn, nếu ta không tin hắn thì còn đưa tiền cho hắn làm chi?”

A Mật Y nhẹ giọng: “Nếu chúng ta xuống đó, nếu ra được thì sẽ không chết, tất sẽ được trường thọ. Còn nếu cứ ở đây mà tranh luận thì cả một điểm sinh cơ cũng không có.”

Quyền Hành trừng mắt nhìn Hy Bình, hắn thấy vậy liền hừ mũi một cái, rồi nói: “Nương nương kang, người mà chết đi, ta sẽ cắt đi con tiểu kê kê của ngươi.”

Quyền Hành giật mình: “Không được cắt.”

“Chẳng lẽ ngươi có thể khẳng định là sẽ không bị chết đuối sao?”

Quyền Hành không ngại phiền, giải thích: “Bất luận là thế nào, ngươi vĩnh viễn cũng không được cắt.”

“Chết thì cắt!”

Nói xong, Hy Bình đi trước dẫn đường rồi nhảy vào thủy đàm, những người khác cũng từng người từng người nhảy theo. Hắn giữ cho người nổi trên mặt nước rồi hỏi: “Mọi người xuống hết chưa?”

“Xuống hết rồi!”

“Tốt! Ta bây giờ bắt đầu lặn xuống. Các người nhất định phải theo sát thủy tuyến của ta, cho dù có bị cạn hơi thì ta cũng sẽ có thể kéo các người ra ngoài.”

Sau đó, hắn liền lặn xuống. Cái thủy đàm này sâu hơn mười thước, cửa thủy đạo ở tận dưới đáy đàm. Hy Bình bằng vào trực giác mà lặn nhanh xuống dưới, cửa thủy đạo khá rộng nên hắn không phải phí nhiều khí lực cũng chui vào được trong đó.

Những người ở đây đều thân hoài vô công, đối với việc bế khí trong nước thì cũng không mấy khó khăn, mà hành động ở trong nước cũng dễ dàng và nhanh chóng hơn người thường nhiều. Vì vậy mà họ cũng rất nhanh chóng đến được cửa thủy đạo.

Nhưng thủy đạo dường tựa như không có cửa ra, mọi người phải bơi rất lâu mà vẫn chưa thấy đầu kia của thủy đạo. Có vài người không kéo dài việc bế khí được, đã phải uống vài ngụm nước rồi, e rằng khó có thể kéo dài thêm, tất nhiên sẽ bị chết.

Hy Bình đang ở phía trước, không hề cảm thấy khó khăn chút nào. Sau khi hẩn bế khí, Thiên Địa tâm kinh tự động vận chuyển, chẳng những áp lực dưới nước không thể làm thương hại tới hẩn, mà cảm giác khó chịu khi bơi lội trong nước một thời gian lâu cũng không có. Nhớ lúc trước hẩn đã ngâm mình trong Địa Tuyền Nhũ không biết bao nhiêu ngày đêm mà chẳng bị hề hẩn gì, cho nên thời gian ở dưới nước vào lúc này có đáng là bao?

Tuy nhiên, chẳng biết cái thủy đạo này thông ra tận đâu? Điều này thật không ai biết được. Bọn họ tưởng rằng nó sẽ thông ra Mê Giang, nhưng theo tình huống lúc này thì lại hoàn toàn không giống thế.

Nó sẽ thông tới đâu?

Hẩn không biết, những người khác cũng không biết.

Có lẽ, lối ra sẽ thông tới địa ngục cũng nên!

Lúc này, đã có nhiều người bắt đầu hối hận vì đã mạo hiểm đi theo hẩn, tại sao lại không thể chờ người ở bên ngoài khai thông cửa động chứ?

Lúc này có lẽ đã đến hồi tuyệt vọng rồi.

Ngoài nước ra thì chỉ có bóng tối dày đặc. Trong bóng tối dày đặc thì chỉ có toàn là nước.

Hy Bình cảm thấy dây vải có vẻ nặng hơn lúc đầu. Hẩn biết là có vài người đã bị hôn mê hoặc là không còn sức để bơi tiếp nữa, nhưng hẩn không thể dừng lại lúc này, vì hẩn không hề biết phương pháp bế khí.

Có một sự lưu động tự nhiên ở trong người khiến cho hẩn dù sau khi không còn hô hấp nữa nhưng vẫn không hề bị cảm giác thiếu dưỡng khí làm cho khó chịu. Thể chất đặc thù cộng với vận mệnh và kỳ tích của hẩn đã khiến cho hẩn trở nên khác với thường nhân.

Sợi dây vải càng lúc càng nặng, hẩn biết rõ nếu không tăng nhanh tốc độ thì e rằng dù hẩn có kéo mọi người ra ngoài được, thì đó cũng chỉ là một đám xác chết mà thôi.

Trong lúc hẩn định bất kể sống chết mà bơi nhanh ra ngoài, thì dòng nước vốn đang rất tĩnh lặng bỗng chợt đổ trút xuống đáy một cách bất ngờ.

Hẩn không kịp chuyển thân, bị hấp lực từ dưới đáy đâm hút mạnh lấy - thì ra bên dưới còn có một dòng xoáy cực mạnh.

Hấp lực từ dòng xoáy đó hút lấy hẩn và tất cả mọi người đi theo vào trong hố rất nhanh.

Luồng hấp lực trong bóng đen dày đặc cuốn lấy thân thể của hẩn quăng lên quật xuống, khiến cho thân thể cường tráng của hẩn vốn đang rất khỏe mạnh thanh tĩnh nhưng giờ đây cũng phải bị đầu vầng mắt hoa.

Trước mắt hẩn chỉ là một khoảng tối đen ngòm, sức lực và lý trí của hẩn cũng từ từ mất đi.

Trước khi hẩn bị bất tỉnh nhân sự, hẩn chỉ cảm thấy một màn đen tối và chỉ toàn nước với nước.....

208. Chương 207: Động Khai Vân Thiên

Thời gian có thể làm tiêu tan ý chí của con người, nhưng thời gian cũng có thể thúc đẩy người ta nhanh chóng đạt thành nguyện vọng.

Ngày mà Võ lâm tứ đại thế gia thành công trong việc khai quật thông lộ vào động huyết thì đã là chuyện của nửa tháng sau. Lúc ấy mọi người vui mừng xông mạnh vào trong Phong Khiếu động, nhưng ngoài mấy mẫu xương cá và một ít vụn vụn vãi trên đất ra, tất cả những người trong động đều biến mất.

Ánh hỏa quang chiếu sáng khắp toàn động, nhưng trong lòng mọi người đều trở nên u ám.

“Tại sao lại không thấy tỷ phụ nhỉ?” Hoa Tiểu Ba cất tiếng hỏi, khiến cho mọi người đang sững sờ đều bình tĩnh lại.

“Oa.....” Đột nhiên, ở trong động vang lên tiếng nữ nhân khóc.

“Bôm, bôm” vài tiếng vang lên, mấy nam nhân nhảy vào trong đầm nước xem xét. Chỉ chốc lát sau, Tứ Cửu nổi lên, nói: “Dưới đầm không có thi thể nào cả, bọn Hy Bình nhất định là không bị chết.”

Sau khi đám nam nhân ra khỏi đầm nước, Hoàng Đại Hải nói: “Xem ra có lẽ đại ca đã ra khỏi động rồi, nhưng cái động này đã bị bít kín, y có thể ra khỏi bằng đường nào chứ? Mà nếu đã ra khỏi động rồi thì tại sao lại không đến tìm chúng ta chứ?”

Lạc Thiên từ lúc vào trong động đã hồi hộp lo lắng không thôi. Hắn đã sớm an bày rất người mai phục ở bên ngoài của Phong Khiếu động, chỉ cần khi tiến vào động mà phát giác ra bọn Hy Bình vẫn còn sống thì sẽ lập tức phát động công kích ngay, nhưng với tình trạng không thấy một bóng người, cả một xác chết cũng không thấy nốt, khiến cho lòng hắn cảm thấy nhẹ nhàng đi rất nhiều. Nhưng, đồng thời với sự nhẹ nhõm đó cũng mang đến một nỗi lo khác.....

Một khi hắn không phát động cuộc ám toán, những kẻ mai phục ở bên ngoài không thấy trong động có động tĩnh gì, thì sẽ tưởng rằng Hoàng Hy Bình đã chết, tất sẽ y theo kế hoạch ban đầu mà lặng lẽ rút lui.

Từ Bạch Lộ nói: “Chàng.....có khả năng lại chơi trò thất tung với chúng ta.”

Thiên Phong Song Kiều từ sau chuyến du hành với Hy Bình, hai nàng vẫn nhớ việc hắn thường hay biến mất vô cớ.

Chúng nữ nghe Từ Bạch Lộ bảo rằng hắn không chết, nên trong lòng cũng nhẹ nhõm được một chút, chỉ là chờ đợi mỗi mòn bấy lâu, những tưởng là khi khai mở cửa động xong thì sẽ được gặp Hy Bình ngay, ai ngờ đến lúc này lại không tìm được tung tích của hắn, trong lòng các nàng vẫn còn nhiều phần ưu thương.

Những tiếng khóc sụt sùi bắt đầu nhỏ dần, nhưng nước mắt lại không thể ngừng rơi.

Vưu Túy nói: “Chỉ cần chứng minh rằng chàng vẫn chưa chết thì chúng ta có thể phóng tâm mà chờ đợi.”

Đỗ Quyên lúc này cũng đầm đìa nước mắt, nói: “Chàng đã từng nói là sẽ rời khỏi chúng ta một thời gian, chẳng lẽ là lúc này sao?”

Dã Mân Côi hỏi: “Quyên nhi, chàng đã nói những gì?”

“Chàng đã từng nói: „sẽ có một ngày ta buộc phải rời khỏi các nàng một thời gian, nhưng các nàng phải nhớ kỹ, ta sẽ trở lại, dù bất luận thế nào, ta cũng sẽ trở lại để bảo vệ và ôm lấy thê nhi của ta. Dù có bao nhiêu người cản trở ta đi nữa, ta quyết sẽ dẹp tan tất cả để trở về với các nàng.....” Dù nghe được lời đó của chàng, nhưng ta lại không nghĩ rằng cái ngày đó lại đến nhanh như thế.”

Tứ Cửu nói: “Hy Bình lúc vô sự sẽ không nói ra những lời như thế đâu, có lẽ là trong lòng hắn đã cảm giác được sự nguy hiểm nào đó. Chỉ có những lúc trước khi gặp nguy hiểm thì hắn sẽ có cái linh giác của loài dã thú, những lúc ấy thì hắn sẽ trở nên rất nghiêm túc. Điều này chứng minh rằng hắn đã cảm nhận được nguy hiểm đang tiếp cận hắn. Về việc bị khốn trong động, tất cũng không chỉ đơn giản là một tai nạn mà thôi, nhất định là có âm mưu. Lạc Thiên, hắn là do lão nương của ngươi ước hẹn tới đây, con mẹ nó, phải chăng là người có ý định hãm hại hắn?”

Những lời Tứ Cửu vừa thốt ra khiến cho mọi người đều kinh hãi, nhưng định lực của Lạc Thiên vượt xa người thường, chỉ bình tĩnh nói: “Tứ Cửu, người nói gì cũng phải có chứng cứ mới được. Chỉ cần người có thể đưa chứng cứ ra, Lạc Thiên ta sẽ tự đánh vào thiên linh cái của mình, nhược bằng người không có chứng cứ mà vẫn còn vu khống ta, thì ta sẽ giết người.”

Lạc Thiên nói xong lời này, trên mặt đã lộ sắc giận, thần quang từ hai mắt phóng thẳng vào Tứ Cửu.

Tứ Cửu vung cây kim thương trong tay, không hề e sợ, nói: “Ta sợ người sao? Lại đây, lão tử cũng nổi lửa rồi đây!”

Hắn vừa nói xong thì Triệu Tử Uy cũng bật xuất song đao, Độc Cô Minh cũng tiến lên phía trước một bước, còn Triệu Tử Hào thì nói: “Lạc Thiên, việc ở đây không phải là của các ngươi, các ngươi tốt nhất nên sớm rời đi.....”

“Triệu Tử Hào, ngươi nghe đây, kẻ mẫu của ta cũng có dính líu trong việc này.” Lạc Thiên cắt ngang lời nói của Triệu Tử Hào.

Hoàng Đại Hải nói: “Lạc Thiên, ngươi cũng nghe cho kỹ đây, Lạc Hùng đã từng ở trước mặt nhiều người mà tuyên bố rằng Mộng Cơ về sau không còn là người của lão nữa. Nói cách khác, Mộng Cơ và Đại Địa Minh các ngươi không còn quan hệ gì nữa. Nhưng ngươi hết lần này đến lần khác lại vì một người không quan hệ mà khấn thề, điều này chứng tỏ trong lòng ngươi hẳn là có mưu đồ. Nếu đại ca của ta không chết thì thôi, ta sẽ chẳng truy cứu đến việc này nữa. Tuy nhiên, ta cũng xin tuyên bố, việc hợp tác giữa Vô lâm tứ đại thế gia và Đại Địa Minh kết thúc tại đây. Nếu các ngươi muốn tiếp tục đi đánh Thái Âm giáo thì cứ trở về mà kêu người của mình tới. Nhưng chúng ta và các ngươi cũng sẽ trở nên thù địch. Ta quyết không để cho kẻ khác khi phụ đại tẩu của ta.”

Âu Dương Đình Đình nghe vậy thì cười nói: “A! Đại Hải, đệ thật là một người tốt. Kỳ thật cho tới bây giờ, chúng ta vẫn chưa hề nghĩ tới việc xâm phạm Trung Nguyên. Chỉ là bọn chúng đến Tây Vực đã thương người của chúng ta, cho nên chúng ta mới truy kích tới đây. Chúng ta vốn không có dã tâm xưng bá vô lâm Trung Nguyên, nghe sư phụ nói, Lạc Hùng mới chính là kẻ muốn xưng bá vô lâm!”

Hiện lúc này đang có rất nhiều nhân vật vô lâm có mặt tại đây, Lạc Thiên biết rằng nếu còn tiếp tục tranh cãi thì đối với Đại Địa Minh sẽ không có điều lợi gì. Nói nhiều tất sẽ bị lỡ lời, đây chính là chân lý không bao giờ thay đổi, vì vậy mới nói: “Tùy các ngươi nghĩ thế nào, làm đúng thì không sợ ai nói gì. Đại Địa Minh vì sự yên ổn của vô lâm mà nỗ lực, việc này ai ai cũng biết. Còn về Vô lâm tứ đại thế gia thì.....hắc hắc!”

Lạc Thiên bật tràng cười lãnh tiếu, rồi xoay người đi ra khỏi động. Những kẻ vô lâm nhân sĩ thấy thiếu minh chủ bỏ đi thì cũng đuổi theo sau.

Người của Minh Nguyệt Phong và đám người của Nguyên Chân không đi theo Lạc Thiên trở về, chỉ nghe Nguyên Chân hỏi: “Các người xác định là hắn không chết?”

Hoàng Đại Hải trả lời: “Đại ca của ta không dễ chết như vậy.”

Nguyên Chân nhớ tới việc nàng đã từng nghĩ rằng hắn đã chết, nhưng sau đó thì hắn lại sống nhăn răng và xuất hiện ở trước mặt mình. Hắn quả thật là một nam nhân không dễ bị chết được. Một người có thể khiến cho nàng động tâm, một nam nhân kỳ lạ, sao lại có thể nói chết là chết?

Mộng Hương không hề có lời nào. Nàng vốn là người không thích nói nhiều, nhưng sau khi từ Long Thành đến đây, nàng đã trở nên trầm mặc hơn trước. Tấm mạng vẫn che lấy khuôn mặt của nàng, khiến cho người ngoài không thể nhìn ra được biểu tình của nàng.

Nàng thoáng nhìn Bảo Nguyệt, chỉ thấy mạng che mặt của Bảo Nguyệt đã ướt đầm. Nàng liền quay người bước đi, chúng nữ của Minh Nguyệt Phong cũng vội vàng theo sau. Khi ra tới bên ngoài, Bảo Nguyệt kinh hãi phát hiện ra khăn che mặt của Mộng Hương cũng đã bị thấm ướt.

Bảo Nguyệt rốt cuộc cũng hiểu được nguyên nhân vì sao Mộng Hương đột ngột rời khỏi động.....

Mọi người tìm không được ai, lại cũng chẳng tìm được thi thể, nên chỉ có thể xem là bọn người của Hy Bình bị thất tung, còn về việc làm sao thất tung thì không ai có thể giải thích được. Song, đây cũng không phải là lần đầu hắn bị thất tung, tuy điều này không làm cho ai vui vẻ được, nhưng chí ít cũng có thể cho mọi người một tia Hi vọng.

Có Hi vọng, tức là có ngày mai.

Bọn họ ôm hi vọng rời khỏi Phong Khiếu động, lặng lẽ chờ đợi cái ngày mai không biết trước đó, chờ đợi Hy Bình lại đột ngột xuất hiện.....

Nhưng, ngay cả bản thân Hy Bình cũng không biết được ngày mai sẽ ra sao.

Lạc Hùng nghe Lạc Thiên báo lại sự tình, tâm tình của lão cũng được nhẹ nhõm, hít vào một hơi dài, rồi nói: “Tốt, không có thì thế nào là tốt. Chỉ cần bọn người Quyền Hành không chết là ta yên tâm, còn Hoàng Hy Bình và đám người của Võ lâm tứ đại thế gia cùng với Thái Âm giáo, Ngọc Xà môn thì ta không hề lo lắng chút nào. Ta chỉ sợ nhất là hoàng thượng. Trong võ lâm vốn không có bất cứ một môn phái hay thế lực nào lại có thể chống lại với đại quân của triều đình. Nhi tử, đừng nóng nảy, con nhớ cẩn thận với sự giám thị của hoàng thượng, đừng làm cho y sinh lòng hoài nghi.”

Lạc Thiên hỏi: “Bước tiếp theo của chúng ta sẽ thế nào?”

Lạc Hùng nói: “Theo lời con nói, thì việc tấn công Thái Âm giáo không thể tiếp tục được nữa, nếu không thì việc này sẽ chẳng có lợi gì với chúng ta. Bởi vì Minh Nguyệt Phong sẽ không đối địch với Võ lâm tứ đại thế gia, mà nhân sĩ chính phái cũng có rất nhiều người xem Minh Nguyệt Phong là đại biểu của họ. Vì vậy, nếu chúng ta đối kháng với Võ lâm tứ đại thế gia thì sẽ trở nên không hợp tình hợp lý. Nếu dùng thực lực để chọi thẳng thì chúng ta sẽ bị tổn thất mất một bộ phận. Chưa đến thời khắc cuối cùng thì vẫn cần phải bảo tồn thực lực. Năm xưa Võ lâm tứ đại thế gia không hiểu cái đạo lý này, nên đã cùng Lâm Khiếu Thiên đấu một trận sống chết, rốt cuộc là nguyên khí của bọn chúng bị tổn thất trầm trọng, khiến cho địa vị ngày nay bị sa sút thê thảm.....”

Đột nhiên từ bên ngoài truyền vào tiếng đập cửa dồn dập, rồi giọng của Âm Long vang lên: “Minh chủ, đại sự bất hảo rồi!”

Lạc Thiên bước ra mở cửa, để cho hần tiến vào, Lạc Hùng hỏi: “Âm Long, đã phát sinh ra chuyện gì?”

Âm Long thưa: “Thì ra Ngọc Xà môn đã lặng lẽ triệt thoái khỏi Long Tu trấn và đã sớm tới Long thành. Bọn chúng thừa lúc phụ phụ Thủy Trường Thiên rời khỏi Đại Địa Minh liền phát động tập kích.....”

“Tình huống rất cuộc là như thế nào?” Lạc Thiên nắm lấy cổ áo của hần, gấp gấp hỏi.

Âm Long đáp: “Những đệ tử ở lại tổng đàn Đại Địa Minh của chúng ta bị chết khoảng hai trăm người, cũng may là có Quan Diện Cái kịp thời xuất lĩnh đệ tử Cái Bang đến tương trợ. Ngọc Xà môn thấy người của Cái Bang đến liền lập tức triệt thoái ngay.”

Lạc Hùng lạnh giọng nói: “Bọn chúng nhất định là lợi dụng cơ hội tám phần mười thế lực của chúng ta đã đến Gia Lăng trấn, nhân lúc đại bản doanh của chúng ta lực bạc thế cô mà tiến hành việc tập kích, hừ hừ.”

Lạc Thiên nói: “Phụ thân, xem ra nội bộ của chúng ta có nội gián, nếu không thì bọn chúng làm sao có thể biết được là đại bộ phận của chúng ta đã đến hết cả đây?”

Lạc Hùng trầm ngâm không nói gì. Âm Long nói: “Nghe nói, trong số những người tấn công Đại Địa Minh còn có người của Địa Ngục môn, đặc biệt là Địa Kiệt và Thủy Quỷ.”

“Địa Ngục môn?” Hai phụ tử đồng kinh hô. Không phải Địa Ngục môn đã bị người của Võ lâm tứ đại thế gia tiêu diệt rồi sao? Chẳng lẽ tàn dư của Địa Ngục môn lại được Ngọc Xà môn thu dụng?

Nghe đồn, lúc Hoàng Hy Bình và Thi Trúc Sinh độc chiến, Địa Ngục môn còn có bảy, tám trăm tinh anh chưa bị tiêu diệt. Nếu như quả thật đám người này đã hợp nhất với Ngọc Xà môn, vậy thì thế lực của họ rất lớn, không thể xem thường được.

Với một thế lực như vậy, rõ ràng là Thi Trúc Sinh có thể hủy diệt Võ lâm tứ đại thế gia dễ dàng, nhưng không hiểu sao Thi Trúc Sinh lại chọn phương pháp đơn thân quyết đấu với Hoàng Hy Bình?

Thi Trúc Sinh đích thật là một nhân tài. Sau khi tiếp thu Địa Ngục môn từ tay Phụ thân hần, đã không ngừng bành trướng thế lực, cho đến lúc hần chết thì thế lực đã đạt đến mức kinh người. Nhưng việc một kẻ có danh đầu khá lớn trong võ lâm lại bị chết trong tay của một tên vô lại quả thật là chuyện không thể ngờ.

Cũng bởi vì trận chiến ấy mà người trong võ lâm bắt đầu chú ý đến Hoàng Hy Bình, một tên tuyệt đỉnh vô lại.

Lạc Hùng nói: “Xem ra chuyện này đã nằm ngoài dự tính của ta.”

Lạc Thiên và Âm Long cùng trầm mặc, bọn họ cũng muốn nói điều gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Lạc Hùng lại nói: “Thái Âm giáo không cần lý tới nữa. Bây giờ việc khẩn yếu nhất của chúng ta là phải tìm hiểu tình hình của Ngọc Xà giáo cho rõ ràng, xem ra bọn họ có lẽ là vì Đại Địa Minh chúng ta mà tới. Chúng ta hiện nay không những là không thể tiếp tục công kích Thái Âm giáo, mà ngược lại, còn phải hòa thuận với Võ lâm tứ đại thế gia. Thiên nhi, sau này nếu không cần thiết thì ngàn vạn lần đừng nảy sinh tranh chấp với chúng. Kẻ làm đại sự phải biết nhẫn nhịn. Thế lực đằng sau Ngọc Xà môn rất lớn, nếu đôi bên đụng độ, tất nhiên là chúng ta sẽ thắng, tuy nhiên, chúng ta cũng sẽ phải trả một giá rất đắt.”

Lạc Thiên nói: “Phụ thân, con hiểu được!”

Lạc Hùng lại hỏi: “Thiên nhi, con và Mộng Hương tiến triển ra sao?”

Lạc Thiên than: “Trong thời gian lo việc chính sự, con vốn không có nhiều cơ hội tiếp cận nàng. Trong lòng ả tựa hồ như đã ẩn chứa hình bóng của một nam nhân nào đó, đối với con không nóng không lạnh. Mỗi lần gặp mặt, ả chỉ khách sáo chào hỏi mà thôi.”

Lạc Hùng nói: “Hai sư đồ của ả ta giống nhau, đều là hạng nữ nhân khó động chân tình. Trước kia, Mộng Tình đã từng có rất nhiều võ lâm nhân sĩ theo đuổi truy cầu, Phụ thân ngươi cũng là một trong số đó. Nhưng ngoại trừ một số nữ nhân ra, bà ta chưa bao giờ động chân tình với nam nhân. Cho tới bây giờ, bà ta vẫn chỉ yêu một mình hấn.....Ta nhìn ra được, Mộng Hương cũng là loại nữ nhân không dễ bộc lộ cảm tình của mình. Cho dù ả ta có yêu sâu đậm một nam nhân nào đi nữa, thì người ngoài cũng sẽ không nhận biết được, hoặc giả ả cũng sẽ không thừa nhận dễ dàng.”

“Thiên nhi, con phải có lòng tin với mình. Chỉ cần ả ta chưa xác định tình cảm của mình thì con vẫn còn cơ hội. Nhưng một khi ả đã thừa nhận tình cảm trong lòng, thì với dạng nữ nhân kiên định như ả ta, sau này sẽ vĩnh viễn không thay đổi nữa. Chỉ mong rằng với tài năng của con, trong lúc ả chưa xác định rõ tình cảm trong lòng thì có thể thay thế được nam nhân kia.”

Lạc Thiên nói: “Con sẽ ráng hết sức! Có điều, cho đến nay, con vẫn chưa được nhìn thấy chân diện mục của ả ta.....”

“Hãy tin tưởng phụ thân, Thánh nữ của Minh Nguyệt Phong đều là mỹ nhân tuyệt sắc, hơn nữa lại còn rất ưu tú. Mặt khác, con cũng có thể buông bỏ Nguyên Chân, dù sao bọn họ sáu người cũng không giúp đỡ gì được cho chúng ta. Nếu bọn họ muốn đến với đám Võ lâm tứ đại thế gia thì cứ để bọn họ đi. Trước khi tiêu diệt được Ngọc Xà môn, ta không muốn gia tăng thêm phiền toái.”

Lạc Thiên nói: “Nguyên Chân rất có khả năng sẽ giúp đỡ được chúng ta, dù sao, đối với bọn họ mà nói, võ lâm Trung Nguyên không có làm gì sai. Nếu chúng ta thu dụng bọn họ thì bọn họ sẽ giúp chúng ta. Điều mà con nghĩ đến chính là thế lực đằng sau bọn họ, là quân đội của một bộ tộc đó Phụ thân.”

Lạc Hùng gật đầu nói: “Điều này cũng rất khó. Nếu muốn Dã Mã tộc thông qua sa mạc thì thật không có khả năng, bọn họ sẽ không rời khỏi thảo nguyên để đến đây trợ giúp cho chúng ta. Hi vọng đó rất mong manh và xa vời. Thiên nhi, chúng ta lập tức quay về, nếu không thì Ngọc Xà môn sẽ hủy diệt đại bản doanh của Đại Địa Minh chúng ta mất. Tâm huyết bao nhiêu năm của chúng ta không thể để bị tổn thất được.”

“Phụ thân, lúc nào thì khởi hành?”

“Ngày mai!”

Lại là ngày mai. Tựa hồ như mỗi cá nhân đều có một ngày mai, nhưng cái ngày mai đó của mọi người rốt cuộc lại là thế nào đây?

Sau khi Đại Địa Minh rời khỏi Gia Lăng trấn, thì Võ lâm tứ đại thế gia cũng quay trở về Long thành vào ngày thứ ba.

Tại Long thành, Đại Địa Minh cực lực mời Võ lâm tứ đại thế gia về trú tại Đại Địa Minh, nhưng người của Võ lâm tứ đại thế gia vẫn một mực giữ ý định rời khỏi “Phong Nhân Viện”. Bọn họ tìm được một nơi trú chân khác tại Long thành, chính là trang viện “Tiểu Trạch Môn”, rồi dọn hết vào đây.

Âu Dương Đình Đình cũng ra lệnh cho Thái Âm giáo trở về Tây Vực, chỉ giữ lại Thái Âm Tứ Ngọc bồi bạn với mình. Nàng bảo với giáo chúng rằng nàng phải chờ sư phụ trở lại, rồi cả hai sẽ cùng về Tây Vực.

Tuy nhiên, trong lòng các Thái Âm giáo đồ cũng hiểu rằng, Âu Dương Đình Đình vĩnh viễn sẽ không trở lại Tây Vực để tiếp tục làm thánh nữ nữa, có lẽ họ sẽ phải tuyển ra một tân thánh nữ khác để cho họ sùng bái.

Lạc Hùng làm võ lâm minh chủ, vẫn đang vì võ lâm mà tận tâm tận lực. Trong cuộc đối đầu với Ngọc Xà môn, đôi bên thỉnh thoảng có vài trận ám chiến, khiến cho cả hai phe đều bị tổn thất.

Quyền Khuynh Quốc vẫn ở lại Đại Địa Minh chờ đợi Quyền Hành trở về. La Mỹ Mỹ và Tiểu Tước vẫn luôn lui tới với Tiểu Trạch Môn, khiến cho Lạc Hùng nghĩ không ra tại sao hoàng phi lại có thể chạy loạn khắp nơi như thế.

Từ sau ngày Hy Bình biến mất, Long thành vẫn không có được sự yên tĩnh. Giữa các môn các phái bất đồng ý kiến với nhau vẫn xảy ra những cuộc minh tranh ám đấu. Cả võ lâm hầu như đều tập trung về Long thành, bao nhiêu ân oán từ trước dường như đều có thể đem ra để thanh toán vào thời khắc này, dùng máu và kiếm để mở ra một màn chém giết chưa từng có suốt trăm năm nay tại võ lâm.....

209. Chương 208: Sơ Lâm Diệu Đảo

Nhân thể này có rất nhiều điều mà người ta không biết đến, hoặc là khó có thể tin tưởng được. Những điều mà người ta không thể lý giải được đích xác là rất nhiều, và đối với những sự việc mà chúng ta không thể giải thích được đó.....

Chúng ta gọi nó là kỳ tích.

Sở dĩ kỳ tích tồn tại được đó là bởi vì nó không phát triển theo lẽ thường.

Tại sau lưng dãy Vu Sơn dài liên miên bất tận, là một bờ biển rộng mênh mông, nhưng nếu muốn vượt qua Vu Sơn để đến được bờ biển này thì cũng phải mất hết hai, ba ngày thời gian. Còn về việc ở bên kia bờ đại dương là địa phương nào thì đến cả những cư dân sống tại Vu Sơn cũng không thể tìm hiểu được.

Đương nhiên không có ai hiểu được biển rộng bao nhiêu, cũng như không có ai hiểu được Vu Sơn chứa đựng bao nhiêu sự thần bí.

Biển rộng mênh mông, mặt biển tĩnh lặng, khắp nơi là một màu xanh biếc.

Nước biển màu xanh, bầu trời cũng màu xanh, trông giống như một thế giới thủy tinh màu xanh, tuy mỹ lệ nhưng không chân thật.

Trong cái thế giới màu xanh vô cùng vô tận ấy, đột nhiên lại có một cột nước phun trào lên không, một con kinh ngư thật lớn dường như bị mất đi sự khống chế, phóng vọt lên không rồi rơi ùm xuống mặt nước, làm cho vô số bọt nước bắn lên tung tóe, sau đó con kinh ngư ấy lại nhanh chóng phóng đi về một hướng.....

Nó đúng là mù quáng lao đi về hướng đất liền.....

Rất cuộc là điều gì đã khiến cho con kinh ngư này trở nên điên cuồng như thế?

Nhắc lại Hy Bình và chúng nhân bị dòng xoáy cuốn trôi đi nhưng không hề hấn gì, dòng xoáy đó thông với vùng biển này, nó nhanh chóng mang mọi người đến đây, vừa gặp lúc con kinh ngư bơi ngang qua liền há miệng nuốt chửng lấy đám người nửa sống nửa chết ấy vào chiếc bụng cũng to lớn khác thường của nó.

Chỉ chốc lát sau, Hy Bình đã tỉnh lại từ cơn hôn mê, thân thể hắn phát ra ánh kim quang và bạch quang, chiếu sáng toàn bộ không gian bên trong bụng của con kinh ngư, hơn nữa ánh kim quang và bạch quang đó còn tạo thành một tấm lá chắn bảo vệ mọi người, không để cho bao tử của kinh ngư dung hóa. Điều này nói ra thật khó có ai có thể tin được.

Kinh ngư bị cường quang kích thích, mẹ kiếp, bị đau bụng đến phát cuồng, vì vậy nên nó không ngừng phun nước ra ngoài, nghĩ rằng có thể theo đó mà cũng phun hết thức ăn ở trong bụng ra ngoài.

Điều này khiến cho bậc thiên tài đang ở trong bụng kinh ngư cảm thấy khó chịu vô cùng, đầu óc choáng váng, nghĩ thầm: “Ta đang ở đâu đây? Tại sao lại bị chóng mặt thế này? Sao ta lại bị thấy lên xuống với thật cá thế này?”

Hắn nhìn cái tường thịt, dường như nơi đây là một cái động da? Hắn tiện tay rút thanh Liệt Dương chân đao, vốn vẫn được hắn cột chặt trên lưng, nhằm vào “bức tường” chém một nhát, khiến thanh đao xuyên thủng qua vách, rồi có rất nhiều chất lỏng chảy ra, trời đất, sao lại còn có máu thể này?

Nội tạng kinh ngư bị thương, nó bắt chấp tất cả, lướt đi như điên cuồng.....

Những người khác ở trong bụng của kinh ngư cũng lần lượt tỉnh lại, tuy vẫn còn hơi choáng váng, nhưng đó cũng chỉ kéo dài trong chốc lát, và không làm bọn họ chết đi được. Dòng xoáy đó đã cuốn họ ra khỏi tử môn quan.

Ý nghĩ đầu tiên của mọi người sau khi tỉnh lại là: Ta ở đâu đây?

Bọn họ nhìn thấy Hy Bình toàn thân xích lôa, đang cầm đao chém lung tung vào cái nơi mà bọn họ vừa tìm lại sự sống, hơn nữa lại cảm thấy địa phương này không ngừng rung động, thật là kỳ quái. Hy Bình cũng biết được bọn họ đã tỉnh dậy liền vừa chém vừa quay đầu lại định nói gì đó, nhưng hắn chỉ há hốc miệng mà không thốt thành lời. Làm sao mà trong cái động này toàn là nữ nhân thể? Quyền Hành và tám tên đồng bọn của gã đâu? Bọn họ chạy đi đâu rồi?

Hơ, mấy người kia không phải là ba nàng tiểu thiếp của La Tùng sao?

Bọn họ làm sao lại đến được đây? Chẳng lẽ hắn đang nằm mơ? Nếu không thì hắn là hắn đã đến địa phủ rồi ư? Còn ba nữ nhân kia chắc là sau khi hắn rời đi thì từng người một cũng chết đi, và giờ đây hắn và các nàng gặp lại nhau tại âm tào địa phủ. Ý, không được, hắn tuyệt đối không thể chết được, hắn phải khai mở địa ngục rồi chạy đi tìm sinh lộ. Nhất định khởi tử hồi sinh!

Trong lòng nghĩ vậy, rồi bất chấp có nhiều sự việc chưa biết được rõ ràng, Hy Bình quát lớn: “Mau rút kiếm của các nàng ra, tận lực khai phá cái địa ngục này mà tìm sinh lộ. Ta không có chết. Ta là thiên tài, ta không thể chết được.”

Những người khác cũng mơ mơ hồ hồ như hắn, cũng có nhiều sự việc không hiểu được rõ ràng, nhưng nghe hắn nói vậy, liền cầm lấy vũ khí đi khai mở thông lộ trước rồi tính sau, gia dĩ nơi đây không phải là Phong Khiếu động thì có thể thực hiện được.

Kinh ngư bị công kích, càng thêm điên cuồng lao về phía đất liền.....

Nước biển tràn nhanh vào động.....

Hy Bình la lên: “Oa, nước!”

Hắn nhanh chóng dẫn đầu đoàn người bơi ra ngoài, nói ra thật kỳ quái, sợi dây vải vẫn không bị đứt đoạn, vẫn nối liền mọi người lại với nhau.....

“Hê, tại sao nước ở đây lại mặn thế này?”

Hy Bình rời khỏi miệng cá rồi bơi lên mặt nước. Hắn nhìn thấy toàn là nước, không, ngoài nước ra, tựa hồ như còn có gì khác nữa.

A Mật Y không có bị ngắt đi, nàng là người thứ hai sau Hy Bình trôi lên mặt nước, vui mừng kêu lên: “Tiểu đảo, là một tiểu đảo xinh đẹp. Chúng ta đã ra tới giữa biển rồi.”

Hy Bình kéo theo các nàng, liềm mạng bơi về phía tiểu đảo. Thật ra, ngay từ lúc đầu thì kinh ngư đã bơi về phía tiểu đảo này, chỉ còn một cự ly khoảng mười thước nữa là tới, chỉ một chút nữa thôi.....chỉ còn một chút nữa là sẽ tới đất liền.....

Có bốn người đã bị ngắt đứt, đó là Quyền Hành và ba tiểu thiếp của La Tùng.

Mọi người hợp lực kéo bọn họ lên bờ, rồi ngã lăn ra mặt cát thành một hàng người. Hy Bình nhìn bốn nữ nhân bị ngắt, rồi nhìn sang năm nữ nhân kia. Mặc dù lúc này y phục của các nàng vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bộ dáng của các nàng đã hoàn toàn thay đổi thành người khác, mỗi một người đều mang hình dáng của nữ nhân, chẳng những vậy mà còn là những nữ nhân xinh đẹp.

Cái này.....sao lại như vậy? Tên gia hỏa nương nương khang này thì ra là một nữ nhân ư? Thì ra hắn đã bị mắc lừa, thật là mất mặt a. Thân thể của nữ nhân xa lạ đang nằm ngay trước mắt kia.....

“Hừ, mấy tên khốn nạn này.....” thoáng dừng lại một chút, thấy không nên thóa mạ, hắn liền sửa giọng “nương nương Khang.....” Hắn mở miệng một cách khó khăn: “Nương.....nương.....môn, các nàng lừa gạt lão tử đến thăm a. Ta sẽ đem các người từng người một mà.....”

Lúc này, trong mắt năm nữ nhân chưa bị ngắt kia đều lộ ra tia khiếp hãi cùng với vẻ ngượng ngùng hiển hiện trên mặt.

Kỳ thật, những người này đều là nữ nhân cải nam trang, chỉ là thuật dịch dung của họ rất cao minh, lại thêm Quyền Hành cố ý giả giọng cho giống với nam nhân, những người còn lại vì không thể biến giọng nên chỉ đành chọn cách là không nói chuyện. Huống chi những nữ nhân này đều cao khoảng một thước bảy, tức là chiều cao trung bình của hầu hết nam nhân, vì vậy mà rất khó phân biệt.

Tấu xảo thay, cái loại dược vật dùng để dịch dung của bọn họ hề gặp nước muối là sẽ tự động bị tiêu trừ. Các nàng làm sao có thể ngờ nổi bản thân sẽ bị trôi dạt ra biển đây? Sau khi đi ra từ đáy biển, các nàng đương nhiên là phục hồi lại nguyên trạng là những nữ nhân xinh đẹp.

Hy Bình hỏi: “Người nào là nương.....à.....Quyền Hành vậy?”

Một trong năm nữ nhân kia đưa tay chỉ vào chỗ bốn người đang bị ngắt ở dưới đất, Hy Bình đưa mắt nhìn sang họ, ngoài Mục Thu, Chu Mỹ Tĩnh, và Dương Đình Chi ra, thì còn có một thiếu nữ cực kỳ mỹ lệ mà hắn không nhận biết. Hắn chỉ vào thiếu nữ xa lạ, hỏi: “Có phải là nàng ta không?”

Năm thiếu nữ gật đầu xác nhận, chứng minh rằng thiếu nữ kia chính là người có cái tên “nương nương Khang” Quyền Hành.

“Này nương.....cô nương, ha, ta gọi đã quen miệng rồi, nhất thời không sửa được. Nàng ta từng nói sinh mệnh của nàng rất dài, lại còn cho rằng mạng của ta không được dài, hừ, bây giờ thì chết mất rồi.” Hy Bình than với giọng đầy thương tiếc.

Bọn A Mật Y bốn người đang xem xét những người nằm dưới đất, nói: “Hy Bình, bọn họ không có chết, chỉ là bị ngắt xủ thôi.”

Hy Bình nhảy dựng lên, hỏi: “Úi, không chết à? Đó không phải là muốn chống đối với ta sao? Đồ nương.....nha đầu đáng ghét!”

“Người muốn làm gì?”

Hy Bình đang định cúi xuống, nghe hỏi vậy thì dừng lại, nói: “Bọn họ bị ngắt nước, ta phải làm hô hấp nhân tạo cho họ. Các người có làm được không?”

Năm nữ nhân kia nghẹn lời, mặt đỏ bừng lên rồi không nói gì nữa.

Hy Bình lại nhìn sang Quyền Hành, cười nói: “Hắc hắc, cứ để nàng ta đợi một chút, ta sẽ cứu nàng ta sau cùng. Thật là hay à.”

Phỉ Sa không hiểu, hỏi: “Cứu trước hay sau cũng đâu có gì khác biệt, có gì mà hay ho?”

Hy Bình ra vẻ cao thâm, nói: “Nàng là nữ nhân, không hiểu được đâu.”

Hắn rời khỏi thân thể Quyền Hành, bước đến bên người Mục Thu. Mặc dù nàng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn xinh đẹp như hồi còn trẻ, thân hình thon thả, chỉ có điều là sắc mặt tái nhợt mà thôi. Điều này cũng dễ hiểu, bị ngâm trong nước lâu như vậy thì cũng không tránh khỏi sẽ bị như thế.

Hy Bình chỉ mới nhìn một lát mà hạ thể của hắn đã cương cứng lên rồi. Hắn áp sát vào hạ thể của Mục Thu, khiến cho những nữ nhân đang nhìn, đặc biệt là năm nữ nhân kia, thấy vậy liền bật lên tiếng la hoảng.

“Thế nào, các người đâu phải là chưa thấy qua, sao không thấy lúc trước các người la làng, mà bây giờ lại kêu?” Hy Bình nói rồi, thấy năm nữ nhân đó lộ vẻ ngượng ngùng thì trong lòng cảm thấy sáng khoái vô cùng, đưa một tay ra nắm lấy chiếc mũi của Mục Thu, rồi cúi đầu “cắn” vào chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng.....

Có lẽ nhờ trước kia đã từng giúp cho Độc Cô Tuyết hô hấp nhân tạo, nên giờ đây hắn làm việc này rất tự nhiên thuần thục và không phí sức chút nào.

Quả nhiên việc hô hấp nhân tạo rất hữu hiệu, chỉ một lát sau thì Mục Thu bật lên vài tiếng ho khan, rồi tỉnh lại. Khi nhìn thấy khuôn mặt đầy theo của một nam nhân, nàng theo phản xạ tự nhiên định đẩy Hy Bình ra, nhưng lúc này Hy Bình đang dùng tay ra sức ép xuống bộ ngực mềm mại của nàng, cự vật ở dưới hạ thể thì đang dính tại khó gian của nàng. Điều này khiến cho Mục Thu hiểu được xú ác nam nhân đang nằm trên người nàng chính là Hoàng Hy Bình.

Nàng kêu lên: “Hoàng Hy Bình, không được đè lên ta!”

Hy Bình nói: “Ta nhớ ra nàng, nàng là tiểu thiếp của La lão đầu, cả ba người đều là tiểu thiếp của lão. Nói xem nào, tại sao các người lại đi cùng với Quyền Hành? Tại sao lại còn dám hại cả ta nữa? Chẳng lẽ các người không sợ Mỹ Mỹ trách cứ sao? Chẳng trách gì Lãng Vô Tâm đã từng bảo rằng La Mỹ Mỹ ở cùng một chỗ với Quyền Khuynh Quốc, té ra các người vốn là một bọn.”

Mục Thu nói: “Người buông ta ra trước đã.”

“Hừ, sao lại dễ như vậy? Nếu muốn ta thả nàng ra thì trước tiên hãy trả lời ta đã.”

“Ta không biết.”

“Không biết?” Hy Bình đưa tay cởi khuy áo của nàng. Mục Thu giãy giụa, nhưng vô ích. Hy Bình nói tiếp: “Nàng muốn cho sau này không có quần áo để mặc nên mới giãy giụa chứ gì, vậy để ta xé hết nó ra cho nàng.”

Mục Thu nghe vậy liền thôi giãy giụa, để mặc cho Hy Bình thoát y của nàng.

Hy Bình nói: “Nàng cầu ta tha cho nàng không?”

Hai mắt Mục Thu nhìn vào hán chăm chăm, trong đôi mắt ấy không hề lộ ra vẻ khiếp vía, mà chỉ có chút bối rối.

Hy Bình than: “Miệng của nàng rất cứng, ta nghĩ là nàng không hề biết được, vì để cứu nàng, ta đã phải hút ra không biết bao nhiêu là tạp vật từ trong nội tạng của nàng, vậy mà nàng chẳng hề cảm tạ ta. Hừ, thôi đi, ta buông tha cho nàng đó. Để ta đi kiếm Quyền Hành vậy, chắc nàng biết là việc gì rồi chứ? Hắc hắc!”

Sau đó, hán lại dùng chiêu tối lợi hại “hô hấp nhân tạo” mà cứu tỉnh Chu Mỹ Tĩnh và Dương Đình, nhưng lần này hán không hỏi han tới hai nàng, chỉ đến lúc hai nàng tỉnh lại thì mới nói một câu: “Vừa rồi ta đã vì các nàng mà bị một phen tân khổ, sau này các nàng phải nhớ ơn của ta đấy.”

Lời nói của hán làm cho khuôn mặt đang tái nhợt của hai nàng chợt nhuốm hồng, thật không ngờ chỉ vài lời nói mà có thể khiến cho huyết dịch của họ hoạt động nhanh trở lại, thật không hổ là thiên hạ đệ nhất vô sỉ thiên tài.

Cuối cùng, hán đến bên cạnh Quyền Hành, cẩn thận quan sát thiếu nữ xinh đẹp mỹ lệ này. Đây chính là nương nương khang mà tối ngày cứ chống đối với hán hoài đó sao? Không, là cô nương, là một cô nương chân chân thật thật.

Quyền Hành quả là một cô nương mỹ lệ nhất trong số các nữ nhân ở đây. Mặc dù không hơn được vẻ đẹp của A Mật Y, nhưng khuôn mặt xinh xắn phối hợp với chiếc mũi cao, và chiếc miệng nhỏ mặc dù đang bị tái nhợt, nhưng cũng biểu lộ sự đau đớn, cùng với hàng mày ngài vừa dài vừa cong vút, khiến cho người ta nghĩ tới sự kiêu hãnh của nàng. Mà nàng quả thực là có đủ tư cách để kiêu ngạo, bất luận về xuất thân hay về sự mỹ lệ, nàng hoàn toàn có thể cảm thấy tự hào. Cho dù lúc này nàng vẫn đang bị hôn mê, nhưng vẫn khiến cho người ta cái cảm giác kiêu sa đài các ít ai bì được.

Hy Bình áp mạnh xuống bộ ngực mềm mại của nàng, cảm thấy khoan khoái vô cùng. Hán không có lập tức tiến hành hô hấp nhân tạo cho nàng, bởi vì hán biết Quyền Hành sẽ không bị chết đi nhanh như vậy.

Hán bắt đầu cởi khuy áo của Quyền Hành, tám nữ nhân khìa thấy vậy thì la lên: “Đừng, đừng làm thế!”

“Tại sao lại đừng?” Hy Bình khó chịu hỏi.

Mục Thu nói: “Người chuẩn bị làm gì đối với công.....đối với nàng ta?”

Hy Bình tức giận nói: “Nàng ta suốt ngày chỉ biết đối nghịch với ta, giờ đây ta có làm gì nàng ta thì cũng chỉ là muốn tốt cho nàng ta mà thôi. Còn các người nữa, hãy cầm lấy những bộ y phục ướt đem đi giặt sạch rồi phơi khô đi, mặc đồ ướt trên người mà không sợ sinh bệnh sao?”

“Không cần người hảo tâm!”

Hy Bình nói: “Ta nhất định phải cởi y phục của Quyền Hành đó, ai dám có ý kiến thì lại đây so xem ai lợi hại? Mẹ nó, ta đem y phục của các người quăng hết xuống biển cho cá gặm bây giờ!”

Tám nữ nhân nghe vậy thì vội vàng bước tới.

Hy Bình hỏi: “Có phải các người muốn đánh nhau không?”

Mục Thu trả lời: “Người không thể đối với nàng như vậy!”

Hy Bình nói: “Ta đã nói với các người, chúng ta tuy đến được đây, nhưng còn chưa biết có thể rời khỏi hòn đảo này hay không, nói không chừng lại phải sống ở đây cả đời. Các người đều là nữ nhân, hiển nhiên sau này cũng sẽ trở thành các lão bà của ta, hắc hắc.”

“Chúng ta sẽ không làm lão bà của người!”

Hy Bình cười nói: “Không được cũng phải được. Đầu tiên, ta sẽ bắt tay từ Quyền Hành, khiến cho nàng ta trở thành lão bà của ta, sau này còn sợ các người trốn được sao?”

Khuôn mặt của tám nữ nhân đỏ bừng lên. Ở trong tình huống này mà bọn họ lại đỏ mặt như thế, thật là ngoài dự liệu của mọi người.

Hy Bình lại càng vượt ngoài ý liệu của mọi người, nói: “Xem thần sắc của các người, chắc là sớm đã ái mộ ta rồi. Nếu không, tại sao lại đỏ mặt như thế? Hay lắm, hãy bước sang một bên đi, Quyền Hành sẽ không trách các người đâu. Ta cam đoan là nàng ta sẽ không dám thóa mạ các người, hừ, nàng ta làm sao lại dám đấu với ta?”

A Mật Y nói: “Hy Bình, chàng thật sự muốn đem Quyền Hành.....”

“Nàng lo lắng cái gì chứ, nàng ta bắt quá chỉ là một nữ nhân, tại sao ta phải sợ?”

210. Chương 209: Ván Chứa Đóng Thuyền

Thanh âm của sóng biển đem Quyền Hành đang mơ màng từ trong mộng bừng tỉnh, nàng mở hai mắt ra nhìn, thấy bờ biển đêm rất đẹp.

Đúng vậy, rất đẹp, các ngôi sao tại bầu trời vùng biển có vẻ lóe sáng đặc biệt, thế nhưng nàng hạ thể đau nhức cùng với gã nam nhân ghê tởm đáng ghét đang nghỉ ngơi trên người nàng, làm cho tâm lý nàng khước từ cái hoàn cảnh tốt đẹp đó.

Hạ thể nàng đau đớn chưa tiêu, vẫn như cũ đang dung nạp cự căn của nam nhân. Nàng muốn kêu la thật to, nhưng mà ý nghĩ vừa thay đổi, lại không có lên tiếng. Nàng hai đẩy ngực hấn ra, muốn đẩy hấn ra khỏi cơ thể của mình, nhưng hấn ôm nàng rất chặt, cho dù là đang ngủ, cũng vẫn ôm nàng rất chặt.....

“Nàng tỉnh rồi sao?”

Hy Bình mở hai mắt, cảm thấy Quyền Hành đang dùng sức đẩy hấn. Hấn cố ý di chuyển hạ thể, nam căn đó trong mật huyết của nàng ra vào một trận, Quyền Hành thống khổ cất lên tiếng rên rỉ.

Quyền Hành nói: “Không được đè ta, nặng quá, ta mệt lắm.” Nàng khôi phục hoàn toàn nữ thanh của mình, thanh âm đó rất đẹp, tựa như nước biển nhẹ nhàng vuốt bờ biển, ôn nhu và cảm tính.

Hy Bình nói: “Sau này vẫn muốn cùng ta đối nghịch sao?”

Hấn cảm thấy mật huyết nàng dần dần ướt át, có thể là huyết, cũng có thể là dâm dịch, trong màn đêm tối tăm, ai cũng không dám xác định, thế nhưng, hạ thể hai người chặt chẽ giao tiếp là điều có thể hiểu rõ, và sự giao tiếp đó đã ướt ướt.

Hy Bình vẫn nằm ở trên người nàng, nhẹ nhàng ra vào. Động tác này hẳn làm rất ôn nhu, cũng như nước biển nhẹ nhàng đánh vào bờ, nam căn hẳn cũng đang hôn nữ huyết của nàng.....

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, lau đi cát bụi trên mặt nàng, sau đó mềm nhẹ hôn trên môi nàng. Nàng cũng không có mở miệng, vẫn đóng chặt môi. Từ dưới hạ truyền đến khoái cảm khiến cho nàng không tự giác được vận vẹo đồn bộ, đôi môi trong lúc đó truyền ra tiếng rên rỉ rất nhẹ.

Quyền Hành không nói gì, song cũng không kháng cự Hy Bình cùng nàng giao hoan, tại bờ biển đang không yên ả này, bọn họ yên lặng giao hoan, Quyền Hành khoái cảm dần dần mơ màng rên rỉ chen vào thanh âm hỗn tạp của sóng biển.

Chúng nữ nghỉ ngơi tại bên cạnh bọn họ cũng mơ hồ nghe được. Các nàng là bị thanh âm này đánh thức, song các nàng cũng không nói lời nào, chỉ ở trong bóng đêm, tưởng tượng tình yêu hai người, cũng rất tò mò, vì sao Quyền Hành không phản kháng?

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cao trào của Quyền Hành như sóng biển nối nhau tiến đến. Nàng rên rỉ to lên, tự giác ôm chặt Hy Bình. Hắn sửng sốt, đồn bộ cố gắng một trận điên cuồng, lại một lần nữa đem dương tinh bắn vào trong cơ thể nàng.....

“Tại sao không nói lời nào?” Sau khi tất cả yên tĩnh lại, Hy Bình hỏi.

Quyền Hành cũng không nói gì.

Hy Bình nhìn không thấy mặt nàng, chỉ là nghe được nàng thở dốc sau khi cao trào qua đi, hắn lại nói: “Nói xem, có khỏe không?”

“Người không phải người!” Quyền Hành dùng thanh âm rất nhẹ, nói ra những lời nặng nề này.

“Ta biết, ta là cầm thú.”

“Người không phải, người so với cầm thú còn đáng sợ hơn, người để ở bên trong người ta nhiều bao lâu rồi? Người cũng không ra đi, của người vẫn cứng vậy..... Người không phải người!”

Mẹ cha ơi, nguyên lai là vì cái đó!

Hy Bình trong lòng thoải mái, liền cúi đầu xuống hôn loạn nàng, sau đó nói: “Nàng cũng không phải chưa thấy qua, lúc trong Phong Khiếu động ta đối với các nàng ta lúc đó chẳng phải giống nhau sao? Nàng khi đó không sợ mà, hắc hắc.”

Quyền Hành nhẹ nhàng khóc.

Hy Bình nghe thấy, nói: “Nàng rất hận ta?”

Quyền Hành khóc ròng nói: “Ta hận, ta hận người.”

Hy Bình nói: “Ta cũng nói qua nàng không nên cùng ta đối nghịch. Đàn bà cùng ta đối nghịch, đều không có kết quả tốt đâu.”

“Ta không có cùng người đối nghịch, là người bức ta.”

“Oa, ta bức nàng? Nàng tới cướp đao ta, muốn hãm hại ta, cũng là ta bức nàng sao?”

Quyền Hành nói: “Đó là đao của chúng ta.”

“Ta từ trong tay Lôi gia gia tự tay tiếp nhận đao này, nói là của nàng, cũng không phải quá giả dối sao! Trông ta giống tiểu hài tử ba tuổi sao? Nói cho nàng, đoạt được đao cũng vô dụng, đao này chỉ có ta mới có thể sử dụng, ở trong tay người khác, chỉ là đồng sắt vụn.”

“Người.....” Quyền Hành muốn nói, rồi lại đình chỉ, chốc lát sau nói sang chuyện khác: “Cùng người nói, người cũng sẽ không hiểu, chẳng muốn nói chuyện với người nữa.”

“Vậy đừng nói nữa.” Hy Bình trong bóng đêm lại hôn nàng một chút, nói: “Nàng nơi đó còn đau không?”

Quyền Hành sửng sốt một chút, nhẹ giọng e thẹn nói: “Đau.”

“Có muốn hay không ta đem bảo bối ra ngoài a?”

“Tùy ý.”

Hy Bình cười nói: “VẬY ta sẽ không ra nữa, tại bên trong nàng rất ấm áp, đi ra ngoài cảm lạnh chết.”

“Người..... Ta bị người đè chết một rồi, thân thể cũng tê cứng rồi.”

Hy Bình ôm nàng trở mình, thay đổi vị trí, nàng nằm sấp trên người hắn, hắn nói: “Như vậy tốt hơn nhiều chứ?”

Quyền Hành nhớ đến, trên kiệu đòn nàng bị hai thủ hạ cố định, nàng đành phải thôi, tiếp tục để cho cự vật hấn lấp kín không gian của nàng, nàng nói: “Nếu cả đời tại hoang đảo này thì thôi, còn nếu có một ngày trở lại Trung Nguyên, người sẽ phải trả giá nghiêm trọng vì hành động mạo phạm này.”

Hy Bình lạnh lẽo nói: “Nàng đang dọa ta?”

Mục Thu tại một bên nói: “Hoàng Hy Bình, nàng không phải dọa người, nàng đích xác có năng lực làm được.”

“Ta mạo phạm, nàng ta là tiểu thiếp của lão đầu ta, ta còn không có hỏi người vì sao phải hại ta, nhưng thật ra nàng rất hung hăng càn quấy. Ta nói cho nàng hay, nếu có năng lực rời khỏi nơi này, trước khi li khai khỏi đây, ta đều muốn mạo phạm tất cả các nàng! Dọa ta ư? Lão tử mà sợ lũ đàn bà các nàng, ta muốn trong bụng mỗi nàng đều mang nhi tử với ta, hắc hắc, Quyền Hành, bụng nàng cũng sắp có nhi tử với ta.”

“Nhi tử?” Quyền Hành toàn thân run rẩy dữ dội.

Hy Bình đắc ý nói: “Đúng vậy, ta tại bên trong nàng xạ tinh hai lần!”

Quyền Hành ngẩn người, trong bóng đêm, huy động hai tay đâm mạnh trong ngực Hy Bình, khóc rống nói: “Ta đâm chết người, người này sắc ma, xạ tinh bên trong thân thể ta, muốn ta mang thai..... Ô ô, đâm chết người, ai kêu người xạ tinh.....”

Hy Bình trong lòng cười thầm, hắn nói: “Nàng cứ từ từ đâm ta, ta ngủ đây, ngày mai sau khi tỉnh lại sẽ thả người, đêm nay để cho nàng ăn sống ta.”

“Người cho vật đồ của người ra ngoài đi!” Quyền Hành la hét nói.

“Ta thích đặt nó ở bên trong nàng. Nàng nếu không thích, ta cũng không có biện pháp, bởi vì ta chỉ làm chuyện ta thích làm. Quyền Hành, đánh đến lúc mệt mỏi, lấy cái ngực của ta làm đệm nghỉ ngơi đi, đối với nàng rất tốt đó, từ từ đánh đi nhé! Ôi dốc sức đánh mạnh đi!”

Hy Bình dứt lời, nhắm mắt tùy ý nàng đâm hấn, nàng mặc dù nói chuyện rất tàn nhẫn, nhưng mà khi đâm ra cũng là không nhẹ không nặng, có thể là thể lực không có sao? Ai biết được?

Nàng đánh một trận, hiểu được không có ý nghĩa, bở biếng lại tối, nhìn không thấy mặt người khác.

Còn cái cự vật mà Hy Bình để lại bên trong mật huyết của nàng, nàng cũng không có cách rời bỏ. Đường như cự vật của hắn như được khảm lại bên trong thân thể nàng, nàng bèn bỏ cuộc, đồng thời thấy được một bộ phận thân thể hắn đang trong cơ thể nàng, cảm giác chặt căng, nàng nằm úp sấp trên người hắn nhẹ nhàng khóc.

Khóc rồi lại khóc, làm nước mắt chảy xuống mặt hắn, hai khuôn mặt chạm vào nhau, lúc đôi môi đỏ của nàng chạm đến miệng hắn. Nàng dừng lại một lúc, lén lút đưa ra cái lưỡi dính hương nhẹ liếm đôi môi hắn, hắn không có đáp lại, nàng trong lòng an tâm, thầm nghĩ rằng: Dâm tặc này thật sự ngủ rồi.

Nàng cũng tự nhắm mắt vì buồn ngủ, thất sự đem khuôn mặt nhỏ bé vùi vào cổ Hy Bình, cái miệng nhỏ nhắn mở nhẹ ra, nhẹ nhàng ngậm lấy nhĩ châu của hắn, sau đó lẳng lặng ngủ đi.

Nước mắt đó chảy xuống cát, làm ẩm ướt, rồi cũng lẳng lẽ khô đi.

Khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu sáng bãi biển, ngoài khơi mọc lên một mặt trời đỏ tươi, chiếu sáng làm mỗi khuôn mặt trên bãi cát đều đỏ tươi như nhau.

Chúng nữ cũng tỉnh dậy, dụi dụi mắt, nhìn thấy Quyền Hành nằm úp sấp nghỉ ngơi trên người Hy Bình, hai người hình dạng xích lô trong ánh nắng hồng khi mặt trời mọc, như là nhận vật chính trong các ảo mộng

màu hồng , kỳ quái là mang đến cho các nàng một loại chấn động thị giác rất đẹp. Các nàng phát hiện, cái miệng nhỏ của Quyền Hành ngậm nhĩ châu (lỗ tai) của Hy Bình, trên mặt nàng mang theo tia mỉm cười, dưới ánh nắng chiếu sáng, có vẻ nhu hòa mà xinh đẹp.

Chúng nữ vây quanh lại đây, Phỉ Sa cũng đang xích lõa than vãn: “Quyền Hành này có đổi tâm tính hay không vậy? Ngày hôm qua hung ác vậy, Sáng nay như thế nào ngậm cái nhĩ châu chàng mà ngủ?”

Mục Thu nói: “Người đừng nghĩ sai như vậy, hẳn đối với tiểu thư chúng ta làm ra chuyện như vậy, tiểu thư chúng ta hận hẳn còn không kịp, lẽ nào yêu hắn? Chỉ có loại đặng phụ như người mới có thể yêu tên cường bạo này, hừ!”

Phỉ Sa nói: “Đã biết là cường bạo, các người tại sao không ngăn cản? Chẳng lẽ lòng họ chủ của các người chỉ có chút ít như vậy sao? Cẩn thận loại đàn bà thói rửa như người cũng bị chàng cường bạo đó!”

Mục Thu nói: “Ta mới không sợ, dù sao nơi này cũng chỉ mình hắn là nam nhân, cường bạo thì cường bạo, ta sợ cái gì! Người phải biết rằng, nếu không bởi vì hắn trong động Phong Khiếu gây ấn tượng xấu trước mặt bọn ta, hẳn quả thật là một mỹ nam tử hiếm thấy trên đời, ta sẽ sợ hắn sao? Nếu cả đời ở lại chỗ này, cẩn thận hắn bị chúng ta cường bạo thì có!”

“Người..... Người so với ta còn dâm dăng hơn!” Phỉ Sa bị tức giận đến nói chuyện cũng không thuận nữa.

Mục Thu cười lạnh nói: “Người nhìn xem người đang nói cái gì vậy? Chúng ta cũng vẫn là xử nữ, còn người? Đàn bà chỗ này, người cùng Mộng Cơ không phải, A Mật Y các nàng sau khi cùng hắn mới thành không phải, người trước hắn chẳng biết đã làm cùng không biết bao nhiêu nam nhân, thật sự là dâm tiện!”

Phỉ Sa nói: “Người cũng là xử nữ? Đừng có nói giỡn trước mặt ta, người cũng đã hơn ba mươi, còn là xử nữ, ta nhổ vào!”

A Mật Y nói: “Các người không nên tranh cãi ầm ĩ, cẩn thận chàng tỉnh lại nghe được.”

Mọi người lại nhìn hai người trên cát, chốc lát sau, đột nhiên nghe được Hy Bình đau nhức hô: “Ui Phụ thân ! Đau nhức quá!”

Hắn mở to mắt ra, thật sự nhìn thấy chúng nữ đang nhìn chăm chăm hắn cùng Quyền Hành, hắn mới cảm giác được đau nhức đó là từ nhĩ châu truyền đến, và cũng vẫn tiếp tục đau nhức, đúng là Quyền Hành con mẹ này..... Đàn bà cắn hắn? Hắn rung mạnh nàng, hô: “Này, nàng tỉnh tỉnh, không nên cắn ta nữa!”

Quyền Hành bị hắn đẩy một hồi lâu, mới mở hai tròng mắt, miệng vẫn ngậm uể oải nói: “Cái gì thế..... Chuyện gì?”

Hy Bình nói: “Trong lúc đêm tối, có phải nàng bị đàn độn không vậy? Cắn ta đau nhức quá, còn hỏi ta chuyện gì?”

Quyền Hành vừa nghe, giơ mắt lên tàn nhẫn trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại là một trận đấm đá, khóc hô: “Ta cắn đau người? Người làm cho ta nhiều đau đớn, ta so với đau đớn hơn nhiều.....”

Hy Bình ngồi dậy, đem nàng ôm vào trong ngực ngồi sang một bên.

Nàng xem dương căn hắn vẫn còn mang theo vết máu, tự lớn tiếng khóc: “Cái gì đó của người lớn quá, lại còn đặt nó ở bên trong ta, ô ô!”

Hy Bình nói: “Nàng nơi đó gói gọn cái vật này của ta, nàng không phải còn lớn hơn sao?”

“Ta..... Ta bị người cắn đến nứt ra..... Người này sắc ma, người sẽ có báo ứng.”

“Cắn đến nứt ra? Đến đây, để ta nhìn xem!”

Hy Bình tự vùi đầu đến giữa hông nàng, nàng đột nhiên hai chân kẹp chặt, hai tay che đậy chỗ riêng tư, nũng nịu e thẹn nói: “Ta không cho phép, người đi đi, hôn dần, đi đi!”

Hy Bình thất vọng nói: “Căng thẳng vậy, xem nàng kia, nhìn mà cũng không được, căng thẳng đến như vậy, sớm biết tối hôm qua hảo hảo nhìn xem.”

“Người rút đi!” Quyền Hành hai chân hướng trên người Hy Bình đá.

Hy Bình nhìn bộ dạng điên cuồng cào cấu của nàng, liền không đùa nàng nữa, đứng lên.

Mục Thu tám nữ vội vàng vây quanh lại đây, Mục Thu nói: “Công..... Ân, tiểu thư, người không sao chứ?”

Quyền Hành nói: “Không muốn các người quản, ta bị hấn..... Thời điểm đó, các người đi chỗ nào rồi? Sau khi trở về, ta cho các người toàn bộ sung quân.”

Mục Thu đáng thương nói: “Tiểu thư, chúng ta đã cố hết sức, tình huống khi đó rất bất ngờ, hấn cũng đã tiến nhập rồi, ván đã đóng thuyền, chúng ta cũng vô năng ra tay, cho nên.....”

“Chẳng lẽ các người không thể kéo hấn lại? Nhìn ta bị hấn cường bạo, lại còn xạ tinh bên trong ta, các người vậy mà không giúp ta?”

Mục Thu và những người khác thật sự chẳng biết nên nói cái gì, Quyền Hành bèn mắng: “Đem quần áo đưa cho ta.”

Dương Đình cầm quần áo lấy lại đây, đưa cho Quyền Hành, Quyền Hành nghĩ đứng lên mặc quần áo được, vừa định đứng lên tựa té ngã trên mặt đất, nói: “Các người giúp ta mặc, ta..... Ta không có khí lực nữa, ta nơi đó lại vừa đau nhức.”

Tám nữ luống cuống tay chân giúp nàng mặc quần áo, rất nhanh Quyền Hành kết thúc vận mệnh trần truồng của mình, rút cục bao bọc bên ngoài nàng một bộ trang phục rất nam tính, nói: “Đỡ ta đứng lên, ta muốn cách hấn xa xa.”

Hy Bình lúc này đang cùng tứ nữ trêu đùa, nghe được Quyền Hành nói như thế, tựa nói: “Ồi sau này đừng có khóc chạy trở về cầu ta đó!”

Quyền Hành tức giận trừng mắt nhìn hấn, quát: “Ta mới không cầu người, ở chỗ này, có cá có nước có núi có thú, còn có quả dại hoa dại, không cần người, chúng ta cũng có thể sống được, nơi này không phải Phong Khiếu động, chúng ta tuyệt không cầu kẻ thói rữa như người, hừ, rời khỏi đảo này, xem các người đẹp mắt thế nào.”

Hy Bình vỗ vỗ trong ngực, nói: “Hơi sợ đó.”

Quyền Hành cực kỳ giận hấn, nói: “Chúng ta đi.”

Mục Thu cùng một nữ nhân khác tựa một tả một hữu đến đỡ nàng, hướng tiểu đảo bên trong đi đến, Mộng Cơ cũng yên lặng theo sát tại phía sau các nàng, xem ra nàng cũng muốn cùng một phe với Quyền Hành.

A Mật Y than vãn: “Quyền Hành này cũng thật thú vị a, không thể tưởng được nàng ta là đàn bà, mà còn là thiếu nữ thập phần xinh đẹp nữa.”

Hy Bình cười nói: “Nàng ta đương nhiên thú vị, hắc hắc, trách không được cả ngày nói ta không thể cắt được dương căn của nàng, nguyên lai nàng căn bản là không có. Ta mạo phạm, không có dương căn quả là rất thú vị a.”

Lý Ngọc nói: “Chàng cứ như vậy làm cho các nàng rời đi, này đảo cũng rất lớn, sau này có thể rất khó tìm đến các nàng đó.”

Hy Bình nói: “Đừng sợ, các nàng ta không dám chạy quá xa, con mẹ nó..... Đàn bà có lúc miệng thì toàn lời độc ác, thực ra chỉ yếu ớt mà thôi, một khi chịu khổ, sẽ nhớ tới ta, nàng bây giờ ngoại trừ ta, còn có thể dựa vào ai chứ.”

“Chàng khẳng định như vậy?”

Hy Bình ngạo nghễ nói: “Đương nhiên, đừng quên các nàng ta không có mỗi lửa, mà nơi này dã thú cũng không ít, các nàng ta mặc dù có võ công, chung quy vẫn là nữ nhân, nữ nhân mà gặp sói này rắn này hay mấy thứ linh tinh khác, chân mềm nhũn ra ngay.”

“Đừng có coi thường nữ nhân!” Tứ nữ tất cả đồng thanh nói.

Hy Bình cười nói: “Đối với việc sinh đứa nhỏ, nữ nhân tuyệt đối là đệ nhất đó.”

“Chàng.....”

Hy Bình ôm A Mật Y cùng đi vào bên trong, nói: “Chúng ta cũng tiến vào bên trong đảo, tìm chút gì đó ăn, ta đã đói bụng rồi.”

Phỉ Sa vui mừng nói: “Chàng còn phải xây một căn nhà gỗ cho chúng ta ở, bên trong phải có giường gỗ bàn gỗ các loại nữa.”

Hy Bình nhìn nàng chạy đến phía trước, kiều thể xích lửa của nàng thật sự hoàn mỹ, kiều đồn đó rất tròn rất đầy đặn đôi mắt rất chiều nhân đang nhìn trái nhìn phải, hần tự nói: “Đề nghị này của nàng rất chính xác, để nàng đi chặt gỗ nhé?”

Phỉ Sa quay đầu lại rất nhanh, hào nhũ trước ngực diên cuồng dao động, gất giọng: “Ta mặc kệ những việc nặng, công việc nặng nhọc để nam nhân làm.”

“Chịu không được nàng!” Hy Bình lắc đầu.

Nàng bổ nhào lại, hai tay móc qua trên cổ Hy Bình, nói: “Chàng làm một cái nhà mộc lớn, chúng ta sẽ cùng chàng trong nhà ân ái, có được hay không?”

Hy Bình đột nhiên than vãn: “Nam nhân thật sự mệnh khổ a!”

211. Chương 210: Ngộ Xà Thiếu Nữ

Hy Bình mỗi ngày từ bình minh đến hoàng hôn, đầu tiên là lo kiếm thức ăn cho bốn nữ nhân, sau đó thì bị các nàng ép đi đốn gỗ để làm nhà.

Hần dựa vào thân thể cường tráng, cùng với việc lớn lên ở trong núi, nên giờ đây ở trên hoang đảo này động thủ động cước, bất luận là săn bắt dã thú hay là đốn gỗ làm nhà đều là rất tẻ. Nhờ có bốn nữ nhân giúp đỡ, đến tối thì bọn họ cũng dựng được một căn nhà gỗ rộng chừng năm, sáu mươi thước vuông, là một công trình nhân tạo đầu tiên ở trên hoang đảo này.

Phỉ Sa quả nhiên rất giữ lời, ngay đêm đó đã cùng ba nữ nhân kia giáp chiến với Hy Bình ở trong căn mộc ốc, bị hần làm cho phải kêu la thảm thiết suốt đêm. Những giống thú ở vùng phụ cận bị hàng loạt các âm thanh kỳ lạ của cái giống động vật mới đến cư ngụ ở đây làm phá giấc ngủ và không thể nào nghỉ ngơi được.

Hôm sau tỉnh dậy, Hy Bình phát một cái vào bờ mông xinh đẹp của A Mật Y, rồi nói: “Dậy mau, chúng ta đi dạo trên đảo một chút.”

A Mật Y hé đôi mắt ngái ngủ, nằm tựa lên người Hy Bình, dịu dàng nói: “Thiếp còn muốn ngủ thêm mà, đêm qua chàng hành hạ người ta như vậy, khiến cho người ta thật là mệt mỏi a.”

“A, một mình ta đối phó với bốn người các nàng, ta đã không than mệt thì thôi, có sao nàng lại than?”

Phỉ Sa nói: “Chàng không phải là con người mà, người ta quả thật không ngờ được là chàng lại mạnh mẽ như vậy. Xem ra phụ tử Lạc Hùng còn kém cả sợi lông của chàng.”

Hy Bình la lớn: “Tên Lạc cầu Hùng kia đương nhiên là không thể so bì được với ta rồi, lão mà tính cái gì? Ta đường đường là một quyền vương, chỉ cần một quyền thôi là có thể khiến cho lão nằm liệt trên giường rồi.”

Phỉ Sa phản bác: “Thiếp không hề nói tới chuyện đánh nhau, mà là thiếp đang nói về bản lãnh phòng the của chàng kia. Làm sao mà chàng lại nghĩ tới chuyện đánh nhau cơ chứ?”

Lý Ngọc nói: “Lúc trước ta từng nghe nói, chàng ngoại trừ thích ca hát ra thì lại còn rất thích đánh nhau. Chắc điều đó chính là nguyên nhân rồi.”

Hy Bình cười nói: “Đúng vậy, nam nhân mà không thích đánh nhau thì còn gọi là nam nhân được sao? Nam nhân phải dùng sức mạnh để lập nên thế đứng trong giang hồ, tất nhiên là phải tỏ ra sự lợi hại của mình trong các trận đánh nhau.”

Phỉ Sa nói: “Là nữ nhân, thiếp rất thích sự lợi hại của chàng trong lúc hoan ái. Chàng đích thực là một phần rất quan trọng trong đời sống của nữ nhân.”

“Cái nàng Phỉ Sa tao bà nương này, ta là nam nhân chứ không phải vật phẩm. Nàng còn dám tỷ dụ ta như thế thì ta sẽ cho nàng biết thế nào là chết.”

Phỉ Sa uốn éo người rồi bày ra một tư thế dụ người, nói: “Lại đây nào, thiếp nhường chàng đó.”

Hy Bình ôm đầu, kêu lớn: “Ta sợ nàng luôn, nàng so với nhạc mẫu của ta có vẻ không thua gì mấy!”

“Ai?”

“Lãnh Tinh Oánh.”

“Là môn chủ Hồ Điệp môn?”

“Đúng vậy! Chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí chút nào.” Hy Bình nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

A Mật Y chúng nữ vội vàng nhìn quanh tìm y phục. Phỉ Sa nói: “Ta không còn chút khí lực nào nữa.”

Hy Bình nhìn chăm chăm nàng, nói: “Lạ nha, chẳng phải lúc nãy nàng nói cứng lắm sao?”

Phỉ Sa ủy khuất nói: “Thiếp chỉ nói cứng thế thôi, nhưng đêm qua thiếp là người tiếp chiêu của chàng nhiều nhất, thiếp quả thật là không còn chút khí lực nào. Thiếp không muốn đi tản bộ, thiếp muốn ở lại đây ngủ thêm một giấc để tối nay còn phải bồi tiếp chàng nữa.”

Hy Bình nhún nhún vai, nói: “Ta sợ nàng sẽ dạy hư các thê tử khác của ta a.”

Phỉ Sa cười nói: “Thiếp sẽ dạy hư cho họ, nhưng đó chỉ là khi họ đối xử với chàng thôi. Còn khi đối xử với người khác, thì thiếp sẽ dạy họ làm cách nào để thành thánh nữ, hì hì.”

“Nàng mà biết dạy kẻ khác làm sao để trở thành thánh nữ sao?” Hy Bình nghi ngờ hỏi.

“Hừ, chàng không tin người ta à? Sau này rồi chàng sẽ biết. Người ta chỉ có thái độ dâm dăng ở trước mặt chàng thôi, còn lúc nào ở trước mặt người khác thì người ta chỉ có một vẻ lãnh diêm mà thôi.”

Hy Bình cười cười, ôm lấy A Mật Y rồi nhẹ giọng hỏi: “Bộ làm thánh nữ dễ dàng đến thế sao?”

A Mật Y trả lời: “Điều đó không khó chút nào. Thiếp cũng từng làm thánh nữ suốt nửa đời người rồi, nhưng sau này sẽ không làm nữa.”

Phỉ Sa nhìn bốn người rời khỏi mộc ốc, rồi tự lẩm bẩm: “Sao lại không tin ta chứ? A Mật Y có thể làm thánh nữ được thì ta sao lại không được? Hừ, ta sẽ chứng minh cho các người xem.”

Nàng nói xong liền đứng lên định đi ra ngoài, nhưng lại không còn may mắn chút khí lực. Đêm qua nàng làm “thượng nữ”, đã phải đứng đến rồi rã cả hai chân. Thì ra làm “thượng nữ” rất mất sức, chẳng trách nào A Mật Y không muốn lập lại chiêu thức đó, rốt cuộc là nàng phải làm thay, đến nỗi giờ đây muốn đi đứng cũng rất khó khăn.

Hy Bình vốn không thể dự liệu tới việc Phỉ Sa không thể đi đứng được, bởi vì đêm qua nữ nhân này đã quần quýt lấy hần, làm như thế là dù có chết thì cũng phải chết trong lúc hoan lạc. Hần nghĩ nữ nhân này có lẽ đã lâu không được hoan ái với nam nhân rồi, đứng trên một phương diện nào đó mà nói, nàng đã cố nén dục vọng của mình đã rất lâu, chỉ có khi ở trong lòng hần thì mới có thể buông thả như thế.

Hần dẫn theo tam nữ của Thái Âm giáo đi xem xét hòn đảo hoang, tuy nhìn thấy đủ các loại điều thú, nhưng không thấy được một con rắn nào. Ba nữ nhân này trước lúc ra ngoài đã lo lắng là sẽ gặp rắn, hà, đừng thấy các nàng có võ công cao cường như vậy mà cho rằng các nàng không biết sợ. Có lẽ nữ nhân sinh ra đã biết sợ rắn từ bẩm sinh rồi

Các nàng bắt Hy Bình trèo lên cây hái quả đại cho họ ăn. Lúc đầu, Hy Bình nghĩ là có thể dùng khinh công, nhưng hần lại quên mất làm sao có thể sử ra khinh công, nên chỉ còn cách là trèo lên. Mà không có cầu thang để trèo cây, thật chẳng khác nào là muốn làm khó hần.

Trèo cây cả nửa ngày, thân thể trần trụi của hần bắt đầu dơ bẩn, tam nữ đề nghị đến bãi biển tắm rửa.

Hy Bình liền lớn tiếng đề nghị: “Chúng ta ra biển hoan ái được không?”

A Mật Y nói: “Tùy chàng, ở đâu chàng cũng có thể làm mà.”

Hy Bình ôm lấy nàng, ôn nhu hôn lên khuôn mặt của nàng, rồi nói: “Ngoan lắm! Trong số các lão bà của ta, nàng là một trong số những người đẹp nhất.”

“U Nhi không mỹ lệ sao?” A Mật Y nhớ đến Lạc U Nhi nên cất tiếng hỏi.

Hy Bình thở dài: “Nàng ta không phải là nữ nhân của ta.”

A Mật Y không vui, hỏi: “Trong bụng của nàng ta đã có hài tử của chàng, vậy tại sao lại có thể không phải là nữ nhân của chàng?”

Hy Bình trả lời: “Nàng ta không giống nàng, bởi vì nàng ta chỉ yêu Lâm Khiếu Thiên, còn nàng thì lại cho ta cả thân thể lẫn trái tim. Lần đầu tiên ta đến với nàng ta thì đã xảy ra một chuyện đáng tiếc và bất hạnh. Nàng ta đã từng nói, dù ta có thể chiếm lấy thân thể của nàng ta thì cũng không thể chiếm được trái tim của nàng ta. Những nữ nhân của ta, dù là thân thể hoặc là trái tim của họ đều hoàn toàn thuộc về ta, nhưng đối với Lạc U Nhi, bất luận là thân thể hay tâm linh đều không thuộc về ta. Bởi vậy, ta không thể xem nàng ta là nữ nhân của ta được.”

A Mật Y nói: “Chàng sai rồi! U Nhi rất đơn thuần, trái tim của nàng vốn không thể dung nạp được hai mối tình. Nếu nàng đã vì người mà đến Gia Lăng trấn, vậy thì điều đó chứng minh rằng trong tâm nàng đã có chàng. Và một khi trong tâm nàng đã có chàng, vậy thì vị trí của Khiếu Thiên ở trong lòng nàng sẽ rất dễ bị thay đổi. Nếu sau này chàng dám gây tổn thương đến trái tim của U Nhi, thiếp sẽ không lý tới chàng nữa. Thiếp và U Nhi cùng đứng chung một trận tuyến, bởi vì thiếp và nàng ta có định mệnh giống nhau.”

Hy Bình nói: “Đợi chúng ta rời khỏi hòn đảo này rồi hãy nói. Việc này mà đem ra thảo luận ở trên hòn đảo hoang này thì thật là chẳng có ý nghĩa gì.”

Minh Ngọc quả quyết: “Thiếp tin rằng chúng ta sẽ rời khỏi đây được.”

Lý Ngọc hỏi: “Tại sao thế?”

Minh Ngọc tựa vào tay Hy Bình, rồi khẳng định: “Bởi vì cho đến bây giờ ta vẫn không cảm giác được sự lo lắng của chàng. Chàng là một loại nam nhân tuyệt sẽ không bỏ rơi nữ nhân của mình, mà nữ nhân của chàng thì có rất nhiều người không có mặt tại đây. Vì thế, ta nghĩ rằng chàng có mười phần tự tin sẽ rời khỏi hòn đảo hoang này, mà đối với chàng, ta cũng có mười phần tin tưởng, vì chàng chính là nam nhân của người ta.”

“Thật là nhột nhạt a!” Hai nàng kia nghe vậy thì cười mắng.

Bốn người cười cười nói nói rồi đi về hướng bờ biển. Từ xa xa trông lại, họ thấy được trên bãi cát đang có nhiều người nằm ngủ dưới ánh mặt trời. Họ nhận ra đó là bọn người của Quyền Hành.

Hy Bình liền đi tới bên cạnh Quyền Hành, những nữ nhân khác nghe động cũng đều ngồi dậy nhìn hẩn. Hẩn nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn Quyền Hành đang chìm trong giấc ngủ, trên mặt còn vương ngấn lệ.

A Mật Y bắt chuyện với Mục Thu trước: “Các người tới qua ngủ ở đây sao?”

Mục Thu đáp: “Hoang đảo có nhiều dã thú, rắn cũng rất nhiều, chúng ta không tìm được chỗ, thấy bờ biển này tương đối an toàn, đợi trời sáng mới từ trong rừng quay lại đây, nghỉ ngơi đến bây giờ”. Trong giọng nói của nàng có chút u oán không nói ra, thù hằn trừng mắt nhìn Hy Bình.

Minh Ngọc hỏi: “Các người chưa dựng mộ ốc sao?”

Mục Thu trả lời: “Chúng ta ở đây toàn là phụ nữ, hưởng hồ cho dù có mộ ốc, nơi này vẫn có nhiều rắn, hay là cứ đi tiếp.”

Lý Ngọc kỳ quái: “Nhưng mà đúng là chúng ta không có nhìn thấy rắn.”

Mục Thu nói: “Chúng ta cơ hồ đến đâu cũng nhìn thấy rắn, bọn tỷ muội sợ đến hai chân nhũn ra.”

Lời của ba nữ nhân Thái Âm giáo rất khó tin, làm sao có chuyện này được chứ?

A Mật Y hỏi: “Các người đã ăn gì chưa?”

Mục Thu nói: “Đã ăn chút quả dại, mùi vị không tệ, chưa chết được đâu.”

A Mật Y tốt bụng: “Không bằng các người đi theo chúng ta đi! Chúng ta bảo Hy Bình làm một ốc cho các người, cho các người ở bên cạnh, như vậy mọi người có thể tiếp ứng lẫn nhau, ở hải đảo này còn so đo cừu hận gì nữa?”

Mục Thu hơi ngần ngại: “Nhưng mà chúng ta có chết cũng không chịu cùng hắn ở một chỗ đâu.”

Tám nữ nhân kia cũng gật đầu, A Mật Y bắt đầu thở dài một tiếng, đi tới bên cạnh Hy Bình, nhìn cô gái xinh đẹp trên mặt đất hỏi: “Nàng vẫn chưa tỉnh?”

Hy Bình nhìn sang A Mật Y nói: “Nàng ta quá mệt mỏi, còn muốn nghỉ ngơi, mặt trời tuy không gắt nhưng cứ phơi nắng như vậy, sau này sẽ biến thành hắc mị nhân mắt! A Mật Y, chúng ta bơi về bên kia thôi! Sợ nàng ta tỉnh lại lại tranh cãi với ta, Quyền Hành này vô luận là nam hay nữ đều cần nhân quá nhiều, làm ta cũng phát sợ.”

Dứt lời, hắn xoay người đứng lên, vừa muốn rời đi đã nghe Quyền Hành mắng: “Hoàng Hy Bình, người đi càng xa càng tốt, càng xa càng tốt Hồn dẫn! Trên đời này người là tên đệ nhất hồn dẫn, dẫn ta đến cái hoang đảo toàn rắn này, ô ô, người tại sao không để ta chết trên biển? Ta hận người, người cút đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ta nữa!”

Hy Bình quay lại nhìn, chỉ thấy nàng khóc rất thảm thiết, hoàn toàn không giống nàng trước kia - kỳ thực thân phận nàng bị phá vỡ, tiếp theo bị Hy Bình cưỡng bạo, nàng đã sớm không còn là bộ dạng nam nhi nữa rồi, ở chỗ này nàng chỉ là một cô gái bất lực mà thôi.

Hy Bình nói: “Ta sẽ dẫn nàng rời nơi này trở lại Trung Nguyên.”

“Trở lại Trung Nguyên người chắc chắn chết không có chỗ chôn.”

“Đừng quên, thầy tướng số đã nói mạng ta rất dài.” Hy Bình cười cười trả lời nàng, mang theo mười phần tự tin.

Quyền Hành thấy vậy bĩu môi: “Cứ chờ xem.”

“Hảo, cứ chờ xem, A Mật Y, chúng ta đi thôi! Đi xem biển rộng này, chúng ta ra bờ biển tìm một chỗ, ta và các nàng đi tìm một chỗ tổ ái, ha ha!”

Quyền Hành giận đến phát điên hét: “Hoàng Hy Bình, đại sắc ma, người.....người.....dĩ nhiên cũng như vậy? Oa ô ô, người quay lại, ta phải đánh người, đánh chết người!”

Nàng nổi cơn ghen, chống tay đứng dậy, nhưng ngày hôm qua bị thương quá nặng, vừa đứng lên đi vài bước, kêu “ai nha” một tiếng lại ngã ngồi xuống cát.

Nàng nhìn Hy Bình cùng ba nữ nhân bỏ đi, khóc mắng: “Sắc ma đáng chết, dám ở trước mặt ta cùng bọn A Mật Y nói chuyện yêu đương, khi dễ ta!”

Dương Đình nói: “Công chúa, hắn đâu có khi dễ người, hắn cùng tam nữ Thái Âm làm chuyện đó, còn với người lại dùng sức mạnh, người cần phải ca hống mới đúng chứ?”

Lúc này Hy Bình và ba nữ nhân đã sớm đi rất xa, căn bản không nghe được các nàng nói chuyện.

Quyền Hành mắng: “Người thì biết cái gì?”

Dương Đình khiếp vía thốt: “Dạ, công chúa, nô tỳ cái gì cũng không biết.”

Quyền Hành nói: “Đỡ ta lên, ta phải vào trong đảo, ta trong lòng không thoải mái, biển này bọn họ dĩ nhiên cũng ở chỗ này chứ? Ô ô, nhìn thấy biển trong lòng ta lại không thoải mái.”

Mục Thu sợ sệt: “Công chúa, hình như trên đảo có rất nhiều rắn.”

“Bị rắn cắn chết cũng tốt hơn đợi ở chỗ này.”

Hy Bình cùng tam nữ bơi về, lại tiếp tục khổ lực, lần này dĩ nhiên là hắn tự nguyện, hắn cầm Liệt Dương đao chặt rất nhiều cây, muốn tạo nên một chiếc thuyền lớn nhất thế giới, tứ nữ sớm về nhà gõ nướng thịt trước, mặc hắn phát huy thiên tài.

Hắn loay hoay nửa ngày, đột nhiên hoan hô: “Ha ha, thuyền làm tốt lắm, chúng ta có thể trở về.”

Bốn nữ nhân lao đến xem, đã thấy hấn theo như lời dùng, chỉ là một cái bè gỗ không lớn không nhỏ.

Phỉ Sa nói: “Cái này không phải, không phải thuyền mà là bè gỗ, ở sông nhỏ còn có thể dùng được chứ trên biển rộng, hì hì!”

“Sao?” Hy Bình tựa hồ như bị đả kích không nhỏ

Phỉ Sa tiếp tục: “Cũng có thể dùng được, dù cho cái bè gỗ này đi đến bờ biển, chúng ta cũng có thể tác ái trên bè.

Hy Bình mắng: Con mẹ nó, chỉ muốn tố ái, ta làm thuyền này chỉ dùng để về Trung Nguyên, không phải để làm hải sàng.

A Mật Y lắc đầu: “Nếu chàng thích thì cứ tiếp tục làm thuyền, trời đã tối rồi, thiếp ăn no cũng cần phải ngủ.”

Tam nữ cũng theo nàng trở về, Hy Bình nhìn đồng lửa trước mộc ốc, chỉ còn lại nửa miếng thịt dê nướng, hấn liền chạy tới, ngồi trước đồng lửa, nhấc miếng thịt lên cắn một miếng đến tận xương nói: “Mẹ kiếp, lão tử bận rộn khổ cực cả một ngày, cuối cùng lại nói ta chỉ làm được cái mộc bài (bè gỗ), ta ăn dương bài (thịt dê) của các nàng, thật là con mẹ nó!”

“Hy Bình, đến nhanh lên một chút nào! Mọi người cần!” Phỉ Sa ở trong ốc yêu kiều gọi.

Hy Bình la lên: “Oa, được lắm, ta phải khiến nàng không còn đầu khớp xương nào.”

Phỉ Sa lại nói: “Hy Bình, đừng nhìn thịt dê đó!”

Hy Bình quay lại nhìn mộc ốc, thấy có ánh sáng, hấn quay đầu lại hung hăng cắn mạnh miếng thịt dê, cầm miếng thịt đã mất một nửa, quay người tiến vào nhà, quát: “Phỉ Sa, nàng muốn chết ư?”

“Ồ áo, mọi người đòi phải dục tiên dục tử.....”

“Ta tới đây!” Hy Bình hét lớn, nhào tới thân thể xích lô của Phỉ Sa, cự cón tiến mạnh vào vùng huyết của nàng.

Phỉ Sa la lên một tiếng, rên rỉ: “Chậm một chút.....ta chịu không được chàng.....”

Hy Bình hô lớn một tiếng: “Nàng không phải rất muốn sao?”

“Mọi người chưa được thấy cái rất lớn của chàng, kết hợp cùng chàng..... sung sướng chết đi được.....”

“Ta sẽ làm cho nàng dục tiên dục tử, phải há mồm gọi mẹ!”

Phỉ Sa yêu kiều rên rỉ: “Không phải một lần, là hai lần, áo áo.....”

Đêm trên đảo bắt đầu tấu khởi tiểu khúc mê người, động vật sống trên đảo đột nhiên nghe tiếng động làm chúng không thể an giấc, chúng dĩ nhiên không cố trí tuệ, cũng không hiểu được hành vi của con người, huống chi bọn chúng tiến hành phồn thực tính giao thì rất yên tĩnh, sao có thể nghĩ loài người vô luân lúc nào cũng đều như vậy chứ?

Khi tất cả tiếng động trong nhà gỗ đã lắng xuống, mọi người đang ngủ say, đột nhiên trong mộc ốc xuất hiện hai thiếu nữ, người trong ốc cũng bị các nàng đánh thức.

A Mật Y nhìn thấy hai người này thì kinh hoàng hỏi: “Các người như thế nào lại tới đây?”

Dương Đình đáp: “Chúng tôi..... chúng tôi bị một bầy rắn đuổi bắt,mấy người kia đang cầm chân bầy rắn, chúng tôi chạy tới phía các người cầu cứu, mọi người cùng hợp lực trợ giúp nhau chạy khỏi phạm vi của bầy rắn này.”

“Một bầy rắn?”

Thiếu nữ xinh đẹp kia nói: “Àn, mấy người kia đang bảo vệ tiểu thư, cho nên chỉ có chúng tôi đến đây, bầy rắn này thật đông lại rất khinh khủng, bọn tôi nhìn mà hai chân đã nhũn ra, chúng tôi đã giết rất nhiều rồi nhưng hình như mấy con rắn đó giết không hết được, bây giờ cũng không biết bọn họ như thế nào.”

A Mật Y lẩm bẩm nói: “Rắn ư, bọn ta cũng rất sợ rắn.....”

Dương Đình chỉ vào Hy Bình vẫn còn chưa dậy: “Hắn chắc chắn không sợ, hắn là nam nhân, trên đảo này chỉ có hắn là nam nhân.”

Lý Ngọc đẩy vai lay Hy Bình tỉnh lại, Hy Bình tỉnh dậy, nhìn thấy hai nàng, liền hỏi: “Các người không đi theo chủ nhân, lại chạy tới nơi này làm gì?”

Dương Đình đáp: “Chúng ta gặp một bầy rắn.”

Hy Bình toàn thân chấn động, nhưng không run sợ, hắn nói: “Rắn! Đáng sợ.”

Chúng nữ không tưởng hắn phản ứng như thế, chẳng lẽ hắn cũng sợ rắn?

Dương Đình lập tức đi tới, ngồi lên tiểu huynh đệ hùng dũng đang xích lõa, hai tay nắm hai vai hắn, quát to: “Hoàng Hy Bình, ta nhìn ngươi nhiều lắm rồi nha, ngươi mau nhanh nhanh theo ta trở về cứu bọn họ.”

“Oa, người là người gì của ta, sao ta phải nghe theo lời người? Người không biết là ta cũng rất sợ rắn sao? Nhìn người lớn lên chắc chắn rất xinh đẹp dễ thương, hung dữ như vậy, còn hung dữ hơn cả so với rắn, hơn nữa, cái miệng của người thật nhỏ, nhìn nhỏ bé như một nụ hoa nhỏ, khi nói thật giống như nụ hoa ồn ào. Ta quyết định, ta không đi, nhìn thấy rắn, toàn thân ta trở lên yếu đuối.”

Dương Đình nói: “Tại La phủ, ta đã rất nhẫn nhịn người! Tên hỗn đản này, người mà sợ rắn sao, người muốn bày đặt cái gì? Đứng dậy mau!”

Hy Bình bất đắc dĩ phải ý kiến: “Người đang ngồi trên bụng ta, ta làm thế nào để đứng dậy đây?”

Dương Đình đang định đứng dậy, liền bị Hy Bình níu lại, nàng e thẹn: “Người để ta đứng dậy.”

Hai tay Hy Bình ôn lấy eo nàng, cười: “Người cho là người đứng dậy, ta sẽ đi cứu bọn họ ư?”

Dương Đình hỏi: “Người muốn thấy người ta chết mà không cứu sao?”

“Ta đã nói là ta cũng sợ rắn mà.”

“Người.....ta muốn bắt người điên lên” Dương Đình nói, hai tay túm lấy tai hắn.

Hắn đau quá la lên: “Ồi ời, Dương Đình, Người đúng là đàn bà, thả ta ra, bỏ ngay cái tai ta ra.”

Dương Đình hỏi một lần nữa: “Người có đi không?”

Hy Bình nói: “Trừ phi các người đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Hy Bình trong ánh lửa yếu ớt bỗng nhiên hắn chú ý tới cô gái kia. Bất ngờ cảm thấy cô ta rất giống Bạch Tư, đúng vậy, trong lúc lơ mơ, hắn đến lúc này mới phát giác ra cô gái này rất giống Bạch Tư, hắn hỏi: “Tên nàng là gì?”

“Lâm Hân.”

Hy Bình thở dài: “Nàng trông rất giống một nữ nhân mà ta biết, khuôn mặt của nàng và cả vóc dáng đều rất giống, làm cho ta nhớ đến nàng ta.”

Dương Đình mắng: “Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh nói điều kiện của người ra.”

Hy Bình lập tức nói: “Ta muốn hai người thành nữ nhân của ta, chỉ là sau khi ta cứu mấy người kia, các người bồi tiếp ta ngủ, lấy thân báo đáp.”

Dương Đình giật mình, nàng quay đầu lại nhìn Lâm Hân, Lâm Hân gật đầu: “Ta đồng ý, lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã thích người rồi.”

Dương Đình cũng nói: “Hỗn đản, ta cũng đáp ứng người, người mau theo chúng ta đi cứu người.”

Hy Bình chưa chịu: “Nhưng người vẫn chưa nói người thích ta.”

“Ta sẽ không thích người, ta cũng sẽ không bận tâm là đang ngồi trên thân thể xích lõa của người. Người không biết rằng người rất hấp dẫn ư?” Dương Đình thủ thỉ.

Hy Bình nói: “Ta hấp dẫn ư? Dương Đình, hấp dẫn là để hình dung về nữ nhân. Đừng có áp dụng lên thân thể nam tính này của ta.”

Dương Đình rất vội: “Nhanh lên, chúng ta đã đáp ứng yêu cầu của sắc lang người. Khi nào thì người mới đi.”

Hy Bình uể oải: “Được, ta cũng nên dậy. Ai, vì nữ nhân, ngay cả nỗi sợ rấn bầm sinh nhát của ta, ta có thể loại bỏ được sự sợ hãi.....Ta thật sự cũng rất sợ rấn mà, các người sao lại không tin ta chứ?”

“Bởi vì nơi này chỉ có mình người là nam nhân, cho dù người thật sự sợ rấn cũng phải thể hiện khí khái nam tử hán.”

“Thì ra là như thế, nam nhân số mệnh khổ a!”

Hy Bình bị Dương Đình lôi áo kéo đi, hần vốn khinh công cũng rất lợi hại, nhưng hần nói đến khi gặp rấn, hai chân lại nhũn ra. Dương Đình liền kéo áo hần mà chạy. Hần cũng nắm ngọc thủ mảnh mai của Dương Đình, Heh heh, quả nhiên chạy rất nhanh!

Trong tay hần là Liệt Dương Dao vẫn đang bùng sáng, tựa như một cây đuốc siêu cấp, soi sáng cả một khoảng hoang lâm.

Khi bọn hần chạy đến nơi, bọn hần sững người kinh ngạc, chỉ thấy khắp nơi không còn có lấy một con rấn nào còn sống, đúng là rất nhiều xác rấn, nhưng tám nữ tử kia, loại trừ do bị chết đói, còn sáu nữ tử khác chỉ là bị ngất đi, giống như bị trúng độc rấn. Mục Thu thấy bọn hần đến, cũng vô lực mà ngã xuống đất.

Hy Bình nói: “Chà, các người thật lợi hại, đã giết được nhiều quá, tất cả đều do người giết ư? Vậy mà muốn quyền vương ta nửa đêm thức giấc để đi giết rấn? Hoàn hảo, không có con rấn nào còn sống, nếu không chắc chắn sẽ hù chết ta mất.”

Dương Đình cũng không dám tin hỏi: “Mục Thu, người đã giết tất cả bọn rấn ư?”

Mục Thu thống khổ trả lời: “Sớm hơn lúc các người đến đây một chút, ta cũng không hiểu vì sao mà tất cả bọn rấn liền rút đi. Ta đã tưởng rằng ta không thể cầm cự được chờ người đến, Khi các người bắt người đến, bọn rấn liền chạy trốn.”

“Có việc này sao?”

Hy Bình cười hắc hắc nói: “Xem ra cả bọn rấn cũng sợ quyền vương ta.”

Mục Thu quay sang A Mật Y hỏi: “Các người nói mọi nơi các người đều không nhìn thấy rấn, phải vậy không?”

A Mật Y đáp: “Đúng vậy, chúng ta cho tới bây giờ vẫn không hề thấy rấn, hơn nữa tại chỗ chúng ta ở, cũng không có lấy một con rấn nào đi vào.”

Mục Thu nói: “Đối với bọn ta đi đến đâu cũng đều thấy rấn, hơn nữa không phải chỉ có một hai con.”

Lucly Ngọc đột nhiên lên tiếng: “Chẳng lẽ rấn cũng sợ chúng ta?”

Mục Thu giải thích: “Rấn không sợ người, mà là sợ tên hỗn đản Hoàng Hy Bình này, vừa rồi đám rấn rút đi, nghe thấy âm thanh quát dị của hần, có nhiều con đã chết. Ta bây giờ rút cuộc mới nghĩ ra các người vì sao lại không thấy rấn, tên hỗn đản này có thể tại sơn động đã bức long huyết ra bên ngoài cơ thể, có thể thấy thân thể hần có ẩn tàng long khí, rấn còn sợ xà vương, huống chi là thấy rồng? Cho nên các người tới chỗ nào cũng không thấy được rấn, vì rấn phải tránh các người.”

Chúng nữ ngẫm nghĩ, cũng cảm thấy có lý, Hy Bình cười: “Ta tưởng chỉ có ta sợ rấn, nguyên lai rấn cũng sợ thiên tài ta đây, ha ha. Nếu rấn đã rút đi, ta ngủ tiếp thôi.”

Mục Thu nói: “Trừ tiểu thư ở bên ngoài ra, chúng ta đều bị rấn cắn, chúng ta có lẽ không cần cứu, nhưng xin người cứu tiểu thư của chúng ta, nàng cử động không được thuận tiện, các người nếu để tiểu thư ở chỗ này, lát nữa các người rời đi, đám rấn lại quay trở lại.”

Quyền Hành phản đối: “Ta không muốn hần cứu.” Mặc dù nói cứng, nhưng mọi người đều thấy nàng đang chảy nước mắt.

Hy Bình ra lệnh: “Lý Ngọc, các người lấy cho ta càng nhiều củi càng tốt, ta ở chỗ này nhóm lửa.”

Chúng nữ liền nhặt củi rồi xếp thành một đống trên mặt đất, Hy Bình dùng nội lực truyền vào Liệt Dương chân đao đốt một hồi, đống củi liền bắt lửa.

Hy Bình nhìn chúng nữ bị trúng độc, tựa hồ còn có hai, ba người không bị hôn mê, hần nói: “Với loại độc này, ta có khả năng cứu sống mọi người.”

Chúng nữ cả kinh: “Người có thể cứu sống?”

Mục Thu hỏi: “Người có giải được của độc xà?”

Hy Bình đi tới trước mặt nàng, ngồi xuống, rồi nói: “Hôn ta, ta sẽ nói cho nàng.”

Mục Thu không suy nghĩ gì, hôn một cái lên mặt của Hy Bình.

Hy Bình cao hứng: “Thân thể ta là vạn độc bất xâm. Máu ta có thể giải vạn độc. Ha, chỉ đơn giản vậy, lợi hại không?”

Chúng nữ đều nhìn hần, như bình thường nhìn một con quái vật. Mục Thu vui vẻ hỏi: “Máu của người có thể giải được vạn độc?”

Hy Bình cười đáp: “Ừ, cũng thể giải được độc xà.”

Dương Đình đi tới đá một cái sau lưng hần, rồi mắng: “Vậy sao người không giải độc cho tỷ muội bọn ta?”

Hy Bình quay đầu hỏi ngược lại: “Ta sao lại phải nghe lời nàng?”

Dương Đình nói: “Có phải người định đặt điều kiện không?”

Hy Bình trả lời: “Nàng quả hiểu lòng ta, ta có một vài điều kiện.”

“Nói mau.”

“Ta nghĩ ta cứu bọn họ xong, các nàng có thể lấy thân báo đáp được không?”

“Ta biết là người sẽ nói như vậy” Rất nhiều nữ nhân ở đây đều đồng thanh nói.

Quyền Hành phản bác: “Không được, ta không đáp ứng.”

Hy Bình hỏi lại: “Không phải cứu nàng, nàng khẩn trương cái gì?”

Quyền Hành trả lời: “Các nàng ấy là người của ta. Ta không cho phép người làm bọn họ.”

Hy Bình chuyển thân qua trước mặt nàng ta rồi nói: “Mạng sống của bọn họ do bọn họ quyết, không phải nghe lời của một người.”

“Người sai rồi, mạng sống của họ thuộc quyền của ta.”

Hy Bình cười lạnh lùng, đột nhiên quát: “Nếu ta nói các nàng ấy là của lão tử, thì người là gì được lão tử?”

Quyền Hành bị hần đột nhiên quát to làm cho kinh sợ, rồi bất ngờ nhào tới lòng ngực của hần, vừa đánh vừa khóc: “Ta đánh chết người, dám đối với ta hung bạo như vậy....”

Cùng lúc này, Mục Thu bất tỉnh ngã xuống đất.

Hy Bình thấy tình hình nguy cấp, liền hỏi: “Nàng cũng bị rắn cắn?”

Quyền Hành đáp: “Ta không bị rắn cắn, bọn họ liều mạng che chở cho ta.”

“Nàng xem các nàng ấy đối với nàng tốt như thế. Nàng cũng không thể đối tốt với bọn họ sao? Chẳng lẽ nàng muốn nhìn bọn họ chết? Thông minh chút, nếu hận ta, thì cố cắn ta một cái!”

Hy Bình đưa tay đến trước miệng của nàng.

Quyền Hành liếc hần một cái, rồi há mồm cắn một cái vào tay hần. Hy Bình kêu lên: “Oa oa, đau quá!”

Hần càng kêu to thì Quyền Hành càng cắn chặt, hần nói: “Chảy máu rồi, chảy máu rồi, Quyền Hành, không được cắn ta, nếu còn cắn nữa ta sẽ trở mặt với nàng đấy.”

Quyền Hành vẫn cắn chặt không tha cho hắn. Hắn lấy tay còn lại bóp cái cằm của nàng, rồi từ từ rút cái ngón tay đang chảy máu ra khỏi miệng nàng, nói: “Con mẹ nàng, khi có cơ hội, thì lại không tha, sợ nàng.”

Hắn quay đầu nói với chúng nữ: “Các nàng đem tất cả những người trúng độc lại đây. Ta nhỏ máu vào trong miệng bọn họ, các nàng ấy sẽ tỉnh lại. Máu ta có thể so sánh với linh dược.”

Chúng nữ vội vàng ôm những nữ nhân đang ngất lại, xếp thành một hàng. Hy Bình banh miệng của bọn họ nhỏ máu có từng người một. Máu vô trong miệng của bọn họ, rồi chảy vào trong dạ dày.

Kỳ quái thật, máu của hắn vừa vào trong miệng bọn họ, liền được bọn họ hấp thụ. Rất nhanh, bảy nữ nhân lần lượt tỉnh lại.

Hy Bình đắc ý: “Nhìn xem, ta rất lợi hại đó. Chỉ một giọt máu mà các nàng ta đã sống lại.”

A Mật Y cầm lấy tay hắn nhìn, rồi hỏi: “Sao máu đông lại nhanh như thế?”

Hy Bình liền nói: “Cho nên ta mới gọi các nàng đem bọn họ lại đây. Nếu chậm một chút, ta phải kiếm người đó cắn một lần nữa. Hắc hắc, cũng là cho người đó cắn ta để tiết hận. Thật sự là lưỡng toàn kỳ mỹ.”

Quyền Hành lên tiếng: “Ta vĩnh viễn sẽ không tiết hận.”

Hy Bình ôm Dương Đình và Lâm Hân, rồi mỉm cười: “Ta không quản, ta bây giờ phải đi về mà ngủ thôi.”

“Buông Dương Đình và Lâm Hân ra.”

“Ta sao lại phải buông ra? Hai nàng đó đã hứa làm nữ nhân của ta, cho nên ta mới đến đây.”

Dương Đình kể: “Tiểu thư, hắn không chịu đến, chúng tôi không thể làm khác hơn là đáp ứng hắn.”

Quyền Hành tức giận đến thân thể phát run: “Người.....Người hiếp người quá đáng!”

Hy Bình cười cười: “Có sao không? Hai nàng đó nói rằng hai nàng rất thích ta.”

Lưỡng nữ cúi mặt xuống, chứng tỏ lời Hy Bình là sự thật.

Hy Bình nói: “Chúng ta trở về thôi. Nếu bọn răn lại tới, thì nàng phải thêm hai người nữa đến tìm ta. Ta sẽ đến đây để bọn răn chạy đi, ha ha!”

A Mật Y đề nghị: “Quyền Hành, nếu thật sự không tốt. Các nàng có thể đến gần chỗ của bọn ta mà nghỉ. Ít nhất là gần đó không có răn.”

“Ta tại sao phải cùng chỗ bọn người?” Nàng vừa dứt lời, nhìn những nữ nhân vừa mới tỉnh lại, rồi nghĩ đến việc bọn họ liều mạng để bảo vệ nàng, thở dài: “Các người, đỡ ta dậy. Chúng ta sẽ ở tạm gần bọn họ.”

Chúng nữ bị răn cắn, độc thì đã giải hết, còn những vết thương nhỏ không đáng để nói tới, cho nên mừng rỡ đỡ Quyền Hành lên, rồi đi theo A Mật Y.

Hy Bình đã đi phía trước, trên đường đi quả nhiên không gặp một con răn nào.

Trở lại phía trước một ốc, A Mật Y hỏi: “Các nàng không tiến vào?”

Mục Thu đáp: “Chúng ta không đi.”

A Mật Y hỏi tiếp: “Các nàng vẫn chưa ăn gì sao?”

Chúng nữ liền gật đầu.

A Mật Y nói: “Trong đó còn có nửa con thú, chúng ta nướng chúng, rồi các nàng lại ăn.”

Mục Thu cảm kích: “Đa tạ.”

Ba nữ nhân Thái Âm Giáo liền vào trong, rồi lấy miếng thịt ra, thì thấy Mục Thu cùng những người khác đã kiếm đủ củi.”

A Mật Y nhìn vào trong một ốc, mà nói: “Hy Bình, ra đây giúp chúng ta nhóm lửa.”

“Ta đang có việc bận.” Hy Bình đưa lưỡng nữ vào trong một ốc, chuẩn bị đại triển tay chân, thì A Mật Y kêu hắn. Hắn thật không muốn.

A Mật Y có chút giận: “Chàng rút cuộc có ra đây không?”

“A Mật Y lão bà, ta ra liền.” Hấn xích lão chạy ra, cự vật trong cái khổ đang giường cứng như sắt. Hấn nhận Liệt Dương đao từ trong tay Lý Ngọc, rồi vận khí lên, đao liền phát hỏa, sau đó quay đầu lại rồi chạy, cũng không quên nói: “Không có chuyện gì, đừng có gọi ta.

Quyền Hành không nhịn được liền mắng: “Hoàng Hy Bình, người coi chừng chết rất khó coi đó.”

Hy Bình bị mắng, dường như nhớ ra việc gì. Hấn quay trở lại, rồi lấy một ngọn đuốc, sau đó chạy đi, vừa cầm Liệt Dương đao, vừa nói: “Đêm động phòng, phải có chút ánh sáng cho nó lãng mạn.

Hấn lại chạy vào trong, trong phòng có thêm lửa, liền sáng lên, rồi dần dần, nghe được những tiếng rên rỉ mê tình của thiếu nữ.

212. Chương 211: Lửa Thiêu Mộc Ốc

Trong mộc ốc, có một nửa nơi này đã được Hy Bình dùng những miếng gỗ lát phẳng, trên miếng gỗ đó lại được rải lá cây mềm mại, tạo thành một cái giường độc đáo cực lớn, giống như nằm ngủ trên mặt đất mùa thu, chiếc chiếu bằng lá kia, trong ánh lửa hồng, trở thành một tấm thảm màu hồng nhạt như cửa đế vương.

Bên ngoài mọi người đang nướng thịt, ăn uống, cười đùa, Hy Bình nghe thấy Quyền Hành đang không ngừng mắng hấn, nhưng hấn làm như không nghe thấy, nàng thích mắng thì để nàng mắng đi, nàng mắng đủ rồi tự nhiên sẽ cảm miệng, nữ nhân đều là như thế, người càng tranh cãi với nàng, nàng lại càng hung hăng hơn.

Hấn nhìn hai nữ nhân đang đứng trước chiếc giường lá, cười nói: “Các nàng đứng không thấy mệt sao?”

“Không mệt.” Dương Đình đáp

Hai nàng khẩn trương nhìn chằm chằm vào Hy Bình đang xích lõa, thân hình nam tính hùng tráng kia đã không phải là lần đầu tiên hiện ra trước mắt các nàng. Cự vật dưới hông hấn, đối với các nàng mà nói cũng cực kỳ quen thuộc, nhưng mà lúc này khi hấn vươn cự vật đi tới, các nàng lại giống như là tử tù ra nơi hành quyết....

Hy Bình ôm lấy thân thể xinh đẹp đang run nhè nhẹ của hai nàng, ở bên tai các nàng nhẹ giọng nói: “Rất sợ sao?”

“Ừm.” Hai nàng kêu nhẹ một tiếng, các nàng sao có thể không sợ hãi chứ? Phải biết rằng sự cường hãn của nam nhân đang ôm mình này chính các nàng đã thấy qua, các nàng có thể không hoảng sợ sao?

Nhưng mà, một loại khát vọng không tên đang thiêu đốt trong lòng các nàng.

Hy Bình đề nghị: “Chúng ta đến trên đám lá nằm được không?”

“Chỉ.... Chỉ là nằm thôi sao? Dương Đình rụt rè hỏi, nàng ngược mặt lên, nàng vốn không dám nhìn mặt Hy Bình, nhưng nếu nàng cúi đầu, nàng sẽ nhìn thấy vật cứng rắn dưới hông hấn, nàng chỉ có thể ngẩng mặt lên, ngẩng đến quá mỏi luôn!

Hy Bình chăm chú nhìn nàng, tư sắc của nàng tuyệt không bằng Hoa Lôi, trông cũng không giống Hoa Lôi, nhưng mà cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại khiến hấn liên tưởng đến Hoa Lôi, nàng so với Hoa Lôi phải cao hơn, thân hình cũng đầy đặn hơn Hoa Lôi một chút, khuôn mặt mượt mà thật là thanh tú, Hy Bình không cách nào tưởng tượng, nàng làm tiểu thiếp của La Tùng không ngờ vẫn còn là xử nữ, nhưng với đôi mắt ngượng ngùng biểu lộ ra chân tình của nàng, khiến cho hấn không thể không tin tưởng nàng là thiếu nữ thuần khiết.

La Tùng có lẽ là quá già, muốn nàng quay lại có lẽ chỉ là vì thể diện thôi.

Hấn ôm thân hình run rẩy của hai nàng, ngồi xuống, ngồi trên nền đầy lá kia, phát ra âm thanh nhẹ nhàng “sa sa”, hai nàng tất nhiên cũng bị hấn lôi xuống, một trái một phải ngồi bên cạnh hấn.

Lâm Hân giống như Bạch Tư, làm Hy Bình lúc ôm nàng, có loại cảm giác khi ôm Bạch Tư, hấn nghĩ đến mỹ nữ Bạch Dương tộc kia, một nữ nhân đáng thương, yêu hấn sâu đậm, nhưng lại rời khỏi hấn.

Hy Bình thấy hai nàng đều xấu hổ không nói gì, hấn liền nắm lấy tay mỗi nàng, kéo tay các nàng xuống nắm lấy vật cứng rắn của hấn, hai nàng hơi giãy dụa, vừa cầm lấy nam căn của hấn, từ trên nam căn đó truyền tới nhiệt khí khiến lòng các nàng cũng nóng lên theo, khuôn mặt hai nàng tức thì bị hơi nóng không biết tên đó làm cho hồng rực.

“Kỳ thật nó rất đáng yêu đó, các nàng sao lại sợ nó vậy?”

Hai nàng cầm lấy nam căn của hấn, mặc dù các nàng mỗi ngày đều nhìn thấy nó, nhưng dùng ngọc thủ của các nàng nắm lấy, cũng là lần đầu tiên trong đời, Dương Đình rụt rè nói: “Nó rất xấu, không đáng yêu một chút nào.”

Hy Bình cười nói: “Thế nhưng nữ nhân các người ngủ mơ cũng nhớ đến nó đấy, lại đây, để nó xoa dịu giấc mộng của các nàng.”

Lâm Hân đột nhiên nói: “Người có thể đi ra ngoài không?”

“Vì sao? Nàng không phải đã đáp ứng sao? Nàng muốn nuốt lời à?”

“Không..... không phải, ta có điểm sợ, thật sự..... sợ.....”

Hy Bình nói: “Nàng lúc trước thấy ta và bọn họ làm, không phải là rất khoái lạc sao? Không nên lo lắng, nam nhân chỉ trông đáng sợ thôi, kỳ thật một chút cũng không cần sợ. Lại đây, các nàng bỏ y phục cởi ra, các nàng là nữ nhân, mặc quần áo nam nhân ta đã sớm thấy không thoải mái rồi, các nàng lại có thể mặc thoải mái.”

“Thật sự..... phải cởi sao?”

“Chẳng lẽ các nàng muốn nuốt lời?”

Dương Đình đột nhiên dùng sức nắm lấy nam căn của hấn, gào lên: “Cho dù chúng ta muốn nuốt lời, cũng đừng cho rằng chúng ta thực sự sợ người, việc người làm ra với Mỹ Mỹ, chúng ta còn chưa tìm người tính sổ.”

Một tiếng quát này của nàng, làm bầu không khí mập mờ khó xử trong phòng bị phá tan, Hy Bình kêu lên: “Ê, nàng nhắc tới Mỹ Mỹ, ta còn chưa có hỏi nàng, vì sao nàng cùng Quyền Khuynh Quốc ở cùng một chỗ đó? Còn nữa nàng tại sao lại cùng một phe với các nàng vậy?”

Dương Đình nói: “Người đừng hỏi, ta sẽ không nói đâu.”

Hy Bình quát: “Mẹ nó, tên Lãng Vô Tâm kia nói Mỹ Mỹ đã đi theo một nam nhân rồi.”

“Mỹ Mỹ không có lỗi với người, người dám trách nàng, chuyện đêm nay hãy thôi đi.”

“Ta không có quyền trách nàng sao, cũng giống như ta bây giờ uy hiếp các nàng, lúc đầu ta đối với nàng cũng là cương bức mà tới.” Hy Bình thở dài, buông hai nàng ra, nằm ngửa ra trên giường lá, nhắm hai mắt lại, nhắc tới La Mỹ Mỹ, dục hoả của hấn đã giảm đi rất nhiều, Lãng Vô Tâm tuy nói La Mỹ Mỹ đã đến Long thành, nhưng hấn lại không có gặp được, không phải hấn không muốn gặp, chỉ là hấn không biết nên tới nơi nào tìm La Mỹ Mỹ, mà khoảng thời gian đó rất nhiều việc đã dồn chuyện của La Mỹ Mỹ xuống, hấn cũng không kịp đi tìm nữa.

“Người..... người làm sao vậy?” Dương Đình rụt rè hỏi.

Hy Bình mở mắt nhìn hai nàng đang hoang mang, lại nhắm hai mắt lại, nói: “Các nàng đi ra ngoài ăn chút gì đi.”

Dương Đình cả kinh nói: “Người nói, bảo chúng ta đi ra ngoài?”

Hy Bình không để ý tới nàng, Lâm Hân và Dương Đình nhìn nhau một cái, không rõ hấn lúc này đang nghĩ gì, nam căn các nàng nắm trong tay cũng bắt đầu mềm lại.....

Dương Đình nói: “Hoàng Hy Bình, người mở mắt ra cho ta!”

Hy Bình không có mở mắt, chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Giao dịch của chúng ta bỏ đi, các nàng không cần hiến thân cho ta nữa.”

Hai nàng sững sờ, đồng thời cảm thấy trong lòng chua xót, có chút nhói đau, Dương Đình đôi mắt đẹp rơi lệ: “Hoàng Hy Bình, người coi việc sắp phát sinh giữa chúng ta xem như giao dịch sao?”

“..... người trả lời ta đi? Người vì sao không nói lời nào?” Dương Đình bắt đầu gào lên, người bên ngoài nghe thấy đối thoại bên trong, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, nhưng không có một ai đi tới.

Dương Đình tiếp tục nói: “Sắc ma nhà ngươi, lại muốn trong lúc này ra vẻ quân tử, người là trách chúng ta không dứt khoát? Chúng ta thân là nữ tử, đã làm đến mức này rồi, người còn muốn chúng ta thế nào nữa? Chúng ta cũng không phải là loại nữ nhân dâm đẳng....”

Hy Bình tựa hồ đã ngủ rồi, đối với lời nói của nàng, hoàn toàn không có ý muốn trả lời, trong lòng hai nàng lại càng nóng nảy.

Các nàng là cung nữ từ hoàng cung ra, ở trong cung có thể phải ở cả đời, khó được ra ngoài một chuyến, Dương Đình tuy rằng ra ngoài đã mấy năm rồi, nhưng chỉ là sống bên cạnh một thái giám, cũng chính ở nơi này, nàng trong thấy Hy Bình, tên nam nhân háo sắc vô lại này, có lẽ không phải một nam nhân tốt, nhưng lại khiến tâm tư tịch mịch của nàng có rung động, nàng trong lúc đó đã động tình với hắn rồi.

Nàng tình nguyện trở về bị hoàng thượng giết chết, cũng không muốn cả đời này ở trong hoàng cung như vậy, nàng tình nguyện chết trong lòng nam nhân này, nhưng mà, hắn sao lại không để ý tới nàng?

Nàng vốn không có lý do tiếp cận hắn, song hắn quá háo sắc, hắn mở ra điều kiện đúng là để nàng làm nữ nhân của hắn. Nàng tuy có chút phẫn nộ, nhưng còn vui mừng nhiều hơn, chỉ là lùi bước lúc lâm trận, là xuất phát từ thiên tính của thiếu nữ, hắn lại lấy điều này làm lớn chuyện lên, nói các nàng nuốt lời, thật ra chân chính nuốt lời phải là Hoàng Hy Bình hắn.

“Nhìn hắn bây giờ đang làm cái gì?”

“Đồ hèn nhát, tiểu nam nhân nói lời không giữ lời.”

Hy Bình rót cuộc uể oải: “Ta muốn ngủ cũng không được sao?”

“Không được.” Hai nàng dị khẩu đồng thanh nói, Lâm Hân và Dương Đình có chung cảm giác mà.

Dương Đình nói: “Người đưa ra điều kiện cho chúng ta, tất nhiên trước hết phải thoả mãn chúng ta mới được ngủ.”

Hy Bình nói: “Ta bỏ qua rồi.”

Dương Đình cả giận: “Hoàng Hy Bình, người đừng ép ta, ta nhịn người đã rất lâu rồi.”

Hy Bình trở mình một cái, nằm sấp trên tán lá, nói: “Ta không thích nhìn thấy nữ nhân mặc y phục nam nhân.”

Lâm Hân và Dương Đình nhìn nhau một cái, liền động thủ cởi xiêm y của chính mình, Dương Đình liếc mắt nhìn Hy Bình, cũng động thủ theo cởi y phục của mình ra.

“Hỗn đản, mở mắt ra, chúng ta đã thực hiện nguyện vọng của người rồi.” Hai nàng đã đem y phục của mình toàn bộ cởi ra, Dương Đình liền mở miệng hô to.

Trong lúc Hy Bình không động đậy, hai nàng liền nằm nhào xuống, một trái một phải dựa trên người hắn, hắn đột nhiên xoay người, nam căn kia lại cứng rắn như thiết, dựng đứng ở giữa hai nàng.

Hắn đưa tay ôm lấy hai nàng, mở hai mắt, cười: “Ta không ra tuyệt chiêu, các nàng đã con bà mẹ nó, bây giờ các nàng đã không sợ rồi.”

Dương Đình nói: “Ai sợ người? Sợ người đã không phải nữ nhân rồi!”

“Vậy các nàng vừa rồi vì sao lại nhát gan vậy?”

Dương Đình tức giận: “Chúng ta là nữ hài tử, dù sao không thể nói với người: ‘Lại đây! Ôm ta!’ Bây giờ chúng ta đã bỏ tôn nghiêm cho người giẫm lên rồi, người vui vẻ rồi chứ?”

Hy Bình nói: “Để ta hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nàng là một trong hai nữ nhân có miệng nhỏ nhất mà ta gặp được đó.”

“Người kia là ai?”

“Hoa Lôi, một nữ nhân trên ba mươi tuổi, so với nàng mỹ lệ hơn một chút.”

“Nhưng ta so với nàng trẻ tuổi hơn rất nhiều.”

Hy Bình hỏi: “Nàng ghen tị?”

Dương Đình tức giận: “Nam nhân ta nhìn thấy, so với nữ nhân người nhìn thấy, nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, vài nữ nhân của người tính làm gì, ta ghen tị gì chứ? Ta từ trước tới giờ còn chưa có cái loại cảm tình tiêu cực ấy, người nghĩ rằng ta là Âu Dương Đình Đình kia sao?”

Hy Bình thở dài: “Âu Dương Đình Đình còn không phải nữ nhân của ta.”

“Nàng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay người.” Đó là Lâm Hân nói.

Hy Bình buông Dương Đình ra, leo lên trên thân thể của nàng, thân thể của nàng cũng không tính là đầy đặn, cũng tương tự như Bạch Tư, hẳn chú ý nhất chính là nơi riêng tư của nàng có hay không cũng cùng một dạng như Bạch Tư. Hắn bò xuống hạ thể nàng, nhìn chăm chú vào địa phương bí mật của nàng, nơi đó đang sinh trưởng lông màu đen nhạt, hai mép nhô lên rất cao, hai cánh kia cực kỳ mập mạp, so với Bạch Tư lại càng tuyệt vời.

Hắn thấy vậy nuốt nuốt nước bọt, lòng nghĩ: Nữ nhân này chẳng những dáng người tướng mạo trông giống Bạch Tư, ngay cả nơi thâm kín kia cũng như từ một mẫu khắc ra, không biết tiến vào bên trong, có cảm giác giống Bạch Tư hay không?

Bạch Tư tuy không phải nữ nhân đẹp nhất trong các nữ nhân của hắn, nhưng mật huyết ấy của Bạch Tư so với những nữ nhân khác mỹ diệu hơn rất nhiều, có lẽ chỉ có Thủy Tiên và Đỗ Quyên hai nàng hơn được Bạch Tư, cái loại cảm giác bị nhụy hoa hút lấy không phải nữ nhân nào cũng có được.

Hắn nói: “Nàng thật sự rất giống Tư nhi, ngay cả nơi này cũng rất giống nàng.”

Lâm Hân phản bác: “Ta không quan tâm ta giống ai, ta là một cá nhân độc lập, ta hi vọng được làm chính mình.”

“Hả?”

“Cũng chính là nói, ta hi vọng người không nên lấy ta và nữ nhân kia so sánh với nhau, lại càng không mong muốn người coi ta trở thành nàng, ta không phải là thể thân của nàng, ta chỉ là ta, tên của ta gọi là Lâm Hân, là một nữ nhân từ lần đầu tiên nhìn thấy người đã yêu người, ta nguyện ý vì người mà cho người tất cả của ta.”

Hy Bình than thở: “Ta sẽ không đem nàng trở thành Tư nhi, nàng mặc dù trông giống Tư nhi, nhưng tâm tư nàng và nàng ấy bất đồng, nàng ấy là một nữ hài khổ mệnh.”

“Số mệnh của chúng ta so với bất cứ nữ nhân nào đều khổ hơn....” Lâm Hân xa xăm nói: “ta chỉ mong vĩnh viễn không phải li khai nơi này, bởi vì đến Trung Nguyên, thân thể của ta đã không thuộc về ta rồi.”

“Thân thể của nàng đích xác không thuộc về nàng.... nhưng, mong nàng nhớ kỹ, thời khắc ta thâm nhập vào thân thể nàng, nàng sẽ là nữ nhân chân thật nhất của ta, thân thể của nàng thuộc về ta! Vô luận nàng đi tới nơi nào, ta cũng sẽ bảo vệ nàng! Nữ nhân yêu thương ta, ta sẽ không để các nàng chịu bất cứ thương tổn nào, đó là mẫu thân ta đã dạy.”

Hy Bình vuốt ve khuôn mặt xinh xắn của nàng, khuôn mặt non nớt miết vào là chảy nước, thanh âm hắn nói rất nhẹ nhàng, dường như sợ thổi vỡ khuôn mặt non nớt đó, nhưng trong lời nói lại tràn ngập sự kiên định vô cùng, lọt vào tai hai nàng, không thể nghi ngờ là một loại hứa hẹn không thể thay đổi.

Nam nhân này đúng là cường tráng, các nàng cũng tin tưởng sự cường tráng trong lời hứa của hắn, cường tráng kinh người, cường tráng không thể đánh bại!

Dương Đình xoay người lại, nhắc chân gác trên lưng Hy Bình, nói: “Chúng ta tin tưởng người, bởi vì chúng ta cho tới bây giờ chưa có thấy ai cường tráng hơn người, cho dù là vua một nước, ở trước mặt người, cũng không thể làm gì được, sức mạnh của người quyết định tất cả của người, chúng ta yêu người không chỉ con

người này của người, thêm nữa là sức mạnh của người, từ sức mạnh thân thể cho tới tâm hồn, chúng ta đều yêu. Nữ nhân yêu, chính là nam nhân có sức mạnh.”

Hy Bình nằm trên kiêu thể của Lâm Hân, quay mặt hôn Dương Đình, nói: “Sức mạnh tuyệt đối không thể quyết định tình yêu, nhưng tình yêu có thể quyết định sức mạnh, mà sức mạnh khiến cho nam nhân có thể cam đoan thực hiện lời hứa của hân, nam nhân không có sức mạnh sẽ không có tư cách thực hiện lời hứa đó, ta đánh nhau không thể không thắng, chính là nhờ sức mạnh tuyệt đối của ta.”

Lâm Hân lên tiếng: “Nhưng mà, rất nhiều người đều muốn hại người....”

“Xuyt....” Hy Bình khiến nàng không thể nói tiếp, hân nói: “Trong thời khắc này, không nên nói những chuyện buồn phiền này, nói những lời mơ mộng ám áp một chút, ta muốn cho các nàng một đêm đầu tiên lãng mạn mà lại kích thích, để các nàng vĩnh viễn không quên được đêm nay. Đêm nay chỉ thuộc về ta và các nàng, ta chỉ quan tâm đến thân thể hai nàng thôi.”

Hân áp lên thân thể nàng, Lâm Hân cảm thấy kiêu thể nóng lên, hô hấp có chút không chịu được chế trở nên gấp lên, hai tay nàng vòng lên trên lưng hân, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng cường tráng ấy, cảm thụ nhiệt độ cùng tiếng tim đập mạnh mẽ từ lồng ngực hân truyền tới, trái tim nàng cũng nảy lên rất nhanh, sự e thẹn cùng chờ mong cùng tồn tại trong lòng, đầu của hân treu chọc trên bộ ngực mềm mại của nàng, nàng cảm giác được loại vuốt ve này, mang theo tính khiêu khích, khiến tình cảm đơn sơ của nàng bị thiêu đốt lên cực mạnh.

Hy Bình đưa tay nhẹ nhàng với tới địa phương bí ẩn của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa da thịt mềm mại ở nơi đó, chỗ đó đã ẩm ướt rồi, nàng bởi vì khẩn trương cùng với chờ mong lần đầu tiên, khiến cho lượng hoa lộ tăng lên nhiều, từ mặt đạo của nàng chảy ra, đã thấm ướt gò thịt của nàng, làm ướt lớp lông mềm đen nhạt nơi đó.

Hai chân nàng hơi hơi mở ra, dưới sự vuốt ve của Hy Bình, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, thở gấp trong miệng, giống như rên rỉ.

Hy Bình hôn lấy cái miệng nhỏ đang hé mở của nàng, nàng chỉ cảm thấy đầu lưỡi kia tiến vào trong miệng, khiến nàng mê mẩn một trận, rất tự nhiên đem chiếc lưỡi dính hương tới nghênh đón, mặc hân đùa bỡn. Nàng càng hưởng thụ cái loại triền miên này, kiêu thể uốn éo càng mau, hơi thở phun trên mặt hân, khiến Hy Bình biết nàng đã rất sẵn sàng rồi.

“Ta có thể tiến vào chứ?” Hy Bình ôn nhu hỏi.

Lâm Hân thở hổn hển, rên rỉ đáp: “Ừm.... ừ....”

“Vậy ta sẽ bắt đầu đây.”

Hy Bình nói xong, liền quỳ lên, quỳ giữa hai chân nàng, hai tay nhấc hai chân của nàng lên, đặt đôi chân ngọc đó trên hai chân đang hơi giang ra của hân, cự căn nóng bỏng ở phía dưới dựng đứng trên nơi thâm kín của nàng, hân chăm chú nhìn mật huyết trắng treo mấp mấp nhô lên rất cao khép chặt với nhau của nàng, trong lòng tưởng tượng, như quả đi xuyên vào, có thể giống loại cảm giác của Bạch Tư hay không nhỉ?

Lâm Hân khẩn trương nhìn hân, trong ánh mắt là hoảng loạn vừa là nhiệt tình, hân đưa tay cầm lấy cự căn, đem vật cứng rắn đó ép xuống, đặt trên cửa mật huyết ướt át của nàng. Vừa động tới, Lâm Hân toàn thân chấn động, nhưng không có uốn éo đồng bộ tránh ra, nàng cắn răng chờ đợi thời khắc thống khổ kia.

Hy Bình nói: “Không nên quá khẩn trương, ta tạm thời còn sẽ không tiến vào.”

Lâm Hân vừa thẹn vừa giận: “Ta..... nữ nhân..... dù sao vẫn khẩn trương....”

Hy Bình đưa tay thấm chút mật dịch tại mật huyết của nàng, bôi lên trên dương căn, sau đó lại đặt trên khe mật đó, nhẹ nhàng đưa qua đưa lại một hồi, nhưng không tiến vào, chỉ là cọ sát cái khe thịt trắng nõn kia của nàng, đó là mật huyết hân rất thích, không giống với những người khác, rất đầy đặn, Dương Đình bên cạnh cũng không có đầy đặn như Lâm Hân.

Tay hân lại mò mẫm trên nơi màu mỡ kia, ẩm ẩm ướt ướt, cảm giác trong tay tuyệt vô cùng, hân cười cười: “Lâm Hân, nơi này của nàng trông thật đáng yêu, vừa căng lại vừa trơn, nếu mà bọc lấy cái cây này của ta, nhất định rất tuyệt vời.”

Lâm Hân vừa thẹn vừa mừng: “VẬY..... ta sẽ ôm nó là được.....”

Nói chuyện thật buồn cười! Hy Bình nhẹ nhàng miết một cái trên đám thịt mềm, thân thể ngã về phía trước, nhẹ ép lên nàng, một tay chống bên cạnh nàng, tay kia nắm lấy nam căn đặt tại nơi riêng tư của nàng, từ từ đẩy vào..... chìm xuống một chút trong khe mật đã ướt đầm kia.....

Nàng khấn trương nhìn khuôn mặt hắn, khuôn mặt đó tuy dày đặc vết thương, xem ra lại vẫn tồn tại mị lực riêng biệt như cũ, đôi mắt như sao kia lộ ra nhu tình vô hạn..... nàng cảm thấy hạ thân nàng bị một cự vật bịt kín, cái loại cảm giác đè nén này càng ngày càng đậm, giống như thân thể khép kín của nàng chịu xâm lấn, đang từ từ co vào bên trong. Hy Bình cảm thương tiến thẳng vào, phần đầu cự vật đó lập loè quang mang tím đen, chen vào giữa hai múi thịt trắng trẻo đầy đặn đó, từ từ đem hai miếng thịt mềm mại đang khép chặt đó tách ra.....

Lâm Hân cảm thấy rõ ràng hắn tiến vào trong cấm địa của nàng, phảng phất đến một mức nào đó, nhục bồng của hắn có thể khiến cho chỗ đó nàng không thể căng ra được nữa, tiếp tục tiến vào, làm cho khe thịt của nàng bị cự vật tách ra, khi cự vật đó lách vào bên trong, một trận khó chịu truyền khắp toàn thân nàng, nhưng nàng lại rất thích thú độ ấm của cự vật kia, cái loại cảm giác nóng bỏng này.....

Sau một khắc, đầu cự vật đó trượt vào trong rãnh mật, khiến hai múi thịt dày của nàng bị kéo căng ra hai bên, cái khe đó giống như một cái bao thịt ôm chặt lấy cự vật của hắn, nàng như thế nào cũng không nghĩ được một cái khe vừa nhỏ vừa nông của nàng, lại chứa được vật to lớn này, nàng cảm thấy hơi đau.

Mây nhú lại, nhưng không có kêu ra tiếng, hai mắt của nàng nhìn chăm chăm Hy Bình, hai tay bấu chặt trên lưng hắn, một đôi chân đẹp như ngọc đang mở ra, nhưng bởi vì Hy Bình thành linh tiến vào, cơ bắp hai chân nàng dưới sự rung động đó, dần dần cứng đờ, nhưng nàng làm sao cũng không thể khiến mật huyết cứng lên được, nơi đó của nữ nhân, bất kể là lúc nào đều mềm mại như thế, có đôi khi còn ẩm ướt nữa.

“Đau không?” Hy Bình hỏi.

“Một chút thôi..... rất căng, rất nóng..... ta..... thích.....”

Hy Bình mỉm cười: “Ta cũng thích, nàng nơi đó thật mập, kẹp lấy ta rất chặt, rất thoải mái. Nàng có muốn ta nhỏ đi một chút hay không? đợi lúc toàn bộ đã tiến vào sẽ không quá đau.....”

Lâm Hân nói: “Cứ..... cứ lớn như vậy đi..... ta không muốn quá nhỏ..... quá nhỏ không có cái loại cảm giác căng phồng như vậy, ta..... ta muốn, ta thích cái loại cảm giác chặt chẽ này, thật đầy đặn.”

Hy Bình cười thần bí, Lâm Hân phảng phất cảm thấy dương căn của hắn lớn lên một chút, khiến cho cái bao thịt của nàng căng phồng lên, cái loại cảm giác đầy đủ này phảng phất như là thân thể bị trương lên, khiến một chút đau đớn cũng bị nàng bỏ qua rồi.

“Nào, ta tiến đến đây!” Hy Bình hạ eo xuống, không chút do dự, xé tan tất cả trở ngại, kiên đỉnh mãnh liệt tiến vào bên trong mật huyết.

Trong phút chốc, hắn thấy như đi vào thân thể Bạch Tư, cảm giác quen thuộc trong đó lại hiện ra trong thần kinh của hắn, mật huyết của Lâm Hân quả nhiên là ‘xà nữ’ bảo huyết, bên trong vừa nhỏ vừa dài vô cùng, mà vách động thông xuyên tồn tại một loại chuyển động mềm mại, giống như rắn quấn quanh nam căn của hắn mà mút lấy.....

“A..... đau quá.....”

Lâm Hân đột nhiên mở hai mắt, thống khổ to lớn khiến nàng lên tiếng kêu to, trong sát na Hy Bình vượt qua hàng rào trinh trắng của nàng, trái tim nàng cũng ngừng đập trong phút chốc. Vật to lớn đó mang theo thống khổ xuyên vào nơi thánh khiết của nàng, cọ sát vào vách thịt non trong mật đạo đã ướt đầm của nàng, ngay khi tiến vào, đã động tới nhụy hoa của nàng, một loại cảm giác so với thống khổ còn mãnh liệt hơn truyền khắp toàn thân, nàng lần đầu tiên đã chịu đựng cái loại tấn công này, mỗi bộ phận của cơ thể đều có chút rung động, nàng bình tĩnh nhìn Hy Bình, cái đó của nam nhân này xâm nhập vào trong thân thể nàng, giống như đem thân thể nàng xé toang ra, nàng đau đến nước mắt chảy ròng ròng, trong miệng chỉ hô một chữ - đau.

“Ô ô..... đau quá..... người lớn quá, nam nhân đều lớn như vậy sao?”

Hy Bình cười nói: “Ta đặc biệt lớn một chút..... và lại muốn lớn bao nhiêu cũng được, chỉ sợ nàng không chịu nổi thôi, nàng thích không?”

“Không thích.”

Hy Bình đem cự vật chậm rãi rút ra, Lâm Hân liền kêu la không ngừng. Hắn rút ra một nửa, lại đột nhiên đâm thẳng vào, “Đợi khi nàng thích rồi, thứ lớn mới khiến nữ nhân sướng khoái! Ta muốn trong khi chinh phục tâm hồn nàng đồng thời cũng chinh phục thân thể nàng, lấy một cái tư thái tuyệt đối của nam nhân, giữ nàng đến chết mệt thôi!”

Hy Bình nói như thế, tại con đường thơm tho của Lâm Hân giống như của Bạch Tư kia bất ngờ tăng tốc, lúc đầu hắn còn rất ôn nhu, lúc tiên huyết cùng hoa lộ đã tràn đầy mật đạo Lâm Hân, khi dương căn của hắn cũng dính đầy máu tươi và hoa lộ, việc ra vào liền trở nên dễ dàng, tốc độ cũng dần dần nhanh hơn, đến lúc sau, một loại cuồng bạo xé mở lần đầu không thích hợp diễn ra trên thân thể mềm mại của Lâm Hân, như muốn đem nàng hoàn toàn xé nát, đập tan thống khổ, mang khoái cảm đẩy lên đỉnh điểm.....

Lâm Hân đồng thời cảm thấy tình yêu trong lòng đối với nàng, cũng cảm thấy một nữ nhân khác, nam nhân này không coi nàng thành nữ nhân kia, nhưng trong khoảnh khắc này, lại nghĩ đến nữ nhân đó, nàng có một loại chua xót, rốt cuộc lúc này trong lòng nam nhân này còn nhớ đến nữ nhân kia, nhưng hắn lại ra vào cuồng loạn trên thân thể của nàng.

Hy Bình cũng không nghĩ tới lúc này hắn lại nhớ đến Bạch Tư - Hắn từ trước tới giờ không có như vậy, khi hắn cùng nữ nhân dưới thân tổ ái, hắn đều đem toàn bộ tâm linh đặt lên người nữ nhân bên dưới. Chỉ có lúc này, hắn lại phân tâm, hắn nghĩ tới Bạch Tư, nhớ tới người mang trong bụng hài tử của hắn, thiếu nữ mỹ lệ nhưng lại rời bỏ hắn.....

Trong lòng hắn nổi lên chút hổ thẹn, loại hổ thẹn này là dành cho Lâm Hân, Lâm Hân cũng cảm giác được loại áy náy này, trong lòng nàng cảm thấy an ủi, nghĩ thầm: ‘Chàng có nhiều nữ nhân như vậy, dù cho ở trên người ta, chàng nhớ đến bọn họ cũng là rất tự nhiên, ta chỉ cần chàng.....’

Vô luận trong lòng Hy Bình nhớ là ai, cuối cùng tư thái cực mạnh của hắn lúc này, cũng khiến lần đầu của Lâm Hân đẩy đến cao trào, loại cao trào này vẫn tiếp tục, cho tới khi nàng dần dần, trước khi sắp hôn mê, tâm linh nàng vang lên tiếng kêu của Hy Bình: ta cho nàng một hài tử!

Trong lòng nàng vui vẻ, liền mê man đi.

Hy Bình rút ra ngoài, Dương Đình ở bên lửa dục đã tràn đầy, hắn trào lên thân thể nàng, cái miệng nhỏ nhắn của Dương Đình mặc dù nhỏ như Hoa Lôi, thân thể lại không mảnh khảnh như vậy. Nàng thật đầy đủ, thân thể nàng tràn đầy gợi cảm, mỗi tác da thịt đều co giãn thập phần, động tới đâu cũng sinh ra cảm giác tuyệt vời vô cùng.

Cắm địa của nàng rất đen, nhô lên cũng không cao như Lâm Hân, vạch đám cỏ đen của nàng ra, có thể thấy được hai cánh hoa, rất đẹp, khác biệt với đám cỏ đen kia, nhìn từ ngoài vào, hai cánh hoa này là màu trắng, trắng nõn như da thịt trên thân thể nàng, tách hai cánh hoa của nàng ra, mặt trong lại là màu hồng nhạt, lại ẩm ướt vô cùng.

Hai cánh hoa dường như rất mỏng, mép ngoài tạo thành một cái khe so với nữ nhân thông thường ngắn hơn một chút, chứng minh mật huyết của nàng vô cùng nhỏ nhắn, phẳng phất như không chịu được bất cứ sự cuồng bạo nào.

“Nàng xem ra khỏe mạnh hơn Lôi Lôi, nhưng lại mềm yếu giống như Lôi Lôi vậy.” Hy Bình vuốt ve bộ ngực đầy đặn của nàng, bộ ngực này so với Hoa Lôi lớn hơn rất nhiều, Dương Đình rõ ràng không giống Hoa Lôi, song các nàng có điểm chung là: miệng rất nhỏ, mật huyết rất chặt hẹp.

“Lôi Lôi? Nữ nhân của người a?”

“Ừm, nàng đã gặp qua rồi, Hoa Lôi của Trường Xuân đường.”

Dương Đình xa xăm nói: “Nàng xinh đẹp hơn so với ta, nhưng mà, cái miệng của nàng thật sự rất nhỏ, nhỏ giống như ta vậy, cũng rất dễ nhìn, ta kiêu ngạo nhất cũng chính là cái miệng nhỏ nhắn mỹ lệ này của ta.”

Hy Bình hôn nàng, mỉm cười: “Ta cũng thích cái miệng nhỏ của nàng, hôn lên thật sự là quá mê. Hà hà, phía dưới nàng so với cái miệng nhỏ kia còn thích hơn, cũng chảy ra rất nhiều nước mật a.”

Thân thể Dương Đình vận vẹo một chút, thích ứng với sự ép xuống của Hy Bình, hai tay nàng cũng ôm lấy Hy Bình, than thở: “Người thật cường tráng, vừa rồi khi người cùng Lâm Hân làm chuyện đó, người ta ở bên cạnh nhìn, mặc dù sợ hãi, lại không biết làm sao, cảm thấy thân thể giống như chờ mong người tiến vào, hơn nữa nơi đó của ta..... cũng chảy ra rất nhiều nước, ta từ trước tới giờ chưa có như vậy, có phải ta rất dâm dăng không?”

“Nếu nàng gọi điều này là dâm dăng, vậy thế gian này sẽ không có nữ nhân thuần khiết rồi.”

“Nhưng người sắp phá hủy thuần khiết của người ta, đại bại hoại nhà người!” Dương Đình giận dữ, cái miệng nhỏ hôn hấn một cái, lại nói: “Ta lại thích người xấu xa, giống như tà ma hấp dẫn nữ nhân vậy.”

Hy Bình tà tà nói: “Ta xấu sao, ta là người tốt của các nàng mà.....”

Dương Đình xấu hổ cực kỳ, giận dữ nói: “Ta không tới nữa, người trêu chọc người ta.”

“Muốn ta hôn cái miệng phía dưới của nàng không?” Hy Bình ôn nhu nói.

“Hả?”

“Ta muốn hôn tiểu huyết đạo mỹ lệ của nàng.....”

“Không, không được hôn, nơi đó dơ lắm.”

Hy Bình bò lui xuống dưới, khuôn mặt đã ở trên đám cỏ đen mềm mại ở vùng cấm của nàng, nhìn chăm chú vào giải đất hình tam giác đen trắng lẫn lộn, nói: “Ta cảm thấy đó là địa phương thuần khiết nhất ngọt ngào nhất, nếu như không hôn một xử nữ, chẳng những có lỗi với mình, còn rất có lỗi với nữ hài tử đó.”

Hắn cúi đầu áp mặt xuống.....

“Không..... không muốn, a, ngứa quá.....”

Hy Bình nghe vậy lại càng hưng phấn, hai tay giữ lấy đôi chân ngọc của nàng, không để nàng loạn động, quỳ gối giữa hai chân nàng, trường thương vươn thẳng, áp xuống đám cỏ tươi tốt mềm mại, vươn đầu lưỡi nóng ẩm tại nơi mềm mại mẫn cảm của nàng vừa liếm vừa mút, khiến cho nàng rên rỉ uốn éo thân mình, nhưng bởi vì hai chân bị Hy Bình dùng tay giữ chặt, căn bản không cách nào thoát khỏi đầu lưỡi đang trêu chọc của hắn, cảm giác kỳ dị truyền khắp toàn thân, từ nơi sâu trong mật huyết truyền đến một luồng nhiệt khí, hoa lộ mắt không chế tuôn ra như suối.....

“Ừ..... ngứa..... không được, cứu cứu ta..... không muốn như vậy.....”

Hy Bình liếm mút một hồi, ngược mặt lên, bò lên trên người nàng, cái miệng dính đầy mật kia lại áp lên cái miệng nhỏ xinh của nàng, cùng nàng triển miên một trận nồng nhiệt. Cự căn của hắn cũng lặng lẽ đặt ở cửa mật huyết kia.

Nam căn trong khắc đó rút nhỏ đi rất nhiều, hắn biết, mặc dù huyết đạo của Lâm Hân kia rất nhỏ hẹp, nhưng mật huyết của Dương Đình lại càng nhỏ hẹp mềm mại, nàng tuyệt đối chịu không nổi kích thích lúc tiến vào Lâm Hân.

“A.....” Địa phương riêng tư bị dương căn của Hy Bình đụng vào, toàn thân run sợ, hai tay ôm chặt lấy Hy Bình, khẩn trương chờ đợi, Hy Bình nhưng lại chỉ dùng nam căn ma sát trên khe mật của nàng, chứ không thực sự tiến vào, nàng nhắm hai mắt đợi một lúc lâu, không thấy đau đớn đến đúng lúc, mà chỉ là cái loại ngứa ngáy này càng ngày càng đậm, dịch mật của nàng cũng càng ngày càng nhiều, đã chảy tới tận bắp đùi nàng.

“Người còn không tiến tới?” Dương Đình sợ hãi nói.

Hy Bình đưa eo tiến về phía trước, chặt chẽ đặt tại cửa mật đạo ẩm ướt của nàng, cười cười: “Nàng rất muốn ta sớm tiến tới phải không?”

Dương Đình sắc mặt khê biến, thân thể mềm mại có chút run rẩy, từ đầu cây của Hy Bình truyền tới nhiệt độ cùng áp lực khiến nàng biết, thời khắc thống khổ đang tới gần, nữ nhân vĩnh viễn không cách nào tránh khỏi một lần đau đớn....

“Ừm..... a, không..... không, ta không phải muốn như vậy.” Dương Đình phủ nhận đáp.

“Nhưng ta cảm thấy nàng đúng là muốn như vậy đấy, nàng chính là muốn để ta tiến nhập vào thân thể nàng.”

Hy Bình cười nói, ngay trong khi hấn cười, nam căn của hấn đã lách vào cái huyết mềm mại của Dương Đình, tại nơi đó nhẹ nhàng ra vào một hồi, cho dù là như vậy, Dương Đình cũng đau đến hơi rên rỉ, hai tay nàng tùm chặt lấy lưng hấn, cũng giống như Lâm Hân, chờ đợi thời khắc hấn đột phá kia.

“A..... đau chết ta rồi..... Hoàng Hy Bình, hấn dẫn nhà ngươi..... a a..... ô ô..... ngươi không ngờ không nói không rằng đột nhiên cắm vào? Ta..... ta hận ngươi đến chết.”

Dương Đình trong khoảnh khắc này liền bắt đầu hối hận, nàng nơi đó thật là quá nhỏ, bị thô cự của Hy Bình tiến vào, cơ hồ muốn xé nát thông đạo của nàng, loại trừ thống khổ cũng chỉ còn thống khổ, nhớ tới lúc hấn cùng với các nàng thì khoái lạc như thế, khi làm với nàng lại đau đớn như vậy, nàng hận hấn đến chết.

“Ô ô..... đau quá a..... ngươi vì sao lại lớn lên như vậy..... chỗ đó của người ta nhỏ vậy mà.....”

Mười ngón tay của nàng không có cắm vào da thịt trên lưng Hy Bình, mà vô lực thả trên chiếc giường lá, bởi vì quá thống khổ, nàng trong giây phút đó đã buông tay xuống.

Nàng thở hổn hển, mở hai mắt đang nhắm ra, oán hận nhìn Hy Bình chằm chằm, Hy Bình vẫn đang nằm bò trên người nàng, hai mắt hấn cũng đang nhìn nàng, dương căn cắm sâu trong huyết đạo của nàng.

Hấn lại mạnh mẽ thúc vào hoa tâm của nàng, Dương Đình đau đớn kêu lớn một tiếng, đầu ngửa ra sau, thân thể thẳng tắp, hai tay lại bấu chặt lên eo lưng của Hy Bình, “a a.....”

Hy Bình biết nàng đã thích ứng rồi, đưa mắt nhìn nơi kết hợp của hai người, nơi đó đã chảy ra máu tử nữ của nàng, hấn nhẹ nhàng chuyển động, ôn nhu nói: “Phía trong nàng rất chặt chội, kẹp lấy ta rất chặt, nếu ta lại tăng lớn một chút, có thể sẽ làm nàng bị thương.”

Dương Đình khóc lóc nói: “Người ta vốn vẫn nhỏ mà! Ngươi chưa từng nghe thấy nữ nhân miệng nhỏ, nơi đó cũng rất nhỏ sao? Ô ô, ngươi đã làm với bao nhiêu nữ nhân rồi, vậy mà không biết nơi đó của người ta rất nhỏ a, còn thô bạo như vậy, sử dụng tên gia hỏa to lớn của ngươi đâm người ta đau như vậy.”

“Ngoan nào, đợi một lát sẽ không đau nữa.”

Dương Đình nói: “Sau này còn đau không?”

“Không đâu, ài.....”

“Nhưng mà, sau này nơi đó của người ta sẽ trở nên rất lớn, ta không thích đâu, ô.....”

Hy Bình cười nói: “Làm sao có chuyện đó được, sẽ không biến thành rất lớn đâu! Nơi đó của nàng co giãn cực tốt, khả năng hồi phục rất tuyệt, vĩnh viễn sẽ nhỏ như vậy, mật huyết nho nhỏ ôm ta thật thoải mái, bên trong của nàng thật sự là vừa chặt chẽ lại vừa âm áp.”

“Nhưng ta cảm thấy vừa căng vừa đau..... ta muốn khóc.....”

“Khóc đi! Khóc càng lớn tiếng càng tốt, ta muốn bắt đầu, dốc sức đối phó với nàng, Dương Đình, ta cũng nhìn nàng rất lâu rồi.”

Hy Bình nói xong, tốc độ đưa đẩy tăng cao, kích thước nam căn cũng tăng lên một chút, trong sự bao bọc của da thịt nàng, không ngừng ra vào, từng trận khoái cảm tràn trề kéo đến, hấn phát cuồng chuyển động eo hông, đâm thẳng vào cái huyết nguyên sơ của Dương Đình.

“A a, Hoàng Hy Bình, ngươi bắt chước lời ta..... ta đau lắm a..... ta không chịu được..... nhìn không được đâu! Oa oa..... sau này không để ngươi tiến đến nữa, cái đó của ngươi vừa lớn vừa dài, muốn làm đảo lộn bụng ta sao..... úc a! Hoàng Hy Bình, thu nhỏ lại một chút..... cầu xin ngươi..... ngươi quá lớn.....”

Vô luận Dương Đình kêu gào như thế nào, Hy Bình cũng không có giảm kích thước đi, lại càng không có giảm tốc độ, gặp được nữ nhân có loại tiểu huyết như của Hoa Lô và Dương Đình, là nam nhân thì đều điên cuồng, cho dù tiểu huyết của họ không có gì tuyệt vời khác, nhưng chỉ một từ ‘nhỏ’, là có thể đem tất cả ý nghĩa đẹp đẽ của tình yêu biểu đạt ra.

Tuyệt vời! Sảng khoái! Giữ lấy, giữ lấy tiểu huyết của nàng mà phát tiết.....

213. Chương 212: Bảo Vũ Nhu Tình

Những ngày sau đó, bọn người Quyền Hành ở ngày gần nhà gỗ, quả nhiên rắn cũng không có ra vào nữa. Các nàng cảm thấy kỳ quái vì sao nam nhân này lại thần kỳ như vậy, ngay cả rắn cũng sợ hãi, trốn tránh hẳn? A Mật Y vốn nghĩ muốn cho các nàng ở lại trong phòng hay là bảo Hy Bình làm một căn nhà gỗ cho các nàng ở, nhưng Quyền Hành lại không linh tình, tình nguyện ngủ ở ngoài trời. Nàng không muốn ở trong nhà gỗ, cũng không muốn Hy Bình giúp đỡ.

Hai nữ tử Lâm Hân và Dương Đình đương nhiên cũng ở trong nhà gỗ, mặc dù làm vậy đã làm cho Quyền Hành rất giận dữ, song các nàng đã xem mình là người của Hy Bình, nên cũng rất an tâm và thỏa mãn rồi.

Quyền Hành chỉ còn lại một mình, mọi người đều đã đi sẵn rồi. Việc này đối với các nàng cũng không phải việc khó. Các nàng còn dư hơn cả cạp cái, công lão hổ (cạp đực) cũng không dám đến gần, vừa thấy các nàng đã bỏ chạy rồi, nếu không thì đã bị người ta ăn rồi. Sản bản trở về, Hy Bình dùng Liệt Dương Chân đao để tạo lửa, nhờ lửa mà mọi người xem như cũng có tư vị của cuộc sống, chỉ là phải dậy sớm hơn nhiều nên các nàng cũng không quen. Hy Bình không có làm thuyền. Hắn đã sớm làm một cái bè gỗ, được hẳn để gần biển, mỗi lần cùng chúng nữ tắm biển, lại có thể luân lưu tổ ai cùng chúng nữ trên cái bè gỗ này.

Quyền Hành cũng rõ việc này, nàng chỉ hận là không thể lập tức hủy đi cái bè gỗ đó, và cũng không có cách nào. Nàng và bảy nữ tử cũng thương xuyên ra biển bơi lội, nên các nàng luôn tách ra khỏi Hy Bình, vì sợ hắn nhìn thấy.

Hy Bình cũng vài lần định trốn qua đục nước béo cò luôn, nhưng A Mật Y đã nói, quên đi! Đừng làm khó các nàng, nếu chàng muốn các nàng, thì ôm các nàng vào trong nhà gỗ, có thể các nàng cũng sẽ không phản đối, Quyền Hành cũng chỉ có thể trừng mắt mà nhìn thôi.

Trừ Quyền Hành và Mộng Cơ ra, còn sáu người nữ tử khác là : Mục Thu, Chu Mỹ Tĩnh, Mễ Hồng Yên, Lam Bình, Vương Miên Miên và Lỗ Nhiều

Trong sáu người này trừ Mục Thu là hơn ba mươi ra, còn những người khác chỉ khoảng hai bốn hai lăm, Lỗ Nhiều chỉ có hai mươi tuổi, là trẻ tuổi nhất trong các nàng, nhưng dáng người rất cao, nhìn cực kỳ bốc lửa, thần thái và tư thái cũng khí chất yêu kiều, thật tương xứng với tên của nàng.

Nghe A Mật Y nói xong, từ bờ biển trở về, Hy Bình đem Mễ Hồng Yên và Lỗ Nhiều về nhà gỗ, Quyền Hành tuy muốn nổi điên, nhưng hai người này vẫn không có cự tuyệt gì, tùy ý cho Hy Bình đem về nhà gỗ.

Không lâu sau, từ trong nhà gỗ truyền ra tiếng kêu khóc chết sống của hai nàng, Quyền Hành ở ngoài đang ăn miếng thịt, đột nhiên lại ném miếng thịt đi, nói rằng sau này nàng sẽ không ăn thịt do Liệt Dương Chân đao cắt ra.....

Vì sao nàng lại thề không bao giờ ăn thịt ở trên đảo này? Chúng nữ không rõ vì sao nàng lại phẫn nộ như vậy, nhưng cũng bắt đầu từ hôm đó, Quyền Hành quả nhiên không hề ăn thịt, chỉ ăn những quả đại, bất luận là ai khuyên nàng, nàng cũng đều không nghe.

Hy Bình ôm Mễ Hồng Yên cùng Lỗ Nhiều về nhà gỗ mà ngủ. Cho đến buổi tối của ba ngày sau, các nàng gặp phải trận mưa đầu tiên kể từ khi lên đảo, hơn nữa lại là một cơn bão.

A Mật Y nhìn thấy lục nữ đang ở trong rừng bị mưa ướt, la lên để gọi bọn họ vào nhà gỗ trú mưa, nhưng sáu người không chịu vào, bởi vì Quyền Hành đã từng nói là sẽ không vào một ốc này. Nữ nhân này lúc nào cũng đều rất quật cường.

Hy Bình loã thể chạy ra ngoài, quát vào nàng:”Người muốn tự hành hạ mình tới khi nào? Theo ta vào trong!”

Quyền Hành lắc thân thể mềm mại qua, nói: "Ta không cần người lo, ta chết cũng không cần người lo, đồ vô học, khi dễ ta!"

Hy Bình nhìn chúng nữ: "Các người cũng muốn ở cùng nàng ta chịu mưa ướt?"

Chúng nữ không nói gì, xem như cam chịu.

Hy Bình thở dài một tiếng, quay đầu trở lại nhà gỗ, Lý Ngọc giúp hắn lau khô thân thể, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, ép Lý Ngọc ngã lên giường.....

Mưa lớn đến sau nửa đêm thì ngừng, trời không sao cũng không trăng, đêm trên đảo cũng không yên tĩnh, không khí xao động mang theo vị muối nồng đậm.

Hai canh giờ sau khi mưa tạnh, bên ngoài mộc ốc truyền đến tiếng xào xạc, tiếng động so với tiếng sóng biển càng rõ hơn làm người trong mộc ốc nghe thấy rõ ràng.

"Tiểu thư, người làm sao vậy? Người đừng làm chúng ta sợ!"

"Tiểu thư, thân thể của người nóng quá....."

"Không tốt, tiểu thư đã lên cơn sốt!"

Người ở bên trong nhà gỗ bị tiếng ồn ào bên ngoài làm cho bình tĩnh. Từ đối thoại của chúng nữ, người bên trong biết Quyền Hành lên cơn sốt, vừa rồi tuy mưa lớn, nhưng như thế nào có thể làm cho người có võ công cao như Quyền Hành mắc bệnh được chứ?

Thật ra Quyền Hành nhiễm bệnh cũng rất bình thường, võ công của nàng tuy cao, nhưng dù sao từ nhỏ cũng sống trong sự nuông chiều, hơn nữa lại bị Hy Bình phá thân, thân thể trở nên suy yếu, nhiều ngày nay không có hấp thu đủ chất dinh dưỡng, tâm lý trong lòng buồn bực, gặp phải cơn mưa lớn này, nàng cuối cùng cũng ngã bệnh.

Bị sốt tới mê mang, Mục Thu ôm Quyền Hành, hốt hoảng: "Làm sao bây giờ? Sao thân thể cứ liên tục phát nóng lên?"

Chúng nữ cũng cuống cả lên, Chu Mỹ Tĩnh nói: "Trước hết đem nàng vào nhà gỗ nha?"

"Như vậy tốt hơn nhiều, nơi này vừa lạnh lại vừa thấp, nàng sẽ chết mất. Vì tính mạng của nàng, chúng ta chỉ có thể làm như vậy."

Mục Thu ôm lấy Quyền Hành đi tới phía nhà gỗ, chúng nữ đi theo sau nàng. Vài ba nữ nhân lạnh đến nổi run lên cầm cập, mặc dù các nàng đều là người tập võ, nhưng bị mưa ướt, hơn nữa ban đêm trời trở lạnh, đủ làm bọn họ phải run lên cầm cập.

A Mật Y nhìn thấy bọn họ toàn thân ướt đẫm đi tới, liền đi ra bảo họ mau chóng vào trong.

Hy Bình cũng đã thức dậy, nhìn thấy Mục Thu đang ôm Quyền Hành liền đứng dậy chạy tới, dùng tay đón lấy Quyền Hành, ôm chặt nàng vào lòng, sau đó nói: "Các người mau làm khô quần áo."

Cơ thể của Quyền Hành đang sốt cao, Hy Bình lấy quần áo lau khô nước trên người nàng, sau đó mặc quần áo khô cho nàng. Dù sao ở đây, A Mật Y cũng không thiếu y phục nữ nhân.

Hy Bình nói: "Mục Thu, các nàng mau cởi đồ ướt ra, nếu không ngã bệnh thì sẽ không tốt, ta không chiếm tiện nghi của các nàng đâu."

Hắn dứt lời, bế Quyền Hành đặt nằm lên giường, "Các nàng chiếu cố nàng ta, ta đi ra ngoài hái thảo dược rồi quay lại."

Chúng nữ liền ngơ ngác: Hoàng Hy Bình cũng biết hái thảo dược.

Cũng thật sự xem thường người, nói như thế nào thì hẳn Hoàng Hy Bình cũng hái thuốc từ nhỏ - đến khi lớn lên lại không ngừng "Hái hoa", đối với việc này vô cùng đơn giản.

Hy Bình mang theo Liệt Dương chân đao ra ngoài, rất nhanh đã trở lại, mang trở về một nắm lớn thảo dược, trải qua một phen hoạt động vất vả, hết thấy mọi việc đều xong, Quyền Hành mặc dù chưa hạ sốt, cuối cùng cũng đã ổn hơn nữa cơn sốt cũng bắt đầu hạ.

Hy Bình ôm Quyền Hành đang mê mang nằm trên giường, bên ngoài ngày mới đã bắt đầu, thân thể nàng tiết ra nhiều mồ hôi, Hy Bình biết thuốc của hắn đã có tác dụng, xuất ra mồ hôi như thế này, chứng tỏ không bao lâu nữa sẽ hết sốt.

Mưa, có thể một lần tẩy rửa bụi bẩn trên cả thế gian này, mang lại vẻ tươi mới cho thế gian.

Mặt biển vào lúc ánh ban mai chiếu rọi, giống như khuôn mặt đỏ bừng của thiếu nữ lạng lẽ lộ ra ở ngoài khơi, phảng phất như con gái của biển cả đang cười vui trước tình nhân của mình.

Mọi người yên lặng nghỉ ngơi trong nhà gỗ, Quyền Hành ngủ trong lòng Hy Bình chột lấm bầm, dần dần rõ ràng, đánh thức những người khác trong nhà gỗ.

“Đại lão thô, khi dễ Tư Tư”

Hy Bình kinh hãi: Quyền Hành cũng tự xưng Tư Tư?

Hắn hỏi: “Nàng vừa gọi Tư Tư?”

Dương Đình nói: “Tiểu thư của chúng ta nhũ danh chính xác là Tư Tư, sao vậy?”

Hy Bình hiểu ra, cười nói: “Không có gì, ta có một thê tử, nàng ta cũng gọi là Tư Tư, ta sợ sau này gặp các nàng sẽ nhầm lẫn.”

Dương Đình nói: “Thiếp cũng gọi là Đình Đình, chàng liệu có nhầm ta với Âu Dương Đình Đình không?”

“Không nhầm đâu, Âu Dương Đình Đình so với nàng xinh đẹp hơn nhiều.”

“Không để ý tới chàng nữa.” Dương Đình nghe xong rất không vừa lòng, mặc dù Âu Dương Đình Đình so với nàng xinh đẹp hơn, cũng không cần phải nói ra chứ?

Trong nhà gỗ tiếp tục vang lên tiếng lấm bầm của Quyền Hành, nàng đang ngủ cũng phiền não về Hy Bình, nàng nói: “Hoàng Hi Bình, người không được chết tử tế, cả ngày cùng đám phụ nữ ở cùng một chỗ, trở lại Trung Nguyên.....ta sẽ bắt toàn tộc nhà ngươi..... đừng tưởng ta không làm được, ta là đương kim công chúa.....mẫu hậu thương ta nhất.....”

Hầu hết mọi người trong mộc ốc đều kinh ngạc: Quyền Hành thực sự là công chúa?”

Phỉ Sa cả kinh nói: “Công chúa? Quyền Hành, nàng là công chúa?”

Hy Bình thản nhiên nói: “Công chúa thì có gì mà tò mò chứ, trong số nữ nhân của ta cũng có mấy công chúa.”

Mục Thu mắng: “Hỗn đản, công chúa của người sao có thể cùng kẻ với công chúa của ta?”

„Có cái gì không thể được chứ? Bằng Bằng của ta cũng là Hồ Điệp công chúa, nàng so với Quyền Hành xinh đẹp hơn nhiều.” Hy Bình không phục nói.

A Mật Y sau cơn kinh ngạc thì lên tiếng: “Các người hãy nói cho rõ chuyện này, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Quyền Hành tại sao lại thành công chúa?”

Mục Thu suy nghĩ một chút rồi than: “Tới nước này rồi giấu giếm cũng chẳng ích gì. Ngoại trừ Mộng Cơ, bọn ta đều là cung nữ.”

“Vậy Quyền Khuynh Quốc đó là ai?” Phỉ Sa vội hỏi.

Mục Thu đáp: “Dựa vào tên, người cũng phải đoán ra đó là hoàng thượng chứ.”

A Mật Y nói: “Ngay cả Lạc Hùng dĩ nhiên cũng là dẫn ra từ hoàng cung?”

Phỉ Sa kể: “Đại Địa Minh vốn là do hoàng cung một tay bồi dưỡng nên để áp chế võ lâm, hoàng cung không tiện nhúng tay vào chuyện của võ lâm dân gian, nhưng lại sợ võ lâm sanh sự, đối với sự thống trị của bọn họ gây bất lợi, cho nên tìm đến Đại Địa Minh, làm con mắt giám thị nhất cử nhất động của võ lâm.”

Mục Thu nói: “Chúng ta ra ngoài, cũng không nghĩ đến việc can thiệp vào chuyện võ lâm, hoàng thượng chỉ muốn nhanh chóng ra ngoài, thuận tiện thu hồi lại Thánh Hoả đao. Đây là đao của hoàng triều, do Ba Tư

tiến cống, đã mất đi gần trăm năm nay, gần đây được tổng quản phát hiện, hoàng thượng liền quyết định thu hồi.”

Hy Bình hỏi lại:” Đại tổng quản?”

“Chính là La Tùng, ông ta là tổng quản thái giám.”

Hy Bình cười cười:” Không quái lạ vì sao các người đều vẫn còn là xử nữ, nguyên lai gặp phải thái giám, ha ha.....”

“Người cười cái gì? Chúng ta cũng không phải tiểu thiếp của lão, chỉ là hiệp trợ lão thôi. Rốt cuộc, chúng ta đều là nữ nhân của hoàng thượng, nhưng hoàng thượng có nhiều nữ nhân cũng không có đụng đến chỉ là hữu danh vô thực, hoàng thượng căn bản không có thời gian quản đến chúng ta.”

“Không có thời gian quản đến các nàng, chẳng lẽ không lý đến Mỹ Mỹ của ta?”

Cặp mắt của Mục Thu nhìn Hy Bình chăm chăm nói: “Hoàng thượng không có đụng đến Mỹ Mỹ. Thân phận của hoàng thượng như thế nào, cùng với người chung hưởng thụ nữ nhân? Mỹ Mỹ tuy là người định sớm đụng đến, nhưng khi vào cung, hoàng thượng biết Mỹ Mỹ không còn là xử nữ, mặc dù có chút tức giận, nhưng không đụng đến Mỹ Mỹ. Hoàng thượng là người thích sạch sẽ, nữ nhân mà nam nhân khác đã đụng đến, người sẽ không đụng vào. Người là nam nhân như thế, không hề thiếu nữ nhân, cần gì đi chung đụng với nữ nhân mà nam nhân khác đã đụng tới.”

“Hắc hắc.....” Hy Bình chỉ cười khi khi, nhưng chúng nữ từ trong tiếng cười của hắn, nhìn ra được sự vui vẻ.

Mục Thu nói:”Ta bây giờ đang lo lắng cho hoàng thượng, Lạc Hùng là kẻ có dã tâm lớn, ta sợ Lạc Hùng gây bất lợi đối với hoàng thượng.”

A Mật Y cũng nói: “Với loại người như Lạc Hùng thì chuyện này cũng rất có thể, chuyện gì khuyết đức thì hắn cũng dám làm cả.”

Hy Bình hét lên: “Tên cẩu Lạc Hùng này vô duyên vô cớ muốn hãm hại ta, một ngày nào đó ta sẽ đánh cho hắn không thành hình người.”

A Mật Y nói: “Lạc Hùng muốn hại người bởi vì người thật sự giống Khiếu Thiên.”

Đôi mắt Hy Bình chợt sáng lên: “A Mật Y,ta đột nhiên muốn nghe một số chuyện ngày xưa của Lâm Khiếu Thiên, nàng có thể nói không?”

A Mật Y suy nghĩ một hồi lâu, buồn bã nói: “Được, thiếp kể một chút cho các người.”

„Lần đầu thiếp gặp Lâm Khiếu Thiên là do thiếp cứu ông ta. Lúc đó, ông ta bị Mộng Tình của Minh Nguyệt Phong trong võ lâm chánh đạo đuổi giết, bị thương được thiếp cứu. Sau khi thương thế lành lại, ông ta đã bỏ thiếp mà đi, từ đó về sau không còn gặp lại nữa.

Lúc thiếp biết ông ta lại ra giang hồ, cũng là lúc ông ta muốn trả thù toàn thể võ lâm tứ đại thế gia. Ngay trong trận chiến ấy, ông ta đã được người khác cứu đi, từ đó không ai còn biết ông ta ở đâu, còn sống hay đã chết.

Trước đây thiếp gặp Lâm Khiếu Thiên, rất nhiều người nghĩ Lâm Khiếu Thiên và Lạc U Nhi là gặp nhau sớm nhất, kỳ thật, trước lúc gặp U Nhi, ông ta đã gặp Mộng Tình rồi.

Nơi bọn họ gặp nhau rất đẹp, đó là một con sông nhỏ. Khi đó, Mộng Tình không có che mặt, Lâm Khiếu Thiên mới từ sơn động đi ra không bao lâu, liền gặp được Mộng Tình. Lúc đó họ đều không nói gì, chỉ biết đứng yên nhìn nhau, hai người nhất định đã có cảm tình. Khi Lâm Khiếu Thiên còn sống, không hề có một nữ nhân nào khác, ông ta chỉ yêu một mình Mộng Tình.

Theo thiếp được biết, lúc Lâm Khiếu Thiên cùng Mộng Tình quyết đấu, chẳng phân thắng bại. Trong ba tháng đó thiếp đoán ông ta đã ở chung với Mộng Tình. Nhưng kỳ quái chính là, đoạn thời gian đó, truyền ra chuyện gia chủ của võ lâm tứ đại thế gia bị chết trong tay Huyết Ma. Ông ta lẽ nào vì trả thù, đã bước ra lại giang hồ.....

Việc này, đích thực rất ít người biết, thiếp là một trong số đó, mặt khác còn có Lạc U Nhi biết một chút nhưng đổi lại Lạc Hùng thì càng rõ ràng. Lạc Hùng đối với Mộng Tình một lòng một dạ, đáng tiếc không đến được với Mộng Tình, bởi vậy lão hận Lâm Khiếu Thiên, lão muốn nhưng không có khả năng giết Lâm Khiếu Thiên, cho nên mượn tay người khác còn mình thì ngư ông đắc lợi.

Sau đó, thiếp tiến hành điều tra chứng cứ khắp nơi, năm đó giết chết Võ Lâm tứ đại gia chủ là ‘Huyết Ma’, dĩ nhiên do chính Lạc Hùng ra tay. Võ học của Đại Địa Minh rất tạp nhạp, hiểu được võ công của rất nhiều môn phái, đương nhiên cũng hiểu được võ công của Huyết Sát Môn. Huyết Sát Trảo của Lạc Hùng tuy không phải là chánh tông, nhưng với võ học và tu vi của lão cũng đủ giả dạng thành Lâm Khiếu Thiên, đánh chết Võ lâm tứ đại gia chủ, hơn nữa lại cố tình để đệ tử của bọn họ nhìn thấy. Cho nên Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia đều nhận định cho rằng tổ bối của bọn họ do Huyết Ma giết chết. Thật là buồn cười.

U Nhi cũng biết đại ca thật sự có thể hãm hại Lâm Khiếu Thiên. Bởi vậy, không chịu tha thứ người anh mà được xem như là cha của mình....

Thiếp vẫn không tin Lâm Khiếu Thiên là loại người không dám thừa nhận việc mình đã làm, ông ta cũng giống như Huyết Sát chân quân, đều có Huyết tính, nếu là ông ta làm, ông ta tuyệt đối sẽ không phủ nhận. Mà ông ta phủ nhận tức là không phải do ông ta. Vì vậy, nên thiếp đã bí mật tra xét, trong hai mươi năm, hàng năm thiếp đều âm thầm đến Trung Nguyên một hai lần, cũng vài lần bí mật gặp U Nhi, cuối cùng chân tướng sự thật cũng hiện ra.

U Nhi chỉ biết là Lạc Hùng muốn hại Lâm Khiếu Thiên, nhưng lại không biết nguyên nhân vì sao. Lạc Hùng vẫn một lòng với Mộng Tình nhưng lại biết Mộng Tình cùng với Lâm Khiếu Thiên kết hợp, lão vô luận từ phương diện nào cũng lo lắng, tất nhiên càng muốn trừ khử Lâm Khiếu Thiên. Huống chi Lâm Khiếu Thiên đích thân giết Lâm Vân cha lão? Năm đó, người của võ lâm đều biết người đứng đầu của Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia là Lạc Vân bí mật cùng Lâm Khiếu Thiên sinh tử quyết đấu. Có thể Lâm Khiếu Thiên đánh bại bốn người, giết chết Lạc Vân, võ lâm chánh đạo nghe tin đều đến, người truyền ra tin tức này cũng chính là Lạc Hùng. Lão đứng là tên tiểu nhân thâm hiểm Nhưng người trong võ lâm lại xem lão như là đại anh hùng, thật sự là buồn cười.”

A Mật Y thở dài: “Chuyện là thế, lần này thiếp tới Trung Nguyên, chủ yếu muốn vạch trần bộ mặt thật của Lạc Hùng, chỉ là vẫn không có cơ hội. Ài! Kỳ thật, xem tình thế bây giờ cho dù thiếp có nói cũng chẳng có mấy người tin, nên thiếp quyết dứt khoát không nói.”

Hy Bình nói: “Ta còn tưởng rằng nàng sẽ nói chuyện tình lãng mạn của nàng và Lâm Khiếu Thiên nữa chứ!”

“Thiếp và ông ta chẳng có chuyện gì lãng mạn cả. Cuối cùng, thiếp chỉ biết yêu đơn phương thôi. Chàng mặc dù giống Lâm Khiếu Thiên, nhưng ông ta và chàng thật là ở hai thế giới khác nhau. Ông ta thì chuyện tình như đá, còn chàng thì lam tình vô độ.”

“Ê, ê, A Mật Y, sao nàng có thể nói như vậy? Nếu ta không có lòng tốt, thì nàng vẫn còn là xử nữ, nàng phải cảm tạ ta chứ?”

A Mật Y cười ngọt ngào: “Thiếp đích xác phải cảm tạ chàng, bởi vì người đã làm cho thiếp biết trở thành một nữ nhân hạnh phúc ra sao. Dù sợ chàng phóng túng, nhưng thiếp nguyện ý trở thành một trong vô số thê tử của chàng.”

“Chúng ta cũng vậy.” Lý Ngọc và Minh Ngọc đồng thanh nói.

Hy Bình mỉm cười: “Không biết công chúa có nguyện ý là thê tử của tên xấu xa như ta không?”

“Chờ nàng tỉnh dậy, chàng hỏi nàng ta đi.”

Khi nào Quyền Hành tỉnh lại?

“Tại sao..... Ta nằm trong lòng ngực người?” Quyền Hành đã tỉnh, vận vẹo một chút, hỏi.

Hy Bình thức dậy, chỉ thấy chúng nữ đã đi ra, chỉ còn mình hấn và Quyền Hành, hấn nói: “Tối hôm qua nàng đột nhiên nóng lên, ta bế nàng vào đây.”

“Ai muốn người giả hảo tâm? A- sao y phục của ta lại thay đổi?” Quyền Hành kinh hãi kêu to.

Hy Bình mỉm cười: “Là ta giúp nàng thay đổi, y phục của nàng bị ướt hết rồi.”

Quyền Hành không thích nói: “Ai biểu người giúp ta thay?”

Hy Bình hôn lên khuôn mặt nàng, rồi nói: “Ta thích nàng thì ta giúp, vả lại ta cũng thích ngắm thân thể của nàng.”

“Y phục này của ai?”

“Dương Đình.”

Quyền Hành hỏi: “Nàng ta không mặc gì à?”

“Nàng ta chỉ mặc để khổ đi ra ngoài rồi. Nơi này không có người khác, trừ ta ra, ai cũng là nữ nhân, sợ gì chứ? Khà khà, Quyền Hành, nàng không có mặc để khổ đó!”

Quyền Hành mắng: “Người vô sỉ, ta không muốn người ôm ta.”

Hy Bình ôn nhu nói: “Sau này các nàng ở trong nhà gỗ này luôn nha.”

Quyền Hành không cần suy nghĩ, khẳng định: “Ta tuyệt đối không ngủ ở đây với người.”

“Thế ta giúp nàng làm một cái mộc ộc khác nha?”

Quyền Hành vẫn cự tuyệt: “Người không cần phí tâm.”

“Nàng thật cứng đầu, không thể thay đổi sao?” Hy Bình nói lớn hơn, dĩ nhiên có chút tức giận.

Quyền Hành trong lòng ngực của hắn vặn vẹo vài lần, rồi nói: “Người buông ta ra, ta ghét người.”

Hy Bình đột nhiên lật người nàng nằm ngửa ra. Nàng bối rối nhìn chằm chằm hắn. Hy Bình nói: “Tin ta bây giờ sẽ cưỡng gian nàng hay không?”

Quyền Hành trừng mắt, rồi mở miệng: “Tùy tiện.”

“Ta muốn nàng không thể ra khỏi gian mộc ốc này!” Hy Bình tức giận, miệng hắn hôn lấy đôi môi khô của nàng ta.....

214. Chương 213: Toàn Quân Phút Một

Hy Bình rời khỏi thân hình mềm mại của Quyền Hành, nàng đã ngủ thiếp đi. Hắn ta rời khỏi nhà gỗ, thi triển Liệt Dương Chân đạo lao vào rừng cây trên đảo..... Hắn muốn dựng một căn nhà.

Từ lúc mặt trời lên đến gần hoàng hôn Hy Bình đã dựng xong ngôi nhà. Rất nhiều cây cối đã bị chặt hạ để dùng xây dựng ngôi nhà đích thực là lớn này. Hắn kêu gọi quần nữ cùng săn lùng thảo, hươu và sau đó, dùng thanh Liệt Dương chân đạo sáng ngời để nướng thịt thú đã săn được.

Từ trên mũi dao, mùi thịt nướng tỏa ra thơm phức.

Từ nhà gỗ, Quyền Hành bước ra ngoài, cảm giác run rẩy, vô lực. Đích thị nguyên nhân bởi Hy Bình chiếm hữu hôn qua gây ra. Lúc mới thức dậy, nàng cảm thấy vô cùng giận dữ, trừng mắt lên nhìn, chợt phát hiện ra ngôi nhà gỗ lớn, nàng giật mình ngạc nhiên.

Hy Bình nói với nụ cười mỉm: “Ta dựng đây, có thích không?”

Quyền Hành ngồi xuống bữu kê: “Ta không sống trong căn nhà gỗ mục nát này đâu.”

“Nàng phải!” Hy Bình vừa thông thả cầm miếng thịt thơm phức lên ăn vừa nói.

Quyền Hành long lanh nước mắt: “Người lại bức hiếp ta!”

Hy Bình cất tiếng thở dài: “Ta chỉ muốn nàng sống được thoải mái thôi.”

“Ta không ở đây!” Quyền Hành thét lớn.

Dương căn của Hy Bình đột nhiên dựng lên: “Nàng nếu không chịu, ta lập tức ôm nàng tiến vào.” Hắn cười dâm tiện, nhìn chòng chọc vào Quyền Hành.

Quyền Hành đỏ bừng khuôn mặt, la hoảng: “Ta không cho phép người làm đau ta..... Ta ở. Đã được chưa?”

“Ha ha ha.....” Hy Bình cười lớn.

Quần nữ đang làm việc đều mỉm cười, A Mật Y nói: “Hy Bình, những ngày này chúng ta có da của động vật cùng với những sợi gai có thể khoác tạm, chờ khi làm thành quần áo. Chàng có mặc không?”

Hy Bình nhìn qua Phi Sa, thấy nàng khoác tấm da hươu trên khuôn ngực nảy nở cùng với lá cây che phủ nhưng không thể che hết được thân hình tuyệt mỹ. Hy Bình nói: “Rất tốt, khi hoàn thành chúng ta sẽ mặc còn bây giờ ta muốn được nhìn ngắm các nàng.”

Phi Sa nói: “Chàng rất vô lại và hay nói tầm phào nhưng với chúng thiếp, tuyệt đối có sức hấp dẫn. “

Hi Bình nói: “Nàng thật khiêu gợi, cứ nhìn thấy bộ dạng của nàng là ta lại ham muốn chiếm hữu. “

Phi Sa hạnh phúc cười: “Chúng ta đi ăn đã, rồi vào nhà...”

“Ở đây không tốt sao?” Hy Bình nhìn chúng nữ nở nụ cười vô lại.

Quyền Hành kinh hãi: “Người muốn ở bên ngoài này à?”

“Quyền Hành, nàng muốn tham gia cuộc ân ái lộ thiên với chúng ta phải không?”

“Mục Thu, các người mau đưa ta vào phòng đi. Người ta sẽ nhắm mắt coi như chẳng thấy gì.” Quyền Hành nắm chặt miếng thịt hươu run rẩy đứng dậy.

Mục Thu và Chu Mỹ Tĩnh đã chạy lại đỡ nàng, ba nữ nhân Mộng Cơ, Lam Bình, Vương Miên Miên cũng cầm lấy miếng thịt hươu theo họ đi vào ngôi nhà gỗ. Nhìn lại, họ thực sự sợ hãi khi thấy Hy Bình cùng chúng nữ làm loạn, tai nghe những thanh âm đó cũng đủ khó lòng chịu nổi, huống hồ là còn nhìn tận mắt? Còn nếu không thấy những điều đó, ai biết được có bị tẩu hỏa nhập ma hay không?

Hy Bình vuốt ve, hôn khắp quần nữ rồi nói lớn: “Ai đến với ta đầu tiên? “

A Mật Y tức giận: “Chàng vừa mới..... Thật là xấu xa! “

Phi Sa gơ tay: “Hy Bình, thiếp là người đầu tiên, nhanh lên... Thiếp đã sẵn sàng.”

Nói rồi cởi tấm da hươu che trước ngực xuống, lộ ra khuôn ngực trắng hồng.

“Bất tất, nàng là người đầu tiên nhé?” Hy Bình nhìn chằm chằm vào A Mật Y.

Khuôn mặt tuyệt đẹp ửng đỏ, buông lỏng miếng thịt hươu trong tay, A mật Y thấp giọng nói khẽ: “Chàng phải dịu dàng đây, sau đó người ta muốn tắm rửa.”

“Thật là thống khoái...” Nói xong, Hy Bình lập tức lao vào chúng nữ ái ân mãi miết cho đến khi ngủ thiếp đi.

Sáng tinh sương, tiếng chim ríu rích. Sau khi thức giấc, nhìn dương căn vẫn còn hùng dũng, Hy Bình muốn ra ngoài để hít thở không khí trong lành.

Hy Bình nhìn chúng nữ mỉm cười hạnh phúc, đi ra ngoài nhà gỗ, vừa ra lập tức đứng lại vì song nhân nhìn thấy một nữ nhân tuyệt mỹ đang hì hụi bên rặng cây.

Trong rừng, đặt 1 cái cây sào giữa hai chạc cây, nữ nhân giặt quần áo và phơi khô dưới ánh mặt trời.

Vì tất cả quần áo đã giặt nên nữ nhân chẳng có gì mặc trong khi chờ quần áo khô. Hy Bình nhận ra Mộng Cơ đang phơi y phục, mái tóc vàng óng ả buông xỏa, làn da trắng như tuyết đích thực giống như ngọc ngà sáng ngời. Bờ mông đầy đặn, với những đường cong tuyệt mỹ.

Mộng Cơ đích thị thích thú với những bài hát của hắn. Có lẽ do ngôn ngữ bất đồng, nên cảm nhận âm nhạc cũng khác, do đó mới ngu ngốc chấp nhận những bài hát của hắn, mặc dù những bài hát đó rất tạp.

Mộng Cơ đột nhiên dừng tay trông thấy Hy Bình đang si ngốc nhìn mình, trái tim hoan hỉ, cổ ý ùng ùng đưa bờ mông tròn trịa, mở cả hai chân bày ra lông tơ óng ánh như gọi mời thôi thúc. Hy Bình nhìn chăm chăm vào làn da óng ánh như phát sáng dưới ánh nắng mặt trời của nàng. Hắn nuốt nước bọt thầm nghĩ: Tiểu nữ này đang dụ hoặc ta?...

Sau một thời gian dài mà với mỹ nữ này vẫn chưa có gì xong cả.

Hy Bình chạy lại ôm Mộng Cơ vào lòng, từ phía sau, hạ thể cọ sát vào mông Mộng Cơ, miệng kề sát tai nàng âu yếm: “Có phải nàng đang dụ hoặc ta?”

Mộng Cơ im lặng, hai tay vươn cao chậm chạp cọ xát bờ mông vào dương căn của Hy Bình.

HB tâm trí sáng khoái, hai tay giữ chặt hông Mộng Cơ nói: “Mộng Cơ, mở rộng chân ra, ta muốn ái ân với nàng...”

“Ta..... Chỗ đó của ta..... chưa sẵn sàng...”

“Dưới sự vuốt ve của ta mà dâm thủy không ra được sao? Mẹ ơi, thấy dương căn ta là dâm thủy ra ào ào ngay.”

Hy Bình nói lớn. Nữ nhân này bình thường e thẹn, ít nói, cũng không dám tiếp cận hắn, vậy mà...

Hi Bình cọ sát dương căn vào giữa hai mông của Mộng Cơ. Sau đó hắn đặt Mộng Cơ ngồi xuống, từ từ tách hai chân nàng ra. Dương căn tiến sâu vào trong gấp màng trinh ẩm ướt. Hai tay hắn khẽ ve vuốt dọc lưng nàng rồi dừng lại bên hông, giữ nhẹ, dịu dàng nói: “Mộng Cơ, ta vào đây, sẽ làm nàng đau một chút đấy.”

“Chàng... vào đi...” Âm thanh rên rỉ phát ra từ kim phát mỹ nữ.

Hy Bình trắng trợn đưa sâu dương vật vào hạ thể mềm mại ẩm ướt của nàng, hạ thể tức thời hòa hợp giao tap.

Mộng Cơ đột ngột hét to một tiếng đau đớn, kèm theo đó là khoái cảm lan tỏa từ hạ thể. Nàng oằn mình rên rỉ: “a... a... thật sướng quá...”

Hạ thể nữ tử này mềm dẻo, rộng rãi, trơn tuột nên Hy Bình tiến vào vô cùng dễ dàng. Hắn đẩy nhanh tốc độ, dương vật nở to lấp đầy âm đạo. Mộng Cơ mở rộng vòng tay, rướn lưng đẩy mạnh âm đạo theo.

“Ồ... ồ... a... sướng quá... sướng quá!” Mộng Cơ rên rỉ. Hy Bình đẩy mạnh liên hồi làm Mộng Cơ rên rỉ càng lúc càng to.

Âm thanh sự rên rỉ đang trở nên càng ngày càng ồn ào và phóng đảng đã đánh thức tất cả mọi người trong nhà gỗ. Nghe tiếng ồn, họ biết là Hy Bình đang ân ái cùng Mộng Cơ. Vì Mộng Cơ là nữ nhân dị tộc nên âm thanh đích thức khác biệt, vì thế mọi người có thể dễ dàng nhận ra.

“Lão sắc ma Hoàng Hy Bình, làm ồn ào đến tận sáng thế này. Người không nghỉ ngơi thì cũng phải để cho người khác nghỉ ngơi với chứ. Có phải người đang chiếm hữu Mộng Cơ?”

Quyền Hành hét vang trách mắng, đi bộ từ nhà gỗ súc đến tận nơi Hy Bình đang hành sự. Nhìn thấy dâm thủy tràn trề nơi hạ thể, dương căn to lớn không ngớt tung hoành trong hạ thể Mộng Cơ, Quyền Hành quát hỏi Mộng Cơ: “Người thật sự tình nguyện sao?”

“A... a... ồ...” Mộng Cơ rên rỉ, không còn sức để trả lời nàng nữa.

“Hy Bình, người dám cưỡng bách Mộng Cơ sao?” Quyền Hành không nghe Mộng Cơ trả lời, chuyển sang hỏi Hy Bình.

Hắn không hề ngưng hoặc chậm lại chút nào, cất tiếng cười nói: “Ta và Mộng Cơ sao gọi là cưỡng bách. Ta mang sự thống khoái cho nàng ấy, nàng ấy vui vẻ chấp nhận, ta có thể ân ái trong thời gian dài.....đến tận lúc này, không tốt sao?”

“Người... người... Ta đã chết người...” Quyền Hành đá mạnh vào mông Hy Bình làm dương căn bị đột ngột đẩy thật sâu vào trong cơ thể Mộng Cơ.

Mộng Cơ bị dương căn thúc mạnh vào sâu bên trong, mái tóc vang rớt tung, chỉ rên rỉ không ngừng: “A... a... thống khoái... thống khoái...”

Hy Bình nói: “Đúng thật là trẻ con! Dám đá ta sao?”

Quyền Hành lại giơ chân đá, Mộng Cơ lại la to một tiếng thất thanh.

Hy Bình hỏi: “Quyền Hành, nàng muốn làm gì?”

”Sao người dám xâm hại trinh tiết nữ nhân của ta?”

“Nữ nhân của người?” Hy Bình vẫn đang ái ân, cất tiếng: “Đừng đùa, nữ nhân làm sao có được thống khoái với nữ nhân? Đừng quên... nàng cũng là nữ nhân của ta.”

Quyền Hành nói lớn: “Mộng Cơ là thủ hạ của ta, cô ấy là nữ nhân đương nhiên ta cũng vậy.”

„ Cái này nàng quản được sao?”

Quyền Hành tức giận: “Ta không cho phép người.”

Hy Bình cười lớn nói: “ Trên hòn đảo này ta là vua, ta là người đàn ông duy nhất. A Mật Y là hoàng hậu, ta muốn ái ân với ai, nàng không thể quản được.”

“Tại sao A mật y lại là hoàng hậu?”

“Vì A Mật Y tuyệt đẹp, nàng có công nhận như thế không?”

“Nhưng ta trẻ hơn cô ta.”

Hy Bình dịu dàng nói: “Ta chỉ trêu nàng thôi mà.”

Quyền Hành gắt giọng: “Làm hoàng hậu của người thì hay lắm sao. Mộng Cơ là người của ta.”

“Ta không cần biết. Ta muốn lấy Mộng Cơ làm phi tử.”

Quyền Hành hai chân run rẩy: “A... ta không muốn Mộng Cơ làm phi tử của người. Cầu xin người thả Mộng Cơ ra.”

Hy Bình ngang ngạnh: “Ta cũng sẽ ái ái với những nữ nhân khác, nàng hãy chờ xem.”

Quyền Hành biến sắc: “Người dám đụng đến họ Ta...”

“Nàng là cái dạng gì vậy...?” Hy Bình buông Mộng Cơ đã mệt lả..... hạ thể dừng lại.

Quyền Hành nhìn thấy dương vật của hắc cương mãnh vô bì tiến nhập Mộng Cơ, ngạc nhiên khi thấy Mộng Cơ không thể thỏa mãn hẳn, trong lòng thất kinh nhưng lại cảm thấy hạ thể mình đột nhiên vô cùng kích thích, mặt nàng bất chợt hồng lên..... Nghe tiếng Hy Bình nói: “Mộng Cơ đứng dậy đi, xoay người lại đây.....”

Quyền Hành tức bực dẫm mạnh chân vùng vằng rời khỏi.

Mộng Cơ xoay người đối diện Hy Bình, khuôn mặt ửng đỏ, trên đôi môi xinh xắn vẫn rên rỉ : “Ta ta vẫn còn muốn...”

Hy Bình ôm chặt lấy Mộng Cơ, đặt nàng dựa vào một chạc cây lớn, chân trái bước lên, chân phải đạp đằng sau, dương vật khổng lồ cương mãnh đưa vào âm đạo không ngớt ra vào, rút ra liên miên bất tận.

“A..... a..... a.....”

“Ta... ta..... Dương căn của chàng thật kinh khủng.....ta muốn..... muốn.....”

Mộng Cơ toàn thân quần quai dữ dội, giữa đôi môi nhỏ không ngừng rú lên những tiếng rú khoái lạc..... bằng tiếng Ba Tư. Tất nhiên là Hy Bình không hiểu do ngôn ngữ bất đồng, nhưng hẳn cũng biết nữ nhân này đang thốt lên những âm thanh khoái lạc.

Hắn tăng tốc độ, thúc dương vật như chuyển động điên cuồng, dâm thủy của nữ nhân này ra nhiều làm ướt đầm hùng căn của hắn. Thành lĩnh hắn run mạnh người, dương vật thúc sâu tới tận cùng âm đạo phóng xuất dương tinh dày đặc nóng hổi.

Mộng Cơ toàn thân vô lực, khuôn mặt đỏ hây hây, đích thực biểu lộ cực độ thỏa mãn, Hy Bình hôn nhẹ môi nàng, chậm chậm rời ra, ngồi sang bên cạnh.

“Nàng còn có muốn tiếp tục ái ân với ta?” Hy Bình hỏi.

Mộng Cơ vội vàng lắc đầu: “..... Không..... đỡ thiếp dậy..... thiếp muốn mặc quần áo vào.”

Hy Bình cười lớn, bỏ ra ngoài nhắm căn nhà của Quyền Hành đi đến.

“Nàng..... ra đây.” Quyền Hành thấy Hy Bình đứng trước cửa nhà, nàng đã đoán được hần muốn gì.

Hy Bình tới nhìn căn nhà của ngũ nữ, trừ Quyền Hành ra, tứ nữ đều phô bày thân thể trần truồng đang ngủ. Họ vừa mới tắm rửa hôm qua lại ở trong phòng nên đều không mặc quần áo. Thấy Hy Bình tiến lại, tất cả đều giật mình dùng tay vội vàng che chỗ kín.

Hy Bình tiến lại hỏi: “Không hoan nghênh ta sao?”

Quyền Hành chạy lại, hai bàn tay xô hần ra, hét lớn: “Hy Bình lão sắc ma, cút..... ta không cho phép người cưỡng đoạt họ.”

“Ta muốn ái ân với họ.”

Quyền Hành hét lớn: “Hy Bình, người có chịu cút ra không?”

Hần ngang ngạnh nói: “Căn nhà này do ta dựng lên, ta muốn đến lúc nào là do ta.”

Quyền Hành cố gắng đẩy hần ra ngoài, nhưng bất chấp nàng xô đẩy như thế nào vẫn không thể xê dịch hần được, tức tối hét lên: “Người đúng là đồ vô lại!”

“Ta không phải là đồ vô lại.” Hy Bình nghiêm mặt nói.

“Phải, người là.....”

Hy Bình dùng song thủ ôm lấy Quyền Hành: “Tốt, đừng phí sức đẩy ta, dù có như mười con trâu cũng không làm ta xê dịch được đâu.”

Quyền Hành hét lên: “Người..... ta..... không phải là trâu.”

Hy Bình cả cười: “Ta nói nàng như thế đâu?”

“Người, buông ta ra.....” Từ nãy giờ, hần vẫn đang ôm chặt nàng, đôi bông đảo của nàng đang dính chặt trên ngực hần.

Tứ nữ đều thấy khung cảnh kì lạ trước mắt. Hy Bình cười nói: “Hôn ta, ta sẽ buông nàng ra.”

“Không...” Quyền Hành cự tuyệt, xấu hổ dấu mặt trên ngực hần.

Hy Bình nói: “Nếu nàng muốn, chúng ta sẽ cùng nhau ái ân ngay tại đây.”

Quyền Hành biến sắc tức giận quát: “Người không phải đã nói không quan hệ ái ân với họ?”

“Trước đây ta có nói nhưng bây giờ ta muốn.....” Hy Bình nói.

“Người... mau buông ta ra.”

“Hôn ta đã.....” Hy Bình nói.

Quyền Hành do dự đôi chút, cuối cùng nhẹ nhón gót, nhướng lên hôn nhẹ lên mặt hần. Hần lập tức ôm chặt, hôn ngấu nghiến lên môi nàng. Nàng vội vàng vùng vẫy đẩy hần ra. Hy Bình buông tay..... Lúc này trên khuôn mặt của Quyền Hành có chút khác lạ, biểu hiện không muốn hần đi khỏi căn phòng này.

“Quyền Hành đã cho phép ta với các nàng. Các nàng chuẩn bị đi”

Trong phòng, sắc diện tứ nữ đột nhiên ảm đạm, Mục Thu than thở: “Có lẽ, chúng tôi trở lại Trung nguyên là sẽ chết.”

Hy Bình ngạc nhiên: “Nàng đã phạm lỗi gì vậy? Nàng là tiểu thiếp của lão đầu tử, có phạm lỗi gì thì lão cũng tha thứ thôi. Hay là vì lão bất lực nên nàng ghét lão ta?”

Mục Thu nhẹ đáp: “La Tùng không có khả năng điều khiển chúng tôi..... nhưng.....”

„Đừng sợ, có ta ở đây, Quyền Khuynh Quốc hẳn dám làm gì sao? Tử tội cái gì? Lão tử muốn nữ nhân, dù là mẹ của hắn, cũng là một dạng thôi! Đúng nha, mẹ của Quyền Khuynh Quốc không phải già rồi sao?” Hy Bình hơi sợ hãi.

Chu Mỹ Tĩnh lên tiếng: “Không có già đâu, chỉ mới bốn mươi tám thôi, nhưng lại trông như nữ nhân hai mươi tám, hơn nữa lại xinh đẹp vô cùng, cũng không khác với công chúa đâu. Có điều bà so với công chúa thành thực hơn. Vì thái hậu chỉ sanh được hoàng thượng và Đường Tư công chúa, không có thêm một công chúa nào khác nữa, nên hoàng thượng đặc biệt yêu quý hoàng muội này.”

Hy Bình ngồi xuống rồi nói: “À, vậy thì ta thấy nhẹ nhõm rồi, nếu không thì thật đúng là gặp vận xui quấy. Nếu quả phải chạm trán với mẹ của hắn, chắc chắn sẽ rất lắm trò đây, mà bà ta nhìn vừa già vừa xấu như vỏ cây khô, thì có khi ta u đầu mẻ trán như chơi”

Tứ nữ đồng thanh cười lớn. Mục Thu hỏi: “Người rốt cục đối với chúng ta như thế nào?”

Hy Bình cười nói: “Ta nhớ có một nữ nhân muốn cưỡng đoạt ta..... nhưng không nhớ là ai, nàng biết không?” “Người.....”

Mục Thu đỏ bừng khuôn mặt, không tưởng hắn lại đem chuyện cũ nói toẹt ra. Cưỡng đoạt đàn ông, thật phi lý... đó chỉ là lời nói chứ nàng chưa làm thế bao giờ.

Trườn tới, Hy Bình cúi bỏ tấm lông cừu trên thân thể Mục Thu, thực sự thấy được lớp lông tơ dày được chăm sóc kỹ lưỡng của nàng, sau đó hắn lại sờ soạng hạ thể của ba nữ nhân còn lại, nói lớn: “Thật ẩm ướt.....”

Tứ nữ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Họ nghe thấy tiếng rú khoái lạc của Mộng Cơ, tưởng tượng cái cảnh Mộng Cơ đang hoan lạc hòa ái cùng Hy Bình, lại tưởng đến thân thể cương hãn, dương vật to lớn của hắn ra vào âm đạo mình... không biết khoái lạc đến mức nào.

Tứ nữ lại nhớ tới lúc nghe được âm thanh đó thật kích thích, hạ thể bắt đầu tiết ra dịch vô pháp khống chế. Rõ ràng, mọi nữ nhân khác lúc này cũng tương tự, hầu hết đều rạo rực, dâm thủy tuôn tràn.

Hy Bình hưng phấn nói: “Ta thích quá, hê hê, bắt đầu từ ai nào?”

Hy Bình ngồi xuống cạnh Lam Bình, gần Vương Miên Miên, hỏi: “Hai nàng muốn ta?”

Hai nữ tử thấp giọng lý nhí, hắn vươn tay xoa nhẹ trên vùng ngực nõn nà, mềm mại như bông của họ. Rồi Vương Miên Miên cảm thấy hạ thể mình được hắn kích thích liên tục. Hắn dịu dàng nói khẽ: “Nàng muốn ta tiếp tục không?”

Vương Miên Miên rên rỉ: “Đừng ngừng lại..... Ta không thích đâu.”

“Ta đã sớm biết thế mà. “ Hy Bình cười nói: “Ta sẽ ân ái với nàng lần lượt từ trái qua phải. Trước tiên là Lam Bình.”

Tính từ trái qua phải gồm có: Lam Bình, Vương Miên Miên, Chu Mỹ Tĩnh, Mục Thu.

Bốn nữ nhân có chiều cao tương tự nhau, tầm khoảng một thước bảy, trong đó Lam Bình thấp nhất, chỉ khoảng một thước sáu tám nhưng thân hình mảnh mai, nhìn hấp dẫn khêu gợi nhất so với các nữ nhân khác. Vương Miên Miên thì nẩy nở đầy đặn đích thực kích thích cực đỉnh. Chu Mỹ Tĩnh có tấm thân nõn nà, cốt cách yếu điệu, dịu dàng, thực là nữ nhân xinh đẹp. Mục Thu tuy tuổi đã ba mươi, thân hình lại như thiếu nữ thanh xuân, là thiếu nữ có nhiều mỹ lực. Nhìn cơ thể nàng, đích thực là tuyệt mỹ, cùng với ba nữ nhân còn lại trong căn phòng đã tạo nên một khung cảnh thần tiên.

“Không được thô lỗ như vậy.” Mục Thu thấy Hy Bình vồ lấy thân thể Lam Bình liền nói.

Mục Thu cảnh báo quá muộn màng, tại cương đình, một tiếng thét thắm thiết vang lên: “.....a..... a.... a... đau chết người...”

Hy Bình cực lực đâm sâu từ phía sau. Hắn không tưởng Lam Bình lại đau đớn khóc như vậy? Một lát sau, tiếng khóc dần dần im bật. Sau khi Hy Bình làm máu trinh từ hạ thể Vương Miên Miên rơi ra, hắn chuyển ngay qua thân thể của Chu Mỹ Tĩnh.

Ngực Chu Mỹ Tĩnh thực sự không lớn lắm, nhưng trắng như sữa, vênh lên cộng thêm thân hình mảnh mai, hai núm vú nhỏ vươn cao kiêu hãnh vô bì.... Hy Bình ve tròn hai núm hồng hồng nói: “Cho ta một cái nhé.”

Hy Bình xoa nhẹ trên hạ thể Chu Mỹ Tĩnh dọc theo hai cạnh âm hộ mượt mà, ngón tay vuốt ve kích thích âm thủy tiết ra tứ hai múi thịt nhỏ xinh của âm hộ. Hy Bình với kinh nghiệm vốn có, một ngón tay đã ra vào âm đạo một cách dễ dàng. Hắn ta thấy âm đạo của nàng sâu và rộng hơn của những nữ nhân khác.

Chu Mỹ Tĩnh cảm nhận được ngón tay gai góc của hắn đang chà xát âm đạo của mình, thân thể trùng trùng hứng tình, ngọc đồn giường cao chà sát vào dương vật của hắn.

Hy Bình cười châm chọc: “Nhìn chân diện trắng trẻo của nàng, ta nghĩ nàng không phải là trinh nữ?”

Chu Mỹ Tĩnh dấm dăng: “Dưới ma trảo của người như thế này thì xử nữ cũng biến thành dâm nữ.”

“Nào, ta sẽ biến nàng thành dâm nữ.” Hy Bình đưa dương căn thẳng cứng vào âm hộ đang dâm thủy tràn trề, thúc tới phá rách màng trinh, tiến tận đến nơi sâu cùng.

“A... a... a...”

Chu Mỹ nào biến thành dâm nữ, nàng ấy khóc thét lên...

Nàng ta khóc lóc rên rỉ cho đến khi ngủ thiếp đi, tuy nhiên trong tiếng khóc lóc nỉ non dần hiện ra sự thỏa mãn. Nàng ta mệt mỏi ngủ thiếp đi ngon lành tựa như có một giấc mơ hạnh phúc.

Mục Thu khấn trương nhìn Hy Bình quan hệ.... Người tiếp theo sẽ là nàng ta, cả tam nữ đều đã ngủ thiếp đi. Về phương diện này, nam nhân này đích thực cường hãn vô bì.

Một lúc sau, nhìn thấy Hy Bình rút dương vật từ âm hộ của Chu Mỹ Tĩnh, xung quanh dương vật còn vương máu đỏ, bất giác trái tim của Mục Thu nhảy loạn trong lồng ngực.

Hy Bình nằm lên người nàng ta, từ từ cười hỏi: “Nàng có biết tại sao ta để nàng là người cuối cùng không?”

Mục Thu ngơ ngác, khẽ lắc đầu.

Hy Bình nói: “Bởi vì ta muốn nàng hứng tình. Trong nhóm nữ nhân này, ngoại trừ Quyền Hành, ta muốn khi nàng ân ái với ta phải đạt được cực khoái.”

“Người muốn cường hãn với ta giống như với Phi Sa ở lần đầu tiên sao? Ta không muốn....”

Nàng hoảng sợ nói to, lại nhớ đến cảnh âm hộ của Phi Sa dưới sự mãnh liệt của hắn, dương vật vĩ đại của hắn như xé toang âm hộ Phi Sa, hà huống gì nàng, vẫn còn là một xử nữ. Nàng không muốn bị đau như vậy.

Hy Bình nói: “Không, đó là chỉ để đối phó Phi Sa. Với nàng còn cao minh hơn nhiều.”

“Muốn so sánh ta với Phi Sa....”

Mục Thu không thốt ra được tiếng nào nữa. Hắn đã hôn lên môi nàng, cả thân người nóng rực.... bất chấp thời tiết hiện tại mát mẻ, nụ hôn này của hắn đã làm nàng tim đập loạn, máu trong người như sôi lên, hạ thể nóng rực, dâm thủy phút chốc tuôn tràn nóng ẩm, sắc thái giống như đang ở tiên cảnh.

Hai người cuồng nhiệt hôn nhau, tả thủ của Hy Bình chuyển xuống dưới, vuốt ve âm hộ nhỏ nhắn của nàng.

Mà kể cũng kì lạ, bộ phận sinh dục của Mục Thu quả có khác với nữ nhân khác. Môi trong cao hơn đường như che lấp môi ngoài, vươn tới tận đám lông đen tuyền ở hai bên mép. Âm vật dường như lớn hơn trong khi âm đạo chật chội hơn.

Hy Bình ve vuốt không ngừng. Dưới bàn tay hắn, dâm thủy của nàng tràn ra ướt đầm. Nhẹ rời đôi môi, hôn nhẹ xuống cổ, liếm nhẹ trên vùng nhạy cảm cả hai bên, trong chốc lát, đột nhiên Mục Thu thân thể nhanh chóng quần quại trong tay hắn.

Hôn từ cổ xương vùng bụng nồn nà, dâm thủy xuất tiết ngày càng tràn lan.

Khi tay Hy Bình tiến tới cái lỗ nhỏ nhắn của âm hộ, ve vuốt trên chùm lông đen ướt nhẹp, Mục Thu đã bắt đầu rên rỉ phồng đặng, không ngừng lắc lư, chà sát hạ thể vào bàn tay của hấn. Hấn miết tay nhẹ lên âm hộ nhỏ nhắn ướt đẫm, thân thể Mục Thu càng oằn lên dữ dội.

“Ồ... đừng khiêu khích ta nữa... ta chịu không nổi..... ta muốn...”

“Nàng muốn gì?” Hy Bình đắc ý cười hỏi.

Mục Thu ánh mắt đỏ rực, giận dữ: “Muốn gì ư?...người biết mà..... đồ xấu xa.....”

“Ta xấu xa như vậy ư?” Hy Bình đột ngột rời thân thể Mục Thu, thân trên dịch ra chống tay nơi hông nàng, mắt nhìn nở nụ cười kì quái.

Mục Thu hỏi: “Người nhìn ngắm cái gì?”

“Ngắm nàng.”

“Hy Bình, người muốn làm gì bây giờ?”

“Tại sao nàng trách ta, không phải nàng không thích sao?”

Hy Bình đợi Mục Thu trả lời. Khuôn mặt Mục Thu vênh lên, tức tối đá hấn một cước, giận dữ đi ra.

Hy Bình nói: “Đá ta, đích thị rất đau, nàng động xuân tình sao đột nhiên dừng lại, muốn Phi Sa thay thế nàng ư? Thật sự là thủ đoạn cao minh đấy.”

Mục Thu giận dữ nói: “Hy Bình, nếu như người dám đụng đến ta, ta sẽ không khách khí đâu.”

Hy Bình nằm xuống, đặt tay lên trán, thản nhiên nói: “Nàng sẽ không như thế, nàng muốn ân ái với ta mà.”

“Ta muốn cưỡng đoạt người.”

Mục Thu chuyển thân tới bên cạnh Hy Bình, ngồi bên cạnh hấn, dùng hai tay nắm lấy dương vật của hấn, đặt vào lỗ nhỏ của âm hộ.

Hy Bình cười mỉm, nhớ lại lúc cùng Hoa Lô hoan lạc, tâm tưởng: “Nữ nhân lớn tuổi đích thị háo sắc, không biết có thể chịu đựng lâu không?”

Mục Thu nhẹ thốt: “Người làm chậm chậm thôi, để khi tiến vào không làm người ta đau đớn.”

Mục Thu mắt lấp lánh, xuân ý lộ rõ, hình dáng cực kỳ quyến rũ, nói: “Những điều trước đây, bây giờ ta sẽ đáp trả.”

Mục Thu nhắm mắt, cắn chặt môi, dùng hai tay hé mở âm hộ.

Trong khoảnh khắc đó, Hy Bình thu nhỏ kích thước dương căn để có thể thuận lợi đưa vào. Quả nhiên, dương vật Hy Bình đã đưa vào sâu trong âm hộ, Mục Thu phát ra một tiếng kêu đau đớn, cơ thể rung chuyển dữ dội. Hy Bình phát mạnh vào mông nàng ta để làm dịu đi cơn đau gây ra bởi sự xâm nhập bất ngờ. Mục Thu lại kêu lên những tiếng nức nở, thân thể mềm mại nằm sấp lên ngực Hy Bình, cất lên tiếng khóc nỉ non dịu dàng.

Nước mắt thấm đẫm trên khuôn ngực của Hy Bình, hấn nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mỹ miều đang run rẩy, dịu dàng nói: “Không phải nàng muốn cưỡng đoạt ta ư, sao bây giờ lại bất động như thế?”

Mục Thu nhéo ngắt ngực hấn ta, sắc diện giận dữ: “Người làm ta đau đến chết mất.....”

Hy Bình cười nói: “Một khi nàng khấn trương, tất nhiên sẽ đau đớn.”

Mục Thu nói: “Tại sao người không thể làm nhanh lên.”

Hy Bình cười lớn: “Như thế còn gì là hứng thú.”

Mục Thu vùng vẫy, muốn dương vật sâu trong âm hộ xuất ra. Hy Bình không muốn cho Mục Thu vùng vẫy, hấn nói: “Một khi ta cưỡng đoạt, ta muốn ân ái tới cùng.”

Mục Thu thút thít nói: “Ta không..... chỉ là ta không có khí lực để tiếp tục.”

Hy Bình nói: “Ta cũng nghĩ nàng là nữ nhân rất sinh lý mạnh mẽ, là nữ nhân cá biệt. Từ trước đến nay, ta rất thích cưỡng đoạt nữ nhân, Mục Thu, nàng muốn ta cưỡng đoạt nàng như thế nào đây?”

Mục Thu song nhãn biểu lộ sự ngượng ngùng nói chậm: “Được, nhưng hôn nhân nhà ngươi phải ôn nhu nhé.”

Mỉm cười, Hy Bình chuyển thân dương vật áp vào hạ thể nói: “Để nàng đạt tới cực đỉnh của khoái lạc, ta cần phải như vũ bão, làm sao có thể ôn nhu từ tốn được. Mục Thu, ta muốn nàng biết, ta rất cường hãn trong chuyện ái ân, cứ thả lỏng toàn thân và mở rộng trái tim, nàng sẽ cảm thấy rất tuyệt vời.”

Nói xong, hắn đưa dương vật vào sâu tới quá nửa âm đạo nàng, từ phía sau điên cuồng nhún nhảy trên thân thể trắng ngà.

215. Chương 214: Kỳ Diệu Phái Đối

Mặt trời chiếu xuống mặt biển thứ ánh nắng mùa đông rực rỡ mà không nóng bức và chỉ đủ làm cát biển trở nên ấm áp. Đối với Hy Bình mà nói, khí hậu này chưa có gì phải để ý.

Mục Thu tứ nữ theo sau hắn. Đã sau năm ngày nên thương thế của tứ nữ đã phục hồi rất tốt.

Trong những ngày qua, Hy Bình cường ngạnh cùng Quyền Hành tiến hành hoan ái vài lần. Mỗi lần như vậy thì nàng đều rất tức giận nhưng sau đó chúng nữ đều thấy nàng trở nên vô cùng vui vẻ, mặt nàng lộ vẻ xuân y và vui sướng, đương nhiên chúng nữ cũng có khuôn mặt như vậy, có lau đi cũng không hết dấu vết. Hy Bình là nam nhân cường tráng vô cùng trên phương diện cho các nàng thỏa mãn vô hạn.

Tại đây chẳng ai biết địa danh của tiểu đảo, lại không biết ngày mai như thế nào, không biết có thể rời khỏi đảo không nên chúng nữ cơ hồ buông thả hết, tất cả chỉ dựa vào tình cảm với một nam nhân duy nhất trên hòn đảo này.

Nam nhân này may mắn có tài năng xuất chúng, nếu không sớm đã bị các nàng đè bẹp rồi. Hy Bình mang theo mười bốn nữ nhân, lại lần nữa đi dọc theo bờ hải đảo. Bọn họ mỗi ngày đều ra biển để bơi lội và kể cả làm tình dưới biển.

“Hôm nay thời tiết thật tốt!” Quyền Hành bình tĩnh nhìn biển xanh vui sướng nói.

Hy Bình đi đến bên nàng, ôm eo nàng từ phía sau, kề sát vào tai nàng nói: “Không thích sao? Trước khi giao hợp, nàng không cùng các nàng kia thảo luận với nhau à? Ta nghĩ đến một ý kiến hay, hôm nay các nàng cởi hết y phục, đứng xếp thành hàng, để ta kiểm duyệt từng người được không?”

“Ai, ngươi có điên không?” Quyền Hành có chút buồn bực nói. Mỗi lần bị hắn bắt buộc giao hợp, nàng đều thấy khó chịu và phải la to lên. Mà ngày nào hắn cũng thân mật với một đám nữ nhân, trong đó đương nhiên có cả nàng, nhưng nàng cũng không có biện pháp, hơn nữa càng ngày càng thành thói quen.

Mười bốn nữ nhân tại đây, trước khi tiến vào Phong Khiếu động, không một ai là nữ nhân chân chính của Hoàng Hy Bình hắn. Thế nhưng từ lúc rời Phong Khiếu động cho đến bây giờ, tất cả mười bốn người đều đã trở thành nữ nhân của hắn, không biết điều này nên vui hay buồn. Quyền Hành cũng không thể xác định rõ cảm giác trong lòng nàng.

Hy Bình giả bộ làm nũng nói: “Như vậy không tốt sao? Chúng ta đều cảm thấy tốt hơn khi tình trạng thấp kém nhiều, nàng sống nhờ chân khí của người ta.”

Hắn bắt chước âm điệu nữ nhân cười cợt, song thủ ôm Quyền Hành, phần eo vặn vẹo qua lại, vật to lớn ở giữa hai đùi di chuyển tới lui đồn bộ của Quyền Hành. Quyền Hành thật sự chịu không nổi hắn, chấp nhận số mạng nói: “Ngươi thật tùy tiện, Ngươi là đại biến thái.”

Hy Bình hân hoan nói: “Các nàng toàn bộ cởi y phục ra rồi nằm xuống!”

Mục Thu cả kinh hỏi: “Tại sao?”

Hy Bình nói: “Đó là mệnh lệnh của tiểu thư nhà nàng, nàng dám kháng lại sao?”

Mục Thu nhìn Quyền Hành hỏi: “Tiểu thư, mệnh lệnh của người?”

Quyền Hành cả giận: “Mệnh lệnh ta chính là chống lại tên hỗn đản này. Ở chỗ thế này, ta có chủ ý gì được không?”

A Mật Y hiểu ý liền cười: “Hy Bình, chàng có chủ ý gì?”

“Không phải, đây là chủ ý của mọi người. Chẳng lẽ các nàng không nghĩ là chúng ta nên điên cuồng một chút sao?”

Phỉ Sa vui mừng la lên: “Ta muốn Hy Bình cùng Phỉ Sa điên cuồng!” Nàng xé y phục da thú trên người, ném ra ngoài bãi cát, lưng quay về Hy Bình. Nàng khơi dậy dục tính của hắn bằng quần áo trắng nõn, còn giữa hai chân có thể thấy rõ một dải đen nhỏ. “Hy Bình, đến đây đi. Phỉ Sa đã sẵn sàng.”

Hy Bình cười khở: “Các nàng đều là nữ nhân của ta, chỉ có Phỉ Sa là nhanh nhẹn nhất, có thể so sánh với Lãnh Tinh Oánh, chính là nhạc mẫu tâm đắc của ta. Những người khác không phải là người trong một gia đình sao?” Nghĩ đến Lãnh Tinh Oánh, hắn lại đột nhiên nhớ đến một nhạc mẫu khác là Vương Ngọc Phân. Muốn thấy Vương Ngọc Phân chịu thoát y cho hắn xem quả là điều huyền diệu, nàng ta tuyệt đối không bao giờ chấp nhận.

Hy Bình cúi đầu nhìn đồng xiêm áo, rồi quát lên: “Các nàng nhanh lên, học theo Phỉ Sa đó.”

Chúng nữ nhìn hắn, hắn đang nhìn bọn họ. A Mật Y là người thoát y đầu tiên, chúng nữ còn lại cũng bắt đầu cởi dần y phục. Quyền Hành thấy trước mắt mọi người đều đang thoát y nên cũng từ từ thoát y. Rất nhanh chóng, trên bãi cát đã xuất hiện mười bốn nữ nhân trần thể mỹ diệu.

Hy Bình nhìn thấy huyết mạch bành trướng, đầu cự dương nổi lên, chẳng còn giữ được bình tĩnh tiến lại.

“Các nàng hãy học theo Phỉ Sa, hạ tay ở ngực và yêu loan xuống, quay lại cho ta nhìn. Các nàng trông thật trắng trẻo và mỹ diệu, cấp cấp...”

Chúng nữ đều học theo Phỉ Sa rồi xếp thành một hàng, hạ loan hướng về phía trước, hai tay giữ phía sau, nâng quần áo mỹ diệu của mình lên cao cực độ. Hy Bình đưa mắt nhìn xuống phía dưới mỗi người, sau đó tiến lại, nhìn vào mật địa nhỏ bé của họ, sau đó lại vòng ra phía sau lưng chúng nữ. Chúng nữ đều cảm thấy khẩn trương, mật huyết đã chảy ra mật trấp chờ đợi, nhưng Hy Bình vẫn chỉ nhìn.

Sau khi đã thưởng thức trọn vẹn, Hy Bình mới nói: “Các nàng hãy xếp thành vòng tròn, quay lưng lại phía ta, hình dạng giống như hồi này, các nàng mở rộng chân ra và hơi cúi xuống!”

Chúng nữ nghe xong, xếp thành một vòng tròn lớn xung quanh hắn. Hy Bình đứng giữa vòng tròn, cảm giác như đứng giữa rừng có trăm loại hoa, mà hắn như một cơn cuồng phong, chuẩn bị thu lấy mật hoa của mỗi đóa hoa trong rừng hoa.

“Thật là sướng khoái, cấp cấp, ta có một đề nghị!” Hy Bình hưng phấn nói.

Quyền Hành nói: “Đại sắc ma, người bớt đề nghị đi có được không?”

Hy Bình gãi gãi đầu nói: “Theo ta nghĩ ...”

Hắn nghĩ ra một cách tốt nhất nên nói: “Ta muốn bắt đầu từ Mộng Cơ, trước tiên tiến vào Mộng Cơ, sau đó sẽ tiến vào các nàng từng người một, các nàng thấy có được không?”

“Tốt!” Phỉ Sa là người đầu tiên lên tiếng.

Chúng nữ đều muốn từ chối. Nếu đầu tiên tiến vào Mộng Cơ một lúc rồi đến bọn họ, nếu chẳng may đến lượt mà hắn lại hết vốn thì sao?

Quyền Hành không đồng ý: “Không được, chúng ta không thể so được với Mộng Cơ, chàng làm bọn ta chết đi.”

A Mật Y cũng lo lắng nói: “Hy Bình, ta cũng rất sợ thế.”

Dương Đình nói toạc những điều trong đáy lòng: “Tuyệt đối không được, cái của ta rất nhỏ, còn của Mộng Cơ thì rất lớn. Ô... ô... ta sẽ bị đau khi người tiến vào. Ta không muốn đâu!”

Trừ Mộng Cơ và Phỉ Sa, tất cả nữ nhân đều không tấn thành đề nghị, mỗi người đều có một lý do riêng.

Hy Bình bất chấp sự từ chối của bọn họ, dùng sức mạnh để thực hiện, trước tiên tiến vào mật huyết rộng rãi của Mộng Cơ một thời gian, giữ lấy phi đồn cuồng mãnh cắm xuống, đến khi Mộng Cơ cao triều lai lâm (cực khoái), mới rút ra, tiếp tục tiến nhập vào tảo huyết của Phỉ Sa.

Phỉ Sa dù là nữ nhân Trung Nguyên, nhưng là một nữ nhân cực kì dâm dăng, nàng không sợ thống khổ, mà hình như càng thống khổ nàng lại càng hoan hỉ. Hiện Hy Bình tiến nhập, nàng đau đớn kêu la rầm rĩ, nhưng vẫn không dừng lại.

Khi Hy Bình rút ra khỏi người của Phỉ Sa, hấn nhìn Quyền Hành, nghĩ xem nên trừng phạt nàng ra sao. Quyền Hành bị hấn nắm lấy, bắt đầu muốn chạy thoát, dĩ nhiên là không thể trốn được.

Hy Bình cường ngạnh tách hai chân nàng ra, điều chỉnh cự dương siêu đại như lúc tiến vào Mộng Cơ, đột nhập vào không gian nhỏ bé vốn đã được thấm ướt của nàng.

Quyền Hành thân thể mềm mại lắc lư dữ dội, bắt đầu kêu khóc âm ỉ “Oa... đau chết ta mất, Hoàng Hy Bình, ngươi là tên đại dâm côn! Ta đã cho ngươi mọi thứ, ngươi sao muốn hại ta... Ta bị ngươi hại chết mất! Sao ngươi làm ta lâu vậy tên gia hỏa kia ? Sao nó vẫn to mãi thế? ...”

Hoàng Hy Bình thấy nàng quả thật đã không còn đứng nổi, tự động thu nhỏ lại nói: “Được rồi, ta đã thu nhỏ lại rồi, nàng không cần phải cố gắng khóc to nữa. Những người trước nàng ta cũng làm rất là mạnh mẽ, nhưng có ai nước mắt nước mũi chảy đầm dề như nàng không?”

Cái của Hy Bình nhỏ lại, Quyền Hành đã cảm thấy dễ chịu hơn, nàng than thở: “Của ngươi phải thật to dài hơn của con lừa!”

“Điều đó là đương nhiên, của con lừa sao có thể bằng của ta?” Hy Bình nói thẳng.

A Mật Y bất ngờ hỏi: “Quyền Hành, làm sao ngươi biết rằng cái của con lừa thì rất to dài vậy?”

Quyền Hành nói: “Nhiều người nói như vậy, ta chỉ nghe thế chứ cũng đã thấy đâu. Có gì khác thường sao? Ừm ừm..... thật khoái lạc..... Nhanh thêm nữa, đại dâm côn!”

Nàng ta chẳng quản đến thể diện đụng chạm với Hy Bình - trên đảo này, nàng giữ bỏ mọi sự dè dặt, kiềm chế, ở đây lại chỉ có mười lăm người bọn họ, cả mười bốn người đều là nữ nhân của nam nhân này, cũng chẳng cần phải giữ gìn gì nữa.

Trong hoàn cảnh này, còn có điều gì phải lo lắng giữ gìn hay sao?

Tiếng kêu khoái nhạc vang lên....

Dương Đình nói: “Hy Bình, khi chàng tiến vào, làm ơn đừng giữ kích cỡ giống với tiểu thư, ta không thể chịu nổi đâu.”

Quyền Hành lập tức phản đối: “Không được, đại dâm côn, không được thay đổi đối với cô ta, ta muốn ngươi tiến nhập vào ta thế nào thì giữ nguyên kích cỡ đó tiến nhập vào động nhỏ của Dương Đình..... Dương Đình không được kháng nghị, đây là mệnh lệnh.”

Dương Đình oan khuất: “Tiểu thư người tha cho ta được không?”

Quyền Hành đùa bỡn: “Có phải ta làm ngươi đau, ngươi sao lại bảo ta tha cho ngươi? Có trách thì trách tên đại dâm côn đang làm loạn trong người ta ấy!”

“Nàng thực là quá khích nha” Hy Bình toàn lực tiến nhập vào.

Quyền Hành nói: “Ta quá khích đó, xem ngươi làm thế nào?”

Hy Bình cười cười: “Ta làm thế này....”

Hấn rút ra, rồi lại tiến mạnh vào, Quyền Hành lập tức la to lên: “Oa, đau quá a! Hoàng Hy Bình, tên hỗn đản này, ngươi nếu còn phóng to cây dâm côn của ngươi, lần sau ta tuyệt không để ngươi tiến vào nữa.....”

Chúng nữ không lí tới nằm thẳng cẳng trên cát, sau khi đã kinh qua cây gậy của Hy Bình, họ rã rời chẳng còn muốn chuyển mình nữa. Hy Bình thì đã bước ra bờ biển đi dạo, thản nhiên cất giọng hát một lúc dăm ba bài. Trong khi chúng nữ đang nằm cào tay lên cát yếu ớt phản đối.

Họ có thể để hấn làm bất cứ chuyện gì, trừ chuyện hấn hát ra, tuy nhiên lúc này chẳng còn cách nào. Bọn họ hiện tại chẳng buồn động dậy, lại không thích quản hấn, đành phải tự mình bịt tai lại.

Hy Bình trong khi đang tiến dần ra biển, bỗng hét lên như điên: “Thuyền, thuyền.....”

Chúng nữ đại kinh, toàn bộ ngồi bật dậy, nhìn ra ngoài biển lớn xa xăm, chỉ nhìn thấy một chấm đen nhỏ, đang từ từ tiến lại gần, lớn dần lên - đó là thuyền, thuyền đi biển!

Họ có thể được cứu!

Quyền Hành nói: “Chiếc thuyền đó có thể ghé qua đảo này không?”

Mộng Cơ nói: “Có thể! Chúng ta trước đây vẫn thường tạm lưu lại đảo này để bổ sung lương thực và nước.”

Quyền Hành nói: “Đây cũng không chắc là thuyền của bà phải không?”

Mộng Cơ nói: “Cũng có khả năng là.....”

Hy Bình đứng sát mép nước nói: “Các nàng mau mặc quần áo vào nhanh lên, ta không muốn để nam nhân khác thấy được thân thể nữ nhân của ta. Ta đi trước, ngăn họ lại.”

Quyền Hành cao giọng nói: “Người chuẩn trước đây à?”

“Mẹ kiếp, tiểu nữ nhân này dám khinh thường ta phải không? Ta à! Ta quay trở lại sẽ “chọc” chết nàng!”

Hy Bình nói xong, quay người nhắm thẳng hướng thuyền bơi tới với tốc độ cực nhanh, chúng nữ đứng trên cát nhìn theo, kêu lên trong kinh ngạc, con người này thực không tầm thường, từ trước tới nay, thực chẳng ai có thể bì nổi hấn. Thực đúng là không đơn giản như người bình thường.

Họ nhìn thấy Hy Bình đã bơi ra xa, lập tức kiếm y phục mặc vào, cũng may, là họ còn có y phục vốn có để mặc vào, chỉ có Phỉ Sa là để nguyên “y phục tự nhiên”, nàng ta cũng nghĩ rằng để lộ nước da tự nhiên là một cách thể hiện tình cảm đặc biệt.

Chúng nữ mặc quần áo xong, bình tĩnh đứng trên những đụn cát bên bờ nhìn ra phía mặt biển, Hy Bình với tốc độ siêu tưởng đang bơi về phía chiếc thuyền đó.

Chính như Mộng Cơ từng nói, thì chiếc thuyền này đích xác đến từ Ba Tư. Nói thật đáng buồn, Ba Tư cùng hoàng triều vốn có mối giao hảo bắt đầu từ khi họ đem Thánh Hoả đao dâng tặng hoàng triều, để biểu đạt thành ý, rằng Thánh Hoả đao này đại biểu cho Thái Dương thần của Ba Tư đã tặng làm quà cho hoàng đế đương thời. Kể từ đó cứ mỗi lần đến Trung Nguyên, bọn đều có thể mang tới những thứ kì trân dị bảo (ở Ba Tư thì rất là bình thường, tới Trung Nguyên thì, con mẹ nó, lại trở thành kỳ trân dị bảo) đồng thời lại đổi lấy những thứ kì trân dị bảo khác của Trung Nguyên (những thứ vốn rất tầm thường ở Trung Nguyên, qua Ba Tư lại trở thành những kì trân dị bảo khác).

Thật đáng buồn làm sao, họ dâng những mỹ nữ Ba Tư như một món quà tặng hoàng triều, rồi từ Trung Nguyên cũng lại dẫn tiến một số mỹ nữ Trung Nguyên trở lại Ba Tư, điều này thực Mẹ chứ đáng chán!

Trên thuyền có hơn trăm người trong đó có hơn hai mươi nữ nhân, những người khác đều là nam nhân. Khi các thủy thủ nghe thấy tiếng kêu thảm trên mặt biển, họ sau đó cứ theo tiếng gọi vọng lại đó mà tiến tới, chỉ thấy một thứ gì đó tựa hồ như con người trên mặt biển đang phóng về phía họ với tốc độ cực nhanh.

“Cứu mạng nha” Tiếng kêu thảm chất chứa cảm tình của Hy Bình thực sự át cả những con sóng.

Trên thuyền sau đó có tiếng Ba Tư trao đổi. “Tại sao người này lại dạo chơi ở bờ biển nhỉ?”

“Hấn vừa nói điều gì đó”

“Có thể là cứu mạng a! Ta trước đây đã từng tới Trung Nguyên, có thể hiểu được một chút, chắc đúng là cứu mạng rồi..... Ồ, ta nhất định phải đến Trung Nguyên, nữ nhân của Trung Nguyên thực sự rất mỹ diệu, ở đó thật là tuyệt a”

“Ha ha Ha ha”

“Có cần cứu hần không?”

“Nhìn theo hướng hần bơi ra, chắc chắn là từ tiểu đảo kia bơi lại đây, chúng ta nên đến phía trước tiểu đảo kia, cứu hần đi!”

Bọn thủy thủ cầm tay Hy Bình kéo nhanh lên mặt nước, nhìn thấy thân thể lỏa lồ của hần kinh ngạc đến không thở nổi, đây là nam nhân Trung Nguyên sao?

Trông thật cao to cường tráng, lại còn... bảo bối tại khổ gian của bọn họ ai cũng vừa dài vừa thô như vậy sao?

Hy Bình đã dần tỉnh lại, nhận thấy xung quanh có khoảng mười người, mịa nó trên đầu họ trông cứ là lạ, cùng với Mộng Cơ có nhiều điểm giống nhau, cái mũi đều cao cao, phía trước lại cong vào... nhưng trông cũng rất đẹp, nhìn thế này chắc chắn không phải người Trung Nguyên, ngôn ngữ chắc cũng không hiểu được rồi.

Hy Bình Nghĩ xong nói: “ Uy, các người có hiểu ta nói gì không?”

Bọn thủy thủ nhìn thấy hần mở miệng nói, có thể nghe nhưng chẳng hiểu gì, dùng tiếng Ba Tư hỏi: “Người đến từ Trung Nguyên phải không?”

Hy Bình nghe không hiểu, lớn tiếng nói: “Bọn người nói cái gì, ta không thể hiểu được.”

Đáp lại lời hần lại là tiếng Ba Tư: “Người nói cái gì đó, dối à, bọn ta nghe chẳng hiểu gì cả.”

Hy Bình thở dài một hơi, sau đó quay người lại chỉ tiểu đảo, miệng kêu loạn lên “đến nơi đó”.

Nhìn tay hần chỉ, hình như những người Ba Tư đã hiểu, cũng bắt chước chỉ hướng tiểu đảo. Mở miệng cười “hắc hắc”, Hy Bình biết bọn họ đã hiểu quay đầu lại nhìn bọn họ cười, bọn cũng nhìn hần cười.

Hy Bình chỉ vào y phục thủy thủ, sau đó chỉ chỉ vào mình, ngụ ý muốn nói cho mình một bộ y phục thủy thủ.

Một lúc lâu sau bọn họ mới hiểu ra, đúng là đầu óc ngu si, một người trong bọn họ đi một lúc thì quay lại, tay cầm một bộ y phục cho hần. Thân hần đích thị rất cao to, nhưng trong số thủy thủ cũng có vài người cao to không kém hần, vậy nên tùy tiện chọn một bộ cũng rất vừa với thân hình hần.

Hần mặc y phục xong, ngồi lên tấm ván mỏng trên thuyền, không nói chuyện với bọn họ, bọn thủy thủ biết có nói hần cũng không hiểu, vì vậy hai bên đều chẳng nói gì với nhau.

Thuyền vẫn tiếp tục nhằm hướng tiểu đảo tiến tới...

Thuyền sắp vào đến bờ, thủy thủ Ba Tư đột nhiên hoan hô. Kì thật bọn họ nhìn thấy trên bờ có rất nhiều mỹ nhân tức thì vô cùng kích động vùng nhanh mái chèo làm nước bắn tung tóe ra xung quanh. Hy Bình nhìn thấy nhưng chẳng hiểu vì sao.

Khi thuyền cập bờ, Mộng Cơ đã nhận ra thuyền của quê hương nên cảm thấy vui mừng tột độ liền nhảy lên dùng tiếng Ba Tư chào hỏi, thủy thủ cũng lớn tiếng đáp lại.

Hy Bình và mười ba nữ nhân còn lại nhìn Mộng Cơ đang chào hỏi với những người khác lạ này, cũng hiểu ra bọn người này đến từ Ba Tư.

Hy Bình nhìn Mộng Cơ hỏi: “Nàng quen bọn họ?”

Mộng Cơ đáp: “Lúc trước, thiếp nhờ chiếc thuyền này đưa đến Trung Nguyên.”

Hy Bình nói: “Sau này người cảnh cáo bọn chúng, nếu dám có ý với nữ nhân của ta thì ta sẽ khiến bọn chúng vĩnh viễn không về được Ba Tư.”

Mộng Cơ kinh hãi nhìn Hy Bình, đột nhiên cười với hắn rồi nói: “Nếu quả thật bọn chúng muốn dùng đám mỹ nữ Ba Tư để trao đổi chúng thiếp với chàng thì sao?”

Hy Bình kinh hãi hỏi lại: “Trên thuyền có mỹ nữ Ba Tư sao?”

Quyền Hành nói giọng trách móc: “Hoàng Hy Bình, biểu tình của ngươi như thế sao? Lại muốn dùng chúng ta trao đổi mỹ nữ Ba Tư sao?”

Hy Bình nhìn Quyền Hành nói: “Vô công của nàng cao, nếu nàng không nguyện ý, họ bằng cái gì chống trả nàng?”

Quyền Hành suy nghĩ điều Hy Bình vừa nói thấy thật hữu lý, hơn nữa khi có người khen vô công của nàng cao cường, liền trở nên cao hứng, nói: “Ta tuyệt đối không để cho nam thứ hai có thể ‘đi vào’ thân thể ta. Ta đích thực không phải là nữ nhân dâm dăng!”

Hy Bình quay mặt ngừng thần nhìn Mộng Cơ, trong hai mắt đột nhiên hiện ra một vẻ tà mị, giọng quyến rũ nói: “Nữ nhân của ta chỉ thuộc về ta, trước nay ta không đem bọn họ trao đổi với ai cả. Mộng Cơ, mong nàng nhớ kỹ điều đó, cũng mong nàng nhớ ta là nam nhân đến từ Trung Nguyên!”

Mộng Cơ biến sắc, khiếp sợ đáp: “Thiếp..... thiếp biết!”

Phỉ Sa mừng rỡ nói: “Hy Bình, chàng thật bá đạo, thật có bá lực, người ta thích chàng muốn chết đi được.”

216. Chương 215: Đặc Biệt Giác Lượng

Mọi người trên thuyền đều xuống thuyền, Mộng Cơ thì cùng với một vài người ôm, Hy Bình thấy rất là bức dọc, nhưng biết đều ấy là lễ tiết của bọn họ, cũng không thể tránh được.

Một vài thủy thủ thấy nhiều Trung Nguyên mỹ nữ như vậy, thì có một vài người cũng muốn y theo ôm bọn A Mật Y mỹ nữ, Hy Bình đánh thẳng ra một quyền, đánh cho bọn chúng văng ra cả thước. Tình thế khẩn trương một hồi, Mộng Cơ từ trong thuyền giải thích, người Ba Tư mới bỏ qua Hy Bình, rồi mọi người không ai muốn ôm mấy Trung Nguyên mỹ nữ.

Hy Bình nghĩ thầm: ôm nữ nhân của ta, cái này không phải kiếm chuyện ư?

Đối với Mộng Cơ cùng với cổ hương của nàng giao tiếp, Hy Bình cùng chúng nữ bằng quang đi tới một bên nghe đều không hiểu rõ ràng. Tất cả người ở trên thuyền đều đi xuống, lại thấy có hơn hai mươi mỹ nữ Ba Tư, trong đó có hai nàng xinh đẹp tựa hồ còn có lẽ so với Mộng Cơ, tuổi cũng còn rất trẻ, chỉ có mười bảy mười tám tuổi, cặp mắt Hy Bình nhìn vào một vài lần.

Sau khi Mộng Cơ giới thiệu, Hy Bình mới biết được thuyền trưởng Ba Tư là cái gì, kêu là Bồ Lỗ Tư hay anh chàng khổng lồ, cũng to con cao lớn anh tuấn, tóc vàng, mắt màu xanh lam, mũi cao, gần ba mươi tuổi, vừa thấy Mộng Cơ đến, thì ôm Mộng Cơ vào hôn hít, Hy Bình nhìn thẳng vào nổi giận.

Ở trong nhóm người Ba Tư, cũng có mấy người hiểu được tiếng Trung Nguyên, Bồ Lỗ Tư này là một trong đó số người đó.

Như vậy, mọi người nhận thức kỳ thật cũng chỉ là cách chào hỏi qua loa mà thôi, hơn nữa tất cả trong lòng đều không có cam lòng không tình nguyện lúc chào hỏi. Nếu không có Mộng Cơ ở giữa hòa giải, trái ngược mọi người một lòng sẵn sàng đánh nhau.

Bồ Lỗ Tư phái người lên trên đảo bổ sung thực vật với nước ngọt, một nửa người Ba Tư đã đi, chỉ có hai mươi bảy nữ nhân và còn lại khoảng hơn ba mươi nam nhân ở lại.

Bồ Lỗ Tư tựa hồ đang cùng Mộng Cơ đàm luận chuyện gì, Hy Bình nhìn ra được Mộng Cơ cùng hắn đang tranh cãi. Nếu Hy Bình biết hắn đang nói với Mộng Cơ muốn cùng bọn nữ nhân A Mật Y quan hệ, Hy Bình khả năng có thể bùng hắn quăng vào biển cả cho cá lớn ăn.

Mộng Cơ dùng tiếng Ba Tư nói: “Không được, nữ nhân ở đây đều là của nam nhân này.”

Bồ Lỗ Tư hỏi: “Một nam nhân tại sao lại cần nhiều nữ nhân như vậy làm gì? Tại sao hắn không chia sẻ nữ nhân của hắn cho những nam nhân khác cùng hưởng thụ, như vậy chẳng phải mọi người đều sẽ vui vẻ sao?”

Mộng Cơ đáp: “Đó chính là đặc điểm của nam nhân Trung Nguyên. Họ quyết sẽ không để cho những nam nhân khác đụng đến nữ nhân của họ.”

Bồ Lỗ Tư nói: “Vậy thì ta sẽ giết nam nhân này. Những nữ nhân ở đây đều là những mỹ nhân đẹp nhất mà ta gặp được từ khi đến Trung Nguyên. Ngay tại Ba Tư cũng chưa từng có mỹ nhân nào xinh đẹp bằng họ. Ta muốn đem bọn họ về Ba Tư, như vậy thì ta sẽ có thể có được rất nhiều tài sản và địa vị cao tột!”

Mộng Cơ cười lạnh nói: “Người không giết được hấn đâu!”

Bồ Lỗ Tư nói: “Cái gì? Chúng ta có hơn trăm người, sao lại không giết được một người? An Đông Ny, người xem thường các dũng sĩ của quê hương người chẳng?”

Mộng Cơ nói: “Ta không cho phép các người có hành động thô bạo với hấn.”

“Hấn là gì của người?”

Mộng Cơ trả lời: “Hấn giờ đây là nam nhân của ta.”

Bồ Lỗ Tư nói: “An Đông Ny, ta chính là nam nhân đầu tiên của người, chẳng lẽ người đã quên thời khắc thân mật của chúng ta rồi sao?”

Mộng Cơ cả giận: “Người nhắc tới chuyện đó, ta lại càng giận. Hoàng thượng vốn là người chỉ có hứng thú với xử nữ. Cũng bởi vì lúc ấy ta không còn là xử nữ nữa nên mới bị y đem tặng cho một lão nhân, sau này lại làm tặng phẩm của lão.”

Bồ Lỗ Tư mỉm cười: “An Đông Ny, nam nhân Trung Nguyên làm sao có thể so bì với ta được? Chẳng lẽ nàng lại có thể mê luyến cái thứ tiểu côn của nam nhân Trung Nguyên sao?”

Mộng Cơ cười nhạo nói: “Người đừng có tự đại như thế, kỳ nhân Trung Nguyên có rất nhiều. Những người lợi hại hơn người có không biết bao nhiêu mà kể!”

Bồ Lỗ Tư kiêu ngạo nói: “Ta đã từng trông thấy nhiều nam nhân của Trung Nguyên rồi, cái thứ đồ nghề đó của chúng so với người Ba Tư chúng ta đâu có được to dài bằng? Bọn chúng ở trước mặt chúng ta chỉ có thể cúi đầu xưng thần mà thôi. Hoàng đế của Trung Nguyên thân là quốc quân chi chủ, nhưng tiểu kê kê của hấn cũng chỉ bé tẹo mà thôi, ha ha!”

Mộng Cơ nói: “Ta không nói chuyện này với người nữa. Bồ Lỗ Tư, lần này người mang mấy nữ nhân này đến để hiến cho hoàng đế Trung Nguyên?”

Bồ Lỗ Tư nói: “Chúng ta chuẩn bị hiến cho hoàng đế Trung Nguyên lưỡng đại mỹ nhân của chúng ta.”

“Là bọn họ ư?” Mộng Cơ chỉ vào hai người đặc biệt xinh đẹp nhất trong số những thiếu nữ Ba Tư có mặt tại đây.

“Phải! Là Chu Ly Na và Phân Đế.”

Mộng Cơ nhìn thoáng qua hai nàng, Chu Ly Na tóc màu bạch kim, Phân Đế tóc màu vàng. Nàng nói: “Người không có phát sinh quan hệ gì với họ chứ?”

Bồ Lỗ Tư nói: “Còn chưa đâu, ở trên thuyền này, ngoài hai người họ vẫn còn là xử nữ ra thì những người khác đều hoan hảo với bọn ta cả.”

Mộng Cơ nói: “Các người tốt nhất là không nên đụng đến họ, nếu không thì lần này các người sẽ không còn mạng để trở về Ba Tư nữa. Bởi vì người mà các người hiến lên cho hoàng đế Trung Nguyên lần trước không phải là xử nữ, nên y đã thề rằng, nếu lần sau các người còn dâng lên nữ nhân không thuần khiết cho y, thì y sẽ giết hết các người.”

Bồ Lỗ Tư nói: “May thật, thiếu chút nữa là ta tự hại tính mạng của mình rồi. An Đông Ny, đa tạ người đã nhắc nhở, ta nhất định sẽ giữ gìn tâm thân xử nữ của bọn họ để dâng lên cho tên hoàng đế Trung Nguyên biến thái kia.”

Mộng Cơ hỏi: “Các người chừng nào xuất phát?”

“Ngày mai.”

“Vậy hãy đưa chúng ta cùng về Trung Nguyên luôn thể. Chúng ta bị khốn ở hòn đảo này cũng được một thời gian rồi.”

Bố Lỗ Tư nhìn sang Hy Bình và những mỹ nữ đang đứng bên cạnh hắn, thầm nuốt nước miếng, rồi nói với Mộng Cơ: “An Đông Ny, ta đi sang nói chuyện với xú nam nhân kia. Mặt hắn có nhiều vết thương như vậy thật là kinh khủng.”

Sau khi dùng tiếng Ba Tư nói chuyện với Mộng Cơ xong, Bố Lỗ Tư đi đến trước mặt Hy Bình, dùng tiếng Trung Nguyên hỏi: “Người gọi là Hoàng Hy Bình?”

Hy Bình kinh ngạc vô cùng, thật không ngờ tên mao nhân này lại có thể thông thạo tiếng Trung Nguyên.

Hắn tức giận: “Vừa rồi không phải Mộng Cơ đã giới thiệu rồi sao? Con mẹ nó đồ đa mao, người nói chuyện thật là dư thừa.”

Bố Lỗ Tư nói: “Ta muốn nữ nhân của người.....”

Không đợi Hy Bình trả lời, Quyền Hành đã mở miệng mắng lớn: “Hoàng mao quỷ tử, người muốn chết!”

Hy Bình từ tốn: “Ta cũng muốn nữ nhân của người!”

“Tốt lắm, vậy chúng ta trao đổi với nhau.” Bố Lỗ Tư dứt khoát.

Hy Bình cười cười: “Người nói sai rồi, ta chỉ nói là muốn nữ nhân của người, chứ không có nói là sẽ trao đổi nữ nhân với người.”

Bố Lỗ Tư nói: “Người đang cần bọn ta trợ giúp kia mà. Nếu các người muốn trở lại Trung Nguyên thì phải ngồi thuyền của ta.”

Hy Bình hỏi lại: “Nói giỡn, ta sẽ cầu người sao?”

“Người không muốn cầu ta?”

“Đương nhiên! Lão tử hạ lệnh cho người, hắc hắc, tất nhiên là người phải nghe lời của ta.”

Bố Lỗ Tư nói: “Tốt, vậy chúng ta đánh cược. Nếu người thắng, ta sẽ nghe lời người, còn nếu người thua, thì người.....phải làm nô lệ cho ta.”

Hy Bình cười cười: “Người muốn ta làm nô lệ cho người?”

Bố Lỗ Tư cũng cười: “Một khi người trở thành nô lệ của ta, như vậy thì cả người và nữ nhân của người cũng đều thuộc về ta.”

“Hắc hắc, chủ ý này cũng rất hay. Hắc hắc, lúc trước ta đã từng cho thầy tướng số rất nhiều tiền, bọn họ cũng giúp ta mà nói vài lời tốt!”

Bố Lỗ Tư không hiểu hắn nói gì, nên thắc mắc hỏi lại: “Ê, người nói cái gì?”

Hy Bình biết có nói dông dài với gã thì cũng chẳng ích gì, tiếng Trung Nguyên của gã cũng như nửa thùng nước, nghe được mà không hiểu được, vì vậy mới nói: “Người muốn so bì cái gì với ta?”

Bố Lỗ Tư nói: “Người Trung Nguyên các người ít có nam nhân nào cao lớn như người vậy, tuy nhiên, cao như người mà cũng vẫn còn thấp hơn ta một chút. Chỉ là không biết năng lực của người thế nào?”

“Năng lực gì? Đánh nhau hả? Ta là đệ nhất nhân trong lãnh vực này đây nha!”

Bố Lỗ Tư cười nói: “Ta và người tỷ thí, ba trận phải thắng hai, ta ra đề.”

Hy Bình khó chịu hỏi: “Tại sao phải là người ra đề mới được? Còn ta thì không được?”

Bố Lỗ Tư nói: “Ta là khách, cho nên phải do ta ra đề.”

Hy Bình nói: “Được rồi! Ta nhường cho người đây, nếu không thì lại bảo là ta khi dễ người ngoại tộc.”

Bố Lỗ Tư không cảm thấy khó chịu bởi lời nói đó, chỉ nói: “Chúng ta đấu văn hóa, tiếp theo là so nhảy cao, cuối cùng là chạy bộ.”

Hy Bình nghe xong thì há miệng cứng lưỡi, hồi lâu không nói lên được lời nào.

Bố Lỗ Tư tưởng hấn sợ, cười khinh, hỏi: “Thế nào, người sợ rồi sao?”

“Tức cười, ta sợ cái gì chứ? Người tự cao quá rồi.”

Bố Lỗ Tư nói: “Vậy thì ta bắt đầu trước.”

Hắn đọc một bài thơ tiếng Ba Tư nhưng không được rõ ràng, những mỹ nữ Ba Tư thì nhĩ si như say, dù Hy Bình cùng với chúng nữ Trung Nguyên cũng không biết hắn nói cái gì. Hy Bình đang muốn kháng nghị là hắn không hiểu gì hết, nên muốn Bố Lỗ Tư đọc một bài thơ Trung Nguyên, cái tên này cũng dường như cũng thật sự có vài phần tương tượng. Chúng nữ Trung Nguyên nghe xong cũng cảm thấy tên Bố Lỗ Tư này thật có học thức, nhưng chúng nữ Ba Tư thì cho rằng Bố Lỗ Tư nói chẳng ra gì.

Đến lượt quyền vương của Hoàn Sơn thôn, hắn nhìn biển rộng và hải đảo, cảm thấy thật có thi vị, chỉ là hắn cảm thấy thật nặng mùi tanh của cá, làm hắn cảm thấy phản cảm, nên không có tâm tình. Vì vậy á khẩu không nói được gì, cứ như vậy, nên trận đầu hắn đã thua. Không có biện pháp a, ai bảo lúc đầu ăn cá lại bị khó chịu chứ?

Đến trận thứ hai, Bố Lỗ Tư gọi ra bốn người mỹ nữ Ba Tư, bốn người này đều cao khoảng một thước tám. Hắn để cho bọn họ đứng thành một hàng, dàn ra thật rộng rãi, hắn từ một bên bờ cát khác chạy tới, chạy tới trước mặt bốn nữ tử. Khi chỉ còn cách khoảng hai thước, hắn liền vọt bay lên không, dễ dàng nhảy tới.

Sau khi định thân lại, hắn nói: “Ta đã dễ dàng nhảy cao tới một trăm tám mươi phân, nếu người cũng làm được. Chúng ta sẽ tăng lên tiếp, nhưng ta nghĩ người sẽ không qua nổi đâu. Ta chính là vô địch nhảy cao của đất nước này đây.”

Chúng nữ Trung Nguyên trong lòng cười to, với khinh công của bọn họ thì việc nhảy qua mười tám thước không phải rất dễ sao, huống chi là một trăm tám mươi phân?

Các nàng đã có kết luận lần này Hy Bình sẽ thắng, để vấn hồi sự mất mặt trong cuộc đấu thơ, các nàng chỉ đưa mắt chờ kết quả thôi.

Hy Bình đi tới trước mặt tứ nữ, lại nhìn bốn mỹ nữ Ba Tư, sau đó quay lại lui ra thật xa, “hát hát, ta tới đây!”

Hắn cũng học lấy đà giống như Bố Lỗ Tư, chạy tới trước mặt bốn mỹ nữ Ba Tư chỉ còn cách ba thước, liền kêu lên. Nhưng lại thấy dưới chân như vướng phải cái gì, thân thể liền nhảy dựng lên, không khống chế được, lao về phía trước, kết quả là ngã nhào xuống cát ngay chính giữa hai mỹ nữ Ba Tư, khiến hắn không ngừng kêu đau. Kết quả không cần nói cũng biết, đấu ba trận, hắn đã thua hai rồi.

Nhưng hắn tính tình vẫn không đổi, vẫn cứ muốn đấu trận thứ ba - chạy đua.

Chạy đua lại chính là sở trường của hắn, hắn so với ngựa chạy còn nhanh hơn!

Chúng nữ nghĩ không được người này có lúc lại rất lợi hại, hết lần này tới lần khác đều thua Bố Lỗ Tư, cảm thấy rất mất mặt, Quyền Hành mừng hắn là vì Ba Tư mỹ nữ phỏng chừng cố ý làm như vậy, bây giờ thua rồi, có gì để vấn hồi cục diện?

Bố Lỗ Tư cao hứng đáp ứng tiến hành trận đấu, bởi vì hắn vô cùng tự tin.

Hai người đứng nghiêng mình trên cát, trông giống như con chó vồ lấy thức ăn đều nhìn về phía trước, Mộng Cơ hô to: “Chuẩn bị.....bắt đầu.”

Một luồng cát bắn lên, Hy Bình với tốc độ mắt thường khó thấy được bắn về phía trước, hai chân luân chuyển với tốc độ cực nhanh, đất cát cũng bắn lên theo.....

Bố Lỗ Tư còn chưa khởi hành, nhìn một đạo hư ảnh, sững sờ nói: “Trận này không cần phải so tài, người này so với con ngựa nhanh nhất trên thế gian này còn nhanh hơn.”

Hy Bình đắc ý chạy một hồi lâu, không thấy Bố Lỗ Tư chạy theo sau, quay đầu lại liền nhìn thấy Bố Lỗ Tư vẫn đứng bất động tại chỗ. Hắn liền dùng tốc độ của ngựa phi chạy trở lại, đến trước mặt Bố Lỗ Tư một hơi thở dốc cũng không có, nói: “Lợi hại không?”

Bố Lỗ Tư trong lòng thầm nói: “Phi thường.”

Hy Bình nói: “Người đã thua, người phải nghe lời ta.”

Bố Lỗ Tư cả kinh nói: “Người nói ngược lại à? Trong ba trận người chỉ thắng có một, cuối cùng người thắng là ta, người chính là kẻ thua cuộc.”

“Phải không?” Hy Bình rút cuộc từ trong thắng lợi ngẩn ngui tỉnh lại, có chút mất tự nhiên nói.

“Đương nhiên, chẳng lẽ người muốn nghĩ lại?”

Hy Bình nói: “Chờ một chút, vì sao chỉ mình người được ra đề, không công bằng, ta cũng phải ra đề, đấu lại ba trận với người.”

Bố Lỗ Tư ngẫm nghĩ, nói: “Tốt, cũng cần như thế.”

Hy Bình nói: “Trận đầu, chúng ta đấu ca hát.”

“Ta đáp ứng người!” Bố Lỗ Tư nói

“Chúng ta không đồng ý, Hoàng Hy Bình chàng mà dám ca hát, chúng ta sẽ giết chàng!” Chư nữ đều nhất trí phản đối Hy Bình thi ca hát.

Hy Bình tỏ vẻ đau khổ: “Vì mặt mũi của người Trung Nguyên chúng ta, ta nhất định muốn thắng gã. Mà ca hát là điểm mạnh của ta, vì ta là ca thần!”

“Dù có chuyện gì, cũng không cho phép chàng ca hát.”

Kết quả cuộc tranh cãi này là phần thắng nghiêng về phía đa số, Hy Bình phải thua đám nữ nhân này. Vì thế cuộc thi ca hát không thể tiến hành.

Hy Bình đề nghị: “Chúng ta đánh nhau.”

Bố Lỗ Tư trả lời: “Cũng tốt, để ta giáo huấn người.”

“Nhưng,” Hy Bình chỉ vào đám nam nhân Ba Tư rồi nói: “Các người cùng tiến lên, thế nào hả?”

Bố Lỗ Tư trừng hai mắt: “Người muốn nói là sẽ để cả bọn chúng ta đấu với người?”

“Đúng vậy!”

“Không được, bọn ta chỉ quen một chọi một thôi, người đánh với ta.”

Hy Bình nổi giận: “Ta không thèm đánh. Đánh một mình người, một chút hứng thú cũng không có.”

Bố Lỗ Tư suy nghĩ rồi nói: “Nếu người muốn như vậy, ta đồng ý với người.”

“Oa nha! Thật sảng khoái, đám các người chịu đánh với ta phải không? Người nói sự thật?” Hy Bình khoái trá.

Nơi này không có chỗ để chạy, Hy Bình quay mặt đối diện với ba mươi tráng nam của Ba Tư, trông không sợ gì, mà mỉm cười vui vẻ.

Quyền Hành nhìn A Mật Y hỏi: “Hắn không phải muốn giết hết mọi người chứ?”

A Mật Y đáp: “Ta cũng không rõ.”

Phỉ Sa nói: “Nghe nói chàng rất thích đánh nhau, đây là lần đầu tiên ta được chứng kiến! Có thể chàng thua. Tên gia hỏa này đúng là không bình thường, nhưng ta lại thích cái không bình thường lúc ân ái ấy, thật sự không bình thường, làm cho người ta điên cuồng không thôi!”

Sau một hồi hỗn chiến, thật sự là kinh thiên động địa, toàn bộ ba mươi nam nhân Ba Tư đều trúng quyền của Hy Bình, đang lăn lộn rên la trên mặt đất. Hắn đang đứng nghiêm, nhưng trên mặt hắn đều bị bọn nam nhân kia đâm cho bầm tím hết, thêm vào những vết thương cũ trên mặt, thật là xấu xí.

Hắc hắc, đánh xong rồi, hắc đắc ý cười, nhìn chăm chăm vào đám người Bồ Lỗ Tư đang rên la, rồi nói: “Bồ Lỗ Tư, có muốn đánh tiếp không? Bằng không, ta sẽ chờ bọn ngươi trở lại, chúng ta đánh tiếp. Một trăm người các ngươi đánh với một mình ta, thế nào?”

Bồ Lỗ Tư hơi sợ, trả lời: “Không đánh nữa, dù có cùng một ngàn người đánh với ngươi cũng không. Ngươi là đúng là người man rợ!”

Tất cả người Ba Tư đều thừa nhận ý kiến này, bọn họ đúng gặp phải một tên dã man, đánh nhau đến liều mạng, đánh hấn thì hấn không đau cũng chẳng chết được, chỉ đến khi bị hấn đánh lại, bọn họ mới thấy được thế nào là cảm giác sống không bằng chết.

Nữ nhân Ba Tư thất sự bị sự cường hãn của Hy Bình hấp dẫn, bất ngờ vì Hy Bình mà lại reo hò sao?

Hy Bình ôm quyền nói: “Cám ơn chúng vị mỹ nữ cổ vũ, nếu có cơ hội, ta sẽ cho các ngươi thưởng thức tài năng của ca thần ta, tin tưởng rằng các ngươi sẽ càng thêm thích thú.”

Hấn dứt lời xong hướng Bồ Lỗ Tư nói: “Còn trận thứ ba nữa, để ta nghĩ, xem nên thi cái gì a.”

Bồ Lỗ Tư lo lắng nhìn hấn, thấy hấn suy nghĩ đã lâu đều không nói lời nào, tựa khần trương hỏi: “Ngươi nghĩ ra chưa?”

Hy Bình vẽ mặt đau khổ nói: “Ta không nghĩ ra được cái gì, làm sao bây giờ? Các ngươi thắng hai trận, ta cũng thắng hai trận, ngang tài ngang sức, không có ai thắng ai thua ha!”

Bồ Lỗ Tư nhần trứ thống, đứng lên, nói: “Chúng ta đây so với ngươi ván cuối cùng, phân định thắng thua.”

“Nhưng ta nghĩ không ra đề tài mục a!” Hy Bình kêu lên một cách tức giận.

Bồ Lỗ Tư nói: “Lần này do ta đề xuất, nếu ngươi cảm thấy được thì đáp ứng, nếu không, chúng ta thương lượng lại một cái khác.”

“Tốt đấy, ngươi nói đi, ta sẽ suy nghĩ.”

Bồ Lỗ Tư đột nhiên chỉ vào giữa khố của hấn nói: “Chúng ta so sánh chỗ này xem ai thô dài hơn, xem nam nhân nào giữ được lâu hơn, lại so xem ai có thể làm đàn bà đạt tới cao trào nhanh hơn, xem ai có năng lực trong một lần thỏa mãn nhiều đàn bà hơn, ngươi dám không? Hắc hắc, ta Bồ Lỗ Tư trong quốc nội thực ra nổi danh là một nhân vật phong lưu, tình nhân nhiều vô số, và không có một nam nhân nào dám so sánh với Bồ Lỗ Tư ta đây, ngươi Trung Nguyên này tiểu côn mà dám cùng ta Ba Tư đại pháp tượng so sánh sao?”

“Sặc!” Hy Bình nói: “Ngươi là muốn so sánh về năng lực đàn ông?”

“Đúng!”

Hy Bình có điểm do dự nói: “Nếu là dùng nữ nhân của các ngươi, ta có thể suy xét một chút.”

Bồ Lỗ Tư nói: “Trong số hai bảy người nữ nhân ta mang đến có thể dùng được hai trăm người, có hai người là không được chạm đến, thế đã được chưa?”

Hy Bình nhìn Chu Ly Na và Phân Đế, nghĩ trong lòng thật là đáng tiếc.

Bồ Lỗ Tư hỏi: “Ngươi không dám sao?”

“Ta dám, có cái gì mà không dám, kêu đám đàn bà của ngươi cởi hết quần áo chờ lão tử, lão tử chơi chết các nàng!”

Hy Bình hét lớn, quyết định tham gia trận đấu loại này.

Bồ Lỗ Tư nói: “Vào thời điểm ngươi nhìn thấy ta cùng chúng nữ hoan hảo, ngươi sẽ tự ti đến liệt dương mất thôi, Trung Nguyên tiểu côn côn!”

Hấn nói những lời này, cơ hồ khiến cho chư nữ Trung Nguyên cùng với Mộng Cơ cười to đi ra ngoài.....

Đối với Hy Bình muốn cùng Bồ Lỗ Tư so sánh độ thô dài của dương căn cũng như trận đấu để cao thấp về năng lực nam nhân, chứ nữ Trung Nguyên thái độ rất tán thành, còn ủng hộ hẳn ra thi đấu, để “Vi quốc gia làm vẻ vang”.

Nhưng bọn họ nhất định không lên thuyền. Trận đấu diễn ra trên boong tàu, hai mươi lăm người đàn bà Ba Tư đã đi lên tàu, những nam nhân Ba Tư đương nhiên cũng lên trên thuyền, Hy Bình hòa Bồ Lỗ Tư, Bồ Lỗ Tư chọn lựa năm nam nhân Ba Tư cùng hai mươi lăm người đàn bà Ba Tư.

Nữ nhân tới từ Ba Tư này, đều đã trải qua chọn lựa, về sắc đẹp, đương nhiên đều là những mặt hàng thượng hạng. Thời điểm Hy Bình và Bồ Lỗ Tư cùng với năm tráng nam nhân được Bồ Lỗ Tư chọn lựa tập trung tại trước mặt hai mươi lăm người nữ nhân này, hẳn trong lòng uất ức chính là, so với sáu nam nhân này, hẳn là逊 nhất. Mặc dù hẳn cao đến một trăm chín mươi phân, nhưng Bồ Lỗ Tư hết lần này tới lần khác muốn chỉ tìm những tên cao ngoài một trăm chín mươi phân đến so với hẳn, dường như là muốn hạ thấp hẳn.

Hai mươi lăm người nữ nhân hưng phấn chờ đợi- boong tàu rất ấm áp, các nàng không lo lắng bị nhiễm lạnh.

Các nàng quả thực là nhiệt tình bùng cháy, nghĩ đến vừa rồi Hy Bình cùng nam nhân khác đánh nhau tính cách rất cường hãn, điều đó làm trái tim các nàng thập phần xao xuyến.

Tại Ba Tư, các nàng cũng chưa thấy qua nam nhân cường hãn như thế - thật sự là so với chiến thần Ba Tư cũng không có gì khác nhau.

Điều này khiến cho các nàng điên cuồng chờ mong.....

Bồ Lỗ Tư tin tưởng mười phần nói: “Hoàng Hy Bình, nếu người có thể thắng được một người trong số chúng ta, xem như là người đã thắng luôn.”

Hy Bình nói: “Mẹ kiếp, con heo Bồ Lỗ, người dám coi thường ta sao?”

Bồ Lỗ Tư cười nói: “Lại còn không phải sao, theo ta được biết, người Trung Nguyên các người chưa từng có ai cường đại như Ba Tư ta, ha ha, các huynh đệ, cởi quần ra cho tên Trung Nguyên tiểu côn côn nhìn, dọa chết hẳn đi!”

Hắn cùng năm tráng nam lập tức cởi bỏ quần áo, lộ ra rất nhiều lông trên thân thể, nam căn đó quả nhiên so với nam nhân Trung Nguyên thô dài hơn rất nhiều, Hy Bình hét lớn: “Oa oa, tiểu đệ đệ các người quả là hùng vĩ cực kỳ.”

Bồ Lỗ Tư đắc ý nói: “Trung Nguyên nữ nhân các người còn không ái tử chúng ta, ha ha trước kia thời điểm chúng ta tại Trung Nguyên, phô diễn trước bọn đàn bà, đều bị chúng ta làm cho khuynh đảo.”

Hy Bình đột nhiên nói: “Không biết so sánh được không?”

Bồ Lỗ Tư nói: “Người thật sự sợ rồi sao?”

“Ta thật sự sợ ta sợ dọa các người chạy mất, đến đây, cho các người nhìn xem thân thể cường tráng của ta, tuyệt không giống như các người vậy, chỉ toàn là thịt mỡ, thịt của ta đều làm từ thép đấy!”

Bồ Lỗ Tư nói: “Vậy người nhanh cởi ra đi!”

Rồi hẳn lại dùng Ba Tư thoại nói lại một lần, với năm nam nhân khác cùng với hai mươi lăm Ba Tư mỹ nữ chờ “bị làm thịt”, cao giọng gọi.....

Hy Bình nói: “Người bảo nữ nhân này cởi hết quần áo ra, ta mới cởi, ta phải xem hàng trước, tránh nói ta không giữ lời hứa.”

Bồ Lỗ Tư phân phó một tiếng, tất cả nữ nhân lập tức thoát y. Khoảnh khắc sau, trước mặt bọn họ, liền hiện ra hai mươi khối xích lô nữ thể. Vóc dáng đám nữ nhân này so với vóc dáng nữ nhân Trung Nguyên quả là xuất chúng, mỹ đồn no tròn, eo thon nhỏ gọn, bộ ngực to lớn, da thịt như tuyết trắng.....

Hy Bình thấy dực hỏa bạo trướng, ở giữa khổ cự vật cơ hồ như đòi phá khổ lao ra, hấn hét lớn một tiếng, “Bố Lỗ Tư, ta cho ngươi con mẹ nó thua tâm phục khẩu phục, ta muốn cho bọn nữ nhân này toàn bộ vô lực không thể đứng thẳng.”

Hấn nói xong, liền lập tức cởi bỏ thủy thủ y, khi hấn lộ ra nửa người trên cường tráng, lúc này đàn bà Ba Tư đã một trận kêu gào, khi hấn cởi bỏ quần, cự vật ở khổ gian đó cơ hồ khiến cho Bố Lỗ Tư tâm trạng không xong, trời ạ! Tên này là người gì vậy? Ba Tư mỹ nữ bắt đầu điên cuồng lên!

Hy Bình nói: “Bố Lỗ Tư, còn muốn so với ta sao?”

Bố Lỗ Tư cực mất tự nhiên nói: “Mặc dù nói ta đã thấy qua của ngươi là thô dài nhất, thế nhưng, nhưng về thực lực trong thực chiến, không so thì không biết được.”

“Ngươi con mẹ nó là không nhận thua?”

Bố Lỗ Tư nói: “So qua mới biết được.”

Hy Bình cảm tức nói: “Lão tử dám xúc phạm, nào thì bắt đầu!”

217. Chương 216: Quy Lai Chi Chương

Long Thành tình thế khẩn trương, không phải một hai câu có thể nói hết, Ngọc Xà Môn cùng Địa Ngục Môn xuất hiện, đối với Đại Địa Minh mà nói, thì chưa bao giờ có khiêu chiến hoặc uy hiếp. Ngọc Xà Môn cùng Địa Ngục Môn hợp tác, thì ai ai cũng biết. Hai Ma Môn này có đến trăm năm lịch sử, cuối cùng liên minh, đối với vô lâm chánh đạo mà nói, thì cũng chưa bao giờ có uy hiếp.

Tuy nhiên, tứ đại vô lâm thế gia cũng không biết có dụng ý gì, mà đối với việc ấy thờ ơ lãnh đạm, Ngọc Xà Môn cũng được, Địa Ngục Môn cũng xong, bọn họ đều mặc kệ, chỉ biết ở “Tiểu Trạch Môn” chờ đợi. Long Thành phát sinh tranh giành cầu xé lẫn nhau với bọn họ đều không có liên can, chỉ cần không trêu chọc đến bọn họ, bọn họ thông thả cho qua.

Nhưng Tứ Cửu làm Cái Bang tân nhiệm bang chủ, mà không biết thế lực của Cái Bang đã có tám mươi phần trăm tiến vào Long Thành ...

Hy Bình mất tích cũng gần một tháng, Lạc Hùng giữa trăm công việc bề bộn, không dám quên để ý Hy Bình và đám người Quyền Hành có đột nhiên xuất hiện hay không? Nhưng trước khi Hy Bình xuất hiện, lão hầu như đem toàn bộ tinh lực dùng ở việc tiêu diệt Ma Môn liên minh. Lão dùng thân phận vô lâm minh chủ hiệu lệnh vô lâm chánh đạo, không ngừng tập trung nhân lực cùng tài lực.

Trong lúc này, thật không có xuất hiện quá nhiều vấn đề, ngoại trừ Minh Nguyệt Phong, cùng theo Minh Nguyệt Phong là Thiếu Lâm, Võ Đang hai đại phái, biểu hiện bên ngoài có chút tiêu cực, các vô lâm chính phái đều tự cho rằng là nhân sĩ vô lâm của vô lâm chính phái, đều tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của Đại Địa Minh.

Minh Nguyệt Phong vốn cùng Đại Địa Minh có địa vị ngang bằng, không theo Đại Địa Minh mà hành sự. Sau khi tự trở lại Long Thành, Mộng Tình biết được Hy Bình mất tích, tâm tình sầu muộn. Mộng Hương nhìn ở trong mắt, đau đớn ở trong lòng, tuy nói Mộng Tình đã đem quyền lực nhường lại cho nàng, nhưng Mộng Tình dù sao từ nhỏ giữ nàng nuôi lớn, Mộng Tình trong mắt nàng, chắc chắn là mẫu thân của nàng. Giờ đây mẫu thân vì duyên cớ của nhi tử bà mà đau buồn, Mộng Hương nàng có thể tích cực đến tham dự việc vô lâm gì đó sao?

Nữ nhân, mặc kệ là dạng nữ nhân nào, đến một lúc nào đó, đối với việc công và tư, đều là lấy chuyện tư làm đầu. Minh Nguyệt Phong tuy là trụ cột của vô lâm chính đạo, song đã trải qua hơn trăm năm, tôn chỉ (mục đích) dần dần, cũng sẽ thay đổi, giống như Mộng Tiên trước đây, không phải bởi vì vấn đề của cá nhân, mà định hạ bỏ quy định của cái mạng che mặt sao?

Có lẽ, ở trong lòng Mộng Hương, không chỉ vì Hy Bình đơn giản là nhi tử của Mộng Tình, đương nhiên cũng không phải ngó ngàng bởi vì Hy Bình trên danh nghĩa là ca ca của nàng. Nàng tuy không thừa nhận, nhưng Mộng Tình cũng nói như thế. Trong đầu của nàng có suy nghĩ của nàng, loại ý nghĩ này từ lần đầu tiên nàng gặp mặt Hy Bình lúc đó đã tồn tại, chỉ là luôn không để ý, bị nàng chôn sâu tại đáy lòng.

Tâm của nàng trước kia thì rất bình tĩnh, chẳng biết vì sao, sau mỗi lần đối mặt Hy Bình, đều không thể duy trì bình tĩnh. Có lẽ nàng ở trước mặt bất cứ người nào đều có thể duy trì bình tĩnh, cái loại giữ gìn này điều bộ như mộng lúc ẩn lúc hiện, duy nhất khi Hy Bình xuất hiện, khiến nàng đáng vẻ đại biến.

Chuyện này đã không phải một hai lần.

Mộng Tình không muốn đến Tiểu Trạch Môn, Mộng Hương cũng đành phải cùng đi theo tiến vào, võ lâm chính phái luôn do Minh Nguyệt Phong dẫn đầu, y như cũ dừng chân ở Đại Địa Minh.

Bắt đầu từ thời khắc Hy Bình bị chôn sống tại động Phong Khiếu, Mộng Hương cũng thấy được nguyên nhân sự tình không phải tự nhiên đơn giản vậy. Nàng sau này trong lòng nghi vấn hỏi Mộng Tình, Mộng Tình thật lâu mới nói ra hai chữ: Lạc Hùng.

Bảo Nguyệt ở cùng đám nữ nhân của Hy Bình. Đám nữ nhân Vũ Túy cũng hoàn toàn đem nàng đối đãi như chị em, Mộng Hương cũng không qua hỏi chuyện Bảo Nguyệt, Bảo Nguyệt mỗi lần ở trước mặt nàng khóc, nàng cũng không hiểu vì sao cái mũi buốt buốt

Triệu Tử Uy không có việc làm thì chạy đi theo đuổi Mộng Hương. Về sau, Mộng Hương thật sự phiền, đối mặt hắn nói ra loại lời đã từng đối với Độc Cô Minh nói ra. Triệu nhị công tử buồn bực xong vài ngày. Độc Cô Minh đồng tình với tên em rể này giống nhau tìm đến gặp hắn, trong lúc đồng bệnh tương lân, cùng Hoa Tiểu Ba đem Triệu nhị công tử từ bị thương lôi kéo đi. Ba tên này lại chạy đến Thiên Phong tam anh biểu đạt tình ý, có được cảm xúc mạnh mẽ mới, Triệu nhị công tử si tình thần kinh lần nữa lộ ra hùng vĩ oai phong.

Rất nhanh, lời âu yếm của Độc Cô Minh ngọt ngào đánh lừa được Đinh Phù, Hoa Tiểu Ba làm cho Diệp Phân lớn hơn hắn năm sáu tuổi kêu hắn bằng thân ca ca, Triệu nhị công tử cũng khí thế bá vương đem Tôn Vi áp đảo trên giường, tâm linh của hắn rốt cuộc được an ủi, thì ra Triệu nhị công tử hắn mị lực vẫn bắn ra tứ phía. Ở trước mặt nữ nhân “oai” cả đám, chỉ là Mộng Hương không biết phân biệt hàng mà thôi, đáng tiếc mà.

Tứ Cửu biết được tin tức đã quá muộn, hắn mở miệng mắng to, mắng chửi ba tên này tán gái không mang hắn theo, hại hắn không có chỗ dựa (dừng chân).

Triệu Tử Uy nói: “Thiên Phong tam anh chỉ có ba người, có thay phiên thế nào cũng không đến phiên người đâu? Người cũng không nhìn xem, giữa bốn người chúng ta, người là kẻ tệ nhất.”

Hoa Tiểu Ba muốn giữ thể diện cho sư phó của hắn, hắn rất khách khí hướng Tứ Cửu nói: “Sư phụ, nữ nhân của người nhiều như thế, nhường chút cơ hội cho đồ đệ không được sao? Nếu người tới, bằng thủ đoạn cao cường của người, đồ đệ người thật không có cơ hội.”

Tứ Cửu nghe xong rất thoải mái, nói: “Ta cho dù không tán Thiên Phong tam anh, cũng có thể tán nữ đồ đệ của Thiên Phong Bảo mà! Các người không mang ta theo, đúng là không nói nghĩa khí huynh đệ.”

Hoa Tiểu Ba nói: “Chúng ta đi theo đuổi Thái Âm tứ nữ kia không?”

Những lời này vừa ra, ba tên nam nhân còn lại tăng bốc khen thưởng. Thái Âm Tứ Ngọc này đúng là mỹ nữ khó gặp, bọn họ sớm đã quyết định nội bộ. Về việc theo đuổi, bốn tên lập tức đối tứ ngọc triển khai thể công hiểm thấy. Âu Dương Đình Đình hiểu rõ dụng ý của bọn họ, cũng mặc kệ việc của bọn họ và tứ ngọc.

Tứ Ngọc đương nhiên cũng hiểu được ý đồ của bốn tên cướp này, nhưng luôn luôn treo buộc lòng ham muốn của bọn họ, không cho bọn họ đạt ý. Nhưng bọn họ cũng không gây không khuất phục, Độc Cô Minh tỏ tình hết bài này đến bài khác, Hoa Tiểu Ba nói dối không ngừng, Tứ Cửu mỗi lần đến gần Tứ Ngọc thường gọi to Tứ Ngọc thơm, Triệu nhị công tử biến thái học giống Hoa Tiểu Ba vỗ vào cái mông ngựa của Hoàng Ngọc

Kết quả là — Còn không có kết quả.

Hôm nay, Vân Tuyết ra từ phòng ngủ của Lạc Thiên, nàng đang cùng Lạc Thiên ăn chơi trác táng (sa đọa). Lạc Hùng tiện phái người đến gọi Lạc Thiên đi đến mặt thất một chuyến. Nàng vốn định muốn đi cùng Lạc Thiên, nhưng bị Lạc Thiên cự tuyệt.

Lạc Thiên tiến vào mật thất, bất ngờ thấy Lạc Thủy đã trở lại, trong mật thất chỉ có Lạc Hùng và Lạc Thủy, Lạc Thiên nhân tiện nói: “Phụ thân, có chuyện gấp sao?”

Lạc Hùng cười: “Lạc Thủy mang tin tức đáng ngạc nhiên về cho chúng ta.”

Lạc Thủy nói: “Ta cùng sư muội trải qua một phen thẩm tra, phát hiện Huyết Ma thật sự ẩn cư ở Thiếu Lâm. Cùng ở một chỗ với Huyết Ma, còn có Cái Bang tiền nhiệm bang chủ Phong Tự Lai. Bọn họ ẩn cư trong hậu sơn của Thiếu Lâm, Huyết Ma dường như võ công đã hoàn toàn mất hết, nhưng Phong Tự Lai đi theo ở bên cạnh hắn, chúng ta không cách nào hạ thủ đem hắn bắt về đây.”

“Lạc Thủy, tin tức của các người, đã vượt quá dự đoán của ta. Phong Tự Lai người này, quả nhiên không phải vô cơ mất tích. Ta lúc trước thế nào cũng không tưởng được hắn sẽ đi tìm Lâm Khiếu Thiên? Nói cho cùng, Lâm Khiếu Thiên chỉ có hắn là bằng hữu duy nhất. Ngoài trừ Phong Tự Lai, cả giang hồ đều là địch nhân của hắn. Bản thân hắn đúng là Thiên Sát Cô Tinh!” Lạc Hùng cười thâm độc.

Lạc Thủy hỏi: “Sư phụ, bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

Lạc Thiên cũng nói: “Phải đấy! Phụ thân, người không phải nói Hoàng Hy Bình có khả năng là nhi tử của Huyết Ma sao?”

Lạc Thủy nói: “Thiếu chủ, Hoàng Hy Bình đích thật là nhi tử của Huyết Ma. Bọn ta núp tại góc tối, vừa vặn nghe được Huyết Ma cùng Phong Tự Lai trò chuyện. Phong Tự Lai hỏi chuyện Hoàng Hy Bình, hỏi Huyết Ma có hậu duệ hay không. Chính miệng Huyết Ma thừa nhận, lúc hắn rời khỏi Minh Nguyệt Phong, Mộng Tình cũng đã mang thai ba tháng. Ta nghĩ Hoàng Hy Bình này đúng là nhi tử của Mộng Tình cùng Huyết Ma.”

“Ta có điểm mơ hồ, việc này có liên quan thế nào đến Minh Nguyệt Phong?”

Lạc Hùng giải thích: “Thiên nhi, lúc Huyết Ma khiêu chiến Mộng Tình, hai người không phân thắng bại. Huyết Ma luôn lưu lại Minh Nguyệt Phong suốt hơn ba tháng dài, mà mẫu thân của Hoàng Hy Bình bây giờ đúng là tỷ nữ Chân Yển của Mộng Tình. Bởi vậy, có thể khẳng định, Hoàng Hy Bình này tuyệt đối là tạp chủng do Huyết Ma cùng Mộng Tình vụng trộm sinh ra. Việc này ta có chút manh mối, nhưng trước khi chưa tìm ra Huyết Ma, ta đều để lại trong lòng.”

Lạc Thiên giật mình: “Phụ thân, người từng nói Hoàng Hy Bình thừa kế máu huyết cường giả truyền lại, có lẽ phải nói hắn là con Huyết Ma?”

Lạc Hùng nói: “Ừ, hiện tại xác định, Hoàng Hy Bình đúng là con của Huyết Ma và Mộng Tình, trong máu của hắn lưu động đến hai loại máu của đại cường giả đương thời. Thiên Nhi, người không phát hiện ra có lúc hắn rất giống, thay đổi nhiều giống Mộng Tình sao? Chỉ có Mộng Tình mới có thể sinh ra nhi tử giống tà thần lại tuần tú này.”

Lão nghĩ đến Mộng Tình, trong lòng vô cùng tiếc nuối. Lão rất hy vọng Mộng Tình cũng giúp lão sinh một nhi tử. Đáng tiếc Mộng Tình lại giúp địch nhân của lão sinh ra một tên vô lại mạnh mẽ, vô lại tuần tú đến mức khiến lão đau đầu.

“Ta quyết định đến Thiếu Lâm trước. Huyết Ma là địch nhân cả đời ta, ta còn sống một ngày, tuyệt không thể để hắn sống trên thế gian này, Thiên nhi, người còn nhớ đám người Đông Dương chứ? Bọn chúng là cừu nhân của Hoàng Hy Bình, tìm cơ hội lôi kéo bọn chúng, đối với chúng ta có lợi. Chỉ cần là địch nhân của Hoàng Hy Bình, thì chính là bằng hữu của chúng ta.”

Lạc Thiên đáp: “Con sẽ xử lý ổn thỏa việc này.”

Lạc Thủy nói: “Sư phụ, người một mình đến Thiếu Lâm trước?”

Lạc Hùng cười: “Sư phụ mạnh khỏe lại, cũng không dám một mình đối phó Thiếu Lâm. Ta sẽ âm thầm đem sáu phần thể lực của chúng ta đến Thiếu Lâm, bức Viên Thông giao Huyết Ma ra.”

Lạc Thiên hỏi: “Nếu như lão không giao?”

“Lão không dám đâu! Lão phải lo cho Thiếu Lâm. Nếu ta dùng đạo nghĩa vô lâm áp chế, lão buộc phải giao Huyết Ma ra. Thiên Si đã chết, nhất định không người nào muốn bảo vệ Huyết Ma. Huyết Ma là thù địch

chung của võ lâm chánh đạo, mà lại ẩn nấp tại Thiếu Lâm, Thiếu Lâm có mặt mũi gì mà nhìn đồng đạo giang hồ? Bọn chúng tuyệt đối không dám cùng chúng ta đối địch. Không có phương pháp xử lý, cũng phải hy sinh Huyết Ma để làm tròn truyền thống của Thiếu Lâm. Mà tính tình của Huyết Ma, càng sẽ không muốn Thiếu Lâm vì hắn mà bị tổn hại, cho nên hắn nhất định sẽ tự động đến nộp mình. Còn Phong Tự Lai, hắn chỉ có thể mở to mắt ra mà nhìn Huyết Ma bị ta mang đi. Sau đó ta đoán hắn sẽ trở lại Cái Bang, nhưng mà, hắn đã vứt bỏ Cái Bang mà đi, Cái Bang còn tới phần hắn nói chuyện sao?”

Lạc Thủy nói: “Lời sư phụ nói hoàn toàn chính xác.”

Lạc Hùng kể thẳng trong tay, cười: “Thiên nhi, Đại Địa Minh sẽ tạm thời giao cho người quản. Ta sẽ lưu lại bốn phần nhân thủ, đồng thời đem ba vị đại hộ pháp cũng lưu lại bên cạnh người, còn mười đại đệ tử. Địa Ngục Môn và Ngọc Xà Môn đều không đáng sợ, huống chi Long Thành còn có rất nhiều võ lâm chánh đạo cũng phải phục tùng Đại Địa Minh chúng ta. Thiên nhi, người còn có điều trở ngại không?”

Lạc Thiên đáp: “Phụ thân, không có, con sẽ đem Địa Ngục Môn và Ngọc Môn tiêu diệt sạch.”

Lạc Hùng nói: “Muốn diệt hết bọn chúng không phải là chuyện khó. Cái khó là bọn chúng phân tán ở Long Thành rất lớn, nhiều loại người, nhất thời thật không thể tìm ra toàn bộ. Lúc này, chúng ta cùng bọn chúng tranh đấu gay gắt. Có đôi lúc phát sinh một vài trận chiến nhỏ, đều là bọn ta ở sáng, bọn chúng trong tối. Chúng ta cũng thật sự tổn thất một ít nhân thủ, người không được lơ là xem thường mới ổn, ai!”

Lạc Thiên trả lời: “Phụ thân, xin tin tưởng nhi tử người.”

“Ta tin tưởng người” Lạc Hùng vỗ vỗ bả vai Lạc Thiên, nói: “Thiên nhi, tứ đại gia bên kia tình hình thế nào?”

Lạc Thiên kể: “Phụ thân, bọn họ cũng giống như trước kia, nhưng con từ trong miệng Đại Ný tìm được một tin tức rất kinh người, mà đối với Hoàng Hy Bình mà nói là chí mạng. Muốn ly gián quan hệ của tứ đại gia, từ điểm này ra tay rất dễ dàng.”

“Hả, Thiên nhi, nói nhanh lên.”

Lạc Thiên nói: “Đại Ný có lần vô tình đi qua trước cửa phòng của Hoàng Tiểu Nguyệt, nghe được Hoàng Tiểu Nguyệt cùng Đỗ Manh Manh trò chuyện. Từ trong câu chuyện của hai nàng ta, biết được Hoàng Tiểu Nguyệt và Hoàng Hy Bình bề ngoài là huynh muội, kỳ thật ngầm dính dáng đến việc loạn luân. Mà Đỗ Manh Manh thân là thê tử của Hoàng Đại Hải, lại đi yêu Hoàng Hy Bình, còn tẩm thân xử nữ của nàng cũng giao cho Hoàng Hy Bình. Phụ thân, người nói tin tức này có phải là tin tức cực tốt không?”

Lạc Hùng vui mừng: “Thật sự là tin tức tốt, Đại Ný ở bên cạnh bọn chúng, cũng rất cuộc có điểm hữu dụng, a a.”

Lạc Thiên cắn răng: “Con chuẩn bị đem việc này công bố thiên hạ.”

“Không vội” Lạc Hùng nói: “Hiện tại Hoàng Hy Bình cũng không có thấy bóng, chờ ta đem Huyết Ma áp trở về khi ấy sẽ bàn lại sau. Đây là điểm sơ hở tốt, nhất định phải lợi dụng thật tốt, không được tùy tiện lãng phí.”

“Tốt, con trước đó giấu mặt bày ra chuyện này, vốn là muốn cho Đại Ný đi lừa học võ công. Đến nay lừa không được, thì cũng tính có một nội gián trong bọn chúng, đối với bọn ta có lợi ích rất nhiều.”

“Ha, người tính không bằng trời tính, Thiên nhi, phụ thân ra ngoài chuẩn bị, người cùng A Thủy ở đây nói chuyện một chút. A Thủy nói, có chút việc muốn nói cùng người.” Lạc Hùng nói, trước tiên ra khỏi mặt thất.

Lạc Thiên hỏi: “Lạc Thủy, người muốn cùng ta nói chuyện gì?”

“Thiếu chủ, là về sư muội.”

Lạc Thiên tựa hồ không có bao nhiêu hứng thú, thuận tiện nói: “Người nói đi.”

Lạc Thủy lên tiếng: “Lần này ta cùng nàng ta đến Thiếu Lâm, phát giác tâm của nàng không ở trên người ta, cũng không ở trên người của thiếu chủ.”

“A?” Lạc Thiên kinh động.

“Tâm của nàng ở trên người Hoàng Hy Bình, ta dọc đường thấy nàng buồn bực không vui, dường như suy xét đến việc ta làm hoặc là người khác, cho nên đặc biệt lưu ý. Buổi tối ta ở bên ngoài phòng vệ, nghe được nàng lầm bầm lầu bầu, đều là về Hoàng Hy Bình.”

Lạc Thiên trầm ngâm xong một trận: “Hoàng Hy Bình này thật sự là nhân tài giỏi câu dẫn nữ nhân, hắc hắc, Lạc Thủy, tùy nàng ta đi! Nam nhân nàng ta nghĩ đến, sẽ không đem lại cho nàng kết quả tốt đâu.”

Lạc Thủy nổi giận: “Ta nhất định phải giết Hoàng Hy Bình.”

Lạc Thiên chăm chú nhìn hắc, đột nhiên đưa một cánh tay ra. Lạc Thủy vội vàng cũng đưa một cánh tay ra cùng Lạc Thiên cánh tay siết chặt một chỗ, Lạc Thiên nói: “Chúng ta cùng phấn đấu!”

Vân Tuyết từ Đại Địa Minh đến, gặp Thi Nhu Vân đối diện đi đến, trên mặt nàng nở ra một nụ cười thân thiện: “Nhu Vân, muội đến đây tìm tỷ tỷ?”

Đoạn thời gian này, Thi Nhu Vân thường ở Đại Địa Minh, đúng là tìm Vân Tuyết. Đôi khi, nàng cứ đem Vân Tuyết ảo tưởng thành ca ca của nàng. Bởi vì, Vân Tuyết và đại ca đã chết của nàng rất giống nhau. Nhưng Vân Tuyết vẫn là nữ nhân, cuối cùng cũng không thể là đại ca của nàng, huống chi đại ca của nàng đã chết.

Người đã chết, còn sống lại không?

Nàng không biết — nàng quá đơn thuần, không thể nghĩ quá nhiều, nhưng mà nàng nghĩ, cần có khả năng sống lại. Một thiếu nữ đơn thuần, luôn có những ý nghĩ ngớ ngẩn bình thường đơn thuần. Có lẽ, lúc nào đó, đơn thuần cũng là yếu tố giải thích phức tạp trực tiếp nhất.

Thi Nhu Vân nói: “Ừm, ta đến tìm tỷ tỷ. Tỷ tỷ, tỷ phải đi ra ngoài sao?”

Vân Tuyết nói: “Ta ra khỏi thành, muội muốn đi cùng ta hay không?”

“Tốt thật! Muội theo tỷ tỷ đi chơi.” Thi Nhu Vân tin tưởng Vân Tuyết, cũng giống như tin tưởng đại ca đã chết của nàng hoặc là tin tưởng Vưu Túy, nàng rất ít nghĩ đến những việc đáng lo lắng.

Vân Tuyết tiện kéo tay của nàng, cùng nhau rời khỏi Long Thành.

Vùng ngoại ô Long Thành, có một cái hồ, tên là Long Uyên, cái hồ này không hề lớn, cũng không phải rất nổi danh, bình thường rất yên tĩnh, không phải rất nhiều người tiến đến, đặc biệt là ở đây cuộc sống cực khổ, càng không có người.

Tìm chỗ, hai nàng ngồi xuống, nhìn cái hồ yên tĩnh.

Thi Nhu Vân đột nhiên hỏi: “Tỷ tỷ vì sao phải đối xử tốt với Nhu Vân như vậy?”

Một mảnh lá rụng rơi xuống, rơi ở trước mặt Vân Tuyết. Bàn tay đẹp của nàng duỗi ra, đem chiếc lá đón nhận trong tay, trải lòng bàn tay ra, hai mắt chăm chú nhìn chiếc lá xanh vàng, nhẹ nhàng thổi một hơi, giống như một hơi nhẹ nhàng thổi dài: “Nhu Vân, tỷ tỷ không phải đối với mỗi người đều tốt, chỉ đối với muội tốt thôi. Tỷ tỷ không phải là một người thiện lương, chỉ khi đối với muội, tỷ tỷ đều rất thiện lương.”

Thi Nhu Vân nói: “Nhu Vân không hiểu.”

“Chuyện không hiểu, thì không nên nghĩ quá nhiều. Một nữ hài, nghĩ quá nhiều, sẽ buồn phiền. Nhu Vân, muội nói với tỷ, Hoàng Hy Bình là cừu nhân của muội, muội rất hận hắc, nhưng muội lại không mong hắc chết đi. Muội nói không biết vì cái gì, Hoàng Hy Bình đã rời khỏi cuộc đời một quãng thời gian. Muội mỗi lần đến tìm ta, đều nói tới hắc, lúc nói đến hắc thì muội đều rơi lệ, muội có biết vì cái gì không?”

Thi Nhu Vân cúi thấp mặt, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, sau đó nàng dựa ở bả vai của Vân Tuyết.

Vân Tuyết đưa tay ôm nàng, nói tiếp: “Nhu Vân, bởi vì muội yêu thích hắc. Có lẽ muội cũng biết, nhưng muội không chịu thừa nhận. Bởi vì chính mắt muội thấy ca ca muội tự sát, muội hiểu được là hắc bức tử ca ca của muội. Kỳ thật muội phải biết rằng ca ca muội không hề hận hắc. Nếu hắc hận Hoàng Hy Bình, hắc cũng sẽ không đem muội muội thân yêu giao cho hắc, phải không?”

“Ừm.”

Vân Tuyết tiếp tục nói: “Hắn rất nhiều lúc đều không nói đạo lý, nhưng bất luận lúc nào đều che chở cho mỗi một nữ nhân bên cạnh hắn. Đại ca muội cho muội đi theo bên cạnh hắn, xem như muốn cho hắn bảo vệ muội. Bởi vì ngoại trừ bản thân đại ca muội, đại ca muội chỉ tin tưởng Hoàng Hy Bình, một nam nhân nhìn giống như vô lại, có thể làm ra bất cứ chuyện vô sỉ gì, nhưng mà có nguyên tắc hắn không thay đổi, nhất định yêu thương người hắn yêu. Như Vân, tỷ tỷ thấy được Hoàng Hy Bình cũng rất trân trọng muội, phải không?”

“Ừm, hắn rất thương yêu muội.”

“Nếu ta bảo muội, tỷ tỷ vì sao đối xử tốt với muội như vậy, bởi vì tỷ tỷ yêu thương muội. Sự việc rất đơn giản, không cần nghĩ quá phức tạp. Muội nếu trong lòng yêu thích Hoàng Hy Bình, cũng nên đem cừu của đại ca quên đi. Nghiêm khắc mà nói, Hoàng Hy Bình chẳng phải là cừu nhân của đại ca muội. Đại ca muội không có cừu nhân, cừu nhân của hắn chính là bản thân hắn. Hắn muốn tự tay kết thúc sanh mạng của chính mình, nhưng hắn yêu thương muội muội của hắn. Bởi vậy, trước khi hắn chết, hắn phải tìm một người đến thay thế hắn, chiếu cố muội muội của hắn. Một đại ca đến tận lúc trước khi chết còn tín nhiệm nam nhân đó, thế nào lại là cừu nhân của muội? Như Vân, nếu Hoàng Hy Bình trở về, muội không đem hắn biến thành cừu nhân nữa, được không? Ngoại trừ đại ca muội, hắn là chỗ dựa duy nhất của muội, hắn sẽ dùng tánh mạng hắn bảo vệ các người.”

Vân Tuyết đang nói, cảm giác Thi Như Vân đang nấc lên từng tiếng(khóc thút thít), hỏi: “Muội lại khóc?”

Thi Như Vân nghẹn ngào: “Nhưng hắn khi nào trở về? Hắn chưa từng rời khỏi Như Vân. Không có sự tồn tại của hắn, Như Vân thật sự không biết thế nào thì tốt, sợ cừu nhân của hắn, Như Vân cũng muốn hắn bên cạnh.”

Vân Tuyết vỗ về: “Hắn sẽ trở về, hắn là một nam nhân kỳ dị, sẽ không dễ dàng chết như vậy.”

“Nếu ... nếu hắn trở về, Như Vân lại đối với hắn tốt một chút, nghe hắn nói ..”

Vân Tuyết mỉm cười: “Đúng vậy. Nhớ rõ, hắn không phải là cừu nhân của muội. Ca ca muội không phải hắn giết, cũng không phải hắn hại chết. Hắn giống dạng người, người khác không hại hắn, hắn căn bản sẽ không hại người. Muội không phải cũng nói hắn rất thiện lương sao?”

Thi Như Vân ngửa mặt đầy nước mắt lên, nói: “Hắn bình thường thì hi hi cười cười. Nhưng, có lúc Như Vân cũng rất sợ hắn sợ hắn nổi điên, hắn phát điên lên, giống ... giống như dã thú.”

“Ha ha, dã thú, đối với hắn ta cách hình dung này là đúng nhất. Tên này có lúc thật sự là một đầu dã thú, nếu hắn không có loại lực lượng dã thú cường đại này, thì làm sao có thể bảo vệ các người? Như Vân, chúng ta trở về nhé?”

Thi Như Vân nói: “Ừm, Như Vân ra ngoài cũng đã lâu, đại tẩu nhất định đang lo lắng.”

Hai nàng đi vào Long Thành, lúc này, hoàng hôn cũng đang đến.

Trước mặt một thiếu nữ đi tới, đối diện Vân Tuyết nói: “Vân cô nương, tiểu thư chúng tôi đang tìm người.”

“Bây giờ?” Vân Tuyết chỉ nhìn Thi Như Vân, lời nói cực không cảm tình.

Thiếu nữ đáp: “Phải, rất gấp.”

Thi Như Vân nói: “Vân Tuyết tỷ tỷ, tỷ có việc thì đi trước đi! Như Vân sẽ tự mình trở về.”

Vân Tuyết không muốn: “Ta muốn đưa muội trở về.”

“Không cần, Như Vân đã biết được đường đi, với lại rất nhanh trở về.”

“À thôi được! Ta không tiễn, muội cẩn thận một chút.”

Thi Như Vân cười nói: “Không sao đâu, trên đường, Như Vân sẽ không chạy đâu.”

Vân Tuyết liền đi theo thiếu nữ đi, Thi Nhu Vân thấy bóng của bọn họ dần dần biến mất, mới xoay người muốn rời đi. Đột nhiên một bóng người lao đến, nàng còn không kịp phản ứng, sợ hãi kêu lên một tiếng, chỉ cảm giác được mình bị người ôm, hần dưng tốc độ không thể tưởng tượng bay lên không trung

Nhân ảnh bắt Thi Nhu Vân đem đi vừa vượt qua tường thành, trong một đám người từ ngoài thành chạy lại bỗng nổi lên một tiếng gầm giận giữ, cũng giống như một mũi tên truy đuổi theo.

218. Chương 217: Một Hữu Lí Do

Vân Tuyết theo thiếu nữ tiến vào khuê phòng Thiên Diệp Bội, Thiên Diệp Bội hỏi: “Có chuyện gì?”

Vân Tuyết thần tình kịch biến đáp: “Không phải người tìm ta sao?”

Ở bên cạnh, thiếu nữ tỏ vẻ lo lắng sắc mặt rất không tự nhiên, Thiên Diệp Bội đáp:” Ai nói ta tìm người? Chúng ta đã nói nếu không phải việc quan trọng đừng liên lạc sao? Người muốn hành tung chúng ta bị Đại Địa Minh phát hiện không?”

Vân Tuyết đột nhiên chuyển thân xuất trần khổng chế bả vai thiếu nữ, hét lên: “Nói!”

Thiếu nữ đau đớn kêu lên, đáp: “Là Long Hồ nhị gia bức bách tôi.”

“Long hổ song ma?” Thiên Diệp Bội nghi hoặc nói.

Vân Tuyết thân thể điên cuồng rung chuyển, không khí trong phòng đột nhiên phát lạnh, từ thân thể xạ xuất vô số ảo tượng khô lâu, song trảo mãnh liệt nâng lên cao, cự đại khô lâu nhằm thẳng thiên linh cái thiếu nữ....

Bùng!

Óc cùng máu huyết tán xạ đầy nhà, trên thân thể Vân Tuyết và Thiên Diệp Bội cũng lâm tím máu não, Thiên Diệp Bội giận dữ: “Người làm gì vậy?”

Vân Tuyết không trả lời, thân ảnh lướt tới như điện, Thiên Diệp Bội cũng theo đó phóng ra, phạm nơi nào Vân Tuyết đến trên đường đi toàn là người chết, Thiên Diệp Bội dừng lại trước nhà Long Hồ song ma, vì Vân Tuyết lúc này đang cầm thủ cấp một người đứng trước cửa.

Vân Tuyết đột nhiên chuyển thân, trên mặt hiện vẻ hung dữ nói với Thiên Diệp Bội: “Long Hồ song ma ở tại đây?”

Thiên Diệp Bội lạnh giọng nói: “Người không điên đấy chứ? Sao phải loạn sát giết người như vậy?”

Vân Tuyết kêu lên:” Long Hồ song ma ở đây sao?”

“Ta làm sao biết!”

“Thiên Diệp Bội, người nghe rõ cho ta, bọn chúng dám cướp mất Nhu Vân vẫn theo bên mình ta. Hai tên lão sắc ma đó, ta muốn đem bọn chúng băm ra làm vụn mảnh! Nếu như Nhu Vân có tổn thất gì thì ta chắc chắn sẽ diệt Ngọc Xà môn các người!”

“Chậm đã, người không phải vì một nữ nhân chứ?”

Vân Tuyết hai mắt trợn trừng hét lên:” Nó là muội muội ta! Ta vì nó mà có thể giết hết mọi người trên đời mà không cần lí do.”

Thiên Diệp Bội cảm thấy sự việc trở nên nghiêm trọng, nói: “Người bình tĩnh đã, chúng ta phải tìm ra họ trong thời gian sớm nhất có thể, nếu không”

Vân Tuyết hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, bi thương nói: “Không có nếu không gì cả Nhu Vân, đại ca xin lỗi muội!”

Thiên Diệp Bội nói: “Muội muội người và người phân nhau ra ở đâu?”

“Cổng thành” Vân Tuyết thống khổ đáp

Tiếng nói Vân Tuyết vừa nói xong, thân ảnh Thiên Diệp Bội đã lập tức biến mất, hần đột nhiên bật khóc thật to

Trên một quan đạo thuộc ngoại vi Long Thành, cách Long Thành không xa có một toà tranh viện khá cũ. Lúc này trong tranh viện đầy mùi máu tươi, bỗng xuất hiện một đạo nhân ảnh phiêu lạc.

Chỉ thấy đó là một nam nhân cao gầy tuổi độ năm mươi, trong tay đang ôm lấy Thi Nhu Vân đang vùng vẫy kêu khóc, trên mặt đất dưới chân hắn, có mấy thi thể nằm ngổn ngang, hắn tung cước đá bay một thi thể, miệng nói: “Lão đại chân tay quả nhiên mau lẹ nhân lúc ta ra ngoài phó hện. Hắn đã giải quyết tất cả những người ở đây.”

Nghênh mặt bước về phía nam nhân cao mập, lão già gầy nói: “Ta vừa mang một con bé về đây. Con bé này đích thị là một xử nữ. Lâu lắm rồi ta chưa được thưởng thức mùi vị của một thiếu nữ thuần khiết. Cả ngày cùng đám dâm nữ Ngọc Xà Môn ở cùng một chỗ, thực không đủ vị”

Cái lão già mập có lẽ lớn tuổi hơn cái lão ốm, nhưng trông như lại trẻ hơn lão già ốm, lão ấy nói:” Ta đã xếp đặt ở đây rồi!”

Lão già gầy nói: “Lão đại, chúng ta làm con nhỏ này, Vân Tuyết bà nương đó sẽ không thể giết chúng ta đâu.”

“Con bé này không có quan hệ gì với ả ta. Chỉ có điều sau khi ả ta đến Long Thành biết rằng ả ta bị chúng ta chơi đùa. Còn chơi con bé nào thật ra không có vấn đề lớn lao gì cả. Lại nói, ả ta cũng có rất nhiều chuyện mà Long Hồ Song ma chúng ta giúp đỡ!”

Lão đầu gầy, Long ma, lo lắng nói tiếp:” Đệ thật muốn tìm xử nữ. Trên đường phố Long Thành này, thật mà khó để kiếm được một lần nữa. Đệ không sợ chết, nhưng tao nương này thật ra là một món hàng không tốt lắm.”

Hồ ma nói: “Đề cập đến Long Thành mỹ nữ, không nghi ngờ gì nữa ở Tiểu Trạch môn là nhiều nhất. Thực là muốn ra ngoài để thưởng ngoạn, nhưng Thiên Diệp Bội tiểu nữ đó thật đáng ngại, không để cho huynh đệ hai người chúng ta lộ diện. Ha ha, sau khi làm xong, một là không thể tố giác, hai là không thể ngừng lại được, có thể từng người một thưởng thức nữ nhân của Tiểu Trạch Môn.”

Long ma hơi do dự: “Tiểu Trạch môn hiện tập trung cao thủ của võ lâm tứ đại thế gia, Thái Âm giáo và Minh Nguyệt Phong, có vẻ khó khăn đấy? “

Hồ Ma đáp: “Ta đương nhiên không thể ngu ngốc tiến nhập vào tiểu môn rồi. Như hôm nay cũng vậy, chỉ xuống tay với những loại nữ nhân có võ công kém là được.”

Long ma cũng cười: “Chủ ý của đại ca quả không sai. Cứ nghĩ đến Long Hồ song ma chúng ta, ở bên ngoài thành này ai gặp cũng phải sợ, thế mà từ khi đến Long thành lại biến thành cái đồ rùa đen, thực tức không chịu nổi.”

Lưỡng ma vừa nói chuyện với nhau, nhưng cũng vừa đột nhập vào sảnh đường.

Hồ ma tại ngã trước, rẽ phải bước vào một gian phòng, nói: “Lão nhị, người không điếm vào ách huyết (huyết cam) của nữ oa này hay sao?”

Long ma nói: “Cứ để ả ta gọi, ai dám cứu ả ta? Hơn nữa, nếu điếm vào liễu huyết, thì làm sao ả ta có thể kêu được khi lên giường, thực chẳng còn chút hứng thú nào!”

Thi Nhu Vân vừa khóc vừa gọi cứu viện, trong thâm tâm nàng ta hiện tại chỉ đang nghĩ tới một người— Hy Bình , đại cừu nhân của nàng ta.

“ A—”

Long ma bỗng Nhu Vân lên giường, rồi nói :” Đại ca, người trước đi!”

Hồ ma từ chối: “Không, lần này do người trước.”

“Tại sao? Trước giờ vẫn do đại ca đánh trận đầu mà?”

Hồ ma mỉm cười:” Bởi vì thế, khả năng này của ta sẽ để cho người đánh trận đầu.”

“Đại ca, hoặc là người trước”

“Sao? Người không vui hả?”

Long ma nói: “thật lòng mà nói, đệ có thể thấy Vân Tuyết nhìn tao nương này tựa hồ như là rất quan tâm.. Chúng ta thả ả ra đi! Nữ nhân thì có thiếu gì!”

Hổ ma vừa cười vừa nói: “Hãy lập lại lần nữa coi, người hoặc giả sợ ả Vân Tuyết sao?”

“Chúng ta cũng không nên chọc giận ả ta....”

“Lão nhị, hôm nay người làm sao thế? Trước đây không phải người luôn nghĩ muốn là người đánh trận đầu à? Tốt, canh chừng ả Vân Tuyết, người hãy cố y phục của con bé này ra!”

“Cái này....” Long ma do dự

“Như quả hai lão đầu không dám, thôi thì để ta thay thế làm cho!” Một giọng phát ra từ phía cái cửa, lại xuất hiện một người lãnh nhiên bình tĩnh.

“Đại phu nhân?” Vừa khóc vừa gọi, Thi Nhu Vân bất chợt nhìn phía sau song ma, kinh hãi gọi lớn.

Lưỡng ma chuyển thân, tâm đầu đại kinh, từ khi nào lại có nhiều người phía sau bọn chúng, mà bọn chúng lại không phát giác được?

“Người đến từ khi nào?”

Hy Bình mỉm cười, trong cái mỉm cười vô lại đó, dường như không mang một tà ý nào, hần đáp: “Bọn người tiến vào căn nhà này trước tiên, sau đó ta lại theo tiến vào để thủ ở trước cánh cổng, cũng muốn xem hai lão già các người định làm gì tiểu nữ hài này?”

Gương mặt hai lão ma đại nộ, nói: “Tiểu tử, người tốt nhất không nên xen vào công việc của người khác.”

Hy Bình nói tiếp: “Ta thấy các người có sắc tâm nhưng chẳng có sắc đảm, thực là thất vọng, thực tại thật không chịu nổi, bước ra tìm cách giúp đỡ các người. Không cần phải khẩn trương, lúc này tiểu nữ hài này nhìn thấy ta, nói ta là đại phu nhân, ta vốn không phải người tốt thích quản chuyện người khác, các người cứ tiếp tục. Nếu các người không dám, thì hãy nhường lại cho ta.”

Long ma lớn tiếng hỏi: “Tiểu tử, người là ai mà biết chúng ta?”

“Không phải là hai lão đầu tử hay sao?”

“Người thực là phiền không chịu được”.

Hy Bình tiến tới một bước, rồi hỏi: “Tên hai lão là Long Hổ song ma phải không?”

“Đúng vậy, sợ rồi sao?”

Hy Bình lắc đầu, trả lời: “Thật rất lấy làm tiếc, ta cũng rất muốn sợ, nhưng ta lại thường không thỉnh tai.”

“Người....”

“Long Hổ song ma các người, ta thật sự nghĩ rằng bọn các người đều không có một cá tính đặc biệt của Long Hổ cả, lại cũng không có một điểm khí chất nào của ma, vậy mà cũng làm như là Long Hổ song ma chân chính sao?”

Hổ ma khẩn trương đáp lại: “Người là cái thá gì?”

Thi Nhu Vân đã ngừng khóc, gợn gàng ngồi ở trên giường, chăm chú vào Hy Bình, không rõ tại sao mặt Hy Bình có nhiều vết sẹo vậy, nhưng nàng ta lại vô ý nghĩ Hy Bình đang diễn hề. Từ lúc có hần ở đây, nàng ta chẳng còn sợ hãi nữa.

Hy Bình nhìn Thi Nhu Vân trên chiếc giường, mỉm cười nói: “Một lời hứa, nhìn không thấy, nàng đừng khóc.”

“Người vừa mới nói gì?”

Hy Bình cười nói: “Ta, chính là con ma chuông bảo hộ của nàng ta, là con ma chuông dài sống trong tim nàng ta vĩnh hằng.”

Càng về sau, thanh lượng của hắn càng cao, khi nói đến từ “Ma”, cũng là lúc mặt hắn phát ra một vẻ rất hung tợn, giống như máu của dã thú đang thiêu đốt trên người hắn. Cùng lúc đó, ngoài cửa xuất hiện không ít nữ nhân, các nàng một lần nữa thấy long đằng hổ được, từ trên người Hy Bình phóng ra long ảnh cùng hổ hình!

Hồng quang xạ ra tứ phía, kim quang thật là chói mắt!

“Lão đầu, bây giờ đích thị là chân chánh của Long Hổ chi ma!”

Hy Bình trợn đỏ hai mắt, thân thể đột nhiên trương lên, huyết long đánh phá nóc nhà, mãnh hổ đánh trước ...

Long hổ song ma quay đầu không kịp, đồng thời ra tay. Lướt qua ảo ảnh của hổ, Long Ma với “Long Trảo” quắp lấy bụng Hy Bình, Hổ Ma với “Hổ Chưởng” đánh hướng trán Hy Bình, quát to, nương theo tiếng đánh cường đại của vật thể, lưỡng ma một chưởng một trảo thật sự đã đánh trúng vào mặt của Hy Bình. Nhưng ánh mắt bọn họ trong tức khắc biến thành tro tàn, chỉ một khắc, bọn họ mới phát hiện, thân thể Hy Bình đúng là kim cương bất hoại chi thể!

Lúc bọn họ muốn thoái lui, Hy Bình chỉ một cái nháy mắt song thủ quơ tới, đè lên đỉnh đầu song ma, long gầm hổ rống, bàn tay mạnh mẽ như long kẹp lại, hai đầu song ma nháy mắt cùng đâm vào nhau, chất dịch trắng hồng cùng với một tiếng xương vỡ bắn tung tóe ...

Hai thi thể không đầu rơi xuống đất, long hổ ảo tượng biến mất, trong phòng yên lặng như chết.

Hy Bình từ từ tiến tới chỗ Thi Nhu Vân, khinh khinh hỏi: “Sợ không, tiểu ách ba?”

“Người trở lại khi nào?”

“Tiểu ách ba cần đại phôi nhân, đại phôi nhân đã trở lại, đến để ôm nàng về!”

Hy Bình giơ hai tay ra, Thi Nhu Vân nửa không muốn nửa lại muốn ém vào lồng ngực của hắn, nói:” Nhu Vân tưởng rằng không thể gặp lại người, hu hu!”

“Đừng khóc, ta hiện tại không phải đã trở lại sao? Tiểu ách ba không cần phải sợ, trên thế giới này, ngoại trừ ta khi phụ nàng, sẽ không có bất cứ người khác khi phụ nàng được!”

“Thật không?”

“Ân, nàng không sợ ta khi phụ sao?”

“Ta cũng sợ, nhưng ta cũng lại thích” Thi Nhu Vân thân thanh nói, nàng ta ẩn vai Hy Bình xuống, thì thầm bên tai hắn:” Ngoài cổng có nhiều tỷ tỷ..”

Hy Bình ôm lấy Thi Nhu Vân, quay lại nhìn thấy A Mật Y, ngoại trừ bọn họ ra, còn có Vân Tuyết và Thiên Diệp Bội, tất cả họ đều lẳng lặng đứng nhìn, không ai cất tiếng nói.

Nước mắt Vân Tuyết không còn nữa. Nàng ta nhìn Hy Bình đến, tâm tình tốt lên nói: “Đa tạ người đã cứu Nhu Vân”

Hy Bình nhìn vào Vân Tuyết và Thiên Diệp Bội nói lại: “Người cũng nên mừng cho cái mạng của người đi. Nếu hai lão già kia có làm tổn hại gì đến tiểu ách ba của ta, người cũng phải chết! Ta không cần hỏi nhiều, cũng mặc kệ có phải các người làm, ta chỉ biết hai lão đầu kia là thuộc hạ của người. Đáng ra các người phải mừng, vì hai lão đầu kia không còn sống nữa, ta cũng không truy cứu. Đừng hỏi tại sao, ta thường làm việc mà không cần lý do, cũng như bỏ qua lý do.”

Vân Tuyết nước mắt chảy ra, lại đáp:” Sau này nếu cần ta giúp đỡ, hãy lên tiếng, và cũng không cần hỏi ta tại sao, ta cũng không có lý do nào cả”

Hy Bình mỉm cười với ‘cô ta’, sau đó bước bộ, đứng trước Thiên Diệp Bội, nhìn vào khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng ta, cũng như đôi mắt thuần chân của nàng, bất ngờ nói:” Đã từng có nghe qua nữ nhân của Ngọc Xà Môn rất đậm đáng phải không? Ta không biết điều đó có thực sự đúng không. Có một điều thực sự, đó

là nàng rất đẹp, mỹ nữ thường có dã tâm rất lớn, tuy nhiên ta hi vọng dã tâm của nàng không nhằm vào người của ta. Đây là lời khuyên của ta giành cho nàng, một lời khuyên vô lại, nàng biết, và cũng không cần biết lý do.”

Hắn đang nói, bất chợt hôn lên chỗ giọt nước mắt chưa khô trên mặt Thi Nhu Vân, Thi Như Vân tỏ ra giận giữ nhưng có phần kiều diễm nói:” Đại phu nhân, tại đây có nhiều người mà, trở về trao thân Nhu Vân cho người nha!”

Hy Bình ngẩng đầu cười ha ha nói: “ta ôm nàng đi chung quanh, thuận tiện cho người nói chuyện một chút tỷ tỷ.”

A Mật Y chúng nữ đã rời sảnh đi theo hắn, trong sảnh đường chỉ còn lại Thiên Diệp Bội và Vân Tuyết.

Thiên Diệp Bội nói:” Hắn ta quả nhiên chưa chết”

Vân Tuyết đáp:” Muốn hắn chết, thật không dễ dàng gì. Ta giao Nhu Vân cho hắn, vì biết rằng hắn thật sự có khả năng để bảo vệ muội muội của ta.”

“Họ trở về từ hải ngoại, và mặt những y phục dị tộc, nhưng chín nữ nhân kia, thật sự không biết họ là ai?”

Vân Tuyết nói: “Ta cũng không biết”

Thiên Diệp Bội hỏi tiếp:” Sự hợp tác của chúng ta vẫn tiếp tục chứ?”

“Muội muội ta không có việc gì là tốt rồi. Các thứ khác có thể bàn bạc.”

Thiên Diệp Bội nói: “Kể cả không có Hoàng Hy Bình, ta cũng có thể cứu cô ta. Ta vốn biết tập quán của hai lão ma này, nhất định sẽ chuẩn đến nơi này. Vì thế ta chỉ cần tìm chúng tại cổng phụ ở gần cổng thành, là có thể phát hiện được rất nhanh.”

“Ta lại hy vọng Hoàng Hy Bình cứu Nhu Vân, như vậy ta có thể thấy hắn có lẽ có vài việc cần làm với muội muội ta, cũng như việc hắn giết người cũng nằm trong ý của ta, điều đó mang lại cho dã thú cơ hội phát tiết, trông có thể trở nên giận giữ.” Vân Tuyết vừa nói vừa vào phòng, kích cước vào thi thể dập nát của hai lão ác ma, và sau đó tiếp tục nói:” Hoàng Hy Bình trở về, Lạc Hùng sẽ tiếp tục tìm mưu kế chống lại hắn. Tại Long Thành này sẽ hỗn loạn, cơ hội của chúng ta đã đến rất gần, người muốn làm kẻ thù với Võ lâm Tứ đại thế gia, hay là tấn công Đại Địa Minh trước?”

Thiên Diệp Bội trả lời:” Tại sao không biết, ta bất chợt không nghĩ rằng ta và Võ lâm tứ đại thế gia là kẻ thù với nhau.”

“A! Tại sao?”

Thiên Diệp Bội ca than nói:” Ta cũng không có biết lý do”

Vân Tuyết nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi nói: “Thiên Diệp Bội, người có đấy. Từ cái ngày ta nhìn thấy người, người vô cùng thanh khiết, bề ngoài không có thay đổi cho lắm, ở trong mắt người đều chân thật (chất phác). Ta không hiểu vì sao với tư cách Ngọc Xà Môn môn chủ lại thấy người hoàn toàn tương phản với sự chân thật đó. Nhưng về sau khẳng định biết, người vô luận từ tâm linh, từ thân thể, từ bề ngoài, từ bên trong mà nói, người đều thuần khiết, song người hồn nhiên đến tột cùng, từ trước đến nay không có háo hức dao động, mà hai mắt người hiện tại vừa mới dao động đấy. Ánh mắt người lóe ra một thứ ánh sáng, điều này mỗi nữ nhân đều sẽ có. Thiên Diệp Bội, người không phải sợ hãi hắn, mà là người đã thích hắn, cho nên người mới không nghĩ đến cùng tứ đại gia đối địch.”

Thiên Diệp Bội đột nhiên nói lại:” Người nói hơi nhiều rồi đấy.”

Vân Tuyết: “ Ta bây giờ cũng là nữ nhân, bởi vậy cũng hiểu nữ nhân.”

Thiên Diệp Bội u u ca thán, nói:” Dĩ nhiên ta không thể tìm ra lý do, tuy nhiên hắn ta nhất định là nam nhân mà ta không thể quên được. Ta rất ít khi nhớ đến tên của và diện mạo của một nam nhân, nhưng mà ta lại nhớ đến hắn, từ lần đầu tiên gặp hắn, thì ta đã nhớ đến hắn, Vân Tuyết, ái tình có phải là không thích hợp lắm với nữ nhân có dã tâm?

“Người không có dã tâm,” Vân Tuyết cười trả lời nàng, “Nếu như có một ngày tâm lý người quá đau khổ lại không tìm được lý do, người hãy đi tìm Hoàng Hy Bình. Có lẽ hắn có khả năng cho người một giải đáp. Bây giờ chúng ta nên đi thôi, chờ ở đây có thể quan phủ sẽ đến, nơi này không nên lưu lại lâu.”

219. Chương 218: Túy Nguyệt Lộng Vân

Trên hành trình trở về Trung Nguyên, Hy Bình vẻ mặt vui mừng vô hạn, hắn tại cuộc thi tình ái, đã khiến cho hai mươi lăm mỹ nhân Ba Tư cứng cổ bại trận nằm úp vô lực. Chẳng những nữ nhân hâm mộ hắn mà ngay cả nam nhân Ba Tư cũng coi hắn như thần minh, tôn xưng hắn là “Tình ái chi thần”, đối với hắn vô cùng sùng bái, quả thực như đất hạn gặp mưa rào, không bao giờ kết liễu.

Sau đó, nữ nhân Ba Tư kẻ nào cũng muốn tìm Hy Bình hoan ái, nhưng Quyền Hành giải quyết tất cả nữ nhân này. Người nào tiếp cận Hy Bình, thì nàng đối với nữ nhân đó vung tay hạ cước, còn Hy Bình tự động đi gặp nữ nhân, thì nàng ta đi theo sát một bên, khiến Hy Bình chỉ còn cách bỏ cuộc. Cuối cùng thì nữ nhân Ba Tư không dám đến tìm hắn, mà hắn cũng chẳng dám đến gặp nữ nhân Ba Tư nữa.

Đến Trung Nguyên, bọn họ tách khỏi đoàn người Ba Tư, Bồ Lỗ Tư cũng giống như nữ nhân tất cả đứng khóc hu hu. Hắn ôm lấy Bồ Lỗ Tư vỗ về “ta còn có dịp gặp lại mà”. Bồ Lỗ Tư thút thít, nếu có một ngày hắn muốn đến Ba Tư, thì mang nữ nhân toàn thành tất cả giới thiệu cho hắn.

Hy Bình nói rằng, khi có cơ hội ta sẽ đến thăm Ba Tư. Khi ấy kẻ nào khi dễ người, người cứ nói cho ta, ta sẽ đánh hắn thành đầu heo.

Bồ Lỗ Tư vui vẻ nói, cảm ơn chủ nhân, chủ nhân xuất thủ thiên hạ vô địch, biến hắn thành đầu heo.

Cứ thế Bồ Lỗ Tư lại khóc lóc quay lưng đi, hắn một bước đi, nước mắt một giọt...

Khi Hy Bình và chúng nữ đến được Long Thành thì vừa lúc gặp Long Hồ song ma mang Thi Nhu Vân chạy. Hắn nổi giận thả ngay chúng nữ xuống, tốc độ còn nhanh hơn ngựa truy theo liền.....

Lát sau, hắn ôm Thi Nhu Vân quay trở lại, chúng nữ đi theo, hắn hỏi: “Tiểu Ách Ba, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Thi Nhu Vân xấu hổ trả lời: “Trước tiên hãy thả muội xuống, nếu không ta không nói cho chàng biết.”

“Ô ô, nàng lại uy hiếp ân nhân cứu mạng à?”

Thi Nhu Vân cười yểu điệu. Hy Bình thấy nàng cười rất khả ái, không kìm được cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi nàng, nàng cũng không tránh né, để yên cho hắn hôn.

“Nàng hiện tại không còn e sợ ta hôn nàng à?” Hy Bình nghi ngờ hỏi.

Thi Thu Vân không nói gì, gò má ửng hồng, chỉ cười thôi.

“Tốt rồi, để ta thả nàng xuống, nếu không nàng không nói thật sự với ta.”

Thi Nhu Vân vừa đứng xuống, nhìn ngó chúng nữ, sau đó nói: “Các tỷ tỷ ở đây, muội đã gặp qua mấy người, nhưng muội không nhận biết tất cả. Bọn họ..... có thích Nhu Vân không?”

A Mật Y đi đến ôm lấy nàng, mỉm cười: “Tiểu Nhu Vân khả ái thế này, chúng tôi đương nhiên yêu thích rồi.”

Quyền Hành nguyền lạnh lùng một tiếng. Thi Thu Vân nghe thấy, nàng quay đầu lại nhìn Quyền Hành, phát giác nàng chưa từng nhìn qua thiếu nữ mỹ lệ này, rồi hỏi: “Tỷ tỷ, người phải chăng không thích muội?”

Quyền Hành đáp “Không thích”

Thi Thu Vân sắc mặt ảm đạm, cúi đầu không nói lời nào.

Hy Bình đột nhiên thấy Thi Nhu Vân đang hoạt bát biến thành trầm mặc, liền lên tiếng: “Tiểu ách ba, đừng để ý nàng ấy. Về đến Long Thành, nàng cũng không còn đi cùng chúng ta nữa”

Quyền Hành tức giận: “Hoàng Hy Bình, người nói thế có ý gì?”

Hy Bình đáp:” Nàng không phải nói, trở về Trung Nguyên, không để ý đến ta nữa sao?”

Quyền Hành la lên:” Người trả lại cho ta sự trong trắng đi”

Hy Bình cười nói “Nàng sao vậy, ngày nào cũng day nghiêng ta bằng câu này?”

Quyền Hành nói: “Người cũng không phải cả ngày mắc nợ à? Hoàng Hy Bình, ta nói cho người biết, chúng ta ở đây ai cũng đang mang hài tử của chàng trong bụng đấy, người nếu không dám chịu trách nhiệm, cẩn thận người chết thật khó coi.”

Hy Bình vẻ mặt đau khổ nói:” Ta nghĩ nàng không muốn ta chịu trách nhiệm”

“Hừm” Quyền Hành tỏ vẻ không đồng ý, mạnh mẽ bước thẳng tới trước, nàng nói, “Sau này người có tìm nữ nhân, cũng phải được ta đồng ý của ta. Hiện tại nàng này, ta miễn cưỡng thu nhận”

Hy Bình hoảng hốt:” Nàng quản thúc ta quá nhiều. Ta quen biết tiểu ách ba, nàng thì không biết đang chơi trò đóng giả nam nhân ở đâu! Ta thấy, ta phải làm một việc, ta trở về để Hoa Tiểu Ba cắt thuốc phá thai, gọi nàng tới ăn.”

Quyền Hành nói:” Ta cái gì cũng không phải ăn. Ta chỉ ăn người, ăn người cho hết bướng bình. Như thế nào, hay là người hận ta không để cho người cùng với nữ nhân Ba Tư quỷ hỗn đó à?”

Hy Bình không nói được câu nào.

Thi Thu Vân đột nhiên nói:” Tỷ tỷ này thật là lợi hại”

Quyền Hành nghe thấy câu này, trong đầu rất sáng khoái, đối với Thi Thu Vân cảm tình thay đổi, đi đến bên cạnh Thi Thu Vân, ôm lấy nàng, cười nói:” Tỷ thực sự là nữ nhân lợi hại nhất thiên hạ, chưa một ai giám trái ý tỷ.”

Ừ lợi hại quá? Nói khoát cũng lợi hại mà phải không?

Hy Bình đột nhiên phát giác Đường Tư công chúa rất thích nói khoát.

“Quyền Hành, muội hiện tại đang là phận nữ nhân, nhưng khi chúng ta về đến Đại Địa minh, xưng hô với muội như thế nào?” A Mật Y nghĩ đến vấn đề này.

Quyền Hành nghĩ đến việc đó, buồn thảm trừng mắt nhìn Hy Bình nói:”Gọi ta là Đường Tư đi.”

Nàng không hề biết mọi người biết nàng là đương kim Đường Tư công chúa, nhưng Hy Bình và mọi người biết làm như cũng không biết.

Hy Bình nói “Tiểu ách ba, nàng trước kia nói không sai, Vân Tuyết đó, nếu như nữ cải nam trang, trông giống hệt hình dung của ca ca nàng. Không chừng, ả ta thực là ca ca của nàng.”

“Có khả năng vậy ư”, Thi Thu Vân thất kinh nói.

Hy Bình đến trước mặt nàng nhẹ nhàng nói:” Vừa rồi nàng cũng nhìn thấy trên thân ta xuất hiện long và sư hổ mà phải không?”

“Ân, nhìn thấy”

“Nếu nàng không tự mắt mình nhìn qua, ta không thể không nghĩ không có khả năng như thế?”

“nếu như muội không chính mắt nhìn thấy, Nhu Vân thật sự không thể tin được!”

Tay của Hy Bình vuốt nhẹ nhẹ lên làn da mềm mại của nàng rồi nói:” Rất nhiều việc, nhìn thì không có khả năng, có lẽ hết lần này đến lần khác có thể trở thành hiện thực. Cây tiêu này do Địa Kiệt đem đến cho nàng hả?”

“ Đó là ca ca của muội làm quà sinh nhật cho muội....”

Hy Bình than dài:” Nhu Vân, Địa Kiệt không nghĩ phải đem cây tiêu này cho nàng. Có thể nghĩ về một phương diện, chỉ có người yêu nàng hết lòng thôi. Nhưng ngoại trừ Tuý tỷ, trên đời này, chỉ có ca ca của nàng thôi.”

Thi Nhu Vân kì quái nhìn Hy Bình hỏi:” Chàng nói Vân Tuyết là ca ca của muội à?”

“Đúng vậy. Ta có cảm giác như thế. Ta ở ngoài cửa lúc đó, thì bọn họ cũng đến, trên người Vân Tuyết phát ra khí tức, rất giống như khi ta đối đầu với Thi Trúc Sanh. Chỉ có trên người đại ca của nàng mới xuất hiện khí thể âm sâm giống quỷ đáng sợ. Khí thể trên người Vân Tuyết lúc đó ta rất quen thuộc.”

“ Nhưng Vân Tuyết tỷ tỷ đích thực là nữ nhân!”

Hy Bình cười ha ha nói:” Vô công của nhà nàng mà, theo lý, tự nàng phải hiểu chứ, ai biết được xuất hiện tình huống gì? Để ta mang nàng quay trở lại Địa Ngục Môn xem thế nào! Cũng để nàng thấp hươg cho lão ca nang, dù sao ta đã lấy muội muội của hân, nàng nói có phải không?”

Thi Nhu Vân má ửng hồng từng vệt, cúi đầu lí nhí:” A, chàng không nên mắg ca ca muội nữa”

A Mật Y hỏi: “ Hy Bình, bây giờ chúng ta cần quay trở lại? Thái Âm giáo đã triệt thoái về Tây Vực, không biết là Đình Đình có về Tây Vực không?”

Thi Nhu Vân đáp:” Đình Đình tỷ tỷ cùng đi với chúng muội. Tỷ ấy nói là thê tử của gã xấu xa này, nên không về Tây Vực.”

“Đình Đình? Làm thế nào bây giờ?” A Mật Y la lên.

Hy Bình hỏi:” A Mật Y lão bà, nàng có gì khẩn trương?”

A Mật Y nói:” Chàng với thiếp..... Đình Đình chắc hận thiếp lắm”

“Sợ cái gì chứ, cùng lắm là ta nhún một chút, lớn nhỏ đều ăn. Ha ha, không phải ta chưa từng thử qua.” Nói việc này thì có thể giống Độc Cô Tuyết và Đỗ Tư Tư, đầu của ta cũng lớn, chẳng biết sau này giải thích thế nào đây.

A Mật Y cười mắg:” Thế chẳng phải chàng được tiện nghi một cách tài tình sao?”

Hy Bình uỷ khuất:” Ta bốn lai rất tài tình mà!”

Quyền Hành nói:” Chúng ta phải nhanh chóng trở về thành. Mặc thứ trang phục di tộc này, toàn thân ta không thoải mái. Ta phải đổi về y phục Trung Nguyên ngay đây.”

Hy Bình nói:” Ta muốn chậm chậm trở về, bí mật trở về, ha ha”

“Tại sao?” Quyền Hành hỏi lại.

“Nàng sao gốc vậy, ta thật không thích nhiều người biết.”

Quyền Hành tròn mắt, kinh ngạc hỏi:” Sao chàng lại không thích nhiều người biết”

Nhưng chúng nữ của hân cũng yên lặng lắ lắ đầu. Hy Bình như không nhìn thấy gì, nhìn Thi Nhu Vân nói:” Tiểu ách ba, phòng của nàng có lớn không?”

“Có ta và đại tẩu ở, nhưng phòng cũng không lớn lắm.”

“Buổi tối chúng ta đến phòng nàng, có được không?”

“Vì sao lại làm ra vẻ thần bí vậy?”

Hy Bình nói:” Vì ta thích thế”

Thi Nhu Vân nói:” Bọn họ không thấy Nhu Vân quay lại, nhất định sẽ rất lo lắng đi tìm.”

“Nàng nói đúng đấy, ta đã nhận ra khí tức của họ rồi.”

Bóng tối bao phủ mặt đất, nhưng sự yên lặng bên hồ đã bị phá tan. Mười người ồn ào tìm kiếm, giống như một viên đá rơi xuống hồ phát ra tiếng vang, không thể nào dừng lại được.

Những người trong Tiểu Trạch Môn thấy Thi Nhu Vân đi lâu không quay trở về, liền chia nhau đi tìm.

Hoa Tiểu Ba cùng một người đi tìm theo hướng tiểu hồ ở ngoài thành, đúng lúc Hy Bình đang nói đã nhận biết khí tức của họ. Hắn chính đang đứng cùng đám nữ nhân bên hồ, Hoa Tiểu Ba kinh ngạc từ xa gọi lớn “a a, là tỷ phu”

Hy Bình xoay người lại mỉm cười, nhưng vết sẹo đầy mặt làm mọi người thất kinh, tuy nhiên, nụ cười của hắn, tìm qua trên mặt chàng, thật sự không có nửa mùi vị của máu, nhưng trái lại nổi lên hỗn tạp không thể nói là nhu hoà.

“Các người đến đón ta à?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Không kỳ lạ sao Nhu Vân không trở về, nguyên lai là có tỷ phu bên cạnh.”

Hy Bình qua màn lệ quang ôm Tiểu Nguyệt trong lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Đại ca quay về rồi, không vui sao?”

Vưu Tuý nói: “mặt chàng làm sao mà...”

Hy Bình đưa tay ra, cũng ôm nàng vào lòng đáp: “Không việc gì, để sau này, trả lại cho các nàng một lão công mặt trắng.”

Triệu Tử Uy nói: “Người thế này, ta trông lại thuận mắt hơn.”

Vưu Túy không chịu thua: “Thế người để cho ta chém vài đao lên mặt người thử!”

“Mặt ta hiện tại không có sợi râu nào!” Triệu Tử Uy hơi ngượng, vội chuyển chủ đề nói, “Này, Hy Bình, con mẹ người mỗi lần thất tung lại đem về bao nhiêu là nữ nhân. Lần này thì đặc biệt khoa trương, thỉnh linh đem tới mười người về? Người định chơi khăm chúng ta sao. Triệu Tử Uy ta đoạn thời gian trước bị Mộng Hương cự tuyệt, làm ta thật sự thương tâm”

Âu Dương Đình Đình giận dữ: “Người thương tâm như thế, sao lại theo đuổi Hoàng Ngọc của ta chi?”

“Ha ha!” Triệu Tử Uy chỉ cười một cách rồ dại, sau tròng cười, hắn nói, “Hoàng Hy Bình, ta cảnh cáo người, người không được có chủ ý với Tử Ngọc. Ty người nhìn qua thân thể bọn họ, nhưng chúng ta bốn người vẫn quyết định theo đuổi Tử Ngọc. Yêu cầu người đứng qua một bên, nếu không đừng trách ta Triệu Tử Uy xuất đao!”

Hy Bình nói: “Chuyện này phải xem bọn họ thích ai, ta cảm giác bọn họ thích ta....”

“Dừng lại, Hoàng Hy Bình, con mẹ người bây giờ không còn anh tuấn, nhưng cũng muốn tranh giành chúng ta à!” Triệu Tử Uy giận dữ hét lên.

Hoa Tiểu Ba đáng thương: “Thế này nhé, tỷ phu, huynh đã có nhiều như vậy, nhường cho chúng ta đi! Chúng ta để Âu Dương tỷ tỷ lại cho huynh nhé.”

Hy Bình kêu lên kỳ lạ: “Các người nhường cho ta á?”

“Hoàng Hy Bình, nói mau, chàng có hay không có làm sư phụ của thiếp?” Âu Dương Đình Đình nói ra thật kinh người.

A Mật Y đỏ hồng cả mặt bối rối: “Đình Đình.....”

Âu Dương Đình Đình tranh nói: “Sư phụ, kẻ này rất xấu xa, hắn định lớn nhỏ đều ăn. Nên con trước hết đã cảnh cáo hắn, có được Âu Dương Đình Đình con, phải không được có chủ ý xấu với sư phụ.”

Hy Bình cười cười: “A Mật Y lão bà, nói cho nàng ta biết đi.”

Mọi người kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm: A Mật Y lão bà.

Âu Dương Đình Đình nhìn Hy Bình rồi nhìn A Mật Y, đột nhiên khóc nức nở, ôm mặt bỏ chạy. A Mật Y và Lí Ngọc, Minh Ngọc cùng đuổi theo.

Hoa Tiểu Ba nói: “Tỷ phu, huynh thật lợi hại, ngay cả A Mật Y là một loại tiên bối mỹ nữ cao cấp, huynh cũng làm. Lúc này ta nhìn bọn họ, cũng biết được bọn họ không còn là xử nữ, ngoại trừ tỷ phu liệu còn ai lợi hại thế không nhỉ?”

Quyền Hành quát mắng: “Hoa Tiểu Ba, người nói ít một chút, tránh cho cái lưỡi bị cắt đứt.”

Hoa Tiểu Ba cả kinh nói: “Nàng là ai vậy? Tỷ phu, a a, mỹ nữ này là ai đây? Đệ làm sao mà chưa từng gặp qua? Thật ra, đệ đã sớm muốn hỏi rồi, ba tiểu thiếp của La lão đầu làm sao đi theo bên huynh vậy?” Hắn trong lòng nghĩ rằng ba nữ nhân này của La phủ, tất cả không còn là xử nữ sao? Chẳng lẽ là tỷ phu làm?

Bản thân là cao thủ nói láo, hắn vốn trong lòng không nên trực tiếp nói ra, vậy mà lần này lại nói thực: “Tỷ phu người không phải là làm cả tiểu thiếp của La lão nhân chứ?”

Tam nữ mặt mày đỏ rực, Hy Bình nói: “Hoa Tiểu Ba, ta có giống cái loại người người đó?”

Hoa Tiểu Ba run giọng nói: “Thực sự không giống.”

“Quả thực đúng.” gặp cơ hội này Triệu Tử Uy lại nói tiếp.

Vưu Tuý cũng hỏi: “Hy Bình, sáu nữ nhân này là ai?”

Hy Bình chỉ nói: “Rất khó giải thích cho các nàng, dù sao họ cũng là nữ nhân của ta, giống như các nàng thôi?”

“Không phải.” Quyền Hành phủ nhận.

Hy Bình nhìn nàng cười cười, đột nhiên nói: “Nàng chuẩn bị trở về đâu?”

Quyền Hành sững sờ, cúi đầu đáp: “Ta không biết.”

Hy Bình cúi đầu nói vào tai Vưu Túy, nhẹ giọng nói: “Đêm nay ta ngủ ở phòng nàng, để Tiểu Nguyệt cũng đến nữa nha.”

Mặc dù chuyện Hy Bình và Tiểu Nguyệt, rất nhiều người không biết, nhưng tất cả nữ nhân của Hy Bình đều biết. Vưu Túy đương nhiên cũng biết, Hy Bình muốn Tiểu Nguyệt đến phòng nàng, nàng cũng hiểu được Hy Bình đã có chủ ý rồi, nàng nhẹ nhàng gạt đầu, nói: “Ừ, thiếp biết rồi.”

Hy Bình buông các nàng ra, đến trước mặt Quyền Hành trầm tư không nói gì.

Quyền Hành ngược mặt lên, thân thể ngã về trước, hơi dựa vào ngực hắn, hắn ôm nàng nói khẽ: “Ta biết nàng chỉ ương ngạnh, kỳ thật tim và thân thể nàng giống nhau đều rất mềm yếu. Theo ta quay trở về đi, có chuyện gì sau này từ từ giải quyết, được không?”

“Ân, người đối với ta rất ít ôn nhu như thế này.”

Đôi mắt tuyệt đẹp của Quyền Hành nhanh chóng tuôn ra hai hàng lệ châu.

Việc Hy Bình quay trở lại đã gây náo động cả Tiểu Trạch môn, tiếng khóc tiếng cười hòa lẫn với nhau, kết thúc một thời gian dài bi thương.

Hắn tuyên bố sự kiện đầu tiên là đổi tên “Tiểu trạch môn” thành “Đại trạch môn”, hắn nói hắn đặt biệt không thích chữ tiểu, chẳng lẽ lại không thể đổi thành chữ “Đại” được sao.

Đại Trạch môn sắp thành sà diện rồi....

Hy Bình nói hắn muốn xóa đi tất cả những cừ hận trong lòng Thi Nhu Vân, bởi vậy đêm nay hắn sẽ nghỉ tại phòng nàng, không trở về cái phòng lớn đặc biệt tồn tại giành cho hắn. Hắn nói Nhu Vân ở tại căn phòng nhỏ đợi hắn đại giá quang lâm.

Quyền Hành và nữ nhân khác tuy không biết Hy Bình và Thi Nhu Vân đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy đám Hoa Lô không phản đối, nàng cũng không phản đối. Sự an bài của Hy Bình, phạm là nữ nhân của hắn đều đến ở tại phòng đặc biệt lớn, đặc biệt vì Hy Bình mà nữ nhân của hắn chuẩn bị. Quyền Hành cũng không nói gì, nàng chỉ có điểm không đồng ý Hy Bình lại trêu chọc nữ nhân mới. Còn về những nữ nhân trước kia, nàng cũng không quản. Lại nói, người khác cũng không biết thân phận thực sự của nàng là gì?

Ha ha, có vẻ không đúng, chỉ là tất cả mọi người đều không nói thôi.

Màn đêm tối đen, Hy Bình mặc đồ cũng như không mặc đi vào khuê phòng của Thi Nhu Vân. Căn phòng thực sự không lớn, nhưng khi mở ra thì bên trong là một cái giường rất lớn không tương xứng với căn phòng nhỏ. Cái giường đủ cho bốn năm người.

Vưu Túy, Tiểu Nguyệt và Thi Nhu Vân đã ở trong phòng. Hy Bình mở cửa rồi đóng lại, đốt đèn lên, ngưng thị nhìn tam nữ hỏi: “Tiểu ách ba, nàng sao lại ngủ trên cái giường lớn thế này?”

Thi Nhu Vân đáp: “Không. Là muội và đại tẩu cùng ngủ.”

Vưu Túy mỉm cười: “Nhu Vân có lẽ biết một ngày sẽ có nhiều người ngủ trên đây, nên ngay từ đầu đã bắt người làm một cái giường lớn.”

“Ồ” Hy Bình đi vài bước, đến trước mặt Thi Nhu Vân. Nàng lúc này đang đứng trước giường nghiêm mặt. Hắn đưa tay nâng cằm nàng lên rồi thả xuống cười nói, “nàng đúng là liệu sự như thần.”

Khuôn mặt Thi Nhu Vân vốn tái nhợt, chợt đỏ hồng lên, trong ánh sáng hồng, như người say vì rượu đào hồng.

Tiểu Nguyệt và Vưu Túy đã ngồi ở trên giường, họ không thể nhìn thấy mặt Thi Nhu Vân. Nhưng từ trong nụ cười tinh quái của Hy Bình, họ biết rằng Hy Bình đang trêu chọc nét thiện lương của tiểu Nhu Vân.

Vưu Túy lên tiếng: “Hy Bình, chàng không được khi phụ Nhu Vân đâu đấy?”

Hy Bình cười cười: “Ta hết lần này tới lần khác đề không có khi phụ nàng ta.”

“Nhu Vân để cho chàng khi phụ” Thi Nhu Vân khẽ nói.

Hy Bình ôm nàng, ngồi ở mép giường mà hỏi: “Ta muốn biết, nàng vì sao lại không hận ta nữa?”

Thi Nhu Vân nghĩ ngợi rồi nói: “Nhu Vân hận chàng, hận đến nỗi rất thống khổ. Vân Tuyết tỷ tỷ nói, nếu Nhu Vân không hận chàng, không coi chàng là cừu nhân thì thực sự là rất hạnh phúc?”

“Nàng bây giờ có hạnh phúc không?”

“Muội không biết, nhưng muội rất vui mừng. Muội cuối cùng nghĩ ra, tại sao anh của muội lại giao muội cho chàng. Chàng biết vì sao không?”

“Nàng cứ nói.”

“Đại ca rất yêu muội, luôn hi vọng muội được hạnh phúc. Nhưng huynh ấy không thể bởi tiếp muội, muội có cảm giác rất tịch mịch. Huynh ấy giao muội cho chàng, có thể vì anh ấy nhận ra, chàng sẽ làm đem hạnh phúc đến cho muội. Nếu muội sống không hạnh phúc, muội rất có lỗi với đại ca. Tuy nhiên, không biết vì sao huynh ấy lại tự sát? Huynh ấy có thể không cần phải chết.” Thi Nhu Vân trầm tư, nàng càng chìm sâu vào trầm tư, càng trở nên u buồn.

Vưu Túy từ sau lưng ôm nàng nhẹ giọng nói: “Nhu Vân, đừng nghĩ ngợi quá nhiều, trong lòng muội muốn làm gì thì làm!”

“Trong lòng muội không nghĩ sẽ rời bỏ đại phôi nhân.”

Hy Bình cảm thán nói: “Ta đã nói qua để nàng nương tựa, nàng không có người nương tựa, mặc dù nàng muốn bỏ đi, ta cũng không cho nàng bỏ đi. Thỉnh thoảng, ta nghĩ, cho dù nàng hận ta cả đời, ta cũng biến nàng thành nữ nhân của ta, lưu lại bên cạnh ta.”

“Chàng trước kia..... thực sự nghĩ thế sao?”

Hy Bình đáp: “Ta không nói lời dối trá, không ý tứ”

Thi Nhu Vân u oán: “Sau này nhiều khi, chàng ở trong lòng Nhu Vân không còn làm người ta hận...”

“Ta đã từng nói rồi, giết chết ca ca nàng không phải là ta, cũng không phải là tứ đại thế gia, mà chính là tự bản thân hắn. Mặc dù bây giờ ta không nên trước mặt nàng nói lời này, vì ta không muốn nàng nghe xong phải thương tâm. Nhưng tất cả nhân quả đều do hắn gây nên, cũng là hắn tự kết thúc, không ai muốn bắt đầu với hắn, không ai muốn kết thúc hắn, chỉ có hắn tự mở đầu, cũng tự hắn cho chúng ta một kết thúc. Nhưng nàng muốn coi ta là cừu nhân, muốn hận ta, ta cũng để cho nàng hận, do không e sợ cả đời hận ta. Ta cũng bắt nàng ở bên ta, hoặc mạnh bạo ép buộc nàng thành nữ nhân của ta. Ta sẽ hoàn thành di nguyện của ca ca nàng. Hắn đã giao nàng cho ta, kỳ thật muốn để nàng trở thành nữ nhân của ta.”

Hy Bình hai tay vuốt ve mặt nàng, hôn lên trán nàng một cái nói “Đó là ca ca nàng trước khi chết, đã chúc phúc cho nàng lần cuối.”

“Có lẽ ca ca của muội không chết.....”

Hy Bình thực sự mừng rỡ nói: “Nàng tin lời của ta.”

“Ân, muội tin huynh, bởi vì nếu huynh có gạt muội, cũng vì muốn muội vui vẻ phải không?” Hai mắt nàng lấp lánh qua dòng lệ quang, phản chiếu ánh sáng từ hai ngọn đèn trên tường, lung linh như hai vì sao đang bùng cháy. Trước kia nàng ai cũng tin, nhưng từ khi Thi Trúc Sanh chết, biến thành không tin một ai. Nhưng dần dần, nàng bắt đầu nhận định ai là đại cừu nhân của nàng. Sau này, nàng biết thành tuyệt đối tín nhiệm tên đại cừu nhân này. Vì lúc nào hắn cũng vì nàng bảo vệ đến cùng.

Hy Bình nói: “Tiểu ách ba đừng nói nhiều quá.”

“Tại sao vậy?”

“Vì nàng nói năng rất lợi hại, có thể một câu mà khiến người ta phải chết.”

“Có sao?”

“Đương nhiên, để ta cũng làm hai cái miệng của nàng tới chết liền!”

Hy Bình đặt nàng nằm trên giường, nàng nghi hoặc hỏi: “Sao muội lại có đến hai miệng?”

Tay của Hy Bình đang trong đế khổ của nàng, trêu chọc: “Đây không phải là có một cái miệng nhỏ nữa à”

“Đó..... đó không phải cái miệng, a nha, thật là xấu hổ”

Hy Bình cười nói” không phải là cái miệng..... thì là cái gì?”

“Là.....” Thi Nhu vân chu miệng định nói, rồi lại im bất không biết nói như thế nào.

Tiểu Nguyệt lên tiếng: “Đại ca, chàng không cần trêu chọc Nhu Vân.”

“Ta đâu có trêu chọc nàng ta, chỉ trêu chọc muội muội khả ái của ta.” Hy Bình đè lên trên người Thi Nhu Vân, trườn tới ôm lấy người Tiểu Nguyệt, dịu dàng nói,”Trong mấy ngày này, muội khóc bao nhiêu?”

“Muội không có khóc.....”

“Được như thế sao? Muội và Ái Vũ luôn có thể khóc. Ái Vũ mà khóc một hồi sẽ chửi người loạn lên, sẽ chửi tất cả mọi thứ!”

Vưu Túy mỉm cười: “Tiểu Nguyệt thường hay khóc, có khi suy nghĩ một mình cũng chảy nước mắt, làm tất cả chúng ta nhìn thấy đều đau lòng.”

Hy Bình nói : “Nguyệt nhi, mau cởi bỏ quần áo nào, để chúng ta nghe tiếng hài tử trong bụng nàng.”

Vưu Túy cười nói “ Nhu Vân, hài tử trong bụng của Tiểu Nguyệt chính là của Hy Bình đấy.”

Thi Nhu Vân nằm trên giường nghiêng đầu nhìn Hy Bình, rồi lại nhìn Tiểu Nguyệt nghi hoặc: “Không phải các người là huynh muội à? Đại Phối dẫn, người ngay cả thân muội muội cũng không buông tha?”

Hy Bình trong lòng lạnh toát, sắc mặt có điểm không tự nhiên.

Tam nữ nhìn thấy, Thi Nhu Vân vội lên tiếng: “ muội nói sai rồi, huynh mắng muội đi!”

Hy Bình thở dài: “Nàng nói không sai. Ta đúng là một loại người như vậy, đến muội muội của mình cũng muốn, cừu nhân cũng muốn. Chỉ cần các nàng đều vui vẻ, ta có làm gì đều không sao.”

“Nguyệt nhi rất vui mà. Chỉ cần đại ca ở bên Nguyệt nhi, Nguyệt nhi cái gì cũng không sợ đâu.” Tiểu Nguyệt vuốt vuốt mặt hắn, rồi nói, “ Đại ca vết thương này có thể lành lại không?”

“Có thể chứ, có nhớ huynh khi nhỏ đánh nhau không? Khi ấy huynh có rất nhiều thương tích, vậy mà bây giờ không có tý nào?”

“Ân, đại ca đúng là thần nhân.”

Nàng vừa nói vừa quay lại cởi bỏ quần áo, Vưu Túy cũng yên lặng cởi bỏ y phục. Lúc này bọn họ lỏa thể trước mặt Hy Bình, đột nhiên Hy Bình thở ra một hơi. Cái bụng của Vưu Túy so với Tiểu Nguyệt có vẻ lớn hơn, Tiểu Nguyệt chỉ lớn ra chút ít. Hắn nhìn cái bụng nhỏ của lương nữ, trong lòng thấy trụy lạc ít nhiều. Nhưng chỉ cầu cho lòng khoái lạc, dù cho người khác nói hắn thế nào thì nói.

“Nhu Vân muội cũng cởi bỏ y phục ra đi” Tiểu Nguyệt nói, nàng vì muốn để cho sự u uất trong lòng của Hy Bình tan biến đi, nên chuyển chủ đề nói.

Vưu Túy và Tiểu Nguyệt cùng nghĩ giống nhau, đồng thanh nói: “Muội lên giường mà còn vận y phục làm gì?”

Thi Nhu Vân hoảng hốt: “Muội trước kia toàn mặc y phục đi ngủ thôi, vì sao lại phải cởi bỏ y phục?”

Vưu Túy nói: “Nhu Vân không muốn làm nữ nhân của đại cừu nhân à?”

Thi Nhu Vân nghi hoặc: “Vậy cởi y phục để làm gì?”

Tiểu Nguyệt bật cười: “Đương nhiên phải cởi bỏ chứ, không phải là đến cái này muội cũng không hiểu hả?”

Thi Nhu Vân nói: “Muội tưởng là chỉ cần ngủ chung với chàng là được. Không biết được là lại phải cởi bỏ y phục để ngủ, muội không quen đâu.”

Tiểu Nguyệt cười nói: “Không chỉ đơn giản vậy thôi đâu, có thể khiến muội khóc lớn đó.”

“Muội hiện tại chỉ muốn khóc thôi, muội muốn khóc thì tự khóc.” Thi Nhu Vân nói, tâm linh thuần khiết của nàng cũng giống như Bạch Chỉ, ngoại trừ những cừu hận trong lòng đối với Hy Bình không thể chất chứa tình ái, nàng tự hồ không hiểu gì khác.

Vưu Túy cười nói: “Nhu Vân, còn nhớ khi hắn tự mình thoát y lần trước, để tay muội cầm anh bạn nhỏ của hắn trong quần. Muốn trở thành nữ nhân của hắn, thì phải để hắn cho anh bạn nhỏ vào cơ thể của muội.”

“A?” Thi Nhu Vân tựa hồ như nhớ ra điều gì, cả kinh: “Muội không..... của chàng quá lớn..... muội không làm thế được. Muội chỉ muốn chàng làm cừu nhân của muội mà”.

“Có thể lời này không nên nói với nàng”, Hy Bình cười quái lạ, có lẽ không cảm thấy sảng khoái khi nói lời tình tự trụy lạc.

Vưu Túy và Tiểu Nguyệt thoáng liếc nhau hội ý, đồng thời tập kích Thi Nhu Vân, từ từ cởi bỏ quần áo của nàng.

Thi Nhu Vân toàn thân vô lực, võ công hoàn toàn bị hai nàng chế trụ, chỉ có thể cự quây khế.

“Tiểu Nguyệt, tỷ tỷ, không cần cởi quần áo của muội, muội sẽ giận hai người.”

Hy Bình thấy trên giường nháo nhào thành đôi tam nữ, Tiểu Nguyệt và Vưu Túy từ từ lột sạch y phục của Thi Nhu Vân. Nàng mềm yếu, nhưng thân thể thì không ốm yếu, thân thể này trắng nõn không kém hai nàng kia, bộ ngực của nàng cũng rất sung mãn, eo nàng nhỏ, nơi khó gian sắc lông rất đậm, giống như lông trên thân thể mọc ra dài.

Nàng hai tay ôm ngực, đôi đùi ngọc khép chặt, miệng hét: “Đại tỷ, Tiểu.....”

“Hừ .. Đừng cho ai khác biết Tiểu Nguyệt ở đây.” Vưu Túy nói khế.

Thi Nhu Vân cũng hiểu ra, thấp giọng nói: “mọi người không cần chỉnh Nhu Vân giống như vậy.”

Hy Bình đột nhiên nói: “Tiểu ách ba, hãy nhìn cơ thể ta.”

Dứt lời, hắn nhanh chóng thoát y, trong khoảnh khắc, để lộ ra thân thể trắng kiện, rồi hỏi: “thấy ta thế nào?”

Thi Nhu Vân cũng không phải lần đầu tiên thấy hắn lỏa thể, nhưng lần này nhìn thấy, không khỏi đỏ mặt, ngờ nghệch nói: “A..... không.....không biết”

“Ta hỏi lại nàng lần này, nàng vẫn xác nhận muốn trở thành nữ nhân của ta không?”

“A?” Thi Nhu Vân hai mắt nhìn thẳng Hy Bình, hồi lâu mới nói “Muội không biết nói thế nào, muội chỉ biết đời này sẽ không thể thiếu chàng được. Bởi vì chàng lại là đại cừ nhân của muội mà.”

“Vì sao lại không thể là đại tình nhân được?” Hy Bình cúi đầu xuống, quỳ xuống chân Thi Nhu Vân, đồng thời lưỡng nữ đề lên Thi Nhu Vân, hấn nắm lấy hai chân nàng, tách rời hai chân ra, như Thi Nhu Vân khấn cấp khép hai chân lại, hấn liền nói: “Tiểu ách ba, đừng khấn trương vậy, nàng dùng lực khép hai chân lại, ta nếu như dùng lực khai mở, nàng sẽ đau đấy.”

Lúc này, Tiểu Nguyệt đưa tay nắm bóp đầu vú của Thi Nhu Vân, thân thể nàng run lên, cả kinh nói: “Tiểu Nguyệt, sướng quá, đừng làm chọc phá chỗ đó của muội”

Tâm thần nàng bị chia ra, lực dùng ở hai chân dần mất đi, Hy Bình rất nhẹ nhàng tách hai chân nàng, trực tiếp lần mò vào giữa hai chân nàng, đôi môi của hấn áp vào nơi thâm kín riêng tư của nàng, hai mắt nàng mở trừng trừng, giật mình! Cũng vào lúc này, thì có tiếng gõ cửa.

Trong phòng bốn người đồng thời kinh hãi, không biết kẻ nào không biết tốt xấu lúc này lại vào đây?

220. Chương 219: Hoa Khai Kỉ Chi

“Thiếu chủ, Hoàng Hy Bình đã trở về”

Lạc Mộc nói ra tin này, chúng nhân tại chỗ đều kinh sợ, Lạc Thiên nói: “Người chắc chứ?”

“Chính xác, ta nhận tin lúc trước, Hoàng Hy Bình cùng mười bốn nữ nhân trở về Tiểu Trạch môn, còn có cả Mộng Cơ và Phỉ Sa, không thấy bọn Quyền Hành đâu cả”

Lạc Thổ hỏi: “Sư phụ đã đi Thiếu lâm, chúng ta phải làm sao đây?”

Lạc Thiên đáp: “Ta tự có biện pháp, người cần chỉ lo lắng.”

Lạc Thổ lúng túng nói: “Ta cũng không lo lắng, kẻ kia trừ việc hát hò, chẳng có gì khiến chúng ta lo”

Lạc Thuỷ mắng: “Người nói chúng ta lo hấn sao?”

Lạc Thiên nói: “Các người đừng tranh chấp, hãy nghĩ tại sao bọn người Quyền Hành không quay lại, ta chính mắt thấy họ đi vào chỗ y.”

“Họ bị Hoàng Hy Bình hạ sát ư?” Dương Y hỏi

Lạc Hoả phản đối: “Không thể như vậy, Hoàng Hi Bình không giống kẻ tùy tiện giết người.”

“Ta cũng nghĩ Hoàng Hy Bình không phải kẻ giết người khát máu” Lạc Thảo cũng nói.”

Thương Ưng hỏi: “Vậy tại sao chín người kia không quay lại?”

“Có thể” Lạc Diệp định cất lời nhưng do dự.

Lạc Thổ hỏi: “Người còn nói có thể cái gì!”

“Người quát ta cái gì?” Lạc Diệp không khách khí đáp lại, rồi nói tiếp: “Có thể bọn Quyền Hành trở về hoàng cung”

Lạc thiên trầm ngâm nói: “Có khả năng có việc này, bọn đó bảo vệ hoàng đế, không thể trở về hoàng cung trước hoàng thượng.”

Lạc Thuỷ hỏi: “Chúng ta phải làm gì đây?”

Lạc Thiên đáp: “Tối nay hành động, bắt giữ hoàng thượng không cho trở về”

“Sao?” Mọi người vô cùng kinh hãi.

Lạc Thiên cao ngạo nói: “Phụ thân ta chỉ muốn xưng bá võ lâm Còn ta thực muốn xưng bá cả thiên hạ, nay có hoàng thượng trong tay, nếu ta có thể thao túng, gián tiếp sẽ thao túng thiên hạ ha ha”

“Nhưng nếu như thất bại, nghênh tiếp chúng ta sẽ là cả trăm vạn đại quân đó”

Lạc Thiên đáp: “Bởi vậy, hành động lần này tuyệt đối không thể thất bại”

Thương Ưng nói: “Thiếu chủ, mạo hiểm quá lớn, phải đợi minh chủ trở về thương lượng lại?”

Lạc Thiên cười lạnh lùng, nói: “Không dám mạo hiểm, sao thành đại sự? Đây là hoàng thượng tự đem mình đến nộp chúng ta, lẽ ra nên ở tại hoàng cung hưởng phúc, lại đến đây cho ta cơ hội, nay ngoại trừ chúng ta, ai biết được y là hoàng đế, chúng ta nhanh chóng giam cầm y lại, đợi thời điểm chín muồi, trà trộn vào hoàng cung, nắm lấy quyền chính”

Dương Y nói: “Thiếu chủ thật không biết sợ, ta cũng nghĩ kế này làm được, bên cạnh hoàng thượng cũng không có cao thủ, chỉ có vợ chồng La Niên, cùng một bọn vũ công và phi tần, căn bản không thể chống nổi một đòn tấn công”

“Tốt, cứ quyết định như vậy, cầm tù hoàng thượng, thiên hạ sẽ thành của ta”

Bóng đêm bao trùm lên toàn long thành, đèn lửa mọi nhà dần tắt.

Nhiệt náo đến nửa đêm không còn, đường phố giờ này trở nên vắng vẻ, người đi lại cũng thưa thớt.

Dưới ánh đèn yếu ớt, hai nhân ảnh mờ mờ sát cạnh nhau, nghe tiếng chân hai người có thể biết là nữ tử.

“Tiểu thư, chúng ta đi đâu vậy?”

“Trở về Đại Địa Minh đi!”

“Nhưng mà, tiểu thư không phải nói chúng ta sẽ đến Tiểu Trạch môn?”

“Tiểu Tước, ban ngày chúng ta đã tới Tiểu Trạch môn, nhưng thất vọng trở về, ta đang nghĩ, chàng có thể quay lại không....”

Nguyên lai hai thiếu nữ là La Mĩ Mĩ và Tiểu Tước.

Tiểu Tước nói: “Nhưng muội thấy ở Tiểu Trạch môn vui vẻ, còn ở Đại Địa Minh không vui. Bọn đệ tử háo sắc nhìn chằm chằm cả ngày, khiến muội ghê tởm”

La Mĩ Mĩ cười nói: “Chúng ta nay là phi tử của hoàng đế ca ca, bọn chúng dám làm gì”

“Muội không thích chúng nhìn như vậy. Tiểu thư, sớm biết như vậy, chúng ta đã cùng tên đại sắc lang tương hảo. Hoàng thượng không muốn tiểu thư, người sẽ không tức giận. Tiểu thư hấp dẫn như vậy, tại sao hoàng thượng không muốn?” Tiểu Tước bần khoản hỏi.

La Mĩ Mĩ nói: “Ta không biết, có thể người thấy ta không hấp dẫn bằng các phi tử khác”

Tiểu Tước phản biện: “Muội không tin. Hoàng hậu không đẹp bằng tiểu thư, làm sao các cung phi khác lại hấp dẫn hơn hoàng hậu?”

La Mĩ Mĩ giải thích: “Điều đó khó nói, dưới hoàng đế ca ca có ba nghìn giai nhân trong hậu cung, so với đại sắc lang kia nhiều hơn.”

Tiểu tước nói: “Nếu như hoàng thượng muốn tiểu thư, tiểu thư có thể cùng người”

“Không được, ta trước đến hoàng cung, chỉ vì không biết phụ mẫu ta đưa ta vào hoàng cung để tiến hoàng đế ca ca. Nếu sớm biết việc này, ta đã trốn nhà đi, ta không muốn làm phi tử của hoàng thượng”

Tiểu Tước hỏi: “Không phải vì hoàng thượng có quá nhiều nữ nhân?”

“Ta không yêu hoàng đế ca ca, cho dù người là quan vương một nước, nhưng không phải là người trong tim ta, bởi vậy ta không lấy người. Nếu người ép ta, ta sẽ chết cho người coi”

Tiểu Tước thở ra một hơi, nói: “May là hoàng thượng không ép tiểu thư, nếu không sắc lang nhỏ xíu sẽ chết mất”

“Sắc lang nhỏ xíu ư?” La Mĩ Mĩ hỏi

Tiểu Tước chỉ vào bụng La Mĩ Mĩ cười nói: “Thì trong bụng tiểu thư đó!”

“Tiểu Tước, người dám đùa bỡn ta chẳng? Nếu chàng trở về, ta sẽ để chàng làm bụng người cũng lớn ra, cho người biến dạng”

Hai người vừa cười nói vừa đi.

“Nghe nói thần ca hát của chúng ta đã quay về” Tiếng nói vang lên trên đường, hai nữ nhân sợ hãi dừng lại, nhìn thấy bốn năm khát cái đi qua. Bốn khát cái cũng nhận ra bọn họ, đi đến chào hỏi.

La Mĩ Mĩ lo lắng hỏi: “Các người nói thần ca hát là chỉ ai?”

“Đương nhiên là lão đại của bang chủ chúng ta, Hoàng Hy Bình, người hát nhiệt thành, làm huyết dịch trong người sôi sục. La tiểu thư không biết sao?”

“Tiểu Tước, chúng ta nên nhanh chóng đi Tiểu Trạch môn.”

Khi bốn khát cái còn đang nói, La Mĩ Mĩ đã kéo Tiểu Tước chạy trốn.

Bốn khát cái bàn luận: “Hai cô nàng xinh đẹp kia nhất định là nữ nhân của ca thần lão đại”

“Ta cũng nghĩ vậy”

“Nghe nói y vô cùng lợi hại trên giường, một đêm có thể thỏa mãn hơn trăm nữ nhân. Nếu như ta có thể lợi hại như y, mỗi lần đến nhà thổ hành sự, không phải mệt mỏi rời khỏi bụng bọn cô nương ở đó.”

“Ca thần lão đại khỏe đánh nhau, cũng khỏe hành sự với nữ nhân a”

“Nghe nói cái của y to hơn của con lừa, a a.”

“Nếu hôm nào dẫn y đến vào nhà thổ, thay chúng ta cho đám cô nương không thể đựng tới kia biết tay, bang chủ của chúng ta thật là giỏi”

“Đêm nay ở Tiểu Trạch môn nhất định có tiếng nữ nhân kêu la, chúng ta phải lên nghe bên ngoài tường”

“Ta nghĩ chúng ta nên đi kỹ viện”

“Ta không có tiền”

“Ta đãi, hôm nay ta gặp một lão thái bà hảo tâm, bà ta cho ta nhiều tiền”

“Vậy thì đi nhanh, nếu không bọn cô nương đi ngủ mất”

Đám khát cái vui vẻ biến mất trong màn đêm trên đường.

“Kẻ hỗn đản nào ngoài cổng vậy? Hoàng Hy Bình quát.

Đáp lại hần cũng là lời quát giận dữ: “Hoàng Hy Bình, mở cửa, ta muốn đòi nợ chàng.”

Âu Dương Đình Đình?!

Vưu Túy nói: “Sao nàng ta lại đến? Nàng ta không biết Tiểu Nguyệt với chàng đang”

“Ta ra mở cửa” Hoàng Hy Bình trần trụi xuống giường, đi ra mở cổng, bên ngoài Âu Dương Đình Đình đang hò hét, tay hắn kéo nàng vào trong nhà, sau đó đóng ngay cửa lại.

Âu Dương Đình Đình nhìn ba nữ nhân trần truồng trên giường, hai mắt chăm chăm vào Tiểu Nguyệt, kinh hãi nói: “Nguyệt nhi, muội sao muội cũng ở đây?”

Tiểu Nguyệt đỏ mặt, rúc vào giường.

Âu Dương Đình Đình nói: “Hoàng Hy Bình”

“Nhỏ giọng xuống” Hy Bình nói: “Có việc gì gọi ta gấp vậy?”

Âu Dương Đình Đình hạ giọng: “Tiểu Nguyệt chẳng phải thân muội của chàng sao? Sao chàng lại làm chuyện đó với nàng?”

Hy Bình thở ra: “Việc đó sau này nàng sẽ hiểu”

“Đồ loạn luân, đồ dâm tặc nhà ngươi, chuyện gì cũng dám làm, còn làm cả sự phụ thiếp, làm người có thai, thiếp làm sao thu xếp được?”

“Nàng đòi ta trả nợ?”

“Đúng vậy, tính sổ với chàng.”

“Tính toán mất thời gian, ta có thể làm từ từ trên giường” Hấn ôm lấy Âu Dương Đình Đình, đi tới giường, đặt nàng trên giường, rồi ôm chặt, nói: “Mm, nào được rồi, nói đi. Tính nợ thế nào?”

“Chàng không được ôm chặt làm người ta không thở được” Âu Dương Đình Đình thở nằng nhọc, ngực nhấp nhô kịch liệt.

Vưu Tuý nhìn tình hình, liền nói: “Ta phải nghỉ ngơi, các người từ từ tính toán. Nguyệt nhi, muối dịch vào trong, ta nghỉ ngơi, để họ ở bên ngoài”

Thi Nhu Vân nói theo: “Muội cũng phải nghỉ ngơi.”

Hy Bình không cho: “Nàng không thể nghỉ ngơi”

“Tại sao?”

Âu Dương Đình Đình giải thích: “Ta biết tên dâm tặc này muốn giở trò xấu xa với muội, có vậy mà không hiểu”

Thi Thu Vân nói: “Nhưng mà, tỷ tỷ này, chàng đang ôm tỷ mà!”

Lời nói của nàng làm Âu Dương Đình Đình ngạc nhiên. Xem tiểu Nhu Vân này ngày thường nói chẳng nên lời, sao miệng lưỡi lại trở nên lợi hại như vậy, hơn cả Âu Dương Đình Đình ta?

Âu Dương Đình Đình nói: “Dâm tặc, hãy ôm nàng ta nữa đi.”

“Nàng không phải tính đòi nợ ta sao?” Hy Bình cười, chuyển sang ôm Thi Nhu Vân, đặt nàng và Âu Dương Đình Đình nằm cùng một chỗ, hấn nằm đè lên người họ, nói: “Sư phụ nàng đã là nữ nhân của ta, thử nói xem đồ đệ sẽ ra sao? Sẽ cùng sư phụ là nữ nhân của ta, hay là thành đồ đệ của ta?”

Âu Dương Đình Đình không trả lời: “Thiếp hôm nay thấy sư phụ khóc cả ngày”

“Ồ, nàng không thể tiếp nhận sự thực là sư phụ nàng đã thành nữ nhân của ta?”

Âu Dương Đình Đình nói: “Sư phụ đã biết thiếp không lấy ai ngoài chàng. Không nói đến cảm xúc của thiếp với kẻ vô lại như chàng. Thiếp biết làm thế nào, sao để cả hai sư đồ chúng ta thành nữ nhân của chàng được?”

Hy Bình cười đáp: “Ta nghĩ nàng và sư phụ đã thương lượng kết quả”

“Sao người biết ta và sư phụ đã thương lượng?”

“Vì A Mật Y không thể để đồ đệ bị thương tổn. Nói đi nói lại, nàng được bà ta nuôi dưỡng, làm sao nàng ta không chiều chuộng nàng được?”

Âu Dương Đình Đình cười ngọt ngào nói: “Sư phụ yêu chàng. Sư phụ nói chắc chắn sẽ để chàng lấy thiếp. Do vậy thiếp mới tử tế với người. Nếu không thiếp suốt đời sẽ không quan tâm đến người nữa.”

Thi Nhu Vân hỏi: “Tỷ không định đòi nợ y ư?”

Âu Dương Đình Đình nói: “Nhu Vân, người không thể luôn nói kiêu căng thường nhất châm kiến huyết đó, người tốt nên để đường lùi cho người khác”

“Thế nào là nói kiêu căng thường nhất châm kiến huyết ?” Thi Nhu Vân tò mò hỏi.

Âu Dương Đình Đình ôm đầu, hai mắt trợn lên, như choáng váng cả đầu.

Hy Bình cười nói “Nhu Vân, để ta cho nàng biết thế nào là nhất châm kiến huyết. Khi nhất châm đã tiến vào, sẽ xuất huyết. Ha ha, trong hai nàng, ai để ta tiến vào trước?”

Âu Dương Đình Đình nói: “Hỗn đản, ăn nói cho đàng hoàng! Nhu Vân đến trước, nàng ta để cho chàng vào trước”

“Nàng biết những chuyện này không ít! Trước đây đã từng trải qua?”

“Không có, trước đây thiếp chưa từng gặp nam nhân. Thiếp thực sự rất thuần khiết”

Hy Bình hỏi: “Làm sao để ta tin được nàng?”

“Tử dâm tặc, chàng dám không tin thiếp? Thiếp từ bé đã ở Thái Âm giáo, không biết đến ai cả. Nếu thiếp thường ra ngoài, thì mỹ nữ như thiếp, không biết bao nhiêu nam nhân điên cuồng theo đuổi, nhưng thiếp không thích chúng.”

Hy Bình cười nói: “Nàng quả là mỹ nữ, nhưng tại sao không thích bọn chúng?”

Âu Dương Đình Đình cao ngạo đáp: “Vì thiếp không nghĩ chúng xứng với thiếp. Thiếp là siệp cấp mỹ nữ, không phải là nam nhân giỏi nhất trong thiên hạ thì không xứng với thiếp, chàng nói đi đúng không?”

Thi Nhu Vân nói “Tỷ tỷ đúng là rất xinh đẹp. Kẻ vô lại này cũng rất hấp dẫn, nhưng nay mặt y bị nhiều thương tích, sao tỷ tỷ còn ưa thích y?”

Âu Dương Đình Đình quay mặt vào sát Thi Nhu Vân, kề vào tai nói: “Muội muội, muội nói mãi mà như thế, kẻ vô lại này không buông chúng ta ra.”

Thi Nhu Vân ủ khuất nói “VẬY muội không nói nữa.”

Âu Dương Đình Đình đột nhiên mỉm cười, kề vào tai Thi Nhu Vân nhẹ nhàng nói “Ta yêu kẻ dâm tặc, cũng như muội yêu kẻ cừu nhân, rất khó giải thích được, hiểu không?”

“Ồ, tỷ tỷ không nghĩ như Nhu Vân chứ?”

“Lúc đầu ta nghĩ rằng mình là thánh nữ tối thuần khiết. Kỳ thật, sống với bọn muội một thời gian, nhận ra con người thật của bọn muội, có nhiều người cũng đều thuần khiết như ta, muội và Nguyệt nhi thuần khiết nhất, như nhìn vào mắt là thấy thuần chân. Chúng ta không hiểu tại sao, chỉ biết hiến dâng. Nguyệt nhi, muội có nghĩ vậy không?”

Lời cuối của nàng hướng đến Nguyệt nhi, Nguyệt nhi quay lại, cảm kích ngẩn lệ nhìn nàng nói: “Muội không nghĩ nhiều, muội chỉ biết muội yêu đại ca. Mọi việc khác đều không đáng kể, chỉ cần đại ca đối xử tốt với Nguyệt nhi là đủ”

Hy Bình vòng tay xoa lên mặt Nguyệt nhi nói: “Nhiều chuyện quá, đại ca còn chưa nghĩ đến”

“Sư phụ cũng như mẫu thân của ta, người đã hứa gả thiếp cho chàng, vậy chàng tính sao?” Âu Dương Đình Đình nhìn Hy Bình không hề sợ sệt.

Hy Bình cười nói: “Để công bình, ta sẽ đối xử với nàng bằng thân thể. Ha ha, hãy để Nhu vân xem thể nào là nhất châm kiến huyết”

Hắn lập tức cởi giải áo nàng, nàng không né tránh, nhưng miệng vẫn nói: “Nhu Vân trước thiếp, chàng không được chiếm tiện nghi của ta trước”

Nhu Vân từ chối: “Tỷ tỷ, muội không tranh với tỷ, tỷ không phải sợ”

Âu Dương đình Đình tối mắt dường như không tưởng nghe thấy Nhu Vân nói gì.

Rầm rầm

Tiếng động ở cửa vọng vào, đúng lúc áo Âu Dương Đình Đình gần như tuột ra, nàng hỏi “Ai đó vậy?”

Hy Bình hậm hực: “Phải chăng kẻ nào muốn ăn đấm?”

“Hoàng Hy Bình, lập tức mở cửa ra” Đó là tiếng La Mĩ Mĩ.

Tiểu Tước cũng ở ngoài cổng gọi: “Đại sắc lang, là ta và tiểu thư”

Âu Dương Đình Đình nói: “La Mĩ Mĩ, ta đã ở trong này rồi, ta không ra mở cửa được.”

“Ta sẽ ra mở cổng, có vẻ các nàng quen biết nhau?” Hoàng Hy Bình nói rồi ra mở cổng.

Âu Dương Đình Đình đằng sau nói: “Đương nhiên là quen biết, chúng ta đã biết nhau nhiều tháng nay.”

La Mĩ Mĩ cùng Tiểu Tước đi vào, để Hy Bình khoá cửa, họ ôm chầm lấy người hân.

La Mĩ Mĩ vừa khóc vừa cười, Tiểu Tước cũng rơi lệ nói: “Đại sắc lang, mặt chàng sao vậy?”

Hy Bình bị hai nàng bám chặt khi gặp gỡ, chỉ nói qua: “Ta vừa gặp lúc không tốt lắm”

“Thực ra Tước nhi thấy chàng rất hấp dẫn, tiểu thư nói có đúng không?”

La Mĩ Mĩ vừa khóc vừa nói: “Có hấp dẫn hay không thì chẳng phải chàng vẫn là đại dâm côn sao?”

“Ồ, La Mĩ Mĩ, hiện tại vẫn dám miệng lưỡi bén nhọn với ta, ta còn chưa hỏi chuyện nàng với tiểu tử Quyền Khuynh Quốc nhé”

Tiểu Tước nói: “Quyền Khuynh Quốc không động đến tiểu thư đâu! Đại sắc lang, chàng không cần lo lắng, nếu như y dám động đến tiểu thư, tiểu thư nói sẽ tự sát....”

“Tiểu Tước, đừng nói vậy”

Hy Bình nhìn khuôn mặt xinh đẹp của La Mĩ Mĩ nói: “Ta biết tin nàng đã vào Long thành, tưởng không gặp lại nàng nữa. Chúng ta cùng lên giường, để ta cho nàng biết thế nào là đại dâm côn, cùng nghe chuyện nàng trải qua, được không?”

La Mĩ Mĩ ngưng thị nhìn hân nói: “Lần sau không cần đột nhiên li khai, chàng đã được rồi mà?”

“Ta không khổng chế được vận mệnh. Nhưng ta thề rằng nếu ta không chết, ta sẽ đến, ta sẽ làm bất cứ việc gì để trở về gia đình nàng”

La Mĩ Mĩ nói: “Trong bụng thiếp đã có hài tử của chàng, hơn nữa mẫu thân thiếp cũng không phản đối. Thiếp sau này phải theo chàng. Khi thiếp tới đây, thiếp thấy Mục Thu ở đây, chàng với cả nữ nhân của gia gia thiếp ư?”

Hy Bình đáp: “Ta chỉ biết họ lúc trước vẫn là xử nữ”

La Mĩ Mĩ nói: “Thiếp sau đó mới biết họ không phải là nữ nhân của gia gia, nhưng mà chàng không nên động vào họ”

Hy Bình thở dài: “Mĩ Mĩ, ta cũng biết thân phận của họ, ta đã dám làm thì không sợ gì cả”

“Tốt, thiếp không nói nữa, tối nay thiếp và Tước nhi muốn nghỉ ở đây, được không?”

Không đợi Hoàng Hy Bình đáp lời, Âu Dương Đình Đình đã lên tiếng: “Hoan nghênh muội ở lại, ta Âu dương Đình Đình không ghen đâu ,hi hi.”

Thi Nhu Vân lại nói thẳng thừng: “Nhưng mà giường có vẻ không đủ rộng....”

Chúng nhân đều không nói nên lời.

Nếu có Lãnh Như Băng ở đây nói chuyện, quyết định sẽ là cho hân nằm trên sàn nhà.

“Thiếu chủ, chúng ta đã bắt được hoàng thượng. Vợ chồng La Niên chống cự, La Niên đã chết, nhưng hai phi tử của hoàng thượng không thấy đâu” Thương Ứng nói.

“Sao, chúng không có ở Đại Địa Minh?” Lạc Thiên đại kinh, “Nhỏ cỏ không nhỏ tận gốc, chúng ta sẽ đi vào tử lộ”

Dương Y nói: “ Hai hoàng phi này thường hay gây chuyện, ban ngày cũng đến Tiểu Trạch môn, hôn quân không quản được sao?”

“A” Nhiều tiếng kinh hô cất lên.

Lạc Thiên nói: “Chúng không phải là phi tử, mà là nữ nhân của Hoàng Hy Bình”

Dương Y nói: “Hoàng Hy Bình tối nay trở về, khả năng chúng sẽ qua đêm ở Tiểu Trạch môn, chúng ta hãy một lần quét sạch tứ đại thế gia?”

Thương Ưng nói: “Nói thì dễ dàng, nữ nhân đúng là không có đầu óc, người nghĩ rằng Vô lâm tứ đại thế gia dễ bị quét sạch chăng?”

Ám Long nói: “Nếu chúng đã trở về, chúng ta vây bắt chúng, sẽ làm Hoàng Hy Bình nổi giận, không có lợi cho chúng ta, nay hãy đặt kế tìm cách dụ bọn chúng”

Lạc Thiên suy nghĩ, định cất lời, thì bên ngoài truyền vào tiếng của Lạc Thuỷ: “Thiếu chủ, Ngọc Xà môn tấn công chúng ta, chúng tưởng lực lượng của chúng ta đã rời về Long thành, cơ hội đã tới”

“Đúng vậy, thời cơ đã đến, ha ha, chính là trời giúp ta” Lạc Thiên cười điên cuồng: “Chúng ta sẽ đi trước khi chúng tấn công, mọi người sẽ biết Quyền Khuyên Quốc đại nhân bị Ngọc Xà Môn bắt giữ. Dương Y, người không cần tham gia chiến đấu, hãy đem Lương Lệ Quỳnh an bài cẩn thận, sau khi đại chiến, ta sẽ trở về thăm nàng ta, thiếu phụ mỹ lệ thành thực như vậy, thế gian quả là hiếm có”

Ngày hôm sau, Đại Địa Minh và Ngọc Xà Môn quyết chiến, toàn thành đều sẽ biết.

221. Chương 220: Nhất Xúc Tức Phát

Mùi máu bốc lên trong long thành, cuối cùng cũng tan hết, mọi người cuối cùng cũng tỉnh dậy từ ác mộng.

Hy Bình tức thì tỉnh dậy, nằm trên mặt đất. Đêm qua hẳn thực sự là ngủ trên đất, nhưng không thực sự là ngủ, La Mĩ Mĩ đang nằm trên mình hẳn mà ngủ.

Thân thể hẳn động dậy, La Mĩ Mĩ liền tỉnh giấc, nàng hỏi: “Chàng đã tỉnh rồi à? Thiếp đè ép chàng cả đêm, không mệt sao?”

Hy Bình nói: “Ta trong mộng thấy một quả núi nặng đè lên người ta...”

La Mĩ Mĩ đánh nhẹ hẳn, hẳn liền nắm lấy tay nàng, nói: “Chúng ta đi nào! Có cần ta giúp không?”

“A, chàng cùng với thiếp quay lại Đại Địa Minh tìm phụ mẫu thiếp!”

“Mĩ Mĩ, không phải thế chứ? Chẳng lẽ nàng bắt ta gặp phụ mẫu nàng? Nàng quên là ta đã vô lễ với bà ta ra sao à?” Hy Bình kinh hãi nói, bốn nữ nhân trên giường cũng đã tỉnh giấc, nhìn họ một cái, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

La Mĩ Mĩ đứng lên, nói: “Đó là do chàng mà.”

Hy Bình cười khổ đứng dậy, La Mĩ Mĩ giúp hẳn mặc y phục, chàng nói: “Da mặt ta thực sự là mỏng, nàng xem việc ta gặp mặt phụ mẫu nàng là tốt hay xấu?”

“Không nói nữa, nhất định phải gặp mặt, nhất định phải để mẫu thân thiếp chửi mắng chàng một trận!”

“Nàng chưa bao giờ tự động giúp ta phục y, nay lại làm việc này, ta đã tưởng là nàng đối tốt với ta, hóa ra lại chỉ vì việc này.”

La Mĩ Mĩ chuyển thân, tay nàng để lên đùi quần chàng, léo mép nói: “Đâu phải thế, là người ta thực sự tốt mà. Thiếp muốn chàng gặp mặt mẫu thân thiếp, cũng là vì chàng quan hệ với nhi nữ của bà, chẳng lẽ lại không muốn gặp bà ấy?”

Hy Bình vừa mặc quần vừa ôm eo nàng, ngửa mặt nói: “Có thể, nhưng nàng nên biết, ta và mẹ nàng có mối quan hệ ám muội, gặp gỡ bà ta làm ta cảm thấy xấu hổ. “

La Mĩ Mĩ đang mặc yếm vào, vừa nghe hẳn nói xong, liền đưa ta chỉ vào hẳn, cái yếm của nàng cũng rơi xuống, để lộ bộ ngực trắng như tuyết, hẳn vì bị kích động với chuyện đó, đôi tuyết nhũ no tròn không ngừng rung rinh, nàng nói: “nói vậy, mẫu thân thiếp với chàng làm sao lại quan hệ ám muội được, chàng coi mẫu thân thiếp là hạng nữ nhân gì?”

Hy Bình mặc quần vào, ác tâm lại nổi lên, nói: “Là nữ nhân bình thường!” rồi nhìn thân thể đẹp đẽ của La Mĩ Mĩ, bổ sung: “...bây giờ ta lại thành lão công của nàng, bà ấy làm sao muốn chứ!”

“À! Hoàng Hy Bình, chàng nói là muốn cùng mẫu thân thiếp làm chuyện đó? Thiếp đánh chết chàng !” Nàng phi vào trong lòng Hy Bình, đâm thùm thụp vào ngực Hy Bình.

Hoàng Hy Bình chuyển mình đưa tay vào chỗ riêng tư của nàng, vuốt ve, nói: “Mĩ Mĩ, xem ra nàng lại muốn ăn sáng nữa phải không?”

“Ồ...không.” La Mĩ Mĩ nhảy lùi lại, chăm chú nhìn Hy Bình, buồn bực nói: “...Thiếp bây giờ không cho phép

Hy Bình lắc lắc vai, ngừng cười hỏi: “Tại sao?”

Đôi má xinh đẹp của La Mĩ Mĩ ửng hồng lên, nhỏ giọng nói: “Người ta sợ chẳng còn chút khí lực nào cả để đi dạo...”

“Ha ha...” Hy Bình cười to nói: “Ta vốn dĩ tưởng nàng không biết sợ ta. Mĩ Mĩ, mặc quần áo vào nhanh! Ta và nàng đi thăm nhạc mẫu quyền rũ nào. Giải thích rõ ràng quan hệ của ta và nàng, ta phải đem chuyện lớn nhỏ ra nói hết.”

Dứt lời, hần tỉnh quái nhìn Âu Dương Đình Đình đang nằm trên giường. Âu Dương Đình Đình tiện tay ném ra một cái gối, chợt cảm giác đau đốn dưới hạ thể, bất giác duyên dáng kêu lên: “Ai da! Đau quá”

Hy Bình cùng La Mĩ Mĩ đi ra khỏi phòng, liền gặp Đỗ Quyên. Đỗ Quyên mở mồm định nói, Hy Bình ra dấu cho nàng không nên nói.

Khi Đỗ Quyên đến gần, Hy Bình nói: “Có gì thế?”

Đỗ Quyên nhìn sang La Mĩ Mĩ, song nhãn có phần phức tạp, nói: “Không vấn đề gì.”

Hy Bình ôm một bên vai nàng nàng, nói: “Tiểu diệu nhi, cùng với ta đi ra ngoài một chút.”

“Ừm.” Đỗ Quyên nói nhẹ, cúi đầu xuống, kéo cánh tay ra khỏi vòng tay khỏe mạnh của Hy Bình, run run sờ vào La Mĩ Mĩ.

“Đỗ Quyên, tỷ bị làm sao thế? Tại sao hành động của tỷ hôm nay khác hẳn mọi hôm, sao lại run rẩy sờ ta như vậy?” La Mĩ Mĩ nghi hoặc kêu lên.

Đỗ Quyên nói: “Đó là ... Ồ, chúng ta đi ra ngoài đại sảnh đi! Mọi người đang ở đó. Đường Tư phải quay lại Đại Địa Minh, chúng ta đang cản trở lại. Chúng ta không hiểu tại sao Đường Tư lại khấn trương quay lại Đại Địa Minh như vậy.”

La Mĩ Mĩ nói: “Chẳng phải Đại Địa Minh có chiến sự gì chứ?”

“Tối hôm qua đích thị có chuyện...”

Ba người đi đến đại sảnh, mọi việc liền được sáng tỏ.

La Mĩ Mĩ nhận được tin chấn động. Phụ thân nàng chết còn mẫu thân nàng bị bắt đi. Nàng không chấp nhận nỗi sự thật, trước mặt chín người gào khóc. Bọn họ phải đi đến Đại Địa Minh, nhưng vì người của Tứ đại võ lâm thế gia giữ lại, khó mà bỏ đi được.

Người của bốn nhà u mê không hiểu vì sao bọn họ lại khấn trương cho vợ chồng La Niên và Quyền Khuynh Quốc. Nếu quả thật ba tiểu thiếp vì La Tùng mà khấn trương thì không có gì. Nhưng còn những người nữ nhân khác, họ với ba người này chẳng có mối liên hệ nào? Tại sao lại giống như vừa mới chết người thân vậy.

Hy Bình lau nước mắt cho La Mĩ Mĩ, hỏi: “Tin đó truyền đến khi nào?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Toàn thành đã biết rồi, hơn nữa ... xác của phụ thân Mĩ Mĩ ... ai da!”

“Ra sao? Nói ra đi!” Hy Bình gào lên.

Triệu Tử Uy nói: “Đại Địa Minh đã phái người đưa đến cho bọn ta.”

“Thả ta ra, ta muốn gặp phụ thân ta!” La Mĩ Mĩ nhằm tay của Hy Bình điên cuồng cắn xé bật ra cả một thịt, đưa tay lên lau máu ở mồm, khóc thảm.

Hy Bình nói: “Mân Côi, nàng đưa Mĩ Mĩ đi!”

Rồi thả La Mĩ Mĩ ra, để Mai Côi và Độc Cô Thi đỡ lấy nàng, rồi đưa đi.

Hy Bình nhìn theo ba nàng, nói: “Đỗ Quyên, Thủy Tiên, bọn nàng cùng đi chăm sóc, động viên Mĩ Mĩ đi!”

“Ca, chúng ta có thể chăm sóc Mĩ Mĩ tỷ tỷ. Chàng nhất định vì tỷ ấy mà báo cừu nha!”

“Ta sẽ.” Hy Bình lạnh lùng nói.

Hai nàng liền lập tức đuổi theo La Mĩ Mĩ.

Hy Bình nói: “Bọn họ xác định chính là do Ngọc Xà Môn gây ra?”

Hoàng Đại Hải nói: “Đại ca, Đại Địa Minh ngày hôm qua đã cùng Ngọc Xà Môn huyết chiến, Đại Địa Minh đã mất rất nhiều người...”

Hy Bình lầm rầm nói: “Thật vô lý, ai chết lại không chết, tại sao lại là nhạc phụ ta. Đại Địa Minh thế nhưng lại còn không bảo vệ được Quyền Khuynh Quốc? Trong chuyện này nhất định có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Mồm miệng Hoa Tiểu Ba luôn nổi tiếng là nhanh.

Hy Bình không trả lời hắn, chỉ bước chậm chậm về phía trước, đến bên cạnh Bảo Nguyệt nói: “Bảo Nguyệt, nàng giải huyết đạo cho Đường Tư đi.”

Chúng nhân cùng biết hắn vốn chẳng biết loại công phu điểm huyết cũng như giải huyết. Bảo Nguyệt giải khai huyết đạo cho Quyền Hành. Quyền Hành vừa được giải huyết, liền muốn chạy ra ngoài. Hy Bình nhanh chóng vươn cánh tay dài ra tóm lại, ôm nàng lại, khóa chặt hai tay.

“Thả thiếp ra, thiếp phải đi xem ca ca thiếp ...” Quyền Hành cự quậy liên hồi.

Hy Bình nói: “Nàng hãy bình tĩnh, ca ca của ngươi không có tại Đại Địa Minh, vậy nàng định đi tìm hắn ở đâu?”

Chúng nhân ngạc nhiên. Phỉ Sa giải thích tóm lược một hồi. Chúng nhân cuối cùng cũng hiểu rằng chín nữ nhân này kỳ thật là chín người Quyền Hành. Hóa ra họ biến mất là vì họ đã biến thành nữ nhân. Chúng nhân tự nhiên nghĩ tên của Quyền Hành thực sự không hợp chút nào, liền không gọi Quyền Hành nữa mà gọi là Đường Tư.

“Ta biết, ca ca nàng chưa chết. Tin ta đi, ta sẽ cứu hắn về.”

Đường Tư mặt đầy nước mắt, nói: “Chàng nói thật chứ?”

Hy Bình nói: “Nàng đã là nữ nhân của ta. Đối với vấn đề này, ta không thể lừa dối nàng được.”

Đường Tư ngẩng lên nhìn hắn, nghe theo: “Thiếp tin lời chàng...Chàng giải huyết cho bọn họ. Thiếp cùng bọn họ muốn đến xem La Niên, được không?”

“Được chứ.” Hy Bình nói: “Tiểu Ba, ngươi đưa bọn họ đi!”

Hoa Tiểu Ba liền cùng bọn Đường Tư đi ra.

Hy Bình nói: “Có ai biết Ngọc Xà Môn ở đâu không?”

Chẳng ai hồi đáp, chứng tỏ chẳng có ai biết.

Phỉ Sa nói: “Theo ta việc này và Đại Địa Minh chắc chắn có quan hệ.”

Tứ Cầu chữi đồng: “Mẹ nó chứ, đương nhiên là có quan hệ. Bá phụ chính là khách nhân của Đại Địa Minh. Người của Đại Địa Minh đâu có muốn liên lụy chứ, sao bá phụ lại chết dễ dàng như vậy được?”

Triệu Tử Hào nói: “Võ công của La Niên không kém. Thập đại đệ tử của Đại Địa Minh ai cũng an toàn. Tại sao chỉ có người có võ công mạnh nhất lại chết? Có điều này ta thực sự không hiểu, nếu Liễu Niên hôm qua tử chiến rất nhanh, thì tại sao mười người bọn họ lại vẫn còn sống?”

Triệu Tử Uy nói: “Đại ca, nói đúng lắm, ta vốn là không thuận mắt với tiểu tử Lạc Thiên đó, đích thị là việc này là do hắn đứng sau.”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Việc này cần tra xét đã, chúng ta tịnh không thể đấu lại Đại Địa Minh. Hôm qua Lạc Hùng đột nhiên ly khai khỏi Đại Địa Minh, ta không biết vì việc gì nữa. Mấy ngày trước, Đại Địa Minh từ từ rút lui khỏi Long Thành, ta đã rất chú ý. Ta còn nghĩ đó là chiến thuật của họ để làm mệt mỏi Ngọc Xà Môn, nhưng dường như hiện tại, tịnh không phải là để đối phó với Ngọc Xà Môn.”

“Từ lão đầu....hơ hơ, nhạc phụ!” Hy Bình kêu lên bất thuận.

Từ Phiêu Nhiên bị hấn kêu lên một tiếng, cũng cảm thấy nghịch tai. Từ lúc Hoàng Hy Bình ra khỏi phòng của nữ nhi lão, thân phận của đã thay đổi, dù có muốn hấn hấn cũng không thể. Thật khó nói, ngoại tôn lão lại là con của thằng Hoàng Hy Bình đáng chết này với nữ nhi của lão. Lại nghĩ đến nhi tử của Hoàng Hy Bình gọi lão là ngoại công, đầu lão suy nghĩ lại. Nhưng lại chợt nghĩ lại, sau này khi Hoàng Hy Bình hát, lão phải ngồi gõ bàn, đập ghế hay đại loại như thế, lão chỉ muốn đưa dao lên cổ chém cho một phát.

Song nhân lão trợn trừng lên một cái, nhìn Hy Bình mà như không nhìn, nói: “Ai có ý kiến gì, cứ nói đi.”

Oài, lão Từ Phiêu Nhiên này, quả là hùng hổ! Hy Bình nghĩ thầm, quả là không ngờ nhạc phụ lại quá khích vậy, bất thời đưa mắt nhìn hai con gái lão một cái, họ vốn đã giờ hai nắm đầm lên với gã.

“Hơ hơ, nhạc phụ, người nói bọn ta không đánh lại Lạc Thiên?” Hy Bình ngang ngạnh nói.

Ai da, chúng nhân đại thán, cái máu quyền vương của hấn lại nổi lên rồi.

Từ Bạch Lộ chửi: “Hỗn đản, phụ thân thiếp không có ý đó. Phụ thân thiếp nói thế lực của chúng ta là không đủ so với sự chống cự của Đại Địa Minh, chứ không nói chúng ta không đánh lại được. Chàng mà còn bất lễ với phụ thân thiếp nữa, đừng trách thiếp không khách khí.”

Hy Bình ngượng ngùng nói: “Ta vốn lấy kính mà đối với lão...hơ hơ, thật sự là cung kính mà.”

Mộng Tình đột nhiên nói: “Chúng ta ở đây thương lượng về sự tình này. Ta đột nhiên ngộ ra, La Niên vô công nhất định cao. dù cho Ngọc Xà Môn đánh lên, lão đã không dễ chết thế. Chà, cái chết này của lão quả là không đơn giản.”

Bà nói xong, Hy Bình liền cảm thấy khó thở, bình tĩnh lắng nghe, A Mật Y nói: “Mộng...Mộng Tình...”

“Gọi nương đi!” Hy Bình ở bên cạnh nhắc nhở khẽ.

A Mật Y ngượng ngập nói: “Hy Bình, thiếp... thiếp nói ra được!”

Nàng cảm thấy quá xấu hổ ư? Nàng nguyên cùng Mộng Tình là nhất đại mỹ nữ, vốn coi Mộng Tình như tình địch, bây giờ ở vào vị thế phải gọi Mộng Tình là “Nương”?

Mộng Tình cười nói: “A Mật Y, đừng nghe lời nó nói, nó không phải nhi tử của ta. Nó gọi ta là nương, nhưng ta không chấp nhận.”

A Mật Y cảm kích nói: “Đa tạ tỷ!”

Hy Bình nói: “Nương, làm sao có thể thế. Con gọi người là nương, nghĩa là người là nương của con. A Mật Y là lão bà của con, đương nhiên gọi người là nương luôn chứ. Nếu gọi thẳng tên người, không phải loạn quá sao?”

Mộng Tình cười nói: “Người quả có tài làm loạn mà.”

Mộng Hương nghe vậy nói: “Sự phụ, hấn vốn dĩ làm loạn hết luân thường đạo lý. Vô luận mẹ con cũng như sư đồ, hấn đều không phân biệt. Chỉ cần là nữ nhân, hấn liền thu nạp.”

Hy Bình gào to: “Mộng xú khí, ta dù sao trên danh nghĩa cũng là đại ca của người. Người không lưu lại cho ta chút thể diện nào cả, làm cho ta cảm thấy rất bất nhân. Được rồi người nói đấy nhé, grừ, sau này ta sẽ thu nạp người.”

Mộng Hương cười lạnh nói: “Người đừng nên vọng tưởng.”

“Đúng đó! Mộng Hương cô nương sẽ không bao giờ xuất giá.” Triệu Tử Uy rồi đến Độc Cô Minh, cùng nhau nói đồng thanh.

Hy Bình nói: “Đại Hải, đệ tìm hiểu xem Ngọc Xà môn địch thị ở đâu. Ta muốn gặp mặt Thiên Diệp Bội càng nhanh, càng tốt.”

“Oa, Thiên Diệp Bội?” L nam nhân hô lên cùng lúc.

Độc Cô Minh nói: “Đại Hải, ta nên đi tìm cùng đệ.”

Hoàng Đại Hải nói: “Đại ca, huynh xác định Thiên Diệp Bội là người của Ngọc Xà Môn?”

“Nàng chính là môn chủ của Ngọc Xà Môn. Ta gặp nàng ngày hôm qua, ta nghĩ nàng đã tổn thất nặng nề tới qua. Đệ cố gắng tìm, nếu không ta sẽ tìm người để hỏi. Lúc này, ta không muốn làm phiền người khác.” Hy Bình nghĩ đến Vân Tuyết, hẳn không thể khẳng định Vân Tuyết và Thiên Diệp Bội có quan hệ. Thậm chí nếu gặp lại Vân Tuyết, ả nhất định sẽ không nói Ngọc Xà Môn ở đâu.

Triệu Tử Uy kinh hãi nói: “Thiên Diệp Bội tiểu cô nương là môn chủ của Ngọc Xà Môn phải không?Ồ, ta quả là vỡ giấc mộng đẹp rồi, ta đêm nào cũng nằm mơ thấy nàng, vốn tưởng nàng là cô gái thuần khiết nhất thiên hạ, không tưởng nổi thị là môn chủ dâm đẳng của Ngọc Xà Môn”

Tứ Cửu nói: “Hoa Tiểu Ba nói thị đích thị là xử nữ.”

“Cái gì? Ngọc Xà Môn môn chủ còn là xử nữ? Tứ Cửu, người tưởng ả là thần tiên chắc?” Triệu Tử Uy ngoác mồm ra cười.

Hoàng Đại Hải nói: “Đại ca, ta sẽ cùng người khác đi tìm.”

Triệu Tử Uy nói: “Đại Hải, ta cũng sẽ đi.”

Tứ Cửu nhìn bóng ba người nói: “Thật ngu ngốc ta thật chẳng mong đó là Thiên Diệp Bội. Thôi ta đành tập trung vào Mộng Hương ... “

Triệu Tử Uy đột nhiên quay đầu cười: “Tứ Cửu, tốt nhất là người nên quay đầu lại.”

“Một điểm cũng không quay lại, người nghĩ người là Thiên Diệp Bội, quay đầu là làm cho mọi người rụng ngã hết hay sao? Đừng tự đại”

Triệu Tử Thanh nói: “Tứ Cửu, thiếp không cho phép chàng cùng nhị ca thóa mạ nhau đâu.”

Tứ Cửu nhìn Triệu Tử Thanh, nói: “Không dám, ta chỉ mượn lời hấn để xuất ra si tình dạng của ta thôi. Trong lòng quả thật không thù thái. “

Triệu Tử Thanh nói: “Nhà người lại còn dám đa tình?”

“Ta...ta,he he, Thanh Thanh, chúng ta không nên nói về chủ đề này nữa.”

Triệu Tử Hào nói: “Tứ Cửu, người cùng anh em tìm hiểu xem việc gì đã xảy ra trong thành đêm qua, ta vốn không thể nào tin được Đại Địa Minh.”

Tứ Cửu đứng dậy đi, nói: “Được, ta lập tức ra ngoài an bài.”

Triệu Tử Thanh cùng chúng nữ cũng đi ra ngoài...

Sau cùng, sau một hồi thương lượng, Hy Bình kiên quyết cho rằng Lạc Thiên có liên quan, rất nhiều người cùng quan điểm với hắn, rất ít người phản đối, chúng nhân đồng ý sẽ điều tra về sự việc này sau đó nói sau.

Cuối cùng, Hy Bình nói: “Ta phải đi hỏi Lạc U Nhi.”

Mộng Hương cười nói: “Lạc U Nhi chính là người của Đại Địa Minh, người hỏi hắn liệu có hữu dụng?”

Hy Bình nói: “Mẹ ơi, Mộng xú khí, người dám khinh thường ta? Lạc U Nhi không phải là muối muối thực sự của Lạc Hùng, mà ta là nam nhân của nàng ta...”

Mộng Tình kinh hãi hỏi: “Hy Bình, con và U Nhi đã phát sinh quan hệ?”

Hy Bình cúi đầu nói: “Mẹ, trong bụng của nàng có hài tử của con.”

Mộng Tình kinh hãi không nói thành lời, đứa con này của bà, sở hữu cả hai cự tình địch của bà, cuối cùng là cưới nàng ấy thành thê tử?

Mộng Hương nói: “Ta thật không tưởng nổi làm sao người có khả năng đó.”

“Về vấn đề này, ta quả thật rất có khả năng, không tin à? Nếu nàng không tin, ta có thể thử, ha ha”

Mộng Tình nói: “Hai người đừng chỉ chớo nữa.”

Mộng Hương nói: “Nhưng, sư phụ, hẳn thực là làm con không thể nhẫn nhịn được!”

Mộng Tình cười nói: “Hương Hương, hẳn là đại ca của con, con cũng nên nhường nhịn hẳn!”

“Hắn không phải.” Mộng Hương quả quyết nói: “Hắn là người gì của sư phụ, con không quản, nhưng con tuyệt không thừa nhận hắn là đại ca, con không muốn hắn làm đại ca của con.”

Hy Bình nói: “Ta đích thực là đại ca của nàng, nàng đừng có kỳ kèo nữa.”

Bảo Nguyệt buồn buồn trừng mắt nhìn Hy Bình, nói: “Chàng không phải là đại ca của tiểu thư. Chàng vốn chẳng có lý gì mà làm đại ca cả!”

Hy Bình nói: “Ấy là...”

“Không tốt rồi, Đường Tư cùng La Mĩ Mĩ bọn họ đến Đại Địa Minh rồi.” Hoa Tiểu Ba từ xa nói vọng tới, vừa dứt lời đã chạy đến, vừa thở vừa nói: “Ta không thể cản bọn họ, chỉ có thể chạy về đây, Mân Côi bọn họ bị Đường Tư điểm huyết hết.”

Hy Bình đứng dậy, quát: “Chúng ta đến Đại Địa Minh!”

Đường Tư cùng La Mĩ Mĩ bất chấp chạy như cuồng đến Đại Địa Minh. La Mĩ Mĩ chạy không ngừng, Đường Tư cũng chẳng hề kém La Mĩ Mĩ, nhưng khi đến cửa Đại Địa Minh, thì thấy cửa đã đóng chặt.

Đường Tư quát to: “Mở cửa!”

Người giữ cửa tuy nhận được Mộng Cơ và La Mĩ Mĩ, nhưng lại không nhận ra nàng nói: “Người là ai?”

Đường Tư tiến thẳng qua cửa, gã giữ cửa bị song chưởng của nàng đánh bay đi, nàng kêu to: “Kêu Lạc Hùng ra đây gặp ta!”

Đại Địa Minh lập tức hỗn loạn, hàng trăm đệ tử vây lấy chúng nữ, lại có cả những võ lâm chánh phái nhân sĩ đang ở Đại Địa Minh xuất hiện.

Đường Tư nói: “Bọn người định tạo phản à?”

Mục Thu nói: “Tiểu thư, bình tĩnh lại.”

Đường Tư nhìn Mục Thu một cái, bình tĩnh lại.

Mộng Cơ nói: “Mọi người lùi lại.”

Mộng Cơ vốn là tiểu thiếp của mình chủ, ai mà chẳng biết. Nhưng mà, nhiều người biết Mộng Cơ và Hy Bình có quan hệ bất chính, Lạc minh chủ đã tuyên bố cùng chúng nhân là Mộng Cơ không phải nữ nhân của hắn nữa.

Đệ tử của Đại Địa Minh nhất thời chẳng biết nên làm thế nào. Đường Tư cùng chúng nữ cứ tiến một bước, bọn họ lại lùi lại một bước.

“Ai dám gây náo nhiệt ở đây?” Âm thanh của Lạc Thiên truyền lại.

Chúng nhân Đại Địa Minh lập tức mở đường, Lạc Thiên lĩnh suất tam đại hộ pháp và chín đại đệ tử xuất hiện.

Đường Tư nhìn Lạc Thiên, kêu lên: “Lạc Thiên, Lạc Hùng đâu?”

Lạc Thiên nói: “Không biết cô nương là ai?”

Đường Tư nói: “Người không cần biết ta là ai, ta hỏi người, người phải nói!”

Thái độ của nàng đích thị làm đệ tử của Đại Địa Minh tức giận, đám đại đệ tử chỉ trực xông vào, Lạc Thiên ra dấu cản lại, ra dáng phong độ nói: “Cô nương, phụ thân ta tạm thời không có mặt tại Long Thành.”

La Mĩ Mĩ khóc nói: “Lạc Thiên, tại sao bọn người lại giết hại phụ thân ta?”

Lạc Thiên nói: “La cô nương, về việc của phụ thân nàng, chúng ta quả thật thấy rất đau lòng! Ngọc Xà Môn coi thường đạo lý, phụ thân ta vừa ly khai Đại Địa Minh, bọn chúng liền xuất hiện. Chúng ta không đề phòng bị bọn chúng giết hại, trong nói hỗn loạn, không chỉ phụ thân nàng hi sinh mà mẫu thân nàng và Quyền đại ca bị bọn chúng bắt giữ. Lạc Thiên ta tại đây xin thề, nhất định tập hợp chúng nhân đến cứu hai người họ, kêu gọi võ lâm chánh đạo, loại trừ Ngọc Xà môn ra khỏi võ lâm. “

Đường Tư cười lạnh nói: “Lạc Thiên, người nói như hát nghe thật sướng tai. Phụ tử người là loại người gì, ta quả thật không biết nổi?”

Lạc Thiên trong bụng kinh nghi, từ lời Đường Tư nói, xem ra nàng rất am hiểu bọn họ, nhưng hẳn lại không thể biết Đường Tư là ai, hẳn hỏi lại lần nữa: “Cô nương là ai?”

Đường Tư nói: “Người không cần phải biết, cũng chẳng biết để làm gì. Ta chỉ muốn nói với người, nếu trong vòng ba ngày không giao ra hai người họ, Đại Địa Minh bọn người sẽ chẳng ai còn được sống.”

Lạc Thủy nói: “Cô nương, mong cô nương thông cảm hoàn cảnh hiện tại của bọn ta.”

Mộng Cơ dùng tiếng Trung Nguyên nói: “Lạc Thủy... câm miệng!”

Lạc Thủy mặt mũi khó nhìn, quay đầu nhìn Lạc Thiên, cho dù đối phương không còn là tiểu thiếp Mộng Cơ của Lạc Hùng, nhưng vẫn phải nhường nhịn, chỉ biết nhường lại cho Lạc Thiên xử lý.

Lạc Thiên lạnh lùng nhìn Mộng Cơ, nói: “Mộng Cơ, người là đồ nữ nhân hạ tiện, vốn đã bị phụ thân ta đuổi đi, được quyền gì nói ở đây. Việc của người với Hoàng Hy Bình, chúng ta không muốn hỏi đến nữa, người lại còn dám quay lại Đại Địa Minh với nhóm người này để làm loạn à?”

Mộng Cơ bị hỏi lại, không biết nói gì, Đường Tư nói: “Lạc Thiên, Mộng Cơ quay lại, là do đi cùng ta! Lão rùa đen Lạc Hùng, khi xưa bảo Mộng Cơ câu dẫn ...”

“Loạn ngôn! Giết nữ nhân này cho ta!” Lạc Thiên nghe biết Đường Tư chính là muốn nói đến chuyện Lạc Hùng dùng Mộng Cơ câu dẫn Hoàng Hy Bình, không thể lộ ra được, liền tức giận kêu lên, làm ngắt đoạn lời nói của Đường Tư, ra lệnh cho đệ tử Đại Địa Minh giết mấy bọn người Đường Tư.

Nghe xong mệnh lệnh, chín đại đệ tử của Đại Địa Minh lập tức phi thân hướng tới Đường Tư...

222. Chương 221: Tình Hà Dĩ Kham

“Lạc Thiên, con bà nó! Đứa nào dám đụng nữ nhân của ta? Ta thiên đứa đó!” Hy Bình đứng ngoài cổng hét to vọng vào.

Thân ảnh cửu đại đệ tử đột nhiên ngừng lại. Lạc Thiên nói: „Các người lui về!”

Hàng trăm người của tứ đại Võ lâm thế gia đứng tại ngoại môn, Hy Bình thấy có người ra liền bước ra, người của Đại Địa Minh cùng với một số nhân sĩ võ lâm lập tức tránh đường.

Hy Bình cùng Đường Tư tiến vào, hẳn nhẹ giọng hỏi: „Là ai đã đụng chạm nàng?”

Đường Tư đáp: „Không có, nếu chàng mà không có đến sớm thì thiếp đã giết một vài người rồi.”

Hy Bình cười hì hì: „Tại vì ta khẩn trương tới nàng cho nên mới đến sớm, nếu nàng không thích, thôi thì ta rút lui chờ cho nàng giết một vài người rồi, ta lại trở lại, được không?”

„Chàng khẩn trương vì thiếp? Nếu chàng mà khẩn trương vì thiếp, thì đã không lải nhải ở trước Đại Trạch môn rồi. Hừ chàng cái gì cũng không tốt.”

Nàng đã quen gọi Tiểu Trạch môn là Đại Trạch môn. Nhân vì lúc nàng tiến vào Tiểu Trạch môn, Hy Bình đã đổi thành Đại Trạch môn, bởi vậy nàng cứ gọi là Đại Trạch môn.

Hy Bình nắm tay nàng lại, nói: “Ta căn bản là không ra gì, nhưng nếu ta không ra gì, ta đã không đứng ở đây. Nàng phải biết là Đại Địa Minh là phái đứng đầu võ lâm chánh đạo, ta chống đối với nó đương nhiên

là người không nguyên tắc. Nàng coi, người của tứ đại Võ lâm thế gia tất cả đã đến đây, nói một cách khác là chúng tôi chuẩn bị một đi không về.”

Hắn nói câu này chừng như vô ý, nhưng những người nghe thấy lại hữu tâm, cái gọi là thật ra không tranh luận điều gì, nhưng sự thật lại tranh luận điều gì?

Võ lâm nhân sĩ ở đây đương nhiên là minh bạch, Lạc Thiên tất nhiên cũng hiểu, tâm lý kinh động. Hắn biết rằng tứ đại thế gia đã xuất toàn lực, hơn nữa người của Minh Nguyệt Phong lại không đứng về phía Đại Địa Minh, còn thêm đại bộ phận của Đại Địa Minh đã triệt thoái về Long Thành. Nếu như thiệt phải động thủ, trong khi những người võ lâm chánh đạo cũng sẽ đứng tự thủ bàng quan, phần bại chắc chắn sẽ nghiêng về phía bọn Lạc Thiên.

Minh Nguyệt Phong dùng dằng không quyết định, những thế lực chánh phái ở Long Thành cũng vậy. Như thế hắn chỉ có thể nói tứ đại thế gia là ma môn tà đạo mà thôi, nhưng Minh Nguyệt Phong đích xác là danh môn chánh phái.

„Hoàng Hy Bình, nàng là nữ nhân của người?” Lạc Thiên nghiêm giọng hỏi.

Hy Bình đáp: “Sự kiện xảy ra ngày hôm nay, tất cả là vì nữ nhân của ta. Ngay cả kẻ mẫu của người cũng là nữ nhân của ta, người muốn sao?”

Lạc Thiên nghe Hy Bình nhắc đến Mộng Cơ, mặt liền biến sắc, tuy hắn không thừa nhận Mộng Cơ là kẻ mẫu của hắn, nhưng Lạc Hùng lại trước mặt mọi người tuyên bố Mộng Cơ là tiểu thiếp, tất nhiên thiên hạ đều biết Mộng Cơ đích xác là tiểu thiếp của Lạc Hùng, danh nghĩa đương nhiên là kẻ mẫu của Lạc Thiên. Hy Bình nói ra điều này, đương nhiên muốn cha con hắn không thể nhìn mặt người.

Lạc Thiên nổi giận nói: “Hoàng Hy Bình, người là đồ vô sỉ, đã cướp đoạt thê tử người lại còn có mặt mũi để nói?”

„Làm sao ta lại không có mặt mũi để nói. Lão đầu của người không có bản lãnh, không thỏa mãn được thê tử mình, lại còn nói cái gì là bảo vệ võ lâm chánh đạo? Ông già người và Mộng Cơ đã chung sống với nhau đã lâu, lại không thể để Mộng Cơ có một hay hai tiểu muội tiểu đệ cho người. Nhìn lại ông già người coi, biết đến khi nào mới có thể thượng mã để Mộng Cơ hoài thai.”

Lạc Thiên nổi giận, máu nóng bốc lên, hét lớn: “Hoàng Hy Bình, người đừng có mà chọc ta nổi giận, không thì ta sẽ không chậm trễ để tiễn người đi.”

Ám Long đứng bên cạnh Lạc Thiên khuyên nhủ: „Thiếu chủ, đừng có nóng giận, mình chủ có nói, có gì hãy đợi người về rồi tính, hiện tại chưa phải lúc.”

Lạc Thiên hít vào mấy hơi để cho đầu óc dịu lại.

Hy Bình lại nói: „Ta không phải ép người, tại vì ông già người muốn hãm hại ta, còn muốn vợ mình đi hại ta, nhưng lại không hiểu là lão tử đối với nữ nhân thiệt là có sức hấp dẫn, đã làm cho phu nhân phải lui binh. Lão tiểu tử kia khẳng định chắc chắn mỗi đêm đều phải ôm gối khóc.”

Lạc Thiên nói: „Tùy người muốn nói gì thì nói. Người thiên hạ tất sẽ có công đạo. Tuy nhiên nếu người cứ tiếp tục gây sự ở đây ngày hôm nay, chắc chắn võ lâm chánh đạo sẽ không đứng nhìn.”

Hy Bình nhìn chung quanh, gương mặt có chút gì giống vô lại, nhân tình mê man như nhập tà, khóe miệng nhếch lên, lông mày cũng chuyển động, nhìn trông rất là dữ tợn.

„Võ lâm chánh đạo, hắc hắc, tại sao Hoàng Hy Bình ta lại sợ bọn họ sẽ không đứng nhìn? Nếu thấy ta không thuận mắt, thì tiến ra đây thách đấu với ta, hay có thể nói một cách khác là: Người nên nhớ là người không phải là huynh đệ Hoàn Sơn thôn của ta.”

Rất nhiều người không hiểu tại sao hắn lại nhắc đến Hoàn Sơn thôn, cũng rất nhiều người không biết Hoàn Sơn thôn là địa phương nào, nhưng chỉ có Tứ Cửu là rất rõ ràng. Khi hắn nói đến đánh nhau, tuyệt đối không phải vì trước đó hắn thích đánh nhau.

Tứ Cửu nói: „Hy Bình, nghe nói bọn người Đại Phong đã đến Viễn Dương Tiêu Cực.”

Hy Bình vui mừng kinh ngạc hỏi: “Khi nào?”

Tứ Cửu nói: „Trong khoảng thời gian người thất tung, huynh đệ Đại Phong đi ra ngoài, thấy người của chúng ta bị ngoại nhân khi phụ, nếu tình huống người của chúng ta lúc đó tốt thì bọn họ chỉ còn cách quay về Hoàn Sơn thôn thôi. Lôi gia gia nói, ông đặc biệt lưu giữ bọn Đại Phong ở Phượng Tiên trấn, còn nhượng cho bọn họ hộ tống một vài mối, Đại Phong nhất định kiếm được nhiều tiền.”

Hy Bình la lớn: „A, gia đình hần tha đã giàu nhất Hoàn Sơn thôn rồi, hần còn muốn kiếm thêm? Đại Phong thiệt là tham, hần nghĩ ở Hoàn Sơn thôn ta không có một nữ nhân nào trong khi hần thì lấy tới năm người...”

„Đúng rồi, lúc đó ta cũng chỉ biết mỗi Tiểu Hồng.” Tứ Cửu nhăn nhó nói.

Đường Tư phần nộ: „Hoàng Hy Bình, chàng đến đây là để nhắc lại chuyện xưa hả?”

Hy Bình gãi đầu, lại còn mặt dày và vô sỉ nói: „VẬY nàng muốn sao, ta đều chiều ý nàng, vậy được chưa?”

La Mĩ Mĩ nói: „Thiếp muốn mạng sống của bọn họ, không cần biết ai là hung thủ, đích thực phụ thân thiếp bị ngộ hại tại Đại Địa Minh!”

Lạc Thiên nói: „La cô nương, chuyện này không đúng rồi, rất nhiều huynh đệ của chúng tôi cũng chết, bọn họ biết hỏi ai đã lấy mạng bọn họ? Sự thật là Đại Địa Minh cũng bị tổn thất rất nhiều, chuyện của phụ mẫu và Quyền đại ca của cô nương chúng tôi không lường trước được. Lúc đó trời tối, tình hình hỗn loạn, sau khi sự việc kết thúc thì đã không thể cứu vãn được. Chúng tôi cũng đã tận lực cứu chữa cho mẫu thân và Quyền đại ca của cô nương.”

„Ta căn bản là không tin phụ tử người.” Đường Tư bi phần nói.

Lạc Thiên nhẫn nại nói: „Tối hôm đó có một số nhân sĩ vô lâm chứng kiến chiến sự đó, không phải là tôi đặt chuyện.”

Đường Tư nói: „Hai phụ tử của người chuyên môn làm chuyện gian dối.”

„Cô nương làm ơn đưa ra chứng cứ, đừng có tùy tiện vu hãm!”

Đường Tư cười lạnh: „Rất tốt, Lạc Thiên, người dám cho ta vào xét Đại Địa Minh không?”

„Tại sao không dám? Cô nương đã bước qua khu vực của Đại Địa Minh rồi, nhưng nếu cô nương không tìm thấy gì, cô phải có lời giao phó với chúng tôi!” Lạc Thiên bình tĩnh nói.

Đường Tư suy nghĩ một lúc, rồi nói: „Lạc Thiên, bỏ đi, ta không truy xét nữa, nhưng trong vòng ba ngày ta mà không thấy bọn họ, ta không cần biết đúng hay sai, ta sẽ lãnh binh đập bằng Đại Địa Minh.”

Lạc Thiên trong lòng kinh hãi: “Đây là nữ nhân gì?”

Lạc Thổ đột nhiên mở miệng: „Tam bát, đừng có nghĩ là có người chống lưng rồi khinh miệt chúng tôi.”

Đường Tư tức khí muốn nổi nóng, Hy Bình an ủi: „Đừng có kích động, đám tiểu tử này không có bản lĩnh, số dĩ nữ nhân bọn chúng mới không lưu lại.”

„Hoàng Hy Bình, người nói gì?” Lạc Thổ nổi giận hét lớn.

Hy Bình cười nói: „Đại khái người chắc không biết! Lạc Diệp của người thật ra đã cùng ta ngủ chung, còn nói người thật là vô dụng, cái đó của người không thể lên được, ha ha...”

Lạc Diệp đỏ mặt.

Lạc Thổ trừng mắt nhìn Lạc Diệp, giận dữ nói: „Những lời của nó nói có đúng không?”

Lạc Diệp không trả lời.

Lạc Thổ nói: „Hèn gì, gần đây người đều từ chối ta đụng tới người, nguyên lai là trong lòng có người khác, mẹ kiếp.”

Lạc Diệp bình tĩnh nói: „Lạc Thổ, yêu cầu người rút lại câu nói vừa rồi, người không tin ta, ta cũng không cần quan tâm đến những lời bậy bạ của người.”

„Người, con mẹ nó, đồ hạ tiện.”

„Câm miệng!”

Lạc Diệp trước mặt mọi người mắng Lạc Thổ: „Lạc Thổ, sau này ta và ngươi sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa, một đao cắt đứt!”

Lạc Thiên nói: „Chuyện riêng tư của hai người đừng có ở đây mà gây gổ. Hoàng Hy Bình, bọn ngươi đã không muốn tra xét nữa, thì làm ơn hãy đi đi.”

Hy Bình cười nói: „Ai nói là ta không muốn xét, ta thật sự là rất muốn tra xét.”

Đường Tư nói: „Bọn họ dám cho thiếp xét, tức là bọn họ đã có chuẩn bị rồi, chúng ta tuyệt không thể nào tra xét được gì.”

Hy Bình nói: „Đương nhiên là phải tra xét rồi, đã tới nơi là phải làm, không thể không xét. Chúng ta sẽ mở tất cả các gian phòng ở đây, lật tung mọi thứ lên, được không? Bọn họ muốn thu thập chúng ta, chúng ta moi chuyện ra để bọn họ thoải mái thu thập, nằng thấy ý kiến của ta tuyệt vời không?”

Người của Đại Địa Minh nghe được, máu nóng bốc lên đầu, suýt nữa là ói ra máu.

Lạc Thiên thật sự phải nuốt cục máu tức xuống, cao giọng nói lớn: „Tốt, bọn ngươi hãy vào trong Đại Địa Minh đi.”

Hy Bình trực tiếp đi vào U Liên Trai, chuyện tra xét ở ngoài ra sao, hắn không để ý, nếu người của tứ đại thế gia có làm rối loạn ở Đại Địa Minh, hắn còn vui mừng cùng bọn họ nữa. Tuy nhiên, hắn lạnh lẽ phân phó, không được tiến vào U Liên Trai. Mọi người tứ đại gia đều biết quan hệ giữa hắn và Lạc U Nhi, có khả năng cùng Lạc U Nhi đàm phán. Bởi vậy trong phạm vi của U Liên Trai đều cử người ra canh chừng, không cho một ai ra vào.

Hắn đứng trước cửa phòng một hồi, không biết là có nên gõ cửa hay không. Lúc trước hắn có nói, nếu hắn có trở lại đây, có thể mang Huyết Ma tới. Tuy nhiên, bây giờ hắn trở lại có một mình, chuyện này làm hắn khó quyết định có nên gặp lại Lạc U Nhi hay không.

Trong lúc hắn đang do dự, Lạc U Nhi ở trong phòng nghe tiếng ồn ào ở ngoài, liền ra ngoài xem có chuyện gì. Vừa mở cửa phòng, nàng thấy Hoàng Hy Bình đứng trước cửa, kinh ngạc đứng sững ra.

„Ta đi nhầm nơi!” Hy Bình nói dối, vội vàng chuyển thân bỏ đi.

Lạc U Nhi vội vàng nắm lấy áo Hy Bình, nhẹ nhàng nói: “Chàng không được đi.”

Hy Bình quay người lại trừng mắt nhìn nàng, nàng nói: „Chàng đi với ta.”

Nàng kéo Hy Bình vào phòng, khóa cửa lại, đột nhiên quay lại lao vào lòng Hy Bình, nghẹn ngào nói: „Ta không nghĩ là chàng trở lại tìm ta.”

Hy Bình nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Hắn chú ý có rất nhiều bức họa treo trên tường. Người trong tranh vẽ là hắn, hắn cũng xác định được điều đó, bởi vì hắn tuy cùng Lâm Khiếu Thiên ở cùng một nơi, nhưng nếu nhìn kĩ, hắn thực sự là người tình trong mộng? Lâm Khiếu Thiên thì gương mặt lãnh khốc, còn hắn thì gương mặt tuấn mĩ tà mị, chỉ có điều khuôn mặt điển trai của hắn đã bị rạch nát.

Lạc U Nhi vẫn ôm chặt lấy Hoàng Hy Bình.

Hắn ngồi xuống giường, đặt nàng ngồi lên đùi hắn, an ủi: “Ta tưởng nàng không hoan nghênh ta, nên ta không dám tìm gặp nàng.”

„Tại sao chàng lại tới? Tới rồi thì lại không dám gõ cửa?” Giọng Lạc U Nhi rất là ủy khuất

„Ta....khái, ta có nói là khi ta trở lại ta sẽ đem theo người tình trong mộng cho nàng, nhưng ta không có...”

Lạc U Nhi hỏi: „Chàng không vui khi nhắc lại món nợ cũ?”

Hy Bình đáp: „Không phải như vậy, nam tử hán đại trượng phu, đã nói thì phải làm.”

Lạc U Nhi nói: „Chàng đã bao nhiêu lần nói rồi mà không làm, ta đã quen với chuyện đó rồi.”

„Không thể nào? Ta nghĩ ta là người rất là thủ tín.”

Lạc U Nhi hỏi: „Nói, chuyện của chàng và A Mật Y. Nghe nói chàng với nàng ta bị khốn ở Phong Khiếu động, tại sao nàng ta không trở về với chàng?”

Hy Bình hỏi lại: „Tại sao nàng không hỏi nàng ta?”

„Chàng trả lời cho ta.”

„Để hỏi đáp vấn đề của nàng, trong lúc mà ta thất tung, nàng có nhớ ta không?”

Lạc U Nhi ngược đầu lên nhìn hần, nhân tình lóng lánh nước mắt, nàng nói: „Ta nhớ chàng! Ta không biết kiềm chế bản thân mình. Ta không muốn nhớ đến chàng, nhưng mỗi khi ta nhớ đến chàng, tên tiểu hồn dân này, hại ta khóc hết nước mắt...”

Hy Bình giật mình: „Nàng không nhớ Lâm Khiếu Thiên sao?”

“Ta... cũng có nhớ tới Lâm Khiếu Thiên.” Nàng thấy Hy Bình đổi sắc mặt, vội vàng phân bua: “Nhưng tuyệt đại đa số thời gian ta đều nhớ đến chàng. Ta... toàn bộ những bức họa ở đây đều là của chàng. Chàng thấy không?”

Hy Bình thở dài: „Vì có gì nàng lại đột nhiên tốt với ta. Nàng phải nên hận ta, hay chỉ phải đòi báo cừu đối với ta!”

„Ta không biết... Ta phát giác là ta đã có thai. Ta... tác giả chính là chàng. Mỗi lần nghĩ đến hài tử trong bụng là lại nhớ đến chàng.” Lạc U Nhi ráng tìm một lý do hợp lý để giải thích.

„Hừ, nàng nói nàng nhìn hài tử trong bụng mà nhớ đến ta? Vậy nếu nàng không có mang thai, chắc hẳn là nàng không thêm nhớ đến ta, phải không?”

Lạc U Nhi thâm tâm đau khổ, vòng hai tay ôm chặt lấy người hần, ráng nén tiếng khóc nói: „Chàng đang áp bức ta?”

Hy Bình cúi đầu xuống, cầm tựa lên trán nàng, thở dài: „Tốt thôi! Ta không nói nữa, chuyện vừa rồi bỏ đi. Nhưng chuyện vừa rồi cũng chính vì nàng, ta không có quyền yêu cầu nàng chuyện gì hết.”

„Lời nói của chàng làm tổn thương người ta. Chàng muốn làm cho ta khóc?”

Nàng thật sự ra đã khóc, hai hàng nước mắt đã chảy xuống khóe môi, nàng nuốt nước mắt vào rồi hỏi lại: „Chàng nói đi, chuyện của chàng và A Mật Y đã tới đâu rồi?”

Hy Bình đáp: “Nàng ta cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của ta, còn có hài tử với ta nữa.”

Lạc U Nhi nói: “Ta biết chàng không thể nào bỏ A Mật Y được. Đương nhiên A Mật Y cũng sẽ theo chàng, ta nhận ra được điều đó!”

Hy Bình nói: „Nàng nhận biết được điều gì? Nàng không cần nhận biết bất cứ điều gì cả. Ta tới đây lần này, không phải là cưỡng bách nàng, nếu nàng không có nguyện ý, ta không bao giờ cưỡng bách nàng. Tuy ta không ưa Đại Địa Minh, nhưng ta không thể nào lại làm tổn thương đến nàng được. Ta tới đây lần này chỉ muốn hỏi về chuyện Quyền Khuynh Quốc và La Niên mà thôi.”

„Chuyện gì?” Lạc U Nhi nghi hoặc hỏi.

Hy Bình nhìn gương mặt mỹ lệ của nàng thấy không có bất cứ sự giả dối nào. Hai mắt của nàng cũng thấy có sự nghi vấn trong đó. Hần rõ ràng là nàng không hề biết gì về sự thất tung của Quyền Khuynh Quốc và cái chết của La Niên. Nghĩ lại cũng đúng thôi, nàng có bao giờ ra khỏi U Liên Trai, đương nhiên là không biết gì về sự việc của Đại Địa Minh. Hần biết là nàng không thể nào trả lời được câu hỏi của hần.

Hần trả lời: „Không có chuyện gì, không có liên quan gì đến nàng.”

„Có thể ta biết...”

„Nàng không thể biết, ngay cả nếu nàng có biết, nàng cũng không nên nói cho ta nghe. Nếu ta nói, có một ngày nào đó, ta và Đại Địa Minh trở thành kẻ thù, có phải là nàng khó xử không?”

Lạc U Nhi đáp: „Ta... không biết nữa.”

Hy Bình không muốn gây khó xử cho nàng nữa, tiện thể nói: „Ta đi đây.”

Lạc U Nhi khẩn trương: „Chàng, đi nhanh như vậy sao?”

Hy Bình nói: „Ta không thể ở lại đây lâu được, nếu không chất tử của nàng lại cản đường ta.”

„Ừm, chàng nói coi, ta họa những bức họa này có giống chàng không?”

Hy Bình gật đầu, mỉm cười: „Rất giống, nhưng ta không biết ý tứ gì của nàng lại họa những bức họa này. Nàng có thể nói cho ta biết không?”

„Ta...” Lạc U Nhi không nói thành lời. Nàng ta chăm chú nhìn Hy Bình, phát giác hấn thật ra rất đứng đắn, nhưng nàng thật ra không thích hấn trở nên đứng đắn.

Hy Bình nói: „Nếu họa mà không mang một ý nghĩa nào thì hà tất phải phí sức. Ta nghe từ A Mật Y nên biết, nàng không thể cùng với Lâm Khiếu Thiên ở cùng, tại vì đại ca của nàng đã hãm hại Lâm Khiếu Thiên. Như ta với nàng, có những mối quan hệ không nên có. Cái lão Lạc Cửu Hùng kia đã hại Lâm Khiếu Thiên, đương nhiên sẽ không chừa ta ra. Hấn rất muốn ta chết, nàng có biết không?”

Lạc U Nhi cúi đầu nhẹ vào ngực của Hy Bình.

„Muốn ta chết, ta xem hấn và ta coi ai chết trước. Nếu như nàng quyết định, hoặc là ra Đại Trạch môn kiếm ta, hoặc là nàng phá thai... Ta biết, ta không có quyền yêu cầu nàng điều gì. Nhưng ta cũng chỉ là con người, không thể thay đổi. Nếu nàng đã rõ ràng, ở trước Đại Trạch môn, nàng phải quyết định, Lâm Khiếu Thiên không còn tồn tại trong thế giới đa cảm của nàng nữa.”

Hấn đứng lên, đặt Lạc U Nhi xuống giường, Lạc U Nhi nắm lấy hấn ta không cho đi, nói: „Cho ta một chút thời gian.”

Hai tay Lạc U Nhi vô lực buông thõng xuống. Hy Bình đột nhiên cúi xuống, ôm lấy mặt nàng, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt trên mặt nàng cho đến khi môi ướt hết, sau đó quay người bỏ đi.

Lạc U Nhi nhìn bóng dáng hấn khuất dần, tự nhủ: “Chàng không biết trong lòng ta, chàng là người quan trọng như thế nào, chỉ có điều...”

223. Chương 222: Thu Kí Phương Tâm

Hy Bình từ trong Đại Địa Minh đi ra, phát giác mọi người trong tứ đại gia đều đang đợi hấn.

Đám võ lâm nhân sĩ đó đối diện người của tứ đại gia hoa tay múa chân, Hy Bình cũng biết không tìm được Quyền Khuyết Quốc và Lương Lệ Quỳnh. Điều này vốn cũng nằm trong dự liệu, như quả hai người kia ở Đại Địa Minh, Lạc Thiên sao dễ dàng cho bọn họ tìm như vậy?

Lạc Thiên nói: “Hoàng Hy Bình, người nên cho ta một lời giải thích chứ!”

Hy Bình trong lòng giật mình, cười nói: “Ôi, Thiên ca ca, người muốn giải thích cái gì?” . Hấn nói ra với giọng điệu cực kỳ khó chịu. Mọi người nghe thấy mà nổi da gà, hấn cũng còn chưa chịu dừng, nói tiếp: “Xin lỗi, đều là ta không tốt, Thiên ca ca, người tha thứ cho người ta được không?”

Biến thái — mọi người ở đây đều hiểu tên Hoàng Hy Bình này không những vô sỉ mà còn là tuyệt đối biến thái.

“Hoàng Hy Bình, người không cần làm trò hề ở đây, nếu không có việc gì thì mau mau rời khỏi Đại Địa Minh” Lạc Thiên vẫn giữ phong độ và lễ mạo của mình lạnh lùng nói.

Những võ lâm nhân sĩ bên cạnh đều thấy hấn có phong phạm đại tướng, lòng dạ rộng rãi, không hổ là thiếu chủ của Đại Địa Minh.

Hy Bình nhìn nhìn La Mĩ Mĩ và Đường Tư nói: “Các nàng nói đi!”

Đường Tư đáp: “Đi thôi! Trong vòng ba ngày, ta không tìm được người, lúc đó sẽ quay lại, nhất định huyết tẩy Đại Địa Minh. Mĩ Mĩ, chúng ta trở về.”

Tiếp đó, người của tứ đại gia cũng theo gót rời khỏi Đại Địa Minh. Hy Bình rời đi cuối cùng, khi hần đi ra đến cửa ngoài thì thấy Thủy Khiết Thu đang đứng ở ngoài cửa. Nàng bây giờ so với lúc ở Gia Lăng trấn vẫn còn tiểu tụy, nhưng vẻ tiểu tụy đó cũng không che giấu được hai gò má đầy đặn xinh đẹp tuyệt thế của nàng. Đôi mắt nàng u buồn vẫn tán phát ra nét dụ hoặc trời ban.

Đứng bên cạnh nàng là Thủy Tiên và Đỗ Quyên, phủng chừng hai nàng đi ra là nhìn thấy nàng. Nhìn thấy tiểu thư bọn họ, liền dừng lại cùng nàng.

“Các người đi trước đi!” Hy Bình dặn dò một tiếng, quay qua hướng đó, bước đến trước mặt Thủy Khiết Thu, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng đang chờ ta?”

Thủy Khiết Thu đáp: “Người đi cùng ta được không?”

Hy Bình cầm lấy tay nàng, nói: “Nàng muốn đi tới đâu, ta đưa nàng tới đó.”

“Đa tạ” Thủy Khiết Thu có chút nghẹn ngào nói: “Hai người cũng cùng đi luôn! Trong mấy ngày qua, ta rất tịch mịch, đa nương (cha mẹ) đã quay về Tiên Duyên Cốc, chỉ để lại một mình ta ở đây, ta không biết tìm ai để chuyện trò.”

Từ lần trước, sau khi Ngọc Xà Môn cùng Địa Ngục Môn liên thủ tấn công Đại Địa Minh, Lạc Hùng quả nhiên lấy thân phận trưởng bối nói chuyện một hồi với vợ chồng Thủy Thiên Trường. Thủy Thiên Trường trong lòng rất không vui, nhưng Lạc Hùng lại là đại ca của thê tử lão, lão đành phải chịu thiệt thòi. Không quá vài ngày, lão liền rời khỏi Đại Địa Minh. Vốn dĩ lão định mang cả Thủy Khiết Thu cùng rời đi luôn, chỉ là nữ nhi mới đính hôn với Lạc Thiên, vả lại hai nhà cũng là thân thích. Vì vậy liền để Thủy Khiết Thu ở lại.

Phu thê họ nghĩ, Thủy Khiết Thu có lẽ cũng không muốn rời khỏi biểu ca ca của nàng? Nhưng mà bọn họ đã nhầm, họ không nhận ra con gái của mình- Thủy Khiết Thu đã không còn là tiểu nữ hài năm xưa thường bám theo đuôi Lạc Thiên nữa.

Thủy Khiết Thu để Hy Bình cầm tay mình, đi không mục đích một hồi lâu. Lúc này trên đường đi, nàng cực kỳ trầm mặc, Hy Bình cũng không nói tiếng nào, bọn Thủy Tiên hai người lại càng không nói gì.

“Ta là hôn thê của Lạc Thiên, người một chút cũng không e sợ sao?” Thủy Khiết Thu cuối cùng cũng phá vỡ không khí trầm mặc.

Hy Bình cười đáp: “Tiểu thiếp của gia gia hần ta cũng giành lấy, chẳng lẽ lại sợ tên tiểu tử hần? Ôi, nói chuyện vui về đi nào, ta thấy nàng càng lúc càng không vui vẻ, trên mặt cũng không có nụ cười xán lạn vui vẻ ngày trước, giống như biến thành một người khác vậy. Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng là rất hoạt bát khả ái, không phải thế sao?”

“Người nói ta khi đó đáng yêu, vậy vì sao lúc đó lại không để ý đến ta?” Thủy Khiết Thu ai oán nói.

Hy Bình buông tay nàng ra, vòng tay ôm lấy eo thon của nàng, để thân thể mềm mại của nàng dựa vào khuỷu tay mình, nói: “Xem ra nàng nhớ nhầm rồi, nụ hôn đầu của nàng là của ta. Nàng bảo ta phải hôn thế nào, sao nàng lại nói ta không để ý tới nàng chứ? Chẳng lẽ ngoại trừ ta ra, có người khác đã từng hôn nàng?”

Thủy Khiết Thu nói: “Không có!”

“Lạc Thiên, gã khốn nạn đó vẫn chưa hôn nàng sao?”

Thủy Khiết Thu nói: “Ta không cho y hôn”

Hy Bình cười nói: “Nàng làm như vậy thì không phải cho lắm, hần là hôn phu của nàng, nàng lại không cho hần hôn sao?”

“Kì thật, y rất ít tiếp cận ta, y luôn có nhiều chuyện phải bận bịu. Mặc dù cùng ở Đại Địa Minh, ta với y cũng rất ít gặp mặt. Tâm ca buổi chiều đến buổi tối đã cong chân chạy mất, chung chạ với nữ nhân khắp nơi. Ta biết huynh ấy không nghĩ tới việc lưu lại Đại Địa Minh. Từ sau khi ở Gia Lăng trấn trở về, Tâm ca rất không thích người của Đại Địa Minh, nếu không phải phụ thân ta bảo huynh ấy lưu lại Đại Địa Minh chiếu cố cho ta, huynh ấy đã sớm rời đi Long Thành rồi.”

Đỗ Quyên nói: “Tiểu thư, không có ai bồi tiếp tỷ, vậy sao tỷ không đến tìm chúng ta? Muội và Thủy Tiên lúc nào cũng nguyện ý bồi tiếp tiểu thư mà.”

Đôi mắt xinh đẹp của Thủy Khiết Thu chảy ra những giọt nước mắt trong suốt, nàng cảm kích nhìn Đỗ Quyên nói: “Ta biết các người đối với ta rất tốt, có các người bên cạnh, ta mới không rời đi.”

“Khiết Thu, ta nghiêm túc hỏi nàng một điều.” Hy Bình đột nhiên ngưng lại, nhìn sâu vào mắt Thủy Khiết Thu.

Thủy Khiết Thu ngẩng mặt lên, đôi mắt đắm nước nhìn hẩn chăm chú, hai giọt nước mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống.....

Hy Bình lấy tay phải lau nước mắt cho nàng, hỏi: “Trong tim nàng, người nàng yêu là ai?”

“Ta.....”

“Không cần khẩn trương, nếu khiến cho nàng khó xử thì không phải trả lời.”

Thủy Khiết Thu cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta không biết..... có lẽ lúc ta còn nhỏ, căn bản không hiểu về tình yêu, ta vốn tưởng rằng ta yêu biểu ca nhưng..... đó có lẽ chỉ là sự hồn nhiên khi ta còn nhỏ. Người, người có thể cho ta một ít thời gian không? Chờ ta quyết định được, ta sẽ trả lời người.”

Hy Bình mỉm cười, vết thương trên mặt hẩn, trong mắt ba nàng, vẫn là ngàn vạn nhu tình

“Khi nàng tìm ta, ta sẽ khiến nàng trở thành một nữ nhân chân chính! Nàng không phải là tiểu nữ hài, rất nhiều việc cần nàng tự mình có quyết định. Khiết Thu, tin ta, nàng đã lớn rồi, nàng là một nữ nhân hoàn chỉnh. Ta lấy sinh mạng của mình bảo chứng, nàng trong cuộc đời ta, không chỉ là một bình hoa để ngắm.”

Thủy Khiết Thu mặt đỏ hồng, đôi mắt ướt nước mắt của nàng hiện ra chút tiểu ý, nét hồng trên mặt nàng thay thế cho nét ảm đạm lúc đầu, khiến cho khuôn mặt tuyệt thế của nàng lại ẩn ước vẻ quyến rũ tự nhiên, dù là vụn vặt chỉ cười vu vơ, cũng đã hiện ra được sự quyến rũ kinh người của nàng.

Nàng nói: “Ta quay về Đại Địa Minh.”

Hy Bình nói: “Ta tiễn nàng”

“Không cần đâu, ta tự mình trở về, hôm nay khiến ta rất vui vẻ. Ta muốn về Tiên Duyên Cốc một chuyến, bảo phụ mẫu từ hôn. Từ khi đính hôn tới giờ, ta phát giác trong lòng có một khối đá lớn giống như một ngọn núi đè nặng trong người. Ta đã vài lần tìm tới a di, trong phong của bà ấy toàn là hình của người. Trước kia ta không có hỏi bà, đợi ta về đó sẽ tìm bà nói chuyện tâm tình..”

Nàng dịu dàng cười với Hy Bình rồi quay người rời đi.

Hy Bình nhìn nàng đi xa, phân biệt ôm Thủy Tiên và Đỗ Quyên, nói: “Hai người bọn nàng có muốn cùng ta trò chuyện tâm tình không?”

Hai nàng nhảy lên vui mừng nói: “Muốn”

“Buổi tối cố bỏ hết y phục rồi chúng ta từ từ nói chuyện.” Dứt lời, Hy Bình giữa đường cười to, thu hút vô số ánh mắt.

Thủy Khiết Thu nhìn thấy Lạc Thiên trước cửa phòng nàng.

“Biểu ca, huynh tìm muội có việc gì?” Thủy Khiết Thu đến gần, ngạc nhiên hỏi.

Lạc Thiên cười nói: “Ừ, chúng ta vào trong nói chuyện”

Sau đó hai người vào trong, đóng cửa lại.

Lạc Thiên nói: “Khiết Thu, vừa rồi muội và Hoàng Hy Bình vừa ra ngoài?”

Thủy Khiết Thu gật đầu nói: “Muội rất buồn, để y giúp muội giải tỏa bớt”

Lạc Thiên áy náy nói: “Đều là ta không tốt, cả ngày lo chuyện võ lâm, không có thời gian bồi tiếp muội”

Thủy Khiết Thu nói: “Biểu ca là người làm việc lớn, là đại anh hùng trong võ lâm, bận bịu là phải rồi.”

Lạc Thiên cười cười, nói: “Khiết Thu , sau này nếu thấy phiền muộn thì cùng ta nói chuyện. Ta và muội dù sao cũng là phu thê có hôn ước, nếu muội lại cùng những nam nhân khác ở cùng một chỗ, sẽ khiến người ta bàn luận lời ong tiếng ve. Mặc dù là ta biết muội không làm gì có lỗi với ta.”

Thủy Khiết Thu là người thế nào, Lạc Thiên tự nhiên biết rõ — nữ nhân đều có thể “hồng hạnh xuất tường” chỉ có Thủy Khiết Thu là không có tư cách.

“Biểu ca, huynh và muội kết hôn, rồi cuộc là vì cái gì?”

Lạc Thiên cười đáp: “Muội ngốc, đương nhiên là vì biểu ca yêu muội”

Thủy Khiết Thu nói : “Là như vậy sao?”

“Đừng nói muội không tin biểu ca?”

“Muội tin biểu ca, nhưng mà, muội luôn cảm thấy có lỗi với huynh.”

“Sao lại nói như vậy?”

Thủy Khiết Thu cúi đầu nói: “Trong lòng muội luôn nghĩ tới một nam nhân khác, đã vậy muội căn bản không thể giao hợp, chẳng lẽ huynh không để tâm sao?”

“Là Hoàng Hy Bình phải không? Ta biết, hẳn đích thực là một mỹ nam tử hiếm thấy, bất cứ nữ nhân nào nhìn thấy hẳn thì đều khó tránh khỏi động lòng. Có điều, Khiết Thu , muội phải hiểu, đối với loại nam nhân vô sỉ này thật không xứng để muội sinh lòng cảm mến....”

“Biểu ca, không cần nói nữa.” Thủy Khiết Thu ngắt lời hắn, nói: “Như quả muội muốn từ hôn, huynh có giận muội không?”

“Cái gì, Khiết Thu , muội muốn từ hôn?”

Thủy Khiết Thu nhìn thẳng vào Lạc Thiên nói: “Ừ, muội trong mấy ngày này đã suy nghĩ rất nhiều. Muội lúc trước tưởng rằng người mình yêu là biểu ca. Kì thật đó chỉ sự cố chấp từ thuở nhỏ mà thôi. Muội biết nói như vậy sẽ khiến biểu ca khó mà chấp nhận nổi, chỉ là muội không thể tiếp tục lừa dối mình. Muội bây giờ.... thật sự rất không vui vẻ gì, xin huynh buông tha muội.”

“Không được, điều đó gây thị phi khiến người trong thiên hạ chê cười.”

Thủy Khiết Thu lấp bắp kinh hãi, không tính được Lạc Thiên lại tức giận như vậy, yếu ớt thốt lên: “Huynh không thương Khiết Thu sao?”

Lạc Thiên nhìn nàng hồi lâu, chỉ thở dài nói: “Khiết Thu , nếu muội nhất định muốn làm như muội nói, huynh có thể đáp ứng muội, nhưng muội phải làm cho huynh một việc.”

Thủy Khiết Thu vui mừng gật đầu đáp: “Biểu ca, huynh nói đi, muội điều gì cũng đáp ứng huynh.”

Lạc Thiên nói: “Muội ngay đêm nay đi tìm Hoàng Hy Bình. Nếu như hắn có thể khiến muội chính thức trở thành đàn bà, hôn ước của chúng ta, ngay khi hắn tiến nhập vào người muội, lập tức hủy bỏ.”

“Biểu ca, chuyện đó căn bản là không có khả năng mà” Thủy Khiết Thu kinh nộ đáp.

“Muội nên biết, từ hôn cũng là chuyện không thể, trừ đêm nay ra, muội sau này tuyệt đối không được đến gần Hoàng Hy Bình!” Sắc mặt Lạc Thiên tức giận điên cuồng, quay người đi khỏi.

Thủy Khiết Thu kinh ngạc đứng như trời trồng nhìn theo bóng lưng cao lớn của y. Trong lòng dấy lên e sợ, nàng đột nhiên không hiểu được người mà mình gọi là biểu ca này.

Hy Bình làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được Phương Nhân sẽ đến tìm hắn. Nữ nhân này của Lăng Vô Tâm, Lăng Vô Tâm mang những nữ nhân trước kia toàn bộ vứt bỏ hết, chỉ không ném đi người này.

Đối với Lăng Vô Tâm mà nói, đích xác Phương Nhân tịnh không phải là tuyệt mỹ, mà Lăng Vô Tâm rốt cuộc cũng không bỏ được nàng — nếu là Lăng Vô Tâm không có ý lưu lại nàng bên người, vô luận nàng uy hiếp thế nào đi nữa, Lăng Vô Tâm cũng nhất định không lưu tình cho nàng theo bên mình.

Phương Nhân xuất thân từ thanh lâu, từ nhỏ đã có học qua các phương pháp hầu hạ nam nhân, mị thuật của nàng tự nhiên không thể bằng với nữ nhân trong Tiên Duyên cốc vốn là những nữ nhân có thiên phú dị bẩm. Nhưng mà, nàng lại có sự quan tâm rất nhu mị, lúc nào cũng nghĩ cho nam nhân, bất cứ lúc nào cũng hết sức lấy lòng nam nhân của mình, đây là điểm mà những nữ nhân khác không bì kịp.

Người ta nói, nữ nhân cần được dỗ dành, kì thật nam nhân cũng cần được dỗ dành, đặc biệt là Lăng Vô Tâm loại người quen được thói phong lưu này. Rất nhiều thời điểm, trong lòng hắn rất cô độc, mà Phương Nhân vừa vặn lại là người bạn tốt nhất khi hắn cô độc đau khổ. Nàng bình thời rất ít nói chuyện, chỉ khi nàng cảm thấy lúc Lăng Vô Tâm cần cùng nàng nói chuyện, nàng mới hết lòng an ủi hắn, nàng cũng mặc kệ chuyện hắn bên ngoài phong lưu như thế nào, nhưng mỗi khi hắn trở về bên nàng, nàng đều một lòng cùng hắn bầu bạn.

Có lẽ, nam nhân đều có chút vướng bận trong lòng — Phương Nhân, chính là người phụ nữ mà Lăng Vô Tâm trong những lúc trống rỗng muốn trở về bên cạnh nhất.

Lăng Vô Tâm có rất nhiều đàn bà, lại không ngừng tìm thêm những người đàn bà khác, đồng thời vứt bỏ những người cũ. Hắn tựa hồ cho tới tận bây giờ cũng không có một nữ nhân nào khiến hắn động lòng, Mộng Hương có lẽ là nữ nhân mà hắn mong muốn có được nhất. Nhưng, bất luận là Mộng Hương, hay là những nữ nhân khác của hắn, đều là với Phương Nhân chỉ có cùng nơi chứ không tương đồng.

Phương Nhân là nữ nhân duy nhất mà hắn ngầm đồng ý để ở bên cạnh mình lâu dài.

Nhưng mà lúc này, nữ nhân đó lại đến tìm Hy Bình....

“Có thể dừng bước nói chuyện được không?” Phương Nhi ngẩng đầu nhìn Hy Bình, nam nhân này, cái nơi đen tối đó, đã từng có lần tiến nhập vào trong người nàng, mang lại cho nàng sự khoái lạc khó có thể hình dung, đó là lần thỏa mãn nhất trong cuộc đời nàng.

Hy Bình buông hai nàng ra đáp: “Mau đến Đại Trạch Môn, hai nàng tự mình trở về đi”

Hai nàng rất biết điều liền rời khỏi đó.

Hy Bình nói : “Nói đi”

Phương Nhân nói: “Ta muốn rõ đêm đó chuyện gì đã xảy ra.”

Hy Bình cả kinh trong lòng: “Nàng ta đã biết là lão tử làm sao?”

Hắn hỏi : “Lăng Vô Tâm nói cho nàng?”

“Không phải”

“Nàng rất thông minh, đêm đó đã biết tiến nhập vào nàng không phải Lăng Vô Tâm. Nhưng, nếu như Lăng Vô Tâm không nói cho nàng, nàng làm sao lại biết đó là ta? Việc này, chỉ có ta và hắn là biết rõ.”

Phương Nhân đáp: “Vũ Sa đã nói.”

“Vũ Sa?” Hy Bình nhớ tới vị tiểu cô nương linh mẫn xinh đẹp kia, cười nói: “Ôi, nàng ấy đã nói trên người ta có mùi hương rất dễ chịu, khác xa những người khác. Chẳng trách sau khi ta trở về, thấy ánh mắt của sáu nữ hài đó đều rất kỳ quái, giống như có chút buồn bực với ta, sao bọn họ lại không nói với ta chứ?”

Phương Nhân đáp :”Người vừa quay về, bọn họ không làm phiền người!”

Hy Bình cười nói : “Vậy nàng định làm phiền ta sao?”

Phương Nhân thở dài đáp : “Cũng là sai lầm của Vô Tâm, ta cũng không có gì để nói. Hy Bình..... người, có thể lại cùng ta một lần nữa được không?”

Hy Bình trước là cả kinh, rồi do dự đáp : “Như vậy không tốt! Gã Lăng Vô Tâm đó, ta hiện giờ không chán ghét gì hắn, nàng lại là nữ nhân của hắn, ta có chút khó mà hạ thủ được.”

“Nếu như ta thực sự là nữ nhân của y, ta đã vô cùng thỏa mãn. Đáng tiếc nữ nhân của y quá nhiều, ta cũng không biết khi nào sẽ bị y đuổi đi nữa....”

“Được rồi! Ta sẽ cho nàng được một lần hiểu rõ.”

Phượng Nhân vui sướng đáp lại : “Ta đã đặt phòng tốt ở khách điếm rồi.”

Nguyên lai nàng sớm đã biết Hoàng sắc lang này ngăn cản không để nàng hiến thân — Hy Bình đột nhiên hiểu ra chính mình mới là người bại trận.

224. Chương 223: Cửu Dương Trọng Thể

“Hãy làm tình cùng thiếp, đây là lời thỉnh cầu thứ nhất của thiếp.”

Lúc Thủy Khiết Thu tìm Hy Bình, trời đã về chiều yên tĩnh. Nhưng câu nói này của nàng lại giống như một quả bom phát nổ tại Đại Trạch môn. Rất nhiều người đều biết Thủy Khiết Thu chính là Tuyết Kinh Chi Thân. Theo ý kiến của Hoa Tiểu Ba thì cùng với nữ nhân như thế này làm tình, nam nữ song phương đều có thể chết rất khó coi. Tuy rằng được làm quý phong lưu, nhưng tuyệt đối không phải là phong quang gì cả.

Hoa Tiểu Ba và Hoa Tiểu Thiên kiên quyết không cho phép Hy Bình đáp ứng lời thỉnh cầu quan hệ nam nữ đó của Thủy Khiết Thu . Những người khác thấy hai tỷ đệ họ khấn trương như vậy, cũng không muốn Hy Bình lại phong lưu. Hy Bình nói, hắn sao có thể cự tuyệt được chứ, những lời thỉnh cầu kiểu như vậy hắn thật không thể nào cự tuyệt được. Hắn nói một tên sắc lang chính hiệu như hắn, dựa vào cái gì mà bảo hắn cự tuyệt lời mời chào của một tuyệt đỉnh mỹ nhân?

Hắn muốn có một căn phòng. Trước lúc đóng cửa, hắn quay lại nói với chúng nhân đang riu rít ở đằng sau, ta không dễ chết như vậy đâu, nếu như cứ cùng với nữ nhân làm tình một lần mà lăn ra chết, ta chắc đã chết đến trăm ngàn lần rồi.

Hắn cười với mọi người, trong tiếng cười chứa đựng lòng tự tin sung mãn vô bờ, Hoa Tiểu Ba đột nhiên nói, ta tin rằng cửu dương trọng thể của tỷ phu là chiến vô bất thắng.

Khi trong phòng chỉ còn lại Hy Bình và Thủy Khiết Thu , Thủy Khiết Thu lặng lẽ ngồi trên giường.

Hy Bình nói: “Nàng nghĩ kỹ chưa?”

Thủy Khiết Thu nói: “Lạc Thiên nói rằng thiếp chỉ có thể trong hôm nay tìm chàng, nếu như thiếp trở thành chân chính nữ nhân, thì hôn ước giữa thiếp và hắn, sau khi chàng trong nháy mắt sẽ tiến nhập vào thiếp, sẽ được giải trừ. “

“Cái gì?”

Thủy Khiết Thu không dám nhìn Hy Bình, cúi mặt tiếp tục nói: “Thiếp không muốn xem bất cứ chuyện gì giữa chúng ta cũng trở thành giao dịch. Thiếp cũng biết nếu như chàng tiến nhập vào nhục thể của thiếp, có thể cả hai chúng ta sẽ chết, do đó thiếp không muốn để cho cảm tình liên lụy. Thiếp chỉ đề xuất lời thỉnh cầu, chàng chỉ cần hoàn thành lời hứa. Khi tất cả qua đi, hôn ước giữa thiếp và Lạc Thiên sẽ được hủy bỏ, lúc đó, thiếp sẽ trao cho chàng tình yêu thuần khiết nhất của thiếp.”

“Danh tự của thiếp là Khiết Thu , là một sự tồn tại rất mâu thuẫn. Nhu, đại biểu cho sự thành thực, bản thân nó không thể gọi là thuần khiết, giống như thiếp, trong mắt của người khác là vũ mị phong tao (xinh đẹp lẳng lơ). Thiếp thật sự như thế, ai có thể nói là không thuần khiết chứ? Nếu như không gặp chàng, thiếp có thể tiếp tục gìn giữ được sự thuần khiết của mình cho đến khi chết. Chàng là nam nhân mà thiếp yêu sâu đậm, phụ mẫu thiếp nói chỉ có nam nhân mà thiếp yêu mới có thể dung hóa được sự thuần khiết của thiếp.”

Hy Bình nghe nàng nói xong, cũng ngồi bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nói: “Đá ngọc thành thật thuần khiết, hoa đào chính là sự phong tao. Nàng chính là nữ nhân khó gặp, loại nữ nhân như nàng, trên đời có lẽ chỉ có một mà thôi.”

Thủy Khiết Thu ngẩng mặt lên mang theo nụ cười với vẻ áy náy, nói: “Nam nhân như chàng, trên đời cũng thật khó gặp.”

“Chúng ta nếu như chết rồi, Lạc Thiên sẽ có thể nói, những người như chúng ta căn bản không nên sống trên cõi đời này, đúng không?”

Thủy Khiết Thu nói: “Thiếp cũng không hiểu vì sao hắn lại hận chàng...”

Hy Bình cười cười: “Đừng nói đến hắn, cứ khi nào nói về hắn, ta lại muốn đánh người. Khiết Thu, nàng và U Nhi đã nói những gì?”

“A di nói, bà chỉ muốn sinh hài tử cho chàng, còn những chuyện khác, bà ta mặc kệ tới. Bà nhờ Khiết Thu nói với chàng, từ lúc chàng bước vào cuộc đời của bà ấy, chàng đã là toàn bộ sinh mệnh của bà, bà ấy không lựa chọn, và cũng không muốn phải lựa chọn.”

“Ày, ta đã minh bạch rồi, thế nhưng, ta sẽ chờ đợi.”

“Chàng đối với a di thật không công bằng, chàng không có quyền chờ đợi, chàng thiếu nợ a di thì chàng phải trả.”

Hy Bình cười nói: “Nàng nói đúng, từ câu nói này của nàng, ta biết nàng thực sự đã lớn rồi, nào để ta biến nàng trở thành một nữ nhân chân chính! Khiết Thu tỷ tỷ, để ta xé rách y phục của nàng, hay là nàng tự mình cởi?”

Thủy Khiết Thu khấn chương nói: “Đồ thô lỗ, thiếp tự mình cởi được, tuyệt không cho phép chàng xé y phục của thiếp.”

“Ha ha.....” Hy Bình cất tiếng cười, vô luận là như thế nào, Thủy Khiết Thu dường như đã thoát ra khỏi tâm cảnh u sầu, dường như đã quay lại tâm thái như lúc đầu hắn gặp nàng, lúc đó nàng có lẽ rất ngạo mạn, một hài tử mười lăm tuổi ngang bướng, nhưng lại có vẻ đẹp kinh thể hãi tục.

Nàng giống như một hài tử thuần khiết, lại vừa giống như một đấng phụ thanh tao.

“Tỷ tỷ, vừa rồi tỷ sao lại kích động?” Lúc Bảo Nguyệt và Mộng Hương quay lại phòng ngủ. Bảo nguyệt đối với việc Mộng Hương cảm phần mà chỉ trích Hy Bình, lại kiên quyết phản đối Hy Bình và Thủy Khiết Thu tương hảo, nàng thật không minh bạch. Mộng Hương từ lúc nào lại bắt đầu trở nên khấn trương đối với Hy Bình như vậy?

Mộng Hương nói: “Ta không thể bỏ qua được. Thằng cha đó có nhiều nữ nhân như vậy rồi mà vẫn còn không biết bớt phóng túng, đi đến đâu đều vác theo một đồng nữ nhân quay về, đây là chưa kể hiện tại lại ...”

Bảo Nguyệt không tin: “Biết đâu Hoa Tiểu Ba nói không sai, có lẽ hắn chưa chắc đã chết đâu?”

Mộng Hương đáp: “Hoa Tiểu Ba tuy là bình thường hay nói luyên thuyên, nhưng Hoa Tiểu Thiển thì chắc không như vậy chứ?”

Bảo Nguyệt nói: “Cũng khó nói lắm, nữ nhân hầu như đều hay nói dối!”

“Muội... muốn chọc tức ta sao?”

Bảo Nguyệt cười nói: “Không có a. tỷ tỷ, tỷ nói là thật, ví dụ như trong miệng tỷ nói hận Hy Bình, nhưng từ sau khi ở Phong Khiếu Động ra, tỷ lại rơi nước mắt. Muội nghĩ, nước mắt của tỷ không phải là giả dối đâu, mà là chân thật đó.”

Mộng Hương nói: “Ồ đó gió to quá, ta bị gió thổi làm cay mắt.”

Bảo Nguyệt kinh ngạc nói: “Tỷ nói là trong Phong Khiếu Động có gió to. Tỷ tỷ, muội phát giác tỷ từ đầu tới cuối đều nói dối. Sư phụ đã nói qua, hắn là đại ca kết nghĩa của chúng ta, cho dù tỷ không thích hắn thì cũng không nên làm tổn thương hắn!”

Mộng Hương nói: “Ta nào có làm tổn thương hắn. Sư phụ yêu thương hắn, ta cũng có nói câu gì đâu, hắn...”

“Tỷ tỷ, Đó là những nữ nhân của Lăng Vô Tâm, không phải của hắn.”

“Bảo Nguyệt, ả Ti Mô đó đã mang thai rồi, người dám nói không phải là ả sao?”

Bảo Nguyệt nói: “Tỷ tỷ, muội và sáu nữ hài đó đã nói chuyện qua rồi, họ tuy rất kinh ngạc, nhưng tịnh không hận Hy Bình.”

Mộng Hương nói: “Vào Minh Nguyệt Phong của ta rồi, nếu không có sự đồng ý của ta, họ cũng đừng có mong được gả cho Hoàng Hy Bình. Thằng cha đó vì sao cứ không ngừng muốn thu nạp nữ nhân nhỉ?”

Bảo Nguyệt nói: “Có thể là những nữ nhân đó đều yêu hắn, mà hắn thì không thể để họ phải thương tâm thất vọng!”

Mộng Hương trừng mắt nhìn Bảo Nguyệt, nói: “Loại nam nhân như vậy mà người còn yêu được ư?”

Bảo Nguyệt buồn rầu nói: “Muội không quan tâm hắn thế nào. Muội cũng không nghĩ nhiều như vậy, muội chỉ biết trong tim muội chỉ có hắn, nhưng tỷ tỷ lại không cho phép...”

Mộng Hương thở dài: “Bảo Nguyệt, ước định trước đây của chúng ta phải bỏ đi thôi!”

Bảo Nguyệt nói: “Tỷ tỷ chẳng lẽ không thể cùng với muội đồng thời gả cho Hy Bình sao?”

“Điều đó là không thể!”

Bảo Nguyệt bị tiếng nói cao giọng của Mộng Hương làm giật thót mình, nàng nói tiếp: “Tỷ tỷ, Âu Dương Đình Đình và Thủy Khiết Thu quả thật rất xinh đẹp. Nghe Tứ Cửu bọn họ nói, nếu thêm Thiên Diệp Bội, ba nữ nhân đó cùng với tỷ tỷ có thể gọi là vô lâm tứ đại mỹ nhân, mà cả bọn họ đều yêu thương Hy Bình, muội không tin tỷ tỷ đối với hắn một chút cảm tình cũng không có. Muội thấy rằng, lúc đối mặt với hắn tỷ tỷ đều rất không bình thường, rất đặc biệt. Tỷ tỷ không phải là người có tình cảm dễ dàng xung động, hầu như mọi lúc tỷ đều khiến cho người ta có cảm giác giống như một giấc mộng yên ả tựa hồ không, chỉ có trước mặt Hy Bình tỷ mới có những cảm xúc khác lạ. Theo muội biết, Hy Bình là nam nhân duy nhất từng hôn tỷ mà không khiến tỷ phải vì thế mà tức giận.”

“Muội sao biết là ta không nổi giận?” Mộng Hương đã có chút tức giận. Nói vậy tên Hoàng sắc ma đó là đối tượng duy nhất đã hôn nàng hay sao? Thế nhưng, sự thật cũng đúng là như vậy. Mỗi lần nghĩ tới nụ hôn của Hy Bình, tim nàng không khỏi cảm thấy kích động...

Bảo Nguyệt dè chừng nói: “Muội nghĩ tỷ tỷ căn bản không thể tức giận. Tỷ tỷ cũng có thể nằm mơ, tỷ trước đây nói trong mơ muội thường hét gọi tên hắn, vậy tỷ có biết trong mơ tỷ gọi tên ai hay không?”

Đôi mắt như mộng của Mộng Hương đột nhiên có chút khẩn trương, nàng nói: “Ta gọi ai?”

Bảo Nguyệt cười cười, rúc vào lòng nàng, miệng chum chim khẽ sát tai nàng nói khẽ: “Muội nói ra rồi tỷ không được mắng muội đâu đó à nha! Tỷ trong mộng thường nói thế này này: ‘Hồn dẫn, hôn ta... lại nói sau này không hôn ta... ta vừa không thích... người vừa không phải là đại ca của ta.... Hương Hương không cần đại ca gì cả’. Lời nói trong mơ của tỷ cứ đứt đoạn, nói lại không rõ ràng, nhưng mà nói nhiều lắm, muội lại biết mỗi lần như thế đều sẽ lặp lại. Từ sau lần tỷ và hắn ở trong phòng vật lộn với nhau xong, tỷ lúc nằm mơ đều gọi tên hắn.”

Mộng Hương hờn dỗi nói: “Sau này không cho muội ngủ cùng ta nữa. Muội thích ngủ cùng ai thì cứ đi mà ngủ với người ấy, thật đáng ghét mà.”

Bảo Nguyệt reo lên: “Tỷ tỷ, tỷ làm nũng đó ha, mặt còn đỏ lên kia! Muội ít thấy được tỷ như thế này lắm, thật là xinh, chỉ sợ dù có tứ đại mỹ nhân gì đấy thì tỷ tỷ vẫn là xinh đẹp nhất.”

Hai người thân thể lồ lộ nhìn nhau, Thủy Khiết Thu thận trọng ngồi lên giường. Thân hình của nàng đầy đặn mà mềm mại lại trắng nõn nà, giống như bức tượng nữ thể được điêu khắc bằng thủy tinh, mê người ở sự sáng bóng đến trong suốt. Trên thân thể của nàng, tựa hồ như không thể tìm thấy một sợi lông tơ, ngoại trừ mái tóc mượt mà, ngay cả ở những nơi khác cũng không hề mọc lông.

Nữ hài chỉ mới mười lăm tuổi này có lẽ có một trái tim trong trắng thể nhưng lại mang một thân thể đã trưởng thành, và mị thái lại không ngừng tỏa ra. Thân hình nàng gần như hoàn mỹ đến tuyệt đối, hai đỉnh núi nhô cao mà to tròn, cặp đùi ngọc thon dài và eo lưng mềm mại, tựa như người ngọc được điêu khắc thủ công cực kỳ tinh xảo.

Hy Bình hai mắt chuyên chú nhìn vào cái nơi bí ẩn nằm giữa hai chân sáng bóng như ngọc của nàng, hai cánh cửa cứ mãi không chịu mở ra. Hôm nay liệu có vì hắn mà dẫu hé mở cánh cửa bồng lai hay không?

Tuyết Kinh chi nữ, chỉ dưới đôi bàn tay vuốt ve của nam nhân mà mình yêu thương mới có thể bắt đầu khai mở bông môn.

Thủy Khiết Thu có yêu hấn hay không thì phải xem nàng có chịu vì hấn mà mở rộng cánh cửa hồng...

Nàng cũng ngậy ngốc nhìn Hy Bình đang lỏa thể. Nàng trước đây đã từng nhìn thấy rồi, đó là một nam thể gần như là hoàn mỹ. Lúc này cho dù có rất nhiều những vết sẹo, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy rằng những vết sẹo này càng khiến cho hấn tăng thêm vẻ đẹp dã tính. Hấn vốn là một tên dã thú, nhiều lúc dã tính đó chính là nguyên tố khiến cho nữ nhân phải động tâm.

“Nàng khẳng định đây không phải là một canh bạc chứ?”

Thủy Khiết Thu nói: “Cũng có thể đây chính là một canh bạc, cái mang ra đánh cược là vận mệnh của chàng và thiếp.”

“Ta phải giao phó vận mệnh của ta cho nàng cũng tốt.” Hy Bình cười nhạt. Hoa Tiểu Ba tỷ muội tuy rằng nói Tuyết Kinh Chi Thân khùng bố như vậy, nhưng hấn tuyệt đối không sợ, hấn từ trước đến nay không bao giờ tin rằng làm chuyện đó lại có thể dẫn đến chết người thì trên đời này có còn bao nhiêu người thích làm nữa?

Lúc hấn chạm vào người Thủy Khiết Thu, thân hình mềm mại của nàng khẽ run rẩy. Nàng nằm xuống rất nhẹ nhàng, song nhãn tràn đầy vẻ thẹn thùng nhìn hấn, đôi mắt này chứa đầy thâm tình lại cũng dạt dào nhiệt tình mong chờ.

Nhân tình của nàng như ngọn lửa đang rực cháy, toàn thân cũng dần dần ấm lên.

Hy Bình áp lên nhục thể của nàng, cười nói: “Không cần khẩn trương, hôn một cái nào!”

Thủy Khiết Thu nhắm chặt hai mắt, hấn cúi xuống hôn lấy đôi môi hồng của nàng.

Thủy Khiết Thu không giống như những người khác. Lúc hấn hôn lên môi nàng thì từ trong miệng nàng truyền ra một mùi thơm mê người, đó là hương vị trời sanh.

Hấn say đắm hòa cùng đôi môi nóng bỏng ấy. Trải qua nhiều lần cùng Hy Bình như vậy, nàng đã không còn là nữ hài không thể tiếp nhận cái hôn như lúc trước. Nàng, cái lưỡi thơm ngát của nàng uốn lượn như rắn cuốn lấy lưỡi Hy Bình, tạo cho hấn cảm giác kích thích thật ôn nhu.

Bàn tay Hy Bình nhẹ nhàng lướt xuống cái nơi ướt mà, thâm kín của nàng. Chỗ đó thật trơn mềm vô bì, tỏa ra chút cảm giác mát mẻ, ma trảo của hấn không ngừng mân mê. Nhưng ngón tay không thể đi được vào trong, chỉ có thể ở tại phía ngoài vuốt ve, cảm giác giống hệt như đang vuốt ve vỏ ngoài của viên ngọc thạch trơn bóng.

Hô hấp của Thủy Khiết Thu trở lên gấp gáp hơn. Hy Bình biết nàng đã động tình. Giờ không giống như lần trước cùng nàng đánh cược. Lần đó mặc cho hấn hí lộng đến thể nào, hô hấp của nàng cũng không gấp gáp như thế này. Trong tim nàng, lúc này đích thực là đang vì hấn mà ôm ấp cảm tình mãnh liệt. Thứ cảm tình này thông qua hô hấp của nàng thổi lên mặt hấn, thông qua tiết tấu của nhịp đập con tim làm chấn động lòng hấn.

Hấn bắt đầu nổi điên lên, gắng gượng chống vào cạnh trong chân nàng, hấn bò dần xuống dưới. Cặp môi hồng nhuận của Thủy Khiết Thu giờ ướt đầm. Nàng hé mở song nhãn, trong mắt chan chứa xuân ý, tựa hồ như muốn đợi Hy Bình tiếp tục hôn xuống dưới. Và Hy Bình đã hôn đến cổ, tiếp đến ngực, rồi tiểu phúc,... thẳng tới vùng tam giác. Hấn chăm chú nhìn vào Tuyết Kinh Chi Âm của nàng. Từ vẻ đẹp của ngoại hình, không còn nghi ngờ gì nữa ngoại âm của Thủy Khiết Thu là nơi khiến người ta yêu thích nhất.

Hấn nhẹ nhàng vuốt ve, cái vùng thâm kín của nàng lúc đầu vốn nguội lạnh đã dần trở nên nóng ấm, nàng rên rỉ: “Hy Bình, thiếp cảm thấy... chỗ đó của thiếp dường như muốn mềm ra rồi. Người thiếp nóng lắm, chỗ đó cũng nóng rồi chứ?”

“Hy Bình cười nói: “Nàng tự mình sờ xem!”

Hấn kéo tay nàng xuống, nàng vừa chạm vào nơi đó của mình, lập tức hét lên, rụt ngay tay lại: “Thiếp... thực sự là nóng lên. Đây là điều trước nay chưa từng có trên thân thể thiếp! Chẳng lẽ thiếp thật sự yêu

chàng rồi sao?”

“Nàng ngọc, nàng đương nhiên là yêu ta rồi, nếu không sao có thể vừa gặp mặt chưa lâu đã yêu cầu ta hôn nàng, lại còn muốn ta cùng nàng làm tình nữa?”

“Chuyện đó khác... à, không... sờ thấy có chút cảm giác đó, trước đây lúc thiếp chạm vào nó không hề có cảm giác.”

Hy Bình kinh ngạc: “Sao? Nàng cũng tự sờ ư?”

Thủy Khiết Thu vô cùng xấu hổ, thẹn thùng nói: “Thân thể là của thiếp, thiếp đương nhiên có lúc sờ soạng chút. Trước đây cũng đã sờ qua Thủy Tiên và Đỗ Quyên, bọn họ không giống như thiếp, của họ mềm hơn, còn của thiếp thì cứng. Mẫu thân thiếp nói, nếu như trải qua lần đầu rồi, thiếp sẽ có thể giống như nữ nhân bình thường.”

“Thần kỳ như vậy sao?”

Thủy Khiết Thu tức giận nói: “Chàng không tin thì thiếp cũng không nhất định bắt chàng phải tin. Hiện tại thiếp đã cao hứng rồi! Thiếp đã động tình với chàng. Mẫu thân nói, chỉ cần thiếp động tình, chỗ đó của thiếp sẽ trở nên giống như của nữ nhân bình thường! Xấu hổ lắm, không nói với chàng nữa đâu.”

“Có gì mà xấu hổ chứ, chúng ta đều muốn làm loại chuyện đó, nàng còn ngại gì? Ừ ha! Để ta hôn cái chỗ khả ái đó của nàng cái nào.” Hy Bình trêu nàng, nhào người xuống hôn vào giữa hai chân nàng, cúi đầu hôn liếm chỗ thâm kín. Chỗ đó dần dần mềm ra, một chút thể dịch từ trong cái khe nhỏ chảy ra, có thể là do chút dịch thể ấm nóng này của nàng đã khiến cho lớp ngoài bắt đầu mềm ra.

Thủy Khiết Thu bị cái hôn của hắn làm cho động tình hơn, eo lưng nhẹ nhàng uốn éo, hai chân bắt đầu run rẩy, song thủ ôm lấy đầu Hy Bình, miệng rên rỉ: “Ừ Ừ, muốn tiểu rồi sao? Chàng không cần hôn thiếp nữa, thiếp ngứa lắm! Muốn tiểu...”

“Vậy thì nàng phun ra đi! Ha ha!”

“Chàng xấu lắm!” Thủy Khiết Thu hờn dỗi nói.

Hy Bình nói: “Nàng cũng không phải vậy sao, tiểu sắc nữ!”

“Oa, chàng dám nói thiếp như thế, sớm biết vậy thì thiếp đã không đến!”

“Đến rồi thì không có đường lui nữa đâu.” Vừa nói đầu lưỡi của Hy Bình vừa liếm láp vùng kín đỏ của nàng. Đột nhiên, đầu lưỡi của hắn lách vào trong nhục phùng của nàng, rồi kinh ngạc ngừng đầu lên.

Thủy Khiết Thu nói: “Sao thế?”

Hy Bình nói: “Khiết Thu, chỗ đó của nàng đã rất êm, rất mềm, rất ướt”

“Thật ư? Để thiếp xem!” Nàng duỗi tay mân mê chỗ đó, đột nhiên, nàng chọc ngón tay vào trong mật huyết, sau đó si ngốc nhìn Hy Bình, nói: “Thật... thật có thể... thiếp đã là nữ nhân bình thường rồi... hu hu.... thiếp không còn là quái vật nữa.”

Hy Bình sững sờ, hắn không ngờ nàng lại có thể kích động đến phát khóc lên như vậy, hắn nói: “Đừng khóc, nàng vốn vẫn là một nữ nhân, và là nữ nhân mỹ lệ nhất trên đời.”

“Thật không? Chàng không cần phải hôn chỗ đó nữa, thiếp sắp không chịu được nữa rồi.”

“Ta cứ muốn hôn!”

Hy Bình lập tức lại cúi đầu làm tiếp, Thủy Khiết Thu từ từ mơ màng. Vì nàng đã động tình, cho nên nguyên tố của thể nội rối loạn và bắt đầu bạo phát, tình dục vô hạn từ trong cơ thể của nàng bùng lên. Nàng là cực âm chi thể, tình dục loại này có căn nguyên là hàn tính, cùng với sự ấm nóng của chỗ kín cấu thành một tỷ lệ cường liệt, hàn lưu trong thể nội nàng trào dâng, mật động của nàng càng lúc càng nóng hơn, mềm cũng nhanh hơn.

Đầu lưỡi của Hy Bình cuối cùng cũng khả dĩ đi được vào trong mật phùng nóng ướt. Hắn ngừng mắt lên, hai tay ấn tại mật hộ của nàng, tách mở bạch ngọc chi hộ được bao thật chặt ra, bên trong là một màu hồng nhuận rất nhạt, trên phần thịt màu hồng nhạt trôi nổi một dòng nước lỏng lạnh.

Lúc này, Thủy Khiết Thu hỏn hển nói: “Hy Bình, chàng làm gì vậy, chỗ đó của thiếp hơi đau... a! Thiếp bị chàng làm đau rồi...”

“Còn chưa vào trong mà, nàng nói đau ư?” Hắn cúi đầu xuống, miệng áp vào cửa mật đạo, đầu lưỡi nóng ướt càn ra sức liếm phần thịt non nớt của nàng.

Thủy Khiết Thu đầu óc nóng bừng, hai tay ấn đầu Hy Bình, cảm thấy trung độc trong nội thể bị đầu lưỡi hắn ma sát càng kịch liệt hơn, một dòng nước âm từ nội thể mạnh mẽ trào ra, nàng thất kinh hét: “Không....Muốn ra rồi.... thiếp không chịu được nữa! Hy Bình.... thiếp sắp nổ tung rồi!”

Nàng cảm thấy thân thể trong nháy mắt như muốn nổ tung. Hàn căn chi tính bị dẫn phát đến không còn chỗ nào phát tiết, sự sung sướng xâm chiếm thân thể nàng, nhưng không thể truyền đi đâu được trừ chỗ kín. Những bộ phận khác của nàng bắt đầu cảm thấy lạnh, nàng nói giọng run rần: “Hy Bình, thiếp chết mất, chàng đã vào chưa? Mẫu thân thiếp đã nói rồi, nếu như tình dục của thiếp bị dẫn động, nếu không được cùng nam nhân phong cuồng giao hợp, thiếp sẽ chết.... Thiếp không muốn chết, thiếp... rất yêu chàng. Thiếp muốn vĩnh viễn được ở bên chàng. Phụ thân thiếp nói, cửu dương trọng thể chi nhân là cực dương chi nhân, rất có khả năng giải khai tuyết kinh chi cấm của thiếp, thiếp... Thiếp không muốn hại chàng đâu.”

Hy Bình cũng biết rằng nếu như không tiến vào đường dẫn để tiêu trừ hàn lưu của nàng thì nàng chắc chắn sẽ chết. Hắn đã cảm thấy thân thể của nàng đã biến hóa, hắn leo mạnh lên giường: “Xin lỗi, Khiết Thu , ta lần này không thể làm nhẹ nhàng được, có thể sẽ rất đau đấy. Chỗ đó của nàng rất nhỏ, nàng gắng chịu đựng, ta tiến vào trong đây, hãy!”

Hắn hét to một tiếng, tay nâng dương vật cứng rắn vô bì lên, làm cho nó rút lại đến độ nhỏ nhất. Đầu dương vật áp thẳng vào tế phùng trơn bóng, ướt mềm, mộng ướt thẳng lên trước, không chút do dự, dương vật áp mạnh vào tế phùng, đâm thẳng vào trong chỗ nóng bỏng, ướt mềm vô bì của nàng...

“Ái... đau...”

Thủy Khiết Thu kêu thảm, dương vật của Hy Bình giống như con dao phân khai cái vách chật hẹp giữa hai chân nàng. Thanh còn thịt nóng bỏng đâm mạnh vào tử nữ mô của nàng.

Xung kích trầm trọng, ma sát từ trước đến nay chưa từng có đi qua chỗ thịt non nớt của nàng. Tất cả sự kích thích truyền từ nhục bích lên thần kinh, khiến cho âm kinh chi lưu trong cơ thể nháy mắt đã bạo phát, hồng tìm cửa ra. Do dương khí đột nhập, âm khí của nàng tự động nghênh tiếp mà trào lên, dương vật của Hy Bình như tạo ra một luồng từ trường cường đại, làm cho âm chi lưu trong thể nội của nàng toàn bộ bị hấp dẫn. Đây là căn tính hàn lưu cường đại vô bì, xuyên qua dương vật của hắn, vô cùng hùng dũng!

Âm khí cường đại hòa vào thân thể hắn, khiến hắn đột nhiên rét run. Toàn thân trong chớp mắt gần như cứng đờ, không có cách nào tiếp tục các động tác, mà Thủy Khiết Thu lại vì sự thống khổ do âm hàn căn tính bạo phát, đau đớn đến mê man. Có điều, âm khí trong nội thể nàng vẫn không ngừng ùn ùn truyền thẳng vào thân thể Hy Bình.

Hàn lưu xâm nhập thể nội, nháy mắt đã chiếm ưu thế, dù cho là cửu dương chi mạch khí thiên sanh của Hy Bình cũng không có cách nào chống lại được, thế nhưng, “Thiên địa tâm kinh” khi cảm thấy sự xung kích bất ngờ này lại tự chuyển động. Thiên dương địa âm chi khí thâm nhập toàn thân, truyền qua dương vật của hắn, cùng thiên âm chi khí của Thủy Khiết Thu liên kết, tại thể nội của hai người không ngừng luân chuyển, nhằm điều hòa với âm hàn vô hạn của nàng...

Thân thể Hy Bình dần dần phát xuất hồng sắc quang mang, cửu dương chi khí cường đại bị thiên âm chi khí của Thủy Khiết Thu bức xuất ra ngoài cơ thể, luồng hỏa diễm hồng quang phủ khắp thân thể hai người. Sau nửa khắc, hồng quang mất dần, thay vào đó là quang hoa óng ánh, giống như ánh trăng sáng trong chiều trong đêm tối.

Hắn cuối cùng cũng chịu đựng được tuyết kinh chi âm của Thủy Khiết Thu , đề kháng được sự xâm nhập của âm tính. Cửu dương chi khí quay lại thể nội, thiên dương chi khí cuộn cuộn không ngừng chảy vào kiểu

thể của Thủy Khiết Thu , điều hòa thiên âm trong cơ thể nàng. Thiên địa tâm kinh chung vu tại thể nội của hai người tự động vận chuyển mà không gặp trở ngại gì, đạt tới trình độ thủy nhũ giao lưu (nước sữa hòa hợp?).

“Bạch” một tiếng, Hy Bình vô lực ngã nằm lên người Thủy Khiết Thu , hơi thở gấp rút. Hạ thể của hai người vẫn dính liền vào nhau, tiếp tục tiến hành âm dương giao lưu. Hy Bình nằm mềm người, đây là lần đầu tiên hắn trong lúc làm tình mà cảm thấy vô lực. Hắn nghĩ thầm: tí nữa thì toi, cũng may lão tử đây trụ được, thật là cái con mẹ thần thánh.

Trải qua sự vận chuyển của thiên địa tâm kinh cùng với sự điều hòa của thiên dương địa âm, Thủy Khiết Thu tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, lúc mở mắt nàng nói: “Chúng ta còn sống chứ?”

Hy Bình thở gấp nói: “Sống... vẫn sống, chỉ có con mẹ nó là ta tạm thời không còn chút khí lực nào thôi.”

“Oa hu hu, thiếp đau lắm a...” Thủy Khiết Thu bắt đầu khóc lớn, điều đó chứng minh nàng đích xác vẫn chưa chết, nếu như chết rồi mà còn có thể cảm giác thấy hạ thể đau rát sao?

Đương nhiên không có khả năng đó.

Nhiều người đứng thủ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng hét thảm sau một hồi lâu tĩnh mịch trong lòng liền thấy nhẹ nhõm, lại thấy Hoa Tiểu Ba tinh quái nói: “Hãy a, tỷ phu thành công rồi, không thẹn là cửu dương trọng thể mãnh nam!”

Thủy Khiết Thu nghe thấy tiếng nói phát ra từ bên ngoài, đột nhiên không dám kêu nữa. Nàng gắng nhịn đau, nói nhỏ: “Cái đó của chàng sao to thế.”

Hy Bình cười khổ: “Còn chưa to hết đâu, ta đã ép nhỏ nó lại rồi đấy, so với người bình thường thì còn nhỏ hơn một chút. Chỗ đó của nàng nhỏ quá, mà còn nóng đến chết người, ta cảm thấy vách thịt của nàng xiết chặt lấy thằng con hư của ta, rồi từ lúc bắt đầu tiến nhập vào nàng, bên trong nàng giống như kinh ngư nuốt lấy ta, ta muốn rút ra cũng rất cực.”

Thủy Khiết Thu kiêu ngạo nói: “Mẫu thân thiếp nói, thiếp đây là kinh hấp chi nguyệt, nam nhân có thể hưởng thụ được sự mỹ diệu của thiếp thì nhất định phải là nam nhân ư tú nhân trên thế giới này... Thật đau quá mà, mẫu thân thiếp đâu có nói là làm chuyện này lại đau đến vậy... Thiếp hận mẫu thân, người nói là sướng lắm mà sao chẳng thấy sướng gì cả, chỉ thấy đau ời là đau thôi.”

Hy Bình nói: “Nàng đừng có chuyện gì cũng nhắc đến mẫu thân nàng có được không? Kì thật ta xem như là đã cùng mẫu thân nàng làm qua chuyện này.”

Thủy Khiết Thu kinh ngạc: “Sao, chàng đã làm cùng với mẫu thân thiếp ư?”

Hy Bình cười nói: “Mẫu thân nàng và U Nhi là tỷ muội sinh đôi. Họ nhìn rất giống nhau, vả lại ta sau khi làm cùng Thiên Phong Song Kịêu, bọn họ tạo cho ta cảm giác rất tương đồng, mà ta cùng U Nhi đã làm chuyện đó, mẫu thân nàng và U Nhi thì có gì khác biệt chứ? Cho nên, ta xem như là gián tiếp đã làm cùng mẫu thân nàng, có lúc ân ái cùng U Nhi mà ta cứ tưởng là mẫu thân nàng, cũng hay đấy chứ.”

“Chàng, chàng, chàng lại dám nghĩ đến mẫu thân thiếp ư. Thiếp không cho chàng nghĩ tới bà ấy. Chàng, cái tên chết bầm này, thật đúng là một tên khốn nạn! Thiếp, thiếp kẹp chết chàng luôn!” Hai chân Thủy Khiết Thu dùng lực để ép chặt, đột nhiên lại mở ra, kinh ngạc nói: “Đau quá... cái đó của chàng sao đã to lên rồi?”

Hy Bình nói: “Ta rất thích cái cảm giác được phía trong của nàng kẹp chặt, sung sướng vô cùng, nên bắt giác nó mới to lên như vậy, mà còn tiếp tục to hơn nữa đấy...”

“Đừng, đừng, thiếp đau....ái, đừng to nữa, thiếp sắp bị bành căng ra rồi.” Thủy Khiết Thu muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn căn bản cũng không còn chút khí lực nào nữa, hai người vừa mới trải qua âm dương giao chiến, đều đã sức cùng lực kiệt.

Giống như một dị vật cực đại lấp kín cái nơi nằm giữa hai chân nàng, mạnh mẽ chia thân thể nàng thành hai nửa, đau đớn là không thể tránh khỏi, nhưng bỗng có một cảm giác khác thường khiến cho nàng sung sướng từ sâu thẳm trong tim.

Nàng noi: “Thiếp muốn nói ra lời thỉnh cầu thứ hai.”

Hy Bình phục trên người nàng, tay ôm gọn bộ ngực mềm mại, hôn lên cái cổ trắng ngần, cuối cùng cắn tới rái tai nàng, rồi nàng bắt đầu rên rỉ trong mơ màng.

“Cùng thiếp ân ái.” Thủy Khiết Thu nói ra bốn chữ rất giản đơn.

“Hả?” Hy Bình kinh ngạc thốt lên, đây không phải là đang cùng nàng làm chuyện đó sao? Và lại lời thỉnh cầu này và lời thỉnh cầu thứ nhất hoàn toàn giống nhau mà? Hắn nói: “Ta thật không hiểu, hai lời thỉnh cầu của nàng đều như nhau, hơn nữa cơ thể của chúng ta vẫn đang còn tương liên...”

Thủy Khiết Thu nói: “Lời thỉnh cầu thứ nhất của thiếp là vì muốn giải khai hôn ước cùng với Lạc thiên, cũng có thể nói là vì điều kiện mà Lạc Thiên đề xuất nên thiếp mới cùng chàng ân ái, đó là muốn dùng thân thể của thiếp để hủy diệt chàng. Nhưng thiếp lại yêu chàng, vô luận là như thế nào thì thiếp cũng đã đánh cược một lần, cho nên thiếp thỉnh cầu chàng cùng thiếp ân ái. Còn lời thỉnh cầu hiện tại của thiếp là từ chân tâm thiếp mong muốn, thiếp thật muốn cùng chàng hoan ái. Vì vậy, thiếp xin chàng đừng lo lắng gì cả, hãy hết lòng yêu thương thiếp, thiếp nguyện hiến dâng cho chàng trọn vẹn con tim và tình yêu cùng với nhục thể, và tất cả những...”

Nàng chăm chú nhìn Hy Bình đầy thâm tình, nói: “Chàng là nam nhân duy nhất của thiếp! Thiếp nói cho chàng một chuyện, kỳ thật sau khi lớn khôn, thiếp đã không còn yêu Lạc Thiên nữa. Thiếp cho rằng mình yêu hắn, nhưng đó là nguyện vọng khi còn nhỏ mà thôi, không thể tính là tình yêu. Từ lúc gặp chàng, thiếp mới dâng hiến tình yêu đích thực của mình. Thiếp trước đây lúc nào cũng giận chàng... chàng đã giải khai ước định giữa thiếp và Lạc Thiên rồi. Lời thỉnh cầu của thiếp là vì tình ái mà lập ra, cho nên thiếp cũng muốn dùng tình dục để giải khai, bởi vì hai lời thỉnh cầu của thiếp, là cùng thiếp quyết đấu trên giường, kì thật phương thức đều giống nhau, đều là muốn cùng chàng tác ái. Hi hi, thiếp không phải là rất giáo hoạt đúng không?”

Hy Bình cắn mũi nàng, nói: “Nhưng lời thỉnh cầu đầu tiên của nàng thì không tính, vì đó là yêu cầu của Lạc Thiên. Hiện tại, ta muốn cho nàng một cơ hội, cũng là cho nàng một thỉnh cầu.”

Thủy Khiết Thu nói: “Thiếp dùng lời thỉnh cầu này, xin chàng hãy yêu thiếp trọn đời, vĩnh viễn không ruộng bỏ thiếp. Hơn nữa, hiện tại, lập tức hoàn thành tất cả những động tác và phương thức làm tình, khiến cho sự thống khổ của thiếp kết thúc, mang sự sung sướng đến cho thiếp!”

Hy Bình đột nhiên chống hai tay lên, cười nói: “Ta lập tức mang đến cho nàng sự sung sướng vô cùng, sự sung sướng đơn thuần do tình ái tạo thành. Ta sẽ mang những dấu hiệu này đem vào trong thân thể nàng, khắc sâu vào linh hồn nàng...”

225. Chương 224: Nguyệt Mộng Dạ Trọng

Từ khi Thủy Khiết Thu ly khai khỏi Đại Địa Minh, đi tới Đại Trạch Môn, Lạc Thiên cho người chú ý tới động tĩnh của nàng.

Ám Long hồi báo: „Thiếu chủ, Đại Nỵ nói, Hoàng Hy Bình đã thành công giải cấm chế Tuyết Kinh Chi Thân cho Thủy Khiết Thu.”

“Cái gì ?” Lạc Thiên kinh hải kêu lên, cái này đơn giản thật khó tin được, hắn nói: “Hoàng Hy Bình cái tên này tại phương diện này bỗng như trâu thề?”

Ám Long đáp: “Thiếu chủ, nói câu nói trong lòng, nếu như không phải là trâu, cũng không thể dễ dàng nữ nhân như vậy toàn tâm cố gắng, hắn tính ra là nam nhân có công năng mạnh nhất mà ta trong đời này thấy qua, cũng là nam nhân thần kỳ nhất, xem ra chỉ là một người không hiểu võ công. Nhưng tóm lại lúc tới nguy hiểm đem đối thủ đánh bại, cũng không biết hắn là vận tốt hay là hắn có thật lực.”

Lạc Thiên nói: “Đích xác là như thế, trước kia là nhìn lầm hắn.”

Ám Long nói :”Phỉ Sa đã là người của hắn, nàng ta có thể hay không có thể đem mọi chuyện của chúng ta tiết lộ ra?”

Lạc Thiên trầm tư đáp: “Cũng có khả năng này. Nhưng mà, Hoàng Hy Bình trở về như vậy nhiều ngày, cũng không thấy hắn tới kiếm chúng ta làm phiền, phỏng chừng là Phỉ Sa chưa có nói bao nhiêu. Nên nàng ta sau này cũng sẽ không nói. Nếu như muốn nói thì đã sớm nói. Hơn nữa Phỉ Sa biết cũng không nhiều, chúng ta rất ít khi để cho nữ nhân tham dự vào chuyện bí mật của chúng ta, vì ta căn bản không tin nữ nhân. Nữ nhân gì sau này đều có thể thay đổi, bởi vậy sau này cũng đều phải đề phòng.”

Ám Long nói: “Thiếu chủ nói câu này thấm sâu vào lòng ta. Giống như là Đại Ný, nàng ở tại tứ đại thế gia đã lâu, cũng chưa nói cho chúng ta điều gì, đều là chúng ta hỏi ra, nàng ta chỉ nói vài thứ, cũng đều là không quan hệ khẩn yếu. Ta hoài nghi nàng đã thay lòng đổi dạ, dù sao thiếu chủ không phải là đệ nhất nam nhân của nàng. Lòng nữ nhân tóm lại khuynh hướng tới đệ nhất nam nhân tiến nhập vào nhục thể của nàng. Còn tốt Đại Ný không biết chuyện của Phỉ Sa, nếu không nàng cũng đời không nổi.”

Lạc Thiên nói: “Đại Ný từ nhiệm vụ thất bại thứ nhất, đã đối với ta không có được tác dụng gì, hơn nữa nàng ta đem chuyện Hoàng Hy Bình, Hoàng Tiểu Nguyệt, và Đỗ Tư Tư lúc đó báo với ta, từ phút đó, nàng ta hoàn toàn mất đi ý nghĩa tồn tại, nàng ta muốn sao thì sao. Có xấu lắm thì nàng ta trở về Thiên Trúc. Ám Long, sau này chuyện của chúng ta, bắt tất nói với nàng ta.”

Ám Long nói: “Thủy Khiết Thu thì ra sao? Nàng ta dù sao cũng là vị hôn thê của thiếu chủ.”

“Tính ra, thành đại sự không cần tiểu tiết, nữ nhân này vốn là không thể dùng, ta lấy nàng, là muốn có được thế lực của nàng ta, nhưng song thân của nàng như thể đi tới Long Thành, phỏng chừng cũng sẽ không giúp đỡ, Thủy Thiên Trường dù sao cũng là người không có gì làm, không có tác dụng gì. Hiện giờ chúng ta đã nắm trong tay hoàng đế, cũng như là nắm trong tay thiên hạ, ta còn có sợ gì? Ngày mai ta sẽ tuyên bố với vô lâm, hủy bỏ hôn sự với Thủy Khiết Thu. Ám Long, ta để ngươi học theo hoàng đế, ngươi học thế nào rồi?”

Ám Long đáp: “Thiếu chủ, ta mỗi ngày đều quan sát nhất cử nhất động của hoàng đế, nỗ lực học theo thanh âm cùng với dáng dấp của hắn, phỏng chừng không cần thời gian dài, ta sẽ mô phỏng được như là thật.”

Lạc Thiên cười nói: “Rất tốt, sau này mấy ngàn cung nữ trong hoàng cung đều là của ngươi.”

Ám Long bắt lực nói: “Thiếu chủ, người không phải không biết ta là loại người gì! Mỹ nữ đối với ta vô dụng, ta bao năm trước đã không thể rồi, vô luận như thế nào cũng không thể cương cứng Vì thế, mấy người tình của ta đều đã rời xa ta.”

Lạc Thiên nói: “Vậy cũng tốt, nếu như ngươi có thể tiến được vào cung cùng với phi tử hoan ái, bọn họ sẽ dễ dàng phát hiện. Ngược lại, ngươi không tiếp cận họ, sẽ không có nhiều phiền toái, đây cũng là nguyên nhân ta tuyển ngươi giả làm hoàng đế. Ta nghĩ, ta sẽ rất thích kế hoạch này của ta.”

“Thiếu chủ quả là anh minh, tuổi trẻ có tương lai, mình chủ có được nhi tử ưu tú như vậy, tự nhiên là vui vẻ rồi.” Ám Long vuốt ve Lạc Thiên như rấm ngứa, trong lòng nghĩ: đời này mà không tính toán thì chỉ sống thừa. Lúc nào cũng làm thiên hạ đệ nhất nhân một hồi, hoàng thượng vạn tuế, hắc hắc, ta sẽ là hoàng thượng!

Lạc Thiên hỏi: “Đại Ný còn có cùng ngươi nói gì nữa?”

Ám Long từ trong mộng hoàng đế tỉnh lại, đáp: “Ồ, có, nàng nhấn người chiều mai tiến vào Đại Trạch Môn tìm nàng. Nàng ta nói là nàng ta rất nhớ người, mỹ lực của thiếu chủ so với tên Tứ Cửu đó lớn hơn nhiều.”

Lạc Thiên nghĩ tới nghĩ lui, đáp: “Cũng tốt, ta chiều mai sẽ tới bồi tiếp nàng, thuận tiện đem Mộng Hương làm cho xong.”

“A! Thiếu chủ, người không phải cho tới bây giờ chưa cương gian à?”

Lạc Thiên cười nói: “Ta đã cải biến nguyên tắc của ta rồi. Bắt đầu từ tối hôm qua, ta đã hiểu được cương gian cũng có một phen phong vị khác, ta có điểm thích. Mộng Hương này là một nữ nhân ta muốn có được, cũng nên dùng trên người nàng, ta nghĩ nhất định rất mỹ diệu.”

Ám Long nói: “Nhưng Mộng Hương võ nghệ rất cao, không phải dễ đối phó, lại nói, là tại Đại Trạch Môn đó có thể làm không xong.”

Lạc Thiên cười nói :”Không cần khẩn trương. Ta cũng là đã nghĩ tới, có cơ hội là làm, còn không có cơ hội ta sẽ không làm bậy. Ta lúc nào cũng đều là người rất có thể tự chế.”

Ám Long nói: “Đích xác như thế, chỉ có thiếu chủ có năng lực tự khống chế, mới có thể thành tựu như vậy!”

Lạc Thiên nói: “Người hãy đi đi! Ta phải ngủ ngon một giấc. Một trận chiến Ngọc Xà Môn tổn thất không ít, bọn Hoàng Hy Bình tạm thời cũng không thể khởi phong ba gì. Chỉ đợi cho phụ thân trở về, cái gì cũng đều kết thúc hết. Hoàng Hy Bình nhất định sẽ bị cả võ lâm truy sát. Lúc đó tứ đại thế gia cũng không thể giúp hắn. Kế lỵ gian của chúng ta, nhất định chỉ có một phần nhỏ thất bại.”

Ám Long đi ra ngoài, Lạc Thiên nằm trên giường, không ngủ được, lại đứng lên lầm bầm nói: “Còn phải đi tìm Lương Lệ Quỳnh quả phụ này cho tới sáng....”

Sáng sớm, Hy Bình nhìn thấy Mộng Hương và Bảo Nguyệt đi đến. Hai nữ nhân này chỉ cần một khi đi ra ngoài, là phải bịt mặt lên, nhưng hắn đã nhìn qua mặt thật của hai người, tự nhiên minh bạch họ được khăn che mặt tịnh không phải là không thấy được ánh sáng - đơn giản là ánh sáng thấy được họ đều muốn thất sắc!

Bảo Nguyệt vui vẻ nói: “Hy Bình, chàng không việc gì rồi, đem qua người ta vì chàng mà lo sợ.”

Hy Bình nghĩ tới muốn tiến lên tới trước ôm lấy Bảo Nguyệt, Mộng Hương bỗng ngăn cản phía trước Bảo Nguyệt, hỏi: “Hoàng Hy Bình, ngươi muốn làm gì?”

Hy Bình cười nói: “Hương Hương, gọi ta ca ca, ta là ca ca của nàng!”

“Ai nói ngươi là ca ca của ta đâu ?”Mộng Hương nổi giận.

Hy Bình đáp :”Mẫu thân của ta nói, người là sư phụ của nàng, người là người nuôi nàng lớn. Người nói nàng là muội muội, ta phải là ca ca của nàng. Sao vậy, có phải nàng dám kháng lại ý tứ của mẫu thân ta?”

Mộng Hương tức giận làm khăn che mặt bay lên, nói: “Người, người, người còn dám dùng sư phụ ép ta?”

“Dùng được chứ? Ta bản thân đều có thể ép nàng tới gắt gao, khí lực của ta rất lớn, không tin nàng ta ép thử xem, nàng tuyệt đối không thể xoay người!” Hy Bình rất đắc ý, nghĩ tới giây phút ép trên người nàng, nàng đích xác xoay không được người.

Mộng Hương tức quá nói không nên lời - Bảo Nguyệt nói đúng rồi, chỉ cần tới được tới trước mặt Hoàng Hy Bình, nàng đều không thể khống chế, cũng chỉ có Hy Bình có thể làm nàng tay chân như không có.

Bảo Nguyệt nói: “Chàng đừng có trêu cho tiểu thư tức giận.”

Hy Bình đáp: “Ta trêu nàng ta ở đâu? Là nàng ta trêu ta, nàng ta ăn thật no rồi không đánh rắm. Ta phải ôm lấy lão bà của ta, nàng ta lại ngăn cản ta làm, ta với nàng ta mau ôm cho tốt.”

Đồng thời lúc hắn nói, hai tay dài đã ôm tới. Mộng Hương liệu không được hắn còn đang nói đã động thủ trước, lúc muốn tránh né thì không còn kịp, phản xạ tính lui lại một bước, vừa vặn đụng vào Bảo Nguyệt, hai nàng bị Hy Bình ôm được.

Mộng Hương bị kẹp ở giữa, liều mạng giãy dụa, miệng hét lên: “Hoàng Hy Bình, ta giết chết ngươi!”

Ngực Hy Bình ép lên song phong của nàng, rất là thoải mái, cố ý xoay ngực, cách qua y phục ma sát song phong của nàng.

Mộng Hương ngẩng đầu lên, trừng hai mắt, người như nhũn ra, rên rỉ: “Người xấu!”

“Một điểm đều không xấu. Ca ca ôm muội muội rất là bình thường, ôm cả hai một chút cũng là bình thường. Mộng rắm thôi, có thích ngực của ta không?”

“Đừng có gọi ta là Mộng rắm thôi!”

“Thế thì gọi nàng là Hương Hương, thế nào nhưng một khi đã gọi như vậy, ta muốn như vậy!” Hắn cúi đầu xuống, đặt môi nhẹ lên cái trán đẹp của nàng, cười nói :”Đã nói muốn hương hương, đương nhiên hương hương nàng.”

Mộng Hương dậm chân một cái, dụng lực đạp lên chân Hy Bình, Hy Bình đau la lên một tiếng, chỉ nghe nàng nói: “Người buông ta ra, ta mặc kệ người.”

Hy Bình cười nói :”Hôn ta một cái, ta sẽ buông nàng ra.”

“Không.” Mộng Hương cự tuyệt, đồng thời nói: “Người không phải trước kia nói là không muốn hôn ta nữa sao?”

“A! Khi nào?”

Mộng Hương đáp :”Là lần đó, người nói lần cuối cùng hôn ta, người người hôn lần này, sắc ma, biến thái nói là lần cuối hôn ta, vừa rồi hôn hôn ta!”

Hy Bình hỏi:” Ở đâu? Ta vừa rồi chỉ là chạm tới trán của nàng, đâu tính là hôn. Nàng oan uổng cho ta, ta phải hôn miệng nàng!”

Mộng Hương đột nhiên cúi đầu xuống, tựa hồ thật sự sợ Hy Bình hôn miệng nàng

Hy Bình đột nhiên buông hai nàng ra: “Không nguyện ý để ta hôn. Ta cũng nhớ ra hình như có nói qua như vậy, nam nhân nên tuân thủ lời hứa.”

“Hoàng Hy Bình - “ Mộng Hương không để ý đến quát lên, hoàn toàn không còn thái độ trước kia.

Hy Bình hôm nay muốn qua khỏi nàng, ôm Bảo Nguyệt của hắn, nghe được, hắn hét lên một tiếng, nói đại: “Cái gì?”

Mộng Hương nhìn hắn, trong mắt lóe lên ánh sáng trong suốt, nói: “Người nói người là người tuân thủ theo lời hứa?”

Hy Bình đáp: “Có đôi khi đúng vậy.”

Mộng Hương nói:”Tại trong cái phòng đó, người đã hứa cái gì với ta, người nhớ không?”

Hy Bình gãi gãi đầu, hỏi ngược lại: “Người nhớ không?”

“Người nói, ta là giấc mộng thơm nhất của người, người vĩnh viễn sẽ không thương hại ta nhưng người, nhưng người.....”

Mộng Hương đột nhiên chuyển thân bỏ đi. Hy Bình ngồi xuống trên đất, chăm chú nhìn mặt đất, đưa mấy ngón tay quẹt quẹt mặt đất, không có nói gì.

Bảo Nguyệt cũng ngồi xuống, nhìn về phía mấy ngón tay Hy Bình, cả kinh nói: “Uớt, nước mắt của tỷ tỷ?!”

Hy Bình đột nhiên nói: “Bảo Nguyệt, ta hiện tại muốn nàng!”

“A – “

Bảo Nguyệt lỏa thể hoàn mỹ ngồi trên giường. Trong lúc đó Hy Bình quỳ gối tại hai chân nàng cũng lỏa thể như vậy.

Nàng thật mỹ lệ, ánh mắt thuần khiết đó lúc này che đầy một loại kinh hoàng chưa từng có qua. Nàng khẩn trương nhìn Hy Bình, thân thể nam nhân này nàng đã từng một lần nhìn qua, tiểu cự long bạo lộ trong cái khố. Thời gian đều trong hồi tưởng của nàng xuất hiện, nhưng lần này chân thật hiện lên trước mắt nàng, trong lòng nàng vẫn có kinh khủng cường đại.

Cái lỏa thể hoàn mỹ của nàng đang xuất hiện ra trong đáy mắt của Hy Bình, không giống như một đóa mân côi nở rộ, mà giống như một đóa liên hà (sen) nổi trên mặt nước, thanh đạm và trong sạch. Ngọc phong trước ngực tròn trịa thẳng đứng, tiểu phúc trơn tru nhưng không có một chút mỡ, hai chân tinh tế thon dài, ở giữa hông che kín cổ đen mềm, dưới đồng cổ mềm chính tề chính là quang khiết như ngọc, hai phiến môi mềm tuyết bạch, không có nửa sợi cỏ tạp sinh trưởng, môi mềm kẹp chặt, ở phía mặt ngoài không nhìn được quang cảnh chỗ đó.

“Hy Bình, thiếp có chút sợ.” Thanh âm Bảo Nguyệt bắt đầu phát lên, nàng đích xác là sợ. Nàng biết chuyện này một hồi sẽ thế nào, nhưng nàng ở đó đều đóng chặt lại. Nếu cái đó thật lớn của hần tiến đến, nàng làm sao mà theo đây?

Hy Bình nói: “Bảo Nguyệt, nàng hãy nằm xuống, thả lỏng trong lòng, không cần phải sợ, ngoan nào.”

Bảo Nguyệt đáp: “Chàng vì cái gì đột nhiên nghĩ tới muốn thiếp?”

Hy Bình nói: “Ta muốn phát tiết một chút, trong lòng ta có điểm phiền muộn.”

“Bởi vì nước mắt của tiểu thư?”

“Cũng vì ta yêu nàng, đã rất lâu rồi muốn được nàng, nhưng nàng ta thẳng thắn ngăn cản. Hôm nay ta quyết định đem nàng biến thành nữ nhân của ta được không?” Hy Bình ôn nhu nói, trong lòng hần cũng có điểm tội lỗi, dù sao bây giờ đột nhiên chiếm hữu lấy Bảo Nguyệt, trên một vài khía cạnh cũng bởi vì Mộng Hương.

Bảo Nguyệt nói: “Ừm, được rồi. Thiếp cũng muốn trở thành nữ nhân của chàng Tỷ tỷ không cho phép thiếp, thiếp đã cùng tỷ ấy có qua ước định, nói nếu như tương lai muốn lập gia đình, phải cùng tỷ ấy đồng thời lấy một người. Nếu như muội trao thân cho chàng, tỷ ấy cũng phải trao cho chàng. Vì vậy tỷ ấy không cho thiếp làm nữ nhân của chàng.”

“Bởi vì nàng ta không muốn làm nữ nhân của ta?”

“Có lẽ trước đây thì đúng vậy, nhưng trong lòng tỷ ấy kỳ thật đã từ lâu yêu chàng rất sâu đậm. Chỉ là tỷ ấy tự mình không biết, tỷ ấy thường xuyên mộng thấy chàng, còn vì chàng rơi rất nhiều lệ Tỷ tỷ là nữ nhân không dễ dàng dao động tình cảm, nhưng tỷ ấy mỗi khi nhìn thấy chàng, đều có biểu hiện rất thất thường. Thất thường của một nữ nhân là bởi vì nàng ta trong lòng đang để ý tới chuyện gì hay là một người. Chàng là nam nhân duy nhất tỷ tỷ để ý tới.”

“Ta biết, nàng nằm xuống đi?”

Hy Bình nhẹ nhàng đẩy lên trên song phong của nàng, thân thể đẹp đẽ của nàng thật mát. Theo tay của hần nằm xuống, song phong đang đứng thẳng lập tức kéo phẳng lên trên ngực nàng, nhưng nàng vẫn căng thẳng chăm chú nhìn Hy Bình.

Hy Bình cuối đầu xuống, nhìn thấy khe hở của nàng đã thấm ướt. Nàng là xử nữ, lúc đối với nam nhân yêu trong lòng, không tự giác chảy ra dâm dịch. Một loại tâm tình chỉ xử nữ có, khiến cho dâm dịch của nàng đặc biệt dễ dàng chảy ra.

“Bảo Nguyệt, nàng thế nào mà mau sướng vậy?”

Bảo Nguyệt e thẹn: “Muội không biết”

“Ta rất thích chỗ đó của nàng, để ta hôn nào.”

“Đừng, không sạch sẽ.”

Bảo Nguyệt nũng nịu hô lên, nhưng hai tay Hy Bình đã ban hai chân nàng ra, chui đầu vào chỗ kín thơm tho của nàng. Miệng áp lên trên mật huyết, hôn lên mùa xuân mềm mại khiết bạch vô hạ của nàng.

Chỗ mẫn cảm của Bảo Nguyệt lần thứ nhất bị chạm tới, toàn thân đã căng cứng ra, hai chân muốn kẹp lại, nhưng hai tay cường tráng của Hy Bình đối kháng nàng, hai chân của nàng không thu lại được. Cũng bởi vì Hy Bình tiếp tục hôn liếm, eo thon của nàng cong lên, đôn bộ đầy đặn đứng dậy, càng đẩy chỗ kín lên cao.

“Ắc ắc, Hy Bình, đừng, muội nhột quá, thật sự khó chịu!”

“Bảo Nguyệt, chỗ này của muội rất nhỏ hẹp, không có ướm nhất định khi tiến vào trong sẽ rất đau.”

Hy Bình lại tiếp tục, hai tay hần để lên chỗ kín của nàng, từ từ mở mật huyết của nàng ra, khi đó ở ngoài mới có thể thấy được đôi mép phấn hồng, tim hần rung động, chui đầu liếm tới.

Da thịt mềm mại của Bảo Nguyệt bị hần liếm một cái, cảm thấy vật gì đó ẩm nóng cọ quẹt bên trong nàng, rùng rùng lên chạm vào nhau. Cái lưỡi nóng bỏng đó vẫn chẳng biết mệt cuộn tới cuộn lui vào trong mēm

hồng của nàng, liếm thẳng vào trong mật đạo. Da thịt mềm mại tại miệng mật đạo thắt chặt đó bị hấn nóng bỏng chạm tới, một loại khoái cảm không có thể dự tính như điện giật toàn thân nàng. Toàn thân nàng mềm ra, đồn bộ áp xuống, hô hấp gia tăng, vô lực nhìn thân hình lả lợ của Hy Bình rên rỉ.

“Hy Bình, muối không chịu nổi nữa!” Hai mắt trong veo của nàng có vài nét xuân ý, thần tình vừa có vẻ kinh hoảng rồi lại nôn nóng, đánh vỡ tâm tính yên lặng của nàng.

“Ráng nhịn thêm chút nữa!” Hấn tiếp tục trêu nàng, khi thân thể Bảo Nguyệt mềm ra như nước, giữa hông nàng đã đầy đủ dịch thể cùng với nước bọt. Hy Bình đưa thân người lên, nàng nằm đó thân thể đẹp dễ mềm như bong, thấy nàng nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt mỹ lệ như mặt trăng đã đỏ lên, thật sự mê người!

Hấn nhịn không được hôn lên đôi môi hồng của nàng, nàng đột mở hai mắt, quay mặt tránh né, e thẹn nói: “Hy Bình, chàng vừa rồi hôn chỗ đó của người ta xong.”

Hy Bình hết cười rồi nói: “Cái này có cái gì, miệng ta đều là mùi vị của nàng, để nàng cùng ném thử, rất thơm đó!”

Bảo Nguyệt trong lòng vui mừng, nói: “chàng lừa người, chỗ đó thế nào lại thơm được?”

“Nữ nhân khác chỗ đó có thể không thơm, nhưng của Bảo Nguyệt của ta, lại rất thơm. Từ nay về sau ta thường xuyên hôn lên hương huyết của Bảo Nguyệt”

Hấn lại hôn lên môi Bảo Nguyệt, lần này nàng không né tránh, mở rộng nụ hoa nhu nhuyển ướt át cùng hấn triển miên. Tay của Hy Bình không nằm yên, trên núm đầu to lớn thẳng đứng nắm bóp, tay kia chống lên sàn giường, đẩy đồn bộ lên, dương vật ở giữa hông phảng phất như linh xà tự tìm kiếm động khẩu, chia tới chỗ kín ướt đầm của Bảo Nguyệt, nhẹ nhàng cọ lên chỗ da thịt mỏng manh đó.

Bảo Nguyệt lắc eo mình, đồn bộ hơi lách qua, như muốn tránh né cái cự vật có linh tính đó, bởi vì nàng thật khó chịu. Tay nàng không tự giác muốn ngăn lại, nhưng khi bàn tay mềm mại đó chụp được cây gậy nóng hổi mạnh mẽ đó, tâm thần lại rung động.

Hy Bình rời bỏ đôi môi nàng nói: “Nàng có muốn nhìn không?”

“Thiếp nhìn qua rồi!”

“Lần này nhìn cẩn thận!” Hấn ngồi xuống đưa đến, cự vật đứng thẳng trước mắt Bảo Nguyệt, hai mắt Bảo Nguyệt nhìn thẳng.

Hy Bình nói: “Bảo Nguyệt, cầm lấy nó!”

“Ồ không” Bảo Nguyệt khản trương, nhưng tay Hy Bình đã đem tay nàng nắm lại, nàng phải theo lời cầm lấy dương vật của Hy Bình.

Hy Bình nói: “Bảo Nguyệt, có cảm giác gì?”

“Thật lớn thật nóng” Bảo Nguyệt lời nói lộn xộn, đối diện với cự long bạo nộ, nàng thật không thể tưởng tượng, để nó tiến nhập vào con đường nhỏ hẹp mỏng manh của sinh mệnh nàng, thân thể nàng có thể chứa nổi không?

“Chàng muốn dùng nó đâm vào thân thể của thiếp?” Bảo Nguyệt ngây thơ hỏi.

Hy Bình đáp: “không cắm vào, thì thế nào mà ta có thể biến Bảo Bảo của ta thành nữ nhân thật sự của ta?”

“Có đau lắm không?”

“Một chút chút!”

“Thiếp không tin, nếu như rất đau, thiếp sẽ giận chàng!”

“Ta đây ôn nhu một chút, sẽ không để Bảo Bảo giận ta!” Hy Bình cười lên, Bảo Nguyệt này bình thường vốn bướng, lúc này càng hơn, hấn lại nói :”Bảo Nguyệt, dùng miệng nàng hôn nó đi?”

Bảo Nguyệt cả kinh đáp: “Thiếp không, chàng dùng cái này để tiểu tiện, rất dơ bẩn .”

“Ngoan, hôn một lần, ta vừa rồi mới hôn nàng xong.”

Bảo Nguyệt nhìn hấn, cuối cùng đã theo lời đưa đầu lên, hai tay rung rung cầm lấy cự vật của hấn, gương mặt nhìn cái thứ đó với mạch máu trương to lên một hồi, mở miệng nhẹ nhàng liếm một chút, sau đó cúi đầu nói “Ca, thiếp hôn rồi.”

Hy Bình vui vẻ nói: “Bảo Nguyệt ngoan quá!”

Hấn điên cuồng hôn nàng một trận, đem Bảo Nguyệt áp lên trên giường, nhìn lấy nàng nói: “Vừa rồi nàng hôn nó, nó vì vậy cảm tạ nàng, nên muốn tiến vào sinh mệnh của nàng!”

Bảo Nguyệt cảm thấy cự vật của hấn quả nhiên đang chĩa vào chỗ kín của nàng. Lần này và trước kia khác nhau, tay hấn nhẹ nhàng đem cự vật xoa một lúc, rồi dùng sức đẩy vào lỗ hẹp của nàng. Nàng cảm thấy lỗ hẹp của nàng từ từ nở ra, giống như là lúc tiểu tiện căng lên. Lại một lúc, cái cự đầu nóng hổi đó nhẹ nhàng ép xuống, đi vào con đường của nàng. Nàng thấy một cơn đau, phảng phất như lỗ nhỏ của nàng bị xé ra.

Trong lúc Hy Bình dần dần tiến vào, nửa khúc đã bị mép ngoài của nàng bao lấy. Nàng tuy e thẹn vẫn vui mừng, nhắm hai mắt lại, trong lòng nói thầm :”Ca, chàng tiến vào đi! Chàng như vậy lúc nào cũng xấu, Bảo Bảo rất cuộc để chàng xấu tới nơi rồi.”

Nửa khúc của Hy Bình bị da thịt mềm mại của nàng bao vào trong, thoải mái nói không ra lời. Huyết khẩu của Bảo Nguyệt đã cực kỳ ướt và nóng, chặt chội cứng đờ vô bì. Hấn cảm thấy dương vật của hấn như là bị miệng nào cắn chặt lấy.

Hấn bắt đầu động tác, Bảo Nguyệt cảm giác được hấn ở chỗ nông cạn từ từ tiến ra tiến vào, mặc dù có điểm hơi đau, nhưng mà tịnh không phải là rất đau. Một loại xung kích dị dạng phóng thẳng vào trung tâm đầu óc, nàng mở hai mắt nói: “Chàng không lừa muội, không phải rất đau, giống như khó chịu lại giống như thoải mái. Bảo Bảo nói không ra cảm giác đó, nhưng rất thích! Không lạ là họ cả ngày đều huynh làm chuyện đó.”

Hy Bình trong lòng cảm thấy buồn cười, cái này còn chưa có tiến vào! Chỉ là vì bôi trơn vỏ khí của chính mình, để nàng có cảm giác thích ứng. Nàng như thế là đã thật sự tiến vào rồi, đợi một chút không chừng sẽ khóc lớn một hồi, đau hết cả ngày.

Hấn nói: “Phải không? Bảo Bảo hưởng thụ cho tốt, ta chuẩn bị tiến vào đây!”

“Cái gì?” Bảo Nguyệt kinh hãi hô lên, “Chàng còn chưa có tiến vào?”

Hy Bình đáp: “Chưa có, lần trước nàng thấy ta và Túy tỷ, ta đâm nàng ta rất sâu, nhưng bây giờ nàng xem thử ta có ở đó bao sâu!”

Bảo Nguyệt quả nhiên nhìn chỗ đó, nhìn không được gì, chỉ thấy cái đó tiến vào được chút chút, còn một đoạn dài ở giữa hông nàng, sắc mặt nàng đã biến thành tái mét, cả kinh hỏi: “Chàng nói là toàn bộ đâm vào à?”

“Ừm, là như thế.”

“Ô ô, nhất định sẽ đau lắm .” Bảo Nguyệt kinh ngạc việc này liền khóc trước.

Hy Bình an ủi: “Nàng thật sự sợ đau tới vậy? Chúng ta hôm nay không làm được không?”

Bảo Nguyệt ngừng khóc, khẩn trương nhìn Hy Bình, muốn phân biệt lời hấn vừa nói là thật hay giả, một hồi mới nói: “Chàng chàng tiến tới đi! Thiếp không sợ đau, thiếp không khóc!”

Hy Bình hiểu thời cơ đã đến: “Nàng xác định?”

“Thiếp đợi ngày này đã rất lâu, nếu để thiếp thống khổ, thiếp cũng cam tâm tình nguyện!” Bảo Nguyệt kiên định nói.

“Nàng đích xác đợi ta đã rất lâu rồi. Chúng ta gặp nhau rất lâu rồi, khi đó nàng có từng nghĩ qua ngày này không?”

“Thiếp cũng không biết. Chàng hiện ra khiến người hoảng tâm, nhưng cũng là xấu xa tới làm người ta hoảng tâm. Thiếp không biết, hoảng tâm có phải là nói lên nữ nhân đã động tâm rồi. Nếu như thế, thiếp có thể

lần đầu thấy chàng đã động tâm. Chàng khi đó thật là chán ghét, còn cười Bảo Bảo” Bảo Nguyệt nhớ đến Hy Bình tại Vũ Đâu Môn biểu diễn đao chiêu nát bấy đó. Nàng không tự giác cười lên, toàn thân lòng cũng đã thả lỏng.

Hy Bình nhắm tới thời cơ này, ôn nhu nói: “Bảo Nguyệt, ta tiến đến đây.”

Hắn hạ hông đẩy tới, cây gậy nóng nẩy đi thẳng vào đường hầm ướt đầm của nàng, xuyên thủng màn xử nữ. Trong sát na đau đớn, làm cho Bảo Nguyệt với lần đầu vô pháp chịu nổi, hét thảm lên, tiện đà khóc lớn lên

Máu, từ chỗ giao hợp của hai người chảy ra!

Dương vật của Hy Bình đi sâu vào nội thể nàng, cái không gian nóng ướt vô cùng nhỏ hẹp, da thịt rung động căng lên bao lấy dương vật hắn. Hắn cúi xuống ôm lấy thân thể mềm mại của Bảo Nguyệt. Hắn không có chuyển động, cảm thụ được người của Bảo Nguyệt hô hấp thay đổi theo từng lần co lần rụt cho hắn mỹ diệu.

Bảo Nguyệt khóc hết một hồi, phát giác ra Hy Bình không động đậy, liền mở hai mắt hỏi: “Vì cái gì mà không động đậy vậy?”

Hy Bình đáp: “Ta đang ngắm nhìn nàng khóc!”

Bảo Nguyệt ủy khuất: “Thiếp đau, vì vậy mà thiếp khóc! Chàng tiến nhập nội thể thiếp lúc đó muội cảm giác được trong lòng của chàng đau lòng vì người ta. Người ta cũng muốn khóc. Chàng tựa hồ vạch thiếp ra tìm tòi, thật sự là rất đau.”

Hy Bình nói: “Ta tiến đến rồi, ta không muốn tự ép mình, Bảo Nguyệt, ta muốn tăng lớn lên một chút, được không?”

Bảo Nguyệt cả kinh hỏi: “Như thế nào mà tăng lớn?”

“Tựa tựa như vậy!”

Hy Bình nói xong, Bảo Nguyệt cảm thấy vật trong nội thể nàng trương phình lên, để mật đạo ôm chặt lấy, đưa thẳng tới nàng cảm giác như thân thể muốn phân thành hai nửa. Cái loại thống khổ không có thể chịu nổi lại đến, nàng tiếp tục khóc than :”Ca, đừng, Bảo Bảo không muốn lớn nữa. Đau quá, chàng muốn đem thân thể thiếp chia lìa ra à. Chỗ đó như là nát tan, từ nay về sau không tiểu tiện được nữa!”

Hy Bình cảm thấy buồn cười, nói :”Sao lại vậy, tiểu tiện không phải là dùng tới cái lỗ đó mà.”

Bảo Nguyệt hiểu kỳ hỏi :”Chàng lừa người, muội mỗi lần đều là từ chỗ đó ra A! Ngượng quá, không nói nữa.”

“Ta không có lừa nàng, đợi lúc nào có cơ hội, ta để nàng tự mình xem thử, nếu như xem không ra được của mình, ta để họ cho nàng xem.”

“Thiếp không chịu xem của họ đâu .”

“Từ nay về sau nàng và họ cùng một chỗ, gì mà không xem?”

“Được đau quá! Ô ô, chàng còn muốn bao lâu nữa?”

“ Còn sớm, ta phải đem muội làm cho không xuống giường được!”

Hy Bình cười nói, chậm rãi kéo dương vật ra, Bảo Nguyệt khóc theo, khi ra khỏi được cửa mật đạo, hắn lại đột nhiên tiến vào, thân thể Bảo Nguyệt run lên, không khỏi đau quá hét lên.

“A A! Ca, muội quá đau rồi, chàng đừng quá nhanh”

“Ta trước ôn nhu, sau thô bạo !”

Hy Bình quả nhiên rất ôn nhu co giật, Bảo Nguyệt tuy đau, nhưng một cảm giác khác theo cùng thống khổ mà đến, đó là nàng sợ hãi, rồi lại thích thú.

Vô luận thế nào, tất cả động tác của nam nhân này nàng đều thích, thậm chí như thế đem tới cho nàng thống khổ thật lớn, nàng cũng chỉ có vui mừng.

Khóc lóc, phần nhiều là vì người vui mừng, nhưng không phải là thống khổ.

Hy Bình quả nhiên tuân thủ lời nói của hắn, trước thì rất ôn nhu, sau đó từ từ cuồng dã lên, giống như là một cái đầu của dã thú trong nhục thể mềm mại của nàng rung động.

Bảo Nguyệt đã chịu không được hơn nhiều, mặc kệ là khóc hay là rên rỉ, nàng đều dùng lượng âm thanh lớn nhất, khoái cảm tình ái như là giống với đau đớn, lên ập tới toàn thân nàng

Tại lúc này, cửa đột nhiên bị đá tung ra, đứng tại trước cửa chính là Mộng Hương, nàng hai mắt phẫn nộ, giương lên nhìn hai người trên giường.

Hy Bình đột nhiên kéo cự vật to lớn của hắn ra, đối diện với Mộng Hương, quát lên :”Con mẹ ngươi nghĩ làm gì?”

Bảo Nguyệt đã có điểm mê ly, lúc này lập tức thanh tỉnh, kinh hoảng nói :”Tỷ tỷ, tỷ đến đóng cửa lại được không?”

Mộng Hương lườm Hy Bình, đương nhiên đã thấy được cây gậy nóng nẩy ở giữa hông của hắn, nàng sao cũng nghĩ không ra, Bảo Nguyệt chỗ đó bé tí, mà lại nuốt được cái đó lớn như vậy.

Nàng giận dữ quát lên :”Hoàng Hy Bình, ngươi muốn Bảo Nguyệt, sao không hỏi qua ta?”

Hy Bình cười nói :”Ta và nữ nhân của ta làm việc, phải hỏi nàng sao?”

Mộng Hương đáp :”Ngươi và nữ nhân khác đều được, nhưng muốn cùng Bảo Nguyệt, phải hỏi qua ta!”

Hy Bình nói :”Nếu như nàng lại không đi ra, ta sẽ đem nàng để lên giường!”

Mộng Hương giận quá toàn thân phát rung lên, nói :”Ngươi ngươi, người tên hỗn đản này, ta sẽ báo với sư phụ, người đợi đó.”

“Ta đợi, ta con mẹ nó không thể không cưỡng gian nàng!”

Mộng Hương phẫn nộ chuyển thân bỏ đi.

Hy Bình nói :”Bảo Nguyệt, chúng ta tiếp tục.”

Bảo Nguyệt nói :”Đừng, được không? Thiếp đã chịu hết nổi, thiếp có thể phải nằm vài ngày. Cái cửa này bị phá đi, sẽ bị người nhìn thấy.”

Nàng đã sớm kéo chăn lên che người, Hy Bình nhìn tới nhìn lui nàng, nói :”Được rồi! nàng lần thứ nhất, đích xác không quá cuồng được, nếu không thì không tốt với thân thể.”

Hắn nằm xuống phía ngoài, cự vật giữa hông vẫn kiên đỉnh, cũng mặc kệ cửa bị phá hay không, tựa hồ không sợ ai tiến tới nhìn thấy.

Bảo Nguyệt nói:” Chàng không đắp chăn, không sợ bị người thấy được à?”

Hy Bình cười nói :”Ở chỗ này rất nhiều người đều đã thấy qua ta lõa thể, không còn là tiểu bí mật nữa, có cho họ nhìn cũng không có gì!”

Bảo Nguyệt nghĩ trong lòng :”Đây cũng là đúng, thật sự rất nhiều người đã nhìn qua, lần đó chàng từ phòng ốc bước ra, người cũng lõa thể, lúc đó nam nữ lão ấu, ai mà chưa thấy? Chàng lúc đó cũng không thấy ngượng, huống chi hiện tại?”

Bảo Nguyệt cảm thấy da mặt của hắn quá dày không thể dày hơn nữa, nhưng nàng cũng cảm thấy thân thể của hắn cường tráng đem theo vô hạn mỹ cảm, bị ai nhìn thấy đều sẽ không thất lễ, nàng hỏi :”Tỷ tỷ có phải thật là gọi sư phụ lại không?”

“Ồ, không được, Bảo Nguyệt đưa ta một chút chăn mền, mẫu thân ta tới thấy được thật không tốt.” Nhắc tới Mộng Tình, Hy Bình lập tức chui vào trong chăn, quay lại đối mặt với Bảo Nguyệt cười hắc hắc.

Bảo Nguyệt hiếu kỳ hỏi :”Chàng sao lại sợ sư phụ như vậy?”

Hy Bình ngáp ngừng đáp :”Cái này cái này! Bà ta là mẫu thân của ta.”

Bảo Nguyệt nói :”Đối với sư phụ chàng chỉ nhận là kiền nương (mẹ nuôi). Chàng hôm đó tới Chân Yển sư cô đều không sợ, sao lại sợ kiền nương?”

Hy Bình nói :”Mẹ ruột và mẹ nuôi đều là mẹ, hôm đó là tình thế bức ép mà!”

“Thiếp cảm thấy chàng không sợ mẹ ruột, lại sợ sư phụ của thiếp hơn nhiều.”

Hy Bình nói :”Chúng ta đừng có nói chuyện này nữa, Bảo Nguyệt, nàng và Mộng rầm thối thật sự nói qua sẽ cùng lấy một người?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ cũng yêu chàng, hơn nữa yêu chàng rất sâu. Tỷ ấy cũng như thiếp, cho tới bây giờ chưa từng yêu qua nam nhân khác Ồ, nhưng tỷ ấy sẽ không nói ra.”

Hi Bình nói :”Bảo Nguyệt, ta và nàng nói chuyện đó, đêm nay - “

Hắn kéo tai Bảo Nguyệt tới sát bên, thì thầm nói một loạt, Bảo Nguyệt cả kinh hỏi :”Chàng thật muốn làm vậy?”

Hy Bình không hồi đáp, chỉ nói :”Ta mặc lại y phục, sau đó bế nàng tới giường Nhu Vân. Nhu Vân, Đình Đình, Khiết Thu họ vô pháp xuống giường, để họ bồi tiếp nàng, được không?”

“Ừm, Bảo Bảo và họ rất thân thuộc.”

Hy Bình bế Bảo Nguyệt tới phòng Thi Nhu Vân, sau đó đi ra thấy Đại Ný, hắn rất ít khi cùng nữ nhân của Tứ Cửu nói chuyện, nhưng nàng lần này tìm đến hắn.

Thật kỳ quái, nàng chỉ nói một câu :”Đêm nay ngươi có thể tới phòng ta? Ta có một số việc nói với ngươi.” Rồi không đợi cho Hy Bình hồi đáp, đã bỏ đi, Hy Bình tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng nghĩ nhiều tới.

Đồng lúc đó, Tứ Cửu cũng gặp một chuyện kỳ quái - có người truyền cho hắn một mảnh giấy viết, bằng vào theo Lôi Long vài ngày ngửi được mùi mực, hắn đọc được chữ trên mặt trước : Đêm tới ngươi hãy đến trước phòng Đại Ný thủ ở đó, người sẽ thấy được chuyện kỳ quái!

Chuyện kỳ quái gì đây? Đại Ný đã sống xa hắn rất lâu, tuy hắn có lúc tới phòng nàng khoan vào, nàng cũng để cho hắn khoan. Nhưng Tứ Cửu hắn không thể nghĩ tới có cái gì kỳ quái, đầu chó thật là đơn giản, đã không muốn nghĩ tới.

Vừa đúng Hy Bình tìm tới hắn, hắn cũng đem chuyện này bỏ qua, tìm được Hoa Tiểu Ba và lòng không cam tình nguyện Từ Phiêu Nhiên, trong đại trạch môn mở ra một hội diễn xướng, làm toàn bộ người Đại Trạch môn sợ quá bỏ chạy tị nạn. Họ thắng tới hát cho tới thiên hôn địa ám.....

Buổi chiều, Hy Bình đẩy cửa phòng củ Đại Ný mở ra, đây là lần thứ hai hắn đơn độc tiến vào phòng Đại Ný, hắn nghĩ không ra Đại Ný gọi hắn đến có việc gì, còn hay là không còn muốn dụ hoặc hắn giống như trước kia?

Đại Ný đem cửa phòng khóa lại, Hy Bình hỏi :”Nói đi! Có chuyện gì?”

Đại Ný nũng nịu :”Chàng làm gì gấp vậy?”

Hy Bình đáp :”Ta đương nhiên gấp rồi, bọn lão bà ta đều đang đợi ta. Nàng nếu vô sự gọi ta tới đây, không lẽ để lãng phí xuân tiêu của ta hôm nay à?”

Đại Ný nói :”Nếu như ta cho chàng một chuyến xuân tiêu?”

Hy Bình cười đáp :”Nàng lại muốn múa thoát y?”

Đại Ný có chút không tự nhiên, lúc trước dụ hoặc không thành, giờ phút này lại phải làm chuyện giống như vậy, không biết kết quả ra sao?

“Chàng muốn xem à?” Nàng hỏi.

“Nếu như nàng múa, ta sẽ xem!”

Đại Ný quả nhiên bắt đầu múa thoát y

Nàng trong khi múa cảm thấy không thích thú, Hy Bình hai tay chống trên bàn, ánh mắt vẫn không nhìn nàng - mà làm nhắm lại.

Nàng lờ mờ thể mềm mại bước tới nhìn cho kỹ, cái tên này như thể ngủ ngon giấc. Nàng không biết phải giận hay là hận, nàng cúi đầu xuống, song như áp tới hân, hân quay đầu một cái, Bụng một tiếng, trán đã đập mạnh xuống mặt bàn, tỉnh lại.

“Vì cái gì mà chàng ngủ ngon được? Chàng không phải nói là chàng xem tốt nhất mà?”

Hy Bình cảm thấy trán có chút không thoải mái, vốn muốn thóa mạ người, nghe được nàng mắng trước, hân có điểm ngượng ngùng nói :”Ta cả ngày không ngủ qua, mệt quá. Hơn nữa nàng múa thật mê người, vì vậy ta như là mơ hồ ngủ ngon giấc. Ý tứ không tốt, nàng tiếp tục múa, lần này ta mở hai mắt thật to.”

Đại Ný đột nhiên ngồi xuống trên hai chân hân, hai tay mềm mại ôm lấy cổ hân, sâu xa nói :”Có phải chàng một chút cũng đều không thích người ta?”

Hy Bình không đáp.

Đại Ný tiếp tục nói :”Ta là người của Lạc Thiên ..”

“Ta biết!” Hy Bình nói câu này làm trong lòng Đại Ný đại kinh, ngốc ngếch nhìn hân nói tiếp :”Ta trong lúc ở tại La phủ đã biết nàng không phải đơn giản như vậy. Nàng tiếp cận chúng ta, đem theo mục đích bất lương. Sau lại đến Long Thành, ta đã rõ nàng rốt cuộc là người của ai, chỉ là ta không muốn nói. Ta nghĩ nếu như có một ngày nàng chính miện nói với ta, có lẽ càng tốt.”

Đại Ný tưởng không nổi người nhìn có vẻ ngu ngốc, kỳ thật tịnh không như thế, nàng nói :”Lạc Thiên vốn muốn để ta tiếp cận truyền nhân của ‘Liệt Dương Chân Đạo’, để thủ đắc ‘Lôi Kiếp Thần Đạo’. Nhưng ta nhìn lầm người, không có thành công. Ta vốn là muốn tiếp cận chàng, nhưng chàng như thể đưa đao cho Tứ Cửu cầm?! Có một số việc, nói ra có lẽ chàng sẽ không tin, thiếp trước kia có yêu qua Lạc Thiên, cho tới bây giờ không có thương yêu qua Tứ Cửu, nhưng ta sau lại từ từ yêu thương tới chàng chàng không tin à? Không tin cũng được, ta đêm này làm chuyện này cũng là Lạc Thiên để ta làm. Ta nghĩ làm xong lần này, ta sẽ trở về Thiên Trúc. Tại Trung Nguyên để lại cho ta chỉ là bi thương và tiếc nuối. Đối với chàng đêm nay, thật sự chỉ muốn cùng chàng phong cuồng một lần, cái này là chân tâm của ta. Ta không lừa chàng, tuy là ta vẫn lừa Tứ Cửu, bởi vì ta lựa chọn không lừa chàng.”

Hy Bình nói :”Không chuẩn bị lưu lại?”

“Nếu thiếp lưu lại, chàng sẽ muốn ta à?” Đại Ný có chút ưu thương, lệ quang trong ánh sáng lóe lên.

Hy Bình đột nhiên ôm lấy nàng tiến tới giường, đem nàng bỏ lên trên giường nói :”Nàng ngủ đi! Ta phải đi rồi.”

Đại Ný kéo y phục của hân nói :”Một lần cũng không được?”

Hy Bình lắc lắc đầu đáp :”Chúng ta vô duyên từ đầu.”

Đại Ný giống như là mất đi linh hồn, lâm bầm nói :”Chàng đi đi! Sáng mai ta cũng đi rồi. Ta muốn đơn độc trở về. Các tỷ muội của ta hiện tại đều đã có người yêu thương và ngược lại. Mọi chuyện họ đều không biết, chỉ là theo mệnh lệnh của ta. Ta để họ lưu lại, ta biết họ không bỏ được các nam nhân này. Ngày mai là lúc ta ly khai, chàng có thể tiễn ta không?”

Hy Bình đáp :”Nếu như ta còn có cơ hội vì nàng đưa tiễn mà nói, ta muốn, ta sẽ bồi tiếp nàng đi một đoạn. Nàng không có chân chính hại tới chúng ta, nhưng thật ra chúng ta lại hại nàng.”

Ánh mắt của Đại Ný lộ ra một tia vui mừng, nói :”Không cần phải đem chuyện ta chuẩn bị ly khai nói cho Tứ Cửu biết. Ta không muốn hân biết, hân mê luyến ta, ta rõ. Nhưng ta không yêu hân, cái này ta cũng rất rõ ràng.”

Hy Bình không hồi đáp, chuyển thân đi ra.

Hân ly khai không lâu, bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa, Đại Ný phủ lên thân một mảnh đồ ngủ rồi hỏi :”Là ai?”

“Ta.” Là thanh âm của Thiên Lạc.

Đại Ný mở cửa.

Lạc Thiên tiến vào nói :”Đại Ný, nàng làm lần này thật tốt. Lúc nàng thoát y, Tứ Cửu thủ ở ngoài cửa, hấn rất phấn nộ bỏ đi rồi. Sáng mai có lẽ sẽ có vở kịch hay để xem rồi.”

Đại Ný ướm át nói :”Chuyện phải làm ta đã làm xong, ta muốn an tĩnh một lát. Ngươi không phải nói là muốn đem nay chiếm được Mộng Hương sao?”

Lạc Thiên đáp :”Kỳ Thật ta yêu chính là nàng”

“Còn phải nói, ta không muốn nghe, ta đã mặc kệ chuyện của ngươi.”

Lạc Thiên nói :”Được rồi! Ta trước tiên đi làm xong Mộng Hương, sau đó trở lại bồi tiếp nàng, được không?”

Đại Ný không tỏ vẻ gì, chỉ là âm u nói :”Ta muốn đi ngủ.”

Lạc Thiên chuyển thân, mở cửa, biến mất vào đêm đen.

Hy Bình từ phòng Đại Ný đi ra, trực tiếp đi đến phòng Mộng Hương.

Mộng Hương và Bảo Nguyệt vốn ở chung một chỗ, nhưng Bảo Nguyệt đã đến phòng Nhu Vân, nàng đang đơn độc ngủ trên giường, cả ngày trong lòng mệt mỏi, rất nhanh tiến vào trong mộng

Hy Bình tay cầm lấy chìa khóa mà Bảo Nguyệt đưa cho. Hấn hôm nay nói nhỏ chuyện vào tai Bảo Nguyệt, Bảo Nguyệt vốn không đáp ứng, nhưng sau lại đưa cho hấn. Hấn từng nói qua lời, hấn tóm lại ghi tạc trong lòng.

Hấn muốn trừng phạt Mộng Hương

Hấn lặng lẽ mở cửa, thật xảo hợp, Mộng Hương lần này ngủ như chết, nằm thấy ác mộng, căn bản không tỉnh giấc. Hấn đem cửa nhẹ nhàng khóa trái lại, phòng rất là tối, nhưng hấn từng qua đây, biết vị trí của giường. Hấn trước tiên đem y phục mình cởi ra, lỏa thể tìm tới bên giường. Mộng Hương lúc này đang ngủ trên giường.

Hấn đứng trước cửa sổ thật lâu, nghe được trong giấc ngủ Mộng Hương không thoải mái rên rĩ và lẩm bầm “Hoàng Hy Bình, ngươi là tên hỗn đản, vì sao muốn đối với ta như vậy?”

Đứng trước giường Hy Bình đại kinh, nghĩ là Mộng Hương biết hấn đến, chuẩn bị chạy. Nhưng Mộng Hương như không có một động tác, cũng không nói chuyện, hấn biết là Mộng Hương không có tỉnh, chỉ là nói chuyện trong mộng thôi. Bảo Nguyệt nói không sai, Mộng Hương này quả nhiên thường xuyên mộng thấy hấn, thế có phải theo như lời Bảo Nguyệt nói, Mộng Hương đã yêu hấn thâm sâu?

Hấn đột nhiên có chút không đành lòng thương hại nàng, muốn chuyển thân rời đi, nhưng trong lòng lại nghĩ, Mộng rầm thối này tóm lại hung bạo với hấn, là do nàng yêu hấn mà không dám nói, đó là thành toàn cho nàng mà! Nhưng mà thành toàn kiểu này, từ nay về sau có đem tới cho hấn nhiều thống khổ không? Nếu nàng sau này biết được chân tướng của sự tình, sẽ lượng thứ cho hấn không? Hấn phải, trước tiên trừng phạt nàng rồi nói, hấn trước kia không phải là thừa nhận muốn trừng phạt nàng mà? Đúng, thiên tài phải tuân thủ lời hứa!

Hấn trước hết phải khống chế Mộng Hương

Hấn bò lên giường, Mộng Hương biết được, hấn đại kinh, lập tức phóng lên người nàng, căng thẳng ngăn chặn nàng.

Mộng Hương tỉnh lại, kinh hô lên :”Dâm tặc - “

Miệng Hy Bình đột nhiên hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng

Chuẩn bị thấu hương chín là Lạc Thiên đã chính tại lúc này tới được ngoài cửa, đang tính phóng mê hương, đột nhiên nghe Mộng Hương một câu “Dâm tặc”, trong lòng kinh hãi, đã không kịp nghĩ, quay đầu bỏ chạy khỏi Đại Trạch môn, trở về lại Đại Địa Minh.

Mộng Hương vừa tỉnh lại đã phát giác mình bị nam nhân áp lên. Trong bóng tối không biết là ai, kinh hô lên, nhưng miệng đột nhiên bị hôn cứng, nàng vốn tính tránh né, nhưng phát giác nam nhân trên thân khí lực mạnh hiềm thấy - giống như lúc trước nàng bị Hy Bình áp lên, căn bản không tránh né được.

Nàng trong bóng tối, thủ pháp điểm huyết không ngừng thi triển, vẫn như cũ không có hiệu quả, chỉ còn vận mạnh nội kinh, muốn chấn bay nam nhân trên người, nhưng cũng không hữu dụng. Nội kinh cường đại đánh tới trên người nam nhân, đánh tới giường cùng xập, hai người rớt xuống mặt đất, chiếc mùng chống muỗi đem hai người trùm lại một chỗ. Mộng Hương cảm thấy được miệng của nam nhân xuất ra từng giọt từng giọt dịch thể nóng. Nàng biết là máu của nam nhân đó, vừa rồi nàng toàn lực xuất kích, làm nam nhân thụ thương trầm trọng.

Nhưng vì sao người này vẫn chưa bỏ nàng ra? Miệng hắn vì sao vẫn còn hôn mạnh nàng?

Tay nàng lại xuất kích, oanh kích ngay ngực của nam nhân. Dù thân thể của Hy Bình gần như là kim cương bất hoại, cũng không chống nổi toàn lực xuất kích của nàng. Hắn không thể điểm huyết, nếu hắn có thể điểm huyết, đã chế phục Mộng Hương rồi. Giờ phút này chỉ có thể nhờ vào dai sức của hắn để không chế nàng, nhưng mà Mộng Hương không để ý cứ oanh kích. Hắn thế nào mà chịu đựng lâu dài đây?

Hắn cuối cùng rời khỏi môi của Mộng Hương, một miệng máu phun ra, đau buồn hỏi :”Nàng nàng muốn giết chết ta à?”

Mộng Hương nghe được thanh âm của hắn, đột nhiên ngưng lại mọi động tác, an tĩnh lại, chỉ có âm thanh thở gấp của song phương.

„Hoàng Hy Bình, ngươi là đại sắc mà, ngươi như thế ư?”

Hy Bình nhất thời thở không ra hơi, cũng không nói chuyện.

Mộng Hương nói :”Ngươi không nói chuyện cũng được? Buông ta ra!”

Hi Bình đột nhiên gục trên ngực nàng, một ngụm máu phun ra trên song phong của nàng.

Mộng Hương trong bóng tối rõ ràng đây là máu của hắn, nói:” Buông ta ra, ta châm đèn xem ngươi chết chưa?”

“Chưa.....chưa chết!” Hy Bình thở gấp nói.

Mộng Hương hỏi :”Ngươi vì sao muốn như thế?”

Hy Bình đáp :”Nàng để ta nghỉ một chút, nàng vừa rồi thiếu chút lấy mạng ta rồi.”

Mộng Hương cả giận nói :”Ngươi tên dâm tặc, nửa đêm phi lễ với ta, ta hận không đem ngươi giết ngay!”

“Cho nên ta muốn trừng phạt nàng nàng là rắm thối nữ nhân. Ta nói qua có một ngày nào đó ta sẽ trừng phạt nàng, hơn nữa muốn nàng thế nào cũng thoát không khỏi trừng phạt của ta!” Hy Bình từ đầu đến cuối nhớ lại lời hứa tội ác của hắn.

“Nói, vì sao lại muốn như thế?”

Hy Bình đáp :”Ta đã nói rồi, ta muốn trừng phạt nàng!”

“Ngươi” Mộng Hương hai nắm tay lại đấm trên thân Hy Bình, nhưng có đánh trên ngực hắn, cũng không có sử dụng nội kinh gì, “Ngươi bằng gì trừng phạt ta? Bằng gì,bằng cái gì?”

Mộng Hương bắt nức nổi, đánh một trận, hai tay ôm chặt lấy lưng Hy Bình

Hy Bình đáp :”Bằng cái gì ? Nàng dựa vào nàng là Nguyệt nữ, đã từ lúc đầu chống đối với ta, dựa vào nàng là tiểu thư của Bảo Nguyệt, không chuẩn cho Bảo Nguyệt theo ta. Con mẹ nó còn một lần muốn thiên lão tử. Còn con mẹ nó cùng với Lạc Thiên tên hỗn đản đó hội ước Ta chỉ bằng vào cái này!”

“Ai cùng với Lạc Thiên hội ước? Ngươi nói rõ ràng với ta, Hoàng Hy Bình!”

“Đêm đó không phải là ta vừa vận đi ngang, nàng con mẹ nó không phải là cùng Lạc Thiên trên giường à?”

“Bốp” một tiếng, Mộng Hương trong bóng tối cho Hy Bình một tát tay thật mạnh, khóc nói :”Người cho ta là loại người gì? Ta tới, chính là bắt quá hấn mồi, hấn lúc đó căn bản không có đề cập tới chuyện xấu xa này, chỉ là nói muốn bàn chuyện vô lâm người là tên hỗn đản, nếu không phải vì người, ta đã không đi!”

Mộng Hương cảm thấy thật ủy khuất, nàng vì vậy mà đi hội ước. Lúc đó hoàn toàn là vì trong lòng nàng đột nhiên có một người, nhưng người này nàng chán ghét cực độ chính là Hoàng Hy Bình. Nàng muốn đem hấn từ trong lòng tan đi, vừa vặn Lạc Thiên mồi, nàng vì vậy mà đi. Bây giờ hấn như thể trách nàng? Hấn có quyền lợi gì mà trách cứ nàng? Thậm chí theo như sư phụ nói, hấn là đại ca của nàng, hấn cũng không thể quân được nàng!

Lại nói, khi đó sư phụ còn chưa có nhận hấn

Hấn là đại ca của nàng ? Nhưng đại ca sao lại đối với muội muội như vậy?

Hy Bình nói :”Vị ta? Nàng cho ta một giải thích, ta nghĩ không minh bạch.”

“Nghĩ không minh bạch thì đừng nghĩ, buông ta ra.”

“Ta chết cũng không buông. Ta buông nàng ra, sẽ không chắc là nàng lại không chém loạn ta như lần trước. Ta thế nào chết còn không biết!” Hấn chỉ tin tưởng vào sức mạnh của bản thân, không tin tưởng vào công phu chạy trốn của chính mình - đó là tài chỉ có Hoa Tiểu Ba có.

Mộng Hương cả giận nói :”Người buông hay không buông?”

Hy Bình lòng như sắt thép đáp :”Không buông, có gì cứ đánh chết ta trong lòng nàng đi.”

Mộng Hương không có đánh hấn, cũng không nói nữa.

Hy Bình có điểm kỳ quái, liền hỏi :”Nàng làm sao vậy?”

Mộng Hương nhẹ nhàng nắc lên.

Hy Bình trong lòng có chút mềm ra, nói đại :”Nếu như nàng nguyện ý đem ước định giữa nàng và Bảo Nguyệt phế bỏ, ta sẽ buông nàng ra”

“Ta không, ta không!” Mộng Hương lại đâm lên lưng Hy Bình.

“Nàng không muốn lập gia thất, nàng bằng vào gì muốn Bảo Nguyệt cũng theo nàng không lập gia thất? Nàng nếu như bỏ qua ước định đó, ta cũng sẽ không trừng phạt nàng nữa, nếu không, ta cưỡng gian nàng!”

Mộng Hương chỉ có khóc. Nàng hiện tại cũng không tránh né, chỉ là không ngừng dùng phần quyền đánh lên Hy Bình, nhưng là một loại không lực đánh đấm, căn bản không thấy có nữa điểm lực đạo.

Hy Bình nói :”Nàng chỉ là khóc, rốt cuộc nói đi.”

“Người muốn sao thì sao, ta chết cũng không bỏ cái ước định đó, người, người khi phụ người! Vì cái gì chỉ muốn Bảo Nguyệt, vì cái gì chỉ muốn Bảo Nguyệt Vì cái gì muốn bức ta? Vì cái gì muốn trừng phạt ta? Ta hận người, hận người! Người muốn sao thì sao, ta tuyệt không tha thứ cho người. Người lúc nào cái gì cũng làm người ta chán ghét, trước cũng vậy, hiện tại cũng vậy, tương lai cũng vậy! Người triệt để là xấu xa”

“Ta vốn rất xấu xa!”

Hy Bình đã mất đi nhần nại, hai tay xé rách áo ngủ của nàng. Nàng ngoại trừ áo ngủ chỉ mặc có một đế khổ nhỏ. Hy Bình một không làm hai không ngừng nghĩ, phòng bị cuối cùng của nàng đã bị ngoại trừ xong. Nàng như thể không ngăn cản, chỉ có khóc, Hy Bình thế nào cũng nghĩ không ra Mộng Hương lại có thể khóc như thế.

Dù sao cũng làm nữ nhân

Bàn tay hấn tìm tới chỗ kín đó của nàng, chỗ đó đã ướt thành một mảng, hấn kinh ngạc hỏi :”nàng sao lại ướt át được?”

Mộng Hương ngừng khóc hỏi :”Cái gì ướt ?”

Hy Bình trong bóng tối lại chạm vào chỗ kín mềm mại của nàng, đáp :”Chỗ này!”

“Ồ Hoàng Hy Bình, ta không tha thứ cho ngươi! Ngươi dám như vậy đối với ta?”

“Có cái gì mà dám với không dám ? Chuyện ta dám còn nhiều lắm!” Hy Bình mạnh bạo phân khai hai chân nàng ra, cự vật giữa hông chĩa ngay vào miệng mật huyết của nàng.

Mộng Hương cảm thấy khác áp lực và nhiệt độ khác thường, cả kinh nói :”Ngươi dùng cái gì chĩa và ta?”

“Đi vào rồi ngươi sẽ biết!” Hy Bình nảy sinh ác độc chĩa tới một cái, tính khí cường đại đột nhập vào thánh đạo của Mộng Hương.

“Cái gì?” Mộng Hương nghi vấn nói ra, đột nhiên cảm thấy một đau kịch liệt vô pháp chịu đựng, toàn thân chấn động, thống khổ nói :”A đau, Hoàng Hy Bình, ta tuyệt sẽ không lượng thứ cho ngươi! Một đời này đều không lượng thứ cho ngươi, ngươi như thể dùng phương thức này Ô ô, đau quá! Ngươi ngưng lại, ngưng lại”

Cự vật trong nội thể nàng rút ra đẩy vào, đau đớn tê liệt tiếp tục. Cự vật đó phảng phất muốn đem mật đạo của nàng xé rách ra. Nàng biết giờ phút này hấn đang làm gì, nàng biết được thống khổ của mình đến từ chỗ đó, không chỉ là từ nhục thể, mà phần nhiều chính là - đến từ tâm linh nàng!

Hy Bình từ lúc bắt đầu tiến vào Mộng Hương, liền cảm thấy được mật đạo của tuyệt thế mỹ nữ thật tuyệt vời, mật đạo của nàng vừa sâu vừa hẹp. Chỗ đó ướt và nóng vô bì, dâm dịch tràn ra, trên tường của mật đạo thịt da mềm mại cực kỳ. Vô luận hấn rút thành nhỏ hay là tăng lớn thêm thước tắc, mật đạo của nàng đều là thuận theo thước tắc của hấn mà co hay trương lên, thắt chặt cực kỳ không thể so sánh bình thường. Trong khi bao chặt lấy dương vật của hấn, khiến cho mỗi kích tới không bị tiêu giảm.

Đồng thời từ trên tường của mật đạo truyền lại hấp lực cực lớn. Ở chỗ sâu của mật huyết cũng truyền lại hấp lực cường đại, lúc hấn tiến sâu vào nàng, cảm thấy có một thứ gì trong một sát na sưng lên bao lấy đầu gậy của hấn, phảng phất như là vừa cắn vừa hôn, ôm lấy đầu gậy của hấn, hưng phấn của hấn tăng lên cực lớn.

Lần này hấn trong cả nội thể nữ nhân rất ít gặp được, Mộng Hương này như là có cùng diệu dụng đồng công hiệu khác kiểu cách với Thủy Khiết Nhi, Bạch Tư và Lâm Hân các nàng đó căn bản không thể so bì. Đương nhiên, Âu Dương Đình Đình cũng là một nữ nhân cực kỳ đặc biệt, nhưng nàng với các nữ nhân bất đồng, cái diệu dụng của nàng, khi hấn tiến vào thấy được chỗ đó có thứ gì quấn chặt lấy dương vật, làm cho dương vật kích tới hưng phấn dị thường.

Giờ phút Hy Bình chơi thăng với cái huyết mỹ diệu đó của Mộng Hương, trong lòng rung mạnh, đã không thể được hơn nữa, mãnh liệt co giật. Nếu là người khác, đã sớm không còn khí lực nữa, các đợt co giật này phải có thể lực rất lớn để hoàn thành, vì dương vật đó thật sự bị huyết mật của nàng kẹp quá chặt, lại có hấp lực cường đại, như hút ra đến nơi, nói thì dễ hơn làm? Chỉ có Hy Bình này là người có được lực của dã thú siêu nhân cùng với thể lực, mới có thể kiên trì tiếp tục, độc tác mãnh liệt.

Giống như lúc cùng với Thủy Khiết Thu, Âu Dương Đình Đình ân ái, hấn hưng phấn so với bình thường thì nhanh hơn thật nhiều, Mộng Hương chỉ cảm thấy thống khổ, còn pha thêm một loại thống khổ rên rỉ đặc biệt

“A a a.....Hoàng Hy Bình, Ô ô ô ô ngươi quả là ác! Ngươi khi phụ ta, dùng đại gia hỏa cái đó chán ghét của ngươi đâm vào thân thể ta, a a a! Đau quá cái đó của ngươi thật lớn thật dài, ngươi thật sự đem nó toàn bộ đưa vào. Chỗ đó của ta nhỏ ta vĩnh viễn không lượng thứ cho ngươi, ô ô”

“Sẽ còn tiếp tục tăng dài tăng lớn, ở mặt trên cũng sẽ đâm ra nhiều gai thịt Ta đã nói qua muốn trừng phạt nàng mà!”

Mộng Hương lập tức cảm giác được dương vật trong mật huyết tiếp tục tăng lớn, lại nong lớn thêm mật huyết của nàng, những cảm giác thống khổ càng cường liệt, cũng có một loại cảm giác đầy đủ biến thái và khoái cảm vô pháp ức chế. Đồng thời, nàng kinh ngạc cảm thấy được trên dương vật đó tựa hồ có nhiều gai mọc lên, như thể là gai chà trong mật huyết của nàng, trong lòng cực kỳ bay bổng

“Ô ô ta đừng! Khó khó chịu quá ta đừng có như vậy. Hoàng Hy Bình, người buông tha cho ta! Ta van xin người! Ấc ắc, tốt, ta” Mộng bắt đầu nói lẩn quẩn lung tung. Nàng không tự chủ đưa đồn bộ lên cao, nghênh tiếp lấy kích tới của Hy Bình nhưng nàng thật sự không biết động tác này của nàng.

“Ta phải trừng phạt nàng!” Hy Bình nảy sinh ác độc kéo ra tống vào, Mộng Hương mỹ diệu làm hấn phát cuồng lên

“Mạnh thêm dập mạnh thêm”

Mộng Hương bắt đầu có chút mơ hồ, Hy Bình toàn lực kích sâu vào, theo động tác hưng phấn của Thiên Địa Tâm Kinh, làm thần kinh toàn thân của nàng cực kỳ mẫn cảm, nàng phân không ra là thống khổ hay là khoái lạc.

Hy Bình cũng hưng phấn dị thường, cường liệt lay động, hấn hét lên :”Ta phải để nàng sinh hài tử cho ta!”

Mộng Hương tuy có chút mơ hồ, nhưng nghe được câu đó, rên rỉ :”Hài hài tử ? người vừa nói, hài tử của chúng ta?”

Khi Hy Bình tiến vào nội thể của nàng, nàng cảm giác được phần nộ trong lòng Hy Bình. Hấn đích xác là có chút tức giận, có phải hận nàng trước kia như vậy đối với hấn? Nhưng sau một đoạn thời gian, phần nộ biến mất, trong lòng Hy Bình nổi lên một tia ôn nhu, nhưng là một loại thâm tình dày đặc nổi lên, từ trong lay động của hấn, tiến vào tâm linh của nàng. Trong giây phút đó, nàng minh bạch nam nhân này yêu nàng tha thiết sâu đậm!

Nhưng nàng vô pháp lượng thứ cho hấn, nàng thừa nhận hấn cho nàng loại thâm tình đó, nàng tránh né

Chỉ là trong giây phút nghe được hấn muốn cho nàng một hài tử, nàng đột nhiên không biết là vui mừng hay là bi ai: hấn bỗng nguyện ý để nàng sinh cho hấn hài tử? Đó là đại diện cho cái gì?

Một hài tử nàng và hấn sinh ra? Nàng sẽ có một hài tử

Nàng trong hỗn loạn nói ra câu nói trong lòng :”Vì cái gì người không thể đối tốt với ta? Ta cũng muốn như Bảo Nguyệt, ta cũng cam tâm tình nguyện sinh cho người hài tử nhưng giờ phút này ta thật sự khó lượng thứ cho người, người thật đáng hận!”

Nàng dứt lời, cảm thấy được Hy Bình trên thân thể, lay động càng kịch liệt giống như là bị co giật. Sau một khắc, dương vật trong mật huyết của nàng rung động không ngừng. Một trận khoái cảm cường đại trào lên trong lòng nàng, theo đó là dương tinh cường đại của Hy Bình xuất ra, đang đổ vào trong mật huyết của nàng, sinh mệnh của hấn, linh hồn của hấn nàng mệt quá ngủ đi.

Hy Bình nằm trên nhục thể của nàng thở hào hển như trâu, quá một hồi, lầm bầm tự nói với mình :”Nàng không thể ngủ ở đây, ta bế nàng tới chỗ khác. Nàng muốn thế nào, ngày mai sau khi tỉnh, lại tính sổ với ta.”

Hấn tìm quần áo mặc vào, ôm Mộng Hương vào trong chăn, rồi đi ra khỏi cửa -

Đứng ở ngoài cửa đầy người!

“Hoàng Hy Bình, con mẹ người không phải là người, người làm Mộng Hương đã được rồi, ngay cả Đại Nỵ của ta cũng làm?” Tứ Cửu tức giận thóa mạ ra miệng, người của hấn, ánh mắt cũng phức tạp vô bì.

Hy Bình nhìn thấy Mộng Tình vẻ mặt bi thương, vô lực xệ mặt xuống.

Tứ Cửu tiếp tục nói :”Uổng cho ta coi người là huynh đệ, người ngay cả nữ nhân của huynh đệ cũng làm! Ta Tứ Cửu từ này về sau với người một đao hai đoạn!”

Hấn chuyển thân bỏ đi, đem theo nữ nhân của hấn, cũng không quay đầu rồi biến mất.

Hoa Tiểu Ba lầm bầm tự nói với chính mình :”Cái này không đúng sao lại như vậy ?”

Độc Cô Minh nói :”Chúng ta không thể tưởng được người có thể đối với Mộng Hương cô nương ai!”

“Người dù sao cũng không thể thay đổi bản tính xấu!” Mộng Tình chỉ nói một câu, rồi chuyển thân bỏ đi.

Hy Bình ngẩng đầu nhìn tới nhìn lui chúng nhân, sau đó giương mắt nhìn các nữ nhân của hắn hỏi :”Các nàng thấy rất kỳ quái phải không?”

“Vô luận ra sao, bọn thiếp đều sẽ không ly khai chàng . Bọn thiếp cho tới bây giờ chưa bao giờ xem chàng là người tốt, nhưng chàng là nam nhân của bọn thiếp!”

Hy Bình bị ai nhưng cười lên nói :”Ta là một người như vậy! Muốn ly khai toàn quyền ly khai, muốn cùng ta một đao hai đoạn cũng bắt tất phải nói, chỉ cần rời khỏi là được. Ta rất mệt, ta phải đi ngủ. Có chuyện gì ngày mai sau khi tỉnh, lại đến tìm ta là được.”

Triệu Tử Uy nói :”Chuyện này, chỉ là có chút ngoài ý thôi, thật sự không tưởng được người có thể từ phòng Mộng Hương đi ra thật là làm người vô pháp theo được!”

“Như thế thì như thế! Nàng vốn là nữ nhân của ta! Chỉ là lần này nàng hận ta cả đời ai, ta đang phiền, đừng có ngăn cản ta, ta muốn nghỉ ngơi!”

Hy Bình dứt lời, chúng nhân không nói lời nào, nữ nhân của hắn đã theo hắn bỏ đi.

Hoàng Đại Hải thở dài :”Đại ca lần này làm có phần thái quá.”

Triệu Tử Uy nói :”Nguyên là Mộng Hương yêu chính là Hy Bình!”

“Chỉ tiếc, lần này làm ra họa, cũng không biết Mộng Hương có thể lượng thứ cho hắn không?” Độc Cô Minh nói.

Hoa Tiểu Ba kêu lên :”Chúng ta chỉ nói về Mộng Hương, sao lại không nói về sư phụ Tứ Cửu, hắn thật là thâm.”

Triệu Tử Uy gõ đầu hắn nói :”Hắn thâm, là bởi vì hắn có nữ nhân như vậy!” Hắn không khách khí chỉ vào Đại Nỵ kế bên, “Một bàn tay không thể vỗ ra tiếng.”

Đại Nỵ khóc lên bỏ đi

Triệu Tử Hào nói :”Đi về thôi! Ngày mai còn có nhiều sự việc cần thương lượng như thế nào. Các loại chuyện này thật sự không biết làm sao mà nói, bây giờ toàn là xấu! đều tại các người làm ra chuyện phiền người này!”

Hoa Tiểu Ba kháng nghị :”Cái này sao lại có thể đổ cho chúng ta? Phải đổ cho tỷ phụ”

“Tiểu Ba, người nói quá nhiều!” Hoa Tiểu Thiên oán trách “Chuyện này tính ra, người phiền không phải là các người, các người khẩn trương cái gì ? Đều theo ta trở về ngủ! Không phải là một Mộng Hương? Vô công nàng ta cao như vậy, nếu như trong lòng nàng không tự nguyện, Hy Bình có thể được à? Các người đã không nghe, hắn cả một đêm nói ra câu đó. Ta không lý tới các người nữa. Tử Hào, chúng ta trở về! Ngày mai ai muốn bỏ đi thì đi, ta thì không đi.”

Chúng nhân không có lời nào phân tán, từ trở về phòng.

Đêm đã khuya, lòng thật nặng; chỗ ở yên tĩnh, như chết.

226. Chương 225: Quyết Chiến Thời Khắc

Tứ Cửu đưa đám nữ nhân của gã quay trở lại Cái Bang. Cùng đi còn có cả tứ mỹ nữ xứ Thiên Trúc. Chỉ có cô ả vẽ lông mày màu đen là không đi theo. Dĩ nhiên Tứ Cửu gã không thể bắt ép nữ nhân đó đi theo mình nếu bản tâm nàng không muốn đi. Còn bởi vì nữ nhân của Tứ Cửu gã cũng không phải ít, dùng không hết. Nhiều khi gã còn cảm thấy lực bất tòng tâm, hoặc giả, nói theo góc độ con buôn, càng ít đàn bà, càng ít gánh nặng.

Nhưng sự tình không như ý liệu của hắn, đại trạch môn không có khả năng dung chứa hắn, một bang chủ cái bang như hắn trở về cái bang thành linh thành nạn nhân bị ám toán, bị người hạ mê hồn dược vào chén

trà, hán và các lão bà cả hán tất cả đều bị hôn mê, sau khi tỉnh lại, hán và các lão bà của hán thành linh bị giam tại địa lao cai bang.

Thật là hay, thật không thể tin nổi!. Đường đường là bang chủ cái bang sao lại biến thành tù nhân của cái bang? Phải chăng đây là giấc mộng? Gã đột nhiên thấy mắc tiểu, bèn lôi chú em nhỏ ra phun nước. Tiếng “vòi nước” xối xả chứng minh đó quả thật không phải là giấc mộng.

Tiếng nước chảy cũng khiến chúng nữ dần dần tỉnh lại. Tứ Cửu nghĩ thầm “Thật tốt a. Chúng không lôi đám lão bà ra cưỡng gian vì vụ này có xá gì?”

Sau đó họ thấy nguyên lão Cái Bang Tiểu Diện Cái tiến vào, chúng nữ buông lời thóa mạ, Tứ Cửu tiến ra chặn đường hỏi: “Tiểu diện cái, chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu Diện Cái đáp: “Ta đã mất nửa đời người phụng sự cái bang, vậy mà vẫn không ngồi lên được cái ghế bang chủ. Người chỉ mới tới có vài ngày, thế mà cái vận chó của người lại giúp người nhảy lên làm bang chủ cái bang, có biết bao nhiêu bang chúng bắt phục không?”

Tứ Cửu chửi: “Con mẹ người cũng không dám đụng tới ta, ta không làm, kêu chúng ta tự đi, không bắt giam chúng ta đó hả?”

Tiểu Diện Cái đáp: “Ta cho người minh bạch chuyện này. Kỳ thật ta là người của Lạc Minh, tiềm nhập nằm vùng tại Cái bang đã hai mươi năm qua. Vậy người đã minh bạch chưa?”

“Lão chết bầm, vậy mà ban đầu ta còn cho rằng lão là người tốt, nguyên lai lại là con chó của người. Hà, người thậm chí còn không có tư cách làm một con chó, con mẹ người là con lợn! Đồ lợn thôi tha, ta chơi mày!”

“Bang chủ a, đừng quá phẫn nộ. Cái này không có lợi cho người. Ban đầu chúng ta định định mang đám nữ nhân của người cho các huynh đệ vui chơi thưởng ngoạn một phen nhưng nghĩ lại dù sao người cũng là bang chủ của chúng ta. Hà huống, nếu đưa đám nữ nhân tới cùng người, nhất định người sẽ sống thật thoải mái. Ha ha, lão hán đối với người cũng tốt nha. Sau này sẽ mang tới phụng bồi các người đủ thứ sơn hào hải vị”.

Tiểu Diện Cái chuyển thân muốn rời đi. Chúng nữ liền nhao nhao gọi lại hỏi.

“Chúng ta có thể đi tiểu chỗ nào?”

“Tắm thế nào đây?”

Tiểu Diện Cái không quay đầu lại, lớn tiếng đáp “Các vị phu nhân, cái này quả thật ta vô năng. Quả thật lũ chó cái các người có thể tùy tiện xả ra mà? Cũng có thể dùng để tắm rửa mà?”

“Mẹ kiếp, đừng có chạy. Ta mà ra khỏi đây, người sẽ chết thảm thương!” Tứ Cửu nổi đóa hét lớn, ngoài cách nhục mạ thực cũng chẳng có cách nào hơn.

Ngày thứ hai, bọn họ bị Tiểu Diện Cái bỏ mê dược vào cơm, lúc bọn họ tỉnh lại lần nữa, đã thay đổi địa lao. Phòng lao này có giường, có bàn, có chăn đắp, có y phục thay đổi, bên phải phong lao lớn có một gian tiểu phòng, có thể tại đó đại tiểu tiện, cũng có thể tắm rửa.....

Tứ Cửu nghĩ thầm, lão Tiểu Diện Cái này cuối cùng cũng có một điểm lương tâm.

Nửa tháng sau, gian địa lao đối diện nơi Tứ Cửu ngụ đột nhiên có thêm nhiều tù phạm, ngạc nhiên thay, có cả Phong Tự Lai.

Hai sư đồ gặp nhau trò chuyện, cuối cùng đồng thanh buông lời cảm thán “Thất sách a!”

Hai ngày sau Tứ Cửu rời Đại Trạch môn, mọi người lại sinh hoạt như thường ngày, không ai dă động gì đến việc tối qua.

Mộng Hương tỉnh lại sau khi cùng Hy Bình trải qua một trận mây mưa, lặng yên không nói một lời.

Mộng Hương tỉnh lại sau khi cùng Hy Bình trải qua một trận mây mưa, lặng yên không nói một lời.

Hy Bình ôm nàng về phòng cũ, bên trong chỉ thấy bừa bộn những mảnh y phục và giường sập. Nàng khiến Hy Bình vén màn trướng lên, thấy rõ ràng những giọt huyết dịch, nhân lệ liền tuôn trào.

Nàng nước nở nói: “Tại sao lại đối xử với ta như vậy?”

Hy Bình đáp: “Nàng có hận ta cả đời, ta cũng chấp nhận”

“Ta không nên hận người? Sao người phải làm vậy, người không có một điểm tốt nào”

“Ta.....” Hy Bình không biết nói gì, chỉ đành ôm chặt nàng trong tay.

Đương nhiên nàng nghỉ lại tại căn phòng nơi bị Hy Bình cưỡng gian (không biết có phải ko, anh em xem giúp, he he), cũng là phòng ngủ của Hy Bình và đám nữ nhân. Mộng Hương không hề phản đối. Hy Bình sau mỗi lần cùng chúng nữ ái ân, tất cả có hỏi để nàng ta nói, nhưng nàng ta không đáp. Nàng ta có thể trực tiếp đi ra khỏi động, nàng ta nói muốn bồng ra ra ngoài. Buổi chiều Hy Bình xâm chiếm nàng ta, ngày hôm sau nàng lại không đề xuất yêu cầu.

Nàng cũng đã âm thầm ưng thuận.....

Lăng Vô Tâm không biết hay tin từ đâu, vội vã đến trạch viện Hy Bình cư ngụ, mắng Hy Bình không kể nguyên tắc, nói là cạnh tranh công bằng, giở chiêu xấu.

Hy Bình một cước đạp qua, đương nhiên kết quả thì không trúng, hấn đối với Lăng Vô Tâm nói: “âm chiêu cái gì? Ta muốn có nàng, đó là mục đích cuối cùng của ta, chuyện khác ta không cần quản.”

“Cái gì mà chiêu xấu? Ta lấy nàng, là mục tiêu cuối cùng của ta, những chuyện khác ta không quan tâm”

Lăng Vô Tâm cay độc thốt “Hoàng Hy Bình, kiếp này ta sẽ đánh bại nhà ngươi”

Hy Bình trông Lăng Vô Tâm rời đi, quay đầu nhìn Mộng Hương mỉm cười nhưng Mộng Hương không lý tới hấn. Nàng nói phải trở về gặp sư phụ, đã năm sáu ngày nàng chưa diện kiến sư phụ mình. Bảo Nguyệt cũng tỏ ý muốn đi cùng.

Lưỡng nữ bước vào phòng Mộng Tình, Hy Bình suy nghĩ, rồi cũng bước qua.

Ba người tiến lại, Hy Bình làm bộ dạng giống như hài tử, đầu cúi xuống, đứng sau cửa, không dám lên tiếng.

Mộng Hương cùng Bảo Nguyệt lao vào lòng Mộng Tình, Mộng Hương nước nở “Sư phụ, hấn khi phụ con”

Mộng Tình an ủi: “Ta biết rồi, ừm, ta biết hết rồi. Thật khổ cho các con. Sau này các con cùng ta ở chung một chỗ, hấn không thể khi phụ các con được nữa”

Mộng Hương đột nhiên ngưng khóc, hai mắt mở lớn ngó Mộng Tình nói: “Sư phụ, con không có ý đó..... Sư phụ, sư phụ đừng trách mắng hấn được không?”

Mộng Tình đáp: “Ta không biết trách mắng, các con trừng phạt hấn tốt hơn”

“Con..... con đã trách mắng hấn rồi”

Mộng Tình hỏi: “Hy Bình, con và Đại Nỵ thế nào rồi?”

Hy Bình cúi đầu hồi đáp “Mấy ngày trước nàng đã trở lại Thiên Trúc. Con đã tiễn nàng một đoạn.”

Mộng Hương nói “Sư phụ, chuyện đó không liên quan đến con.”

Mộng Tình than “Ai, con hãy bồi tội với Hương Hương đi! Ta không quản chuyện các con nữa. Thật đau đầu. Ban đầu ta còn nghĩ các con sẽ là hảo huynh muội.....”

Bà nới vòng tay ôm lưỡng nữ, ngồi trên giường, nhìn thẳng vào Hy Bình đồng thời thở dài.

Hy Bình nói “Nương, con không cố ý làm mẹ giận, chỉ là cái nàng Mộng xú khí này.....” Hấn ngay lập tức bắt gặp Mộng Hương đang trợn mắt đầy giận dữ, bèn đổi giọng “Hương Hương cả ngày chỉ chống đối con. Con chán ghét nữ nhân hay theo con gây rối, nhưng đánh không lại, chỉ đành làm như vậy thôi.”

Bảo Nguyệt không quản chuyện của Hy Bình với Mộng Hương, theo Mộng Tình đến ngồi bên giường, kể tai thủ thỉ: “Sư phụ, Bảo Bảo không muốn là muội muội của chàng, mà là nữ nhân của chàng.”

Mộng Tình cười nhẹ: “Nhưng Hương Hương không có nguyện ý mà?”

Bảo Nguyệt đáp: “Con không biết. Sư tỷ có vẻ rất hận gã. Nhưng Hy Bình nhất định đã cùng với tỷ ấy đã.....Hừ, khi ấy, tỷ chẳng hề phản ứng chi cả”

Mộng Hương nổi giận: “Bảo Bảo, ta không phải là nữ nhân của hắn. Rồi ta sẽ rời xa hắn cho mà xem. Đừng nghĩ rằng hắn có được thân thể ta là có thể có được trái tim của ta”

Mộng Tình thở dài “Hương Hương à, vậy là con thực sự rất hận Hy Bình sao”

“Vâng, sư phụ”

Bảo Nguyệt la lớn “Sao muội chẳng hề thấy tỷ có vẻ hận gã. Tối qua chàng không cùng tỷ “đóng gạch”, tỷ còn nổi giận la mắng hắn mà”

“Ta không có vậy”

“Tỷ có. Mọi người đều biết. Nếu không hãy để sư phụ hỏi họ thì sẽ rõ”, Bảo Nguyệt kiên trì nói.

Mộng Hương dậm chân tức tối như con mèo cái, nhảy lên ngồi cạnh Mộng Tình than thở: “Sư phụ, hiện tại Bảo Bảo liên thủ cùng hắn khi phụ con, khiến con chịu ủy khuất mà.”

Hy Bình ngó ba người, tự nghĩ ta là người thừa ở chỗ này, liền chuyển thân dời đi

Mộng Hương phát giác liền hỏi luôn “Hỗn đản, ngươi muốn đi sao.”

“Ở đây chẳng ai quản được ta. Ta ra ngoài đi dạo một lát”. Hắn bước ra cửa nhưng lại lách mình trở lại, hướng tới Mộng Hương “Mau giúp ta giải quyết, lục nữ của Lăng Vô Tâm đang kiếm ta gây phiền đó.”

“Chàng nói Ti Mô bọn họ sao?” Bảo Nguyệt hỏi.

“Không phải bọn họ thì còn ai?”

Mộng Hương đáp “Trừ Ti Mô ra, năm người còn lại đều là môn đồ của Minh Nguyệt phong, không phải là nữ nhân của Lăng Vô Tâm. “Họ tới kiếm ta đó”

“Họ tới kiếm nàng? Nàng chắc chứ?” Hy Bình vẫn không hết lo lắng “Không hay, ta nhất định phải trốn. Bọn họ sớm đã muốn tìm ta tính sổ. Nàng mà đáp ứng thì ta phiền phức rồi, cộng thêm bọn họ chắc phải phát điên, nhưng là lợi hại đó.”

“Ta núp ở đâu bây giờ?”

Mộng Hương đáp: “Gầm giường.”

Đó đích thực là một ý kiến hay, Hy Bình một lần nữa chui xuống gầm giường, ngay trước khi lục nữ bước vào.

Nhìn quanh phòng, Ti Mô quát: “Hoàng Hy Bình?”

Bảo Nguyệt hỏi: “Cô muốn tìm hắn làm gì?”

Ti Mô đáp: “Hắn trở về đã nhiều ngày rồi, mà vẫn mặc kệ chúng ta. Kiếm hắn để cho chúng ta một lời giải thích?”

Bảo Nguyệt nói: “Cái này.....”

Mộng Hương hỏi: “Các vị tìm hắn có chuyện gì?”

Ti Mô nói: “Đương nhiên là có chuyện với hắn. Bụng ta phát lớn lên là do hắn, không tìm hắn để hỏi còn tìm ai?”

“Hỗn đản, tìm người đó, ra mau”, Mộng Hương tức khí cúi mình xuống hét lớn

Hy Bình lồm cồm bò ra khỏi gầm giường, khởi thân đứng thẳng người dậy, nhìn lục nữ cười cười nói “Ta làm rơi món đồ dưới gầm giường nên phải chui vào trong để tìm lại, hắc hắc”

Ti Mô tiến đến trước mặt, một tay đưa lên kéo tai gã, giận dữ hỏi “Hoàng Hy Bình, ngươi là đồ đại sắc lang. Ngày đó tại Cổ Phong Tạ, ta đã từng hỏi ngươi, ngươi lại lảng tránh câu hỏi. Nguyên lai là chỉ muốn tẩm thân trinh bạch của ta thuộc về ngươi!”

Hy Bình đáp “Đó là một tai nạn. Chính là Lăng Vô Tâm khiến ta lâm vào”

“Buộc ngươi vào trong, ngươi không thể tự ra sao?”

Hy Bình cười khở: “Đám nữ nhân các nàng, đều khiến ta khó đối phó. Ta ra bằng cách nào?”

“Nhưng ngươi cũng từng nói với ta, trong tâm ngươi hoàn toàn trong sạch, tại sao còn lừa dối chúng ta? Hơn nữa, sau khi chúng ta rời bỏ Lăng Vô Tâm, sao ngươi không đề cập tới vấn đề hôn phối? Phải chăng ngươi không muốn chịu trách nhiệm?”

Hy Bình hỏi: “Được, các nàng muốn ta có trách nhiệm như thế nào?”

Ti Mô trả lời: “Ta chưa nghĩ qua. Ta phải quay về hỏi ý phụ thân trước đã.”

“Còn các nàng?”

Y Mẫn đáp: “Chúng ta đều là đệ tử Minh Nguyệt phong, chúng ta tuân theo sự an bài của Nguyệt nữ.”

“An bài cách nào, nàng cũng đừng có quên đã kéo tai ta, còn làm đau cả xung quanh nữa” Hy Bình bực tức nhủ thầm, nhớ lại sự oan khuất mà vùng tai hắn phải gánh chịu. Hắn thấy không thật thoải mái.

Y Mẫn nói “Tại ngươi khi đó không làm cho mình bạch, khiến mọi người tâm tình không vui, vì vậy....”

“Vậy các nàng cứ tự nhiên. Ta phải đi đây. Các nàng và Nguyệt nữ cứ thương lượng đi nha. Nàng ta hẳn là người phiền não nhất hiện tại, ta khó mà so bì được” Hy Bình rời đi.

Ti Mô nói với theo: “Ta tối nay sẽ ở tại phòng ngươi.”

“Hả?” Hy Bình kinh hỉ la lên.

“Ngày mai ta phải quay về Xà Thần bộ lạc gặp phụ mẫu.” Ti Mô uể oải ngó Hy Bình, “Đêm nay ta phải chứng thật, nếu không làm sao tin biết được nên tin hay không? Tên hỗn đản nhà ngươi, dám tại trên đường lấy giấy quăng ta, lại dám dè ta xuống đường. Ta rất hận ngươi!”, Ngừ khí của nàng chợt biến đổi, lấy hết sức kéo mạnh tại Hy Bình rồi mới thả ra.

“Chúng ta cũng phải tới nghỉ ở phòng ngươi”

“Sao vậy?” Mộng Hương và Hy Bình đồng thanh hỏi.

“Nguyệt nữ đều ngủ tại phòng ngươi, tại sao chúng ta lại không thể? Chẳng phải chính ngươi lấy đi tẩm thân trinh bạch của chúng ta sao....”

Mộng Hương nổi giận “Các ngươi nói đủ hay chưa vậy? Ta cảnh báo trước, các ngươi không việc gì phải đi theo tên đại sắc ma này.”

“Thế còn nàng?”

“Ta sẽ không lại trong phòng hắn”, Mộng Hương khẳng định chắc nịch.

Bảo Nguyệt bảo “Vậy muội cũng ở cùng tỹ!”

Hy Bình hoa tâm nở rộ “Bảo Nguyệt, ta sẽ thường tới kiếm nàng, hắc hắc....”

Hy Bình cười rộ, mở rộng cửa lớn bước tiến ra.

Mộng Hương nói “Bảo Bảo, không cho muội ngủ với ta nữa.”

Ti Mô quả nhiên tới phòng Hy Bình nghỉ một đêm để ngày hôm sau lên đường.

Mộng Hương thực cũng muốn ở cùng một phòng với Bảo Nguyệt, Hy Bình cũng không có biện pháp, nàng cũng không đòi giết hấn, cũng đã là một kỳ sự. Thế nhưng, hấn thỉnh thoảng ghé thăm phòng họ, không chịu dời đi, tự nhiên là sẽ có sự tình phát sinh. Bảo Nguyệt dĩ nhiên hoan hoan hỉ hỉ, Mộng Hương sau vài lần tỏ ra cáu kỉnh, cuối cùng cũng nhượng bộ để Hy Bình vào phòng.

Long Thành biến động trong sự bình lặng bề ngoài. Ngọc Xà môn và Đại Địa Minh vẫn chưa tái phát sinh độn độ. Cứ vậy nửa tháng trôi qua.

Trong nửa tháng này, có rất nhiều việc phát sinh. Quyền Hành cùng chúng nữ trở về hoàng cung, La Mĩ Mĩ chủ tỳ cũng đi theo Quyền Hành.

A Mật Y y lời trở về Tây Vực, thú nhận các việc. Âu Dương Đình Đình cùng chúng nữ cũng theo về cùng. Họ đều nói sẽ nhanh chóng quay lại để gặp Hy Bình.

Nguyên Chân thật sự tìm gặp Hy Bình vài lần, nhưng mỗi lần nàng đều không nói một lời, khiến Hy Bình cũng không hiểu nổi trong tâm nàng đang nghĩ gì.

Thủy Khiết Thu nghĩ mình cũng nên trở về Tiên Duyên cốc, nàng và Hy Bình có nói qua, thuận tiện cho Bạch Tư trở về, nàng vào lúc này, theo Ti Mô lộ khai.

Lãnh Tinh Oánh không chắc Độc Cô Tuyết đã cùng Hy Bình tương hảo, nhân cơ hội thực hiện lời thề, tìm cách câu dẫn Hy Bình. Vào một đêm gió to mây lớn, Hy Bình thật muốn nhẫn cũng không thể nhẫn nổi nữa trước vị nhạc mẫu đại nhân dâm dăng nằm dài trên giường. Nghe rằng, ngày thứ hai trên giường, chỉ nghe tiếng hô Hy Bình lợi hại. Mà trong chuyện này, Hy Bình cùng chúng nữ, đã không còn là bí mật nữa.

Hy Bình chỉ mong tìm Độc Cô Tuyết, lại gặp Diệu Duyên, tất cả mỗi lần gặp nàng trong lòng đều rối loạn.....

Một buổi sáng, Hy Bình đang cùng chúng nữ trong phòng nô giỡn, bỗng nghe thấy một tiếng động phía ngoài cửa. Đã lâu lắm rồi chúng nhân mới thấy có người gọi cửa vào giờ này.

Chúng nữ vội ủa vào phòng ngủ phía trong. Họ đều đã quen với việc lỏa thể đi ngủ. Hy Bình thì khoác lên thân tấm áo choàng lớn, tiến ra mở cửa. Cửa mở thấy thì ra là Tiểu Lộ đang đứng đó, bèn hỏi: “Nàng kiếm ta có chuyện gì?”

“Tối báo tin cho người”, Tiểu Lộ vừa nói vừa không quên đưa mắt quét nhanh vào phòng. Hy Bình liền tóm lấy nàng kéo vào phòng và đóng cửa lại.

“Cho dù là chuyện gì, ngồi xuống hãy nói!”. Hy Bình tùy tiện ngồi xuống mép giường, nói với Thi Nhu Vân và Độc Cô Thi đang nằm trên giường “Nhu Vân, nàng dịch vào trong đi.”

Thi Thu Vân kinh ngạc hỏi: “Vị tỷ tỷ này là ai vậy? Sao ta chưa từng thấy qua?”

Tiểu Lộ hơi do dự, Hy Bình bèn nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng tới ngồi cạnh gã trên giường. Đầu cúi thấp xuống, nàng nói: “Đại hội Đại Địa Minh sắp khai diễn. Minh chủ sai ta tới báo cho các vị, hi vọng tứ đại gia các vị có thể tới tham dự!”

Hy Bình đáp: “Đại hội Đại Địa Minh ư, với lão tử thì có quan hệ gì chứ? Nếu phải thông báo, nàng nên báo cho Đại Hải chứ. Hấn là lệnh chủ của Vô lâm tứ đại thế gia mà”

Tiểu Lộ trả lời: “Nhưng minh chủ nói, đầu não chân chính của vô lâm tứ đại thế gia, đích thị là người.”

“Vì thế hấn sai nàng tới kiếm ta?”

Dã Mân Côi chen lời: “Tiểu Lộ, nguyên lai nàng là người của Đại Địa Minh. Trong mười đại đệ tử có bốn là nữ. Nàng là Lạc Lộ phải chăng?”

“Đúng, mong thứ cho” Tiểu Lộ cúi đầu nhẹ đáp.

Hy Bình hỏi “Vụ sự phụ nàng có tới không?”

Tiểu Lộ trả lời “Sự phụ rất nhớ người.....Mà người biết thân phận ta từ khi nào vậy?”

Hy Bình đáp “Ta khi từ phòng sự phụ nàng đi ra, đã trông thấy nàng lúc đó. Nàng ở bên ngoài trong lúc ta và sự phụ nàng dùng cơm bên trong”

“Sao ngươi không nói sớm?”

“Ta muốn xem xem nàng có định lừa dối ta không”

“Hồn đản, ta lừa dối ngươi cái gì? Ngươi mà xứng cho ta lừa dối ư?”

Hy Bình đột ngột nâng mặt nàng lên, gửi một nụ hôn say đắm, đoạn nói “Hiểu rõ sự phụ nàng nhất là nàng phải không”

Ánh hồng còn chưa tan trên nét mặt, nàng nhẹ giọng đáp: “Chiều nay Đại Địa Minh khai hội, ngươi có đến hay không?”

“Sao phải đi?” Tiếng các nữ nhân trong phòng hỏi vọng ra.

“Bởi vì.....Cách gì ngươi cũng phải tới, nếu không đối với ngươi tuyệt đối rất bất lợi.”

Hi Bình than: “Chỉ cần nàng nói vậy là đủ. Chỉ là luôn có người có lòng muốn hại ta. Nếu ta không để họ làm hại, thật trong tâm họ không thoải mái a!”

“Như quả có một ngày, ngươi biết ta đã hại ngươi, liệu ngươi còn có thể thương yêu ta?” Tiểu Lộ ngược mặt lên, nhãn lệ đã trực rơi xuống.

Hy Bình hỏi: “Như ta không cho nàng một đáp án, hẳn nàng khó thể vui lòng?”

Thấy nàng gật đầu, Hy Bình nói tiếp “Vây trở về thưa với sự phụ nàng rằng, việc giữa ta và Đại Địa Minh, nàng ta không nên quản. Khi sự việc kết thúc, ta sẽ đưa nàng ta đi, cả nàng nữa!”

Trong mật thất của Đại Địa Minh, Lạc Hùng cùng tâm phúc đang cùng thương nghị tình hình hiện thời. Hai ngày trước Lạc Hùng đã trở về. Các thế lực chủ chốt của Đại Địa Minh đã trở về Long Thành. Rất nhiều võ lâm nhân sĩ đều diệt rõ ràng, không có Lạc minh chủ, bọn họ cùng Ngọc Xà môn đánh nhau không phân cao thấp, bây giờ minh chủ trở về, Ngọc Xà môn và Địa Ngục Môn sẽ bị tiêu diệt dễ dàng, võ lâm chánh đạo sao không hưng phấn vì chuyện này.

Tập trung trong mật thất có Lạc Hùng, Lạc Thiên, Đại Địa Minh lưỡng vị phó minh chủ, một người là Huyết Đại, cùng tam đại thiên vương - Ninh Phi, Bách Tư và Lỗ Da.

Huyết Đại vào khoảng năm mươi, thân hình tầm thước, gương mặt không có vẻ gì xuất chúng nhưng song nhãn toát ra sự lạnh lùng, âm hiểm, cho thấy là một nhân vật rất lợi hại. Hắn không thường đi lại trên giang hồ nên không nhiều người biết mặt. Phó minh chủ còn lại, môn nhân căn bản không biết là ai.

Trong Tam đại thiên vương, Ninh Phi bốn mươi tuổi, hình thể gầy thực sự đối ngược với tên gọi, người chỉ có một mẫu, chiều cao tối đa chỉ được một thước rưỡi. Gã quả thật là một người xấu xí. Bách Tư có dáng vắn nhẽ, vừa tròn ba mươi tám tuổi, trông ra dáng của một trung niên nhân. Lỗ Da tên thực như người, cao lớn, thô ráp, cũng là người trẻ nhất trong Tam đại thiên vương, cái đầu mới trải qua hơn ba mươi mùa xuân.

Lạc Thiên mở lời “Thưa phụ thân, con đã sai Lạc Lộ đi thông báo cho võ lâm tứ đại thế gia rồi”

“Vây tốt. Ta đang mong đợi ngày đó. Hiện nay Huyết Ma đã nằm trong tay chúng ta. Phong Tự Lai trở lại Cái bang, cùng đồ đệ Tứ Cửu cũng bị phó minh chủ bí mật nhốt trong nhà lao. Ai có thể thực sự phát hiện và giúp hai phụ tử hắn đây!”

Lạc Thiên đáp “Thưa phụ thân, còn chuyện của hoàng thượng....”

Lạc Hùng hỏi “Một khi đã hành sự, không thể quay đầu. Thiên nhi, Ám Long đã vào hoàng cung phải không?”

Lạc Thiên thưa “Thưa vâng. Con đã lệnh cho Ám Long dịch dung thành hoàng thượng, đồ rằng hoàng thành sẽ nhanh chóng nằm dưới sự khống chế của chúng ta. Để bảo hộ cho hắn, con cũng đã điều Dương Y cùng Lạc Diệp theo hắn vào cung”

Lạc Hùng nhận định “Nếu như gã đã tiến nhập hoàng cung thành công, truyền tin cho gã, điều một vạn tinh binh về long thành. Khi tất cả nằm trong sự khống chế của ta, ta sẽ toàn lực phản kích”

Lạc Thiên cho biết “Trong hội của ta, có rất đông quan binh tại Long Thành. Một khi Âm Long cất tiếng hạ lệnh, quan binh Long Thành toàn lực xuất ra, sẽ giúp chúng ta thống trị võ lâm”

Lỗ Da cười nói “Thiếu minh chủ, không chỉ thống nhất võ lâm, chúng ta cũng có thể nhất thống giang sơn, hắc hắc....”

Huyết Đại phản bác “Lỗ Da, như người nói không phải là việc dễ dàng”

Lạc Hùng nói “Được rồi. Các người không cần tranh hơi về việc này. Chúng ta đã nắm được tình thế này, không thành công thì cũng thành nhân! Chuyện này để sau hãy nói, hiện tại chúng ta cần chuẩn bị cho màn kịch hay chiều nay. Ta để có ngày này, thực sự đã chờ đợi hơn hai mươi năm trường, thật là không ít thời gian a. Cũng đã đến lúc nên kết thúc rồi”.

227. Chương 226: Đại Bạch Thiên Hạ

Võ lâm đại hội ở Đại Địa Minh cử hành đúng lịch trình. Tất cả giới võ lâm chánh đạo đều đã đến đông đủ. Đến trễ vẫn luôn là họ -Võ lâm tứ đại gia!

Lạc Hùng bỗng cảm thấy hứng thú muốn được thuyết giảng một chút. Chuyện đó cũng tự nhiên thôi. Là võ lâm minh chủ của võ lâm chánh đạo, lão không nói vài lời khích lệ lòng người thì không phải với quần hùng, vì vậy cứ chiếu lệ mà nói.

“Thưa các vị đồng đạo võ lâm, hiện nay Ma đạo đang trời dậy. Ngọc xà môn tái xuất, Địa ngục môn chưa tuyệt diệt. Hai đại môn phái Ma giáo đó chính là mối họa tiềm tàng của giang hồ, là kẻ thù lớn nhất sau Huyết sát môn mà mọi người đều phải tiêu diệt!”

“Năm đó, Huyết Ma khiến cho võ lâm chánh đạo bị thiệt hại trầm trọng. Vốn nghĩ rằng sau khi Huyết Ma bị tiêu diệt trở đi, Ma giáo sẽ không dám tác quái nữa. Không ngờ, Ma giáo vẫn là Ma giáo. Đúng là ‘giang sơn dễ cải, bản tính khó dời’, Ma đạo cuối cùng cũng khiến họ phải làm đủ thứ điều ác! Chó thì bao giờ cũng ăn phân thôi!”

“Chúng ta phải triệt trừ cái ung nhọt đó khỏi thế gian này, khiến bọn họ không thể nào gây hại cho nhân gian. Đó chính là trách nhiệm chính yếu của tất cả những ai võ lâm chánh đạo - võ lâm lâm nguy, thất phu hữu trách. Hôm nay mời mọi người đến là để thương lượng tìm cách nào diệt trừ Ngọc xà môn và Địa ngục môn. Đồng thời cũng muốn công bố với võ lâm một sự việc vô cùng trọng yếu.”

Blap, blap.....

Bài phát biểu của minh chủ còn chưa kết thúc thì đột nhiên nổi lên những tiếng vỗ tay let đet. Chính là tiếng vỗ tay của mấy tên nhện của Võ lâm tứ đại thế gia. Đồng thời lúc đó vang lên tiếng hô của Hoa Tiểu Ba: “Nhường đường, nhường đường, xin nhường đường!”

Giữa nơi tụ tập đến năm sáu ngàn người thế này, sao bọn họ lại dám dương dương như thế chứ. Thế nhưng mọi người đều tự động tránh ra nhường cho họ một lối đi. Chuyện đó thật sự khó mà giải thích nổi.

“Ồ, lần này vẫn còn chỗ dành cho chúng ta này!” Hoa Tiểu Ba kêu lên khi nhìn thấy hàng ghế trước vẫn còn chỗ trống. Lạc đại minh chủ tặng bọn họ một nụ cười ngọt ngào như xói vào tim. Thật là vô cùng ý tứ!

Lạc Hùng nói: “Các người đến thật rất tốt. Vấn đề này có liên quan trực tiếp đến Tứ đại võ lâm thế gia!”

.....Mọi người đều tự chọn chỗ ngồi cho mình.....

“Hôm nay việc chúng ta cần thương thảo là làm sao để tiêu diệt toàn bộ võ lâm Ma đạo.....”

Câu nói của Lạc Hùng còn chưa dứt đã nghe thấy từ miệng Hoa Tiểu Ba bật ra một tiếng: “Phì!”

Mọi người của Đại Địa Minh đều hướng ánh mắt về phía nhóm người Tứ đại võ lâm thế gia.....

Từ Phiêu Nhiên cảm thấy trong lòng lo lắng. Lão thấy phó mình chủ và ba đại thiên vương của Đại Địa Minh đều có mặt tại đây. Trước giờ lão chưa từng gặp điều này ở bất kỳ hội nghị vô lâm nào. Lần này, Đại Địa Minh xuất toàn lực ra chắc chắn là có sự việc gì đó trọng yếu. Nếu như giữa hai bên xảy ra xung đột gì, bọn họ tuyệt không thể nào đối kháng nổi với Đại Địa Minh. Người của mình tất cả đều ở bên ngoài, hơn nữa người của Tứ đại gia có mười phần thì hết bốn năm phần là ở tại Long thành, căn bản không có cách nào cự lại thế lực của Đại Địa Minh.

Lão bèn nói nhỏ: “Tiểu Ba, yên nào!”

Hoa Tiểu Ba dường như cũng cảm thấy ngày hôm nay không giống mấy ngày trước. Dường như lần này Đại Địa Minh thật sự xuất quân. Vô lâm vốn chẳng chia ra chánh tà gì cả mà chỉ phân ra địch ta mà thôi. Nếu chọc giận Đại Địa Minh thì dù Tứ đại gia có là vô lâm chánh đạo đi nữa, cũng chẳng ai thêm xen vào cái loại tranh giành giữa các môn phái như thế này. Huống hồ hiện giờ Tứ đại vô lâm thế gia xem ra đã đi hơi quá xa so với vô lâm chánh đạo rồi.

Lạc Hùng lại nói tiếp: “Thời gian gần đây, ta đang tìm hiểu một số sự việc.”

Hy Bình đứng bật dậy, tỏ vẻ chán chường nói: “Trước tiên ngươi tìm hiểu cho xong đi rồi hãy gọi ta đến! Thật là chán, ta đi đây.”

“Hoàng Hy Bình.....” Lạc Thiên gầm lên.

“Ngươi lại có chuyện gì à?”

“Có phải nhà ngươi đã cưỡng gian Mộng Hương cô nương không?”

Tiếng ồn ào nổi lên khắp toàn sảnh đường. Mọi ánh mắt đều hướng về Hy Bình và Mộng Hương.

Hy Bình không hề nổi giận mà chỉ cười nói: “Ngươi tận mắt nhìn thấy à?”

Nếu tối hôm đó Hy Bình không đột ngột xuất hiện - sau này Lạc Thiên mới hiểu - thì Lạc Thiên hẳn mới là người được hưởng đêm đầu tiên của Mộng Hương. Cơn giận lần này rõ ràng là vì thế. Hắn nói: “Mộng Hương cô nương, xin mời nàng lên tiếng. Chúng ta sẽ vì nàng mà chủ trì công đạo.”

Ánh mắt mọi người lại quay về khuôn mặt bị che khuất của Mộng Hương. Mộng Hương chậm chậm đáp: “Đó là chuyện riêng của tôi. Xin Thiếu minh chủ không nên đề cập đến.”

“Không được. Ta nhất định phải bắt tên dâm tặc này chịu xử theo công đạo!”

Hy Bình cười cười tiến về đến bên cạnh Mộng Hương, cất giọng nói: “Xem ra tên tiểu tử này không chỉ muốn hại mình ta mà còn muốn hại cả nàng.....”

Mộng Hương trừng mắt nhìn hắn, nổi giận nói: “Chứ không phải là ngươi hại sao!?”

“Sao lại là ta chứ?” Tay Hy Bình quàng tay ôm lấy eo nàng.

Động tác này khiến tất cả vô lâm nhân sĩ trong sảnh đường hoảng kinh. Nguyệt nữ của Minh Nguyệt Phong là thần thánh bất khả xâm phạm, cố sao lại để tên sắc lang họ Hoàng tùy tiện ôm lấy trước mặt mọi người như vậy?

Hy Bình cười nói: “Lạc Thiên, tiểu tử nhà ngươi không phục à? Từ rất lâu rồi, ta đã bảo là nhà ngươi sẽ thua rất cay đắng mà. Hương Hương là nữ nhân của ta. Con mẹ nhà ngươi muốn tranh đoạt nữ nhân với ta, ta chưa tìm người thanh toán là may, lại còn đứng đó mà bô lô bô la, có phải muốn ăn đấm không?”

“Hoàng Hy Bình, nhà ngươi chết đến nơi rồi còn chưa biết, thật là đáng thương!” Lạc Thiên thở dài.

Lạc Hùng cất tiếng hỏi rất lễ độ: “Mộng Hương cô nương, dường như có quy định rằng Nguyệt nữ của Minh Nguyệt Phong không được lấy chồng thì phải?”

“Trời, Lạc cầu Hùng, không ngờ nhà ngươi cũng muốn tranh đoạt nữ nhân của ta à?”

Mộng Tình nói: “Lạc minh chủ, Minh Nguyệt Phong không hề có quy định như thế. Đó chỉ là điều mà mọi người tự nghĩ ra mà thôi.”

Lạc Thiên vội vã nói: “Mộng Hương cô nương, nhất định là nàng bị cưỡng bức. Nàng hãy nói đi. Chúng tôi chắc chắn sẽ vì nàng mà chủ trì công đạo.”

Hy Bình nói: “Xem ra cả già cả trẻ họ Lạc đều vẫn còn chưa tắt lửa lòng. Hương Hương, nàng nói với họ đi, nói cho họ biết ta cưỡng bức nàng như thế nào cho họ tức chơi!”

Mộng Hương xoay một vòng nhìn mọi người rồi mới chậm chậm đưa tay tháo diên sa xuống. Gương mặt tuyệt đẹp như một giấc mộng khiến mọi người trong sảnh cảm thấy như bị nghẹt thở, nhìn như ngây như dại.

Nàng lại từ tốn nói: “Đây là lần đầu tiên, ta tự mình tháo bỏ diên sa trước mặt mọi người. Theo như lời của Nguyệt nữ Mộng Tiên đã từng nói, nếu như có ai khiến người cam tâm tình nguyện tháo gỡ diên sa thì người sẽ lấy người đó. Có lẽ điều đó mới là quy định thật sự của Minh Nguyệt Phong. Ta tháo bỏ diên sa trước mặt mọi người chính là để mọi người hiểu rõ một điều, một điều vô cùng đơn giản - hôm nay, ta, Mộng Hương, trước mặt rất nhiều anh hùng võ lâm, tự nguyện để cho tên vô lại ôm lấy mình, lại tháo bỏ diên sa, xin công bố với tất cả mọi người nơi đây, ta đúng là nữ nhân của hắn! Đại khái như thế.”

“Không phải nàng nói là hận ta sao?” Hy Bình đứng bên cạnh nàng ngạc nhiên hỏi.

“Đồ hỗn đản, mau giúp ta đeo diên sa lên. Ta không muốn để người khác nhìn nữa!” Mộng Hương giận dữ nói. Hy Bình lập tức xoay người ra phía sau nàng, giúp nàng đeo lại diên sa, đồng thời nghe thấy nàng đáp nhỏ: “Hận người cả đời này nhưng có lẽ cũng vẫn là nữ nhân của người.”

Thì ra là như thế.

Mọi người cuối cùng cũng biết được sự thật. Đó chính là: Mộng Hương thừa nhận rằng mình là nữ nhân của Hoàng Hy Bình, nghĩa là những gì Lạc Thiên nói chỉ là sự vu khống mà thôi.

Lạc Thiên lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt thật của Mộng Hương, cảm thấy chấn động. Lại nhớ rằng trước kia mình có rất nhiều cơ hội nhưng lại không nắm lấy, lại để Hoàng Hy Bình chiếm được. Trong lòng hắn - ôi hận ơi là hận! Nhưng ý nghĩ liền xoay chuyển: đợi đến khi giết được Hoàng Hy Bình thì cướp lấy nữ nhân của hắn, giống như Lương Lệ Quỳnh vậy.....

Lạc Hùng cũng nổi giận cho con trai, liền cất giọng nói: “Mộng Hương, vậy ý nàng là nàng cùng với Hoàng Hy Bình ở cùng một trận tuyến à?”

Hoa Tiểu Ba cất giọng chữ um lên: “Người đúng là đồ lừa mà! Vợ dĩ nhiên là phải ở bên cạnh chồng rồi. Còn phải hỏi nữa à?”

Giọng nói êm êm của Mộng Hương vang lên trong sảnh: “Ta rất ghét nam nhân của ta! Nhưng cả thế gian này cũng chỉ có hắn khiến cho ta ghét. Với những người khác, ta không quan tâm.”

“Tốt lắm, rất tốt. Nếu đã như thế, Minh Nguyệt Phong không còn có thể đại diện cho chánh nghĩa võ lâm được nữa rồi - Hai đời Nguyệt nữ lại đi kết nghĩa với hai đời Ma nhân. Số mệnh thật là kỳ lạ.”

Lời của Lạc Hùng phát ra khiến mọi người giật mình, chấn động toàn sảnh!

Mặt Mộng Tình đột nhiên biến sắc. Ánh mắt Mộng Hương cũng trở nên lạnh lẽo.....

“Minh chủ, lời đó nghĩa là sao?”

“Minh chủ, chúng tôi không hiểu.....”

Nhất thời khắp nơi vang lên những câu hỏi ồn ào không dứt.

Lạc Hùng phất phất tay, nói lớn: “Không phải ta vô cớ nói như thế. Giờ đây xin được báo cho mọi người biết một bí mật từ hàng mấy chục năm nay.”

Mộng Tình đột nhiên nói: “Lạc Hùng, người khi người quá đáng rồi đó!”

“Mẹ, cứ để hắn nói.” Hy Bình lạnh lùng nói.

Hắn không gọi Mộng Tình là “nương” nữa mà lại gọi là “mẹ”. Điều đó khiến Mộng Tình chấn động trong lòng, quay lại hỏi: “Hy Bình?”

Lạc Hùng lấy hơi cất giọng sang sảng cả sảnh đường: “Hoàng Hy Bình chính là con ruột của Mộng Tình!”

Ồ..... ồ..... ồ.....

Một tiếng “ồ” vang lên như muốn làm vỡ tung tòa sảnh đang yên tĩnh.

Hoàng Đại Hải nổi giận nói: “Lạc Hùng, người nói như vậy có căn cứ gì không?”

Lạc Hùng nói: “Hoàng Đại Hải, phụ thân người chính là Hoàng Dương ở Trường Xuân Đường nhưng người có biết mẹ người là ai không? Bà ta chính là nàng Chân Yến ở dưới trướng của Mộng Tình. Tin rằng trong số các võ lâm nhân sĩ ở đây cũng có một số ít người đã từng nghe qua tên của bà ta chứ? Năm đó Mộng Tình bí mật sinh con ở Trường Xuân Đường. Sau đó, Chân Yến mang Hoàng Hy Bình trở về quê cũ của Hoàng Dương, Hoàn Sơn thôn.....”

Hoàng Đại Hải quay sang hỏi Mộng Tình: “Điều đó có thật hay không?”

“Điều đó là sự thật. Mẹ đã từng kể với mọi chuyện đó.” Hoàng Tiểu Nguyệt thay Mộng Tình đáp.

“Mẹ kể với mọi khi nào?”

“Cái đó..... cái đó.....”

Lạc Thiên cười lạnh nói: “Hoàng Đại Hải, để ta trả lời cho người! Tên dân tộc Hoàng Hy Bình lúc chưa biết chuyện đó đã gây ra chuyện loạn luân với mọi của người. Tuy bọn họ không hề có quan hệ huyết thống gì nhưng bọn họ vốn không biết điều đó, vậy mà vẫn để chuyện xấu xa đó phát sinh, so với loạn luân thật không khác gì cả.”

Về mặt Hoàng Đại Hải tỏ ra rất khó coi: “Đại ca, Tiểu Nguyệt, các người..... các người?”

Đôi mắt Hoàng Tiểu Nguyệt đầm đìa nước mắt. Nàng không biết vì sao Lạc Thiên lại phát giác được mối quan hệ mờ ám giữa nàng và đại ca. Nàng tức nộ: “Nhị ca, còn nhớ lần mọi cùng với sư tỷ về nhà không? Bọn mọi đụng độ Thi Trúc Sinh. Mọi bị hấn hạ độc bằng dân được. Tình cờ sao lại gặp đại ca. Mọi và đại ca lúc đó đều dịch dung khuôn mặt. Đại ca không nhận ra mọi mà mọi cũng không nhận ra đại ca. Vì cứu mọi, đại ca phải..... như thế.”

Đỗ Mạnh Mạnh cũng chen vào nói: “Đại Hải, chuyện đó là thật. Lãnh tỷ tỷ lúc đó cũng ở đó.”

Lạc Thiên cười nói: “Nhưng theo như ta biết, các người không chỉ có mỗi lần đó. Từ đó về sau, người cùng với đại ca người vẫn tiếp tục làm việc mờ ám xấu xa đó. Ha ha, đó đơn giản là chuyện xấu xa nhất trong thiên hạ.”

Tiểu Nguyệt không đợi cho Hoàng Đại Hải hỏi, bật khóc nói: “Mọi không biết mình như thế nào. Sau đó mọi phát hiện mọi đã yêu người có khuôn mặt đã dịch dung đó. Về sau khi gặp lại đại ca ở Trường Xuân Đường, phát giác đại ca chính là người đó, mọi đã yêu đến không bỏ được nữa. Bất kể có đi đến đâu, bất kể ai nói cái gì, mọi cũng chỉ yêu mình đại ca thôi. Mọi không quan tâm chuyện đó sai hay đúng, mọi chỉ biết đại ca là người Nguyệt nhi yêu nhất. Chỉ cần đại ca thương yêu mọi là được. Lúc nào đại ca muốn mọi, mọi đều sẵn sàng. Đó không phải là lỗi của đại ca. Phụ mẫu cũng đã từng nói với mọi, nếu có yêu đại ca thì cứ yêu. Lúc đó mọi không biết vì sao phụ mẫu lại nói như vậy, vì vậy trong lòng mọi rất đau khổ. Lo cho đại ca vì mọi mà bị mọi người cười chê! Mẹ thấy mọi quá buồn phiền nên tối hôm đó, ở trong phòng của dì Lôi, đã nói cho mọi biết. Đại ca không phải là con ruột.....”

“Đại ca, có thật là huynh đã sớm biết Nguyệt nhi không phải em ruột mình không?” Tiểu Nguyệt hướng đôi mắt sâu thẳm của về phía Hy Bình, cất tiếng hỏi.

“Nguyệt nhi, đến đây!” Hy Bình hướng về phía nàng vẫy vẫy tay. Nàng tiến đến. Một tay Hy Bình ôm lấy thân hình đang run rẩy của nàng rồi mặc kệ mọi người xung quanh, hôn nhẹ lên mái tóc óng ả của nàng xong mới cất tiếng nói: “Sau khi từ Dã Mã tộc trở về, ta phát hiện ta có một năng lực rất đặc biệt. Vào lúc ta tiến nhập vào một nữ nhân nào đó, ta liền hòa vào tâm linh của nữ nhân đó. Ta suy nghĩ gì nàng ta có thể biết được mà nàng ta suy nghĩ gì ta cũng có thể hiểu được. Tuy nhiên, điều làm ta ngạc nhiên nhất là khi ta làm điều đó với nữ nhân đang hoài thai hài tử của ta, ta cảm nhận được một loại cảm giác máu huyết ruột thịt với nhau. Khi ta ôm ấp nàng, ta không có cảm giác đó. Sau này, ta gặp lại cha mẹ, ta cũng không tìm thấy cái cảm giác huyết mạch kế thừa đó trên người họ. Vậy nhưng vào buổi lễ đính hôn

của Khiết Thu, vào lúc ta khấn đầu trước mặt Mộng Tình, ta lại nhận được cái cảm giác đó. Từ lúc đó, ta đã biết mẫu thân thật sự của ta là ai. Bây giờ nàng đã rõ vì sao ta lại sớm biết bọn các nàng có hoài thai hay không chưa?”

“À, vì khi trong bụng bọn thiếp có huyết nhục của huynh, huynh chạm vào bọn thiếp liền cảm nhận được ngay mối quan hệ máu thịt.”

Mộng Tình kinh ngạc nói: “Lúc đó con đã biết rồi à? Vậy sao con không nói? Hy Bình, con có hận mẹ không?”

“Con tìm không ra lý do gì để giận mẫu thân cả. Mẹ dù gì vẫn là mẹ của con. Biết làm sao bây giờ, có lẽ như vậy đối với con cũng tốt.”

Đôi mắt Mộng tình đột nhiên nhòe đi vì lệ.

Hoàng Đại Hải hỏi: “Nguyệt nhi, chuyện này phụ mẫu đều biết cả à?”

Tiểu Nguyệt đáp: “Vâng, phụ mẫu đều biết cả. Hơn nữa các tỷ muội cũng biết. Chỉ không cho các huynh biết mà thôi. Vì phụ mẫu nói, không được để người khác biết đại ca không phải là con ruột của cha mẹ.”

Lạc Thiên cười sảng sặc nói: “Thật sự là không được để người khác biết.....”

“Lạc Thiên, người đừng rườm lời nữa!” Hoàng Đại Hải hét lên.

Lạc Thiên đã không nổi giận lại còn cười đáp: “Được, ta để các người nói xong rồi ta nói cũng được. Dù sao đi nữa, bọn ta cũng còn thời gian mà.”

Hoàng Đại Hải nói: “Vì đó là việc phụ mẫu đã cho phép, ta cũng không có gì để nói nữa.”

“Giờ đã đến lúc ta nói chưa?” Lạc Thiên cười mỉa hỏi: “Hoàng Đại Hải, ta lại tố cáo người thêm một việc nữa. Thật ra lần đầu tiên của vợ người cũng chính là do Hoàng Hy Bình đoạt đi nhưng nàng ta vẫn một lòng yêu cái người gọi là đại ca đó, ha ha!”

Gương mặt Đỗ Manh Manh trở nên trắng bệch, hai chân run rẩy, ngồi phịch xuống. Hoa Tiểu Thiên đứng bên cạnh phải đỡ lấy nếu không nàng đã ngã vật xuống đất.

“Sao? Sao?” Hoàng Đại Hải kêu liên mấy tiếng thất thanh. Những tiếng đó cũng dành luôn cả cho Hy Bình đang đứng bên cạnh. Đại Hải lại hét lên: “Lạc Thiên, con mẹ người muốn chết à?”

“Ha ha, Hoàng Hy Bình, ta giúp lấy lại công bằng cho người! Thật ra chuyện đó, cả người cũng không biết. Người có thể hỏi Tiểu Nguyệt và Đỗ Manh Manh xem xem.”

“Manh Manh, chuyện đó là như thế nào?” Hoàng Đại Hải cất giọng hỏi.

Tiểu Nguyệt nhìn thấy Đỗ Manh Manh căn bản không có sức mà nói, liền tiện thể đáp luôn: “Nhị ca, chuyện đó không trách đại ca được. Cũng không thể trách sư tỷ. Lúc ở chỗ Dã mã tộc, đại ca vì phải cứu mấy huynh mà chịu uống thuốc của tộc trưởng Nguyên Na, biến thành bức tượng băng bất tỉnh nhân sự. Đó chính là khai thác giả của tộc người bọn họ. Lúc đó, trên người đại ca xuất hiện hiện tượng kỳ quái, Nguyên Na liền bắt sư tỷ vào để thí nghiệm. Lúc đó sư tỷ cũng bị bị mất, sau này mới được Nguyên Na cho biết. Vì biết người đó chính là đại ca nên sư tỷ mới không muốn báo thù. Có điều đại ca thì không biết rằng huynh ấy đã lấy đi lần đầu tiên của sư tỷ. Đó là toàn bộ sự thật.”

Bọn Nguyên Chân sáu người nghe nàng nói xong, trong lòng chợt như bừng sáng, tuy vậy vẫn cố gắng trấn tĩnh. Có điều sáu thân hình to lớn yêu kiều của các nàng không khỏi không run rẩy.....

Hoàng Đại Hải cúi thấp đầu, không nhìn được vẻ mặt như thế nào.

Lạc Thiên nổi xung lên nói: “Hoàng Đại Hải, người không phản nộ à? Cái tên Hoàng Hy Bình này, không chỉ dẫm dúi với nữ nhân của Tứ Cầu, gây ra chuyện loạn luân với muội muội, lại còn đoạt mất lần đầu tiên của thế tử người. Không hiểu sao bọn người còn cho rằng hắn là người tốt được?”

Mọi người quay sang tranh luận ồn ào cả lên.....

Hoàng Đại Hải từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía Lạc Thiên, nói: “Lạc Thiên, nếu như chỉ dựa vào những việc đó, chưa đủ để làm ta phần nộ đâu. Manh Manh yêu đại ca, chuyện đó chẳng có gì là bí mật. Cái lần thứ nhất đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa nó phát sinh cũng là vì đại ca muốn cứu bọn ta. Hơn nữa, lúc trước, khi còn chưa biết ai đã chiếm Manh Manh, ta đã đồng ý tiếp nhận Manh Manh. Cho đến giờ vẫn không băn khoăn về chuyện đó. Đòi người có biết bao nhiêu việc không theo ý mình. Ta chỉ sợ cái việc ngoài ý muốn đó khiến thê tử ta bị thương tổn trong lòng. Nhưng giờ đây ta biết trong lòng nàng không bị thương tổn, vậy ta càng không cần phải quan tâm đến. Có lẽ ta không được xem là một người bình thường nhưng ta yêu thê tử của mình bất kể nàng ta là người như thế nào, cũng bất kể trong lòng nàng ta yêu bao nhiêu nam nhân. Có điều, dường như quên mất một điều, từ sau lần đó trở đi, đại ca không bao giờ chạm đến Manh Manh. Chỉ cần vì một điểm đó thôi, ta vẫn sẽ xem huynh ấy là đại ca. Cho dù huynh ấy có háo sắc nhưng huynh ấy chẳng bao giờ đụng đến nữ nhân của huynh đệ mình!”

Lạc Thiên cười nói: “Chuyện đó quả cũng có chút đạo lý. Ta không nói bậy đâu. Thê tử của ngươi thật sự đã nhiều lần yêu cầu Hy Bình chiếm hữu nàng ta nhưng tên tiểu tử Hoàng Hy Bình đó thật sự lại không đụng đến nàng ta. Cũng bởi hán nghĩ rằng đó là thê tử của đệ đệ nên hán không chạm đến. Đúng là đồ đầu heo, không biết rằng chính mình đã chiếm mất suất đầu rồi.”

Triệu Tử Hào gầm lên: “Lạc Thiên, yêu cầu ngươi không được múa môi múa mép về những chuyện này nữa. Chuyện đó không hay cho ngươi đâu.”

Hoa Tiểu Ba chửi: “Con mẹ ngươi, Lạc Thiên! Thê tử của ta cũng đã biết bao nhiêu lần tìm cách câu dẫn tỷ phu, hơn nữa lần đầu tiên cũng đã hiến cho tỷ phu rồi. Con mẹ bà ngươi còn gì để đánh rắm nữa không? Ta thích như vậy đó, có sao không? Bọn ta còn muốn nhờ tỷ phu - đệ nhất mãnh nam trên thiên hạ - dịp nào đó đến ủy lạo bọn họ một lần! Phải không, Độc Cô lão đại?”

Độc Cô Minh cười đáp: “Cũng không sai lắm! Lại nói, nhiều nữ nhân quá cũng gây phiền toái cho ta, ta đã định khôi phục lại chủ nghĩa độc thân của mình. Từ trước có lẽ ta đã làm một hòa thượng rồi đó.”

“Thật là thương phong bại tục..... thương phong bại tục.....” Mọi người trong sảnh không ngừng than to, không ngừng chửi rủa.

Lạc Thiên nói: “Ta chỉ nói ra để mọi người trên thế gian biết. Nếu các ngươi đã không quan tâm đến chuyện đó, chúng ta cũng không có cách gì. Dù gì cũng là chuyện nhà của các người, người ngoài không thể nào quản được. Nhưng nếu là Huyết Ma, Tứ đại võ lâm thế gia các người có quan tâm không?”

Hoa Tiểu Ba nhanh nhẩu lập tức đáp: “Đương nhiên là quan tâm. Tứ đại võ lâm thế gia bọn ta không đội trời chung với Huyết Ma. Hán đã giết.....”

“Tiểu Ba, ngậm miệng!” Hoa Lôi mắng.

Hoa Tiểu Ba uất ức nói: “Cô cô, tiểu diệt nói sai sao?”

“Hoàng Đại Hải, ngươi thân là lệnh chủ, nắm giữ Thiên tự lệnh bài, nếu như ngươi gặp được Huyết Ma và truyền nhân của Huyết Ma, ngươi sẽ làm gì? Mộng Hương, nàng hiện giờ là Nguyệt nữ của Minh Nguyệt Phong, nếu như đối mặt với Huyết Ma hay truyền nhân của Huyết Ma, nàng sẽ xử sự ra sao?” Lạc Thiên nói oang oang vang khắp sảnh.

Hoàng Đại Hải đáp: “Huyết Ma và chúng ta là kẻ thù, hễ gặp là giết!”

Mộng Hương chậm chậm nói: “Lạc Thiên, ta không ngờ thì ra bọn ngươi lại là loại người như thế. Vừa mới đây bọn ngươi đã nói, Minh Nguyệt Phong thật sự không thể đại diện cho võ lâm chánh nghĩa nhưng vẫn có thể đại diện cho chính mình. Ngươi nghe cho rõ đây, từ giờ phút này trở đi, ta từ bỏ vị trí của Nguyệt nữ”

“Ta biết nàng muốn nói gì. Ta rất cảm kích nàng. Nhưng nàng có thể đáp ứng một điều thỉnh cầu của ta không?” Hy Bình đột nhiên thâm thỉ bên tai nàng. “Nàng đưa Minh Nguyệt Phong đi đi. Bọn chúng sẽ để cho nàng đi. Ta hy vọng nàng có thể bảo hộ cho bọn họ. Đúng vậy, nàng có thể đáp ứng điều đó cho ta không?”

Lạc Thiên vẫn tiếp tục truy vấn: “Mộng Hương, nàng từ bỏ cái gì?”

Mộng Hương nhìn chăm chăm vào Hy Bình. Từ đáy đôi mắt đẹp như ảo mộng của nàng trào ra những giọt lệ như những hạt trân châu. Một giọng nói vô cùng dịu dàng cất lên: “Chàng hy vọng điều đó ở ta à?”

“Phải.” Hy Bình gật gật đầu.

Mộng Hương lại cất cao giọng: “Ta từ bỏ vị trí lãnh tụ võ lâm của Nguyệt nữ, lập tức dẫn Minh Nguyệt Phong rời khỏi Đại Địa Minh. Mộng Hương ta còn làm Nguyệt nữ ngày nào thì Minh Nguyệt Phong sẽ không tham gia vào chuyện võ lâm ngày đó. Ngoài ra, cắt đứt mọi ân tình với Hoàng Hy Bình! Tất cả môn đồ của Minh Nguyệt Phong nghe lệnh, lập tức lên đường!”

Lạc Thiên nói: “Chờ một chút không được sao? Huyết Ma vẫn chưa xuất hiện, nàng đã sợ đến như thế à? Uy thế của Huyết Ma quả là không nhỏ, đã khiến Minh Nguyệt Phong phải cao chạy xa bay rồi. Ha ha!”

Bảo Nguyệt gọi: “Tiểu thư.....”

“Bảo Nguyệt, đừng nói nhiều, theo ta đi! Sư phụ, người cũng đi cùng chứ?” Mộng Hương tiến đến trước mặt Mộng Tình.

Mộng Tình nói: “Hài tử ngoan, sư phụ không đi đâu. Con dẫn Minh Nguyệt Phong đi cẩn thận. Đi đi!”

Mộng Hương đột ngột nhào vào lòng Mộng Tình. Mộng Tình ôm lấy nàng ta nhưng bỗng nhiên bị nàng ta điểm huyệt. Mộng Hương cất tiếng: “Sư phụ, xin vô phép.”

Nàng ta cùng Bảo Nguyệt mỗi người một bên tả hữu dìu Mộng Tình đi, chỉ thoáng một cái, thân ảnh đã biến khỏi Đại Địa Minh.

Lạc Thiên vội vã nói: “Cha, làm sao đây?”

Lạc Hùng thở dài: “Tạm thời để bọn họ đi đi!”

Lạc Thiên nói: “Phiền những người trước kia đã từng gặp Huyết Ma hồi tưởng lại kỹ càng một chút. Huyết Ma và Hoàng Hy Bình có điểm gì chung?”

Ánh mắt mọi người lại tập trung về phía Hy Bình, nhiều người đã hiểu ra. Lúc này Lạc Hùng mới nói thật to: “Hoàng Hy Bình chính là con của Huyết Ma và Mộng Tình. Hắn kế thừa Ma tính của Huyết Ma, làm rối loạn võ lâm, làm bại hoại đạo đức thế gian. Con người này so với phụ thân Huyết Ma của hắn còn đáng hận gấp trăm lần!”

Hầu như tất cả mọi người đều trầm mặc, chỉ còn mỗi mình Hoa Tiểu Ba cất tiếng hỏi: “Lạc Hùng, lão dựa vào đâu mà nói tỷ phụ của ta là con của Huyết Ma?”

Lạc Thiên nói: “Hoa Tiểu Ba, tốt nhất là ngươi nên hỏi cô cô Hoa Lôi của mình. Nàng ta biết thân thế của Hoàng Hy Bình!”

Hoa Tiểu Ba quay sang hỏi Hoa Lôi: “Cô cô?”

Hoa Lôi nói: “Tiểu Ba, không cần phải nói.”

Từ Phiêu Nhiên tiến đến trước mặt Hy Bình nói: “Từ rất lâu rồi, ta đã cảm thấy ngươi nhất định có quan hệ với Huyết Ma, quả thật như thế. Ha ha.....”

Tiếng cười của lão nghe thật thê thảm. Nếu như là trước kia, lão đã lập tức xuất thủ ngay. Nhưng bây giờ Hy Bình đã là con rể của lão. Trong bụng hai đứa con gái của lão là dòng giống của Hy Bình, cũng chính là cháu của lão.

Hoàng Đại Hải hét lên: “Chuyện đó không phải là sự thật.”

Lạc Thiên nói: “Ở đây không chỉ có con của Huyết Ma mà còn có đồ nhi của Huyết Ma nữa. Hôm nay, chúng ta phải tuyệt diệt tất cả hậu nhân của Huyết Ma, khiến chúng vĩnh viễn không thể gây hại cho giang hồ được nữa. Hoàng Đại Hải, không phải ngươi đã nói phải giết Huyết Ma sao? Vì sao không chịu động thủ?”

Đột nhiên Hoàng Đại Hải thấy không thể nào đối mặt nổi với trường hợp này. Thậm chí nếu Hy Bình thật sự là con của Huyết Ma thì cũng vẫn là đại ca của hắn. Nhưng hắn thân đang là lệnh chủ của Thiên Tự lệnh bài, hắn phải làm sao đây? Hắn nói: “Từ thúc thúc, người sang đây một chút.”

Từ Phiêu Nhiên bước sang. Hoàng Đại Hải lấy Thiên Tự lệnh bài giao lại cho lão rồi nói: “Từ thúc, ta giao lại lệnh bài cho người. Người ra lệnh đi!”

Từ Phiêu Nhiên quay nhìn khắp mọi người của Tứ đại gia trong sảnh. Những người này dường như đều có quan hệ trực tiếp với Hoàng Hy Bình. Lão nhìn thấy hai nữ nhi của mình mắt đã tràn lệ thì vội vã ấn lệnh bài vào tay Triệu Tử Hào rồi nói: “Tử Hào, ngươi làm đi! Ta già rồi. Ta chỉ còn hai đứa con gái…….”

Triệu Tử Hào tiếp nhận lệnh bài rồi hét lên: “Thiên Tự bài ra lệnh! Lập tức rời khỏi Đại Địa Minh, cấp tốc nghe lời!”

Hy Bình nhìn Triệu Tử Hào mỉm cười nói: “Nhờ người đem tất cả những người có quan hệ với ta rời khỏi đây. Giờ ta không có khả năng bảo vệ an toàn cho họ nữa. Cảm tạ.”

Hoàng Tiểu Nguyệt khóc lớn: “Không, mọi người không chịu rời bỏ đại ca đâu.”

Hoàng Đại Hải bước đến kéo Tiểu Nguyệt lại, nói: “Nguyệt nhi, đi thôi! Hắn giờ không còn là đại ca của chúng ta nữa rồi.”

“Có mà! Đứa con yêu thương nhất của phụ mẫu chính là đại ca, vậy nên người cũng là đại ca của Nguyệt nhi, là nam nhân của Nguyệt nhi! Mọi người không đi, muốn đi thì các người đi đi. Các người là một lũ gia hỏa không có lương tâm. Đại ca vì các người chuyện gì cũng dám làm. Các người chỉ vì huynh ấy là con của Huyết Ma mà không thèm quan tâm tới người! Huynh ấy đã có bao giờ giết người nào của Tứ đại gia chưa?!”

Hy Bình không thèm quan tâm đến mấy chuyện đó nữa, quay sang Lạc Hùng nói: “Có biết vì sao ta chịu an phận như vậy không? Lạc Hùng, để phụ thân ta ra đây đi!”

Lạc Thiên nói: “Tiểu tử nhà ngươi trông thế mà cũng không ngu ngốc lắm. Đưa Huyết Ma ra đây.”

Mệnh lệnh của hắn vừa phát ra, mọi người cũng bật ra một tiếng “ồ”. Hơn chục đệ tử Đại Địa Minh dẫn ra một người khá cao lớn.

Người này không hề bị trói. Y bước đi với vẻ mặt hết sức bình tĩnh. Bộ mặt lạnh lùng nhưng anh tuấn của y không có chút sát khí nào mà lại có vẻ bình tĩnh. Ánh mắt sâu thẳm che giấu những đau thương của cuộc đời, rất nhiều rất nhiều đau thương.

“Sư phụ?” Độc Cô Minh đang trầm mặc đột nhiên hét lên kinh hoàng rồi như tên bắn lao về phía nam nhân trung niên rất giống Hy Bình đó nhưng liền bị hai trong số ba Đại thiên vương của Đại Địa Minh là Ninh Phi và Lỗ Da chặn lại.

Độc Cô Minh nổi giận hét lên: “Tránh ra! Các người là những kẻ bỉ ổi! Sao dám ra tay với người sư phụ đã mất hết võ công của ta chứ?”

Lạc Thiên nói: “Độc Cô Minh, ngươi vẫn chưa biết sư phụ ngươi thật ra chính là Huyết ma mà mọi người đều muốn giết sao?”

Độc Cô Minh trấn tĩnh lại nói: “Sư phụ, chuyện này là sao vậy?”

Nam nhân đó nói: “Minh nhi, ta đích thị là Huyết Ma như lời họ nói. Để liên lụy tới người, thật sự lúc trước không nên nhận người làm đồ đệ.”

Đôi mắt Độc Cô Minh đầm lệ. Trong thời gian hắn ở Thiếu lâm tự, sư phụ của hắn thật ra là Huyết Ma, chính là nam nhân trung niên đã phế bỏ võ công này, người đã chiếu cố cho hắn, chăm sóc cho hắn, suốt cho đến khi hắn lớn lên. Sao hắn không thể tìm ra mối liên hệ nào giữa sư phụ hắn và Huyết Ma vậy? Bởi vì sư phụ lúc nào cũng tỏ ra hết mực nhân từ. Hắn không hề thấy có gì đáng đến sự tàn bạo của Huyết Ma cả.

“Huyết ma?!” Từ Phiêu Nhiên đã tiến đến.

Lâm Khiếu Thiên nhìn Từ Phiêu Nhiên nói: “Đã hai mươi năm rồi, Từ huynh vẫn khỏe chứ?”

Từ Phiêu Nhiên lãnh đạm đáp: “Ngươi cũng may mắn thật, vẫn chưa chết!”

Lâm Khiếu Thiên than: “Ta đã từng nói với toàn thể mọi người rằng ta không hề giết ba gia chủ của Tứ đại gia các người. Giờ đây lời thú nhận của ta với các người vẫn là như thế. Bất cứ điều gì khác, ta đều sẽ không nói.”

“Huyết Ma, ta không muốn nói nhiều. Hãy đền mạng cho phụ thân ta!”

“Toái Vân chưởng” của Từ Phiêu Nhiên giáng vào người Huyết Ma. Ninh Phi và Lỗ Da đột nhiên tránh sang một bên đưa mắt nhìn luồng chưởng đánh thẳng vào người Huyết Ma. Ánh mắt Huyết Ma tuy vậy không hề chớp lấy một cái. Đột nhiên thân ảnh Độc Cô Minh xuất hiện trước mặt Huyết Ma, tay phải phát ra một luồng chưởng đỏ như máu. Huyết trảo chụp lấy đao chưởng với một tốc độ kinh người.

“Từ Phiêu Nhiên, lão nếu muốn giết sư phụ ta, trước hết phải giết Độc Cô Minh ta đã!”

Ninh Phi và Lỗ Da vọt đến, kéo Huyết Ma lùi về bên cạnh Lạc Hùng.

Lạc Hùng nói: “Lâm Khiếu Thiên, không phải ngươi nói muốn gặp con người sao? Hắn cũng đang ở đây, người có thể nhận ra hay không? Có lẽ ngươi không thể, vì cả đời ngươi chưa từng một lần gặp mặt nhi tử của mình.”

Ánh mắt Lâm Khiếu Thiên quét qua quét lại toàn sảnh, cuối cùng dừng lại trên người Hy Bình.

Hai cha con nhìn nhau từ xa. Đột nhiên Lâm Khiếu Thiên thở dài một cái rồi nói: “Nó lớn lên không giống ta mà giống mẫu thân hắn hơn.”

Lạc Hùng nói: “Về bên ngoài hắn tuy không giống ngươi lắm nhưng nội tâm hắn lại rất giống ngươi. Giống ngươi ở chỗ vô sỉ và tàn bạo. Giống ngươi ở chỗ có cái ma tính vĩnh viễn không bao giờ có thể loại bỏ được. Ngươi giờ đã không thể gây ác được nữa nhưng lại sinh ra cái tên nhi tử độc ác này thì ngươi cũng làm được một việc lớn rồi.”

Lâm Khiếu Thiên cười ảm đạm rồi nói: “Không cần nói thêm gì nữa, giết ta đi! Kết thúc cho rồi!”

“Ngày đó khi ngươi giết phụ thân ta, có bao giờ ngươi nghĩ đến cái ngày này không?” Lạc Hùng cười lạnh nói.

Lâm Khiếu Thiên bình tĩnh đáp: “Thật tình mà nói, ngay cả lúc này ta cũng không bao giờ nghĩ đến nó.”

Lạc Hùng nói: “Ngươi vẫn không hề thay đổi.”

“Không phải ngươi cũng thế hay sao?”

Lạc Hùng cười cười, Lâm Khiếu Thiên cũng cười.

Lạc Hùng nói: “Từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy nhà ngươi cười. Nhưng trong mấy ngày gần đây lại hay bắt gặp ngươi cười. Kỳ thật ngươi đã thay đổi nhiều rồi. Có lẽ vì ngươi đã mất toàn bộ võ công hoặc giả là vì ngươi đã ẩn cư ở Thiếu lâm hai mươi năm nay! Dù sao đi nữa, sau này có lẽ rất khó mà thấy nụ cười của ngươi, chẳng lẽ ngươi chết thì làm sao mà cười được nữa.”

Lâm Khiếu Thiên nói: “Nhưng ta có thể cười cho đến phút cuối cùng, cho đến cái giây phút ta sẽ chết. Ta định bù đắp nụ cười cho thời gian trước đây. Giờ phút này ta cảm thấy rất hạnh phúc, chết không hề hối hận.”

Lạc Hùng hướng ánh mắt nhìn quét qua toàn sảnh rồi nói lớn: “Các vị anh hùng, tên Huyết Ma đã đồ sát võ lâm chánh đạo năm xưa giờ đang đứng ngay đây. Các người nói xem phải xử lý hắn ra sao?”

Quần hùng đều la hét loạn cả lên!

“Giết hắn đi.....”

“Đem hắn đi ngũ mã phanh thây.....”

“Xé hắn ra vụn mảnh.....”

“Ta phải giết hắn.....”

Rất nhiều người xông lên, vung đao múa kiếm, cứ như không thể nào không tự tay giết cho được Huyết Ma. Tuy nhiên, bên cạnh Độc Cô Minh đang nổi giận đột nhiên xuất hiện thêm một Hoàng Hy Bình vô cùng lạnh lùng hung tợn. Ánh mắt hai người đều lóe sáng, Độc Cô Minh thì hơi đỏ mặt còn Hy Bình thì đỏ chói.....

Hai người túm lấy mấy tên nhân sĩ võ lâm ở phía trước đẩy lùi về phía sau. Người của Đại Địa Minh thì cứ như không nhìn thấy gì, không ra tay với Huyết Ma mà cũng chẳng cản trở nhân sĩ võ lâm muốn giết Huyết Ma. Đương nhiên cũng chẳng ngăn cản hai người Độc Cô Minh và Hy Bình đối đầu với nhân sĩ võ lâm.

Dù sao đi nữa, hai người này, một người là nhi tử của Huyết Ma, một người là đồ đệ của Huyết Ma, có chết họ cũng không thể thối lui được.

Lôi Long cũng cảm thấy trong lòng kích động, vì nghĩa mà làm thì không được do dự, liền gia nhập vào cuộc chiến.

Nữ nhân của ba người cũng gia nhập vào chiến đoàn bảo vệ cho Huyết Ma.

“Trường sinh kiếm” của Hoàng Đại Hải cũng đã rút ra.

Triệu Tử Hào suy nghĩ một chút rồi vung “Đại quan đao” lên, ánh đao loang loáng chiếu ra khắp nơi, rồi hét lớn: “Chuyện gì cũng để sau sẽ nói. Giờ nghe lệnh ta, bảo vệ Huyết Ma!”

Từ Phiêu Nhiên nhìn một lượt hai nữ nhi của mình trong vòng chiến, ngẩng đầu thở dài rồi nói lớn: “Chúng ta đã phụ lòng tổ tông rồi!”

“Toái vân chưởng” của lão cũng luân phiên xuất ra, Thiên Phong Bảo vậy là cũng gia nhập cuộc chiến. Thiếu Lâm và Võ Đang đột nhiên thối lui, không tham gia cuộc chiến nữa.

Diệu Duyên của Vạn Diệm am đột nhiên hỏi: “Sư phụ, chúng ta giúp ai đây?”

“Không giúp ai cả.” Vạn Diệu nói với vẻ bất lực. “A Tuyết, ngươi không được loạn động. Thân thể ngươi giờ bất tiện, đợi tình hình xem sao đã!”

Cuộc chiến bùng lên, Võ lâm tứ đại gia ở vào thế phải bảo vệ Huyết Ma nhưng nhân số bọn họ lại ít. Lấy thể của bốn năm trăm người để chống lại sự công kích của hai ba ngàn người, đồng thời bảo vệ Huyết Ma đã mất hết võ công không bị thụ thương, thật sự quá sức khó khăn.

Triệu Tử Hào hét lên: “Xin mọi người hãy bình tĩnh lại, nếu không, xin đừng trách chúng tôi vô tình.”

Lúc này, toàn trường vẫn còn khống chế được nhưng hẳn biết trong Tứ đại gia có một số kẻ thuộc loại dễ sinh cuồng. Nếu mấy kẻ đó đột nhiên phát cuồng lên, khả năng gây sát thương thật không thể tính hết được. Lúc đó nếu gây ra thương vong, thật đúng là đem thanh danh một trăm năm của Tứ đại gia mà xóa sạch.

Lạc Thiên hét lên: “Tứ đại võ lâm thế gia giờ đã đứng cùng trận tuyến với Huyết Ma rồi. Bọn họ giờ đây đã cam lòng đi theo ma đạo rồi. Chúng ta tuyệt không thể nương tay với họ được!”

Cuộc chiến bên trong Đại Địa Minh cũng khiến cho cuộc chiến bên ngoài cũng bộc phát.

..... Cả bên trong và bên ngoài Đại Địa Minh đột nhiên biến thành chiến trận nhưng môn đồ của Đại Địa Minh vẫn giữ thái độ bàng quan. Không biết là vì bọn họ quá lương thiện hay là quá hiểm độc.

Đã là cuộc chiến trong giới giang hồ nên không thể nào không có máu chảy.

Người chết cũng là một hiện tượng bình thường. Việc hủy diệt sinh mệnh đã trở thành một chuyện thiêng liêng như công đạo của trời đất.

Thật ra Huyết Ma không hề có ân cừu trực tiếp nào cả với giới võ lâm chánh đạo, ngược lại Võ lâm tứ đại gia lại có mối thù không đội trời chung với Huyết Ma. Nhưng vào lúc này Tứ đại võ lâm thế gia lại chuyển sang bảo vệ cho Huyết Ma. Chuyện này chưa từng gặp vào bất kỳ thời nào, trong bất kỳ giai đoạn nào của võ lâm, cho dù xem lại cả lịch sử hay lục cả các kỳ văn của giới giang hồ.

Lạc Hùng nói: “Không ngờ Tứ đại gia lại liều mạng mà bảo vệ cho người hã?”

Lâm Khiếu Thiên nói: “Ta nghĩ không ra vì sao ngươi không trực tiếp giết ta.”

“Ngươi nghĩ không ra là phải. Nếu như ngươi muốn chết, tự sát đi cũng được. Ta giờ không định ra tay giết ngươi.”

Lâm Khiếu Thiên nhìn lão một hồi, lại nhìn sang Hy Bình, rồi nói: “Ta trước giờ không bao giờ muốn tự sát. Thà bị chó cắn đến chết xem ra vẫn kiên cường hơn là tự sát. Lạc Hùng, nhi tử của ta dùng đao pháp gì vậy?”

“‘Lôi kiếp đao pháp’ của Cuồng đao Lôi Liệt. Đao pháp đó quả là chỉ có công mà không thủ, đúng là võ học tối cao của kẻ sát nhân, ngươi nhìn xem! Nhi tử của ngươi quả đã kế thừa ngươi, một ma vương sát nhân cuồng điên. Chỉ mới được có vài khắc mà hắn đã giết đến hơn trăm người. Có thể thấy là ma tính của bọn ngươi cứ được thừa kế mãi. Thậm chí dòng máu thiện lương đến như thế của Mộng Tình cũng không cải tạo được hắn. Lâm Khiếu Thiên, hèn gì Độc Cô Minh từ sau khi xuất sơn Thiếu Lâm cũng trở nên cuồng sát như vậy. Hắn cũng thể hiện được thần uy của ‘Huyết sát thảo’ và ‘Huyết sát linh hồn cước’ của ngươi đó!”

Chỉ thấy hai chân của Độc Cô Minh tung lên biến thành vô số cước ảnh đỏ ngầu như máu. Đầu của những nhân sĩ võ lâm đứng gần bên đều bị hấn đá trúng đến vỡ đầu đổ máu.

“Họ không hề sai mà chỉ vì muốn bảo vệ cho cái mà họ yêu thương. Sự phụ của ta đã từng nói, bảo hộ cho cái mình thương yêu thì cho giết cả thế gian cũng không phải là sai.”

Lạc Hùng cười lạnh nói: “Ngươi phát hiện ra rằng ngươi được thương yêu à?”

Lâm Khiếu Thiên bình tĩnh đáp: “Chỉ ít thì người Phủ Tâm yêu là ta.”

Lạc Hùng biến sắc mặt nói: “Lâm Khiếu Thiên, ngươi đừng nhắc đến Phủ Tâm. Ta không muốn giết ngươi ngay lập tức đâu!”

“Thật ra ngươi cũng không yêu Phủ Tâm, có gì phải kích động như vậy?”

Lạc Hùng nói: “Yêu hay không yêu là chuyện của ta. Nhưng Phủ Tâm là vợ của ta.”

“Tội nghiệp cho vợ của ngươi. Không yêu ngươi mà lại đi yêu ta!”

Lạc Hùng nhìn chằm chằm vào Lâm Khiếu Thiên nói: “Ta đã hiểu. Với tính cách của ngươi lẽ ra đã không nói những lời đó. Ngươi muốn dùng cách kích động để ta nổi giận rồi giết ngươi. Làm như thế để cuộc chiến giữa Tứ đại gia và quần hùng võ lâm sẽ kết thúc à? Ngươi đừng vọng tưởng. Ngươi phải biết ta là người vô cùng nhẫn nại, sao có thể dễ dàng để ngươi làm nổi giận như thế? Nói thật tình, thật ra Phủ Tâm thâm yêu Phong Tự Lai. Tiếc là lại bị ta đoạt mất. Ha ha, lão tử lại không phải là người dễ chịu thua!”

Lâm Khiếu Thiên không nói gì, khuôn mặt lại quay về vẻ lãnh đạm.

Lạc Hùng nói: “Ngươi cùng ta ở đây xem náo nhiệt nhá! Xem xem hậu nhân của ngươi tạo nên một truyền thuyết như thế nào. Cái này chắc chắn sẽ là một truyền thuyết tà ác thấm đẫm máu hồng. Thật may mắn, ngươi có được một đứa con hùng mạnh như thế. Tội nghiệp hắn có một người cha là Ma đầu, vì vậy hắn cũng phải chịu số phận làm một Ma đầu. Nhưng nhi tử của ta thì nhất định sẽ là một anh hùng mới xuất hiện của giang hồ.”

Lâm Khiếu Thiên thở dài nói: “Ma vương thì sao? Anh hùng thì sao? Chúng ta cũng chỉ có một cuộc đời. Chỉ cần nhìn lại mà không thấy hối hận, còn thì chuyện gì cũng đều vô nghĩa cả.”

“Ngươi không hối hận sao?”

“Có chứ! Ta hối hận rất nhiều về việc của mẫu thân hắn.”

Lạc Hùng nói: “Ngươi vẫn chưa gặp được bà ta. Cho đến hết đời chắc ngươi cũng không được gặp. Ta có ý để Minh Nguyệt Phong rời đi là để ngươi và Mộng Tình vĩnh viễn không gặp nhau được nữa.”

“Ngươi làm rất hay đó.”

“Ta vẫn luôn như thế. Ngươi không lẽ không hiểu ta.”

“Ta không có hứng thú để hiểu ngươi!” Lâm Khiếu Thiên đáp rồi đưa mắt nhìn toàn sảnh. Đại Địa Minh, Thiếu Lâm, Võ Đang, Vạn Diêu am đều bàng quan trong khi người của Tứ đại gia cùng với nhân sĩ võ lâm rơi vào một cuộc ác chiến!

Lâm Khiếu Thiên đột nhiên quay sang Từ Phiêu Nhiên nói: “Từ huynh, cảm ơn ngươi.”

“Huyết Ma, đừng cao hứng quá sớm. Chuyện đó sau rồi ta sẽ tìm người để tính toán. Nếu không phải hai nữ nhi của ta là thê tử của nhi tử nhà ngươi thì hôm nay ta chỉ phải giết một mình ngươi thôi. Hừ, Tứ đại gia chúng ta trước đã vì ngươi mà tử thương vô số, hôm nay lại vì ngươi mà tử thương rất nhiều. Lại còn mang tiếng xấu với giang hồ, sau này phải cải thành môn phái ma đạo mất.”

Dù có đến hơn ba ngàn nhân sĩ võ lâm đối đầu với chỉ bốn năm trăm người của Tứ đại gia dốc toàn lực chống cự nhưng vẫn không vượt qua được phòng tuyến để giết Huyết Ma. Không biết bọn họ là vì chánh nghĩa hay chỉ đơn giản vì thích chém giết. Việc phải giết cho được Huyết Ma xem ra không có nhiều đạo lý lắm vì cuối cùng thì những người phải chịu đựng việc đồ sát của Huyết Ma lại là Tứ đại võ lâm thế gia.

Có lẽ vì việc đồ sát được Huyết Ma trước mặt các nhân sĩ võ lâm là một sự việc khá vinh quang. Tuy nhiên, vì vậy mà tạo nên một cuộc đổ máu và chém giết như thế này thì bọn họ không nghĩ đến. Trong lòng họ chỉ có một ý nghĩ hết sức vĩ đại là bảo vệ chánh nghĩa, diệt tuyệt tà ác.

Còn bên phía Tứ đại võ lâm thế gia thì lại là một ý niệm khác - bảo vệ người thân và bằng hữu của mình.

Trong số hai lý tưởng này, thật không biết cái nào là tà ác hơn?

Nhưng cả hai bên đều có lý do của mình. Đã có lý do thì sẽ có đối đầu, mà giới võ lâm đã đối đầu thì phải có chém giết.

Có điều sự áp đảo của cái quần thể ba ngàn người cuối cùng cũng tạo nên ưu thế. Nhân số của Tứ đại gia giảm dần đi. Đúng vào lúc đó, từ bên ngoài một nhóm người tiến vào. Lôi Long nhận ra phần lớn bọn họ là người của Viễn dương phiêu lục. Hơn ba trăm phiêu binh cường mãnh giờ lao lên. Phía sau họ khoảng hai trăm người đang giương cung. Vô số tên được bắn rất chuẩn xác vào lưng những nhân sĩ võ lâm đang đứng ở vòng ngoài, từ lưng xuyên ra tới ngực!

Đôi mắt ánh đỏ như máu của Hy Bình thoáng nhìn thấy dáng vẻ oai hùng của Đại Phong đang giương cung.....

Đại Phong hét lớn: “Hy Bình, bọn ta đến rồi! Mẹ nó chó! Bọn người này là ai vậy, sao lại dám chọc đến người của Hoàn Sơn thôn chúng ta chứ? Anh em huynh đệ, nhận đứng người, mỗi phát nhắm đúng giữa tim họ.”

Hắn giương một cây cung lớn bằng huyền thiết, bốn mũi tên cùng phóng ra.....

Rất nhiều nhân sĩ võ lâm quay lại lao mình đến nhưng đều bị đại đao của ba trăm phiêu binh kia hạ gục. Một số phóng lên giữa không trung đều bị tên bắn rơi xuống. Tình thế đột ngột xoay chuyển.

Lạc Thiên đột nhiên hét to: “Giết hết đám cung tiễn kia đi!”

Lập tức hơn hai ngàn môn đồ của Đại Địa Minh đang chờ cơ hội liền chuẩn bị tập kích. Hy Bình liền hét lên; “Lạc Thiên, con mẹ nó, ngươi muốn chết à!”

Đao chuyển sang tay trái, tay phải chuyển thành quyền, thân ảnh của Hi Bình đột nhiên lao nhanh, tiếng sấm rền vang theo. Quyền của hắn tạo thành thế như một cái dùi lớn hất văng toàn bộ những người đứng trước mặt hắn. Chỉ trong chốc lát đã tiến đến trước mặt Đại Phong, vừa đúng lúc Lạc Thủy, Lạc Thổ, Lạc Mộc cũng tiến đến. Hắn khê xoay người, hai tay giờ cao thành “Liệt dương chân đao” đang cháy rực. Chỉ trong khoảng khắc, chém ra ba nhát đao cường mãnh kèm theo ba tiếng nổ như sấm rền buộc ba đại đệ tử của Đại Địa Minh phải lùi lại!

Đồng thời lúc đó, ba mũi tên cũng bay ra truy đuổi theo ba người....

“Đại Phong, ngươi không sao chứ?”

“Không sao, người của Hoàn sơn thôn chúng ta không sợ chết! Hy Bình, sao ngươi trở nên lợi hại như thế, so với trước kia thật quá lợi hại. Đây là lần đầu tiên ta dùng cung tên để giết người, trong lòng cũng bồi hồi. Tứ Cửu đâu?”

“Sau này sẽ nói với ngươi, giờ bọn ngươi lui đi. Trong trận chiến giáp lá cà như thế này cung tên không có nhiều tác dụng đâu. Đừng để bọn họ phải thiệt mạng.”

Đại Phong nói: “Bọn ta có khoảng bảy tám mươi người là anh em của nhau từ nhỏ đến lớn. Những người khác là do chính tay ta huấn luyện tại Viễn dương phiêu lục. Lôi lão gia nói, có thể sau này có chỗ hữu dụng..... Lão gia liệu sự như thần, bảo bọn ta mau đến Long thành. May mà bọn ta đến đúng lúc. Bọn gia hỏa này dám kiếm chuyện với Quyền vương của Hoàn sơn thôn chúng ta, ta là thôn trưởng, ta không thể không quản được.”

“Hy Bình, ta đến đây rồi, ta là Thủy Ngưu nè.....”

“Ta là Đại Sơn.....”

“Sơn Kê.....”

“Ta là Điền Kê.....”

Ánh mắt đỏ ngầu của Hy Bình ánh lên những giọt nước mắt. Những người bạn từ nhỏ đến lớn của hắn, giờ phút này đã vì hắn mà rời khỏi Hoàn sơn thôn, đến với cái thế giới giang hồ hỗn loạn này. Bọn họ vốn thuộc về một sơn thôn yên tĩnh, giờ lại tham gia vào một cuộc chiến của giới võ lâm. Không biết có bao nhiêu người sẽ không còn về được Hoàn sơn thôn nữa?

Không, hắn không thể để bọn họ thiệt mạng tại đây. Dù có phải giết hết tất cả địch nhân ở đây cũng phải để bọn họ quay về an toàn. Đó là những người bạn cùng lứa tuổi với hắn, từ cái thời còn chất phác thật thà!

“Xạ tiễn bắn chết hết tất cả địch nhân ở đây đi! Người muốn giết ta, ta tất phải giết người! Các bạn, đây không phải là trận đánh như ở Hoàn Sơn thôn chúng ta nhưng đánh xong trận này chúng ta vẫn cứ ca khúc khải hoàn như thường. Quyền vương ta sẽ làm mộc che chở cho các bạn, hãy xạ tiễn đi!” Hy Bình nói liền một hơi, ào ào một tràng như rồng ngâm hổ gầm. Tiếng sấm lại nổ vang trời, “Liệt dương chân đao” trong tay lại chém nhào ra khắp nơi, ánh đao như lưỡi lửa lóe lên khắp nơi trước mặt hắn.

Tên vô lại không thích thú gì chuyện giết người này cuối cùng cũng phải bắt đầu công cuộc giết chóc của mình.

Nên như vậy, hay là không?

Dù sao thì, trong lòng hắn vẫn cho rằng không nên.

Máu, dần dần thấm đẫm cả mặt đất ở Đại Địa Minh.....

Đại Địa Minh cũng tham gia trận chiến khiến Tứ đại gia vốn đã kháng cự hết sức khó khăn giờ càng phải dốc hết toàn lực ra, thương vong cũng đến gần ba trăm.

Trận chiến chẳng mấy chốc đã kéo dài đến cả giờ. Hai bên càng chiến đấu càng hăng hái hơn. Lạc Hùng kề bên tại Lâm Khiếu Thiên nói: “Đã quá lâu rồi không được nhìn thấy một trường sát đấu như thế này. Lâm Khiếu Thiên, chỉ cần ngươi xuất hiện ở nơi nào, nơi đó lập tức biến thành trường sát đấu. Ngươi có thấy tự hào về mình không?”

Lâm Khiếu Thiên nói: “Lúc trước không giết ngươi đi quả đúng là sai lầm của ta. Thật không nên vì U Nhi mà thả ngươi đi.”

“Thật tội nghiệp, ngươi vĩnh viễn sẽ không bao giờ giết được ta. Số mệnh của ngươi là thất bại. Thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về ta.”

“Cũng còn chưa chắc. Ngươi quên mất một người.”

“Ngươi muốn nói đến Phong Tự Lai à? Ngươi đừng mong hắn xuất hiện. Hắn giờ đã trở thành tù phạm rồi. Còn nhớ Tập Ảnh không? Ở Cái bang hắn lấy tên là Tiểu Diện Cái. Hiện giờ cả hai bang chủ đều ở trong

tay hắn, Cái bang cũng ở trong tay hắn. Thậm chí nếu Cái bang đến thì chính họ sẽ ra tay chứ không phải chúng ta. Ở Long thành có hơn tám ngàn bang chúng Cái bang. Chỉ cần ta phát ra ám hiệu, bọn chúng sẽ tiến đến đây. Nhưng cứ theo như hiện tại thì không còn cần thiết nữa. Người xem xem bọn họ còn kháng cự được bao lâu nữa? Đến khi trận huyết chiến này kết thúc, không chỉ Tứ đại gia bị diệt vong mà thử tính xem vô lâm tổn thất thêm mấy ngàn người nữa? Ha ha, sau đó còn ai dám chống lại ta nữa?” Lạc Hùng đứng xem cảnh tượng thê thảm đó cao hứng nói.

Lâm Khiếu Thiên nói: “Lạc Hùng, theo như những tiếng đánh nhau ở bên ngoài, dường như Tứ đại gia không chỉ có bấy nhiêu đây người!”

Rất nhiều võ sĩ đang liên tục tiến vào từ bên ngoài tường, bên ngoài cổng. Cứ theo cách ăn mặc, người của Tứ đại gia biết được nhóm người này chính là của Địa ngục môn. Đang trong lúc hoảng sợ thì nhận ra các võ sĩ của Địa ngục môn đột nhiên lại đang giúp đỡ họ!

Đầu lĩnh của Địa ngục môn dường như là Địa Kiệt. Chỉ nghe thấy hắn nói: “Bảo vệ phu nhân và tiểu thư.”

Một nhóm người khác ăn mặc không giống nhau hóa ra là Ngọc xà môn. Người của Đại Địa Minh nhận ra các môn đồ của Ngọc xà môn.

Lạc Hùng nói: “Lũ gia hỏa này đến thật đúng lúc. Lâm Khiếu Thiên, có lẽ lại có cơ hội lợi dụng người rồi.”

Thiên Diệp Bội tiến đến bên cạnh Hy Bình, chỉ huy các môn đồ Ngọc Xà môn tham gia chiến đấu rồi hỏi: “Cha người có ở đây không?”

“Không ngờ người và ông ta cũng có cừu hận ?”

“Ông ta là sư thúc công của ta. Bọn ta đến đây là để cứu ông ta.”

“Vậy sao? Vậy ra ta là sư thúc của người à?”

“Cái đồ xấu xí! Có phải sư thúc công đứng bên cạnh Lạc Hùng không? Hôm nay, Ngọc xà môn, Địa ngục môn, Tứ đại thế gia, Viễn dương phiêu cục liên thủ, tất nhiên phải tuyệt diệt Đại Địa Minh. Bọn ta đến hơi trễ, mong sư đệ lượng thứ!” Hà Hỉ giết một loạt mấy người rồi tiến đến bên họ.

Hy Bình không ngờ được đột nhiên mình lại có thêm mấy người sư tỷ, thật sự không thể ngờ nổi. Nhưng nghĩ đến mối quan hệ giữa Huyết sát chân quân và Ngọc xà yêu cơ mà hắn lại là nhi tử của Huyết ma thì hẳn chính là đời thứ ba của Huyết sát chân quân. Vị sư tỷ này có lẽ là thật rồi.

“Cảm tạ các người.....”

oOo

Nha môn của Long thành.

Phủ đài đại nhân đang đi qua đi lại, miệng lẩm bẩm: “Chuyện này làm sao giải quyết đây.....”

Trong phòng ông ta chỉ có hai người. Người kia chính là vị bộ đầu đã xuất hiện sau trận chiến giữa Hy Bình với mấy người Đông Dương. Vị bộ đầu nói: “Đại nhân, theo như tôi thấy, chuyện này chúng ta không thể nào quản lý nổi.”

“Nhưng đang giữa thanh thiên bạch nhật, trong thành lại xuất hiện một cuộc chiến như vậy, ta không quản lý nổi có phải là mất mặt không?”

Vị bộ đầu nói: “Thưa đại nhân, đó là chuyện của người trong giới võ lâm, rất khó mà quản lý. Trước giờ chưa thấy ai quản lý nổi.”

Phủ đài đại nhân nói: “Nói như thế, nếu ở Long thành cũng phát sinh những cuộc chém giết như vậy, cũng lại không quản tới, dân chúng sẽ không được an toàn.”

Vị bộ đầu đáp: “Nếu quản những chuyện đó, chúng ta sẽ không được an toàn.”

Phủ đài đại nhân trừng mắt nhìn hắn rồi nói: “Thế cứ để bọn chúng tự do làm loạn trước mắt chúng ta à?”

“Đó không phải là làm loạn. Bọn họ thật sự không chống lại chúng ta. Chuyện giới võ lâm bọn họ, tự họ giải quyết bằng các thủ đoạn giang hồ, không tìm đến đại nhân đâu. Đại nhân chỉ cần một mắt nhắm một mắt mở là được rồi.”

“Được rồi! Ta sẽ nhắm luôn cả hai mắt lại. Khi nào tổ đến quan thì ta sẽ tỉnh, cái đó thật sự là khéo léo a! À, người kiếm chút gì đi, bọn ta uống vài chung, tốt nhất là bồ đào tửu, phải là loại đỏ nhất để ta nhìn thấy màu của máu trong ly rượu. Tốt xấu gì cũng thể hiện được cái dũng khí của ta, phải không?”

“Thưa đại nhân, tôi sẽ chuẩn bị lập tức. Bồ đào mỹ nữ dạ quang bôi . Đại nhân, tôi để mỹ nữ kết hợp với dạ quang bôi cũng được chứ.”

“Đúng là được lắm..... nhưng mà..... là bồ đào mỹ nữ dạ quang bôi thật à?”

oOo

Trận chiến ở Đại Địa Minh đã đến hồi kịch liệt. Cư dân Long thành không dám đến gần sợ mắc phải tai bay họa gió.....

Do có Ngọc xà môn và Địa ngục môn cùng tham chiến nên trận chiến giữa hai bên xem ra tương đương.

Huyết Đạt nói nhỏ: “Minh chủ, nếu cứ như thế này, Đại Địa Minh chúng ta sẽ tổn thất rất nặng.”

Hắn nói quả không sai. Lạc Hùng vốn nghĩ sẽ không tổn bao nhiêu sức lực cũng sẽ tiêu diệt được Tứ đại gia nhưng đột nhiên Ngọc xà môn và Địa ngục môn xuất hiện, Đại Địa Minh bị buộc phải xuất thủ. Hai bên đối trận, kết quả tất nhiên có thể hình dung ra được. Thậm chí nếu có thắng, bản thân Đại Địa Minh cũng chịu những tổn thất nặng nề.

Điều này có lẽ hẳn thật không muốn thấy - nhưng lại là sự thật.

Lâm Khiếu Thiên cười nói: “Người lại đang chuẩn bị âm mưu gì đó?”

Lạc Hùng nói: “Trên đời này, người tri kỷ duy nhất của ta. Ngoài người ra thì chẳng còn ai cả. Thật đáng tiếc, người lại là địch thủ của ta.”

Lâm Khiếu Thiên nói: “Đó là người nghĩ như thế thôi. Ta là người như thế. Trước giờ chưa bao giờ xem ai là địch thủ của mình. Có điều có rất nhiều người xem ta là kẻ địch, không giết ta không được.”

Lạc Hùng nói: “Chỉ trách số người không được tốt thôi.”

“Người nói sai rồi. Số mệnh ta rất tốt. Nếu không, nằm trong miệng báo không thể sống sót được.”

“Sư đồ hai người các người cũng thật kỳ quái. Một người thì sống với bầy sói, một người thì sống trong miệng báo. Thật sự đúng là hai kỳ tích. Chỉ tiếc là nhi tử của người lại không theo hai người. Vì hẳn trưởng thành trong một cuộc sống hạnh phúc.”

Lâm Khiếu Thiên nói: “Vây à? Có lẽ nó là một kỳ tích khác về sau của ta và nghĩa phụ. Người nói nó trưởng thành trong một cuộc sống hạnh phúc, vậy nó đương nhiên sẽ tạo ra một câu chuyện khác chúng ta. Ta và nghĩa phụ đều phải sống một cuộc sống cực nhọc và tịch mịch. Nó sẽ không như thế.”

Lạc Hùng nói: “Có điều, máu huyết của các người vẫn chảy trong người nó. Hẳn so với các người còn cuồng điên hơn. Bất luận là về phương diện nào cũng đều điên hơn các người, đặc biệt về phương diện đối với nữ nhân. Ta nhớ rằng nghĩa phụ người có hai nữ nhân. Người có bốn năm người gì đó. Nhưng cái tên gia hỏa này chắc phải có đến bốn năm mươi người. Đương nhiên, hiện tại hẳn giết người so với các người cũng không ít hơn.”

Lâm Khiếu Thiên cười cười nói: “Nghĩa phụ từng muốn ta có một cuộc sống khác. Ta biết vì người sống cả đời cô độc đến già nơi thâm sơn hoang dã. Người muốn ta yêu những người yêu ta, có được một cuộc sống hạnh phúc, không như người cô độc đến lúc chết. Tuy người là đệ nhất Ma đầu nhưng người hy vọng có thể đem đến một cuộc sống yên bình cho nữ nhân mà người yêu thương. Đó là hy vọng cả đời của người. Cuối cùng cũng không đạt được. Người hy vọng ta có được cái đó. Nhưng ta cuối cùng cũng không có được điều đó. Cái ta có chẳng khác biệt gì lắm so với người, cũng cô độc, cũng không ai giúp đỡ, cũng là đại ma đầu mà giang hồ hắt hủi. Ta không tìm thấy được vầng thái dương đã đánh mất, cũng không tạo ra được một

câu chuyện khác. Ta chỉ kể tục câu chuyện của người, một câu chuyện cô độc và bi thảm. Bất quá, Lạc Hùng à, lúc này ta phải cho người biết, có lẽ ta cũng đã sáng tạo ra được một câu chuyện.”

Lạc Hùng ngạc nhiên: “Hả?”

“Ta đã tạo ra được một nhi tử và nhi tử đó chính là câu chuyện của ta. Nó đã tìm được vàng thái dương đã bị đánh mất, có được cái mà hần yêu thương, có được những người yêu thương hần sâu đậm. Vì cái mà hần yêu thương hần dám vứt bỏ hết mọi luân thường đạo lý của cái thế gian này. Có thể nó và gia gia nó, phụ thân nó không khác nhau, cũng không khác được, cũng bị võ lâm hậu thế xem là Ma nhân. Nhưng nó chắc chắn không giống bọn ta. Bọn ta không đạt được. Còn hần đã đạt được, hơn nữa còn hết lòng bảo vệ lực lượng của hần. Bản thân ta không phải là người tốt. Ta không cho rằng hề giết người là có tội. Ta đã từng giết rất nhiều người..... Không sai. Nhưng nếu bọn họ không đến gây khó dễ ta, sao ta phải giết họ chứ? Người muốn giết ta, ta tất phải giết người. Đó là bản tính tổ tông ba đời nhà ta, là máu huyết kế thừa của chúng ta. Nhưng vận mệnh của chúng ta thì không truyền lại đời sau. Tuy ta chưa từng nói với nhi tử của mình một câu nào nhưng nó thật sự là câu chuyện ngạo nghễ nhất của ta, là cái mà gia gia hần đã hy vọng, cái mà phụ thân hần không cách nào đạt được - một câu chuyện vĩnh hằng! Bất kể hậu thế về sau bình luận như thế nào, ít nhất thì nó đã vượt qua cái vận hạn khổ mệnh của hai đời để tạo nên câu chuyện thần kỳ vô cùng mạnh mẽ và không có gì để phải băn khoăn nữa Nói thì hơi nhảm nhưng ta rất thích gương mặt của hần. Bộ dạng cao lớn của hần rất giống mẫu thân. Người nhìn xem, thật là hấp dẫn.”

“Tiếc là hần sẽ sớm xong đời, nếu không thì người sẽ chết.” Tay Lạc Hùng đặt lên trên đầu Lâm Khiếu Thiên, lấy hơi hét lớn: “Hoàng Hy Bình, nếu người muốn nhìn thấy đầu cha mình vỡ nát thì cứ tiếp tục đi!”

Trong lúc Hy Bình đang cuồng sát thì nghe thấy câu nói đó. Tim hần chợt nhói lên, tóc tai dựng đứng lên, đôi mắt như dại đi hướng sang phía đó. Đột nhiên quyền đầu của Lạc Thổ giáng trúng ngay ngực hần. Hần thối lui ba bước, phun ra một bùm máu.

Lạc Thủy và Lạc Mộc liền tiến lên. Thiên Diệp Bội vùng kiếm chặn ngay trước mặt Hy Bình khiến hai người đó phải lùi lại, đồng thời mắng: “Hoàng Hy Bình, người muốn chết à?”

“Hoàng Hy Bình, nếu người của bọn người không ngừng tay, ta sẽ lập tức giết Huyết Ma!”

“Minh chủ, giết hần đi.....” Các nhân sĩ võ lâm đang say máu chém giết nhao nhao lên.

Triệu Tử Hào hét lớn: “Lạc Hùng, chỉ bọn ta đơn phương ngừng thì tuyệt đối không thể được.”

Lạc Hùng nói: “Các vị anh hùng võ lâm, hôm nay hãy dừng ở đây! Người mà chúng ta muốn xử chính là Huyết Ma. Nếu bọn họ không cản trở chuyện đó, chúng ta có thể để cho bọn họ đi. Ta biết mọi người đều vì việc trừ ma vệ đạo mà tận tâm tận lực. Là võ lâm minh chủ, ta cảm thấy vô cùng hân hoan. Tuy nhiên, chuyện hôm nay như thế này đã làm thương vong vô số người, trong lòng ta cảm thấy rất không yên tâm.”

Sau đó lão thể hiện một vẻ mặt vô cùng bi thương, cứ như sắp sửa nhỏ lệ đến nơi.

Lâm Khiếu Thiên nói: “Hóa ra người còn có thể diễn được đến như thế nữa đấy.”

Trong bụng Lạc Hùng cười thầm: đó chính là nghệ thuật của ta mà.

Hoa Tiểu Ba cũng tự xấu hổ vì sự thua kém của mình.....

Lạc Hùng nói tiếp: “Về chuyện này ta cảm thấy rất xấu hổ. Vào trận chiến cuối cùng năm đó, tên Huyết Ma này vì bị thương quá trầm trọng nên tuy vẫn sống sót nhưng lại bị mất hết võ công. Ta chỉ cần một chưởng là giết chết hần. Bây giờ, để giải khai cừu hận của mọi người, ta đại diện cho toàn bộ giới võ lâm, kết thúc cuộc đời tàn ác của Huyết Ma tại đây.”

Thiên Diệp Bội nói: “Lạc Hùng, người đừng làm quá.”

Độc Cô Minh hướng về phía Lạc Hùng lướt đến. Hần dường như đã trở thành một người máu. Hai mắt đỏ như máu của hần trừng trừng nhìn Lạc Hùng. Đột nhiên xuất hiện mấy người chặn hần lại. Song trào của hần liền giương ra chụp đúng đầu một người chặn trước mặt hần. Hần nói: “Ta dám chặn đường ta, ta xé xác hần.”

Lâm Khiếu Thiên nói: “Minh nhi, về đi! Sư phụ đã hại con rồi.”

“Không, sư phụ! Người đừng nói vậy. Dù trước kia người từng giết rất nhiều người nhưng giờ đây người đã không còn khả năng giết ai được nữa. Người ở hậu sơn Thiếu Lâm sống yên bình. Tên gia hỏa này lại tìm bắt người ra khỏi đó. Tất cả chuyện ngay hôm nay, nếu phải trách chỉ có trách Lạc Hùng! Nếu không phải theo ý hần, ở đây đã không chết nhiều người như vậy. Tuy trước kia không biết sư phụ là Huyết Ma nhưng giờ đã biết thì phải thừa nhận mình là truyền nhân của Huyết Ma. Vậy nên cũng chẳng còn sợ gì cả. Thì ra cảm giác giết người lại thống khoái như vậy! Sư phụ, có rất nhiều việc chúng ta chỉ bị bức bách mà thôi. Người khác muốn bắt chúng ta, chúng ta không thể để họ xé thịt được, đúng không?”

Lạc Khiếu Thiên mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

Độc Cô Minh lại nói tiếp: “Lạc Hùng, người thả sư phụ ta ra. Chuyện hôm nay xem như kết thúc ở đây.”

Huyết Đạt mắng: “Đồ nhóc con ngu dốt!”

Lạc Hùng nói: “Độc Cô Minh, lúc trước đã xem thường người. Thì ra khi người phát cuồng lên trông rất giống phong cách của Huyết sát môn. Người có thể được xem là truyền nhân cuối cùng của Huyết sát môn. Huyết Ma, người có thể tự hào đấy. Phạm kẻ nào do người tạo nên đều kế thừa được ma tính của người. Nhi tử của người như thế, đồ đệ của người như vậy. Tà đạo vẫn là tà đạo, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Nếu như để các người tiếp tục truyền lại đời sau, võ lâm chắc không thể yên bình. Vì vậy, nhiệm vụ của ta chính là tiêu diệt sạch tất cả bọn người, bất kể là người hay là hậu nhân của người.....”

Đột nhiên Lạc Hùng cất giọng uy hiếp: “Độc Cô Minh, người còn dám tiến thêm một bước, ta sẽ giết hần ngay!”

Người Độc Cô Minh hốt nhiên run lên, dừng lại tức thì. Lúc này, cuộc chiến đã dần dần im ắng lại, hai bên thương vong quá nửa.

Từ Phiêu Nhiên nói: “Lạc Hùng, hãy giao Huyết Ma cho bọn ta để bọn ta xử lý. Hần chính là kẻ thù lớn nhất của bọn ta.”

Lạc Hùng nói: “Huyết Ma không thể giao cho các người. Nếu nói về mối thù, ở đây có rất nhiều người có hận thù với Huyết Ma. Vì vậy, muốn xử lý Huyết Ma thì phải xử lý ngay trước mặt mọi người.”

“Lạc Hùng, cuối cùng thì người muốn gì?” Hy Bình hét lên.

Lạc Hùng nói: “Ở đây mọi người đều muốn Huyết Ma phải chết. Ta là người được bầu làm minh chủ đại diện cho mọi người. Ta sẽ thay mặt mọi người giết chết Huyết Ma.”

Hy Bình cúi đầu xuống. Một lúc sau, hần từ từ ngẩng đầu lên. Đôi mắt hần vốn trắng đen tách bạch giờ dần dần trở nên đỏ kè lên. Đôi mắt Độc Cô Minh là do võ công mà trở nên đỏ hồng còn hần vì bản tính tà thú nên đôi mắt của hần còn đỏ hơn cả máu.....

“Ta chỉ nói một lần thôi. Nếu như ông ta chết thì bất cứ ai muốn ông ta chết đều cũng sẽ chết!”

Lạc Thiên cười lạnh nói: “Ta thực muốn xem xem người làm thế nào để khiến chúng ta chết.....”

Đột nhiên vô số tiếng hô kinh hoàng vang lên. Mọi người nhìn thấy huyết long bay vọt lên, hổ, sư tử gầm vang trong mây lửa.....

Hoa Lô từ trong vòng tròn được bảo vệ bước ra, lao vào trong lòng Hy Bình khóc nói: “Chàng đã giết rất nhiều người rồi, xin chàng đừng nên giết người nữa.”

Mọi cảnh tượng kỳ lạ đều biến mất. Mọi người trong sảnh kinh hoảng phân vân. Hy Bình nhìn chăm chăm vào Hoa Lô trong lòng mình rồi quay đầu trừng mắt nhìn Lạc Hùng, lạnh lùng nói: “Ông ta thật sự đã mất hết võ công rồi, căn bản không thể tự bảo vệ mình huống chi là giết người. Nếu hôm nay các người giết ông ta, các người cũng không sống qua ngày mai. Giết được ông ta thì vẫn còn ta đây. Dù cho ta có không thừa nhận ông ta thì máu chảy trong người ta vẫn là máu của ông ta. Các người nghĩ lại xem. Nếu phải sợ cũng không phải là Huyết Ma bây giờ mà là ta, Hoàng Hy Bình! Lạc Hùng, hãy thả ông ta ra, ta sẽ thay thế ông ta!”

Lạc Hùng suy nghĩ một lúc rồi quay sang hỏi lại toàn sảnh: “Các người nghĩ sao?”

Kỳ thật các nhân sĩ võ lâm trong sảnh đúng là đều mang nỗi sợ hãi chưa từng có đối với Hy Bình. Vừa rồi, vào lúc cuồng đao của hần loạn sát, ai bị giết hầu như đều bị chém thành mấy đoạn.....

Lạc Hùng thấy không có ai phản đối cũng không nghe thấy có ai ủng hộ, biết rằng mọi người đều mặc nhận một sự thật rằng Hoàng Hy Bình so với Huyết Ma còn khủng bố hơn nhiều.

Lạc Hùng nói: “Được, vì không có ai phản đối, ta sẽ đáp ứng với người. Nếu quả như người cam tâm để chúng ta giam lại, ta sẽ thả phụ thân người ra. Sẽ chọn ngày để xử tử người. Người có đồng ý không?”

“Xin lỗi nhé. Mạng sống của ta là do ông ta mà có, ta tất nhiên phải trả ông ta một mạng!” Hy Bình nhẹ nhàng đáp bên tai Hoa Lôi.

Hần nhận thấy đáp lại hần chỉ là những tiếng nức nở nhẹ nhẹ. Hần lại lập tức cúi đầu xuống.

Một ngụm máu phun ra trúng vào lưng Hoa Lôi. Vệt máu đỏ tươi nhuộm đỏ cả tấm lưng thon thả của nữ nhân.

“Lạc Hùng, cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ móc tim người ra.....”

228. Chương 227: Tù Cẩm Đích Sư

Muốn biết độ lớn của sự việc thì nên nhìn từ kết quả.

Trận đánh sống chết lần này phát sinh ở Đại Địa minh, gần như khiến cho lãnh thổ của Đại Địa minh nhuộm thành một tấm thảm đỏ hồng. Tổng cộng hơn một ngàn người chết, gần hai ngàn người bị thương. Tuy nhiên, trận đánh tựa hồ cũng kết thúc rất nhanh. Địa Ngục môn rút khỏi Long thành, tứ đại gia mang theo Huyết ma, Độc Cô Minh trở về Vũ Đẩu môn, Lôi Long nắm tay Bích Nhu trở lại Viễn Dương phiêu lục. Tựa hồ, tất cả đều đã trở về vị trí ban đầu. Sau đó, ngay cả Vưu Túy và Thi Nhu Vân cũng theo Địa Kiệt rời khỏi. Thủy Tiên và Đỗ Quyên cũng khóc sụt sùi chạy về Tiên Duyên cốc.....

Chỉ có Hy Bình—lưu lại, bị khốn ở trong địa lao kiên cố tại Đại Địa minh.

Quả thực ngoài ý muốn người khác, hần lại nhìn thấy Quyên Khuynh Quốc và Lương Lệ Quỳnh, Đại Địa minh giam giữ hần và hai người cùng một chỗ. Đây là một không gian bốn ngăn, bốn mặt tường do những viên đá dày gần hai mét xây thành. Cánh cửa không lớn lắm, tuy nhiên cửa sắt này lại hiếm thấy, đoán chừng không người nào có thể phá mở nó được.

Lương Lệ Quỳnh bị hành hạ không còn hình dạng con người, thân thể nẩy nở trước đây đã gãy đi rất nhiều. Mái tóc dài rối tung che khuất mặt nàng, hai mắt vô thần và mơ hồ. Lúc Hy Bình bị đem giam vào đây, nàng ta ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, ngược lại Quyên Khuynh Quốc lại hỏi: “Ngay cả người cũng vào đây?”

Khi đó Hy Bình không trả lời Quyên Khuynh Quốc, trong lòng hần cũng rất trầm trọng, giống như lời hần đã nói lúc trước, rất nhiều chuyện hần đều đã hiểu.....

.....hần, từ rất lâu trước đây đã biết Hoàng Dương và Xuân Yến tịnh không phải là cha mẹ ruột của mình, và khi hần lần đầu tiên tiếp xúc với Mộng tình, hần liền biết chắc chắn Mộng tình chính là mẹ ruột của hần. Do đó đoán ra Huyết ma là cha ruột của hần.

Một sự thật hần đã biết từ trước, vốn không thể cho hần một sự dả kích quá lớn. Thế mà trong khoảnh khắc hần gặp Lâm Khiếu Thiên, hần lại cảm thấy phẫn nộ. Hần không hận Mộng tình cũng không hận Hoàng Dương phụ phụ, có lẽ hần còn yêu mến họ một cách sâu đậm. Ngay cả bản thân của Huyết ma hần cũng mến, dầu sao người ấy vốn cũng là cha ruột của hần.

Thế nhưng cha của hần vì sao đã vứt bỏ mẹ của hần?

Chẳng những như thế, Huyết Ma còn ruồng bỏ tất cả những nữ nhân hần đã yêu một cách thắm thiết. Chẳng lẽ một nam nhân nên khiến cho nữ nhân chịu nhiều đau khổ và chờ đợi? Hy Bình không thể nào

đồng ý với điểm ấy.... Hấn đã chăm sóc cho những nữ nhân của Huyết ma thậm chí còn thu nạp bọn họ, có lẽ chỉ là để thay cha hấn bù đắp cho những nữ nhân này!

Cha của hấn quả là một nam nhân vô trách nhiệm, mặc dù có lẽ ông ta đã bị bức bách phải làm như thế. Nhưng mà sự thật của hai mươi năm về trước, không phải thoảng cái là có thể xóa bỏ, nhưng Huyết ma tóm lại vẫn cho hấn sinh mệnh của một con người. Lúc Huyết ma trở thành con tin của Lạc Hùng, biến thành đối tượng cần phải giết của võ lâm lúc bấy giờ, một loại cảm phần khác từ trong đáy lòng của hấn bùng cháy, đó là sự phẫn nộ bắt nguồn từ mối liên hệ huyết thống!

Huyết ma là cha của hấn! Bất luận như thế nào, hận cũng được, yêu cũng được, với tư cách là một người con, hấn sẽ không cho phép bất cứ ai thương tổn phụ thân hấn.....

Hấn đã giết rất nhiều người, đúng vậy, rất nhiều người chết dưới đao của hấn! Sinh mệnh ở trước mắt hấn có vẻ mỏng manh như vậy. Bởi vì trong người hấn tồn tại khí chất tà ma giống như phụ thân hấn, có lẽ hấn cũng là một ma nhân chân chính. Từ khoảnh khắc hấn cử đao, có lẽ trong giang hồ đã lại thêm một cuồng ma giết người. Nhưng còn như thế nào? Hấn vốn đã không phải là một người tốt, một mặt khác của bản thân mà hấn sợ hãi, cuối cùng đã lộ ra.

Có lẽ từ nay về sau hấn sẽ còn giết thêm nhiều người nữa....

Ba người bên trong địa lao đều theo đuổi một ý nghĩ riêng. Hy Bình bị giam đã một ngày một đêm, giữa ba người hầu như không hề nói chuyện với nhau. Lương Lệ Quỳnh tựa hồ biến thành một thể xác không linh hồn, Quyền Khuynh Quốc cũng trầm mặc chẳng biết đang mơ mộng việc gì.

Mãi đến tận hoàng hôn ngày thứ hai kể từ lúc Hy Bình bị tống giam, Lương Lệ Quỳnh đột nhiên hỏi: “Mĩ Mĩ tốt chứ?”

Quyền Khuynh Quốc và Hy Bình đồng thời chấn động, Quyền Khuynh Quốc biết đây là câu nói đầu tiên của Lương Lệ Quỳnh sau khi bị giam. Lạc Thiên tên hỗn đản đó, thường đem Lương Lệ Quỳnh ra gian dâm, sau khi gian dâm xong lại ném nàng vào đây....

Hy Bình nhìn nàng chăm chăm, hấn nhìn thấy lệ trong hai mắt nàng, liền trườn tới trước mặt nàng, giơ tay vén mái tóc rối của nàng lên. Gương mặt kia đã gầy đi rất nhiều, mặc dù khuôn mặt đích thực vẫn xinh đẹp như xưa, song, nét tươi đẹp rạng rỡ trước kia đã sớm ảm đạm. Hấn nói: “Mĩ Mĩ rất tốt, nàng và Đường Tư công chúa hãy trở về hoàng cung đi.”

“Đường Tư?” Quyền Khuynh Quốc kinh ngạc nói.

Hy Bình giải thích: “Đúng, ta sớm đã biết ngươi là hoàng thượng, không thể tưởng được ngươi cũng trầm luân đến nông nổi này, xem ra ngươi đã cả tin tên Lạc Hùng. Ta cho tới bây giờ chẳng dễ tin tên Lạc Hùng, ngươi bị con chó của ngươi nuôi lớn cắn lại một cái, có lẽ đời này chỉ có thể làm địa lao hoàng thượng.”

Quyền Khuynh Quốc cười thâm nói: “Quả thực là liên quan đến Lạc Thiên, hấn so với cha hấn còn độc ác hơn một chút.”

“Ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Cho dù Đường Tư có điều động quân đội đến, Lạc Hùng bọn chúng sẽ cùng với ta đánh nhau đến chết càn gây gọng. Ta nghĩ ta cũng không có khả năng sống sót, hoàng triều này có lẽ sắp sửa sụp đổ.”

“Ngươi không có nhi tử sao?”

Quyền Khuynh Quốc không biết làm sao nói: “Ta quả thực có vô số vợ nhưng tạm thời không có nhi tử.”

“Huynh đệ của ngươi đâu?”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Ở dưới tình huống này, tất cả mọi người đều là những kẻ chờ chết, vả lại chẳng bàn đến thân phận với ngươi, nói thật với ngươi nhé! Nhân khẩu hoàng tộc chúng ta từ trước đến nay không được thịnh vượng. Chẳng hiểu tại sao, mấy đời trở xuống, đều là đơn truyền, trái lại nữ nhi thì sinh trưởng

hiều. Nhưng ngay cả bắt đầu từ cha ta cũng là một đời đơn truyền, đến ta, cho đến hiện tại vẫn chưa sinh được một nhi tử.”

Hy Bình cười chửi: “Người thật là một sự thất vọng con mẹ nó, coi ta, cho dù sau này chết đi, vẫn còn có một đồng con cái, chết không hối hận.”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Từ lâu lắm rồi nghe nói người là một con ngựa giống.”

Hy Bình nói: “Muốn hay không ta cho người mượn giống?”

Quyền Khuynh Quốc không ngờ vẫn không nổi giận nói: “Nếu có thể ra ngoài, ta cho phép người ngủ với tất cả nữ nhân trong hoàng cung, muốn gieo bao nhiêu giống thì gieo bấy nhiêu.”

Hy Bình nói: “Người lúc này nhất định là đang nói đùa.”

“Kỳ thật cũng xem như là nói thật, bởi vì ta cảm thấy chúng ta không có khả năng ra ngoài.”

Hy Bình bình tĩnh nói: “Nếu ra ngoài được, ta sẽ đem cha con Lạc Hùng chặt thành bùn, ta hiện tại đối với việc giết người, càng lúc càng cảm thấy hứng thú.”

“Tại vô lâm, muốn sống luôn phải giết người, cho nên ta mới không cho quan gia các người quản đến việc của vô lâm, bởi vì không có máu, thì không có vô lâm, nhưng vô lâm thì không có khả năng bị diệt tuyệt, ngay cả máu cũng không có khả năng ngừng đổ.”

Hy Bình nói: “Người rõ ràng rất sáng sủa, nhìn người không giống người ngu dốt lắm, mà người vì sao vẫn cứ chạy đến Đại Địa minh, sự chiêu đãi ở trong hoàng cung không phải là thoải mái lắm sao?”

Quyền Khuynh Quốc thở dài nói: “Cái này còn không phải vì người sao.”

“Ồ, người không được đổ lỗi cho ta, ta bây giờ đã phiền não lắm rồi. Ta nói cho người hay, từ trước đến nay ta chưa từng sợ người, nếu lại chọc tức ta, ở nơi này, đánh nhau người thật không đủ bản lĩnh đâu!” Hy Bình thét lên, mấy ngày nay hần trăm mặc rất lâu, đích thực là nén một bụng buồn bực.

“Người lợi hại như vậy, sao cũng bị nhốt ở nơi này?”

“Việc này nói ra khá dài, vì em gái người cũng là nữ nhân của ta, ta phải kêu người một tiếng tỷ phụ, vậy ta bắt đầu nói thật với người nhé!”

Giữa lúc Hy Bình muốn đem toàn bộ sự việc nói ra, Quyền Khuynh Quốc nói: “Đợi một chút, người nói Đường Tư công chúa là nữ nhân của người?”

Hy Bình nói: “Người đừng khấn trương, gạo sống đã nấu chín thành cơm, người khấn trương có cái rắm ích lợi à? Hãy cứ nghe ta đem chuyện này nói hết đã, người hãy quản đến chuyện của em gái người!”

Quyền Khuynh Quốc đành phải nghe hần đem chuyện ấy nói xong, sau đó y mới phát giác tiểu tử này ngày thường rất dài dòng, nhưng kể chuyện lại đơn giản dễ hiểu, nhưng mà đại khái là chuyện gì, y và Lương Lệ Quỳnh chung quy vẫn nghe được rõ ràng.

Đợi Hy Bình dứt lời, Quyền Khuynh Quốc nói: “Người nói cha người là Huyết Ma?”

Hy Bình nói: “Người cũng đã từng nghe nói?”

“Đúng, người của Huyết Sát nhất môn, ta đã từng nghe nói, quả là là một võ lâm phái có lịch sử bi tráng. Huyết Sát môn chẳng những dũng mãnh mà mỗi một người đều được xem là một anh hùng chân chính, đều là những hán tử tâm huyết, đương nhiên cũng có thể nói là chân tà ma!”

Hy Bình nói: “Hiện tại người đã hiểu nhé! Ta không phải đánh không lại bọn chúng, đích thực là bị bọn chúng bức bách, cho nên mới bị nhốt ở đây.”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Ta không ngờ đã nói với người những chuyện này. Nói, người đã đối xử với em gái ta như thế nào?”

“Ta bị nàng bức phải cưỡng gian nàng, sau đó lại bị nàng bức phải thích nàng, sự việc đúng là như thế.”

“Người đã cưỡng gian Đường Tư công chúa? Ta tru di cửu tộc người!”

“Người thật là khéo nói đùa, ta nào có cửu tộc cho người tru? Người và Đường Tư sao nói chuyện giống nhau như đúc vậy?”

Quyền Khuynh Quốc đột nhiên cười nói: “Kỳ thật ta cũng thích người lắm, người làm phò mã cũng tốt.”

“Đỉnh chính, đỉnh chính, ta là chủng mã (ngựa giống)!” Hy Bình nói.

“Ha ha.....”

Hy Bình mặc y cười, nhắc lại vấn đề vừa rồi: “Người ban nãy nói là vì ta? Sao lại nói vậy?”

Quyền Khuynh Quốc ngừng cười rồi nói: “Vì Liệt Dương đao trên tay người đích xác vốn là đao của hoàng triều, tượng trưng cho tôn nghiêm của hoàng triều. Trước đây ta cũng không có ý định truy cứu chuyện của Lôi Liệt năm ấy, chỉ là muốn thu hồi lại thanh đao đó, vả lại chờ đợi ở trong cung lâu rồi, muốn ra ngoài hoạt động gân cốt một cái. Người có lẽ không biết ta luyện võ từ nhỏ, thỉnh thoảng cũng lén lút qua lại trong võ lâm một lần, đích thực vô cùng thú vị. Nhưng lần này ra ngoài, xem ra đúng là đã thất sách.”

Hy Bình nói: “Té ra người cũng thích đánh nhau.”

Quyền Khuynh Quốc lắc lắc đầu nói: “Tập võ và đánh lộn không giống nhau, người ngay cả điểm này cũng không phân biệt rõ ràng lắm.”

“Mẹ kiếp, thảo nào người không đủ bản lĩnh nên đã bị Lạc Thiên đả bại. Phải biết rằng, tập gì cũng đều vô dụng, đánh nhau lợi hại mới hữu dụng, đem đối thủ đánh ngã, người mới đúng là vua! Học nhiều như vậy để làm gì, chỉ cần một chiêu có thể đem đối thủ đánh đổ, thì đã lợi hại rồi. Nếu như bọn chúng dám mở cửa, ta lập tức xông ra ngoài đem tất cả bọn chúng đánh ngã cho người coi. Mẹ nó, cái cùm xích tay đáng ghét này đã khiến cho tay chân ta bị khóa lại, người có kêu la, cũng không thể biểu diễn gì được, từ đêm này mà thấy, cho dù đem ta giam ở đây, bọn chúng cũng vẫn còn sợ ta.”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Cha con Lạc Hùng đích xác rất sợ người!”

Hy Bình nói: “Nói với người chuyện này, ngay cả tám nữ nhân theo ở bên cạnh Đường Tư cũng đều bảo ta cho.....nghe nói các nàng là cung nữ, nữ nhân của người, không việc gì chứ?”

Quyền Khuynh Quốc trừng mắt một cái, thở dài nói: “Ta đã đoán được có khả năng như thế..... ta bây giờ sống chết còn không biết, không quản nổi những việc ấy.”

“Vậy nếu như sau này người thực sự sống sót?”

“Ta đem bọn họ ban cho người là xong, coi như là của hồi môn của Đường Tư.”

“Người thành thật lắm.”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Một kẻ chờ chết, không thành thật còn có thể làm gì chứ?”

“Ta nghĩ thế nào cũng không biết được làm hoàng thượng là như thế đấy, ta nghĩ nếu như để ta lên làm hoàng thượng, ta cũng có thể làm được.”

Quyền Khuynh Quốc cười khổ nói: “Thật là không có cách nào làm khó dễ người.”

Hy Bình nói: “Có thể ta không thích người bao nhiêu, bởi vì người đã từng cùng Lạc Hùng âm mưu hại lão tử, bây giờ cùng người vui đùa, mà không đập người một trận, xem như là nể tình em gái người.”

“Thật xấu hổ!” Quyền Khuynh Quốc than nói: “Cho sói ở cùng, thật sự là nỗi thương tâm của ta.”

Y tựa hồ không muốn bàn lại đề tài trên phương diện này, quay đầu nhìn nhìn Lương Lệ Quỳnh rồi nói: “Lệ Quỳnh, nàng cũng nghĩ thoáng một chút nhé!”

“Nhạc mẫu đã xảy ra việc gì?” Hy Bình hỏi.

Quyền Khuynh Quốc đem hành vi dâm dật của Lạc Thiên kể lại.

Hy Bình nghe xong cũng không nói gì, chỉ gơ tay đeo xiềng vuốt ve mặt Lương Lệ Quỳnh khẽ nói: “Xem nào, nàng hết thấy đều rất giống Mĩ Mĩ, sau này..... Ta sẽ chiêu cố tốt cho nàng nha?”

Đôi mắt vô thần của Lương Lệ Quỳnh nhìn chăm chăm vào Hy Bình gương mặt với vết thương chưa hồi phục đột nhiên áp vào xiềng tay của hắn, nương tựa vào bộ ngực rộng và vạm vỡ của hắn, khe khẽ khóc. Có lẽ, tại khoảnh khắc này, nàng tưởng Hy Bình là người chồng đã chết của mình!

Hy Bình nói: “Muốn khóc thì khóc đi! Khóc cho đã đi!”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Kỳ quái, trước đây mỗi ngày chúng đều đưa cơm vào, sao bây giờ lại không thấy bọn chúng đưa cơm tới? Hơn nữa cũng không thấy Lạc Thiên đến mang Lệ Quỳnh....”

Y đột nhiên ngừng lại. Hy Bình nói: “Bọn chúng không dám mở cửa vì có lão tử ở đây, bọn chúng hiểu mở cửa là một sai lầm!”

Lời nói này của hắn tuy có chút ngạo mạn nhưng Quyền Khuynh Quốc cảm thấy không phải không có đạo lý.

“Cha, vì sao không lập tức giết Hoàng Hy Bình chứ?” Lạc Thiên cảm hận nói.

Lạc Hùng nói: “Việc này không thể gấp được. Nếu chỉ giết Huyết Ma, không thể làm cho nhiều người phần nộ. Nếu giết một mình Huyết Ma, những kẻ phần nộ có lẽ chỉ là Hoàng Hy Bình và Độc Cô Minh. Nhưng nếu giết Hoàng Hy Bình chúng ta sẽ phải đối mặt với địch nhân như Viễn Dương phiêu cục, Vũ Đẩu môn, tứ đại gia, Minh Nguyệt phong, Ngọc Xà môn, Địa Ngục môn, Tiên Duyên cốc cùng rất rất nhiều những môn phái mà chúng ta vô phương đoán trước được. Nữ nhân của thằng cha này không những có khắp võ lâm mà ngay cả một số quân đội của dân tộc thiểu số cũng có thể vì hắn mà tham gia. Hơn nữa, nếu như lập tức giết hắn, những thế lực bảo vệ hắn cũng sẽ không tạm thời rời khỏi Long thành. Ta lúc đầu tuyển chọn Hoàng Hy Bình chứ không phải Huyết ma, là bởi vì Hoàng Hy Bình hiện tại so với phần lượng của Huyết ma thì quan trọng hơn rất nhiều. Mà ta đã nói chờ nửa tháng sau cử hành đại hội võ lâm mới quyết định sự sống chết của Hoàng Hy Bình. Đây cũng là một loại thủ thuật che mắt kẻ khác, vì đích thị khiến cho người của tứ đại gia tạm thời ly khai Long thành, hoàng cảnh của chúng ta khi ấy sẽ tốt hơn nhiều.”

Huyết Đạt nói: “Minh chủ, ta cảm thấy trước tiên hãy cứ giết Hoàng Hy Bình, thằng cha này khiến ta cảm thấy sợ hãi. Lúc hắn xách Liệt Dương chân đao cuồng sát, đấy là cảnh tượng tàn nhẫn nhất trong vài chục năm qua mà ta đã từng thấy. Ta nào ngờ hắn bình thường vô lại vui đùa và giết người chỉ là đức tính phụ thôi. Đột nhiên, khi hắn bạo phát hình long hổ hiện ra, chứng minh người này không chỉ học võ công mà thôi, nội thể hắn còn ẩn tàng thêm một lực lượng tà ác mãnh liệt. Tin rằng từ vài ngàn năm trước tới nay ở trong võ lâm hắn là người đầu tiên có khả năng đem ảnh long, hình sư hổ bức ra ngoài cơ thể. Nội thể hắn chẳng những tồn tại trái tim dã thú mà còn ẩn tàng lực lượng của dã thú cùng mức sinh mệnh của rồng, về võ học mà nói, không ai đạt tới trình độ của hắn.”

Lạc Hùng nói: “Ta cũng muốn sớm giết hắn đi, nhưng ta không dám khẳng định có thể giết được hắn hay không. Vết thương của hắn có khả năng khôi phục rất nhanh, còn thân thể hắn phải đạt đến kim cương bất hoại, hơn nữa sợ rằng có thể trở thành bách độc bất xâm. Một nguyên nhân khác không thể lập tức đem hắn giết đi là bởi vì viện trợ của chúng ta còn chưa đến. Nếu giết hắn ngay lúc này, e rằng chúng ta vô phương chống lại sự phần nộ của những thế lực thù địch, vì lẽ đó ta chỉ chọn đem hắn nhốt đi. Một mặt có thể khiến cho những thế lực thù địch không dám manh động, mặt khác cho bọn chúng một khoảng thời gian, không thể bức bách bọn chúng quá gấp được, chớ quýnh đít cũng có thể vượt tường!”

Ninh Phi nói: “Mà giam hắn như thế cũng làm cho người khác lo ngại, vận cứt chó của Hoàng Hy Bình tốt lắm, ngay cả bị khốn ở trong Phong Khiếu động cũng có thể sống sót đi ra....”

Bách Tư nói: “Cũng nên chú ý đến một vấn đề, nhất định vĩnh viễn không được mở cánh cửa đó, bởi vì mỗi khi mở nó, ta không dám tin có ai trong chúng ta có thể ngăn chặn hắn được.”

Lạc Thiên bất mãn nói: “Người cũng quá lo lắng rồi, bằng vào Hoàng Hy Bình hắn à?”

Lạc Hùng nói: “Thiên nhi, trước đây ta quả thực cho rằng con có lẽ là người mạnh nhất trong võ lâm, thế mà khi thấy lực lượng long hổ Hoàng Hy Bình hóa ra ta cũng không dám xác định..... Hắn tuyệt không chỉ có lời kiêu cuồng đao, lực lượng chân chính của hắn có lẽ là cổ nguyên tố bắt nguồn từ nội thể ấy, cho đến bây giờ vẫn còn lưu lại cho mọi người vô số thách thức.”

Huyết Đạt gật gật đầu nói: “Thiếu chủ, minh chủ nói đúng đó, quả là sự thực.”

Lạc Hùng nói: “Bách Tư, người của tứ đại gia phải chăng đã rút lui khỏi Long thành?”

“Đúng thế, dường như bọn chúng muốn trở về gấp, bởi vì Huyết ma chính là cừu nhân truyền thế của bọn chúng. Việc khẩn cấp trước mắt nhất định là phải xử trí Huyết ma như thế nào. Nữ nhân của Hoàng Hy Bình phạm là trong tứ đại gia cũng bị bọn họ ép buộc dẫn đi. Minh Nguyệt Phong cũng không có tin tức, đoán chừng đích xác cũng đã rời khỏi Long thành. Việc khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là Độc Cô Minh lại trực tiếp trở về Vũ Đẩu môn. Ngược lại, Địa Ngục môn và Ngọc Xà môn hướng về chúng ta nhìn chằm chằm..... Minh chủ, chúng ta có nên đem bọn chúng giữa đường giết đi hay không, hoặc giả dốc toàn lực tiêu diệt Địa Ngục môn và Ngọc Xà môn?”

Lạc Hùng nói: “Cứ hiện tại mà nói, tuyệt không phải là lúc thích hợp. Chúng ta cần phải củng cố lực lượng Long thành, mặc dù rất nhiều nhân sĩ võ lâm giúp đỡ, nhưng mà ta vĩnh viễn chỉ tin tưởng vào lực lượng của mình. Lần này tổn thất của chúng ta tuyệt không nặng lắm, trái lại các phái võ lâm, bởi vì cùng tứ đại gia xảy ra xung đột, tổn thất nặng nề. Đoán chừng sau này bọn chúng phải nương tựa vào chúng ta, do đó, bọn chúng nhất định đứng ở bên chúng ta. Thiếu Lâm và Võ Đang tựa hồ đã rút khỏi, bọn chúng đi theo Minh Nguyệt phong. Minh Nguyệt phong một khi ly khai, bọn chúng cũng thu quân trở về. Đây là điều ta có thể dự liệu..... Thiên nhi, phía Âm Long ra sao?”

Lạc Thiên nói: “Con đã tuyên bố cho phép hấn nắm binh quyền. Nhưng trước đây có nhờ hấn hạ lệnh đem binh gần nhất chuyển đến, để thỉnh thoảng chi dùng, con nghĩ hấn rất nhanh có thể bắt được lệnh truyền của con.”

Lạc Hùng nói: “Chỉ mong hấn ở hoàng cung hết thấy đều thuận lợi, sau này thiên hạ nhất định là thuộc về chúng ta, ha ha.....”

Lạc Thiên nói: “Ồ Đại Địa minh, con không yên tâm một vài người, tỷ như Nguyên Chân bọn họ, còn có.....cô cô.”

Sắc mặt Lạc Hùng chợt biến nói: “Nguyên Chân bọn chúng tuy rằng không làm nên việc, nhưng cũng phải tăng cường để mắt đến bọn chúng. Bọn chúng có thể đứng về bên ta đương nhiên là tốt, nếu như xuất hiện tình huống khác lạ, lập tức giết bọn chúng ngay! Cô cô người về bên Huyết ma, nên sẽ không gặp vấn đề lớn gì, Huyết ma tịnh không ở trong tay chúng ta. Ta nghĩ nếu bà ta biết Huyết ma ở trong tay tứ đại gia qua lời chúng ta, lúc đó có thể ly khai Long thành đi cứu Huyết ma.....”

Lạc Thiên nói: “Dường như cô cô và Hoàng Hy Bình có quan hệ không bình thường....”

“Đừng nói bậy, điều đó không có khả năng đâu.” Lạc Hùng quả quyết, “Huyết Đạt, địa lao do người sắp tới quản lý, người phải thêm người phòng thủ địa lao, canh giữ Hoàng Hy Bình cho đến lúc hấn khốn đốn chết ở trong đó mới thôi. Ta đã quyết định không cần đại hội võ lâm cũng không cần công khai giết Hoàng Hy Bình làm gì cho nhảm chán.”

Huyết Đạt trả lời: “Minh chủ, ta sẽ phòng thủ chặt chẽ, tuyệt không để người nào tiến vào giải cứu hấn, trừ phi ta chết!”

“Nhu Vân, đừng khóc, người đã khóc hai ngày rồi.” Vân Tuyết an ủi Thi Nhu Vân.

Thi Nhu Vân đang dựa vào ngực của nàng, chỉ nghe Thi Nhu Vân nói: “Đại ca, Nhu Vân không thể không có Hy Bình.”

Vân Tuyết—Thi Trúc Sinh, có lẽ nên kêu trở lại là nàng Thi Trúc Sinh. Từ lúc Vưu Túy trông thấy nàng, Vưu Túy có thể cảm thấy ngay nữ nhân này chính là Thi Trúc Sinh không lầm được. Nàng tuy rằng không biết phương pháp tu luyện “Tuyệt Tình Luân Hồi đạo,” thế mà nàng nhiều ít hiểu rõ cái gọi là tuyệt tình luân hồi, nhất định phải chết một lần để lần thứ hai phục sinh.

Về sau, Vân Tuyết cũng đã thừa nhận và giải thích. Thì ra Tuyệt Tình Luân Hồi đạo quả thực để đạt tới trình độ tuyệt tình, vốn là phải cắt đứt **** (cái ấy) của mình. Tiếp đó còn phải tự sát—bởi vì tự sát dù sao vẫn có một phần bảo tồn, không đến mức thực sự khiến bản thân tử tuyệt.

Mà ở lúc sinh mệnh tiếp cận tiêu vong ấy, Tuyệt Tình Luân Hồi đạo lại phát sinh công lực, nội trong một tháng duy trì sinh mệnh chưa đến nỗi tiêu vong thực sự của người ấy. Trong vòng một tháng khi người đó chìm vào giấc ngủ say, đem thân thể người ấy từ nam tính cải tạo thành nữ tính, gần như một loại thân thể nữ tính và tâm linh nữ tính hoàn toàn. Ngoài việc không thể sinh hài tử ra, bất cứ bộ vị nào khác đều là của nữ nhân.

Sau giấc ngủ say, tỉnh lại nhất định có một sinh mệnh hoàn toàn mới, do đó được gọi là Tuyệt Tình Luân Hồi đạo.

Song đích thị ngoài ý muốn của Thi Trúc Sinh, sau khi hẩn tỉnh lại, chẳng những không tuyệt tình trái lại càng thêm đa sầu đa cảm. Có lẽ đã biến thành nguyên do của nữ nhân thì phải! Vì vậy mọi người cũng đều xem và đối đãi với nàng như một người phụ nữ. Tên Vân Tuyết là do tên của lương nữ Tuyết nhi và Thi Nhu Vân hợp thành, hẩn cũng đã quyết định dùng thêm tên này.

Về tập quán, hãy cứ đối đãi với hẩn như một nữ nhân, vẫn gọi là Vân Tuyết, chỉ có Thi Nhu Vân và Vưu Túy vẫn như trước.

Vưu Túy nói: “Trúc Sinh, người nói Lạc Hùng tạm thời không thể giết Hy Bình?”

Vân Tuyết nói: “Túy thư, bọn chúng rất sợ hẩn, đem hẩn giam lại, tạm thời coi giữ hẩn, đến cả mở cửa lao cũng không dám. Nhưng mà bọn chúng cự tuyệt không cho hẩn ăn uống, ta nghĩ, bọn chúng quả là muốn bỏ đói khiến cho hẩn chết ở trong địa lao.....”

“Nói cách khác, Hy Bình tạm thời đích thị an toàn?”

Vân Tuyết nói: “Nhân tiện xem hẩn không ăn không uống có thể chịu đựng tới bao nhiêu ngày! Dùng độc lại độc không chết hẩn, muốn giết hẩn lại sợ hẩn phát cuồng. Lạc Hùng không tin tuyệt đối giết được hẩn, bởi vì Hoàng Hy Bình tên hỗn đản đó cũng sẽ không thực sự ngoan ngoãn để cho hẩn giết mình. Ta nghĩ tên hỗn đản ấy luôn chờ đến khoảnh khắc Lạc Hùng mở cửa nhà giam..... Chỉ là Lạc Hùng không thể lại đần độn mở cửa.”

Hà thị thư muội và Thiên Diệp Bội ở bên cạnh không nói gì, nghe đến chỗ này, Hà Hỉ nói: “Chúng ta nhất định phải cứu sư đệ ra!”

Thiên Diệp Bội nói: “Sư phụ, người không cần cả ngày sư đệ, kêu sư đệ nghe không thuận tai lắm.”

Hà Hoan nói: “Sự thật đúng là như thế, Huyết ma là nghĩa tử của Huyết Sát Chân Quân, sư tổ chúng ta là thê tử của Huyết Sát Chân Quân, Huyết ma đúng là sư thúc của bọn ta. Mà Hoàng Hy Bình là nhi tử của Huyết ma, đương nhiên là sư đệ của chúng ta rồi.”

Thiên Diệp Bội nói: “Bọn người chuẩn bị cứu sư đệ của bọn người như thế nào?”

Hà Hoan nói: “Phải nói dài như thế sao? Nói thẳng là cứu sư thúc không được à?”

Thiên Diệp Bội kinh ngạc nói: “Bọn người muốn ta thừa nhận hẩn là sư thúc?”

Vân Tuyết cười nói: “Việc này đúng là sự thực.”

“Vân Tuyết, người đừng nói nữa, việc này không liên quan đến người.”

“Việc này sao lại không liên quan đến ta? Hẩn là nam nhân của muội muội ta, bọn chúng nói đến hẩn, đương nhiên là việc này liên quan đến con. Kỳ thật muốn cứu hẩn rất khó, tứ đại gia đã rút lui, hơn nữa những huynh đệ của hẩn cũng đều đã tản đi, chỉ bằng lực lượng của chúng ta, không đủ để cùng Đại Địa minh đối đầu. Huống chi Đại Địa minh còn có chính phái võ lâm khác giúp đỡ?”

“Vậy có thể làm sao đây?” Hà Hỉ lo lắng nói.

Vân Tuyết nói: “Ta nhớ bọn người dường như nhất định giết tứ đại gia....”

Hà Hỉ nói: “Đó là trước đây, bây giờ tình hình đã khác, Hoàng Hy Bình của tứ đại gia là sư đệ của chúng ta.”

“Nếu mà tứ đại gia thực sự đã giết Lâm Khiếu Thiên, bọn người chuẩn bị đối xử ra sao?”

Hà Hỉ nói: “Tứ đại gia không thể giết sư thúc, toàn bộ tứ đại gia đều có quan hệ với sư đệ, khiến bọn họ rất khó xử, ta trái lại sợ bọn họ không quản tới sư đệ, điều này quả là có khả năng.”

“Vậy chúng ta phải chiến đấu đơn độc rồi?” Vân Tuyết nói.

Thiên Diệp Bội nói: “Chỉ có người một mình chiến đấu thôi.”

“Người nói vậy là có ý gì?”

“Chỉ có người mới có khả năng tùy tiện ra vào Đại Địa minh, cơ hội người cứu Hoàng Hy Bình ra là cao nhất.”

Vân Tuyết kinh ngạc nói: “Người muốn nói ta một mình nghĩ cách cứu Hoàng Hy Bình?”

Thiên Diệp Bội nói: “Người dù sao cũng đã chết một lần, chết một lần nữa, có lẽ lại biến trở lại thành nam nhân!”

“Người *****!” Vân Tuyết chửi ầm lên.

Thiên Diệp Bội cười nói: “Người nói con mà không xem lại mình, người đã mất cái ấy ở giữa đó thôi!”

Vân Tuyết chịu thua nài, than lớn nói: “Người nữ nhân này, vì sao phải sinh ra vẻ mặt xinh xắn hồn nhiên như thế? Không hợp với người tỳ nào cả...”

Thi Nhu Vân nói: “Đại ca, người có thể cứu Hy Bình ra chứ?”

Nghe nàng thốt ra lời ấy, thần sắc Vân Tuyết liền đứng đắn lại, nói: “Đại ca nhất định sẽ cứu hấn ra, đứa con trong bụng người và Tuyết nhi, đều không thể mất cha. Đại ca trước đây nợ bọn người nhiều lắm, trong lòng cảm thấy hổ thẹn.”

Thi Nhu Vân ẩn mình ở trong lòng nàng, thầm nói: “Đại ca không có nợ gì Nhu Vân, đích thị Nhu Vân nợ đại ca.”

229. Chương 228: Ý Ngoại Doanh Cứu

“Minh chủ, Đông Doanh vương tử xin cầu kiến.” Bách Tư tiến vào phòng của Lạc Hùng nói. Lúc này Lạc Hùng đang bàn bạc cùng con mình.

“Đông Doanh vương tử à?”

Bách Tư đáp: “Dường như đến vì Hoàng Hy Bình.”

Lạc Hùng nói: “À, ta nhớ ra rồi. Bọn họ và Hoàng Hy Bình có mối thù, bị Hoàng Hy Bình chém giết một phen phải bỏ chạy mất. Giờ bọn họ đến tìm ta để làm gì?”

Lạc Thiên nói: “Cha, chính con đã liên hệ với bọn họ. Cừu nhân của Hoàng Hy Bình thì cũng là bạn của chúng ta.”

“Làm tốt lắm.” Lạc Hùng khen ngợi con mình rồi quay sang Bách Tư nói: “Cho bọn họ vào gặp ta. Có lẽ chúng ta lại có thêm mấy thế tử nữa. Ha ha!”

Bách Tư lập tức đi ra ngoài dẫn vào hai nam một nữ, chính là hai huynh muội người Đông Doanh và Trì Thương.

Lạc Hùng mỉm cười nghênh đón và nói: “Các vị từ xa đến đây, không biết để nghênh đón, xin cáo lỗi, cáo lỗi!”

Chàng thanh niên đáp: “Lạc minh chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

“Vị này chính là Đông Doanh vương tử à?” Lạc Hùng ôm quyền hỏi.

Trì Thương đáp: “Đây chính là..... vương tử điện hạ của..... Đại Đông Doanh đế quốc chúng ta. Người..... không tự mình ra ngoài nghênh đón điện hạ của chúng ta, có phải nghĩ là..... điện hạ của chúng ta không có tư cách.....để người tiếp kiến không?”

Lạc Hùng cười nói: “Ồ đây ai nói điều đó đâu nào? Chỉ là vừa rồi có chuyện không tiện thôi. Xin bỏ qua cho!”

Cơn giận của Trì Thương vẫn chưa tan. Đông Doanh vương tử dùng tiếng Đông Doanh nói: “Trì Thương quân, bỏ qua đi. Chúng ta đến không phải để tranh cãi chuyện đó.”

Sau đó, hần dùng tiếng Trung nguyên nói: “Lạc minh chủ, bọn ta..... đến đây là theo lời mời của Lạc thiếu minh chủ nhưng ta phát hiện các người so với Hoàng Hy Bình còn đáng giận hơn. Lạc thiếu minh chủ đâu rồi?”

Lạc Thiên từ sau lưng Lạc Hùng bước ra nói: “Tại hạ là Lạc Thiên, xin kính chào vương tử điện hạ.”

Đông Doanh vương tử nói: “Lạc thiếu minh chủ, từ trước đến nay, ta luôn luôn tính trong đầu xem có nên hợp tác với người hay không. Bởi vì Đông Doanh võ sĩ bọn ta không có thói quen dùng sức lực của người khác để báo cừu cho mình, cũng không có thói quen dùng âm mưu để triệt hạ đối thủ. Bọn ta muốn đánh ngã đối thủ trong điều kiện công bằng. Mấy thứ âm mưu đó chỉ có bọn chính khách mới có, không phải là tinh thần võ sĩ đạo anh dũng của bọn ta. Ta tuy là vương tử cao quý nhưng cả đời nguyện cống hiến cho tinh thần võ sĩ đạo.”

Lạc Thiên thử dò xét: “Người nói như thế ý là.....”

“Trước khi ta đến đây trong lòng ta rất mâu thuẫn, do dự không quyết định được. Đến khi gặp được các người, cuối cùng ta cũng có được đáp án. Ta sẽ không bao giờ hợp tác cùng các người! Yêu cầu các người thả Hoàng Hy Bình ra. Ta sẽ dùng lực lượng của chính mình, dùng thanh võ sĩ đạo trong tay mình chặt đầu hần xuống.”

Lạc Thiên bật cười lớn nói: “Người Đông Doanh à? Ha ha..... như người mà cũng đòi đánh Hoàng Hy Bình sao? Thật là quá ngớ ngếch! Đừng quá đề cao tinh thần võ sĩ đạo của các người. Dương Long Quân có phải là quốc sư của các người không? Sao ta không nhìn thấy tinh thần võ sĩ đạo của ông ta đâu hết vậy? Ta chỉ biết ở Trung nguyên này hần chính là kẻ gian dân phụ nữ.... Nhưng đột nhiên các người vì tên dân tộc chuyên hái hoa đỏ mà kéo cả đoàn người đến vì hần mà báo cừu. Tiếc là lại bị Hoàng Hy Bình phát cuồng lên đồ sát đến nỗi khô giáp không còn. Mẹ nó, thật sự là một câu chuyện cười cho ngàn đời! Tinh thần võ sĩ đạo à? Tinh thần dân đạo thì có!”

“Người không được vũ nhục đại ca!” Trì Thương gầm lên cực kỳ phẫn nộ.

Đông Doanh vương tử dùng tiếng Đông Doanh nói: “Trì Thương quân, không được kích động! Lời hần nói đúng là sự thật. Nếu lúc đầu ta biết được sự thật đó, ta đã không hấp tấp vì lão sư mà báo cừu. Sau khi lão sư đến Trung nguyên đã thay đổi rồi. Người không còn là lão sư mà trước kia ta từng biết nữa.....”

Mặt Trì Thương đỏ hồng lên, dùng tiếng Đông Doanh nói: “Điện hạ, sau này thần điều tra được, thần phát hiện đại ca đã phản bội tinh thần võ sĩ.....”

“Chuyện đó không cần phải nói nữa. Đó là mối sỉ nhục lớn của cả dân tộc!” Đông Doanh vương tử dùng tiếng Trung nguyên quả mắng Trì Thương rồi lại quay đầu sang đối mặt với Lạc Thiên nói: “Người mời ta đến, ta đã đến rồi. Nhưng người đột nhiên lại làm ra vẻ không nhận ra ta. Đối với ta đó là một mối sỉ nhục rất lớn. Ta sẽ ghi nhớ cẩn thận. Trung nguyên các người có giới giang hồ. Quốc gia chúng ta cũng có giới giang hồ. Nhưng chúng ta chính là giới giang hồ của quốc gia chúng ta. Bất kể giữa hai nước có âm mưu gì với nhau nhưng người trong giang hồ chúng ta đều có nguyên tắc của chúng ta. Nói thì hơi khó nghe, các người thật sự đã phản bội đạo nghĩa giang hồ, trông rất giống mấy tay chính khách..... Mặc dù ta thân là người hoàng gia cũng cảm thấy xấu hổ cho các người. Những kẻ hay mưu đồ chỉ thích hợp cho chính trị chứ không thích hợp với giới võ lâm đẫm máu! Hoàng Hy Bình tuy giết rất nhiều người của ta nhưng cái thú tính của hần rất chân thật. Bọn ta hận hần nhưng trong lòng kính trọng hần. Cũng vì hần dùng sức mạnh chân thật của mình để đánh bại chúng ta! Bọn ta không sao có thể hợp tác với các người được. Lý tưởng bất đồng không thể cùng nói chuyện được. Đến đây xin cáo biệt!”

Hắn nói những câu này đột nhiên lại nói rất lưu loát. Rõ ràng là trong lòng rất kiên quyết.

Lạc Hùng nghiêm mặt nói: “Tiền khách!”

o0o

U Liên trai yên tĩnh. Biểu hiện xem ra vẫn yên tĩnh như mọi khi.

Không phải Lạc Hùng không quan tâm đến nơi này nhưng vì lão không phát hiện ra mối quan hệ giữa Hy Bình và Lạc U Nhi. Đường như Lạc U Nhi thật sự quan tâm đến Hy Bình. Có điều, theo lão nhận định, đó là vì Hy Bình có vẻ mặt giống Lâm Khiếu Thiên. Do đó nàng ta mới quan tâm như vậy. Lão không quan tâm tìm hiểu xem quan hệ giữa Lạc U Nhi và Hy Bình là như thế nào. Khá nhiều lần lão muốn tạm thời nhốt Lạc U Nhi lại nhưng lão không sao làm được. Cũng vì Lâm Khiếu Thiên mà lão đã làm nàng quá thương tâm. Bất kể dã tâm của lão rất lớn, người ta có thể rất xấu hoặc rất tốt, lão cũng không thể thật sự làm tổn thương Lạc U Nhi nữa. Tuy Lạc U Nhi và lão không hề có quan hệ máu thịt, nhưng lão đã nuôi nấng hai chị em từ nhỏ đến lớn. Trong lòng lão, tình cảm dành cho Lạc U Nhi giống như dành cho con gái mình, còn hơn tất cả các tình cảm khác cộng lại.

Lạc Thiên không hề hiểu gì về cái loại tình cảm đó....

Kỳ thật Lạc U Nhi biết việc Lâm Khiếu Thiên xuất hiện tại Đại Địa Minh rất sớm nhưng nàng không vội vã ra ngoài để gặp mặt nam nhân mà nàng vẫn lưu giữ hình bóng trong tim. Nàng cân nhắc đến cảm nhận của Lạc Hùng. Đã nhiều năm rồi, nàng đã biết rõ mọi âm mưu của Lạc Hùng nhưng nàng vẫn giữ kín trong lòng, cũng không vì Lâm Khiếu Thiên mà rời bỏ Đại Địa Minh. Có điều trong lòng nàng vẫn oán trách, dù thật sự không hận Lạc Hùng. Cũng vì nàng biết Lạc Hùng thật sự rất thương yêu hai tỷ muội bọn họ.

Bọn họ là do Lạc Vân nuôi dưỡng nhưng xét cho cùng thì từ nhỏ vẫn do Lạc Hùng chăm sóc. Người đó tuy xưng là đại ca nhưng giống như phụ thân của họ hơn. Phụ thân có sai trái cũng khó mà hận được....

Lạc Lộ đã nhiều ngày nay không tìm gặp nàng. Lạc Lộ vừa đến, kể cho nàng nghe chuyện về Hy Bình và Lâm Khiếu Thiên, lại vẫn do Lạc Hùng gây ra. Điều làm nàng kinh ngạc nhất là Hy Bình hóa ra lại là con trai ruột của Lâm Khiếu Thiên, lại còn là con của Lâm Khiếu Thiên và Mộng Tình.

Nàng biết rõ Lâm Khiếu Thiên đã xuất hiện tại Đại Địa Minh dù thật ra nàng không hề rời khỏi U Liên trai mà cũng chưa từng nghe ai nói. Chỉ cần Lạc Lộ đến thì sẽ được biết mọi việc rõ ràng.

“Chuyện thế nào rồi?” Lạc U Nhi cất giọng nói líu ríu, dáng vẻ trông tiêu tụy hơn nhiều. Trước mặt người đệ tử yêu thương nhất của mình, nàng thể hiện một bộ dạng yếu đuối hiếm thấy.

Lạc Lộ cảm thấy có lỗi nói: “Con xin lỗi, sư phụ. Lẽ ra con không nên cùng đại sư huynh đi bắt Huyết Ma.”

Lạc U Nhi nói: “Chuyện không liên quan đến con. Sư bá của các con không thể bỏ qua cho Khiếu Thiên được. Đã trốn được hai mươi năm rồi, giờ hắn ta lại xuất hiện. Không ngờ người hắn ta yêu lại là Mộng Tình....”

“Sư phụ....., người vẫn còn yêu Huyết ma sao?”

“Ta không biết. Trong lòng ta rất phức tạp. Có phải thật sự hắn bị Vô lâm tứ đại gia đem đi không?”

Lạc Lộ khẳng định: “Đúng vậy. Chính mắt con nhìn thấy.”

“Tứ đại vô lâm thế gia vẫn luôn cho rằng hắn đã giết tổ tiên của họ nên hận thù hắn rất sâu sắc. Hắn lọt vào tay bọn họ thật lạnh ít dữ nhiều.”

“Sư phụ, con nghĩ, nếu Tứ đại gia muốn giết ông ta cũng khó mà ra tay. Bích lục kiếm trang, Trường xuân đường, Thiên phong bảo đều có quan hệ trực tiếp với Hy Bình. Thậm chí cả hai cô con gái của Thần đạo môn cũng có quan hệ sâu sắc với Hy Bình. Còn Huyết Ma lại là phụ thân của Hy Bình. Muốn giết Huyết Ma, bọn họ cũng phải nghĩ đến Hy Bình. Theo suy nghĩ của con, Hoàng Đại Hải đem Thiên Tự lệnh bài giao lại cho Triệu Tử Hào nhưng Triệu Tử Hào vào lúc đó lại quyết định giúp đỡ Hy Bình bảo vệ cho Huyết Ma. Vậy nên dù họ mang Huyết Ma đi, xem ra cũng khó mà hạ thủ được.”

“Còn Hy Bình? Bọn họ rời đi rồi còn Hy Bình thì sao? Không lẽ họ không thèm quan tâm đến hắn nữa sao?”

“Con cũng không biết.” Lạc Lộ cũng không biết trả lời ra sao. Vấn đề này nàng ta cũng đã tự hỏi mình, nếu Tứ đại gia không đếm xỉa đến Hoàng Hy Bình nữa thì không còn ai có thể cứu được Hoàng Hy Bình. Chỉ có Địa ngục môn và Ngọc xà môn thì bất kể gì đi nữa cũng không thể cứu hần từ trong Đại Địa Minh ra khi có rất nhiều nhân sĩ võ lâm chánh phái giúp bảo vệ.

Lạc U Nhi lẩm bẩm với chính mình: “Ta cần phải đến gặp Khiếu Thiên hay phải đi cứu Hy Bình?”

Lạc Lộ nói: “Sư phụ, con nghĩ....”

“Con nghĩ thế nào?” Lạc U Nhi vội vã hỏi.

“Con chỉ nghĩ rằng, trước tiên người nên cứu Hy Bình. Bởi vì hài tử trong bụng người không thể không có phụ thân.”

Lạc U Nhi nói: “Tiểu Lộ, kỳ thật hiện tại ta đúng là đang nghĩ về tên hỗn đản đó, con có tin không? Ta vẫn cho rằng ta yêu thương Khiếu Thiên sâu nặng nhưng thực tế vào lúc này đột nhiên ta chỉ nghĩ đến Hy Bình. Ta cảm thấy mình không thể nào thích nghi được. Ta bắt ta phải nghĩ đến Khiếu Thiên nhưng cuối cùng ta cũng không làm được. Có lẽ lòng ta đã thay đổi, thay đổi đến mức tự mình cũng không cách nào khống chế nổi. Khiết Thu nói thật không sai. Ta lẽ ra phải đến gặp hần từ trước, chịu nhượng bộ hần..... Trong lòng ta vốn đã chịu thua hần rồi, có điều vẫn kiên quyết phủ nhận. Ta đã nghĩ ta cần phải xác định lại một lần nữa. Lúc đó hần nói, nếu như trong lòng ta có bức họa của hần, hần sẽ quay về bên cạnh ta, nhưng giờ đột nhiên hần lại bị đại ca giam giữ. Làm sao ta giúp được đây? Tiểu Lộ, con nói xem, con có thay đổi trong lòng không, con còn yêu Thiên nhi không, rồi....., giờ con làm sao?”

Lạc Lộ nói: “Con muốn cứu chàng ra. Nhưng con không có khả năng. Phó minh chủ Huyết Đạt đích thân chỉ huy. Chỉ có sư bá và thiếu gia có thể vào mà thôi. Bất cứ ai khác đều không được phép tiếp cận.”

Lạc U Nhi lại lẩm bẩm với mình: “Huyết Đạt à? Có lẽ ta phải giết Huyết Đạt.....”

“Sư phụ!” Lạc Lộ kinh hoàng.

Lạc U Nhi phát phát tay nói: “Con ra ngoài đi để ta suy nghĩ một chút. Trong lòng ta rất mâu thuẫn. Đại ca thật sự làm hơi quá rồi!”

“Sư phụ, bất kể người quyết định thế nào, con cũng đều ở bên người. Con đột nhiên phát hiện ra rằng những gì Đại Địa Minh mang đến cho con đều là giả tạo cả. Cả tình yêu của thiếu gia cũng là giả tạo. Vì vậy, con đã quyết định phản lại hần. Hần không xứng đáng với tình yêu của con vì hần chưa từng yêu con..... Còn tên hỗn đản đó, ít nhất hần cũng làm con cảm thấy thoải mái, làm con cảm nhận được nỗi sung sướng và hổ thẹn chưa từng trải qua..... Hần khiến con không bao giờ quên được. Ngay từ câu nói đầu tiên của hần, con đã không thể nào quên hần được nữa.” Lạc Lộ hồi tưởng lại rồi quay mình bước đi.

Khi vừa ra đến cửa, nàng quay lại nói với Lạc U Nhân: “Lúc đó hần nói với con, ‘nàng thật hấp dẫn’. Nhưng con đã ở với Lạc Thiên bấy nhiêu lâu mà vẫn chưa từng nghe hần nói rằng con hấp dẫn. Hần nói con rất hấp dẫn nhưng lúc đó con hoàn toàn không biết hần..... Sư phụ, lúc hần gặp người lần đầu tiên có nói người hấp dẫn không?”

Cửa đã đóng lại. Câu nói của Lạc Lộ khiến Lạc U Nhi phải trầm tư. Lần đầu tiên Hy Bình gặp nàng có nói nàng hấp dẫn không? Nàng không nhớ rõ. Đường như hần đã gọi nàng một cách khá nhục mạ là ‘mỹ nhân nhi’, còn trơ trên nói rằng nàng phải hiến thân cho hần. Chuyện đó giờ đã là quá khứ rồi. Giờ đây hồi tưởng lại, đột nhiên nàng cảm nhận được một ít hương vị ngọt ngào. Hoàn cảnh lúc đó dần dần hiện lên khiến thân thể mềm mại nàng chợt rung động. Câu nói của Hy Bình lúc đó rõ ràng đã cướp mất linh hồn nàng.....

“Dựa vào việc ta chính là Hoàng Hy Bình! Nữ nhân, đừng quên, nam nhân hiện đang cười trên người nàng chính là ta chứ không phải nam nhân nào khác. Nghĩa là hiện tại ta chính là nam nhân của nàng. Như vậy vĩnh viễn sẽ là nam nhân đầu tiên của nàng. Điều đó vĩnh viễn không thể xóa bỏ được.....”

Đúng vậy! Hoàng Hy Bình hần, bất kể là về tinh thần hay về thể xác đều là nam nhân của Lạc U Nhi. Nàng lẽ ra phải giác ngộ điều đó từ sớm rồi.

o0o

Lúc Vân Tuyết tiến vào Đại Địa Minh, trời đã hoàng hôn. Trong lòng nàng cảm thấy bồn chồn, đang tính toán cân nhắc xem làm sao cứu được Hy Bình. Kể ra cũng lạ, lúc trước nàng ta tìm mọi cách để giết Hy Bình, giờ đây lại moi móc trăm phương ngàn kế để cứu Hy Bình.

Kể từ lúc nàng chết đi, cái võ học biến thái ngoài sức tưởng tượng của người thường của gia đình nàng đã biến nàng thành nữ nhân sau khi nàng tỉnh lại. Nhưng để duy trì cho cái nữ tính đó không thay đổi cũng như để đạt được trạng thái cực hạn của Tuyết tình luân hồi đảo, nàng luôn luôn cần phải quan hệ với nam nhân để bổ sung dương khí cho nội thể.

Thật ra, bất luận là nam hay nữ đều có khí âm khí dương. Tuyết tình luân hồi đảo là khiến cho dương khí của nam nhân đã tự hoại dần dần mất đi. Vào lúc hôn mê sắp chết, sự tiêu tán dương khí đạt đến cực điểm, khiến cho âm khí dần dần biến người đã mê man trở thành một người rất giống như nữ nhân. Có điều, sau khi hồi tỉnh, âm tính vẫn liên tục gia tăng còn dương khí vẫn tiếp tục tiêu tán. Vì vậy nàng ta phải bổ sung dương khí để nhờ đó có thể tiếp tục giữ cho sinh mạng của mình không đông cứng lại.

Kể từ khi nàng sống lại, nàng ta bắt đầu cuộc sống hoang dã. Thật ra, làm nữ nhân nếu muốn hoang dã so với nam nhân thật dễ dàng hơn vạn lần.....

Có điều, trước kia nàng đã yêu một nam nhân, cái loại mà nàng không tự nguyện thừa nhận. Nàng ta có một số cảm tình nhất định với Hoàng Hy Bình. Nhưng có một sự thật là, muốn quan hệ với hắn xem ra còn hoang đường hơn là quan hệ đồng thời với một ngàn nam nhân..... Chuyện đó tuyệt không bao giờ có thể xảy ra.

Nàng ta vào ra Đại Địa Minh rất dễ dàng nhưng tuyệt không có khả năng tiến vào khu vực giam cầm Hy Bình. Ở đó phòng thủ rất nghiêm ngặt. Nàng ta tài cán đến đâu mà tùy tiện tiến vào, hay là dựa vào cái quan hệ tùm tem của nàng với Lạc Thiên? Nếu như Lạc Thiên biết nàng thật ra chính là Thi Trúc Sinh chắc hẳn phải phát ói ngay tại chỗ. Thử nghĩ xem, tên Lạc Thiên đó quả là một nam nhân đích thực, lúc ở trên người nàng, phải nói là cật lực..... Ha ha!

Nàng vừa muốn bật cười thì nghĩ đến hoàn cảnh của Hoàng Hy Bình, nghĩ đến sự kỳ vọng của Nhu Vân và Vưu Túy, nàng ta lại không cười được nữa. Bảo nàng ta tự mình đi cứu Hoàng Hy Bình xem ra không phải chỉ là đánh giá nàng quá cao mà còn quá xem thường Đại Địa Minh sao?

Hy Bình bị giam tại địa lao trung tâm của Đại Địa Minh. Rất ít người biết bên dưới hòn núi giả đó có một địa lao rất lớn. Hơn nữa, nếu có biết đi nữa, cứu một người ra khỏi tầng tầng lớp lớp vòng vây như thế cũng khó khăn như leo lên trời vậy.

Nàng ta đi vòng vòng mấy viện trong Đại Địa Minh nhưng vẫn không tính ra được mưu kế gì, chỉ còn biết quay về phòng, nằm trên giường mà suy tính, chờ đợi thời cơ đến.....

oOo

Đến sau nửa đêm, bên ngoài vang lên nhiều tiếng ồn ào. Phát sinh chuyện gì vậy?

Có một số sự việc nói ra thật vô cùng kỳ quái, hoặc giả là rất buồn cười. Ở nơi giam cầm Hy Bình, một hoa viên nhỏ không đến một mẫu lại có một tòa núi giả to đến cả trăm công đất. Hoa viên đặt tên là “Đại Địa chi giác”, còn tòa núi giả thì được đặt tên là “Đại Địa chi sơn”. Cứ như thế thì người ở đó không phải là “Đại Địa chi nhân” sao?

Hay là bọn họ biết rằng bọn họ là những kẻ kiêu ngạo nhất trên thế gian này?

Cái tên khiến người ta buồn cười nhưng thực tế lại không buồn cười như thế. Tất cả lực lượng tinh anh của Đại Địa Minh đều đang tập trung phòng thủ ở nơi đó. Ngoài Huyết Đạt ra còn có bốn nam đệ tử lớn ngày đêm trực tại đó, lại còn hơn ba trăm võ sĩ ưu tú nhất của Đại Địa Minh luân phiên đi tuần. Bất kể là một cơn gió thoảng, một ngọn cỏ lay, hay mèo kêu chó chạy gì cũng đều được họ để tâm cẩn thận.

Lạc U Nhi đến nơi đó là điều Huyết Đạt không thể nào ngờ đến. Nữ nhân này rất ít khi đi ra ngoài. Thậm chí hẳn thân là phó minh chủ mà cũng chỉ mới tình cờ gặp nàng ta một vài lần. Nhưng hẳn biết lần này không phải là tình cờ. Mọi ý nghĩ trong đầu hẳn đang vận động cực nhanh.

Lạc U Nhi đi đến trước mặt hắn, nói thẳng luôn: “Huyết Đạt, hãy để ta vào trong.”

Huyết Đạt cáo lỗi: “Tiểu thư, Huyết Đạt không thể để người tiến vào. Trừ phi người cùng đi với mình chủ, nếu không, Huyết Đạt không thể đáp ứng cho người.”

“Người nói mấy thứ vớ vẩn đó làm gì? Nếu như đại ca để ta vào trong, ta lại phải đến đây một mình hay sao?”

Huyết Đạt nói: “Tiểu thư đã biết ý tứ của mình chủ, vì sao lại còn làm khó cho tôi?”

Lạc U Nhi nói: “Vậy người chỉ cần tìm mọi cách cản ta là được rồi.”

Nàng ta liền rút bội kiếm ra rồi cứ thế bước thẳng tới. Huyết Đạt chỉ còn biết lùi dần từng bước ra sau đồng thời nói: “Lạc Thổ, đi gọi mình chủ.”

Huyết Đạt biết hẳn không cách nào cản được Lạc U Nhi. Dù gì đi nữa, Lạc Hùng cũng không cho phép hẳn làm hại đến Lạc U Nhi. Thậm chí ngay cả nếu Lạc Hùng có cho phép thì Huyết Đạt hẳn cũng không phải là đối thủ của Lạc U Nhi. Hẳn chỉ có thể trụ được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu thôi. Thật ra trong tòa núi giả cũng không có bao nhiêu người, chỉ có ba người gác, trong đó có một người giữ chìa khóa. Ba người đó không được phép rời khỏi địa lao. Vì vậy, nếu có ai đột phá vượt qua được phòng thủ bên ngoài, tiến nhập vào tòa núi giả, việc giải thoát Hoàng Hy Bình lại trở nên thật dễ dàng.

“Tiểu thư, xin người đừng ép buộc tôi như thế. Tôi thân đang có trọng trách, đến lúc cuối cùng chắc phải đắc tội.” Huyết Đạt cảnh báo lần cuối.

Lạc U Nhi lạnh lùng đáp: “Hôm nay lòng ta đã quyết, thậm chí nếu đại ca đến đây cũng không thể cản ta được. Trừ phi người giết ta, Huyết Đạt, ta không muốn giết người, tránh đường đi!”

“Tiểu thư, Huyết Đạt xin đắc tội.”

“Coong” một tiếng, Huyết Đạt đã rút đao ra đồng thời ra lệnh: “Những người khác nếu không có lệnh của ta không được động thủ! Tiểu thư, Huyết Đạt xin lấy mạng mình để khuyên người dừng lại, xuất kiếm đi!”

“Người nghĩ người có thể cản được à?” Lạc U Nhi lạnh lùng đáp rồi thanh kiếm trong tay phát ra luồng sáng trắng chém vào đao quang vàng xậm của Huyết Đạt. Tại Đại Địa chi giác lúc này hơi tối, những người khác đều không động dậy mà chỉ tập trung theo dõi hai người, một là phó minh chủ, một nữa là muội muội của mình chủ. Không biết kết quả sẽ như thế nào?

Ngoại trừ một số người, còn lại các võ sĩ đều không có cừu hận gì trực tiếp với Hy Bình. Có điều thân là một phần tử của Đại Địa Minh thì mệnh lệnh của mình chủ phải thực hiện thôi!

Lạc U Nhi và Huyết Đạt đã giao tranh được một lúc. Võ học của Lạc U Nhi là do Lạc Hùng dạy cho. Lạc Sơn thông thạo võ học của vô số môn phái, thậm chí cả những thứ mà nam nhân không thể học được lão cũng thông suốt. Tất cả đều được truyền lại. Đến chị em họ Lạc thì chính Lạc Hùng đem những võ công đó dạy cho họ. Sau khi Lạc Gia lấy Thủy Thiên Trường còn học thêm một số tuyệt học của Tiên Duyên cốc nên võ công của Lạc Gia cao hơn Lạc U Nhi nhưng võ công của Lạc U Nhi cũng không hề yếu kém.

Giao tranh với Huyết Đạt khiến Lạc U Nhi cũng hơi hoảng trong lòng. Nàng ta vốn cho rằng võ công của Huyết Đạt không cao đến như thế. Thế nhưng, sau bấy nhiêu năm, võ công của Huyết Đạt so với trước kia cao thâm hơn rất nhiều. Nàng ta chỉ có thể giao đấu tương đương với hẳn. Nếu thật muốn giết hẳn chắc phải mất trên ngàn chiêu. Nhưng đến lúc đó, Lạc Hùng cũng đã đến nơi, nàng ta chắc cũng chẳng còn cơ hội nào nữa.

Trong lòng lo lắng, chiêu kiếm cũng nhanh hơn. Nàng ta vốn không phải là nữ nhân tàn độc. Từ trước đến nay vẫn chưa từng giết người nào. Lúc trước nói với Hy Bình mấy câu độc địa thật ra cũng chỉ là vì nóng giận mà thôi. Nàng ta trước giờ chưa từng nghĩ đến việc giết một ai đó. Nhưng nay vì Hy Bình đột nhiên biến thành tàn độc như thế.

Cuộc chiến giữa đêm khuya truyền đi khiến tất cả mọi người trong Đại Địa Minh đều tỉnh giấc....

Dưới ánh sáng mờ mờ, trong lúc mọi người đang theo dõi trận chiến, một đạo hư ảnh chiếu trủng vào tòa núi giả. Rất nhiều người không để ý thấy nhưng Lạc Thủy thì nhận thấy. Hẳn đưa mắt nhìn về phía cửa vào tòa núi giả, miệng hốt hoảng gọi: “Phó minh chủ, cửa mật của tòa núi giả bị di động!”

Huyết Đại hoảng kinh, nhất thời quên mất đỡ chiêu, vai trái liền bị kiếm của Lạc U Nhi đâm một nhát. Tuy nhiên hắn vẫn không thèm quan tâm đến mà chỉ thúc giục Lạc Thủy: “Nhanh lên, phòng thủ cho chặt! Lạc Thủy, mau chóng tiến vào địa lao. Chậm một chút, lỡ Hoàng Hy Bình được thả ra thì mọi sự đều hỏng hết.”

Ba đại đệ tử lập tức lao đến cửa của tòa núi giả nhưng Lạc U Nhi bỗng nhiên xuất hiện trước mặt họ. Bọn họ buộc phải dừng lại, nhìn chăm chăm về phía Lạc U Nhi đang chặn tại cửa vào, không biết phải làm sao.

Huyết Đạt nói: “Tiểu thư, nếu người cứ như thế, tôi thật khó mà đối đáp với mình chủ được.”

“Nếu muốn vào thì trước phải giết ta đã!”

Huyết Đạt nói: “Người có biết ai đã vào bên trong không? Không chừng vào để giết Hy Bình thì sao?”

Lạc U Nhi đáp: “Ta chỉ biết rằng có người vào thì còn có hy vọng. Còn chuyện khác thì các người tự mình nghĩ lấy cũng được.”

“Xin mạo phạm!” Huyết Đạt bất lực nói rồi hét lên: “Bất kể giá nào cũng phải tiến vào!”

Lạc Thủy, Lạc Mộc, Lạc Kim theo lời liền xuất thủ. Lạc U Nhi cũng không chịu lép vế, kiếm múa như gió, chặn đứng mọi cuộc công kích. Tuy nhiên, ba đại cao thủ và tất cả các võ sĩ Đại Địa khác cùng tấn công khiến nàng ta không cách nào theo được. Võ công của nàng tuy cao nhưng không có nhiều kinh nghiệm giao đấu. Lúc này sức lực đã bị vắt kiệt nhưng trong lòng nàng vẫn kiên tâm cố thủ, đồng thời cũng là bảo vệ cửa vào đó để người đã vào được trong đó có thời gian mà cứu Hy Bình.

Tuy nàng không biết người ở bên trong là ai nhưng không ai vô duyên vô cớ lại tiến vào trong đó, liều lĩnh mạng sống của mình để tiến vào. Nàng tin rằng, nhất định là bằng hữu của Hy Bình.

Tuy nhiên, nàng ta không cách nào chi trì lâu hơn nữa. Cuộc tấn công của mọi người khiến nàng phải lùi bước dù không phải là những hảo thủ hạng nhất. Nàng đã trúng nhiều vết thương, máu đỏ nhuộm hồng cả người. Tuy vậy mái tóc trắng buông xõa của nàng vẫn tung bay. Nàng tin rằng, chỉ cần mái tóc trắng của nàng vẫn tung bay trong một khắc thì tim nàng vẫn còn đập và máu nàng vẫn chảy.....

Ngay vào lúc nàng sắp gục xuống thì nàng bỗng cảm thấy đất rung núi chuyển. Từ bên dưới địa lao vọng lên tiếng rống ngậm hồ gầm. Một loại cảm giác như sấm động liên hồi truyền đến khiến mọi người tại đó cảm thấy kinh khủng. Đại Địa Minh bùng tỉnh - Đó là tiếng gầm giận dữ đặc trưng của Hoàng Hy Bình xuất phát từ bản năng dã thú cùng với tố chất tự nhiên!

Lúc đó, tòa núi giả bỗng nổ tung. Đầu tiên mọi người nhìn thấy một cự long màu đỏ bay vút lên. Những mảnh đá vỡ vụn bay rào rào khiến người của Đại Địa Minh phải lùi lại. Sau lúc lộn xộn, họ quay nhìn lại thì trước mặt họ đã xuất hiện ảo ảnh của sư hổ trong vầng mây lửa. Đằng sau ảo ảnh, bọn họ nhìn thấy Hy Bình hoàn toàn lửa thể, y hệt như lần hắn ở trong lang đạo làm nổ tung tất cả quần áo trên người. Cự vật bên dưới càng cứng đờ đứng một cách oai hùng trông như một khẩu thần công tím xẫm, xuất hiện ngay bên phải móng của Lạc U Nhi. Thân thể sáng trắng như ánh sáng mặt trời làm lóa mắt trong lúc đôi mắt đỏ kè kè như máu vẫn lóe lên chút ít lý trí.

Tay trái hắn ôm choàng lấy Lạc U Nhi, bàn tay ma quỷ phát ánh sáng vàng vàng ngự ngay trên ngực nàng. Tay phải nhanh như chớp chụp lấy đầu một người, rồi bằng một cú giật mạnh, xé đôi thân thể tên võ sĩ Đại Địa Minh đó.

Hắn vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, khẽ liếm nhẹ máu tại Lạc U Nhi. Lạc U Nhi khẽ xoay đầu tránh, thẹn thùng nói: “Vì sao lần nào người cũng làm cái kiểu xấu hổ như thế trước mặt mọi người vậy?”

Hy Bình cười cười đầy tà ý nói: “Ta phải để cho bọn chúng biết con người thật sự của ta, hùng mạnh vô địch, có thể hủy diệt tất cả mọi kẻ thù của ta cũng như có thể bảo vệ cho những người thân yêu và bằng hữu của ta. Ta phải để cho các kẻ thù của ta mỗi khi nhìn thấy ta đều cảm thấy kinh hoàng! Lúc này, vì ta đang bảo vệ cho nàng nên nàng có thể nằm yên trong lòng ta mà nghỉ ngơi!”

Huyết Đạt hét lên: “Hoàng Hy Bình, ngươi trốn không thoát đâu!”

Mắt Hy Bình nhìn chăm chăm vào hai ba trăm người đứng trong bóng tối. Đôi mắt đó lại để lộ ra cái nụ cười kinh điển của hắn ta khiến người khác phải lạnh cả người. Đó cũng là sự khinh miệt bộc phát từ trong lòng hắn. Có điều khi nào nụ cười đó vẫn còn thì lý trí của hắn vẫn còn. Thế nhưng vì sao lại thấy xuất

hiện hình ảnh long hổ phân thân? Chuyện đó thật khó giải thích. Tuy nhiên, cuối cùng thì nó cũng đã xuất hiện rồi, bản năng dã thú của hắn đã dung hợp với một ít lý trí của hắn.

Cũng có lẽ cái bản năng dã thú của hắn không hoàn toàn trấn áp được lý trí của hắn..... Cái bản năng dã thú có nguồn gốc từ thiên niên huyết xà và hỏa vân sư hổ chính là cái nhân tố vĩnh viễn tồn tại trong huyết dịch của hắn, một thứ gì đó rất siêu việt của con người.

Màu đỏ của huyết long, màu vàng của sư hổ, màu trắng của thân thể, ba màu đó chiếu sáng cả Đại địa chi giác. Hình thành nên một chiến trận hoặc giả là một võ đài.

“Lão tử trước giờ chưa bao giờ chạy!” Hắn vừa nói xong, huyết long bắt đầu nhào lộn trong không trung, hình ảnh sư hổ lại hiện rõ, hai mắt hắn như hai quả cầu máu đỏ kè chiếu ra sắc bén như những mũi tên. Tay phải vung ra hất văng mấy người đứng gần, ánh kim quang ngũ sắc tỏa ra sáng bừng cả đêm tối, rồi cứ thế tiến thẳng tới trước.....

Huyết Đạt gầm lên: “Chặn hắn lại! Hắn muốn trốn kìa!”

“Chặn đường ta tất sẽ thành xác không hồn!”

Long hổ được phát động, trời rung đất chuyển. Thân hình của Hy Bình đột nhiên hòa lẫn vào giữa ảnh ảo hình long hổ, kết hợp làm một, không còn phân biệt được đâu là Hy Bình thực. Tốc độ của hắn lúc này đạt đến cực hạn. Tất cả các võ sĩ dũng mãnh của Đại Địa Minh đều chưa lần nào nhìn thấy cái gì như thế. Đó là một cảnh giết chóc kinh khủng và tàn khốc, không còn một chút gì là nhân tính. Nỗi sợ hãi chết chóc chính là cảm giác duy nhất vào khoảnh khắc đó.

Cái cảm giác vào khoảnh khắc đó khiến người ta không chỉ kinh hoàng mà còn như ngây đi. Sau khi Hy Bình từ trong vòng vây của hơn ba trăm võ sĩ mở đường máu thoát ra biến mất trong đêm tối, những người còn sống sót nhìn thấy những thi thể trên mặt đất giống như bị dã thú tàn sát. Những thi thể ngập ngụa trong máu nếu không phải tìm bị móc ra ngoài thì đầu cũng bị rời khỏi cổ. Tất cả những người chết đều có một trong hai dạng, hoặc là mất tim, hoặc là mất đầu, cứ thế nằm trải dài tạo thành một con đường đầy máu.

Tất cả những người còn lại đưa mắt nhìn đều cảm thấy lạnh cả người. Một vài người yếu bóng vía còn đổ sụp xuống.

Đúng lúc đó thì đám người Lạc Hùng đến, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hoảng kinh hỏi: “Hoàng Hy Bình làm à?”

Huyết Đạt dẫn lại nỗi kinh hãi trong lòng nói: “Minh chủ, tên gia hỏa đó quả thật không phải là người. Cuối cùng tôi cũng hiểu được vì sao tên gia hỏa đó đã trải qua biết bao nhiêu chuyện mà vẫn không chết. Không phải vì hắn gặp may mà quả thật là nhờ sức mạnh dã thú tàn khốc của hắn. So với tổ tông hắn thì hắn còn cường hãn hơn. Hắn ắt hẳn là sản phẩm tạp giao giữa con người và dã thú. Vừa rồi tôi có cảm giác như được chứng kiến một cuộc thẩm sát của dã thú chứ không phải của con người!”

Lạc Thổ nói: “Tôi cũng được biết là Hoàng Hy Bình có sức mạnh tàn bạo của dã thú. Có điều, sau mỗi lần bạo phát như thế hắn đều trở nên rất yếu ớt và ngủ mê man.”

Lạc Hùng hỏi lại: “Người chắc chứ?”

“Đúng vậy, lần trước tại Phong nhân viện, cũng vì hắn phát điên, sau đó nằm ngủ trong lòng Mộng Hương. Lúc đó, nếu không có Mộng Hương bảo vệ hắn, hắn đã bị người Đông Doanh giết mất rồi.”

Lạc Hùng hét lên: “Truyền lệnh cho mọi người, lập tức tiến hành tìm kiếm, truy sát. Bắt buộc phải tìm được hắn trước khi hắn tỉnh dậy!”

Trong đêm tối ảm đạm, tất cả các võ sĩ của Đại Địa Minh đều xuất quân.

o0o

Quyền Khuynh Quốc và Lương Lệ Quỳnh sau khi được những người giải cứu thả ra, nhìn thấy trước mặt họ là khoảng một trăm võ sĩ Đông Doanh.

Nam nhân trùm mặt cứu họ tháo khăn bịt mặt xuống. Thật không ngờ lại chính là Đông Doanh vương tử.

Mỹ Hạnh Tử nói: “Đại ca, huynh không sao chứ? Vì sao huynh cứ nhất định phải cứu Hoàng Hy Bình vậy?”

Thì ra Đông Doanh vương tử sử dụng ẩn thân thuật của nhữn giả, lợi dụng lúc lộn xộn đột nhập vào địa lao, sau đó lại thừa cơ Hy Bình bạo phát trong khoảnh khắc xuất hiện những ảo ảnh, liền rời khỏi Đại Địa Minh. Lúc Hy Bình trốn thoát thì hắ cũng theo đó mà thoát đi. Có điều ẩn thân thuật của hắ thật sự rất cao siêu nên người của Đại Địa Minh không ai phát hiện ra. Vì vậy sau đó khi vào trong địa lao chẳng còn thấy ai nữa vẫn không ngờ được rằng nhóm người của Hy Bình thật ra là do Đông Doanh vương tử cứu thoát.

Đông Doanh vương tử nói: “Ta phải cứu hắ ra để sau này chính mình đánh bại hắ. Đó mới đúng là tình thần võ sĩ đạo.”

Trì Thương hỏi: “Điện hạ, Hoàng Hy Bình đâu rồi? Sao người chỉ cứu mấy người không liên quan này vậy?”

Đông Doanh vương tử đáp: “Là Hoàng Hy Bình bảo ta chăm lo cho họ. Tên hỗn đản đó quả thật đúng là một tên vô lại. Hắ còn dám ngang nhiên uy hiếp ta!”

“Hắ uy hiếp người như thế nào?”

“Hắ bảo, nếu như ta không cứu họ thoát ra, hắ sẽ không thêm đấu với ta. Tên hỗn đản đó! Sao hắ lại biết ta muốn cứu hắ là để được đấu với hắ chứ?”

Trì Thương lại hỏi: “Thế hắ ra sao rồi?”

“Hắ nói tự mình có thể thoát được, không cần ta phải lo lắng.”

Trì Thương nói: “Hắ không có ẩn thân thuật làm sao có thể thoát ra được? Hắ tự đánh giá mình cao quá rồi.”

Mỹ Hạnh Tử hỏi: “Đại ca, vậy giờ chúng ta làm gì đây?”

“Hoàng Hy Bình bảo ta đưa hai kẻ này đến nơi nào họ muốn. Sau đó hắ sẽ mang Liệt dương chân đao đến đấu với ta một trận để kết thúc ân oán giữa bọn ta. Ta phải lấy thân phận võ sĩ chân chánh quyết đấu với hắ một trận.”

Mấy câu này bọn họ dùng tiếng Đông Doanh mà nói nên Quyền Khuynh Quốc và Lương Lệ Quỳnh nghe mà không hiểu gì cả. Đông Doanh vương tử quay người lại dùng tiếng Trung nguyên nói: “Hai người bọn người..... muốn đi đâu? Hoàng Hy Bình hắ..... bảo ta hộ tống các người.....”

Quyền Khuynh Quốc căn cứ theo cách ăn mặc của họ đã biết bọn họ là người Đông Doanh liền nói: “Bọn người là người Đông Doanh à?”

“Đúng vậy..... Làm sao người..... biết vậy?”

Quyền Khuynh Quốc mỉm cười nói: “Ta muốn đến Vụ chi thành.”

Đông Doanh vương tử ngạc nhiên hỏi lại: “Vụ chi thành, kinh đô của Trung nguyên à?”

“Có thể đưa ta đến đó không?”

“Tất nhiên là có thể. Bọn ta cũng muốn đến đó để báỉ phỏng Trung nguyên đế vương, thể hiện lễ tiết của bản quốc đối với Trung Nguyên thánh quốc.”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Vậy thì tốt lắm. Cảm ơn người người trước. Ta sẽ đền đáp cho người bằng cái cách mà người không ngờ tới nổi. Chúng ta đi thôi!”

Lương Lệ Quỳnh đột nhiên hỏi: “Hy Bình thì sao?”

Quyền Khuynh Quốc đáp: “Ta tin tưởng hắ. Xem ra còn hơn tin tưởng bản thân mình một chút. Cứ yên tâm đi! Đợi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ làm mai mối, ban nàng cho hắ. Ta nghĩ, chắc hắ không dám cự tuyệt ý tốt của ta đâu, ha ha.....”

“Người.....” Lương Lệ Quỳnh cất tiếng định nói nhưng rồi lại thôi. Trong đêm tối, lặng lẽ cười thầm.

230. Chương 229: Quang Đầu Chi Hí

Đã hai ngày rồi, toàn bộ Đại Địa Minh chia thành các nhóm túi bụi tìm kiếm nhưng vẫn không sao tìm ra Hy Bình. Bọn họ dùng mọi biện pháp nghe ngóng nhưng Hy Bình hoàn toàn không xuất hiện ở Tứ đại gia hay bất kỳ môn phái nào khác. Cứ như hắn đã biến mất khỏi cõi đời này. Giờ Đại Địa Minh căn bản không biết phải tìm hắn ở đâu.

oOo

Cổ Phong Tạ vẫn yên tĩnh như trước. Đêm lại đến. Ngụ tại Cổ phong tạ hiện giờ chính là Vạn Diệu thần ni. Hai ngày nay, Vạn Diệu am cũng tít tít hợp với Đại Địa Minh đi tìm hai người Hy Bình và Lạc U Nhi ở khắp nơi. Hết một ngày, cũng đã mệt mỏi, tất cả các ni cô Vạn Diệu am đều quay về Cổ phong tạ

Vạn Diệu, Diệu Duyên, Diệu Ý đứng trước phòng của Vạn Diệu một lúc. Diệu Ý hỏi: “Sư phụ, hẩn tỉnh chưa vậy?”

Khuôn mặt Vạn Diệu hơi đỏ hồng lên. Tuy là ni cô nhưng nàng vẫn tỏa ra cái hương vị phơi phới của phụ nữ xuân thì. Nàng đáp khẽ: “Người nói nhỏ một chút. Chuyện này người đi mà hỏi sư muội, đừng có mà hỏi ta?”

“Sao lại hỏi tôi? Không phải sư phụ cũng cùng nghỉ ở đó sao?” Diệu Duyên ương ngạnh cãi lại.

Vạn Diệu nổi giận mắng: “Các người muốn gây lộn sao? Có phải muốn người của Đại Địa Minh biết không? Hừm!”

Diệu Ý hoảng sợ nói: “Sư phụ, con không hỏi nữa. Con quay về đây, người cứ vào trong đi!”

Diệu Ý quay người trở về phòng của mình. Vạn Diệu mở cửa bước vào rồi quay sang hỏi Diệu Duyên: “Người không vào à?”

“À.....” Diệu Duyên đáp nhỏ rồi cũng bước vào, đóng cửa lại.

Lúc này Vạn Diệu đã đốt đèn lên rồi vén màn. Trên giường có một người đang nằm. Chính là Hoàng Hy Bình?!

Thì ra sau khi Hy Bình làm một cuộc tàn sát rồi thoát ra ngoài, hẩn lại quay trở lại. Hẩn tự mình biết rằng, mỗi lần hẩn phát cuồng lên, sau đó đều trở nên vô cùng mệt mỏi, bắt buộc phải nghỉ ngơi một thời gian. Có những lúc, nơi nguy hiểm nhất lại chính là nơi an toàn nhất. Hẩn lợi dụng đêm tối và sự náo loạn, ôm Lạc U Nhi trong lòng tiến vào Cổ phong tạ. Lạc Hùng tuyệt đối không ngờ được hẩn cũng có quan hệ với các ni cô của Vạn Diệu am. Hơn nữa, Vạn Diệu am vốn không bao giờ tiếp khách nam nhân. Ai ngờ được Vạn Diệu của Vạn Diệu am lại để cho Hy Bình ngủ ngay trên giường mình chứ?

Kỳ thật, lúc đầu Vạn Diệu hoàn toàn không muốn để Hy Bình ngủ trên giường mình. Có điều Hy Bình cứ tiến thẳng vào phòng nàng rồi leo một mạch lên giường mà ngủ. Nàng muốn cản cũng không còn kịp nữa. Lại sợ Đại Địa Minh phát hiện có chuyện bất thường, chỉ còn cách để Hy Bình tiếp tục trần truồng ngủ trên giường. Còn nàng, vào cái thời tiết này, cũng không tiện để đổi phòng ngủ. Nếu đổi phòng không chừng lại khiến cho Đại Địa Minh sinh nghi. Vô duyên vô cớ, sao lại không ngủ ở phòng của mình?

Còn Diệu Duyên thì vẫn một mực ngủ cùng với Vạn Diệu. Có điều thỉnh thoảng cũng chạy sang phòng của Diệu Ý. Trong hai ngày này, Lạc U Nhi lúc nào cũng ở trong phòng Diệu Ý không dám ra ngoài. Nhưng vào ban ngày, bọn họ đều làm ra vẻ phối hợp rất tốt với Đại Địa Minh, cũng tỏa ra đi tìm Hy Bình.....

Dù sao đi nữa Lạc Hùng cũng không ngờ nổi Vạn Diệu thần ni lại giấu một nam nhân trần truồng trên giường mình. Hơn nữa, còn khiến người khác khó mà tin được những chuyện đã phát sinh.

“Sư phụ, tối nay người ngủ ở trong hay ngủ ở ngoài?” Diệu Duyên nghiêm túc hỏi.

Vạn Diệu hơi ửng đỏ mặt đáp: “Tối nay ta ngủ dưới đất.”

“Không được đâu, sư phụ! Dưới đất vừa lạnh vừa bẩn. Không phải hai đêm rồi người đều ngủ trên giường sao?”

“Hẩn chắc cũng sắp tỉnh rồi. Sợ sau khi hẩn tỉnh rồi, biết được, có phải là phiền phức không?”

Diệu Duyên nói: “Là sư phụ sợ hấn biết người lạng lẽ sờ mó thân thể hấn à?”

Vạn Diệu nổi giận đùng đùng nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói: “Người nói cái gì vậy? Ta sờ mó hấn à? Hấn nằm ngay giữa giường. Ta ngủ giường của ta, tất nhiên phải đụng hấn rồi, đâu phải sờ đâu.”

Diệu Duyên cười nói: “Vậy con cũng không có sờ. Hi hi.”

“Người đừng có cười. Ta sớm đã biết người vốn cũng thích hấn. Người và sư tỷ của người đều làm ô uế thanh danh của Phật tổ cả.”

Diệu Duyên ủy khuất nói: “Sư phụ, con không có mà! Người nói dối rồi. Phật tổ không tha thứ người nói dối đâu. Sư phụ à, đêm nay chúng ta ngủ dưới đất cũng tốt. Nếu hấn tỉnh lại, hấn sẽ rất xấu tính.”

Vạn Diệu nói: “Hôm nay ta cứ ngủ trên giường. Có tỉnh lại đi nữa, hấn dám làm gì chứ? Ta là ni cô, hấn không dám đắc tội với Phật tổ đâu. Sắc tức là không mà không cũng là sắc. Ta chẳng nghĩ đến chuyện gì cả, chỉ nghĩ đến cái giường của mình. Không lẽ làm ni cô thì không thể có một cái giường sao?”

Không trách được ngày xưa Hoàng Dương trốn tránh nàng ta. Thì ra nàng ta đã có chủ định muốn làm thân ni. Nàng ta và Diệu Duyên đều có thiên phú như nhau, gần như đánh dấu một thời đại mới, rất khác người. Tuyệt đại thần ni không giống bất kỳ một ni cô nào khác.

“Ta ngủ bên trong.” Vạn Diệu nói xong liền leo lên giường, trèo qua Hy Bình, rồi nhấc mền lên chui vào.

Diệu Duyên tắt đèn rồi chu miệng nói: “Lần nào cũng bắt con nằm ngoài. Sư phụ tính toán quá đi.”

Nàng ta lẩm bẩm gì đó rồi lụi cụi leo lên giường, bỏ màn xuống, nằm quay lưng lại Hy Bình, bắt đầu ngủ.

Chừng đến quá nửa đêm, Hy Bình tỉnh lại. Hấn đã ngủ vùi suốt hai ngày hai đêm liền. Câu hỏi đầu tiên của hấn khi tỉnh dậy là: “U Nhi?”

Phát hiện không có ai đáp lại, hấn xoay người liền chạm vào một thân thể rất mềm mại. Bằng trực giác hấn biết đó là nữ nhân. Không biết có phải là Lạc U Nhi không?

Đột nhiên nghe thấy bên dưới giường vọng lên tiếng kêu khê, nghe rõ tiếng Diệu Duyên mắng: “Đồ hỗn đản! Dám hắt ta xuống giường.....”

Hy Bình hoảng kinh, không ngờ lại là tiểu ni cô Diệu Duyên à? Chắc là ngay trước khi hấn tỉnh lại, chân vung lên hắt nàng ta rơi xuống đất? Chắc nàng ta vẫn chưa biết rằng thật ra hấn đã tỉnh lại rồi?

Đột nhiên hấn nghĩ đến chuyện đùa giỡn với nàng ta một chút. Vừa lúc đó phát hiện Diệu Duyên leo lại lên giường, đưa tay xoa cái đầu trọc của mình rồi lẩm bẩm: “Nếu như tóc mọc dài thì đầu có đau như vậy. Hic! Phật tổ chẳng tốt lành chút nào, bắt chúng ta phải cạo trọc đầu đi, vừa xấu xí, gập mấy dịp này lại còn bị đau nữa.”

Hy Bình muốn cười nhưng không dám cười, lại nghe nàng ta nói: “Đồ hỗn đản, dám đá ta, ta đá lại người!”

Cái chân nhỏ nhắn của nàng thật sự vung ra đá Hy Bình một cái. Hy Bình kêu đau, hai tay vươn ra, trong bóng tối ôm nàng ta lại rồi nói: “Tiểu ni cô, nàng đá làm ta tỉnh lại rồi.”

Diệu Duyên vùng vẫy nhưng không dám kêu lên. Nàng ta khe khẽ nói: “Hừ, nói nhỏ thôi! Ta cảnh cáo người, không được ôm ta. Nếu không ta kêu to lên đó.”

Sự mâu thuẫn trong lời nói của nàng ta thật không còn gì để nói nữa!

Hy Bình vẫn một tay ôm nàng ta, cảm thấy phía sau lưng cũng có một nữ nhân đã tỉnh giấc, liền hỏi: “Tiểu ni cô, còn ai nữa vậy?”

Tay hấn lúc này đang sờ soạng cái đầu trọc của Vạn Diệu, xác định rõ đây không phải là Lạc U Nhi. Đương nhiên cũng không phải là Độc Cô Tuyết. Bởi vì Độc Cô Tuyết cũng đã nuôi lại mái tóc dài trong khi lúc này, tay sờ chỉ thấy đầu trơn láng, cảm giác thật dễ chịu.

“Là” Diệu Duyên đang định đáp thật liền bị Vạn Diệu thò chân sang đá một cái. Nàng ta kêu lên: “Ôi, đau mà....”

“Là ai vậy?” Hy Bình hỏi lại.

Vạn Diệu lại đá Diệu Duyên một cái nữa. Diệu Duyên giận nói: “Không cần đá nữa, ta biết rồi, sư tỷ. Nàng ta là sư tỷ của ta.....”

Đầu nàng vẫn còn minh mẫn lắm. Nàng biết sư phụ nàng không muốn nàng nói thật, muốn nàng nói dối. Được! Phật tổ sẽ trừng phạt bà ta.

“Sư tỷ nàng à? Không phải nàng ta đã để tóc lại rồi sao? Sao bây giờ đầu lại trọc lóc thế này? Diệu Ý lão bà, có phải là nàng không?” Không nghe thấy trả lời, Hy Bình lại hỏi: “Sao nàng không nói gì cả vậy?”

Diệu Duyên đáp: “Sư tỷ vẫn chưa tỉnh ngủ.....”

“Thật là.....! Tiểu ni cô, nàng nói nghe thật kỳ quặc. Nàng ta vừa mới đá nàng xong, sao nàng bảo nàng ta chưa tỉnh ngủ? Thiên tài ta đây không dễ lường gạt đâu.” Hy Bình bắt đầu lớn tiếng, bắt quá giọng cũng không quá lớn. Hắn biết hiện giờ mình đang ở đâu.

Diệu Duyên nói: “Nàng ta mộng du mà!”

Mấy lời đó bình thường nàng ta mà nói chắc phải khiến sư phụ nàng giận phát điên lên. Đột nhiên lại bảo Vạn Diệu thần ni lừng danh như thế mắc chứng mộng du à?

“Cao trọc đầu lại khi nào vậy kia?” Hy Bình lẩm bẩm tự nói với mình.

Diệu Duyên nói: “Sư tỷ nói, đầu trọc cũng thoải mái. Tỷ ấy nói đã quen để đầu trọc rồi nên lại cao trọc đi.”

“Thật vậy à?” Hy Bình nói xong liền buông Diệu Duyên ra, quay người lại, ôm Vạn Diệu vào lòng.

Thật tình cờ, thân hình Vạn Diệu so với Độc Cô Tuyết cũng không khác biệt mấy, cũng khiến Hy Bình cảm nhận như nhau. Có điều trong lòng hắn giật mình. Bởi vì hắn không cảm nhận được mỗi huyết nhục tương thông. Nếu đúng là Độc Cô Tuyết thì hắn phải có cảm giác đó. Cái đầu trọc này tuyệt đối không phải là Độc Cô Tuyết. Vậy là ai vậy? Sao Diệu Duyên lại nói thay cho nàng ta, liệu có phải là sư phụ Vạn Diệu của nàng ta không? Nghĩ đến đó, ít nhiều gì cũng đoán được rồi.

Hắc hắc, Vạn Diệu thần ni sao? Người đầu tiên đã thăm yêu cha hắn à? Thế mà hắn cứ nghĩ rằng nàng ta đã tu hành đắc đạo rồi chứ.

Hắn nói: “Lão bà à, nàng chưa tỉnh dậy sao? Nếu nàng không tỉnh, ta phải cùng nàng ái ân trong mộng rồi.”

Tay hắn đặt lên hai ngọn nhũ phong của Vạn Diệu. Cặp nhũ phong này xem ra còn to hơn của mấy thiếu nữ. Một tay hắn vừa mới chụp vào, thân thể Vạn Diệu liền run bắn lên, hai tay như muốn hất tay hắn ra nhưng không dám động đậy, cũng chẳng kêu lên tiếng nào. Thật sự là khó cho nàng rồi.

“Người muốn cùng với sư..... tỷ ta ân ái à?” Diệu Duyên kêu lên khe khẽ.

Hy Bình đáp: “Thì sao? Nàng quên là sư tỷ nàng là lão bà của ta à? Còn nhớ chuyện ở bên cạnh ôn tuyền chứ? À à, tiểu ni cô, nàng không chạy đi à? Nếu nàng không chạy, sau khi ta cùng sư tỷ nàng ân ái xong, ta sẽ làm cho nàng có một tiểu hòa thượng trong bụng.”

“Người thật xấu xa..... Người không được làm vậy. Nàng ta là sư..... a!” Lại bị Vạn Diệu đá cho một cái, Diệu Duyên nổi nóng, nói với Hy Bình: “Người muốn làm gì cứ làm. Ta không quan tâm. Ta cũng không đi. Ta cũng không thêm sợ người. Bọn họ có thể làm được thì ta cũng làm được. Ta mới là người đầu tiên gặp tên phôi đản nhà ngươi chứ.”

Diệu Duyên quay người lại, thân thể mềm mại tựa vào lưng Hy Bình, một chân quàng lên chân hắn, thì thầm vào tai hắn: “Ta thật sự..... không sợ người đâu.”

Tim Hy Bình chợt đau nhói. Thật không ngờ đến tận lúc này vẫn còn có một tiểu ni cô si tình với mình như thế. Điều đó khiến hắn vô cùng cảm động. Hắn không như những người khác cho rằng quan hệ với ni cô là bại hoại đạo đức. Trong suy nghĩ của hắn, ni cô cũng là nữ nhân, mà đã là nữ nhân thì cũng có những nhu cầu thiết yếu của nữ nhân. Thần phật là cái quái gì? Chẳng qua là mấy cái tượng thếp vàng. Sao lại bắt một nữ nhân phải vì mấy cái đó mà bỏ phí cả đời chứ?

Hoàng Hy Bình dù sao vẫn là Hoàng Hy Bình, lúc nào cũng sắc đẹp là trên hết.

Thậm chí trong lúc đang phải lo trốn chạy nhưng có nữ nhân bên cạnh thì cũng không bỏ qua được. Tay hắn lúc này đã thâm nhập vào bên trong áo đạo bào của Vạn Diệu, mò vào trong yếm, sờ soạng cặp ngọc phong mềm mại của Vạn Diệu. Ngón trở không ngừng ngo ngoáy se nắn trên nhũ đầu, dần dần phát hiện nhũ đầu bắt đầu dựng đứng lên. Vạn Diệu bắt đầu thở gấp, mà Diệu Duyên ở phía sau cũng vậy.

Trong lòng Vạn Diệu rối tung, không biết phải làm sao. Muốn kêu lên! Không được! Nếu như để Hy Bình biết được chính là nàng thì nàng sẽ vô cùng xấu hổ. Trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện một cảm giác vô cùng kỳ lạ và mạnh mẽ. Nàng đột nhiên nghĩ đến thân thể cường tráng và khuôn mặt tuấn mỹ đầy tà ý của Hy Bình.....

Hy Bình lặng lẽ cởi bỏ áo ngoài của Vạn Diệu, trong lòng nghĩ: không nói gì càng tốt, để xem xem nàng còn nhẫn nại bao lâu nữa. Ta không tin nàng thật sự không có ham muốn tình dục của nữ nhân.

Dường như hắn không hề hiểu được rằng đùa giỡn với một thần ni như vậy là có tội - nói đùa thôi, sao hắn lại có cái tư tưởng chủ bại như thế chứ?

Vạn Diệu vẫn tiếp tục kiên trì, đến khi Hy Bình cởi bỏ nốt quần của nàng thì trên người nàng chỉ còn mỗi cái khố nhỏ. Nàng biết sự thể đã trở nên rất nghiêm trọng.

Tuy cả đời này nàng thầm yêu Hoàng Dương nhưng vẫn chưa từng tiếp xúc qua với bất kỳ nam nhân nào. Mấy ngày này, ngủ cùng một giường với Hy Bình, đúng như đồ đệ của nàng đã nói, nàng cũng đã làm một vài động tác nhỏ, chỉ ít thì như một nữ nhân nàng cũng bắt đầu hiểu được thân thể của một nam nhân như thế nào, hiểu được sự bất đồng giữa nam nhân và nữ nhân. Nói ra hơi xấu hổ, nàng và đồ đệ đã luân phiên đùa giỡn với cái dương căn của Hy Bình. Chuyện đó, nếu để người ngoài biết được, chắc nàng không sống nổi..... Không, chuyện đó phải để Hoàng Hy Bình chịu trách nhiệm, hắn mới là kẻ gây ra cái họa này. Ai bảo hắn đến ngủ trên giường của nàng chứ?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi thì Hy Bình đã cởi bỏ luôn cái khố của nàng không biết từ lúc nào. Cuối cùng nàng chỉ còn một thân trần trụi nằm đó.

Tay Hy Bình đã vươn ra đến bãi cỏ đầy hương thơm của nàng. Khi nó chạm vào cái nơi riêng tư của nàng, nàng không kháng cự nổi cái cảm giác nhột nhột đó, hai chân vội vã khép lại. Hy Bình liền nói: “Lão bà, nàng tỉnh chưa vậy? Tỉnh rồi thì nói một câu xem!”

Hy Bình nghĩ trong bụng: cái nàng thần ni này quả thật quá nhẫn nại!

Tay hắn lại tách hai chân nàng ra, ngón giữa bắt đầu quết lên xuống dọc theo cái khe giữa. Nơi đó đã sớm ẩm ướt. Ngay cả là thần ni mà bị hắn khiêu khích một lúc lâu như thế, sao không ướt được chứ.

Ngón giữa của hắn bắt đầu nhẹ nhàng thâm nhập vào mật đạo của nàng. Vạn Diệu giật bắn lên như bị chích điện, hai chân lại khép lại đồng thời bật ra một tiếng rên. Cuối cùng nàng cũng không khống chế nổi phải bật ra tiếng.

Hy Bình lại nói: “Diệu Ý lão bà, nàng thật không chịu nói à?”

Có đánh chết Vạn Diệu cũng không chịu nói, đã giả vờ thì có chết cũng giả vờ.....

Hy Bình xoay người nằm úp lên người nàng, hai chân xen vào giữa, tách chân nàng ta ra, cúi mặt xuống hôn cuồng nhiệt, hôn cả vào đôi mắt nhắm lệ của Vạn Diệu.

Hắn hơi giật mình nhưng vẫn tiếp tục hôn, cho đến khi hắn đưa được lưỡi của mình vào trong miệng Vạn Diệu. Trong lúc triển miên với nụ hôn, tay hắn không còn ngo ngoáy nơi riêng tư của Vạn Diệu nữa. Một tay hắn chống dưới giường, tay kia ve vuốt khuôn mặt nàng. Cuối cùng hắn cũng kết thúc cái nụ hôn miên man đó.

“Ta thật sự muốn tiến vào trong. Nàng vẫn không nói gì à?”

Dương căn của hắn đã phục ngay mật đạo của Vạn Diệu. Người Vạn Diệu như cứng lại, hơi thở đứt đoạn nhưng vẫn không phát ra một lời nào. Hy Bình áp người xuống, dương căn hơi tiến vào một chút. Nghe thấy Vạn Diệu rên lên khe khẽ, hắn dừng lại để mật đạo của nàng thích nghi với kích thước to lớn của hắn,

đầu khác khê ngo ngậy trong ngòi nước nhỏ. Vạn Diệu càng rên lớn hơn, ngoài ra còn nghe rõ cả tiếng rên của Diệu Duyên.

Chỉ nghe thấy Diệu Duyên hỏi: “Hoàng Hy Bình, người thật sự phải tiến vào sao?”

Nàng lay lay Vạn Diệu trong bóng đêm nói: “Hắn bảo phải tiến vào, sư..... tỹ, sư tỹ, người thật sự cứ để hắn tiến vào như thế à? Đau lắm đó. Cái thứ đó của hắn rất to, ta đã thấy rồi.....”

“Nàng thấy rồi sao còn chưa chạy đi?” Hy Bình vẫn tiếp tục chọc ghẹo.

“Vì sao ta phải chạy chứ. Đây là giường của ta, sao người không chạy đi?”

“Sao, nàng nói sao? Bảo ta chạy đi à? Ta lại chạy trốn giống như mấy thằng tiểu nhân à?” Hy Bình cảm thấy không thoải mái. Đột nhiên lại bảo siêu cấp quyền vương như hắn chạy trốn à? Để ta cho nàng xem cái bản sự sắc lang bên cạnh cái khả năng quyền vương của ta.

Diệu Duyên vẫn tiếp tục công kích: “Người không giống à? Sao người không trốn khỏi Đại Địa Minh luôn đi mà lại còn quay lại lên giường ta mà trốn chứ?”

Cú “tấn công” này cuối cùng cũng có hiệu quả rõ ràng. Hy Bình bị nàng nói đến phát bực cháy trong lòng. Thân thể bất tri bất giác cứng lại, cự thương bên dưới khổ nhảm ngay huyết đạo của Vạn Diệu mà “tấn công” vào.

Cự thương xâm nhập vào trong người Vạn Diệu, dù đã được bồi trơn từ lâu nhưng cơn đau đến tê liệt cả người cuối cùng cũng khiến nàng không còn chịu đựng nổi, cố nén lại kêu lên: “Đau quá..... Hoàng Hy Bình, người dám làm vậy với ta à. A! Đau quá..... Ta là ni cô, người không thấy đầu ta trụi lủi à?”

“Cuối cùng nàng cũng chịu nói rồi à?” Hy Bình hỏi lại.

Vạn Diệu kinh hãi hỏi: “Ngay từ đầu người đã biết ta là ai sao?”

Hy Bình gằn giọng: “Nàng tưởng nàng bắt chước giống lắm sao? Trong bụng Diệu Ý lão bà của ta có huyết nhục của ta. Ta tiếp cận nàng là biết ngay. Còn nàng, mẹ nó, một xử nữ, ta xem xem nàng có thể nhẫn nại đến lúc nào! Trụi lủi à? Người nàng cũng trụi lủi mà!”

“Ta..... ta..... đau. Thân ta..... trụi lủi không phải là do người sao?” Vạn Diệu hầu như cuống quýt quào cầu lung tung.

Hy Bình vẫn tiếp tục nhịp nhịp cự căn của hắn ra ra vào vào động huyết của nàng, miệng bảo: “Thì do ta làm. Hiện giờ ta vẫn đang làm với nàng mà! Thì sao nào, không phục à? Dù cho nàng có thể đến trước mặt Phật tổ để tố cáo ta, Phật tổ cũng chẳng nói gì đâu. A di đà Phật, có tội có tội. Mấy cái đó đều chỉ là mấy tên đầu trọc nói thôi, chứ đâu phải Phật tổ.”

Vạn Diệu nhịn đau nói: “Người dám nhục mạ Phật tổ à?”

“Không phải nàng cũng đang nhục mạ Phật tổ hay sao? Sao ni cô đột nhiên lại bày trò yêu đương với nam nhân? Phật tổ mà biết chắc chắn phải nổi giận đến té xuống đất mất.”

“Người..... người.....” Vạn Diệu tức giận đến không nói được lời nào.

Hy Bình đắc ý nói: “Thôi cứ hưởng thụ cái đêm đầu tiên của nàng đi! Không ngờ nàng lại là một lão xử nữ. Phật tổ quả thật không thương người, hoặc giả người thật ra chỉ là một bức tượng sơn bóng nên tự mình không có cái nhu cầu này, rồi nghĩ rằng con người cũng không có. Vậy nên mới bảo những kẻ tin tưởng người đừng làm cái chuyện này chẳng? Hừ, quả thật là cái thứ đồ không có chút tình cảm. Vậy mà các người còn cạo đầu đi mà báỉ phóng nữa chứ. Thật là những kẻ buồn cười.”

“Người chỉ làm những chuyện thất đức như vậy mà còn dám nói xấu Phật tổ nữa sao?”

Hy Bình đáp: “Ta bất kể! Ta thất đức à? Nếu không có ta, nàng phải sống cả đời làm xử nữ đó!”

Câu danh ngôn kinh điển lại được sử dụng lần nữa. Quả xứng danh là Hoàng Hy Bình.

Vạn Diệu nói: “Người xuống đi..... xuống đi!”

“Ta là người đã làm chuyện tốt thì làm đến cùng. Đã làm rồi thì làm cho đến khi nàng đạt đến cao trào. Nếu không nàng lại bảo ta làm nàng mất hứng, bảo ta thất đức, có khi còn bảo ta ra sớm quá. Như thế thì mất mặt lắm.”

Hy Bình nói như thế nên Vạn Diệu chỉ còn biết chịu đựng. Có điều nàng quá đau đến không thể chịu nổi, lại không thể kêu to được, chỉ có cảm giác càng ngày càng không thể khống chế được nữa.

Nàng cố gắng chịu đựng cơn đau nhưng cuối cùng không chịu nổi cái cảm giác đó. Đã sống bốn mươi năm nay, chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã từng thấy heo chạy, nàng biết chuyện gì sẽ phát sinh, liền quay sang Diệu Duyên nói: “Mau....., mau đưa cái áo gối cho sư phụ.”

“Sư phụ, sao phải cần đến áo gối chứ? Có phải người bị đau đến chảy nước mắt không, con giúp người lau nhé.”

“Ta..... ta bị người chọc đến điên tiết lên rồi..... Sao ta lại có một đứa đồ đệ như thế chứ?” Vạn Diệu tiện tay cầm lấy cái áo gối. Do Hy Bình vẫn cứ nhấp nhồm liên tục trên người nàng, nàng chỉ cố lấy cái mấy cái áo gối cuộn thành cuộn rồi nhét vào mồm cắn chặt lại.

Hy Bình nói: “Sao nàng phải cắn mấy cái áo gối vậy?”

Vạn Diệu miệng cắn chặt không đáp được, nhấc mông vùng vẫy, hai chân đá vào chân Hy Bình mấy cái rồi lại bất lực nằm dài ra. Hy Bình biết nàng sắp đạt đến cao trào nên cũng không thèm nói thêm nữa mà chỉ tiếp tục nhấp với những động tác vô cùng mãnh liệt. Chỉ trong khoảnh khắc, Vạn Diệu đạt đến cao trào, hai tay ôm quàng lấy lưng hắn ghì chặt, mông nhấc lên nghênh đón, như muốn hấn vào sâu hơn. Hùng căn của Hy Bình giật giật rồi bắn luồng dương tinh nồng đậm vào trong người nàng. Vạn Diệu hạ người nằm xuống, thân thể hoàn toàn kiệt sức nhưng vẫn ôm chặt lấy Hy Bình.

Hy Bình vẫn nằm áp chặt trên tấm thân đầy đặn của nàng đồng thời đưa tay gỡ mấy cái khăn trong miệng nàng ra, hỏn hển nói: “Thì ra nàng sợ lúc cực khoái sẽ gào lên.....”

Vạn Diệu nói: “Hoàng Hy Bình, người đừng đắc ý. Chỉ lần này thôi, lần sau đừng đụng chạm đến ta nữa.”

“Ai nói vậy? Hiện giờ ta có thể ngay lập tức làm với nàng thêm lần thứ hai, lần thứ ba..... muốn bao nhiêu lần cũng được. Nàng không tin à?”

“Ta..... ta..... tùy ý người thôi. Sáng mai ta sẽ rời khỏi Đại Địa Minh.”

Hy Bình cười nói: “Nàng vẫn còn muốn quay về làm ni cô à? Nàng cần hiểu rõ rằng, nàng trở về chẳng bao lâu thì bụng nàng sẽ dần to lên. Sau đó sẽ cho ra một tiểu ni cô. Ha ha.....”

Vạn Diệu biết điều hắn nói hoàn toàn có thể. Lần này nàng không làm ni cô được nữa rồi, làm sao bây giờ?

Hy Bình nói tiếp: “Nàng cứ từ từ nghĩ xem. Vạn Diệu thần ni lại sinh ra một hài tử có phải là rất hay không? Nàng vẫn muốn tiếp tục làm Vạn Diệu thần ni hay muốn ta chịu trách nhiệm đây? Hắc, có lẽ nàng sẽ phải suy nghĩ rất lâu đó. Ai bảo nàng lúc này giả vờ chứ? Nếu nàng sớm cho ta biết nàng là Vạn Diệu thì ta đã không chạm đến nàng rồi.....”

“Ta đá người chết bây giờ - ai da!” Hai chân Vạn Diệu vừa muốn nhấc lên liền không kìm được kêu lên vì đau.

Hy Bình nói: “Tối nay nàng trở thành người thích đá hay sao vậy? Lúc này cứ liên tục đá đồ đệ của mình, giờ lại muốn đá ta? Ta để cho nàng đá nè! Ha ha! Chỉ cần nàng động đậy chân một cái, nàng sẽ biết sao lại gọi là cơn đau lần đầu!”

“Đau lắm à?”

Hy Bình quay người lại, ôm Diệu Duyên vào lòng nói: “Hỏi sư phụ của nàng đi. Ta không phải là nữ nhân, làm sao biết được có đau nhiều không?”

Diệu Duyên quả nhiên hỏi: “Sư phụ, cuối cùng thì có đau lắm không?”

Vạn Diệu nổi giận: “Người cứ thử đi. Ta sẽ làm người tức chết đó.”

Diệu Duyên đáp: “Nhưng....., sư phụ, nếu đau thì con không thử đâu.”

Vạn Diệu hừ một cái rồi nói: “Không đau.”

“Thật à? Nhưng sao sư phụ vẫn cứ kêu đau, lại còn chảy nước mắt đầm đìa thế kia?”

“Ta..... ta..... ai da, đau quá!” Vạn Diệu thấy khó chịu lại muốn đá Hy Bình.

Diệu Duyên hoảng hốt nói: “Quả nhiên là rất đau. Con không chịu đâu.”

Nàng ta chuẩn bị tụt khỏi giường.....

Trong bóng tối, Vạn Diệu nói: “Hoàng Hy Bình, nếu ngươi để nó đi, sau này ta sẽ không tha cho ngươi đâu. Dám chọc ghẹo sư phụ à? Ta cũng sẽ cho ngươi biết thế nào là cơn đau lần đầu!”

Nàng ta trong lúc nóng giận, chẳng thèm quan tâm đến điều gì nữa. Cả Phật tổ cũng quên tuốt, chỉ nghĩ đến chuyện trả đũa, muốn đồ đệ của chính mình cũng phải được khai hoa.

Hy Bình quay lại chọc Vạn Diệu. Hắn nói: “Nàng muốn ta làm với đồ đệ nàng nhưng ta không làm đâu. Sau này nàng đi theo ta, đồ đệ nàng sẽ thừa kế vị trí am chủ Vạn Diệu am của nàng. Hi hi.”

Diệu Duyên đã tụt xuống khỏi giường, nghe thấy câu đó, giật mình một cái. Trong bóng tối không rõ vẻ mặt nàng thế nào mà chỉ nghe tiếng nàng thoát ỵ. Chẳng mấy chốc nàng đã leo lại lên giường, lao vào lòng Hy Bình.

Hy Bình cảm nhận được cái thân thể trẻ trung trần truồng nóng hổi của nàng, không hiểu ra sao bèn hỏi: “Không phải nàng muốn trốn sao?”

Không nghe thấy tiếng hồi đáp, chỉ nghe thấy tiếng nức nở của Diệu Duyên. Hy Bình hỏi: “Sao vô duyên vô cớ nàng lại khóc?”

Diệu Duyên ôm chặt lấy Hy Bình khóc: “Vì sao chàng muốn sư tỷ và sư phụ mà không muốn ta? Sư tỷ vốn ban đầu đâu có thích chàng. Sư phụ cũng không thích chàng. Vậy mà chàng đối xử rất tốt với họ. Còn ta từ khi gặp ở Thần đạo môn đến giờ đều luôn luôn thích chàng nhưng chàng lại không muốn ta, lại còn muốn ta là am chủ. Ta trước giờ chưa bao giờ muốn làm am chủ, ta cũng không muốn làm ni cô. Lúc ta bắt đầu hiểu biết thì đã làm ni cô rồi chứ không phải ta tự nguyện..... Ôi ôi! Ta không muốn Phật tổ, ta chỉ muốn chàng thôi! Ta không sợ đau nữa, ta nhất định sẽ không kêu đau. Chàng muốn gì ta cũng cho chàng hết. Chỉ không để chàng bắt ta đi làm am chủ thôi!”

Cái cô tiểu ni cô này! Hy Bình thật không biết nên khóc hay nên cười. Thì ra câu nói lúc nãy làm nàng ta đau lòng. Hắn nói: “Nàng bảo sư phụ nàng không thích ta à?”

“Phải! Sư tỷ lúc đầu cũng không thích chàng nhưng sau đó lại thích chàng. Còn ta biết sư phụ chẳng bao giờ thích chàng cả.....”

“Ngươi ngậm miệng lại đi cho ta!” Vạn Diệu nổi giận mắng.

Hy Bình cố ý nói: “Nếu sư phụ nàng đã không thích ta thì ta lại để nàng ta tiếp tục làm Vạn Diệu am chủ. Cũng may là ta chưa gieo giống trong bụng nàng ta. Lúc này ta chỉ gạt nàng ta thôi.”

Đột nhiên hắn cảm thấy hai tay Vạn Diệu nắm lấy lưng mình mà kéo, dường như muốn xoay người hắn lại. Tuy vậy hắn vẫn nằm im như cũ. Sức lực man dại của hắn thì khỏi phải bàn rồi.

Vạn Diệu nói: “Ngươi để ta qua, ngươi để ta qua.....”

Hy Bình cười nói: “Ta vẫn nằm im không nhúc nhích, nàng phàn nàn cái gì chứ?”

Vạn Diệu không biết làm sao, bèn nói: “Diệu Duyên, ngươi vào trong này mà nằm, ta sẽ ngủ bên ngoài.”

Diệu Duyên không phục từng sư phụ mình mà đáp: “Con không chịu đâu. Con muốn nằm ngoài, con muốn nằm trong lòng chàng.”

Hy Bình nói: “Nàng không cần phải phí sức. Ta không quay lại đâu.”

Vạn Diệu giận nói: “Hoàng Hy Bình, ngươi nói ta nghe lại xem, vừa rồi ngươi mới nói rằng ta sắp có hài tử. Ngươi lừa ta. Nếu ngươi không cho ta lại một hài tử khác, ta chết cho ngươi xem!”

Diệu Duyên kinh hoàng kêu lên: “Sư phụ.....!”

“Người quay sang đây, ta phải cùng người làm lại. Đồ tiểu dân trùng, sao ngươi lừa ta?” Vạn Diệu phát ra những lời khiến người ta phải kinh ngạc, có thể đưa vào tuyển tập các câu nói của các ni cô, xem như một loại kinh điển của phật gia.

“Sư phụ, người muốn sinh hài tử cho chàng à? Không lẽ người cũng thích chàng?” Diệu Duyên bị mấy câu nói của Vạn Diệu thức tỉnh.

Hy Bình cười nói: “Cũng được. Không đùa với nàng nữa. Nàng đừng nghĩ đến chuyện làm ni cô nữa, cứ đi theo ta. Nàng đã thông suốt chưa?”

Vạn Diệu thả Hy Bình ra, thở hồng hộc.

Trong bóng tối, không nghe rõ nàng ta hồi đáp ra sao, Hy Bình lại nói: “Đó không phải là ta không chịu trách nhiệm mà là nàng không muốn.....”

“Hoàng Hy Bình, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta. Tên hỗn đản nhà ngươi nếu dám không lãnh trách nhiệm, ta đập đầu chết tại đây!” Vạn Diệu hoang mang nói.

Hy Bình đáp: “Tiểu ni cô, xem ra sư phụ nàng cũng có chút thích ta. Nàng nói sai rồi. Ta phải phạt nàng thôi!”

“Phạt ta như thế nào?”

“Phạt nàng sinh cho ta một thằng đầu trọc!” Hy Bình cười hềnh hếch.

Vạn Diệu hứ một tiếng, đá hắt một cái, lại rên khê một tiếng nhưng không nói gì cả.

Diệu Duyên nghiêm chỉnh nói: “Ta muốn sinh một đứa bé khả ái có tóc, có được không?”

“Nếu nàng để tóc dài ra thì được.”

“Vậy à? Vậy đợi ta để tóc dài lại, chàng làm cho ta nhé. Bây giờ ta không chịu cho chàng làm đâu.”

Hy Bình cười gượng gạo nói: “Ngốc quá! Đợi đến lúc nàng muốn sinh thì tóc nàng đã dài thật rồi. Giờ cứ cho ta đi, lỡ sau này ta không muốn thì sao?”

Diệu Duyên vội vàng đáp: “Vậy giờ ta cho chàng, lập tức dâng cho chàng. Chàng cứ nằm trên bụng ta đi! Lúc này chàng vừa mới làm vậy với sư phụ đó.”

Vạn Diệu thầm mắng Diệu Duyên trong lòng. Có sao lại dạy nên đứa đồ đệ như thế này, trước giờ lại cứ nghĩ nó là đứa khả ái chứ?

“Hoàng Hy Bình, mau bịt cái miệng nó lại đi!”

“Được rồi! Ta nghe nàng nói rồi, không cần phải đá ta, nàng đau chết mất đó!”

Hy Bình nói xong liền xoay mình đè lên người Diệu Duyên. Thân thể trẻ trung của Diệu Duyên mềm mại hơn của Vạn Diệu nhiều. Tầm thân nóng hổi của nàng bị Hy Bình đè chặt khiến nàng như tức thở. Cảm thấy hùng căn to lớn cường tráng của hắn chạm vào chốn thiêng liêng của nàng, tuy là tự nguyện nhưng nàng không khỏi kinh hoàng.

“Chàng nặng quá!” Diệu Duyên hỗn hển nói.

Hy Bình cười đáp: “Ta to lớn khỏe mạnh như thế này đương nhiên là phải nặng như Thái sơn rồi.”

Đúng là tên gia hỏa lúc nào cũng tự tôn!

Diệu Duyên nói: “Ta cảm thấy..... chàng giống như trâu mộng!”

Cái gì! Trâu mộng à? Trâu mộng làm sao mà ôn nhu thế này được? Tuyệt đối không phải! Hy Bình nghĩ sự so sánh của Diệu Duyên cũng có điểm phù hợp. Nhưng dù có phù hợp ở đâu thì hiện tại cũng không phù hợp. Để thể hiện sự không đồng ý, tay hắn nhéo đầu nhũ của nàng một cái rồi nhỏ nhẹ nói: “Trâu làm sao có được cái ôn nhu, cái khả ái thế này của ta chứ?”

Diệu Duyên bị nhéo đến mức toàn thân nhột nhột, liền nói: “Đừng nhéo ta ở chỗ đó..... Nhéo ta đau quá còn nói là ôn nhu à?”

“Vậy thì nhẹ một chút, vuốt nhẹ.....”

“Cũng không được vuốt.” Nàng thật sự không thể chịu đựng được, lấy tay hất ra.

Hy Bình nói: “Bộ nàng định làm am chủ à?”

“Ta không làm.” Diệu Duyên vội vã rút tay lại rồi nói: “Chàng vuốt đi, nhéo cũng được, nhưng đừng làm mạnh. Ta đau đó.”

Lại một lần nữa Vạn Diệu bị đồ đệ mà nàng yêu mến nhất đánh bại. Nàng nhớ lại cái đau đớn ở nơi kín đáo của mình, trong lòng lại nổi giận, lại đá Hy Bình một cái, nói: “Tên gia hỏa nhà người, không được dụ dỗ Diệu Duyên.”

Hy Bình nói: “Nàng đừng ồn ào, để ta yên tĩnh một chút. Lúc này lúc nàng muốn ta, đồ đệ nàng đâu có gây sự với nàng. Giờ nàng lại gây phiền phức cho hảo sự của đồ đệ mình. Thật là thất đức!”

Vạn Diệu hoảng hốt hỏi: “Ta muốn người à? Ta thất đức à? Hoàng Hy Bình, ta không tố cáo người cường gian ta, người lại còn a..... a.....”

“A di đà phật, sư phụ!” Diệu Duyên trong lúc đang mê mẩn vẫn không quên đề tỉnh Vạn Diệu thần ni.

“Nàng tố cáo ta không được đâu. Chính mắt đồ đệ nàng thấy nàng tự nguyện mà. Ta có nhân chứng! Tiểu ni cô, có phải sư phụ nàng tự nguyện không?”

Hy Bình cúi đầu hôn lên dải tai của Diệu Duyên. Nàng ngo nguẩy khuôn mặt nhỏ nhắn, lấp bắp: “Phải, phải, đúng là sư phụ tự nguyện. Ta có thể làm chứng. Chàng..... chàng đừng cắn dải tai ta. Ta không chịu nổi đâu..... Nhột quá!”

Hy Bình vẫn tiếp tục hôn, từ dải tai nàng, hôn xuống cổ, rồi vai, xuống đến ngực..... hôn thẳng xuống bụng dưới. Trong bóng tối, lúc hấn gục đầu vào nơi riêng tư của nàng, hấn cảm nhận được mùi hương xữ nữ. Tay hấn chạm vào cái vùng đất cực kỳ màu mỡ đó, lập tức hấn cảm thấy vô cùng ướt át. Hấn cười nói: “Ui, tiểu ni cô, nàng đã lớn chưa? Cố sao còn tiểu ra giường thế này?”

Diệu Duyên đáp: “Chàng nói bậy. Ta đã mười tám rồi, sao lại tiểu ra giường được.”

“Nàng sờ thử xem này!”

Hy Bình nắm tay nàng kéo đến chạm vào chỗ thâm kín của nàng. Nàng vừa chạm đến quả nhiên thấy nó ẩm ướt, hốt hoảng hỏi: “Sao lại thế này?”

Hy Bình hỏi: “Không lẽ nàng không có cảm giác gì à?”

“Vừa rồi, chàng hôn người ta..... hôn người ta đến nỗi.....người ta nói không được. Tức là lúc chàng hôn người ta, ta mơ mơ hồ hồ, có thể là không nhận được nên nước tiểu mới chảy ra.” Diệu Duyên ủy khuất nói.

Thật là mất mặt..... Vạn Diệu thầm than trong lòng cả ngàn lần.

Hy Bình không cười nổi: “Đã lớn như thế mà nàng còn tiểu ra giường! Ha ha.....”

Diệu Duyên đánh hấn một cái giận dữ nói: “Cũng là tại chàng!”

“Sao lại tại ta? Đâu phải ta tiểu đâu.”

Diệu Duyên không biết phản bác thế nào. Tuy nàng tụng kinh niệm phật không ít nhưng cãi lộn thì chẳng được bao nhiêu. Nàng buồn bã nói: “Ta tiểu rồi, chàng còn muốn ta không?”

“Đương nhiên là muốn rồi. Nếu như nàng không tiểu, ta lại không muốn đâu!”

“Vậy à? Vậy ta tiểu vừa rồi là việc tốt à?” Diệu Duyên mừng rỡ hỏi.

“Không sai! Vào những lúc như thế, nữ nhân tiểu chính là việc tốt đẹp nhất trong thiên hạ. Chỉ khi nàng tiểu ra thì ta mới có thể tiến vào được.” Miệng Hy Bình lại áp vào chốn mật động của Diệu Duyên, nói: “Tuy nhìn không rõ nhưng mùi vị thì thật tuyệt!”

Diệu Duyên bị cái miệng của hắn hí lộng, chất dịch trong người lại ào ào từ trong mật huyết chảy trào ra. Nàng ta biết mình lại tiểu nữa rồi.

Hy Bình đưa miệng vào vùng cấm của nàng, bắt đầu liếm láp. Đầu lưỡi có lúc tiến chạm vào bên trong khiến nàng ta cảm thấy nhột nhột, tựa như không kham nổi. Toàn thân cảm thấy bải hoải nhưng vô cùng sảng khoái khiến nàng cứ mong cái lưỡi của hắn tiến sâu thêm một chút hoặc giả là thô cứng hơn một chút. Nàng ta như mềm nhũn ra, thân thể không còn khống chế nổi nữa, mê mê mẩn mẩn nằm xuống dài xuống giường, để mặc cho Hy Bình muốn làm gì thì làm. Thật ra nàng cũng không còn khả năng kháng cự nữa.

Điều làm nàng kinh ngạc là Hy Bình đột nhiên đưa ngón trỏ tiến nhập vào bên trong. Nàng thật sự thích thú cái cảm giác khi ngón tay hắn ở trong thân thể nàng, có điều lúc đó nàng cũng cảm nhận một cơn đau nhẹ. Nàng không dám kêu. Nàng sợ kêu đau, Hy Bình sẽ không muốn nàng nữa, nàng lại phải quay về làm am chủ. Trước nay nàng chưa bao giờ muốn làm am chủ cả!

“Đau à?” Hy Bình hỏi nàng.

Nàng rên: “Không..... không đau.”

Nàng nghe thấy tiếng cười của Hy Bình trong bóng tối, tiếng cười rất khê. Sau đó nàng nhận ra Hy Bình đã leo lên trên người nàng. Mặt hắn kề sát mặt nàng. Hắn lại hôn mặt nàng. Thân thể nàng lại tiếp tục nóng lên. Nàng ôm chặt lấy hắn rồi phát hiện đang có một cái gì đó chực chờ tại khe cấm của mình. Nàng biết, đó chính là cây côn thịt dài ngoằng, thô ráp của Hy Bình..... Hắn lại dùng cây côn thịt đó để làm với nữ nhân, đưa nó vào trong thân thể nữ nhân.

Nàng biết hắn muốn tiến vào bên trong nàng....

Nàng nhắm tịt cả hai mắt lại, trong lòng thầm nghĩ: sư phụ nói sẽ không đau lắm.

“Ta muốn đưa vào, nàng xác định lại xem có muốn hay không?” Hy Bình thì thầm bên tai nàng.

“Xác định cái gì?”

Hy Bình nói: “Xác định một lần nữa, có đúng nàng thật sự muốn ta tiến vào.”

“Có! Muốn! Ta muốn làm nữ nhân của chàng. Ta không muốn cả đời làm ni cô.”

Đầu khắc cây côn của Hy Bình bắt đầu tiến vào cái ngòi nước có nàng. Nàng bắt đầu cảm thấy đau đớn. Nơi đó của nàng so với của sư phụ mình vừa non nớt hơn vừa chật hẹp hơn. Nàng cảm thấy cơ thể mình như rách toác ra. Cái đầu khắc nóng bỏng khiến toàn thân nàng run rẩy. Nhưng khi đã đến cùng cực thì mọi chuyện dường như lại trở ngược, nàng đột nhiên cảm thấy lạnh cả người. Nàng quay mặt vào trong hỏi: “Sư phụ, thật sự không đau chứ?”

Vạn Diệu đáp: “Người cứ tự mình thử đi.”

“Hỏi trước vậy mà! Để người ta chuẩn bị tâm lý thôi.”

Hy Bình cúi người hôn vào miệng nàng một cái rồi nói: “Có đau một chút, sau đó sẽ không đau nữa.”

Diệu Duyên nói: “Chỉ một chút thôi à? Vậy thì ta không sợ đau nữa.....”

“Ôm ta chặt vào được không? Ta phải tiến vào đây.”

Hy Bình nói xong, lại cúi đầu hôn vào miệng nàng, hạ thể đang cong lên đột nhiên ấn mạnh xuống. Ngay lập tức cự căn thô cứng không chậm trễ tiến nhập vào mật đạo ẩm ướt của Diệu Duyên. Tầm thân mềm mại bên dưới người hắn bỗng nhiên như căng lên. Một cơn đau bật ra từ miệng hắn. Đó là vì Diệu Duyên sau khi nhận được “cơn đau lần đầu” của mình liền cắn chặt môi hắn. Trong bóng tối, hắn cảm nhận được rằng vào lúc đó nước mắt nàng đã trào ra.

Diệu Duyên hoàn toàn không dự liệu đến cơn đau đớn muốn tê liệt cả người này. Thân thể nàng như bị một vật thể to lớn, cứng chắc xé toang ra. Nàng cảm thấy dường như mình bị phân ra làm hai. Mật huyết của nàng ôm chặt lấy dương căn của Hy Bình. Cái thứ quá thô kệch đó nhanh chóng nông to mật huyết của nàng. Nàng đau vô cùng. Nguyên nàng nói rằng sẽ không kêu đau và nàng thật sự cũng chưa hề kêu. Đó

là vì Hy Bình hôn nàng khiến nàng không thể nào kêu được. Nhưng nàng thì cắn hần, cắn đến chảy máu. Máu chảy cả vào trong miệng nàng. Nàng cảm thấy xấu hổ có điều nàng không hề cố ý.

Khi Hy Bình rời khỏi miệng nàng, nàng kiên cường chịu đựng cơn đau, hỏi: “Ta..... cắn chàng có đau không?”

“Có, có đau một chút. Nàng còn chịu đựng được không?”

Diệu Duyên dừng cảm đáp: “Ta chịu được. Không phải chàng đã tiến vào rồi sao? Ta cảm nhận được cái thứ đó của chàng đang ở trong người ta, lấp đầy nghẹt á!”

Hy Bình nghĩ rằng có thể, liền bắt đầu nhấp nhấp nhẹ. Thân thể nàng lập tức cứng lại. Hần bảo: “Thả lỏng người ra.”

Hy Bình lại chậm chậm tiến vào. Hương động của Diệu Duyên rất hẹp nhưng rất trơn ướt. Hần cứ thế mà kéo ra kéo vào. Cơn đau lúc đầu giờ đây dần dần được thay thế bởi một cảm giác đặc biệt. Diệu Duyên cuối cùng cũng có thể thản nhiên tiếp nhận những cú đâm thọc của hần. Hần liền tăng nhanh tốc độ. Diệu Duyên bắt đầu rên lên.

Vạn Diệu nói: “Người đừng kêu to.”

“Sư phụ, con không kêu không được! Con không tự khống chế nổi.”

“Cho người mấy cái áo gối nè.”

Vạn Diệu lấy mấy cái áo gối nhét vào miệng Diệu Duyên. Hy Bình thò một tay ra nhéo vào ngực Vạn Diệu nói: “Nhiều chuyện quá! Ta rất thích nghe tiểu ni cô niệm kinh trên giường mà. Ha ha.”

Vạn Diệu giận nói: “Không được nắm ta..... Muốn nghe, sau này sẽ được nghe. Hiện giờ không phải là lúc thích hợp.”

Hy Bình một mặt nhấp nhồm ra vào Diệu Duyên, mặt khác thò ngón trở lạng lẽ tiến nhập vào mật huyết của Vạn Diệu. Vạn Diệu cũng không cản trở. Nàng không hiểu nổi, tên gia hỏa này làm sao có thể chống bằng một tay mà vẫn làm ào ào như vậy? Như thế phải cần rất nhiều thể lực à.....

“Tiểu ni cô, nàng sờ ngực sư phụ mình xem nào. Thật là sung mãn nha!” Hy Bình rút tay từ trong hương động ướt át của Vạn Diệu ra, nắm tay Diệu Duyên, kéo tay nàng ta qua bên kia.

Tay Diệu Duyên chạm vào bộ ngực Vạn Diệu, hơi giật lại nhưng rồi bắt đầu ve vuốt, nhào nặn. Vạn Diệu bị Diệu Duyên vuốt ve như thế liền cảm thấy rất dễ chịu, dâm thủy bên dưới hạ thể không biết từ lúc nào lại ào ào chảy ra. Ham muốn tình dục lại trào lên. Ngay lập tức liền xoay người qua, một tay quơ ngay đầu nú trên ngực Diệu Duyên, tay kia mò đến nơi Hy Bình và Diệu Duyên đang kết hợp với nhau. Bàn tay đó chụp trúng ngay dương căn của Hy Bình nhưng rồi chuyển sang sờ mó vùng đất rậm rì của Diệu Duyên, ngón trở lâu lâu lại gây gây những cánh hoa thịt.

Mật huyết của Diệu Duyên bị cự long vào vào ra ra, lại còn bị sư phụ nàng chọc ghẹo. Tuy lúc đầu có hơi đau nhưng khoái cảm đến rất nhanh, muốn kêu nhưng không kêu được. Bàn tay đang ở trên ngực Vạn Diệu bắt đầu véo hơi mạnh một chút, nhéo đến nỗi Vạn Diệu cảm thấy hơi đau. Nàng ta nghĩ, cái con bé này, dám véo sư phụ đau thế này, ta cũng phải nhéo mạnh cho người biết.....

Hai thầy trò lạng lẽ đầu với nhau. Chỉ mỗi Hy Bình là sướng, vẫn không tiếc sức hành động. Diệu Duyên dù sao cũng là xử nữ, hơn nữa lại còn trẻ, chẳng bao lâu liền bắt đầu mê loạn. Thậm chí nếu có đau cũng không chịu nổi cơn khoái cảm đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể. Cơn cực khoái lần đầu tiên của nàng đã đến.

Hy Bình nhân ngay lúc đó liền phóng dương tinh vào trong người nàng, sau đó nằm đè lên tấm thân mềm oặt của nàng rồi rút mấy cái áo gối ra. Nàng ta liền thở hổn hển. Hần hỏi: “Có thích không?”

“Có! Đau lắm nhưng ta thích.....”

“Còn muốn nữa không?”

“Không..... ta mệt lắm rồi..... có lẽ sư phụ còn đang muốn thêm.....”

“Nói bậy!” Vạn Diệu giận dữ mắng.

Hy Bình nói: “Tiểu ni cô đúng là hiểu lòng của lão ni cô. Hắc hắc.....”

Hắn lập tức bò lên trên người Vạn Diệu nói: “Chúng ta tiếp tục nhé?”

Vạn Diệu đáp: “Không..... trừ phi ngươi xin lỗi ta!”

“Vì sao vậy? Vì sao ta phải xin lỗi?”

“Vừa rồi ngươi vừa gọi ta là lão ni cô. Cái đó không thể chấp nhận được.”

“Cũng được! Ta gọi nàng là trung ni cô vậy!”

“Cũng không được.”

Hy Bình nói: “Không lẽ bảo ta gọi nàng là tiểu ni cô à?”

Hắn cũng chẳng thèm quan tâm nữa, hơn nữa dám thủy dưới mặt huyết của Vạn Diệu đã trào ra rồi, hắn liền tiến ngay vào. Vạn Diệu la lên khe khẽ: “Tiểu hồn đản, không được thô lỗ như thế..... À, phải rồi, gọi ta là ‘bảo bối’!”

Bảo bối? Cái đó ở đâu ra vậy? Không ngờ Vạn Diệu lại dùng những từ này?

“À, à, tốt lắm. Bảo bối, chúng ta làm tình đến sáng nhé!” Hy Bình không nhịn được mỉm cười.

“Không được! Sáng mai bọn ta còn phải đi tìm người.”

“Không phải ta đang ở đây sao? Các người tìm làm gì?”

“Cái đó là để che mắt người khác.”

“À, cho nàng mấy cái áo gối nè, đừng kêu lớn tiếng quá. Mấy người niệm kinh Phật xem ra giọng hơi bị lớn đó.....”

Hy Bình lấy mấy cái áo gối đưa cho Vạn Diệu. Rồi chẳng thèm quan tâm nàng ta và Diệu Duyên kháng cự thế nào nhưng suốt đêm đó, cái con trâu kêu là Hoàng Hy Bình cứ liên tục cày bừa trên người họ. Hai thầy trò và hắn cứ luân lưu làm hết hồi này đến hồi khác. Sau này bọn họ cũng không nhớ nổi, nói chung là rất rất nhiều.....

231. Chương 230: Đào Xuất Đại Địa

Qua ngày, Vạn Diệu xuất linh ni cô của Vạn Diệu Am cùng Đại Địa Minh truy lùng Hy Bình. Diệu Duyên không đi, bởi nàng tuổi vẫn còn trẻ, trải qua một đêm mưa bão như đêm qua, làm sao nàng có thể động dậy được đây? Vạn Diệu cũng rất yêu quý đồ đệ này, mặc dù nàng cảm thấy sự đại đột đêm qua của đồ đệ này thật là mất mặt, nhưng đồ đệ này lại là một tay bà nuôi dưỡng, bà đối xử với Diệu Duyên như với con gái của mình vậy.

Đại Địa Minh tìm suốt một ngày vẫn hoài công đành phải quay về. Vạn Diệu đương nhiên biết rõ Hy Bình chính đang ở ngay trên giường mình, vui vầy cùng đồ đệ của mình. Nàng cũng muốn quay về sớm một chút nhưng đã giả vờ thì phải giả vờ đến cùng. Tuy nàng là ni cô, nhưng giả vờ thì ai mà chẳng làm được.

Ni cô thì cũng là người! Đã là người thì phải có thất tình lục dục. Người ta nói quyền lợi thì luôn đi kèm với nghĩa vụ. Nàng lúc này lựa chọn quyền lợi, và, nghĩa vụ phải được hoàn thành.

Lại là một đêm nữa. Đối với Lạc Hùng mà nói, một ngày thực quá ngắn, tuy nhiên, Vạn Diệu đã chờ đợi màn đêm này từ rất lâu rồi, tưởng như bóng tối này cần phải mất cả vạn năm rồi mới tới. Nàng trở lại Cổ Phong tạ, trở về gian phòng của nàng.

“Bảo bối, nàng đã trở lại?” Hy Bình kêu lên. Nếu ánh sáng đủ mạnh, có lẽ sẽ nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của Vạn Diệu trông như một quả đào chín mùi.

Nàng đêm qua trong lúc ý loạn tình mê, cũng không cầu nệ cách xưng hô này, bây giờ dĩ nhiên cảm thấy rất hối hận.

Vạn Diệu giận dữ nói: “Chàng hãy nhỏ giọng lại, kéo mọi người nghe thấy.”

“Sợ cái gì chứ, nếu nghe thấy, ta lại ra giết hết!”

Vạn Diệu cười nói: “Chàng nếu quả như lợi hại thì đã không cần trốn trên giường của ni cô.”

Hả? Những lời này xuất phát từ Vạn Diệu sao? Hy Bình cho rằng những lời này không khác gì những câu tục tiểu, dâm ô, và biết rằng cô nàng đầu trọc này không còn thích hợp làm ni cô nữa. Nàng chắc muốn hoàn tục trở lại, trên cái đầu bóng láng ấy mọc lại những mớ tóc mượt mà sum suê không phải là tốt hơn sao.

Hy Bình cười nói: “Được, ta không trốn nữa, giờ ta ra ngoài, thế nào?”

Vạn Diệu tâm thần nhất hoảng, nói: “Không được.”

“Sao lại không được?”

“Vì... không được” Vạn Diệu khuôn mặt ửng hồng, nhìn Hy Bình ôm hôn đồ đệ của mình, nàng ta nói: “Diệu Duyên, còn không dậy mau?”

Diệu Duyên yếu ớt đáp lại: “Sư phụ, đệ tử không có khí lực nào để dậy cả, với lại bây giờ là buổi tối, dậy làm gì nữa?”

Hy Bình nói: “Đừng lý tới sư phụ của nàng nữa, nào, hãy để ta hôn vào cái môi nhỏ của nàng.”

Vạn Diệu lập tức bò lên giường, trèo qua hai người, nằm dài xuống rồi nói: “Đưa cho ta cái chăn.”

Rồi cũng không đợi ai nói gì, Vạn Diệu kéo chăn, chui vào, nằm ôm lấy người Hy Bình, nói: “Chàng định lưu lại đây bao lâu? Lạc Hùng chắc chắn sẽ sớm phát hiện ra chàng.”

“Ta ước được nằm trong lòng nàng suốt cả đời...”

“Chàng...”

“Nhưng ta không muốn ở chốn này nữa” Vừa nói Hy Bình vừa vuốt ve đôi tay mềm mại của nàng ta. “Ta thật không thích, lại muốn trở về với nữ nhân của ta, mặc dù thì ta cảm thấy là có người theo đang theo dõi ta, nhưng điều đó cũng không làm ta trễ nải, bất quá chỉ làm cho ta thấy không quá khó chịu. Bảo bối, nàng cũng sẽ rời nơi này đi! Đến với Tứ đại gia, hay đến Minh Nguyệt Phong.”

“Không còn địa phương khác nào để ta đến sao?”

“Minh Nguyệt Phong thì có mẫu thân và nữ nhân của ta, còn ở Tứ đại gia thì không cần nói nàng cũng biết, mặc dù phụ thân ta là một cừu nhân của chúng, nhưng ta tin rằng chúng vẫn chưa thật sự giết ông ta! Nhiều nữ nhân của ta cũng ở Tứ đại gia...”

“Ta sẽ đến Minh Nguyệt Phong! Ta và Mộng Tình là lão bằng hữu với nhau... nhưng sao chàng lại khiến ta đối mặt với Mộng Tình được?”

“Nàng cứ gọi bà ta là mẫu thân thôi, ha ha.”

“Đồ chết bầm! Ta chỉ muốn gọi Mộng Tình là tỷ tỷ mà thôi...”

Hy Bình vừa cười vừa nói: “Nhưng con nàng sẽ phải gọi bà ấy là nội tổ, thế thì bà ấy chắc phải là mẹ chồng của nàng rồi, có gọi là mẹ cũng không chết được. Không phải Lôi lôi cũng gọi thế hay sao?”

“Hoa Lôi cũng gọi như vậy à?” Vạn Diệu nghi hoặc hỏi.

“Phải gọi thôi, mà nếu chưa gọi thì sau này cũng phải gọi. Bà ấy là mẹ ta, đó là sự thật bất biến.”

Vạn Diệu nói: “Nghe nói chính Yến Tử đã nuôi chàng khôn lớn? Mộng Tình bỏ rơi chàng, chàng không hận... hận mẹ mình à?”

Hy Bình nói: “Ta sao có thể hận bà ta? Bà ta cũng rất tốt đối với ta. Cha ta là ai, các người chắc cũng phải biết ... Ta hận, ta hận ông ta. Tuy nhiên, ông ta lẽ ra không nên xuất hiện, có rất nhiều chuyện là vì bị ép buộc mà phải làm, nhưng vì quá cường hãn, thực không thích hợp với giang hồ. Ông ta tuy là ma nhân, nhưng cũng rất lương thiện, mặc dù đã vấy rất nhiều máu, nhưng là do không nhận thức thông suốt.”

“Giang hồ, giống như vũng bùn, những ai đã bước chân vào, cả linh hồn tất cũng sẽ nhiễm bẩn. Nhưng ông thì không, theo như A Mật Y kể lại, ông là người dũng cảm chính trực, ông có thể dùng máu để tìm chân lý cho mình, nhưng không thể để vũng bùn ấy dấy bẩn linh hồn. Ông đến từ nơi vực thẳm, mang theo một sức mạnh kinh khủng, chưa từng thấy. Nhưng ông ấy quá nhu nhược, bởi vậy năng lực bảo vệ bản thân cũng không có, làm sao bảo ông bảo vệ được nữ nhân và hài tử của mình?”

“Bất kể là ai, ta cũng không thể tìm ra lý do để mà hận. Ta được sinh ra bởi họ, có thể biết họ vẫn còn sống trên đời, đó thực sự là một điều an ủi lớn. cha ta có chút thương hại, tuy nhiên, mẹ ta, thực sự là một người phụ nữ đáng thương, không chỉ mẹ ta đáng thương, những người phụ nữ đã vì cha ta mà trải qua một nửa cuộc đời chờ đợi cũng thật đáng thương.”

“Kì thật, ta đã sớm biết ai mới là cha mẹ ta...” Hy Bình ngừng nói, cắn nhẹ vào tai ngọc của Diệu Duyệt.

Diệu Duyệt khẽ rên, tay trái nắm lấy dương căn kê vào đường rãnh ở đùi, hướng dương căn vào bãi cỏ mềm mại ướt đầm mát ngọt của mình.

Hy Bình nhẹ nhàng động đây, dương căn cự đại tiếp nhập vào âm đạo, khẽ nói: “Nàng cũng cảm thấy tốt chứ?”

Diệu Duyệt nói: “A.. thiếp thấy.., thiếp muốn chàng.”

Hy Bình nhẹ nhàng chuyển động thân thể, Vạn Diệu nói: “Người... Ngày mai sẽ không đi cùng bọn ta ư?”

“Đừng lo cho ta, ta không như cha của ta, ta biết bảo vệ chính bản thân ta ngay từ khi còn nhỏ, nhưng cách bảo vệ bản thân tốt nhất là chống lại kẻ thù... Những người muốn giết ta, đều sẽ chết trước ta. Nhưng, khi tự bảo vệ mình, ta không thể bảo vệ những người bên ta, bởi vậy, bọn nàng nên dời đến nơi an toàn, như vậy, ta có thể giảm bớt những khó khăn. Có thể đây là cuộc chiến cuối cùng.”

“Người sẽ gây chiến với Đại Địa Minh ư? Mọi mình người ư? Nếu nó xảy ra, bọn ta sẽ không đi.”

“Không, ta sẽ đợi đến khi các nàng rời khỏi đây, ta sẽ âm thầm dời đi, nếu họ có phát hiện ra, họ cũng không bắt được ta.”

“Ư...ư...” Diệu Duyệt rên rỉ như là bị bệnh.

Vạn Diệu nói: “Bọn ta rời khỏi đây đường đột, Đại Địa Minh sẽ không nghi ngờ ư?”

“Hãy bớt căng thẳng, họ sẽ không biết rằng ta có mối quan hệ với Vạn Diệu am, sẽ không nghi ngờ mọi thứ. Việc chém giết của võ lâm không phải là chuyện của bọn ni cô các nàng. Cứ đi đi, họ sẽ không quản lý nàng. Ngày mai, các nàng đem theo U Nhi luôn!”

“Làm thế nào bọn ta mang Lạc U Nhi rời khỏi đây?”

Hy Bình suy nghĩ rồi nói: “Hãy cắt hết mái tóc trắng của nàng ấy! Đó chính là điểm đặc biệt của nàng ta!”

“Cạo đầu ư? Nàng ấy có nguyện ý không?”

“Theo ta, vì hài tử trong bụng của nàng, nàng sẽ muốn.”

Vạn Diệu nói: “Tốt! Ngày mai bọn ta sẽ rời khỏi đây, nhưng chàng phải hứa, phải sống và trở về bên bọn ta. Bọn ta đã không còn là ni cô nữa, đã là người của chàng. Tất cả đã bị hủy trong bàn tay chàng, chàng phải có trách nhiệm với cuộc sống của bọn ta.”

“Ta chỉ nói một lần rằng ta không giống như cha ta, nàng hãy tin tưởng rằng ta là người tốt!”

“Thiếp... tin tưởng chàng.”

Hy Bình kéo đẩy một cách mãnh liệt, đưa Diệu Duyệt lên đỉnh cao của sự ướt át, Vạn Diệu lên tiếng: “Ta cũng muốn!”

Hắn rút dương vật ra khỏi khe cắm của Diệu Duyệt, rồi chuyển thân đến ôm lấy thân thể phong mãn của Vạn Diệu. Nàng ta đã sớm cởi bỏ đạo y, vùng kín cũng đã ẩm ướt. Hy Bình ôm chân của nàng ta nâng lên, nghiêng người tựa vào theo thế chữ “Đại”, sau đó đem cái vật đã ướt đầm chất dịch của Diệu Duyệt tiến

nhập vào mật đạo của nàng ta, toàn lực nháp mạnh một cái, tiến thật sâu vào trong thân thể. Vạn Diêu thân tâm đại đãng theo mỗi cú kích cường mãnh của Hy Bình, dần dần đạt đến khoái cảm cao trào...

Ngày hôm sau, Vạn Diêu tới gặp Lạc Hùng để cáo từ, Lạc Hùng xác thực không nói đám ni cô của Vạn Diêu Am có thể làm gì cho lão, bèn sau đó mở lời khách sáo, rồi chúc họ lên đường bình an.

Máu Huyết Ma trong người hắn thật không quá mãnh liệt, nhưng sự thực đó là dòng máu của Huyết Ma, mà hắn đích thực là con trai của Huyết Ma, và dĩ nhiên trở thành địch nhân lớn nhất của lão. Lão không ngừng truy tìm Hy Bình, kể cả việc lật tung cả thành Long Thành, thậm chí còn phát mệnh lệnh cho Cái Bang để ý từng một động tĩnh trên giang hồ, tuy nhiên, đã nhiều ngày trôi qua, vẫn không có một tin tức nào cả.

Hoàng Hy Bình là một kẻ khó đánh giá, hắn có một sức mạnh không đoán trước được, và điều đáng sợ hơn cả là lý trí của hắn không hoàn toàn như người bình thường. Lạc Hùng không biết hắn là một tên ngốc hay một thiên tài, chỉ biết rằng mình rất sợ hắn đột ngột xuất hiện - tên Hoàng Hy Bình này đơn thuần tịnh không giống tên Huyết Ma kia, hành vi của hắn vượt ra ngoài tư duy bình thường của nhân loại.

Vạn Diêu đi chưa được bao lâu thì Lạc Thiên bước vào phòng của Lạc Hùng, Lạc Hùng hỏi: “Thiên Nhi, có tin gì mới không?”

Lạc Thiên đáp: “Không, thưa phụ thân.”

“Cái tên Hoàng Hy Bình này, hắn ẩn trốn ở đâu chứ? Với cá tính của hắn, thì không thể nào mà lại ẩn trốn trong một thời gian dài mà không xuất hiện.”

Lạc Thiên thưa rằng: “Phụ thân, nếu hắn quả thực có thú tính, thì có khả năng sau lần bạo phát cuối cùng hắn phải nghỉ ngơi một thời gian, cho nên hắn không thể trốn thoát khỏi Long Thành một cách nhanh chóng được. Con đã nhận được tin tức rằng, hắn đang tiến nhập vào hoàng cung, hắn ta bắt lão ngục Hoàng để ban cho hắn một lệnh bài, để hắn có thể điều động quan quân ở Long Thành. Con cũng đã điều động quan binh ở Long Thành này chốt chặn các cửa ngõ của Long Thành, trừ phi Hoàng Hy Bình hắn không có mặt tại Long Thành bằng không hắn không thể nào thoát được. Mà không biết từ đâu hắn lại biết tất cả quan quân tại Long Thành đều chấp hành mệnh lệnh của Đại Địa Minh ta?”

Lạc Hùng nói: “Mọi việc đã hoàn tất, chúng ta giết Hoàng Hy Bình xong rồi đem quân đến tiêu diệt tứ đại gia, thuận thế thấu đoạt thiên hạ luôn.”

Lạc Thiên lo lắng nói: “Phụ thân, lỡ có người hỗ trợ lão Hoàng đế thì sao?”

“Ai giải cứu lão cũng không thể vãn hồi đại cuộc và cái triều đại của lão đâu?”

Lạc Thiên nói tiếp: “Đại thế của lão đã mất. Con đã ban lệnh phong tỏa cả kinh thành, chỉ cần thấy kẻ khả nghi là lập tức giết, dù lão có trở về hoàng cung, lão cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.”

Lạc Hùng nói: “Con phải đề phòng cho tốt, mọi việc đừng tưởng thành công mà lạc quan, duy nhất trong chốn võ lâm là chuyện chúng ta hoàn toàn không thể xử lý. Thiên nhi nếu ba ngày sau chúng ta không tìm được Hoàng Hy Bình, tiện cho tứ đại võ lâm thế gia che giấu Huyết Ma và hợp tác với Huyết Ma đó là lý do tiến đánh tứ đại gia, tóm lấy tứ đại gia là diệt đi mối họa võ lâm. Nếu như gặp khó khăn, sẽ dùng kế để Âm Long điều quan phủ phát binh giúp đỡ. Còn vấn đề gì không?”

“Phụ thân, không còn vấn đề gì, trong tay chúng ta có lệnh bài, chúng ta có thể sai khiến điều động quan phủ địa phương, hiện tại một nửa giang sơn nằm trong tay chúng ta, chỉ chờ cơ hội cuối cùng dẹp sạch.”

“Tốt lắm, chúng ta tiếp tục nhẫn nại vài ngày.”

Vạn Diêu Am rời khỏi tòa cổ phong trở nên vắng lặng, rất vắng lặng không hơn Hy Bình, hắn co rút lại trong tủ đã lâu, nhưng cả ngày không có đến nửa người đến lục soát, hắn trốn ở đây trở thành không cần thiết.

Làm cho trốn ở đây thành dư thừa, hắn trong lòng tức giận, thầm nghĩ; “Đều là Vạn Diêu kêu ni cô dẫn mình trốn ở đây, làm toàn thân gân cốt ta không lối thoát, người khác biết được cho là ta sợ tên cầu Lạc Hùng, người ta nói gặp ni cô là xui xẻo, lần này ta đem về nhà xui xẻo, một thời thanh danh anh hùng bị

đã bại trên người hai ni cô, ôi.....đi ra ngoài, bầu trời tối đen, trốn lánh ở đây, người trở nên đen đủi, xui xẻo! Ni cô!”

Hắn đi ra khỏi phòng, quả nhiên chỉ là tòa cổ phong vắng lặng ngoại trừ Hoàng Hy Bình tựa như bóng hình lu mờ, hắn ngược đầu nhìn lên nguyên lai còn có vầng trăng lơ lửng đáng thương, nghĩ rằng: “trăng còn có khi tròn khi khuyết, giống như con người khi buồn khi vui.” Đang nghĩ vớ vẩn đột nhiên nghĩ đến tình hình lúc này, thật sự có vài phần đúng với đạo lý, trong lòng hắn ý niệm như một thi nhân, ý tưởng trong đầu rằng thi nhân quá yếu đuối nhất định sẽ không đánh thắng được, nghĩ hiểu được thi nhân quả là đáng xấu hổ.

Ôi chà.....

Làm sao có thể thoát khỏi đây? Cái cách chạy trốn này không ổn, sư đồ ni cô và Lạc U Nhân đã dẫn đi dẫn lại, muốn hắn âm thầm bỏ trốn... .. bỏ trốn? Làm sao có thể được? Hoàng Hy Bình hắn từ trước đến giờ chưa hề chạy trốn! Nhưng, nếu đường đường chính chính đi ra, sẽ không sống nổi với bọn họ, hắn đã từng giao hẹn trước với bọn họ nhất định sẽ bỏ trốn mà người không hay quý không biết... .. chỉ cần hắn nguyện ý, đối với hắn những việc trộm chó bắt gà đều là việc tốt.

Được lắm! Ta chạy trốn, nhưng chạy không thoát, xem tên chết tiệt nào có thể canh giữ được ta... các người an tâm, ta nhất định sẽ chạy thoát. Bản sự chạy trốn của ta không dưới Hoa Tiểu Ba, ta sẽ dùng tuyệt thế khinh công của mình nhân lúc đêm tối, lướt một cái tức khắc thoát khỏi Long Thành, các người hay an tâm mà đi đi! Không cần nói thêm nữa. Hắn lúc đó vì muốn để họ ly khai, nên đã nói như vậy, nhưng hiện tại đã hối lại, nghĩ đến bị bức ép phải đào thoát, hắn cảm thấy mất mặt. Mặc dù da mặt của hắn đúng là dày vô bì, nhưng trước những việc như thế này, vì mẹ mình nên hắn rất lo giữ gìn sĩ diện.

Chạy thôi! Nam nhân mà phải vâng lời nữ nhân! Trong tâm hắn nghĩ đến đó, liền chạy ra khỏi cái cổng tròn của lầu hóng mát, trong đầu linh quang loé lên... .. Trốn, không thể từ cổng lớn thoát ra, hắn liền ung dung trở lại, chọn hướng sau lưng Đại Địa Minh, tức thì bị một bức tường của lầu hóng gió ngăn lại, làm sao có thể thoát được đây.

Ngủ gật, đương nhiên là dùng khinh công “thổi một cái là bay về tới Long Thành” phải dùng cái loại khinh công này a.

Hắn nhìn bức tường rào cao ba bộ, thở ra một hơi dài từ từ ngồi xổm xuống đất, bắt đầu thi triển tuyệt thế khinh công, hãy coi đây.

Hô... .. một luồng khí trong bụng hắn vẫn đang kìm nén đột nhiên phun ra, hai chân mất điểm tựa, liền bay lên... không, đứng ra phải là nhảy lên, bởi vì hắn dồn lực muốn dùng khinh công thoát khỏi Long Thành nhưng không ngờ ngay cả một bức tường cũng nhảy không qua, nhảy cao đến hơn hai mét, đã rơi xuống.

“Không thể được, mẹ chứ, bình thường khinh công của ta vốn rất lợi hại, tại sao lúc này lại không vận dụng được? Thử lại!”

Đã thử rất nhiều lần, anh ta dùng kinh công “Nhất phiêu tự phiêu xuất Long Thành” không thể nhảy qua tường thành cao ba mét, tức giận ngồi xổm đất lẩm bẩm: “có lẽ mình đã quỳ quá nhiều trước mặt hai ni cô kia rồi, hai chân cảm thấy tê, không dùng sức được, ha ha gặp ni cô là xui, thật ra tưởng không cao lắm không đáng để ta dùng kinh công tuyệt kỹ của mình, tìm đại cái bàn án là có thể leo qua.”

Hắn đứng dậy, Cổ Phong Tà đi xung quang chỗ đó di chuyển chông ghề, cố gắng hết sức cũng không di chuyển được , tức giận nói: “Đại địa minh này thấy hơi là lạ vậy? Xây một bức tường cao như vậy mà không có cầu thang? Kêu ta leo như thế nào, lão tử bức bối lắm rồi, một cú đấm thì đánh nát tường thành, hay hay!”

Quyền Vương nổi nóng, có lẽ chỉ là nói quá thôi, hắn không phải không dám đánh, chẳng ư là chạy trốn thì phải làm lúc lúc thôi. Hắn ra tay quyền, đo đạc một chút, quay lưng lại rồi chạy thẳng vào nhà, lập tức bưng ra một cái bàn và để cái bàn dưới góc tường rồi giơ tay lên, rất may mắn là tay vừa với tới bức tường thành, trong lòng nghĩ:” Muốn cần ta bằng bức tường này sao? Có thể sử dụng khinh công không? Cứ giơ tay lên là chạm vào tường thành được rồi, quá tuyệt.”

Cổ Phong tạ tiếp cận bức tường của Đại Minh, Hy Bình muốn ra bằng lối này, việc này sẽ không tốn nhiều thời gian nếu tìm được một cái bàn.

Hắn trèo lên tường, nhưng trượt chân té xuống, gây tiếng động, và có vài tiếng nhỏ trong nhà truyền ra: “Ai vậy?”

“Không biết!”, Hy Bình theo phản xạ, trả lời một cách mờ ám.

“Hoàng Hy Bình, chính là giọng của Hoàng Hy Bình... A! Mọi người đến đây! Cứu mạng với! Bọn ta gặp kẻ cuồng sát Hoàng Hy Bình.”

Giữa màn đêm đột nhiên xuất hiện một tiếng cười quái dị, khiến đám võ sỹ không những không ngăn cản Hy Bình, lại còn bỏ chạy tán loạn chẳng theo đường lối gì cả, Hy Bình còn lại một mình, nói: “Các người chạy, ta cũng chạy! Thử xem ai chạy nhanh hơn!”

Hắn cũng toàn lực lao đi. Trong màn đêm nhìn không rõ đằng trước, kinh công lại trở nên hữu dụng, năng lực thần kỳ này của hắn có thể sánh ngang với tốc độ của khoái mã, bỏ lại phía sau lưng nào tường. Nào phòng ốc, lại cả các vật phẩm cần thiết, toàn bộ hắn phá, hắn phi...

Đại Địa Minh đột nhiên lên đèn sáng rực, toàn bộ Đại Địa Minh bắt đầu sự bùng nổ...

232. Chương 231: Dạ Bạo Cửu Dương

“Phụ Thân, Hoàng Hy Bình nguyên lai tiếp tục trốn ở Cổ Phong tạ, không thể nghĩ hắn đột nhiên có quan hệ với bọn ni cô, có một chân cùng với ni cô. Thật sự làm chúng ta không hiểu nổi, nhìn giống như chính là bà ta, hắn không thể tha thứ được”

“Hiện tại không phải lúc đàm luận, dù hắn cùng nữ nhân nào đi nữa..... Cô cô con cũng ở trong nhóm ni cô này. Ắ cùng Hoàng Hy Bình thì có mối quan hệ gì? Nghĩ về cuộc sống của ả, và cũng cùng với ni cô làm không khác gì, ta đã hại ả, ả muốn đi, thì cứ cho ả đi! Thiên nhi, không cần phải người truy đuổi Vạn Diệu am. Con đã phong toả toàn thành hay chưa?”

Lạc Thiên nói: “Phụ thân, sớm đã phong toả toàn thành rồi, đã phát hiện ra Hoàng Hy Bình được một khắc, cũng gia cường phong toả. Bây giờ những người nghe chúng ta là võ lâm nhân sĩ toàn bộ xuất động, thêm nữa có hơn bốn ngàn quan binh của Long thành, tổng cộng có hơn một vạn người. Hoàng Hy Bình hắn dù thấp thêm cánh cũng khó bay khỏi.”

Lạc Hùng e dè: “Thiên nhi, hiện tại con đến bây giờ cũng đánh giá thấp hắn hử? Con có rất nhiều phương diện mạnh hơn so với phụ thân, nhưng con không học hỏi được gì từ địch nhân. Hoàng Hy Bình, con có thể nói hắn là bạch si, tuy nhiên, hắn tuyệt đối không là bạch si, hắn trong cuộc sống của phụ thân, trông đúng là một người kỳ quái, cũng cường hãn vô cùng. Năm đó Huyết Ma phụ thân hắn, cũng không có cường hãn như hắn, hắn cũng không giống Huyết Ma. Một điều chắc, hắn căn bản là quái vật. Không có khả năng lý giải. Con biết lòng hắn đang nghĩ gì không?”

Lạc Thiên trầm ngâm một lúc rồi đáp: “Không.”

“Muốn đánh bại một địch nhân, trước hết phải hiểu địch nhân! Hoàng Hy Bình có một ưu điểm lớn nhất là, căn bản ai cũng vô pháp hiểu hắn. Phụ thân quan sát hắn rất lâu, có thể ra mộ kết luận, hắn là bạch si, tuy nhiên, có phải hắn là bạch si không?”

Lạc Hùng tức giận cảm thán nói: “Phụ thân bởi vì không hiểu, không cần tự hỏi mình câu đó!”

“Minh chủ, đã chặn được Hoàng Hy Bình” Lời của Huyết Đạt truyền tới, qua hơi thở gấp gáp nói.

“Ở đâu?”

“Đông môn.”

Hy Bình phá tường Đại Địa Minh. Mặc dù hắn đào thoát, có một số người s9uổi theo, nhưng bây giờ hắn phải chặt võ sĩ Đại Địa Minh và các nhân vật võ lâm anh hùng thành mười tám đoạn. Khi đổ xô vào hắn, hắn trốn tránh còn nhanh hơn, không có một ai dám cản đường hắn.

Ban đêm, hần không tìm được phương hướng, chỉ nhắm phía trước mà đi tới, có cảm giác đường này có thể đi đến bất cứ đâu, bất tri bất giác lại đến cửa đông của Long Thành, bị quan binh giữ cổng thành chặn lại.

Hần biết cửa thành làm bằng cương thiết, không dám làm loạn lên, nhưng, hành tung của hần đã bị Đại Định minh phát hiện, lúc này Đại Địa minh chính đang tập hợp người theo hướng của hần truy sát, hần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Người nào?” Binh sĩ canh gác hỏi.

Hy Bình bột nhiên phát hiện, binh sĩ giữ thành so với trước nhiều hơn gấp bội.....

“Hoàng Hy Bình?” Lạc Thổ từ trong trạm gác binh sĩ đi ra, dựa vào ánh sáng tường thành, nhận ra Hy Bình.

Trong lòng Hy Bình đại kinh, tuy nhiên, mỉm cười nói: “Ồ, là người à! Người làm gì bắt đầu chạy như chó à? không đúng, người bốn lai là tẩu cẩu(chó bỏ chạy).”

Một tia tín hiệu bắn lên không, Lạc Thổ cười lạnh nói: “Hoàng Hy Bình người tuyệt đối không thể đào thoát.”

“Lời nói này, chỉ có ta mới có thể lựa chọn.”

Lạc Thổ cười: “Người là bạch si (ngu ngốc)!”

“Hoàng Hy Bình, tại thành này, không có ai và người lựa chọn, những trò trẻ con của người chỉ vô dụng thôi.” Thanh âm hắc ám của Huyết Đạt nổi lên.

Hy Bình lập tức chú ý đến, những đăng hoả trên tường thành tăng thêm nhiều, ánh sáng vàng chiếu xuống hần đứng, bóng hình rung động, hần bị vây khốn, nhưng hần không biết có bao nhiêu người. Hơn nữa, mọi người đang tới ngày càng tăng, có người của Đại Địa Minh, cũng có người của võ lâm, và có cả binh sĩ.....

Mẹ nó, sao tất cả đều đổ xô vào hần vậy?

Huyết Đạt đi tới, đột nhiên quay đầu trở lại, theo sau là tam đại thiên vương Đại Địa Minh, Thương Ưng hộ pháp, mang theo chín đại đệ tử trong thập đại đệ tử trừ Lạc Diệp bên ngoài.

Hy Bình nhìn thấy Lạc Lộ, khó khăn lắm mới nói: “Cả nàng..... cũng muốn giết ta?”

Lạc Lộ lắc lắc đầu, trong ánh sáng mờ ảo, nước mắt của nàng rơi xuống, Hy Bình nhìn thấy.

Lạc Thuỷ hét to: “Lạc Lộ, người muốn làm gì?”

Tầng tầng lớp lớp người bao quanh Hy Bình, thật sự không dám tiếp cận chàng, vây quanh một trăm thước vuông thành một vòng tròn lớn. Hy Bình đứng ở chính giữa, hiện giờ hần không nhìn bất cứ ai, chỉ nhìn Lạc Lộ mà thôi.

Nghe Lạc Thuỷ hét lớn, hần quay đầu nhìn Lạc Thuỷ, nói: “Lạc Thuỷ, người quá khẩn trương.”

Lạc Thuỷ cười lạnh nói: “Người không khẩn trương, bị năm sáu vạn người bao vây, cái chết đã gần kề, nhưng cũng cố cùng nữ nhân đàm tình, ta thấy người mới quá khẩn trương, là một nam nhân sắc đảm hơn trời.”

“Người nhìn thấy ghen tị phải không? Nghe nói thập đại đệ tử các người được ghép thành từng đôi, Lạc Hùng đột nhiên chơi loại trò chơi gia đình. Tự ta biết, Lạc Thảo với Lạc Hoả, Lạc Diệp với Lạc Thổ, Lạc Hoa với Lạc Kim, Lạc Vũ với Lạc Mộc, sau cùng Lạc Lộ đương nhiên với người. Thật đáng thương ah! Nàng ta bây giờ không thích người, có thể biết người rất thất vọng. Lạc Thuỷ, tên của người gọi rất đúng, mẹ nó thật sự chỉ là một dòng nước.”

Thương Ưng nói: “Lạc Thuỷ, lời vô ích không cần nói nhiều.”

Bách Tư nói: “Huyết phó minh chủ đã trở lại thông báo cho minh chủ rồi, nhiều hay ít không cần biết tới.”

Lạc Thổ nói: “Để hần sống thêm một khắc nữa, cho hần hoài niệm về lịch sử phong lưu của hần.”

Miệng của Hy Bình máy động, khinh bỉ nói: “Lạc Thổ, ngươi là người thiếu hiểu biết(thổ bao tử), không biết sự lựa chọn của ta thì im miệng, không nghĩ ngươi có nhiều trò. Dám đến trước mặt ta, ta đánh một quyền vào miệng ngươi một cái rằm bây giờ.”

Mặt của Lạc Thổ thất khó nhìn, tức giận tiến lên một bước, lập tức lùi trở về, miễn cưỡng nói: “Ta không cùng bạch si như ngươi.”

“Hắc hắc.....” Hy Bình nổi lên một tràng cuồng tiếu, “một lũ hèn nhát.”

“Giết hần.....”

„Giết tên cầu tạp chủng Hoàng Hy Bình.....”

Mọi người đột nhiên náo loạn, tất cả mọi người hét to, tất cả đều muốn giết Hoàng Hy Bình nhưng không có khả năng, không một người nào dám tiến lên một bước.

Hy Bình bị chìm ngập trong thanh âm cãi cọ hỗn tạp, thật sự không thể cảm thụ được, thỉnh thoảng hần muốn so bì thanh âm của ai lớn! hần khoan khoái, hét lên thật to: “Muốn so bì thanh âm lớn, hay so bì đánh nhau? mẹ nó ai muốn giết ta, đưa đao qua đây, nói không thì được gì (thuyết đỉnh đắc cầu)!”

Hần hát những bài hát của hần áp đảo những thanh âm hét lớn, kém theo huyết dịch của đặc tính long cùng sư hổ, nói là đồng thời hét lớn, pha lẫn tiếng long ngâm, hổ khiếu, sư hồng. Đột nhiên âm thanh của một người lấn áp thanh âm toàn bộ cả ngàn người, nghe như đập thẳng vào tai người những tiếng ong ong, binh sĩ có công lực không đủ ngã ngay xuống đất.

Có thể dễ dàng so bì với sư tử hồng của thiếu lâm.....

Thật kỳ quái, quần hùng phần nộ không một ai dám tiến tới. Thần kinh của Hoàng Hy Bình này không được bình thường. Bọn họ hiểu điều này, họ là người bình thường, chỉ nghĩ không muốn lựa chọn cùng người không bình thường so bì thì tốt hơn.

“Đối với ma nhân không cần giảng đạo nghĩa.....”

“Không cần nói chuyện đạo nghĩa vô lâm giang hồ....”

„Muốn toàn thể đoàn kết, nhất tâm nhất ý, tất cả cùng xông lên, đánh tan thầy Hoàng Hy Bình cầm thú.....”

Một loại thanh âm khác nổi lên nghe rất có đạo lý, đó là tuyên ngôn chánh nghĩa được hưởng ứng rất nhiều.

Hy Bình nghe vào tai rồi bỏ ra ngoài, lẩm bẩm nói: “Các ngươi cứ tùy tiện, một đám gia hỏa quấy rầy, vây lấy ta không cho ta đi, thật sự muốn ta nghe những lời nói vô ích của các ngươi! Ta chán rồi! ta bỏ đi đây.....”

Vận khởi khinh công, hần có một điểm thương tâm, không dễ dàng đề xuất. Hần nhìn vào Lạc Lộ, phát giác nàng ta đang lo lắng rơi lệ. Có lẽ nàng ta lo lắng cho hần, bởi vì tình huống này có nhiều người, hần nhất định phải chết. Dù nàng nguyện ý cứu hần, cũng không thể có năng lực.

Hần gọi: “Lão bà, qua đây.”

Lời nói của hần, làm người nghe kinh ngạc vô cùng - Hoàng Hy Bình có lão bà tại đây à?

Lạc Lộ thật sự biết Hy Bình gọi mình, lúc trước hần hay gọi đùa nàng như thế. Nàng không chút do dự, trực tiếp đi đến hướng Hy Bình.

Lạc Thuỷ nói: “sư muội ngươi muốn làm gì?”

“Hần đang gọi ta, ta muốn qua đó.” Lạc Lộ đầu không quay lại, chân cũng không dừng lại.

Lòng Lạc Thuỷ rất băn khoăn, cách xa Lạc Lộ năm bước, hét: “Sư muội, ngươi nguyện ý vì hần mà phản bội chúng ta?”

“Sư huynh, làm ơn mở đường, muội chết cũng quan hệ gì đến huynh.”

Trong trường hợp này, tự nhiên bị Lạc Lộ bỏ rơi, mặt của Lạc Thuỷ không biết bỏ vào đâu? Hần phần nộ, nói: “Sư muội, ngươi muốn làm biểu tử, cũng phải nhìn đối tượng!”

Lạc Lộ lạnh lùng nói: “Là, muội là biểu tử, muội rất sớm có cảm giác muội là biểu tử rồi. Muội hiến thân thể của mình cho nam nhân trong tim muội vô điều kiện. Muội chỉ là đồ chơi của bọn huynh, là vật phát tiết, dùng thân thể để tăng công lực cho bọn họ, sau này đẩy chúng ta cho nam nhân khác. Chúng ta năm tỷ muội, không giống là biểu tử à? Các người không hỏi bọn họ, trong lòng bọn họ yêu ai? Lạc Thủy, Lạc Thiên bảo làm biểu tử, muội thật sự đáp ứng, muốn muội làm biểu tử cho huynh. Muội cũng nguyện là biểu tử của Hoàng Hy Bình. Chỉ ít, hắn là người muội yêu, hắn cũng chọc ghẹo làm muội vui vẻ, yêu muội! Lạc Thiên, huynh đã gặp? Nhưng huynh, huynh bằng cách gì có được muội? Có phải Lạc Thiên đẩy muội cho huynh? Mở đường, muội muốn chết, cũng muốn chết trước mặt Hoàng Hy Bình, nhưng không thể chết trước mặt huynh.”

“Trông muội không thể cứu được rồi” khuôn mặt của Lạc Thủy biến thành băng.

Lạc Lộ nói: “nhớ huynh lúc trước nhiều lần đối với muội làm ra vẻ bộ mặt ôn nhu si tình, muội cảm giác như có một cơn ác mộng.”

Nàng bỏ Lạc Thủy tiếp tục đi đến Hy Bình, Lạc Thủy đột nhiên chuyển thân, cử chưởng đánh vào thiên linh cái của nàng, mọi người lên tiếng kinh hô.

“Lạc Thủy người thật nhẫn tâm!” Hy Bình hét lên một tiếng mạnh bạo, Long thành vang lên một long ngâm thịnh nộ, mang theo sự hổ như cuồng triều(nước dâng ào ạt).

Sự việc này diễn ra rất nhanh, lúc Lạc Thủy cử chưởng với tốc độ cực cao đánh vào Lạc Lộ, thân hình của Hy Bình bạo phát đủ để tới trước mặt Lạc Lộ, mang theo sức mạnh to lớn của thiên lôi cử quyền đánh vào thủ chưởng của Lạc Thủy.

Lạc Thủy không thể thu thế lại được, hắn vận khởi lực hút công lực của người khác chính là “ba đào quyền kinh”, để loại trừ sức mạnh lôi điện của Hy Bình.

Nhưng Bách Tư kinh hãi gọi to:” Lạc Thủy, không thể ngạnh tiếp hấn được, sức mạnh của hấn quá cường đại, người không có biện pháp hấp thụ toàn bộ.”

“Bùm!”

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, Lạc Thủy quả nhiên không có biện pháp hấp thụ quyền kinh của Hy Bình, năm phần quyền kinh đánh thân thể hấn bay đi, kinh khí loạn động cả hiện trường. Tất cả mọi người bao vây xung quanh đều bị quyền kinh chấn động, những người công lực yếu đều bị quyền kinh khuếch tán đánh bay ra ngoài, trên mặt đất nổi lên một trận cuồng phong.....

Lúc mọi người ổn định nhìn lại, Lạc Lộ đã được Hy Bình ôm vào lòng, cũng cùng thời gian đó. Bọn họ nghe Hy Bình nói với Lạc Lộ một câu: “Ta gọi lão bà của ta. Ta có chết cũng phải bảo hộ tất cả!”

Trong ánh sáng mê mang, cặp mắt dã thú của hấn trở lại trong sáng, có một loại tiểu ý dần dần bắt đầu ngưng tụ.....

Lỗ Da nói: “Hoàng Hy Bình, người có lẽ là trang hán tử, nhưng, ta buộc phải giết người!”

Lời của hấn vừa hét lớn, nâng đại phủ nhắm Hy Bình lao tới, Ninh Phi và Thương Ưng e sợ hấn gấp rút ro, cũng theo hướng Hy Bình triển khai công kích.

Bách Tư ra lệnh: “Không thể chờ đợi mình chủ đến! Lạc Thổ, các vị anh hùng, đối với nhất đại dâm ma Hoàng Hy Bình, hiện tại không cần giang giải đạo nghĩa vô lâm, bắt lập dùng phương thức hay thủ đoạn gì, tất cả hấn phải chết, tuyệt đối không cho hấn sống trên đời gây hại cho nhân gian! Đại Địa Minh chúng ta, sẽ dẫn dắt các võ lâm đồng đạo đứng lên trừ ma vệ đạo(diệt tà ma bảo vệ chính đạo)!”

Hét lên.....

Nghe mệnh lệnh của lão, Lạc Thổ cùng tứ đại nam đệ tử cũng lao mình tới, mọi người bao vây Hy Bình nhanh chóng tràn lên, dồn ép Hy Bình, hét lên một tiếng làm cả mặt đất Long thành chấn động.

Xuất phát từ ý định từ trước, trước khi ba người lao vào, đột nhiên bị hai thanh kiếm đánh lùi. Mọi người tại hiện trường đều dừng lại, Lạc Thổ cùng bốn người cùng mạnh mẽ tiếp đất đứng ngay lại, nhìn thẳng vào hai người một nam một nữ đứng trước Hy Bình, Lăng Vô Tâm và Vân Tuyết.

Lăng Vô Tâm nói: “ Mặc dù ngươi là người không đáng ưa, ngươi chiếm đoạt Mộng Hương làm lòng ta không sảng khoái. Nhưng, người mà Khiết Thu ba người bọn họ theo là ngươi. Ba người bọn họ từ nhỏ được ta chăm sóc, ta chính là đại ca của bọn họ, tuyệt không thể để bọn họ thương tâm!”

Vân Tuyết cười nói: “Ta cũng không thể để muội muội và nữ nhi của ta thương tâm. Hoàng Hy Bình, ngươi đi đi! Ta tin chắc ta có thể vì ngươi mở một huyết lộ.”

“Hai người các ngươi định lừa gạt, cũng phải xem lại ta chứ? Phải biết bọn ngươi là bại tướng của ta..... Lăng Vô Tâm, giúp ta ôm nữ nhân của ta! Vân Tuyết, ta cũng vì thắng lợi nên thỉnh cầu, muốn ngươi bảo hộ nữ nhân của ta, cẩn thận với Lăng Vô Tâm coi chừng hắn câu dẫn nàng.”

Vân Tuyết nói: “Hắn không dám làm trước mặt ta, bởi vì ta và hắn đã có quan hệ.”

“Cái gì, nàng và Lăng vô Tâm?”

Lăng vô Tâm nói: “Hoàng Hy Bình, có chuyện gì? Vân Tuyết là đại mỹ nhân, ta và nàng rất bình thường, ngươi không được ghen tị?”

Hy Bình nói với Vân Tuyết: “Ngươi không nói với hắn, ngươi là Thi Trúc Sinh sao?”

Vân Tuyết không cười nói: “Không có.”

Thân hình của Lăng vô Tâm chấn động, máu từ trong miệng phun ra, hét chữ: “Vân Tuyết, ngươi là nam nhân, ngươi biến thái phải không? thật ác tâm -”

Hy Bình đẩy Lạc Lộ vào lòng hắn, hắn vẫn tức giận trừng trừng nhìn Vân Tuyết, Vân Tuyết thoải mái nói: “Lăng công tử, trong lúc người hoan ái đâu có nói những lời này, lúc đó người nói những lời.....”

“Không được nói, mà nói ta lập tức trở mặt, chỉ cần sau này ta còn sống, quyết tìm nàng quyết đấu!”

Hy Bình nói: “Đó là chuyện của hai người. Hiện các ngươi cùng ta biến mất, chỉ dẫn nữ nhân của ta chém giết. Ta nghĩ, người của Đại Địa minh không ngăn chặn các ngươi, các hành hùng giống chó này cũng không thể ngăn chặn các ngươi, hừ, ta muốn giết người rồi!”

Câu nói cuối cùng, hắn hét lên, Vân Tuyết và Lăng Vô Tâm đưa mắt nhìn, Lạc Lộ trong lòng Lăng vô Tâm khóc lớn nói: “Lăng công tử, huynh hãy thả muội ra, muội chết cũng muốn chết tại đây, muội không thể bỏ đi.”

Hy Bình nhìn hai người không có một cử động, liền nói: “Các ngươi không tin tưởng năng lực của ta có thể sống sót à? Lúc trước ta cùng hai người làm.....”

Vân Tuyết đột nhiên nói: “Lăng Vô Tâm, theo sau ta, vào ban đêm, ta là người vô địch!”

“Tư nhi yêu là ngươi, ngươi không hận ta!”

Lăng Vô Tâm ôm Lạc Lộ chuyển thân đuổi theo Vân Tuyết, miệng hét: “Thi Trúc Sinh, Lăng Vô Tâm ta mà muốn ngươi khai đạo à? Không quên, tối hôm trước ta trên người ngươi khai đạo..... ta *** là một biến thái! Tối nay bốn công tử là hoả đại, ai đáng là tiên tử!”

Hai người rời đi khác phương hướng chém giết của Hy Bình, Hy Bình không cần nhìn bọn họ, hắn biết hai người nếu muốn thoát thân, thì tuyệt đối có thể thoát thân, bởi vì Đại Địa minh căn bản không có ý với hai người bọn họ, còn những võ lâm nhân sĩ và binh sĩ, không cần đề cập tới.

Quả nhiên, Bách Tư nói: “ không cần để ý đến ba người đó, trước tiên giết chết Hoàng Hy Bình!”

Hắn lao đến trước tiên, quần hùng cũng tràn lên, đều bị Hy Bình ép lại. Toàn trường người ép lại gần còn ba thước. tiếng gầm của thánh thú vang lên chấn động cả Long Thành, sấm sét bắt đầu bùng nổ. Thân ảnh của Hy Bình trầm xuống, hữu quyền đánh ra phía trước bao gồm sức mạnh và tốc độ, vô số cát đá bay tán loạn, bắn tới hướng quần hùng, chấn kích phía trước làm chấn động toàn bộ vung phụ cận ném tất cả mọi người lên trời.....

Lúc thân ảnh của hắn bạo khởi, y phục chấn nát thành từng mảnh, song nhãn xạ ra một màn huyết mang cường liệt. Lúc này, các cao thủ tuyệt đỉnh của đại Địa Minh mới lao vào, hơn mười cao thủ có sức mạnh

cường đại ở phía sau quần hùng cũng bị hấn bức thoái, hấn tiến về phía trước, hét lên: “Vội danh dự tổ tiên của ta phát thế, ta lấy máu nhuộm hồng cả đêm hôm nay.”

Đầu tiên hấn tấn công Ninh Phi và Lỗ Da, ngay lập tức bị song quyền của hấn đánh bay. Đại Địa Minh thấy được tình cảnh này rất kinh hãi, biết Hy Bình một khi phát cuồng, mọi người đột nhiên thoái lui, sau đó đợi cho Hy Bình bạo phát tới gần, đó là lúc bọn họ giết hấn tốt nhất.....

“Lạc Thuỷ, ngươi có thể đánh tiếp được hay không?” Bách Tư nhìn Hy Bình cuồng sát giữa quần nhân, không cần biết Ninh Phi và Lỗ Da hai người sống chết ra sao.

Lúc trước Lạc Thuỷ đã nhận một quyền của Hy Bình, sớm đã đứng lên, kiên định nói: “Bách thiên vương, ta còn khả năng đánh tiếp.”

“Rốt! Hoàng Hy Bình rất cuồng mãnh, dù quần hùng dùng xa luân chiến cũng vị tất có thể đả thương hấn! Hiện tại chỉ có thể cho năm sư huynh đệ các người bài ngũ hành chiến trận, vây khốn hấn bên trong, đợi thú tính hấn kết thúc, hấn không có đao trong tay, không có khả năng thẳng liên thủ hợp kích của chúng ta, đi thôi!”

Lạc Thuỷ hét lên: “Ngũ hành chiến trận bắt đầu, thuỷ, cực hạn ba đào chướng!”

“Thổ, tuyệt địa chân nghĩa quyền!”

“Hoả, nhiệt sí hoả vân kiếm!”

“Mộc, khô mộc sinh hoa chỉ!”

“Kim, kim cương bất phôi thân”

Ngũ sư huynh đệ đột nhiên gia nhập chiến đoàn, thật kỳ quái, bọn họ thành linh không có tiếp cận Hy Bình, chỉ tiếp cận chỗ Hy Bình năm thước, bắt đầu công kích, công kích vào trong, người ở các phương vị luôn di chuyển không đứng yên, tốc độ rất nhanh. Sau khi bọn họ liên thủ một khắc, thay đổi giống như một sự chuyển động tự nhiên, tự hồ có một sức mãnh siêu nhiên trợ giúp cho bọn họ. Nhưng sức mạnh của Hy Bình đánh ra tất cả đều bị tiêu biến, có vô số người tránh xa hấn. Muốn trực tiếp công kích năm người, trước hết cần tránh xa quần hùng phía trước đánh lại, hấn gần như không thể đánh năm người.....

Sức mạnh thật sự của năm người này khi đã lập ngũ hành trận, tự hồ sức mạnh của bọn họ tăng lên năm lần. Kiếm khí, chướng kinh, quyền oanh, chỉ xạ không ngừng bắn vào thân thể xích loả của Hy Bình, chỉ sợ thân thể kim cương của hấn cũng không cách nào chống lại lâu dài, hà huống còn sự công kích của quần hùng nữa?

Quyền của Hy Bình đã thật sự tán loạn, hơn nữa dần dần không có một chương pháp. Ý thức cầu sinh của hấn đã lấn áp lý trí của hấn. Thú tính tiềm tàng đã khôi phục trọn vẹn, công kích biến thành đánh không cần có mục đích. Tuy nhiên, sau đó hấn cũng quá mệt, thú tính lần trước bạo phát không lâu, chưa thể khôi phục hoàn toàn sức mạnh thú tính, dù hấn mê loạn, cũng không có khả năng làm cho huyết dịch có huyết long và sư hổ hiện nguyên hình xuất ra, thật sự phải chết ở đây sao?

Sự cường đại của thú tính khí không thể trong một đoạn thời gian khôi phục, lý trí của hấn đã biến mất, bây giờ thật sự không có khả năng huy động lôi bạo quyền.....

Bách Tư cười lạnh nói: “Hoàng Hy Bình, dù có là thần, cũng phải mệt mỏi, hiện tại thì ngươi đã mệt mỏi, ngươi đã không còn đủ sức mạnh để cản trở chúng ta giết ngươi, ha ha.....”

Thanh âm cuồng tiếu của lão giống như kiếm, phá vỡ màn đêm.

“Ngũ hành nhất tuyến, vạn vật xuyên châm!” Lúc này Hy Bình chỉ cố công kích(tấn công) những người bên ngoài, Lạc Thuỷ hét lên một tiếng, năm người chuyển động, thành linh Lạc Hoả dẫn đầu, hoả vân kiếm phía trước, thập chỉ của Lạc Mộc án phái sau lưng Lạc Hoả, Lạc Kim bảo vệ quyền lôi Lạc Thổ, chướng của Lạc Thuỷ án trên thân thể Lạc Kim. Năm người liết kết thành một tuyến, lập tức bắn về phía trước, hoả vân kiếm của Lạc Hoả bạo hỏa diễm đầy trời, xuyên thấu qua thân thể quần hùng trước mặt bọn họ, bắn thẳng tới hướng Hy Bình.

Bản năng cảm ứng công kích cường đại của Hy Bình biến mất, thành linh chuyển thân nhưng thất sự qua muộn, hấn chuyển thân, chỉ đưa ngực hứng lấy hoả vân kiếm của Lạc Hoả, một thanh âm kiếm xuyên cốt nhục(xương thịt) vang lên, Hoả vân kiếm xuyên thấu thân thể Hy Bình, Hy Bình Đột nhiên hét lớn, cả thân thể bật ngửa về sau, toàn thân công lực cũng như tinh khí theo huyết dịch bạo phún(trào ra), hùng dũng xuất ra. Sự liên kết thành một tuyến của năm huynh đệ bên ngoài tất cả mọi người bị loại kinh khí chưa từng thấy này chân bay.....

“Không được thoái lui, thề giết chết Hoàng Hy Bình!” Bách Tư và Thương Ưng không để cơ hội cho Hy Bình đổi hơi, suất linh đệ tử Đại Địa mình tiếp tục lao vào giết Hy Bình.

Cùng lúc ánh sáng loé lên, từ thân thể Hy Bình bạo xuất bạch sí(lửa trắng) đầy trời, toả ra cả nửa Long thành. Thân hình của hấn ngã ra sau từ mặt đất thẳng lên giữa không trung, sí bạch toả ra cường liệt, gần như xua tan cả màn đêm chiếu sáng, phẳng phất có một loại thanh hưởng diệt thiên địa truyền lại, tại đây có tiếng hỗn tạp của long, hổ, sư cùng kêu gào.....

Lúc này mọi người cùng ngửa đầu nhìn, bị ánh sáng sí bạch bao quanh huyết nhân chiếu rọi, thành linh kim quang bắn ra tứ phía, mang theo sấm sét của trời đất, thân thể huyết nhân đột nhiên bạo phá, cả bầu trời đêm phẳng phất giống như ban ngày. Tất cả mọi người thành linh hoảng loạn nhìn thấy có tới chín mặt trời trên bầu trời đêm bùng sáng, cũng sau khi ánh sáng loé lên, nửa số người đã bị mù.

Những người không bị mù là những người có đủ thời gian tránh xa. Lúc này những người không bị mù nhìn lại, bóng đêm vẫn hoàn bóng đêm, nhưng đã không còn Hoàng Hy Bình, cả thi thể cũng không có, Hoàng Hy Bình có lẽ nổ tung trong bầu trời đêm?

Sau này mọi người mới biết, cửu dương bạo phát sức mạnh bức xạ bắn ra, không chỉ làm mù mắt những người ở kế bên, mà có đến hai ba vạn người vì nó mà bỏ mạng. Loại sức mạnh này, chỉ có cửu dương trọng thể trong truyền thuyết bạo phát mà thôi?

Sau những năm đó, một loại hiện tượng siêu hồ(siêu nhiên mơ hồ không thể giải thích) mà nhân loại đã tưởng tượng ra. Xưng là “ Cửu dương bức xạ”, chỉ có thể gọi Hoàng Hy Bình là sát nhân cuồng độc nhất, hấn đã trở thành truyền thuyết, một truyền thuyết tồn tại vĩnh viễn không thể che phủ.

233. Chương 232: Thê Thiếp Thành Quân

Lúc này phụ tử Lạc Hùng mới đuổi tới, phía trước thành môn chỉ còn là thảm tượng, thấy người trải khắp mặt đất, tiếng kêu khóc đầy trời, kẻ chết yên chuyện, còn người mù thì gào khóc không thôi, đăng hoả trong đêm tối mang theo ánh sáng vàng thắm chiếu lên màu đen của máu.

Nói cũng thật kỳ quái, nhân tình của rất nhiều người đều bị cường quang bức xạ mà biến thành mù loà hết, ngược lại một vài người cấp cao của Đại Địa Minh lại không bị mù loà.....

Lạc Hùng hỏi: “Bách Tư, tất cả thứ này đều do Hoàng Hy Bình gây ra phải không?”

Bách Tư trong lòng hoảng sợ không ngừng, thanh âm run rẩy nói: “Đúng..đúng, minh chủ, là Hoàng Hy Bình gây ra.....”

“Hoàng Hy Bình? Lại để hấn trốn thoát rồi sao?” Lạc Thiên khẩn trương hỏi.

“Hoàng Hy Bình.....chắc cũng đã chết rồi!” Bách Tư không biết nên hồi đáp như thế nào nữa.

Lạc Hùng hỏi: “Bách Tư, hấn cuối cùng là đã chết hay chưa? Hoàng Hy Bình chết hay không chết, người không dám khẳng định sao?”

Trán Bách tư toát mồ hôi hột, đáp: “Minh.....minh chủ, vừa rồi hấn bị “hoả vân kiếm’ đâm xuyên lồng ngực. Lúc đó ta cùng với Thương Ưng muốn liên thủ đánh chết hấn luôn,thì thân thể hấn lại vọt bay lên trên trời, từ trên trời bạo xuất cửu thái dương, đem Long thành soi sáng hình dạng như là bạch nhật vậy, quang mang thoáng chốc vụt tắt. Lúc đó ta còn không kịp quay đầu nữa ta nghe thấy tiếng nói.....lại sau khi quang mang tiêu thất..... lại không thấy Hoàng Hy Bình đâu, cũng tìm không ra thi thể của hấn..... ta..... ta nghĩ, thân thể hấn tại thời khắc đó đã bị nổ tan xác rồi.”

“Tan xác ư?”

“Phải, tan xác rồi, thân thể hần tướng như nổ tung như sét đánh vậy. Tính ra.....một mảnh cũng không còn sót lại, phần lớn mọi người ở đây, đều là bị cường quang bức xạ lúc nổ tung của hần làm cho chết hay mù loà cả.....Tên gia hoả này.....thật không phải là người, trước lúc chết cũng không chịu tha chết cho những người khác.”

Lạc Hùng vừa sợ vừa mừng hỏi : “Người xác định là Hoàng Hy Bình đã chết rồi?”

“Minh chủ, người có thể hỏi lại tất cả những người còn sống ở đây, trong loại tình huống như vậy, Hoàng Hy Bình sao có thể còn sống cho được. Tìm không ra thi thể, chắc là đã biến thành tro rồi.” Bách Tư đáp.

“Ha, ha.....” Lạc Thiên điên cuồng cười lớn, thanh âm chấn động toàn trường, tiếng cười của hần hoà với thanh âm thống khổ trong sân hình thành nên hai thái cực hoàn toàn trái ngược..

Lạc Thiên nói: “Ta sớm đã nói qua hần là tên quỷ đoản mệnh mà, ta còn tưởng cùng với hần tiến hành một trận quyết đấu.....”

“Hoàng Hy Bình, phụ thân ngươi đâu không lại ta, ngươi cũng đừng mong đâu lại ta! Hai đại ma đầu bọn ngươi, cuối cùng cũng bị huỷ diệt trong tay ta, huỷ diệt trước chánh nghĩa điện.....Huyết Ma, người có nhìn thấy không hả? Nhi tử ngươi so ra càng bi thảm hơn, cả thi thể cũng bị tan thành mây khói hết, ha ha.....Chánh nghĩa tất thắng, ta Lạc Hùng quyết đem ma đạo trong võ lâm trừ sạch!”

Lạc Hùng sau cùng cũng là Lạc Hùng, ở thời điểm hưng phấn cực độ này, cũng không bị mù quáng, còn nhớ được phải giữ gương cao chánh nghĩa!

Người võ lâm không bị mù lại không chết nghe thấy hào ngôn tráng ngữ của Lạc Hùng, đều nhận thấy một phần công lao của bọn họ trong đó, là bọn họ, là chánh nghĩa cuối cùng cũng thắng lợi, bởi vậy cũng hoan hô theo: “Chánh nghĩa tất thắng, lạc minh chủ tất thắng, Lạc minh chủ là cứu tinh của võ lâm.....”

Chỉ còn lại sự trầm mặc của những kẻ đã chết, tiếng kêu thảm của những kẻ mù loà

Lạc Hùng quát lớn: “Các vị võ lâm đồng đạo, bọn ngươi những kiến chứng giả ở thời khắc này, chỉ có tề tâm hiệp lực của bọn ngươi, mới có thể diệt trừ được Hoàng Hy Bình tên đại ma đầu này. Cho dù, chúng ta cũng đã trả một cái giá hết sức trầm trọng, nhưng mà, thế hệ sau của chúng ta sẽ cảm tạ sự hi sinh lúc này của chúng ta. Đơn đơn trừ khử Hoàng Hy Bình cũng còn chưa đủ, bọn ta còn phải mang đồng bọn của hần nhất loạt diệt trừ hết, Địa Ngục môn, Ngọc Xà môn, tứ đại gia.....tất cả, đều là môn phái quan hệ với Hoàng Hy Bình. Chúng ta hiện nay đã giết đi Hoàng Hy Bình, bọn chúng nhất định sẽ liên hợp lại quay về chúng ta phục thù, chúng ta tuyệt không thể chậm trễ được! Chiến đấu chân chính còn ở đằng sau! Chúng ta cần để các huynh đệ thụ thương nghỉ ngơi cho tốt, sau đó sẽ quyết đem bọn ma môn cùng những môn phái quan hệ với Hoàng Hy Bình tuyệt diệt, khiến võ lâm trở thành nơi thanh tịnh.”

Lời nói của Lạc Hùng, đại chấn nhân tâm, toàn trường hô to: “Minh chủ anh minh, minh chủ lãnh đạo, tất diệt ma đạo.....”

Chỉ có những người mù, đang bị chìm đắm trong nỗi thống khổ cực độ.....

Một phương diện khác, tứ đại gia đang ở trong mâu thuẫn cực độ. Từ lúc Triệu Tử Hào mang Huyết Ma quay về Thần Dao môn, toàn bộ người của tứ đại gia đều lần lượt bỏ đi.....Độc Cô Minh lại không đi theo để cứu sư phụ hần, khiến người ta kỳ quái. Hần trực tiếp quay về Vũ Đẩu môn. Lôi Long cùng Bích Nhu cũng li khai tứ đại gia, quay trở về Viễn Dương tiêu cực.....

Tuy nhiên, nữ nhân của hai người Hy Bình cùng Độc Cô Minh đều lưu lại ở Thần Dao môn. Bọn người Triệu Tử Hào lúc mới quay về Thần Dao môn, liền mang Huyết Ma giam lại, lại mang bọn nữ nhân của Độc Cô Minh cùng Hy Bình đem đi giam lỏng. Bọn họ thật cũng rất phiền toái, rất khó để giữ bọn họ quay lại, bọn họ cứ luôn âm ỷ đòi phải quay trở về Long thành.....

Trong năm ngày trở lại đây tại Thần Dao môn, Trường Xuân đường, Bích Lục kiếm trang, Thiên Phong bảo chủ yếu tiến nhập Thần Dao môn. Ba nhà này cùng dốc hết toàn phái ra, tất cả mang thế lực tới Tử Thiên

thành, như cuộc truy sát Huyết Ma cuối cùng của hai mươi năm về trước. Thế lực tứ đại gia tập trung cao độ như vậy, tựa hồ phải xử trí Huyết Ma tên bất thế cừu gia này.

Bọn nữ nhân Lôi Phượng đến được Thần Dao môn, biết được Thần Dao môn mang phụ thân Hy Bình cùng tất cả nữ nhân của hắn đem đi cầm tù, đương trường muốn Thần Dao môn phải giải thích đầy đủ. Nhưng lúc này, Lãnh Như Băng cùng Đỗ Mạnh Mạnh vẫn là nữ nhi của Đỗ Thanh Phong. Đỗ Thanh Phong cùng Từ Phiêu Nhiên bởi vì duyên cớ của nữ nhi, vẫn chọn cách yên lặng, chỉ để mình Triệu Kiệt Anh đi ứng phó với đám đệ tử đang bị phẫn đó.

Triệu Kiệt Anh nói: “Huyết Ma là cừu nhân của tứ đại gia bọn ta, giam giữ hắn là lẽ đương nhiên, còn đối với những nữ hài tử đó, bọn họ.....ồ, là vì nghĩ đến an toàn cho bọn họ, bọn họ quá bốc đồng, chúng ta để giữ bọn họ khỏi sinh chuyện. Bởi vậy trước đó mới mang bọn họ đi giam lỏng.”

Lôi Phượng đương trường tức giận quát: “Triệu Kiệt Anh, Hy Bình bị vây khốn tại Long thành, ông không những không xuất thủ viện trợ, còn mang bọn thê tử của chàng đem giam lại. Ông không phải cũng muốn mang bọn ta đồng loạt giam luôn lại không hả?”

Trán Triệu Kiệt Anh xuất mồ hôi hột, đáp: “Cái này.....ô, cái này, nói thế nào đây? Ồ.....”

Triệu Tử Hào đứng dậy, nói: “Lôi Phượng, xin cô bình tĩnh một chút.”

“Người muốn ta bình tĩnh? Triệu Tử Hào, người nói ta bình tĩnh thế nào đây? Phụ thân hài tử ta sinh tử không rõ, các người cũng vung tay trốn về đây, có phải chỉ vì một tên Huyết Ma? Lại nói Huyết Ma đã không còn võ công, các người tùy tiện tìm một người mang ông quay lại, sau lại xử trí không được sao? Các người bỏ rơi Hy Bình không quản sao, các người có ý tứ gì đây hả?! Hôm nay các người không đưa ta lời giải thích, ta tuyệt không buông tha cho các người!”

“Các người chuẩn bị xử trí Huyết Ma như thế nào?” Lãnh Như Băng lạnh lùng hỏi một câu, thiết nhập chánh đề.

Lôi Phượng thấy nàng ta đã nói rồi, liền không nói tiếp nữa, mặc dù trong đám nữ nhân, nàng là lớn nhất, nhưng rất nhiều sự việc cô ta đều nghe lời Lãnh Như Băng.

Triệu Kiệt Anh đáp: “Phải qua sự thương lượng của tứ đại gia, rồi mới có thể hạ quyết định được, do đó mới mời các nàng lại đây.”

Triệu Tử Hào nói: “Chúng ta trước tiên đến nghị sự sảnh đi!”

“Nghị sự sảnh cái gì, lão công của Bạch Liên ta đang ở nơi lao phòng hỗn đản. Ta căn bản không muốn tới nơi đó, ta phải quay về nói cha ta mang tinh binh tới đem Đại Địa Minh sang thành bình địa. Bè lũ bọn người cái thứ gia hỏa vô dụng, lão công ta trước đây cũng vì cứu bọn người, đơn thân tiến nhập Dã Mã tộc, các người lại không ngó ngang tới chàng mà trốn về đây, cái này là thứ đạo nghĩa gì! Mau lên, mang những lão bà của lão công ta thả hết ra, tởm muội bọn ta đồng lòng, không cần bọn người giúp đỡ, cũng sẽ cứu thoát được chàng...”

Phong Ái Vũ dựa vào lòng Bạch Liên khóc lóc chửi: “Đồ thứ vương bát đản, mỗi một người đều là những kẻ hèn nhất.....ta cũng phải tìm cha ta, để cha suất lĩnh cái bang đi cứu chàng. Hum.....”

Lãnh Như Băng nói: “Chúng ta trước tiên đến đó, có số chuyện cần phải nói cho rõ.”

Lôi Phượng gật đầu, kéo tay hoa tiểu mạn đi, nói: “Tiểu Mạn, không cần phải sợ, kể cả nếu bọn họ không giúp đỡ, chúng ta tự mình cũng có thể làm được, không phải chỉ là một cái Đại Địa Minh thôi sao?”

Hoa Tiểu Mạn đáp: “Mmm, ta tin tưởng bọn tỷ tỷ”

Mọi người tiến vào nghị sự sảnh của Thần Dao môn, cũng cùng lúc đó, Triệu Tử Hào sai người đưa nữ nhân của Hy Bình cùng Độc Cô Minh vào. Hai đám nữ nhân cùng tương ngộ, tức thì hỏi thăm nhau, chưa được vài câu, chúng nữ của Trường Xuân đường đã kể lại rõ ràng đầu đuôi của toàn bộ câu chuyện.

Lôi Phượng mắng: “Tên Tứ Cửu hỗn đản đó bất ngờ vì một nữ nhân mà phản bội Hy Bình sao?”

Sắc mặt Lan Hoa liền thay đổi, sắc mặt những lão bà khác của Tứ Cửu xem ra cũng cực kỳ không tốt.

Triệu Tử Hào nói: “Kỳ thật.....sự việc này, không thể trách Tứ Cửu.....”

“Vậy phải trách ai đây, trách lão công của ta hả?” Bạch Liên quát lớn.

Hoa Tiểu Ba nói: “Cũng không phải là trách tỷ phụ, sự tình thế này, căn bản là một vở kịch.”

Lãnh Như Băng nói: “vậy là có ý tứ gì, tiểu ba, nói rõ ràng một chút”

Hoa Tiểu Ba đáp: “Uy ca, huynh nói đi!”

Triệu Tử Uy nói: “Hy Bình sớm đã biết Đại Ny là người của Lạc Thiên, vả lại buổi chiều đó sau khi Đại Ny ước hẹn với hắn, bọn ta cũng biết được. Kết quả bọn ta thương lượng, là có khả năng là âm mưu của Lạc Thiên, do đó mới ngăn Hy Bình không đi phó ước với Đại Ny, sau đó để Tứ Cửu đến ngoài cửa dò xét, giả vờ rất phần nộ bỏ đi.....Quả nhiên sau khi Tứ Cửu bỏ đi, Hy Bình từ phòng đi ra, tên hỗn đản Lạc Thiên lại tiến vào phòng, án theo kế hoạch ban đầu của bọn ta, như Đại Ny ước hẹn với Hy Bình là âm mưu của Lạc Thiên. Bọn ta để cho Hy Bình cùng Tứ Cửu diễn một vở hí kịch, khiến Lạc Thiên nhận thấy Tứ Cửu cùng Hy Bình vì nữ nhân mà xung đột.....Nhưng mà, ai biết được Hy Bình từ trong phòng Đại Ny đi ra sau đó lại chạy đến phòng của Mộng Hương. Cái này cũng không nói được gì. Cực kỳ khiến người ta kỳ quái là, Tứ Cửu quay về Cái Bang chỉ là diễn kịch cho Lạc Thiên xem, nhưng mà, một khoảng thời gian đó lại không hề có tin tức của hắn. Hy Bình xảy ra chuyện trọng đại gì, cũng không thấy hắn suất lãnh Cái Bang đến.....”

Lãnh Như Băng không tin: “Cũng có thể nói bọn họ hai người quyết liệt là không phải sự thật, là một vở kịch sao?”

Hoa Tiểu Ba nói: “Lãnh tỷ tỷ, chính là như vậy, nhưng vở kịch này lại không bao gồm Mộng Hương trong đó.....”

Lôi Phượng nói: “Tên hỗn đản Tứ Cửu này nhất định là xảy ra chuyện rồi. Từ khi diễn kịch, Hy Bình đã sinh chuyện, bằng vào quan hệ của bọn họ hai người, hắn không thể bất cứ động tĩnh gì cũng không có được.”

Hoa Lôi nói: “Tứ Cửu đúng là đã xảy ra chuyện rồi.”

Nhân tình của mọi người đều nhìn về hướng nàng, Hoa Sơ Khai hỏi: “Con thế nào mà biết được?”

Lãnh Tinh Oánh đáp thay: “Là Huyết Ma đã nói.”

Triệu Tử Hào hỏi: “Huyết Ma nói sao? Trên đường đi, lão một câu cũng không nói mà.”

“Cha ở nơi địa lao cùng bọn ta nói đó.” Độc Cô Thi giải thích

“Cha?” Chúng nhân hoảng sợ hỏi.

Dã Mân Côi nói: “Là Huyết Ma đó. Ông ta là cha của Hy Bình, đương nhiên là cha của bọn ta rồi.” Nàng ta nhìn vào Hoàng Dương phụ phụ, nói: “Bọn họ cũng là phụ mẫu của bọn ta.”

Xuân Yến lúc này đang ôm Tiểu Nguyệt khóc, Hoàng Dương cũng chỉ biết thở dài.

Triệu Tử Hào hỏi: “Huyết Ma làm thế nào mà biết được Tứ Cửu xảy ra chuyện?”

Hoa Lôi đáp: “Ông ta không có nói cụ thể, mặc dù ông bị giam cách bức tường, lại ít khi cùng bọn ta nói chuyện, chỉ có nói một câu, ‘các cô có biết Cái Bang không? Xin các cô sau khi ra khỏi đây, nói với bọn họ một tiếng, là nói Cái Bang đã xảy ra chuyện. Trên đường đi, cảm ơn các cô đã chiếu cố, có thể nhìn thấy nhi tử ta có những thế tử tuyệt vời như các cô, ta có chết cũng không ân hận gì.’ Ông ta sau khi nói xong, lại không có nói thêm gì nữa.”

Triệu Kiệt Anh quay nhìn Đỗ Thanh Phong, lại nhìn đến Từ Phiêu Nhiên, đột nhiên nói: “Tử Hào, người đi mang Huyết Ma lại đây đi.”

Triệu Tử Hào lãnh mệnh đi ra, không lâu sau đã mang Lâm Khiếu Thiên quay lại.

Lâm Khiếu Thiên nhìn qua mọi người trong nghị sự sảnh, trước tiên nhìn Xuân Yến nói: “Yến tử, những năm qua đa tạ người cùng a Dương nhiều.”

“Lâm công tử thật tốt!” Xuân Yến đáp.

Lâm Khiếu Thiên cười nói: “Đỗ huynh, hơn hai mươi năm không gặp, ngươi lại không có gì thay đổi a!”

Đỗ Thanh Phong thở dài nói: “Đều biến đổi cả rồi, ngươi cũng đã biến đổi, ngươi nếu là trước đây thì đã không mỉm cười.”

“Ha, ha.....ta hai mươi năm trở lại đây, cũng không nhìn thấy máu, lại đã học được cách mỉm cười. Triệu huynh, không phiền để ta ngồi xuống chứ hả?”

Triệu Tử Uy không đợi Triệu Kiệt Anh lên tiếng, đã đem đến một cái ghế, nói: “Lâm bá, người ngồi đi.”

Triệu Kiệt Anh tức giận trừng mắt nhìn hai nhi tử của hắn một cái.

Lâm Khiếu Thiên hỏi: “Đa tạ, ngươi gọi là gì?”

“Triệu Tử Uy, là bằng hữu của Hy Bình.”

Triệu Kiệt Anh quát lớn: “Tử Uy, ngươi làm gì đó?”

Lôi Phượng nói: “Mmm.....cha, con muốn hỏi người về chuyện của Tứ Cửu.....”

Trong sảnh trở nên yên tĩnh, Đỗ Thanh Phong nói: “Lâm Khiếu Thiên, là hỏi người đó.”

“Hỏi ta? Ha,ha đây cũng là thê tử của Hy Bình sao? Tiểu tử này chưa có gọi qua ta một tiếng cha, ngược lại để cho những nữ hài mỹ lệ này gọi. Không sai, một điểm cũng không giống phụ thân cùng gia gia hắn. Ừm, danh tự của con là gì?”

“Cha, con là Lôi Phượng.”

“Lôi Phượng? Con là người của Viễn Dương phiêu cực sao?”

“Lôi Dũng là phụ thân của con.”Lôi Phượng đáp.

Lâm Khiếu Thiên nhẹ nhàng mỉm cười nói; “Ta đã nghe qua Tứ Cửu. Tự Lai mang ngôi vị bang chủ giao cho hắn ta. Ta nghĩ, hiện tại Tự Lai cùng Tứ Cửu đều bị khốn tại Cái Bang rồi hoặc giả đều đã bị chết rồi cũng nên.”

“Cái gì?” Nửa số người hoảng sợ hỏi.

“Cái Bang Tiểu Diện Cái kì thật là phó môn chủ Đại Địa Minh, Tập Ảnh. Sự việc là như vậy, đã thấy kết quả như thế nào rồi. Các người tự mình có thể nghĩ, ta cũng không rõ hơn, ta chỉ biết chút ít vậy thôi.”
Lâm Khiếu Thiên đứng dậy, nhìn Triệu Tử Uy nói: “Tử Uy, ngươi đưa ta vào lao phòng đi.”

Ông ta chuyển người đi ra ngoài, Triệu Tử Uy cũng đi ra theo, không một người nào trong nghị sự sảnh xuất ngôn ngăn cản.

Sau khi hai người bọn họ đi khỏi, Đỗ Thanh Phong hỏi: “Kiệt Anh, hiện tại sự việc tựa hồ đã rất nghiêm trọng rồi.”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Đại Địa Minh tựa như sớm đã có âm mưu, Tiểu Diện Cái cũng đã ở tại cái bang hơn hai mươi năm rồi, theo đó mà nói, âm mưu này trước đây hai mươi năm đã bắt đầu rồi.”

Hoàng Dương nói: “ta đã nói qua, ta cực kì không thích con người Lạc Hùng.”

Hoa Sơ Khai nói: “Cha ta đã từng có dự ngôn, tên Lạc Hùng này không phải là thứ tốt đẹp gì, hắn ta đã tâm cực lớn.”

Lôi Phượng tức giận quát lớn: “Hiện tại không phải thảo luận những chuyện đời trước, mấy lão gia hỏa các người có nói không, bọn người chuẩn bị xử trí cha Hy Bình như thế nào?”

Từ, Đỗ, Hoàng, Hoa tất cả đều trầm mặc. Triệu Kiệt Anh nhìn qua những người đó, liền hiểu nỗi khó xử của bọn họ, đã mở miệng nói: “Huyết Ma từng giết chết tổ tiên bọn ta, bọn ta tất phải giết ông ta, vì phụ thân chúng ta mà báo thù.”

Lôi Phượng tức giận nói: “Được, các người phải báo thù, bọn ta cũng phải báo thù. Ngày hôm nay một là người đem bọn ta đi giết sạch đi, hai là thả chúng ta ra. Ta, Lôi Phượng, lúc quay về lại, tất suất lĩnh hơn một ngàn võ sĩ của Viễn Dương tiêu cực, với vạn binh sĩ của Bạch Dương tộc san bằng Đại Địa Minh xong, rồi cùng với tứ đại gia các người. Hừ, chúng ta đi!”

Nàng ta đứng dậy trước tiên, liền đi ra ngoài, những nữ nhân khác đều theo sau, Lãnh Như Băng trước khi đi nói: “cha, không quản gia gia đã từng bị ai sát tử, chỉ ít người cũng vì nữ nhi mà nghĩ thử. Triệu Kiệt Anh, ông cũng vì nữ nhi người mà nghĩ đi, nữ nhi ông hiện tại đang ở Cái Bang đó.”

Chư nữ của Hy Bình cùng Độc Cô Minh đều đi ra ngoài, trong sảnh trống không, Triệu Kiệt Anh nói: “Sự việc này cũng có phần của bọn người, bọn người vì sao không nói một tiếng chứ?”

Đỗ Thanh Phong nói: “Triệu huynh, người cũng đã biết, hai nữ nhi của ta đều là thê tử của Hy Bình, người làm phụ thân như ta còn có thể nói được gì?”

“Hai nữ nhi của ta cũng không chịu tha thứ cho ta.” Từ Phiêu Nhiên cũng cảm thấy khó xử.

Hoa Sơ Khai nói: “Sự việc như vậy không có phần của ta chen miệng vào.”

Triệu Kiệt Anh nói: “Thật tốt! bọn người đều vì nữ nhi, ta cũng lo lắng cho nữ nhi ta, hiện tại ta không có chỗ cho thù hận. Ta trước muốn biết nữ nhi của ta như thế nào rồi, vấn đề Huyết Ma, để lại sau hần nói. Đang lúc cần cấp, đi gọi đám nữ nhân điên rồi đó quay lại, bọn họ đơn độc hành sự, ta không thể nào yên tâm cho được.”

Đỗ Thanh Phong thở dài nói: “Kỳ thật Huyết Ma hiện tại cũng đã không phải là chuyện quan trọng rồi. Giết Huyết Ma, cực kì dễ dàng, hần ta toàn bộ võ công đã bị phế mất. Nghĩ về những năm đó, đích xác cũng có nhiều điểm nghi vấn. Hai mươi năm nay, ta vẫn suy nghĩ trong lòng. Vì sao mà năm đó Huyết Ma lại không chịu thừa nhận hần đã giết chết phụ bối bọn ta? Hần là hạng người nào, nếu quả mà làm, tại sao lại không chịu thừa nhận.”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Ta cũng luôn có suy nghĩ đó, bằng vào thân thủ Huyết Ma, lúc quyết đấu vì sao chỉ giết mình Lạc Vân, lại để phụ thân chúng ta còn sống mà quay về, rồi sau đó lại đuổi theo ám sát từng người.....điều này nói ra tựa hồ có nhiều điều không thông.”

Triệu Kiệt Anh nói: “Nhưng hần ta đã giết chết trên ngàn người của tứ đại gia là tuyệt không thể sai được.”

Hoàng Dương nói: “Xin cho ta được nói một câu, đương thời tứ đại gia bọn ta truy sát hần, trong tình huống như vậy, hần ta đã không thể không giết người được.”

Từ Phiêu Nhiên quát: “Hoàng tiểu tử, đây là nơi nào không đến lượt người nói chuyện.”

Hoàng Dương đáp: “Ta khinh, Từ Phiêu Nhiên, người đừng quên bọn ta cũng là thân gia đó, nữ nhi của người là thê tử của bảo bối ta, người hung hăng cái gì chứ?”

“Đều là hoạ nhi tử bảo bối của người gây ra!” Triệu Kiệt Anh, Từ Phiêu Nhiên, Đỗ Thanh Phong dị khẩu đồng thanh nói.

Xuân Yển đáp: “Kỳ thật, ta phát giác Lạc Hùng không đơn giản chỉ muốn giết Hy Bình. Lạc Hùng đã tâm cực kỳ lớn, trông hần ta là kiểu người không có khả năng chỉ vì Lâm công tử giết đi phụ thân hần mà phát thệ phải giết Lâm công tử cùng Hy Bình. Ta nghĩ, hần ta mộng tưởng lớn nhất đích thị là xưng bá võ lâm. Theo hần ta mưu đoạt Cái Bang chỉ là mở đầu, bước tiếp theo là nhắm vào tứ đại gia đó.”

“Bọn người đáng lẽ nên hỏi ta vì sao phải thu dưỡng Hy Bình hoặc giả vì sao Trường Xuân đường lại không hận Huyết Ma? Ta hiện tại khả dĩ tiết lộ với bọn người một bí mật, Huyết Ma từng ở trên Minh Nguyệt phong còn lâu hơn ba tháng, mà phụ thân bọn người lại bị chết trong ba tháng đó, nhưng hần lại chưa từng bước chân ra khỏi Minh Nguyệt phong. Sau lại biết giang hồ truyền ngôn là hần giết chết gia chủ tam đại gia, hần không nghe lời tiểu thư khuyên cáo, phá vỡ đi hiệp ước với tiểu thư, mà đi tới bọn người để giải thích rõ ràng. Sau đó vì bọn người truy sát hần, mà xảy ra một trường huyết chiến trong hơn hai mươi năm trước đây.....”

Mọi người đang nghe nói, Hoa Tiểu Ba đột nhiên hỏi: “Huyết Ma cùng hiệp ước Mộng Tình là như thế nào?”

Xuân Yến nói: “Lâm công tử lúc đó mời ba gia chủ của tứ đại gia cùng với Lạc Vân quyết đấu, căn bản là chuyện vô cùng kín đáo, nhưng không biết vì sao, lại bị người võ lâm biết. Người của võ lâm chạy tới, Lâm công tử cố chiến đấu để đào thoát, tiểu thư liền suất lĩnh võ lâm chánh đạo truy sát. Lâm công tử thụ trọng thương, trốn sang Tây Vực, được A Mật Y thánh nữ cứu sống, sau đó lại quay về khiêu chiến tiểu thư. Bọn họ đánh nhau ba ngày ba đêm, bất phân thắng bại, nhưng Lâm công tử lại đã thâm ái tiểu thư. Kỳ thật bọn họ đã sớm như vậy rồi. Mặt khác, đương thời, tiểu thư cũng giống như vậy rất ái mộ Lâm công tử. Ta nghe tiểu thư kể lại, ở bên cạnh có một con song nhỏ, đương thời lúc công tử vừa ra khỏi sơn động, hai người đã gặp nhau, tịnh lại nhìn nhau mà không nói một lời, lại cũng đã yêu nhau rồi....”

“Lúc Lâm công tử khiêu chiến tiểu thư, trước đó đã nói, như quả ông ta thắng được tiểu thư, là muốn tiểu thư vĩnh thế không dự đến chuyện của võ lâm nữa, còn nếu như ông ta thắng không được tiểu thư, đều coi là ông ta đã thua, để mặc cho tiểu thư xử trí. Kết quả ông ta đã không thắng, khi mà ông ta thất bại, tiểu thư muốn ông ta vĩnh viễn lưu lại Minh Nguyệt phong. Ông ta cũng đã đề xuất một điều kiện, là tiểu thư phải gả cho ông ta. Tiểu thư cũng đã đáp ứng rồi! Nhưng mà, sau ba tháng, giang hồ truyền ngôn, ông ta đã sát hại gia chủ tam đại gia bọn người, ông ta li khai tiểu thư, li khai khỏi Minh Nguyệt phong. Cuối cùng, giang hồ, bị ông ta huyết tẩy!”

Triệu Kiệt Anh lẩm bẩm nói: “Như quả sự thật đúng như lời cô nói, khi đó, lời nói của Huyết Ma theo đó cũng không sai! Đã như vậy ai là người đã giết phụ thân bọn ta, bọn ta rõ ràng đã nhìn thấy chính là Huyết Ma, hơn nữa sử dụng võ công cũng rất giống của huyết sát môn mà, bọn ta chẳng lẽ đã nhìn sai? Một sai lầm đã qua hơn hai mươi năm sao?”

Lôi Phượng đưa những nữ nhân đi ra ngoài, lại ngẫu nhiên gặp được Thủy Khiết Thu.

Thủy Khiết Thu suất lĩnh hai ba trăm người xuất hiện trước cửa Thần Dao môn, nhìn thấy bọn nữ nhân, kinh hãi hỏi: “Phượng tỷ tỷ, tỷ cũng ở đây sao?”

Lãnh Như Băng hỏi: “Muội đến làm gì vậy?”

“Sư tỷ, ta đến cứu bọn tỷ muội đó, nghe nói các tỷ muội cùng cha đều bị Thần Dao môn giam lại hết mà?”

Chúng nữ liền minh bạch, Lãnh Tinh Oánh nói: “Thần Dao môn cũng đã thả bọn ta rồi, kì thật bọn họ giam giữ chúng ta lại, cũng là vì muốn tốt cho chúng ta thôi.”

Đỗ Quyên hỏi: “Cha Hy Bình thì sao? Cũng là cha của chúng ta đó.”

Lôi Phượng đáp: “Còn bị giam trong Thần Dao môn.”

Thủy tiên hỏi: “Bọn họ không giết ông ta chứ?”

“Chúng dám sao?” Lôi Phượng tức giận quát.

Thủy Khiết Thu hỏi: “Phụ mẫu muội không quản chuyện của muội. Muội tự mình mang người lại đây, ta phải đi cứu Hy Bình.”

Độc Cô Kỳ hỏi: “Lạc Hùng không phải là cứu cứu người sao? Ta nhớ là người rất yêu biểu ca của người mà....”

Độc Cô Thi nói: “Tỷ, người không cần phải nói như vậy, Khiết Thu cũng đã là nữ nhân của ca rồi. Hơn nữa, nàng cũng rất yêu ca, nàng không có yêu qua biểu ca của nàng, chỉ là hơi sùng bái mà thôi. Khiết Thu, có phải vậy không?”

Thủy Khiết Thu đáp: “Ừm, muội lúc nhỏ nhất mực sùng bái hấn ta, phát thệ phải gả cho hấn. Nhưng mà, muội nghĩ không được hấn lại tệ như vậy.”

Bạch Liên nói: “Ta cũng biết được lão công của ta mị lực vô cùng.....Phượng tỉ, ta phải trước tiên quay về Bạch Dương tộc, ta nói cha ta phát binh quay lại. Cái gì là Đại Địa Minh, võ lâm tứ đại gia chứ, đại quân của Bạch Dương tộc chúng ta mà đến, sẽ mang bọn chúng đập thành bình địa. Hừ, ai dám động đến lão công của ta một cộng lông, ta sẽ khiến hấn chết không chỗ chôn thân.”

Thủy Khiết Thu đáp: “Bạch Liên tỷ tỷ, người không cần phải quay về. Sau khi ta đến đây, Bạch Tư sư tỷ sớm đã quay về rồi, nàng nghe tình huống của Long thành, đã lập tức li khai.”

“Nàng ta không phải đã li khai lỗ công của ta sao? Thế nào mà lại quan tâm đến sinh tử của lão công ta chứ? Hừ!”

Thủy Khiết Thu nói: “Còn nữa, Ti Mô cũng đã chiêu tập binh sĩ của Xà Thần bộ lạc.”

“Ti Mô là ai?” chúng nữ hỏi.

Dã Mân Côi đáp: “Cũng là nữ nhân của Hy Bình, đã có hài tử của Hy Bình rồi.”

Lôi Phượng quan tâm hỏi: “Nàng ta có thể xuất động được bao nhiêu binh lực?”

“Đại khái cũng năm sáu ngàn!” Thủy Khiết Thu đáp.

Bạch Liên hỏi: “Bạch Tư có thể thông tri cho Dã Mã tộc hay không?”

“A! cái gì?” Thủy Khiết Thu không hiểu Bạch Liên đang nói gì.

Bạch Liên liền giải thích: “Tộc trưởng Nguyên Na Dã Mã tộc, cũng là một tình nhân của lão công chúng ta. Như quả biết Hy Bình xảy ra chuyện, bà ta không thể không quản tới, hiện tại là càng nhiều người càng tốt. Lão công bọn ta chắc đã bị Đại Địa Minh giam giữ rồi.”

Thủy Khiết Thu nói: “Cũng có thể!”

Lãnh Như Băng hỏi: “Khi nào thì Ti Mô có thể xuất binh được?”

“Muội nghĩ cũng phải là hai ba ngày nữa!”

Lãnh Như Băng nói: “Muội hãy đi Xà Thần bộ lạc hiệp trợ nàng ta. Tứ đại gia hiện tại còn chưa dám giết đi cha của Hy Bình. Dịch nhân bọn ta hiện tại lớn nhất là Đại Địa Minh. Không kể bọn họ cùng muội có quan hệ như thế nào, không phải là nam nhân của muội là quan trọng nhất sao, muội hiểu không?”

Thủy Khiết Thu kiên định đáp: “Tỷ tỷ, Khiết Thu hiểu rồi, Khiết Thu cũng đã trưởng thành.”

“Khiết Thu, ta cũng cùng đi với con!” Lãnh Tinh Oánh đột nhiên nói.

“Nương?” Lãnh Như Băng hốt hoảng hỏi

Lãnh Tinh Oánh cười nói: “Tất cả đều giống nhau mà. Nói thế nào đây, ta cũng là một nữ nhân của hắc, mặc dù nói ra lại khiến mọi người cười đùa, nhìn không quen.....cũng thật có lỗi với con. Bất quá, ta đích xác hi vọng có thể vì hắc mà làm một chuyện gì đó.”

Lôi Phượng nói: “Đa tạ Lãnh di, chúng con cũng sẽ không cười người. Lôi Phượng con ban đầu chọn chàng, là đã biết con người chàng rồi. Bất cứ việc gì cùng đều có thể phát sinh.....Kỳ nhi, Mân Côi, Tư Tư, bọn muội cũng đi theo giúp đỡ đi. Sau khi mọi chuyện thuận lợi, quay về Trường Xuân đường hội họp. Muốn đối phó với Đại Địa Minh, không có lực lượng hùng hậu thì không làm được. Mặc dù chúng ta rất lo lắng đến an nguy của Hy Bình, nhưng cũng phải đợi chuẩn bị chu toàn, không thể có lỗi với chàng. Xét ra chúng ta cũng là những nữ nhân đã mang nặng, rui mà chàng chết rồi, cũng không thể để chàng tuyệt hậu. Sự đệ ta cũng đã quay về Viễn Dương tiêu cực, Độc Cô Minh cũng quay về Vũ Đẩu môn. Ta nghĩ bọn họ có thể kịp cùng bọn ta hội họp. Nhiệm vụ của chúng ta hiện tại là phải cứu thoát Tứ Cửu cùng Phong bang chủ. Sau đó thêm vào lực lượng của Cái Bang, dư sức để đập nát từng môn phái trong võ lâm. Đến lúc đó, Lôi Phượng ta còn phải sợ gì nữa?”

Chúng nữ đồng thanh nói: “Bọn ta cũng không sợ.”

Đang lúc chúng nữ quay về Trường Xuân đường, nghe thấy tin tức kinh người, giang hồ truyền văn, Hy Bình từ nhà lao đào thoát, bị Đại Địa Minh suất lĩnh võ lâm chánh đạo truy sát, ở trong đêm tối nổ tung thành cứu thái dương.....Hy Bình, chết rồi!?

Lúc đó, xảo hợp, Lôi Long suất lĩnh bảy trăm Viễn Dương phiêu binh, Độc Cô Minh suất lĩnh chín trăm Vũ Đẩu môn võ sĩ đến Trường Xuân đường. Chúng nữ đều trong đau khổ cùng cực, Độc Cô Minh hành xử quyết đoán, hắc cùng Lôi Long trước tiên qua Cái Bang cứu xuất bọn người Phong bang chủ cùng Tứ Cửu,

để chúng nữ ở Trường Xuân đường đợi lúc bọn họ quay lại, lần nữa xuất quân huyết tủy Đại Địa Minh cũng với bọn võ lâm chánh đạo.....

Trong khi Lôi Long cùng Độc Cô Minh buổi chiều li khai Trường Xuân đường, Thủy Khiết Thu cùng bọn người Tì Mô xuất hơn bảy ngàn danh binh của Xà Thần bộ lạc đã đến Trường Xuân đường, chúng nữ đang trong lúc bị phần nhất trí quyết định, đánh giết tới Long thành.....vì trượng phu báo thù!

Tứ đại gia thấy tình hình như vậy, Triệu Kiệt Anh, Từ Phiêu Nhiên, Đỗ Thanh Phong đều không có phát thoại, ngược lại Triệu Tử Uy rất muốn lên tiếng, “Hắn đã cứu qua tính mạng của bọn ta, hắn chết rồi, ta trước tiên phải báo thù cho hắn, chỉ là sự việc của Huyết Ma, các người xem giải quyết sao.”

Hoàng Đại Hải nói: “Hắn là đại ca ta, vả lại hắn cũng chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với ta. Dù là hắn có làm đi chăng nữa, hắn vẫn là đại ca ta, là nhi tử rất yêu thương của thân sinh phụ mẫu dưỡng dục ta.”

Triệu Tử Uy tức giận nói: “Đại Hải, người khơi dậy sự việc đó làm gì? Người không nghe Lạc Thiên nói gì sao? Hy Bình bản thân cũng không biết đã cùng Mạnh Mạnh xảy ra sự việc đó.....”

“Triệu Tử Uy, người nghĩ là ta không biết sao? Người bớt nói lời thừa đi, ta so với người càng lo lắng cho đại ca ta hơn, người biết Hoàng Đại Hải ta là người như thế nào, trong lòng còn chưa minh bạch sao?”

Triệu Tử Uy hạ giọng xuống, nói: “kì thật, ai cũng đều không nguyện ý phát sinh ra chuyện như vậy.....Đại Hải, người sao không tìm vài nữ nhân khác?”

Hoàng Đại Hải tức giận nói: “Chính bởi vì như thế, ta lại càng không thể tìm nữ nhân khác được. Ta với phương diện nữ nhân thì dần dần vô cùng, ta chỉ cần Mạnh Mạnh đáp nói một câu. Ta từng nghe qua chuyện thất thân của nàng, cũng không kể nàng ta biến thành hình dạng thế nào, đều chỉ yêu nàng ta. Người nghĩ ta nói như vậy nghe được chưa hả?”

“Ta sẽ không khơi dậy chuyện này nữa.” Triệu Tử Uy thở dài đáp.

Triệu Tử Hào thấy bất hoà của bọn họ cũng chấm dứt, đứng dậy kiên định nói: “Bọn ta trước tiên phải đi đến Long thành”

Triệu Kiệt Anh thấy hai nhi tử đều đứng về phía Hy Bình, vả lại bản thân nữ nhi mình cũng ở trong Đại Địa Minh, cắn răng nói: “Đỗ huynh, Từ huynh, ta cũng biết các người khó xử, nhưng các người có biết ta lại càng khó xử hơn không? Hiện tại sự việc Huyết Ma đã có rất nhiều điểm nghi vấn.....Ta nghĩ, trước trả ân, rồi mới nên làm rõ oán thù, các người không nói, để cho ta! Ta kiến nghị tứ đại gia toàn thể xuất động, cùng Đại Địa Minh quyết phân cao thấp. Cái này không còn là chánh tà chi chiến nữa, là thứ chiến tránh máu và thù hận. Ta, cũng không cần lo nghĩ đến thanh danh của tứ đại gia nữa. Võ lâm, xét cho cùng đều không phân chánh tà!”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Ta chỉ có hai nữ nhi, làm phụ thân như ta đây cũng không thể nhìn bọn chúng đi vào chỗ chết được.”

“Lập tức trước hết suất lãnh quân đội tới Long thành!” Đỗ Thanh Phong cuối cùng cũng phát ngôn.

Tiếp đó, tứ đại gia hơn hai ngàn tinh anh, tràn ngập dũng khí tiến về Long thành.....

Trên đường, bọn họ nghe được một truyền văn, là do Đại Địa Minh cùng quan phủ câu kết, đang chuẩn bị thảo phạt tứ đại gia. Tứ đại gia quay đầu không kịp, Thần Dao môn bị tập kích, nhưng đột nhiên lại chạy ra Minh Nguyệt phong cùng Thái Âm giáo của Tây Vực, mang Huyết Ma cứu đi.

Lúc này, giang hồ phong vân tứ táng, bởi môn phái có quan hệ với Hy Bình toàn bộ đều dũng mãnh tiến về Long thành. Long thành bên trong có nhiều thủ vệ, cũng mang phần lớn thể lực bộ phận dùng ngăn cản thể lực quan hệ với Hy Bình. Đơn giản lấy Đại Địa Minh cùng với lực lượng võ lâm chánh đạo, cũng không thể chống cự với những người vì Hy Bình mà dẫn xuất đội ngũ hùng hậu. Chính như một số người nói, đám phụ nữ này đã hợp thành một đội quân, chính là vì bọn họ phục thù cái chết của trượng phu!

Võ lâm lay động kịch liệt, đột nhiên không phân chia ai chính ai tà, nhưng tổng thể chia làm lưỡng phái, một phái vì hoàng hy bình là phục thù phái, một phái là tru ma phái do Đại Địa Minh làm chủ, xét cho cùng ai chánh ai tà? hoặc giả đều phải đợi xem kết cục, thắng lên làm vương, lúc tối hậu thắng lợi liền là chánh, thất bại thì làm tà mà thôi!

Máu, căn bản không có lấy vị ngọt và mùi hương! chỉ có tanh hôi.....

Võ lâm cũng không có chánh tà, chỉ có sức mạnh! Sức mạnh tất cả mang ra, là kết quả

Nhưng thứ tiền nhân của kết quả này, là do truyền ngôn Hoàng Hy Bình đã chết?

Thật sự, xét ra nam nhân kì dị này nổ tung biến thành cửu thái dương đao để là chết hay chưa?

Đối với võ lâm, đây còn là một câu đố, chỉ có thể nói, đã rất nhiều người nghĩ là hắn đã chết, lại có rất nhiều người nghĩ rằng hắn không chết. Nhận biết là hắn chết, là bởi vì tìm không thấy một mảnh võ thi thể của hắn, suy nghĩ là hắn chưa chết, cũng bởi vì tìm không thấy bất cứ chứng cứ nào là chứng minh hắn đã chết cả.

Hy Bình, xét cho cùng đã chết hay chưa?

Cái này phảng phất cũng đã không còn là quan trọng nữa, trọng yếu đích thị, giang hồ, nguyên nhân giống lên từ hắn, làm xuất hiện tình thế khẩn trương khó gặp hàng trăm năm nay, cũng khó biết được bao nhiêu máu sẽ chảy.....

Có lẽ chính như lúc đầu Xuân Yển đã nói, nhi tử nàng tiến nhập giang hồ, sẽ mang đến tinh phong huyết vũ cho giang hồ, câu nói này cuối cùng cũng đã linh nghiệm, điều mà cô ta lo lắng, cuối cùng cũng thành một sự thật.

Khi đó, nàng từng nói qua: “thiên địch của nữ nhân, chiến tướng thiên sinh”, cái này không phải cũng đã là một sự thật sao?

Xuân Yển tin tưởng, nhi tử mà cô ta yêu thương nhất tuyệt không thể dễ dàng chết như vậy được, làm nên thứ tín niệm kiên định tuyệt đối bất di của một người mẹ đã dưỡng dục hai mươi năm.

Để cho, giang hồ, tàn sát sao!

Trách nàng, trong cuộc chiến chảy máu, nhìn thấy lũ tà ma với nhi tử mình liền lại xạ ra khí tức tà mị.....

234. Chương 233: Thất Lạc Chi Thất

“.....Bởi vì thái dương nàng độc nên vẫn chịu đựng sự tịch mịch vĩnh cửu, nó lại thường tưởng nhớ đến cửu thái dương kia, bọn chúng có phải đã lạc ở một nơi nào đó? nó cũng không biết được.....hài tử, người thay ta tìm ra cửu thái dương kia, ta biết có một thái dương đang ở nơi nào đó tại ám hắc đang sinh tồn, như quả tìm không thấy, người nên sáng tạo ra nhất ngã truyền thuyết khác.”

Huyết Sát Chân Quân trước lúc chết, từng nói với Huyết Ma một câu như vậy. Nhưng mà, Huyết Ma tịnh không từng tìm thấy thái dương đã thất lạc, cũng không có sáng tạo thêm một truyền thuyết Huyết sát chân quân nữa. Tuy nhiên, cũng như Huyết Ma đã từng nói, là ông đã tạo ra một Hy Bình, mà tên nhi tử sáng tạo ra là một cái hữu biệt so với truyền thuyết của ông cũng với nghĩa phụ ông.....ông từng nói với Lạc Hùng đó là hạnh phúc.

Huyết Ma thời khắc đó cũng không thể khẳng định nhi tử ông sau này có đủ khả năng sáng tạo ra một truyền thuyết hạnh phúc. Nghe nói, nhi tử ông nổ tung thành chín thái dương, như vậy, có phải lại là chín cái thái dương bị bắn rơi như nghĩa phụ từng nói qua hay không? Ông cũng không thể khẳng định, ông chỉ biết, nghĩa phụ do thái dương chỉ dẫn, ứng với truyền nhân của Ngọc Xà môn, như bây giờ cuối cùng cũng tìm thấy rồi. Nhưng mà, một người phụ thân như ông lại đã đánh mất đi một thái dương rồi.....

Mà bất cứ thái dương nào đều vô pháp thay thế.....Nhi tử ông, cũng chính là cửu thái dương truyền thuyết của ông, có thể nắm giữ thứ ánh sáng trong bóng đêm câu đố chung của sinh mệnh Nhi tử ông, lại ở nơi đâu?

Từ đêm tối đến bình minh, cũng chỉ là một cái chớp mắt thời gian.....thế giới này, có vài quãng đường nhìn dường như rất xa vời, kì thật, cũng chỉ là độ dài tạm thời thôi.

Khi Hy Bình nổ tung là lần thứ hai bình minh sáng trong đêm tối, Bồ Lỗ Tư đi dạo trong hoàng cung. Hắn ta đến hoàng cung lúc này, cực kì xảo hợp, hoàng thượng cũng từ bên ngoài quay về, nhưng một mực lại không tiếp kiến hắn. Hắn vô cùng kì quái, vì sao hoàng thượng đối với Ba Tư xử nữ như là không có một tí hứng thú? Hoặc là! Hoàng đế trung nguyên có nữ nhân quá nhiều, tình không thấy hoan hỉ gì việc hắn mang Ba Tư nữ tới nữa. Nghĩ đến hậu cung hoàng thượng, hắn lập tức nghĩ đến chủ nhân Hoàng Hy Bình của hắn.

Hắn đã từng kiến thức qua uy lực của chủ nhân. Hắn nghĩ, như quả để chủ nhân làm hoàng thượng, thì chủ nhân tuyệt đối có đủ tư cách để giữ nhiều nữ nhân như vậy, nhưng hoàng thượng hiện tại thì! Nói chân thật, Bồ Lỗ Tư hẳn so với hoàng thượng còn mạnh mẽ hơn, hắn đột nhiên hảo tưởng thấy chủ nhân hắn, nhưng đã nói chủ nhân phải tới Long thành, nơi đó rất xa so với kinh đô sương mù.

Hiện nay hắn bị truyền lệnh tiến nhập hậu cung, nghe nói hoàng hậu muốn triệu kiến hắn. Hắn vì được sủng ái mà lo sợ, vì sao hoàng thượng không triệu kiến hắn, ngược lại biến thành hoàng hậu chứ? Hắn không dám đối với hoàng hậu có bất cứ dò ngó gì, mặc dù hoàng hậu là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng nếu như mà hoàng hậu yêu cầu Bồ Lỗ Tư cưỡng hãm nói, hắc hắc, nói không phải là đi tong.....Bồ Lỗ Tư hẳn phải giữ được tính mệnh để quay về Ba Tư a!

Hậu cung căn bản là không có khả năng tiến nhập, là địa phương nữ nhân của hoàng thượng ở. Bên trong có vài ngàn nữ nhân, trừ thái giám ở bên ngoài, không có tình huống đặc thù, tất cả đều không cho phép nam nhân tiến nhập.

Hắn ta nghĩ không thông, hoàng đế Trung Nguyên vì sao phải đem nam nhân đi hoạn.....Hắn thật lo sợ, sau khi tiến nhập, sau đó bước ra có còn là tiểu Bồ Lỗ Tư cường hãn nữa hay không?

Hoàng cung Trung Nguyên thật lớn, so với Ba Tư phải lớn hơn rất nhiều lần.....

Hắn bước chân vào hậu hoa viên, đột nhiên lạc đường, không biết được hậu cung ở tại nơi nào, do đó trong lòng hoảng sợ, Hậu hoa viên lớn như thế mà di chuyển, vòng vèo từ đông môn sang tây môn, chạy nhảy một phen cũng lại quay về hoa viên. Nơi này trời đông lạnh mà mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, thấy gặp một vài cung nữ, đều kì quái nhìn hắn.....Hắn bản thân cũng biết mình kì quái, mũi cao, tóc vàng, mắt xanh, ở tại Trung Nguyên, hắn ta là một quái vật.

Hắn cuối cùng nghĩ là phải quay lại, nhưng con đường để quay lại tìm không thấy. Hoàng cung mặc dù đi qua rất nhiều, nhưng cũng giống như một mê lộ, hà huống là lúc thường là cấm địa không thể xuất nhập sao?

Thật sự không nên tự mình lại đây, nhưng hoàng hậu có phân phó để hắn tự đến. Mẹ nó, kì quái thật, có thứ cảm giác thâm tình. Nhưng đây là một mệnh lệnh rõ ràng, hắn có thể không suy nghĩ qua. Tuy hắn biết hắn là Bồ Lỗ Tư cường hãn anh tuấn, cũng biết có rất nhiều Trung Nguyên nữ nhân vui vẻ với thứ quái vật là hắn, cũng nghĩ qua phải mang những nữ nhân Trung Nguyên đó áp đảo trên giường, nhưng hắn lại không nghĩ qua việc muốn áp đảo hoàng hậu a!

Hỏi đường thôi! Làm sao hỏi đây, khó biết phải hỏi tấm cung hoàng hậu ở nơi đâu? Cái đó phải bị chém đầu, hoàng hậu vì sao muốn là khó hắn? Hắn cũng không thấy qua nàng ta lần nào, cũng không có ý nghĩ trong lòng cường gian nàng ta!

Lần này chết chắc rồi, hoàng hậu này nhất định môn hãm hại hắn, không thì đã không để hắn tự mình đến đây, đợi lúc có người hỏi ra phạm tội thể nào?

Nhưng hắn ở đây, cũng đâu có người hỏi a! Khó biết người ở đây biết hắn được hoàng hậu gọi lại hay không? Đúng, đúng là như vậy rồi, hắn ta là hoàng hậu truyền tới, bất cứ vấn đề cũng không có, quang minh chính đại, tuyệt không phải thâm tình!

Tốt, lại tìm một người hỏi đường, câu hỏi Trung Nguyên hắn đã được tính toán qua rồi.....Hắn di chuyển theo vòng cung, đột nhiên ở bên trong bụi hoa thấy thứ gì đó, đi gần tới xem, mẹ nó! Đoạ chết người, thứ này là gì đây? Người chết sao?

Chỉ thấy toàn giống như là thi thể người nam mình trần nằm thẳng cứng trong bụi hoa, khó biết có phải là bên dưới phong lưu quý không thành hay không?

Lại cẩn thận nhìn một lần nữa, hình dáng thi thể nam nhân đó thật trần trụi, cốt cách toàn thân tất cả đều lộ ra ngoài, còn sống lại giống như da bọc xương. Nhìn thân thể này tự hồ như rất cao, so với Bồ Lão Tư hẳn không thấp hơn, người Trung Nguyên có không nhiều những người có độ cao đó, đặc biệt là tiểu đệ bên dưới hán của thi thể nam nhân đó, thứ này mà đem so sánh với của Bồ Lão Tư cường hãn hãn sao? Không biết là có phải gian phu hoàng hậu, bị hoàng thượng phát hiện ra, do đó bị ám sát mất tích ở nơi này không? Hoặc là, là thứ gia hỏa này quấy rầy thái giám, bị đám đàn bà cung nữ đói khát đó cưỡng bức mạnh mẽ đến bỏ mạng.

Trông hẳn là người mạnh mẽ, đích xác là tinh khí mất hết vong mạng. Toàn thân trừ phía dưới là da bọc xương, chết xong lại bị ném vào trong bụi hoa. Thật con mẹ nó lại còn thẳng đứng trong bụi hoa.

Hắn lại nhìn vào khuôn mặt, đột nhiên chấn động, khuôn mặt này.....thế nào mà lại có điểm giống chủ nhân hắn? Tuy nhiên cũng lại da bọc xương, lại nhìn lên trên, rất giống chủ nhân Hoàng Hy Bình của hắn. Bất quá, so với chủ nhân lại xấu hơn nhiều, lại nhìn thử đã! Tiểu đệ của hắn, cũng rất giống với chủ nhân.....cũng là, trừ chủ nhân ra, lại còn có ai còn có thứ vũ khí mạnh bạo vậy sao?

A.....không tốt rồi, chủ nhân hắn, thần tượng của hắn, bất ngờ ở nơi hoàng cung này bị gian sát rồi, thật đau lòng. Hừm, không được, vô luận như thế nào đều phải mang thi thể chủ nhân li khai.....

Hắn ta nhận định đây đúng là Hy Bình, nên muốn mang thi thể này bỏ đi, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi êm ái: “Bồ Lão Tư, người vì sao phải đạp lên những bông hoa này, bọn chúng có thù với người sao? Ta để người đến nơi này, là không phải là để người tàn hại những cây hoa này.”

Cơ thể hùng vĩ của Bồ Lão Tư chấn động dữ dội, hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy là hoàng hậu diễm lệ cao quý, theo sát bên cạnh nàng ta là hai tú lệ cung nữ mười sáu mười bảy tuổi, hắn liền hấp tấp nói: “Thần Bồ Lão Tư khấu kiến hoàng hậu!”

“To gan, thấy hoàng hậu lại còn không mau quỳ xuống hả?” Cung nữ đứng bên trái hoàng hậu quát.

Bồ Lão Tư theo phản xạ định quỳ xuống, đột nhiên nghĩ đến chủ nhân của hắn ở sau, liền giữ thân thể đứng nguyên, hắn đáp: “Thưa không dám, đất nước chúng tôi không có kiểu lễ tiết như vậy, xin thứ cho ta vô pháp thi hành thứ lễ như vậy.”

Hoàng hậu mỉm cười nói: “Hãy bỏ qua đi, kỳ thật hôm nay ta gọi người đến, là muốn hỏi người, người lại đây đi! Người đứng cách ta quá xa đó.”

Bồ Lão Tư đáp: “Hoàng hậu, ta có thể nghe được, người nói đi! Ta đang nghe!”

Hoàng hậu nói: “Cũng tốt, để ta bước tới vài bước, người là khách mà.”

“Không, hoàng hậu, để thần bước lại!” Bồ Lão Tư khấn trương nói. Hắn biết rằng, với tầm nhìn hoàng hậu, như mà không chú ý, thì không thể phát hiện ra hoa viên có một thi thể đang nằm dài dưới bụi hoa. Hắn ở nơi hoa viên này đi lại cũng lâu mới phát giác được, người ở nơi đó qua đây cũng không thể phát giác. Hắn hiểu là đang đánh một ván bạc, đặt cược vào vận khí thi thể chủ nhân hắn.....Vì chủ nhân đáng thương, bất ngờ bị đám nữ nhân gian dâm đến tinh khí hao cạn mà chết, mất đi một định mệnh phong lưu.

Bồ Lão Tư đi đến trước mặt hoàng hậu, quả nhiên, hoàng hậu thật sự cũng không để ý, nhìn hắn rồi nói: “Thật có lỗi vô cùng, lại để người đến nơi này, kì thật đối với người mà nói, hoặc giả là rất bất tiện, nhưng mà, ta cũng không thuận tiện ra ngoài, sẽ dễ đơn giản khiến người lại đây.”

Trán Bồ Lão Tư xuất hàn mồ hôi, nói: “hoàng hậu, ta.....ta nghĩ nên sớm.....li khai.....”

Hắn, vốn tiếng Trung Nguyên của hắn căn bản không thông bao nhiêu, sợ hãi trỗi lên lại càng không thông.

Hoàng hậu đáp: “Ta muốn hỏi người, hoàng thượng đã cùng những nữ tử Ba Tư người mang lại đã hoan hảo qua chưa?”

“A?” Bồ Lão Tư sợ hãi kêu to, hắn thế nào cũng không lường tính được hoàng hậu gọi hắn tới, chỉ là để hỏi một câu như vậy, hắn đáp: “Không có.”

“Được rồi, người có thể đi, trì hoãn lần nữa, khả năng ta vô pháp giúp người giải thích.”

“Ta.....ta có thể đi ư?” Bồ Lỗ Tư không dám tin tưởng, hắn đem sự sống ra đánh liều một trận, nguyên lại chỉ để phủ nhận một sự kiện, lại bất ngờ phải nói chỉ có hai từ “không có”. Nhưng hắn hiện tại lại không mong muốn đi nữa, bởi vì thi thể chủ nhân còn ở trong đám hoa. Bồ Lỗ Tư hắn tuyệt không thể không quan tâm đến chủ nhân của mình.

“Hoàng hậu, ta muốn lưu lại nơi hoa viên này một lúc, có thể không?”

Hoàng hậu sớm đã quan sát hoa viên rộng lớn đó, theo đó mới đứng lại nơi mà Bồ Lỗ Tư vừa mới đứng lại, nhân tình lấp lánh, cười nói: “Như quả ngươi muốn chết ở nơi đó, thì cứ tiếp tục lưu lại đi.”

“Ồ, không.....ta rời khỏi nơi này!” Bồ Lỗ Tư cũng không quản biết hay không biết đường đi, thấy lối ra đã mở, hắn trong lòng đau đớn nói: “chủ nhân, thật có lỗi, phải trái gì người cũng đã chết rồi, ta cũng cứu không được người rồi! Ta trước hết phải bảo toàn tiểu mệnh của ta, kì thật không phải ta sợ chết, chỉ là do chủ nhiệm, ta nên sống thật tốt.....Chủ nhân, thi thể người tự sắp xếp nha! Sau này ta cũng với nữ nhân ân ái, sẽ nhớ đến chủ nhân, đến lúc đó ta sẽ la to đại danh của chủ nhân.....”

Sau khi Bồ Lỗ Tư li khai, hoàng hậu nói: “Các ngươi qua đó nhìn xem, vừa rồi Bồ Lỗ Tư tại nơi đó đứng đợi một lúc, lại rất không muốn li khai, vả lại hoa cỏ ở nơi đó tựa hồ cũng có điểm dị dạng, nhìn xem thử là thứ linh tình gì.”

Ba nữ nhân đi lại đó, hai cung nữ hoảng sợ hét lên.

Hoàng hậu đột nhiên nói: “Không phải kêu, người này đã chết, bọn ngươi yên lặng mang hắn quay tẩm cung.”

Lưỡng nữ đáp: “Hoàng hậu, hắn đã chết rồi sao? Hắn là nam nhân đó!”

Hoàng hậu đáp: “Bọn ngươi dám chống lại mệnh lệnh của ta sao?”

“Như quả bị phát hiện, có thể bị tru di cửu tộc.....”

“Như quả bọn ngươi còn nói nhiều nữa, hiện tại ta có thể hạ lệnh tru di cửu tộc bọn ngươi đó!” Hoàng hậu lãnh giọng nói: “Ta đi đây, bọn ngươi thận trọng một chút.”

Lưỡng nữ ánh mắt cùng nhìn nhau, một nàng nói: “Bọn ta trước tiên mang hắn đi đến một góc tối trong hoa viên, đến lúc chiều tối rồi mới quay lại tẩm cung hoàng hậu nha?”

Nữ tử đứng bên gật gật đầu, nói: “May mắn là hoa viên này rất lớn, sợ lúc bình thời không thường có người ra vào. Ó, Đông Chi, trong lòng ta sợ quá a.....”

Đêm khuya, hai cung nữ bất chấp hàn phong mang Hy Bình đến tẩm cung hoàng hậu. Kì thật từ sau hoa viên đến tẩm cung hoàng hậu tình không phải là đoạn đường dài, chỉ là Bồ Lỗ Tư lạc đường xông loạn vào, cũng chỉ vài phút bọn họ cũng đã mang Hy Bình tới rồi.

“Hoàng hậu, đây có phải là thân thể nam nhân?” Đông Chi hiếu kì hỏi.

Một cung nữ đứng bên hỏi: “Hoàng hậu, hắn đã chết rồi phải không? Vì sao một ngày rồi mà không có động tĩnh gì?”

Hoàng hậu đáp: “Không chết! Tuy nhiên thân thể hắn gầy như cây củi, lồng ngực lại có vết tích bị kiếm xuyên qua, nhưng ngoài da hắn vẫn còn có huyết sắc, máu ở mao mạch cũng tuần hoàn không có đông lại. Thật không biết vì sao tim hắn lại không đập cũng không có hô hấp.”

Đông Chi nói: “Phải a! Hắn nhìn đi nhìn lại đều không khác gì người còn sống đang ngủ say. Có lẽ đã bị thụ thương, còn nữa, thật sự quá ốm, trên người một chút thịt cũng không có, toàn thân đều là huyết quản, thật sợ quá a!”

Cung nữ đứng ở ngoài nói: “Ta thật xem không thấy ngươi sợ đó.”

“Là bởi vì hoàng hậu nói hắn còn chưa chết, ta mới không sợ. Người chết mới đáng sợ, người sống có thứ gì để sợ chứ?”

“Ta ngược lại thấy người sống mới đáng sợ.”

Hoàng hậu lẩm bẩm tự nói: “Thế nào không có hô hấp lẫn tim đập chứ? Có phải là đã chết thật rồi không?”

Đông Chi nói: “Joàng hậu, như quả bị người ta biết được, có thể bị chém đầu không?”

“Đương nhiên là có thể rồi, tuy nhiên hắc khả năng là một người chết, cũng lại là nam nhân. Nam nhân như quả không cho phép, thì không thể tiến nhập hậu cung được.”

Đông Chi hỏi: “Có phải lập tức đem hắc đi hoạn không? Để hắc thành thái giám!”

Hoàng hậu thở dài nói: “Được rồi, bọn người ra ngoài, sự việc này không cần thiết để người khác biết được, có người lại, sớm thông tri cho ta hay.”

“Hoàng hậu, người phải cứu hắc sao?”

“Ta cứu không được hắc, ta thứ này đều không thể, có thể cứu cái gì chứ?”

“Nhưng mà, vì sao phải muốn nô tỳ mang hắc quay về?”

“Bọn người không phải đang nghi ngờ đầu lưỡi của mình quá dài hả?” Hoàng hậu không kiên nhẫn đáp.

lưỡng nữ lập tức hoảng sợ, liền lập tức lắt đầu bỏ chạy ra bên ngoài. Hoàng hậu nhìn vào Hy Bình lơ đãng trên đất. Hắc ta hiện tại, tuyệt đối không thể soi gương được, như quả hắc hiện tại tỉnh dậy, nhìn thấy mô dạng của chính mình, có lẽ bản thân hắc cũng còn không nhận ra được chính mình nữa rồi.

Hoàng hậu ngồi chồm hổm xuống, lẩm bẩm nói nhỏ: “Thế nào mà có thể ở hậu hoa viên xuất hiện nam nhân này chứ? Có phải hắc do phi tử thừa lúc hoàng thượng thì giờ không có mà vụng trộm hay không? Hắc mà không chết, ắt hắc đợi cứu tỉnh hắc, sau đó mới có thể chỉ chứng phi tử đó, xem thứ gia hỏa này tự hồ thoát dương lúc đó, trước đó chắc cũng thật cường tráng.....Cũng chưa từng thấy qua thứ dương vật nào to lớn như vậy, hoàng thượng đó.....cùng đem ra so sánh với hắc giống như so sánh con nít với người lớn vậy. Phi tử đó có thể thật sự hưởng dụng, bọn họ thế nào mà lại mang hắc ném vào hậu hoa viên chứ? Hơn nữa lại rất gần chỗ ta, có phải là muốn hại ta, sai khiến ai đó mang nam nhân lộng đảo hậu cung, sau đó lại giết chết hắc nhằm mưu toan gia hại cho ta?”

Hoàng hậu mãi suy nghĩ, lại không phát hiện được Hy Bình cũng đã dần dần hé mở song nhãn.....

Hy Bình không biết được nơi này là nơi nào, hắc chỉ nhớ được hắc bị năm đại đệ tử Đại Địa Minh đâm xuyên lồng ngực lúc đó, rất nhiều máu theo đó mà chảy ra, lại vô số địch nhân hướng về hắc mà phát động công kích, hắc chỉ cảm thấy trong lòng rõ ràng là bị thương cùng phần nộ theo đó mà hiện ra.....

Nhất thiết sau cùng hắc lại không nhớ được gì nữa, hắc mất hoàn toàn lí trí, tiềm năng trong thân thể hắc toàn bộ phát huy ra ngoài. Thứ thân thể đặc thù của hắc đã bạo phát lực lượng ra ngoài, hình tượng thành cửu dương trọng thể chí cương dương cương, bức xạ ra chín cái thái dương sáng chói.....Những thứ như vậy hắc không thể nhớ lại được.

Hắc như hiện nay có thể mang máng nhớ lại những sự việc sau đó, hắc tự hồ có một đoạn thời gian ở trong một thứ trạng thái cực kì vi diệu, giống như thân thể tự mình khếch trương ra vô hạn, tựa hồ như như giống như toàn thể vũ trụ khếch trương ra, có một vài thứ phải li khai cảm giác nhân thế. Nhưng hắc có thể cảm thấy được hắc vẫn còn sống, vẫn còn ý thức, không biết có phải hắc như người xưa đã nói đã bay lên thiên đường thành tiên thành đạo rồi không?

Có lẽ là vậy, nhưng hắc không dám khẳng định. Hắc nghĩ, như quả hắc bước tới một bước, hắc lại vĩnh viễn vô pháp hồi đầu, thậm chí sợ là hắc ngay lúc còn sống, hắc cũng không biết hắc đã sống ở đâu. Hắc tuyệt không nên bước đi một bước nào.

Trong “thiên địa tâm kinh” nhất đại tình thánh, từng nói, luyện đến thứ trình độ nào đó sẽ khiến người ta vĩnh sinh bất lão.....Nhất đại tình thánh cũng là lúc trước khi thành tiên, mang thứ tâm pháp đó lưu lại, cũng từng nói qua, thành tiên, kì thật lại là thứ cảm giác mơ hồ giống như “phá toái hư không” vậy.

Hắc Hoàng Hy Bình không mơ hồ như vậy, chỉ là hắc không nghĩ tới thứ giống như “phá toái hư không” con mẹ nó, nói, coi có còn là người hay không?

Hắn cũng không nghĩ đã biến thành thứ gì tiên nữa. Hắn lại không phải thứ hảo nhân gì. Hắn trong nhân thể có rất nhiều thân nhân, có lão bà vô số, hơn nữa như quả khải di, còn có thể kế tục ôm ấp nữ thiên hạ.....Bằng vào đầu óc thiên tài cùng với hấp dẫn tảo hôn thiên sinh của hắn, như quả bom thứ “phá toái hư không” con mẹ nó, không biết bao nhiêu nữ nhân vì hắn đau lòng về thứ phá toái hư không”? Phí, phí chim?

Chà, còn có nữ nhân đang đợi chờ nữa, phải quay về nhân thể thôi. Hắn đang ở trong khoảng thời gian như vậy mà tưởng tượng, đột nhiên mọi thứ lại tiêu thất. Thân thể tốc độ di động tương tự như một thứ ánh sáng, thần trí hắn lập tức tiêu thất hoàn toàn. Khi hắn mở to mắt một lần nữa, liền thấy một thiếu nữ cực kỳ mỹ lệ đang ngồi ở bên cạnh hắn, trên miệng đang lẩm bẩm thứ gì đó, hắn tự nhiên nghe thấy lại rất không minh bạch.

Kì thật tiềm năng thân thể của hắn bạo phát làm thành một thuần gian, năng lượng cường đại mang thân thể hắn đưa đến nơi này, nhưng vì sao lại ở nơi đây, mà không phải là địa phương khác? Phải hỏi đáp thứ vấn đề này, chỉ có thiên tài của chúng ta hoàng Hy Bình mới có thể hỏi đáp được.....nơi này con mẹ nó mỹ nữ nhiều như mây, tựa như mừng vui lẫn lộn ở đây, người véo ta a?

Trả lời thứ vô lại này, còn sống có thể tức khí mà thổ huyết.....

“Nữ nhân, ngươi là ai?” Hy Bình đột nhiên hỏi, khiến hoàng hậu hoảng sợ nhảy dựng lên.

Hoàng hậu dừng mắt nhìn qua trên người nam nhân, nếu không còn một lớp da, nam nhân đó sống giống như cái khô lâu, nàng ta cũng hỏi lại: “Người lai là ai? “

“Ta, hoàng Hy Bình, siêu cấp quyền vương cùng tuyệt thế ca thần, nàng biết không?”

“Hoàng Hy Bình? Quyền vương? Ca thần? người.....cuối cùng là ai? Vì sao mà xuất hiện ở nơi hoàng cung này?” Hoàng hậu mơ hồ, ca thần Hoàng Hy Bình tuy chấn động vô lâm, lại động không đến nơi hậu cung này, nàng thế nào mà có thể biết được?

Hy Bình sinh khí, muốn đứng dậy, lại phát giác hoàn toàn không còn khí lực. Trước đây khí lực của hắn không phải rất lớn đó sao? Đưa mắt nhìn thân thể bản thân, mẹ ơi, đây là thân thể của hắn sao? Thế nào mà lộ hết xương ra ngoài thể này? hắc hắc, xương đầu vẫn còn lớn.....Thứ này thảm rồi, toàn thân không còn cơ nhục, thế nào đề năng cách hoạt động đây? Tự nhiên, cũng lại mất hoàn toàn khí lực, cũng là tự nhiên, hắn lại càng phần nộ.

Hắn rống lên: “Uy, nữ nhân, ta đã nói qua danh tự của ta, nàng hỏi ta vì sao ở hậu cung? Hậu cung là thứ gia hỏa gì? Lão tử thế nào biết biết tại sao mà đến hậu cung chứ? Nàng không nói rõ ràng, sao mà cơ nhục lúc này của ta lại mất hết, để nàng nhìn thấy hết.”

Hoàng hậu nói: “Nói, ngươi có phải là người của phi tử không?”

“Ta nói, Hoàng Hy Bình ta không phải là người của ai cả, nàng đừng nhìn mẹ nó ta hiện tại không còn tí cơ nhục lại liếc nhìn ta. Lão tử nhất quyền.....ồ, đúng rồi, ta không thể cùng nữ nhân này chiến đấu được!”

Hoàng hậu nhìn hắn khùng khùng điên điên, đoán không ra trong lòng hắn nghĩ cái gì, lại thêm vô pháp theo đó mà dò hỏi được bất cứ thứ gì, nàng hỏi: “Người thật không nguyện ý nói sao?”

Hy Bình phiền muộn mất kiên nhẫn, tuy nhiên cơ nhục không còn lực khí, nhưng mà cổ họng vẫn còn duy trì được sự khoẻ mạnh, “Nói cái gì đây? Ta ngay bản thân ta đều không biết ở nơi nào, Ta nghi vấn trong lòng so với nàng còn nhiều hơn. Ta không hỏi nàng đã tốt rồi, ngược lại nàng lại muốn hỏi ta? Ta nói, chúng ta lại giao dịch công bình ha!”

“Công bình giao dịch, ngươi dám cùng với ta mà yêu cầu giao dịch, là không nghĩ tới bị ta tru di cửu tộc.....”

“Nói cái khác đi, thế nào mà mấy ngày này người nào đụng phải ta cũng muốn tru di cửu tộc ta thế? Nghe thấy đã phiền rồi! Nữ nhân, nghe cho rõ đây, ta đã nói rõ công bình giao dịch, nàng nên trước tiên nói ta hiện tại bản thân ở nơi nào nói cho ta, sau đó ta lại nói cho nàng ta thế nào mà đến nơi đây, thế nào?”

Hoàng hậu suy nghĩ, nói: “Người là ở tại hậu viên hoàng cung, cũng chính là hậu cung.”

“Cái gì, nàng nói ta ở tại địa phương mà nữ nhân của hoàng đế ở sao?” Hắc hắc, thật là gặp phải chuyện đáng sợ, nghĩ đến những ngày Quyền Khuynh Quốc từng nói phải mang những phi tử sở hữu của hắn tất cả mang đi ngủ, hắn lại không rõ nơi này hồ đồ lại mà lại đến được hoàng cung, không biết có phải thượng thiên cũng muốn hắn ngủ với những phi tử đó không? Nhìn thứ trước mắt đích xác không sai được ui.....Chà, con mẹ nó chứ, một chút cũng không có đạo đức, hiện tại mà cử động đều không có khả năng, còn sao mà ngủ với nữ nhân?

“Chính thị.” Hoàng hậu nhìn thần thái của hắn, nghe thấy lời nói của hắn, trực giác nàng không nghĩ là nói dối, tự hồ như thứ gì cũng không biết được, lại hỏi: ““Người thật sự không rõ sao?”

Hy Bình nhận biết rõ ràng nói: “Theo nàng nói chính là sự thật sao, ta bị người ta đâm một kiếm, rồi mới tỉnh dậy sau đó, lại nhìn thấy nàng! Có phải nàng đã cứu ta không?”

Hoàng hậu nhìn vào bộ xương của hắn sắc mặt một chút cũng không đổi, nhưng bởi song nhân của hắn lại y như có thứ mị lực nhiếp người, nàng nói: “Không sai, là ta đã cứu người đó.”

“Nàng danh tự gọi là gì?” Hy Bình hỏi.

“Ta vì sao phải nói cho người hay?”

“Nàng đã cứu ta, nhưng mà nàng lại là nữ nhân rất lời cuốn, ta không thể thất lễ với nàng, nên báo đáp nàng. Bởi vậy, ta tất phải biết được danh tự của nàng, ta sẽ tới hoàng đế tiểu tử yêu cầu hắn mang nàng gả cho ta!” Hy Bình nói toàn như đưa con nít.

“Cái gì, người khiến hoàng thượng mang ta ban cho người?”

“Đúng rồi, có thứ vấn đề gì sao?”

“Nhìn người giống như một người điên!”

“Rất nhiều người đều nói như vậy.....” Hy Bình đặc ý nói: “nhưng mà ta biết ta một điểm đều không giống.”

“Tên điên nhà ngươi, người biết ta là ai không?”

“Nói đi, bởi vì không biết, vừa rồi ta mới hỏi người!”

“Ta là đương kim hoàng hậu!”

Hy Bình hoan hỉ nói: “Ha, nàng là đệ nhất lão bà của hoàng đế? Không sai, quả nhiên hấp dẫn, gần như là có thể so sánh được với Băng Băng của ta.....Hoàng hậu sao! Là không thể ban cho rồi, lại bỏ qua, nhưng mà ta cứu lão công của nàng, sớm nên báo đáp.”

Hoàng hậu ngạc nhiên hỏi: “Người nói người từng cứu hoàng thượng sao?”

Hy Bình rõ ràng đáp: “Đương nhiên, hắn mà không có ta, hắn làm sống sót?”

Hoàng hậu đứng dậy, tức giận quát: “Đồ điên.....đồ điên, quả nhiên là người điên, Đông Chi, Đình Thị, bọn người lại đây, mang cái tên điên hắn ta đem đi thiến đi!”

“Cái gì?!” Hy Bình kinh hoàng thất sắc, hắn hiện tại toàn thân năng lực tiêu thất không còn, tuyệt không có khả năng dùng thiên địa tâm kinh bảo hộ cho tiểu đệ hắn. Thật sự mà nói đem hắn ta đi hoạn thì, nhất định.....không dám tưởng tượng a!

Chỉ thấy lưỡng nữ cũng có thể nói là thiếu nữ tuyệt sắc đi lại, tịnh không tưởng trong cái miệng nhỏ nhắn của bọn họ lại nói câu làm cho Hy Bình cực kì hoảng sợ: “Hoàng hậu, hoạn xong hắn sẽ có nhiều thịt, rất nhiều thái giám đều béo phì ở đó!”

Nơi đó.....đều đều.....thứ suy nghĩ này trong đầu Hy Bình như tiếng chuông cảnh báo không ngừng vang lên, đều đều.....cái đó.....cất!

Hắn đột nhiên nghĩ đến Thi Trúc Sinh.....

235. Chương 234: Liệt Nhất Trọng Nhiên

“Đình Thị, bọn ta có phải thật sự phải mang hấn đi hoạn không?”

Đông Chi lưỡng nữ, mỗi người kéo một cánh tay Hy Bình, đem Hy Bình kéo ra ngoài tầm cung hoàng hậu.

Ở trên người Hy Bình, cũng đã mặc qua y phục cung nữ, là do lưỡng giúp hấn mặt vào. Hấn lúc này, là bị hai nữ tử yếu nhược lôi đi, một điểm khí lực phản kháng cũng không có. Thân thể của hấn, thật tại là quá gầy mòn, nguyên nhân có quan hệ với việc mất nước, căn bản là không có bao nhiêu trọng lượng. Lưỡng nữ rất nhẹ nhàng lôi hấn như một cây trúc kéo đi ra ngoài.

Trên đường đi có một số cung nữ thấy lạ lại hỏi, lưỡng nữ cũng nói là đem thái giám vừa được hoạn, so ra thái giám vừa mới hoạn vì sao lại xuất hiện ở hậu cung, lại bị hai cung nữ kéo ra. Có một số cung nữ trong lòng còn ý hoài nghi, nhưng nghĩ đến nơi hoàng cung căn bản là có quá nhiều những sự tính bất chính thường là phát sinh, cũng lại không quản. Hơn nữa Đông Chi và Đình Thị là hai nữ tâm phúc bên cạnh hoàng hậu, ai cũng không dám tạt mắt trước mặt bọn họ đứng lại lâu, càng không dám dẫn dắt bọn chúng, tất cả đều vội vàng đi qua.

“Lời hoàng hậu nói, người không phải dám không nghe chứ?”

Đông Chi đáp: “Đình Thị, hấn ta hình dạng thế này so với chết cũng không hơn được, như quả lại nói hoạn hấn, lại nhất định chết chắc.”

“Hấn chết, đối với chúng ta có vấn đề gì chứ?” Đình Thị không khách khí đáp.

Hy Bình nói: “Ta cầu xin bọn người đừng có nói nữa, thật phiền phức, muốn ta chết rất dễ dàng. Ta hiện tại tâm tình không tốt, bị bọn người ồn ào tới chết mất.”

“Này, người đang tính thứ gì, dám gây chuyện với bọn ta?” Đông Chi đâm ra tức giận.

“Ta..... bọn ta.....!” Hy Bình mở miệng mắng chửi, ngày này là ngày đại nhục của hấn, không những phải chịu lấy tiếng của hai tiểu nữ nhân, còn bị bọn chúng lôi đi, thật là sỉ nhục chưa từng có trong đời của hấn, thiên tại a! quyền vương a! ca thần! vì sao phải luân lạc đến nơi này chứ?

“Cái gì, người muốn nói bọn ta hả? Người biết chúng ta là ai không hả? Đừng nghĩ là chúng ta không biết là ý tứ gì nghe!” Đình Thị tức giận nói.

Đông Chi đột nhiên cười nói: “Đình Thị mặc dù bọn ta không biết được nói vậy là ý tứ chi. Bất quá, chúng ta lại cũng chưa từng thấy qua thân thể nam nhân. Hấn là người đầu tiên. Chúng ta vô pháp được thấy long thể hoàng thượng. Thái giám lại không phải là nam nhân, không bằng.....”

“Cái gì?”

“Không bằng chúng ta mang hấn lôi về lại cùng tử muội chúng ta nghiên cứu một lúc ha! Phải trái gì hấn cũng động đậy không được, bọn ta nghiên cứu rồi, lại mang hấn ra ngoài này hoạn!”

Hy Bình nghe thấy mà đầu choáng váng, trong lòng quát lớn: “Lũ xú nương, đợi ta có tí khí lực, lão tử bóp chết người. Lũ xú nương không ngờ lại âm hiểm như vậy, xem ta như là động vật đem đi nghiên cứu hả?”

Đình Thị hoảng sợ nói: “làm vậy có thể bị chém đầu đó.”

Đông Chi nói: “Ta cũng sợ lắm chứ.....nhưng mà người thử nghĩ, vừa rồi một vài tử muội đều nhìn thấy rồi, như quả sau này bọn chúng nhiều chuyện, bọn ta giải thích thế nào? Ta nghĩ, nếu mang hấn quay về, bọn tử muội đó đều nhìn thấy hấn, muốn nghiên cứu thì nghiên cứu, không hứng thú lại mang ra ngoài thiến. Như vậy, số tử muội đó cũng đã có phần rồi, bọn chúng lại không thể nói được thứ gì nữa, người nói phải không?”

Đình Thị đáp: “Như vậy, ta lại nhận thấy không thoả cho lắm.”

Đông Chi nói: “Đình Thị, thử một lần đi. Hoàng thượng khoảng thời gian này cũng không thường ra vào hậu cung. Trong hậu cung lúc này gần như đều là các tử muội. Còn nữa, hoàng thượng giống như đang cố ý tránh né hoàng hậu cùng phi tử.....”

“Đông Chi, không được nói như vậy.”

“Ủm, ta không dám nói nữa, Đình Thị, một lần thôi mà! Bọn ta cả lũ cũng không biết có thể hay không nhìn thấy thân thể nam nhân chân chính. Lại tự có cơ hội để xem thử, mặc dù nam nhân này xem cũng quá xấu xí, cả người đều không ra hình dạng, có thể cũng không hoàn toàn.....hi hi!”

“Thứ đệ tử phiền nhiều người, cẩn thận có ngày hoàng thượng nhìn trúng người, đem người phạt chết ở trên giường đó.....cũng tốt! Phải nhanh lên đó!”

Hy Bình nói: “Yên tâm đi, hoàng đế tiểu tử đệ không chết bọn người, chỉ có ta mới có thể đệ chết bọn người, xú bà nương!”

“Lôi hẩn đi!” Đông Chi quát, lưỡng nữ không khách khí cũng lôi Hy Bình chạy như bay.

Hy Bình đâu quá kêu lên: “Yương đầu ta đều bể hết rồi, ta chỉ còn được xương này thôi đó, xú tam bát.....”

Lưỡng nữ mang Hy Bình lôi đến nhà ở của cung nữ. Kỳ thật nơi hậu cung này phân thành rất nhiều nhà ở. Bên trong đảo để có bao nhiêu cung nữ, đến hoàng đế căn bản cũng không biết được. Nguyên nhân bởi muốn tìm hiểu số lượng, tựa hồ như là thứ ý tưởng không thể thực hiện, lần lượt thường thức bọn người tam cung lục viện ở đây hoặc nói gồm ba ngàn mỹ nữ, cũng là ở bên ngoài, ngoài ra cũng có ba ngàn hơn nữa.

Lưỡng nữ cứ nơi nhà tiến, căn bản là nơi này cung nữ cũng có hai ba trăm. Hiện tại lại còn ở tại nơi này đám cung nữ nhốn nháo cũng được một trăm. Nơi này tràn ngập những thanh âm huynh oán của đám nữ nhân. Nếu mà có nam nhân đi lại nghe thấy, nhất định thấy những nữ nhân đó phiền nhiễu vô cùng, tuy nhiên, trong đám bọn họ có bao nhiêu là xử nữ? Tương tự cũng khó mà tính được.....

Đang khi lúc lưỡng nữ kéo Hy Bình tiến lại, cung nữ tất cả nhìn thấy thế đều hoảng sợ la lên. Bọn họ đến giờ chưa từng thấy qua thứ người không giống người như vậy, tựa hồ như là bộ xương, như quả nói không có lớp da bên ngoài.

Hy Bình nhìn đám nữ náo nhiệt đó đến gần mình, mặc dù không có được ai sánh với bọn lão bà của hắn, nhưng mà cũng đều không sai, nhìn thế nào, cũng không tính là nữ nhân xấu, trong lòng nghĩ: “Hoàng đế này quả nhiên đang thật thoải mái mà. Bất cứ loại nữ nhân nào cũng có, sao mà giờ ta cũng đang có cảm giác làm hoàng đế, hắc hắc!”

“Đông Chi, Đình Thị, bọn người vì sao mang hẩn lôi tới đây?”

“Hẩn là nam nhân hả?”

“Hẩn là thái giám phải không?”

“Hẩn có phải là người không?”

Nhất thời trong nhà câu hỏi không ngừng nghĩ.

Đông Chi nói: “Bọn người bình tĩnh đã, chúng ta lôi hẩn tới đây, là để các người nhìn xem hẩn đó.”

“Có cái gì tốt mà xem, xấu chết được, lại rất đáng sợ, một chút thịt cũng đều không có!”

Đông Chi nói: “Nói thế nào đây, hẩn cũng còn là nam nhân, trong đám các người có được bao nhiêu là đã thấy qua thân thể nam nhân?”

“Hẩn là nam nhân sao? Hẩn không phải là thái giám sao?”

“Chưa bị hoạn sao?”

Đông Chi vứt mạnh Hy Bình xuống, lập tức cởi ra y phục cung nữ của hắn. Trong nhà hơn một trăm cung nữ hoảng sợ kêu lên. Quả nhiên, bọn họ đã nhìn thấy là thân thể nam nhân thanh niên. Thứ cực kỳ làm người chú mục đích thị là vật ở chỗ háng Hy Bình. Ở trên người bọn họ hoàn toàn không có a!

Đương nhiên, trong đám bọn họ có một số người cũng đã thấy qua hoàng thượng, có một số cũng đã thấy qua thái giám, nhưng mà tất cả đều không giống như thứ nam nhân này, không biết thứ này có phải là nam nhân chân chính sơ vị không?

Đám cung nữ kinh hoảng một trận, tranh nhau chạy lại chỗ Hy Bình, nhân tình quay vòng trên người hắn.

Hy Bình đột nhiên nhận thấy tự bản thân như một loài động vật hoặc giả là thứ bảo bối của đời. Hắn có thứ cảm giác khóc cười không được, cái thứ cảm giác khắc vào trong tâm lí hắn, khiến hắn cảm thấy không được thoải mái, hắn hét lên: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy qua nam nhân hả?”

“Lại là chưa từng thấy qua nam nhân.....” bọn cung nữ không khách khí thói mạ hắn, có một số thậm chí nhổ nước bọt tới hắn.....thật tại quá khó chịu.

“Mẹ, lại còn dám nhổ nước bọt nữa, lão tử làm chết bọn ngươi!”

Đông Chi ngồi xuống hướng tới một lỗ tại cửa hắn, cười hỏi: “Ngươi có lực khí để làm sao? Ngươi tỉnh tỉnh lại đi! Đợi xong rồi lại lôi ngươi ra ngoài hoạn đó.”

Đầu Hy Bình như tối sầm lại, nhãn tình phảng phất nhìn thấy một từ rung chuyển.....’hoạn’.

“Đông Chi, để ta nhìn xem.....”

“Để ta cũng xem.....”

Bọn cung nữ trở nên điên dại, từng người đều muốn ngồi xuống để nghiên cứu nam nhân. Bởi đáng thương bọn họ thân làm nữ nhân, hoàn toàn không biết đến thân thể nam nhân?

Đình Thị nói: “Bọn ngươi lại không sợ chém đầu sao?”

Bọn cung nữ vừa an tĩnh trở lại, đột nhiên có người nói: “Xem cho đã, đợi lúc thiên hắc rồi, không còn việc gì. Nơi này đều là tử muội, mọi người đều không nói ra. Lại nói, thân là nữ nhân, một bối tử không thấy qua thân thể nam nhân, còn sống cũng không còn ý tứ gì, không bằng chết sớm đi!”

Rất nhiều cung nữ ủng hộ cách nói như vậy, Đình Thị cùng Đông Chi thần bí nở một nụ cười.....tất cả đều đã quyết định.

Đông Chi sau đó nói: “Bọn ta lại nghiên cứu chỗ đó như thế nào?”

Bọn cung nữ đều ra sức góp ý.

Đông Chi tiện nói: “Nghiên cứu những nơi nào đây?”

“Hắn cũng không còn thứ gì kì lạ nữa, còn có nhiều nơi. Nhìn đi, một là nơi nhục căn đó, cùng bọn ta không giống. Nghe nói là nam nhân có đặc biệt, lại nghiên cứu nơi đó đi!”

“Hảo, bọn ta mang hắn lên cái bàn trên đi.....” Bọn cung nữ mang Hy Bình vắt lên trên bàn, sau đó vây quanh trở lại, do Đông Chi phụ trách thao tác, nàng ta bóp lấy dương vật Hy Bình nói: “Bọn ngươi biết thứ này là cái gì không?”

“Là đồ đạc của nam nhân.....”

.....

“Nghe nói mân mê, sẽ có biến đổi đó.....”

“Dài quá thật khó coi.....”

Mọi người nói làm bối rối, Đông Chi bóp vào dương vật Hy Bình, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên rung động. Hy Bình đơn giản nhắm hờ hai mắt, cái thứ mà hắn nhận biết được, hoàn toàn bị một đám vô tri nữ nhân đến nghiên cứu tính khác biệt của hắn, cũng khiến hắn phục hồi sinh khí.....

“Thế nào mà không thấy biến đổi?”

“Để cho ta, để cho ta!” một cung nữ tư sắc trên trung bình 24, 25 tuổi gạt ra đi tới, miệng nói: “Ta từng ở tại hoa viên được hoàng thượng sủng hạnh qua, nhưng.....hừ, sự việc sau đó hắn lại không nhớ đến, cũng không lập ta làm phi tử. Ta biết thế nào để mân mê. Đồ vật của hắn so với hoàng thượng lại to hơn nhiều. Hoàng thượng sau khi cương cứng lên, tựa hồ còn không bằng lúc thường của hắn.....”

Đông Chi nhường lại vị trí, nói: “Ngươi làm đi.”

“Chí ít ta không phải là xử nữ rồi. Bất quá, thật sự mà nói, cũng không khác gì, ta chỉ nhớ được là có cơn đau ngấn, lại không còn thứ gì, một chút khoái lạc cũng không có.” Cung nữ được hoàng thượng sủng hạnh qua buồn rầu nói, đi đến trước cái bàn nói: “Người đứng là nam nhân phải không?”

Hy Bình thở ra mở to hai mắt, rống lên: “Mẹ nó, lũ bà nương, tự mình ngồi lên xem xem ta có phải hay không?”

Cung nữ đó duỗi tay nắm lấy dương căn của Hy Bình. Cung nữ kia lại nghiêm túc chăm sóc nó..... Thứ quang cảnh biến thái, chỉ có ở hoàng cung đặc cấp nơi này địa phương biến thái lại mới xuất hiện!

Đình Thị đột nhiên bảo “Hai người đi ra ngoài canh phòng đi! Chỉ cho phép tử muội bọn ta tới, không để cho thái giám lại gần. Như quả là hoàng hậu cùng phi tử, cũng nhanh tới thông tri cho bọn ta, không thì chúng ta cũng chết hết đó.”

Sau đó hai cung nữ bị bức đi ra ngoài canh phòng.....Thật sự bọn họ rất muốn xem nam nhân đó.

Sau đó, nàng tự nói không còn xử nữ cố gắng mạnh mẽ dùng tay mân mê tiểu đệ Hy Bình, tuy nói kỹ thuật đặc biệt sai lầm, nhưng cũng khiến những cung nữ khác kinh ngạc. Hy Bình căn bản lại muốn đùa giỡn nàng ta một lúc, không muốn để tiểu đệ tự mình nổi lên. Nhưng không biết vì sao, hoàn toàn vô pháp khống chế được, tiểu huynh đệ ngay khi ngửi thấy mùi hương nữ nhân, lại không nghe lời dần dần trỗi dậy.

Bởi vậy, bọn cung nữ nhìn thấy khối thịt mềm mềm lại dần dần cứng cáp, từ từ to dài ra. Cuối cùng, dừng đứng trở lên, to lớn đến trình độ bất ngờ với cổ tay bọn họ còn to hơn, hơn nữa, cũng rất dài. Ánh mắt bọn họ cũng mở to ra hết cỡ.

Cung nữ chăm sóc tiểu đệ Hy Bình đặc ý nói: “Nhìn đi, lợi hại chưa? Đã khiến người lộ rõ nguyên hình rồi, sắc lang!”

Bọn cung nữ nhìn thấy gân xanh nổi lên, vật to lớn kiên cố bóng nhẵn đó nổi lờng bồng thứ tử hắc sắc quang. Trong lòng đều nổi lên một thứ tâm tình không yên, tim đập bất tri bất giác gia tốc, có người nói “Hiện tại thấy đứng lên khả ái hơn nhiều ha” nói như thế, cũng có người nói: “Thật đáng sợ”.

Cung nữ cũng xấu hổ liên không ngừng mân mê dương căn Hy Bình, thở dài nói: “Hi hi, chơi vui vẻ thật! Hoàng thượng cũng không có thứ vui vẻ vậy đâu. Người đứng là quá nhỏ, cây nhỏ trắng trắng, so với hần không bằng một góc.”

“Chơi đủ chưa hả?” Hy Bình quát lớn.

“Còn chưa đủ, người rống cái gì, tử muội bọn ta, đem cái mỏ người bịt kín lại đó!”

Một vài cung nữ lại lấy ra cái khăn, vò thành một cục, rồi lấp kín cái miệng hần lại. Hy Bình trong lòng kêu lớn: “tướng hoàng Hy Bình ta, anh hùng nhất thế, thật không ngờ ngày hôm nay bị nữ nhân ngoạn lộ, lại là không thể làm gì được cả.!”

Hần ở trong lòng hô thiên hoán địa, nhưng miệng lại bị lấp kín rồi.....

“Tỷ tỷ, thật sự có thể biến lớn biến dài ư, nhưng tại sao lại như vậy?”

“Ta cũng không biết, phải trái gì hoàng thượng cũng có dạng như vậy, sau đó.....sau đó.....”

“Sau đó thế nào, người nói đi!”

“Sau đó hoàng thượng lại dùng thứ cứng cáp đó.....cắm vào thứ đó của ta.....”

“Thứ đó của người là cái gì?”

“Bọn người là một đám ngớ ngẩn, cái thứ đó là gì cũng không biết? Là nơi mà bọn người dùng để tiểu đó, nơi đó không phải có khe nhỏ hay sao? Bọn người chưa tự mình xem qua sao? Hỏi nhiều quá, ngớ ngẩn, nhiều năm này làm nên cái thứ nữ nhân đó, ngày cả thứ đó cũng không hiểu?” Cung nữ đó thoả mạ pháo nổ liên thanh.

“Người tưởng người hiểu nhiều hơn sao?”

“Không phải là được hoàng thượng sủng hạnh qua một lần chứ?”

“Có thứ gì tốt mà mang ra khoe chứ, hoàng thượng cũng không nhớ được người là ai, trong cung này có rất nhiều nữ nhân.....”

Những cung nữ khác phản bác trở lại, trong nhà lại huyên náo ầm ầm.

Đông Chi nói: “Các người bớt ầm ĩ đi, như quả để người ta nghe được, mọi người đều bị chết hết đó.”

Đình Thị nói: “Cái thứ to lớn của hần, thế nào mà có thể đâm vào được chứ? Nơi đó bọn ta, chỉ là cái khe nhỏ mà, người không có khoắc loác gì chứ hả?”

“Cái gì ta khoắc loác hả! Phải hay không có cần để ta chứng minh cho bọn người xem thử?”

“Hảo a! Hảo a.....”

Một mớ thanh âm ủng hộ, cung nữ đó nghe thấy có chút lo sợ nổi lên, nói: “Có thể rất đau đó.....thứ nhỏ đó của hoàng thượng, cũng đã đau rồi. Thứ đó của hần lại lớn vậy, nhất định sẽ đau chết người đó, ta.....Ta hay là không chứng minh nữa.....”

“Chúng ta vừa rồi không tin mà, đau cái gì? Đều là người đánh lừa, như quả đau thật chết người, nữ nhân trên đời này đều không đau chết hết sao?”

Đông Chi nói: “Nhanh lên, chứng minh xem đi, không thì thế nào để chúng ta tin được?”

Cung nữ đó bị ép ra trận, nói: “Ta phải cỡi bỏ y phục đã.”

“Người hết đường thoái thoát rồi, ai sợ ai, cung không thấy mình người so với chúng ta tốt hơn đâu.....”

“Ta khinh, là tốt hơn so với bọn người! Không phục thì mọi người đều cỡi ra so sánh đi!”

Đông Chi nói: “Cãi cái gì mà cãi, như quả bọn người thật là đẹp, vì sao các người đều không được hoàng thượng nhìn trúng?”

“Người không phải cũng là một thứ không được nhìn trúng sao?”

Đông Chi nói: “Ta chỉ ít còn là thủ hạ của hoàng hậu, so với bọn người thì tốt hơn nhiều, ai còn dám bu theo ta không thả, cẩn thận để bọn người chịu đựng. Hảo tâm lời nam nhân quay lại để bọn người kiến thức qua, bọn người lại hoàn toàn không biết hả?”

Bọn cung nữ nhất loạt yên tĩnh hơn rất nhiều, hơn một trăm cung nữ tĩnh lặng nhìn chòng chọc vào cung nữ đã được sủng hạnh đó.

Đông Chi nói: “Này người, một đồng người ở đây đang nhìn đó! Đáo để nam nhân thế nào mà cắm vào nữ nhân được, nhanh chứng minh cho chúng ta xem đi, không phải cũng có nàng xem được đó.”

Cung nữ đó khuất tất nói: “Rất đau đó.....Được rồi! Ta chứng minh, các người nhất định phải xem chỗ của mình chặt chội đó, phải chết mất!”

“Yên tâm đi, bị phát hiện ra, bọn ta tất cả đều bị chết hết, do vậy bọn ta so với người lại cẩn thận, bảo mật hơn.”

Cung nữ liền bắt đầu thoát y, trong khí trời lạnh đó, nàng ta dần dần lộ thể, khả dĩ thấy được người vì khí lạnh tiến nhập khiến có lông mao dựng đứng lên. Hình dáng của nàng ta cũng rất phong mãn, tư sắc cũng trung bình, trên người đã đỏ rực.

Hy Bình nhìn thấy cơ thể của nàng ta, trong lòng nghĩ, lần này đích thực là bị cưỡng gian a. Tuy nhiên đối với sắc lang vĩ đại mà nói thì là sự kiện cực kỳ nhục nhã.

“Lạnh quá.....” cung nữ thân thể yếu kiều run lên.

“La cái gì, nhanh chứng minh cho bọn ta xem đi, nhìn cái khe nhỏ của người là thế nào mà để cái thứ gia hỏa to dài của hần đưa vào được, căn bản là không có khả năng mà.....”

“Bọn người mang hần để xuống đất đi, trên cái bản vừa nhỏ vừa ngắn, ta trên đó không được tiện lợi.”

Một vài cung nữ lập tức mang bộ xương trần truồng đó vất xuống đất, đau quá khiến Hy Bình trong lòng goan độc mắng: “Đâm chết bọn người!”

Cung nữ loã thể đó lập tức ngồi lên trên háng của hắn, một tay cầm lấy nam căn cứng như thiết của hắn, rồi ngồi xuống, nhưng mà thể nào cũng không thể tiến vào nơi mật huyết của nàng ta, nàng ta lo lắng nói: “Thế nào mà có thứ này? Không thể tiến nhập a, cái này là thể nào đây?”

“Ta đã nói là người lừa dối mà, nhìn đi, đều nói không thể vào mà, người cũng đã trải qua với hoàng thượng một lần rồi lại thứ gì cũng đều không biết sao.....”

Bọn cung nữ ban đầu cũng không tin, cung nữ đó để khiến tất cả bọn họ tin phục, cũng không ngừng uống éo, dần dần, mật huyết của nàng ta chảy ra dịch thể chuyên dụng của nữ nhân, khiến mật huyết của nàng ta ảm ướt. Cũng đang lúc mọi người thất vọng, nàng ta giữ dương căn để ngay nơi mật đạo ảm thấp của nàng ta. Cuối cùng cũng thấy dương căn tiếp nhập một chút, khiến mật đạo của nàng ta trương ra làm đầu nhẹ.

Nàng ta ngạc nhiên nói: “Này, bọn người xem, tiến vào được một chút rồi, bọn người xem, không lừa bọn người chứ, Ô.....tốt.....”

“Thế nào đó?”

Bọn cung nữ đều cúi người xuống để nhìn chỗ giao tiếp, quả nhiên thấy được cái vật của Hy Bình tiến nhập được một chút tít vào khe hở của nữ nhân, sau đó cũng là ngạc nhiên hỏi: “Nhanh đi, ngồi xuống đi, có thể để toàn bộ tiếp nhập.....”

“Hắn quả thật quá lớn, chắc đau lắm đó.”

“Đau cái gì mà đau?” Một số cung nữ đè cung nữ đó xuống, làm cho vật cứng đó bị lấp xuống.

Cung nữ đó kêu lên một tiếng đau đớn, nháy mắt đã đem dương vật toàn bộ ngậm vào, hai mắt mở to, miệng hô lớn: “A.....”

Trong Hy Bình lại có một thứ cảm giác khác biệt, sau khi mật huyết cung nữ tiến nhập, hắn đột nhiên thấy lực lượng thân thể hiện ra.....

Bởi vì cửu dương bức xạ, đem dương cương chi thể của hắn toàn bộ phát xuất ra ngoài, cho nên hắn một mực giống như người ta thoát dương vậy. Dựa vào bốn năng thân thể hắn có thể nói khôi phục lại, nhưng cần có thời gian rất dài. Tuy nhiên, âm tính của cung nữ đó tương hợp, khiến cho một khoảng nháy mắt kết hợp, lần lượt kích đến dương khí trong thể nội của hắn, khiến cho âm tính huyết xà trong huyết mạch hắn, lại thêm vào thiên địa tâm kinh sau khi kết hợp lại, tự động vận chuyển, so với lúc bình thời vận chuyển nhanh hơn cả ngàn lần.

Thứ thiên địa tâm kinh đó nhanh chóng vận chuyển ở trong thể nội của hắn, lập tức thúc đẩy việc khôi phục bản năng của hắn. Cửu dương trọng thể của hắn là dương tính hoà cùng âm tính, cũng do dương tính của hoả vân sư hổ hoà cùng âm tính của huyết xà được dẫn dắt mà mạnh mẽ bốc lên, bạo phát, làm sống lại thứ âm tính lực lượng này. Đại biểu cho lực lượng sở hữu của hắn cũng sắp khôi phục lại, thân thể khô héo đó cũng dần dần sung sức trở lại. Tuy nhiên không phải một thời gian rất nhanh là có thể khôi phục hình dạng lúc ban đầu. Nhưng mà, về mặt đó, cũng dần thấy được tí thật, như hiện này mà nhìn, cuối cùng cũng giống con người rồi.....

“Ôi chào, bọn người xem, thân thể hắn phòng lớn kìa, sắc mặt cũng thay đổi, càng nhìn càng hấp dẫn.”

Bọn cung nữ đều kinh ngạc nhìn thấy những biến hoá đó, mà không biết được, thứ biến hoá đó hết thảy là do cửu dương trọng thể của bản thân Hy Bình đã lần lượt mở rộng ra cùng bạo phát, cũng là do âm tính của bản thân hắn cộng với âm tính của huyết xà dẫn bạo, lại thêm vào dã thú chi tính của hoả vân sư hổ, kết quả là đưa ra hình dạng như thế nào?

“A!” toàn bộ đều bước lại, nguyên lai khe hở của bọn họ, thật sự có thể dung nạp được thứ gia hoả nhìn rất to lớn của nam nhân.

Đông Chi nói: “Người thế nào ngồi im không động, không biết lại là thứ gì đây?”

“Không phải, muốn chuyển động thì.....nhưng ta, của hắn quá to, ta không có lực khí để chuyển động a!”

“Bọn ta lại giúp người.....”

Một vài cung nữ giúp nàng ta chuyển động, lập tức thấy dương căn Hy Bình nhất xuất nhất nhập, chúng nữ thấy thể vui sướng cùng cực. Nhưng mà tình dục bị thao tác của cung nữ cũng dần dần dâng lên, khoái cảm khiến nàng ta rên rỉ kêu lên: “oh.....sướng quá.....”.

“Thật sự là rất thoải mái sao?” Những cung nữ khác nhìn thấy biểu tình của nàng ta, nhanh chóng hỏi.

Bọn họ lúc này mặc dù không hiểu được, thật sự bởi vì trong tình huống như vậy, khiến bọn họ đều không tự giác chảy ra đầy thể dịch, chỉ nghe thấy cung nữ đó lại nói: “Ta không biết được cái thứ cảm giác này.....rất khoái lạc, so với hoàng thượng khi đó thì khoái lạc hơn nhiều, một chút của hoàng thượng đều không khoái lạc.”

“Như quả mà biết trước, có thể bị đâm chết.”

“Chết đều nguyên ý.....a.....quá sức dễ chịu.....nhanh, nhanh lên!” Thời gian cũng lâu, đâm thủy của cung nữ lại chảy ra như suối.....

“Thật vậy sao? Người làm ra sự việc như vậy, không sợ chết sao?”

“Chết có thứ gì phải sợ chứ, có thể khoái lạc một lúc, chết cũng nguyên ý. Đông Chi, Đình Thị, bọn người tìm được một nam nhân thật sự rất đáng yêu đó, ohhh.....”

“Nhanh lên, để bọn ta cũng thử với.....” Bọn cung nữ bị nói đến động lòng, kì thật hạ thể bọn họ sớm đã ẩm ướt rồi.

“Bọn người đợi đã, ta đang sướng quá, a.....ác.....muốn, ...muốn ra rồi.....” Thân thể yêu kiều của nàng ta run rẩy một trận, khoái cảm lại dâng cao như nước thủy triều, liến người tựa như đỉnh chỉ hô hấp.

Chúng nữ thấy nàng đã xong rồi, liền bế nàng ta bỏ sang một bên, tranh nhau mà thử trước, Đông Chi liền nói: “Để ta trước tiên đã, thì ta lôi hần về đây, bọn người trước chờ đã.”

Cung nữ mềm mại đó lại rên rỉ ngâm nga: “Hoàng thượng là không thể kiên trì lâu như vậy, thứ này có lâu một chút, tính ra sau lượt Đông Chi, bọn người cũng vô pháp thử được nữa”

“Có phải thật không?”

Đông Chi cũng nhanh chóng bỏ y phục, co ta nghe thấy liền nói: “Kể cả nếu không thể thử lại, cũng phải để ta cùng đình thì trước tiên, sau đó mang hần mang đi giấu đi. Trái phải gì hần cũng không cử động được, thể nào mà để bọn ta yêu thích hình dạng thể này.”

Thật sự thấy sắc trên mặt Hy Bình đậm đặc, toàn bộ khuôn mặt cũng đã biến thành hồng sắc, bởi song nhân tình cũng dần dần biến thành màu hồng, lực lượng tiêu thất của hần ở đây biên duyên chân chính bạo phát.....

Bọn cung nữ không hiểu được thứ đó, chỉ có nhìn thấy cởi y phục ra, Đông Chi là nữ nhân thon thả, sở hữu tư sắc thượng đẳng, như nụ hoa mới nở, nhất song tu trường ngọc thối, nói háng đám lông đậm sắc, cũng không quá nhiều, có thể thấy được lờ mờ màu sắc khe hở nơi mật động khả ái của nàng ta, bởi vì đã ẩm ướt, nên đặc biệt thấy rõ ràng.

Nàng ta rất cấp thiết ngồi lên trên dương vật của Hy Bình, học lại mô dạng vừa rồi của cung nữ đó, đem mật huyết đưa tới nơi dương vật của hần. Bởi vì dương vật vừa mới từ nơi huyết đạo cung nữ lấy ra, rất ẩm ướt, nàng ta đẩy tới, vừa đẩy vào một chút, thấy hơn đau, sau đó, lòng nghĩ, cũng chỉ có đau có tí, lại nói: “Giúp ta, ta, đè xuống.....a.....”

“Đau quá a.....” Đông Chi kêu lên thảm thiết.

Các cung nữ khác cũng kêu lên: “A! chảy máu rồi, chảy máu rồi!”

Đông Chi đau quá kêu lớn, quát tháo: “Ta không làm được, ta không xong rồi, đau quá đi!”

Nàng vừa nghĩ rút ra, liền đột nhiên thấy song nhân Hy Bình huyết quang đại thịnh. Vừa rồi trải qua giao hợp với cung nữ đó, cùng với xử nữ mềm mại Đông Chi, đâm thú chi tính trong thể nội hần cuối cùng cũng bạo phát, lực lượng cũng theo đó mà mạnh mẽ hiện ra. Hần duỗi tay lấy ra cái khăn tay đang nằm trong

miệng ra, kêu lớn một tiếng, lại mang Đông Chi vật xuống dưới, ở trên người nàng ta phong cuồng cắm vào, Đông Chi đau qua kêu không ngừng.

Các cung nữ khác chạy lại muốn kéo Hy Bình ra, lại hấn không động, liền nói: “Cái này tính thế nào đây? hấn có thể làm Đông Chi đến chết không?”

Cung nữ trước đó đã hiểu qua cự bồng của Hy Bình nói: “Không thể đâu, trước đây hoàng thượng có dạng như vậy đối với ta, hiện tại hấn có thể động như vậy, là không cần ta tự mình động.”

“Nhưng mà, Đông Chi trông như là rất là thống khổ mà?”

“Nữ nhân lần đầu tiên đương nhiên là đau rồi, đợi một lúc có thể không đau nữa.”

“Nàng ta kêu tiếng quá to như vậy, đem miệng Đông Chi bịt trở lại, không thì khiến của hoàng cung nghe thấy mất.”

Một số cung nữ liền mang khăn tay tổng vào miệng Đông Chi, còn có một số cung nữ không ngừng lôi Hy Bình ra. Lôi kéo vậy cũng lâu, đều kéo không ra, cuối cùng đánh chọn cách buông ra. Sau một lúc Đông Chi tựa hồ bắt đầu dâng lên khoái cảm, sắc mặt cực độ không bình thường nổi lên.

Một số cung nữ phát giác thấy không thỏa đáng, lấy cái khăn tay đang bịt nơi miệng nàng ta, chỉ nghe nàng ta hữu khí vô lực nói: “Cứu.....cứu ta, ta.....ta phải chết mất.....”

“Đông Chi có thể bị hấn làm cho chết, làm thế nào đây? Cái này không thể chết người a! Chúng ta đều sẽ bị phiền toái đó.”

“Nhanh lên, bọn người thay thế đi!”

“Ai trước tiên lên chứ?”

“Không thể quả được nhiều thế đây, tùy tiện đi!”

Cũng không biết được ai đang nói vậy, trong đám hỗn loạn huyên náo, lại thấy một vài cung nữ cởi bỏ y phục, một số cung nữ đập lên trên người Hy Bình.

Tựa hồ đây là một thứ chọn lọc bản năng, Hy Bình dù mất đi lí trí cũng cảm thấy được nữ nhân bên dưới hấn đang dần mất đi sinh mệnh, hấn lại chọn lựa việc nhảy qua một nữ thể mới đang tới, vũ khí cường hấn bất chợt đâm vào thâm xứ nữ thể, rất nhiều huyết chảy ra.

Cũng giống một dạng với Đông Chi, ả cũng bị lấy khăn bịt miệng lại.

Bọn cung nữ chịu để cho Hy Bình trên nữ thể phát cuồng, vây quanh Đông Chi hỏi: “Người không có việc gì chứ?”

Đông Chi nói: “Ta.....ta một chút nữa là bị hấn làm cho chết mất, thứ bối tử đệ nhất này.....lần đầu tiên biết được thứ lực lượng của nam nhân, vừa rồi.....ta kì thật là rất khoái lạc.....cực kì khoái lạc.....”

“Nhưng mà bọn ta thấy người rất thống khổ đó.”

“Ngay sau lúc bắt đầu thì có chút thống khổ, nhưng mà sau đó khoái cảm nhanh chóng vượt qua cảm giác nhất thiết, ta nghĩ là ta đang mê người đi.....muốn chết đó!”

“Sự thật đúng như người nói, chỉ đau có một chút sao?”

“Mmm, đương nhiên là thật sự rồi, đợi gặp rồi người cũng muốn chết đó. Bọn người nhất định phải thay thế cho nàng ta, không thì nàng ta sẽ chết thật sự đó.”

“Đông Chi, nàng chảy rất nhiều máu đó, như quả sau này hoàng thượng muốn sủng hạnh nàng, người lại nói không còn chảy máu được nữa, cũng có thể bị chém đầu đó.”

“Ta không quản chuyện đó.....chết cũng vui lòng, hơn nữa thứ bối tử này, cũng không biết có thể hay không được hoàng thượng sủng hạnh nữa, hấn muốn rất nhiều nữ nhân.”

Nàng cung nữ đầu tiên nói: “Phải a! hoàng thượng muốn rất nhiều nữ nhân, nhưng hoàng thượng rất là chán ngán. Trên người ông ta lại có chỉ một tí, thời gian rất ngắn, làm khiến người ta càng không tới đâu cả?”

“Như quả bị phát hiện ra, có thể thật sự bị xử tử đó.”

“Ngay cả nếu không bị phát hiện ra, bọn ta ở nơi hoàng cung này, cùng với chết sai sót không nhiều. Cả một đời đợi ở nơi này, thân mà nữ nhân, lại không biết được nam nhân có tư vị gì nữa, bọn người nên đi ra ngoài.....Sau khi hoàng thượng quay lại, theo như ta biết, đều riêng hoàng hậu ra, cũng không cùng phi tử, cung nữ phát sinh qua bất cứ quan hệ nào. Ta nghĩ hoàng thượng có thể đã chán ghét mệt mỏi với nữ nhân rồi.” Đông Chi nói.

“Hiện tại tình thế bức bách, chỉ có thể như vậy, cũng đã không còn chọn lựa khác nữa, nếu khi bị phát hiện tất cả đều phải chết, nếu đã chết, thì phải được một lần làm cảm giác nữ nhân.”

Một đám cung nữ đột nhiên nghe thấy những lời nói đó, phần lớn cung nữ biết được những lời nói đó đều có đạo lý, bởi vậy nhớ là mới phải chết, phải đợi được quay về nữ nhân cảm giác.....

236. Chương 235: Tái Độ Dịch Dung

Ở trong nhà bọn cung nữ đang diễn ra thứ cảnh tượng dâm loạn, cũng không là nữ nhân thứ bao nhiêu bị Hy Bình chế phục rồi. Lúc đó cũng đã là đêm khuya, hơn ba trăm cung nữ ở nơi nhà lớn đó toàn bộ cũng quay về, đang khi bọn họ vừa mới quay về thì nhìn thấy thứ cảnh tượng đó cũng kinh hoảng, có một ít nghĩ quay người đi ra tố cáo, liền bị rất nhiều cung nữ trước đó ngăn lại, cùng nhau xé bỏ ý phục của bọn họ, đem bọn họ đưa đến dưới háng của Hy Bình. Bọn họ cũng lại nhận rõ được sự việc đang xảy ra.

Có lẽ là nguyên nhân bởi do dâm tính huyết xà, khiến tốc độ tăng trưởng tình dục bọn cung nữ rất nhanh, thêm vào tác dụng của thiên địa tâm kinh, cao trào của bọn họ đều đến đặc biệt nhanh, hơn ba trăm cung nữ này, cũng đã có hơn hai trăm là bị Hy Bình thay nhau hoan lạc qua, lúc này trước đây có xấu hổ, về sau lại hoàn toàn không còn xấu hổ nữa, bọn họ đã biết được một thứ, chết cũng đáng.

Nhân sinh tịch mịch, có phải bọn họ không thể bỏ chạy, mà sống trong nhân sinh tịch mịch này, có một lần phóng túng, cũng là bọn họ chưa từng nghĩ qua, chỉ là cũng đã thành sự thật, sau đó, thậm chí nếu phải kết thúc thứ sinh mệnh tịch mịch này, có lẽ cũng là một thứ an ủi.

Thái giám cùng nam nhân là tuyệt không tương đồng, nữ nhân cùng nam nhân cũng tuyệt không tương đồng, nhưng chung quy minh bạch căn bản là có thể hoà hợp được, nhưng thái giám lại vĩnh viễn cũng vô pháp thay thế nam nhân chân chính.....

Hoàng thượng có thể thấy thế không? Hoàng thượng cũng không thể, nếu không cũng đã không thể có nữ nhân tịch mịch nhiều như vậy, hoàng thượng có phải là nam nhân không? Có lẽ là phải, cũng có thể là không, nhưng mà đều cũng không còn là trọng yếu nữa, trọng yếu đối với bọn họ, là cuối cùng cũng thành nữ nhân chân chính.

Có một số cung nữ đề xuất một số kiến nghị, đem tất cả cung nữ ở những nhà khác cùng gọi lại, nhưng mà phần lớn bộ phận cung nữ đều phủ quyết đề nghị như vậy. Bởi vì cung nữ nơi hoàng cung thật là quá nhiều, cung nữ bất đồng khu vực cũng không hoà hợp nhau, càng nhiều thì dễ xuất hiện vấn đề. Nhưng cũng có người lo lắng cung nữ nơi này không đủ để ứng phó với nam nhân đó, làm thế nào để xoay sở đây?

Nam nhân này quả thật là nam nhân chân chính, trải qua gần như cuồng bạo một ngày dài. Bọn họ cũng minh bạch nam nhân đó để là thứ gì rồi, có phải là nam nhân chân chính không? Không, là dã thú, dã thú cường hãn, nhưng lại có thứ đáng yêu. Qua nữ âm tư nhuận cuộn cuộn bất đoạn, khiến tiên địa tâm kinh thời gian dài không ngừng vận chuyển, điều hoà âm dương chi khí trong thể nội của Hy Bình, khiến cho lực lượng của hắn không ngừng hồi phục, dần dần, thân thể khôi phục được trạng thái ban đầu.....

Thân thể hắn rất cường tráng khiến bất cứ nữ nhân nào cũng động lòng, vẻ mặt rất nam tính tuấn tã cũng đã làm tiểu thất hoàn toàn vết thương đó, thêm vào thứ tính chi quang trong song nhãn mê loạn của hắn, kiến cung nữ sở hữu nhìn thấy đều như ngạt thở.

Xuân Yến nói qua, hắn là thiên địch của nữ nhân, chiến tướng thiên sinh. Ở một khắc này, toàn bộ đều được chứng thực. Hắn đích xác là thiên địch tối chung của nữ nhân, thật sự bất thể chiến tướng lai động

lòng với những nữ nhân khác, chinh thiên thân thể bọn họ, linh hồn bọn họ, tình dục bọn họ, cũng bằng thứ yêu thích kì dị.

Thời gian lại tử trước giữa đêm đến sau giữa đêm, đằng hoả cũng đã yếu dần, nơi nhà ở của nữ nhân trong hoàng cung, trò chơi tình dục vẫn không ngừng tiếp diễn, mãi cho tới lúc bình minh, khiến người ta đích thực kinh ngạc, hơn ba trăm cung nữ, tựa hồ toàn quân đều tan tác, chỉ dư được hơn mười người. Hiện tượng kì quái lại lần nữa xuất hiện, cũng là lúc dương vật Hy Bình tiến nhập mật đạo những cung nữ đó, cung nữ bất ngờ trong thời gian ngắn liền ngất lịm, không phải bởi vì đau đớn, mà bởi vì cao trào đến quá nhanh.....

Đang lúc Hy Bình sắp nhập ngược lại mật đạo cung nữ lần thứ hai, cung nữ đó ngằm hô to một tiếng.....Miệng của nàng ta trước đó cũng đã được bịt kín rồi, kiều thể của nàng ta rung động mãnh liệt, thân thể Hy Bình cũng rung động mãnh liệt. Những cung nữ khác lập tức kéo cung nữ ra, chỉ thấy dương vật bạo trưởng của Hy Bình thoát li khỏi mật huyết cung nữ, đầu mũi đen bóng mạnh mẽ phún xuất một cổ cổ tinh dịch.....trải qua một ngày một đêm, lần đầu tiên xuất tinh.

Lại một lần nữa cửu dương trọng thể bạo phát, cuối cùng cũng giải trừ, không làm cho thân thể hấn bạo toái một lần nữa.....Lần trước đã bạo toái năng lượng, như quả vừa rồi mà lại bạo toái lần nữa, có lẽ, sẽ khiến hấn vĩnh viễn mất đi sinh mệnh.

Sau khi xuất tinh, hấn nằm úp ở trên người cung nữ, những cung nữ khác liền lấy ra vải bịt miệng nàng ta, muốn hỏi vài câu, nàng ta lại đã ngủ say mất.

Hy Bình thở như trâu, nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh, dù nhìn thấy không âm thanh nào, chỉ biết có rất nhiều nữ nhân, tất cả đều có các loại thư thái. Hấn vừa mới tự mình dậy từ trên cánh tay cung nữ, sau khi nhìn thấy tính hướng hiện tại, không biết có phải hấn cùng cung nữ nơi này tất cả hoan ái qua không nữa? Hấn trong lòng liền thất kinh, nghĩ đến Quyền Khuynh Quốc, tiếp đến lại nghĩ đến là lẽ vật mà Quyền Khuynh Quốc báo đáp hấn! Lại nói Hoàng Hy Bình cũng tịnh không có ý là hấn Quyền Khuynh Quốc đại lục mạo, và lại hấn căn bản lại rất không hoan hỉ Quyền Khuynh Quốc.....không có giao tình, cũng tính không phải là thứ bằng hữu gì, phần lớn là cũng chỉ là đại cứu tử của hấn. Quyền Khuynh Quốc có nhiều nữ nhân, đùa giỡn với hấn, tính cấp cho hấn diện tử, không hoàn toàn để đùa bỡn, cũng đã là tổ thượng tích đức của hấn rồi.

Thống kê sau cổ sự.....cho đến hiện tại dừng lại, tổng cộng có ba trăm sáu mươi bốn cung nữ bị hấn làm cho ngủ hết. Đây là còn trừ ra một Đình Thị chưa ngủ, như quả tính thêm Đình Thị, khi đó, vừa tròn 365 người, theo đó mà nói, mỗi ngày một người, hắc hắc.....Sau khi Hy Bình biết được kết quả như vậy, đắc ý đến hơn cả nửa tháng sau.

“Hiện tại là ban ngày hay là ban đêm rồi?” Hấn đứng dậy, gọi cung nữ không ngủ mà hỏi.

“Ban đêm, cũng nhanh đến trời sáng thôi.” Cung nữ đáp.

“Nhìn giống như là.....”Hy Bình nói, dừng lại một chút, tiếp tục hỏi: “ta, mang bọn người ngủ cả sao?”

“Không, còn có Đình Thị!”

“Đình Thị?”

Hy Bình nhìn qua Đình Thị bên người. Đình Thị này kì thật đã ngủ được một đoạn thời gian, lại không lâu trước đã tỉnh lại, thấy hấn nhìn lại, đột nhiên phát giác trong trong hoảng sợ. Hấn thể nào khả dĩ biến thánh cái dạng dễ nhìn như vậy? Lôi cuốn khiến trong lòng nàng ta đập cũng càng không bình thường.

Hy Bình nói: “Nguyên lai nàng còn chưa bị ta làm cho ngủ. Lũ xú nương nàng cùng với người gọi là Đông Chi đó, ta chết cũng nhận ra bọn nàng. Con mẹ nó muốn hoạn lão tử, lão tử nói qua rồi muốn quần chết bọn người mà, thấy chưa, lại đây!”

Nghe thấy mệnh lệnh của hấn, Đình Thị không biết vì sao, bất ngờ đi đến trước mặt hấn, hấn ôm lấy nàng ta rồi hôn xuống dưới, hôn môi được một lúc, thả nàng ta ra. Nàng ta yêu kiều thở gấp liên hồi, hấn lại hỏi: “Nàng không sợ ta sao?”

“Người hiện tại, rất lôi cuốn.”Đình Thị nhỏ giọng nói.

Trời cũng đã gần sáng rồi, Hy Bình không tin: “Có thật không? Lấy cái gương cho ta đi!”

Một nàng cung nữ lập tức mang cái gương đồng đến đưa hấn, hấn đem lại soi một cái, liền cười nói: “Cuối cùng cũng để vết sẹo dài trên mặt tiêu thất hoàn tàn, ha, ha.....”

“Người không phải cười với âm thanh lớn như vậy, tuy nhiên không có bất cứ người đi lại, đều là tỷ muội bọn ta, nhưng mà, cũng phải nhỏ giọng một chút.....”Đình Thị lo sợ nói.

“Sợ thứ gì, hoàng đế tiểu tử mà quay về cũng không nhanh như vậy đâu!”

“Người nói cái gì? Hoàng thượng cũng đã quay lại nhiều ngày rồi mà.....”

“Cái gì, hoàng thượng tiểu tử quay về đã nhiều ngày rồi sao, nói như vậy là ta từ Đại Địa Minh đến nơi này mất rất nhiều thời gian sao? Vì sao ta một chút cũng đều không biết vậy?”

“Người cùng hoàng thượng biết nhau sao?”

“Ta cứu qua tính mệnh hấn, hơn nữa là muội phu của hấn, ha ha.....”

“Đừng cười nữa, người nói người là phò mã sao? Là phò mã của ai? Là nàng công chúa nào?”

“Đường Tư công chúa, nàng ta có quay về không đó?”

“Mmm, Đường Tư công chúa trước đây vài ngày đã quay về, nhưng mà, sau khi quay về Đường Tư công chúa cùng hoàng thượng lại giống như không chịu gặp nhau, Đường Tư công chúa một vài ngày lại muốn gặp hoàng thượng, nhưng hoàng thượng luôn luôn trốn tránh không gặp. Còn nữa, Đường Tư rất chán ghét hai nữ nhân mà hoàng thượng mang về. Ngày trước Đường Tư công chúa cùng hoàng thượng cãi nhau, bị giam cầm. Ngày hôm sau hoàng thái hậu ra mặt, lại mang Đường Tư công chúa thả ra ngoài. Nàng ta âm ỉ về chuyện binh quyền, nói cái gì phải xuất binh, hoàng thái hậu liên tục la mắng nàng ta.”

“Nàng xác định hoàng đế tiểu tử chỉ quay lại vài ngày phải không?”

“Đúng vậy.”

“Hấn không thể là hoàng đế tiểu tử, hoàng đế tiểu tử cũng không có thể so với Đường Tư quay về sớm hơn được. Cái này trong đó nhất định có vấn đề, đúng rồi, hoàng đế chỉ cùng hai nữ nhân quay về, không có cùng người khác sao? Hai nữ nhân này trong đó có hay không có người gọi lại Lương Lệ Quỳnh chứ?”

“Hoàng đế chỉ cùng hai nữ nhân quay về, một người rất trẻ, một người nhìn cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, đều rất mỹ lệ, nhưng thực sự không thấy những người khác nữa. Hơn nữa hoàng thượng sau khi quay về, chỉ cùng với hai nữ nhân ở một nơi. Hoàng hậu bởi nguyên nhân vì hoàng thượng sau khi quay về đều lần trốn nàng ta. Do đó mới để Bồ Lỗ Tư tới đây, muốn dò hỏi Bồ Lỗ Tư, hoàng thượng có hay không có quan hệ cùng Ba Tư nữ quý. Sau đó lại phát hiện ra người, sự tình sau đó người cũng đã rõ rồi, ta không nói lại nữa.” Đình Thị giải thích.

“Hoàng đế này nhất định là giả rồi.”

“Kì thật bọn ta cũng biết được hoàng thượng sau khi quay về thay đổi rất nhiều.....cảm giác hoàng thượng không giống với trước đây nữa, tuy nhiên khuôn mặt người không thay đổi, chỉ là nhiều cái đã biến đổi rồi.”

Hy Bình nói: “Bọn người không đem những sự việc này nói ra ư.”

“Bọn ta nghe người rồi.”

“Nàng nói, Bồ Lỗ Tư phát hiện ra ta đầu tiên phải không? Hấn có hay không có nhận ra ta?”

Đình Thị nói: “Nhìn tình cảnh lúc đó, hấn đã nhận ra người rồi. Bởi vì hấn muốn bảo hộ người, hoàng hậu mới đuổi hấn đi.”

“Tên Bồ Lỗ Tư ngược lại đối với ta cũng được đó.”

“Người cùng Bồ Lỗ Tư quen nhau sao?”

Hy Bình cười nói: “Ta là chủ nhân của hấn đó, sau khi ta ngủ dậy mới đi gặp hấn.”

“Nhưng mà người là nam nhân, không thể ở đi lại nơi hậu cung này được.”

“Ngốc, bọn người không thể đem ta biến thành thái giám sao? Tìm một vài bộ y phục thái giám đưa cho ta mặc vào không phải là được rồi sao.”

“Rất khó tìm được, trong cung không có nhiều thái giám có thân thể cao như người. Người cùng với nhiều hoàng mao nhân đều cao giống nhau....”

“Cứ đem mặt thử đi! Không có vừa người, tùy tiện tìm một hai bộ cũng tốt.”

Đình Thị nói: “Bọn ta tìm Đường Tư công chúa giúp đỡ không?”

“Không, trước khi gặp nàng ta, ta trước tiên phải gặp qua Bồ Lão Tư cùng với hai nữ nhân mà hoàng đế mang về đây, bọn nàng sau này có thể để ta an bài một lúc được không?”

“Ta như quả muện mệnh lệnh của hoàng hậu dùng,.....khả dĩ có thể được.”

Hy Bình nói; “Vậy được rồi, hiện ta trước hết ta ngủ một giấc đã, nàng bồi tiếp ta ngủ ha?”

“A?”

“Ta muốn trước cùng nàng hoan ái, sau đó mới ôm nàng mà ngủ, có thể không?”

Đình Thị then thùng nói: “Có thể.....ta thích người.....người có hay không làm.....làm chết ta?”

Hy Bình không cười nổi nói: “ta sao có thể?”

Đến lúc giữa trưa, Hy Bình mới tỉnh lại, phát giác Đình Thị cùng Đông Chi cũng đã không còn ở trong nhà, rất nhiều cung nữ cũng đã đi rồi, mặc dù chiều hôm qua bọn họ kinh lịch qua nỗi đau đầu đời, nhưng mà thời gian cùng Hy Bình hoan ái đều không nhiều, sợ dĩ còn có thể tiếp tục đi lại, gần như hoạt động bình thường, chỉ có một số đặc biệt yếu đuối, không thể bình thường khôi phục được, lưu lại trong nhà, là tình không thể khơi dậy sự chú ý của người khác, cung nữ căn bản là rất nhiều, bình thường phần lớn đều không có việc để làm.

Hy Bình đứng dậy, lại có ba cung nữ hoạt động bình thường mang lại y phục thái giám, vừa mặc vào, mặc dù có chút chật chội ngấn, bất quá xuyên qua trên người, còn miễn cưỡng hợp nhãn, hần cười nói: “Nguyên lai cũng có một số mãnh nam bị hoạn rồi, cũng tốt, lão tử còn chưa bị hoạn, chiều quay về lại bồi tiếp bọn người, ha, ha, ta đi đây.”

“Người phải đi ư? Người có thể bị lạc đường đó, Đình Thị nói, để chúng ta mang người đi ra ngoài tìm Bồ Lão Tư. Bọn ta ở bên cạnh người, người lại không thể lạc đường được.”

“Nàng ta suy nghĩ thật chu đáo.” Hy Bình vừa suy nghĩ lại, cũng phát giác kiến nghị của Đình Thị không sai, bởi vậy gọi ba nữ nhân nói: “Trong bọn nàng chỉ có một người theo giúp ta là đủ rồi, nhiều quá chỉ gây rất phiền phức.”

Hần đi ra ngoài, kì trung cung nữ đó rất đẹp đi theo đến.

Hy Bình hỏi: “Nàng danh tự gọi là gì?”

Cung nữ đáp: “Dong Nhi.”

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười chín!”

“Chiều hôm qua đau không?”

“Mới lúc đầu có chút đau.....sao đó lại không thấy đau nữa. Người hiện tại trông rất được, vừa lúc ban đầu người trông rất xấu, Dong Nhi thật rất ghê tởm.”

“Hiện tại sao?”

Nàng ta bên lên nói: “Rất vui vẻ, như quả người li khai, Dong Nhi cũng muốn đi theo người.”

“A?”

Hy Bình kinh ngạc nhìn nàng ta, khuôn mặt nàng ta trông rất nhỏ nhắn, thân hình mảnh diệu vô tả, bởi vì đau đớn ngày hôm qua, lúc này đi đứng, còn có chút ít không được nhanh nhẹn, sắc mặt hơi trắng da lại ửng hồng, cái miệng nhỏ hồng nhuận khả ái. Hy Bình không nhớ được ngày hôm qua làm thế nào mà sau đó cùng nàng ta hoan ái được nữa, nhưng hẳn cũng rõ là xử nữ chi thân của đời con gái đã hiển dạng cho hẳn rồi.

Hắn nhìn nàng ta khẽ mỉm cười, nói: “Sau này ta li khai, sẽ mang nàng đi cùng ta!”

“Thật không?”

“Nàng có thể tin vào ta, những đùng hỏi ta thật hay giả, chỉ có nàng tin ta là được rồi.”

“Mmm,ta tin người.”

Hy Bình cười nói: “nàng có chút giống với Thuỷ Tiên của ta.”

“Thuỷ Tiên, là ai?”

“Là một nữ nhân của ta, nàng ta so với nàng trẻ hơn, hình dáng giống như chỉ có mười ba tuổi thôi!”

“Mười ba tuổi? Nữ nhân của người? Người rất nhiều.....nữ nhân sao?”

“Rất nhiều”

“Có nhiều bằng hoàng thượng không?”

Hy Bình thở ra nói: “So không được với hoàng đế tiểu tử con mẹ nó, ta ôm con mẹ hắn, nghĩ càng không thoải mái. Ngày khác lão tử không thấy sáng khoái, cũng muốn làm hoàng đế!”

Dong Nhi đột nhiên che miệng hắn lại nói: “Không được nói những thứ như vậy, bị người nghe thấy có thể bị chém đầu đó.”

Hy Bình cười một cái, lấy tay nàng ta ra, cười nói: “Muốn ta chết hả, không phải là đơn giản đâu, quyền vương ta đây cũng không dễ khi phụ đâu, liền hoàng đế tiểu tử đó cũng cũng phải nhường ta bảy phần.”

Dong Nhi nói: “Khuôn mặt người nhìn lại một chút cũng đều không giống thái giám, mà lại rất hấp dẫn nữa! Về sau người nói phải thay đổi một chút ít đó, còn nữa, như quả có người nhìn vào, phải cố ý làm ra tư thái của nữ hài tử nữa, thái giám đều làm như vậy cả.”

“Cái gì, nàng muốn ta trở thành biến thái hả?”

“Không giả thì không được, người hiện tại là thái giám đó.”

“Hảo a! Ta đành cố gắng hết sức thử thôi! Ta ở tại phương diện này không có bao nhiêu thiên phú đó. Bất quá, tương tự như trước cũng đã qua một hai hồi, cũng lại là không giống lắm. Ta nhìn ngang nhìn dọc, tất cả đều là nam tử hán tối lợi hại cả!”

Dong Nhi cười nói: “Người là nam tử hán chân chính đó! Ta mang người đi gặp Bồ Lỗ Tư.”

Bồ Lỗ Tư nhìn thấy Hy Bình khôi phục nguyên dạng lúc này còn sống lành lặn đứng trước mặt hắn, cả người đều ngây ngốc cả lên, nói: “chủ nhân, người.....người còn chưa chết sao?”

Hy Bình cười nói: “Người nói ta là thần mà, ta thế nào có thể chết được?”

Bồ Lỗ Tư nói: “Phải a! chủ nhân thật đúng là thần, một ngày một đêm lại biến đổi hình dạng cao ráo ban đầu rồi.”

“Đương nhiên, không thì không dám gặp mặt người chứ? Người toàn thân cũng đã hấp dẫn, ta là chủ nhân đương nhiên càng phải hấp dẫn hơn một chút chứ.”

Bồ Lỗ Tư vỗ mông ngựa nói: “Cũng là.....chủ nhân, cực kì tuần tú, cực kì uy mãnh!”

Hy Bình nói: “Người cũng là tên khả ái đó.”

“Đa tạ chủ nhân tán dương. Bồ Lỗ Tư ở trước mặt chủ nhân vĩnh viễn đều là khả ái hết. không biết chủ nhân vì sao muốn gặp ta?”

“Ta tỉnh lại rồi, biết được người sau khi ta ngủ đi đã hết sức bảo hộ ta, bởi vì ta biết được, vô luận ra sao, thời gian đầu tiên phải đến để gặp người.”

Bồ Lỗ Tư cảm động đến lưu lệ nói: “Chủ nhân.....kì thật, ta cũng rất sợ chết, ta đã bỏ rơi người để li khai mà.”

Hy Bình nói: “Ta biết rồi, nếu là ta ở trong thời khắc đó cũng chọn cách li khai nơi đó thôi, bởi vì người cũng vì ta đã chết rồi phải không?”

“Mmm, đúng vậy, như quả mà nói chủ nhân còn chưa chết, Bồ Lỗ Tư cũng không thể nào bỏ rơi chủ nhân được.”

“Người làm rất được, sau này ai khi phụ người, nói với ta, ta không tha hần.”

“Chủ nhân, người phải nhất định theo ta đến Ba Tư, ta muốn chủ nhân thay ta xuất khí, làm thay đổi cái quốc gia hỗn đản của bọn ta, sau đó mang mỹ nữ tất cả thưởng thức qua.....”

“Cái này là đương nhiên, đả đảo nam nhân sở hữu, cướp lấy mỹ nữ sở hữu!” Hy Bình rống lên.

Dong Nhi khẩn trương vội nhắc nhở: “Đừng quên là người hiện tại là thái giám đó.”

Khuôn mặt Bồ Lỗ Tư biến thành tro đất, giật mình nói: “Chủ.....chủ nhân, người biến thành thái giám rồi sao?”

“Cái này là để lừa người thôi, lão tử vẫn còn tốt, không bị hoạn đâu.”

Bồ Lỗ Tư ngăn người ra thở nhẹ một hơi, nói: “Cũng may mà không phải là thật. Chủ nhân mà tôi thấy qua là nam nhân tối cường tráng, nói làm thành thái giám, giống như câu nói Trung Nguyên, gọi là thiên lí bất dung a!”

“Ai dám đem ta làm thánh thái giám nhất định sẽ bị trời đánh.” Hy Bình mạnh mẽ nói.

“Tất nhiên là như vậy, chủ nhân đến đây, lại cùng những mỹ nhân của ta vui chơi một lần ha? Sau khi người cùng bọn họ hoan hảo xong, bọn họ một mực vô pháp quên được người, nhưng lại bị ngăn cản bởi những nữ nhân của người. Chủ nhân, nàng cung nữ này, cũng không ngăn cản người chứ?”

“Không thể, không thể, ta còn có một số chuyện.....”

“Có thể có chuyện gì làm khó được đối với chủ nhân? Chủ nhân, nhanh đi, ta mang người đi tìm kim phát tao nữ của người hoan hỉ!” Bồ Lỗ Tư kiên quyết mời mọc.

Hy Bình nhìn một cái vào khuôn mặt ngạc nhiên của dong nhi, quay đầu nhìn Bồ Lỗ Tư cười nói: “Chỉ thử một lần, hạ bất vi lệ!”

Hy Bình từ trên ngực của ba tư nữ nhân nhìn tới, thấy được Dong Nhi, nàng ta tựa hồ rất tức giận.....

Hy Bình cười nói: “Ta cùng bọn họ là chỗ quen biết cũ, sở dĩ.....”

“Có vài trăm tỉ muội bọn ta, không lẽ người còn chưa thỏa mãn sao?” Dong nhi chen ngang lời nói của hần.

Hy Bình nói: “Đừng tức giận mà! bọn nàng không phải là của ta, là của hoàng đế tiểu tử.”

Dong Nhi đột nhiên hỏi lại: “Chớ không phải là mỗi nam nhân đều cùng một suy nghĩ giống như người sao?”

“Cái gì?”

“Lại không phải cùng vài trăm nữ nhân hoan ái xong rồi, lại còn lập tức đi tìm nữ nhân khác sao?”

Hy Bình không cười nổi nữa đáp: “Nàng sau này tìm người nào mà hỏi, ta lại lười đáp rồi.”

“Hiện tại bọn ta đi đâu?”

“Mmm, để ta nghĩ coi.....đi nơi nào tốt nhỉ, ta muốn rời khỏi hoàng cung. Nàng giúp ta đi ra ngoài được không?”

“Cái gì, người muốn xuất cung hả? Cái này có lẽ không làm được. Không có được phép, thái giám thì không thể tùy tiện xuất cung được, cung nữ lại càng không được phép xuất cung.”

“Nàng nói ta bị khốn mãi ở nơi này sao? Ta khinh, bức bách quá ta sử dụng khinh công.....hự hự, không nói nữa, không một thứ tác dụng được cả. Dong Nhi, sau này ta thế nào mới có thể ra ngoài? Ta thật rất gấp đó, bọn lão bà của ta đều đang đợi, hơn nữa ta phải đem một số người đem đi đâm giết.”

“Lão bà người đang đợi sao? Đường Tư công chúa không phải ở trong cung sao? Còn có bọn ta.....lão bà người so với bọn ta có nhiều người hơn? Người đi tìm lão bà người, người không nghĩ qua tử muội bọn ta sao?”

Hy Bình đau đầu quá nói: “Đã nói là bọn người là nữ nhân của hoàng đế rồi, ta chỉ có thể mang đi nàng thôi, là ta đáp ứng rồi. Những người khác ta không có đáp ứng, hơn nữa cứ tiếp tục như vậy, tựa hồ rất không phải với hoàng đế tiểu tử đó.”

“Người cũng đã có lỗi rồi, người còn có đường lui sao?”

“Mẹ nó, khó nói là ta tự mình làm chuyện có lỗi với hần. Bọn người dâng lên, ta lại không có khả năng từ chối, lão tử đến đây chưa từng cự tuyệt nữ nhân!”

“Chàng là không dám cự tuyệt nữ nhân.....tên hỗn đản chàng, thiếp muốn giết chết chàng!”

Câu nói này khiến Hy Bình cùng Dong Nhi đại kinh tất sắc, quay đầu lại nhìn, từ bên góc trái đi lại ba nữ nhân, đang rất tức giận.....Đường Tư công chúa, La Mĩ Mĩ, Tiểu Tước!

Dong Nhi đại kinh tất sắc, hai chân mềm nhũn, vội quỳ xuống, thanh âm run rẩy nói: “Công.....công chúa.....”

Hy Bình nói: “Bọn nàng thế nào mà đến nơi này?”

Đường Tư đáp: “Bọn thiếp lại đây là tìm Bố Lỗ Tư.....chàng tiến nhập trong cung khi nào vậy?”

“Dong Nhi, nàng đứng dậy đi!” Hy Bình nói

Dong Nhi nhìn thấy Đường Tư công chúa, không dám đứng dậy.

Đường Tư nói: “Người đứng dậy đi! Nghe hần nói.”

Dong Nhi nghe vậy mới đứng dậy.

Hy Bình lại nói: “Ta cũng không biết ta làm sao vào tiến cung được nữa. Ta đối với chuyện này có hơi mơ hồ, trái phải gì ta tỉnh lại lại ở nơi này rồi.”

Đường Tư nói: “Người trước tiên đi theo ta đến tầm thất của ta lại nói chuyện! Người là Dong Nhi sao? Người cũng theo cùng đi!”

Hy Bình nói: “Nàng không phải là tìm Bố Lỗ Tư sao?”

“Chàng ở nơi này, ta không cần thiết phải tìm hần nữa.”

Quay về tầm thất, Hy Bình lại đem chủ tì La Mĩ Mĩ ôm vào trong lòng, Đường Tư cương bách hần mang sự tình trải qua nói ra lại. Hần ôm lưng nữ một mặt điều hí một mặt tường thuật lại, đợi hần nói xong, lưng nữ cũng đã bị hần đùa bỡn làm cho tình dục trào dâng.

La Mĩ Mĩ yêu kiều rên rỉ: “Ui, chàng không phải đùa giỡn chứ, chàng nói mẹ thiếp ra ngoài sao?”

“Nàng không tin ta sao? Ta làm chết nàng!”

Đường Tư nói: “Quả nhiên không phải là đại ca thiếp!”

“Nàng làm thế nào biết được hần không phải là hoàng đế.”

Đường Tư nói: “Đại ca thiếp không thể đem Dương Y cùng Lạc Diệp mang lại bên mình được. Hơn nữa, theo như thiếp biết, còn có rất nhiều người Đại Địa Minh đi theo đến hoàng cung. Tên gia hỏa này cũng không biết là ai, mang thiếp đem giam lại. Là mẫu hậu thả thiếp ra ngoài, nhưng tên gia hỏa đó hoàn toàn không cho phép người trong cung ra khỏi hoàng cung. Trước đó vài ngày lại mang cấm vệ trong cung cùng với một số tướng lĩnh điều đến Long thành, thiếp hận không giết chết được hần ta!”

“Nhưng nàng không phải là đối thủ hần ta, ha ha.....”

“Hỗn đản, chàng tự nhiên còn cười ra được sao? Nói, chàng áo để cùng với bao nhiêu cung nữ hồ hỗn qua?”

Hy Bình trông rất thất bại nói: “Ta còn chưa tính qua.”

Dong Nhi đáp: “ba trăm sáu mươi lăm người.”

“Cái gì?” Ba nữ tử kia liền thét lên.

Hy Bình cười gượng: “Có.....quá nhiều không?”

Đường Tư tiến tới vài bước, đá hấn vài cái, tức giận nói: “Chàng cái tên đại sắc lang này, đến nơi nào đều làm loạn cả lên, cái này làm sao quản lí được? Như quả hoàng huynh quay về, biết được, chàng có thể sẽ bị tru di cửu tộc đó.”

Hy Bình nói: “Ta không sao! Hoàng đế tiểu tử trứng chim đó đều không được. Hấn từng qua lời thề, như quả để hấn còn sống. Hấn lại đem cho ta nữ nhân sở hữu của hấn đều cấp ta ngủ qua. Ta hiện ta chỉ ngủ với một bộ phận của hấn, đối với hấn cũng đã là rất khách khí rồi. Hấn ngược lại dám có ý kiến, qua về ta một quyền đập vô đầu hấn!”

“Chàng muốn giết ca ca thiếp?”

Hy Bình ngượng ngịu nói: “Chỉ là nói như vậy thôi, tạm thời không thể giết hấn. Lại nói, như quả ta không cản trở, hấn quay về đây, cũng đã bị phục giết rồi. Tính mệnh hấn, hoàn toàn nằm trong tay ta.”

Đường Tư nói: “Tổng lại, điều này là không được, như quả sau này bị phát hiện, khi đó chàng không có ở nơi hoàng cung, số cung nữ này đều sẽ bị xử tử đó, chàng thấy có lỗi với bọn họ không?”

Hy Bình sắc mặt tối sầm đi, nói: “Những sự việc này tạm đừng khơi dậy, bọn nàng có thể hay không để ta xuất cung? Ta trước hết mang tên cầu Lạc Hùng dẫm chết, cái tên gia hoả đó mà còn sống không chịu đựng đó.”

Đường Tư nói: “Khó khăn là thiếp bị giam lỏng rồi. Thế nào có khả năng đem người xuất cung? Như quả bọn họ nhận ra là chàng, thiếp nghĩ, cùng tiếp đãi chàng không chỉ là năm, sáu nghìn người, mà là năm sáu vạn người thậm chí là năm sáu chục vạn đại quân đó, chàng còn có bản sự gì để chạy thoát chứ?”

“Lão tử tới giờ chưa bao giờ bỏ chạy!” Hy Bình kiên định đáp, nghe trong tai của tứ nữ, thực sự là một thứ biến thái biểu hiện chết cũng giữ thể diện vậy.

Đường Tư nói: “Thiếp vừa rồi đi tìm Bồ Lỗ Tư, lại là muốn mang hấn li khai hoàng cung. Hấn là khách nhân, tên giả hoàng đế không biết được hấn cùng chàng có giao tình. Có lẽ có thể để hấn đi ra, sau đó thiếp lại để hấn đi tìm chàng, để chàng lại giúp bọn ta. Không tưởng đến tên gia hoả chàng lại bị người khác thổi bay đến nơi này?”

Hy Bình hắc hắc cười nói: “Là ta tự mình bay tới đây đó. Ta biết bọn nàng có nạn, nên mới tới, coi ta đối với bọn nàng có phải cực tốt không?”

Đường Tư châm biếm: “Thiếp làm sao một chút cũng đều nhìn không ra được thế?”

La Mĩ Mĩ đột nhiên nói: “Đem cái tay chàng bỏ ra ngay, không cho phép chàng đưa vào trong đó của thiếp.”

Lúc này, bàn tay Hy Bình cũng đã từ từ mò vào lớp yếm che ngực của nàng ta, hấn nói: “Mĩ Mĩ, vui thích không?”

La Mĩ Mĩ nói: “không được.”

Hy Bình nói: “Đường Tư, mượn nàng cái giường sử dụng nha.”

Đường Tư hỏi: “Chàng hiện tại là muốn làm cái gì?”

“Ta phải cùng Mĩ Mĩ hoan ái, còn có Tiểu Tước nữa.”

“Chàng.....”

“Có cùng đến đây!”

Hy Bình mời mọc Đường Tư. Đường Tư căn bản muốn hét hấn dừng lại. Hấn lại đã phóng khai lưỡng nữ. Song thủ phía trước duỗi ra ôm lấy nàng ta rồi, ngửa đầu nằm ngược lên trên giường, lật người lại một cái lại mang Đường Tư đè ngửa lên trên giường lớn.

Đường Tư hoảng sợ la lên: “Thả thiếp ra, thiếp còn có chuyện cần làm đó.”

“Bất kể chuyện vật, cũng để sau hãy nói.”

Dong Nhi nói: “Công chúa, nô tỳ đi ra ngoài trước.”

Hy Bình nói: “Nàng cũng không được đi khỏi. Tất cả đều lưu lại bồi tiếp ta. Ta ngày hôm qua trừ lúc cùng Đình Thì, còn thời gian đối với những người khác tất cả đều mơ hồ không rõ, rất là không sáng khoái. Hiện tại phải bù lại đã, mẹ nó, trái phải gì nhất thời cũng không đi được, có lo lắng cũng không xong. Ta lại lưu lại đây cùng bọn họ thông thả mà đùa bỡn. Đầu tiên mang hậu lộ của bọn họ chặt đứt. Hiện tại, ta phải cùng bọn nàng dần dần đùa bỡn.”

Hy Bình cùng tứ nữ chơi một trận, đùa bỡn đến lúc chiều tối mới rời ra.

Đợi đến lúc tứ nữ tận hoan, Hy Bình nhìn Đường Tư hỏi: “Mấy ngày này, nàng không nhớ đến ta sao?”

Đường Tư đáp: “Thiếp nhớ chàng đến chết đi được.”

“Thật không?”

“Mmm, là thật đó. Đợi hoàng huynh quay lại, thiếp lại theo chàng li khai hoàng cung. Chàng đi nơi nào, thiếp cũng lại theo đến nơi đó.”

Hy Bình cười nói: “Nàng biến thành lạnh lợi hơn nhiều.”

“Thiếp căn bản là rất lạnh lợi mà. Cũng do trước kia chàng quá hư hỏng, thiếp mới không thích chàng.”

“Nhưng mà, ta hiện tại không phải càng hư hỏng hơn sao?” Hy Bình xấu xa cười nói.

“Cái này không giống, thiếp rất vui.....chàng hư hỏng như vậy đối với thiếp. Mĩ Mĩ, nàng cũng thích như vậy phải không?”

Mặc dù vừa mới bình tĩnh lại, tuy nhiên dương căn Hy Bình lại cắm sâu vào mật huyết La Mĩ Mĩ. Lúc này La Mĩ Mĩ chính đang nằm ngủ trong ngực hấn, nghe thấy Đường Tư hỏi câu như vậy, sắc mặt đột nhiên đỏ hồng, nói: “Ta.....ta là bị bức bách mà.”

“Ha ha.....” Hy Bình cười lớn lên, nói: “Nàng vĩnh viễn đều nói là nàng bị bức bách đó hả.”

Đường Tư cùng lưỡng nữ kia cũng cười. Đường Tư nói: “Hy Bình, thiếp thấy nên thay đổi khuôn mặt chàng, không thì khuôn mặt chàng rất dễ bị nhận ra đó.”

Hy Bình lập tức nghĩ đến thứ dịch dung của Lãnh Như Băng, phản đối: “Không làm, ta tuyệt đối không dịch dung đâu. Mẹ nó, tưởng đến bộ dạng xấu xí sau khi dịch dung, ta lại thấy sợ sợ. Phải trái gì ta cũng không dịch dung, nói cái gì cũng không làm đâu.”

Đường Tư nói: “Thiếp cũng chỉ muốn đem dịch dung thành hình dạng thái giám.....Thiếp nghĩ đến một nhân tuyển rất thích hợp. Thường công công bên cạnh mẫu hậu cùng với chiều cao của chàng sai sót không lớn, chỉ so với chàng thấp hơn một chút. Chàng khả dĩ dịch dung thành hấn, sau này lại có thể ở trong cung tự do hành động, thậm chí nếu là giả hoàng đế, cũng không dám đối làm gì với người bên cạnh hoàng thể hậu đâu.”

“Tướng mạo hấn như thế nào?”

“Trừ thân người vừa cao lớn ra, tướng mạo cũng khả dĩ, không thì đã rất xấu rồi. Chỉ là có chút ít biến thái.....hấn không phải là nam nhân mà!”

Hy Bình yên tâm nói: “Ta dịch dung thành hấn, còn hấn sử trí như thế nào?”

“Thiếp có thể trước đó mang hấn đem giam ở nơi nào đó, đến khi chúng ta làm xong chuyện, lại thả hấn ra lại. Cái này rất dễ đó, hoàng cung rất lớn, muốn ẩn giấu một người thì đơn giản rất nhiều.”

Hy Bình nghĩ kỹ rồi hỏi lại cho chắc: “Tướng mạo thật sự trông cũng được sao? Nàng không lừa ta chứ?”
Tiểu Tước nhỏ giọng nói: “đại sắc lang, công chúa không lừa chàng, là Thường công công không xấu đâu mà.”

Hy Bình uỷ khuất: “Thôi được rồi!”

237. Chương 236: Thái Giám Thái Hậu

Hy Bình đã được dịch dung thành Thường công công vào tối đêm thứ hai, Đường Tư cảnh báo Hy Bình nên nhịn nhục để mọi việc được thành công, nàng muốn đưa hắn đến tẩm cung của thái hậu. Hy Bình sợ rằng nhạc mẫu tương lai sẽ giận dữ, nhưng Đường Tư đã nói rằng thái hậu rất hiền, Hy Bình không tin điều đó, làm thế nào có thể biết được?

Đường Tư nói rằng, vấn đề hiện tại không tốt, cần phải được giải quyết, không biết được ngày mai có thể bị phát hiện hay không! Nàng nhấn mạnh Thường công công là đại hồng nhân bên cạnh thái hậu, đã ở bên cạnh thái hậu nhiều năm, sẽ có thể giải quyết được vấn đề, vì thế đưa Hy Bình đến diện kiến thái hậu. Có lẽ sẽ có kỳ tích xuất hiện, hy vọng điều này không thể được, trừ khi thái hậu yêu thích Thường công công, hôm nay rồi sẽ ra sao!

Hy Bình nhìn vào gương, thấy hình ảnh một công công độ tuổi trung niên vẻ ngoài dễ nhìn xuất hiện, tâm lý cũng có sự an ủi.

Đường Tư nói rằng hôm nay nàng sẽ xin thái hậu ban Thường công công cho nàng. Hy Bình đối mặt với thái hậu, hắn nghĩ rằng khả năng này sẽ không lớn lắm. Tuy nhiên đã đi tới hoàn cảnh như thế này thì mọi việc đều phải cố gắng. Hoàng cung có rất nhiều thái giám, tại sao lại phải ở bên cạnh thái hậu. Thật sự hắn thích ở bên cạnh hoàng hậu, nhưng hoàng hậu đã có Hồng công công lo liệu.

Trong lúc Hy Bình đang suy nghĩ thì Đường Tư đã đưa hắn đến cung của thái hậu. Thái hậu đang ngồi trên long sàng, Đường Tư và Hy Bình đến trước long sàng khấu kiến thái hậu. Hy Bình được diện kiến dung nhan thái hậu, trong lòng hết sức ngạc nhiên, không nghĩ thái hậu trẻ như vậy, trông như một thiếu phụ khoảng chừng ba mươi. Đường Tư giống thái hậu rất nhiều, nếu đứng cạnh nhau, dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm là hai chị em.

Đường Tư thì thào vào tai hắn: “Đừng chú ý vào mẫu hậu.”

Thái hậu nói: “Cả ngày hôm nay con với Thường công công đi đâu, sao giờ này mới đưa hắn trở về?”

Đường Tư: “Khải bẩm mẫu hậu, những ngày này con có nhiều việc cần Thường công công giúp đỡ, vì vậy con sẽ mang Thường công công theo. Chỉ đến tối con đưa hắn trở về để săn sóc mẫu hậu, xin mẫu hậu cho phép.”

Thái hậu nở nụ cười từ tốn điềm đạm nói: “Con thì có chuyện gì? Trước kia thì tranh cãi với hoàng huynh, giờ thì bận rộn với nhiều điều bí ẩn, con quá nghịch ngợm, không làm được việc gì có ý nghĩa cả. Tốt! Hôm nay Thường công công được con mang theo. Thường công công hôm nay người có giúp được gì cho công chúa không?”

Hy Bình nghĩ thầm: “Lão Tử ta tận tâm phục vụ như thế, sao không thỏa mãn chứ!?”

Hắn gật đầu, nhưng không nói ra, Đường Tư nhấn hắn tuyệt đối không thể sanh sự.

Từ Đường Tư, Hy Bình biết rằng thái hậu cần Thường công công hầu hạ vào ban đêm, chỉ sau khi người ngủ, Thường công công mới ra ngoài. Trong thời gian dài hắn không được nói, không cần thiết thì không nên lên tiếng, chỉ có thể nói nhỏ mà thôi.

Đường Tư: “Mẫu hậu, con xin cáo lui.”

“Được”. Thái hậu lơ đãng đồng ý.

Đường Tư chuyển thân cáo lui.

“Vấn đề của công chúa người không thấy khó khăn chứ, người có gì lo lắng không?” Thái hậu đột nhiên hỏi.

Hy Bình không biết nên trả lời thế nào, vì vậy lắc đầu.

Thái hậu nói: “Vì sao ngươi không nói? Nhưng ngươi phải nói trước khi.... Đỡ ta dậy, ta muốn tắm.”

Hy Bình kinh ngạc, thật khó khăn khi thái hậu thường bắt Thường công công phục người tắm. Hắn không đủ thời gian suy nghĩ về điều đó, hắn đỡ lấy thái hậu. Hắn phát giác thái hậu quả nhiên cơ thể hoàn hảo, bất kể dung nhan hay thân thể, làn da đều trẻ trung như thiếu nữ mười bảy mười tám, tuyệt vời hơn một thiếu nữ đã trưởng thành, thật diệu kỳ, cao quý vô cùng không có gì có thể so sánh được.

Thái hậu nắm lấy tay hắn, thỉnh thoảng nâng đầu quan sát kỹ hắn, nói: “Không hiểu sao, ta thấy ngươi hôm nay có phần khác với hôm qua. Cánh tay của người so với trước đây mạnh mẽ hơn, bắp thịt cũng săn chắc hơn, có lẽ là ảo tưởng của ta, trong ngươi như một nam nhân đích thực....”

Hy Bình giật nảy mình muốn rút tay lại, tuy nhiên, lại nghe thái hậu nói: “Đưa ta đến bồn tắm, có lẽ ngày hôm nay quá dài, một suy nghĩ thoáng qua, như là đam mê tưởng tượng. Có phải ngươi là nam nhân thực thụ?Ồ, nếu ngươi là nam nhân, chắc hẳn không thể xuất hiện ở hoàng cung.”

Phòng tắm rất lớn, nơi đặc biệt trong tắm cung của thái hậu, rộng khoảng 100 trượng, có hàng tá cái hồ nhỏ, sau hồ, có thể chứa được 45 người tắm, trên thành hồ được lát đá tương tự như ở thành Đại Lý, trong hồ đầy nước nóng, hơi nước bốc lên trắng xóa hoà lẫn vào không khí.

“Giúp ta cởi áo khoác, sao ngươi trông ngớ ngẩn vậy?” Thái hậu đến gần giá treo quần áo, nhìn Hy Bình đứng trơ như phỗng, không có một chút cao hứng nào.

Hy Bình vội vàng đi đến phía sau thái hậu, hắn không dám tin rằng trong cuộc đời này của hắn có thể giúp thái hậu cởi áo khoác. Thái hậu đã cởi dây áo, song thủ đưa ra phía trước. Mặc dù thân phận cao quý của thái hậu không thể sánh được, tuy nhiên, Hy Bình không thể nghĩ nhiều. Song thủ vươn ra, những ngón tay nắm lấy áo choàng và lấy nó ra khỏi cơ thể thái hậu.

Lúc trước, Hy Bình chưa từng giúp thái hậu thoát y, bởi lẽ, thái hậu chưa từng chờ đợi Thường công công giúp người tắm, vì vậy mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần mặc áo khoác.

Hắn đi đến gần thái hậu, nhìn vào thân hình tuyệt vời hiện diện trước mặt hắn....

“Ta rất muốn ngâm mình trong nước ấm, sau đó người tắm cho ta, nhưng dường như ngươi không thấy thoải mái lắm. Ta biết ngươi rất xấu hổ, ngươi không phải nam nhân, thật đau lòng, ngươi ắt hẳn đang không thoải mái nhất. Thật sự, ta rất muốn nhìn thân thể ngươi....Ta không biết tại sao ta lại có ý tưởng điên rồ như vậy, có lẽ chỉ đêm nay. Ngươi đã ở bên cạnh ta từ lâu rồi, ta nghĩ ngươi rất mạnh mẽ, rắn chắc.Cuối cùng ta thật sự.....là một nữ nhân.” Thái hậu thở dài.

Hy Bình giúp thái hậu cởi bỏ y phục ra và máng lên giá treo quần áo. Hắn quay lại nhìn thấy một thân hình phong mãn trắng như tuyết, đôi mông săn chắc đàn hồi, thời gian dường như không thể tàn phá trên tấm thân cao quý đặc biệt này.

Hắn cảm thấy nơi hạ thể bắt đầu nhúc nhích.

“Đưa ta vào bồn tắm.”

Hy Bình nghe những lời đó lập tức con tim như bay bổng, nghĩ thầm, Đường Tư biến hắn thành thái giám phải chăng có chút sai lầm. Đối với hắn, đây thật sự là điều may mắn. Công chúa? Thái hậu? Mẹ và con? Hắn không thể để tâm đến, tuy nhiên, với lời yêu cầu của người nữ nhân đẹp này, hắn không thể cự tuyệt.

Hy Bình đặt tay vào thân thể của thái hậu, thái hậu mềm nhũn ra, hắn hơi siết chặt lấy tấm thân ngà ngọc, những hành động này của hắn làm cho thái hậu cảm thấy tâm hồn hơi xáo động, muốn mở miệng ngăn cản nhưng rồi lại không thể nói ra. Không thể phủ nhận, hành động này dường như là cử chỉ mãnh liệt của một nam nhân đích thực, lần đầu tiên thái hậu cảm nhận được như vậy, thậm chí là ngay cả nam nhân duy nhất của nàng - tiên hoàng, cũng không thể đem lại cho nàng cảm giác mê mẩn như thế này, cái ôm này dường như là của một nam nhân đích thực làm người rất ngạc nhiên.

Nàng nhắm đôi mắt lại tận hưởng cảm giác mê mẩn đó, thở dài: “Mặc dù ngươi không phải là nam nhân, nhưng những hành động của ngươi lúc này, thực sự làm cho ta cảm thấy ngươi là nam nhân, một nam nhân đích thực. Tại sao trước giờ ngươi không làm vậy?”

Hy Bình không nén nổi phải cười thầm: Lúc trước là Thường công công, hiện tại là lão tử, lão tử ta đương nhiên là nam nhân chân chánh.

Hắn hiên ngang ôm lấy thái hậu vào trong lòng, trong phòng tắm mặc dầu không sáng rực như ban ngày nhưng cũng được soi sáng kỹ để hắn có thể thỏa mãn chiêm ngưỡng toàn bộ thân thể của thái hậu. Song nhũ của thái hậu rất đầy đặn, bầu ngực có phần lớn hơn so với con gái, lông ở hạ thể rất dày, nguyên một tấm màn chắn đen như ôm trọn lấy vùng tam giác bí ẩn.

Hy Bình nghĩ thầm, ngay cả có là thái hậu đi nữa thì cũng không khác gì các cô gái khác, thậm chí cả nữ tu cũng vậy, tất cả đều là nữ nhân.

Hắn đưa thái hậu đến bồn tắm, nàng cảm giác rất thoải mái, mắt khép hờ để tận hưởng cảm giác, thỉnh thoảng mở mắt, thấy Hy Bình đang nhìn chăm chú vào thân thể của nàng, bất giác giận dữ quát: “Người nhìn đủ chưa? Mau giúp ta kỳ cọ thân thể.....Ừm, trông người hôm nay rất khác thường, so với lúc trước thì khác xa, theo ta thấy, người trông như một nam nhân, có sự đam mê của nam nhân.”

Hy Bình đưa khăn tắm chà xát lên thân thể của nàng, nước nóng đã làm ướt đẫm toàn thân, làm cho thân thể nàng dường như nóng hơn, làm tỏa ra một hương thơm, như đóa hoa bách hợp, thanh khiết, lan tỏa khắp khứu giác của hắn.

“Tại sao người không nói?” Thái hậu không kiềm nén nổi sự tò mò, Hy Bình đang kỳ cọ sau lưng của nàng, nàng đưa tay lên vuốt ve gò bồng đảo, đồng thời lúc này, bàn tay dường như đang rộng ra trên mặt nước nóng.

Ánh sáng theo hơi vào làm lộ ra, bàn tay Hy Bình dần dần lau rửa đến hạ thể của thái hậu, hắn khẽ nuốt nước bọt, không dám để lộ ra một tiếng nào.

Trong bồn tắm không có bất kỳ một âm thanh hỗn tạp nào, thái hậu không lên tiếng, Hy Bình cũng không, không có bất cứ tiếng côn trùng nào vo ve, nàng chú ý lắng nghe, tất cả đều im lặng.

Khoảng nửa giờ sau, nàng nói: “Ta xong rồi, người mau giúp ta lau khô thân thể.”

Nàng dần dần đứng lên khỏi bồn tắm.

Hy Bình không nghĩ thái hậu lão thể bước vào phòng ngủ, điều này có lẽ thường, bởi vì nơi tắm cung rộng lớn này chỉ có hai người, là hắn và thái hậu, cũng như hắn và các phu nhân, cũng lão thể, nhưng thái hậu nghĩ hắn là Thường công công, mà công công không phải đàn ông, không có gì bàn cãi cả. Chỉ là, he he, nguyên lai thân thể cũng như của thái hậu, đều như quần nữ ở hoang đảo lúc được yêu?

Trong đầu hắn loé sáng một ý tưởng, không nghĩ nó thật là khêu gợi.

Trong ý nghĩ của hắn, thái hậu lão thể đi lại trong tắm cung, là điều hết sức bình thường, đó là sự ưa thích.

Tại sao không ai nghĩ rằng thái hậu cũng đã từng tập luyện qua võ công, cho nên thân thể hoàn toàn không sợ lạnh? Đường Tư có thể luyện võ công, thì mẫu hậu của nàng sao lại không thể?

Hy Bình chợt nghĩ những lo lắng nàng là không cần thiết, điều này khó có thể xảy ra, khi hắn cùng với quần nữ tại hoang đảo, mặc dù không lạnh, chỉ là họ không thật sự chơi trên biển.

Thái hậu đang nằm nghỉ ngơi trên giường, Hy Bình nghĩ có lẽ mình đã hoàn thành xong nhiệm vụ, muốn lảng lảng rời khỏi, vì vậy chuyển thân từ từ bước ra ngoài, thái hậu gọi với theo: “Người đi đâu thế? Hôm nay trông người thật đáng trí!”

Hy Bình quay lại, không hiểu thái hậu muốn hắn phục vụ gì nữa, hắn thấy thái hậu nằm sấp trên giường, mắt khép lại, không nhìn về phía hắn, hắn nghĩ thầm: “Có phải thái hậu muốn hắn “hầu hạ” người đi ngủ? Không thể? Thường công công không thể làm được.....Chỉ có thể bằng tay.....He he thật không thể ngờ nàng cần Thường công công đến thế, nguyên lai là Thường công công có thể thỏa mãn nàng bằng nhiều cách! Đường Tư phen này hại chết lão tử ta rồi. Lão tử ta phải “làm” cho nàng ta thỏa mãn bằng miệng và tay rồi.....”

Để làm điều này, hắn nghĩ chỉ như thế mới có khả năng thực hiện thôi, nghĩ vậy hắn cười cười, bước lên giường, song thủ đặt lên vai thái hậu, nàng ta không phản đối, từ đó hắn nghĩ rằng giữa thái hậu và Thường công

công thật sự có điều giấu diếm.

Như vậy, hấn cũng hy sinh để phục vụ, không phải thái hậu, không phải lão nương Đường Tư. Việc gì phải sợ? Song thủ hấn trượt dần đến cánh tay của thái hậu, rồi tiến ra phía trước ngực, dần dần lên đỉnh đồi.....

Thân thể nàng run lên, quay đầu mở mắt nhìn vào Hy Bình một chút rồi nói: “Tôi nay người thật khác? Trước kia người xoa bóp, chưa từng được như vậy, người làm ta nghĩ người đích thực là nam nhân?”

Hy Bình thất kinh, nguyên lai hấn đã mắc lỗi gì, Thường công công này chỉ giúp thái hậu xoa bóp. Hấn thật sự đã tiến đến gần song nhũ của thái hậu, không thể tin rằng nàng ta nổi giận, nếu nàng ta biết hấn không phải là Thường công công, nàng ta có thể tru di cửu tộc ta? Theo quy định của hoàng gia, tội này phải tru di cửu tộc.

Hấn rút đôi tay lại, không dám tiếp tục nữa.

Thái hậu nói: “Cứ tiếp tục đi, đừng sợ, ta sẽ không trách phạt người. Có lẽ ở địa vị ta không nên nói như vậy, tuy nhiên ta thật thích cử chỉ người đêm nay. Những hành động và cử chỉ của người đêm nay với trước khác xa, nếu không phải trước giờ người không phải luôn ở cạnh ta, thật sự ta sẽ nghi ngờ người. Nói thật, ta rất thích người đêm nay, những hành động của người, tất cả làm cho ta nghĩ người có tính chất của nam nhân, không phải ít, mà là rất nhiều. Cánh tay của người rất mạnh mẽ và rất rắn chắc, sao trước đây ta chưa bao giờ cảm nhận được?”

Hy Bình im lặng, nhưng cánh tay của hấn đã đem đến cho thái hậu thật nhiều khoái cảm.....

“Tại sao người không nói một lời?” Khi Hy Bình đặt song thủ lên hông của thái hậu, bất chợt nàng quay đầu nhìn hấn.

Hấn chậm chậm di chuyển thân thể, song thủ đã tiến tới giữa chân của nàng ta, nhìn vào giữa hạ thể của nàng ta là một phiến lông rất dày, cái vật vô lễ của hấn từ từ đội lên, đầu bùm bùm, bàn tay đã đến phiến lông rậm rạp của nàng ta.

Nàng chậm chậm quay lại, nhạc nhiên nhìn vào hấn, miệng la: “Người.....Nơi hạ thể của ta!”

Hạ thể chứa đầy mật hoa! Hy Bình thật sự không nghĩ nhiều, miệng không nói, chỉ có đôi tay là vẫn hành động, đôi tay dần dần đi vào sâu trong hạ thể của thái hậu, sau đó dịu dàng lách vào trong phiến lông đen.....

Thái hậu kinh ngạc mở to mắt nhìn hấn, không thể nói lên được tiếng nào, lúc này phó mặc cho hấn hành động, chỉ rên rỉ: “Ồ.....người đã từng có.....với nữ nhân trước đây? Kỹ thuật của người.....ồ.....làm chết người.....Ta.....Mặc dù ta không muốn như thế này.....Nhưng ta rất thoải mái, thoải mái hơn xoa bóp rất nhiều.”

Hy Bình nghĩ thầm: “Người dĩ nhiên rất thoải mái, nhưng lão tử ta sung sướng hơn, người trông vào ngón tay ma thuật của ta nè.

“Ta muốn cự tuyệt.....Nhưng ta không thể, người biết không, nếu người là nam nhân thì tốt biết mấy! Trong hoàng cung tất cả nữ nhân đều cô đơn, cả đời sống trong cô đơn, ồ.....những ngón tay của người.....”. Nàng im lặng bởi vì ngón tay ma thuật đó đã tiến vào bông hoa mà trong thời gian dài không được khai nhụy đã nở hương thơm ngát. Điều này làm cho toàn thể nàng rung động mãnh liệt, nàng trở nên vô lực lúc này. Nàng nghĩ đến địa vị của mình, nhưng ngón tay ma thuật đó không thể rời được vì đã đem đến cho nàng cảm giác mê mẩn huyền diệu.....

Trong lòng nàng thật mâu thuẫn, vì thế Hy Bình lại có cơ hội, ngón tay ma thuật cứ tiếp tục hoạt động lâu thật lâu, làm cho nàng không thể nghĩ tới sự khác nhau của hấn đêm nay và đêm trước. Có lẽ đây là một chiến thuật, mà nữ nhân không thể nào tránh được, tuy nhiên cho tới lúc này, đã làm cho nàng có cảm giác lâng lâng.....

Hấn cúi đầu, song thủ kéo đôi chân thái hậu dang rộng ra, vạch hạ thể nàng ra, song thủ giữ lấy hông của nàng, miệng đưa vào hạ thể, liếm lấy mật ngọt nơi ấy.....

Thái hậu không thể ngờ Hy Bình làm vậy, nàng thật xấu hổ, thật sự ngã xuống. Nàng ta thật sự đã gục ngã trước sự liêu lĩnh của tên hoạn quan này, miệng bắt đầu rên rỉ, điều không thể có đối với địa vị của nàng.

“Ừm.....tiến sâu vào.....nữa đi.....liếm nữa đi.....”

Thái hậu quỳ sụp xuống trước mặt Hy Bình, sau một thời gian cô tịch, có lẽ người nữ nhân này đã náo loạn, quên cả địa vị, quên cả sự xấu hổ và phẩm giá, có lẽ nàng ta cũng đã quên khoảnh khắc với Thường công công trước kia?

Nàng nhắm mắt lại tận hưởng những khoái cảm do Hy Bình mang lại, miệng cứ rên rỉ: “Ừm.....”

Thái hậu cứ rên rỉ như vậy không nói được tiếng nào. Hy Bình nghĩ thầm, đó là yêu cầu của người, trông người thật giống con gái, sau khi xong việc muốn tru di cửu tộc ta, thói đòi là như vậy.

Hắn cúi xuống miệng của thái hậu, giữ lấy cái giường, tháo dải quần, vì cái miệng thật sự không làm thoải mái được cái lỗ nhỏ ấy, nên hắn tuột hẳn quần xuống, nhưng thái hậu đang mê mẩn, khi hắn xốc hạ thể tiến vào giữa chân nàng ta thì miệng nàng ta cứ rên rỉ: “Tiến vào đi.....tiến vào.....”

Hy Bình xông thẳng đến, hai tay nắm lấy hai chân, hắn quỳ xuống giữa hai chân nàng ta, ấn mạnh vào, không suy nghĩ gì nữa, đưa hạ thể tiến nhập thâm cung, tức khắc thái hậu la lên một tiếng, nàng ta đang trong cơn mê bất chợt có một vật mạnh mẽ tiến sâu vào, nàng ta dùng tay giữ chặt lấy cái vật thô bỉ của Hy Bình, quay người nhìn chăm chăm vào hắn.

Hy Bình không thể điều khiển được nữa, ngay cả khi tay của nàng ta nắm chặt lấy vật thô bỉ kia, hắn vẫn tiếp tục xốc lấy hạ thể tiến vào, mỗi hành động nhấp vào của Hy Bình làm cho hạ thể của nàng ta nông ra hơn.

Nàng đột nhiên lên tiếng: “Người không phải là thái giám?”

“Dĩ nhiên”

“Người không phải là Thường công công, người là ai?”

“Thái hậu, ta là ai không quan trọng, quan trọng ta là nam nhân, có thể làm cho nàng thỏa mãn!”

“Dâm tặc, người có thể bị tru di cửu tộc!”

“Những lời của nàng giống hệt như nhi tử và nữ nhi, quả đúng là do nàng dạy.”

“Người biết hoàng thượng và công chúa?”

“Hoàng thượng là do ta cứu, không có ta, hắn đã bỏ mạng từ lâu.....Đề trả công cho việc ta cứu con trai nàng, nàng nên tận hưởng cảm giác ta đã xoa bóp cho nàng? Tuy nhiên, những điều trước kia nàng yêu cầu, nếu ta không hứa với nàng, sẽ bị tru di cửu tộc, nên ta sẽ làm vài thứ để thỏa mãn cho nàng.”

“Người.....”

Thái hậu trước sự xâm nhập mạnh mẽ của Hy Bình, không thể kiểm soát được thân thể. Nàng ta thậm chí không biết được Hy Bình là ai, chỉ biết đây là người nam nhân đã đem đến cho nàng nhiều đam mê khoái lạc, cảm giác này nàng chưa từng được nếm trải, mà người nam nhân này đích thực đã mang đến cho nàng.

238. Chương 237: Vô Ngữ Bí Mật

Thái hậu thức giấc, chỉ nhìn thấy công chúa Đường Tư mà không thấy Hy Bình đâu, vội hỏi: “.....Người đó.....Thường công công đâu?”

Đường Tư: “Mẫu hậu, người nghĩ Thường công công ở đâu cả ngày? Con không thấy hắn, con đến lúc người ngủ, chuẩn bị đi tìm hắn ta thì người đã thức giấc.”

Thái hậu nhìn vào công chúa, nàng không hiểu tại sao con gái muốn đánh lừa mình, đêm qua rõ ràng Đường Tư biết rõ hắn ta là giả thái giám, có lẽ là người tình của Đường Tư, tại sao con gái lại muốn đưa tên giả hoạn quan đó bên cạnh nàng?

“Con nói con không thấy hắn?”

“Ừm, con muốn hỏi hấn xem có vấn đề gì, con đến phòng của hấn, không tìm thấy hấn, trước đó mẫu hậu có nhìn thấy hấn.”

Đường Tư nói rất nghiêm túc, thái hậu từ ngữ điệu của nàng, biết nàng không nói dối.

“Nguyên lai hôm nay hấn phải giúp đỡ xử lý công việc, mà giờ không biết hấn ở đâu, mẫu hậu, đêm qua hấn rời phòng người khi nào?” Đường Tư hỏi.

Thái hậu thất kinh, nói lớn: “Sau một khắc!”

Thật ra nàng đã nói dối, đêm qua Hy Bình đã hầu hạ nàng ta trên giường, loạn phụng đảo điên với nàng cho đến lúc nàng thiếp đi.

Sau khi nàng thiếp đi, Hy Bình đã rời khỏi, nàng không biết lúc nào, tuy nhiên nàng cảm nhận được vòng tay ấm áp của hấn cho đến lúc bình minh.

“Tên tiểu quỷ, thật là ngốc nghếch cứ đi lung tung!” Đường Tư buông lời thoá mạ chàng, đột nhiên phát giác ra, miệng cười lúng túng nói: “Mẫu hậu, con nghĩ Thường công công muốn giúp con làm việc, vì vậy đã chạy đi rồi, đừng nên trách phạt hấn, mẫu hậu không phiền lòng chứ.”

Thái hậu nói: “Mẫu hậu làm sao có thể khiển trách con?”

“Cám ơn mẫu hậu đã không trách mắng, con xin cáo lui để tìm Thường công công.”

Thái hậu không dám nhòm người dậy, vì thân dưới hoàn toàn lỏa thể, nàng nói” “Tìm hấn, sau đó đưa hấn về đây ngay.”

Đường Tư nói lại: “Mẫu hậu, người đã hứa với con hôm nay hấn sẽ giúp con làm việc rồi mà.”

“Được rồi, con hãy đưa hấn về khi trời tối.”

Thái hậu nhìn nữ nhi rời khỏi, nghĩ về sự lừa dối của công chúa, nhưng nàng không giận, vì trong sự lừa dối này đối với nàng thật là một cơ hội hiếm có để nàng có thể tận hưởng hương vị của người nam nhân đích thực.

Nàng mỗi khi nghĩ về đêm qua, trong tâm trí lại hiện ra một nam nhân mạnh mẽ....

Hy Bình rời khỏi phòng thái hậu lúc bình minh, hấn hơi e sợ lúc thái hậu tỉnh giấc sẽ tức giận, mặc dù đêm qua hấn và nàng ta “yêu” nhau rất hạnh phúc, tuy nhiên, ai biết khi nàng ta thức giấc có tru di cửu tộc hấn hay không? Hấn rất sợ, nên sau đó đã rời khỏi. Nguyên lai hấn muốn hỏi Bồ Lô Tư đường đi nước bước, nhưng đã bị lạc mất Bồ Lô Tư, làm cho hấn phải đau đầu để tìm đường đi?

Hấn liền nghĩ loạn, hấn cứ đi lang thang trong hoàng cung. Hấn cứ đi loang quanh trong cung, nó cứ như là một mê cung. Hấn cứ đi mãi đi mãi, đầu óc quay cuồng mà vẫn không tìm thấy. Hấn nghĩ mình thật là tài năng với danh hiệu Quyền vương và Ca thần. Hấn nghĩ thành thật mà nói, hấn không thể thành thực trong việc tìm kiếm phượng hướng.

Đi một lát, hấn gặp những cung nữ và hấn cất tiếng chào, tất cả đều kính trọng cúi chào Thường công công, hấn nghĩ thầm Thường công công địa vị ở đây rất cao. Hấn đã ôm chầm lấy mười hai cung nữ mà hôn, khiến họ không thể phản kháng lại được. Trong lòng hấn có suy nghĩ, những cung nữ nàng đều quan tâm đến hấn, Hoàng cung thì có quá nhiều cung nữ, nhưng hấn chẳng thể nhận ra một ai.

Mặc dù thế, giả làm Thường công công cũng tốt, có địa vị cao, có thể hôn ai cũng được, không ai khám phá ra.

Nghĩ lại, thái hậu cũng thích được như vậy!

Nghĩ một hồi, hấn cảm thấy hơi chán. Tại sao phải đi ngược lại? Sau một hồi hôn các cung nữ, hấn dừng lại suy nghĩ đôi chút về điều đơn giản này....

“Thường công công thức an hảo....”

Đột nhiên có một nữ nhân rất đáng để hắn chào hỏi lại, hắn nghe thấy một âm thanh quyến rũ, âm thanh đó được truyền đến từ phía sau hắn. Hắn quay người lại, định thần, phát hiện một cung nữ khoảng ba mươi, đẹp rực rỡ, dường như đó là Lạc Diệp?!

“Tốt”, hắn trả lời.

“Thường công công giọng nói của ngài hôm nay dường như rất mạnh mẽ như có hơi của nam nhân vậy?” Mỹ phụ đó truy vấn.

Hy Bình thất kinh, lo lắng nói: “Không phải đâu, nó khàn khàn như vịt đấy, hôm qua ta bị cảm nên hôm nay giọng khàn khàn trông giống như giọng nam nhân.”

Lạc Diệp chăm chú nhìn vào hắn, im lặng không nói gì.

Dương Y nói: Thường công công hôm nay khác thật, trông như một người nam nhân.”

“Thái giám thật làm sao có hương vị của người nam nhân ? Hy Bình hơi bức mình, nói: “Khi ta đi vòng quanh trong hoàng cung, không biết bao nhiêu cung nữ đã nhầm!”

“Ừm, nô gia tin rằng đây là giọng đích thực của Thường công công, không biết Thường công công muốn đi đâu?”

“Ta chỉ đi dạo thôi.”

Dương Y nói: “Chúng tôi không hộ tống ngài, ngài dường như rất hạnh phúc.”

Hy Bình cười nhẹ: “Nếu người du ngoạn với ta, ta thật sự hạnh phúc.”

Dương Y nói: “Thường công công có thể với nữ nhân?”

“Hoạn quan không thể với nữ nhân?”

“Nô gia không nghĩ rằng.....Trong lúc này nô gia và Thường công công du ngoạn với nhau, nghĩ rằng Thường công công rất đặc biệt.”

“Đặc biệt trong trường hợp này, ha ha!”

“Ha ha, xin mời”. Dương Y tạm biệt Lạc Diệp, đi ngang qua Hy Bình trong lòng nghĩ thầm: “Thật là biến thái, hắn còn hoang tưởng đến nữ nhân?”

“Dương tử, tỷ đi trước đi! Muội ở lại hầu chuyện Thường công công rồi sẽ theo sau.”

Dương Y hỏi: “Diệp muội, không phải muội muốn đi với Thường công công chứ?”

Bất giác mặt Lạc Diệp ửng hồng, Hy Bình nói: “Kỳ thực, ta muốn cùng Diệp muội thưởng ngoạn, Dương tử đồng ý không?”

Dương Y nói: “Nô gia không có ý kiến, Diệp muội, muội với Thường công công vui vẻ, thuận lợi cho muội.” Nàng ta nhìn về phía Lạc Diệp rồi quay người bỏ đi.

Hy Bình nhìn chăm chú vào Lạc Diệp, bất ngờ ôm chầm lấy nàng, miệng nói: “Mỹ nhân, để ta hôn nào!”

Hắn ôm chặt lấy Lạc Diệp nghĩ mỹ nhân sẽ chống cự nhưng nàng cũng ôm hắn. Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào nhỏ xinh, Lạc Diệp cảm thấy bất ngờ chìm đắm trong vòng tay ấm áp của hắn.....

“Hoàng Hy Bình, chàng đã thoả mãn chưa?” Nghe những lời của Lạc Diệp, bất giác Hy Bình lập tức dừng lại.

“Nàng.....Sao nàng biết được?”

Lạc Diệp mắng khê: “Chàng đã lừa gạt người, cả âm thanh cũng phải thay đổi?”

Hy Bình cười ngớ ngẩn: “Nguyên lai nàng đã nhận ra ta, sao nàng không nói sớm?”

“Lúc đó có mặt Dương Y, thiếp làm sao nói được! Chàng đến hoàng cung có ý đồ gì?”

“Tại sao ta phải nói với nàng điều đó đừng quên nàng là kẻ thù của ta.”

Lạc Diệp giận dữ: “Ta là kẻ thù của chàng khi nào?”

“Từ trước đến giờ.”

“Để ta yên, tên hỗn đản!”

Hy Bình càng siết chặt thân thể nàng hơn, cười nói: “Coi kìa, cục cưng của ta?”

Lạc Diệp bình tĩnh trở lại, nhỏ nhẹ nói: “Chàng biết người ta không muốn tổn thương chàng mà.”

“Ừm, ta biết nàng thích ta, hoàn toàn yêu ta, phải không?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Không phải Lạc Thổ yêu nàng?”

“Thiếp và hắn không có liên quan, thiếp có sự chọn lựa của mình.”

Lạc Diệp gật đầu.

Hy Bình suy nghĩ một khắc rồi thở dài: “Nàng chọn ta, chọn sự phản bội Đại Địa Minh. Nàng nên hiểu rằng, ta giờ đang là kẻ thù với Đại Địa Minh, từ trước đến nay, tất cả đều kính trọng Đại Địa Minh. Nhưng đến giờ, ta không thể để cho nàng làm vậy, nói cách khác, ta không muốn đánh hoàng đế, hoàng đế chỉ duy nhất hắn ta mới có thể làm.”

Lạc Diệp nói: “Hoàng thượng bị giam ở Đại Địa Minh.”

Hy Bình cười nói: “Nàng không cần quan tâm đến điều này, nàng chỉ là một phần nhỏ của đại địa. Ta nói cho nàng hay, hoàng đế tiểu tử đã trốn thoát, sẽ sớm quay về thôi.”

“Trốn thoát.”

“Ừm, vài hôm nữa có lẽ nàng sẽ nhận được tin báo từ Đại Địa Minh, hiện tại nàng muốn đi đâu?”

Lạc Diệp nói: “Bọn thiếp chuẩn bị đến diện kiến hoàng hậu, lại gặp chàng, không biết Dương Y đã đi rồi rồi?”

“Hoàng hậu? Ta cũng muốn, nàng hãy dẫn ta đi?”

“Dương Y sẽ phát hiện ra, chàng nên đi thì tốt hơn.”

“Ngớ ngẩn, ta cũng muốn đi, nhưng muốn nàng dẫn theo ta? Đi, ta muốn diện kiến người kết hôn cùng với hắn, con bà nó, ta ghét cô ta, hôm nay ta phải tính toán với cô ta rồi sau đó sẽ giúp đỡ cô ta.”

“Hoàng hậu có thù oán với chàng?”

Hy Bình giận dữ nói: “Nàng ta muốn thiên ta.”

Lạc Diệp gật đầu, nhỏ nhẹ nói: “Tốt, ta dẫn chàng theo, chàng cứ đi theo ta là sẽ tới....”

“Nào, chàng vào đi, hoàng hậu không thích thiếp và Dương Y cùng đến.”

Hy Bình nói: “Không sao, ta sẽ không ép lão bà nương, điều này cần phải thảo luận, để cho nàng ta biết ta không lịch sự.”

Lạc Diệp nói: “Nàng ta không còn nhã nhặn như lúc trước nữa kể từ khi nàng ta trở thành hoàng hậu.”

“Nữ nhân nào mà chọc giận ta, không có kết quả tốt đâu, nàng ta sẽ chết chắc.” Hy Bình dương dương tự đắc.

Lạc Diệp nhìn hắn, lắc đầu, nói với hắn: “Thiếp đi đây, không biết chàng yêu đương như thế nào, nhưng chàng phải nhớ rằng, hôm nay chàng nợ thiếp một ân tình.”

Nói xong nàng quay người rời khỏi, Hy Bình nhìn theo cái bóng yêu kiều của nàng nói với theo:” Ha ha, Lạc Diệp, khi nào ta mới trả được cho nàng.”

“Rất sớm thôi....”

Nàng không nói thêm một lời nào nữa, nên Hy Bình không nhận được câu trả lời, thật không đơn giản để có câu trả lời cho hắn. Hy Bình không muốn nợ nàng ta thêm một lần nữa. Hắn đi thẳng đến phía trước, tiến vào cửa cung, hắn phát hiện có rất nhiều thiếu nữ trong cung, nhưng không ai chào hỏi hắn. Trong suy nghĩ của hắn, hắn thật sự đã bước đến tấm cung của hoàng hậu, Đông Chi và Đình Thị đứng trước cửa chặn hắn lại.

Đình Thị hỏi: “Thường công công, ngài đến diện kiến hoàng hậu vì việc gì?”

“Là ta.” Hy Bình trực tiếp đi thẳng vào.

Lưỡng nữ chú ý giọng nói của Hy Bình, Đình Thị giật mình nói: “Ngươi đến đây để làm gì?”

“Để tâm sự với hoàng hậu.”

“Tâm sự?” Lưỡng nữ nghi vấn hỏi lại.

Hắn cười nói: “Nàng ta bắt phải tịnh thân cho ta, ta gặp nàng ta để hỏi tại sao phải thiến ta.”

Đình Thị nói: Việc đó đã qua rồi, ta không thể để ngươi vào.”

“Nàng không ta lời ta.”

Đông Chi nói: “Chúng tôi chỉ nghe lời hoàng hậu, ngươi vào là chuyện tốt của ngươi, nhưng ta không thể để ngươi vào.”

“He he....” Đùng xen vào chuyện người khác.

“Đình Thị, ai ở ngoài đó?”

Đường Thi trả lời: “Khải bẩm hoàng hậu, là Thường công công.”

“Có chuyện gì?”

“Bẩm hoàng hậu không có chuyện gì ạ, Thường công công chỉ đến đây một lúc rồi đi ngay thôi.”

“Nàng”. Hy Bình tức giận muốn trách mắng nhưng không thể trách mắng được.

Đông Chi nói: “Ngươi đi đi. Đêm nay có thể trở lại.”

Thình lình hoàng hậu từ trong phòng nói vọng ra: “Ngươi đưa Thường công công vào đây, ta muốn hỏi chuyện hắn, ngươi không cần vào, hãy ở bên ngoài, để Thường công công một mình vào là được rồi.”

“Ha..ha.” Hy Bình cười đắc ý, nhìn vào lưỡng nữ khiêu khích, nhẹ nhàng nói: “Hoàng hậu mời ta vào.”

Đông Chi nói khẽ: “Vào đi, không nên có ý nghĩ bậy bạ với hoàng hậu, càng không được làm bậy.”

“Điều đó không thể không làm.” Hy Bình nói vậy, rồi băng qua lưỡng nữ tiến vào.

Băng qua vài gian phòng, Hy Bình đã đặt chân lên phòng ngủ xa hoa của hoàng hậu, người mà chàng rất ghét, đã muốn tịnh thân chàng.....Xú bà nương.

Hắn tiến vào phòng và nhận thấy hoàng hậu đang xoay lưng về phía hắn. Nàng ta đang nhìn phong cảnh bên ngoài qua khung cửa sổ, tuy nhiên ngoài cửa sổ không có gì hấp dẫn cả. Bởi thế, hắn nhìn chằm chằm vào hoàng hậu trong đầu nghĩ thầm lẽ ra nàng ta nên lịch sự mới phải, thật ra chàng không hiểu, cũng không muốn quỳ xuống để vãn an, hoàng hậu mở lời trước: “Thường công công, thái hậu gần đây vẫn khỏe chứ?”

Hy Bình không còn sự lựa chọn nào khác buộc phải trả lời, nên hạ giọng, cố gắng đè nén những âm trầm xuống biến giọng nói: “Tốt ạ.”

Hoàng hậu giật mình quay lại nhìn hắn nói: “Thường công công, hôm nay âm thanh của ngươi thật khác lạ?”

Hy Bình nói vội: “Gần đây nô tài mới bị cảm, cổ họng bị đau, thái hậu vì việc này mà đổ trách nô tài, nói nô tài không cần thận giữ gìn sức khỏe, người nói trước đây giọng nô tài để nghe đúng không?”

Hoàng hậu nở nụ cười quyến rũ trên khuôn mặt rạng rỡ nói: “Thường công công nên giữ cho cổ họng được tốt.”

“Không biết hoàng hậu muốn biết gì ở nô tài?”

“Ta muốn biết gần đây Thường công công có trông thấy hoàng thượng không?”

“Bẩm hoàng hậu, có đôi lần! Nô tài luôn ở bên cạnh thái hậu, hoàng thượng ít khi đến vấn an thái hậu, vì vậy thần không thể trông thấy người thường xuyên.”

“Ừm, trước đây ngài cũng thường xuyên đến vấn an thái hậu, gần đây ngài hay xuất tuần nên không thể gặp thường xuyên.....”

Hy Bình đột ngột hỏi: “ Gần đây hoàng thượng không đến với người à?”

Hoàng hậu vội vã cướp lời: “Không.....không đến, ta chỉ tình cờ hỏi thôi, Thường công công không cần quan tâm.”

Hy Bình cười nhẹ nói: “Nô tài thật ngạc nhiên không hiểu vì sao hoàng thượng lại không quan tâm đến người. Người đẹp lòng lấy và hết sức quyến rũ, ngay cả nô tài là thái giám mà cũng không thể kìm nén được rung động.....”

“Thật phi lý, nếu ta không biết người đích thật là Thường công công, người lại nói những lời này với ta, người.....”

“ Nô tài thật không muốn sống mà?” Hy Bình cười nhẹ cắt ngang lời của hoàng hậu, hần vẫn nhìn về hoàng hậu thấy nàng ta đang quắc mắt nhìn mình, tiếp tục nói: “Thần có gặp hoàng thượng hôm nay, người và nô tài có một bí mật, nô tài nghĩ rằng sau khi hoàng thượng trở về, sẽ có nhiều thay đổi.”

“Thường công công nghĩ rằng hoàng thượng sẽ thay đổi?”

“Đương nhiên, hoàng thượng đã trở nên mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, thêm vào đó còn muốn lâm hạnh cõi hoàng hậu.....”

Hần im lặng không nói nữa, hoàng hậu hỏi dồn: “Thường công công, hoàng thượng muốn lâm hạnh với ta? Người trở về cũng không.....Người muốn ta đến?”

Hy Bình làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Ồ, đó là bí mật, hoàng thượng bảo nô tài phải giữ kín. Hoàng hậu, nô tài xin cáo lui.”

“Khoan đã! Thường công công, những lời phạm thượng hôm nay của người, cả thái hậu cũng không bao che được!”

Hy Bình tỏ vẻ lúng túng: “Hoàng hậu.....người, nô tài đã rất khó khăn để tiết lộ cho người, nô tài đã hứa với hoàng thượng sẽ giữ bí mật, thật không người nô tài đã tiết lộ quá nhiều, hoàng thượng sẽ nổi giận, nô tài không còn nơi nào để ẩn thân! Hoàng hậu lại không để tâm đến những lời tốt đẹp của nô tài.”

Hoàng hậu trở nên giận dữ: “Người nói gì?”

“ Hoàng hậu đang uy hiếp nô tài?”

“Nếu người không nói, ta sẽ tiếp tục uy hiếp.”

Hy Bình thở dài:”Hoàng hậu, xin hãy để nô tài đến gần, nô tài sẽ nói nhỏ vào tai người bí mật của hoàng thượng cho người nghe, không thể để cho người khác biết, sau đó người hứa với nô tài tuyệt đối phải giữ bí mật!”

Hoàng hậu trả lời: “Ta biết phải làm gì.”

Hy Bình đưa miệng thì thầm vào tai hoàng hậu, cố gắng nhỏ giọng, mặt hoàng hậu đột nhiên ửng hồng.

Hy Bình cười nhẹ thì thầm:”Hoàng hậu, mặt người ửng hồng trông rất quyến rũ.”

Hoàng hậu quát nhẹ: “Thường công công, không được nói bậy.”

“Thần xin cáo lui, hoàng hậu người phải giả vờ không biết. Hoàng thượng nói đây là lễ vật đặc biệt, nô tài xin cáo lui....”

“Người đi đi!” Hoàng hậu cắt ngang lời hấn ra lệnh tiễn khách.

Hy Bình nghĩ thầm: Đêm nay nàng ta sẽ trông thật quyến rũ!

Sau khi Hy Bình rời khỏi tẩm cung thì bị Đường Tư phát hiện ra, và hỏi liệu thái hậu có phát giác được gì không, Hy Bình nói mọi việc đều tốt đẹp, mọi thứ sẽ được bàn sau.

Lúc đó Dong Nhi đến, nói với tỷ tỷ là phải đưa Hy Bình trở về, Đường Tư truy vấn, Hy Bình đã có vấn đề với hơn 300 thiếu nữ, Đường Tư than thầm, Hy Bình không cười nữa.

Sau đó Đường Tư trách mắng hấn, hấn đến giường Đường Tư, kết quả là, Dong Nhi, Tiểu Tước, La Mĩ Mĩ ba người loạn phượng đảo điên trên giường....

Đến tối, Đường Tư lại một lần nữa đưa Hy Bình đến tẩm cung của thái hậu, thái hậu không nói gì, Đường Tư nghĩ thầm, có lẽ Hy Bình sẽ giúp thái hậu mục đích. Khi Hy Bình nhìn vào bồn tắm, phát hiện nước trong bồn rất ấm áp, thái hậu nói: “Người vào đây tắm chung với ta.” Lúc này, Hy Bình đã cởi bỏ quần áo, ôm lấy thân hình loã thể của thái hậu, nhúng xuống nước, thời gian trôi qua, cho đến khi nước trong bồn trở nên mất mẻ, chàng ôm chặt thái hậu lên giường, tiếp tục những hành động mà hôm qua còn bỏ dở.

Đến khuya, khi thái hậu hoàn toàn đã ngủ say, Hy Bình mới nhớ đến còn một nơi bí mật khác cần đến.

239. Chương 238: Thâm Cung Bí Mật

Hoàng hậu không thể ngủ được, những lời thì thầm hôm nay của Hy Bình làm cho nàng bối rối, mong thời khắc đó đến sớm, nên gọi là bất ngờ hay là hạnh phúc? Mỗi lần nàng nghĩ đến những lời của Thường công công thì đôi tai nóng ran.

“Hoàng thượng đã nói sẽ đến tẩm cung của nàng để lâm hạnh vào lúc nửa đêm, sẽ lặng lẽ tiến đến long sàng của hoàng hậu, bước lên giường....” Đó là lời hoa ngôn xảo ngữ của Hy Bình nhưng nàng hoàn toàn tin tưởng.

Tại sao không nghi ngờ, vì nàng luôn mong đợi điều này, nên không có thời gian để cân nhắc và suy nghĩ. Hoàng hậu không thể tin Thường công công lừa dối, nàng không thể tin, bỏ lễ trước đây, nàng và hoàng đế cũng có lần chơi trốn tìm, trừ khi hoàng thượng bắt ngờ muốn tái diễn lại.

Nàng đuổi bọn cung nữ ra khỏi tẩm cung, chỉ còn lại một mình nàng, không ai khám phá ra, không ai có thể quấy rầy những hứng thú của hoàng thượng, sẽ tiêu diệt những hạnh phúc sắp đến với nàng....

Sự hạnh phúc của nàng, có tốt hay không, chỉ có người trong cuộc mới biết, người ngoài cuộc làm sao hiểu được chứ. Nàng là nhất quốc chi hậu, chỉ được hào quang và danh tiếng hư danh mà thôi, còn lại nàng đã được những gì?

“Cô đơn và chờ đợi.”

Nàng luôn luôn đợi chờ rồi lại thất vọng. Bản thân của hoàng đế của không thuộc về người, cũng không thuộc về nhiều, cũng không thuộc về riêng một nữ nhân nào cả, người có quá nhiều nữ nhân, người không đủ thời gian để quan tâm riêng bất cứ một ai cả, đối với những phi tần khác, nàng hoàn toàn hạnh phúc. Ở địa vị hoàng hậu, nàng có thể yêu cầu hoàng đế nhưng những phi tần khác thì không?

Sủng phi có thể được hoàng thượng quan tâm nhiều hơn, nhưng mấy ai giữ được hoàng đế mãi mãi, rồi sau một thời gian cũng sẽ bị thất sủng.

Khi trở về hoàng thượng cũng ít khi quan tâm và tiếp kiến nàng, làm cho nàng vô cùng tuyệt vọng, gần nửa tháng nay hoàng thượng cũng không đến nghỉ ngơi ở tẩm cung của nàng, một lần cũng không.

Chuyện này bát phương đều đã biết, lúc trước đã hỏi qua Bồ Lỗ Tư, trước kia hoàng thượng lâm hạnh qua xử nữ Ba Tư, long nhan đại nộ, hoàng thượng rất muốn đắc thủ hai xử nữ Ba Tư, Bồ Lỗ Tư đã mang đến hai người, nàng nghĩ hoàng thượng sẽ thích hai xử nữ này, nhưng Bồ Lỗ Tư đã từ chối điều này.

“Thân thể của ta là nhất quốc chi quân, không muốn người khác có được nữ nhân.”

Hoàng thượng hí ngôn, nàng bắt đầu cảm thụ, thân thể của người là nhất quốc chi quân, có rất nhiều hậu cung mỹ nữ? Nhưng ngài lại mang về một nữ nhân? Người phụ này có phải nữ nhân không? Khó có thể tin được, hoặc ngài đã thay đổi.

Hoàng thượng đã thay đổi một cách lạ thường.....

“Cột kẹt.....” Một âm thanh rất nhỏ len lỏi vào tai nàng, nàng nghe thấy những bước chân nhẹ nhàng đi đến, trong lòng nàng nhen nhóm một niềm vui: Hoàng thượng đã đến, đích thực ngài đã đến tẩm cung của nàng!

Trong hoàng cung, chỉ có một mình hoàng thượng là nam nhân, nàng e sợ như trước đây, nàng chỉ mặc nội y nằm đợi trên giường, liên khổ sẽ cuốn lại.....

“Thình thịch.....” Đây là tiếng nhịp tim đập của nàng, tẩm cung quá tĩnh mịch, nàng có thể nghe thấy được tiếng trống ngực của chính mình.

Sau đó, một âm thanh chen lẫn vào nhịp tim của nàng đang đến gần, tai nàng nghe thấy rất hỗn loạn, tiếng va chạm của người ấy vào ghế, tạo nên một thứ âm thanh ồn ã trong đêm vắng. Nàng không quan tâm đến nó, những điều đó không quan trọng, quan trọng hơn là hoàng thượng đã đến, chờ cho đến nửa đêm mới đến tẩm cung của nàng!

Nàng đoán được, nên giả vờ đã ngáy nhẹ trông như đang ngủ.....

Kỳ thật người đến chính là Hy Bình, chàng nhớ đã tiết lộ bí mật, chính thị “Hoàng thượng”, sau khi hắn đưa thái hậu vào giấc ngủ, đã lẳng lặng rời khỏi. Theo sự tiên đoán của hắn, đêm nay tẩm cung của hoàng hậu sẽ không có ai, hắn sẽ được tự do ra vào, không ai cản trở, nhưng đến đây, không có đèn sáng như ban ngày, hắn mò mẫm bước tới và va phải nhiều thứ.

Lúc này, hoàng hậu thở khục khịt, nhằm báo phượng hướng cho hắn. Hắn nghĩ thầm, hoàng hậu đích thực cao quý nhưng cũng dùng phương thức cũ kỹ này.....

Hừm, thật là thiếu trang nhã.....

Hắn đã tiến tới giường của hoàng hậu, muốn chui vào trong chăn, vì vậy đã nắm tay lại, đưa tay ra phía trước dò tìm, nhưng có phải hoàng hậu không có trong trường?

Hắn nghĩ thầm, trời lạnh, một nửa con muỗi cũng không có, muốn ở trong màn làm gì?

“Thật là trông như một con heo chết!” Hắn mắng thầm trong lòng, muốn đạt được mục đích, sau đó cố bỏ hoàn toàn ý phúc đến trước giường.

Hoàng hậu nghe âm thanh sột soạt của y phục, nàng trở nên lo lắng hơn, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên của nàng với hoàng thượng, tuy nhiên, phải lén lút như thế này thì ít khi, hạnh phúc, hay bất bình, giận dữ, những suy nghĩ đó cứ lẩn quẩn trong đầu nàng, không thể lý giải được làm cho tim nàng bắt đầu gợn sóng, đột nhiên giữa chân nàng có một cảm giác làm cho những suy nghĩ ấy bị gián đoạn.....

Trong bóng đêm, Hy Bình toàn thân đã lỏa thể hạ người xuống, mặc dù làm điều này thì quá bất kính với cả một đất nước, nhưng hắn và tên tiểu tử hoàng đế đó không phải là bạn, hầu hết là những người này gần đây, tên tiểu tử hoàng đế muốn hại hắn trước tiên, rồi đến vợ hắn muốn thiến chàng, nếu không trả thù hắn thì thật là có lỗi với bản thân?

Nhiều năm nay, tên tiểu tử hoàng đế thể làm cho phi tần của hắn có thai? Trong hoàng cung có rất nhiều nữ nhân, không phải là không có nơi để sống? Có lẽ hắn ta rất yếu ớt, tối nay lão tử trả nợ cho hắn bằng cách chiếm chút tiện nghi của hắn.

Nghĩ thêm một lần nữa, ta không thể làm hoàng đế, nhưng con của ta thì có khả năng, thật là một ý kiến tốt, he he! Nhất định tên tiểu hoàng đế đó sẽ phải cảm ơn ta.....Hắn mượn giống ở những cây khác, chắc gì thu được giống tốt như thế này.....

Hắn suy nghĩ quanh co, nghĩ rằng vấn đề này rất khả thi, hắn có cảm giác đã ban đặc ân cho người khác. Từ đó đầu óc sáng tỏ, tự hứa với lòng muốn hoàng hậu sẽ mang thai đứa con hắn và nó sẽ là nhi tử của hoàng đế.....

Hắn nâng chân của hoàng hậu lên, song thủ nhẹ nhàng di chuyển lên thân thể của hoàng hậu, thân thể của hoàng hậu vì sự sờ mó của hắn ta đã trở nên nóng ran, tuy nhiên, nàng không dám thức dậy, vẫn tiếp tục thở khục khịt.

Hy Bình ngẫm nghĩ: “Liệu nàng ta có ngủ không nhỉ?” Sau đó thông suốt “A” “Nàng ta nghĩ ta là hoàng đế, nên đã nghỉ ngơi, kế hoạch làm hoàng thượng của ta đã thành công.”

Nghĩ xong, không còn do dự gì nữa, đại triển thân thủ, nội y của nàng rất đơn giản, nàng ta thật sự vui sướng, trong giấc mơ những lần chờ đợi thất vọng, lần này đích thực hoàng thượng đã đến?

Hắn ngồi trước giường, ôm lấy thân thể hoàng hậu. Hắn không sợ nàng ta thức giấc. Hắn biết nàng ta sẽ thức giấc sớm, chỉ là nàng ta chỉ còn lại nội y, không thể phá hỏng kế hoạch của hắn được.

Hắn nghĩ rằng, khi hắn hành động, liệu nàng ta có la to không?

Khi hắn tiến vào, có thể đánh bật được những âm thanh đó.

Song thủ hắn vuốt ve trên gò bồng đảo của nàng ta, tuy là ban đêm nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được nó lớn và mềm mại. Hoàng hậu bắt đầu cảm nhận được, nhưng nàng không dám rên rỉ, chỉ là hơi thở trở nên dồn dập hơn, tiếng thở khục khịt cũng bắt đầu ngưng lại. Hy Bình không thể để nàng ta tiếp tục khục khịt nữa, nàng ta không ngủ, nàng ta có thể chống cự lại, đó là điều bất lợi của Hy Bình, bởi lẽ hắn không phải là hoàng đế.

Hoàng hậu cũng cố gắng kìm nén những cảm xúc của mình, song thủ Hy Bình đã hoàn toàn trên người nàng, nàng ảo tưởng rằng đây là tay của hoàng đế, vì vậy lý trí đặt sang một bên, không thể phát ra âm thanh nào, vì nó làm nàng không cảm thấy thoải mái hơn khi bàn tay của hoàng đế trượt lên xuống trên thân thể nàng.....

Tay của Hy Bình đã dần dần tiến tới hạ thể của hoàng hậu, cố gắng len qua đám rừng ẩm ướt để xâm nhập vào, phát hiện một rừng câu trái xum xuê đang chờ đợi hắn, hắn không còn do dự nữa, trườn lên giường, hắn không để cho hoàng hậu có một cơ hội nào để phản kháng, lần đầu tiên hắn chiếm lĩnh thành trì của hoàng hậu, nguyên nhân của hắn đã tiến vào âm động của hoàng hậu.....

Hoàng hậu bất ngờ cảm giác được phần nào, đôi tay ấy đã giang rộng đôi chân nàng ra, trong đêm tối, phần hạ thể của nàng bị căng ra truyền lên một cảm giác nhói đau, cái vật này dường như không thuộc về của hoàng đế nhưng đủ để làm cho hạ thể nàng căng ra, cái vật thô bỉ đó mạnh mẽ tiến vào sâu trong âm cung của nàng, nàng nhận ra nó không thuộc về hoàng đế, nó hoàn toàn xa lạ với âm cung của nàng, nó to lớn đến nỗi âm cung của nàng không thể chứa được,.....Nó đã phá vỡ sự cô đơn của nàng.

Sau đó, nàng khám phá ra thân thể nàng cũng không thuộc về hoàng đế, thân thể này rất lớn, hoàng đế không thể có thân thể uy nghi như vậy. Thân thể to lớn của người này đã nhấp nhô trên thân hình nàng, những bắp thịt rắn chắc này không thể của hoàng đế. Ngọc thủ của nàng di chuyển xuống hạ thể, hạ thấp xuống nắm chặt lấy cái vật thô bỉ đó, thật không thể tưởng tượng được kích thước của nó, tuyệt nhiên hoàng đế không thể được như vậy!

“Người là ai?” Nàng thất kinh hô lớn.

Nàng bắt đầu chống cự, lưỡng thủ đẩy Hy Bình ra, đôi chân bắt đầu vùng vẫy, Hy Bình ép bụng vào nàng, đôi tay mạnh mẽ giữ chặt lấy nàng, làm sao nàng có thể chống cự được với sức mạnh của Hy Bình? Cuối cùng mọi việc cũng không thể thay đổi.

Hy Bình không thể rời nàng, cứ tiếp tục phi ngựa trên bụng của nàng ta, cái vật thô bỉ vô bì đó cứ nhấp nhô ra vào cũng như hoa của nàng. Không hiểu sao, hắn nghĩ rằng cái nhụy hoa của nàng thật đặc biệt, nó cứ ôm trọn lấy nguyên căn của hắn làm cho hắn cảm thấy hứng khởi, muốn phát điên.....

“Mau thả ta ra.....Dâm tặc, người không phải là hoàng thượng, người là ai? Người sẽ bị tru di cửu tộc.”

“Hoàng hậu muốn đùa à, đem chuyện này mà đi nói với người khác thật ngốc ngếch? Ha ha.....” Hy Bình cười nhạo, hắn nói không sai, chuyện này hoàng hậu không thể đem nói với người khác, nếu bị người khác phát hiện, hoàng hậu sẽ giết người để bịt miệng, hà huống gì nàng ta phải làm vậy?

Ngay sau khi hoàng hậu nghe được những âm thanh này, liên tưởng lại dường như giống như âm thanh của Thường công công lúc ban ngày, thỉnh thoảng nàng không thể nhớ ra, trong tử cấm thành ngoại trừ hoàng đế, thì không thể có người nam nhân khác..... Trừ phi đây là của người, đúng rồi âm thanh này của người đó!

Ngày ấy, nàng bảo Đình Thị và Đông Chi đem hắc diễm, tại sao hắc diễm lại có thể xuất hiện, còn đem cái vật thô bỉ vô bì làm như thế này với nàng?

Khi Đình Thị và Đông Chi che giấu hắc diễm, nàng cũng có biết? Chỉ là ngày đó hắc diễm quá ồm, sao hôm nay lại đột nhiên thay đổi mạnh mẽ thế này? Bên cạnh đó, âm thanh đó tuyệt đối là của hắc diễm, nàng ta cũng từng thấy nguyên căn của hắc diễm, đích xác là.....Đột nhiên có có chiều dài khác thường và làm đau cả hạ thể của nàng.....

Thân thể hắc diễm cứ nhịp nhàng đưa đẩy trên người nàng, càng lúc càng mạnh mẽ, hai điều này khiến nàng có thể khẳng định hắc diễm có thể chính là người đó.

Nàng nhớ tên hắc diễm dường như là Hoàng Hy Bình, nàng hỏi :”Người là Hoàng Hy Bình?”

“Ha, làm cách nào nàng biết?” Hy Bình thất kinh, nhưng hạ thể hắc diễm vẫn tiếp tục nhịp nhàng trong âm cung của nàng.

Hoàng hậu đã ngưng chống cự, bắt đầu rên rỉ, thực tế sau khi biết người đó là ai, mặc dù trong lòng vẫn còn ghê tởm nhưng những suy nghĩ đã trở nên ổn định, nàng nói: “Nếu người không muốn tru di cửu tộc, tốt nhất nên dừng tại đây.”

“Ta sợ cái tru di cửu tộc của nàng quá? Nàng muốn tru di ta, muốn tịnh thân ta, lão tử đêm nay giữ được nàng, thật có lỗi với bản thân? Hoàng hậu, nàng quá căng thẳng rồi.....Nàng không cảm giác là quan hệ với ta thì rất hạnh phúc sao? Nàng cũng thích chứ! Theo ta cảm thấy nơi đó của nàng đã dễ dàng cho ta tiến vào hơn rồi, nó đã trở nên ẩm ướt.....Ha ha”.....Hắc diễm cười to.

“Ta.....Ồ.....”

“Rất thoải mái?”

Hy Bình nghe nàng không thể kìm nén nổi tiếng rên rỉ, hắc diễm tiếp tục đẩy mạnh vào, nàng không thể khống chế được tâm trí của mình nữa, khoái cảm cứ tràn đến, thật bất ngờ nhụy hoa của nàng phun ra một ít dịch hoa, làm cho nàng cảm thấy xấu hổ, ở vào địa vị như nàng thật đáng xấu hổ.....

“Vô sỉ.....Ai mà thoải mái chứ!.....Đau quá.....Người.....Đừng tiến sâu hơn nữa.....Ồ.....Vào sâu nữa đi, càng sâu càng tốt.....”

“Nàng thấy đau đớn hay thoải mái?”

“Ta đau.”

“Nếu nàng nói đau thì ta sẽ muốn nàng đau hơn, rên rỉ to hơn!”

Bất thành linh chàng tăng tốc, nàng rên rỉ điên cuồng: “Ồ.....Không muốn.....Ta.....Thoải mái.....”

Nàng ta không thể chịu đựng nổi khi Hy Bình thúc mạnh mẽ như thế, nàng đã thất bại, thực ra nàng rất thoải mái, chưa bao giờ được khoái cảm như vậy, cả thân thể và tâm trí của nàng lâng lâng bay bổng!

“Ta.....Ta muốn thấp nển, Ta muốn.....nhìn thấy người!”

“Lúc trước nàng chưa từng thấy ta à?”

“Nhưng hôm nay cơ thể người rất mạnh mẽ, trừ xương ra, những thứ khác đều khác lạ, ta phải nhìn, đích thực người như thế nào.”

“Đùa à, lão tử ta thật ngớ ngẩn để nàng nhìn.”

“Tại sao người không bị tịnh thân?”

“Ta trốn thoát, hai cung nữ đó không nói với nàng à? Bằng vào hai cung nữ yếu ớt đó mà muốn bắt giữ ta à? Ta đã ghi nhớ để mà báo thù! Hoàng hậu nàng có cảm giác thế nào? Bây giờ cũng bị ta cười.....”

“Người.....câm miệng.” Hoàng hậu trở nên giận dữ.

Hy Bình ép mạnh móng tới, vật thô bỉ vô bì đó đã nằm trọn trong nhụy hoa của nàng ta.

Thân thể nàng ta run lên, môi cũng run rẩy, chỉ nghe nàng ta nói: “Ồ.....Ta.....Ta.....Ta không thể chống lại được.....ta.....Đừng mà.....Ta không thể chịu được.....hảo.....”

Song thủ của nàng vươn lên lưng của Hy Bình, ôm chặt lấy hắn, miệng rên rĩ:” Người.....Tiếp tục.....Sau đó, hãy rời khỏi hoàng cung, đừng bao giờ trở lại nữa.”

Hy Bình nói: “Tại sao nàng đối với ta như vậy? Nàng không muốn tru di cửu tộc ta nữa à?”

“Ta.”

Hy Bình nói: “Hoàng đế đã từ lâu không còn quan tâm đến nàng nữa phải không? Trước đây khi nàng cùng hoàng đế, nàng có vui vẻ giống như thế nàng không?”

Nàng suy nghĩ một thoáng, khi Hy Bình tiến vào, cái vật thô bỉ vô bì đó đem đến cho nàng điều thú vị và khoái cảm, nàng trả lời: “Hoàng thượng chưa bao giờ cho ta cảm giác thú vị như lúc này.”

“Hoàng đế không cho nàng được một đứa con?” Ha ha.....

“Người nói gì?”

“Ta nghĩ rằng hoàng đế mãi mãi không thể cho nàng một đứa con? Hắn có nhiều nữ nhân, nhưng không ai có thể, hẳn ta căn bản không có năng lực của nam nhân, không có khí phách, nàng có nhận thức được không?”

“Người không được phép nói hoàng thượng như thế!”

“Lão tử không nói hắn, hắn cũng chẳng tốt lành. Quay lại vấn đề chính, nếu hoàng đế thật sự bất lực, việc này sẽ bị đem ra chế diễu bởi toàn dân thiên hạ.Địa vị nhất quốc chi hậu của nàng mà không có long thai cũng sẽ bị toàn dân chê trách?”

Hy Bình nói xong rồi im lặng, tiếp tục nhịp nhàng đôi móng của mình tiến sâu vào bên trong hơn, “con đường đại lộ” đang mở cửa đón chào hắn.

Hoàng hậu bắt đầu rên rĩ, cất tiếng hỏi: “Người có kế hoạch gì?”

“Nghe nè, lão tử luôn có kế hoạch! Nữ nhân nào quan hệ với ta, tất cả đều có thai, không thể nhầm được.”

Hoàng hậu thành linh kinh ngạc, cất giọng nói: “Người nghĩ ngợi đêm nay, cho ta một hài tử. Ta sẽ không bắt tội người, ngày mai sẽ hộ tống người xuất cung, người quyết định cho ta một hài tử?”

“Nàng muốn?”

Hoàng hậu trả lời: “Đích thực như người nói, có lẽ hoàng đế bị vô sinh, thân là nhất quốc chi quân, mà không thể có con cháu, vì vậy.....”

“Nàng muốn mượn giống của ta?”

“Ta không thể không làm vậy, khả dĩ, từ khi chàng xâm chiếm ta, từ thân thể của người cũng làm cho ta.....Cho vào trong ta đi!”

Hy Bình đột ngột cúi đầu, hôn lên môi anh đào nhỏ xinh của nàng, rồi cắn nhẹ vào tai nàng, nói:”Còn sớm, muốn ta phóng tinh vào nàng, tối thiểu cũng phải đến bình minh! Hoàng hậu! Trừ khi nàng muốn ta rời khỏi, bằng không thì chúng ta cứ như thế này, hạnh phúc cho đến lúc bình minh!”

“.....Người thật dũng mãnh phi thường.....”

“Nàng nhớ đấy, nàng cứ tiếp tục làm hoàng hậu của nàng, nhưng nàng cũng phải là người tình của ta.....Nàng có sẵn lòng làm như thế không?”

“Ta muốn.....là người tình của người suốt đời.....người đã cho ta sự hạnh phúc mà thiếp chưa bao giờ nhận được.....Hy.....Hy Bình.....”

240. Chương 239: Dị Tộc Giai Lệ

Lo lắng nhiều điều nhưng thật sự là lực bất tòng tâm. Hy Bình nhẹ nhàng vuốt ve Đường Tư an ủi rằng họ muốn hành thích hoàng thượng, nhưng sẽ không có cơ hội. Thời gian gần đây hoàng thượng không ở trong cung, và họ cũng không dễ dàng xuất nhập cung, hậu cung như bị bao phủ, ngay cả hoàng hậu là nhất quốc chi hậu cũng không thể tùy tiện xuất cung. Ngoại cung được bảo vệ bởi mười ngàn cấm vệ quân, hoàng thượng đã ban hành lệnh ám xuất nhập, ngài thường xuyên đem quân đội đi viễn chinh.

Lại một lần nữa, Đường Tư nghĩ rằng, nếu hiện tại giết được hoàng đế, vương triều sẽ hỗn loạn là điều không thể tránh khỏi, hậu quả không thể tưởng tượng được, ngay cả nếu tiếp cận thành công, muốn giết được hoàng đế là điều rất khó khăn, hoàng đế là chân mạng thiên tử, ngay cả ở phạm vi ngoài đại địa cũng có tinh anh bảo vệ, không thể nói muốn giết là giết.

Họ chỉ có thể chờ đợi, khi cơ hội chín muồi, Hy Bình thật sự sẽ thoát ra ngoài, hắn đã xa vợ hắn bấy lâu, sợ rằng họ sẽ có tai nạn, tuy nhiên, theo nhiều tin tức truyền từ trong giang hồ, những nữ nhân của hắn tạm thời an toàn, nếu có vấn đề ở đại địa, những người vợ của hắn sẽ tiến nhập giang hồ báo thù, họ sẽ phát động chiến tranh, bất kể ai sống chết như thế nào họ không quan tâm, không cần biết ai nghĩ gì, họ không thể sống nếu thiếu hắn. Hắn sống tốt, thì nữ nhân của hắn cũng phải sống tốt, hắn là lẽ sống của họ.

Nhưng sự việc càng ngày càng bất lợi đối với họ, tà đạo vô lâm ngày càng hoành hoành bá đạo hơn, Đại Địa đã thống nhất vô lâm cực lực trấn áp, lực lượng liên kết giữa quân và dân cũng không dưới 10 vạn, toàn dân hiềm khi chứng kiến cảnh vô lâm tranh đấu, tà đạo trong vô lâm đã liên kết với ngoại tộc, ba thế lực hợp công tiến vào trung nguyên, minh chủ đại địa đã dẫn đầu vô lâm chính đạo tiêu diệt tà ma ngoại đạo, làm cho ba thế lực đó như những thớt ngựa hoang, Bạch Dương và thần rắn bộ lạc....

Giang hồ đại loạn, triều đình cũng dần dần trở nên nguy cấp....

Hoàng hậu và thái hậu không hiểu những điều này, các quan viên cũng không phát hiện hoàng đế là giả.

Đích thực muốn phát hiện ra cũng khó, hoàng đế gần đây không tảo triều, rất ít tiếp xúc với quần thần, chỉ trực tiếp hạ chiếu chỉ, ban bố sắc lệnh cho quần thần, họ thực tình cũng không nghi ngờ được. Trong nhiều năm, triều đình hoàn toàn không can thiệp vào chuyện của vô lâm, thành linh, hoàng thượng đột nhiên phát binh tương trợ đại địa, giúp vô lâm tiêu diệt ma đạo, nhưng thế lực ma đạo rất mạnh, huy động tổng lực lượng 70 đến 80 vạn quân tiến vào trung nguyên, vì vậy trung nguyên lần đầu chứng kiến một thế lực hết sức bá đạo mạnh mẽ, chưa bao giờ được thấy trước đây.

Trong hoàng cung lúc này Hy Bình luôn bận rộn “bôn ba” giữa các nữ nhân quyền quý, đến tối thì gần như phải phân thân đến nhiều nơi, phục thị thái hậu, sau đó đến tẩm cung hoàng hậu, rồi quay về tẩm thất của Đường Tư, cùng với Đường Tư, La Mĩ Mĩ, Tiểu Tước quây quần loan phụng đảo điên....

Nhưng ba nơi ngày hoàn toàn không biết một chút gì về việc hoạt động hết sức cật lực của hắn, thái hậu mỗi đêm đều chờ đợi Hy Bình, hoàng hậu cũng đều cùng cảnh ngộ. Nhưng gần sáng hắn lại chạy đến cung của Đường Tư, Đường Tư đã an bày cho hắn một phòng, nhưng hắn nói hắn nghĩ đến họ nhiều nên đã đến sớm.

Trung gian hắn cũng bị những cung nữ như thềm “thịt” lâu ngày quán lấy hắn nhằm thoả mãn, may mắn thay cái vật thô bỉ của hắn lại vô địch thủ, bẩm sinh như một con quái vật, không ai có thể lý giải được, vì vậy, trong các cuộc ân ái, nó cứ bị sử dụng quá độ.

Lạc Diệp nhìn chăm chú hắn, dĩ nhiên từ lâu nàng đã tiếp xúc hắn, vì vậy hiển nhiên nhận ra được Hy Bình, Hy Bình đã tha thứ cho những việc làm không phải trước kia của nàng, sau đó hắn sử dụng mọi phương tiện để an ủi nàng ta.

Lạc Diệp sau khi cùng Hy Bình hoan ái, bằng một giọng cực kỳ hứng thú thoả mãn nói: “Lạc Thổ làm sao so sánh được với chàng, chàng cực kỳ mạnh mẽ gấp một vạn lần hắn, hắn cực kỳ cường tráng, cực kỳ quyến rũ....!”

Hắn không nghe Lạc Diệp nói ba chữ này, trước khi nàng nghe nàng nói ba chữ này, trong đầu Hy Bình đã bùng bùng, sau đó ngày càng mờ nhạt đi, vì vậy hắn cũng không ý thức được rằng mình sở hữu đa thối, trông như một gã thộn!

Kỳ thực, đó là Lạc Diệp nói thực ra ý nghĩ từ chân tâm....

Hy Bình đặt môi tiếp xúc lên môi của nàng, giả hoàng đế kỳ thực là Đại Địa hộ pháp Âm Long, Âm Long không phải đích thực là con người, vì vậy hắn kiếm tiền rất nhiều từ hoàng cung, hoàn thành nhiệm vụ chính được giao cho bởi Lạc Hùng. Hắn cũng nghĩ về Lạc Hùng, một người luôn muốn mình đứng trên thiên hạ, nhưng không thể suy nghĩ nhiều, Lạc Hùng ngay lập tức cũng có thể sai người giết hắn, những người thân cận của hắn đều ở Đại Địa, hắn bị bắt buộc phải trung thành với hắn. Âm Long không phải là người có nhiều tham vọng, nếu không phải phụ tử Lạc Hùng chống lưng, có cho hắn mười lần can đảm nữa cũng không dám giả mạo hoàng đế, và cũng không thể có điều kiện làm vậy. Hắn ta có thể làm giả hoàng đế, chín mươi chín phần trăm là phụ tử Lạc Hùng ban cho.

Hắn cũng không có dã tâm, chỉ muốn an phận tận hưởng vinh hoa phú quý.

Mặc dù Âm Long không cùng bất kính với bất kỳ nữ nhân nào, tuy nhiên Dương Y và Bồ Lỗ Tư đã sớm quần quýt với nhau, Dương Y vốn là đàn nữ, thấy Bồ Lỗ Tư là dị quốc chi nhân, đã ra sức quyến rũ, rồi hạnh phúc trong vòng tay của hắn, từ đó dễ dàng khuất phục trước Bồ Lỗ Tư....

Nhắc đến Bồ Lỗ Tư, dạo gần đây Hy Bình không có thời gian gặp hắn, ngày nay vô sự, thoát khỏi đám cung nữ thiếu “thịt” lâu ngày, nghĩ đến hắn, trong lòng nóng lên, đã tìm hắn, chỉ là khi gặp mặt Bồ Lỗ Tư không nhận ra hắn, hắn kẻ tai nói nhỏ, Bồ Lỗ Tư dần hiểu ra.

Hy Bình không muốn lừa dối Bồ Lỗ Tư, cũng không có cách nào lừa dối hắn, Bồ Lỗ Tư không giống như người trung nguyên xảo quyết luôn tìm cách ám hại lẫn nhau, trong tâm tưởng của hắn, Bồ Lỗ Tư thì vô tội, sẽ không hại hắn.

Hy Bình tin tưởng hắn!

Sau đó, hắn đem chuyện giả hoàng đế nói với Bồ Lỗ Tư, hắn kinh ngạc: “Không thể tin được trước đây hoàng thượng luôn bảo tôi mang cung nữ đến, nhưng khi đến thì không hề để tâm gì đến những thiếu nữ xinh đẹp ấy cả, bảo hại tôi không thể làm ăn được, giờ tôi phải làm gì đây. Chủ nhân, ngài nói đi, khi nào hoàng thượng thật mới trở về?”

Hy Bình nói: “Trông vào vận may của hắn, hắn không thể trở về, ta thay hắn làm hoàng đế, rất nhiều việc ta đã làm thay cho hắn. Nếu ta là hoàng đế, sẽ gọi toàn thể hậu cung nghe ta hát, tình huống này thực sự hạnh phúc đến chết người.”

“Chủ nhân, ngài phải hát?” Bồ Lỗ Tư lộ vẻ sợ hãi rất nhiều.

“Ừm, thế nào? Có phải người muốn ta đánh không, thái độ của người như thế à?”

Bồ Lỗ Tư thất kinh: “Chủ.....chủ nhân, ngài tốt hơn không nên hát!”

Hắn và Hy Bình cùng đồng hành nhau đến trung nguyên một thời gian, hắn hoàn toàn hiểu rõ khả năng ca hát của Hy Bình. Hắn nghĩ Hy Bình mọi mặt đều tốt, chỉ có tài ca hát là không ai chấp nhận được.

Hy Bình vươn cựa thủ nắm lấy mũi của hắn, uy hiếp: “Đã nhìn thấy à? Điều này là gì?”

“Chủ nhân muốn đánh.”

“Người muốn ăn quyền của ta à?”

“Chủ nhân, tôi đã lãnh giáo rồi, giờ không muốn nhận nữa. Giờ tôi sẽ đưa ngài trở về Ba Tư, ngài hãy giúp tôi chống lại kẻ thù, cái quyền này của ngài, hoàn toàn sẽ khuất phục.”

Hy Bình cười nói: “Xem người kia, ta nhận lời người sẽ giúp người đánh lại bọn chúng, ta không muốn đánh người. Bồ Lỗ Tư nghe nè, thời gian tới ta ca hát, người phải vỗ tay khen ngợi, nếu không thì sẽ đánh cho người sưng mặt, người sinh ra không thể nào gạt được nữ nhân.”

Bồ Lỗ Tư cam chịu: “Chủ nhân, tôi ra ngoài đây, mặt ngoài rất quan trọng, cảm ơn chủ nhân đã tha thứ cho tôi.”

Hy Bình đột nhiên nói: “Người nghĩ ta mặc quần áo thái giám trông như thế nào?”

“Không hấp dẫn.”

“Người” Hy Bình đưa tròng song nhãn về phía hắn.

Bố Lỗ Tư nhanh chóng nói: “Đích thực chủ nhân là người tài năng nhất trên thế giới này.”

Hy Bình sung sướng lắc vai hắn: “Lời nói này của người, chắc chắn là sự thật.”

Bố Lỗ Tư nhận được lời tán dương, cũng rất hạnh phúc, hỏi: “Chủ nhân, người nói lúc trước hoàng đế có khả năng không thể trở về?”

Hy Bình trầm tư suy nghĩ về lời nói vuốt mông ngựa của Bố Lỗ Tư, nhất thời không nghe rõ ràng, nghĩ rằng Bố Lỗ Tư tiếp tục tán dương mình, vô tư nói: “Đương nhiên.”

“Thật không?” Bố Lỗ Tư nhất thời thất kinh.

“Mẹ nó, người thật không đáng tin, người đã không nói những lời thế này?” Hy Bình nghĩ Bố Lỗ Tư không đủ can đảm để nói những lời không thanh nhã này, he he.

Sau đó Bố Lỗ Tư ngạc nhiên nói: “Thời gian sau tôi không cần đến Nam Trung Nguyên một cách vô ích nữa?”

Hy Bình trở nên giận dữ: “Cái gì mà không đến, người không biết ta là vô địch Quyền Vương ở đây à?”

Bố Lỗ Tư nhanh chóng gật đầu, nói: “Đó là chủ nhân ngài đã làm một cuộc thu hoạch lớn, nhưng tôi nghĩ thật không công bằng!”

“Không công bằng, người bị oan uổng gì à?”

Bố Lỗ Tư nói: “Tôi vất vả mang đến hai xử nữ, họ không được thu nhận, không ai muốn họ, ngài nói xem tôi uổng công không?”

Hy Bình lắc nhẹ vai của hắn nói: “Oan uổng, không ai muốn họ thì ta muốn.”

“Chủ.....chủ nhân, ngài muốn họ?”

“Đích thị, muốn hỏi gì?”

“Chủ nhân, ngài và tôi trao đổi.” Bố Lỗ Tư không quên giao dịch.

Hy Bình tức giận hét lớn: “Người muốn thảo luận điều kiện với ta?”

“Không.....không dám.”

Hắn thở dài: “Chủ nhân, tôi giao họ cho ngài, chủ nhân dĩ nhiên sẽ nhớ đến Ba Tư, lúc đó tôi có thể cung cấp thêm nhiều xử nữ khác cho ngài.”

“Ta giữ lấy, cái gì đã nói với ta? Ta có thất vọng không? Nếu ta đến đất nước Ba Tư của người, trừ phi muốn người cung cấp? Một đám nữ nhân phải chạy theo khỏi ta, người không quên, đám nữ nhân của người, mỗi lần thấy ta, họ đều muốn chạy trốn một cách êm ả, không vấn đề gì họ lại hành động vô lý như vậy. Hoặc giả hai nữ nhân người đưa đến cũng thích ta....Người trở về hỏi, họ có thích ta, nếu không, ta cũng không muốn, nếu họ thích thì đưa họ đến với ta! Bà mẹ hắn không thực hiện, thật là thô bỉ, nói ta quyến rũ cũng không có, tốt hay xấu gì ta cũng là Ca thần, biết không?”

Bố Lỗ Tư nói: “Được rồi, chủ nhân, tôi sẽ hỏi.”

“Nhanh lên, đừng để ta phải chờ, nếu ta phiền lòng, ta sẽ cho người một quyền!”

Bố Lỗ Tư chuyển thân đi, trông nhanh như một cơn gió.

Khoảnh khắc, hắn phóng như bay đến, thở hổn hển nặng nhọc nói: “Chủ nhân, họ nói họ sẵn lòng hầu hạ chủ nhân, họ nói chủ nhân là người nam nhân quyến rũ nhất mà họ gặp....”

“Đích thực là lời của họ?”

“Tôi không dám lừa gạt ngài.”

“Rất tốt, họ ở đâu? Dắt ta đi, ta cũng phải trông thấy họ, cho họ biết họ lựa chọn ta thì không sai lầm.”

Bố Lỗ Tư kinh ngạc: “Ngay bây giờ?”

“Người muốn chờ đến khi nào?”

Bố Lỗ Tư: “Chủ nhân, đi với tôi! Tôi sẽ chuẩn bị cho ngài một cái giường.”

“Đi, dẫn ta đi, dĩ nhiên cái giường mới có thể giải quyết được vấn đề đó?”

Hy Bình cười nhạo báng, diện kiến hai xử nữ toàn thân được bao bọc kín.

Sau một hồi, Hy Bình đã “tìm hiểu” xong bạch phát xử xử và kim phát xử nữ và ra ngoài, Bố Lỗ Tư hỏi: “Chủ nhân, được chứ?”

Hy Bình nói: “Ta giữ, thật khó thở, họ không thể nói tiếng Trung, ta không biết họ đã nói gì.”

“Không nói gì trên giường, tôi đứng bên ngoài nghe họ kêu la rất lớn.....Chủ nhân, ngài thật sự uy dũng hơn người!”

Hy Bình nhìn chằm chằm vào hắn, song thủ đưa lên vai hắn, hết sức sâu sắc nói: “Bố Lỗ Tư, ta khuyên người nên rời trung nguyên trở về Ba Tư, người có thể nghe ta nói không?”

“Tại sao?” Bố Lỗ Tư nghi hoặc.

Hy Bình nói: “Hiện tại tình hình đang hỗn loạn, người lưu lại hoàng cung, có thể bị ảnh hưởng, có lẽ người không có khả năng sống sót để trở về Ba Tư. Hơn nữa, người đưa ta hai xử nữ, sau khi hoàng đế thật trở về, có thể sẽ lấy mạng người.”

Bố Lỗ Tư thất kinh đến toát mồ hôi lạnh nói: “Chủ nhân, ngài không phải đã nói hoàng đế không thể trở về? Tôi nghĩ ngài có thể làm hoàng đế.....”

Hy Bình nói: “Ta nói vậy khi nào?”

“Chủ.....chủ nhân, ngài đã quên?”

“Quên cái gì? Lão tử thật không có nói.”

“Khi này tôi hỏi hoàng đế có thể trở về không, ngài nói không thể.....”

Hy Bình nghi vấn nói: “Ta có nói?”

Bố Lỗ Tư phải lặp lại nguyên bản câu nói của hai người.

Hy Bình đã khám phá ra: “Được rồi, ta nghĩ người nói ta rất tài năng và hiểu biết, vì vậy ta nhận chứ không để ý người nói đến vấn đề của tiểu tử hoàng đế.”

“Tôi.....tôi bị oan uổng rồi! Chủ nhân, ngài thật làm tôi hoang mang? Tôi phải xoay xử thế nào? Tôi không thể đến Trung nguyên nữa. Cũng không thể trở về, tôi đã mang quá nhiều nợ.”

“Người nói gì? Người hối tiếc giao chúng cho ta? Ta đã nghĩ tên tiểu tử người có chút thành ý, nguyên lai ta đã nói sai, nhưng nghĩ người vẫn có hảo cảm với ta. Ta nói cho người nghe, ta không muốn họ. Người cứ giữ họ, sau khi hoàng đế thực trở về, người sẽ bị tru di cửu tộc.”

“Chủ nhân, không phải tôi hối tiếc, chỉ là kinh phí để tôi trở về xoay xử ra sao? Nếu tôi không thể gia dịch và nhận được ban thưởng của hoàng đế, tôi rất khó trở về.”

Hy Bình suy nghĩ một lúc rồi nói: “Người trước tiên li khai hoàng cung, ẩn thân nơi bí mật, sau khi ta xuất cung, người thấy ta, ta sẽ cấp kinh phí cho người hồi hương. Hơn nữa, người giao cho ta hai xử nữ, ta sẽ dạy người võ công và ca hát.”

“Chủ nhân, người muốn dạy tôi đánh nhau? Có thể tùy tiện xuất thủ giết người?”

“Đích thị, ta muốn tự tay dạy cho người, để khi người trở về Ba Tư có thể trở thành vô địch thủ, ngay cả trong lĩnh vực ca hát.”

Bố Lỗ Tư kinh ngạc hoan hỉ nói: “Chủ nhân, tôi phải học võ công, không học ca hát. Chủ nhân nếu lần này người dạy tôi, lần sau tôi đến sẽ cung cấp cho ngài 20 xử nữ, thật đấy!”

“Nếu không học xướng ca, thì không học được những thứ khác, miễn tranh luận.”

Bố Lỗ Tư nói: “Chủ nhân.....Tôi phải học tất cả.....Ngài muốn mang họ đến đâu?”

“Mang họ đến tắm cung của công chúa Đường Tư.”

“Họ không thể nhắc thân di chuyển?” Bố Lỗ Tư kinh ngạc.

“Đi, nhưng người phải mang họ?” Người không thấy ta đứng mãi trong thời gian dài như thế à?”

Bố Lỗ Tư cười nói: “Đích thị, chủ nhân quả thực uy mãnh! Tôi sẽ ngay lập tức mang họ đến ngay, chủ nhân ngài đừng quên dạy công phu cho tôi, ngày mai tôi sẽ rời khỏi long thành. Chủ nhân tôi chờ ngài ở đâu?”

“Tử Yên thành.”

241. Chương 240: Chân Hoàng Quy Lai

Hy Bình trở về tắm cung của Đường Tư, nàng truy vấn chàng đi đâu, sau đó thấy nhiều người mang hai thiếu nữ đến, Đường Tư nói: “Chàng.....làm gì họ?”

Hy Bình cười ngớ ngẩn nói: “Họ nói thích ta.....”

“Cái gì? Tất cả những nữ nhân đều thích? Chàng muốn tất cả bọn họ? Nguyên lai họ đều thuộc của hoàng huynh thiếp, khi huynh ấy trở về, chàng sẽ chết rất thê thảm.”

“Ta..... hoàng huynh liên mệnh của nàng quá bận rộn để nghĩ, không lẽ cũng quan tâm đến 2 thiếu nữ xinh đẹp này?”

“Đặt họ lên giường, các người ra ngoài.” Đường Tư nói với đám hạ nhân đó.

Hy Bình nghĩ rằng cửa ngoài đã khoá, quay đầu nghe Đường Tư nói :”Giờ chàng tính thế nào? Chàng đã “tiếp kiến” 300 cung nữ của hoàng đế ca ca, hoàng huynh mà trở về, nếu phát hiện.....”

“Hoàng huynh của nàng đã nói rằng ta làm vậy không vấn đề gì!”

“Chàng.....” Đường Tư như phát điên từ những lời nói của hắn.

La Mĩ Mĩ nói: “Ngay cả nếu hoàng đế ca ca ban cho chàng 300 thiếu nữ, bọn muội cũng không đồng ý chàng có nhiều nữ nhân đến vậy, thêm vào 300 nữ nhân nữa, liệu chàng xoay xở ra sao?”

Hy Bình im lặng.

Đường Tư nói: “Bọn cung nữ trong cung từ khi chàng đến và làm chuyện ngu xuẩn với họ, thiếp không quản, nhưng liệu khi chàng rời khỏi có thể mang họ theo không? Để ở lại trong cung, nếu hoàng huynh phát hiện họ chỉ có cầm chắc cái chết, chàng đã hại họ, chàng có biết không?”

Hy Bình cúi đầu ngập ngừng nói: “Ta.....Ta không quản được mọi việc lúc đó, sau khi ta bình tĩnh trở lại, mọi việc đã rồi.....”

“Có lẽ họ thích chàng, nếu chàng rời khỏi hoàng cung, họ vẫn biết ơn chàng, yên mến chàng, ngay cả nếu vì thế mà mất mạng, họ cũng không hối hận, nhưng chàng phải cho họ một niềm tin. Nguyên lai số mệnh họ cô đơn là điều tất yếu, hay vận mệnh của họ không thể có cuộc sống hạnh phúc với người nam nhân của họ, nhưng chàng đã xuất hiện trong đời họ, không thể nào xóa mờ sự thương nhớ của họ về chàng, thậm chí lâu dài họ cũng có thể loại trừ chàng khỏi tâm trí họ, họ cũng sẽ đau khổ.”

“Chàng thực không thể cho họ nhiều thứ, thậm chí nếu chàng cho họ, họ cũng không muốn nhận, chàng xuất hiện trong đời họ hoàn toàn sai lầm. Chàng phải từ bỏ, thiếp có thể không thấy vấn đề gì, nhưng phải tùy đối tượng, những cung nữ này, chỉ là thiếu số, không giống như những người khác, thiếp có thể mang họ theo, hoàng huynh cũng sẽ chuẩn y. Nhưng với một đám cung nữ thế kia, không thể mang họ theo như ý chàng, họ sống là người của hoàng gia, chết là ma của hoàng gia.

Dong Nhi đột nhiên nói: “Công chúa, kỳ thực không thể đổ hết trách nhiệm cho chàng được, là chúng tôi không tốt, những tỷ muội đều biết chàng không dễ chịu trách nhiệm, cũng không mong chàng chịu trách nhiệm.....Lúc đó chàng dường như điên cuồng làm cho mọi người không thể kiềm nén được. Chúng tôi không oán trách cũng không hối tiếc, để gia đình chúng tôi được yên, chúng tôi có thể chết.”

Nàng nói xong nước mắt tuôn rơi như mưa, Hy Bình đỡ lời nàng: “ Khi ta đi sẽ mang theo nàng, ta chỉ có thể hứa với nàng những điều này, những người khác.....”

“Mở cửa, cho ta vào.” Bên ngoài đột nhiên có thanh âm của thái hậu.

Mọi người trong phòng đều kinh ngạc, Đường Tư thất kinh hỏi :”Mẫu hậu?”

“Tư nhi, mở cửa cho mẫu hậu vào.”

Hy Bình nói :”Để bà ấy vào.”

“Cái gì? Mẫu hậu phải đến đó là quyết định của chàng? Chúc vị Thường công công của chàng tốt nhĩ, hừm? Đường Tư khôi phục bốn tính, đưa song nhân trờng Hy Bình, bước ra cửa.

Hy Bình nói với theo: “Là do lão tử ta quyết định!”

Cửa mở, thái hậu bước vào, nhìn vào mọi người trong phòng, không nói gì, bước đến giường ngồi xuống.

Đường Tư :”Mẫu hậu.”

“Con đang bàn luận chuyện gì, cứ tiếp tục đi.”

“Mẫu hậu đã nghe hết cả.”

“Ừm, ta đã.”

Đường Tư biến sắc :”Việc này.....mẫu hậu.....chúng con.....”

Thái hậu nói: “Tư nhi, con hãy khôi phục thân phận của hấn cho ta xem.”

“Cái gì?” Đường Tư kinh ngạc nói :”Mẫu hậu, người đã biết chàng không phải Thường công công?”

“Tất nhiên biết.” Hy Bình thì thầm.

Thái hậu điềm đạm nở nụ cười: “Tư nhi, Mẫu hậu không trách con, con phục hồi đích dung mạo của hấn, ta một lần nữa muốn hấn phục hồi nhưng hấn không hiểu, con làm đi.”

Đường Tư lúng túng cười nói: “Mẫu hậu, con sẽ giải thích cho người sau.”

“Cũng không cần giải thích nhiều.”

Thái hậu đang nói, thấy Đường Tư lấy được thủy, bôi lên mặt của Hy Bình, khoảnh khắc, khôi phục lại diện mục nhanh chóng.

Nhân tình thái hậu hơi xao động, thì thầm lên tiếng nói: “ Nguyên lai.....hấn rất anh tuấn.”

“Mẫu hậu, kỳ thật.....Hấn là nam nhân của thần nhi, là Hoàng Hy Bình.” Đường Tư hoan hỷ nói.

“Ừm.” Thái hậu nhẹ nhàng đáp lời.

Đường Tư: “Mẫu hậu chuyện trước đây người xử lí như thế nào, chuyện của chàng, người biết không?”

“Biết.”

“Mẫu hậu, xử lí thế nào?”

“Ta chỉ cần ít ý kiến, có thể giải quyết được vấn đề. Nhưng ta muốn nghe ý kiến của con, bởi vì ta cần ý kiến.”

Đường Tư tưởng như mình nghe nhầm hỏi lại: “Mẫu hậu, người muốn nghe ý kiến của thần nhi.”

Hy Bình ngắt lời: “Mẹ và con gái thảo luận, không liên quan đến ta.”

“Im cái miệng chàng cho thiếp, thiếp và mẫu hậu thảo luận, chàng không có tư cách xen vào?” Đường Tư mắng hấn.

Hy Bình bĩu môi: “Nàng nói, những việc này không cần ta nói.”

Thái hậu trầm ngâm nói: “Tư nhi, ta muốn con biết ta cũng là nữ nhân của hấn.”

“A” Trong phòng quần nữ thất kinh hô, tất cả song nhãn đều hướng về phía thái hậu.

Đường Tư: “Mẫu hậu.....Điều này là sao? Mẫu hậu, con không hiểu?”

“Con không nên hấn đến bên cạnh ta.” Thái hậu nhìn Hy Bình rồi tiếp tục: “Con nói đi, việc này ta không nói thêm vào.”

Hy Bình vươn đầu nhìn trời nói: “Mỗi lần ta ở trong vòng tay mẫu hậu nàng rất ngọt ngào.....”

“Hỗn đản, sắc ma.” Đường Tư mắng hấn rồi chạy đến đâm vào ngực hấn, khóc: “Dâm tặc.....Cả mẹ thiếp người cũng xâm phạm.....Thiếp đánh chết chàng.”

Hy Bình: “Điều đã làm thì cũng đã làm rồi, nàng có tru di cửu tộc ta cũng uống công, nghĩ đến bốn người các nàng, ai cũng muốn tru di cửu tộc ta, hiện giờ nghĩ lại ta là cha của hoàng đế, tên tiểu tử đó!”

“Chàng đang tự mãn à, có muốn thiếp chết trước mặt người không?”

“Đi đi, nàng dễ dàng chết à? Nàng trông sợ cái chết lắm mà!”

“Chàng.....”

Thái hậu: “Tư nhi, đừng tranh cãi nữa, nghe ta nói, mẫu hậu thích hấn rất nhiều, con đưa hấn đến cho mẫu hậu, Con cũng nên phải lưu tâm đến mối quan hệ không bình thường của hấn và mẫu hậu.”

Đường Tư bất ngờ không thể hồi đáp, song thủ đã ngừng lại không còn hung hăng trên ngực Hy Bình nữa: “Con không ý kiến.....dâm tặc, chàng nói đi!”

“Ta.....”

Hy Bình đột nhiên nhìn ra cửa, vì thỉnh thoảng có âm thanh của tiếng gõ cửa.

Đã khuya rồi, còn ai đến nữa?

Hoàng hậu khoan thai dạo bước vào phòng, những đêm gần đây, nàng thường cùng nam nhân đó hoan ái, chính người này đã đem đến cho chàng niềm vui bất tận, mà nàng chưa bao giờ ném trái trước đó, trong vẻ tình, họ tìm đường như cũng đã hoà cùng nhịp đập với nhau.....

Tuy nhiên, tại sao đã trễ rồi mà người ấy vẫn chưa đến, chàng tiến nhập tấm cung thể nào? Nàng không hiểu những điều này, tuy nhiên nàng đã ra lệnh cho bọn hạ nhân rời khỏi tấm cung, để hấn có thể đến và đi dễ dàng, chỉ là hấn cung vô cùng rộng lớn, hấn đã đi đâu?

Vào đêm khuya hấn đã thẳng tiến vào phòng nàng, lên giường nàng và thậm chí nằm cả lên người nàng, nàng thường xuyên nghĩ đến hấn, chỉ là hấn không thể thường xuyên ở bên cạnh nàng, thiết nghĩ, tại sao hấn không thể xuất hiện vào ban ngày?

Người này nên có cái vật thô bỉ đó nhỏ không sai, nhưng nàng đã xác định được rằng, khi xâm nhập vào thân thể của nàng thì hấn anh dũng vô song. Làm thế nào mà nó có thể trở nên to lớn như vậy? Về ngoài của hấn thế nào?

Ngoại trừ đêm khuya chàng đã đến với nàng, còn thời gian khác hấn ẩn thân nơi đâu?

Nàng nhớ đến Đông Chi và Đinh Thị lương nữ, nàng nghĩ rằng họ biết, nhìn họ gần đây, phơi phới như hoa xuân, đích thị là có vấn đề.....

Nàng cho gọi lương nữ đến hỏi: “Lần trước ta sai người đưa Hoàng Hy Bình đi tịnh thân, giờ hấn có thể đi lại được chưa, mang hấn đến đây cho ta.”

Lưỡng nữ trở nên khẩn trương, Đình Thị nói: “Hoàng hậu, ngay bây giờ?”

“Phải, giờ không thể triệu thái giám đến à?”

Đông Chi nói: “Việc này.....Hoàng hậu.....ngày mai được không?”

“Không được, ngay bây giờ.”

Đông Chi thành thật: “Hoàng hậu, hắn đang ở cung thái hậu, nô tỳ không thể gọi bây giờ.”

“Cái gì, thái hậu?”

“Ừm, hắn đã là thái giám đặc biệt bên cạnh thái hậu.” Đông Chi giải bày minh bạch.

Hoàng hậu chế nhạo: “Không thể tin được thái hậu của ưa thích hắn! Hai người, đã lừa dối ta, chịu tội gì?”

“Hoàng.....hoàng hậu, chúng tôi lừa dối người khi nào?”

“Các người không tình thân cho hắn, sao lại nói hắn là công công?”

“Hoàng hậu, người đã biết cả?” Lưỡng nữ bắt đầu run sợ.

Hoàng hậu nói: “Người nên thành thật với ta, không được che giấu bất cứ điều gì.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau cuối cùng Đình Thị nói: “Nô tỳ.....”

Nàng bắt đầu tường thuật lại vấn đề từ đầu đến cuối, hoàng hậu bình tĩnh lắng nghe. Đích thực họ không biết Hy Bình và thái hậu có quan hệ, chỉ biết Đường Tư đã dịch dụng Hy Bình thành Thường công công để đi lại trong cung, tuy nhiên hoàng hậu lắng nghe, trong lòng nghĩ thầm chắc chắn Hy Bình có quan hệ bất chánh với thái hậu, nghĩ đến đây thì nàng không dám hình dung nữa, Hy Bình đích thị là nam nhân của Đường Tư công chúa, nhưng 300 cung nữ đã bị Hy Bình hưởng dụng trong một đêm, nàng không thể tưởng tượng.

Hoàng hậu hoàn toàn im lặng lắng nghe.

Đông Chi nói: “Hoàng hậu, chúng nô tỳ vào lúc đó chỉ là một phút nhất thời.....Người, người không giết chúng nô tỳ?”

Hoàng đưa nhìn vào hai cung nữ đang lo lắng và sợ hãi, trên mặt hơi bừng sáng, nói: “Hắn giờ đang ở cung thái hậu?”

Đông Chi: “Có lẽ, đêm nào hắn cũng phải phục thị thái hậu.....”

“Người đi với ta, ta phải thương lượng với thái hậu.”

“Thương lượng điều gì?” Lưỡng nữ thất kinh.

Nàng đi đầu tiên, hai cung nữ mang lồng đèn theo sau, đến cung thái hậu thì được biết thái hậu giờ đang ở cung của Đường Tư công chúa. Họ liền di chuyển đến tẩm cung của Đường Tư, khi vừa đến trước cổng, nghe thấy có tiếng ồn ào, trong phòng ắt hẳn hiện diện rất nhiều người.

Hoàng hậu lắng nghe loáng thoáng câu chuyện, nghĩ trong đầu, sau đó đưa tay gõ cửa.....

Đường Tư bước ra cửa nhìn thấy hoàng hậu thì kinh ngạc.

Hoàng hậu: “Đường Tư, ta muốn nhìn nam nhân của muội.”

Đường Tư thỉnh linh kinh ngạc.

Hoàng hậu cùng lưỡng nữ tiến vào, Đường Tư theo sau, trong lòng đầy nghi vấn.

Mục Thu nói: “Thái hậu, hoàng hậu đều không cho phép nô tỳ thông tri, nên.....”

Đường Tư không đợi nàng ta nói hết cũng đã bình tĩnh trở lại, sau đó nhìn trong phòng mọi người không nói gì, nàng nói với Hy Bình :”Người ra ngoài.”

Hoàng hậu ngưng thị nơi Hy Bình, nghe Đường Tư nói liền đáp lời: “Đường Tư, hắn không thể ra ngoài, nơi đây phải có hắn, hơn nữa không ai còn nơi khác mà đến nữa.”

Đường Tư: “Muội không hiểu.”

Hoàng hậu cười cười: “Muội không hiểu? Ta có thể nói cho muội biết, đứa con mang trong bụng là của hắn, muội hiểu chưa?”

Những lời của nàng còn làm mọi người kinh ngạc hơn lời của thái hậu, mọi người ngơ ngác nhìn Hy Bình đang gặm móng tay, lý do không ai có thể cười nổi.

“Chàng.....cười cái gì?” Đường Tư bất chợt muốn nói cũng không thể nói, nhìn cái vẻ đáng ghét của Hy Bình đang cười mỉm, nàng tiếp tục nghĩ, tên hỗn đản này không những quan hệ với mẫu hậu của nàng, mà còn tạo nên cái bụng của hoàng tử nàng.

Thái hậu nhìn hoàng hậu nói: “Con xác định?”

Hoàng hậu chỉ về Hy Bình: “Hắn nói.”

Chúng nữ nhìn về hướng Hy Bình, hắn có vẻ tự mãn nói: “Ta đã hứa với hoàng thượng, sẽ cho hắn mượn thứ tốt, vì vậy! Trong bụng của hoàng hậu, là con của ta, nghĩ đến con của ta sẽ trở thành hoàng đế.....ha ha....”

“Nói vậy, dòng máu cao quý của hoàng tộc làm sao có thể thay thế bằng dòng máu của người được.” Thái hậu quát hắn.

Hy Bình nói: “ Ta nói rồi, con trai của người bất khả năng sinh dục, nếu không có ta, người kế vị của đế nghiệp sẽ không có, người còn trách cái gì? Cần thận coi chừng ta sẽ quay lưng đi.

Quần nữ không hấn nói, đều hiểu thông suốt. Quả thực, nhiều năm nay hoàng thượng không thể làm cho nữ nhân làm hạ sinh giống rồng, họ không thể không thừa nhận đích thực hoàng đế bị vô sinh.

“Hơn nữa, nếu ta bỏ đi hoàng đế cũng không thể nào trở về ngôi vị hoàng đế của hắn.”

Hoàng hậu nói: “Người thật nói xằng, hoàng thượng sớm đã trở về.”

Đường Tư: “Hoàng huynh, là giả mạo?”

Thái hậu nói: “Làm sao người biết hoàng đế là giả?”

“Hoàng hậu, ta hỏi nàng một vấn đề, sau khi hoàng đế trở về, có hoan ái với nàng?” Hy Bình mỉm cười.

Hoàng hậu đỏ mặt: “Không.....chỉ người.....”

Hy Bình cười nói: “Nếu là hoàng đế, trở về tại sao lại không cùng hoàng hậu hoan ái. Bởi vì giả hoàng đế này là Âm Long, mà Âm Long thì không thể sinh hoạt được như con người. Đại Địa Minh muốn đưa hấn lên làm hoàng đế, có lẽ vì hấn vô năng, không thể phân biệt được đúng sai, cũng không thể nảy sinh quan hệ với phi tần của hoàng đế, thật là người thay thế hoàn hảo....”

Đường Tư nói: “Khi con trở về, đã nói với mẫu hậu hoàng huynh là giả, nhưng mẫu hậu không tin, con có nói cũng vô ích....”

Thái hậu nói: “Không thể tin, sau khi hoàng đế trở về, cũng ít khi vẫn an ta....”

“Người nói người đã giải cứu hoàng thượng, làm cách nào?” Hoàng hậu ngưng thị nơi Hy Bình đợi chờ câu trả lời.

Ngay sau đó Hy Bình kể lại hấn và hoàng đế ở trong tù lao của Đại Địa Minh, hấn nói: “Ta cùng hoàng đế ra ngoài, nhưng ngày thứ hai ta tỉnh giấc, đã ở trong hoàng cung, hoàng thượng dĩ nhiên không thể đến đây cùng với ta. Ta là chúa trời ban cho các nàng, ha ha, sau đó bởi vì chúa trời không muốn dòng giống hoàng thượng tuyệt hậu.....Tuỳ tiện ban cho ta những nữ nhân mỹ lệ oán phụ này!”

Thái hậu cầm cái gối ném vô người hấn, quát :”Xâm ngôn!”

Hoàng hậu nói: “Điều này có lẽ là số mệnh!”

Đường Tư nói: Nhưng trong thời gian dài như vậy, theo sự tính toán, hoàng đế ca ca nên hồi triều mới phải.”
“Điều này ta không biết, hoặc giả giữa đường hấn bị người của Đại Địa Minh bắt giữ, không thể biết được.”

Thái hậu khấn trương nói: “Đám người ở Đông Dương của người có đáng tin cậy không?”

Hy Bình nói: “ Gia hoả bại dưới chức quyền vương của ta, ngoài trừ phong cách hành sự của hấn tàn nhẫn, các mặt còn lại đều tốt. Quyết đấu với ta, hấn muốn tiến ta đi.....Tuy nhiên không có ta, hấn đã chết ở Đại Địa Minh, bất quá, hấn nên ở bên cạnh ta. Sợ rằng, không có ta, hấn đã đâm vào người ở Đại Địa Minh, hấn khéo léo di chuyển, cũng có hiệu quả. Tuy nhiên, bất khả dĩ, vì người ở Đại Địa Minh không biết hấn, ta đã yểm hộ hấn lúc đó, đánh bật hết tất cả chướng ngại vật, phá vỡ đá làm bầu trời đen tối, không ai nhận biết được.....”

Thái hậu ôm ngực nói: “Tốt lắm, chỉ cần tính mạng hoàng nhi ta không sao, mọi thứ khác đều không quan trọng.”

Hy Bình: “Rất quan trọng, hoàng nhi của người không có năng lực sinh dục, hấn không có người kế nghiệp, không chỉ bị người ta cười nhạo, hơn nữa triều đại này của người sẽ không có người thừa tự.....Vì người không có cháu nội.....ha ha..”

Thái hậu nói: “Người.....đến!”

“Cái gì?”

Thái hậu lập tức kéo chàng vào lòng thì thắm vào tai: “Nghe nè, ta có cháu nội, trong bụng hoàng hậu là cháu trai của ta.”

Hy Bình cười: “Ha, người nhầm rồi, đó là con của ta.”

“Nhi tử này không thuộc về người, nó được sinh ra để gánh nhiệm trọng trách, nó là người của hoàng tộc, phải sống trong hoàng cung. Nó có bản mệnh cao quý, nó là người kế nghiệp duy nhất của triều đại, nó chỉ có thể là nhi tử của hoàng đế!”

“Nếu là nữ nhi.” Hy Bình nói.

Thái hậu dường như không muốn nghĩ đến điều này, trả lời: “Ta sẽ cho phép hoàng hậu sinh đệ nhị thai.”

“Ha ha, người có hồ đồ không? Hoàng đế không có khả năng làm cho hoàng hậu sinh đệ nhị thai.”

Thái hậu đáp: “Hoàng nhi ta không có khả năng nhưng tên hỗn đản người lại có thể?”

Hy Bình kinh ngạc: “Người nói ta.....tiếp tục?”

Thái hậu nói: “Hoàng nhi ta là nhất quốc chi quân, nữ nhân hiện diện khắp nơi, khi muốn nữ nhân đều được, kỳ thực như người nói, muốn có long chủng rất khó. Vì vậy, việc người với hoàng hậu, ta không tra xét, hơn nữa vì sự nghiệp vĩ đại của hoàng tộc, ta nên cảm ơn người.”

Hoàng hậu cười nói: “Mẫu hậu không tra xét con, con cũng không tìm hiểu mối quan hệ giữa người với hấn.”

Thái hậu chột chùng xuống, thở dài: “Ồ, trong hoàng cung, tất cả đều hỗn loạn. Việc này, ai cũng biết, bên ngoài bàn tán. Tư nhi, cuối cùng hấn là nam nhân, con nói gì đi.”

“Mẫu hậu.....con không biết nói gì. Con người của hấn có vô số nữ nhân bên ngoài, con cũng đã biết. Chỉ là không thể hình dung mẫu hậu với hoàng hậu cũng.....như.”

Hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, người định an bày những cung nữ này thế nào?”

Thái hậu nói: “Chờ hoàng thượng trở về, hiện giờ là vấn đề của giả hoàng đế, ta sẽ thu nhận toàn bộ số cung nữ này, hoàng nhi có nhiều nữ nhân, có lẽ cũng không cần những người này, nó muốn những người này, cũng không thể làm gì dưới ta được. Nếu một ngày bị phát hiện,cũng có thể tránh, có thể nói nhiều nguyên do, như không cẩn thận bị mất.....Kỳ thật hoàng cung nhiều nữ nhân, thỉnh thoảng có hai nữ nhân tự thỏa mãn cho nhau, hoặc giả tên Âm Long làm điều đó, hoàng đế cũng minh bạch, chắc hấn không trách cứ.....”

Chúng nữ lắng nghe, tất cả đều trầm tư suy nghĩ.

Thái hậu cười nói: “Mặc dù nó là hoàng đế nhưng ta là mẹ hắn, lời yêu cầu nhỏ nhất của ta, hắn dám không đồng ý?”

Hoàng hậu gật đầu: “Hoàng thượng đích thực rất hiếu thuận.”

Đông Chi và Đình Thị đưa mắt nhìn hắn.

Thái hậu nói: “Người không nên đắc ý quá sớm, ta cũng có yêu cầu, một năm ngươi phải vào hoàng cung thăm chúng ta.”

“Cái gì?” Hy Bình và Đường Tư bất ngờ hỏi.

Hoàng hậu bất ngờ cũng nói: “Sao lại không tốt? Nếu không ta cũng muốn xuất cung.”

Đường Tư: “Hoàng hậu, ý người là gì?”

“Ta có con với hắn, hắn không thể mỗi năm vào cung thăm con trai và mẹ của con trai hắn? Ta mất hắn, đó là sự mất mát lớn lao, ta phải xuất cung cùng với hắn....”

Đường Tư nản chí quay đầu nhìn Hy Bình nói: “Làm tổng tư lệnh tốt nhất? Sau khi ra cổng ta sẽ dịch dung chàng thành gia hoả.”

Hy Bình bừng sáng: “ta yêu cầu nàng để mọi thứ bên ngoài.”

Điều này được học từ Hoa Lôi.

Thái hậu nói: “Kỳ thực hắn tiếp tục làm tổng tư lệnh, hắn đích thực rất cường hãn vô song.”

“Mẫu hậu.....người, làm cách nào người nói thế?”

“Mẫu hậu cũng chỉ là một nữ nhân yếu đuối trong vòng tay cường hãn của nam nhân mà thôi.”

La Mĩ Mĩ đột nhiên nói: “Tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ.”

Hoàng hậu đưa mắt lên giường nhìn La Mĩ Mĩ, trách mắng: “Mĩ Mĩ, ngươi không nghe chúng ta nói?”

Đường Tư đột nhiên nói: “Nàng ta lớn hơn chúng ta.”

“Ta là hoàng hậu, tại sao nàng ta lớn hơn ta? Nàng ta không quan tâm đến ta à?”

Đường Tư nói: “Ta đã nghe Mĩ Mĩ trong trường hợp này, hoàng hậu không nghe sau, bắt quá tỷ la mắng Mĩ Mĩ sẽ làm nhiều người tức giận.”

Thình lình Hy Bình ôm choàng lấy hoàng hậu, kề tai nàng nói: “Ta làm Mĩ Mĩ rất nhiều, hiểu chưa?”

Hoàng hậu chuyển thân lách ra khỏi Hy Bình leo lên giường, ôm lấy Mĩ Mĩ nói: “Mĩ Mĩ đêm nay ta và người không ngủ ngon được rồi?”

La Mĩ Mĩ nói: “Ừm, bên ngoài rất nhiều tỷ muội đang chờ chàng, đang cầu xé để giành giật hắn.....Nếu không chờ hoàng đế ca ca trở về để giúp huynh ấy chấn chỉnh triều cương, chúng ta đã bỏ đi rồi. Chúng ta tận hưởng hạnh phúc nơi đây, các tỷ muội khác như điên, Mĩ Mĩ thật xin lỗi họ. Ta hy vọng hoàng huynh trở về nhanh chóng, ta sẽ đi với chàng.....Nếu hoàng huynh nhiều ngày nữa mà không sớm trở về, ta cũng không thể chờ được nữa.”

Nàng nói nhẹ nhàng nhưng quần nữ đều biết nàng rất quyết tâm, có lòng tin rất nhiều vì Hy Bình không cần lời nàng ta.

Thái hậu nói: “Mọi chuyện bàn sau. Giờ phải hồi cung nghỉ ngơi!”

“Tại sao phải đi, sao không nghỉ tại đây?” Hy Bình kiến nghị.

Quần nữ đều nhìn hắn, Hy Bình bình tĩnh nói: “Nàng đưa họ vào, hôm nay ta muốn cuồng hoan, nếu ai không thích có thể ra ngoài!”

Thái hậu nói: “Cứ như thế! Trong cung, hiện tại cũng không có người khác, nghỉ ngơi tại phòng của Đường Tư cũng tốt, không có vấn đề gì khác thường, gọi họ vào!”

Hy Bình hoan hô: “Gọi vào.....Gọi bọn họ vào tất cả.....”

Ngay sau đó, Hy Bình bắt đầu điên cuồng hành động....

Ngày mới chưa kịp bắt đầu, trời chưa sáng, đã nghe tiếng của Lạc Diệp: “Công chúa, mở cửa, là nô tỳ Lạc Diệp đây! Hoàng thượng đã đến thành môn, bị chặn bởi Âm Long, e rằng không đủ thời gian.....”

242. Chương 241: U Giá Nhất Chiến

Âm Long nhận được tin, hoàng thượng đã về đến thành ngoại – thủ vệ thành ngoại kì thật tất cả đều là do võ sĩ của Đại Địa minh lập thành, do vậy, những tướng lĩnh ở thành môn tất cả đều là tâm phúc của Âm Long, khi thấy hoàng thượng tự nhiên trong lòng đều hiểu rõ, một mặt tìm cách ngăn trở hoàng thượng nhập thành, một mặt phái người thông tri cho Âm Long, Âm Long lập tức dẫn người cản lại, Lạc Diệp liền thông báo cho Hy Bình....

Các binh sĩ thủ thành thì không nhận ra hoàng thượng, thực ra điều này cũng rất bình thường, bởi vì bách tính thường dân thì làm sao mà nhận ra được hoàng thượng, với thân phận hoàng thượng, lúc nào cũng phải được bảo mật kĩ càng, nếu không phải là người có thân phận nhất định, thì không có cách nào nhận ra được ai là hoàng thượng.

Quyền Khuynh Quốc đối với việc các tướng sĩ thủ thành không nhận ra mình, cũng không biết làm sao được, có điều bị các binh lính thủ thành không cho bọn họ vào thành, khiến cho bọn họ cảm thấy bất an. Bởi vì tình huống này rất ít khi xuất hiện, trừ khi trong thành đang có chuyện gì đó đặc biệt phát sinh, còn không chắc chắn là không thể tùy tiện ngăn cản người vào thành, càng kì quái hơn là ngoài bọn họ ra thì những người khác đều được vào thành.

Nhìn về hướng thành ngoại, từng nhóm quân đang đi tuần ngày càng nhiều

Lương Lệ Quỳnh nói nhỏ : “ Liệu có vấn đề gì hay không?”

Quyền Khuynh Quốc nói : “ Ta cũng không biết, Lạc Hùng nếu muốn bắt ta về Đại Địa minh thì Vụ Chi thành đã không yên tĩnh như vậy, nhưng ta cũng không biết được hắn có thể làm những gì.”

Trì Thương nói : “ Giờ phải làm sao... Chúng ta... có vào thành không?

Đông Dương vương tử nói : “ Bọn chúng đâu có nói là không cho chúng ta vào thành, chỉ nói chúng ta hãy đợi.” Nói xong, hắn quay đầu nhìn Quyền Khuynh Quốc, tiếp : “ Ta đã đưa được người đến đây rồi, như vậy thì ước định của ta với Hoàng Hy Bình cũng đã hoàn thành, giờ ta cũng nên đi, để quay về tìm Hoàng Hy Bình tính sổ.”

Mi Hạnh Tử nói : “ Ca, chậm thêm hai ngày đã! Đã đến đô thành Trung Nguyên, mọi người chúng ta nên đi du ngoạn vài ngày đã, được không?”

“Chúng ta đã tới Trung Nguyên được một thời gian rồi, đã giải quyết xong mọi ân oán, cũng nên quay về thôi”

Mi Hạnh Tử nói : “Nhưng...đã đến đây rồi, chúng ta hãy vào xem đã, nha!”

“Hạnh Tử, mọi người bây giờ hình như không còn giận vì cái chết của Sơn Bồn thì phải?”

Mi Hạnh Tử cúi đầu, nói : “ Ca, huynh đừng lại nhắc lại chuyện này được không? Người Sơn Bồn yêu là Anh Tử, khi hắn chết, quả thật là mọi người rất bị thương, nhưng khi nghĩ kĩ lại, mọi người thấy mình thật ngốc, Thôn Dã yêu mọi người nhưng mọi người không yêu hắn, mà mọi người lại yêu Sơn Bồn, nhưng hắn lại không yêu mọi người, bây giờ bọn họ đều đã chết rồi, tất cả đều bị cái tên thú vật Hoàng Hy Bình ấy sát hại, nhưng..... nhưng, ca à, mọi người không..... mỗi khi nghĩ đến Hoàng Hy Bình, mọi người..... – mọi người rất khó hận hắn....”

Trì Thương kinh ngạc nói : “ Công.... công chúa, người không phải là đã yêu hắn rồi đấy chứ?”

Những lời bọn họ nói đều dùng ngôn ngữ Đông Dương khiến cho Quyền Khuynh Quốc cùng Lương Lệ Quỳnh nghe không hiểu, chỉ thấy Mi Hạnh Tử, hai má ửng đỏ, nghe thấy nàng lẩm bầm gì đó, kì thực lúc này trong lòng nàng đang nói : “ta có thể yêu một tên dã thú sao?”

“Thật ra cũng có một truyền thuyết, trong đó có nói về dã thú và mỹ nữ, nghe nói là rất đẹp và thê lương”
Mĩ Hạnh Tử trừng mắt nhìn ca ca của nàng, không hiểu vì sao tự dưng hắt lại đề cập đến dã thú và mỹ nữ?
“Nó thì có liên quan gì đến muội chứ?”

“Thì muội là mỹ nữ mà!”

“Ca, huynh đang chọc muội đấy à?”

Quyền Khuynh Quốc nói : “ này, mấy người, mấy người làm ơn nói tiếng Trung Nguyên đi, ta chẳng hiểu mấy người đang nói gì cả?”

Lúc này, đột nhiên tướng lĩnh thủ thành tiến tới phía bọn họ, hướng vào bọn họ mà nói : “Bây giờ các vị đã có thể vào thành, xin lỗi nha, đã khiến các vị phải đợi lâu.”

Quyền Khuynh Quốc nói : “ Người tên là gì?”

“Ta nghĩ người không định làm quen với ta đấy chứ? ha ha...” viên tướng cười lớn, rồi xoay người đi vào trong thành môn.

Quyền Khuynh Quốc cũng tiến vào thành, trong tâm tưởng của hắn đang nghĩ cách để lập tức cách chức của viên tướng vừa rồi. Đông Dương vương tử cũng dẫn theo bốn đến năm mươi bộ hạ cùng nhập thành.....

“Hừ, tên khốn đó dám đắc tội với trẫm, phải tru sát hắn”

Hiện tại, đám người Quyền Khuynh Quốc đã tiến vào bên trong thành, bọn họ nhìn khu thành môn đang bị ba, bốn trăm cấm quân vây chặt, nhưng đám cấm quân này toàn bộ đều là do Đại Địa minh võ sĩ lập thành, khi các thành môn cùng lúc đóng lại, Quyền Khuynh Quốc đột nhiên tỉnh ngộ, bọn họ đã lọt vào cấm địa của Đại Địa minh

Thật bất ngờ, đứng trước mặt Quyền Khuynh Quốc là một người có vẻ ngoài rất giống với hắn – Phải chăng là Lạc Hùng đã cho người giả dạng hắn, muốn đoạt giang sơn của hắn? “Người hãy đợi đấy, ta là hoàng đế, ai dám động vào ta”

Đột nhiên, Âm Long hạ lệnh : “Sát”

Không cho Quyền Khuynh Quốc có cơ hội nào để giải thích, ba bốn trăm Đại Địa vũ sĩ đã nhằm vào bọn họ mà bắt đầu chém giết.

Đông Dương vương tử dùng tiếng Trung Nguyên nói : “Giờ ta chẳng dám tin ai mới hoàng đế nữa, nhưng ta tin Hoàng Hy Bình. Bây giờ giải thích gì cũng đã vô dụng rồi, ta không muốn nghe thêm lời giải thích nào nữa, chỉ có dùng vũ lực mới có thể giải quyết được vấn đề. Chúng ta phải kiên cường chiến đấu! Hoàng đế Trung Nguyên! Các võ sĩ Đại Hòa, lấy máu mở đường đi!”

Quyền Khuynh Quốc đột nhiên nói nhỏ vào tai Lương Lệ Quỳnh: “Lệ Quỳnh, nếu ta bất hạnh chết đi, người hãy nhờ Hoàng Hy Bình giúp ta phục thù, hắn là phò mã, hắn phải có nghĩa vụ vì đại cừu tử của hắn báo thù. Không cần biết hắn có ghét ta thế nào, thì đấy cũng là việc hắn phải làm. Giang sơn này có lẽ hết thật rồi.

Lương Lệ Quỳnh đáp : “ Hoàng thượng, xin người đừng nói như vậy, chúng thần sẽ tận lực bảo vệ người quay về hoàng cung.”

“Lạc Hùng đã cho người giả dạng ta, giờ chắc toàn bộ hoàng cung đã nằm trong sự khống chế của hắn, kẻ sách hiện giờ là phải diệt trừ được thế lực đó, như thế ta mới có đất mà đứng chân.Ta, thân là vua một nước, không thể chưa lâm trận mà đã rút lui được”

Trong lúc này, Đại Địa minh vũ sĩ vừa đông vừa mạnh, Đông Dương võ sĩ cũng không hề sợ chết mạnh mẽ vùng đao trùng sát, nhất thời thành môn đại loạn.....

Âm Long cùng Dương Y hợp lực công kích Quyền Khuynh Quốc, bị Đông Dương vương tử ngăn lại, cục diện giao đấu giữa 3 người liên cân bằng. Âm Long và Dương Y vốn là hai trong tứ đại hộ pháp của Đại Địa minh, trước nay luôn tự phụ, nên bọn họ không ngờ rằng Đông Dương vương tử cũng có võ công cao đến vậy, hai người giao đấu với Đông Dương vương tử đã phải dốc hết sức lực.

Ngoài Đông Dương vương tử và vài người khác ra, còn Đông Dương võ sĩ không địch lại nổi võ sĩ Đại Địa minh, tuy nói rằng Đông Dương võ sĩ không ai sợ chết, hoàn toàn có thể đối đầu với mỗi võ sĩ Đại Địa minh, đã được tuyển chọn, đều là những tinh anh trong Đại Địa minh. Nhưng với nhân số hơn hẳn, Đại Địa minh hoàn toàn áp đảo, bốn, năm chục võ sĩ Đông Dương thì làm sao có thể địch lại ba bốn trăm tinh anh Đại Địa minh?

Không lâu, cục diện đã rõ ràng, Đông Dương võ sĩ tử thương quá nửa, Đông Dương vương tử cũng bị Âm Long và Dương Y vây hãm. Lương Lệ Quỳnh, Quyền Khuynh Quốc, Trì Thương, Mĩ Hạnh Tử mấy người có võ công cao đều bị các võ sĩ Đại Địa minh vây công, căn bản không có cách nào thoát ra được, mọi người trong lòng hiểu rõ, chỉ có khả năng là đổ máu nơi thành môn.

Trì Thương nói : “ Điện hạ, chúng ta đúng là không nên tới Trung Nguyên, nếu trước đây biết đại ca chết thế nào. tôi đã không tới đất Trung Nguyên này làm gì. Chết tại Trung Nguyên, tôi không phục ! tôi muốn được chết trên đất của chúng ta, linh hồn võ sĩ phải được tận trung với quốc thổ.

“Ái Tử, không phải ngươi sai vì đã đến Trung Nguyên, mà ngươi sai là ngươi lại dám đối địch với Đại Địa minh. Hiểu rõ chưa ! Hôm nay, bọn ngươi tuyệt không còn có cơ hội nào sống sót nữa. Đừng nghĩ chỉ dựa vào mấy người bọn ngươi lại có thể đối địch với chúng ta, lúc trước chỉ có mỗi Hoàng Hy Bình đã có thể hạ gục bọn ngươi, chúng ta tuy không có cái thứ năng lực ngu ngốc ấy của Hoàng Hy Bình, nhưng luận về số người, thì chúng ta mạnh hơn! cho dù các ngươi có mạnh đến đâu, ta cứ dùng mười cái đầu để đối lấy một cái đầu của các ngươi, các ngươi sẽ không thoát được, cấp cấp ! Ngươi là vương tử hả? nói thật nhé, kiếp này ta sống không uống, hoàng đế cũng đã làm qua, giờ giết thêm một tên vương tử, điều này mà nói ra thì Âm Long ta quả thực là nhất thế anh hùng!”

Quyền Khuynh Quốc chửi : “Ám Long, ngươi đừng quá đắc ý, nếu hôm nay mà ta còn sống, ta sẽ tru di thập tộc nhà ngươi !”

“Sao, không phải là cửu tộc à? Ta còn có thêm một tộc nữa sao? Lão tử ta, phụ mẫu mất sớm, lại không huynh không đệ, không con không cái, chỉ còn mỗi cái mạng này của ta thôi, ngươi tru di cửu tộc ta được sao? Xem ra ngươi làm hoàng đế lâu quá nên đã biến thành ngu ngốc rồi! Cho dù có kì tích xuất hiện để ngươi có thể tru di ta, thì ngươi cũng chỉ có thể tru di được mỗi mình ta mà thôi. Còn cửu tộc ư? Lão tử ta mà có cửu tộc, thì đã chẳng xông pha giang hồ làm gì? Ngươi tỉnh lại đi! Đến lúc xuống địa ngục, ngươi chỉ là một tên tiểu quỷ thôi, đừng nghĩ đến chuyện làm hoàng đế nữa, ta bây giờ đã là hoàng đế... ..”

Dương Y mắng : “Ám Long, ngươi nói phỉ lời là gì? Mau giết hẩn sớm đi, hiểm thật, hẩn vừa gầy vừa cao, lại còn tàn nhẫn, nhìn hẩn thật không thuận nhãn, nhất định dương vật của hẩn vừa nhỏ vừa ngắn.”

“Dương Y, con bà ngươi, ngươi không có việc gì hay sao mà lại nói cái gì dương vật? có biết là ta rất đau lòng không...”

“Xin lỗi nha, ta quên mất là ngươi là tên bất lực.”

“Nhớ đấy, con bà nó, đợi chuyện này xong, ta sẽ tìm vài cái đầu cho ngươi!”

Quyền Khuynh Quốc kinh ngạc nói : “Ám Long, ngươi bất lực sao?”

Dương Y cười đều nói : “ Hoàng thượng, ngươi yên tâm đi, hẩn tuy làm hoàng đế đã lâu, nhưng chỉ muốn tiền của ngươi thôi, hẩn tuyệt chưa động đến nữ nhân của ngươi, hẩn căn bản là không cứng lên được. Hắc hắc, nếu không đã không giả dạng được ngươi đến tận bây giờ....Hẩn trước giờ vẫn luôn phải trốn bọn phi tử của ngươi, chẳng giữ thể diện cho ngươi gì cả. Bất quá, ngươi sắp chết rồi, còn lo chuyện này làm gì?

Quyền Khuynh Quốc nói : “Dương Y, nếu như hôm nay ta không chết, ta sẽ dành ra mấy ngày cho binh sĩ luân phiên nhau hãm ngươi tới chết”

“Hay, Ta rất thích thế! Mà sao ngươi không tự mình làm đi? hay là ngươi tự thấy mình không đủ sức hãm chết ta? trông ngươi xem, không biết là mạnh thế nào, chắc là cái đó vừa ngắn vừa nhỏ— A! Hồn damn! tí nữa bị ngươi xỏ đầu! Âm Long, ngươi trốn ở đâu rồi hả? Ta ma chết, ngươi cũng sẽ chết theo đấy, ngươi nghĩ ngươi có thể tự mình ứng phó nổi với cái trúc can Đông Dương tàn nhẫn đáng yêu đó sao?”

Quyền Khuynh Quốc đầu khẩu không lại với hẩn, võ sĩ Đông Dương từng người một ngã xuống, hẩn biết tình hình rất nguy cấp, nhưng không có cách nào thoát khỏi vòng vây. Dương Y tuy nhiều sợ, Âm Long

tuyệt bất lực nhưng võ công rất cao không thể đùa được, có thể trở thành tứ đại hộ pháp của Đại Địa minh, tuyệt đối không phải đơn giản.

Sự tình tuyệt không dễ dàng như những điều bọn hắc nói...

Mĩ Hạnh Tử đã bị bọn võ sĩ Đại Địa minh vây công làm cho rối loạn tay chân, Trì Thương cũng đã lâm vào tuyệt cảnh, Quyền Khuynh Quốc và Lương Lệ Quỳnh hai người cũng đã dính nhiều vết thương nhẹ trên người, chỉ có Đông Dương vương tử là đang bức được Dương Y và Âm Long liên tục thối lui, nhưng hắc cũng rất khó đỡ thương được hai người đó. Nếu cứ kéo dài như vậy khi bọn Đông Dương võ sĩ bị tiêu diệt toàn bộ thì mạng của bọn họ cũng đi tong.

“Điện hạ, xin người hãy mang xương cốt của thần về nước!”

Trì Thương đột nhiên kêu lên, Đông Dương đao trong tay vung lên cuồng vũ, chém ra tam thập lục đao chỉ tiến không lui, chỉ trong một đao quang lóe lên, chém chết hơn chục người, khi đao dừng lại, thân thể thấp lùn của hắc đứng sững như thế mà chết đi.

Hai thanh trường đao từ phía sau xuyên qua lồng ngực hắc... ..

Mĩ Hạnh Tử khóc thảm : “Trì Thương lão sư”

Kiểm trong tay nàng bắt đầu rối loạn, muốn chạy đến nơi Trì Thương ngã xuống, nhưng không có cách nào di chuyển dù chỉ là nửa bước, bị vây chặt trong một khoảng đất hẹp nàng phải vất vả chống lại.

Nàng cảm thấy lực bất tòng tâm, biết rằng đã cách cái chết không còn xa, nói : “ Ca, huynh hãy đào tẩu mau! Đừng lo cho chúng tôi nữa, cũng đừng quản đến chuyện của Hoàng đế Trung Nguyên, huynh phải sống để rời khỏi đây!”

“Muội hãy gắng lên, huynh sẽ tới cứu muội!”

Âm Long cười lạnh : “ người nghĩ người có thể làm thế sao? Bị mấy trăm người bao vây, mà có thể phá vây thoát ra, trong những kẻ mà ta biết, trong thiên hạ này thì chỉ có mỗi Hoàng Hy Bình hắc là có thể làm được thôi, còn người, đáng thương thay, người lại không phải là Hoàng Hy Bình!”

“A - “

Mĩ Hạnh Tử kêu lên thất thanh, tay phải cầm kiếm bị loạn kiếm chém phải, cánh tay xuôi xuống vô lực, trong lúc hoảng loạn liền tung người bay lên, bốn võ sĩ Đại Địa lập tức lao theo, giữa không trung, nàng quét ngang một cước, ba võ sĩ trúng đòn rơi xuống, nhưng nàng cũng bị vũ sĩ thứ tư đá bay, đưa mắt nhìn nơi mình sắp rơi xuống, chỉ thấy đám đông võ sĩ Đại Địa minh đang chờ sẵn....

“Hạnh Tử” Đông Dương vương tử kêu lên, Võ Sĩ đao liền vung ra mạnh mẽ nhằm vào Âm Long và Dương Y hòng tới cứu muội muội của hắc, chỉ thấy 2 người bị bức lùi ba bước.

“Hết rồi” thân thể Mỹ Hạnh Tử không thể khống chế được nơi mình rơi xuống, nàng hiểu rằng lúc mình rơi xuống sẽ ...hương tiêu ngọc vãn, nên bất giác liền nhắm chặt hai mắt....

Đúng lúc này, có một tiếng nói rất lớn : “Mau tránh ra cho ta!”

Tiếng sấm vang động không ngừng, cùng với một người từ xa đang vọt tới.

Quyền Khuynh Quốc mừng rỡ nói : “Muội phụ, người làm sao biết mà tới được đây?”

Hoá ra, lúc này Hy Bình vừa dẫn theo một đám người đến, hắc một tay cầm đao, tay còn lại liền thi triển Lôi bạo quyền, toàn thân tiến vào giữa đám đông, lôi quyền liên tiếp vung ra, trong khoảnh khắc đám đông bị quyền của hắc làm cho kinh sợ mà tạo thành một con đường cho hắc đi qua

Lúc này, trước mắt hắc đã thấy cảnh thân thể của Mỹ Hạnh Tử đang rơi xuống, tả thủ của hắc liền đưa ra, đỡ lấy nàng, sau đó, quay mặt về Quyền Khuynh Quốc nói : “Mẹ nó, lão tử ta không nhận là muội phụ của người”

“Hoàng Hy Bình?!” tiếng kêu phát ra từ đám đông vang lên hỗn loạn

Mĩ Hạnh Tử hé mắt, nhìn thấy người đang ôm nàng là Hy Bình, liền thở phào nhẹ nhõm lại nhắm chặt hai mắt.

Hy Bình buông tay, nàng liền rơi xuống đất, khẽ la lên : “Ai da! Đau quá!”

“Ai bảo nàng giả vờ ngủ!” Hy Bình trách.

“Đồ hỗn đản, ngươi không biết liên hương tích ngọc sao?”

Hy Bình nói:” ta không thích nàng, sao lại phải liên hương tích ngọc?”

“Thế tại sao ngươi lại cứu ta?”

“Có chuyện đó sao?” ta chỉ đến xem nơi nào có người đánh nhau, hơn nữa, có thể đánh thì đánh, thì tự nhiên có một nữ nhân từ trên trời rơi xuống, tay ta liền đưa ra một cách ngoài ý muốn, chứ ta đâu có muốn cứu nàng.”

Mĩ Hạnh Tử trắng mắt ra nhìn hắn trờ trờ, đứng ngây ngốc.

Nói cũng kì quái, tất cả bọn võ sĩ đều tránh Hy Bình thật xa, chỉ cố vây công những người khác, nhưng lúc này bọn Đường Tư cũng đã gia nhập vào cuộc chiến.

“Ê, bọn ngươi sao không tìm ta mà đánh này. Ám Long, đến đây, ta và ngươi đánh cho đã”

Hy Bình hướng về phía Ám Long đang chạy, võ sĩ Đại Địa vội vàng tránh xa , Ám Long quay đầu lại xem tình hình, trong lòng vô cùng hoảng loạn, tả thủ liền bị Đông Dương vương tử chém một đao, sau khi dính đao này, tay hắn xụi xuống. Trong lòng hắn đang nghĩ, hắn biết võ sĩ Đại Địa mình luôn sợ Hy Bình, ngay cả bản thân hắn đối với Hoàng Hy Bình cũng vô cùng kính sợ, từ lúc Hoàng Hy Bình xuất hiện, hắn đã cảm thấy tuyệt vọng, bây giờ Hy Bình lại hướng về hắn mà đuổi làm hai chân hắn mềm nhũn lại.

Hắn vội vàng la lên : “Hoàng Hy Bình, ngươi dừng qua đây, muốn đánh thì đi mà tìm người khác, ta không đánh với ngươi!”

Không ai ngờ được Ám Long lại có thể nói ra một câu ấu trĩ như vậy, đủ biết sợ chết đúng là thiên tính của con người.

“Không được, ta bình sinh là người rất thích đánh nhau, trừ phi đối phương đầu hàng ta, ta không bao giờ đánh kẻ đầu hàng cả”

“Ta đầu hàng ngươi!” Ám Long chưa kịp nói, Dương Y đã kinh hoảng kêu lên.

Ám Long tự nghĩ : “May thật, không phải là chỉ mình ta sợ chết, mà tất cả bọn nó cũng đều sợ chết!” tâm lí liền cảm thấy được an ủi, liền nói với Đông Dương vương tử: “ Đây, chúng ta đã đầu hàng rồi, con mẹ ngươi sao còn không dừng tay, muốn bức chết chúng ta à?”

“Chậm đã, chúng ta đầu hàng, chẳng lẽ không được sống sao?” Dương Y đột nhiên nói.

Hy Bình nhìn qua Quyền Khuynh Quốc, chợt nghe được Ám Long nói : “ Nếu như tất cả đều phải chết, hôm nay ta sẽ quyết liều phen.”

Quyền Khuynh Quốc nhìn chung quanh, Đại Địa mình còn gần 3 trăm người, nếu quả bọn họ liều chết tử đấu, đối với hắn sẽ cực kì bất lợi, hắn liền nói : “ Nếu các ngươi có thể giúp ta diệt trừ Đại Địa mình, ta sẽ tha cho các ngươi.”

Ám Long nói : “Không được, việc phản bạn giết chủ, chúng ta không làm. Đầu hàng là vì sinh mệnh của bản thân mà thôi...” – không ngờ hắn lại nói ra được câu hay như vậy.

“Được rồi! chỉ cần các ngươi đầu hàng, ta có thể tha cho bọn ngươi!”

“Nói không nuốt lời?”

“Quân vô hí ngôn”

243. Chương 242: Tồi Hậu Thời Quang

“Để cho bọn chúng đi thật sao?” Đường Tư nhìn đoàn người của Âm Long đang rời khỏi, cất tiếng hỏi.

“Quân vô hí ngôn! Ta đã nói tha cho bọn chúng thì không thể nuốt lời, nhưng lần sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu. Để cho bọn chúng sống thêm vài ngày nữa!”

Hy Bình nói : “ Người định làm gì bây giờ?”

“Hồi cung đã rồi tính tiếp”

Đường Tư nói : “ Hoàng huynh, do binh quyền bị Âm Long khống chế, nên trước khi huynh quay về, hần đã từng phái vài đội quân đi, giờ các địa phương đã nhận được thánh chỉ giả, đã bắt đầu đến giúp cho Đại Địa minh...”

Quyền Khuynh Quốc nói : “ Mọi chuyện đã không thể thay đổi được nữa, chỉ có thể bỏ cứu thôi, ta sẽ xuống chỉ, lệnh cho quan phủ địa phương và các binh sĩ được phái đi, lập tức chống lại Đại Địa minh, như vậy ta nhất định sẽ tiêu diệt được Lạc Hùng! Nhưng các người nên biết, truyền chỉ đi chắc chắn phải cần có thời gian, trong khoảng thời gian đó, bọn quan phủ và quân đội theo lệnh của Đại Địa minh có thể làm ra những chuyện gì thì ta cũng không đoán được. Đường Tư, muội có biết có bao nhiêu quân đã bị phái đi không?”

Đường Tư nói: “ Nếu như thêm cả quân địa phương, đệ nghĩ, có lẽ phải đến hơn mười vạn quân!”

Quyền Khuynh Quốc ngạc nhiên thốt : “Nhiều vậy sao?”

“Vâng”

“Xem ra các môn phái đối địch với Đại Địa minh có thể đều đã bị tiêu diệt rồi, ai! Tất cả họa đều là do ta gây ra, không biết là có bao nhiêu người đã chết đây!”

“Hoàng huynh, không biết là huynh đã nghe đến chuyện này chưa?”

“Chuyện gì?”

“Nghe nói, nghe nói nữ nhân của hần –” Đường Tư đưa tay chỉ về phía Hy Bình, tiếp tục nói : “Bọn họ đã lập thành một đội quân, đại khái có vài người, đội quân này khả năng chiến đấu so với quân đội của chúng ta có khi còn mạnh hơn, nhưng nói thế nào đi nữa thì khi gặp mười vạn quân của chúng ta chắc sẽ bị tổn thất nghiêm trọng. “

“Việc này cũng giống như chiến tranh vậy, tổn thất chắc chắn khó tránh khỏi, chỉ là cuộc chiến này đã sai ngay từ khi bắt đầu, nếu như ta không quá tin tưởng Lạc Hùng thì đã không xảy ra chuyện này! Ai! Tất cả đều là sai lầm của ta!”

Đường Tư nói : “Cũng không thể trách Hoàng huynh được, chỉ có thể trách Lạc Hùng lòng lang dạ sói, Hoàng huynh giờ đã biết ai là người tốt, ai là người xấu chưa?”

Quyền Khuynh Quốc biết nàng định nói gì, liền nở nụ cười, tiện nói : “Hiểu rồi, nam nhân của muội đúng là hảo nhân, ta trước cũng đã nói hần là người tốt, muội lại nói hần là kẻ xấu.”

Đường Tư mặt hồng lên, Quyền Khuynh Quốc nói : “ Chúng ta phải nhanh chóng quay về, có rất nhiều việc cần phải xử lý, nếu không quốc gia sẽ đại loạn mất.”

“Ta cũng nên quay về nước mình, giờ xin cáo biệt”. Đông Dương vương tử đột nhiên nói.

“Giờ người định về ngay sao?” Quyền Khuynh Quốc nhìn Đông Dương vương tử, “ Ta còn chưa cảm tạ người”

“Không cần phải thế!” Hần nhìn chung quanh, trước đây hần đã từng dẫn dắt hơn một trăm người, giờ chỉ còn lại có hơn 20 người, bất giác khẽ thở dài.

“Ca! Không phải là huynh đã nói muốn cùng Hoàng Hy Bình quyết đấu sao?” Mĩ Hạnh Tử nói.

“Không quan trọng nữa, ta không phải là đối thủ của hần, kết quả thì chỉ có một thôi, nếu lúc trước ta biết hần là người như thế thì ta không đã không chọc vào hần làm gì, cũng cần bản không đến đất Trung nguyên. Ta nghĩ ta đã sai khi đến đây, lúc quay về, không biết phải đối diện với Thiên Hoàng thế nào đây, Ai!”

Mĩ Hạnh Tử nói : “ Ca, muội muốn ở lại đây thêm vài ngày.”

Quyền Khuynh Quốc nói : “Đúng đấy ! võ sĩ của các người cũng nên được trị thương, đợi khi bọn họ chữa thương xong, ta sẽ tiễn các người về nước”

Đông Dương vương tử suy nghĩ, nói : “Cũng được”

“Người không tìm ta đánh nhau nữa sao?” Hy Bình ngạc nhiên nói.

Đông Dương vương tử cười thắm, nói : “ Đánh không lại người, hà tất phải đánh?”

Hy Bình vỗ nhẹ vai hần, cười nói : “ Thật ra.....ta cũng có thể giả bộ thua người....”

Quyền Khuynh Quốc về đến hoàng cung, liền bắt đầu xử lí quốc sự

Hy Bình về đến hoàng cung, lập tức báo BỐ LỖ TƯ nhân lúc Hoàng thượng không có ở đấy mà rời thành. BỐ LỖ TƯ không cáo biệt Hoàng đế, chỉ sai người truyền đạt, lần sau hần sẽ lại mang xử nữ đến, giờ có việc gấp nên phải về ba tư trước. Sau khi ra khỏi thành, hần nhằm thẳng hướng Tử Yên thành, đợi ở đấy, chờ Hy Bình quay về dạy hần cách đánh nhau...

Vì có quá nhiều chuyện, Quyền Khuynh Quốc không thể lo lắng cho các nàng xử nữ Ba Tư của BỐ LỖ TƯ được, hần cũng chẳng còn tâm tình gì, Hoàng triều cơ hồ đã bị hủy trong tay của Lạc Hùng, trong đầu hần luôn nghĩ tới ngày Lạc Hùng sẽ nổi dậy ...chuyện này thì Hy Bình làm sao hiểu được, gã ngoài việc đánh nhau và xướng ca còn có hứng thú hoặc có thể gọi là có thiên phú, còn đối với các chuyện khác, thì hần tuyệt không có hứng thú cũng chẳng có thiên phận.

Đương nhiên, háo sắc là thiên phận của hần, cũng là hứng thú của hần – đây là một ngoại lệ.

Hoàng hậu và Thái hậu biết Hoàng đế đã quay về, liền tới diện kiến, lúc Hoàng đế dẫn Hoàng hậu vào tắm cung, Hoàng hậu trừng mắt oán hận nhìn vào Hoàng Hy Bình, Hy Bình trong lòng nghĩ : “ Trừng mắt nhìn ta làm gì? đấy là lão công của nàng mà.

Việc Hy Bình vì sao lại xuất hiện tại Hoàng cung, Đường Tư vội giải thích cho Hoàng đế là do Hy Bình về nhanh hơn so với bọn họ một ngày.

Hoàng đế đối với bọn Hy Bình mấy người an bài rất tốt, ở ngoại cung, cấp cho bọn họ một tòa trang viện, đối với bọn Đông Dương võ sĩ, cũng được sắp xếp trong một trang viện ở ngoại cung để dưỡng thương, vì Hoàng đế đã biết quan hệ giữa cử nữ và Hy Bình, nên cấp bọn họ cho Hy Bình, chuyện này đối với bọn cử nữ mà nói như bỏ được một hòn đá to trong lòng bọn họ vậy.

Buổi chiều, vài cung nữ tới lệnh cho Hy Bình tới chỗ của thái hậu, Hy Bình đến chỗ Thái hậu đã thấy có Hoàng hậu ở đấy, hần nói : “Hai người không sợ Hoàng đế phát hiện sao?”

Hoàng hậu nói : “Hoàng thượng tạm thời không lí gì đến chúng ta, hần còn có nhiều việc phải làm.”

Thái hậu nói : “Người chuẩn bị bao giờ thì đi?”

“Ngày mai”

Hoàng hậu nói : “Người có còn nhớ đến ước định của chúng ta?”

“Người nói mỗi năm lại để ta đến thâu hương”

“Người nhớ tốt lắm”

Hy Bình cười nói : “Nhưng, không biết ta có thể mỗi năm, năm nào cũng đến Vụ Chi thành hay sao?”

Thái hậu: “Người định làm gì?”

“Làm gì?” Hy Bình không hiểu.

“Ta muốn hỏi người định làm gì sau này?”

“Ta, ngoài việc đánh nhau và ca hát ra, cái gì cũng không biết, nếu quả muốn ta thi triển bản lĩnh khác, ta nghĩ, ta có thể tạm coi là y nhân, ta đã từng thay cha ta hành y ở trong thôn.”

Thái hậu nói : “Được rồi, vậy ngươi hãy mở được điểm trong toàn quốc, còn tổng điểm thì đặt trong thành này—”

“Oa, nàng không hỏi xem ta liệu có đồng ý không hả? Mở được điểm? Ta thêm vào, không phải các được điểm của Trường Xuân Đường đã mở trên toàn quốc rồi ư? Còn cần ta mở sao?”

“Trường Xuân Đường cũng là của ngươi?”

“Không phải là của ta, nhưng có quan hệ rất lớn với ta, có Trường Xuân Đường rồi kiếp này ta dùng không hết. Hơn nữa, Trường Xuân Đường có 3 nữ nhân - không, hai thôi, hắc hắc, là nữ nhân của ta...”

“Ngươi đừng lo ngươi không có tiền dùng, đến chúng ta đều là của ngươi cả, ngươi còn sợ nghèo sao. Bọn ta chỉ muốn biết khi nào thì ngươi mới có thể quay lại!” Thái hậu không kiềm chế được nói.

Hoàng hậu nói : “ Năm sau, nhi tử của ngươi ra đời, ngươi phải tới thăm nó đấy!”

“Oa, cũng có thể là nữ oa mà.”

Thái hậu nói : “ Kể cả là nữ oa, ngươi cũng phải đến.”

Hy Bình sợ đáp : “ Vậy thì chắc là nhi tử rồi!”

“Có phải là ngươi không muốn đến?” thái hậu và Hoàng hậu cùng kêu lên.

Hy Bình gãi đầu, nói : “ Có điều.... ta không thích Hoàng cung, các người ... không thể đến tìm ta sao?”

“Ngươi đang mơ đấy à, bọn ta có thể tìm ngươi được sao? Ngươi nên biết bọn ta có thân phận gì chứ...”

“Ta nhớ, nói đến thân phận trước mặt ta, thì các ngươi chỉ là nữ nhân thôi, còn thân phận gì khác chứ? Đúng là ngốc!”

Hai người than thở, đối với tên nam nhân gốc này, nói gì cũng không thông, Thái hậu nói : “Bọn ta không ép ngươi, mà chỉ mong ngươi nghĩ đến chúng ta, nếu có thời gian thì hãy đến thăm chúng ta. Ngươi không thích Hoàng cung, thật ra chúng ta cũng không thích nó, ở đây tịch mịch quá! Lẽ nào ngươi nỡ nhẫn tâm để chúng ta ở nơi tịch mịch thế này cho đến chết?”

Hy Bình không nói gì, Hoàng hậu nói : “Ngày mai lúc ngươi đi, Hoàng thượng nhất định sẽ tiễn ngươi, đến lúc đấy ta sẽ mang theo Đông Chi, Đình Thi và Đông Nhi. Khi đấy ngươi nói ba người bọn họ rất xinh đẹp, ngươi muốn ba người bọn họ; Hoàng thượng chắc sẽ đáp ứng ngươi, nữ nhân của hắc rất nhiều, mất đi ba người thì có đáng gì, hơn nữa ngươi lại là ân nhân cứu mạng của hắc. Cả triều đình này có thể tồn tại được tính ra cũng là nhờ có ngươi, bởi vậy ngươi xin hắc vài nữ nhân cũng không có gì là quá đáng, hơn nữa trước đây hắc cũng đã nói, nữ nhân của hắc ngươi đều có thể muốn cơ mà.”

“Nói thì nói vậy, nhưng không nhất định phải tuyệt tình với hắc như vậy.”

Thái hậu nói : “Thật ra ba mươi năm nữa, triều đình này có lẽ cũng là của ngươi, vì lúc đó nó sẽ thuộc về nhi tử của ngươi.”

Hy Bình liền cười lớn, Hoàng hậu nói : “ Bây giờ ngươi bồi tiếp chúng ta một lần nhé!”

“Cái gì?” Hy Bình đang cười lớn đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy hai người đã bắt đầu cởi áo ngoài ra...

Đêm đã khuya, Hy Bình mới rời khỏi tấm cung của Thái hậu, sau khi về đến biệt viện, liền gặp phải Mĩ Hạnh Tử, hắc chỉ ngó qua nàng rồi bước vội, thì nghe được tiếng của nàng từ phía sau : “Có thể bồi tiếp ta một lần không?”

Hắc xoay người nói :”Muốn ta bồi tiếp nàng thế nào?”

“Bồi tiếp ta đi mà, được không?”

Hy Bình nói : “Nơi này nhỏ quá, đến chỗ khác được không?”

Mĩ Hạnh Tử nói : “Chỗ này còn rộng hơn một bước chân của ta đấy.”

“Nghe ta nói này, ta với nàng một là không có giao tình, hai là không có cảm giác, vì sao lại chọn ta? Mấy lão bà của ta còn đang đợi ta quay về !”

“Vì sao người không thích ta?”

“Bởi vì.... cái này cũng giống như thích ai đó, cũng chẳng có lí do”

Mĩ Hạnh Tử ai oán nhìn hắn, dưới ánh đèn mờ ảo, nàng ngược nhìn lên khuôn mặt lỗ nhố đầy tà dị của hắn. lúc này trông hắn thật oai nghiêm. Nàng nói : “Có lẽ ta cũng không có lí do gì, chỉ là lần đầu gặp chàng, ta cảm thấy có một cảm tình đặc biệt, ta nghĩ đó là sự thù hận, nhưng sau này ta biết đó tuyệt không phải là hận. Ta đã từng yêu Sơn Bồn, chàng đã giết Sơn Bồn, đáng lẽ ta phải hận chàng, chỉ là ta và Sơn Bồn chẳng còn quan hệ gì; hắn cũng không yêu ta, chỉ là do ta tình nguyện. Ta đã sai, một sai lầm rất lớn, đáng ra ta phải vì cái chết của Sơn Bồn mà hận chàng, nhưng càng về sau, ta lúc nào cũng nhớ tới chàng, chàng như một con dã thú, vừa đặc biệt vừa có khuôn mặt tà dị, tuần tú, cơ hồ đã làm trái tim ta tan nát–không có chàng, tim ta không thể liền lại”

Hy Bình trầm mặc, thứ tình cảm đột ngột này, hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn.

“Phòng của ta ở phía trước, có thể cùng đến đây với ta không?”

Nàng đi về phía trước, Hy Bình theo sau, hắn cũng không biết vì sao hắn lại đi theo nàng, sau đó lại vào trong khuê phòng của nàng. Hắn tự nhủ: có lẽ đó chỉ là vô ý.

Thật không ngờ, Mĩ Hạnh Tử đến trước giường, bắt đầu cởi áo, rất nhanh, cơ thể lồ lộ tuyệt đẹp hiện ra dưới ánh đèn, tất nhiên cũng lọt vào tầm mắt của hắn...

“Ta chỉ muốn yêu chàng một đêm thôi, có được không? Ta biết ngày mai chàng sẽ đi, còn ta, cũng sẽ phải về tổ quốc của mình....Đêm nay, hãy cho ta có được những hồi ức đẹp nhất.”

“Một đêm đủ được sao?”

“Vâng, thế là quá đủ rồi! Kí ức trong một đêm cũng đủ để ta có thể ôn lại trong suốt một đời. Chàng là một nam nhân thần kì, ta nghĩ đời này ta không thể nào tìm được một nam nhân nào khác như chàng.”

Hy Bình nhìn nàng, nói : “ Nàng hãy nghe kỹ lời ta nói – Ta không hi vọng trong kí ức của nàng có ta”

Mĩ Hạnh Tử tiêu tan hi vọng, cúi mặt hỏi: “ Tại sao vậy? Lẽ nào chàng nghĩ rằng ta không còn trong sạch? Ta có thể nói cho chàng biết, ta tuy từng yêu Sơn Bồn, nhưng thân thể ta chưa hề đụng chạm với một nam nhân nào, ta vẫn còn thân xử nữ thuần khiết!”

Từ miệng Hy Bình liền xuất ra một tràng cười lớn, nói : “Ta cũng có thể nói với nàng, ta là một tay hảo sắc, đối với nữ nhân nào cũng thích, nhưng không thích nữ nhân Đông Dương.”

Mĩ Hạnh Tử đau đớn nhìn hắn, nói : “ Tại sao?”

“Chẳng có lí do gì, ta chỉ không thích.”

“Không, người hãy cho ta một lí do!”

Hy Bình thương hại nhìn nàng, nói : “Ta phải đi đây, ta còn phải về bồi tiếp nữ nhân mà ta yêu thích, nàng hãy giữ lại những mộng tưởng của mình. À! Đúng rồi, từ nay về sau chúng ta ko lên gặp nhau nữa!”

Hắn rời khỏi phòng của Mĩ Hạnh Tử, để lại Mĩ Hạnh Tử lả lợ, một mình dưới ánh đèn.

Khi Hy Bình quay về, La Mĩ Mĩ và Lương Lệ Quỳnh không ở đây. Hoàng thượng đã an bài cho Lương Lệ Quỳnh một căn phòng khác, Đường Tư nói, La Mĩ Mĩ đã đi đến gặp mẹ nàng rồi, còn bảo nếu như hắn về tới thì bảo hắn qua đây một chuyến, hắn hôn Đường Tư, rồi rời khỏi.

Đến trước cửa phòng Lương Lệ Quỳnh, nghe thấy trong phòng có tiếng khóc, hắn liền đẩy nhẹ cửa, phát giác cửa không khóa, liền tiến vào trong.

Hai mẹ con đang ôm nhau khóc....

Chắc đang nói đến chuyện của La Niên! Hy Bình không định làm phiền 2 mẹ con liền nhanh bước đi ra ngoài

Lương Lệ Quỳnh lườm hắc, nói : “ Người đến à?”

“Ừ”

La Mĩ Mĩ quay đầu nói : “Chàng tới đây!”

Hy Bình bước tới, đứng ở trước giường, nói : “ Hai người tìm ta có chuyện gì?”

“Chàng tính sao đối với mẹ ta?” La Mĩ Mĩ nói câu này khiến cho Hy Bình tắt tiếng, Lương Lệ Quỳnh khuôn mặt diễm lệ thành thực, đột nhiên ửng đỏ, cúi đầu.

Hy Bình luống cuống nói : “ Cái này... cái này...”

La Mĩ Mĩ nói : “Thiếp nghe Hoàng đế ca ca nói, chàng lúc ở trong địa lao của Đại Địa mình đã cùng mẹ thiếp.... thế nên hắc mới ban thưởng mẹ thiếp cho người, có phải thế không?”

Hy Bình liền vội vàng giải thích :”Ồ, Mĩ Mĩ, không phải như thế, nàng không nên hiểu lầm. Lúc đó mẹ nàng quả thực rất cần sự thương yêu, chăm sóc.... ta chỉ thể hiện quan tâm hơi quá một chút, dù sao ta cũng là nữ tể của bà ấy mà! hắc hắc” Trong lòng hắc đang nghĩ : Tên tiểu tử Hoàng đế này, định hại chết ta đây mà, hiểm quá!

“Chàng nói như vậy có phải là chàng không muốn mẹ thiếp?”

Hy Bình thấy rất khó xử, nếu nói không muốn, thì trái với lương tâm của hắc, Lương Lệ Quỳnh là người sinh ra La Mĩ Mĩ, đương nhiên nhan sắc không thua kém gì La Mĩ Mĩ; còn nếu nói muốn, thì có thể sẽ bị La Mĩ Mĩ chửi cho một trận, nếu nói không muốn sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của Lương Lệ Quỳnh – tuy nói Lương Lệ Quỳnh chưa chắc đã thích hắc, nhưng nếu hắc trực tiếp cự tuyệt, phạm là nữ nhân, ai nấy trong lòng đương nhiên sẽ không vui.

“Ta....hừ....chuyện này....cái đó.....hừ hừ....” hắc chỉ có thể làm thế, còn có thể làm khác được sao?

La Mĩ Mĩ nói: “Không phải người đã nói rằng, chàng muốn có Vạn Diệu sư đồ sao? Không phải mẹ con Đồ Tư Tư đều đã mang hài tử của chàng sao? Không phải chàng đã cùng Hoàng hậu, Thái hậu còn có cả Công chúa đều đã ngủ trên một giường sao? Không phải là Nguyên Chân, Nguyên Na đều là tình nhân của chàng sao? Không phải là Lãnh Tinh Oánh đã từng dụ dỗ chàng lên giường sao? Không phải còn có sư đồ A Mật Y sao? Không phải có cô cháu Vưu Túy và Thi Nhu Vân sao? Còn có Lạc U Nhi, Mộng Cơ...”

“Có...sao mà nhiều vậy?” Hy Bình toát mồ hôi lạnh.

La Mĩ Mĩ tức giận nói : “Thiếp vẫn còn chưa tính hết đấy! Sao chàng chưa gì đã khấn trương vậy? Chàng còn chuyện gì mà chưa từng làm? Thiếp nhớ người từng nghĩ tới việc ra tay với mẹ thiếp....”

Hy Bình một mực phủ nhận nói “ Không có chuyện đó đâu, ta làm sao có thể hạ thủ đối với nhạc mẫu?”

Nói xong, hắc không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán

Lương Lệ Quỳnh vẫn cúi đầu, La Mĩ Mĩ nói tiếp : “Mẹ thiếp đã không còn cha thiếp, sau này chẳng ai chiều cổ cả!”

Hy Bình nói : “Là nữ tể, ta đương nhiên sẽ chiều cổ cho nhạc mẫu, cái này nàng không nên lo lắng.”

La Mĩ Mĩ trừng mắt nhìn hắc , nói :”Chàng ở trung ngục có nói, mẹ thiếp và thiếp rất giống nhau, sau này sẽ do chàng chăm sóc mẹ thiếp, đúng vậy không?

“Để ta nghĩ, hình như ta đã nói vậy, nhưng... nhạc mẫu, làm sao nàng có thể nói những lời như thế chứ? Ta rất khó xử”

“Khó xử phải là thiếp, hắc dẫn, những chuyện thất đức chàng đều đã làm cả rồi.”

Hy Bình cười nói : “Đâu có, đâu có? Ta thấy những chuyện ta làm đều là việc tốt đấy chứ. Có ta ở đây, mẹ con nàng không phải rất vui hay sao? Thế giới này mọi người đều vui vẻ không phải là tốt sao? Những chuyện thất đức gì đó, từ trước đến nay ta chưa hề làm.”

Hai mẹ con thật sự phục hắc, những chuyện trái với luân thường mà hắc lại có thể nói thành chuyện tốt, lại còn tự nhận mình là đáng cứu thế, có lẽ trên thế giới này chỉ có mình hắc như vậy.

“Nếu như thiếp cho phép chàng lấy mẹ thiếp, chàng định thế nào?”

La Mĩ Mĩ nhìn Hy Bình, hấn đưa tay lên sờ trán nàng, ngạc nhiên nói : “ Mĩ Mĩ, nàng không phải là đang sốt đấy chứ?”

“Thiếp không sốt, thiếp rất tỉnh táo”

“Mẹ nàng không phản đối sao?”

“Mẹ thiếp nói, mọi chuyện đều nghe theo thiếp.”

“Có chuyện này sao! Để ta nghĩ xem, điều này đúng hay là sai đây?”

“Sắc ma chàng còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ mẹ thiếp theo chàng lại khiến chàng mất mặt hay sao? Đừng quên bà ấy là mẹ thiếp, mẹ thiếp còn đẹp hơn nhiều so với đám nữ nhân của chàng.”

Hy Bình nói : “Đẹp thì đúng rồi, nhưng bà ấy là mẹ của nàng, nếu như ta đến mẹ nàng mà cũng... không biết người khác sẽ nói sao đây? Có lẽ rất mất thể diện.”

La Mĩ Mĩ cười lạnh, nói : “Mất thể diện ? Những việc này chàng đâu chỉ làm một hai lần, có cần thiếp đếm lại không?”

Hy Bình vội giải thích : “ Hừ, không cần đâu, ta chỉ cần một câu nói của mẹ nàng, sao từ nãy giờ bà ấy không nói gì?”

La Mĩ Mĩ khẽ đẩy mẹ nàng, nói : “Mẹ, mẹ đừng chỉ có cúi đầu như thế, mẹ cũng nên nói gì đi!”

“Mẹ...nghe Mĩ Mĩ” mặt Lương Lệ Quỳnh lúc này đã đỏ bừng, nhưng vẫn không dám ngẩng lên.

“Nhạc phụ, con xin lỗi!” Hy Bình nhìn hai mẹ con, lại nói : “ Hai mẹ con nàng rất giống nhau, không biết còn chỗ nào giống nhau nữa không? Hắc hắc, để ta kiểm tra thử xem.”

Trong lúc hai người còn đang kinh ngạc, hấn đã đột nhiên đè hai mẹ con ngã ra giường....

244. Chương 243: Long Thành Hội Sự

“Giang hồ, từ xưa tới nay, thời nào cũng loạn! Ai!”

Lâm Khiếu Thiên đứng trên Minh Nguyệt phong than thở, lúc này trên Minh Nguyệt phong, những hạt tuyết trắng bay trong gió, tiết đông như bao trùm lên phong đỉnh tịch mịch. Mộng Tình, A Mật Y, Lạc U Nhi đều nhìn nam nhân cao lớn này, hấn tuy đã mất hết toàn bộ võ công, nhưng mị lực mê người của hấn thì vẫn còn mãi.

“Đã một tháng rồi ! Một tháng thật ngắn ngủi A!...”

Lâm Khiếu Thiên là do Mộng Tình và A Mật Y cứu, Lạc U Nhi thì đến sau hai ngày, từ lúc Mộng Tình cứu Lâm Khiếu Thiên tới nay đã được đúng một tháng.

Trong một tháng ngắn ngủi này, giang hồ đã phát sinh biến hoá ghê gớm, Độc Cô Minh và Lôi Long đã cứu thoát được bọn Tứ Cửu, liền suất lĩnh hai ba vạn bang chúng Cái bang hướng về Long thành, Âu Dương Đình Đình dẫn giáo chúng Thái Âm giáo cùng Lôi Phượng hội quân, Dã Mã tộc cùng Bạch Dương tộc khoảng ba bốn vạn quân vượt qua sa mạc, Xà Thần bộ lạc, Tứ đại gia... cơ hồ toàn bộ từ các môn phái đến các bộ tộc có quan hệ với Hy Bình đều đã xuất hiện trên giang hồ, cùng lúc từ nhiều phương hướng khác nhau kéo quân tới Đại Địa minh. Còn Đại Địa minh thì ngoài lực lượng của bản thân bọn họ và đám cao thủ võ lâm, còn đột nhiên xuất hiện cả quan phủ lẫn quân đội triều đình...

Lâm Khiếu Thiên nói : “Không biết là đúng hay là sai đây?”

Mộng Tình than : “Việc này căn bản không thể luận đúng sai, cục diện này cũng giống như chiến tranh vậy, còn trong võ lâm thì rất ít thấy. Việc đã như vậy chỉ có thể chờ đợi kết cục xem sao thôi.”

Lâm Khiếu Thiên nói : “Kết cục sẽ ra sao đây? Vì cái chết của Hy Bình mà mọi người đã khóc không biết bao nhiêu lần, đám nữ hài càng bị thương hơn! Phục cừu? Đúng, phục cừu, giang hồ là nơi ân ân oán oán...”

“Ba đời nhà ta, tất cả đều oanh động giang hồ, dính đầy huyết tinh, có phải là chúng ta thật sự muốn vậy đâu? Nghĩa phụ đã cô độc, ta cũng đã cô độc, vì vậy, hài tử của chúng ta không thể lại rơi vào vết xe đổ đó, không thể lại thành ma, chỉ biết hoặc là chết hoặc là giết người. Chúng ta tuyệt không muốn vậy, cũng không hề muốn giết người - chỉ là ai muốn giết ta, ta tất phải giết hắn! Nhưng kiểu sống như vậy có thể thực sự khoái lạc sao? Chúng ta chỉ là những con người bình thường, chỉ hi vọng có những ngày sống bình thường, nguyện vọng đó cho tới tận khi nghĩa phụ mất đi, người vẫn không đạt được, ta cũng không đạt được...Nghĩa phụ luôn hi vọng vào ta, nhưng ta không thể nào làm được.”

“Không, chàng đã làm được rồi mà” Mộng Tình vừa nói vừa tuôn lệ.

“Tình, ta không đủ can đảm để yêu, ta đã xa nàng hơn hai mươi năm, mà không dám quay về gặp nàng, ta đã cô phụ nàng cũng đã có lỗi với nghĩa phụ. Nàng, chẳng lẽ nàng không hận ta chút nào sao?”

“Muội hận, đương nhiên là muội có hận, chỉ là từ khi muội sinh con đến nay, lúc nào cũng mong thấy huynh trở lại, muội đã không thể hận rồi. Trong tim muội, đối với chàng, tình yêu của muội so với hận thì lớn hơn rất nhiều.”

“Các nàng thì sao?” Lâm Khiếu Thiên nhìn A Mật Y và Lạc U Nhi.

Hai người nhất thời không nói gì, Lâm Khiếu Thiên nói : “Ta biết ta đã không phải với các nàng, chỉ là trong lòng, ta chỉ có cảm tình mà thôi, tấm lòng của hai nàng, ta biết nhưng không thể tiếp nhận. Ta không giống Hy Bình, có lúc ta còn hoài nghi Hy Bình không phải là nhi tử của mình, nó chẳng có điểm nào giống ta cả.”

“Cái gì, chàng hoài nghi Hy Bình ?” Mộng Tình gắt lên.

Lâm Khiếu Thiên vội vàng giải thích nói : “ Tình, mặt nó dài giống nàng, ta thấy nó giống nàng nhiều hơn.”

Mộng Tình giận dữ nói : “Ta còn có ai khác hay sao? Cả đời ta chỉ từng yêu có mỗi mình chàng....”

Lạc U Nhi đột nhiên nói : “Chàng chả giống ai cả, hắn chỉ giống hắn thôi! Trên đời này chỉ có duy nhất một Hoàng Hy Bình thôi!”

A Mật Y nói : “Khiếu Thiên, kì thật ta và U Nhi đều không hề hận chàng, cả đời chàng, cơ hồ đều là bất đắc dĩ, vận mệnh đã cho chúng ta gặp nhau, nhưng cũng khiến cho chúng ta không được bên nhau. Ai! Tất cả đều là do thiên mệnh!”

Lạc U Nhi hai mắt rướm lệ, A Mật Y nói : “U Nhi, muội khóc sao?”

“Muội nghĩ tới Hy Bình... lúc chàng còn sống, muội hoàn toàn chẳng nghĩ gì tới chàng, đến khi muội hiểu lòng mình, thì chàng đã đi rồi, hắn đi rất vội vàng, lúc đi còn chẳng kịp nhìn muội lấy một lần.... “

Nhắc tới Hy Bình, A Mật Y và Mộng Tình cả hai đều cùng lúc rơi lệ. Trong mắt của mọi người, tất cả đều cho rằng Hy Bình đã chết, có lẽ chỉ có trong lòng Xuân Yển, là luôn tin rằng Hy Bình vẫn chưa chết, chỉ có Xuân Yển là vĩnh viễn tin rằng nhi tử của nàng là chiến tướng bất tử.

Lâm Khiếu Thiên than : “Vì cái chết của nó mà giang hồ đã biến thành một trường đồ sát”

A Mật Y nói : “Đó không phải là lỗi của chàng, chàng vốn không muốn tranh giành với thế nhân, chàng không biết thân thế của mình, lại chẳng có thù oán gì với ai, chỉ là người khác cứ nhất định không cho chàng sống yên ổn. Chàng chỉ thích vui vẻ, nếu nói chàng xấu xa, chỉ là chàng rất háo sắc.... vì sao có người lại nhất định muốn dồn chàng vào chỗ chết? Lẽ nào chỉ vì chàng là hậu nhân của hai người? Giờ đây, tuy chàng đã chết rồi, nhưng từ nữ nhân của chàng cho đến huynh đệ của chàng vẫn còn đó, bọn họ tất nhiên là muốn vì chàng mà báo thù! Khiếu Thiên, như huynh đã nói, huynh và nghĩa phụ huynh đều cô độc, nhưng chàng thì không, chàng có rất nhiều nữ tử yêu chàng, còn có huynh đệ sẵn sàng liều mạng vì chàng..... Những người đã hại chết chàng, nhất định phải bị trừng phạt. Cho dù có phải mất đi bao nhiêu sinh mạng đi nữa, nhưng dưới sự bi thương và phẫn nộ, thì như thế vẫn chưa đủ.”

Lâm Khiếu Thiên nói : “Ta và nghĩa phụ, căn bản đã bất chấp chánh nghĩa.... sa vào ma đạo trở thành những tên sát nhân điên cuồng, có lẽ đó là vận mệnh của ông cháu ba đời chúng ta sao! Lẽ nào đây là thiên mệnh biểu hiện trên người ba đời chúng ta, báo ứng cũng là đương nhiên thôi, cấp cấp....”

Trong tiếng cười phảng phất chứa đựng đầy kí ức bi sảng...

A Mật Y nói : “Chúng tôi, tất cả đều là nữ nhân của Hy Bình, hơn nữa còn đang mang hài tử của chàng trong mình. Chúng tôi chỉ là nữ nhân, đối với ân oán luôn rạch ròi, vì chàng thì dù cho có phải huyết tủy cả giang hồ cũng tuyệt không hối hận.”

Mộng Tình thở dài, nói : “Ta muốn hỏi sao hai người lại yêu nó?”

“Bởi vì chàng xấu xa!” Lạc U Nhi và A Mật Y hai người cùng nói.

“Xấu xa?”

“Vâng, chàng xấu xa vào đến tận cả cốt tủy của chúng tôi, làm cho chúng tôi thời khắc nào cũng nhớ đến cái xấu xa của chàng, chàng cực kì xấu xa khiến chúng tôi mãi mãi không có cách nào quên được chàng. Chúng tôi bất chánh lắm phải không?”

Mộng Tình nói : “Có lẽ nhìn từ một góc độ nào đấy thì tất cả nữ nhân tốt đều bị hấp dẫn bởi nam nhân xấu xa.”

Nói xong, nàng không biết là hữu ý hay là vô tình mà nhìn Lâm Khiếu Thiên, bị hấn phát giác được, hấn nói : “May mà ta chỉ xấu xa với mỗi mình nàng thôi!”

Mộng Tình giận dữ nói : “Nói nhảm!”

Lâm Khiếu Thiên nói : “Hai người sau này thế nào, định gọi ta là đại ca hay gọi là cha đây?”

A, Lạc lương nữ mặt đỏ lựng, khiến cho Mộng Tình cũng đỏ mặt theo, Lâm Khiếu Thiên nói : “Việc giọt máu của nhi tử ta cũng là một vấn đề đây, nếu nó không sống lại thì xem ra sau này chẳng có ai có thể giải quyết được. Ai, ta nghĩ nó vẫn chưa chết mà chỉ là mất tích thôi”

“Ngày mai, bọn muội sẽ đi, theo bọn họ, cùng vì vi phu mà báo cừu.” A Mật Y nói một cách kiên định.

Lạc U Nhi đột nhiên tiến tới giữa Lâm Khiếu Thiên và Mộng Tình, hai người ôm lấy nàng, chỉ nghe thấy nàng nói: “Hai người là phụ mẫu của chàng, chàng xưng hô với hai người thế nào thì sau này U Nhi cũng sẽ xưng hô với hai người như thế. Xin lỗi Lâm đại ca, U Nhi đã thay lòng rồi, nhưng U Nhi không hối hận, bởi vì U Nhi thấy mình rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc. Thậm chí chỉ cần được ôm chàng một chút thôi thì U Nhi cũng đã thấy hạnh phúc cả đời rồi. Dù có bao lâu đi nữa thì muội cũng sẽ nhớ đến lời chàng đã nói, U Nhi là nữ nhân của chàng... thế nên, U Nhi phải đi, thay chàng báo cừu.”

“Được rồi, cứ đi đi! Lấy máu để kết liễu ân oán”

Giang hồ, lấy máu tạo danh.

Bọn Độc Cô Minh và Tứ Cửu dẫn người của Viễn Dương phiêu cục, Vũ Đẩu môn, Cái bang hướng tới Long thành; Lôi Phượng chúng nữ xuất linh Xà Thần bộ lạc và Thái Âm giáo, Tứ đại gia cũng đi ngay sau, Bạch Tư dẫn Dã Mã tộc cùng Bạch Dương tộc đại quân vượt qua sa mạc nhằm thẳng hướng Long thành. Trên đường đi, gặp sự ngăn cản của đám quân đội do Đại Địa minh sai khiến, thế nhưng bọn họ đều là những thanh niên nam nữ, vốn lấy danh là phục cừu, vì bằng hữu vì huynh đệ, vì người mình yêu thương mà tạo thành một lực lượng bị phần có thể thiêu đốt mọi thứ, gặp thần sát thần, gặp quỷ trảm quỷ, gặp ma tru ma!

Trên giang hồ, với vũ khí trong tay bọn họ, bọn họ tuy vô chánh vô tà nhưng trong lòng đầy sự phẫn nộ, đều cùng hướng về một phương hướng một mục tiêu mà trùng sát, thật là một thế lực mà không ai có thể tưởng tượng được, không cần biết thế lực này là chánh hay tà thì sự hung dũng của lực lượng này cơ hồ có thể hủy diệt cả giang hồ, thậm chí có thể hủy diệt mọi thứ.

Kết quả này, thì Lạc Hùng không thể tưởng tượng tới, nếu lúc đó hấn có thể biết được kết quả này, hấn tuyệt đối không chọc tới Hoàng Hy Bình, càng không bày kế giết Hoàng Hy Bình làm gì, hấn không tưởng được Hoàng Hy Bình có thể dẫn xuất thế lực to lớn đến vậy, như tình thế hiện nay, việc này đã không còn là cuộc chém giết trên giang hồ nữa mà hoàn toàn giống như chiến tranh vậy, nếu như Lạc Hùng không có được sự giúp đỡ của quân đội, thì Đại Địa minh đã sớm bị thế lực này san phẳng rồi.

Một nam nhân trong giang hồ mà không tranh giành thì chỉ có thể là nam nhân hảo sắc mà thôi, xuất hiện trên giang hồ chưa tới một năm, có thể liên kết với nhiều thế lực như vậy thì bất kể hẳn có phải là kẻ vô lại, bất quản hẳn có phải là sát nhân ma hay không thì chỉ dựa vào thế lực cơ hồ như là đại biểu cho toàn vũ lâm, cũng làm thay đổi địa vị của Đại địa minh trong vũ lâm.

Cuộc chiến tranh bắt nguồn từ cừ thù, ngọn lửa bị phần luôn được đốt cháy, cho dù có là quân đội chánh thống của triều đình cũng không thể ngăn chặn nổi đội quân lục lâm trên đường chinh phạt, lại thêm ba bốn vạn mãnh quân cường hãn của dị tộc đã vượt qua sa mạc đến. Trên các con đường đến Long thành, chém giết không ngừng, máu đổ khắp nơi, dân thường nghe thấy vội chôn chạy...

Lấy máu mở đường, đây chính là con đường giang hồ chân chính.

Máu càng rơi thì ngọn lửa bị phần càng được đốt cháy...

Trong cảnh đạp xác người mà tiến lên phía trước! Đại Địa minh vô luận là xuất ra bao nhiêu người, điều động bao nhiêu quân đội cũng không có cách nào ngăn cản Phục Cừu quân từ bốn phương tám hướng tiến gần tới Long thành, mắt thấy Phục Cừu quân đã gần đến được Long thành, Lạc Hùng vội điều động nhân lực, binh lực quay về Long thành, chuẩn bị một trận chiến thủ thành. Đây là một kết quả kì lạ, nhưng đến cả quân đội chánh thống cũng không thể nào ngăn cản thì chỉ còn cách tiến hành một cuộc chiến thủ thành có lợi cho bản thân mà thôi, Lạc Hùng muốn trong một trận này, có thể khiến toàn bộ quân tấn công Long thành sẽ bị tiêu diệt...

Lúc này tại Hắc Long trấn ngay sát Long thành, Phục Cừu quân không ngừng đến đây tụ tập. Đầu tiên là Lôi Phụng, Thủy Khiết Thu, Âu Dương Đình Đình, Lãnh Như Băng, Ti Mô và chúng nữ suất lĩnh hơn một vạn người đến đây, sau đó là Bạch Tư và Nguyên Na suất lĩnh quân đội của Dã Mã và Bạch Dương lương tộc, số người lên đến hơn ba vạn 5 trăm người, tiếp theo là Lôi Long, Độc Cô Minh và Tứ Cửu suất lĩnh hơn ba vạn người vũ lâm. Ba đội quân trên tụ tập được ba ngày thì Tứ đại gia suất lĩnh hơn bốn nghìn võ sĩ và Mộng Hương, Lạc U Nhi, A Mật Y cũng suất lĩnh hơn tám trăm nữ binh cùng đến một lúc...

Ngoài Long thành, Phục Cừu quân tập hợp lại giống như là một cuộc hội sư hiếm thấy.

Đám Phục Cừu quân, sau khi trải qua các chém giết, đến Long thành tụ tập lại được khoảng 7 vạn người, tuy so với số lượng quân đội mà Đại Địa minh khống chế thì ít hơn, nhưng lại cường hãn hơn, về khả năng chiến đấu, so với quân đội chánh thống của đại địa minh rõ ràng là mạnh hơn nhiều. Nhưng về phía Long thành cũng chẳng thể triển khai sách lược gì được, chiến tuyến cũng không thể nào mở lại, chỉ còn cách ngạnh chiến mà thôi. Lạc Hùng cũng biết, về mặt địa thế, hẳn đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, mặc dù vậy hẳn không thể không lo lắng, nếu như thành bị vây công, thì hơn mười vạn quân đội và đám dân chúng trong thành, chắc chắn sẽ rất nhanh dùng hết số lương thực còn lại.

Bản thân cuộc chiến này không phải là thiện lương gì, người vũ lâm, từ xưa đến nay, luôn chú trọng chánh tà đối lập, nhưng xét về căn bản mà nói vũ lâm vốn rất khó phân rõ chánh tà, hơn nữa trong đám quân phục cừu đang tụ tập, có cả chánh tà, thật khó mà phân biệt là chánh hay tà. Trong lúc này, phân chánh tà, cơ hồ như không thể nào.

Long thành bị bao vây chặt, Lạc Hùng đã ba lần bảy lượt phái binh muốn đột phá vòng vây để thoát ra liên hệ với Âm Long, hi vọng Âm Long có thể viện trợ, thế nhưng lần nào cũng bị đánh cho thối lui. Phàm người nào ra khỏi thành, bất kể là Đại Địa minh hay là bách tính thường dân, tất cả đều bị bắt lại, nếu hoài nghi là người của Đại Địa minh liền bị giết ngay, Tứ đại gia cảm thấy chuyện này hơi quá đáng, nhưng bọn Lôi Phụng vẫn kiên trì tin rằng - tất cả người trong Long thành đều là địch nhân, tất cả những người từ Long thành ra đều phải giết!

Nữ nhân bình thường là những người rất thiện lương, nhưng đôi khi, nữ nhân có thể tàn nhẫn hơn nam nhân hàng vạn lần...

Cuộc chiến công thành và thủ thành, kéo dài gần mười ngày mà chưa thu được kết quả gì, nhưng dân chúng Long thành thì lại đang trong cơn khủng hoảng, bọn họ hiểu rằng, bất kể kẻ nào lăng vãng ở phần ngoại thành đều sẽ bị bắt, bị giết, bởi vậy, bọn họ chỉ còn biết trốn trong Long thành, bọn họ hi vọng cuộc chiến này sẽ mau chóng kết thúc, bọn họ không cần biết ai thắng ai bại, thì cũng như nhau.

Chỉ có kết thúc mới có thể khiến Long thành khôi phục được phần nào sự bình tĩnh... bọn họ cũng không hi vọng Đại Địa minh có thể thắng được, bởi vì từ đám người võ lâm đến đám quân đội của Đại Địa minh, bị vây khốn trong thành, không những cướp lương thực và kim tiền của họ mà còn tùy tiện gian dân phụ nữ, còn đám quan phụ mẫu ở Long thành đương nhiên là cũng câu kết với Đại Địa minh.

Tình hình này, đối với dân chúng Long thành mà nói thảm cảnh giống như đang trong thời chiến loạn vậy.

Lúc mặt trời đã lặn về ngọn núi phía tây, một ngày khấn trương đối phó nhưng chưa thu được kết quả, ở phía ngoài Long thành tiến hành lần thương nghị sau cùng - đây đã là lần thứ mười hai kể từ khi cuộc chiến bắt đầu.

Trong doanh trại chính, tụ tập các thủ lĩnh trọng yếu của Phục Cửu quân - đương nhiên là các nữ nhân của Hy Bình và các bằng hữu thân thiết của hắn.

“Ngày mai, quyết một trận tử chiến! Chúng ta phải đánh nát đầu cha con Lạc Hùng!” Lôi Phượng nói.

Không còn nghi ngờ gì, trong những người ở đây thì Lôi Phượng là thủ lĩnh, tuy còn có cả võ lâm Tứ đại gia và Minh Nguyệt phong Mộng Hương ở đó, nhưng lần này là vì Hy Bình mà phục cừ, đương nhiên là phải do đệ nhất phu nhân của hắn làm chủ, mà danh vị đệ nhất phu nhân ngoài Lôi Phượng ra thì còn ai nữa, do vậy Mộng Hương cũng đành nghe theo thôi.

Triệu Kiệt Anh nói : “Nếu như vẫn tiếp tục ngạnh công thành, chúng ta nhất định không có cửa thắng. Binh lực của Lạc Hùng nhiều gấp rưỡi so với chúng ta, nếu như là ở vùng bình nguyên hai bên giao chiến, thì chúng ta còn hi vọng thắng được, đằng này bọn chúng lại kiên thủ trong Long thành không chịu ra, chúng ta dù cho toàn lực cường công cũng không thể thắng nổi. Hơn nữa còn bách tính trong thành....”

Bạch Liên cướp lời : “Đừng ghép chúng ta và bách tính trong thành, Bạch Liên ta chỉ tin rằng, kẻ mạnh tất có thể tự cứu mình. Nếu như không phải bọn họ ở trong thành của Lạc Hùng, kẻ đã giết chồng ta thì cũng đã không có kiếp nạn như hôm nay. Nếu trách chỉ có thể trách bọn họ đã nuôi dưỡng Đại Địa minh, lấy Đại Địa minh là niềm vinh dự....lại nói, bọn họ và Bạch Liên ta thì có quan hệ gì chứ? Chồng ta chết rồi, ta nhất định phải báo cừ, các người nếu như thấy không đành lòng với bọn họ, tốt nhất là sớm li khai đi. Ai bảo cha của chồng chúng ta đã giết cha của các người....Han, không có các người, Bạch Liên ta vẫn có thể vì chồng mà báo cừ! Đại ca, nhị ca các người đã chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Hùng, Bạch Ngân cùng nói : “Tiểu muội, đừng lo! chúng ta đã chuẩn bị xong rồi, nửa ngày đánh, nửa ngày không đánh, khiến cho ai nấy đều rất không thống khoái, nếu đánh, phải đánh đến cùng mới thôi!”

Bạch Tư nói : “Cừ tất phải báo, máu tất phải rơi, bất luận là máu của ai... chúng ta thủ lâu dài, cũng không phải là một biện pháp, tuy nói có thể thủ cho đến khi bọn chúng hết lương. Nhưng sau đây thì sao, có lẽ bọn họ sẽ phản bại thành thắng bởi vì nếu bọn họ đều sắp chết đói, bọn họ còn sợ gì ? Bởi vậy, tôi cũng cảm thấy phải phát động tổng tấn công khi bọn chúng còn chưa lâm vào tuyệt cảnh, đối với chúng ta thì có lợi hơn, vì khi trong lòng đã biết là phải chết, thì thật vô cùng đáng sợ.”

Bạch Liên nhìn Bạch Tư, cười nói : “Tư tỷ, trước đây muội đã trách sai cho tỷ rồi.”

Bạch Tư cười nhẹ, nói : “Cái gì mà trách sai chứ? Thật ra trước đây ta cũng thật sự đã làm sai... nhưng ta cũng không nhớ là sai ở điểm nào. Những chuyện không liên quan đến Hy Bình ta đều không nhớ, ta chỉ nhớ hân, hân là tình yêu duy nhất của ta, cũng là phụ thân của hài tử trong bụng ta, dù hân chết rồi, nhưng toàn bộ ta vĩnh viễn đều là của hân.”

Đỗ Thanh Phong nói : “Kiệt Anh nói cũng không phải là không có lý, nếu như ngạnh công, chúng ta không thể thắng được, nếu như từ chính giữa thành môn mà đột phá thật nhanh có lẽ có thể thắng được, nhưng không phải ai cũng đều có khả năng giống như người trong võ lâm bọn ta, có thể trong thời gian ngắn dùng khinh công mà vào trong thành, mà cho dù người võ lâm mà có vào được thành thì cũng sẽ bị binh lính trong thành loạn đao chém chết...Đại Phong, việc người huấn luyện 5000 cung tiễn thủ tiến triển đến đâu rồi?”

Đại Phong nói : “Tiền bối, tôi cũng đang muốn bẩm báo, trải qua một tháng huấn luyện, đã có thể chiến đấu được rồi.”

Tứ Cửu vỗ vai Đại Phong, cười nói ; “Quả nhiên xứng đáng là trưởng thôn anh minh của Hoàn Sơn thôn chúng ta, thật lợi hại.”

“Người còn lợi hại hơn, đến độ bị một lão đầu lừa, còn khiến cho lão bà bị nhốt trong một chỗ bé tẹo, nếu không phải chúng ta đến cứu người ra thì chắc là người vẫn còn ở chỗ đấy mà đại tiểu tiện rồi.”

Tứ Cửu cười mắng : “ Đại Phong, ta và người là bạn với nhau từ lúc nhỏ cho đến lúc lớn, người sao lại xỏ ta vậy? Cẩn thận nếu không ta quay về cũng đem người và lão bà của người nhốt lại giờ... Hắc hắc, bắt quá, mẹ kiếp đúng là bực mình, Tứ Cửu ta từ trước đến nay chưa từng chịu thiệt, thế nên sau khi ta đi, cũng đã đem lão đầu đó nhốt lại ở một chỗ còn nhỏ hơn, để cho hắn tự sát bằng mấy thứ mà hắn thả ra, hắc hắc.”

Lôi Phượng mắng : “Tứ Cửu, có cái gì đáng cười chứ? Nếu không phải là tại người làm việc không ra gì thì Hy Bình đã không xảy ra chuyện...”

Tứ Cửu nhớ đến cái chết của Hy Bình, mặt không cười nổi, cúi đầu nói : “Hắn ban đầu bảo ta cố ý đến Cái bang, đợi đến lúc Đại Địa minh lộ nguyên hình, thì mới quay lại.... ai, tất cả là vì ta đã quá tin lão đầu đấy.”

Độc Cô Minh nói : “Thật ra cũng không thể trách người được, ai mà ngờ được Tiểu Diện cái lại là Phó môn chủ Tập Ảnh của Đại Địa minh chứ, đến cả Phong bang chủ còn không biết hướng tri là người, vốn là cẩu?”

“Độc Cô Minh, người không phải là muốn khiêu chiến với ta chứ?”

Hoa Tiểu Ba nói : “ Tứ Cửu sư phụ, người hiện giờ không phải là đối thủ của Độc Cô lão đại đâu, Độc Cô lão đại giờ là truyền nhân cuối cùng của Huyết Ma, cây thương của người không đủ đâu.”

“Người nói cây thương nào? Cái này hả?” Tứ Cửu lấy tay chỉ vào giữa khố, đột nhiên thấy đầu đau nhói, đã bị Lan Hoa đứng sau lưng cốc mạnh vào đầu hắn.

Chỉ thấy Lan Hoa nói : “Giờ là lúc nào rồi mà người còn cười đùa, mọi người ai nấy đều đang đau lòng...”

Tứ Cửu quay đầu lại, nhìn thấy nước mắt trong mắt Lan Hoa... Hắn đột nhiên cảm thấy không phải với Hy Bình, nếu như lúc đấy, hắn không nghe theo lời Hy Bình nếu hắn và Cái bang có ở Long thành thì đã không để Hy Bình phải đơn độc chiến đấu...

Hy Bình, lúc nào cũng háo cường, chỉ dùng sức lực của bản thân mà ứng phó – Vô luận đối phương có bao nhiêu người, hắn đột nhiên nhớ đến những chuyện từ nhỏ đến lớn...

Nguyên Na nói : “Muốn đánh thành môn, có thể vẫn còn một cách.”

“Nói xem?”

“Nữ nhi của ta còn ở trong thành...”

Bạch Liên nói : “Bà nói đến Nguyên Chân bọn họ sao? Ta chẳng hi vọng gì vào bọn họ....Bà cũng thấy rồi đấy, nữ nhi của bà đang suất lĩnh quân đội của Lạc Hùng giết bao người của chúng ta? Tin cô ta ư? Hạnh, cô ta đã hoàn toàn bị Lạc Thiên mê hoặc rồi.”

Nguyên Na nói : “Không thể có chuyện đó, thật ra trong lòng Chân nhi chỉ yêu có mình Hy Bình... hơn nữa, Lạc thiên có thể đem đến cái gì cho nó? ngoài Hy Bình ra, nam nhân trên thế giới này không ai có thể đem cho nó cái gì?”

Thuỷ Khiết Thu nói : “Cô ấy yêu Hy Bình sao? Cô ấy yêu Hy Bình, thì sao lúc Hy Bình bị Đại Địa minh quân công, cô ấy lại tự thủ bàng quan?”

Nguyên Na nói : “ Cái này...”

Âu Dương Đình Đình nói : “ Tôi chỉ biết nếu như Nguyên Chân yêu Hy Bình, thì không thể ở cùng với bọn cừu nhân đã giết Hy Bình.”

Nguyên Na cuối cùng cũng không có cách nào giải thích, chỉ biết than trong lòng : “Chân nhi, sao con lại như vậy? Con đến Trung Nguyên không phải là vì Hoàng Hy Bình sao?”

“Có lúc vẫn có thể ở cùng một chỗ với cừu nhân!” Thi Nhu Vân đột nhiên nói.

Câu nói của nữ hài khiến mọi người tại trường đều chấn kinh, cũng khiến bọn họ khó hiểu, có một vài người còn nghĩ, có lẽ cô ấy đang tự nói về mình, vì bản thân cô ấy cũng ở cùng với đại cừu nhân của mình A!

Âu Dương Đình Đình trầm mặc suy nghĩ về chỗ độc đáo trong lời của Tiểu Nhu Vân, cô không nói gì thêm, chỉ nói một câu thì làm sao mà mọi người hiểu được.

Từ Phiêu Nhiên đặc biệt không thể chịu nổi Thi Nhu Vân, chỉ vì mỗi lần nhìn thấy Thi Nhu Vân, ông lại nhớ đến nhi tử đã chết của mình, tuy nói nhi tử không phải là do Nhu Vân giết, hơn nữa hiện giờ đối với cái chết của nhi tử, ông đã nguôi ngoai, nhưng ông vẫn bất mãn với câu nói của Thi Nhu Vân, ông nói : “Đứa đàn bà ngu ngốc như người nói gì vậy? Ai lại có thể ở cùng cừu nhân của mình chứ?”

Thi Nhu Vân dường như rất sợ Từ Phiêu Nhiên, nghe thấy ông hét lên, liền ngậm miệng lại.

Vưu Túy thấy ngứa mắt, nói : “Từ Phiêu Nhiên, sao ông lại lớn tiếng với Nhu Vân của chúng tôi? Ai động chạm gì tới ông chứ?”

“Ai bảo nó nói câu ngu ngốc như vậy! “ Từ Phiêu Nhiên thật ra cũng sợ Vưu Túy, bởi vì ông tự biết mình không phải là đối thủ của Vưu Túy.

Vân Tuyết nói : “Từ đương gia, sau này nếu ông còn đối xử với Nhu Vân như vậy, đừng trách tôi không khách khí.”

Trong mọi người ở đây, trừ một số ít người biết Vân Tuyết chính là Thi Trúc Sinh, còn ngoài ra rất nhiều người không biết được thân phận của nữ nhân này, chỉ biết nữ nhân này cùng đến với Ngọc Xà môn, Địa Ngục môn, hơn nữa thân phận và võ học đều rất cao, bởi vậy, câu nói này của nàng ta rất có trọng lượng. Có điều khiến mọi người không hiểu là sao cô ta lại bảo vệ cho Thi Nhu Vân?

Từ Phiêu Nhiên trong lòng phẫn nộ, mở miệng hét lên : “ Ta...”

“Cha, đừng cãi nhau nữa!” Từ Bạch Lộ đã đến, ôm chặt lấy Thi Nhu Vân nói : “Tiểu Nhu Vân rất thiện lương, cô ấy thật đáng thương, cha đừng mắng cô ấy nữa, bọn con đều rất thương cô ấy.”

Nữ nhi đã nói vậy, Từ Phiêu Nhiên cũng đành chịu. Thật ra, trong lòng ông cũng biết tiểu nữ hài trầm mặc này rất đáng thương, đáng yêu, chỉ là không biết sao lại cảm thấy khó chịu như vậy, hơn nữa mỗi lần mắng xong lại cảm thấy hối hận.

Phong Ái Vũ đứng dậy, tiến đến nắm lấy tay Thi Nhu Vân nói : “Nhu Vân, chúng ta ra ngoài đi! Chúng ta không biết võ công, cũng không biết đánh nhau, ta sẽ dạy cô cách chửi người, cãi nhau.”

“Ái Vũ, tôi cũng đi với hai người” Hoa Tiểu Mạn nói với theo.

Hoa Lôi cũng tự biết mình không giúp được gì, liền cùng với cháu gái và Ái Vũ, Nhu Vân ra khỏi doanh trường.

Không khí tiếp tục trầm mặc, Lãnh Như Băng nói : “Mọi người thương lượng đã có kết quả gì chưa?”

Mọi người ai nấy đều trầm ngâm, nàng tiếp tục nói : “Nếu không ai nói gì, thì để tôi nói vậy, Phượng tỷ nói rất đúng, Hy Bình sống chết còn chưa rõ - đừng hỏi tôi tại sao, trước khi chưa tìm thấy thi thể của hắn, tôi vĩnh viễn không tin rằng hắn đã chết. Nhưng, chúng ta nhất định phải phục cừu, Đại Địa mình muốn hại nam nhân của chúng ta, chúng ta cũng không để cho chúng đắc ý được. Lúc đấy, nếu không phải tôi cùng Phượng tỷ đang ở Trường Xuân đường; với thái độ của Đại Địa mình với Hy Bình như vậy, chắc chắn chúng tôi cũng không thể chịu nổi. Tôi quyết định, theo như Phượng tỷ đề xuất. Ngày mai, quyết chiến!”

“Được ngày mai!” Mộng Hương và Thiên Diệp Bội cùng nói...

245. Chương 244: Long Thành Chi Dạ

Trời đêm Long Thành ánh sao vẫn như xưa, toả sáng chói lọi. Tai nạn của người trên thế gian so với mỗi ánh tinh quang trên bầu trời mật mù thì hãy còn mờ nhạt hơn. Không gian như đã chuẩn bị 1 trường địa vì những tai nạn đang tới này, nhưng cũng không vì vậy mà cảm thấy bất an chút nào.

Thời gian dường như đang thể hiện 1 nỗi bi ai, nhưng tự thời gian cũng chưa chắc đã cảm nhận thấy điều đấy.

Long Thành đang khủng hoảng và bất an, nhưng bầu trời đêm không vì thế mà tĩnh lặng.

Có lẽ vạn vật trong đêm đều đang chờ đợi sự huyền ảo lúc bình minh

Còn người dân trong Long Thành thì sao? Họ đang chờ đợi cái gì chính họ cũng không biết. Có lẽ là đang chờ đợi sự chết chóc.

Cha con Lạc Hùng đang chờ đợi điều gì? Đợi sự hối hận ư... thực ra họ đã đang hối hận rồi, vì tình hình hiện nay đã không như họ đã mong muốn, và kế hoạch ban đầu của họ lại có 1 điều không tưởng đã xảy ra.

Họ ban đầu chỉ định dùng Hy Bình để dụ Huyết Ma xuất đầu lộ diện, sau đó để cả võ lâm truy sát cha con Huyết Ma. Đây căn bản chỉ là tư thù nhưng xét ở mọi góc độ thì đều có lợi cho Đại Địa Minh, vì vậy cho dù là về công hay tư họ cảm thấy điều mình đã làm là đúng.

Nhưng cái chết của Hoàng Hy Bình lại dẫn đến 1 cuộc chiến tranh. Dù trong kế hoạch ban đầu của họ đã tính toán kĩ càng cũng không ngờ ngày hôm nay lại bị vây hãm tại Long Thành, không thể tiến thoái, mà bên Âm Long cũng không có lấy 1 nửa tin tức gì, họ cũng không có cách nào phái người ra khỏi thành để liên lạc được với Âm Long – Bên ngoài, Phục Cừ quân cơ hồ còn tàn nhẫn hơn cả sự tưởng tượng của họ, tuyệt không bỏ qua bất cứ 1 mạng nào.

Âm Long, tự bản thân hắn cũng cảm thấy khó xử- hắn đã cùng với Dương Y trốn chạy biệt vô âm tích, tuy nói là không bội phản lại Lạc Hùng, nhưng hắn cũng biết, nhiệm vụ thất bại, trở về Đại Địa Minh cũng chỉ 1 con đường chết mà thôi. Còn trùng còn ham sống hưởng chi là con người, chỉ là ngộ bất tòng quyền mà thôi! Mẹ kiếp ! Người bất lực thì cũng phải có quyền được sống chứ!

Lạc Hùng tất nhiên là không thể biết được tình hình Hoàng Thành bên chỗ Âm Long, nhưng việc mất liên lạc 1 khoảng thời gian khiến hắn dự cảm thấy ít nhiều bất an, nếu như Hoàng Thành bên chỗ Âm Long thất thế ngoài việc phải đối đầu với đội quân báo thù cho Hoàng Hy Bình ra còn phải ứng phó đội quân triều đình mạnh mẽ vô bì. Thậm chí là cả với đám quân triều đình mà hắn đang điều khiển...

Lúc này, cha con Lạc Hùng đang cùng những nhân vật quan trọng trong Đại Địa Minh nghị sự tại phòng khách, dù đêm đã rất khuya nhưng họ không thể ngủ được.

Cả 1 đời Lạc Hùng đều nghĩ việc xưng bá võ lâm, đến đời con trai hắn Lạc Thiên cũng nghĩ trở thành nhất đại minh quân. Nhưng chỉ là tương lai thật khó đoán trước, như tình hình hiện nay, đầu họ dù có nghĩ trăm vạn lần đều vô dụng.

“Minh chủ, nếu cứ tiếp tục như thế này thì chúng ta sẽ không chịu được lâu. Dù bọn chúng không đến tấn công thì dân chúng Long Thành cũng sẽ phản chúng ta mà thôi.” Phó Minh chủ Huyết Đạt nói: “Chúng ta cơ bản không thể khống chế được quân đội, ngay cả đám võ lâm nhân sĩ của chúng ta, trong lúc không biết ngày mai sống chết ra sao, đã bắt đầu động thủ đối với dân chúng Long thành, đốt nhà, cướp bóc, gian dân chuyện gì cũng làm”

Bách Tư nói: “Đây là điều tất nhiên trong tình hình này phát sinh những việc thế này cũng là lẽ thường tình”.

Ninh Phi nói: “Lúc đầu, thật không lên đối phó với Hoàng Hy Bình..... Hắn ngoài việc là con trai của Huyết Ma ra, các việc khác đều không trở ngại gì cho chúng ta.”

Lạc Thiên: “Bây giờ nói điều này thì có tác dụng gì? Hoàng Hy Bình đã chết rồi....”

“Tôi có cảm giác hắn vẫn có thể chưa chết.” Ninh Phi: “Nhìn tướng của hắn tuyệt không phải là người dễ yếu mạng.”

Lỗ Da nói: “Hắn làm sao mà không chết cho được?”

Thương Ung nói: “Tôi cũng có cảm giác hắn chưa chết...”

Lạc Hoả cũng nói : “Không biết tại sao, từ lần đầu gặp hắn ở Võ đấu môn, tôi đã thấy hắn cảm thấy hắn như là con quái vật không hề biết đến cái chết, đến tận rất lâu sau này, thực lòng tôi không bao giờ nghĩ đến việc đối địch với hắn. Lúc đầu tôi cũng đã nói với Minh chủ về hắn, nhưng các người cơ hồ không 1 ai để ý lời tôi nói. Cả đời tôi chưa từng biết đến đứng trước mặt 1 người mà trong lòng cảm thấy sợ hãi run

rầy đến thế nhưng đồng thời cảm thấy ít nhiều kính phục..... Hắn không phải là loại người có thể dùng võ lực giải quyết, giống như tình hình sắp tới của chúng ta, đã sớm không còn là chuyện của võ lâm nữa rồi. Tôi đang nghĩ con người Hoàng Hy Bình, võ công của hắn có lẽ thực lực thì không có gì, nhưng hắn đích thực là người can đảm kì lạ!”

Lạc Thuỷ: “Ông cũng cho rằng Hoàng Hy Bình chưa chết ư?”

“Ừ!”

Lạc Thổ nói : “Tôi không tán thành cách nói của ông, tôi cảm thấy võ công của hắn thực sự rất mạnh, trước đây nhất thời đã xem thường hắn, thế nhưng bất luận là hắn là cuồng đao học từ “Lôi Kiếp Thần Đao” hay chỉ đơn giản như bộ quyền mà khi đánh ra có tiếng sấm của hắn cũng cơ hồ như võ công vô địch vậy, trước đây chưa bao giờ từng nghe nói đến bộ quyền pháp này bao giờ.”

Lạc Mộc nói :”Có thể là do hắn tự sáng tạo ra”

“Thân thể của hắn còn cứng hơn cả tôi !” người mang kim cương bát hoại thân, Lạc Kim nói

Huyết Đạt tổng kết : “Nói tóm lại, tay Hoàng Hy Bình này đích thực là một con quái vật, chứa vô số điều bí ẩn.”

Lỗ Da nói : “Kinh khủng nhất là đám nữ nhân của hắn sao nhiều thế, hơn nữa, đám nữ nhân này còn lập thành được một đám quân phục cừu đánh cho chúng ta thê thảm như vậy, bọn nữ nhân đó, đợi đến khi chúng ta thắng xong sẽ chơi chúng một phen.....Hắc hắc, bọn bà nương đấy tuy đứa nào cũng bụng to, nhưng chúng đúng là quá đẹp, nhìn cứ gọi là chảy nước.”

Bách Tư mắng : “Người đúng là thô bỉ, chết đến nơi rồi mà còn mơ đến chuyện đấy à?”

Lỗ Da cười nói : “Làm người tốt thì nhanh chết lắm, thế nên phải chơi hết mình, người không biết, thời gian qua, ở Long thành này không biết đã có bao nhiêu con gái nhà lành bị Lỗ Da ta cưỡng gian rồi, Ha Ha !”

Lạc Hùng nói : “Nói mấy chuyện đấy làm gì, còn không mau nghĩ xem là cách nào để phá địch đi!”

Lỗ Da nói : “Chúng ta cố thủ không ra, bọn chúng cũng chẳng làm gì ta được, nếu bọn chúng cường công, thì bọn chúng bại là cái chắc, đến lúc đó thì nào là nữ nhân mỹ lệ, đến các nữ binh cao lớn cường tráng, còn có cả minh nguyệt phong....”

Huyết Đạt hét lên : “Câm mồm đi, người đúng là đồ con lợn”

Thương Ưng nói : “Nhắc đến nữ binh cao lớn, ta lại nghĩ đến Nguyên Chân lục nữ, bọn nữ binh đó và Nguyên Chân lục nữ đều cao lớn, không biết chúng có phải là cùng đến từ Dã Mã tộc?”

Bách Tư nói : “Ta cũng nghĩ như vậy, bọn Nguyên Chân lục nữ ở trong doanh trại của chúng ta, đích thực là có vấn đề.”

Lỗ Da nói : “Vậy thì phải bắt bọn chúng lại, tiền dâm hậu sát!”

Lạc Thiên nói : “Lỗ Da, người còn nói thêm một câu nào nữa, ta sẽ giết người trước, đồ ngu!”

Ninh Phi nói : “Có thể chỉ là cùng tộc thôi thì sao, dù gì thì Nguyên Chân lục nữ trong thời gian chiến đấu cho chúng ta, cũng đâu có thấy bọn chúng có điều gì khác lạ, nên quân đội do bọn họ suất lĩnh tất cả đều rất nghe lệnh... .. Nhưng như vậy cũng thật khó hiểu. Nếu bọn chúng quả thật là đồng tộc, ta thật không hiểu vì sao mà bọn Nguyên Chân lại tàn nhẫn, trong lúc đối trận lại giết chết cả tộc nhân của chúng.

Lạc Thủy nói : “Khả năng nguyên nhân là bọn Nguyên Chân là phần đồ của Dã Mã tộc.!”

Ninh Phi nói : “Ta nghĩ, chỉ cần bọn chúng không phản bội chúng ta, theo chúng ta mà chiến đấu, thì bọn chúng còn có tác dụng. Theo như tôi quan sát thấy, thường nữ binh cao lớn dễ gặp phải quân đội do Nguyên Chân suất lĩnh đều tránh thật xa, tựa như không còn dám nghĩ tới việc ứng chiến, dựa vào điểm này ta có thể lợi dụng Nguyên Chân để cho lãnh đạo quân đội ...”

Bách Tư nói : “Nếu vậy thì thật đáng lo, nữ nhân Nguyên Chân này không thể quá tin được?”

Lạc Hùng nói : “Thiên nhi, con nghĩ sao?”

Lạc Thiên nói : “Nguyên Chân khả năng là đã bị con mê hoặc, coi con là nam nhân của cô ấy, cô ấy có thể vì con mà liều mạng.”

Đến lúc này, Lạc Thiên đã trở lại kiêu ngạo như xưa.

Lỗ Da cười nói : “Thiếu chủ ở phương diện này, người đích thực là rất mạnh mẽ.”

Lạc Thiên cười cười, không hề phủ nhận, chỉ là hắn cũng tự biết, hắn và Nguyên Chân căn bản chưa có làm qua.....

Bách Tư nói : “Thiếu chủ, người có lí do gì mà...”

“Bách Tư, chẳng lẽ ngươi dám hoài nghi mị lực của thiếu chủ đối với nữ nhân hay sao?”

“Lỗ Da, vấn đề không phải là có mị lực hay không, nếu không đề phòng, sẽ bị Nguyên Chân chơi cho một vố.”

Ninh Phi: “Vậy hãy giết hết bọn nó”

“Không, cứ lưu bọn chúng lại ! Ngày mai sẽ cho lại chúng xuất chiến, chỉ cần bọn chúng còn vì Đại Địa Minh mà chiến đấu, thì sẽ để cho bọn chúng chó cắn chó. Nếu như bọn chúng giữa chiến trường mà phản bội, thì sẽ cho loạn tiễn bắn chết chúng...” Lạc Hùng nói : “Các ngươi, phải từng phút từng giây chú ý bọn chúng, đừng để bọn chúng giở trò gì trước mắt chúng ta. Ta cũng không tin tưởng bọn chúng, nhưng trong thời tiết này, có thể lợi dụng được thì phải lợi dụng, sức khỏe và khả năng chiến đấu của bọn chúng không kém chút nào, đến lúc nào bọn chúng không còn giá trị để lợi dụng thì mới giết bọn chúng. Chỉ cần bọn chúng không rời Đại Địa Minh, thì bọn chúng cũng không có cách nào quay về doanh trại của đối phương”

“Cha, con cũng không tin tưởng bọn họ, như vậy đi, ngày mai hãy để bọn họ xuất chiến, nếu bọn họ thối lui thì sẽ kết thúc luôn tính mệnh của chúng, vài con đàn bà ấy, có lưu lại cũng vô dụng.”

Lạc Hùng than: “Giá như viện quân của Âm Long có thể đến kịp thời...”

Đó là hi vọng của hắn, cũng là hi vọng của mọi người trong Đại Địa Minh.

Về phần Âm Long, đã vĩnh viễn chẳng thể nào có khả năng đem lại hi vọng cho bọn họ nữa.

“Công chúa, trong hoàn cảnh này mà người còn tiếp tục chiến đấu cho Đại Địa Minh sao? Tôi thì không thể lại tiếp tục làm vậy nữa rồi...” Nguyên Hà nói.

Bọn họ từ khi đến ở tại Tây Lăng viện thì Lạc Thiên đã rất ít khi tới cái viện bé nhỏ này, Lạc Thiên đối với cơ thể to lớn của bọn Nguyên Hà ba người sớm đã chẳng còn hứng thú, hắn chỉ có hứng thú với bọn Nguyên Chân ba người nhưng lại không có cách nào cùng nàng hoan ái, từ lâu, Nguyên Nghiên và Nguyên Linh đều không thích hắn, còn Nguyên Chân thì dường như cũng chỉ muốn giao lưu với hắn về mặt tinh thần, Lạc Thiên đã có lúc tin rằng nàng thật sự thích hắn, hơn nữa với tính cách tự cao tự đại của hắn, thì những điều hắn tin chính là chân lý.

Lại nói, Lạc Thiên đã từng cùng bọn Nguyên Hà ba người hoan ái một thời gian, cũng không tránh khỏi có lúc không được sáng khoái, hắn phát hiện âm đạo của bọn họ có khả năng dung nạp cực lớn, hắn cũng không có cách nào mà làm cho bọn họ mãn nguyện hoàn toàn – điều này ít nhiều khiến hắn bất mãn, thân là nam nhân, hơn nữa lại là một nam nhân kiêu ngạo, sau khi tiến nhập vào thân thể nữ nhân, lại không có cách nào cảm nhận được cơ thể nữ nhân khi mở rộng cực độ, thật không thể tránh khỏi sự thất vọng. Lạc Thiên là một nam nhân thật sự, nhưng có lúc hắn cũng mơ tưởng đến cảnh : khi tiến nhập vào cơ thể nữ nhân có thể khiến cho âm đạo của nữ nhân tê liệt...

Nhưng Lạc Thiên không thể nào đem đến cho bọn họ cảm giác ấy, người có thể cho bọn họ cảm giác đó, chỉ có một – chính là người đã chiếm đoạt lần đầu tiên của bọn họ, Khai Thác giả, trong tâm trí của bọn họ cũng không thể nào có thể quên đi nam nhân duy nhất đấy.

Lạc Thiên tuy biết Hy Bình chính là Khai Thác giả, nhưng hắn tuyệt không thể biết rằng bọn Nguyên Chân lại mê luyến Khai Thác giả. Lăng Vô Tâm tất nhiên biết được những ảo tưởng của Nguyên Hà ba người đối với Khai Thác giả, nhưng Lăng Vô Tâm lại chưa từng giao lưu với bọn họ, còn Lạc Thiên lại không muốn

phí thời gian, hẳn tìm đến ba người, đơn giản là bởi vì cơ thể to lớn cường tráng của bọn họ là điều mà trước đây hẳn chưa từng thử qua, hẳn chỉ thích cái lần đầu tiên với bọn họ....”

Nguyên Đan nói : “Công chúa, tôi cũng không hiểu, người vốn yêu Hoàng Hy Bình, hơn nữa lại biết hẳn chính là Khai Thác giả, sao người còn muốn tiếp tục lưu lại Đại Địa Minh?”

“Lúc đấy, Hoàng Tiểu Nguyệt đem chuyện Hoàng Hy Bình chính là Khai Thác giả nói ra, chúng tôi còn muốn xuất thủ tương trợ, nhưng Công chúa người sao lại ngăn cản chúng tôi?” Nguyên Mang cũng nghi ngờ nói : “Chúng ta bây giờ ở trong Đại Địa Minh, từng giây từng phút như bị giam vậy, sống kiểu này thật không phải là người.”

Nguyên Hà nói : “Tộc trưởng cũng tới rồi, chúng ta sao có thể đối địch với bọn họ? Công chúa, lẽ nào người thật sự hận Hoàng Hy Bình sao?”

Nguyên Chân than : “Tất nhiên là hận, nhưng ta còn yêu hẳn nhiều hơn.”

“A?”

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nam nhân ấy, đến lúc hẳn không từ mà biệt... ta đã sớm thích hẳn, trước khi đại diện diễn ra, ta rất muốn được tự mình dâng hiến cho hẳn, sau khi đại diện diễn ra, ta càng không có cách nào quên được hẳn. Dù hẳn đã chết, nhưng lòng ta cũng không thể nào quên được hẳn, hẳn vốn đến từ trung nguyên, thế nên ta cũng tiến vào trung nguyên, ta nghĩ, trung nguyên có rất nhiều nam nhân giống như hẳn, ta tuy không có cách nào hoan ái cùng nam nhân đó, nhưng ta vẫn hi vọng có thể tìm được hình bóng của hẳn, có thể xóa đi được địa vị của hẳn trong lòng ta. Thế nhưng chẳng có một nam nhân nào có thể xóa đi được hình bóng của hẳn trong tim ta...”

“Bọn người đã từng hỏi ta có phải ta lưu luyến đối với Khai Thác giả? Ta nghĩ, có lẽ vậy, vì đó là lần đầu tiên của ta, tuy có đau đớn nhưng không thể so sánh được với cảm giác hoan ái, tựa hồ như hòa vào sinh mệnh ta mà tồn tại vậy, có thể đó là cảm giác của cơ thể... nữ nhân Dã Mã tộc, từ xưa tới nay, trong phương diện nam nữ, đều truy cầu cái cảm giác thích thú của cơ thể, nhưng ta thì không, bởi vì ta đã tu luyện xong ‘Tự Nhiên Tỏa Âm Chân Kinh’, việc này về cơ bản mà nói, chính là đã phản bội lại Dã Mã tộc.”

“Thế nhưng, hiện giờ, Hoàng Hy Bình và thân phận Khai Thác giả như lồng vào nhau, cảm giác nhục thể của ta và ái niệm trong lòng ta cũng đã hòa vào nhau, ta biết, ta không thể quên được hẳn, nhưng ta cũng có hận, hận hẳn vì hẳn đã ruồng bỏ ta! thậm chí khi mẹ ta để hẳn đi, lẽ nào hẳn cũng không thể nhìn ta lần cuối sao?”

Nguyên Nghiên nói : “Có thể hẳn có nỗi khổ bất đắc dĩ...”

“Không thể, là do hẳn hoàn toàn không để ta trong lòng” Nguyên Chân phủ nhận.

Nguyên Linh nói : “Công chúa, chắc không phải vậy đâu, trong lòng Hoàng Hy Bình có người mà.... người còn nhớ hẳn đã từng nói gì không?”

“Câu nào? hẳn đã từng nói rất nhiều câu... “

Nguyên Nghiên mặt hồng lên, nói : “Tối đó, hẳn đã nói sau khi chêu trọc Nghiên Nghiên, tôi còn nhớ rất rõ, hẳn nói ‘Bất kể nàng chọn ai làm nam nhân cuối cùng, đó chỉ là sự lựa chọn của nàng, sự lựa chọn của ta tuyệt không thay đổi’, Công chúa, đích thị là trong lòng hẳn có người, thật vậy mà, Nghiên Nghiên cũng tin hẳn”

“Nhưng hẳn thật sự đã chết rồi”. Nguyên Chân hai mắt ứa lệ.

Nguyên Nghiên nói : “Không đâu, tôi tin hẳn vẫn còn sống. Đã bao nhiêu đời nay, Khai Thác giả của chúng ta không ai là không chết ngay, nhưng hẳn lại là Khai Thác giả duy nhất vẫn còn sống, bản thân hẳn chắc không phải là người thường, không tìm thấy thi thể của hẳn thì có thể chứng minh rằng hẳn vẫn còn chưa chết.”

Nguyên Hà nói : “Nếu như hẳn chưa chết, hẳn còn muốn gặp chúng ta sao?”

Nguyên Nghiên nói : “Người đã quên hẳn đã nói gì sao? Hẳn đã từng làm chuyện đó với chúng ta, cũng có thể nói chúng ta là nữ nhân của hẳn, đây chính là câu nói của hẳn”

Nguyên Hà nói : “Ai!, nếu sớm biết vậy, thì đã không nên trước mặt hẳn lại cùng với Lăng Vô Tâm...”

Nguyên Nghiên nói : “Đừng lo lắng quá, chắc hẳn cũng biết, đó là điều rất bình thường của Dã Mã tộc mà.”

Nguyên Đan nói : “Cứ cho là chúng ta là nữ nhân của hẳn, thì cũng không nên giữ cái phong tục của Dã Mã tộc như thế, hẳn chắc không thích như thế đâu.”

Nguyên Nghiên cười đáp : “Sau này các người không cùng với nam nhân khác không được sao?”

Nguyên Mang nói : “Chúng ta đã sớm không cùng với nam nhân nào khác, từ khi biết Khai Thác giả còn chưa chết, cũng đã bắt đầu học theo nữ nhân trung nguyên rồi, chúng ta học theo họ, gọi là nữ nhân kiên tâm.”

Nguyên Nghiên mặt đã đỏ ửng nói : “Ta chỉ là không thích nam nhân khác thôi”

“Nếu như hẳn có thể sống sót quay về trước mặt ta, ta cũng sẽ tha thứ cho hẳn!” Nguyên Chân u oán nói : “Ta cũng chẳng cần gì cả, chỉ cần được thấy hẳn còn sống đứng trước mặt ta. Ta lúc đầu sợ dĩ còn tiếp tục lưu lại Đại Địa Minh, tuyệt không phải là không nghĩ qua, ta nghĩ, hẳn nếu có khó khăn, có lẽ ta có thể từ trong giúp được.... Nhưng không ngờ trước khi có người đến cứu hẳn, thì đột nhiên lại phát sinh chuyện hẳn phát sáng trong đêm, không biết chuyện sống chết của hẳn thế nào, Hiện giờ chắc hẳn đã chết nên nữ nhân của hẳn mới vì hẳn mà báo cừ, kể cả mẹ ta cũng ở đó, không tiếc mà động dụng quân đội toàn tộc, có thể thấy mẫu thân yêu hẳn phi thường. Ta nghĩ, sau này, bọn họ tuy không tin ta hoàn toàn, nhưng chúng ta vẫn còn có cơ hội...”

Nguyên Đan nói : “Công chúa, có phải người nói sẽ vì Hoàng Hy Bình mà báo cừ không? Có thật là người nói vậy không? Không biết bọn tôi có thể làm gì được đây?”

Nguyên Chân nói : “Khi thấy bọn họ thủ thành không ra, ta biết chắc sẽ có ngày này.... Ta liều mạng vì bọn họ mà chiến đấu, lại còn giết cả tộc nhân bốn tộc, chính là để cho bọn họ cho chúng ta cơ hội lưu lại trong thành, cũng khiến cho bọn họ tạm thời không nhằm vào chúng ta mà hạ thủ... Ta nghĩ, có một ngày, mẫu thân bọn họ sẽ phát động tổng công kích, lúc đó có thể chúng ta sẽ có điểm hữu dụng.”

Nguyên Nghiên nói rất thông minh : “Công chúa, người nói, là chờ bọn họ phát động tổng tấn công, lúc đấy chúng ta sẽ làm nội ứng, mở cửa thành môn sao?”

Nguyên Chân cẩn thận nghe ngóng âm thanh bên ngoài, nói nhỏ : “Muộn rồi đấy, ngủ đi! Ngày mai còn phải chiến đấu, nữ nhân Dã Mã tộc đâu phải là đơn giản.”

246. Chương 245: Quyết Chiến Long Thành

Khi những tiếng tù và báo hiệu bình minh đến vang lên thì toàn bộ Long thành đã bị tấn công....

Lạc Hùng vốn muốn dùng cách phòng thủ để ứng chiến, nhưng lần tấn công này đối phương đã dốc toàn bộ lực lượng, tựa hồ như quyết tâm trong ngày hôm nay phải dồn được hẳn vào chỗ chết. Hẳn biết, thời khắc quyết chiến rồi cuộc cũng đã tới, tình hình này rất có lợi cho hẳn, hẳn thủ chặt thành không ra, đối phương cường công như vậy, xét về tình hình lực lượng hai bên mà nói, hẳn đang có được lợi thế rất lớn về địa thế, hẳn hoàn toàn tin rằng mình sẽ thắng trong lần phòng thủ này, chỉ cần lần phòng thủ này thắng lợi, khi ấy Lạc Hùng hẳn sẽ có được thời cơ để phản công.

Thế nhưng khi trận chiến vừa mới bắt đầu, Lạc Hùng đã phát hiện một tình huống rất bất lợi đối với hẳn. Trong những lần tấn công trước đây, đối phương không hề dùng đến cung tiễn thủ, nhưng lần này có tới bốn đến năm nghìn cung tiễn thủ đang nhắm lên tường thành. Đám cung tiễn thủ này là những liệt thủ ở sơn thôn do Đại Phong huấn luyện, tiễn pháp cực kì cao minh. Lạc Hùng không thể nào tưởng tượng được đám liệt nhân ở sơn thôn này chỉ cần trải qua một thời gian ngắn huấn luyện lại có thể trở thành các cung tiễn thủ đầy khủng bố.

Nếu là đơn đả độc đấu thì đám cung tiễn thủ này căn bản chẳng có gì đáng nói. thế nhưng ở trong cuộc chiến thì đám cung tiễn thủ này đã phát huy được tác dụng rất lớn, bọn họ có thể từ rất xa mà bắn giết.....

Lạc Hùng cũng đã an bài trên tường thành các cung tiễn binh, chỉ là các cung tiễn binh của hắn không thể địch lại được với các cung tiễn thủ là các thợ săn của sơn thôn được huấn luyện. Lúc này hắn mới biết rằng, ở Hoàn Sơn thôn, ai nấy cũng đều là hậu duệ của thần xạ thủ!

Đến lúc đối phương bức tới gần thành môn, Lạc Hùng biết rằng, chỉ dựa vào các binh sĩ trên tường thành không thể nào ngăn cản được đối phương tấn công, hắn liền tuyển quân rồi phái Nguyên Chân suất lĩnh quân đội xuất chiến, bởi vì lực lượng mạnh nhất của đối phương là các nữ binh cao lớn, Lạc Hùng cũng biết rằng bọn họ mà gặp phải Nguyên Chân thì hoặc là tránh thật xa hoặc là rút lui, do vậy hắn để Nguyên Chân làm tiên phong còn phía sau sẽ do đội quân của huyết đạt nghênh chiến....

Thế nhưng quyết định này của hắn cũng đã quyết định vận mệnh của hắn.

Trong lúc vội vàng, hắn không có thời gian để cân nhắc về quyết định của mình

Nguyên Chân đã làm một việc mà hắn vẫn luôn lo sợ – nàng vừa ra khỏi thành môn, đột nhiên ra lệnh rút quân, chẳng khác nào so với trước đây quân Dã Mã tộc mỗi khi gặp nàng cũng đã rút lui như vậy. Nàng rút lui, rút về thành...

Đám binh sĩ do nàng suất lĩnh, vốn không phải là người của Đại Địa minh, chỉ biết nghe theo lệnh của người dẫn đầu, mệnh lệnh của Nguyên Chân, ở lúc này, chính là chân lí, chân lí lại là nhanh chóng quay về thành....

Thành môn không có cách nào đóng lại nhanh chóng, hơn nữa lúc các binh sĩ thủ thành muốn đóng cửa thành thì cũng là lúc Nguyên Chân lục nữ bắt đầu hạ thủ bọn họ.

Cùng lúc đó, đội quân của Dã Mã tộc cũng phá cổng mà vào, Nguyên Na hô lớn : “Chân nhi, ta biết là con sẽ không làm ta thất vọng, chúng ta hãy cùng liên thủ chiến đấu ! Vì tình nhân vĩ đại của chúng ta!

Lúc này binh sĩ mới biết được tướng lĩnh của mình phản bội thì đã quá muộn....

“Mẹ, đã khiến mẹ mấy ngày này phải lo lắng rồi, thật ra con luôn chờ đợi ngày các người phát động tấn công, con vẫn luôn chờ đợi cơ hội này....Mẹ, bọn chúng đã giết chết Hy Bình, con rất hận bọn chúng! Thế nên con phải trở thành người mà bọn chúng cảm thấy cần thiết, đợi đến thời khắc trọng yếu nhất, sẽ đâm một nhát vào tim bọn chúng...”

“Vì câu nói này, ta đồng ý cho người gia nhập vào nhóm của chúng ta!” một nữ kị sĩ tráng kiện đi đến bên cạnh Nguyên Chân nói.

Nguyên Chân hỏi : “Mẹ, cô ấy là ai ?”

Nguyên Na nói : “Nàng ấy là đệ nhất phu nhân của Hy Bình, tên là Lôi Phượng, tất cả nữ nhân của Hy Bình đều nghe theo nàng ấy.”

Nguyên Chân ngạc nhiên : “Rốt cuộc là gã có bao nhiêu nữ nhân vậy, ta chưa thấy qua?”

“Rất nhiều.... bọn họ đều tin rằng Hy Bình chưa chết, đợi đến sau khi chúng ta giết được tiểu minh chủ Trung Nguyên, chúng ta sẽ tập hợp lại, lúc ấy mọi người sẽ làm quen với nhau. Mẹ cũng chỉ vừa mới quen bọn họ, thật ra mẹ không cần là một nữ nhân của hắn mà chỉ cần là tình nhân của hắn thôi, tình nhân vĩnh viễn!” Nguyên Na nhìn Nguyên Chân, khẽ cười nói : “Con là nữ nhân của hắn, bởi vậy phải vì hắn mà chiến đấu! Mẹ thật sự rất vui vì con đã quay về phía chúng ta, để hai mẹ con có thể cùng chiến đấu vì một nam nhân!”

Nguyên Chân nói : “Con đến Trung Nguyên, ban đầu chỉ là muốn quên được hắn, nhưng con không ngờ được hắn vẫn còn chưa chết. Hắn là khai thác giả, là nam nhân đầu tiên của con, cũng là nam nhân duy nhất, con tự nhiên không có cách nào quên được hắn, cũng không thể nào thật sự hận hắn, con chỉ còn cách nhớ tới hắn thôi. Hắn là tên nam nhân rất xấu xa, cơ hồ như không có nam nhân nào có thể so sánh được với hắn, nhưng có lẽ chính sự xấu xa đấy lại như một ngọn chủy thủ sắc bén đâm vào tim của nữ nhân, khiến cho nữ nhân cảm thấy đau đớn trong tim, nếu muốn rút ra thì con tim sẽ chảy máu đến chết...”

“Thế nên, lúc tâm tư của con bị hấn xâm nhập, thì không thể nào xóa bỏ được những gì hấn đã để lại, cũng giống như cảm giác lúc bị thương vậy, cảm giác ấy rất thật...A! Mẫu thân, con ở thảo nguyên Dã Mã đã để mất hấn, con đến Trung Nguyên, cũng là vì muốn được ở trong vòng tay của hấn - vòng tay của một tiểu nam nhân có thể dung nạp cả thân thể và trái tim của nữ nhi của người.”

“Chúng ta hãy chiến đấu ! Đây là cuộc chiến cuối cùng, ta đã nhẫn nại chờ đợi quá lâu!” Nguyên Chân đột nhiên quay đầu ngựa, xông vào trong thành.

Nguyên Na cười lớn, tay giơ cao mã đao nói : “ Hảo, nữ nhi của ta, chúng ta cùng chiến đấu nào!”

Thành phá như đê phá, quân bại như núi đổ, ý nghĩa câu nói này rất phù hợp để nói về Lạc Hùng trong thời khắc này. Hấn không thể tưởng tượng được rằng Nguyên Chân có thể phản bội trong lúc này, trước đây hấn vẫn còn nghĩ đó không phải là phản bội, mà chỉ là quay lại, quay lại về phía trận doanh của bọn hấn.

Thành bị phá trong tình huống không hề có sự phòng thủ. các binh sĩ trên tường thành bị các cung tiễn thủ do Đại Phong suất lĩnh khống chế. Lạc Hùng đã mất đi ưu thế về địa hình, hấn chỉ còn có một đám võ lâm chánh đạo và quân đội triều đình đang rối loạn trận cước, rõ ràng không phải là đối thủ của phục cừu quân, vốn do các đội quân ngoại tộc và các phái trong võ lâm tổ chức lại thành, khả năng chiến đấu vốn đã vô cùng mạnh mẽ, không còn ưu thế về địa hình, Lạc Hùng còn có cách nào để ngăn chặn bọn họ đây?

Sĩ khí đại giảm, hấn chỉ có thể từng bước thối lui.

Toàn bộ Long thành chìm trong chiến loạn, dân chúng trong thành người bỏ chạy, người trốn nấp, bị ngộ sát, bị ngựa dẫm ... tử thương vô số.

Đó có lẽ là số mệnh của kẻ yếu, nếu không trốn thoát được thì chỉ có tử vong.

Rất lâu về sau, sẽ có rất nhiều người đồng tình với kẻ yếu, nhưng họ cũng không có cách nào có thể giúp cho kẻ yếu được, trong cuộc chiến của những kẻ mạnh thì kẻ yếu chỉ là những thể phẩm đáng thương.

Cuộc chiến Long thành vẫn tiếp diễn. Về phía các binh sĩ thủ thành, từ đầu đến cuối, họ hoàn toàn không biết vì sao lại đến Long thành, nghe theo lệnh của Đại Địa minh, và cuộc chiến Long thành lại có quy mô như vậy. Họ không hề biết, họ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của cấp trên....

Bọn họ cũng muốn thắng, nhưng chẳng vì lí do gì, cũng như chiến tranh, bản thân nó cũng chẳng có lí do gì, bản thân bọn họ đều lấy chiến đấu để tồn tại, thế nên cũng vì chiến đấu mà chết.

Còn về phía đội quân phục cừu của Lôi Phượng, họ lấy ý chí phục cừu để tăng thêm chiến ý, lại một lòng thể chết tấn công Long thành, mục đích của bọn họ tất nhiên là phải tiêu diệt cho được Đại Địa minh.

Lực lượng bảo vệ Đại Địa minh hay tiêu diệt Đại Địa minh, rốt cuộc là hủy diệt những gì?

Có lẽ chỉ là sinh mệnh của bản thân, và vô số sinh mệnh.

Cuộc chiến này, đánh từ sáng sớm tới tận hoàng hôn, rồi lại đánh từ hoàng hôn cho sáng hôm sau, cuối cùng cho đến tận lúc mặt trời chính ngọ mới gần tàn. Máu nhuộm hồng trên từng viên gạch của Long thành, không chỉ con người mà còn liên lụy tới cả động vật, động vật bị chém chết vô số, thương vong tất nhiên là không thể tính nổi.

Đám người Lôi Phượng cuối cùng cũng công đến trước cửa Đại Địa minh, các cuộc chiến khác trong thành đã dần kết thúc...

Cuộc chiến lúc này đã chuyển thành cuộc chém giết trong võ lâm, tất nhiên là do người của Tứ đại gia, vũ đấu môn, viễn dương phiêu cực, thái âm giáo, ngọc xà môn và minh nguyệt phong liên minh lại đấu với Đại Địa minh và đám võ lâm chánh đạo do Đại Địa minh suất lĩnh, thế nhưng lần này Đại Địa minh cơ hồ còn khó công kích hơn cả Long thành. Thật ra trong cuộc chiến sinh tử này của Đại Địa minh, bọn chúng vẫn bảo nguyên được toàn bộ thực lực vì trong cuộc chiến thủ thành, những người được phái đi là quân đội chính thống của Hoàng đế tiểu tử nên thế lực của đại địa minh tuyệt không vì thế mà suy giảm.

Về phần Lôi Phượng, tuy đã công thành thành công, khiến cho Long thành gặp phải đả kích nghiêm trọng nhưng cũng bị tổn thất nặng nề, binh lực phân tán, phân bố trong Long thành, lại phải cùng giao chiến với

đám quân chánh thống không hề mệt mỏi của Đại Địa minh. Bọn Lôi Phượng ai nấy đều một lòng báo thù, vậy nên để cho đám quân đội hai bên tự do chém giết, chỉ suất lĩnh các môn phái tấn công Đại Địa minh, muốn cùng Đại Địa minh quyết một trận tử chiến.

Bởi vậy, cuộc chiến sau đó trở thành cuộc huyết chiến giữa những người trong võ lâm.....

Cuộc chiến này kéo dài đến hoàng hôn, đến khi mặt trời đã khuất hẳn, chỉ còn lưu lại những tia sáng hồng trên không trung, màn đêm dần bao phủ không trung phía trên Đại Địa minh. Giữa lúc màn đêm bao phủ, máu vẫn đang rơi, nhưng trên mặt đất ẩm đậm vẫn lóe lên màu tím kinh người.

Trong gian phòng nghị sự của Đại Địa minh, tất cả các nhân vật quan trọng của Đại Địa minh đều đã tập hợp, bên ngoài vẫn còn vang lên tiếng hô “sát”...

“Minh chủ, xem ra đây là trận quyết chiến cuối cùng, nếu có thể tiêu diệt được bọn Tứ đại gia và đám nữ nhân của Hoàng Hy Bình thì sau này chúng ta chẳng còn sợ gì nữa.”

Lạc Hùng nghe huyết đạt nói xong, gật đầu nói : “Hiện giờ chỉ có cách là quyết một trận tử chiến.”

Lạc Thiên nói : “Bọn chúng đã khiến chúng ta tổn thất trầm trọng, ta nhất định phải bắt sống bọn chúng, sau đó sẽ từ từ mà đem từng đứa ra cưỡng gian tới chết...”

Trong ánh mắt của hắn lộ ra những tia tàn nhẫn, Lạc Hùng nhìn nhi tử của mình, không nói gì.

Lỗ Da nói : “Thiếu Minh chủ nói rất đúng, bọn nữ nhân đó nên bị luân phiên hãm hiếp tới chết.”

Thương Ung nói : “Nếu trong cuộc chiến đấu vừa rồi mà có sự giúp đỡ của Tiên Duyên cốc thì đâu đến nỗi. Không thể ngờ được, Tiên Duyên cốc không những không giúp đỡ, mà nữ nhi của bọn họ lại suất lĩnh Tiên Duyên cốc liên hợp với Xà Thần bộ lạc để đối địch với chúng ta. Ai!”

Lạc Hùng ánh mắt đầy vẻ bi thương, hắn có hai vị muội muội, một người thì phản bội lại hắn, đối địch với hắn, một người thì hoàn toàn không quan tâm.... Nếu như lạc gia và thủy thiên trường suất lĩnh Tiên Duyên cốc tới giúp cho hắn, hắn chắc chắn sẽ không rơi vào tình cảnh này, thế nhưng hắn không thể nào đoán được, người Lạc U Nhi yêu lại không phải là Lâm Khiếu Thiên mà lại chính là Hoàng Hy Bình – có lẽ lên gọi là Lâm Hy Bình, chỉ là đã quen gọi là Hoàng Hy Bình– Hy Bình đã hóa giải tuyệt kinh chi thân cho Thủy Khiết Thu, khiến cho Thủy Khiết Thu đối với gã, yêu sâu như biển, hơn nữa, công chúa duy nhất còn lại của Xà Thần bộ lạc lại là nữ nhân của Hy Bình, khiến cho hắn mất đi sự trợ lực từ Tiên Duyên cốc và Xà Thần bộ lạc.

Sự việc hôm nay, hắn nghĩ lại, cảm thấy bản thân mình, tuyệt không phải bị Lâm Khiếu Thiên đả bại, cũng không phải là bị Hoàng Hy Bình đả bại, càng không phải là bị Tứ đại gia đả bại, đương nhiên cũng là Hoàng để tiểu tử cũng chẳng có cách nào đả bại được hắn : chân chính đả bại hắn, lại là đám nữ nhân của Hoàng Hy Bình, bọn họ đều đã bụng to, thường ngày đều là những nữ nhân an tĩnh, không ai có thể tưởng tượng được bọn họ lại có thể phát động một lực lượng to lớn đến như vậy.

Bọn hắn trước đây lúc tính toán thực lực của Hoàng Hy Bình, sao lại quên không tính đến đám nữ nhân có thể phát động lực lượng này?

Cũng không hẳn như vậy, bọn hắn rõ ràng là đã tính đến, thế nhưng, lại ngoài sự tưởng tượng của bọn hắn, bọn họ không thể nào nghĩ tới Dã Mã tộc, Bạch Dương tộc và Xà Thần bộ lạc, bọn hắn vốn không hề quan tâm đến phương diện này, bởi vì ba bộ tộc này tuyệt không phải là người trong võ lâm, hơn nữa Xà Thần bộ lạc trước nay vẫn theo Tiên Duyên cốc, mà Tiên Duyên cốc lại có quan hệ rất sâu với hắn...

Lại thêm chuyện bất lợi ở Cái bang? Hắn hoàn toàn không hiểu nổi, Tập Ảnh gã vì sao lại không giết Tứ Cửu và Phong Tự Lai? Hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu. Nhưng Tập Ảnh lại hoàn toàn không hối hận, nếu như hắn quả thật giết bọn Tứ Cửu, hắn mới thật sự hối hận. Bởi vì hắn không giết Tứ Cửu, nên lúc Độc Cô Minh muốn giết hắn, Tứ Cửu và Phong Tự Lai liền ngăn cản, chỉ là bảo hắn giấu kín chuyện này, cũng hoàn toàn không đối phó với người nhà của hắn, Tứ Cửu còn nói để hắn tự nghĩ hương vị của mấy thứ hắn thả ra, đến lúc nào hắn đủ tỉnh ngộ, sẽ thả cho hắn đi....hắn trong lòng rất cảm động, hắn đã già rồi, không còn mong muốn điều gì nữa. Chỉ cần người nhà của hắn có thể bình an là hắn đã mãn nguyện lắm rồi, tự nghĩ mấy đồ thải của mình thì có sao?

Toàn bộ kế hoạch của bọn họ, cơ hồ đã bị đám nữ nhân của Hoàng Hy Bình phá hỏng, bọn hán hận đám nữ nhân thâu xương – nữ nhân, có những lúc đích xác là cực kì đáng hận.

Bách Tư nói : “Bọn Nguyên Chân chúng... đúng là sơ suất của chúng ta, không thể ngờ rằng chúng lại nhanh đến thế...”

Lạc Thiên nói : “Đừng nhắc đến chuyện này nữa, việc đã xảy ra rồi, hối hận cũng chẳng ích gì. Ta hận lúc trước đã...”

Hắn đột nhiên phát hiện mình cũng đang nói lời hối hận, lập tức ngậm miệng.

Lạc Hùng nói : “Chưa đến phút chót thì hươu vào tay còn chưa biết.”

Bách Tư nói : “Tôi cũng thấy rằng, chúng ta vẫn có khả năng phản bại thành thắng, bọn nữ nhân đó nôn nóng muốn báo thù, chắc chưa thể tổ chức được binh lực mạnh nhất đến đây, hơn nữa bọn chúng đã lâu không ăn không uống, lực chiến đấu tất giảm, tôi nghĩ, hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta xuất chiến, chỉ cần đánh bại bọn chúng thì cuộc quyết chiến này, người thắng chính là chúng ta.”

Ninh Phi nói : “Không sai, chúng ta phải xuất chiến, không thể lại đợi Âm Long tới viện trợ nữa.”

Lỗ Da nói : “Gã bất lực Âm Long và Dương Y*** không biết đang làm trò quỷ gì, không lẽ một tên làm Hoàng thượng một tên làm Hoàng hậu rồi, thì mẹ kiếp, đã quên chúng ta rồi sao? Một ngày nào đó nhất định phải đánh cho chúng làm vụn mảnh.”

Bách Tư nói : “Có thể bọn họ có nguyên nhân nào đó...”

“Có thể có nguyên nhân gì chứ?” Lỗ Da phản bác.

Lạc Hùng nhủ mày, nói : “Không nhắc tới bọn chúng nữa, nước xa không cứu được lửa gần, bây giờ lửa đã đốt tới lông mày rồi, chúng ta phải toàn lực cứu hỏa trước. Được rồi! Chuẩn bị lên đường, giờ đã không còn đường lui nữa rồi.”

Lỗ Da hét lên : “Ta nhất định sẽ giết sạch bọn nữ nhân đấy, giết xong.....cường gian...”

“Lạc Hùng, tới đây chịu chết đi!” Lôi Phượng hét lớn, lúc này nàng đang vừa tiến vừa giết, dần dần tiến tới nơi nghị sự của Đại Địa minh – Đại Địa Chi Thanh, Lạc Hùng cùng đám người bên trong liền từ trong Đại Địa Chi Thanh tiến ra, đám môn nhân Đại Địa minh liền dồn lại phía trước Đại Địa Chi Thanh, còn những người đến đây tấn công đang cùng với những môn đồ Đại Địa ở xung quanh chém giết.

Bọn Lôi Phượng nhìn thấy phụ tử Lạc Hùng, Lôi Phượng nói : “Lão đầu người chính là Lạc Hùng?”

Lạc Hùng nở nụ cười, nói : “Không sai, lão hủ chính là người mà các người tìm.”

Tứ Cửu nói : “Lạc Cửu Hùng, người không ngờ sẽ có ngày này, đúng không? Chuyện người nhốt ta ở Cái bang, ta cũng đang định đòi công đạo đây.”

Lỗ Da nói : “Tên tiểu tử người không phải vì gái mà quyết liệt với Hoàng Hy Bình sao?”

“Ta**** ta sao có thể vì một nữ nhân ngoại tộc mà quyết liệt với Hy Bình? Người thật không biết giữ thể diện cha người gì cả, Đại Nỵ tuy rất xinh đẹp, nhưng Tứ Cửu ta không thể khiến cô ấy thành nữ nhân của mình! Từ đầu, Đại Nỵ đã không để tâm đến ta, nhớ lúc đó Đại Nỵ tìm ta, tuy đã ban cho ta đêm đầu tiên, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Lạc Thiên, sau này Đại Nỵ lại đem tình cảm của mình mà chuyển sang Hy Bình, nói tóm lại, trong lòng cô ấy không hề có Tứ Cửu ta. Bất quá tên tiểu tử Lạc Thiên vừa mất phụ nhân lại thiệt quân! Đến cuối cùng chẳng xơ mũi được gì... huynh đệ bọn ta, một người được một đêm với nàng, một người được nàng để tâm, so với tiểu tử Lạc Thiên còn khá hơn nhiều! Nếu nói người đã giành gái với ta thì chính là Lạc Thiên, ta không tìm Lạc Thiên thì thôi sao lại đi tìm Hy Bình? Nói cho các người biết! Đại Nỵ tổng cộng đã tìm Hy Bình 2 lần, cũng ở trước mặt Hy Bình mà hai lần thoát y vũ, lão tử ta đều biết, đừng nghĩ lão tử ta ngốc để các người chơi xỏ!”

Lỗ Da nói : “Các người diễn trò xong chưa?”

“Chúng ta diễn giờ mới bắt đầu thấy có hứng.”

“Tiếc thật, người không có trong lúc chúng ta âm toán, nếu không thì cũng đã đi theo Hoàng Hy Bình rồi!” Ninh Phi đắc ý nói.

Tứ Cửu và mọi người sắc mặt trầm xuống, mọi người trong cuộc đấu đều lộ rõ sát khí, Tứ Cửu nói : “Ta và Hy Bình từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ ta nghĩ hấn lại đoán mệnh hơn ta, hơn nữa hấn cũng đã nói, mạng của hấn so với bất kì ai đều cứng hơn nhiều, Đại Phong, người đến nói tiếp đi.”

Đại Phong nói : “Trong truyền thuyết của Hoàn Sơn thôn, có một cái có liên quan tới Hoàng Hy Bình. Các người nên biết rằng, người có thể nhất quyền đả hổ, tất phải có bản năng cầu sinh của dã thú, trước khi đánh ngã bọn người, ta với thân phận là trưởng thôn, tất nhiên phải vì sự sống của người dân trong thôn mà nói.”

“Cáp cáp....” đám người của Đại Địa minh, ai nấy đều cười lớn.

Lạc Thổ nói : “Trưởng thôn? hóa ra là có trưởng thôn đến? Ôi, sợ quá! Các người chỉ là bọn dân thôn đừng nên đắc ý vội, đêm nay, các người có thể đến được Đại Địa minh, nhưng tuyệt đối không thể ra khỏi Đại Địa minh.”

Hoa Tiểu Ba nói : “Xem xem, tên gia hỏa này cứ lớn tiếng cả ngày nói là quyền của hấn rất lợi hại, thế mà không biết sao lại bị tỷ phu một quyền đánh bay, thật rất đáng sợ.”

Lạc Thổ sắc mặt khó coi, hét lớn : “Hoa Tiểu Ba, dám tới đây không?.

Hoa Tiểu Ba nói : “Chuyện vặt! Nhưng người sắp chết tới nơi rồi! Ai lại thèm đi đấu với người chết?”

Nếu là lúc bình thường, Lạc Thổ đã sớm đến nện cho hấn một trận, nhưng lúc này hai bên đối trận, cao thủ đối phương vô số, tuy công phu của Hoa Tiểu Ba kém cỏi, hấn có thể đánh được nhưng lại không dám tới đánh - - nói không sợ chết, đúng là lời rảm thối!

Lạc Thổ chỉ nói được : “Đồ nhát gan!”

“Người cũng là từ lão tử ta mà ra đấy, súc sinh” Hoa Tiểu Ba chửi lại.

Độc Cô Minh nói : “Tiểu Ba, giờ không phải là lúc đấu khẩu.... Lạc Thổ, ta đấu với người, người có gan thì tới đây, ta sẽ đánh cho nát đầu!”

Lạc Thổ trừng đến đỏ cả mắt nhìn Độc Cô Minh, hấn biết Độc Cô Minh là đệ tử chân truyền của Huyết Ma, e rằng dù cho Lạc Thiên có muốn giết hấn cũng phải mất rất nhiều công lực, Lạc Thổ hấn tuyệt không phải là đối thủ của Độc Cô Minh, bởi vậy, hấn liền học theo Hoa Tiểu Ba, hấn nói : “Ai thèm đấu với tên điên người?”

Hoa Tiểu Ba nói : “Này, Lạc Thổ, sao không thấy Lạc Diệp đâu? À, ta quên mất, Lạc Diệp chắc đã sớm đá người rồi, nói thật nhé, tên gia hỏa nhà người thật quá ngốc, ngốc đến mức đáng thương!”

Lạc Thổ không nói gì.

Đỗ Thanh Phong đột nhiên nói : “Lạc Hùng, ta muốn hỏi người một chuyện “

Lạc Hùng lạnh lùng nói : “Hỏi đi! Sau đây nếu người không chết thì ta sống, thế nên ta sẽ trả lời người.”

Đỗ Thanh Phong nói : “Cha của bọn ta rốt cuộc là do ai giết?”

Mọi người đều không ngờ Đỗ Thanh Phong lại hỏi chuyện này, Triệu Kiệt Anh và Từ Phiêu Nhiên đều cảm thấy kinh ngạc.

Đỗ Thanh Phong nói tiếp : “Trước đây, khi chúng ta truy sát Huyết Ma đã quá bốc đồng, có rất nhiều vấn đề không hề nghĩ tới, nhưng khi nghĩ kĩ lại, Huyết Ma tuyệt không phải là người dám làm mà không dám nhận, nhưng chính mắt chúng ta lại nhìn thấy Huyết Ma sát hại phụ thân chúng ta.... nói cũng thật kì quái, phụ thân chúng ta tuyệt không phải là yếu, thế nhưng, khi cùng Huyết Ma đối địch, chính lúc chúng ta đang xông tới đã bị Huyết Ma dùng Huyết Sát trảo bóp nát đầu. Vì sao Huyết Ma lại muốn chúng ta nhìn thấy cảnh hấn giết hại phụ thân chúng ta? Nếu hấn quả thật muốn ám sát, thì chẳng có lí do gì lại muốn chúng ta thấy được, nhưng lúc đó Huyết Ma lại để chúng ta nhìn thấy, sau đó lại bỏ chạy, điều này rất không phù hợp với tính cách của Huyết Ma.... Cho đến một tháng trước, tức là đã hơn hai mươi năm, Huyết Ma vẫn

hoàn toàn phủ nhận, hơn nữa mộng tình cũng chứng minh Huyết Ma lúc đó đang ở trên minh nguyệt phong, căn bản không thể hạ sát phụ thân của chúng ta. Còn nữa, trên đường, A Mật Y và Lạc U Nhi...”

“Không cần nói nữa, chuyện này các người đã tự biết, hà tất phải nói lại?” Lạc Hùng nói.

Nguyên là sau khi gặp A Mật Y gặp Lạc Hùng, đã đem chuyện Lạc Hùng dịch dung thành Huyết Ma sát hại tam đại gia chủ trong Tứ đại gia nói ra. Lạc Hùng vốn biết rất nhiều loại võ công, năm xưa khi ám sát tam đại gia chủ, trước đó đã dùng tiêu công mê dược khiến cho công lực của tam đại gia chủ mười phần chỉ còn được bảy, trước lúc tung đòn tối hậu hạ sát các đại gia chủ, hắn cố ý phát ra tiếng cười lớn, để cho người của Tứ đại gia đổ xô đến, sau đó trước mắt bọn họ, dùng Huyết Sát trao hạ sát đối phương, khiến cho người của Tứ đại gia đều cho rằng đó là hành vi của Huyết Ma.”

Triệu Kiệt Anh và Từ Phiêu Nhiên đồng thanh nói : “Người nói như vậy, phải chăng người đã thừa nhận?”

Lạc Hùng nói : “Không sai, các người muốn báo cừu thì tới đây. Từ 20 năm trước, ta đã tìm mọi cách để xưng bá võ lâm, bất kì kẻ nào có thể làm trở ngại cho kế hoạch của ta, ta đều không bỏ qua. Để Tứ đại gia đấu với Huyết Ma, chính là kế mượn dao để giết Huyết Ma, kẻ ta căm hận nhất, hơn nữa lại có thể làm giảm đi thực lực của bọn Tứ đại gia các người, sự thật đã chứng minh, kế hoạch của ta hoàn toàn chuẩn xác.”

Đỗ Thanh Phong nói : “Lạc Hùng, ít ra người cũng có gan dám làm dám chịu.”

Hoa Tiểu Ba nói : “Sắp chết tới nơi rồi, có thể nhất gan được sao?”

Từ Phiêu Nhiên nói: “Hóa ra, mọi việc đều do người gây ra, Hoàng Dương và Hoa Sơ Khai hai tên tiểu tử đây đã không nghĩ oan cho người, mà chính là người đã làm ta nghĩ oan cho họ. Lão tử ta giờ đây cuối cùng đã mãn nguyện, trước nay vẫn đợi nữ nhi lấy chồng, và tìm cừu nhân của nhi tử, mà có lỗi với tổ tông...”

Từ Bạch Lộ nói : “Cha, sao lúc này cha lại cười?”

“Ta thấy rất vui, bị lừa gạt hơn hai mươi năm, cuối cùng đã biết được cừu nhân chân chính, chết cũng sáng mắt.”

Triệu Kiệt Anh nói : “Từ huynh nói rất đúng, chúng ta đã nghi oan cho Huyết Ma, tuy Huyết Ma đã gây ra chúng ta tổn thất lớn lao, nhưng chúng ta cũng đã khiến hắn mất đi cả nửa đời người, nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ đột nhiên cảm thấy đã không phải với hắn. Lúc này, khiến ta nghĩ đến bản thân Huyết Sát môn, một môn phái xuất hiện trên giang hồ, cơ hồ có thể dùng hai từ: bi tráng, một môn phái đầy máu và hung tợn, sao lại có thể phủ nhận cái sai mà mình đã từng phạm phải? Có lẽ ma so với chính nghĩa còn quang minh lỗi lạc hơn.”

Đao hấn vung lên, khiến cho ba môn đồ Đại Địa mình ở bên cạnh vội tránh sang một bên, sau đó nói tiếp : “Lạc Hùng, người từng muốn xưng bá võ lâm, chắc chưa từng nghĩ Đại Địa mình lại biến mất trong võ lâm đúng không? Nếu như ta nhớ không sai, tổ tiên người đến từ Thiên Trúc, Trung Nguyên đã không còn là đất cho người đứng chân nữa rồi!”

“Người hình như rất thích nói lại chuyện xưa thì phải?” Lạc Thiên cười lạnh nói.

Triệu Kiệt Anh nói : “Cừu cũ hận mới, hôm nay phải thanh toán bằng hết.”

“Đương nhiên phải vậy, chúng ta không nên nói nhiều nữa.”

Lãnh Như Bằng lạnh lùng nói : “Ta trước nay đều không thích nhiều lời, các người đã nói xong rồi, thì để lúc máu đã lạnh xem kết quả ra sao, Phượng tỷ, bắt đầu đi! Chiến trường vô ngôn ngữ, bọn họ đã nói quá nhiều rồi.”

Lôi Phượng hét lớn : “Lạc Hùng, chịu chết đi!”

Lời vừa dứt, nàng đã xông lên trước, những người còn lại liền theo sau, người của Đại Địa mình cũng bắt đầu cuộc chiến đấu cuối cùng và phản công.

247. Chương 246: Giang Hồ Sự Liều

Ánh tàn quang của hoàng hôn không biết là chiếu ra từ điểm nào trong không trung, cuối cùng chỉ treo lại một màu hồng cho nhân gian, có lẽ nó luôn lưu lại dấu vết, nhưng nếu muốn tìm kiếm, thì không biết là từ đâu đến, cũng không biết là nó biến mất ở đâu. Lúc này đầu xuân đang đến, trong ánh sáng đỏ như máu, nó như phá vỡ mọi giới hạn., giống như một thanh đao lạnh lẽo, khiến cho nhân gian như đóng băng lại, không biết sẽ xuất hiện cảnh quan như thế nào đây?

Trong nửa năm ngắn ngủi đó, giang hồ đã trải qua hai mùa đông và mùa xuân, cừu oán lâu năm vốn đã đóng băng, tồn tại từ lâu, khi thanh đao máu chém vào nó thì có thể xảy ra điều gì?

Có lẽ chỉ là con đường tử vong.....

các cuộc chiến khác trong Long thành dần kết thúc thế nhưng cuộc huyết chiến trong khu vực Đại Địa minh thì chỉ mới bắt đầu. Triệu Kiệt Anh, Từ Phiêu Nhiên và Đỗ Thanh Phong đều vì báo phụ cừu mà cùng toàn lực công kích Lạc Hùng, nhưng dù là ba người bọn họ liên thủ cũng không địch lại Lạc Hùng, tham chiến chưa lâu, họ đã rơi vào thế kém, Độc Cô Minh và Tứ Cửu liên gia nhập vào cuộc chiến, năm người đấu với Lạc Hùng, cục diện liền cân bằng.

Hoàng Đại Hải, huynh đệ họ Triệu và Lôi Long đang đánh với Lạc Thiên, ở thế yếu hơn, phải cật lực chiến đấu, Mộng Hương gia nhập, 5 người cùng Lạc Thiên thành thế bình thủ, nhưng cũng không có cách nào để đả thương được Lạc Thiên.....

Vưu Túy đối đầu với Huyết Đạt, A Mật Y chiến với Bách Tư, Lạc U Nhi bức được Ninh Phi liên tiếp thoái lui, Âu Dương Đình Đình cùng Thương Ứng chưa phân thắng bại, Vân Tuyết sau vài lần, cuối cùng cũng đã chém bay được đầu của Lỗ Da, sau đây chuyển sang đấu với năm đại đệ tử của Đại Địa minh, năm người này vốn đang cùng Lôi Phượng, Lãnh Như Băng, Lãnh Tinh Oánh, Thủy Khiết Thu hỗn chiến, vì có Vân Tuyết gia nhập – lúc này trong mắt mọi người Thi Trúc Sinh chính là nữ nhân Vân Tuyết– thành ra 5 nữ đấu với 5 nam, Vân Tuyết sử dụng thứ kiếm pháp âm sâm quỷ dị, khiến cho ngũ đại đệ tử của Đại Địa minh đột nhiên thực lực suy giảm, tâm linh đã bị kiểm thuật của hắc y gây ảnh hưởng, không phát huy được đến 7 thành lúc bình thường, năm người rõ ràng sắp bại tới nơi.

Không chỉ bọn chúng mà ngay đến cả bọn Thủy Khiết Thu cũng cảm thấy có ảnh hưởng nhất định, Vân Tuyết nói: “Các người hãy lui ra, để ta độc chiến với bọn chúng.”

Bốn người Lôi Phượng nghe thấy liền lập tức lui ra, suất lĩnh quần nữ nhằm vào môn đồ Đại Địa minh mà tàn sát... ..

Vân Tuyết một mình chiến đấu với 5 nam đệ tử Đại Địa minh, tuy không thắng được, nhưng 5 người kia bị ảnh hưởng bởi kiếm pháp của nàng, thực lực chỉ phát huy được 7 thành, nên cũng chẳng thể giết được nàng, bởi vậy cuộc chiến của 6 người kéo dài.

Lúc này, Lạc Hùng cùng Từ Phiêu Nhiên giao đấu một chưởng, Từ Phiêu Nhiên bị Lạc Hùng chấn bay ra, thanh kiếm trên hữu thủ của Lạc Hùng đồng thời chém về phía Triệu Kiệt Anh, Triệu Kiệt Anh hồi đao cản lại, đao kiếm va chạm, Triệu Kiệt Anh kém thế liền lùi ba bước, Lạc Hùng tiến lên, tay trái đột nhiên dài ra, túm lấy cây thương của Tứ Cửu đang phóng tới, tiếp đấy tung một cước muốn phá nát phần hạ bộ của Tứ Cửu thì huyết trào của Độc Cô Minh đã tới ngay trên thiên linh cái của hắn, hắn chỉ còn cách bỏ qua cho Tứ Cửu, tả thủ buông thương, lùi lại hai bước, bảo kiếm trên hữu thủ chém vào hữu trảo đỏ máu của Độc Cô Minh, Độc Cô Minh vội lùi lại, thân ảnh Lạc Hùng chợt lóe lên, đột ngột tung ra tám kiếm công kích Triệu Kiệt Anh, mọi người không cứu kịp, Triệu Kiệt Anh tay phải bị thương, rơi đao, vội lùi lại.

Vân Tuyết thấy tình hình nguy cấp, liền bỏ qua ngũ nam Đại Địa minh mà tấn công Lạc Hùng, Lạc Hùng lúc này đang muốn đả thương Đỗ Thanh Phong, đã thấy trước mắt hiện ra vô số quỷ ảnh, vội vàng thoái lui, hỏi : “Người là ai? Sao lại biết võ công của Địa Ngục môn? “

Lạc Thiên nói : “Cha, đó là tên biến thái Thi Trúc Sinh, hắn đã luyện thành võ công của Địa Ngục môn ‘Tuyệt Tình Luân Hồi Đạo’, cha hãy cẩn thận.”

Lạc Hùng cười nói : “Tuyệt Tình Luân Hồi Đạo? cấp cấp.... Thi Trúc Sinh, người tưởng sẽ đơn giản như vậy sao, võ học Địa Ngục môn của bọn người, không hạ nổi ta đâu. Dù người có thể trước mặt người khác

mà có thể khống chế tâm linh của họ, như trước mặt Lạc Hùng ta thì không ích gì, Huyền Vũ Thủ Đả Thủ Phát của Lạc gia ta là võ học bắt nguồn từ Phật học Thiên Trúc, không sợ quỷ ảnh của người đầu, người hiểu chưa!”

Thân ảnh của hắn khẽ trầm xuống, toàn thân kim quang thiểm thức, giống như Kim cương bất hoại thân của Lạc Kim, Vân Tuyết đại kinh, biết Lạc Hùng nói không sai, luồng quỷ ảnh mà nàng xuất ra khi chạm vào luồng kim quang trên người Lạc Hùng liền biến mất.

Lạc Hùng nói : “Tuyệt Tình Luân Hồi Đạo, bất quá chỉ như vậy. Thi Trúc Sinh, ta nói cho người biết một bí mật, Đại Địa minh của bọn ta chính là thiên địch của Địa Ngục môn các người, dù các người có thể đánh bại được tất cả người trong thiên hạ thì cũng không thể nào đánh đổ được Đại Địa minh.”

Từ Phiêu Nhiên bị Lạc Hùng chấn thương nội tạng, không thể tái chiến, Triệu Kiệt Anh dùng tả thủ cầm đao, tiếp tục gia nhập cuộc chiến. Trong năm người giao chiến với Lạc Hùng, thì võ công của Vân Tuyết trước Lạc Hùng liền mất đi hiệu dụng đặc biệt vốn có, căn bản không mang lại ích lợi gì.

Về phía Lạc Thiên bị Mộng Hương đeo bám quyết liệt, tuy Hoàng Đại Hải và Triệu Tử Uy đã bị thương nhẹ nhưng Mộng Hương đường đường là Thánh nữ Minh Nguyệt phong, thế nên Lạc Thiên hẳn dù có là kì tài nhất đại, về phương diện võ học tuy cao hơn hẳn Mộng Hương, nhưng trước 5 người liên thủ, hẳn cũng rơi vào thế yếu. Có điều, tuy thực lực của 5 người liên thủ so với thực lực của năm người đang đấu với Lạc Hùng có mạnh hơn nhưng cũng không có cách nào giết được Lạc Thiên.”

“Mộng Hương, sao nàng lại đối xử với ta như vậy?” Lạc Thiên vừa đánh vừa hỏi.

Mộng Hương nói : “Người là gì của ta chứ? Sao ta lại không thể đối với người như vậy?”

Lạc Thiên nói : “Hoàng Hy Bình thì có cái gì tốt cơ chứ?”

Mộng Hương đánh ra một kiếm nói : “Hắn là nam nhân của ta, hắn cái gì cũng tốt”

Lạc Thiên không còn nói gì được, tâm lí u ám, nói : “Lũ xú nường các người, hận rằng sao lúc trước lại không bắt bọn người mà gian sát.”

Ở một nơi khác, ngũ nam Đại Địa minh, vì Vân Tuyết đã rời đi, liền cảm thấy thoải mái. Đang muốn đại khai sát giới, không ngờ Lạc U Nhi vừa đã thương Ninh Phi xong, lập tức xông tới chỗ bọn họ.

Lạc thủy ngạc nhiên nói : “Sư cô, là người sao?”

Lạc U Nhi nói : “Ta đều đã nhìn các người trưởng thành, nếu bọn người không muốn là kẻ địch của ta thì hãy đầu hàng đi!”

Lạc thủy nói : “Sư cô, chúng con đều thụ ân của Minh chủ, chỉ nghe theo Minh chủ thôi.”

Lạc U Nhi sắc mặt u buồn, không nói gì thêm, xuất kiếm tấn công, Thủy Khiết Thu sợ nàng có điều gì nguy hiểm, liền tới trợ giúp, Lôi Phượng và Lãnh Như Băng cũng gia nhập, tứ nữ liên thủ đối phó với ngũ nam, lại tạo thành cục diện bình thủ. Lúc này màn đêm đã bắt đầu buông xuống, mặt trời ở phía tây cũng đã lặn.

Vốn dĩ Long thành đã dần yên tĩnh trở lại, chỉ có khu vực Đại Địa minh, tiếng hô “sát” vẫn còn tiếp tục. Nhưng vào lúc này, Long thành lại ồn ào, dường như có vô số người đang xâm nhập vào Long thành, tiếng bước chân vang vọng, làm cho tâm trí của Lạc Hùng chấn động, lẽ nào binh sĩ của Âm Long đang tiến vào? Thế nhưng chỉ nghe có tiếng động như vậy, ngoài ra không thấy có tiếng hô “Sát”, nếu là binh sĩ của Âm Long, thì khi vào được Long thành, tất đã cùng địch quân đối chiến, tại sao lại không có tiếng hô “Sát”?

Đang lúc trong lòng còn hoài nghi, thì đột nhiên nghe thấy ở bên ngoài có tiếng “Vạn tuế” âm thanh vang vọng hồi lâu chưa dứt, chúng nhân Đại Địa minh trong lòng đại kinh, Lạc Hùng lập tức minh bạch là Hoàng đế đã tới, trong lòng vô cùng nóng vội, liền chết tử chiến.

Lạc Thiên cũng vội vàng không kém, hai cha con hắn toàn thân bức xạ kim quang, chiêu thức võ học liên miên không dứt, bất kể sống chết nên uy lực đại tăng, vốn trước Lạc Thiên đấu với năm người đang ở thế yếu, còn Lạc Hùng đấu với năm người khác đang ở thế bình thủ, thì lúc này như có thần lực phù trợ, bọn Vân Tuyết 5 người và Mộng Hương năm người liền bị cha con bọn họ bức lui.

“Mộng Hương, nàng ép ta quá lắm, lão tử ta có chết, cũng phải kéo nàng đi theo.”

Lạc Thiên hét lớn, công thể cơ hồ chỉ nhằm vào Mộng Hương. Hắn biết vô số võ học, thế nên võ công của hắn vô cùng bác tạp tinh vi, không thể biết được chiêu sau sẽ thế nào, còn Mộng Hương với võ học của Minh Nguyệt phong, lấy phiêu miểu vô định làm chủ. Hai người đứng là kinh địch của nhau.

Bốn người thấy Lạc Thiên bất chấp sống chết mà tấn công chỉ mỗi mình Mộng Hương, liền lập tức tấn công Lạc Thiên, thật không ngờ, hắn lại có thể vừa tấn công Mộng Hương đồng thời lại có thể chặn được đòn tấn công của bọn họ, lúc này mới biết rằng võ công của Lạc Thiên đã đạt tới thiên nhân cảnh giới... ..

Thậm chí khi đao của triệu tử hào chém vào trên người của Lạc Thiên, nhưng cũng chỉ khiến cho hắn phải thối lui chứ không thể đã thương được hắn, cho dù là Kim cương bất hoại thân của Lạc Kim vị tất đã được như thế.

Sau một hồi cùng hắn toàn lực tử chiến, Mộng Hương tuy là thủ đồ của Minh Nguyệt phong, lại có thân phận Nguyệt Nữ, thực lực tuy cao nhưng vẫn nằm trong sự phán đoán của hắn, tất nhiên là không có cách nào thắng được hắn, hơn nữa hiện giờ hắn chỉ tấn công duy nhất Mộng Hương, Mộng Hương chỉ còn biết liên tục thối lui, có những lúc cơ hồ như sắp bị kiếm trong tay hắn đã thương, nhưng đều miễn cưỡng tránh khỏi.

Lúc này, toàn thân Lạc Thiên kim quang lóe lên, đột nhiên lao người về phía trước, kiếm của Lôi Long vội cùng với đao của triệu tử hào đồng thời công kích hai bên tả hữu của hắn, nhưng hắn hoàn toàn không để ý đến, thanh kiếm trong tay như linh xà nhằm vào tim của Mộng Hương đâm tới, Mộng Hương không cách nào ngăn cản, liền tung người thối lui. Một đao và một kiếm đã chém vào người Lạc Thiên, tuy hắn có kim cương chi thân, nhưng cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được một kích mà hai người toàn lực xuất thủ, khiến hắn thụ thương lưu huyết, nhưng thân ảnh của hắn không hề dừng lại, tiếp tục truy kích Mộng Hương.

Mộng Hương lâm vào thế bại, trong lúc hoảng loạn, liền giơ kiếm lên đỡ, trong khoảnh khắc, hai thanh kiếm va chạm vào nhau, miễn cưỡng ngăn cản được thế công mạnh mẽ của Lạc Thiên, bất ngờ hữu cước của Lạc Thiên tung lên, kích vào kiếm của Mộng Hương, thanh kiếm vung lên chém vào cổ Mộng Hương, đúng lúc này “Lưu Tinh kiếm” của Hoàng Đại Hải nhằm tới song nhân và Liệt Thiên đao của triệu tử hào cũng quét qua hai chân của hắn, Du Long kiếm của Lôi Long đâm thẳng vào thiên linh cái của hắn còn song đao của Triệu Tử Uy cũng chém vào trước ngực hắn....

Lạc Thiên tuy không coi sự công kích của Triệu thị huynh đệ vào đâu, nhưng thiên linh cái và song nhân lại là hai chỗ yếu nhất của hắn hiện giờ, nên chỉ còn cách thu kiếm lại, tiến thêm một bước, tránh khỏi một kiếm của Lôi Long, hữu thủ đưa ra, cử kiếm ngăn được kiếm của Hoàng Đại Hải, tả thủ xuất ra hai quyền kì ảo, đánh vào song đao của Triệu Tử Uy, tiếp đó biến quyền thành chưởng, chưởng kinh đột ngột tung ra, luồng chưởng kinh cường đại tấn công vào hướng không ngờ nhất- Mộng Hương. Mộng Hương song chưởng tề xuất, một tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy Mộng Hương yếu thế hơn vội vã thối lui còn Lạc Thiên phi người theo truy bức Mộng Hương....

Luận về nội lực, Mộng Hương không thể thâm hậu bằng Lạc Thiên, hơn nữa lúc này trong tay nàng không còn kiếm, tuy nói lúc này đối chưởng nàng vẫn chưa thọ thương. Nhưng Lạc Thiên liên tục công tới, khiến nàng không còn sức chống trả, còn bốn người kia căn bản không có cách nào ngăn cản sự tấn công của Lạc Thiên, tình thế cực kì nguy hiểm.

Đúng lúc tâm trí nàng đang hoảng loạn, thân người đang bay về phía sau đột nhiên va phải một người, hai người lùi về sau bốn năm bước mới dừng lại, người đó liền đưa tả thủ ra ôm lấy nàng.

Khi tinh thần của Mộng Hương đang cực kì chấn động, thì kiếm của Lạc Thiên đã tới trước ngực nàng, không thể ngờ được người đang ôm nàng trong lúc đó lại tránh sang phải, hữu quyền xuất ra một kích, lôi thanh bạo hưởng, quyền kích vào thân kiếm, liền đánh bật thanh kiếm ra. Chỉ nghe được tiếng hét đầy tức giận : “Lạc Thiên, tên tiểu tử ngươi dám sát hại lão bà của ta, ngươi đã hỏi qua ta chưa?”

Toàn trường kinh động, chỉ thấy hi hình đã đến không biết từ lúc nào, lúc này đang ôm Mộng Hương... ..

Mộng Hương quay đầu lại, thấy Hy Bình đã không còn vết thương trên mặt , đột nhiên rơi lệ, nói : “Chàng còn chưa chết ?”

Hy Bình cười nói : “Ta mà chết rồi, thì sao có thể cường gian được nàng?hắc hắc!”

Mộng Hương mặt liền ửng hồng, nói : “Cho muội xuống đi!”

Lúc này, Hoàng Đại Hải, Lôi Long, anh em họ Triệu sớm đã vây lấy Lạc Thiên mà tru sát. Lúc mọi người đang vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thì đột nhiên nghe thấy trong trường chiến có tiếng kêu thảm của Đỗ Mạnh Mạnh : “Cha!”

Chỉ thấy kiếm của Đỗ Thanh Phong đã đâm vào vai trái của Lạc Hùng, đồng thời kiếm của Lạc Hùng cũng đã xuyên qua tim của ông, Đỗ Thanh Phong cười thê lương nói : “Lạc Hùng, Đỗ Thanh Phong ta đã thề phải giết được ngươi, dù có phải đồng quy vu tận thì cũng khiến ngươi phải chết dưới kiếm của ta!”

Lạc Hùng cười lạnh nói : “Đỗ Thanh Phong, ngươi thật ngây thơ, ngươi muốn cùng ta đồng quy vu tận, nhưng người chết chỉ có ngươi, ta chỉ bị thương nhẹ thôi. Ha ha, Đỗ Thanh Phong, ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta, từ sau khi Thiên Tự lão nhân chết đi, Tứ đại gia bọn ngươi làm gì có ai đáng được gọi là cao thủ nữa, hiểu chưa!”

Hắn giật thanh kiếm về, lùi lại, quay về phía bọn Tứ Cửu....

Lãnh Như Băng cùng Đỗ Mạnh Mạnh vội vàng phi thân tới, hai người đỡ Đỗ Thanh Phong ngồi dậy. Hy Bình buông Mộng Hương ra, liền tới trước mặt Đỗ Thanh Phong.

Đỗ Thanh Phong tay đặt lên ngực, câu nói vô lực : “Hy Bình, ngươi hãy nghe ta nói một câu!”

Hy Bình kề tai vào miệng ông, chỉ nghe được Đỗ Thanh Phong nói : “Ngươi ngươi hãy thay ta chăm sóc tốt cho ba người bọn họ.”

Hy Bình vội gật đầu : “3 người sao? Không phải là chỉ có mỗi Băng Băng và Tư Tư sao? Lẽ nào có cả Mạnh Mạnh...”

Đột nhiên nghe được Đỗ Thanh Phong nói : “Chuyện ngươi và A Tuyết, Tinh Oánh, ta đều biết cả, còn có Ngọc Phân...”

Câu nói chưa dứt, Đỗ Thanh Phong đã khí tuyệt thân vong, cánh tay đặt trên ngực cũng buông xuống, máu từ ngực phun lên người Hy Bình, Đỗ Mạnh Mạnh và Lãnh Như Băng khóc thảm : “Cha!”

Đỗ Tư Tư cũng vội vàng phi thân tới, nhìn thấy phụ thân đã mất nhắm thân vong, oán hận bao năm đột nhiên tiêu biến, chỉ còn lại sự đau thương, vô lực quỳ xuống, khóc lóc thảm thiết.

Trong cuộc chiến, từ phía ngoài có một đoàn người tiến vào, tiếp đó có vô số quân binh, bọn Quyền Khuynh Quốc đã tới, Quyền Khuynh Quốc trong bộ long bào, hắn nói : “Phàm là người của Đại Địa minh, nếu đầu hàng, trăm sẽ khoan dung.”

Phụ tử Lạc Hùng hiểu rằng đại thế đã xong, ai lấy đứng lại phòng thủ, cuộc chém giết ở Đại Địa minh đêm nay cũng tạm thời dừng lại.

“Châm lửa”Quyền Khuynh Quốc ra lệnh cho các binh sĩ đốt lửa, chiếu sáng cả Đại Địa minh, hắn nói tiếp : “Tất cả các ngươi đừng mong có thể thoát được, Long thành đã nằm trong sự khống chế của ta, chỉ còn bọn người Đại Địa minh các ngươi. Hiện giờ bên ngoài có ba bốn vạn đại quân chờ sẵn, trước khi ta còn chưa hạ lệnh, phàm là người đi ra từ Đại Địa minh đều phải giết.....

Hắn đưa mắt nhìn Lạc Hùng, hét lên hỏi : “Lạc Hùng, ta đãi ngươi không bạc, sao còn muốn hại ta, đoạt giang sơn của ta?”

Lạc Hùng nói : “Nếu có thể đoạt được giang sơn, ai lại không muốn đoạt?”

“Ngươi.... đến chết cũng không hối cải sao?”

Lạc Hùng điên cuồng cười lớn : “Ta làm chuyện này, đâu có gì sai. Thế gian này, lấy thành bại mà luận anh hùng, ta mà hối hận thì người cũng chắc gì đã tha ta, hôm nay ta bại, chỉ có nước chết mà thôi.”

Lạc Thiên nói : “Cha, lúc trước thật nên giết hắn.”

Quyền Khuynh Quốc nói : “Ta dù có thể tha cho toàn bộ người của Đại Địa minh thì cũng tha cho hai cha con các người.”

Lạc Thiên cười lạnh : “Ta có chết đi, thì cũng không quên người đã từng uống nước tiểu của ta, cấp cấp!”

Quyền Khuynh Quốc sắc mặt khó coi, hét lên : “Giết!”

“Chậm đã.” Hy Bình cất tiếng ngăn lại.

Quyền khuynh quốc nhìn Hy Bình, nói : “mệnh lệnh của ta, người dám không nghe sao?”

Hy Bình nói : “Ta có một thỉnh cầu”.

“Nói!”

“Mong người hãy để ta và cha con bọn chúng độc chiến.”

Quyền Khuynh Quốc suy nghĩ, nói : “Thôi được.”

Hoa Tiểu Ba hô to : “Tỷ phu, đao của huynh!”

Hắn nâng cao thanh đao, Hy Bình tiếp lấy, nói : “Lạc Thiên, người không phải là rất muốn kiến thức dưới Lôi Kiếp thần đao sao? Đến đây! Ta cùng người chiến đấu công bằng.”

Lạc Thiên cười lạnh : “Hoàng Hy Bình, người ngông cuồng không đúng chỗ rồi, người nghĩ ta sợ người sao?”

Hy Bình vẫy tay về phía Lạc Hùng, nói : “Người đã giết nhạc phụ của ta, ta không thích phiền phức, nào cả hai cha con người cùng tới đây, ta giải quyết cho nhanh.”

Lạc Hùng nói : “Người không có tư cách khiêu chiến với ta.”

“A a! Người nói gì vậy hả? Ta đánh cho người một quyền vào đầu bây giờ, còn dám nói quyền vương ta không có tư cách sao?” Hy Bình nói xong, đột nhiên mặt lộ vẻ nghiêm túc nói : “Tới đây! Đây là trận chiến cuối cùng, lấy cái chết để luận thắng thua.”

Lạc Hùng trầm tư, sau đó nói : “Ta muốn hỏi người một vấn đề, người có thể trả lời trước, ta sẽ đánh với người.”

Hy Bình gật đầu.

Lạc Hùng nói : “Người làm sao còn sống được?”

Mọi người đều kinh ngạc khi thấy Hy Bình lúng túng, lại nói một câu danh ngôn kinh điển: “Thầy bói đã nói, mạng của ta rất dài.”

Lạc Hùng cũng ngăn người ra, không thể ngờ được đến tận giờ phút này mà hắn vẫn còn có thể vô lại như vậy, hắn chuyển sang nhìn Lạc U Nhi, nhẹ nhàng nói : “U Nhi, muội qua đây!”

Lạc U Nhi tự nhiên muốn qua đó, A Mật Y giữ nàng lại, Lạc U Nhi nói : “Để ta qua đó, được không?”

Nàng nói dứt lời liền nhìn sang Hy Bình, chỉ thấy Hy Bình gật đầu, nàng liền đi đến trước mặt Lạc Hùng.

Lạc Hùng đưa tay ôm nàng vào lòng, nói : “U Nhi, ta luôn thương yêu tỷ muội hai người, sao lại thành thế này? Lẽ nào ta đã làm sai gì sao?”

Lạc U Nhi nói : “Có rất nhiều việc không nhất định huynh phải làm thì huynh lại làm. Có thể huynh không làm tổn thương U Nhi, nhưng huynh lại làm tổn thương rất nhiều người. U Nhi cũng không hận huynh, chỉ là những người mà muội thương yêu, thì đều bị huynh làm hại, muội luôn hi vọng huynh có thể từ bỏ những dã tâm của mình. Tại sao, tất cả nam nhân tất cả đều có dã tâm? Thật ra đối với muội mà nói, huynh chính là người rất tốt. A! Huynh không nên làm hại Hy Bình, huynh có thể làm hại ai khác nhưng không thể làm hại Hy Bình.”

“Tại sao? Muội không phải là yêu Lâm Khiếu Thiên sao ? Sao khi đó muội đã biết Lâm Khiếu Thiên là do ta hại, mà muội vẫn tiếp tục ở bên cạnh ta?”

Lạc U Nhi than : “Có thể đây là do thiên mệnh..... muội cũng không biết nữa, chỉ là khi biết huynh đã giết Hy Bình, muội chỉ muốn giết huynh, thật sự là như vậy.”

“Hắn bây giờ còn chưa chết, muội vẫn còn muốn giết ta sao?”

Lạc U Nhi khuôn mặt đầm lệ, nhìn Lạc Hùng nói : “Huynh ... huynh còn muốn tiếp tục làm hại hắn sao?”

Lạc Thiên cười thầm : “Nếu thật sự có thể như vậy, ta sẽ vẫn tiếp tục, U Nhi, ta hỏi muội một câu, muội có hạnh phúc không ?”

Lạc U Nhi gật đầu, nhẹ nói : “Thấy hắn còn sống, lòng muội liền bình tĩnh lại, không còn nghĩ tới điều gì khác.”

Lạc Hùng đặt tay lên lưng nàng, chậm chậm nói : “Huynh trước nay vẫn không hiểu, tại sao muội lại có thể ở tại U Liên trai tới hai chục năm, dù biết chính huynh đã hại Lâm Khiếu Thiên, muội vẫn bình tĩnh. Đến giờ, huynh cuối cùng cũng đã hiểu, đời người ta cái quý nhất chính là sự bình tĩnh trong tâm hồn. Lúc đó nếu không phải vì Lâm Khiếu Thiên trong lúc quyết chiến mà giết phụ thân ta, từ đó khiến cho ta luôn nuôi chí phục thù, khiến cho lòng ta tràn đầy dã tâm, nếu không phải là xưng bá vô lâm thì cũng phải xưng bá thiên hạ. Kì thật đó không phải là điều ta hận nhất, điều ta hận nhất chính là Lâm Khiếu Thiên có được Mộng Tình, cả đời ta luôn mong có được tình yêu của Mộng Tình, thế nhưng ta lại chẳng có được. Không biết tại sao, hiện giờ ta đột nhiên nhớ đến một nữ nhân, muội có biết nữ nhân mà giờ ta đang nhớ đến là ai không?

“Là chị dâu đã chết?” Lạc U Nhi nói.

Lạc Hùng lắc đầu.

Lạc U Nhi lại nói : “Không lẽ huynh còn nhớ tới Mộng Tình?”

Lạc Hùng lại lắc đầu, sau đó hắn đưa mắt nhìn vào một người trong đám mỹ nhân, là Thi Nhu Vân, than: “Muội hãy quay đầu lại nhìn cô gái này xem.”

Lạc U Nhi quay đầu lại nhìn, Lạc Hùng đưa tay chỉ vào Thi Nhu Vân, nàng lại nghe tiếng Lạc Hùng : “Cô gái ấy là ai?”

“Thi Nhu Vân.”

Lạc Hùng nhẹ giọng nói : “Người ta nghĩ đến, chính là mẫu thân của nó. Nó và mẫu thân của nó thật giống nhau, a! Đều thuần khiết, nhu nhược, bình tĩnh! U Nhi, huynh hiện giờ đúng là đang nghĩ tới nữ nhân, nữ nhân đó chính là mẫu thân của nó, Diệp Duyên Thuần. Cả đời huynh, đây là người mà huynh yêu nhất, không phải là chị dâu đã chết của muội, mà là một nữ nhân tên là Diệp Duyên Thuần. Cô ấy cũng đẹp giống như tên của mình vậy, chỉ là lúc đấy ta đã không biết trân trọng... ta nghĩ đến cô ấy, ta liền cảm thấy bình tĩnh, bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên nghĩ tới cô ấy, có lẽ đây cũng là lần cuối cùng nghĩ tới một nữ nhân. Diệp Duyên Thuần.... a a, cái tên mới mỹ lệ làm sao, nữ nhân thuần tĩnh biết bao...”

“Giờ ta cũng rất muốn dù chỉ là một chút thuần tĩnh..... “

“Có lẽ cách sống của Hoàng Hy Bình mới là đúng, tuy đáng về hắn cực kì vô lại, lại còn dương dương tự đắc, nhưng thực ra trong tâm của hắn rất bình tĩnh. Một nam nhân hoàn toàn chẳng có dã tâm, mới có thể đối tốt với những người bên cạnh hắn, còn những kẻ có dã tâm, thì thế gian này có rất nhiều, rất rất nhiều! Còn nhớ Duyên Thuần đã từng nói với ta một câu, khi nàng ấy quyết định bỏ ta để đến với Thi Viễn Lệnh, cô ấy nói : “Người đã thay đổi, trở thành người đầy dã tâm, cái thế giới của người, ta không thể nào hiểu được. “, thế nên cô ấy không còn tiếp tục yêu ta nữa, cuối cùng lại lấy người luôn yêu cô ấy là Thi Viễn, ta trước nay vẫn không hề nghĩ tới cô ấy, không ngờ lúc này lại nghĩ tới chuyện này, ai!”

Mọi người không biết vì sao hắn lại nói như vậy, có điều thấy hắn đang nói rất nghiêm túc nên cũng không muốn ngắt lời hắn.

“Giờ đây, lúc đối mặt với cái chết, cuối cùng lại có thể cảm thấy được cái cảm giác bình tĩnh mà trước đây ta chưa từng có. U Nhi, muội có thể lại gọi ta một tiếng như trước được không?” Lạc U Nhi , mặt đầm lệ, nhẹ nói : “Đại ca!”

“Đúng rồi, đã hơn 20 năm rồi, mới lại được nghe muội gọi ta như vậy, lòng ta cũng đã bình tĩnh hơn nhiều. U Nhi, đại ca có lỗi với muội! nếu quả có kiếp sau, ta vẫn muốn được làm đại ca của các muội, làm một đại ca không làm tổn thương muội...” Hai mắt của Lạc Hùng nhẹ nhàng khép lại, đầu gục vào vai của Lạc U Nhi.

Như hiểu ra điều gì, Lạc U Nhi nói : “Huynh.... Huynh có thể bỏ mặc muội sao?”

Hoàn toàn không nghe thấy lời đáp lại của Lạc Hùng, Lạc U Nhi khẽ đẩy hân, hoàn toàn không thấy hân có phản ứng gì. Tay đặt lên ngực hân, chỉ thấy nhịp tim của hân đã ngừng, nguyên là Lạc Hùng đã tự chấn đứt tâm mạch, đã chết từ bao giờ, lúc này thân thể cũng đã lạnh dần.

Lạc U Nhi liền khóc lớn, Lạc Thiên cũng tới ôm cha mình.

Hy Bình ôm lấy Lạc U Nhi, nói với Lạc Thiên : “Giờ đến lượt chúng ta.”

Lạc Thiên đặt thi thể của phụ thân hân xuống, nâng kiếm lên nói : “Đây là trận chiến cuối cùng, chỉ luận sinh tử, thế nào?”

Hy Bình nói : “Ta cũng muốn giết ngươi.”

Lạc Thiên cười nhạt, nói : “Tốt lắm, chúng ta quyết đấu thôi!”

Dứt lời, hân liền triển khai kiếm thế, trên thân kim quang sáng rực, Hy Bình cũng sử ra “đao chi hồn”, lấy một thức đơn giản là “đoạt thiên địa” ra nghênh chiến.

Lạc Thiên nói : “Ai mà thấy được chiêu thức của ngươi, chắc đều cho rằng đây chỉ là động tác của kẻ dở hơi, thế nhưng ai có thể ngờ rằng, trên thế gian này lợi hại nhất lại chính là vật đơn giản nhất, thật không thể ngờ ta lại có thể bại dưới một tên đầu óc đơn giản, ngu ngốc như ngươi.”

Hy Bình nói : “Ngươi đến giờ vẫn còn chưa hiểu được ta là người thế nào, thế nên ngươi vĩnh viễn không thể nào thắng được ta. Lạc Thiên, ngu ngốc và thiên tài thực ra đều cùng là một loại người mà thôi, ngươi nói ta ngu ngốc, còn ta ta luôn tin mình là thiên tài, nói về hai phương diện là đánh nhau và ca hát, ta tuyệt đối không thua bất kì ai cả.”

Hân lạnh lùng nói, hai mắt dần chuyển sang vẻ tà ác, sắc mặt lãnh tuấn, dưới ánh sáng của ngọn lửa, song nhãn của hân như phát ra một nụ cười quỷ dị...

Lạc Thiên gìm chặt thanh kiếm, cảm thấy được trên thân Hy Bình phát ra một khí thế bức bách cường đại. hân nghĩ : “Lôi Kiếp đao của Hoàng Hy Bình, chỉ công không thủ, ta phải tiên phát chế nhân.”

Hân nghĩ là làm, kiếm trong tay liền xuất ra, một kiếm này tuy trông rất đơn giản nhưng thực ra nó hàm chứa luồng kiếm khí cường đại, luồng kiếm khí này như một chiếc chùy ập đến. Hy Bình như bị luồng kiếm khí của hân kích thích, liền phát động thể công, Liệt Dương đao trong tay vung mạnh, lôi thanh bạo hưởng, hồng quang như thiêu đốt bầu trời, thân ảnh như điện thiểm lóe mình, hai bên giao thủ, kim quang và hồng quang như trộn lẫn vào nhau, so với ánh sáng của các ngọn đuốc xung quanh còn sáng hơn nhiều.

Hai người giao đấu chỉ trong khoảnh khắc, chưa phân thắng bại, Lạc Thiên lần này đã được kiến thức Lôi Kiếp thần đao, hân bắt đầu hiểu được tại sao đao này chỉ công không thủ. Bởi vì thứ đao pháp này căn bản là chỉ có thể thắng, không hề cho người ta có lấy dù chỉ là nửa điểm rút lui, bất luận là địch thủ hay là người cầm đao. Chừng nào còn chưa giết hoặc đã bại đối thủ, thì người cầm đao cũng không có cách nào dừng lại.

Lạc Thiên nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao Hoàng Hy Bình lại có thể luyện thành loại đao này. Loại đao pháp mà kể cả có kên hân luyện, có lẽ hân cũng không luyện được, vì loại đao pháp này cần rất nhiều thể lực, mà cho dù hân có đủ thể lực đi chăng nữa cũng không thể nào có thể yên nguyên bất tuyệt như vậy? Còn Hoàng Hy Bình chỉ như tiện tay chém ra mà đao pháp lại liên lạc như vậy.

May mà hân có võ công siêu tuyệt, toàn thân mỗi bộ phận đều có thể là vũ khí, lại có thể công vừa có thể thủ, đấu với Hy Bình hoàn toàn chưa lộ vẻ bại. Về phần Hy Bình, đao thế luôn vung động hoàn toàn không có lúc nào ngừng lại trừ khi bị đối phương ngăn cản hoặc đã bại đối phương ...

Luồng khí phát ra trên thân hai người, khiến những người xung quanh không dám lại gần, chỉ biết đứng từ xa mà nhìn vào, thân ảnh hai người rất nhanh, đa số mọi người đều chỉ thấy được hai luồng quang ảnh va vào nhau, cơ hồ không thể nhìn thấy được thân thể của hai người, chỉ có mấy vị có võ công cao cường, mới may ra có thể phân biệt được ai với ai.

Trong lúc tương đấu, tiếng sấm vang lên không ngừng, trong nửa khắc quyết định, tiếng sấm đột nhiên dừng lại, tấm thân to lớn của Hy Bình lao đảo thối lui, máu chảy trước ngực hắn, rõ ràng đã bị dính một kiếm của Lạc Thiên, cho dù thân thể hắn cơ hồ đạt đến mức kim cương bất hoại thì cũng bị tổn thương đến xương thịt.

Lạc Thiên chống kiếm cười lớn : “Hoàng Hy Bình, nếu không phải ngươi cũng có kim cương chi thể như ta, thì đã sớm chết dưới kiếm của ta rồi. Lôi Kiếp đao ta đã kiến thức qua, bất quá chỉ như vậy, tuy nói là rất lệ hại, nhưng cuối cùng cũng bại dưới kiếm của ta, trong thiên hạ còn ai có thể địch nổi ta?”

Hy Bình không đáp, hai tay nắm chặt đao, đao đưa lên quá đầu, hướng về phía trước, tạo thành thế “Đao chi phách”

Trong hai mắt, sự tà dị càng mạnh, trong sát na, thân thể Hy Bình lao về trước, thế như chẻ tre. Lạc Thiên đại kinh, kiếm huy lên, lắc mạnh, tạo ra hàng loạt kiếm ảnh đầy trời nghênh đón, rất nhanh, hai người đã trải qua hơn trăm chiêu, Lạc Thiên công lực đã giảm dần, kiếm thế cũng vì thế mà chậm lại, còn lôi đao của Hy Bình thì như nước không cạn, đạo nhanh như điện, Lạc Thiên vất vả tránh né, lôi đao đều lướt qua y phục của hắn, chứ chưa chém được sâu hơn.

Lạc Thiên trong lòng kinh hoảng, tay chân bắt đầu rối loạn, đột nhiên nhìn thấy đại đao của Hy Bình ngay trước trán mình, liền cử kiếm lên đỡ. “Tranh” một tiếng lớn vang lên, bảo kiếm trong tay của Lạc Thiên đã gãy làm đôi, vôi lù ra sau, Hy Bình liền truy theo. Lạc Thiên lùi liền ba bước, mới dừng lại được, lúc này liệt dương chân đao đã tới gần trước ngực Lạc Thiên, đao hạ máu chảy, lồng ngực của Lạc Thiên đã bị chém phải, tiếng sấm cũng dừng lại.

Hy Bình thu tay lại, hỏi : “Tại sao?”

Lạc Thiên nhìn Hy Bình, chỉ cười không nói.

Hy Bình lại nói : “Ngươi có thể tránh được, tại sao không tránh?”

Lạc Thiên nói : “Đúng vậy, Có lẽ ta cuối cùng không phải là địch thủ của ngươi, nhưng chiêu vừa rồi ta vẫn có thể tránh được, thế nhưng ta lại chọn cách không tránh...”

Mọi người đều không hiểu, nghe hắn nói tiếp : “Ta vốn phải chết đêm nay, vì dù ngươi có không giết ta thì Hoàng đế cũng không thể tha cho ta, chết trong tay bọn chúng, ta thấy không xứng. Lạc Thiên ta, anh hùng bán thế, không thể nào lại chết trong tay của kẻ vô danh.”

“Bởi vậy, ngươi mới cùng ta quyết đấu, muốn được chết dưới đao của ta?”

“Có lẽ vậy, nếu ta quả thật có thể thắng, thì ngươi sẽ chết dưới kiếm của ta, nếu ta bại, chết dưới đao của ngươi, cũng cảm thấy an ủi.”

Hy Bình nói : “Tiểu tử ngươi sắp chết rồi mà vẫn còn muốn rửa ta chết sao?”

Lạc Thiên cười thảm, nói : “Thật ra, ta rất cảm ơn ngươi đã cho ta được chết như ta mong muốn, cả đời Lạc Thiên ta vì võ đạo, có thể lấy sinh mệnh hiến cho cuộc đấu võ, so với việc chết trong loạn binh rõ ràng là hơn gấp ngàn gấp vạn lần. Những gì ta đã nợ ngươi, đã trả hết lại được cho ngươi rồi, còn những gì ta đã nợ của vô số người khác thì chỉ có thể tiếp tục nợ họ mà thôi. Lúc cha ta chết, đã hoài niệm tới một nữ nhân yêu ông, ta trong lúc này, cũng giống như ông vậy, hoài niệm tới một nữ nhân đã từng yêu ta sâu đậm.”

Hy Bình chăm chú nhìn hắn, nói : “Đại Nỵ sao?”

“Đúng, dòng máu của ta bắt nguồn từ Thiên Trúc, giờ chết đi, hồn cũng sẽ quay về Thiên Trúc, quay về bên cô ấy, cầu xin cô ấy tha thứ. Ta có một việc muốn cầu xin ngươi, sau khi ta chết, xin ngươi hãy đem tro cốt của ta về Thiên Trúc. Mấy đời đã trôi qua, ta có lẽ đã hoàn toàn là một người Trung Nguyên, nhưng tổ tiên ta từng ở Thiên Trúc, ta muốn quay về mảnh đất của tổ tiên, quay về cố hương của ta...”

Hy Bình trầm tư một hồi, nói : “Ta đáp ứng ngươi, sẽ đem tro cốt của ngươi giao cho Đại Nỵ, nàng đã từng nói, muốn ta lúc nào đó hãy đến Thiên Trúc một chuyến, ta cũng đã từng đáp ứng với nàng ấy.”

“Đa tạ! Nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ không làm địch nhân nữa mà làm bằng hữu tốt của nhau, được không?”

Hy Bình nói : “Ta từ trước đến nay không hề coi ngươi là địch nhân, chỉ là, ngươi ngay từ đầu đã bức ta thành địch nhân của ngươi. Cũng giống như ta từ trước tới nay đều không muốn giết ngươi, nhưng ta lại đã giết rất nhiều người.”

“Thế ngươi có từng muốn làm bằng hữu của ta chưa?”

“Không..... ta chưa bao giờ nghĩ như thế, cũng giống như việc ta chưa bao giờ nghĩ ngươi là địch nhân của ta vậy, ta chưa bao giờ muốn thành bằng hữu của ngươi. Ta từ trước tới nay đều không suy nghĩ quá nhiều, nếu quả là có kiếp sau, nếu ngươi biến thành nữ nhân, có lẽ ta sẽ nghĩ tới việc cho ngươi cơ hội đấy, cấp cấp “

Lạc Thiên ngậy người, sau đó đột nhiên cười lớn, máu phun ra từ miệng hấn, hấn nói : “Cái tên gia hỏa ngươi, lúc nào rồi mà vẫn còn vô lại, háo sắc như vậy, lúc trước thật không nên chọc vào ngươi, nếu không chọc vào ngươi, những điều ta muốn chắc đã có thể đạt được, ngươi vốn không có ý tranh thiên hạ, chỉ quanh quẩn bên đám nữ nhân, ta trước đây vì sao ngày nào cũng muốn chọc vào ngươi nhỉ? Ngươi nói rất đúng, ta đến lúc chết cũng vẫn không thể hiểu được ngươi. Ta muốn hỏi ngươi một câu cuối cùng, ta là anh hùng hay là cẩu hùng?”

Hy Bình nói : “Ta cũng muốn hỏi ngươi một câu, ta là người tốt hay là người xấu?”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cười lớn, Lạc Thiên nói : “Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy, lúc sống thì tranh danh đoạt lợi, khi chết đi thì vạn vật giai không, đổi lại nếu học theo ngươi, chỉ muốn tìm nữ nhân mà ôm, chắc sẽ phong lưu cả đời rồi.”

Dứt lời, hấn người mặt lên trời mà than dài, cả tấm thân cao lớn đổ về phía sau, nhất đại kì tài, lúc này cũng đã ra đi.

Quyền Khuynh Quốc nói : “Mau đem xác của cha con hấn đi cho chó ăn.”

Hy Bình quay đầu, trừng mắt nhìn Quyền Khuynh Quốc nói: “Ta đã đáp ứng, sẽ mang bọn họ về Thiên Trúc.”

Quyền Khuynh Quốc lúng túng, nghe thấy Đường Tư nói : “Hoàng huynh đừng nên tức giận, bọn họ đều đã chết rồi, thôi thì tha cho bọn họ đi!”

Quyền Khuynh Quốc đi đến trước mặt Hy Bình, nói nhỏ bên tai Hy Bình : “Ta cũng rất muốn tha cho bọn họ, nhưng câu ngươi vừa mới nói xúc phạm ta quá, nếu như ngươi không chịu xuống thang, thì ta thân là nhất quốc chi quân càng rất khó xuống thang, ngươi có hiểu không?”

Nói xong, hấn cười cười nhìn Hy Bình, nói tiếp : “Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, hơn nữa hoàng triều của ta cũng là do ngươi cứu, còn là muội phụ của ta, nếu chỉ có ta với ngươi thì ngươi có làm gì ta cũng không quan, bất quá ở đây có rất nhiều người, phiền phức ở chỗ là phải giữ thể diện, nếu không thì Hoàng đế như ta rất khó làm người được.”

Hy Bình cười lớn rồi nói nhỏ: “Thôi được, dù gì thì ngươi cũng là đại ca của Đường Tư, cũng nên bái ngươi một bái.”

Đột nhiên hấn quỳ xuống, hô lớn :”Hoàng thượng, tiểu tử thỉnh cầu ngài tha cho cha con bọn họ, cho bọn họ được chết toàn thây.”

Hoàng đế liền tỏ vẻ oai phong nói: “Sẽ như lời ngươi cầu xin.”

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, Hoàng đế quả nhiên khoan dung đại lượng, rộng lượng sáng suốt!”Hy Bình hô lớn.

Hoàng đế nói : “Phò mã bình thân!”

Hy Bình đứng dậy, cười nói: “Đừng nói lớn như vậy chứ. Lão tử ta chỉ cưới một nữ nhân lại tự nhiên trở thành Phò mã....”

Đường Tư tiếp lời: “Lẽ nào muốn người làm Phò mã, lại xúc phạm đến thanh danh của người sao?”

Hắc hắc, Hy Bình bắt đầu cười lớn.

Lạc U Nhi nói: “Chúng ta đi thôi! ta không muốn ở đây thêm một khắc nào nữa.”

“Được thôi” Hy Bình nói: “Tìm người an táng cho thi thể của cha con bọn họ đã, ba năm sau, sẽ đem hài cốt của bọn họ hoàn hương.”

Hy Bình dẫn mọi người rời khỏi, bao việc còn lại, giao hết cho Quyền Khuynh Quốc xử lý. Sau này mới biết, Quyền Khuynh Quốc đã chém Huyết Đạt, Thương Ưng, Bách Tư, Ninh Phi cho đến cả Lạc Thủy, Lạc Thổ, Lạc Mộc và Lạc Kim trong ngũ đại đệ tử, duy có Lạc Hỏa là không bị chém, giai nhân Lạc Hỏa đã từng nói tốt về Hy Bình trước mặt hắn, hắn thấy con người Lạc Hỏa còn chưa đến nỗi xấu xa, liền tha cho Lạc Hỏa và Lạc Thảo, còn Lạc Hoa, Lạc Vũ cũng được thả ra, chỉ là không biết hai người đã đi đâu.

Vài ngày sau, Hy Bình mới biết vốn có rất nhiều người bị hắn làm cho mù lòa, bèn thử lấy máu để cứu, quả nhiên hữu hiệu, thế là một bên cứ kêu đau, một bên thì hiến máu, những người mù khi uống được một giọt máu của hắn, tất cả đều nhìn lại được liền thật lòng tạ trời đất và Hoàng Hy Bình.

Sau đó Từ Phiêu Nhiên nhắc đến là nên công cáo chuyện của phụ tử Lạc Thiên cho thiên hạ để lấy lại danh dự cho Huyết Ma.

Hy Bình nói: “Cha con hắn thì được công nhận là anh hùng nhất thế, cha con ta thì bị coi là tuyệt thế cuồng ma, hà tất phải chứng minh làm gì, hơn nữa người chết là hết, bọn họ đã chết rồi, còn đoạt thanh danh của họ làm gì? Người chết thì hết tội.”

Từ Phiêu Nhiên không tiện nhắc đến nữa, nhưng cũng đề tỉnh Hy Bình, bảo hắn nên đến chỗ Quyền Khuynh Quốc, thỉnh hắn không nên công cáo thiên hạ. Lúc đó Quyền Khuynh Quốc chính đang muốn đem việc dẹp loạn cha con Lạc Hùng ra bố cáo thiên hạ thì nghe được đề xuất của Hy Bình, dĩ nhiên là rất không cao hứng.

Hy Bình vì vậy mà nói: “Hoàng đế lão huynh, người đừng suy nghĩ nữa, chuyện này đối với người cũng chẳng tốt đẹp gì, tuy nói việc chiến sự là do chuyện này, nhưng nếu người đem chuyện của cha con Lạc Hùng công cáo với thiên hạ, chắc sau này sẽ khó tránh khỏi có người bắt chước cha con bọn họ, nếu lại có người làm loạn, muốn đoạt giang sơn của người, người sẽ lại đau đầu rồi. Chuyện quan trọng bây giờ là người nên sai người chinh đồn lại Long thành...”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Những điều người nói đều là đạo lý mà sao ta nghe lại không thông.”

“Thế gian này chuyện không thông thì nhiều lắm, sao mà tính hết được... Cứ xem đây là ta có việc khó cần nhờ người giúp vậy. Người là vua một nước, có điều gì mà không làm được? Người nói được là được mà.”

Hy Bình đặc biệt thi triển công phu vượt móng ngựa với Hoàng đế, Quyền Khuynh Quốc bị vượt phải, sướng như người sắp bay lên vậy, liền cười nói: “Điều đấy là đương nhiên, ta nói được, ai dám nói không được? Chuyện này coi như đã xong, người bây giờ định đi đâu?”

“Ta trước tiên muốn về trường xuân đường, sau đó về viễn dương phiêu cục, rồi về Hoàn Sơn thôn, sau đó thì từ từ rồi tính tiếp.”

Quyền Khuynh Quốc nói: “Người không muốn làm võ lâm Minh chủ, xưng bá võ lâm sao? Nếu là như vậy, chuyện của võ lâm ta cũng có thể yên tâm rồi, người là muội phụ, không thể lại giống như Lạc Hùng mà hại ta.”

“Ô Ô, Người tưởng tượng hay thật đấy, nhưng lão tử ta không thích vậy, ngay từ đầu ta đã không thích võ lâm, nhưng ta lại rất khoái đánh nhau, hay là người đánh với ta một trận nhé?”

“A a, ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, không thích đánh nhau, mà nếu có muốn đánh thì cũng chẳng thể đánh với người được.” Hy Bình rất thất vọng, tiện nói: “Mọi chuyện đã xong rồi, ta cũng nên về thôi.”

“Nếu người không có ai thì đến hoàng thành tìm ta, ta đã nói sẽ cấp cho người nhiều nữ nhân mà.”

“Nữ nhân của ta đã rất nhiều rồi. Hiện giờ ta chỉ muốn ở bên bọn họ, không muốn lại an ủi thêm nữ nhân nào khác nữa”.

“Nữ nhân của ngươi nhiều hơn ta sao?”

Hy Bình lúng túng, nói : “Ngươi có bản sự hơn ta! Nữ nhân của ngươi đương nhiên là nhiều hơn ta.”

“Tiếc thay! Nữ nhân nhiều như vậy, thế mà vẫn chưa có hài tử.”

“Có thể có chứ” Hy Bình dứt lời, liền biết mình sai, tiện nói tiếp: “Ta tin vào bản sự của Hoàng thượng, nhất định có thể sinh được, hơn nữa ngài lại càng có bản sự sinh được nhi tử.”

Hoàng đế trong lòng rất vui, cười nói : “Hi vọng được như lời ngươi”.

248. Chương 247: Trường Xuân Hỉ Mộng

Ánh dương quang buổi sáng sớm xua dần sự lạnh lẽo đầu xuân.

Trước cửa Trường Xuân đường, xuất hiện không ít người. Những người này chính là những người từ Đại Địa mình trở về. Hầu hết những người của Tứ đại gia và môn đồ Võ Đẩu môn, người của Viễn Dương phiêu cục và các binh sĩ của Bạch Dương tộc, Dã Mã tộc và Xà Thần bộ lạc đã được lệnh quay về môn phái và bộ tộc của mình. Giáo đồ thái âm giáo cũng đã chia tay với hai vị thánh nữ của họ lúc ở Long thành, Ngọc Xà môn thì kết hợp với Địa Ngục môn, lấy Địa Ngục môn làm chính.

Đến trước Trường Xuân đường đều là các nhân vật quan trọng của các môn phái, chỉ có Vân Tuyết là ngoại lệ...

“Cuối cùng cũng về đến nhà rồi!” Hoa Tiểu Ba là người đầu tiên hô lên, “Ta lại có thể cùng Xuân Thủy tỉ tử của ta, hắc hắc...”

Hắn vừa nói thì Xuân Thủy cũng vừa tới, hô lớn “ Tiểu Ba”, Hoa Tiểu Ba một tay xoa hông, một tay đặt lên đùi, giống như trước đây, ôm lấy Xuân Thủy biểu diễn màn miệng tìm miệng...

Tứ Cửu tiến đến phía sau hắn, tung một cước vào hông hắn nói : “ mẹ kiếp ghê quá, cứ mỗi lần nhìn thấy hai người các ngươi ta lại cảm thấy nổi hết cả da gà.”

“Tứ Cửu sư phụ, người đừng ghen tức như thế!”

“Ta thèm à! nữ nhân của Tứ Cửu ta so với ngươi còn nhiều hơn, nếu có ghen tức thì phải là ngươi mới đúng, ta mà thèm ghen tức với ngươi sao? lão tử ta trừ khi là ngày nào đó mắc bệnh ghen, chứ không thì không thể nào.” Tứ Cửu chửi lớn, lại nhìn sang Triệu Tử Thanh ở bên cạnh nói : “Tử Thanh, chúng ta cũng biểu diễn thử xem sao? Để đề cái tên tiểu tử này xuống!”

Triệu Tử Thanh tức giận nói : “Đề cái đầu ngươi!”

Tứ Cửu cười hắc hắc, một bên ôm lấy Lan Hoa, khiến cho mặt Lan Hoa ửng hồng lên thì mới chịu buông Lan Hoa ra, dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào đại môn của Trường Xuân đường....

Hoa Tiểu Ba cũng buông Xuân Thủy, than lớn : “xem ra Tứ Cửu sư phụ vẫn còn lợi hại lắm, ta phải tìm hắn, bắt hắn phải dạy ta chiêu mới.”

Độc Cô Minh cười nói : “Tên tiểu tử ngươi làm như còn sợ nữ nhân của hắn chưa đủ hay sao.”

Triệu Tử Uy nói : “Ê, Độc Cô Minh, ngươi gọi Hy Bình là muội phụ hay là sư đệ? Ta trên đường đã hỏi ngươi vấn đề này, sao không thấy ngươi hồi đáp vậy?”

“Dựa vào cái gì mà ta phải hồi đáp ngươi? ngươi cũng là muội phụ của ta, ta nói gì thì cũng là lớn hơn ngươi, ta có quyền không hồi đáp cái vấn đề vớ vẩn của ngươi. Lúc ngươi nói cũng nên tôn trọng ta chứ, đừng có gọi thẳng tên ta như vậy, ít ra cũng phải như Tiểu Ba kia, gọi ta là Độc Cô lão đại!”

“Độc Cô lão đại? ta nhớ rồi, làm gì mà hắc hắc”

“Tử Uy, người dám nói với ca của ta bằng cái giọng đó hả?” chỉ thấy trong Trường Xuân đường có một đám nữ nhân tiến ra, Độc Cô Cầm đi trước tiên, chững mắt nhìn Triệu Tử Uy mà hét lên, Triệu Tử Uy còn chưa kịp nghĩ phải nói gì thì Độc Cô Cầm đã tới trước mặt hắn, ngăn không cho hắn chạy, đồng thời nói : “Nhanh cùng ta vào trong, ta sẽ giáo huấn chàng cẩn thận”

Triệu Tử Uy nói : “Đừng, đừng làm thế. Sao Tứ Cửu thì được đãi ngộ đặc biệt, hơn nữa còn vừa mới có cử động thô lỗ với Tử Thanh. Nàng đừng như vậy, khó coi lắm. A!”

Đã nói đến như vậy mà hắn vẫn bị Độc Cô Cầm kéo tai lôi đi.

Triệu Tử Hào nở nụ cười tiến về phía hoa tiểu thiên nói : “Cũng may nàng không đối xử với ta như vậy”

Hoa Tiểu Thiên nhìn Hy Bình, nói : “Chàng còn sống là tốt rồi.” rồi xoay người tiến tới bên cạnh Triệu Tử Hào, ôm lấy tay hắn, hét lớn : “không có kiểu đối xử thứ hai đâu, đối với huynh đệ các người, nhất định phải giống nhau, như vậy mới công bằng.”

“Cáp cáp...” mọi người đều cười lớn.

Hy Bình và Độc Cô Minh đưa mắt nhìn nhau, Hy Bình nói : “cũng may nữ nhân của ta đều cùng đến Long thành, hơn nữa trên đường ta phải tận lực an ủi bọn họ, nếu không cũng phải nhận sự hoan nghênh đặc biệt của họ! lão huynh, nữ nhân của người hình như còn đang nghĩ cách để hoan nghênh huynh!”

Độc Cô Minh cười nói : “Chắc không đâu, ta là con người văn nhã, thậm chí một nữ nhân thô lỗ ở cùng với ta thì cũng sẽ biến đổi thành người văn nhã, thậm chí còn lãng mạn với ta....”

“Thật sao a! sao ta không thấy vậy nhỉ?”

Hy Bình nheo mắt nhìn, Độc Cô Minh đưa mắt theo hướng hắn nhìn, liền thấy trước mắt mình là sắc mặt đầy tức giận của Bạch Linh, Độc Cô Minh trong lòng đại kinh, tự nhủ : “chuyện này là khó đối phó nhất...”

Tối đó, sau yến tiệc, mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Trường Xuân đường có rất nhiều phòng, thế nên lại xây thêm để thành phòng cho khách. Hy Bình không quay về khu viện của mình trước đây, mà chuyển đến ở hậu viện của Trường Xuân đường, gọi là “Hoa Hình” đại viện. Hắn đến rồi mới biết, viện này ngoài gian phòng tắm và nhà xí ra, thì chỉ có một kiến trúc rất rộng lớn, có thể chứa được 200 người, hắn tiến vào nhìn quanh, gian phòng lớn 1 phần 3 phía trước là chứa các loại dụng cụ nội thất, 2 phần 3 phía sau thì được phân cách với phần trước bằng một chiếc bình phong rất lớn, phía sau tấm bình phong có một chiếc thảm rất sang trọng, trên tấm thảm chứa không biết bao nhiêu là chăn gối, lẽ nào đây là “giường” của hắn sao?

Đáp án chính là khẳng định.

Đây chính là một chiếc “giường đất”, đủ cho hơn một trăm người. Hắn nghĩ, nhạc phụ quả thật rất chu đáo, Hoa Tiểu Mạn đột nhiên nói : “Ca, chiếc giường này không được sao?”

Hy Bình nói : “Tốt phi thường”

“Đây là do Lãnh tỷ tỷ thiết kế, từ lâu tỷ ấy đã nói rằng, nữ nhân của huynh nhất định là không chỉ có chúng ta, bởi vì khi huynh về đến nhất định còn mang theo nhiều nữ nhân nữa, bởi vậy, phải sớm chuẩn bị trước.” Hy Bình không nghĩ được rằng đây lại là chủ ý của Lãnh Như Băng, quay đầu lại nhìn Lãnh Như Băng nói : “Là chủ ý của nàng sao?”

Lãnh Như Băng má hơi hồng lên, nói : “ Bọn họ... bọn họ cũng có phần nữa.”

Hay, sao Lãnh Như Băng lại có thể ôn nhu như vậy nhỉ?

Hy Bình và quần nữ đi vào trong phòng, tất nhiên là tiến đến chiếc giường lớn, quần nữ ngồi trên tấm thảm mềm mại, không ai đủ can đảm trở thành người đầu tiên nằm xuống. Hy Bình đã có mấy phần tửu ý, cười tà dị nhìn qua lần lượt từng người : Lôi Phượng, Lãnh Như Băng, Hoa Tiểu Mạn, Phong Ái Vũ, Đỗ Tư Tư, Độc Cô Kỳ, Độc Cô Thi, Xuân Diệp, Hoa Lôi, Dã Mân Côi, Bạch Liên, Phỉ Nhi, Ngẫu Nhi, Bạch Tư, Bạch Chỉ, La Mĩ Mĩ, Tiểu Tước, Đỗ Quyên, Thủy Tiên, Thủy Khiết Thu, A Mật Y, Âu Dương Đình Đình, Lý Ngọc, Minh Ngọc, Lạc U Nhi, Lạc Diệp, Lạc Lộ, Thi Nhu Vân, Vuơ Túy, Đường Tư, Phỉ Sa, Mộng Cơ, Chu Lệ Na, Phân Đế, Mục Thu, Chu Mĩ Tĩnh, Dương Đình, Lâm Hân, Mễ Hồng Yến, Lam Bình, Vương Miên

Miên, Lỗ Nhiêu, Đông Chi, Đình Thi, Dung Nhi, Ti Mô, Y Mẫn, Gia Linh, Vũ Sa, Hồng Yên, Phó Nhan, Từ Hồng Hà, Từ Bạch Lộ.

Những người bị công nhận là nữ nhân của Hy Bình như Lãnh Tinh Oánh và Nguyên Na, cả hai người đều có nguyên nhân để không tới, Lãnh Tinh Oánh thực ra rất muốn đến, chỉ là nghĩ rằng nên đợi thêm chút nữa, còn Nguyên Na tuy trên đường đã cùng Hy Bình đại chiến mấy hồi, nhưng vì Nguyên Chân nên tới nay không tới.

Chuyện của Độc Cô Tuyết và Lương Lệ Quỳnh vẫn còn chưa công khai, bọn họ cũng còn phải lo lắng cho thể diện của nữ nhân.

Còn Vạn Diệu và Diệu Duyên, càng không thể công khai được. Rất nhiều người không hiểu vì sao hai sư đồ lại không quay về Vạn Diệu am, hơn nữa Vạn Diệu thần ni đột nhiên từ bỏ ngôi vị am chủ mà ra đi, hiện giờ cũng không còn là Vạn Diệu thần ni gì nữa, càng kì quái hơn, hai người bọn họ cũng học theo Độc Cô Tuyết, bắt đầu nuôi tóc trở lại, sách sách, lẽ nào lại muốn hoàn tục?

Ngay cả Tiểu Nguyệt cũng vì quan hệ với Hy Bình, nên tạm thời chưa tới, Mộng Hương cũng không thể mất thể diện mà tự động đến được...

Hy Bình không hề nghĩ bản thân mình có nhiều nữ nhân đến vậy, hôm nay cùng tập hợp lại trên một chiếc giường, mới biết bản thân mình ngoài việc đánh nhau và ca hát ra thì năng lực tán gái cũng không ai bì được, đúng là thiên tài!

Đột nhiên hắn nghĩ tới sáu nữ nhân đầu tiên của mình, nhớ lại những nữ nhân đã hương tiêu ngọc tổn là Vân Điệp, Thủy Điệp, Vũ Điệp, Lục Điệp, Hồng Điệp...

Ánh mắt của hắn trở nên âm trầm, chúng nữ đều chú ý thấy, Lãnh Như Băng nói : “Chàng đang nhớ tới ngũ điệp?”

“Ừ, sao nàng biết?”

Lãnh Như Băng ôn nhu nói : “dựa vào sự bi thương trong mắt chàng...”

Lôi Phượng nói : “Bọn họ nếu biết lúc này chàng đang nhớ tới bọn họ, chắc sẽ rất vui mừng.”

“Các tỷ tỷ ấy nhất định sẽ cảm thấy khoái lạc” Xuân Điệp mắt đã ứa lệ.

Hy Bình than : “trong sát na ta bị phát nổ, dường như đã gặp được bọn họ”

“Cái gì?”

“Ta cũng không biết ...”

Lôi Phượng nói : “không biết rõ thì đừng nên nhớ tới nữa, tới nay chàng đừng nên suy nghĩ gì cả, chỉ bồi tiếp bọn thiếp cho tốt thôi, được không?”

Hy Bình lại đưa mắt nhìn chúng nữ nhân, hô lớn : “nữ hoàng đã ra lệnh, hạ thần đương nhiên là phải tuân lệnh rồi! hắc hắc, đảm bảo là khiến cho bọn nàng chết đi sống lại!”

Bạch Liên nói : “Ai sợ ai? thể nhưng bọn ta mấy người đã có thai, chàng phải nhẹ nhàng đấy, hơn nữa với mấy người bụng lớn hoặc chuẩn bị sinh, chàng càng không nên...”

Hy Bình nói : “Ta làm sao biết được mấy người sắp sinh đây?”

“Chàng không thể tính được sao?”

“Ta sợ nhất là tính toán, không tính nữa, bất kể thế nào, tới nay ai cũng phải làm hết, cấp cấp.”

Lôi Phượng nhìn qua Dung Nhi, Đông Chi và Đình Thi, nói : “Hy Bình, Huynh và Hoàng thượng có quan hệ gì vậy? sao hắn lại đồng ý ban cho chàng ba tiểu nữ hài này?”

Hy Bình nói : “Ta đã nói hết rồi mà, ta đã từng cứu mạng hắn, ta muốn nữ nhân nào, hắn cũng đều cho ta hết.”

Đường Tư nói : “Chàng đừng quá đắc ý, nếu để Hoàng huynh biết chàng đã làm chuyện gì, để xem huynh ấy sẽ đối xử với chàng thế nào!”

Chúng nữ liền hỏi : “ Hắn đã làm chuyện gì?”

Đường Tư liền đem chuyện hắn ở Hoàng cung hoang dã ra sao nói ra, chúng nữ đại kinh, tuy nhiên ai nấy đều tin là có chuyện này.

Phỉ Sa ngạc nhiên nói : “hắn đã có thể khiến hơn 300 nữ nhân ngây ngất, mấy người bọn ta, đối với hắn mà nói, há không phải là chuyện vặt hay sao? quả nhiên là một cái máy làm tình tuyệt đại a!”

Bạch Tư nói : “Hắn ở Dã Mã tộc còn ngủ với hơn 700 nữ, mà nữ nhân Dã Mã tộc ai nấy đều to lớn như trâu.”

Hy Bình phản đối nói : “sao nàng lại có thể nói như vậy? đây là bọn họ ngủ với ta đấy chứ, ở Hoàng cung cũng thế, tất cả bọn họ đều ngủ với ta, ta còn chưa tìm họ đòi bồi thường đấy! Thật là người tốt thì chịu oan!”

“Chàng mà là hảo nhân?” mọi người đều cười lớn, hắc hắc, Hy Bình cũng cười theo.

Bạch Tư nói : “sao chàng lại tìm được một nữ nhân giống hệt với thiếp như vậy?”

Hy Bình đành phải đòn điểm này quả thật là không biết nên nói gì.

Bạch Tư nói : “không phải là muội trách huynh, chỉ là thấy kì quái làm thế nào mà huynh lại gặp được một người con gái giống hệt với muội, hơn nữa lại còn nữ nhân của huynh? Muội đã cùng Hân nhi nhận tử muội rồi, muội là tỷ tỷ, cô ấy là muội muội.”

Hy Bình thở ra một hơi, nói : “Thế thì không tốt sao? vậy chẳng phải là ta có hai cặp sinh đôi sao, hắc hắc, bất quá, Bạch Lộ và Hồng Hà thì không giống nhau lắm còn muội và Lâm Hân thì lại giống hệt nhau, hắc hắc...”

Từ Bạch Lộ mắng : “ Sao chàng lại mang ta ra mà so sánh?”

“làm gì mà phải ngại? tối nay tất cả đều phải cởi hết, mọi người đều phải để ta so sánh xem. “

Chúng nữ cười mắng, Hy Bình nói tiếp : “Tiểu ách ba! Tiểu điều nhi, hai người mau qua đây giúp vi phu cởi áo, ta phải đại chiến sa trường, không, phải là đại chiến nhục trường!”

Thi Nhu Vân và Đỗ Quyên nghe vậy liền tiến tới, mỗi người một bên giúp hắn cởi áo, Hy Bình lại nói : “Tiểu ách ba, tối nay nàng là người đầu tiên được không?”

Thi Nhu Vân đỏ mặt nói : “không, muội nhường Ái Vũ, cô ấy thích ngủ lắm, Nhu Vân thích ở bên cạnh xem thôi.”

Ái Vũ nói : “Nhu Vân, bụng ta quá lớn rồi, ta không làm được đâu, đợi ta sinh hài tử xong, ta sẽ bắt hắn bồi thường, bây giờ ta phải lấy hài tử làm trọng.”

Hy Bình cười nói : “Ái Vũ nhi, sau này nàng đừng dạy Nhu Vân những lời không hay, ta thích Nhu Vân Tiểu ách ba như vậy.”

Ái Vũ nói : “Ta đâu có dạy nữa, mà có muốn dạy cô ấy cũng không được, mắng người khác không được, lời lẽ thì ít, hơn nữa, lúc ta dạy cô ấy, thì câu chữ nào của cô ấy ta cũng phải nghe, có khác nào bị chữ đầu, ta chẳng muốn dạy nữa. Ta muốn ngủ rồi, các người đừng có đánh thức ta, nếu không ta sẽ mắng người đấy, hi hi!”

Nói xong, nàng đã là người đầu tiên nằm xuống, Lôi Phượng cũng nằm xuống bên cạnh, ôm nàng vào lòng.

Lãnh Như Băng nói : “Hy Bình, mới mang thai hoặc là chuẩn bị sinh, chàng đều phải nhẹ nhàng ôn nhu đấy!”

“Còn nữa, cái vật đấy của chàng lúc thì dài lúc ngắn, chàng thật quái đản!” Hoa Lôi cũng cảnh cáo Hy Bình.

Thi Nhu Vân nói nhỏ : “Lúc đấy chúng tôi đều nghĩ chàng chết rồi, so với lúc đại ca chết, ta còn thương tâm hơn...đại ca, huynh đấy vì sao lại biến thành nữ nhân?”

Lúc này, quần áo của Hy Bình đều đã cởi hết, liền ôm lấy nàng, hôn lên nước mắt của nàng, nói : “Ta đã từng thề với các nàng, bất luận thế nào, ta cũng sẽ sống, ta có thể ở cùng các nàng, làm cho các nàng sinh hài tử cho ta.”

“Chàng chưa từng thề với thiếp” Thi Nhu Vân nhẹ nói.

Hy Bình liền đẩy nàng xuống giường, nói : “Ta phải bịt miệng của nàng mới được!”

Một khắc sau, cự căn của hắn vẫn còn chưa vào được trong mê huyết vốn sớm đã đầy nước của Thi Nhu Vân.

Thủy Khiết Thu và Âu Dương Đình Đình tiến đến bên cạnh nói : “Nhu Vân, có muốn chúng tôi giúp không?”

Hai tay Thi Nhu Vân đẩy miệng của Hy Bình ra, vội nói : “ Muốn!”

Nhưng miệng nàng lại bị Hy Bình bịt lại, nói không ra tiếng, Thủy Khiết Thu và Âu Dương Đình Đình liền cởi áo, lúc này những người khác cũng đều đang cởi áo, ngay cả những nàng mang thai đã lâu đang ngủ, cũng bị hai nàng cởi áo giúp, trong giấc mộng, bọn họ dường như cảm thấy một cái gì rất quen thuộc, nhưng cũng ôn nhu khác lạ xâm nhập...

Đêm nay, Hy Bình lực chiến toàn trường, hết tiến vào tận nơi sâu kín trong lòng Tiểu ách ba, đảo nhập mộng sào của Tiểu điều nhi, toàn nhập động huyết của Thủy Tiên, an ủi xuân triều Xuân Diệp, trùng phá con đường hẹp của Độc Cô Thi, ôn nhu phá tan nét xấu hổ của Bạch Chỉ, oanh kích kinh nhục Thủy Khiết Thu, nhập vực sâu của Âu Dương Đình Đình, chiếm thành lũy Lý Ngọc, Minh Ngọc; cùng Lạc Diệp vận khởi cuồng phong, uống cam hương Lạc Lộ, bá vương cường công Phỉ Sa, nhập Mộng Cơ nhưng không tha Vưu Túy, triệu Phân Đế lại hô Chu Lệ Na, đè Ti Mô, phá Vũ Sa, thân Gia Linh lại làm Hồng Yên, phương Phó Nhan rồi khi phụ Dung Nhi, qua Đông Chi tìm Tiểu Tước, chọc Mĩ Mĩ trên Mĩ Tĩnh, còn Mục Thu hiển Lỗ Nhiêu, Đình Thi hợp với Dương Đình, trên Dương Đình là Vương Miên Miên, bên Miên Miên khai hoa Lâm Tử Hân, lại thấy Bạch Tư cũng giống Miên Miên, không phải tỷ muội mà lại như tỷ muội, đôi mộng lương nữ tựa thần tiên, A Mật Y thành linh u oán, quan hoài oanh kích Bạch Liên, chung quanh Bạch Liên là Phỉ, Ngẫu; từ Hồng Yên xử qua Lam Bình, Hoa Lôi một tiếng kêu cứu mạng, kể tìm Lôi Phượng nhập Ái Vũ, song Kiều tịnh xuất đầu, một lượt giải quyết Mãn Côi, tích Lạc Hàn xuân tìm đến Băng, phá Băng nhi ôn nhu tiến vào.

Âm thanh từ chiếc giường này vang xa trong đêm, liêu đêm nay có ai ngủ được đây?

Có lẽ không có mấy ai ngủ được, như Hoa Tiểu Ba, Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy, Triệu Tử Hào, Tứ Cửu cũng cơ hồ mệt đến gần chết, nhưng đến sau nửa đêm, bọn họ nằm trên giường, để ý nghe vẫn nghe thấy những âm thanh mê người từ hướng của Hy Bình, tuy bọn họ đã cố tình ở chỗ cách xa hắn, nhưng không ngờ vẫn có thể nghe thấy được, ai nấy trong lòng đều thầm mắng Hy Bình quá phô trương! sao chẳng chịu giữ thể diện cho bọn họ?

Lôi Long vì Bích Nhu đang mang thai, sớm đã không dám đụng tới Bích Nhu chỉ còn cách hết lòng hết sức giữ gìn.

Hoàng Đại Hải cũng sớm đã dừng lại cuộc chiến với Đỗ Mạnh Mạnh, lúc này họ cũng đã nghe được âm thanh từ phía Hy Bình.

Đỗ Mạnh Mạnh nói : “Đại Hải chàng không trách thiếp sao?”

Hoàng Đại Hải cười nói : “Ta trách nàng cái gì cơ?”

Đỗ Mạnh Mạnh lại nói : “Vậy chàng trách đại ca sao?”

Hoàng Đại Hải than: “Ta không trách ai hết, ta chỉ có cảm tạ, nàng tốt như vậy, đại ca còn đem tặng nàng cho ta... thật ra, trong lòng ta, đại ca tuyệt chưa làm gì với nàng cả, đại ca lúc đấy chỉ là một bức tượng bằng đá thôi, còn người thật sự phá thân nàng là ta chứ không phải là cái cột đá đó.

Đỗ Mạnh Mạnh đánh hắn nói : “Chàng thật xấu!”

Hoàng Đại Hải vừa cười vừa nói : “Cẩn thận, đừng làm đau tiểu bảo bảo của chúng ta...”

Đám nữ nhân tối nay cũng không thể ngủ nổi.

không biết vì sao, Trường Xuân dường lại an bài Độc Cô Tuyết, Lãnh Tinh Oánh và Vương Ngọc Phân cùng ở một chỗ, Vạn Diệu sư đồ thì ở cùng nhau, Mộng Hương và Bảo Nguyệt cũng không bị tách ra, mẹ con Nguyên Na ngủ cùng, Ngũ đóa kim hoa và tam đại hộ pháp Dã Mã tộc, Tiểu Nguyệt và Tuyết Nhi, còn bốn bà thím của Âu Dương Đình Đình cũng ở cùng một phòng, càng kì quái hơn là mấy nữ nhân này đều ở trong cùng một trang viện chỉ cách trang viện của Hy Bình có một bức tường.

Ngũ đóa kim hoa và tam đại hộ pháp đều đang nhắc tới chuyện của Nguyên Chân, Vạn Diệu sư đồ thì đang bàn làm thế nào để công khai chuyện của bọn họ, Tiểu Nguyệt thì dỗ cho Tuyết Nhi ngủ, còn bản thân nàng thì không ngủ được, bốn bà thím thì đang thương lượng xem có nên đồng ý với mong muốn của bọn Tứ Cửu không, ba người Độc Cô Tuyết cũng đang thương lượng xem sau này nên làm gì.... thế nên, chúng nữ không thể ngủ ngon được.

Hôm sau, Hy Bình tỉnh dậy, tất nhiên lúc này đã là hoàng hôn, đám nữ nhân trong phòng, một nửa vẫn còn đang ngủ, Thi Nhu Vân thấy hần đã dậy liền mang y phục của hần tới để hần thay, Thủy Khiết Thu cũng tới giúp.

Nhìn đồng quần áo, Hy Bình nói : “hai người cùng ta đi đâu đi!”

Hai người nói : “không được, bọn muội đều rất mệt, tối qua chàng làm bọn tôi suýt chết, cứ như chúng tôi là địch nhân của chàng vậy.”

“Các nàng vốn là địch nhân của ta mà! Cấp cấp”

Hy Bình cười lớn, ra khỏi phòng, thấy Tiểu Nguyệt đang ôm Tuyết Nhi ở trước cửa viện.

Hy Bình đi tới, bế Tuyết Nhi, ôm lấy Tiểu Nguyệt, nói : “ Tối qua không ngủ sao?”

Tuyết Nhi nói : “Cha, rất khó ngủ được, sao mỗi lần cha và các a đi ở cùng một chỗ, đều đánh thức mọi người như vậy?”

Hy Bình cười, nói : “Thế sao! sau này Tuyết Nhi lên ngủ ở chỗ xa một chút, thì sẽ không nghe thấy nữa.”

Tuyết Nhi chu miệng nói : “Không, Tuyết Nhi không muốn ở xa cha, Tuyết Nhi còn muốn ngủ cùng cha, cha đã lâu rồi không ôm Tuyết Nhi ngủ, Tuyết Nhi giận lắm.”

Hy Bình ngạc nhiên nói : “giận sao?”

“Vâng, không để ý đến cha nữa, còn muốn khóc thét nữa”

“Oh? cha rất sợ Tuyết Nhi không thềm để ý tới cha, cũng sợ Tuyết Nhi khóc thét”

Tuyết Nhi liền xuất ra một biểu tình rất nghiêm túc nói : “VẬY Tuyết Nhi sẽ ngủ cùng một chỗ với cha”

“Tuyết Nhi đã lớn rồi mà...”

“Tại sao các a đi đều có thể cùng ngủ với cha, Tuyết Nhi đã lớn rồi mà cũng không được sao? Thế không công bằng, bọn họ thật ích kỷ, cha của Tuyết Nhi, đương nhiên là ngủ với Tuyết Nhi rồi. “

Hy Bình đột nhiên cảm thấy không nói lại được với tiểu nữ hài này, liền quay sang nói với Tiểu Nguyệt : “Đợi ta nói với cha mẹ một tiếng, tối nay, muội tới nha!”

Tiểu Nguyệt nói : “Vâng...nhưng, còn Tuyết Nhi thì sao?”

“Cái này.... giao cho bọn họ xử lí, muội đưa Tuyết Nhi vào đi, cùng với bọn họ bàn bạc xem, được không?”

Tiểu Nguyệt gật đầu, Hy Bình đột nhiên nghiêng đầu hôn lên miệng nàng, nàng lúc đầu còn kinh ngạc, sau lại thấy ngây ngất thì nghe thấy tiếng Tuyết Nhi nói : “Cha à, con cũng muốn hôn, Tuyết Nhi cũng muốn hôn..!”

Hy Bình hôn lên má của nó, nó không chịu, muốn hôn lên miệng, Hy Bình chỉ còn cách hôn lên cái miệng nho nhỏ của nó, nó liền rất vui mới chịu để Tiểu Nguyệt bế nó vào trong phòng tìm mẹ...

Hi đi loang quanh một hồi, đến trước cổng trang viện bên cạnh, nghĩ một lúc, liền vào trong đang không biết là đến phòng nào, thì vừa hay, Mộng Hương và Bảo Nguyệt, Nguyên Chân và Ngũ đóa kim hoa từ trong

phòng đi ra. Hy Bình đến trước mặt Bảo Nguyệt, ôm lấy Bảo Nguyệt, tay còn lại liền tiện thể ôm lấy Mộng Hương, Mộng Hương tránh khỏi.

Hy Bình nói : “Sao không để ta ôm?”

Mộng Hương nói : “Người là gì của ta?”

Hy Bình cười lớn : “A! Nữ nhân như nàng mà cũng bắt đầu đánh rắm rồi sao?” hắn chuyển mắt sang nhìn bọn Nguyên Chân, nói : “Các nàng thì sao?”

Nguyên Chân không đáp, Nguyên Nghiên nói : “Tộc trưởng và tam hộ pháp đã đi ra ngoài rồi.”

Hy Bình ngoắc tay về phía nàng, Nguyên Nghiên nhìn Nguyên Chân, thấy Nguyên Chân không nói gì, liền đến trước mặt Hy Bình, Hy Bình ôm lấy nàng, nàng so với Hy Bình còn cao hơn nhiều.

Hy Bình nói : “ Tối nay, nàng đến phòng ta được không?”

“Công chúa không chịu!”

Hy Bình cười nói : “Cô ấy không chịu sao? trên đường nàng ấy đều không chịu, nhưng mấy người các nàng cũng không lên lút cùng ta sao? Nơi đó của nàng và nguyên Linh rất kì quái, khi cái vật đó của ta vừa mới đặt vào thì nó liền dẫn ta nhập môn là sao?”

Nguyên Nghiên xấu hổ, nói : “Công chúa cũng có thể làm như vậy, công pháp chúng tôi luyện, là một thiên cổ kì công, chỉ tốt đối với một nam nhân thôi.”

“Ta nhớ trước đây, nàng nói sẽ không cùng ta, sao bây giờ lại rất thích ta?”

“Tôi từng nói rất nhiều, tôi cũng sớm đã thích chàng, nhưng chàng quá xấu xa, hơn nữa người ta cũng tự biết ngoài khai thác giả ra thì không thể cho một nam nhân khác cái gì, thế nên mới nói cứng như thế. Thật ra lúc ở Dã Mã tộc, người ta cũng đã động lòng rồi. Thế nên sau này, Lạc Thiên và Lăng Vô Tâm muốn chòng ghẹo ta, ta đều rất ghê tởm.” “

“Lúc ta chòng ghẹo nàng, nàng cũng ghê tởm sao?”

Hy Bình cười, nói : “bề ngoài thì tỏ ra ghê tởm, thật ra trong lòng thì rất thích.”

Mộng Hương mặt ửng hồng nói :” Bảo Nguyệt, muội nên đi đi, muội để hắc ô cũng lâu rồi.”

“Mẹ kiếp, lúc nghĩ ta đã chết, khóc đến chết đi sống lại, vì thay ta báo cừu mà đến tính mệnh cũng không cần, bây giờ lại ra về không để ý đến ta là sao?”

Hy Bình cất tiếng mắng, buông Nguyên Nghiên và Bảo Nguyệt ra, bước về trước, hai tay ôm Mộng Hương vào trong lòng - - nàng vốn dĩ có thể tránh khỏi chỉ tại hoàn toàn không tránh né.

Tiếp đến, Hy Bình cúi đầu tiện hôn lên đôi môi của nàng, một hồi sau mới rời khỏi đôi môi của nàng, cười nói : “Tư vị ra sao?”

Đôi mắt đẹp như mộng của Mộng hương trừng lên nhìn hắc ô một hồi, oán hận nói : “Hận chết người!”

Hy Bình ôm nàng chặt hơn, nói : “ Nàng và Bảo Nguyệt cùng ban cho ta được không?”

Mộng Hương đang giấu mặt vào lòng hắc ô, liền cắn nhẹ vào áo hắc ô, nhẹ đáp : “Vâng.....nhưng người ta vẫn còn hận chàng, hận chàng cả đời này.”

“Nàng thì sao?” Hy Bình đột nhiên quay đầu, nói với Nguyên Chân.

Nguyên Chân giật mình nói : “Cái gì cơ?”

Hy Bình than : “Lẽ nào người mà nàng yêu sâu đậm lại không phải là ta?”

Nguyên chân nhìn hắc ô một hồi, cuối cùng mới nói : “Trừ phi, bây giờ người lập tức yêu ta, bồi thường cho thời gian người lãnh đạm với ta.”

“Cái gì? Nàng bảo ta lãnh đạm nàng sao? Không phải nàng chính là nữ nhân không thềm để ý đến ta...”Hắc ô nhìn thấy Nguyên Chân đang đỏ mặt liền đổi giọng, nói : “được rồi, ta sẽ lập tức cưỡng gian nàng, nàng đã

từng nói không sợ ta cường gian mà, để ta xem xem nàng sợ hay là không sợ đây. Hương Hương, Bảo Bảo, hai người cũng không thoát được đâu.”

Nguyên Hà đột nhiên nói : “ Để bọn tôi đi chuẩn bị đã, đem toàn bộ chăn đệm ở trong phòng chúng tôi rải xuống đất, như thế thì mới có thể được.

Hy Bình nói : “ Ta có nói là để các nàng gia nhập sao?”

Bọn Nguyên Hà ngượng ngùng, Hy Bình lập tức cười nói : “Ta đùa các người đấy, mau đi đi! Cho dù tôi qua ta đại sát tứ phương, hôm nay ta vẫn có thể cửu chiến bất kiệt.” (Chiến lâu không dứt)

Ngũ nữ về phòng họ chuẩn bị rồi, Hy Bình mới nói : “Các nàng không có ý kiến gì sao?”

Bó tay, tiền trăm hậu tấu, có ý kiến gì thì cũng vô dụng thôi.

Mộng hương nói : “Có thể không làm như vậy được không?”.

Hy Bình nói : “Nàng cũng không phải là chưa từng thử qua, lúc ở đại trạch môn, không phải là đã cùng bọn họ ở cùng sao? lẽ nào nàng hoài nghi năng lực của ta, không thể cùng lúc thỏa mãn cho mấy người các nàng?”

Bảo Nguyệt nói : “Tôi qua chàng và bốn năm chục người”

Nàng chưa nói hết, Hy Bình đã nói : “Chúng ta vào đi thôi! Bọn họ chắc đã chuẩn bị xong rồi.”

Hy Bình dứt lời, ôm lấy Bảo Nguyệt, đột nhiên nghe thấy ở sau lưng có tiếng người nói : “Hoàng Hy Bình, người không thèm đoái hoài gì đến bọn ta hay sao?”

Quay đầu nhìn lại hóa ra là Lãnh Tinh Oánh và Nguyên Na còn có cả Nguyên Thu, Nguyên Linh, Nguyên Anh.

Nguyên Chân ngạc nhiên nói : “Mẹ, các người ?”

Nguyên Na nói : “Hắn là tiểu tình nhân của bọn ta, muốn hoan hảo, đương nhiên là nên có phần của bọn ta rồi, dù cho các người có là thê tử của hắn thì cũng phải xin phép với bọn ta chứ.”

Nguyên Chân đưa mắt nhìn Mộng Hương thấy Mộng Hương nói nhỏ như mơ ngủ : “toàn là những người mất ngủ....”

Mọi người biết Mộng Hương đã chấp nhận, liền cùng đi đến phòng của bọn Nguyên Hà - - Bởi vì phòng đó là căn phòng lớn nhất trong cả viện.

Vào đến phòng, ngũ nữ quả nhiên đã chuẩn bị xong, đã dọn hết tất cả các đồ đạc trong phòng, chỉ để một tấm thảm ở phía sâu trong phòng.

Hy Bình cười nói : “Các người làm mấy việc kiểu này, hiệu suất đúng là vào hạng nhất lưu.”

Ngũ nữ cười rất ngượng ngùng...

Hy Bình nói : “Bắt đầu từ ai đây?”

Hắn vừa nói vừa đưa ánh mắt tà dị lên nhìn vào Mộng Hương, Mộng Hương cố gắng tránh ánh mắt của hắn, nói : “Ai đề nghị trước thì bắt đầu từ người đấy trước.”

Chung nữ lại đưa mắt nhìn Nguyên Chân, Nguyên Na nói : “Con gái, đừng cảm lên, để cho bọn họ thấy bản sắc của con gái của Nguyên Na ta.”

Nguyên Chân lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, Lãnh Tinh Oánh nói : “Nguyên Na à, ta và cô sinh ra con gái đều chẳng giống chúng ta gì cả!”

Hy Bình tiến về phía Nguyên Chân, “Vậy bắt đầu từ Chân Chân đi!”

Nguyên Chân nghe thấy “Chân Chân”, trong lòng rung động, nàng nhớ lại, Hy Bình đã rất lâu không hề gọi nàng như vậy, hôm nay hai tiếng” Chân Chân” khiến nàng bất giác xuất ra những giọt lệ oan uổng.

Hy Bình đưa tay gạt nước mắt của nàng, nói : “Tại sao trước đây cứ cự tuyệt ta, còn gạt ta, nói nàng đã có nam nhân rồi?”

“Bởi vì ta muốn quên được chàng...”

“Nàng quên được không?”

“Nếu như ta có thể quên chàng, thì lúc này ta đã không thể đứng trước mặt chàng mà rơi lệ...”

Hy Bình than : “Đã từ lâu rồi, ta biết nàng thích ta, nhưng có quá nhiều việc khiến ta và nàng không có cách nào thật sự tương tụ, lúc này đây, nàng có thật sự muốn dâng hiến cho ta không?”

“Cả đời này của muội chỉ có thể dâng hiến cho chàng.”

“Đây là bởi vì công pháp mà nàng luyện, nếu như không có công pháp đó, nàng có còn nói như vậy không?”

Nguyên Chân trầm ngâm, cúi đầu, mặt ửng hồng, nhẹ nói : “Dù không có công pháp đó, người trong lòng muội muốn cũng chỉ là huynh thôi, sở dĩ muội muốn quên huynh là bởi vì muội không có lúc nào là không nhớ tới huynh.”

“Hãy cởi áo của nàng xuống, được không? Nàng cao quá”

Câu nói của Hy Bình tuy là chỉ nói với Nguyên Chân, nhưng những nữ nhân khác so với chân tay của Nguyên Chân còn nhanh hơn, cơ hồ như cùng lúc, quần áo trên người họ đã rơi xuống thảm. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, đó là Mộng Hương và Bảo Nguyệt, hai người chỉ mới cởi ngoại y, mà không hề cởi đến nội y, Lãnh Tinh Oánh và Nguyên Na liền đến cởi áo hai nàng, Mộng Hương dường như có chút tức giận, nhưng cuối cùng cũng không biểu hiện ra, hơn nữa, lúc này nếu như cự tuyệt, thì đúng là một cảnh tượng khó coi — trong lòng nàng, đột nhiên rất sợ Hy Bình tức giận.

Nguyên Chân quả nhiên nghe lời đã cởi hết y phục toàn thân, lỏa lồ đứng trước mặt Hy Bình. Hy Bình chỉ miễn cưỡng cao ngang vai nàng, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai quả cầu thịt trắng như hai đồng tuyết trước ngực nàng, thật là to lớn vô bí. Hắn cúi đầu xuống, nhìn xuống hạ thể Nguyên Chân, tuy hắn đã từng tiến nhập vào nơi đây, cũng đã từng sờ vào, thậm chí còn từng hôn qua, chỉ là hắn vẫn có cảm giác rất khác lạ, bãi cỏ đen đó rất giống với thảo nguyên Dã Mã, khiến người ta cảm thấy vừa cuồng dã vừa khoan khoái.

“Cởi giúp ta y phục đi! Ta trước nay không có quen tự cởi quần áo của mình.”

Nguyên Chân nghe lời, cúi người xuống nhẹ nhàng cởi quần áo trên người hắn, tay của Hy Bình liền thừa cơ nắm bóp mọi chỗ trên người nàng, khiến nàng không có tâm trí đâu mà giúp hắn cởi áo, đến lúc nàng cởi y phục cho hắn xong, thì nàng cũng đã tuôn trào như nước triều xuân.

Nàng không thể nào hiểu nổi, trước đây Lăng Vô Tâm cũng đã sờ vào nàng, chỉ là, nàng hoàn toàn không có cảm giác gì, còn ngón tay của Hy Bình vừa chạm đến thân thể của nàng, nàng đã lập tức động tình. Có lẽ đây là do Tỏa Âm Chân Kinh, lúc thân thể nàng cùng thân thể của nam nhân đầu tiên tiếp xúc, thì đều cảm thấy động tình. Lúc đấy khi Hy Bình chạm vào nàng, nàng cũng đã ngấm cảm thấy động tình, chỉ là lúc đấy nàng vốn không để ý, mà kể cả nàng có để ý đến, nàng cũng không thể nào sớm nghĩ được Hy Bình lại chính là khai thác giả trước đây, là nam nhân có thể tiến nhập vào cơ thể nàng, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất sao?

Nàng nhìn thấy vật đó của Hy Bình, cái đó đã dựng lên, tuy rất lớn, nhưng lại không khiến người khác cảm thấy sợ hãi, nàng nhớ lại khi mà tay nàng tiếp xúc với vật đó của hắn, cảm giác tuyệt không giống như vật mà mình sờ phải lúc này. Lúc đấy nàng bị cái vật thô dài khiến nàng kinh hoàng, nàng đã khóc bởi vì nàng bị dọa chết khiếp cũng bởi vì là nàng vô duyên đối với Hy Bình...

“Chàng....Của chàng....sao lại khác với lần đó?”

“Lần nào?” Hy Bình cảm thấy hồ đồ.

“Thì lần đó, ở Đại Địa minh, chàng kéo tay người đến...cầm lấy...lúc đấy ta thấy nó rất thô và dài...” Nàng ngáp ngừng, cuối cùng mới nói xong.”

Hy Bình bất ngờ, Nguyên Na đã đáp lớn : “Con gái à, cái vật đó của hần rất kì quái, có thể to có thể nhỏ, có thể ngắn, có thể dài, có thể tiến nhập vào được thân thể của cả tiểu nữ hài, cũng có thể khiến cơ thể của mẹ bị như bị phá nát...”

Những nữ nhân khác cũng phụ họa theo, Nguyên Chân liền ngạc nhiên nói : “Người có còn là người không vậy?”

Hy Bình cười nói : “Ta là dã thú, ta đang đói đây, đang muốn xé nát thiếu nữ dã thú đây.”

Lúc hần nói, vật ở giữa khổ đột nhiên giãn nở về phía trước, biến thành thô dài ngang nhiên ở giữa hai chân hần. Vật đấy to hơn cả tay của Nguyên Chân, Nguyên Chân ngạc nhiên đến độ hai chân mềm nhũn, thân trên ngã xuống, hai tay Hy Bình vội vàng đỡ lấy eo nàng, vì lúc này hai chân nàng đang mở ra, khoảng không ở giữa liền mở rộng, Hy Bình tiến về phía trước, vật đó của hần đặt vào âm môn của nàng, luồng Tỏa Âm Chân Kinh trong cơ thể nàng, tiếp xúc với một vật rất quen thuộc và một khí tức xung động, âm môn đang bị đóng kín liền mở rộng, hơn nữa nàng đang trong xu hướng ngồi xuống, còn Hy Bình thì đột nhiên tiến lên, khiến cho lực xâm nhập lại càng tăng thêm, vật đó đã hoàn toàn xâm nhập vào nơi rất rộng lớn của nàng.

“Đau quá...” Nguyên Chân hét lớn, từng giọt mồ hôi lạnh hiện ra trên trán nàng, hai tay nàng vòng lấy cổ Hy Bình, run giọng nói : chàng lùi lại một chút, ta không chịu nổi đâu... ta đau lắm, đau đến tê liệt rồi.”

Hy Bình nói : “Cảm thấy nó rất quen thuộc đúng không?”

“Vâng Khai thác giả...”

“Nàng ngồi xuống đi! Nàng thật sự rất cao, nữ nhân Dã Mã tộc các nàng đều cao... hay là nàng nằm sấp xuống, ta sẽ giống như cưỡi dã mã một phen...”

Nguyên Chân quả nhiên dần dần nằm xuống, Hy Bình liền theo thế mà đè lên, quay đầu nhìn Mộng Hương, nói : “Hương Hương, chờ chút nữa, ta cũng lấy cái vật thô dài tiến nhập vào nơi đó của nàng, nàng nói xem thích hay không?”

Khuôn mặt mỹ tuyệt thiên hạ của Mộng Hương đỏ đến cực độ, tức giận nói : “Ta không phải là nữ nhân Dã Mã tộc, nếu người muốn làm ta chết, thì người...”

Hy Bình cười nói : “Ta sao có thể bỏ mặc nàng chết được? Nhưng, ta sẽ ban cho nàng ở mức cao nhất mà nàng có thể chịu nổi Hãy!”

Lúc này Nguyên Chân vừa nằm xuống, dương căn của Hy Bình liền lùi lại một chút, rồi toàn lực sáp nhập, Nguyên Chân giật mình nói : “Sao khí tức của ta lại như hòa cùng với khí tức của chàng vậy?”

Nguyên Nghiên nói : “Công chúa, bởi vì chúng ta luyện Tỏa âm chân kinh, nên khí tức của chúng ta nhận khí tức của hần làm một thể, thế nên mới có chuyện như vậy, đây là lời tộc trưởng nói.”

“Ta đã cảm thấy được tâm tư của chàng, ta rất vui, chàng quả nhiên cũng thật sự...thích ta...”

“Ta nói không thích nàng lúc nào?”

“A.....Vâng.....Nhẹ thôi...”

Nguyên Nghiên nói : “Công chúa, Hần rất kì quái, lúc hần tiến nhập vào chúng ta, tâm tư của chúng ta đều như có thể cùng với tâm tư của hần liên kết lại làm một vậy”

Mộng Hương nhớ đến lần đầu tiên hần tiến nhập vào nàng, trong lòng hần vốn mang ý định “trừng phạt”, nàng liền thấy tức giận, nói : “Hần căn bản không phải là người!”

“Lão tử ta là thần, cấp cấp” Hy Bình đắc ý cười lớn, như mở hết tốc lực trên cơ thể đặc biệt của nguyên chân “Hương hương, đợi đến lúc nàng sẽ biết sự lợi hại của lão tử ta, ta sẽ khiến nàng kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng thừa....”

“Ta đã sớm thử qua rồi...”

Mộng Hương bĩu môi, lộ ra tính khí trẻ con mà người khác chưa từng nhìn thấy, nhưng Bảo Nguyệt và Hy Bình đều biết, đó không phải là lần đầu Mộng Hương biểu lộ tính khí trẻ con và vẻ yêu kiều đặc biệt của

nữ hài. Trước đây đã rất nhiều lần Mộng Hương cũng có thần tình như vậy. Nàng giống Lãnh Như Băng, mỗi khi đối diện với Hy Bình đều có cảm tình ba động, nàng còn hơn một bước, chỉ trong thời điểm như thế này, mới có thể hoàn toàn không kiềm chế, lộ ra vẻ nữ tính đặc biệt và tính khí trẻ con...

“Hương Hương, qua đây xem ta và Chân Chân hoan ái ra sao.”

“Ta không qua”

Mộng Hương vội chui vào chăn, Hy Bình cười lớn, lại tiếp tục chuyên tâm đối phó với Nguyên Chân.

Lúc Dã mã đại diễn bắt đầu, Nguyên Chân cũng đã có cảm giác như vậy chỉ là trong một sát na, chứ liên tục không dứt như lần này, thì mới là lần đầu tiên nàng cảm nhận được. liên dần dần ngáy ngất trong từng nhịp kích của tiểu nam nhân cường tráng đoạt thiên địa này.

Những nữ nhân khác đang chờ đến lượt, giống như những con dã mã đang chờ phi nước đại trên thảo nguyên....

Hy Bình từ trong phòng đi ra, chúng nữ đã bị hấn hí lộng đến mức lẫn ra ngủ hết, ra đến cửa, bên ngoài bóng đêm đã phủ xuống, liền thấy dưới ánh đèn, có mấy nữ nhân đang đứng ngây ngốc trong viện- Vạn Diệp sư đồ, Độc Cô Tuyết và Vương Ngọc Phân.

Bốn người nhìn thấy hấn đột nhiên mở cửa đi ra, không kịp nghĩ tại sao hấn lại ở đây, Độc Cô Tuyết nhẹ nhàng nói: “Người đến phòng chúng ta!”

Hy Bình liền theo bọn họ vào khuê phòng của Độc Cô Tuyết, bốn người cùng ngồi bên mép giường, Hy Bình tuy thấy Vương Ngọc Phân ở đấy, nhưng không dám khinh cử vọng động, đành tiến tới chiếc ghế ở trước giường ngồi xuống, đợi bọn họ nói trước.

Căn phòng yên tĩnh một hồi, Độc Cô Tuyết nói : “Người tính đối xử thế nào với sư đồ ba người bọn ta?”

“Cái gì ?” Vương Ngọc Phân ngạc nhiên kêu lên.

Độc Cô Tuyết nói: “Ta bây giờ cũng không muốn giấu muội nữa, tuy muội đã biết hài tử trong bụng ta là của hấn, nhưng chắc muội không biết rằng, trong bụng của sư phụ và sư muội ta cũng có hài tử của hấn, đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ ở lại Trường Xuân Đường này.”

“Hoàng Hy Bình.... người người dám....”

Hy Bình gãi đầu nói : “Nhạc mẫu, người có kinh ngạc thì xin nói nhỏ thôi, đừng nói lớn tiếng như vậy, sẽ có người nghe được đấy.”

Wương ngọc phân nói : “Người sợ người khác biết, sao còn làm chuyện như vậy?”

Diệp Duyên cơ hồ sắp khóc, hai mắt đã ngấn lệ, khiến Hy Bình cảm thấy rất xót xa trong lòng, liền đứng dậy ôm nàng, nàng tránh né nói : “Người bỏ ta ra, người sợ người khác biết, sao trước đây còn lừa dối bọn ta?”

“Ta lừa dối các người?”

“Người lừa ta, nói ta hoàn tục, để tóc, người sẽ thích của ta, nhưng bây giờ người lại đột nhiên sợ người khác biết, ô ô!”

Nàng vừa nói vừa khóc càng dữ hơn, Hy Bình chịu không nổi, chỉ biết an ủi nàng nói : “Ta vốn là nghĩ cho các người A! các người là ni cô mà”

“Đã không còn như vậy nữa, ta và sư phụ đều không phải nữa rồi, chúng ta đã không làm ni cô nữa, đều đã để tóc. Người còn không nói chuyện của chúng ta cho bọn họ, bọn ta đều đã bụng to, sư tỷ bụng lớn người khác còn nghĩ đây là Đồ môn chủ lưu hạ, nhưng bọn ta bụng lớn rồi, thì làm sao đây?”

Hy Bình nói : “Được rồi! Tối nay ta sẽ nói với bọn họ, được không?”

“Thật không?”

„Ta không lừa nàng đâu.” Thật đấy! Thiên tài lại đi lừa ni cô sao?

Diệu Duyên tự biết hấn trong lòng hấn đang nghĩ gì, liền nói: “ngươi chỉ thích lừa gạt ni cô.”

Hy Bình đột nhiên cúi đầu hôn lên miệng nàng.

Vương Ngọc Phân tức giận nói : “Hoàng Hy Bình, ngươi - - nàng đột nhiên nhận thấy phản ứng của mình có điểm khác thường, đang đứng lên vội ngồi xuống, chậm rãi nói : “Đừng làm mấy chuyện như vậy trước mặt ta.”

Nếu là lúc bình thường, Hy Bình đã sớm phản ứng lại, bất quá, đổ thanh phong vừa mới ra đi nên hấn không nói gì. Kết thúc nụ hôn với diệu duyên, tiểu ni cô này liền gục đầu vào lòng hấn mà thở, những chuyện khác đều đã quên đến độ hoàn toàn quên sạch.

Đột nhiên Vạn Diệu nói : “Hoàng Hy Bình, ngươi định hôm nay sẽ nói với thê tử nói hết mọi chuyện sao?”

“Đã nói thì phải nói rõ ràng, không biết bọn họ có chịu không thôi. “

Vạn Diệu lo lắng nói : “Thế thì phải làm sao đây?”

Hy Bình cười nói : “Nàng yên tâm đi! hai người các nàng thì chắc không có vấn đề gì, vấn đề là....” hấn đưa mắt nhìn Độc Cô Tuyết nói : “ Đúng, đúng, vấn đề là ở đây, ta không biết phải nói thế nào về nàng.”

Độc Cô Tuyết nói : “Cuối cùng thì cũng phải đối mặt....ngươi cứ nói đi. Trước đây ngươi từng nói, mọi chuyện đều do ngươi lo liệu hết, ngươi nghĩ phải nói gì với tư tư thì tự ngươi nói đi.”

“Nàng nàng sao có thể đổ hết mọi chuyện lên đầu ta vậy?”

Vương Ngọc Phân nói : “Đáng đời!”

Hy Bình nhảy dựng lên, tay chỉ vào Vương Ngọc Phân, đang muốn mắng cho một trận, lời vừa ra đến miệng liền nuốt lại.

Vương Ngọc Phân nói : “Ngươi muốn nói gì hử?”

Hy Bình suy nghĩ một hồi, cúi đầu về phía nàng khiến nàng phải ngửa đầu ra sau, Hy Bình nói : ‘Ta có một bí mật muốn nói với nàng.’

Vương Ngọc Phân đứng im rồi, Hy Bình mới kề miệng vào tai nàng nói nhỏ : “Lúc nhạc phụ chết, có bảo ta chiếu cố đến ba thê tử của ông, ta không biết nhạc phụ tại sao lại nói như vậy, nghe ngữ khí của ông, rất giống như đã không phải với ba người các nàng. Nhưng ông ấy cùng lắm thì chỉ là có lỗi với Lãnh Tinh Oánh và Độc Cô Tuyết thôi, sao lại có thể có lỗi với nàng?” Vương Ngọc Phân mặt ửng đỏ may mà còn có ánh đèn che bớt, nàng vừa thở vừa nói: “ngươi lùi lại chút đi...”

Nàng biết Đỗ Thanh Phong có thể nói những câu như vậy. Bởi vì Đỗ Thanh Phong đã từng đề nghị để nàng tìm một nam nhân cường tráng, lúc đấy cũng đã nhắc đến tên nữ tể này. Bởi vậy mỗi lần gặp hấn trên danh nghĩa là nữ tể, nàng đều có cảm xúc đặc biệt. Nhưng khiến lòng nàng cảm thấy thật sự xao động, chính là việc Lãnh Tinh Oánh và Độc Cô Tuyết đều đã chân trong chân ngoài với tên nữ tể này, vậy cái danh nghĩa là nhạc mẫu của nàng thì sao đây?

Hy Bình đứng thẳng người, Vương Ngọc Phân liền cảm thấy áp lực đại giảm, nàng nói : “Hấn không có lỗi gì với ta, còn nữa, ngươi đừng nghĩ những lời hấn nói đều là sự thật.”

Hy Bình nói : “không cần biết là nói như thế nào, nàng là nhạc mẫu của ta, ta đương nhiên là phải chiếu cố đến nàng, nhưng.... chỉ là chiếu cố rất bình thường thôi –”

“Nói nhảm, ai cần ngươi chiếu cố hử?” Vương Ngọc Phân nói như phản xạ.

Độc Cô Tuyết nói : “Ngọc Phân...”

“Ngươi không cần phải nói, ta tuyệt đối không giống ngươi và Lãnh Tinh Oánh!”

Vương Ngọc Phân ngữ khí rất khinh bỉ, độc cô tuyết sắc mặt đại biến.

Hy Bình nghe thấy nàng mắng Độc Cô Tuyết như vậy, trong lòng rất không khoái, hấn nghĩ đến việc Đỗ Thanh Phong giao phó, liền không quản nhiều nữa, dù gì, có chuyện nào mà hấn chưa làm qua? hấn liền tiến tới ôm lấy Vương Ngọc Phân, tuy nói võ công của Vương Ngọc Phân cũng vào hàng cao thủ, nhưng

bất kể là nàng tránh né hay chống lại đều không thành, mà tam nữ ở bên cạnh cũng không thêm trợ giúp, Hy Bình ôm nàng thật chặt, nàng giờ mới biết được man lực của tên nữ tử dã man này thật vô cùng mạnh mẽ – ôm rất mạnh lại còn thô lỗ hôn lên phần trên của người nàng, nàng muốn chống cự, nhưng khi nàng đang định đánh hắn thì không hiểu sao lại thu lại toàn bộ nội kình, tới tận lúc Hy Bình hôn xong, buông nàng ra, nàng đã không còn sức để đứng, chỉ biết ngồi nhũn bên giường, ngây ngốc nhìn Hy Bình.

Hồi lâu, Vương Ngọc Phân mới nói : “Người... người... ô ô...” cuối cùng thì bật khóc.

Hy Bình xoay người đi ra, Diệu Duyên liền theo sau, đóng cửa lại.

Độc Cô Tuyết an ủi Vương Ngọc Phân nói : “Muội đừng nên khóc nữa...”

Nàng cũng không biết nói gì để có thể an ủi, Vương Ngọc Phân khóc một hồi, nói : “ Ta rất giận!”

“A?”

“Ta giận bản thân mình, ta không biết bản thân mình thế nào, nghe thấy hắn nói muốn quan tâm tới ta một cách bình thường, ta liền phần nộ.... ta ta có lỗi với Thanh Phong..... có lẽ ta đã thật sự thích hắn rồi....”

Giờ đến lượt tam nữ cũng phải sững sờ, dần dần, trong căn phòng tối truyền ra những tiếng thở dài.

Hy Bình rời khỏi trang viện, vốn muốn vào Hoa Hình viện, nhưng nghĩ đến chuyện của Độc Cô Tuyết, trong lòng lại thấy phiền muộn, liền đi lại một các không có mục đích trong Trường Xuân Đường, thì nhìn thấy Hoàng Đại Hải, cảm thấy ngại ngùng, mấy ngày này, hắn cứ mỗi lần nhìn thấy hoàng đại hải đều cảm thấy có lỗi với tên đệ đệ này của hắn.

Hoàng Đại Hải bước nhanh thêm vài bước, gọi lớn : “ Đại ca.”

“Ừ” Hy Bình thận trọng đáp.

Hoàng Đại Hải nói : “ Đại ca, có mấy câu đệ không thể không nói.”

Hy Bình than : “Đệ nói đi!”

“Đại ca trước đây là người rất sáng khoái, vì sao bây giờ lại như thế này? đệ rất không thích khi đại ca ở trước mặt đệ mà lại cảm thấy có lỗi với đệ, đệ cũng rất không thích những gì mà trong lòng đại ca đang lo lắng... như thế này không giống đại ca! Đệ biết, chuyện của Manh Manh, khiến cho huynh khi ở trước mặt đệ, cảm thấy không xứng đáng. thế nhưng, đại ca, chuyện này không thể trách huynh, hơn nữa, đệ cũng đã từng nói qua với manh manh rồi, là sẽ không truy cứu chuyện này. nếu như đệ lúc đấy cũng tính toán toán, thì đệ đã không thể có được Manh Manh rồi.”

Bất luận là như thế nào, Manh Manh trong lòng đệ đều rất thuần khiết, bất luận cô ấy yêu đại ca hay là đệ, thì cô ấy vẫn là người đệ yêu nhất. Đệ cũng đã có rất nhiều cơ hội có được rất nhiều nữ nhân, cũng tự biết mình có điều kiện này, nhưng kiên quyết chỉ có cô ấy. Không phải là bởi vì sợ cô ấy đau lòng, mà bởi vì trong lòng đệ thật sự chỉ có thể dung nạp cô ấy. Đệ vốn là một nam nhân chậm hiểu đối với tình cảm và với nữ nhân, vì vậy, trong tim đệ chỉ đủ chỗ chứa cho một nữ nhân mà thôi.”

Đệ không giống đại ca, đại ca có thể đồng thời dung nạp nhiều nữ nhân, cũng có bản lĩnh có thể khiến cho mỗi nữ nhân khoái lạc cả về thể xác và tinh thần, đệ thì không thể như vậy. Thế nên, đại ca có bao nhiêu nữ nhân đệ đều không phản đối. Chuyện của manh manh, đệ cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng đó chỉ là tai nạn, thật ra chuyện của manh manh, ngoài là tai nạn ra thì thật sự chẳng có gì. Hơn nữa, bản thân Manh Manh, nàng cũng tuyệt không hận huynh, có thể khiến Manh Manh hạnh phúc là ước muốn cả đời của đệ. Thật ra, cái mà đệ có thể cho nữ nhân, tuyệt không nhiều, có lẽ đệ vốn là nam nhân không thích nữ nhân trên phương diện công phu, ở phương diện này, đệ rất lười biếng.”

Đệ và Manh Manh đều chưa từng trách đại ca, đệ hi vọng đại ca, lúc chúng ta gặp nhau, thì cũng như trước đây với bộ dạng sáng khoái, giống như lúc chưa biết chuyện này vậy, nếu không, đệ cũng rất khó có thể thản nhiên khi gặp đại ca.”

Hoàng Đại Hải nói xong, liền thở dài một tiếng.

Hy Bình cũng thở dài theo, sau đó nói : “Đại Hải, ta từ trước đến giờ chưa từng cảm thấy có lỗi với ai, nhưng ta thật sự cảm thấy không phải với đệ, ta xấu xa, ta không biết làm việc gì, ta giết người, cưỡng gian.... ta đều không cảm thấy gì, nhưng, Manh Manh cô ấy sẽ thế nào với ta... mà trượng phu của cô ấy sao lại là đệ? ta cũng rất muốn thảo nhiên khi gặp hai người, nhưng thật sự rất khó.”

Hoàng Đại Hải đau khổ nói : “Đại ca, đệ biết điều này....nhưng, chúng ta vốn là hai huynh đệ, dù gì thì vẫn phải gặp nhau, lẽ nào đại ca cảm thấy chúng ta không phải là hai huynh đệ hay sao?”

“Chính bởi vì là huynh đệ, nên mới ...”

“Đại ca, có câu nói này của huynh là đủ rồi.” Hoàng Đại Hải ngắt lời Hy Bình, nói : “Đại ca, huynh vĩnh viễn là người mà đệ kính trọng, từ bé đến giờ, cho đến tận lúc chúng ta đã già, đệ vẫn sẽ kính trọng huynh. Đại ca, xin huynh đừng suy nghĩ gì nữa, bởi vì trong lòng đệ, từ trước đến nay đệ luôn không để ý đến việc Manh Manh ở trước mặt đệ lại không phải là xử nữ. Bởi vì đệ biết, lúc đó Manh Manh thật ra vẫn chưa phải là thê tử của đệ, nàng có làm gì hay làm gặp phải việc gì, thì đệ cũng không thể trách nàng càng không thể có ý kiến gì được. Trong số các nữ nhân của huynh không phải cũng có nhiều người không phải là xử nữ sao? đại ca đều có thể tiếp thụ bọn họ thì đệ lại không thể tiếp thụ Manh Manh sao? nếu như chỉ một điều đó thôi mà cũng không tiếp thụ nổi, thì dựa vào đâu mà đệ có thể mang lại hạnh phúc cho Manh Manh, dựa vào đâu mà mong có được cô ấy?”

Hy Bình cười ảm đạm, nói : “ Đại Hải, cho đại ca một chút thời gian đi! có lẽ thời gian có thể làm với bớt được việc này.”

Hoàng Đại Hải nhẹ đáp : “ Vâng... đại ca, chuyện của Tiểu Nguyệt, huynh định làm thế nào?”

“Ta.... bất luận người khác nói thế nào, Tiểu Nguyệt cũng là thê tử của ta.”

“Đa tạ đại ca, đệ rất vui, như vậy mới giống đại ca chứ.”

Hy Bình chợt nghĩ tới chuyện của Vương Ngọc Phân, liền nói : “Đại hải, có một chuyện ta muốn người cho ý kiến.”

Hắn liền đem chuyện giao phó của Đỗ Thanh Phong trước khi chết, đến cả chuyện hắn và ba nữ nhân của đỗ thanh phong kể ra, Hoàng Đại Hải nghe xong cũng vô cùng kinh ngạc.

Cuối cùng, Hy Bình nói : “Người nói phải làm sao đây?”

Hoàng Đại Hải trầm ngâm cả nửa ngày cũng vẫn không có chủ trương gì, chỉ đành nói : “Chuyện này, đại ca tự xem phải làm thế nào, đệ không có ý kiến.”

Hy Bình nói : “Rất khó giải quyết, Độc Cô Tuyết và Lãnh Tinh Oánh thì còn đỡ, nhưng Vương Ngọc Phân lại là bà nhạc mẫu hình như không thích ta, hơn nữa, nếu như ta quả thật.... hắc, thật sự muốn bà ấy, bà ấy là mẹ của Manh Manh, đến lúc đó..... hầy, Tất cả sẽ loạn hết.”

Đại ca, chuyện này bây giờ vốn cũng đã loạn rồi, cấp cấp, nhưng sư phụ đã có lời giao phó, huynh phải thay sư phụ mà hoàn thành di nguyện của ông ấy đi!” Hoàng Đại Hải xoay người rời khỏi, đột nhiên quay đầu lại, lộ ra vẻ như đang cười vậy, nói nhỏ : “Đại ca, quên không nói cho huynh một bí mật, thật ra sư phụ mấy năm trước đã là cảm thấy bất lực, thế nên sư phụ mới cảm thấy có lỗi đối với sư mẫu, chuyện này huynh đừng nói với người khác, chỉ cần trong lòng tự hiểu là được rồi. Đệ phải quay về bồi tiếp Manh Manh rồi, nữ nhân mang thai ai nấy đều đa cảm, đệ bây giờ mới hiểu điều này, nếu đến tối mà không về chỉ sợ là khó về nổi nữa.”

Hy Bình nhìn hắn rời khỏi, than : “xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, Đại Hải!”

Hy Bình quay về Hoa Hình viện, không ngờ lại thấy Lương Lệ Quỳnh đang ở chỗ đám thê tử của hắn.

La Mĩ Mĩ nói trước : “Ta đã đem chuyện người và mẹ ta kể ra rồi, giữa người và mẹ ta đã có chuyện đó, ta thấy mẹ ta nếu không có người chắc sẽ rất đau khổ, nên ta đã thỉnh cầu bọn họ tiếp nạp mẹ ta.”

“Bọn họ có đồng ý không?”

Lôi Phượng nói : “người ta là con gái mà còn chịu được, chúng ta làm sao mà không chịu được.”

Mẹ con La Mĩ Mĩ xấu hổ hận không có lỗ nào mà chui xuống, Lôi Phượng lại nói : “Nhắc đến chuyện này, ta lại nhớ còn có Tinh ộánh a di...”

Lần này đến lượt Lãnh Như Băng lúng túng, Hy Bình đến bên cạnh Đỗ Tư Tư, ngồi xuống, ôm lấy nàng, chỉ nghe Phong Ái Vũ nói : “Ca, hôm nay chàng có đến trang viện bên cạnh không?”

“A! tối qua nàng ngủ đủ rồi, hôm nay lại đi nghe trộm hả?”

“Hanh, huynh đúng là đại sắc ma, đi đến chỗ nào cũng tạo ra âm thanh, còn cần người khác phải đi nghe trộm hay sao?” Hoa Tiểu Mạn tức giận nói, rồi ôm lấy Phong Ái Vũ cười.

Bạch Liên nói : “Thật ra Nguyên Na bọn họ, vì chuyện của Hy Bình cũng đã chịu nhiều nguy hiểm, tôi thấy không nên bài xích bọn họ.”

“Chúng ta có ai bài xích bọn họ đâu! là bọn họ tự nguyện không đến đấy chứ, bọn họ không đến, lẽ nào chúng ta lại phải cầu xin bọn họ sao?” Chúng nữ nói.

Vưu Túy nói : “Nguyên Na bọn họ chắc không có vấn đề gì, chỉ có Mộng Hương có khả năng là rất khó đối phó.”

Âu Dương Đình Đình nói : “Mộng Hương thì làm sao nào? Cô ấy chắc gì đã thật sự đẹp hơn so với bao người bọn ta, Khiết Thu muội thử nói xem?”

Thủy Khiết Thu cười nói : “Hôm nào bảo nàng ấy cởi hết quần áo, để chúng ta so sánh xem sao?”

Lạc U Nhi nói : “Khiết Thu, con sao lại xấu xa như vậy?”

Thủy Khiết Thu nói : “Cô cô, người cũng không tốt hơn cháu là mấy đâu!”

Hy Bình cười nói : “Nguyên Na, Nguyên Chân bọn họ ngày mai sẽ đều tới đây, Mộng Hương cũng tới. Thật các người ở đây cũng có rất nhiều người biết, Hương Hương hầu như lúc nào cũng đều rất khả ái...”

Trong số chúng nữ, có người từng cùng ngủ một chỗ với Mộng Hương, đương nhiên là biết Hy Bình nói không sai.

“Chỉ là có một vấn đề rất khó giải quyết.” Hy Bình ra vẻ đau khổ đến độ sắp chết.

“Có vấn đề gì?”

Hy Bình ôm chặt hơn, nói : “Chuyện này, phải được Tư Tư đồng ý mới được.”

Chúng nữ đưa mắt nhìn Đỗ Tư Tư, trong đấy cũng có vài người biết sự việc đào hoa của Hy Bình và Độc Cô Tuyết, nhưng cũng không nói gì.

Đỗ Tư Tư nói : “Có chuyện gì vậy? Chàng không chịu nói thì người ta làm sao đồng ý với chàng?”

Hy Bình lúng túng nói : “thì là...hừm, là mẫu thân của nàng...”

“Mẹ ta làm sao?” Đỗ Tư Tư vội nói.

Hy Bình nghiêng răng, hạ quyết tâm nói : “hài tử trong bụng mẹ nàng là của ta.”

Chúng nữ đại kinh, mọi người đều im lặng, Đỗ Tư Tư cúi mặt xuống, Hy Bình khẩn trương nhìn chăm chăm vào nàng, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nở một nụ cười đáng yêu nói : “Thật ra muội đã sớm biết rồi.”

Hy Bình ngạc nhiên : “nàng đã sớm biết rồi ư?”

“Đúng thế, cả chuyện cha muội nói muốn chàng chiều cố đến mẹ muội, muội cũng biết rồi”

Hy Bình nói : “có phải là do Băng Băng nói không?”

Đỗ Tư Tư gật đầu, nói : “Đúng vậy”

Hy Bình đột nhiên cảm thấy Lãnh Như Băng thật vĩ đại, liền nhân cơ hội nói : “thế còn Vạn Diệu và Diệu Duyên ?”

“Cái gì?”

Vài ngày sau, các nữ nhân ở trong trang viện bên cạnh cơ hồ đều chuyển đến Hoa Hình viện, còn Hy Bình thì bế Tuyết Nhi đến giao lại cho Thiên Diệp Bội nhờ Thiên Diệp Bội ngủ cùng Tuyết Nhi, Thiên Diệp Bội đối với việc này cũng không có ý kiến, nhưng Tuyết Nhi kiên quyết muốn ở trang viện bên cạnh Hoa Hình viện, nói là không muốn xa phụ thân, thế nên Thiên Diệp Bội và tỷ muội họ Hà đành phải theo Tuyết Nhi đến ở trang viện bên cạnh, nhưng khi ở lại đấy một đêm bọn họ đã cảm thấy hối hận, bởi vì bọn họ không thể nào ngủ ngon được...

Thái Âm giáo tứ phẩm cũng ở đấy vài ngày, cuối cùng đã tiếp thụ bốn nam nhân si tình - có thể nói là tình cảm si ngốc đến chết không buông—Lam Ngọc thì mê mết Độc Cô Minh, Hoa Tiểu Ba cũng nhận lấy Lạc Ngọc. Triệu Tử Uy theo đuổi Hoàng Ngọc, còn Tứ Cửu đương nhiên cũng hưởng dụng Tử Ngọc.

Khiến người ta bất ngờ là Bồ Lão Tư quả nhiên đã tìm đến Trường Xuân Đường, muốn Hy Bình dạy hắn đánh nhau, Hy Bình nói những người ở đây ai nấy đều rất lợi hại, nhưng Bồ Lão Tư không tin. Sau đó, Tứ Cửu tung một chưởng kích vỡ một tảng đá lớn, Bồ Lão Tư hết sức kinh ngạc, còn công phu chạy trốn của Hoa Tiểu Ba lại càng khiến Bồ Lão Tư thích thú, liền yêu cầu hai người dạy, hai người ban đầu không chịu, hắn liền nói mời hai người và Ba Tư nữ của hắn cộng độ xuân tiêu, hai người lập tức đồng ý, Triệu Tử Uy và Độc Cô Minh cũng đòi dạy công phu cho Bồ Lão Tư, Bồ Lão Tư tất nhiên là vui bất ngờ, bởi vậy liền dẫn bốn người và vài nữ nhân Ba Tư hồ hởi một đêm. Ngày thứ hai, bốn người mệt đến độ không ra khỏi giường, lại bị Bồ Lão Tư tìm đến, bọn họ chỉ còn cách miễn cưỡng dạy cho hắn mấy chiêu, hắn mới buông tha cho bọn họ, sau đó cáo biệt Hy Bình, nói rằng hắn về sẽ đánh khắp ba tư không địch thủ, sau đấy sẽ quay lại Trung nguyên mang theo một đám Ba Tư nữ mỹ lệ cho chủ nhân. Hy Bình rất tin ở hắn, bởi vì Bồ Lão Tư đích xác là người đáng tin, lúc Bồ Lão Tư ra đi, hắn chỉ nói một câu với Bồ Lão Tư : “Đánh nhau ngoài không sợ chết ra, còn lại những cái khác đều là vô dụng, như vậy mới có thể thắng lợi được.”

càng không thể ngờ, Lạc Hoa và Lạc Vũ cũng tìm đến Trường Xuân Đường, hơn nữa lại đến tìm Triệu Tử Uy và Tứ Cửu, bởi vậy hai người cảm thấy chẳng có gì là xấu. Triệu Tử Uy liền chiến đấu một trận trên người Lạc Hoa, còn Lạc Vũ thì đương nhiên là khiến cho Tứ Cửu như chó chết đuôi. Lạc gia tỷ muội gặp nhau, đương nhiên là không có cảnh tượng gì khác lạ, cả nhà đoàn tụ; Hoa, Vũ hai người nghe được rằng Hy Bình rất cường tráng, liền hối hận lúc đầu đã không bám lấy Hy Bình, Lạc Diệp liền mắng hai người được voi đòi tiên.

Sau đó, Tứ Cửu bị Phong Tự Lai gọi về bắt xử lý công việc Cái Bang, còn Triệu thị huynh đệ cũng dẫn bọn nữ nhân của mình quay về Thần Dao môn, Thiên Phong song kiều thì đi tiễn phụ thân của họ, Độc Cô Minh thì tạm quay về Vũ Đấu môn, Lôi Long thì phải cùng Bích Nhu về nhà sinh hài tử tiện thể dẫn bọn Đại Phong và huynh đệ Hoàn sơn thôn quay về, Hoàng Đại Hải thì cũng phải đi Bích Lục kiếm trang, Hy Bình vẫn tiếp tục ở lại Trường Xuân đường. Lúc Đại Phong đi, có bảo Hy Bình nhất định phải quay về Hoàn sơn thôn một lần, hắn nói đám thê tử của hắn đã sinh được mấy đứa tiểu hài rồi, muốn được Hy Bình chúc phúc cho để sau này bọn chúng lớn lên cũng đánh nhau và vận khí tốt được như Hy Bình, Hy Bình đồng ý ngay.

Hoàng Dương và Xuân Yển vẫn thường lải nhải bên tai Hy Bình, bảo Hy Bình nên đến Minh Nguyệt Phong thăm Mộng Tình và Lâm Khiếu Thiên, lại nói hắn nên chuẩn bị đổi họ đi, chuyển sang họ Lâm, gọi là Lâm Hy Bình. Nhưng Hy Bình nói, gặp bọn họ thì được còn đổi họ thì không, hắn họ Hoàng, là đại nhi tử của Hoàng Dương và Xuân Yển. Hoàng Dương rất vui, cười đến mức hai hàm không khép lại được, liên tục lẩm bẩm : “không đổi tốt, không đổi tốt a”, bị Xuân Yển dè cho một đòn ngũ chỉ sơn, nhưng ông vẫn rất vui, trong mộng còn nói năm nay nhất định là ôm không hết cháu trai cháu gái...

Việc vẫn còn chưa kết thúc, Hoa Sơ Khai đã bắt tên Hoa tiểu tử bất thành khí của mình phải ra ngoài kinh doanh được điểm, nói là để tăng phần kinh nghiệm, Hoa Tiểu Ba chỉ còn cách mang theo đám thê tử tình bất nguyện tâm bất cam của mình mà rời khỏi trường xuân đường. Hoàng Dương hỏi Hy Bình sau này định làm gì? Hy Bình nói, cha à, người đừng quên, trước đây người dạy con cái gì, tuy con không thích, nhưng về kinh doanh được điểm con đỡ ngốc hơn Tiểu Ba. Hoa Sơ Khai liên tục nói, có tiền đồ, Hy Bình lại nói, đợi hắn chơi chán đã rồi sẽ xem lại. Hoa Sơ Khai cũng đành chịu.

Bởi vậy, trong những người trẻ tuổi, chỉ còn có Hy Bình là lưu lại tại Trường Xuân đường, đương nhiên là còn có một đám lớn đại đại tiểu tiểu thê thiếp của hắn, Hoàng Dương và Xuân Yển cũng ở đấy chẳng đi, kiên trì ở lại để xem Hoàng gia thêm con thêm cháu. Xuân Yển biến thành rất hay cần nhân, cả ngày luôn

nói bên tai Hy Bình bảo Hy Bình không được quá thô bạo, hơn nữa còn kiên trì muốn cách li Hy Bình và đám thê tử đang mang thai của hắn....

Đến khi mọi việc tạm coi là bình tĩnh lại thì đã là nửa tháng sau rồi.

Hôm nay, Hy Bình mới rời khỏi vòng tay ngọc ngà của thê tử mà ra ngoài, chẳng có việc gì cả, liền đi ra khỏi viện, chợt nghe thấy tiếng hô hoán của Tuyết Nhi, đã thấy một nữ nhân xinh đẹp tuyệt luân, lại còn thuần khiết vô bì chính là Thiên Diệp Bội đang ở cạnh Tuyết nhi. Hy Bình cười nói : “Tuyết nhi ngày nào con cũng dậy sớm thế sao?”

Tuyết nhi thích thú nói : “Cha cha, con cũng đã quen với mấy tiếng kêu của các a di rồi, giờ thì ngày nào nghe thấy tiếng kêu của các a di là con đều ngủ được, mà còn ngủ rất say nữa.”

nó liền đung đưa cái chân nhỏ mà chạy đến, Hy Bình cúi người xuống ôm lấy nó, sau đó nhìn qua Thiên Diệp Bội nói : “Mắt nàng làm sao lại đỏ như vậy?”

Tuyết Nhi nói : “Thiên Diệp a di tối nào cũng mất ngủ, cô ấy không ngoan như Tuyết Nhi, Tuyết Nhi ngủ được nhưng cô ấy thì không. Tuyết Nhi ngủ sớm đương nhiên là dậy sớm, hôm nào cũng làm cô ấy tỉnh giấc nên cô ấy ngủ không được ngon, thế nên mắt mới đỏ như vậy.”

Nó dường như rất đặc ý vì có thể khiến cho Thiên Diệp Bội đỏ mắt như vậy...

Hy Bình cảm thấy phần nào có lỗi, nói : “Thật ra nàng không cần phải ở lại chỗ này mà chịu tội, nàng đường đường là môn chủ Ngọc Xà môn, hiện giờ lại là môn chủ Địa Ngục môn...”

“Sư đệ-” tiếng Hà Hỉ hô lớn cắt ngang câu nói của y, nàng và muội muội nàng Hà Hoan đã từ trong phòng đi ra.

Hy Bình nghe thấy nàng gọi mình là sư đệ, liền cảm thấy không được thoải mái, hơn nữa ngữ điệu trong tiếng hô hoán của nàng giống như đang dành cho tiểu tình nhân của mình vậy.

Hà Hoan cũng nói : “Sư đệ, người không vào trong phòng chúng ta ngồi hay sao?”

Hy Bình muốn từ chối thì Tuyết Nhi đã nói : “phải rồi! cha, cha đưa Tuyết Nhi vào phòng đi!”

vốn biết Tuyết Nhi và ba người ở chung một phòng nhưng Hy Bình đương nhiên là không tiện từ chối Tuyết Nhi, liền nói : “Được rồi!”

Năm người đi vào trong phòng, lúc này mặt trời đã lên đỉnh đầu.

Hy Bình ôm Tuyết Nhi tìm nơi ngồi xuống, Tuyết Nhi bắt Hy Bình ngồi trên giường của nó, cả gian phòng này chỉ có 2 chiếc giường, một chiếc chỗ của tỷ muội họ Hà ngủ, chiếc nữa đương nhiên là của Tuyết Nhi và Thiên Diệp Bội.

Ngồi xong, Tuyết Nhi lại nói : “Cha à, cởi giày nhanh đi!”

“cởi giày làm gì?”

“Tuyết Nhi muốn cha ngủ cùng!” Tuyết Nhi nói xong liền cúi xuống định giúp Hy Bình cởi giày.

Hy Bình đại kinh, sợ nó ngã xuống, đành nói : “được rồi, để ta tự cởi.”

Cởi giày xong, Hy Bình chỉ còn cách làm theo lời Tuyết Nhi nói, nằm xuống trên giường, Tuyết Nhi liền đặt đầu lên ngực hắn, miệng nói : “Ngực của cha và ngực của a di khác nhau, ngực cha thì vừa rộng vừa cứng, còn ngực của Thiên Diệp a di thì rất mềm, rất nhiều thịt...”

Cả tỷ muội họ Hà và Thiên Diệp Bội mặt đều đỏ ửng lên, nhưng cũng không biết nên nói gì, thần thái rất luống cuống.

“Tại sao vậy?” Hy Bình vừa dứt lời đã biết mình đã hỏi sai rồi

Tuyết Nhi đã trả lời : “Bởi vì ngực của a di có sữa còn cha thì không...”

Cáp, cáp cáp.... Hy Bình trong lòng rất buồn cười nhưng không dám cười thành tiếng.

Thiên Diệp Bội tức giận nói : “Tuyệt Nhi, nếu con còn ăn nói hồ đồ như vậy, a di sẽ không thương con nữa đâu.”

Tuyệt Nhi oan ức nói : “Nhưng... đúng là vậy mà! Tuyệt Nhi đâu có nói sai, Tuyệt Nhi là đứa trẻ thành thật mà, nếu cha không tin, có thể bảo a di cỡi y phục xem xem, sẽ biết Tuyệt Nhi không nói hồ đồ đâu.”

Thiên Diệp Bội vừa tức giận vừa ngưỡng chừng trong đầu như có một đám mây hồng không có cách nào giấu được, Hy Bình đưa mắt kiểm tra, thấy nàng và đám Mộng Hương đều ngang nhau về khoản biến hóa dị thường trên khuôn mặt tuyệt mỹ tư sắc, lại càng phát giác ra vẻ mỹ lệ không đo hết được của nàng, hơn nữa đôi mắt thuần khiết nàng của nàng như biến thành một màu của một loại nền vậy, trong lòng hấn nảy ra ý trêu chọc, liền bắt chước giọng nũng nịu của Tuyệt nhi nói : “Tuyệt nhi à, không phải sợ cô ấy, cha là sư thúc của cô ấy, so với cô ấy còn hơn một bối phận, cô ấy phải nghe lời cha cũng giống như Tuyệt nhi nghe lời cha vậy.”

“Hoàng Hy Bình—”

Thiên Diệp Bội tức giận, đang định tiếp tục hét lên, thì nghe được Tuyệt Nhi nói : “Vậy thì Thiên Diệp a di thật ra phải là Thiên Diệp tỷ tỷ rồi? sao mà tỷ ấy toàn bắt con phải gọi tỷ ấy là a di? thật ra tỷ cũng cũng chẳng lớn hơn Tuyệt Nhi bao nhiêu, qua mấy năm nữa, Tuyệt Nhi cũng sẽ lớn còn hơn cả tỷ ấy...”

Hy Bình không ngờ một câu nói trêu chọc của hấn lại khiến cho Thiên Diệp Bội tức giận như vậy - hấn thật sự cảm thấy nộ khí của nàng liền nói : “Tuyệt nhi, chúng ta đi thôi! Cha ôm con đi chơi nhé được không?”

Tuyệt nhi liền nhắm mắt lại, dựa đầu vào ngực hấn, nói mơ màng : “Cha à, lại buồn ngủ rồi.”

Nó rất nhanh chìm vào giấc ngủ, Thiên Diệp Bội khẳng định nó đã ngủ rồi, liền tới chỗ Hy Bình liền bế nó từ trên người của Hy Bình đặt lên trên giường của hai tỷ muội họ Hà nói : “Sư phụ, hai người trông Tuyệt nhi nhé!”

Hai tỷ muội còn chưa biết nàng định làm gì, nàng đã chạy tới trước mặt Hy Bình nói : “đừng có nằm trên giường của ta, dậy đi, theo ta ra đây, ta có chuyện cần nói với người.”

“Hoàng Hy Bình, sao ngươi cứ nhận là của sư thúc ta? ngươi là sư thúc của ta sao?” vừa ra khỏi trang viện, Thiên Diệp Bội đã hưng sư vấn tội.

Hy Bình gật đầu nói : “Hai vị sư phụ của nàng đều gọi ta là sư đệ, ta đương nhiên là...”

“Cái gì mà đương nhiên, ngươi còn lâu mới là sư thúc của ta, kể cả nếu hai vị sư phụ có nhận như vậy, ta cũng không thừa nhận ngươi là sư thúc của ta.”

Vì sao? lẽ nào một thiên tài như ta làm sư thúc của ngươi lại khiến ngươi mất mặt sao?”

“Ngươi đừng tưởng bỏ, lúc ngươi hát thật khiến... “

“Ô, nhìn thì cứ tưởng nàng là người chân thật thế mà lời nói lại chẳng có điểm nào chân thật cả, ta hát thì làm sao?”

Chọc vào chỗ mà hấn đắc ý nhất, hấn đương nhiên là không sảng khoái rồi, lại nói, mấy ngày này vì Hoa Tiểu Ba và Tứ Cửu đều đã đi cả, chẳng còn ai bồi hấn biểu diễn ca hát, hấn buồn đến phát hoảng, đang không có chỗ nào để trút ra, thì lại gặp phải câu nói của Thiên Diệp Bội như vậy, không phải là khiến hấn đau đến chết sao?”

Hấn nói rất kiên quyết : “ Ta phải quay về Hoàn sơn thôn, ta phải tìm bọn họ ca hát.”

Thiên Diệp Bội nói : “ Ta đang nói với ngươi thế mà ngươi lại nói với ai vậy?”

“Ta đang tự nói cho mình nghe thôi! à không, ta đang phát thệ với ông trời, phát thệ với ông trời ấy mà, hiểu không?”

Thiên Diệp Bội nói : “ Ta không biết, ta chỉ biết ngươi đã khiến cho sư đồ ba người chúng ta ở nơi này, mà không nghe không hỏi đến đã quá lâu rồi, nói xem! ngươi định đối đãi ra sao với chúng ta?”

Câu nói này thì đến thiên tài cũng chịu chẳng trả lời được - Gì thế này, lẽ nào bọn họ còn có âm mưu gì khác sao? không phải vậy chứ a! nói thế nào, thì hấn và bọn họ cũng có liên quan, tuy nói nữ nhân mỹ lệ đều có dã tâm, nhưng cũng không đến mức nhằm vào hấn chứ?

hấn giả ngây giả ngô đáp : “Ta không hiểu.”

Thiên Diệp Bội nhìn hấn nói : “người từng nói nữ nhân mỹ lệ ai nấy đều có dã tâm, ta cũng nghĩ vậy, nhưng người có biết dã tâm của ta là gì không?”

Hy Bình lắc đầu, hấn làm sao có thể biết được Thiên Diệp Bội muốn gì, hấn cũng không biết trong đầu thiên diệp bội đang mưu tính gì.

“Vân Tuyết nói ta không hề có dã tâm gì, thực ra ta có một dã tâm.”

Hy Bình đành lịch sự, ừ một tiếng.

Thiên Diệp Bội lại nói : “dã tâm của ta chính là người...”

“A?” Hy Bình nhảy lên.

“Ta thích người, từ giây phút mà ta quay đầu lại, nhìn thấy người ôm Thi Nhu Vân ngồi trên hắc mã trắng kiện ta đã thích người.... ta không biết có phải là ta thích người không, ta từ trước tới giờ chưa hề thích một nam nhân nào... hiện giờ người ta muốn chỉ có người nên ta mới lưu lại bên người, hiểu không, đồ ngốc? còn muốn ta gọi người là sư thúc sao? “

“Sao... nàng đột nhiên lại nói vậy?”

Thiên Diệp Bội nói : “Vân Tuyết đã từng nói, nếu ta cảm thấy khổ tâm mà không tìm được lý do gì thì hãy tìm người, người có thể cho ta đáp án. mấy ngày này ta thật sự cảm thấy đau khổ, cũng thật sự không tìm được lý do gì, chỉ là hiện trong não ta có hình bóng của người, chỉ toàn là hình bóng của người...”

Dứt lời, song nhãn ưu oán của nàng đột nhiên khôi phục lại vẻ thuần tịnh như trước, song nhãn đấy khiến cho Hy Bình liên tưởng đến Tiểu Nguyệt và Bảo Nguyệt, trong lòng hấn như có một nỗi đau không tên, run run nói : “ Thích.... Ô long không?”

“Thích”

“Ta ôm nàng ngồi trên lưng ô long, đưa nàng tới bình nguyên ngoài thành được không?”

“vâng”

“Nếu như ta muốn chiếm hữu nàng trên lưng ô long, nàng có còn đồng ý không? Nàng đã từng trong lúc đang chạy nhanh mà quay mắt lại, nhìn thấy ta trên ngựa, giờ ta muốn ở trên lưng ngựa mà chiếm cái bao lủy thuần khiết của nàng, tạo thành một tình duyên trong lúc chạy của chúng ta, nếu như có thể, thì cùng lên ngựa với ta nào!”

“Tại bất kì nơi nào... bất kì lúc nào... chàng đều có thể chiếm hữu thiếp....miễn là không làm sư thúc của thiếp... bởi vì thiếp không cần một vị sư thúc, cái thiếp cần là một nam nhân, một nam nhân mà thiếp yêu...”

Ánh mặt trời đã tắt, Hy Bình đã cười ô long quay về.

Trên lưng ngựa hấn ôm chặt lấy Thiên Diệp Bội, nàng đã ngủ, khuôn mặt biểu lộ xuân ý vô hạn.

Hy Bình nghĩ đến vừa cùng nàng triền miên phong cuồng, giờ đến trước cửa Trường Xuân đường liền nghiêng đầu hôn lên cái cổ trắng nõn của nàng.

mã nhi đã tiến vào trong Trường Xuân đường, Hy Bình nói: “Đã về đến nhà rồi, ta sẽ ôm nàng tới tận chiếc giường lớn, đi ô long, người tự tìm lấy nơi nghỉ ngơi cho mình nhé!”

Ô long quy xuống, Hy Bình liền ôm Thiên Diệp Bội rời khỏi lưng ngựa, tiến vào Trường Xuân đường, từng bước tiến nhập vào giấc mộng đẹp vô cùng vô tận của hấn...

249. Chương 248: Mộng Chi Sơ Thủy

Bầu trời tĩnh lặng, mặt biển cũng yên bình bởi vậy bãi biển cũng rất yên tĩnh.

Mặt nước xanh nổi với bầu trời trong xanh như vô tận; trên một bờ biển, có tám nam nhân đang nằm. Ánh mặt trời nóng bỏng chiếu lên bãi biển, chiếu lên bọn họ đang mặc đoãn khổ cơ hồ như phô bày thân thể kiện mĩ, hiện ra dưới ánh mặt trời một ý vị cường tráng mê người.

Tám người dường như đã ngủ say, biển cũng không muốn phá giấc mộng đẹp của họ, giống như bọn họ, rất tĩnh lặng, chỉ dám ngẫm thối ra luồng hơi nhẹ nhàng.

dần dần, biển cơ hồ như đã tỉnh lại, gió đang thổi, biển nghe được tiếng hô hoán của gió, từng làn sóng bắt đầu trùng động...

“A! Thật thoải mái A! Ngủ lâu chưa nhỉ?” một trong số các nam nhân khả ái đã ngồi dậy duỗi chân trên bãi cát.

bảy người còn lại bị hấn làm cho tỉnh giấc, một nam nhân tinh tráng hét lên : “ Hoa Tiểu Ba, người dậy lại làm loạn lên là sao, mẹ kiếp, bộ khiến toàn bộ chúng ta tỉnh giấc, người mới hài lòng sao?”

Hoa Tiểu Ba cười nói : “ Tứ Cửu sư phụ, sao người lại trách ta, là mấy người tự tỉnh lại đấy chứ.”

Độc Cô Minh than : “ bao nhiêu mộng đẹp rồi cũng phải tỉnh. Nhớ lại ba năm trước chúng ta gặp nhau, cũng như một giấc mộng vậy, có lẽ đây quả thật là giấc mộng.”

Hy Bình cũng nói : “ thật ra việc trong giang hồ với ta mà nói cũng giống như đang mơ vậy. Nhưng giấc mộng này lại rất chân thật. Đến khi ta tỉnh lại, tất cả những điều trong giấc mộng đều chẳng hề thay đổi.

Tứ Cửu nói : “ Từ hoàn sơn thôn ra đi, đã ôm nhiều mĩ nhân, lại còn trông coi Cái bang, ta đến giờ vẫn còn cảm thấy như đang mơ.... ai, nếu như quả là mộng thôi thì thật tốt, ta đỡ phải mệt. Công việc của cái bang thật phiền phức... nhưng phiền phức nhất lại chính là đám nữ nhân.”

Hoa Tiểu Ba ngạc nhiên nói : “ Tứ Cửu sư phụ, người cũng cảm thấy vậy sao?”

“Cũng cảm thấy gì ?” Độc Cô Minh nói.

“Thì là nói nữ nhân thật phiền phức ấy! Càng nhiều nữ nhân thì càng phiền phức, độc cô lão đại, lẽ nào huynh không cảm thấy vậy sao?”

Độc Cô Minh nói : “ Ta hiện giờ rất muốn nhớ lại cách sinh hoạt trước đây, 3 năm nay, ta không có ngày nào không bị đám nữ nhân hành cho chết đi sống lại.”

“Phải rồi phải rồi! vừa phải an ủi bọn họ, vừa phải chăm sóc hài tử, nữ nhân nhiều thì hài tử cũng nhiều, nữ nhân và hài tử cùng xông tới, phiền phức của ta cơ hồ như làm giảm niên kỷ của ta đến 20 tuổi, thời thanh xuân của ta biến thành thật đáng thương. “

Tứ Cửu cười mắng : “ mẹ kiếp, người đừng có học theo lời Độc Cô Minh, chẳng phải chỉ có mình người mới vậy. Bất quá, nữ nhân nhiều thật sự rất phiền phức, ứng phó không nổi, bọn họ đối với người còn tốt đấy, cái khó đối phó nhất là tã lót của bọn họ thì bọn họ đều tự giặt đấy, không như ta, ta bây giờ sợ nhất là phải giặt đám tã lót đấy.”

Độc Cô Minh nói : “ Ta thì sợ nhất là khi bọn họ hài tử khóc...”

Hoa Tiểu Ba đột nhiên hỏi Hy Bình: “Tỷ phu, lẽ nào huynh không gặp phải hoàn cảnh bi thảm như bọn đệ?”

Hy Bình cười, nói : “ Không hề, bọn họ đối với ta cực tốt, hơn nữa cũng không bắt ta giặt tã lót, bọn họ hài tử có khóc thì bọn họ cũng tự mình dỗ dành, lúc đấy ta chỉ cần ở bên cạnh ngồi xem là được rồi...”

“Thôi, tỷ phu huynh đừng nói nữa, huynh lại khoe khoang trước mặt bọn đệ rồi!” Hoa Tiểu Ba ngăn không cho Hy Bình nói tiếp, nói với Tứ Cửu : “ Tứ Cửu sư phụ, ba năm nay người có nạp thêm vợ mới không ?”

“Người không thấy sao? lão tử ta đến nay chỉ có bốn người, người biết rồi mà còn cố hỏi.”

“Ai, đệ cũng cưới thêm ba người nữa, mỗi năm một cô, bây giờ đệ thấy rất hối hận, mỗi đêm đều mệt mỏi chẳng giống người sống chút nào, rất muốn tìm người nào đó giúp đỡ.”

Hoa Tiểu Ba nhìn Tứ Cửu, Tứ Cửu nói : “Người đừng mong gì ở ta, ta cũng đang muốn tìm người giúp đây.”

Hoa Tiểu Ba lại nhìn sang Độc Cô Minh, Độc Cô Minh nhăn mặt, không lí tới hắn, quay sang Triệu Tử Uy nói : “ ưy ca, huynh đã bí mật lừa được mấy người rồi? ”

Triệu Tử Uy hét lên : “Người cho rằng nữ nhân của ta còn ít sao?”

“A, phải rồi, tỷ phụ, sao đệ lại quên huynh được nhỉ? huynh là tuyệt đại thần thương A.....Lúc đệ quay về, sẽ để lại trên đảo vài người, huynh chiếu cố giúp đệ nhé? “ Hoa Tiểu Ba làm như gặp phải chúa cứu thế.

“Tiểu ba, người muốn ăn mấy quyền của ta hả?”

Hoa Tiểu Ba mặt khổ sở, nói : “ tính sao đây! ta còn muốn tìm thêm vài cô nữa! A, đáng thương nhiều nữ nhân như vậy lại không dám tới tìm.”

Triệu Tử Uy, Độc Cô Minh, Tứ Cửu ba người đều gật đầu tán đồng, Hoa Tiểu Ba lại nói : “ tỷ phụ thiên tài ơi, đồng ý nha!”

“Không được.”

“Thì chỉ một hai lần thôi được không? huynh bồi tiếp họ vài lần, đến khi bọn đệ đi khỏi tiểu đảo này, họ sẽ không làm phiền huynh nữa! bọn họ đã từng có lúc nghĩ huynh, bởi vậy...”

“Tiểu ba, người còn nói chuyện này, ta sẽ xuất quyền thật đấy.”

Hoa Tiểu Ba chỉ còn cách chuyển chủ đề, nói : “ Mọi người đã ai gặp Lãng Vô Tâm chưa?”

mấy người còn lại đều nói chưa gặp, Hoa Tiểu Ba lại nói : “năm ngoái đệ ngẫu nhiên gặp hắn, suýt nữa thì không nhận ra hắn, hắn nói đã cưới phương nhi làm vợ, hơn nữa cũng không tìm hoa bối nữa rồi. Phương nhi đã sinh một nhi tử cho hắn, nhưng đệ thấy hài tử đấy không giống Lãng Vô Tâm...”

Hy Bình nhớ lại một đêm cùng Phương nhi, Phương nhi nói muốn có một đứa con với hắn, hắn biết, hài tử của Lãng Vô Tâm thật ra chính là của hắn, hắn nói : “ Lãng Vô Tâm sống ở đâu?”

“Lúc đệ gặp hắn, hắn đang cùng vợ con đi du ngoạn khắp nơi. Đệ nghĩ, hiện giờ chắc hắn đã về tới tiên duyên cốc rồi! hắn cũng không còn là Lãng Vô Tâm nữa, hắn đã đổi tên rồi, gọi là lãng thuần nhi, tên tiểu tử này mà cũng thuần được sao?”

mọi người đều cảm thấy cái tên lãng thuần nhi thật không thích hợp với Lãng Vô Tâm....

“Gặp Lãng Vô Tâm, đệ mới nghe được từ miệng hắn chuyện về Thi Trúc Sinh.”

“Thi Trúc Sinh làm sao?” mọi người hỏi.

Hoa Tiểu Ba cười lớn một trận rồi mới nói : “ tên Thi Trúc Sinh ấy đã đến một nơi gọi là thái quốc, hanh hanh, hắn ở bên đó rất có danh tiếng, cơ hồ bị coi là quốc bảo, hơn nữa còn dạy võ công cho rất nhiều người, gọi là thái quyền. Mẹ kiếp, thứ quyền pháp đó rất giống võ học của địa ngục môn, chắc là Thi Trúc Sinh đã dựa vào võ học của địa ngục môn mà biến đổi thành. Thi Trúc Sinh ở đấy, rất được hoan nghênh, rất nhiều người bắt chước theo hắn, ba năm nay những người tự xưng chắc không phải ít A! đệ nghe Lãng Vô Tâm nói, nếu như tiếp tục phát triển như tốc độ hiện giờ, thì cả quốc gia đấy sau này sẽ có rất nhiều người tự xưng. May mà mấy tên tự xưng đó cũng chẳng thể nào học được bản sự biến thành nữ nhân của Thi Trúc Sinh, nếu không sẽ có rất nhiều tên nhân yêu, cả quốc gia đó sau này nhất định sẽ biến thành nhân yêu đại quốc, còn đám nhân yêu, hắc hắc, chắc sẽ thành quốc bảo, cấp cấp.... mẹ kiếp đúng là chết cười a!”

Mọi người đều than : có thể có chuyện này sao?

cáp, cáp cáp, cáp cáp cáp sau khi than xong, bọn họ ai nấy đều bắt chước Hoa Tiểu Ba cười không dứt.

Tứ Cửu cười đến độ chảy nước mắt, nói : “ Thật không ngờ tên Thi Trúc Sinh này lại khá đến vậy, lại có thể biến độc chiêu “Cát kê kê” (tự xưng) lại trở thành một của một nước, đúng là thật sự bội phục hắn.

Hoàng đại hải nói : “ Đệ cũng không ngờ được, có điều, nghĩ kĩ lại thì cũng có khả năng lắm, Thi Trúc Sinh luôn muốn xưng bá vô lâm trung nguyên, khi tự biết mình không thể xưng bá vô lâm trung nguyên rồi, hẳn đến nước khác, có thể xưng bá toàn quốc.”

Triệu Tử Hào nói : “ bao giờ chúng ta đến thăm hẳn xem sao?”

Hoa Tiểu Ba ngạc nhiên nói : “ hào ca, lẽ nào huynh muốn thay đổi khẩu vị, định cùng ngủ với hẳn chắc?”

Triệu tử hào mặt đỏ lên, cười mắng : “ Tên tiểu tử ngươi muốn ăn một đao của ta sao?”

Hoa Tiểu Ba giả bộ sợ sệt, Lôi Long nói : “ Thật ra Thi Trúc Sinh bây giờ rất giống nữ nhân, lúc trước chẳng có nam nhân nào ngủ cùng hẳn mà phát giác thấy điều lạ gì, tôi nghĩ, hẳn và nữ nhân chẳng có chỗ nào khác nhau cả.”

Mọi người đều không ngờ Lôi Long lại có thể nói vậy, Tứ Cửu nói : “ ngươi không sợ bích nhu nghe thấy sao?”

Lôi Long hoảng hốt vội ngó đông nhìn tây, cũng may chẳng thấy bóng dáng bích nhu đâu, thở phào một tiếng.

“Đúng rồi, tỷ phu, huynh cũng nên về giúp đệ kinh doanh được điểm nhé! cứ mỗi lần huynh đi du ngoạn khắp nơi đều hại đệ mệt chết, còn nữa mấy lão già bọn họ đều đến trường xuân đường vay tiền, vay xong chẳng thấy trả... tỷ phu, đừng quên huynh cũng có cổ phần trong đấy, mà cổ phần của huynh cũng không ít đâu A! Sao huynh lúc nào cũng chỉ muốn mỗi đệ mệt mỗi như vậy? xem nào, huynh không đến hoàng thành, thì lại đến bạch dương tộc và dã mã tộc, còn cả cái gì xà thần bộ lạc nữa, bây giờ thì lại quay về tiểu đảo nghỉ ngơi, có ngày nào là huynh không nghỉ ngơi đâu? “

Đúng rồi, Hoa Tiểu Ba nhắc đến chuyện này ta mới nhớ ra, tình nhân nguyên na của Hy Bình người và nguyên anh ba người bọn họ tại dã mã tộc lúc đấy đã dâng cho người bao nhiêu xử nữ hả?”

Hy Bình nói : “Chịu thôi, ai bảo ta đã đáp ứng làm khai thác giả vĩnh viễn cho dã mã tộc bọn họ chứ?”

Hoa Tiểu Ba đột nhiên kêu lớn : “ tỷ phu, lúc huynh đến minh nguyệt phong đã chiến với bao nhiêu xử nữ?”

Hy Bình trờm mắt, hét lên : “Hoa Tiểu Ba, chuyện này không liên quan đến ngươi!”

Hoa Tiểu Ba cười nói : “ Chỉ là hỏi chơi thôi mà, nữ nhân minh nguyệt phong đều rất tốt, hơn nữa, bọn họ ai nấy đều nguyện ý được làm tình nhân của tỷ phu, hắc hắc.... tỷ phu, sau khi nghỉ ngơi ở đây, huynh còn muốn đi đâu?”

Hy Bình nói : “ Ta muốn đến thiên trúc một chuyến, tiện đưa hài cốt của cha con lạc hùng theo...”

“Lúc nào gặp lại đại nỵ, người hãy bồi tiếp cô ấy một ngày đi! Không cần lo cho ta đâu, cô ấy tuyệt không phải là nữ nhân của ta”. Tứ Cửu thở dài nói.

Hy Bình không nói gì.

Hoàng đại hải nói : “Đại ca, có một chuyện manh manh bảo đệ nói với huynh, cô ấy nói, cô ấy tới tiểu đảo nghỉ ngơi lần này, thấy mẹ cô ấy rất hạnh phúc, cô ấy rất cảm tạ huynh đã khiến mẹ cô ấy được hạnh phúc như vậy.”

Hy Bình cả cười, chỉ nói một câu : “Bà ấy cũng là nhạc mẫu của ta mà!”

đương nhiên phải nên chiếu cố đặc biệt, hắc hắc, để bà ấy được “hưởng phúc”

Hoa Tiểu Ba than : “ Thê thảm nhất là đệ, tới đến rất mệt mỏi, hôm nay nếu không phải là tỷ phu đề nghị đến bãi biển ca hát, có thể đệ đã phải đi chiếu cố đến bọn tiểu hài kiêm việc thay tã...”

“Phải rồi, nói tới ca hát, sao ta lại quên được nhỉ?” Hy Bình nhảy lên, hô lớn : “ Tứ Cửu, tiểu ba, mau chuẩn bị! Còn nữa, Độc Cô Minh, Triệu Tử Uy, lần này hai người các người đừng mong trốn được...”

Lôi Long, hoàng đại hải, triệu tử thanh lập tức nhảy xuống biển, còn Triệu Tử Uy và Độc Cô Minh đang định nhảy theo, thì đã bị Hy Bình mỗi tay kéo một người lại, miệng cười hắc hắc nói : “ hai người đã đồng

ý chuyện này, đương nhiên là phải cố gắng nghe hết. Mọi người đâu, tấu nhạc đi! Để hải thần đại ca cùng biểu diễn, xin long trọng bắt đầu!”

Màn đêm đã buông xuống, những gian nhà bên bờ biển cũng dần yên tĩnh, Hy Bình ca hát nửa ngày, sau khi quay về, lại bắt đầu phóng túng trên nhục thể của đám thê tử đến tận nửa đêm, khi đã thỏa mãn nữ nhân cuối cùng, liền lăn ra ngủ.

Không biết bao lâu sau, hắn đang chìm trong giấc mộng thì phát hiện có một cơ thể nữ nhân đang trườn lên trên người hắn, hắn bắt đầu tỉnh lại, trong lúc mơ hồ, hắn đoán đây là một người trong đám nữ nhân của hắn, liền đưa hai tay đặt lên cơ thể nữ nhân ôm ghì xuống bộ ngực hoành tráng của mình, đột nhiên thất kinh, trong đầu đã tỉnh lại không ít.

Không phải là vì nữ nhân đang lõa thể, mà bởi vì cơ thể đầy nữ tính này lại vừa nhỏ nhắn vừa mềm mại, như là cơ thể của một tiểu nữ hài mười tuổi, thân thể nhỏ bé ấm áp đó như dính vào ngực hắn, cái miệng nhỏ bé hé mở như đang đợi hắn, hắn không thể nghĩ ra được tiểu nữ nhân này có thể là ai? tại sao ở chỗ thê tử của hắn lại có một tiểu nữ hài... mười tuổi? Phải rồi A!... hắn đột nhiên nghĩ tới một người – Tuyết nhi!?

Lẽ nào người đang ở trên người hắn lại thật sự là tuyết nhi?

Hắn muốn buông nàng ra, nhưng bị cái tay bé nhỏ của nàng ngăn lại, chỉ nghe thấy nàng nói nhỏ bên tai hắn : “ Cha à, không muốn ôm tuyết nhi sao! Tuyết nhi đã mười tuổi rồi, cũng đã lớn rồi, cha đã từng nói, nữ nhân trưởng thành thì có thể ngủ với cha mà...”

“Tuyết nhi, là ai bảo con đến đây?”

Tuyết nhi chột nhỏ giọng nói : “ đây là bí mật, các a di bảo con không được nói.”

Hy Bình nghe được lời nàng liền bật dậy, tiếp đấy liền cảm thấy cơ thể nhỏ bé của tuyết nhi đang chuyển động, vô tình kích phát dục tính của hắn. Hắn hoảng hồn đột nhiên phát giác ra đây là một giấc mộng, tuy hư ảo nhưng lại cũng rất chân thật, thật khó nói đây chỉ là một giấc mộng....

Màn đêm như nước, trong những luồng hơi nóng từ biển thổi vào, có tiếng hô hấp, rất nhẹ, rất nhẹ nhàng, khả ái mê người, giống như khí tức riêng chỉ có ở một tiểu nữ hài, giống như....

Lời tác giả

Bộ truyện “Liệt diễm giang hồ mộng” tôi bắt đầu viết từ 5/2003, trải qua hai năm cuối cùng đã hoàn thành.

Bằng hữu đọc truyện này chắc cũng giống như tôi, chắc tất cả có thể đã từng hồi hộp. Tôi từng nghĩ, liệu mình có thể viết hết bộ truyện này không? hôm nay, tất nhiên là tôi không còn nghĩ vậy nữa, bởi vì tôi đã viết xong.

Trong thời gian viết bộ truyện này, tôi đã tham khảo qua một số truyện, bao gồm : “Lưỡng cực địa đái”, “Ái đích quyền đầu”, “Tại kỹ viện lí xuất sinh đích nam nhân”, “Túc mệnh truyền thuyết” cho đến cả tác phẩm của hà đồ xuất bản là “Thụy trứ đích vũ thần”. Có những sách có thể là công khai, hoặc chưa công khai vẫn còn tạm thời giữ kín. lời lúc này của tôi, khi mà đã viết hoàn tất “liệt diễm giang hồ mộng” và “quyền đầu”, hai cuốn này đều đã có kết cục. Còn những cuốn chưa viết xong, cũng sẽ từ từ hoàn thành, tôi tin mình có thể làm được điều này.

Có lẽ có người nói tập cuối của “Liệt diễm giang hồ mộng” dường như là quá đơn giản. Nhưng tôi lại cảm thấy như thế mới tốt, như cuộc chiến đại địa mình, nếu như muốn tả, có lẽ có thể tả trong hai, ba tập, như vậy chưa chắc độc giả đã nguyện ý xem qua. “Liệt diễm giang hồ mộng” vốn cũng không phải là chuyện viết về đấu võ hay chiến tranh, những yếu tố này nếu tả hơn nữa sẽ phá đi phong cách của chuyện, bởi vậy tôi đã chọn cách viết là lấy thắng bại luận anh hùng. Những gì không hợp với tiết tấu của “Liệt diễm giang hồ mộng”, tôi gần như là không tả, hoặc là tả rất sơ lược.

Hồi cuối của “Liệt diễm giang hồ mộng”, có lẽ độc giả trước khi xem qua đều cảm thấy không đồng tình, cũng sẽ có rất nhiều người không hiểu vì sao tôi lại chọn “Mộng lí lạc hoa” làm tên cho hồi cuối, về điểm này tôi xin được giải thích. Vì “Liệt diễm giang hồ mộng” vốn lấy mộng làm tên, nên kết cục cũng nên lấy mộng làm kết. Gọi là “mộng lí lạc hoa”, xem cái tên thì dường như mang đến một cảm giác bi thương, nhưng tôi

không có ý như thế mà ý ở đây là khi hoa rụng sẽ tạo thành quả. Mặt khác, tôi trong lúc còn chưa viết đoạn kết, cũng định khi chuyện giang hồ kết thúc, sẽ dùng rất nhiều dòng để viết về cảnh sinh hoạt sau đó. Điều này chưa từng có trong những truyện về thể loại vũ hiệp huyền ảo trước đây, chỉ là tôi thấy cần phải viết như vậy. Liệt điểm giang hồ mộng vốn chủ yếu viết về sinh hoạt, lúc bắt đầu truyện cũng là lúc sinh hoạt bình dân ở sơn thôn, trong toàn bộ truyện, tuy người ở giang hồ, nhưng viết về những sinh hoạt rất bình thường, vậy nên, lúc kết thúc, tôi thấy cũng nên lấy cảnh sinh hoạt trong “Liệt điểm giang hồ mộng” để làm chương cuối của toàn truyện.

từng có nhiều người muốn tôi viết về chuyện dạy dỗ tuyết nhi, nhưng cuối cùng tôi vẫn không viết như vậy. Tuyết nhi là nhân vật thuần chân duy nhất trong truyện này, tôi không muốn phá vỡ sự thuần chân đó. Nhưng tại sao tôi cuối cùng lại muốn viết về tuyết nhi? việc này thật ra rất đơn giản, bởi vì đây là một giấc mộng, giấc mộng này có thể rất yên bình, nhưng không thể kết thúc. Tôi cuối cùng để tên tập cuối là “Mộng chi sơ thủy”, chính là ý nói giấc mộng mới chỉ bắt đầu. Trong đoạn cuối cùng, lúc tả đến tuyết nhi có dùng một loại thủ pháp huyền niệm, còn dùng thêm cách miêu tả trường cảnh, tạo ra một cảm giác như thật như hư, cũng bởi vì không muốn làm mất đi sự thuần chân của tuyết nhi, càng không muốn vì bỏ qua tuyết nhi mà làm hỏng giấc mộng đẹp lạ thường, như vậy mới có thể ở lúc cuối cùng đem lại cho các vị là cảm giác mộng lung.

Cảm giác mộng lung có lẽ rất đẹp. về “Liệt điểm giang hồ mộng”, bản thân nó có lẽ không đẹp, chỉ là nó có thể đem lại niềm vui cho những người yêu nó, một giấc mộng rất đẹp, rất nhẹ nhàng.

Giấc mộng này, liệu có thể kết thúc không? có lẽ vĩnh viễn không kết thúc...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liet-diem-giang-ho-mong>